

INTERNATIONAL BESTSELLER

URANTIA BOGEN

ÅBENBARING AF GUDS MYSTERIER,
UNIVERSET, VERDENS HISTORIE, JESUS
OG OS SELV

Urantia Bogen

<< [Dække](#) | [Bogens afsnit](#) >>

URANTIA®

® Urantia Fonden Registrerings mærke

® Registered Marks of Urantia Foundation

Dansk oversættelse

Danish Translation, 2024 Release

ISBN: 978-0911560-206 (eBog)

Ophavsret © 2018 Urantia Fonden

Copyright © 2018 Urantia Foundation

Bogdesign og omslag © 2015 Urantia Fonden. Alle rettigheder forbeholdes.

Urantia Foundation
533 West Diversey Parkway
Chicago, IL 60614, USA
Telefon: +1 773 525 3319
Email: urantia@urantia.org
Websted: www.urantia.org

Symbolet med de koncentriske cirkler bekræfter, at denne udgave er godkendt af Urantia Fonden.

Urantia-bogen er tilgængelig på følgende sprog:

Arabisk – کتاب یورانیشیا

Bulgarsk – *Книгата Урантия*

Dansk – *Urantia Bogen*

Engelsk – *The Urantia Book*

Estisk – *Urantia raamat*

Farsi (Persisk) – کتاب یورانیشیا

Finsk – *Urantia-kirja*

Fransk – *Le Livre d'Urantia*

Græsk – *Το Βιβλίο της Ουράντια*

Hebraisk – הספר של אורנטיה

Hollandsk – *Het Urantia Boek*

Indonesisk – *Buku Urantia*

Italiensk – *Il Libro di Urantia*

Japansk – ウランティア・ブック

Kinesisk (forenklet) – 《玉苒厦之书》

Koreansk – 유란시아 서
Litausk – *Urantijos knyga*
Polsk – *Księga Urantii*
Portugisisk – *O Livro de Urântia*
Rumænsk – *Cartea Urantia*
Russisk – *Книга Урантии*
Spansk – *El libro de Urantia*
Svensk – *Urantiaboken*
Tjekkisk – *Kniha Urantia*
Tyrkisk – *Urantia'nın Kitabı*
Tysk – *Das Urantia Buch*
Ungarsk – *Az Urantia könyv*

For information om, hvor du kan købe *Urantia Bogen*, besøg:
www.urantia.org/urantia-book/buy.

Gratis online kurser på: ubis.urantia.org.

Find studiegrupper af *Urantia Bogen*: urantiastudygroup.org.

Tutti i diritti di riproduzione, comprese le traduzioni negli Stati Uniti d'America, in Canada e in altri paesi affiliati all'Unione Internazionale del Copyright. Tutti i diritti sono riservati ai sensi delle Convenzioni Panamericane sul Copyright e della Convenzione Universale sul Copyright.

Ingen del af denne bog må gengives, oversættes eller tilegnes på nogen anden måde (herunder elektronisk, mekanisk eller på anden vis, såsom fotokopiering, optagelse eller nogen form for lagring eller gengivelse af information) uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

Der er blevet lagt stor omhu i produktionen af denne oversættelse af *Urantia-bogen*. Det forbliver dog et menneskeligt arbejde, der altid kan forbedres. Urantia Fonden, ophavsretsindehaveren, forbeholder sig retten til at foretage ændringer og revisioner med henblik på forbedring.

Urantia Fonden tilbyder ingen officiel fortolkning af læren i *Urantia-bogen*. Fortolkning af teksten overlades til den enkelte læser.

Tekst identifikationsnummer: UF-DAN-001-2018-2

Version stemple: UF-202412132348

“Urantia”, “Urantianer” og © er varemærker, servicemærker og medlemsmærker tilhørende Urantia Fonden.

Urantia Bogen

<< [Udgiver Side](#) | [Papirernes Titler](#) >>

Bogens afsnit

DEL I

Kapitel det Centrale og Superuniverserne

Udarbejdet med støtte af et Uversa Korps af Superunivers
Personligheder, med bemyndigelse af Orvontons Dagenes Ældste.

DEL II

Lokaluniverset

Udarbejdet med støtte af et korps af personligheder fra
lokaluniverset Nebadon - med bemyndigelse af Gabriel i Salvington.

DEL III

Urantias Historie

Disse kapitler er støttet af et korps af personligheder fra det lokale univers, autoriseret af Gabriel af Salvington.

DEL IV

Jesu Liv og Lære

De følgende kapitel blev udarbejdet af en kommission af tolv Urantia mellemvæsener som virkede under opsyn af en Melkisedek som ledede åbenbaringseprojektet.

Grundlaget for denne beretning blev leveret af en anden gradens mellemvæsen som engang var betroet det overmenneskelige tilsyn med apostelen Andreas.

Urantia Bogen

<< [Bogens afsnit](#) | [Indholdet af bogen](#) >>

Papirernes Titler

Nr. · Kapitel · Forfatter · Sidenummer

000 · [Forord](#) · Guddommelig Rådgiver · 1

DEL I

Kapitel det Centrale og Superuniverserne

Nr. · Kapitel · Forfatter · Sidenummer

001 · [Den Universelle Fader](#) · Guddommelig Rådgiver · 21

002 · [Guds natur](#) · Guddommelig Rådgiver · 33

003 · [Guds Egenskaber](#) · Guddommelig Rådgiver · 44

004 · [Guds Forhold Til Universet](#) · Guddommelig Rådgiver · 54

005 · [Guds Forhold Til Individet](#) · Guddommelig Rådgiver · 62

006 · [Den Evige Søn](#) · Guddommelig Rådgiver · 73

007 · [Den Evige Søns Forhold Til Universet](#) · Guddommelig
Rådgiver · 81

008 · [Den Uendelige Ånd](#) · Guddommelig Rådgiver · 90

- 009 · [Den Uendelige Ånds Forhold Til Universet](#) · Guddommelig Rådgiver · 98
- 010 · [Paradisets Treenighed](#) · Universel Censor · 108
- 011 · [Den Evige Paradisøen](#) · Visdommens Fuldkommen · 118
- 012 · [Universernes Univers](#) · Visdommens Fuldkommen · 128
- 013 · [Paradisets Hellige Sfærer](#) · Visdommens Fuldkommen · 143
- 014 · [Det Centrale Og Guddommelige Univers](#) · Visdommens Fuldkommen · 152
- 015 · [De Syv Superuniverser](#) · Universel Censor · 164
- 016 · [De Syv Mesterånder](#) · Universel Censor · 184
- 017 · [De Syv Højeste Åndegrupper](#) · Guddommelig Rådgiver · 197
- 018 · [De Højeste Treenighedspersonligheder](#) · Guddommelig Rådgiver · 207
- 019 · [De Koordinerede Væsener Med Treenighedsoprindelse](#) · Guddommelig Rådgiver · 214
- 020 · [Guds Paradissønner](#) · Visdommens Fuldkommen · 223
- 021 · [Paradisets Skabersønner](#) · Visdommens Fuldkommen · 234
- 022 · [Guds Treenigede Sønner](#) · Mægtig Budbringer · 243
- 023 · [De Enlige Budbringere](#) · Guddommelig Rådgiver · 256
- 024 · [Den Uendelige Ånds Højere Personligheder](#) · Guddommelig Rådgiver · 264
- 025 · [Rummets Budbringerskarer](#) · En med Stor Autoritet · 273
- 026 · [Centraluniversets Tjenende Ånder](#) · Visdommens Fuldkommen · 285
- 027 · [Første Gradens Supernafer og deres virke](#) · Visdommens Fuldkommen · 298

- 028 · [De Tjenende Ånder I Superuniverserne](#) · Mægtig
Budbringer · 306
- 029 · [Styrkelederne I Universet](#) · Universel Censor · 319
- 030 · [Personligheder I Storuniverset](#) · Mægtig Budbringer · 330
- 031 · [Finalitetskorpset](#) · Guddommelige Rådgiver og En uden Navn
og Nummer · 345

DEL II

Lokaluniverset

Nr. · Kapitel · Forfatter · Sidenummer

- 032 · [Evolutionen Af Lokaluniverser](#) · Mægtig Budbringer · 357
- 033 · [Administrationen Af Lokaluniverset](#) · Lederen for
Ærkeenglene · 366
- 034 · [Lokaluniversets Moderånd](#) · Mægtig Budbringer · 374
- 035 · [Guds Sønner I Lokaluniverset](#) · Lederen for
Ærkeenglene · 384
- 036 · [Livsbærerne](#) · Vorondadeksøn · 396
- 037 · [Lokaluniversets Personligheder](#) · Lysende Aftenstjerne · 406
- 038 · [Lokaluniversets Tjenende Ånder](#) · Melkisedek · 418
- 039 · [De Serafiske Hærskarer](#) · Melkisedek · 426
- 040 · [Guds Opstigende Sønner](#) · Mægtig Budbringer · 443
- 041 · [Lokaluniversets Fysiske Aspekter](#) · Ærkeengel · 455
- 042 · [Energi—Sind Og Materie](#) · Mægtig Budbringer · 467
- 043 · [Konstellationerne](#) · Malavatia Melkisedek · 485

- 044 · [De Himmelske Håndværkere](#) · Ærkeengel · 497
045 · [Administrationen Af Lokalsystemet](#) · Melkisedek · 509
046 · [Lokalsystemets Hovedkvarterer](#) · Ærkeengel · 519
047 · [De Syv Mansoniaverdner](#) · Lysende Aftenstjerne · 530
048 · [Morontialivet](#) · Ærkeengel · 541
049 · [De Beboede Verdner](#) · Melkisedek · 559
050 · [De Planetariske Prinser](#) · Andengrads Lanonandek · 572
051 · [De Planetariske Adamer](#) · Andengrads Lanonandek · 580
052 · [De Dødeliges Planetariske Epoker](#) · Mægtig Budbringer · 589
053 · [Lucifers Oprør](#) · Manovandet Melkisedek · 601
054 · [Problemer I Forbindelse Med Lucifers Oprør](#) · Mægtig
Budbringer · 613
055 · [Lysets Og Livets Sfærer](#) · Mægtig Budbringer · 621
056 · [Universel Enhed](#) · Mægtig Budbringer og Machiventa
Melkisedek · 637

DEL III

Urantias Historie

Nr. · Kapitel · Forfatter · Sidenummer

- 057 · [Urantias Oprindelse](#) · Livsbærer · 651
058 · [Livets Etablering På Urantia](#) · Livsbærer · 664
059 · [Marine Livets Æra På Urantia](#) · Livsbærer · 672
060 · [Urantia I Den Tidlige Landbaserede Livets
Æra](#) · Livsbærer · 685

- 061 · [Pattedyrenes Æra På Urantia](#) · Livsbærer · 693
- 062 · [Urmenneskets Første Racer](#) · Livsbærer · 703
- 063 · [Den Første Menneskefamilie](#) · Livsbærer · 711
- 064 · [De Evolutionære Farvede Racer](#) · Livsbærer · 718
- 065 · [Overvågningen Af Evolutionen](#) · Livsbærer · 730
- 066 · [Urantias Planetprins](#) · Melkisedek · 741
- 067 · [Det Planetariske Oprør](#) · Melkisedek · 754
- 068 · [Civilisationens Begyndelse](#) · Melkisedek · 763
- 069 · [Primitive Menneskelige Institutioner](#) · Melkisedek · 772
- 070 · [Udviklingen Af Den Menneskelige Regering](#) · Melkisedek · 783
- 071 · [Statens Udvikling](#) · Melkisedek · 800
- 072 · [Regeringen På En Naboplanet](#) · Melkisedek · 808
- 073 · [Edens Have](#) · Solonia · 821
- 074 · [Adam Og Eva](#) · Solonia · 828
- 075 · [Adams Og Evas Misligholdelse](#) · Solonia · 839
- 076 · [Den Anden Have](#) · Solonia · 847
- 077 · [Mellemvæsenerne](#) · Ærkeengel · 855
- 078 · [Den Violette Race Efter Adams Dage](#) · Ærkeengel · 868
- 079 · [Anditernes Udbredelse I Østen](#) · Ærkeengel · 878
- 080 · [Anditernes Udbredelse I Vesten](#) · Ærkeengel · 889
- 081 · [Nutidens Civilisations Udvikling](#) · Ærkeengel · 900
- 082 · [Ægteskabets Udvikling](#) · Serafiske Leder · 913
- 083 · [Ægteskabsinstitutionen](#) · Serafiske Leder · 922
- 084 · [Ægteskab Og Familieliv](#) · Serafiske Leder · 931
- 085 · [Tilbedelsens Oprindelse](#) · Lysende Aftenstjerne · 944
- 086 · [Religionens Tidligste Udvikling](#) · Lysende Aftenstjerne · 950

- 087 · [Spøgelseskulterne](#) · Lysende Aftenstjerne · 958
- 088 · [Feticher, Amuletter Og Magi](#) · Lysende Aftenstjerne · 967
- 089 · [Synd, Offer Og Forsoning](#) · Lysende Aftenstjerne · 974
- 090 · [Shamanisme—Medicinmænd Og Præster](#) · Melkisedek · 986
- 091 · [Bønnens Udvikling](#) · Lederen for Mellemvæsenerne · 994
- 092 · [Religionens Senere Udvikling](#) · Melkisedek · 1003
- 093 · [Makiventa Melkisedek](#) · Melkisedek · 1014
- 094 · [Melkisedek-Læren i Orienten](#) · Melkisedek · 1027
- 095 · [Melkisedeks Lærdomme I Levanten](#) · Melkisedek · 1042
- 096 · [Jahve—Hebræernes Gud](#) · Melkisedek · 1052
- 097 · [Gudsbegrebets Udvikling Blandt Hebræerne](#) · Melkisedek · 1062
- 098 · [Melkisedeks Lære I Vesten](#) · Melkisedek · 1077
- 099 · [Religionens sociale problemer](#) · Melkisedek · 1086
- 100 · [Religionen I Menneskelig Erfaring](#) · Melkisedek · 1094
- 101 · [Religionens Virkelige Natur](#) · Melkisedek · 1104
- 102 · [Den Religiøse Tros Grundværdier](#) · Melkisedek · 1118
- 103 · [Den Religiøse Erfarings Virkelighed](#) · Melkisedek · 1129
- 104 · [Treenighedsbegrebets Udvikling](#) · Melkisedek · 1143
- 105 · [Guddom Og Virkelighed](#) · Melkisedek · 1152
- 106 · [Universets Niveauer Af Virkelighed](#) · Melkisedek · 1162
- 107 · [Tankeretternes Oprindelse Og Natur](#) · Enlig Budbringer · 1176
- 108 · [Tankeretternes Mission Og Tjenestegørelse](#) · Enlig Budbringer · 1185
- 109 · [Retternes Forhold Til De Skabte Væsener I Universet](#) · Enlig Budbringer · 1195

- 110 · [Retternes Forhold Til Individuelle Dødelige](#) · Enlig
Budbringer · 1203
- 111 · [Retteren Og Sjælen](#) · Enlig Budbringer · 1215
- 112 · [Personlighedens Overlevelse](#) · Enlig Budbringer · 1225
- 113 · [De Serafiske Skæbnevogtere](#) · Serafiske Leder · 1241
- 114 · [Serafisk Planetarisk Regering](#) · Serafiske Leder · 1250
- 115 · [Det Højeste Væsen](#) · Mægtig Budbringer · 1260
- 116 · [Den Almægtige Højeste](#) · Mægtig Budbringer · 1268
- 117 · [Gud Den Højeste](#) · Mægtig Budbringer · 1278
- 118 · [Højeste Og Ultimative—Tid Og Rum](#) · Mægtig
Budbringer · 1294
- 119 · [Kristus Mikaels Overdragelse](#) · Lederen for Lysende · 1308

DEL IV

Jesu Liv og Lære

Nr. · Kapitel · Forfatter · Sidenummer

- 120 · [Mikaels Overdragelse På Urantia](#) · Mantutia
Melkisedek · 1323
- 121 · [Forholdene På Tiden For Mikaels
Overdragelse](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1332
- 122 · [Jesu Fødsel Og Spæde Barndom](#) · Mellemvæsenerne-
kommission · 1344
- 123 · [Jesu Tidlige Barndom](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1355
- 124 · [Jesu Senere Barndom](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1366

- 125 · [Jesus I Jerusalem](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1377
- 126 · [De To Afgørende År](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1386
- 127 · [Ungdomsårene](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1395
- 128 · [Jesu Tidlige Manddomstid](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1407
- 129 · [Jesu Senere Voksenliv](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1419
- 130 · [På Vej Til Rom](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1427
- 131 · [Verdens Religioner](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1442
- 132 · [Opholdet I Rom](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1455
- 133 · [Tilbagerejsen Fra Rom](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1468
- 134 · [Mellemårene](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1483
- 135 · [Johannes Døberen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1496
- 136 · [Dåben Og De Fyrre Dage](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1509
- 137 · [Ventetid I Galilæa](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1524
- 138 · [Træningen Af Rigets Budbringere](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1538
- 139 · [De Tolv Apostle](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1548
- 140 · [Ordinationen Af De Tolv](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1568
- 141 · [Begyndelsen Af Det Offentlige Arbejde](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1587
- 142 · [Påskén I Jerusalem](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1596
- 143 · [På Vej Gennem Samaria](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1607
- 144 · [I Gilboa Og Dekapolis](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1617

- 145 · [Fire Begivenhedsrige Dage i Kapernaum](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1628
- 146 · [Den Første Prædiketur I Galilæa](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1637
- 147 · [Et Kort Besøg I Jerusalem](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1647
- 148 · [Undervisning Af Evangelister I Betsaida](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1657
- 149 · [Den Anden Prædiketur](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1668
- 150 · [Den Tredje Prædiketur](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1678
- 151 · [Venten Og Undervisning Ved Søen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1688
- 152 · [Hændelserne Som Førte Frem Til Krisen I Kafernaum](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1698
- 153 · [Krisen I Kapernaum](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1707
- 154 · [De Sidste Dage I Kapernaum](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1717
- 155 · [Flugten Gennem Nord Galilæa](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1725
- 156 · [Turen Til Tyrus Og Sidon](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1734
- 157 · [I Caesarea Filippi](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1743
- 158 · [Forklarelsens Bjerg](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1752
- 159 · [Turen Gennem Dekapolis](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1762

- 160 · [Rodan Fra Alexandria](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1772
- 161 · [Videre Samtaler Med Rodan](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1783
- 162 · [Ved Løvhyttefesten](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1788
- 163 · [Ordinationen Af De Halvfjerds I Magadan](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1800
- 164 · [Tempelindvielsesfesten](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1809
- 165 · [Missionen I Perea Begynder](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1817
- 166 · [Sidste Besøg I Det Nordlige Perea](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1825
- 167 · [Besøget I Filadelfia](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1833
- 168 · [Lazarus' genopstandelse](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1842
- 169 · [Den Sidste Undervisning Ved Pella](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1850
- 170 · [Himmelriget](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1858
- 171 · [På Vej Til Jerusalem](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1867
- 172 · [Rejsen Ind Til Jerusalem](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1878
- 173 · [Mandagen I Jerusalem](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1888
- 174 · [Tirsdag Morgen I Templet](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1897
- 175 · [Den Sidste Tale I Templet](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1905

- 176 · [Tirsdagften På Oliebjerget](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1912
- 177 · [Onsdagen, Hviledagen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1920
- 178 · [Sidste Dag I Lejren](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1929
- 179 · [Det Sidste Aftensmåltid](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1936
- 180 · [Afskedstalen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1944
- 181 · [De Sidste Råd Og Advarsler](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1953
- 182 · [I Getsemane](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1963
- 183 · [Jesus Forrådes Og Arresteres](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1971
- 184 · [Foran Det Jødiske Råds Domstol](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1978
- 185 · [Rettergangen Foran Pilatus](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1987
- 186 · [Kort Før Korsfæstelsen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 1997
- 187 · [Korsfæstelsen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2004
- 188 · [Tiden I Gravkammeret](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2012
- 189 · [Opstandelsen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2020
- 190 · [Jesus Åbenbarer Sig I Morontiaform](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2029
- 191 · [Jesus Åbenbare Sig For Apostlerne Og Andre Ledere](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2037

192 · [Tilsynekomsterne I Galilæa](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2045

193 · [De Sidste Tilsynekomster Og Himmelfarten](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2052

194 · [Overdragelsen Af Sandhedens Ånd](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2059

195 · [Efter Pinsen](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2069

196 · [Jesu Tro](#) · Mellemvæsenerne-kommission · 2087

Urantia Bogen

<< [Papirernes Titler](#) | [Forord](#) >>

Indholdet af bogen

Indholdet · Sidenummer

[Forord](#) · 1

I. [Guddommen og guddommelighed](#) · 2

II. [Gud](#) · 3

III. [Den første kilde og center](#) · 4

IV. [Univers virkelighed](#) · 6

V. [Personligheds virkeligheder](#) · 8

VI. [Energi og mønster](#) · 9

VII. [Det højeste væsen](#) · 10

VIII. [Gud den syvfoldige](#) · 11

IX. [Gud den ultimative](#) · 12

X. [Gud den absolutte](#) · 13

XI. [De tre absolutter](#) · 13

XII. [Treenighederne](#) · 15

DEL I

Kapitel det Centrale og Superuniverserne

Indholdet · Sidenummer

1. [Den Universelle Fader](#) · 21
 1. [Faderens navn](#) · 22
 2. [Virkelighedens gud](#) · 23
 3. [Gud er en universel ånd](#) · 25
 4. [Mysteriet gud](#) · 26
 5. [Den universelle faders personlighed](#) · 27
 6. [Personlighed i universet](#) · 29
 7. [Personlighedsbegrebets åndelige værdi](#) · 31
2. [Guds natur](#) · 33
 1. [Guds uendelighed](#) · 33
 2. [Faderens evige fuldkommenhed](#) · 35
 3. [Ret og retfærdighed](#) · 36
 4. [Den guddommelige barmhjertighed](#) · 38
 5. [Guds kærlighed](#) · 38
 6. [Guds godhed](#) · 40
 7. [Guddommelig sandhed og skønhed](#) · 42
3. [Guds Egenskaber](#) · 44
 1. [Guds allestedsnærværelse](#) · 44
 2. [Guds uendelige kraft](#) · 46
 3. [Guds universelle kundskab](#) · 48
 4. [Guds grænseløshed](#) · 49
 5. [Faderens overordnede styring](#) · 50
 6. [Faderens overhøjhed](#) · 52
4. [Guds Forhold Til Universet](#) · 54
 1. [Faderens holdning til universet](#) · 54
 2. [Gud og naturen](#) · 56

3. [Guds uforanderlig karakter](#)· 57
4. [Guds virkeliggørelse](#)· 58
5. [Fejlagtige idéer om gud](#)· 59
5. [Guds Forhold Til Individet](#)· 62
 1. [Vejen til gud](#)· 62
 2. [Tilstedeværelsen af gud](#)· 64
 3. [Sand tilbedelse](#)· 65
 4. [Gud i religion](#)· 66
 5. [Bevidstheden om gud](#)· 68
 6. [Personlighedens gud](#)· 70
6. [Den Evige Søn](#)· 73
 1. [Den Evige Søns identitet](#)· 73
 2. [Den Evige Søns natur](#)· 74
 3. [Faderens kærligheds tjeneste](#)· 75
 4. [Den Evige Søns egenskaber](#)· 76
 5. [Den Evige Søns begrænsninger](#)· 77
 6. [Åndesindet](#)· 78
 7. [Den Evige Søns personlighed](#)· 79
 8. [Erkendelsen af den Evige Søn](#)· 79
7. [Den Evige Søns Forhold Til Universet](#)· 81
 1. [Åndstyngdekraftens kredsløb](#)· 81
 2. [Den evige søns administration](#)· 83
 3. [Den Evige Søns forhold til individet](#)· 84
 4. [Den guddommelige perfektions plan](#)· 85
 5. [Overdragelsesånden](#)· 86
 6. [Guds paradissønner](#)· 87
 7. [Faders højeste åbenbaring](#)· 88

8. [Den Uendelige Ånd](#) · 90
 1. [Handlingens gud](#) · 90
 2. [Den Uendelige Ånds natur](#) · 92
 3. [Åndens forhold til faderen og sønnen](#) · 93
 4. [Ånden af guddommelig tjeneste](#) · 94
 5. [Guds tilstedeværelse](#) · 95
 6. [Den Uendelige Ånds personlighed](#) · 96
9. [Den Uendelige Ånds Forhold Til Universet](#) · 98
 1. [Den Tredje Kilde og Centers egenskaber](#) · 98
 2. [Den allestedsnærværende ånd](#) · 100
 3. [Den universelle manipulator](#) · 101
 4. [Det absolutte sind](#) · 102
 5. [Sindets tjeneste](#) · 102
 6. [Sindets tyngdekrafts kredsløb](#) · 103
 7. [Universets refleksionsevne](#) · 105
 8. [Den Uendelige Ånds personligheder](#) · 105
10. [Paradisets Treenighed](#) · 108
 1. [Den første kilde og centers selvdistribution](#) · 108
 2. [Guddoms personalisering](#) · 109
 3. [De tre guddoms personer](#) · 110
 4. [Guddommens Treenigheds forening](#) · 112
 5. [Treenighedens funktioner](#) · 113
 6. [Treenighedens stationære sønner](#) · 114
 7. [Overhøjhedens overkontrol](#) · 115
 8. [Treenigheden hinsides det endelige](#) · 116
11. [Den Evige Paradisøen](#) · 118
 1. [Den guddommelige bolig](#) · 118

2. [Naturen på den evige ø](#)· 119
3. [Øvre paradis](#)· 120
4. [Perifert paradis](#)· 121
5. [Nedre paradis](#)· 122
6. [Rummets respiration](#)· 123
7. [Paradisets rumfunktioner](#)· 124
8. [Paradis tyngdekraft](#)· 125
9. [Det unikke Paradis](#)· 126
12. [Universernes Univers](#)· 128
 1. [Mesteruniversets rumniveauer](#)· 128
 2. [Domænerne for Den Egenskabsløse absolutte](#)· 130
 3. [Universel tyngdekraft](#)· 131
 4. [Rum og bevægelse](#)· 133
 5. [Rum og tid](#)· 134
 6. [Universel overkontrol](#)· 135
 7. [Delen og helheden](#)· 137
 8. [Materie, sind og ånd](#)· 139
 9. [Personlige virkeligheder](#)· 141
13. [Paradisets Hellige Sfærer](#)· 143
 1. [Faderens syv hellige verdener](#)· 144
 2. [Forholdet mellem faderens verdener](#)· 147
 3. [Den evige søns hellige verdener](#)· 149
 4. [Den uendelige ånds verdener](#)· 149
14. [Det Centrale Og Guddommelige Univers](#)· 152
 1. [Paradis-havona systemet](#)· 152
 2. [Havonas forfatning](#)· 154
 3. [Havonas verdener](#)· 155

4. [Centraluniversets skabninger](#)· 156
5. [Livet i Havona](#)· 158
6. [Centraluniversets formål](#)· 160
15. [De Syv Superuniverser](#)· 164
 1. [Superuniversets rumniveau](#)· 164
 2. [Superuniversernes organisation](#)· 165
 3. [Superuniverset Orvonton](#)· 167
 4. [Stjernetåger—universernes forfædre](#)· 169
 5. [Oprindelsen af rumlegemer](#)· 170
 6. [Rummets sfærer](#)· 172
 7. [De arkitektoniske sfærer](#)· 174
 8. [Kontrol og regulering af energi](#)· 175
 9. [Superuniversernes kredsløb](#)· 176
 10. [Superuniversernes herskere](#)· 178
 11. [Den rådgivende forsamling](#)· 179
 12. [De højeste domstole](#)· 180
 13. [Sektorregeringerne](#)· 181
 14. [De syv superuniversers formål](#)· 181
16. [De Syv Mesterånder](#)· 184
 1. [Forholdet til den treenige guddom](#)· 185
 2. [Forholdet til den uendelige ånd](#)· 185
 3. [Mesteråndernes identitet og mangfoldighed](#)· 186
 4. [Mesteråndernes egenskaber og funktioner](#)· 189
 5. [Forhold til skabte væsener](#)· 190
 6. [Det kosmiske sind](#)· 191
 7. [Moral, dyd og personlighed](#)· 192
 8. [Urantiapersonlighed](#)· 194

- 9. [Virkeligheden af menneskelig bevidsthed](#) · 195
- 17. [De Syv Højeste Åndegrupper](#) · 197
 - 1. [De syv højeste Ledere](#) · 198
 - 2. [Majeston—Lederen for Refleksion](#) · 199
 - 3. [De reflekterende ånder](#) · 200
 - 4. [De Reflekterende Billedhjælpere](#) · 202
 - 5. [Kredsløbenes syv ånder](#) · 202
 - 6. [Lokaluniversets skabende ånder](#) · 203
 - 7. [De bistående sindsånder](#) · 205
 - 8. [De højeste ånders funktioner](#) · 205
- 18. [De Højeste Treenighedspersonligheder](#) · 207
 - 1. [Overhøjhedens treenigede hemmeligheder](#) · 207
 - 2. [Dagenes evige](#) · 208
 - 3. [Dagenes ældste](#) · 209
 - 4. [Dagenes fuldkomne](#) · 210
 - 5. [Dagenes yngste](#) · 211
 - 6. [Dagenes forenede](#) · 212
 - 7. [Dagenes trofaste](#) · 213
- 19. [De Koordinerede Væsener Med Treenighedsoprindelse](#) · 214
 - 1. [Treenighedens Lærersønner](#) · 214
 - 2. [Visdommens fuldkomne](#) · 215
 - 3. [De guddommelige rådgivere](#) · 216
 - 4. [Universelle censorer](#) · 217
 - 5. [Inspirerende treenighedsånder](#) · 219
 - 6. [Havona indfødte](#) · 221
 - 7. [Borgere i paradiset](#) · 222
- 20. [Guds Paradissønner](#) · 223

1. [Guds nedstigende sønner](#)· 223
2. [Administratorsønnerne](#)· 224
3. [Juridiske processer](#)· 226
4. [Administrations missioner](#)· 226
5. [Overdragelsen af Guds Paradissønner](#)· 227
6. [Den dødelige overdragelses karriere](#)· 228
7. [Treenighedens Lærersønner](#)· 230
8. [Daynalernes tjeneste i lokaluniverserne](#)· 231
9. [Daynalernes planetariske tjeneste](#)· 231
10. [Paradissønnernes forenede tjeneste](#)· 232
21. [Paradisets Skabersønner](#)· 234
 1. [Skabersønnernes oprindelse og natur](#)· 234
 2. [Lokaluniversernes skabere](#)· 235
 3. [Lokaluniversets suverænitæt](#)· 237
 4. [Mikael overdragelser](#)· 239
 5. [Mestersønnernes forhold til universet](#)· 240
 6. [Mester Mikael's skæbner](#)· 241
22. [Guds Treenigede Sønner](#)· 243
 1. [De af treenigheden omfavnede sønner](#)· 243
 2. [De mægtige budbringere](#)· 245
 3. [De med stor autoritet](#)· 246
 4. [De uden navn og nummer](#)· 246
 5. [De Treenigede Vogtere](#)· 247
 6. [De Treenigede Ambassadører](#)· 248
 7. [Treenighedsgørelse teknik](#)· 249
 8. [De af de skabte treenigede sønner](#)· 251
 9. [De himmelske beskyttere](#)· 252

10. [De høje sønners assistenter](#)· 253
23. [De Enlige Budbringere](#)· 256
 1. [De enlige budbringers natur og oprindelse](#)· 256
 2. [De enlige budbringers opgave](#)· 257
 3. [De enlige budbringers tjenester i tid og rum](#)· 260
 4. [De enlige budbringers specielle tjeneste](#)· 262
24. [Den Uendelige Ånds Højere Personligheder](#)· 264
 1. [Universets kredsløbs tilsynsførende](#)· 265
 2. [Folketællingens ledere](#)· 266
 3. [Den uendeliges ånds personlige assistenter](#)· 268
 4. [De tilknyttede inspektører](#)· 268
 5. [De forordnede vagter](#)· 268
 6. [De graduerede Vejledere](#)· 269
 7. [Oprindelsen af de Graduerede Vejledere](#)· 270
25. [Rummets Budbringerskarer](#)· 273
 1. [Havona servitalerne](#)· 273
 2. [De universelle mæglere](#)· 275
 3. [Mæglernes vidtrækkende tjeneste](#)· 276
 4. [Tekniske rådgivere](#)· 279
 5. [Paradisets Vogtere af registrene](#)· 281
 6. [De himmelske registratorer](#)· 281
 7. [Morontialedsagerne](#)· 282
 8. [Paradis-ledsagerne](#)· 283
26. [Centraluniversets Tjenende Ånder](#)· 285
 1. [De tjenende ånder](#)· 285
 2. [De mægtige supernafer](#)· 286
 3. [Tredje gradens supernafer](#)· 288

4. [Anden gradens supernafer](#)· 289
5. [Pilgrimmenes hjælpere](#)· 291
6. [Overhøjhedens vejledere](#)· 292
7. [Treenighedens vejledere](#)· 292
8. [Sønfinderne](#)· 293
9. [Faderens vejledere](#)· 294
10. [Rådgiverne og konsulenterne](#)· 295
11. [Hvilens fuldbyrder](#)· 296
27. [Første Gradens Supernafers og deres virke](#)· 298
 1. [Hvilens iværksættere](#)· 299
 2. [Opgavecheferne](#)· 300
 3. [Etikettens fortolkere](#)· 300
 4. [Edikettelederne](#)· 301
 5. [Videns vogtere](#)· 301
 6. [Filosofiens mestre](#)· 302
 7. [Gudsdyrkelseslederne](#)· 303
28. [De Tjenende Ånder I Superuniverserne](#)· 306
 1. [Tertiaferne](#)· 306
 2. [Omniaferne](#)· 307
 3. [Sekonaferne](#)· 307
 4. [Første gradens sekonafer](#)· 307
 5. [Anden gradens sekonafer](#)· 310
 6. [Tredje gradens sekonafer](#)· 313
 7. [Sekonafernes tjeneste](#)· 317
29. [Styrkelederne I Universet](#)· 319
 1. [De syv højeste styrkeledere](#)· 320
 2. [De højeste styrkecentre](#)· 320

3. [Styrkecentrenes domæne](#)· 322
4. [De ledende fysiske kontrollører](#)· 324
5. [De ledende kraftorganisatorer](#)· 329
30. [Personligheder I Storuniverset](#)· 330
 1. [Paradisets klassifikation af levende væsener](#)· 330
 2. [Personlighedsregistret i uversa](#)· 334
 3. [Høflighedskolonierne](#)· 338
 4. [De opstigende dødelige](#)· 340
31. [Finalitetskorpset](#)· 345
 1. [De indfødte i Havona](#)· 346
 2. [Tyngdekraftsbudbringerne](#)· 346
 3. [Forherligede dødelige](#)· 347
 4. [Adoptererede serafer](#)· 348
 5. [Forherligede materielle sønner](#)· 349
 6. [Forherligede mellemvæsener](#)· 349
 7. [Lysets evangelister](#)· 349
 8. [Transcendentalerne](#)· 350
 9. [Mesteruniversets arkitekter](#)· 351
 10. [Det ultimative eventyr](#)· 352

DEL II

Lokaluniverset

Indholdet · Sidenummer

32. [Evolutionen Af Lokaluniverser](#)· 357

1. [Universernes fysiske fremkomst](#)· 357
2. [Organiseringen af universet](#)· 358
3. [Evolutionens idé](#)· 360
4. [Guds forhold til et lokalunivers](#)· 362
5. [Det evige og guddommelige formål](#)· 364
33. [Administrationen Af Lokaluniverset](#)· 366
 1. [Mikael fra Nebadon](#)· 366
 2. [Den suveræne af Nebadon](#)· 367
 3. [Universets søn og ånd](#)· 368
 4. [Gabriel—den ledende eksekutor](#)· 369
 5. [Treenighedens ambassadører](#)· 370
 6. [Almindelig administration](#)· 371
 7. [Nebadons domstole](#)· 372
 8. [De lovgivende og udøvende funktioner](#)· 373
34. [Lokaluniversets Moderånd](#)· 374
 1. [Personaliseringen af den skabende ånd](#)· 374
 2. [Den guddommelige ministers væsen](#)· 375
 3. [Sønnen og Ånden i tid og rum](#)· 376
 4. [Kredsløbene i lokaluniverset](#)· 377
 5. [Åndens tjeneste](#)· 379
 6. [Ånden i mennesket](#)· 380
 7. [Ånden og kødet](#)· 382
35. [Guds Sønner I Lokaluniverset](#)· 384
 1. [Fader Melkisedek](#)· 384
 2. [Melkisedeksønnerne](#)· 385
 3. [Melkisedekverdenerne](#)· 387
 4. [Melkisedekernes særlige arbejde](#)· 388

5. [Vorondadeksønnerne](#)· 389
6. [Konstellationsfædrene](#)· 390
7. [Vorondadek verdenerne](#)· 391
8. [Lanonandeksønnerne](#)· 392
9. [Lanonandekherskerne](#)· 393
10. [Lanonandekverdenerne](#)· 394
36. [Livsbærerne](#)· 396
 1. [Livsbærernes oprindelse og natur](#)· 396
 2. [Livsbærernes verdener](#)· 397
 3. [Livets Transplantation](#)· 399
 4. [Melkisedeklivsbærerne](#)· 400
 5. [De syv hjælpende sindsånder](#)· 401
 6. [Levende kræfter](#)· 403
37. [Lokaluniversets Personligheder](#)· 406
 1. [Univershjælperne](#)· 406
 2. [De strålende aftenstjerner](#)· 407
 3. [Ærkeenglene](#)· 408
 4. [Assistenterne til de allerhøjeste](#)· 409
 5. [Høje kommissionærer](#)· 410
 6. [Himmelske tilsynsførende](#)· 412
 7. [Mansoniaverdens lærere](#)· 413
 8. [Tildelte Højere åndelige ordener](#)· 413
 9. [Lokaluniversets permanente borgere](#)· 414
 10. [Andre grupper i lokaluniverset](#)· 416
38. [Lokaluniversets Tjenende Ånder](#)· 418
 1. [Serafernes oprindelse](#)· 418
 2. [Englenes væsen](#)· 419

3. [Uåbenbarede engle](#)· 420
4. [Serafernes verden](#)· 420
5. [Serafernes uddannelse](#)· 420
6. [Serafernes organisation](#)· 421
7. [Keruber og sanober](#)· 422
8. [Kerubernes og sanobernes evolution](#)· 423
9. [Mellemvæsenerne](#)· 424
39. [De Serafiske Hærskarer](#)· 426
 1. [Højeste serafer](#)· 427
 2. [Højere serafer](#)· 429
 3. [Tilsynsførende serafer](#)· 432
 4. [Forvaltningsseraferne](#)· 434
 5. [Planetariske hjælpere](#)· 436
 6. [Overgangs ministrene](#)· 439
 7. [Fremtidens serafer](#)· 440
 8. [Serafernes skæbne](#)· 440
 9. [Fuldendelsens serafiske korps](#)· 441
40. [Guds Opstigende Sønner](#)· 443
 1. [Evolutionære serafer](#)· 443
 2. [Opstigende materielle sønner](#)· 444
 3. [Overførte mellemvæsener](#)· 444
 4. [Personaliserede rettere](#)· 444
 5. [De dødelige i tid og rum](#)· 445
 6. [Guds sønner gennem troen](#)· 447
 7. [Faderfusionerede dødelige](#)· 448
 8. [Sønfusionerede dødelige](#)· 449
 9. [Åndsfusionerede dødelige](#)· 450

10. [Opstigendes skæbner](#)· 452
41. [Lokaluniversets Fysiske Aspekter](#)· 455
 1. [Nebadons styrkecentre](#)· 455
 2. [De fysiske kontrollere i satania](#)· 456
 3. [Vores stjernekompagnoner](#)· 458
 4. [Solenes tæthed](#)· 459
 5. [Solstrålingen](#)· 460
 6. [Kalcium—vandrerer i rummet](#)· 461
 7. [Solenergiens kilder](#)· 463
 8. [Solenergiens reaktioner](#)· 464
 9. [Sol stabilitet](#)· 465
 10. [Oprindelsen af beboede verdener](#)· 465
42. [Energi—Sind Og Materie](#)· 467
 1. [Paradisets kræfter og energier](#)· 467
 2. [Universelle ikke-åndelige energisystemer \(fysiske energier\)](#)· 469
 3. [Klassificering af materie](#)· 471
 4. [Energi og materie forvandling](#)· 472
 5. [Den bølgeformede energis manifestationer](#)· 474
 6. [ultimatoner, elektroner og atomer](#)· 476
 7. [Atomisk materie](#)· 477
 8. [Atomets kohæsion](#)· 478
 9. [Naturfilosofi](#)· 479
 10. [Universelle ikke-åndelige energisystemer \(materielle sindssystemer\)](#)· 480
 11. [Universets mekanismer](#)· 481
 12. [Mønster og form—sindets dominans](#)· 483

43. [Konstellationer](#)· 485
1. [Konstellationens hovedkvarter](#)· 485
 2. [Konstellationsregeringen](#)· 487
 3. [De højeste i norlatiadek](#)· 488
 4. [Forsamlingsbjerget—dagens trofaste](#)· 489
 5. [Edentiafædrene siden lucifers oprør](#)· 490
 6. [Guds haver](#)· 492
 7. [Univitationerne](#)· 493
 8. [Edentias uddannelsesverdener](#)· 493
 9. [Statsborgerskab på edentia](#)· 495
44. [De Himmelske Håndværkere](#)· 497
1. [De himmelske musikere](#)· 499
 2. [De himmelske gengivere](#)· 500
 3. [De guddommelige bygmestre](#)· 501
 4. [Tankeoptagerne](#)· 503
 5. [Energimanipulatorerne](#)· 504
 6. [Formgiverne og forskønnerne](#)· 506
 7. [Harmoniarbejderne](#)· 507
 8. [De dødeliges Forhåbninger og Morontielle Opnåelser](#)· 507
45. [Administrationen Af Lokalsystemet](#)· 509
1. [Overgangskulturens verdner](#)· 509
 2. [System suveræne](#)· 511
 3. [Systemregeringen](#)· 512
 4. [De fireogtyve rådgivere](#)· 513
 5. [De materielle sønner](#)· 514
 6. [Adamernes uddannelse af de opstigende](#)· 515
 7. [Melkisedekernes skoler](#)· 517

- 46. [Lokalsystemets Hovedkvarterer](#)· 519
 - 1. [Jerusems fysiske aspekter](#)· 519
 - 2. [Jerusems fysiske træk](#)· 520
 - 3. [Jerusems informationsudsendelser](#)· 522
 - 4. [Beboelses- og administrationsområder](#)· 522
 - 5. [Jerusems cirkler](#)· 523
 - 6. [De udøvende- og administrative kvadrater](#)· 527
 - 7. [Rektanglerne—spornagierne](#)· 527
 - 8. [Trekanterne i Jerusem](#)· 528
- 47. [De Syv Mansoniaverdner](#)· 530
 - 1. [Finaliternes verden](#)· 530
 - 2. [Prøvetidsbørnehjemmet](#)· 531
 - 3. [Den første mansoniaverden](#)· 532
 - 4. [Den anden mansoniaverden](#)· 534
 - 5. [Den tredje mansoniaverden](#)· 535
 - 6. [Den fjerde mansoniaverden](#)· 536
 - 7. [Den femte mansoniaverden](#)· 537
 - 8. [Den sjette mansoniaverden](#)· 537
 - 9. [Den syvende mansoniaverden](#)· 538
 - 10. [Borgerskab i jerusem](#)· 539
- 48. [Morontialivet](#)· 541
 - 1. [Morontiamaterialer](#)· 541
 - 2. [Morontiastyrkens Tilsynsførende](#)· 542
 - 3. [Morontialedsagerne](#)· 545
 - 4. [Omvekslingslederne](#)· 547
 - 5. [Mansoniaverdens lærere](#)· 550
 - 6. [Morontiaverdens serafer—overgangsministre](#)· 551

7. [Morontia mota](#)· 556
8. [Morontiafremadskriderne](#)· 557
49. [De Beboede Verdner](#)· 559
 1. [Det planetariske liv](#)· 559
 2. [De planetariske fysiske typer](#)· 560
 3. [Ikke åndernes verdener](#)· 563
 4. [De evolutionære viljevæsener](#)· 564
 5. [De planetariske serier af dødelige](#)· 565
 6. [Terrestrisk flugt](#)· 568
50. [De Planetariske Prinser](#)· 572
 1. [Prinsernes opgave](#)· 572
 2. [Planetarisk administration](#)· 573
 3. [Prinsens legemliggjorte stab](#)· 574
 4. [Det Planetariske hovedkvarter og skoler](#)· 575
 5. [Civilisationens fremadskridelse](#)· 576
 6. [Den planetariske kultur](#)· 578
 7. [Belønningen ved isolering](#)· 578
51. [De Planetariske Adamer](#)· 580
 1. [Guds materielle sønners oprindelse og væsen](#)· 580
 2. [Transit af de planetariske Adamer](#)· 582
 3. [Adamernes missioner](#)· 582
 4. [De seks evolutionære racer](#)· 584
 5. [Racesammensmeltning—
tildelingen af det adamiske blod](#)· 585
 6. [Det Edenske styre](#)· 586
 7. [Forenet administration](#)· 587
52. [De Dødeliges Planetariske Epoker](#)· 589

1. [Det primitive menneske](#)· 589
2. [Mennesket efter planetprinsen](#)· 591
3. [Mennesket efter adam](#)· 592
4. [Mennesket efter administratorsønnen](#)· 594
5. [Mennesket efter overdragelsessønnen](#)· 595
6. [Tiden efter overdragelsens søn på urantia](#)· 597
7. [Mennesket efter den undervisende søn](#)· 598
53. [Lucifers Oprør](#)· 601
 1. [Lederne af oprøret](#)· 601
 2. [Årsagerne til oprøret](#)· 602
 3. [Lucifers manifest](#)· 603
 4. [Oprøret bryder ud](#)· 604
 5. [Konfliktens art](#)· 605
 6. [En loyal serafkommandør](#)· 606
 7. [Oprørets historie](#)· 607
 8. [Menneskesønnen på urantia](#)· 609
 9. [Oprørets nuværende status](#)· 610
54. [Problemer I Forbindelse Med Lucifers Oprør](#)· 613
 1. [Sand og falsk frihed](#)· 613
 2. [Tyveri af friheden](#)· 614
 3. [Forsinkelse af retfærdighed](#)· 615
 4. [Barmhjertighedens forsinkelsen](#)· 615
 5. [Visdom med forsinkelse](#)· 617
 6. [Kærligheden sejrer](#)· 618
55. [Lysets Og Livets Sfærer](#)· 621
 1. [Morontiatemplet](#)· 622
 2. [Død og overførsel](#)· 623

3. [De gylde tidsaldre](#)· 624
4. [Administrative justeringer](#)· 626
5. [Den materielle udviklings højdepunkt](#)· 629
6. [Den individuelle dødelig](#)· 630
7. [Det første eller planetariske stadiet](#)· 631
8. [Det andet eller systemstadiet](#)· 632
9. [Det tredje eller konstellationsstadiet](#)· 633
10. [Det fjerde eller lokaluniversets stadiet](#)· 634
11. [De mindre og større sektorer stadier](#)· 635
12. [Det syvende eller superunivers stadiet](#)· 636
56. [Universel Enhed](#)· 637
 1. [Fysisk koordinering](#)· 637
 2. [Intellectuel enhed](#)· 638
 3. [Åndelig forening](#)· 639
 4. [Personlighedens forening](#)· 639
 5. [Guddommens enhed](#)· 640
 6. [Den evolutionære guddoms forening](#)· 641
 7. [Universelle evolutionære eftervirkninger](#)· 642
 8. [Den højeste forener](#)· 643
 9. [Universel absolut enhed](#)· 644
 10. [Sandhed, skønhed og godhed](#)· 646

DEL III

Urantias Historie

Indholdet · Sidenummer

57. [Urantias Oprindelse](#)· 651
1. [Andronover tågen](#)· 651
 2. [Det første stjernetåge stadium](#)· 652
 3. [Det andet stjernetåge stadium](#)· 653
 4. [Det tredje og fjerde stadie](#)· 654
 5. [Oprindelsen af monmatia—Urantias solsystem](#)· 655
 6. [Solsystemet stadie—Den planetdannende æra](#)· 657
 7. [Den meteoriske æra—den vulkanske tidsalder
den primitive planetariske atmosfære](#)· 658
 8. [Jordskorpens stabilisering
jordskælvenes tidsalder
verdenshavet og det første kontinent](#)· 660
58. [Livets Etablering På Urantia](#)· 664
1. [Forudsætninger for fysisk liv](#)· 664
 2. [Urantias atmosfære](#)· 665
 3. [Miljøet i rummet](#)· 666
 4. [Livets begyndende æra](#)· 667
 5. [Kontinentaldriften](#)· 668
 6. [Overgangsperioden](#)· 669
 7. [Den geologiske historiebog](#)· 670
59. [Marine Livets Æra På Urantia](#)· 672
1. [Det første marine liv på lavt vand
trilobitternes tidsalder](#)· 673
 2. [Det første kontinentale oversvømmelsesstadie
de hvirvelløse dyrs tidsalder](#)· 674

3. [Den anden store oversvømmelsesstadie
koralperioden—brachipodernes tidsalder](#)· 676
4. [Det store landhævningsstadie
perioden for planteliv på land
fiskenes tidsalder](#)· 678
5. [Jordskorpens forskydningsstadie
Bregneskovens kuldannelsesperiode
Frørernes tidsalder](#)· 680
6. [Det klimatiske overgangsstadiet
frøplanternes periode
Den biologiske prøvelses tidsalder](#)· 682
60. [Urantia I Den Tidlige Landbaserede Livets Æra](#)· 685
 1. [Den tidlige krybdyrs tidsalder](#)· 685
 2. [Den senere krybdyrs tidsalder](#)· 687
 3. [Kridtstadiet
blomsterplanternes periode—
fuglenes tidsalder](#)· 688
 4. [Kridttidens afslutning](#)· 691
61. [Pattedyrenes Æra På Urantia](#)· 693
 1. [Kontinentets nye landstadium
de første pattedyrs tidsalder](#)· 693
 2. [Det seneste oversvømmelsesstadie
De avancerede pattedyrs tidsalder](#)· 694
 3. [De nuværende bjerges stadie
elefantens og hestens tidsalder](#)· 696
 4. [Kontinenternes seneste hævningsstadiet
pattedyrernes sidste store migration](#)· 698

5. [Den første istid](#)· 699
6. [Det primitive menneske i istiden](#)· 700
7. [Fortsættelsen af istiden](#)· 700
62. [Urmenneskets Første Racer](#)· 703
 1. [De første typer af lemurer](#)· 703
 2. [De før-menneskelige pattedyr](#)· 703
 3. [Mellemliggende pattedyr](#)· 704
 4. [Primaterne](#)· 706
 5. [De første mennesker](#)· 707
 6. [Menneskesindets evolution](#)· 709
 7. [Anerkendelse som en beboet verden](#)· 709
63. [Den Første Menneskefamilie](#)· 711
 1. [Andon og fonta](#)· 711
 2. [Tvillingernes flugt](#)· 712
 3. [Andons familie](#)· 713
 4. [De andoniske klaner](#)· 713
 5. [Spredningen af andoniterne](#)· 715
 6. [Onagar—den første sandhedslærer](#)· 715
 7. [Andon og fontas overlevelse](#)· 717
64. [De Evolutionære Farvede Racer](#)· 718
 1. [De andoniske urbefolkninger](#)· 718
 2. [Foxhall-folket](#)· 719
 3. [Badonans stammer](#)· 720
 4. [Neandertal racerne](#)· 720
 5. [De farvede racers oprindelse](#)· 722
 6. [De seks sangikracer på urantia](#)· 722
 7. [De farvede racers spredning](#)· 726

65. [Overvågningen Af Evolutionen](#)· 730
1. [Livsbærernes funktioner](#)· 730
 2. [Det evolutionære panorama](#)· 731
 3. [Fremmelse af evolutionen](#)· 733
 4. [Urantia eventyret](#)· 734
 5. [Livsevolutionens omskiftelser](#)· 736
 6. [Livets evolutionære fremgangsmåde](#)· 737
 7. [Evolutionære sindsniveauer](#)· 738
 8. [Evolutionen i tid og rum](#)· 739
66. [Urantias Planetprins](#)· 741
1. [Prins caligastia](#)· 741
 2. [Prinsens personale](#)· 742
 3. [Dalamatia—prinsens by](#)· 743
 4. [De et hundredes første tider](#)· 743
 5. [De hundredes organisation](#)· 745
 6. [Prinsens regeringstid](#)· 749
 7. [Livet i Dalamatia](#)· 750
 8. [Caligastias ulykker](#)· 752
67. [Det Planetariske Oprør](#)· 754
1. [Caligastias forræderi](#)· 754
 2. [Oprøret bryder ud](#)· 755
 3. [De syv afgørende år](#)· 756
 4. [Caligastias et hundrede efter oprøret](#)· 757
 5. [Umiddelbare resultater af oprøret](#)· 758
 6. [Van—den standhaftige](#)· 759
 7. [Dybtgående konsekvenser af synd](#)· 760
 8. [Oprørets menneskehelt](#)· 761

68. [Civilisationens Begyndelse](#)· 763
 1. [Socialisering som en beskyttelsesforanstaltning](#)· 763
 2. [Faktorer i social udvikling](#)· 764
 3. [Spøgelsesfrygtens socialiserende indflydelse](#)· 766
 4. [Skikkenes udvikling](#)· 767
 5. [Arealanvendelse—opretholdelsens kunst](#)· 768
 6. [Kulturens udvikling](#)· 769
69. [Primitive Menneskelige Institutioner](#)· 772
 1. [Menneskets grundlæggende institutioner](#)· 772
 2. [Industriens begyndelse](#)· 773
 3. [Arbejdskraftens specialisering](#)· 773
 4. [Begyndelse af handels udveksling](#)· 775
 5. [Kapitalens Begyndelse](#)· 775
 6. [Ild i forhold til civilisationen](#)· 777
 7. [Udnyttelse af dyr](#)· 778
 8. [Slaveriet som en faktor i civilisationen](#)· 778
 9. [Privat ejendom](#)· 780
70. [Udviklingen Af Den Menneskelige Regering](#)· 783
 1. [Krigens tilblivelse](#)· 783
 2. [Den samfundsmæssige værdi af krig](#)· 785
 3. [Menneskets første sammenslutninger](#)· 787
 4. [Klaner og stammer](#)· 788
 5. [Begyndelsen på en regering](#)· 788
 6. [Monarkisk regeringsform](#)· 789
 7. [Primitive klubber og hemmelige selvskaber](#)· 790
 8. [Samfundets klasser](#)· 792
 9. [Menneskerettigheder](#)· 793

10. [Rettens udvikling](#)· 794
11. [Love og domstole](#)· 796
12. [Regeringsmagtens fordeling](#)· 797
71. [Statens Udvikling](#)· 800
 1. [Den embryoniske stat](#)· 800
 2. [Udviklingen af den repræsentative regering](#)· 801
 3. [Statens idealer](#)· 803
 4. [Den progressiv civilisation](#)· 804
 5. [Konkurrencens udvikling](#)· 805
 6. [Profitmotivet](#)· 805
 7. [Uddannelse](#)· 806
 8. [Statdannelsens karakter](#)· 806
72. [Regeringen På En Naboplanet](#)· 808
 1. [Den kontinentale nation](#)· 808
 2. [Politisk organisation](#)· 809
 3. [Hjemmelivet](#)· 811
 4. [Uddannelsessystemet](#)· 812
 5. [Erhvervslivets organisation](#)· 813
 6. [Alderdomsforsikring](#)· 814
 7. [Beskatning](#)· 815
 8. [Specielhøjskolerne](#)· 816
 9. [Planen for almindelige valgret](#)· 817
 10. [Behandlingen af kriminelle](#)· 818
 11. [Det militære beredskab](#)· 818
 12. [De øvrige nationer](#)· 819
73. [Edens Have](#)· 821
 1. [Noditerne og amadoniterne](#)· 821

2. [Planlægningen af haven](#)· 822
3. [Havens placering](#)· 823
4. [Etableringen af haven](#)· 823
5. [Havehjemmet](#)· 824
6. [Livets træ](#)· 825
7. [Edens skæbne](#)· 826
74. [Adam Og Eva](#)· 828
 1. [Adam og eva i jerusem](#)· 828
 2. [Adam og evas ankomst](#)· 829
 3. [Adam og eva lærer mere om planeten](#)· 830
 4. [Den første omvæltning](#)· 832
 5. [Adams administration](#)· 833
 6. [Adams og evas hjemmeliv](#)· 834
 7. [Livet i haven](#)· 835
 8. [Skabeelseslegenden](#)· 836
75. [Adams Og Evas Misligholdelse](#)· 839
 1. [Urantias problem](#)· 839
 2. [Caligastias intrige](#)· 840
 3. [Eva udsættes for fristelsen](#)· 841
 4. [Erkendelsen af misligholdelse](#)· 842
 5. [Konsekvenser af misligholdelse](#)· 843
 6. [Adam og eva forlader haven](#)· 844
 7. [Adams og evas degradering](#)· 845
 8. [Det såkaldte syndefald](#)· 845
76. [Den Anden Have](#)· 847
 1. [Edeniterne ankommer til mesopotamien](#)· 847
 2. [Kain og abel](#)· 848

3. [Livet i mesopotamien](#)· 849
4. [Den violette race](#)· 850
5. [Adams og evas død](#)· 851
6. [Adams og evas overlevelse](#)· 853
77. [Mellemvæsenerne](#)· 855
 1. [Første gradens mellemvæsener](#)· 855
 2. [Den Noditiske race](#)· 856
 3. [Babels tårnet](#)· 858
 4. [Noditernes civilisationscentre](#)· 859
 5. [Adamsson og ratta](#)· 861
 6. [Anden gradens mellemvæsener](#)· 862
 7. [De oprørske mellemvæsener](#)· 863
 8. [De forenede mellemvæsener](#)· 864
 9. [Urantias permanente borgere](#)· 865
78. [Den Violette Race Efter Adams Dage](#)· 868
 1. [Racernes og kulturernes fordeling](#)· 868
 2. [Adamiterne i den anden have](#)· 869
 3. [Adamiternes tidlige spredning](#)· 870
 4. [Anditerne](#)· 871
 5. [Anditernes vandringer](#)· 872
 6. [Anditernes sidste udvandring](#)· 873
 7. [Oversvømmelserne i mesopotamien](#)· 874
 8. [Sumererne—de sidste anditere](#)· 875
79. [Anditernes Udbredelse I Østen](#)· 878
 1. [Anditerne i turkestan](#)· 878
 2. [Anditernes erobring af indien](#)· 879
 3. [Dravidafolkets indien](#)· 881

4. [Ariernes invasion af indien](#)· 882
5. [Det røde menneske og det gule menneske](#)· 883
6. [Den kinesiske civilisationens begyndelse](#)· 884
7. [Anditerne ankommer til kina](#)· 886
8. [Den senere kinesiske civilisation](#)· 887
80. [Anditernes Udbredelse I Vesten](#)· 889
 1. [Adamiterne ankommer til europa](#)· 889
 2. [Forandringer i klimaet og geologi](#)· 890
 3. [Cro-magnons blå mennesker](#)· 891
 4. [Anditernes invasioner i europa](#)· 892
 5. [Anditernes erobring af nordeuropa](#)· 893
 6. [Anditerne langs nilen](#)· 894
 7. [Anditerne på øerne i middelhavet](#)· 895
 8. [Andoniterne ved donau](#)· 896
 9. [De tre hvide racer](#)· 897
81. [Nutidens Civilisations Udvikling](#)· 900
 1. [Civilisationens vugge](#)· 900
 2. [Civilisationens værktøj](#)· 901
 3. [Byer, håndværk og handel](#)· 903
 4. [De blandede racer](#)· 904
 5. [Kultursamfundet](#)· 905
 6. [Civilisationens opretholdelse](#)· 906
82. [Ægteskabets Udvikling](#)· 913
 1. [Parringsinstinktet](#)· 913
 2. [De restriktive tabuer](#)· 914
 3. [De tidligste ægteskabsskikke](#)· 915
 4. [Ægteskab under ejendomsbestemmelserne](#)· 917

5. [Endogami og exogami](#)· 918
6. [Raceblandingerne](#)· 919
83. [Ægteskabsinstitutionen](#)· 922
 1. [Ægteskabet som en samfundsinstitution](#)· 922
 2. [Frieri og forlovelse](#)· 923
 3. [Køb og medgift](#)· 923
 4. [Bryllupsceremonien](#)· 924
 5. [Flere ægteskaber](#)· 925
 6. [Ægte monogami—parægteskab](#)· 927
 7. [Opløsning af ægteskabet](#)· 928
 8. [Idealiseringen af ægteskabet](#)· 929
84. [Ægteskab Og Familieliv](#)· 931
 1. [Primitive parforhold](#)· 931
 2. [Den tidlige moderfamilie](#)· 932
 3. [Den faderdominerede familie](#)· 933
 4. [Kvindens stillning i det tidlige samfund](#)· 935
 5. [Kvindens stilling under de udviklende skikke](#)· 936
 6. [Partnerskab mellem mand og kvinde](#)· 938
 7. [Familielivets ideal](#)· 939
 8. [Farerne ved selvtilfredsstillelse](#)· 942
85. [Tilbedelsens Oprindelse](#)· 944
 1. [Tilbedelse af sten og bakker](#)· 944
 2. [Tilbedelse af planter og træer](#)· 945
 3. [Tilbedelse af dyr](#)· 946
 4. [Tilbedelse af naturelementer](#)· 946
 5. [Tilbedelsen af himmellegemer](#)· 947
 6. [Tilbedelse af mennesket](#)· 948

7. [Tilbedelsens og visdommens sindshjælpere](#)· 948
86. [Religionens Tidligste Udvikling](#)· 950
 1. [Chance: held og uheld](#)· 950
 2. [Personaliseringen af chancen](#)· 951
 3. [Døden—den uforklarlige](#)· 952
 4. [Opfattelsen af død og overlevelse](#)· 952
 5. [Opfattelsen om spøgelse og sjælen](#)· 953
 6. [Spøgelse-ånd miljø](#)· 955
 7. [Den primitive religions funktion](#)· 956
87. [Spøgelseskulterne](#)· 958
 1. [Frygten for spøgelser](#)· 958
 2. [Spøgelsernes formildelse](#)· 959
 3. [Tilbedelse af forfædrene](#)· 960
 4. [Gode og onde åndespøgelser](#)· 961
 5. [Den udviklende spøgelseskult](#)· 962
 6. [Tvang og exorcisme](#)· 963
 7. [Kultismens natur](#)· 965
88. [Feticher, Amuletter Og Magi](#)· 967
 1. [Troen på feticher](#)· 967
 2. [Fetichens udvikling](#)· 968
 3. [Totemisme](#)· 970
 4. [Magi](#)· 970
 5. [Magiske amuletter](#)· 971
 6. [Udøvelse af magi](#)· 972
89. [Synd, Offer Og Forsoning](#)· 974
 1. [Tabuet](#)· 974
 2. [Begrebet om synd](#)· 975

3. [Afkald og ydmygelse](#)· 976
4. [Oprindelsen af ofring](#)· 977
5. [Ofringer og kannibalisme](#)· 978
6. [Menneskeofringens udvikling](#)· 980
7. [Modifikationer af menneskeofringer](#)· 981
8. [Forløsning og pagter](#)· 982
9. [Ofre og sakramenter](#)· 983
10. [Syndernes forladelse](#)· 984
90. [Shamanisme—Medicinmænd Og Præster](#)· 986
 1. [De første shamanere—medicinmændene](#)· 986
 2. [Shamanistiske skikke og anvendelse](#)· 987
 3. [Shamanismens teori om sygdom og død](#)· 989
 4. [Shamanernes lægekunst](#)· 990
 5. [Præster og ritualer](#)· 992
91. [Bønnens Udvikling](#)· 994
 1. [Primitive bønner](#)· 994
 2. [Bønnen under udvikling](#)· 995
 3. [Bøn og alter ego](#)· 996
 4. [Etisk bøn](#)· 997
 5. [Bønnens sociale eftervirkninger](#)· 998
 6. [Bønnens virkningsområde](#)· 999
 7. [Mystik, ekstase og inspiration](#)· 1000
 8. [Bøn som en personlig oplevelse](#)· 1001
 9. [Vilkår for effektiv bøn](#)· 1002
92. [Religionens Senere Udvikling](#)· 1003
 1. [Religionens evolutionære karakter](#)· 1003
 2. [Religionen og skikkene](#)· 1004

3. [Udviklingsreligionens karakter](#)· 1005
4. [Åbenbaringens gave](#)· 1007
5. [De store religiøse ledere](#)· 1008
6. [De sammensatte religioner](#)· 1010
7. [Religionens fortsatte udvikling](#)· 1012
93. [Makiventa Melkisedek](#)· 1014
 1. [Makiventas inkarnation](#)· 1014
 2. [Den vise fra Salem](#)· 1015
 3. [Melkisedeks lære](#)· 1016
 4. [Salemreligionen](#)· 1017
 5. [Valget af abraham](#)· 1018
 6. [Melkisedeks forbund med abraham](#)· 1020
 7. [Melkisedeks missionærer](#)· 1021
 8. [Melkisedeks afrejse](#)· 1022
 9. [Efter melkisedeks afrejse](#)· 1022
 10. [Makiventa melkisedeks nuværende stilling](#)· 1024
94. [Melkisedek-Læren i Orienten](#)· 1027
 1. [Salemlæren i vediske indien](#)· 1027
 2. [Brahmanismen](#)· 1028
 3. [Den brahmanske filosofi](#)· 1030
 4. [Hindureligionen](#)· 1031
 5. [Kampen for sandhed i kina](#)· 1032
 6. [Lao-tse og konfutse](#)· 1033
 7. [Gautama siddhartha](#)· 1035
 8. [Den buddhistiske tro](#)· 1036
 9. [Buddhismens spredning](#)· 1037
 10. [Religionen i tibet](#)· 1038

11. [Buddhistisk filosofi](#)· 1038
12. [Buddhismens gudsbegreb](#)· 1040
95. [Melkisedeks Lærdomme I Levanten](#)· 1042
 1. [Salemreligionen i mesopotamien](#)· 1042
 2. [Den tidlige religion i egypten](#)· 1043
 3. [Moralbegrebernes udvikling](#)· 1045
 4. [Amenemopes lære](#)· 1046
 5. [Den bemærkelsesværdige ikhnaton](#)· 1047
 6. [Salemlæren i iran](#)· 1049
 7. [Salemlæren i arabien](#)· 1050
96. [Jahve—Hebræernes Gud](#)· 1052
 1. [Gudomsbegreber blandt semiterne](#)· 1052
 2. [De semitiske folk](#)· 1054
 3. [Den uforlignelige moyses](#)· 1055
 4. [Proklamationen af jahve](#)· 1056
 5. [Moses lære](#)· 1057
 6. [Gudsbegrebet efter moyses død](#)· 1059
 7. [Salmerne og jobs bog](#)· 1060
97. [Gudsbegrebets Udvikling Blandt Hebræerne](#)· 1062
 1. [Samuel—den første af hebræernes profeter](#)· 1062
 2. [Elias og elisa](#)· 1064
 3. [Jahve og baal](#)· 1064
 4. [Amos og hosea](#)· 1065
 5. [Den første esaja](#)· 1066
 6. [Den frygtløse jeremia](#)· 1067
 7. [Den anden esaja](#)· 1068
 8. [Hellig og verdslig historie](#)· 1070

9. [Hebræernes historie](#)· 1071
10. [Den hebraiske religion](#)· 1075
98. [Melkisedeks Lære I Vesten](#)· 1077
 1. [Salemreligionen blandt grækerne](#)· 1077
 2. [Græsk filosofisk tænkning](#)· 1078
 3. [Melkisedeks lære i Rom](#)· 1080
 4. [Mysteriekulterne](#)· 1081
 5. [Mithraskulten](#)· 1082
 6. [Mithraismen og kristendom](#)· 1083
 7. [Kristendommen](#)· 1083
99. [Religionens sociale problemer](#)· 1086
 1. [Religion og social genopbygning](#)· 1086
 2. [Den institutionelle religions svaghed](#)· 1087
 3. [Religionen og religionsudøveren](#)· 1088
 4. [Overgangsfasens vanskeligheder](#)· 1089
 5. [Religionens sociale aspekter](#)· 1090
 6. [Institutionel religion](#)· 1092
 7. [Religionens bidrag](#)· 1092
100. [Religionen I Menneskelig Erfaring](#)· 1094
 1. [Religiøs vækst](#)· 1094
 2. [Åndelig vækst](#)· 1095
 3. [Højeste værdibegreber](#)· 1096
 4. [Vækst problemer](#)· 1097
 5. [Omvendelse og mystik](#)· 1098
 6. [Det religiøse livs kendetegn](#)· 1100
 7. [Den højeste form af religiøst liv](#)· 1101
101. [Religionens Virkelige Natur](#)· 1104

1. [Sand religion](#)· 1104
2. [Religionens faktum](#)· 1105
3. [Religionens kendetegn](#)· 1107
4. [Åbenbaringens begrænsninger](#)· 1109
5. [Religion udvidet med åbenbaring](#)· 1110
6. [Tiltagende religiøs oplevelse](#)· 1111
7. [En personlig religionsfilosofi](#)· 1113
8. [Tro og trosopfattelse](#)· 1114
9. [Religion og moral](#)· 1115
10. [Religionen som menneskets befrier](#)· 1116
102. [Den Religiøse Tros Grundværdier](#)· 1118
 1. [Troens visheder](#)· 1118
 2. [Religion og virkelighed](#)· 1119
 3. [Kundskab, visdom og indsigt](#)· 1121
 4. [Erfaring som et faktum](#)· 1123
 5. [Det formålsbestemte potentiales overhøjhed](#)· 1123
 6. [Den religiøse tros vished](#)· 1124
 7. [Visheden om det guddommelige](#)· 1126
 8. [Beviserne på religion](#)· 1127
103. [Den Religiøse Erfarings Virkelighed](#)· 1129
 1. [Religionsfilosofi](#)· 1129
 2. [Religion og individet](#)· 1130
 3. [Religionen og menneskeslægten](#)· 1132
 4. [Åndeligt trosfællesskab](#)· 1133
 5. [Oprindelsen af idealer](#)· 1133
 6. [Filosofisk koordinering](#)· 1135
 7. [Videnskab og religion](#)· 1137

8. [Filosofi og religion](#) · 1140
9. [Religionens væsen](#) · 1140
104. [Treenighedsbegrebets Udvikling](#) · 1143
 1. [Treenighedsopfattelsen på Urantia](#) · 1143
 2. [Treenighedens enhed og guddommens pluralitet](#) · 1145
 3. [Treenigheder og trefoldigheder](#) · 1146
 4. [De syv trefoldigheder](#) · 1147
 5. [Treoder](#) · 1151
105. [Guddom Og Virkelighed](#) · 1152
 1. [Det filosofiske begreb JEG ER](#) · 1152
 2. [JEG ER som treenig og som syvfoldig](#) · 1153
 3. [Uendelighedens syv absolutter](#) · 1155
 4. [Enhed, dualitet og trefoldighed](#) · 1157
 5. [Frembringelse af den finite virkelighed](#) · 1158
 6. [Følgenvirkningerne af den finite virkelighed](#) · 1159
 7. [Eventualisering af transcendentaler](#) · 1159
106. [Universets Niveauer Af Virkelighed](#) · 1162
 1. [Første gradens sammenslutning af endelige funktionelle virkeligheder](#) · 1163
 2. [Anden gradens højeste integration af de endelige virkeligheder](#) · 1164
 3. [Tredje gradens transcendentale virkelighedsforening](#) · 1165
 4. [Fjerde gradens ultimative integration](#) · 1166
 5. [Medabsolut eller femte fasens forening](#) · 1167
 6. [Absolut eller sjette fasens integration](#) · 1167
 7. [Skæbnens endelighed](#) · 1168
 8. [Treenighedernes treenighed](#) · 1170

9. [Eksistentiel uendelig forening](#)· 1173
107. [Tankeretternes Oprindelse Og Natur](#)· 1176
 1. [Tankeretternes oprindelse](#)· 1177
 2. [Klassificering af retterne](#)· 1178
 3. [Retternes hjem på divinington](#)· 1179
 4. [Retternes natur og tilstedeværelse](#)· 1180
 5. [Retternes sindsbegavelse](#)· 1181
 6. [Retterne som rene ånder](#)· 1182
 7. [Retterne og personligheden](#)· 1183
108. [Tankeretternes Mission Og Tjenestegørelse](#)· 1185
 1. [Udvælgelse og tildeling](#)· 1185
 2. [Forudsætninger for retters iboelse](#)· 1186
 3. [Organisation og administration](#)· 1188
 4. [Forholdet til andre åndelige indflydelser](#)· 1190
 5. [Retternes mission](#)· 1191
 6. [Gud i mennesket](#)· 1192
109. [Retternes Forhold Til De Skabte Væsener I Universet](#)· 1195
 1. [Retternes udvikling](#)· 1195
 2. [Selvvirkende rettere](#)· 1196
 3. [Retternes forhold til forskellige typer af dødelige](#)· 1197
 4. [Retternes og menneskets personlighed](#)· 1198
 5. [Materielle hindringer for retterens iboelse](#)· 1199
 6. [De sande værdiers vedholdenhed](#)· 1200
 7. [De personaliserede retters skæbne](#)· 1201
110. [Retternes Forhold Til Individuelle Dødelige](#)· 1203
 1. [Iboende i den dødliges sind](#)· 1203
 2. [Rettere og menneskets vilje](#)· 1204

3. [Samarbejde med retteren](#)· 1205
4. [Retterens arbejde i sindet](#)· 1207
5. [Fejlagtige opfattelser om retterens ledelse](#)· 1207
6. [De syv psykiske cirkler](#)· 1209
7. [Opnåelse af udødelighed](#)· 1212
111. [Retteren Og Sjælen](#)· 1215
 1. [Sindet - mødested for at vælge](#)· 1216
 2. [Sjælens natur](#)· 1217
 3. [Den udviklende sjæl](#)· 1218
 4. [Det indre liv](#)· 1219
 5. [Valgets indvielse](#)· 1221
 6. [Menneskets paradoks](#)· 1221
 7. [Retterens problem](#)· 1223
112. [Personlighedens Overlevelse](#)· 1225
 1. [Personligheden og virkeligheden](#)· 1226
 2. [Selvet](#)· 1227
 3. [Dødsfænomenet](#)· 1229
 4. [Tankerettere efter døden](#)· 1231
 5. [Overlevelse af det menneskelige selv](#)· 1232
 6. [Morontia selvet](#)· 1235
 7. [Fusion med retteren](#)· 1237
113. [De Serafiske Skæbnevogtere](#)· 1241
 1. [Skytsenglene](#)· 1241
 2. [Skæbnevogterne](#)· 1242
 3. [Forholdet til andre åndelige indflydelser](#)· 1244
 4. [Serafernes handlingsområder](#)· 1245
 5. [Serafisk tjeneste til de dødelige](#)· 1245

6. [Skytsenglene efter døden](#) · 1246
7. [Seraferne og den opstigende karriere](#) · 1248
114. [Serafisk Planetarisk Regering](#) · 1250
 1. [Urantia's suverænitet](#) · 1250
 2. [De planetariske Tilsynsførendes råd](#) · 1251
 3. [Den bosiddende generalguvernør](#) · 1252
 4. [Den højeste observatør](#) · 1253
 5. [Den planetariske regering](#) · 1254
 6. [Mesterseraferne for planetarisk overvågning](#) · 1254
 7. [Skæbnens reservekorps](#) · 1257
115. [Det Højeste Væsen](#) · 1260
 1. [Begrebsrammernes relativitet](#) · 1260
 2. [Det absolute grundlag for overherredømme](#) · 1261
 3. [Oprindelse, aktuel og potential](#) · 1261
 4. [Kilder til den højeste virkelighed](#) · 1263
 5. [Den højestes forhold til paradistreenigheden](#) · 1264
 6. [Den højestes forhold til treoderne](#) · 1265
 7. [Den højestes væsen](#) · 1266
116. [Den Almægtige Højeste](#) · 1268
 1. [Det højeste sind](#) · 1268
 2. [Den almægtige og gud den syvfoldige](#) · 1269
 3. [Den almægtige og paradisguddommen](#) · 1270
 4. [Den almægtige og de højeste skabere](#) · 1271
 5. [Den almægtige og de syvfoldige overvågere](#) · 1273
 6. [Åndens dominans](#) · 1275
 7. [Den levende organisme af storuniverset](#) · 1276
117. [Gud Den Højeste](#) · 1278

1. [Det højeste væsens natur](#)· 1278
2. [Kilden til den evolutionære vækst](#)· 1280
3. [Den højestes betydning for universets skabninger](#)· 1281
4. [Den finite gud](#)· 1283
5. [Skabelsens oversjæl](#)· 1285
6. [Søgningen efter den højeste](#)· 1287
7. [Den højestes fremtid](#)· 1291
118. [Højeste Og Ultimate—Tid Og Rum](#)· 1294
 1. [Tid og evighed](#)· 1295
 2. [Allestedsnærværelse og allestedsnærværende](#)· 1296
 3. [Forholdet mellem tid og rum](#)· 1297
 4. [Primær og sekundær årsagssammenhæng](#)· 1298
 5. [Almagt og Kompossibilitet](#)· 1299
 6. [Almagt og Alvidenhed](#)· 1299
 7. [Alvidenhed og forudbestemmelse](#)· 1300
 8. [Kontrol og overkontrol](#)· 1301
 9. [Universets mekanismer](#)· 1303
 10. [Forsynets funktioner](#)· 1304
119. [Kristus Mikaels Overdragelse](#)· 1308
 1. [Den første overdragelse](#)· 1309
 2. [Den anden overdragelse](#)· 1310
 3. [Den tredje overdragelse](#)· 1312
 4. [Den fjerde overdragelse](#)· 1313
 5. [Den femte overdragelse](#)· 1314
 6. [Den sjette overdragelse](#)· 1315
 7. [Den syvende og sidste overdragelse](#)· 1316
 8. [Mikaels status efter overdragelserne](#)· 1317

DEL IV

Jesu Liv og Lære

Indholdet · Sidenummer

- 120. [Mikaels Overdragelse På Urantia](#) · 1323
 - 1. [Den syvende overdragelses kommission](#) · 1325
 - 2. [Overdragelsens begrænsninger](#) · 1327
 - 3. [Yderligere råd og anvisninger](#) · 1329
 - 4. [Inkarnationen—to bliver til én](#) · 1331
- 121. [Forholdene På Tiden For Mikaels Overdragelse](#) · 1332
 - 1. [Vesten under det første århundrede efter kristus](#) · 1332
 - 2. [Det jødiske folk](#) · 1333
 - 3. [Forholdene blandt ikke-jøder](#) · 1334
 - 4. [Den ikke-jødiske filosofi](#) · 1335
 - 5. [De ikke-jødiske religioner](#) · 1336
 - 6. [Den hebraiske religion](#) · 1338
 - 7. [Jøderne og ikke-jøderne](#) · 1339
 - 8. [Tidligere skriftlige fremstillinger](#) · 1341
- 122. [Jesu Fødsel Og Spæde Barndom](#) · 1344
 - 1. [Josef og maria](#) · 1344
 - 2. [Gabriel åbenbarer sig for Elisabeth](#) · 1345
 - 3. [Gabriels budskab til maria](#) · 1346
 - 4. [Josefs drøm](#) · 1347
 - 5. [Jesu jordiske forældre](#) · 1348
 - 6. [Hjemmet i Nazaret](#) · 1349

7. [Rejsen til betlehem](#)· 1350
8. [Jesu fødsel](#)· 1351
9. [Præsentationen i templet](#)· 1352
10. [Herodes går i aktion](#)· 1353
123. [Jesu Tidlige Barndom](#)· 1355
 1. [Tilbage i Nazaret](#)· 1356
 2. [Det femte år \(2 f.kr.\)](#)· 1357
 3. [Hændelser under det sjette år \(1 f.kr.\)](#)· 1359
 4. [Det syvende år \(1 e.kr.\)](#)· 1361
 5. [Skoleårene i Nazaret](#)· 1362
 6. [Hans åttende år \(2 e.kr.\)](#)· 1364
124. [Jesu Senere Barndom](#)· 1366
 1. [Jesu niende år \(3 e.kr.\)](#)· 1366
 2. [Det tiende år \(4 e.kr.\)](#)· 1368
 3. [Det elvte år \(5 e.kr.\)](#)· 1369
 4. [Det tolvte år \(6 e.kr.\)](#)· 1371
 5. [Hans trettende år \(7 e.kr.\)](#)· 1373
 6. [Rejsen til jerusalem](#)· 1374
125. [Jesus I Jerusalem](#)· 1377
 1. [Jesus besigtiger templet](#)· 1378
 2. [Jesus og påsken](#)· 1379
 3. [Josefs og marias afrejse](#)· 1381
 4. [Første og anden dag i templet](#)· 1381
 5. [Tredje dagen i templet](#)· 1382
 6. [Fjerde dagen i templet](#)· 1383
126. [De To Afgørende År](#)· 1386
 1. [Hans fjortende år \(8 e.kr.\)](#)· 1387

2. [Josefs død](#)· 1388
3. [Det femtende år \(9 e.kr.\)](#)· 1389
4. [Den første prædiken i synagogen](#)· 1391
5. [Økonomiske bekymringer](#)· 1392
127. [Ungdomsårene](#)· 1395
 1. [Det sekstende år \(10 e.kr.\)](#)· 1395
 2. [Det syttende år \(11 e.kr.\)](#)· 1396
 3. [Det attende år \(12 e.kr.\)](#)· 1398
 4. [Det nittende år \(13 e.kr.\)](#)· 1401
 5. [Rebekka, esras datter](#)· 1402
 6. [Hans tyvende år \(14 e.kr.\)](#)· 1403
128. [Jesu Tidlige Manddomstid](#)· 1407
 1. [Det enogtyvende år \(15 e.kr.\)](#)· 1407
 2. [Det toogtyvende år \(16 e.kr.\)](#)· 1409
 3. [Det treogtyvende år \(17 e.kr.\)](#)· 1411
 4. [Damaskusepisoden](#)· 1412
 5. [Det fireogtyvende år \(18 e.kr.\)](#)· 1413
 6. [Det femogtyvende år \(19 e.kr.\)](#)· 1415
 7. [Det seksogtyvende år \(20 e.kr.\)](#)· 1416
129. [Jesu Senere Voksenliv](#)· 1419
 1. [Det syvogtyvende år \(21 e.kr.\)](#)· 1419
 2. [Det otteogtyvende år \(22 e.kr.\)](#)· 1421
 3. [Det niogtyvende år \(23 e.kr.\)](#)· 1423
 4. [Mennesket jesus](#)· 1424
130. [På Vej Til Rom](#)· 1427
 1. [I jaffa—samtalet om jonas](#)· 1428
 2. [I cæsarea](#)· 1429

3. [I alexandria](#)· 1432
4. [Samtalen on virkelighed](#)· 1433
5. [På øen kreta](#)· 1436
6. [Den unge mand som var bange](#)· 1437
7. [I katago—samtalen om tid og rum](#)· 1438
8. [På vejen til Napoli og Rom](#)· 1440
131. [Verdens Religioner](#)· 1442
 1. [Kynikerne](#)· 1442
 2. [Jødedommen](#)· 1444
 3. [Buddhismen](#)· 1446
 4. [Hinduismen](#)· 1447
 5. [Zarathustras lære](#)· 1449
 6. [Suduanismen \(jainismen\)](#)· 1450
 7. [Shintoreligionen](#)· 1451
 8. [Taoismen](#)· 1451
 9. [Konfutses lære](#)· 1452
 10. ["Vores Religion"](#)· 1453
132. [Opholdet I Rom](#)· 1455
 1. [Sande værdier](#)· 1456
 2. [Godt og ondt](#)· 1457
 3. [Sandhed og tro](#)· 1459
 4. [Personlig tjeneste](#)· 1460
 5. [Råd til den rige mand](#)· 1462
 6. [Social tjeneste](#)· 1465
 7. [Rejser til roms omegn](#)· 1466
133. [Tilbagerejsen Fra Rom](#)· 1468
 1. [Barmhjertighed og retfærdighed](#)· 1468

2. [Påmønstring i tarentum](#)· 1470
3. [I korinth](#)· 1471
4. [Personligt arbejde i korinth](#)· 1474
5. [I Athen—forelæsning om videnskab](#)· 1476
6. [I efesos—forelæsning om sjælen](#)· 1477
7. [Besøget på cypern—forelæsning om sindet](#)· 1479
8. [I antiokia](#)· 1480
9. [I mesopotamien](#)· 1481
134. [Mellemårene](#)· 1483
 1. [Det tredivte år \(24 e.kr.\)](#)· 1483
 2. [Karavanerejsen til det kaspiske hav](#)· 1484
 3. [Forelæserne i urmia](#)· 1485
 4. [Suverænitet—guddommelig og menneskelig](#)· 1486
 5. [Politisk suverænitet](#)· 1487
 6. [Lov, frihed og suverænitet](#)· 1490
 7. [Det enogtredivte år \(25 e.kr.\)](#)· 1492
 8. [Opholdet på Hermonbjerg](#)· 1492
 9. [Ventetiden](#)· 1494
135. [Johannes Døberen](#)· 1496
 1. [Johannes bliver naziræer](#)· 1496
 2. [Zakarias død](#)· 1497
 3. [En hyrdes liv](#)· 1497
 4. [Elisabets død](#)· 1499
 5. [Guds rige](#)· 1500
 6. [Johannes begynder at forkynde](#)· 1501
 7. [Johannes vandrer nordover](#)· 1503
 8. [Mødet mellem Jesus og Johannes](#)· 1503

9. [Fyrre dage med forkyndelse](#)· 1505
10. [Johannes vandrer sydoover](#)· 1506
11. [Johannes i fængsel](#)· 1506
12. [Johannes døberens død](#)· 1508
136. [Dåben Og De Fyrre Dage](#)· 1509
 1. [Forestillinger om den forventede messias](#)· 1509
 2. [Jesu dåb](#)· 1510
 3. [De fyrre dage](#)· 1512
 4. [Planer for det offentlige arbejde](#)· 1514
 5. [Den første store beslutning](#)· 1516
 6. [Den anden beslutning](#)· 1517
 7. [Den tredje beslutning](#)· 1519
 8. [Den fjerde beslutning](#)· 1520
 9. [Den femte beslutning](#)· 1521
 10. [Den sjette beslutning](#)· 1523
137. [Ventetid I Galilæa](#)· 1524
 1. [Udvælgelsen af de første fire apostle](#)· 1524
 2. [Udvælgelse af filip og nataniel](#)· 1526
 3. [Besøget i kapernaum](#)· 1527
 4. [Brylluppet i kana](#)· 1528
 5. [Tilbage i kapernaum](#)· 1531
 6. [En sabbatsdags hændelser](#)· 1532
 7. [Fire måneder med oplæring](#)· 1533
 8. [Prædiken om guds rige](#)· 1535
138. [Træningen Af Rigets Budbringere](#)· 1538
 1. [De sidste instruktioner](#)· 1538
 2. [Valget af de seks apostle](#)· 1539

3. [Udnævnelsen af mattæus og simon](#)· 1540
4. [Udnævnelsen af tvillingerne](#)· 1541
5. [Udnævnelsen af Thomas og Judas](#)· 1542
6. [En uge af intensiv uddannelse](#)· 1542
7. [En ny skuffelse](#)· 1543
8. [De tolv første arbejde](#)· 1545
9. [Fem prøvende måneder](#)· 1546
10. [De tolv organisation](#)· 1547
139. [De Tolv Apostle](#)· 1548
 1. [Andreas, den først udvalgte](#)· 1548
 2. [Simon peter](#)· 1550
 3. [James zebedæus](#)· 1552
 4. [Johannes zebedæus](#)· 1553
 5. [Filip den nysgerrige](#)· 1556
 6. [Den ærlige Nataniel](#)· 1558
 7. [Mattæus levi](#)· 1559
 8. [Thomas didymus](#)· 1561
 9. og 10. [james og judas alfeus](#)· 1563
 11. [Simon zeloten](#)· 1564
 12. [Judas iskariot](#)· 1565
140. [Ordinationen Af De Tolv](#)· 1568
 1. [Forberedende instruktioner](#)· 1568
 2. [Ordinationen](#)· 1569
 3. [Ordinationsprædiken](#)· 1570
 4. [I er jordens salt](#)· 1572
 5. [Faderlig og broderlig kærlighed](#)· 1573
 6. [Ordinationensaftenen](#)· 1576

7. [Ugen efter ordinationen](#)· 1578
8. [Torsdag eftermiddag.på søen](#)· 1579
9. [Indvielsesdagen](#)· 1583
10. [Aftenen efter indvielsen](#)· 1584
141. [Begyndelsen Af Det Offentlige Arbejde](#)· 1587
 1. [Afrejsen fra galilæa](#)· 1587
 2. [Guds lov og faderens vilje](#)· 1588
 3. [Opholdet i amathus](#)· 1589
 4. [Undervisning om faderen](#)· 1590
 5. [Åndelig enhed](#)· 1591
 6. [Sidste uge i amathus](#)· 1592
 7. [I betania ved jordan](#)· 1593
 8. [Arbejdet i jeriko](#)· 1595
 9. [Afrejse til jerusalem](#)· 1595
142. [Påskén I Jerusalem](#)· 1596
 1. [Undervisning i templet](#)· 1596
 2. [Guds vrede](#)· 1597
 3. [Opfattelsen om gud](#)· 1598
 4. [Flavius og den græske kultur](#)· 1600
 5. [Forelæsnngen om sikkerhed](#)· 1601
 6. [Samtalen med nikodemos](#)· 1601
 7. [Lektionen om familien](#)· 1603
 8. [I den sydlige del af judæa](#)· 1605
143. [På Vej Gennem Samaria](#)· 1607
 1. [Forkyndelsen i arkelais](#)· 1607
 2. [Lektion om selvkontrol](#)· 1609
 3. [Adspredelse og afslapning](#)· 1610

4. [Jøderne og samaritanerne](#)· 1612
5. [Kvinden fra sykar](#)· 1612
6. [Den samaritanske vækkelse](#)· 1615
7. [Lærdomme om bøn og gudstilbedelse](#)· 1616
144. [I Gilboa Og Dekapolis](#)· 1617
 1. [Lejren ved gilboa](#)· 1617
 2. [Forelæsningen om bøn](#)· 1618
 3. [Den troendes bøn](#)· 1619
 4. [Mere om bøn](#)· 1620
 5. [Andre typer af bønner](#)· 1621
 6. [Konferense med johannes apostle](#)· 1624
 7. [I byerne i dekapolis](#)· 1626
 8. [I lejren nær pella](#)· 1626
 9. [Johannes døberens død](#)· 1627
145. [Fire Begivenhedsrige Dage i Kapernaum](#)· 1628
 1. [Fiskefangsten](#)· 1628
 2. [Eftermiddagen i synagogen](#)· 1629
 3. [Helbredelsen ved solnedgangen](#)· 1631
 4. [Senere samme aften](#)· 1634
 5. [Tidigt søndagmorgen](#)· 1634
146. [Den Første Prædiketur I Galilæa](#)· 1637
 1. [Forkyndelsen i rimmon](#)· 1637
 2. [I jotapata](#)· 1638
 3. [Opholdet i Rama](#)· 1641
 4. [Evangeliet i jireon](#)· 1643
 5. [Tilbage i kana](#)· 1644
 6. [Nain og enkens søn](#)· 1645

7. [I endor](#)· 1646
147. [Et Kort Besøg I Jerusalem](#)· 1647
 1. [Officerens tjenere](#)· 1647
 2. [Rejsen til jerusalem](#)· 1648
 3. [Ved dammen i Betesda](#)· 1649
 4. [Levereglen](#)· 1650
 5. [Besøget hos farisæren simon](#)· 1651
 6. [Tilbagerejsen til kafarnaum](#)· 1653
 7. [Tilbage i kafarnaum](#)· 1655
 8. [Den åndelige godhedens fest](#)· 1656
148. [Undervisning Af Evangelister I Betsaida](#)· 1657
 1. [En ny profetskole](#)· 1657
 2. [Sygehuset i Betsaida](#)· 1658
 3. [Faderens anliggender](#)· 1659
 4. [Ondskab, synd og uretfærdighed](#)· 1659
 5. [Formålet med lidelse](#)· 1661
 6. [Misforståelsen om lidelse—
Talen om job](#)· 1662
 7. [Manden med den visne hånd](#)· 1664
 8. [Sidste uge i betsaida](#)· 1665
 9. [Helbredelsen af den lamme](#)· 1666
149. [Den Anden Prædiketur](#)· 1668
 1. [Jesus udbredte berømmelse](#)· 1668
 2. [Folkets indstilling](#)· 1670
 3. [De religiøse lederes fjendtlighed](#)· 1672
 4. [Prædiketurens fremskridt](#)· 1673
 5. [Lektion om tilfredshed](#)· 1674

6. ["Frygten for Herren"](#)· 1675
7. [Tilbage til betsaida](#)· 1677
150. [Den Tredje Prædiketur](#)· 1678
 1. [Kvindernes evangelistkorps](#)· 1678
 2. [Opholdet i Magdala](#)· 1679
 3. [Sabbat i tiberias](#)· 1680
 4. [Apostlerne sendes ud parvis](#)· 1681
 5. [Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?](#)· 1682
 6. [Aftenlektionerne](#)· 1683
 7. [Opholdet i nazaret](#)· 1683
 8. [Sabbatsgudstjensten](#)· 1684
 9. [Nazaret afviser jesus](#)· 1686
151. [Venten Og Undervisning Ved Søen](#)· 1688
 1. [Lignelsen om sædemanden](#)· 1688
 2. [Tolkning af lignelsen](#)· 1689
 3. [Mere om lignelser](#)· 1691
 4. [Flere lignelser ved søbredden](#)· 1693
 5. [Besøget i Heresa](#)· 1694
 6. [Den vanvittige i Heresa](#)· 1695
152. [Hændelserne Som Førte Frem Til Krisen I Kafernaum](#)· 1698
 1. [I jairos hus](#)· 1699
 2. [Mad til fem tusinde mennesker](#)· 1700
 3. [Konge skabelses episoden](#)· 1702
 4. [Simon Peters natlige vision](#)· 1703
 5. [Tilbage i betsaida](#)· 1703
 6. [I genesaret](#)· 1705
 7. [I jerusalem](#)· 1706

153. [Krisen I Kapernaum](#) · 1707
1. [Scenen gøres klar](#) · 1707
 2. [Den epokegørende prædiken](#) · 1709
 3. [Mødet bagefter](#) · 1712
 4. [De sidste ord i synagogen](#) · 1713
 5. [Lørdag aften](#) · 1715
154. [De Sidste Dage I Kapernaum](#) · 1717
1. [En uges drøftelser](#) · 1717
 2. [En uges hvile](#) · 1718
 3. [Den anden konference i tiberias](#) · 1719
 4. [Lørdag aften i Kapernaum](#) · 1719
 5. [Den begivenhedsrige søndag morgen](#) · 1720
 6. [Jesu familie ankommer](#) · 1721
 7. [Den forhastede flugt](#) · 1723
155. [Flugten Gennem Nord Galilæa](#) · 1725
1. [Hvorfor er hedningerne så rasende?](#) · 1725
 2. [Evangelisterne i Korazin](#) · 1726
 3. [I Cæsarea-Filippi](#) · 1727
 4. [På vej til fönikien](#) · 1728
 5. [Foredraget om sand religion](#) · 1728
 6. [Det andet foredrag om religion](#) · 1730
156. [Turen Til Tyrus Og Sidon](#) · 1734
1. [Den syriske kvinde](#) · 1734
 2. [Undervisning i sidon](#) · 1735
 3. [Rejsen opad kysten](#) · 1736
 4. [I tyrus](#) · 1737
 5. [Jesu undervisning i tyrus](#) · 1737

6. [Tilbagevejen til fönikien](#)· 1741
157. [I Caesarea Filippi](#)· 1743
 1. [Tempelskatteopkræveren](#)· 1743
 2. [I betsaida julias](#)· 1744
 3. [Peters bekendelse](#)· 1745
 4. [Diskussionen om riget](#)· 1746
 5. [Den nye opfattelse](#)· 1748
 6. [Den følgende eftermiddag](#)· 1748
 7. [Andreas konference](#)· 1750
158. [Forklarelsens Bjerg](#)· 1752
 1. [Forklarelsen](#)· 1752
 2. [Nedstigningen fra bjerget](#)· 1754
 3. [Hvad forklarelsen betyder](#)· 1755
 4. [Den epileptiske dreng](#)· 1755
 5. [Jesus helbreder drengen](#)· 1757
 6. [I Celsus have](#)· 1758
 7. [Peters protest](#)· 1759
 8. [I peters hus](#)· 1761
159. [Turen Gennem Dekapolis](#)· 1762
 1. [Prædiken om tilgivelse](#)· 1762
 2. [Den fremmede prædikant](#)· 1764
 3. [Forholdsregler for lærere og troende](#)· 1765
 4. [Samtalen med nataniel](#)· 1767
 5. [Jesu religions positive karakter](#)· 1769
 6. [Tilbage til Magadan](#)· 1771
160. [Rodan Fra Alexandria](#)· 1772
 1. [Rodans græske filosofi](#)· 1772

2. [Kunsten at leve](#)· 1775
3. [Modenhedens tillokkelser](#)· 1777
4. [Modenhedens ligevægt](#)· 1778
5. [Idealets religion](#)· 1780
161. [Videre Samtaler Med Rodan](#)· 1783
 1. [Guds personlighed](#)· 1783
 2. [Jesu guddommelige natur](#)· 1785
 3. [Jesu menneskelige og guddommelige natur](#)· 1787
162. [Ved Løvhyttefesten](#)· 1788
 1. [Farerne ved besøget i jerusalem](#)· 1788
 2. [Den første tempeltale](#)· 1790
 3. [Kvinden som er grebet i ægteskabsbrud](#)· 1792
 4. [Løvhyttefesten](#)· 1793
 5. [Prædiken over verdens lys](#)· 1794
 6. [Forelæsningen om livets vand](#)· 1795
 7. [Forelæsningen om åndelig frihed](#)· 1796
 8. [Samtalen med Marta og Maria](#)· 1797
 9. [I betlehem hos abner](#)· 1798
163. [Ordinationen Af De Halvfjerds I Magadan](#)· 1800
 1. [Ordinationen af de halvfjerds](#)· 1800
 2. [Den rige unge mand og andre](#)· 1801
 3. [Diskussionen om rigdom](#)· 1803
 4. [Farvel til de halvfjerds](#)· 1804
 5. [Lejren flyttes til pella](#)· 1806
 6. [De halvfjerds vender tilbage](#)· 1806
 7. [Forberedelse for den sidste missionsrejse](#)· 1808
164. [Tempelindvielsesfesten](#)· 1809

1. [Historien om den barmhjertige samaritaner](#)· 1809
2. [I jerusalem](#)· 1810
3. [Helbredelse af den blinde tigger](#)· 1811
4. [Josia foran jødernes råd](#)· 1813
5. [Undervisning i salomons søjlegang](#)· 1815
165. [Missionen I Perea Begynder](#)· 1817
 1. [I lejren ved pella](#)· 1817
 2. [Prædiken om den gode hyrde](#)· 1818
 3. [Sabbatsprædiken ved pella](#)· 1819
 4. [At dele arven](#)· 1821
 5. [Samtalen med apostlene om rigdom](#)· 1823
 6. [Svaret på Peters spørgsmål](#)· 1824
166. [Sidste Besøg I Det Nordlige Perea](#)· 1825
 1. [Farisæerne i ragaba](#)· 1825
 2. [De ti spedalske](#)· 1827
 3. [Prædiken i gerasa](#)· 1828
 4. [Undervisning om ulykker](#)· 1830
 5. [Forsamlingen i Filadelfia](#)· 1831
167. [Besøget I Filadelfia](#)· 1833
 1. [Morgenmad med farisæerne](#)· 1833
 2. [Lignelsen om det store festmåltid](#)· 1835
 3. [Kvinden med skrøbelighedens ånd](#)· 1835
 4. [Budskabet fra betania](#)· 1836
 5. [På vej til betania](#)· 1838
 6. [Velsignelsen af de små børn](#)· 1839
 7. [Samtalen om engler](#)· 1840
168. [Lazarus' genopstandelse](#)· 1842

1. [Ved Lazarus grav](#)· 1843
2. [Lazarus opvækkelse](#)· 1845
3. [Møde i jødernes råd](#)· 1847
4. [Svaret på bøn](#)· 1848
5. [Hvad der skete med Lazarus](#)· 1849
169. [Den Sidste Undervisning Ved Pella](#)· 1850
 1. [Lignelsen om den fortabte søn](#)· 1850
 2. [Lignelsen om den uærlige godsforvalter](#)· 1853
 3. [Den rige mand og tiggeren](#)· 1854
 4. [Faderen og hans rige](#)· 1855
170. [Himmelriget](#)· 1858
 1. [Opfattelser om himmelriget](#)· 1858
 2. [Jesu opfattelse om riget](#)· 1859
 3. [I forhold til retfærdighed](#)· 1861
 4. [Jesu undervisning om riget](#)· 1862
 5. [Senere idéer om guds rige](#)· 1864
171. [På Vej Til Jerusalem](#)· 1867
 1. [Afrejsen fra pella](#)· 1868
 2. [Om at tælle omkostningerne](#)· 1869
 3. [Rundrejsen i peræa](#)· 1870
 4. [Undervisning i Livias](#)· 1871
 5. [Den blinde mand ved jeriko](#)· 1873
 6. [Besøget hos zakæus](#)· 1873
 7. [“Når Jesus gik forbi”](#)· 1874
 8. [Lignelsen om de betroede pund](#)· 1875
172. [Rejsen Ind Til Jerusalem](#)· 1878
 1. [Sabbatten i betania](#)· 1878

2. [Søndagmorgen med apostlerne](#)· 1880
3. [Afrejsen til jerusalem](#)· 1880
4. [Besøg rundt om i templet](#)· 1883
5. [Apostlernes indstilling](#)· 1883
173. [Mandagen I Jerusalem](#)· 1888
 1. [Templet renses](#)· 1888
 2. [Mesterens autoritet udfordres](#)· 1891
 3. [Lignelsen om de to sønner](#)· 1893
 4. [Lignelsen om den fraværende jordejer](#)· 1893
 5. [Lignelsen om bryllupsfesten](#)· 1894
174. [Tirsdag Morgen I Templet](#)· 1897
 1. [Guddommelig tilgivelse](#)· 1898
 2. [Jødernes ledere stiller spørgsmål](#)· 1899
 3. [Saddukæerne og opstandelsen](#)· 1900
 4. [Det store bud](#)· 1901
 5. [Grækerne som søgte jesus](#)· 1902
175. [Den Sidste Tale I Templet](#)· 1905
 1. [Talen](#)· 1905
 2. [Status for de enkelte jøder](#)· 1909
 3. [Det jødiske råds skæbnesvangre møde](#)· 1909
 4. [Situationen i jerusalem](#)· 1910
176. [Tirsdagften På Oliebjerget](#)· 1912
 1. [Jerusalems ødelæggelse](#)· 1912
 2. [Mesterens anden ankomst](#)· 1914
 3. [Senere diskussioner i lejren](#)· 1916
 4. [Mikaels tilbagekomst](#)· 1918
177. [Onsdagen, Hviledagen](#)· 1920

1. [En dag alene med gud](#)· 1920
2. [Barndomstiden i hjemmet](#)· 1921
3. [Dagen i lejren](#)· 1923
4. [Judas og ypperstepræsterne](#)· 1924
5. [Den sidste fællestime](#)· 1927
178. [Sidste Dag I Lejren](#)· 1929
 1. [Forelæsningen om slægtskab og medborgerskab](#)· 1929
 2. [Efter middagsmåltidet](#)· 1932
 3. [På vej til aftensmaden](#)· 1934
179. [Det Sidste Aftensmåltid](#)· 1936
 1. [Ønsket efter forrang](#)· 1936
 2. [Aftensmadens begyndelse](#)· 1937
 3. [Jesus vasker apostlernes fødder](#)· 1938
 4. [De sidste ord til forræderen](#)· 1940
 5. [Indstiftelse af mindemåltiden](#)· 1941
180. [Afskedstalen](#)· 1944
 1. [Det nye bud](#)· 1944
 2. [Vintræet og grenene](#)· 1945
 3. [Verdens fjendskab](#)· 1946
 4. [Den lovede hjælperen](#)· 1948
 5. [Sandhedens ånd](#)· 1949
 6. [Afskedens nødvendighed](#)· 1951
181. [De Sidste Råd Og Advarsler](#)· 1953
 1. [De sidste trøstende ord](#)· 1953
 2. [Personlige afskedsråd](#)· 1955
182. [I Getsemane](#)· 1963
 1. [Den sidste gruppebøn](#)· 1963

2. [Den sidste time før forræderiet](#)· 1966
3. [Alene i Getsemane](#)· 1968
183. [Jesus Forrådes Og Arresteres](#)· 1971
 1. [Faderens vilje](#)· 1971
 2. [Judas inde i byen](#)· 1972
 3. [Mesteren arresteres](#)· 1973
 4. [Diskussionen ved olivenpressen](#)· 1975
 5. [På vej til ypperstepræstens palads](#)· 1977
184. [Foran Det Jødiske Råds Domstol](#)· 1978
 1. [Jesus forhøres af hannas](#)· 1978
 2. [Peter inde i gården](#)· 1980
 3. [Jesus foran det jødiske råds domstol](#)· 1982
 4. [Ydmygelsens time](#)· 1984
 5. [Domstolens andet møde](#)· 1985
185. [Rettergangen Foran Pilatus](#)· 1987
 1. [Pontius pilatus](#)· 1987
 2. [Jesus foran pilatus](#)· 1989
 3. [Pilatus forhører jesus alene](#)· 1991
 4. [Jesus foran herodes](#)· 1992
 5. [Jesus vender tilbage til pilatus](#)· 1993
 6. [Pilatus sidste appel](#)· 1994
 7. [Pilatus sidste samtale med jesus](#)· 1995
 8. [Pilatus tragiske kapitulation](#)· 1996
186. [Kort Før Korsfæstelsen](#)· 1997
 1. [Judas iskariot når sin afslutning](#)· 1997
 2. [Mesterens attitude](#)· 1999
 3. [Den pålidelige David Zebedæus](#)· 2000

4. [Forberedelserne for korsfæstelsen](#) · 2001
5. [Jesu død i forhold til påsken](#) · 2002
187. [Korsfæstelsen](#) · 2004
 1. [På vej til golgata](#) · 2004
 2. [Korsfæstelsen](#) · 2006
 3. [De som så korsfæstelsen](#) · 2008
 4. [Tyven på korset](#) · 2008
 5. [Den sidste time på korset](#) · 2010
 6. [Efter korsfæstelsen](#) · 2011
188. [Tiden I Gravkammeret](#) · 2012
 1. [Jesu begravelse](#) · 2012
 2. [Beskyttelse af gravkammeret](#) · 2014
 3. [Sabbatdagens hændelser](#) · 2014
 4. [Betydningen af døden på korset](#) · 2016
 5. [Korsets lærdomme](#) · 2017
189. [Opstandelsen](#) · 2020
 1. [Morontiaovergangen](#) · 2020
 2. [Jesu materielle krop](#) · 2022
 3. [Opstandelsen afslutter en domsperiode](#) · 2024
 4. [Graven opdages at være tom](#) · 2025
 5. [Peter og johannes ved gravkammeret](#) · 2027
190. [Jesus Åbenbarer Sig I Morontiaform](#) · 2029
 1. [Opstandelsens budbringere](#) · 2029
 2. [Tilsynekomsten af jesus i betania](#) · 2031
 3. [I josefs hjem](#) · 2033
 4. [Tilsynekomsten for grækerne](#) · 2033
 5. [Vandringen med de to brødre](#) · 2034

191. [Jesus Åbenbare Sig For Apostlerne Og Andre Ledere](#)· 2037
 1. [Tilsynekomsten for peter](#)· 2039
 2. [Første tilsynekomst for apostlerne](#)· 2040
 3. [Hos morontiavæsenerne](#)· 2040
 4. [Tiende tilsynekomst \(i filadelfia\)](#)· 2041
 5. [Anden tilsynekomst for apostlerne](#)· 2042
 6. [Tilsynekomsten i alexandria](#)· 2044
192. [Tilsynekomsterne I Galilæa](#)· 2045
 1. [Tilsynekomsten ved søen](#)· 2045
 2. [Samtale med to apostle ad gangen](#)· 2047
 3. [På ordinationsbjerget](#)· 2050
 4. [Samlingen ved søbredden](#)· 2050
193. [De Sidste Tilsynekomster Og Himmelfarten](#)· 2052
 1. [Tilsynekomsten i sykar](#)· 2053
 2. [Tilsynekomsten i fönikien](#)· 2054
 3. [Sidste tilsynekomst i jerusalem](#)· 2055
 4. [Årsagerne til judas fald](#)· 2055
 5. [Mesterens himmelfart](#)· 2057
 6. [Peter indkalder til møde](#)· 2057
194. [Overdragelsen Af Sandhedens Ånd](#)· 2059
 1. [Pinsedagsprædiken](#)· 2060
 2. [Pinsens betydning](#)· 2060
 3. [Hvad skete på pinsedagen](#)· 2062
 4. [Den kristne kirkes begyndelse](#)· 2066
195. [Efter Pinsen](#)· 2069
 1. [Grækernes påvirkning](#)· 2071
 2. [Den romerske påvirkning](#)· 2072

3. [Under det romerske kejserdømme](#)· 2073
4. [Europas mørke tidsalder](#)· 2074
5. [Det moderne problem](#)· 2075
6. [Materialismen](#)· 2076
7. [Materialismens svage side](#)· 2078
8. [Den sekulære totalitarisme](#)· 2081
9. [Kristendommens problem](#)· 2082
10. [Fremtiden](#)· 2084
196. [Jesu Tro](#)· 2087
 1. [Mennesket—Jesus](#)· 2090
 2. [Jesu religion](#)· 2091
 3. [Religionens overherredømme](#)· 2093

Urantia Bogen

<< [Indholdet af bogen](#) | [Dele](#) | [DEL I](#) >>

Forord

0:0.1 (1.1) I SINDET hos de dødelige på Urantia—det er navnet på jeres verden—eksisterer der stor forvirring med hensyn til betydningen af sådanne udtryk som Gud, guddommelighed, og guddom. Mennesker er endnu mere forvirrede og usikre på forholdet mellem de guddommelige personligheder, der er betegnet ved deres talrige benævnelser. På grund af denne begrebsmæssige fattigdom forbundet med så meget idemæssige forvirring, er jeg blevet bedt om at formulere denne indledende erklæring som forklaring af de betydninger, der bør tillægges visse ordsymboler, som i det efterfølgende er brugt i disse skrifter, som Orvonton korpset af sandhedsåbenbarere er blevet autoriseret til at oversætte til det engelske sprog på Urantia.

0:0.2 (1.2) Det er overordentlig vanskeligt at præsentere udvidede begreber og avanceret sandhed i vores bestræbelser på at udvide kosmisk bevidsthed og forbedre åndelig opfattelse, når vi er begrænset til brugen af et afgrænset sprog i verden. Men vores mandat formaner os til at gøre alt for at formidle vores betydninger, ved at bruge ordsymboler fra det engelske sprog. Vi er blevet

instrueret til kun at indføre nye udtryk, når det koncept, der skal beskrives, ikke findes i engelske terminologi, som kan bruges til at formidle et sådan nyt koncept delvist eller endda med mere eller mindre forvrængning af betydningen.

0:0.3 (1.3) I håb om at lette forståelsen og forhindre forvirring hos enhver dødelig, der måtte læse disse skrifter, anser vi det for klogt i denne indledende erklæring at præsentere en oversigt over de betydninger, der skal knyttes til adskillelige engelske ord, som skal bruges til at betegne Guddommen og visse tilknyttede begreber om ting, betydningerne og værdier i den universelle virkelighed.

0:0.4 (1.4) Men for at kunne formulere dette forord med definitioner og terminologiske begrænsninger, er det nødvendigt at foregribe brugen af disse termer i de efterfølgende præsentationer. Dette forord er derfor ikke en færdigt erklæring i sig selv; det er kun en endelig vejledning, beregnet til at hjælpe dem, der skal læse de medfølgende papirer, der handler om Guddommen og universernes univers, som er blevet formuleret af en Orvonton-kommission, der er sendt til Urantia med dette formål.

0:0.5 (1.5) Jeres verden, Urantia, er en af mange lignende beboede planeter, som udgør lokaluniverset *Nebadon*. Dette univers udgør, sammen med lignende skabelser, superuniverset Orvonton, fra hvis hovedstad, Uversa, vores kommission kommer. *Orvonton* er et af de syv evolutionære superuniverser af tid og rum, der omkranser den guddommelige perfektions aldrig begyndende, aldrig afsluttende skabelse—centraluniverset *Havona*. I hjertet af dette evige og

centrale univers er den stationære Paradisø, det geografiske centrum for uendeligheden og den evige Guds bolig.

0:0.6 (1.6) De syv udviklende superuniverser i forbindelse med det centrale og guddommelige univers, betegner vi sædvanligvis *storuniverset*; der er de nuværende organiserede og beboede skabelser. De er alle en del af *mesteruniverset*, der også omfatter de ubeboede men mobiliserende universer i det ydre rum.

1. Guddommen og guddommelighed

0:1.1 (2.1) Universernes univers præsenterer fænomener af guddomsaktiviteter på forskellige niveauer af kosmiske realiteter, sindets betydninger og åndelige værdier, men alle disse tjenester—personlige eller andre—er guddommeligt koordinerede.

0:1.2 (2.2) GUDDOMMEN er personaliserbar som Gud, er præpersonlig og overpersonlig på måder, der ikke er helt forståelige for mennesket. Guddommen er kendetegnet ved kvaliteten af enhed—faktisk eller potentiel—på alle supermaterielle niveauer af virkeligheden; og denne forenende kvalitet forstås bedst af skabninger som guddommelighed.

0:1.3 (2.3) Guddommen fungerer på personlige, førpersonlige, og overpersonlige niveauer. Den totale Guddom er funktionel på følgende syv niveauer:

- 0:1.4 (2.4) 1. *Statisk*—selvstændig og selveksisterende Guddom.
- 0:1.5 (2.5) 2. *Potentiel*—selvvalgt og selvformålsbestemmende Guddom.
- 0:1.6 (2.6) 3. *Associativ*—selvpersonliggjort og guddommelig broderlig Guddom.
- 0:1.7 (2.7) 4. *Kreativ*—selvdistribuerende og guddommelig åbenbaret Guddom.
- 0:1.8 (2.8) 5. *Evolutionær*—selvudvidende og skabnings-identificeret Guddom.
- 0:1.9 (2.9) 6. *Højeste*—selverfarende og skabning-Skaberforenende Guddom. Guddom, der fungerer på det første skabnings-identifikationsniveau som tid-rum-overkontrollør af storeuniverset, undertiden betegnet som Guddommens Overhøjhed.
- 0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate*— selvprojiceret og tid-rum-transcenderende Guddom. Guddoms almægtig, alvidende, og allestedsnærværende. Guddom, der fungerende på det andet niveau af forenende guddommelighedsudtryk som effektive overkontrollører og absonite opretholdere af mesteruniverset. Sammenlignet med guddommenes tjeneste i storuniverset, er denne absonite funktion i mesteruniverset ensbetydende med universel overkontrol og supervedligeholdelse, undertiden kaldet Guddommens Ultimativitet.
- 0:1.11 (2.11) *Det endelige niveau* af virkeligheden er karakteriseret ved skabningernes liv og begrænsninger i tid og rum. Endelige virkeligheder har ikke nødvendigvis en ende, men de har altid en

begyndelse—de er skabt. Overhøjhedens guddomsniveau kan opfattes som en funktion i forhold til endelige eksistenser

0:1.12 (2.12) *Det absonite virkelighedsniveau* er karakteriseret ved ting og væsener uden begyndelser eller afslutninger og af transcendens af tid og rum. Absonitere skabes ikke; de er eventuerede—det er de simpelthed. Ultimativitetens guddomsniveau indebærer en funktion i forhold til absonite virkeligheder. Uanset i hvilken del af mesteruniverset, når tid og rum etranscenderes, er et sådan absonit fænomen en handling af Guddommens Ultimativitet.

0:1.13 (2.13) *Det absolutte niveau* er begyndelsesløst, endeløst, tidløst og rumløst. For eksempel: I Paradis er tid og rum ikke-eksisterende; Paradisets tid-rum-status er absolut. Dette niveau er Treenigheden, som Paradisets guddomme har opnået eksistentielt, men dette tredje niveau af forenende guddommelige udtryk er ikke fuldstændigt forenet erfaringsmæssigt. Når som helst, hvor som helst, og uanset hvordan det absolutte niveau af guddom fungerer, manifesteres Paradisets absolutte værdier og betydninger.

0:1.14 (3.1) Guddommen kan være eksistentiel, som i Den Evige Søn; erfaringsmæssig, som i Det Højeste Væsen; associativ, som i Gud den Syvfoldige; udelt, som i Paradisets Treenighed.

0:1.15 (3.2) Guddommen er kilden til alt det guddommelige. Guddommen er karakteristisk og ufravigelig guddommelig, men alt, hvad der er guddommeligt, er ikke nødvendigvis guddom, selvom det vil være koordineret med guddommen og vil tendere mod en eller

anden fase af enhed med guddommen—åndelig, sjælelig eller personlig.

0:1.16 (3.3) GUDDOMMELIGHED er guddommens karakteristiske, forenende, og koordinerende egenskaber.

0:1.17 (3.4) Guddommelighed er forståelig for skabninger som sandhed, skønhed og godhed; korreleret i personlighed som kærlighed, barmhjertighed og tjeneste; åbenbaret på upersonlige niveauer som retfærdighed, magt og suverænitet.

0:1.18 (3.5) Guddommelighed kan være fuldkommen—som på eksistentielle og skabende niveauer af Paradisets fuldkommenhed; den kan være ufuldkommen, som på erfaringsmæssige og skabende niveauer af tid-rum evolution; eller den kan være relativ, hverken fuldkommen eller ufuldkommen, som på visse Havona-niveauer af eksistentielle-erfaringsmæssige relationer.

0:1.19 (3.6) Når vi forsøger at forestille os perfektion i alle relativitetens faser og former, støder vi på syv tænkelige typer:

0:1.20 (3.7) 1. Absolut perfektion i alle aspekter.

0:1.21 (3.8) 2. Absolut perfektion i nogle faser og relativ perfektion i alle andre aspekter.

0:1.22 (3.9) 3. Absolutte, relative, og uperfekte aspekter i varieret forening.

0:1.23 (3.10) 4. Absolut perfektion i nogle henseender, ufuldkommenhed i alle andre.

0:1.24 (3.11) 5. Absolut perfektion i ingen retning, relativ perfektion i alle manifestationer.

0:1.25 (3.12) 6. Absolut perfektion i ingen fase, relativ i nogle, ufuldkommen i andre.

0:1.26 (3.13) 7. Absolut perfektion i ingen egenskaber, ufuldkommenhed i alle.

II. Gud

0:2.1 (3.14) Udviklende dødelige skabninger oplever en uimodståeligt trang til at symbolisere deres begrænsede gudsbegreber. Menneskets bevidsthed om moralsk pligt og dets åndelige idealisme repræsenterer et værdiniveau—en erfaringsmæssig virkelighed—som er vanskelig at symbolisere.

0:2.2 (3.15) Kosmisk bevidsthed indebærer erkendelsen af en Første Årsag, den eneste uforårsagede virkelighed. Gud, den Universelle Fader, fungerer på tre Guddom-personlighedsniveauer af uendelig værdi og relativ guddommeligheds udtryk:

0:2.3 (3.16) 1. *Førpersonlig*—som i Fader fragmenternes tjeneste, såsom Tankeretterne.

0:2.4 (3.17) 2. *Personligt*—som i den evolutionære oplevelse af skabte og frembragte væsener

0:2.5 (3.18) 3. *Superpersonlig*—som i de eventuerede eksistenser af

visse absonite og associerede væsener.

0:2.6 (3.19) GUD er et ordsymbol, der betegner alle personliggørelser af Guddommen. Udtrykket kræver en forskellig definition på hvert personligt niveau af Guddommens funktion og skal omdefineres yderligere inden for hvert af disse niveauer, da dette udtryk kan bruges til at betegne de forskellige samordnede og underordnede personificeringer af Guddommen; for eksempel: Paradisets Skabersønner—lokaluniversets fædre.

0:2.7 (4.1) Udtrykket Gud, som vi gør brug af det, kan forstås:

0:2.8 (4.2) *Ved betegnelse*—som Gud Faderen.

0:2.9 (4.3) *Ved kontekst*—som når det bruges i diskussionen om et eller andet guddommeligt niveau eller en forening. Hvis man er i tvivl om den nøjagtige fortolkning af ordet Gud, ville det være tilrådeligt at henvise det til den Universelle Faders person.

0:2.10 (4.4) Udtrykket Gud betegner altid *personlighed*. Guddom kan, eller kan ikke, henvise til guddommelige personligheder.

0:2.11 (4.5) Ordet GUD bruges, i disse skrifter, med følgende betydninger:

0:2.12 (4.6) 1. *Gud Faderen*—Skaberen, Overvågeren, og Opretholderen. Den Universelle Fader, Guddommens Første Person.

0:2.13 (4.7) 2. *Gud Sønnen*—Koordineret Skaber, Åndsovervåger, og Åndelig Administrator. Den Evige Søn, Guddommens Anden Person.

0:2.14 (4.8)

3. *Gud Ånden*—Samforeneren, Universel Integrator og Sindsoverdrager. Den Uendelige Ånd, Guddommens Tredje Person.

0:2.15 (4.9)

4. *Gud den Højeste*—den aktualiserende eller udviklende Gud i tid og rum. Personlig Guddom, som associativt realiserer den erfaringsmæssige opnåelse af skabning-Skaber identitet i tid og rum. Det Højeste Væsen oplever personligt opnåelsen af guddomsenhed som den udviklende og erfaringsmæssige Gud for de evolutionære skabninger i tid og rum.

0:2.16 (4.10)

5. *Gud den Syvfoldige*—Guddommens personlighed som hvor som helst, fungerer overalt i tid og rum. De personlige Paradisguddomme og deres kreative medarbejdere, som fungerer i og udenfor grænserne af centraluniverset og styrke-personificerer sig som det Højeste Væsen på det første skabningsniveau af forenende guddommelig åbenbaring i tid og rum. Dette niveau, storuniverset, er sfæren for Paradispersonlighedernes nedstigning i tid og rum i gensidig forbindelse med deevolutionære skabningers opstigning i tid-rum.

0:2.17 (4.11)

6. *Gud den Ultimative*—den kommende Gud af supertid og transcenderet rum. Det andet erfaringsmæssige niveau af forenende guddomsmanifestation. Gud den Ultimative indebærer den opnåede realisering af de syntetiserede absonite-overpersonlige, tid-rum-transcenderede, og eventueret oplevelsesmæssige værdier, der er koordineret på endelige kreative niveauer af Guddomsvirkelighed

0:2.18 (4.12)

7. *Gud den Absolutte*—den oplevelsesmæssige Gud af transcenderede superpersonlige værdier og guddommelige

betydninger, nu eksistentiel som *Guddomsabsoluttet*. Dette er det tredje niveau af forenende guddomsudtryk og ekspansion. På dette superkreative niveau oplever Guddommen udtømmelse af personaliserbare potentiale, møder guddommelighedens fuldbyrkelse og gennemgår en udtømning af evnen til selvåbenbaring til successive og progressive niveauer af anden personalisering. Guddommen møder nu, påvirker og oplever identitet med det *Ikke Egenskabsbestemte Absolutte*.

III. Den første kilde og center

0:3.1 (4.13) Den totale, uendelig virkelighed er eksistentiel i syv faser og som syv koordinerede absolutter:

- 0:3.2 (5.1) 1. Den første kilde og center.
- 0:3.3 (5.2) 2. Den anden kilde og center.
- 0:3.4 (5.3) 3. Den tredje kilde og center.
- 0:3.5 (5.4) 4. Paradisøen.
- 0:3.6 (5.5) 5. Den Guddommens absolutte.
- 0:3.7 (5.6) 6. Den Universelle absolutte.
- 0:3.8 (5.7) 7. Den Egenskabsløse absolutte.

0:3.9 (5.8) Gud, som den Første Kilde og Center, er oprindelig i forhold til den totale virkelighed—ikke egenskabsbestemt. Den Første Kilde og Center er uendelig såvel som evig og er derfor kun begrænset eller betinget af vilje.

0:3.10 (5.9) Gud—Den Universelle Fader—er personligheden af den Første Kilde og Center og som sådan opretholder personlige relationer af uendelig kontrol over alle koordinerede og underordnede kilder og centre. Sådan en kontrol er personlig og uendelig i *potentiale*, selv om den måske aldrig i virkeligheden vil fungere på grund af den perfektion af funktionen af sådanne koordinerede og underordnede kilder og centre og personligheder.

0:3.11 (5.10) Den Første Kilde og Center er derfor primær på alle områder: guddommeliggjort eller ugudeliggjorte, personlig eller upersonlig, aktuel eller potentiel, endelig eller uendelig. Ingen ting eller væsen, ingen relativitet eller endelighed, eksisterer undtagen i direkte eller indirekte relation til og afhængighed af den Første Kilde og Centers forrang.

0:3.12 (5.11) *Den Første Kilde og Center* forholder sig til universet således:

0:3.13 (5.12) 1. Tyngdekrafterne i de materielle universer er sammenfaldende i tyngdecentret i det nedre Paradis. Det er netop derfor, at hans persons geografiske placering er evigt fastgjort i absolut relation til kraft-energicentret i Paradisets nedre eller materielle plan. Men Guddommens absolutte personlighed eksisterer på Paradisets øvre eller åndelige plan.

0:3.14 (5.13) 2. Sindskræfterne er konvergerende i den Uendelige Ånd; det differentielle og divergerende kosmiske sind i de Syv Mesterånder; den Højstes faktualiserende sind som en tid-rum oplevelse i Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. Universets åndekræfter er sammenfaldende i den Evige Søn.

0:3.16 (5.15) 4. Den ubegrænsede kapacitet til guddommelig handling findes i den absolutte Guddom.

0:3.17 (5.16) 5. Den ubegrænsede kapacitet til uendelig respons eksisterer i det Egenskabsløse Absolutte.

0:3.18 (5.17) 6. De to Absolutter—det Egenskabsbestemte og det Egenskabsløse—er koordineret og forenet i og af det Universelle Absolutte.

0:3.19 (5.18) 7. Den potentielle personlighed hos et evolutionært moralsk væsen eller hos ethvert andet moralsk væsen er centreret i den Universelle Faders personlighed.

0:3.20 (5.19) VIRKELIGHED, som opfattet af begrænsede væsener, er delvis, relativ, og skyggefuld. Den maksimale guddomsvirkelighed som er fuldt forståelig for evolutionære begrænsende skabninger er indeholdt i det Højeste Væsen. Ikke desto mindre er der forudgående og evige virkeligheder, superbegrænsede realiteter, som er forfædre til denne Højeste Guddom af evolutionære tid-rum-væsener. I forsøget på at skildre den universelle virkeligheds oprindelse og natur, er vi tvunget til at anvende teknikken med at ræsonnere i tid-rum for at nå det begrænsede sinds niveau. Derfor må mange af de samtidige begivenheder i evigheden præsenteres som sekventielle transaktioner.

0:3.21 (6.1) Som en skabning i tid og rum ville betragte virkelighedens oprindelse og differentiering, opnåede den evige og

uendelige JEG ER guddommelighedens frigørelse fra den egenskabsløse uendeligheds lænker gennem udøvelsen af iboende og evig fri vilje, og denne adskillelse fra den egenskabsløse uendelighed skabte den første *absolutte guddommeligheds-spænding*. Denne uendelighedsspænding løses af det Universelle Absolutte, som forener og koordinerer den Totale Guddoms dynamiske uendelighed og det Egenskabsløse Absolutts statiske uendelighed.

0:3.22 (6.2) I denne oprindelige transaktion opnåede den teoretiske JEG ER personlighedens virkeliggørelse ved at blive den Evige Fader til den Oprindelige Søn samtidig med, at han blev den Evige Kilde til Paradisøen. Samtidig med Sønnens differentiering fra Faderen, og i Paradisets nærvær, fremkom den Uendelige Ånds person og Havonas centralunivers op. Med tilsynekomsten af den sameksisterende personlig Guddom, den Evige Søn og den Uendelige Ånd, undslap Faderen, som en personlighed, fra den ellers uundgåelige spredning gennem den Totale Guddom potentiale. Fremover er det kun i Treenighedens forening med sine to guddommelige jævnbyrdige, at Faderen udfylder hele guddomspotentialet, mens stadig mere erfaringsbaseret Guddom bliver aktualiseret på guddommelighedens niveauer af Overhøjhed, Ultimativitet og Absolutthed.

0:3.23 (6.3) *Begrebet JEG ER* er en filosofisk indrømmelse, som vi gør til menneskets tidsbegrænsede, rumbundne, forgængelige sind, til skabningens umulighed af at forstå evighedseksistenser—realiteter og relationer, der ikke har nogen begyndelse, ingen ende. For tids- og rumvæsenet må alle ting have en begyndelse, bortset fra

den ENE UFORSAGEDE—den primære årsag til årsagerne. Derfor konceptualiserer vi dette filosofiske værdiniveau som JEG ER, samtidig med at vi instruerer alle skabninger i, at den Evige Søn og den Uendelige Ånd er evigt sammen med JEG ER; med andre ord, at der aldrig har været et tidspunkt, hvor JEG ER ikke var *Faderen* til Sønnen og, sammen med ham, til Ånden.

0:3.24 (6.4) *Den Uendelige* bruges til at betegne den fylde—den endegyldighed—som den Første Kildes og Centers forrang indebærer. Detteoretiske JEG ER er en skabningsfilosofisk udvidelse af “viljens uendelighed,” men det Uendelige er et *faktuelt* værdiniveau, som repræsenterer evighedsintensionen af den sande uendelighed af den Universelle Faders absolutte og uindskrænkede frie vilje. Dette begreb betegnes nogle gange som Fader-Uendelig.

0:3.25 (6.5) En stor del af den forvirring, der hersker blandt alle ordener af væsener, høje som lave, i deres bestræbelser på at opdage den Uendelige Fader, skyldes deres begrænsede forståelsesevne. Den Universelle Faders absolutte forrang er ikke synlig på under uendelige niveauer; derfor er det sandsynligt, at kun den Evige Søn og den Uendelige Ånd virkelig kender Faderen som en uendelighed; for alle andre personligheder repræsenterer et sådant koncept udøvelse af tro.

IV. Univers virkelighed.

0:4.1 (6.6) Virkeligheden aktualiseres differentielt på forskellige universniveauer; virkeligheden har sin oprindelse i og ved den Universelle Faders uendelige vilje og kan realiseres i tre primære faser på mange forskellige niveauer af universets aktualisering:

0:4.2 (6.7) 1. *Uguddommeliggjort virkelighed* spænder fra energidomænerne for det ikke-personlige til virkelighedsområderne for de ikke-personliggjorte værdier i den universelle eksistens, selv til tilstedeværelsen af det Egenskabsløse Absolutte.

0:4.3 (7.1) 2. *Guddommeliggjort virkelighed* omfatter alle uendelige guddomspotentialer, der strækker sig opad gennem alle personlighedens riger fra den laveste endelige til den højeste uendelige, og omfatter således domænet for alt, hvad der kan personligøres og mere til—selv til tilstedeværelsen af den absolutte guddom.

0:4.4 (7.2) 3. *Mellemliggende virkelighed*. Universets virkelighed er angivelig enten guddommeliggjort eller ikke-guddommeliggjort, men til underguddommelige væsener eksisterer der et stort domæne af mellemliggende virkelighed, potentielt og aktualiserende, som er svært at identificerer. Meget af denne koordinerede virkelighed er omfavnet af det Universelle Absoluttes riger.

0:4.5 (7.3) Dette er det oprindelige koncept for den oprindelige virkelighed: Faderen initierer og opretholder virkeligheden. Virkelighedens oprindelige *differentialer* er det guddommeliggjorte og det u-guddommeliggjorte—det guddommelige absolutte og det egenskabsløse absolutte. Det oprindelige *forhold* er spændingen

mellem dem. Denne Fader-initierede guddommelighedsspænding opløses perfekt af og eviggøres som det Universelle Absolutte.

0:4.6 (7.4) Ud fra et tids- og rumsynspunkt kan virkeligheden yderligere opdeles som:

0:4.7 (7.5) 1. *Faktisk og Potentiel*. Virkeligheder, der eksisterer i fuld udfoldelse, i modsætning til dem, der har uopdaget kapacitet til vækst. Den Evige Søn er en absolut åndelig virkelighed; det dødelige menneske er i høj grad en urealiseret åndelig potentialitet.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolutte og Underabsolutte*. Absolutte virkeligheder er evighedseksistenser. Underabsolutte virkeligheder projiceres på to niveauer: Absonite—virkeligheder, som er relative med hensyn til både tid og evighed. Begrænsede—virkeligheder, der projiceres i rummet og aktualiseres i tiden.

0:4.9 (7.7) 3. *Eksistentiel og Erfaringsmæssig*. Paradisguddommen er eksistentiel, men den fremvoksende Højeste og Ultimative er erfaringsmæssig.

0:4.10 (7.8) 4. *Personlig og Upersonlig*. Guddommens ekspansion, personlighedens udtryk og universets evolution er for evigt betinget af Faderens frie viljes handling, som for evigt adskilte sind-ånd-personlige betydninger og værdier af aktualitet og potentialitet, der er centreret i den Evige Søn, fra de ting, der centrerer og findes i den evige Paradisø.

0:4.11 (7.9) PARADIS er et udtryk, der inkluderer de personlige og ikke-personlige samlingspunkter af absolutter i alle faser af universets virkelighed. Paradis kan, når det er korrekt defineret,

betegne enhver og alle former for virkelighed, Guddom, guddommelighed, personlighed, og energi—åndelig, mental, eller materiel. Alle deler Paradis som oprindelsessted, funktion, og skæbne, hvad angår værdier, betydninger, og faktisk eksistens.

0:4.12 (7.10) *Paradisøen*—Paradis, uden anden betegnelse—er det absolutte af den materielle tyngdekrafts kontrol af den Første Kilde og Center. Paradiset er ubevægeligt, idet det er den eneste stationære ting i universernes univers. Paradisøen har en placering i universet, men ingen position i rummet. Denne evige ø er den egentlige kilde til de fysiske universer—fortid, nutid og fremtid. Den nukleare Lysets Ø er en Guddoms afledning, men den er næppe Guddommen; de materielle skabelser er heller ikke en del af Guddommen; de er en konsekvens.

0:4.13 (7.11) Paradiset er ikke en skaber; det er en unik regulator af mange universaktiviteter, langt mere en kontrolmekanisme end en reaktor. Gennem de materielle universer påvirker Paradiset reaktionerne og adfærden hos alle væsener, der har at gøre med kraft, energi og styrke, men Paradiset i sig selv er enestående, eksklusiv, og isoleret i universerne. Paradiset repræsenterer intet og intet repræsenterer Paradiset. Det er hverken en kraft eller en tilstedeværelse; det er bare *Paradiset*.

V. Personligheds virkeligheder

0:5.1 (8.1)

Personlighed er et niveau af guddommeliggjort virkelighed og spænder fra det dødelige og mellemvæsenernes niveau af det højere sinds aktivering af tilbedelse og visdom op gennem det morontielle og åndelige til opnåelsen af endelig personlighedsstatus. Det er den evolutionære opstigning af dødelige- og beslægtede skabningers personligheder, men der er talrige andre ordner af universpersonligheder.

0:5.2 (8.2)

Virkeligheden er underlagt universets ekspansion, personligheden for uendelige diversifikation, og begge er i stand til næsten ubegrænset guddomskoordinering og evig stabilisering. Mens den ikke-personlige virkeligheds metamorfe rækkevidde afgjort er begrænset, kender vi ingen begrænsninger for den progressive evolution af personlighedsvirkeligheder.

0:5.3 (8.3)

På opnåede erfaringsniveauer kan alle personlighedsordener eller værdier associeres og endda sameksistere. Selv Gud og mennesket kan sameksistere i en forenet personlighed, som det er så udsøgt demonstreret i Kristus Mikael's nuværende status—Menneskesønnen og Guds Søn.

0:5.4 (8.4)

Alle personlighedens ubegrænsede ordener og faser er associativt opnåelige og er potentielt samskabende. Det præpersonlige, det personlige og det superpersonlige er alle knyttet sammen af et gensidigt potentiale for koordineret opnåelse, progressiv præstation og samskabende kapacitet. Men det upersonlige transmuterer aldrig direkte til det personlige. Personligheden er aldrig spontan; den er en gave fra Paradisets Fader. Personlighed er overlejret af energi, og den er kun forbundet

med levende energisystemer; identitet kan være forbundet med ikke-levende energimønstre.

0:5.5 (8.5) Den Universelle Fader er hemmeligheden bag personlighedens virkelighed, personligheds overdragelse, og personlighedens skæbne. Den Evige Søn er den absolutte personlighed, hemmeligheden bag åndelig energi, morontia ånder, og perfekte ånder. Samforeneren er den åndelige personlighed, kilden til intelligens, fornuft og det universelle sind. Men Paradisøen er ikke-personlig og ekstraspirituel, idet den er essensen af det universelle legeme, kilden til og centrum for fysisk materie og det absolutte mestermønster for den universelle materielle virkelighed.

0:5.6 (8.6) Disse kvaliteter ved den universelle virkelighed manifesterer sig i den menneskelige erfaring på Urantia på følgende niveauer:

0:5.7 (8.7) 1. *Krop*. Menneskets materielle og fysiske organisme. Den levende elektrokemiske mekanisme af animalsk natur og oprindelse.

0:5.8 (8.8) 2. *Sind*. Den menneskelige organismes tænkende, opfattende og følende mekanisme. Den samlede bevidste og ubevidste oplevelse. Den intelligens, der er forbundet med følelseslivet, og som rækker opad gennem tilbedelse og visdom til det åndelige niveau.

0:5.9 (8.9) 3. *Ånd*. Den guddommelige ånd, der er iboende i menneskets sind—Tankeretteren. Denne udødelige ånd er

førpersonlig—ikke en personlighed, selvom den er bestemt til at blive en del af personligheden hos det overlevende dødelige væsen.

0:5.10 (8.10)

4. *Sjæl*. Menneskets sjæl er en erfaringsmæssig erhvervelse. Når et dødeligt væsen vælger at “gøre den himmelske Faders vilje”, så bliver den indre ånd fader til en *ny virkelighed* i den menneskelige erfaring. Det dødelige og materielle sind er mor til denne samme nye fremkommende virkelighed. Substansen i denne nye virkelighed er hverken materiel eller åndelig—den er *morontiel*. Dette er den fremvoksende og udødelige sjæl, som er bestemt til at overleve den jordiske død og begynde opstigningen til Paradis.

0:5.11 (9.1)

Personlighed. Det dødelige menneskes personlighed er hverken krop, sind, eller ånd; det er heller ikke sjælen. Personlighed er den eneste uforanderlige realitet i en ellers evigt skiftende skabningsserfaring; og den forener alle andre associerede faktorer i individualiteten. Personligheden er den enestående overdragelse, som den Universelle Fader giver til de levende og tilknyttede energier i stof, sind, og ånd, og som overlever med den morontielle sjæls overlevelse.

0:5.12 (9.2)

Morontia er et udtryk, der betegner et stort niveau, der ligger mellem det materielle og det åndelige. Det kan betegne personlige eller upersonlige realiteter, levende eller ikke levende energier. Det morontielle klædebånd er åndelig; dets stof er fysisk.

VI. Energi og mønster

0:6.1 (9.3)

Enhver og alt, der reagerer på Faderens personlighedskredsløb, kalder vi personligt. Enhver og alt, der reagerer på Sønnens åndskredsløb, kalder vi ånd. Enhver og alt, der reagerer på Samforenerens sindskredsløb, kalder vi sind, sind som en egenskab ved den Uendelige Ånd—sind i alle dets faser. Alt, hvad der responderer på materielle tyngdekraftskredsløb, der er centreret i nedre Paradis, kalder vi stof—energistof i alle dets metamorfe tilstande.

0:6.2 (9.4)

ENERGI, bruger vi som en altomfattende betegnelse for åndelige, sindsmæssige, og materielle områder. *Kraft* er stort set også således anvendt. *Styrke* er sædvanligvis begrænset til betegnelsen af det elektroniske niveau af materie eller stof, der reagerer på lineær tyngdekraft i storuniverset. Styrke bruges også til at angive suverænitet. Vi kan ikke følge jeres generelle anerkendte definitioner af kraft, energi, og magt. Der er en knaphed i sproget så vi må tilskrive flere betydninger til disse udtryk.

0:6.3 (9.5)

Fysisk energi er et begreb, der betegner alle faser og former for fænomenal bevægelse, handling, og potentiale.

0:6.4 (9.6)

Når vi taler om fysiske energimanifestationer, bruger vi generelt begreberne kosmisk kraft, fremkommende energi, og universets styrke. Disse er ofte anvendt som følger:

0:6.5 (9.7) 1. *Kosmisk kraft* omfatter alle energier, der stammer fra den Egenskabsløse Absolutte men som endnu ikke reagerer på Paradisets tyngdekraft.

0:6.6 (9.8) 2. *Fremkommende energi* omfatter de energier, som reagerer på Paradisets tyngdekraft men som endnu ikke reagerer på lokal eller lineær tyngdekraft. Dette er det præ-elektroniske niveau af energi-stof.

0:6.7 (9.9) 3. *Univers styrke* omfatter alle former for energi, som, selvom de stadig reagerer på Paradisets tyngdekraft, reagerer direkte på lineær tyngdekraft. Dette er det elektroniske niveau af energi-stof og alle efterfølgende udviklinger heraf.

0:6.8 (9.10) *Sind* er et fænomen, der betegner tilstedeværelsen og aktiviteten af *levende tjenester* ud over varierende energisystemer; og det er sandt på alle intelligensniveauer. I personligheden, intervenserer sindet altid ind mellem ånd og materie; derfor er universet oplyst af tre slags lys: materielt lys, intellektuel indsigt, og åndelig lysstyrke.

0:6.9 (10.1) *Lys*—åndelig lysstyrke—er et ordsymbol, en talemåde, som betegner den personlighedsmanifestation, der er karakteristisk for åndevæsener af forskellige ordener. Denne lysende udstråling er på ingen måde relateret til hverken intellektuel indsigt eller til fysisk-lys manifestationer.

0:6.10 (10.2) MØNSTER kan projiceres som som materielle, spirituelle eller mentale energier eller en kombination af disse. Det

kan gennemtrænge personligheder, identiteter, enheder eller ikke-levende stof. Men mønster er mønster og forbliver mønster; kun *kopier* multipliceres

0:6.11 (10.3) Mønsteret kan konfigurere energi, men det kontrollerer den ikke. Tyngdekraften er den eneste kontrol over energi-stof. Hverken rum eller mønster reagerer på tyngdekraften, men der er ingen forhold mellem rum og mønster; rum er hverken mønster eller potentielt mønster. Mønster er en konfiguration af virkeligheden, som allerede har betalt al tyngdekraftsgæld; *virkeligheden* af ethvert mønster består af dets energier, dets sind, ånd eller materielle bestanddele.

0:6.12 (10.4) I kontrast til aspektet af det *totale*, afslører mønster det *individuelle* aspekt af energi og personlighed. Personlighed- eller identitetsformer er mønstre, der er et resultat af energi (fysisk, åndelig eller mental) men er ikke iboende deri. Den energi- eller personlighedskvalitet, som får et mønster til at fremstå, kan tilskrives Gud—Guddommen—til Paradisets kraftbegavelse, sameksistensen af personlighed og styrke.

0:6.13 (10.5) Mønster er et mesterdesign, hvorfra der laves kopier af. Det evige Paradis er det absolutte af mønstre; den evige Søn er mønsterpersonligheden; den universelle Fader er den direkte forfader-kilde til begge. Men Paradiset overdrager ikke mønster, og Sønnen kan ikke overdrage personlighed.

VII. Det højeste væsen

0:7.1 (10.6) Mesteruniversets guddomsmekanisme er todelt, hvad angår evighedsrelationer. Gud Faderen, Gud Sønnen og Gud Ånden er evige—er eksistentielle væsener—mens Gud den Højeste, Gud den Ultimative og Gud den Absolutte er *aktualiserende* guddomspersonligheder i post-Havona-epoker i tid og rum- og tids-rum-transcenderede sfærer af mesteruniversets evolutionære ekspansion. Disse aktualiserende Guddomspersonligheder er fremtidige evige fra det tidspunkt, hvor, og når, de styrkepersonliggøres i de voksende universer ved hjælp af teknikken med den erfaringsmæssige aktualisering af de evige Paradisguddommes associative-skabende potentialer.

0:7.2 (10.7) Guddommen er derfor dobbelt i tilstedeværelse:

0:7.3 (10.8) 1. *Eksistentiel*—væsener med evig eksistens, fortid, nutid, og fremtid.

0:7.4 (10.9) 2. *Erfaringsbaseret*—væsener, der aktualiserer i nutiden efter Havona, men med uendelig eksistens i al fremtidig evighed.

0:7.5 (10.10) Faderen, Sønnen og Ånden er eksistentielle—eksistentielle i virkeligheden (selvom alle potentialer formodentlige er erfaringsbaserede). Den Højeste og den Ultimative er helt erfaringsbaserede. Den Absolutte Guddom er erfaringsbaseret i aktualisering, men eksistentiel i potentialitet. Guddommens essens er evig, men kun de tre oprindelige personer i Guddommen er ubetinget evige. Alle andre guddomspersonligheder har en oprindelse, men de er evige i deres skæbne.

0:7.6 (10.11)

Efter at have opnået et eksistentielt Guddomsudtryk af sig selv i Sønnen og Ånden, opnår Faderen nu erfaringsudtryk på hidtil upersonlige og uåbenbarede guddomsniveauer som Gud den Højeste, Gud den Ultimative og Gud den Absolutte; men disse erfarings Guddomme eksisterer er nu ikke fuldt eksisterende; de er i færd med at blive aktualiseret.

0:7.7 (11.1)

Gud den Højeste i Havona er den personlige åndelige refleksion af den treenige Paradisguddom. Dette associative Guddomsforhold ekspanderer nu kreativt udad i Gud den Syvfoldige og syntetiseres i den Almægtige Højestes erfaringsmæssige kraft i storuniverset. Paradisguddommen, der eksisterer som tre personer, udvikler sig således erfaringsmæssigt i to faser af Overhøjhed, mens disse to faser forenes i styrke-personlighed som én Herre, det Højeste Væsen.

0:7.8 (11.2)

Den Universelle Fader opnår frigørelse af fri vilje fra uendelighedens bånd og evighedens lænker ved hjælp af treenighedsteknikken, trefoldig guddomspersonificering. Det Højeste Væsen udvikler sig selv nu som en underevig personlighedsforening af den syvfoldige guddomsmanifestation i storuniversets tid-rum segmenterne.

0:7.9 (11.3)

Det Højeste Væsen er ikke en direkte skaber, med undtagelse af, at han er Majestons far, men han er en syntetisk koordinator af alle skabninger-Skabere universets aktiviteter. Det Højeste Væsen, der nu aktualiseres i de evolutionære universer, er guddommens korrelator og syntetisator af guddommelighed i tid og

rum, af den treenige Paradisguddommelighed i erfaringsmæssig forbindelse med de Højeste Skabere af tid og rum. Når denne evolutionære guddom endelig er aktualiseret, vil den udgøre den evige sammensmeltning af det endelige og det uendelige—den evige og uopløselige forening af erfaringsmæssig styrke og åndelig personlighed.

0:7.10 (11.4) Hele den begrænsede virkelighed i tid og rum er under det udviklende Højeste Væsens dirigerende tilskyndelse engageret i en stadigt stigende mobilisering og perfektionerende forening (kraft-personlighedssyntese) af alle faser og værdier i den begrænsede virkelighed i forening med forskellige faser i Paradisets virkelighed med det formål efterfølgende at påbegynde forsøget på at nå absonite niveauer af superkreativ opnåelse.

VIII. Gud den syvfoldige

0:8.1 (11.5) For at sone dor den endelige status og for at kompensere for skabningers begrebsbegrænsninger, har den Universelle Fader etableret de evolutionære skabningers syvfoldige tilnærmelse til Guddommen:

0:8.2 (11.6) 1. Paradisets Skabersønner.

0:8.3 (11.7) 2. Dagenes Ældste.

0:8.4 (11.8) 3. De Syv Mesterånder.

0:8.5 (11.9) 4. Det Højeste Væsen.

0:8.6 (11.10) 5. Gud Ånden.

0:8.7 (11.11) 6. Gud Sønnen.

0:8.8 (11.12) 7. Gud Faderen.

0:8.9 (11.13) Denne syvfoldige guddomspersonalisering i tid og rum og til de syv superuniverser gør det muligt for det dødelige menneske at opnå Gud nærvær, som er ånd. Denne syvfoldige Guddom, som for begrænsede skabninger i tid og rum på et tidspunkt bliver kraftpersonaliseret i det Højeste Væsen, er den funktionelle Guddom for de dødelige evolutionære skabninger i opstigende karriere til Paradiset. En sådan erfaringsmæssig opdagelses- og erkendelseskarriere af Gud begynder med erkendelsen af Skabersønnens guddommelighed i lokaluniverset og stiger op gennem superuniversets Dagenes Ældste og via en af de Syv Mesterånders person til opnåelsen af opdagelsen og erkendelsen af den Universelle Faders guddommelige personlighed i Paradis.

0:8.10 (12.1) Storuniverset er det trefoldige guddomsdomæne for Overhøjhedens Treenighed, Gud den Syvfoldige og det Højeste Væsen. Gud den Højeste er potentiel i Paradisets Treenighed, fra hvem han henter sin personlighed og sine åndelige egenskaber; men han aktualiseres nu i Skabersønnerne, Dagenes Ældste, og Mesterånderne, fra hvem hans styrke som Almægtig til tidens og rummets superuniverserne nedstammer. Denne styrkemanifestation af evolutionære skabningers umiddelbare Gud udvikler sig faktisk sammen med dem i tid og rum. Den Almægtige Højeste, der udvikler

sig på værdiniveauet for ikke-personlige aktiviteter, og Gud den Højestes åndelige person er *én virkelighed*—det Højeste Væsen.

0:8.11 (12.2) Skabersønnerne i Gud den Syvfoldiges guddomsforening tilvejebringer mekanismen, hvorved den dødelige bliver udødelig og den endelige opnår omfavnelsen af det uendelige. Det Højeste Væsen leverer teknikken til styrkepersonlighedsmobilisering, den guddommelige syntese, af *alle* disse mangfoldige transaktioner, hvilket gør det muligt for det endelige at opnå det absonite, og gennem andre mulige fremtidige aktualiseringer, at forsøge at opnå det ultimative. Skabersønnerne og deres tilknyttede guddommelige tjenere er deltagere i denne højeste mobilisering, men Dagenes Ældste og de Syv Mesterånder er sandsynligvis for evigt fikseret som permanente administratorer i storuniverset.

0:8.12 (12.3) Gud den Syvfoldiges funktion daterer sig fra organiseringen af de syv superuniverser, og den vil sandsynligvis blive udvidet i forbindelse med den fremtidige evolution af skabelserne i det ydre rum. Organiseringen af disse fremtidige universer på de første, andet, tredje, og fjerde rumniveauer af fremadskridende evolution vil utvivlsomt bevidne indvielsen af den transcendent og absonite tilnærmelse til Guddommen.

IX. Gud den ultimative

0:9.1 (12.4) Ligesom det Højeste Væsen gradvist udvikler sig fra den forudgående guddommelige begavelse i det omfattede storunivers'

energi og personlighedspotentiale, således fremkommer Gud den Ultimative fra de guddommelighedspotentialer, der findes i storuniversets transcenderede tid-rum-domæner. Aktualiseringen af den ultimative Guddom signaliserer absonit forening af den første erfaringsmæssige treenighed og betyder forenende guddomsudvidelse på det andet niveau af kreativ selvrealisering. Dette udgør personlighedens styrkeækvivalent til universets erfaringsmæssige guddomsaktualisering af Paradisets absonite realiteter på de kommende niveauer af transcenderede tid-rum-værdier. Fuldførelsen af en sådan erfaringsmæssig udfoldelse er designet til at give den ultimative tjeneste-skæbne for alle skabninger i tid og rum, der har opnået absonite niveauer gennem den fuldførte erkendelse af det Højeste Væsen og ved Gud den Syvfoldiges tjeneste.

0:9.2 (12.5) *Gud den Ultimative* er betegne for personlig Guddom fungerende på de guddommelige niveauer af det absonite og på universets sfærer af supertid og transcenderet rum. Den Ultimative er en suveræn eventualisering af Guddommen. Den Højeste er treenighedens forening, som begrænsede væsener forstår; det Ultimative er foreningen af Paradisets treenighed, som absonite væsener forstår.

0:9.3 (13.1) Den Universelle Fader er gennem den evolutionære guddoms mekanisme faktisk engageret i den fantastiske og forbløffende *handling* af personlighedsfokusering og styrkemobilisering, på deres respektive universbetydningsniveauer,

af de guddommelige realitetsværdier af det endelige, det absonite og endda af det absolutte.

0:9.4 (13.2) Paradisets tre første og fortidige evige guddomme—den universelle Fader, den evige Søn og den uendelige Ånd—skal i den evige fremtid personlighedsmæssigt suppleres med den erfaringsmæssige aktualisering af associerede evolutionære guddomme—Gud den Højeste, Gud den Ultimative og muligvis Gud den Absolutte.

0:9.5 (13.3) Gud den Højeste og Gud den Ultimative, som nu udvikler sig i de erfaringsmæssige universer, er ikke eksistentielle—ikke fortidige evigheder, kun fremtidige evigheder, tids-rum-betingede og transcendental-betingede evigheder. De er guddomme med suveræne, ultimative og muligvis højeste-ultimative egenskaber, men de har oplevet historiske universers oprindelse. De vil aldrig få en ende, men de har personlighedsbegyndelser. De er virkelig aktualiseringer af evige og uendelige guddomspotentialer, men de er ikke selv ubetinget evige eller uendelige.

X. Gud den absolutte

0:10.1 (13.4) Der er mange træk i den *Guddomsabsoluttes* evige virkelighed som ikke fuldstændig kan forklares til det begrænsede tid og rum sind, men aktualiseringen af *Gud den Absolutte* ville være en konsekvens af foreningen af den anden erfaringsmæssige treenighed,

den Absolutte Treenighed. Dette ville udgøre den erfaringsmæssige virkeliggørelse af den absolutte guddommelighed, foreningen af absolutte betydninger på absolutte niveauer, men vi er ikke sikre med hensyn omslutningen af alle absolutte værdier, da vi på intet tidspunkt er blevet informeret om, at den Egenskabsbestemte Absolutte er ækvivalent til den Uendelige. Superultimative skæbner er involveret i absolutte betydninger og uendelig spiritualitet, og uden begge disse uopnåede virkeligheder kan vi ikke etablere absolutte værdier.

0:10.2 (13.5) Gud den Absolutte er realiserings-opnåelsesmålet for alle superabsonite væsener, men Guddomsabsoluttets styrke og personligheds potentiale transcenderer vores koncept, og vi tøver med at debattere disse realiteter, som er så langt væk fra erfaringsmæssig aktualisering.

XI. De tre absolutter

0:11.1 (13.6) Da den kombinerede tanke hos den Universelle Fader og den Evige Søn, der fungerer i Handlingens Gud, udgjorde skabelsen af det guddommelige og centrale univers, fulgte Faderen udtrykket af sin tanke ind i sin Søns ord og handlingen af deres fælles udøvende ved at differentiere sin Havona-tilstedeværelse fra uendelighedens potentialer. Og disse uafslørede uendelighedspotentialer forbliver rumligt skjult i den Egenskabsløse Absolutte og guddommeligt indhyllet i Guddomsabsoluttet, mens disse to bliver ét i den

Universelle Absolutte funktion, Paradisfaderens uåbenbarede uendelighedsenhed.

0:11.2 (13.7) Både den kosmiske kraft og åndskraftens potens er i færd med en progressiv åbenbaringsrealisering, efterhånden som berigelsen af hele virkeligheden sker ved erfaringsmæssig vækst og gennem det Universelle Absolutts korrelation af det erfaringsmæssige med det eksistentielle. I kraft af den udlignende tilstedeværelse af den Universelle Absolutte, opnår den Første Kilde og Centret en udvidelse af den erfaringsmæssige kraft, nyder identifikationen med sine evolutionære skabninger og opnår en udvidelse af den erfaringsmæssige guddom på niveauerne af Højestehed, Ultimativitet og Absolutthed.

0:11.3 (14.1) Når det ikke er muligt fuldstændigt at skelne mellem Guddomsabsoluttet og den Egenskabsløse Absolutte, betegnes deres formodede kombinerede funktion eller koordinerede tilstedeværelse som den universelle absolutts handling.

0:11.4 (14.2) 1. *Den Guddomsabsolutte* ser ud til at være den almægtige aktivator, mens den Egenskabsløse Absolutte ser ud til at være den alt effektive mekanisator af det suveræne forenede og ultimativt koordinerede univers af universer, endda universer på universer, der er skabt, skaber og endnu skal skabes.

0:11.5 (14.3) Den Guddomsabsolutte kan ikke, eller reagerer i det mindste ikke, på nogen situation i universet på en subabsolut måde. Enhver reaktion fra denne Absolutte på en given situation ser ud til

at ske med henblik på hele skabelsen af ting og væsener, ikke kun i dens nuværende eksistenstilstand, men også i lyset af de uendelige muligheder i al fremtidig evighed.

0:11.6 (14.4) Den Absolutte Guddom er det potentiale, som blev adskilt fra den totale, uendelige virkelighed ved den Universelle Faders frie valg, og inden for hvilket alle guddommelige aktiviteter—eksistentielle og erfaringsmæssige—finder sted. Dette er den *Egenskabsbestemte* Absolutte i modsætning til den *Egenskabsløse* Absolutte; men den Universelle Absolutte er overtilsætningen til begge i omslutningen af alt absolut potentiale.

0:11.7 (14.5) 2. Den *Egenskabsløse Absolutte* er upersonligt, ekstraguddommeligt, og ikke guddommeliggjort. Den *Egenskabsløse* Absolutte er derfor blottet for personlighed, guddommelighed, og alle skaberrettigheder. Hverken fakta eller sandhed, erfaring eller åbenbaring, filosofi eller absonitet er i stand til at trænge ind i denne Absolutts natur og karakter uden universets kvalifikation.

0:11.8 (14.6) Lad det være klart at den *Egenskabsløse Absolutte* er en *positiv virkelighed* som gennemtrænger storuniverset og tilsyneladende, strækker sig med lige samme rumlige tilstedeværelse ud og ind i kraftaktiviteterne og de præmaterielle udviklinger i de svimlende udstrækninger af rumregionerne hinsides de syv superuniverser. Den *Egenskabsløse Absolutte* er ikke kun en negativisme af et filosofisk begreb, der er baseret på antagelser fra metafysiske spidsfindigheder vedrørende det ubetingedes og det egenskabsløses universalitet, dominans, og forrang. Den

Egenskabsløse Absolutte er en positiv overkontrol af universet i uendelighed; denne overkontrol er ubegrænset i rumkraft, men er bestemt betinget af tilstedeværelsen af liv, sind, ånd og personlighed, og er yderligere betinget af Paradistreenighedens viljereaktioner og målrettede mandater.

0:11.9 (14.7) Vi er overbeviste om, at den egenskabsløse absolutte ikke er en udifferentieret og altgennemtrængende indflydelse, der kan sammenlignes med hverken metafysikkens panteistiske begreber eller videnskabens æterhypotese. Den egenskabsløse absolutte er ubegrænset i kraft og guddoms betinget, men vi opfatter ikke helt dette absoluts relation til universernes åndelige realiteter.

0:11.10 (14.8) 3. *Den Universelle Absolutte* udleder vi logisk, var uundgåeligt i den Universelle Faders absolutte frie viljes handling med at differentiere universets realiteter i guddommeliggjorte og ikke-guddommeliggjorte—personaliserbare og ikke-personaliserbare—værdier. Universelle Absolutte er det guddomsfænomen, der indikerer opløsningen af den spænding, der blev skabt af den frie viljes handling, der således differentierede universets virkelighed, og fungerer som den associative koordinator af disse totalsummer af eksistentielle potentialiteter.

0:11.11 (15.1) Den universelle absoluts spændingstilstedeværelse betyder den justering af forskellen mellem guddommens virkelighed og den ugudeliggjorte virkelighed, der ligger i adskillelsen af den frie

vilje-guddommeligheds dynamik fra den egenskabsløse uendeligheds statiske tilstand.

0:11.12 (15.2) Husk altid: Potentiel uendelighed er absolut og uadskillelig fra evigheden. Faktisk uendelighed i tid kan aldrig være andet end delvis og må derfor være ikke-absolut; ej heller kan uendeligheden af faktisk personlighed være absolut undtagen i den egenskabsløse Guddom. Og det er forskellen mellem uendeligheds-potentialet i den Egenskabsløse Absolutte og den Guddomsabsolutte, der eviggør den Universelle Absolutte, og derved gør det kosmisk muligt at have materielle universer i rummet og åndeligt muligt at have endelige personligheder i tiden

0:11.13 (15.3) Det endelige kan kun sameksistere i kosmos sammen med den Uendelige, fordi det Universelle Absolutts associative tilstedeværelse så perfekt udligner spændingerne mellem tid og evighed, endelighed og uendelighed, realitetspotentiale og virkelighedsaktualitet, Paradis og rum, menneske og Gud. Associativt udgør den Universelle Absolutte identifikationen af zonen for den fremadskridende evolutionære virkelighed, der eksisterer i tidsrummet, og i det transcenderede tidsrum, universer af underuendelige guddomsmanifestationer.

0:11.14 (15.4) Den Universelle Absolutte er potentialet i den statiske-dynamiske Guddom, der funktionelt kan realiseres på tids- og evighedsniveauer som endelige-absolutte værdier og som en mulig erfaringsmæssig-eksistentiel tilgang. Dette uforståelige aspekt af Guddommen kan være statisk, potentielt og associativt, men er ikke

erfaringsmæssigt skabende eller evolutionært, hvad angår de intelligente personligheder, der nu fungerer i mesteruniverset.

0:11.15 (15.5) *Det Absolutte.* Selvom de to Absolutter—den egenskabsbestemte og den egenskabsløse—tilsyneladende er så divergerende i deres funktion, som de kan observeres af sindsskabninger, er de fuldkomment og guddommeligt forenet i og af den Universelle Absolutte. I den sidste analyse og i den endelig forståelse er alle tre ét Absolut. På underuendelige niveauer er de funktionelt differentierede, men i uendeligheden er de ET.

0:11.16 (15.6) Vi bruger aldrig udtrykket den Absolutte som en negation af noget eller som en benægtelse af noget som helst. Vi betragter heller ikke den Universelle Absolutte som selvbestemmende, en slags panteistisk og upersonlig Guddom. Den Absolutte, i alt hvad der vedrører universets personlighed, er strengt begrænset til Treenigheden og domineret af Guddommen.

XII. Treenighederne

0:12.1 (15.7) Den originale og evige Paradistreenighed er eksistentiel og var uundgåelig. Denne aldrig-begyndende Treenighed var iboende i den kendsgerning, at Faderens uindskrænkede vilje differentierede det personlige og det ikke-personlige og den blev faktualiseret, da hans personlige vilje koordinerede disse dobbelte realiteter ved hjælp af sindet. Treenighederne efter Havona er erfaringsmæssige—de er

iboende i skabelsen af to underabsolutte og evolutionære niveauer af styrke-personlighedsmanifestation i mesteruniverset.

0:12.2 (15.8) *Paradistreenigheden*—den evige Guddomsforening af den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd—er eksistentiel i virkeligheden, men alle potentialer er erfaringsbaserede. Derfor udgør denne Treenighed den eneste guddomsvirkelighed, der omfatter uendeligheden, og derfor forekommer der universfænomener i form af aktualiseringen af Gud den Højeste, Gud den Ultimative og Gud den Absolutte.

0:12.3 (15.9) Den første og anden erfaringsbaserede Treenighed, Treenighederne efter Havona, kan ikke være uendelige, fordi de omfatter *afledte Guddomme*, guddomme der er udviklet ved den erfaringsmæssige aktualisering af realiteter, der er skabt eller eventualiseret af den eksistentielle Paradistreenighed. Guddommens uendelighed bliver hele tiden beriget, hvis ikke udvidet, af skabningens og Skaberens endelighed og absonalitet i erfaringen.

0:12.4 (16.1) Treenigheder er sandheder om relationer og kendsgerninger om koordineret guddomsmanifestation. Treenighedsfunktioner omfatter guddomsvirkeligheder, og guddomsvirkeligheder søger altid realisering og manifestation i personalisering. Gud den Højeste, Gud den Ultimative og selv Gud den Absolutte er derfor guddommelige uundgåeligheder. Disse tre erfaringsbaserede guddomme var potentielle i den eksistentielle Treenighed, Paradis-Treenigheden, men deres fremkomst i universet som styrkepersonligheder afhænger til dels af deres egen

erfaringsbaserede funktion i styrke- og personlighedsuniverserne og til dels af de erfaringsbaserede resultater, som Skaberne og Treenighederne efter Havona har opnået.

0:12.5 (16.2) De to Treenigheder efter Havona, den Ultimative og den Absolutte erfaringsmæssige Treenighed, er ikke nu fuldt manifesterede nu; de er i færd med at blive realiseret i universet. Disse guddomsforeninger kan beskrives som følger:

0:12.6 (16.3) 1. *Den Ultimative Treenighed*, som nu er under udvikling, vil i sidste ende bestå af det Højeste Væsen, de Højeste Skaberpersonligheder, og Mesteruniversets absonite Arkitekter, disse enestående univers planlæggere, er hverken skabere eller skabninger. Gud den Ultimative vil til sidst og uundgåeligt styrkeoplade og personalisere som guddomskonsekvensen af foreningen af denne erfaringsbaseret Ultimative Treenighed i den ekspanderende arena af det grænseløse mesterunivers.

0:12.7 (16.4) 2. *Den Absolutte Treenighed*—den anden erfaringsmæssig Treenighed—som nu er i aktualiseringsproces, vil bestå af Gud den Højeste, Gud den Ultimative, og den uåbenbare Fuldbyrderen af Universets Skæbne. Denne Treenighed fungerer på både personlige og superpersonlige niveauer, selv til grænsen af det ikke-personlige, og dens forening i universalitet ville erfaringsgøre den Absolutte Guddom.

0:12.8 (16.5) Den Ultimative Treenighed er erfaringsmæssigt forenende i sin fuldendelse, men vi tvivler virkelig på muligheden for en sådan fuldstændig forening af den Absolutte Treenighed. Vores

begreb om den evige Paradis-treenighed er imidlertid en evig tilstedeværende påmindelse om, at guddomstrinitisering kan opnå, hvad der ellers er uopnåeligt; derfor postulerer vi, at den *Højeste-Ultimative* engang vil dukke op, og den mulige trinitisering-faktualisering af Gud den Absolutte.

0:12.9 (16.6) Universernes filosoffer postulerer en *Treenighed af Treenigheder*, en eksistentiel-erfaringsmæssig Treenighed Uendelige, men de er ikke i stand til at forudse dens personificering; muligvis vil den være ækvivalent til den Universelle Faders person på det begrebsmæssige niveau af JEG ER. Men uanset alt dette, er den oprindelige Paradis-treenighed potentielt uendelig, eftersom den Universelle Fader faktisk er uendelig.

ANERKENDELSE

0:12.11 (16.8) I formuleringen af de efterfølgende præsentationer, der har at gøre med skildringen af den Universelle Faders karakter og naturen af hans Paradis-medarbejdere, sammen med et forsøg på at beskrive det fuldkomne centralunivers og de omgivende syv superuniverser, skal vi lade os lede af superuniversernes herskeres mandat, der foreskriver, at vi i alle vores bestræbelser på at åbenbare sandheden og koordinere essentiel viden skal give fortrinsret til de højeste eksisterende menneskelige begreber, der vedrører de emner, der skal præsenteres. Vi kan kun ty til ren åbenbaring, når begrebet,

der skal præsenteres, ikke tidligere har haft et passende udtryk i det menneskelige sind.

0:12.12 (17.1) Successive planetariske åbenbaringer af guddommelig sandhed omfatter altid de højeste eksisterende begreber om åndelige værdier som en del af den nye og forbedrede koordination af planetarisk viden. Derfor har vi, når vi laver disse præsentationer om Gud og hans medarbejdere i universet, som grundlag for disse artikler valgt mere end tusind menneskelige begreber, der repræsenterer den højeste og mest avancerede planetariske viden om åndelige værdier og betydninger i universet. Hvor disse menneskelige begreber, der er indsamlet fra fortidens og nutidens gudsvidende dødelige, er utilstrækkelige til at skildre sandheden, som vi er instrueret i at åbenbare den, vil vi uden tøven supplere dem og til dette formål trække på vores egen overlegne viden om Paradisgudernes virkelighed og guddommelighed og deres transcendent boligunivers.

0:12.13 (17.2) Vi er fuldt bevidste om vanskelighederne ved vores opgave; vi erkender, at det er umuligt fuldt ud at oversætte sproget for begreberne guddommelighed og evighed til symbolerne i sproget for det dødelige sinds begrænsede begreber. Men vi ved, at der i det menneskelige sind bor et fragment af Gud, og at Sandhedens Ånd opholder sig sammen med den menneskelige sjæl; og vi ved endvidere, at disse åndelige kræfter samarbejder om at sætte det materielle menneske i stand til at fatte de åndelige værdiers virkelighed og forstå filosofien om universets betydninger. Men endnu mere sikkert ved vi, at disse ånder fra det guddommelige

nærvær er i stand til at hjælpe mennesket med den åndelige tilegnelse af al sandhed, der bidrager til at forbedre den personlige religiøse erfarings evigt fremadskridende virkelighed—
Gudsbevidstheden.

0:12.14 (17.3) [Forfattet af en guddommelig rådgiver fra Orvonton, chef for korpset af superuniversets personligheder, der har fået til opgave at skildre sandheden om paradisdguderne og universernes univers på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Forord](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 1](#) >>

DEL I

Kapitel det Centrale og Superuniverserne

Udarbejdet med støtte af et Uversa Korps af Superunivers
Personligheder, med bemyndigelse af Orvontons Dagenes Ældste.

[Kapitel 1 - Den Universelle Fader](#)

[Kapitel 2 - Guds natur](#)

[Kapitel 3 - Guds Egenskaber](#)

[Kapitel 4 - Guds Forhold Til Universet](#)

[Kapitel 5 - Guds Forhold Til Individet](#)

[Kapitel 6 - Den Evige Søn](#)

[Kapitel 7 - Den Evige Søns Forhold Til Universet](#)

[Kapitel 8 - Den Uendelige Ånd](#)

[Kapitel 9 - Den Uendelige Ånds Forhold Til Universet](#)

[Kapitel 10 - Paradisets Treenighed](#)

[Kapitel 11 - Den Evige Paradisøen](#)

[Kapitel 12 - Universernes Univers](#)

[Kapitel 13 - Paradisets Hellige Sfærer](#)

[Kapitel 14 - Det Centrale Og Guddommelige Univers](#)

[Kapitel 15 - De Syv Superuniverser](#)

[Kapitel 16 - De Syv Mesterånder](#)

[Kapitel 17 - De Syv Højeste Åndegrupper](#)

[Kapitel 18 - De Højeste Treenighedspersonligheder](#)

[Kapitel 19 - De Koordinerede Væsener Med Treenighedsoprindelse](#)

[Kapitel 20 - Guds Paradissønner](#)

[Kapitel 21 - Paradisets Skabersønner](#)

[Kapitel 22 - Guds Treenigede Sønner](#)

[Kapitel 23 - De Enlige Budbringere](#)

[Kapitel 24 - Den Uendelige Ånds Højere Personligheder](#)

[Kapitel 25 - Rummets Budbringerskarer](#)

[Kapitel 26 - Centraluniversets Tjenende Ånder](#)

[Kapitel 27 - Første Gradens Supernafer og deres virke](#)

[Kapitel 28 - De Tjenende Ånder I Superuniverserne](#)

[Kapitel 29 - Styrkelederne I Universet](#)

[Kapitel 30 - Personligheder I Storuniverset](#)

[Kapitel 31 - Finalitetskorpset](#)

Urantia Bogen

<< [DEL I](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 2](#) >>

Kapitel 1

Den Universelle Fader

1:0.1 (21.1)

DEN Universelle Fader er hele skabelsens Gud, den Første Kilde og Centrum for alle ting og væsener. Tænk først på Gud som en skaber, dernæst som en overvåger, og til sidst som en uendelig opretholder. Sandheden om den Universelle Fader var begyndt at gå op for menneskeheden da profeten sagde: “Du, Gud, er den eneste; der er ingen foruden dig. Du har skabt himmel og himlernes himmel, med alle deres herskare; du bevarer og overvåger dem. Universerne er Guds Sønners værk. Skaberen dækker sig selv med lys som med et klædningsstykke og udspænder himlene som et tæppe.” Kun begrebet af den Universelle Fader—en Gud i stedet for mange guder—gør det dødelige menneske i stand til at forstå Faderen som en guddommelig skaber og uendelig overvåger.

1:0.2 (21.2)

Myriader af planetariske systemer er alle skabt for i sidste instans at blive beboet af mange forskellige typer af intelligente skabninger, væsener som kunne kende Gud, modtage

den guddommelige kærlighed, og elske ham til gengæld.

Universernes univers er Guds arbejde og bolig for hans forskellige skabninger. “Gud skabte himlene og formede jorden; han grundlagde universet og skabte ikke denne verden forgæves; han formede den til at blive beboet.”

1:0.3 (21.3) Alle de oplyste verdener anerkender og tilbeder den Universelle Fader, den evige skaber og uendelige opretholder af hele skabelsen. I univers efter univers har vilje skabningerne begivet sig ud på den lange, lange rejse mod Paradiset, i den evige eventyrrejses fortryllende kamp for at nå frem til Gud Faderen. Det transcendent måls for tidens børn er at finde den evige Gud, at forstå den guddommelige natur, at genkende den Universelle Fader. Guds fortrolige skabninger har kun en højeste ambition, kun et fortærende ønske, og det er at blive som ham i deres egen sfære, som han er i sin personligheds Paradis fuldkommenhed og i hans universelle sfære af retfærdigt overherredømme. Fra den Universelle Fader som bebor evigheden, er der fremkommet det højeste bud, “Vær fuldkomne, som jeg er fuldkommen.” I kærlighed og barmhjertighed har Paradisets budbringere båret denne guddommelige formaning ned gennem tidsaldrene og ud igennem universerne, selv til lave væsener af dyrisk oprindelse som de menneskelige racer på Urantia.

1:0.4 (22.1) Dette storslåede og universelle påbud om at stræbe efter opnåelsen af den guddommelige fuldkommenhed er den første forpligtelse, og burde være den højeste ambition blandt hele den kæmpende skabelse bestående af væsener som fuldkommenhedens Gud har skabt. Denne mulighed for opnåelse af guddommelig

fuldkommenhed er den endelige og sikreste skæbne af menneskets evige åndelige fremskridt.

1:0.5 (22.2) De dødelige på Urantia kan næppe have noget håb om at bliver fuldkomne set i uendelighedens lys, men det er fuldt ud mulig for mennesker, med det udgangspunkt de har her på denne planet, at opnå det overjordiske og guddommelige mål som den uendelige Gud har fremsat for de dødelige mennesker; og når de opnår denne skæbne, vil de i alle henseender som har med selvrealisering og sindspræstationer at gøre, være lige fuldendte i deres sfære af guddommelig fuldkommenhed som Gud selv er det i sin sfære af uendelighed og evighed. En sådan fuldkommenhed behøver ikke være universel i materiel forstand, ubegrænset i intellektuel fatteevne eller være endelig med hensyn til åndelig erfaring, men den er endelig og fuldstændig i alle andre aspekter som omfatter guddommelig vilje, fuldkommenhed af personligheds motivation og gudsbevidsthed.

1:0.6 (22.3) Dette er den virkelige betydning af den guddommelige befaling, "Bliv fuldkomne som jeg selv er fuldkommen," som altid driver mennesket videre og viser det indad i den lange og fascinerende kamp for opnåelsen af et stadig højere åndeligt værdiniveau og sande univers betydninger. Denne ædle søgen efter universernes Gud er det største eventyr for indbyggerne i alle verdener af tid og rum.

1. Faderens navn

1:1.1 (22.4)

Af alle de navne som Gud Faderen er kendt som i universerne, er det dem som betegner ham som den Første Kilde og Universets Center som er de hyppigst forekommende. Den Første Fader er kendt under forskellige navne i forskellige universer og i forskellige sektorer af det samme univers. De navne som skabningerne tilskriver Skaberen afhænger for en stor del af skabningens begreb om Skaberen. Den Første Kilde og Universets Center har aldrig åbenbaret sig ved navn, men kun ved sit væsen. Hvis vi tror at vi er børn af denne Skaber, så er det vel naturligt at vi til sidst vil kalde ham Fader. Men dette er et navn vi selv har valgt, og det udspringer fra vores anerkendelse af vores personlige forhold til den Første Kilde og Center.

1:1.2 (22.5)

Den Universelle Fader påtvinger aldrig universernes tænkende viljesskabninger nogen form for vilkårlig anerkendelse, formel tilbedelse eller underkastende tjeneste. De evolutionære indbyggere i verdener af tid og rum må af sig selv—i deres egne hjerter—anerkende, elske og frivillig tilbede ham. Skaberen nægter at fremtvinge eller pådutte underkastelse af sine materielle skabningers åndelige frie vilje. Den kærlige dedikation af menneskets vilje til at udføre Faderens vilje er dets mest udsøgte gave til Gud; en sådan indvielse af skabningens vilje er faktisk menneskets eneste mulige gave af virkelig værdi til Paradisets Fader. I Gud lever og bevæger mennesket sig og har sin væren; der findes ikke noget som mennesket kan give til Gud undtagen dette valg om at følge Faderens vilje, og sådanne beslutninger, udført at universernes tænkende

viljeskabninger udgør virkeligheden om den sande tilbedelse som er så tilfredsstillende for Skaberfaderens kærlighedsdominerede væsen.

1:1.3 (22.6)

Når I først er blevet virkelig gudbevidste, efter at I virkelig opdager den majestætiske Skaber og begynder at erfare virkeliggørelsen af den iboende tilstedeværelse af den guddommelige overvåger, da vil I, i overensstemmelse med jeres oplysning og med måden og metoden som de guddommelige Sønner åbenbarer Gud på, finde et navn for den Universelle Fader som behørig udtrykker jeres begreb om den Første Store Kilde og Center. Og således bliver Skaberen kendt på forskellige verdener og i varierende universer under talrige benævnelser, som alle betyder det samme hvad forholdet til ånden angår, men som udtrykt i ord og symboler hver for sig genspejler graden og dybden af hans ophøjethed i hans skabningers hjerter i et hvilket som helst rige.

1:1.4 (23.1)

Nær centret for universernes univers er den Universelle Fader allermest kendt under navne som kan anses for at betyde den Første Kilde. Længere ude i rummets universer forstås de udtryk som bruges for at kendetegne den Universelle Fader, oftere betyde Universets Center. Endnu længere ude i stjernetagernes skaberværk er han kendt, ligesom på hovedkvartersverden for jeres lokalunivers, som den Første Skabende Kilde og Guddommelige Center. I en af jeres nære konstellationer bliver Gud kaldt Universernes Fader. I en anden, den Uendelige Opretholder, og længere østover, den Guddommelige Overvåger. Han er også blevet betegnet som Lysets Fader, Livets Gave og den Ene Almægtige.

1:1.5 (23.2)

På de verdner hvor en Paradissøn har levet et overdragelsesliv, er Gud sædvanligvis kendt ved et navn som indikerer personlige forhold, kærlig hengivenhed og faderlig kærlighed. På jeres konstellationshovedkvarter bliver Gud omtalt som den Universelle Fader, og på forskellige planeter i jeres lokalsystem af beboede verdner er han på forskellig vis kendt som Fædrenes Fader, Paradisfaderen, Havonafaderen og Åndefaderen. De som kender Gud fra Paradissønnernes åbenbaringer gennem disses overdragelser, vil give efter for den følelsesmæssige appel i den rørende forening mellem skabningen og Skaberen og omtaler Gud som “vor Fader”.

1:1.6 (23.3)

På en planet af sexvæsener, i en verden, hvor forældrenes følelser er iboende i hjertet af dets intelligente væsener, bliver udtrykket Fader et meget udtrykfuldt og passende navn for den evige Gud. Han er bedst kendt, mest universelt anerkendt, på jeres planet, Urantia, under navnet *Gud*. Det navn, han får, er af ringe betydning; det væsentlige er, at du skal kende ham og stræbe efter at være som ham. Jeres gamle profeter kaldte ham virkelig “den evige Gud” og omtalte ham som den, der “boer for evigt”.

2. Virkelighedens gud

1:2.1 (23.4)

Gud er den oprindelige virkelighed i åndeverdenen; Gud er kilden til sandheden i sindets sfærer; Gud overskygger alle i de materielle riger. For alle skabte intelligenser er Gud en personlighed,

og for universernes univers er han den første kilde og centrum for evig virkelighed. Gud er hverken menneskelig eller maskinagtig. Den Første Fader er universel ånd, evig sandhed, uendelig virkelighed og faderpersonlighed.

1:2.2 (23.5) Den evige Gud er uendeligt meget mere end virkeligheden idealiseret eller universet personaliseret. Gud er ikke blot menneskets højeste ønske, den dødelige søgen objektiveret. Gud er heller ikke blot et begreb, retfærdighedens styrkepotentiale. Den Universelle Fader er ikke et synonym for naturen, og hans naturlov er heller ikke personificeret. Gud er en transcendent virkelighed, ikke blot menneskets traditionelle begreb om højeste værdier. Gud er ikke en psykologisk fokalisering af åndelige betydninger, og han er heller ikke “menneskets ædleste værk”. Gud kan være nogen eller alle disse begreber i menneskers sind, men han er mere. Han er en frelsende person og en kærlig Fader for alle, der nyder åndelig fred på jorden, og som higer efter at opleve personlighedens overlevelse i døden.

1:2.3 (24.1) Det faktum at Guds eksistens er virkelig vises i menneskets erfaring af den iboende guddommelige tilstedeværelse som bor i mennesket, den åndelige Åndeledsager sendt fra Paradiset for at leve i det dødelige menneskets sind hvor den hjælper med at udvikle den evige overlevelses udødelige sjæl. Tilstedeværelsen af denne guddommelige Retter i det menneskelige sind afsløres af tre erfaringsfænomener:

1:2.4 (24.2) 1. Den intellektuelle evne til at kende Gud—
Gudsbevidstheden.

1:2.5 (24.3) 2. Den åndelige trang til at finde Gud—Gudssøgende.

1:2.6 (24.4) 3. Personlighedens længsel efter at blive som Gud—det
helhjertede ønske om at udføre Faderens vilje.

1:2.7 (24.5) Guds eksistens kan aldrig bevises ved videnskabelige
eksperimenter eller af den rene grund af logisk deduktion. Gud kan
kun realiseres i den menneskelige erfarings riger; ikke desto mindre
er det sande begreb om Guds virkelighed logisk fornuftigt, plausibelt
for filosofi, essentielt for religion og uundværligt for ethvert håb om
personlighedens overlevelse.

1:2.8 (24.6) De, der kender Gud, har oplevet hans nærvær; sådanne
gudkendende dødelige har i deres personlige erfaringer det eneste
positive bevis på eksistensen af den levende Gud, som et menneske
kan tilbyde et andet. Guds eksistens er fuldstændig hinsides enhver
mulighed for demonstration bortset fra kontakten mellem
gudsbevidstheden i det menneskelige sind og Guds tilstedeværelse af
Tankeretteren, der bor i det dødelige intellekt og er skænket
mennesket som den universelle Faders frie gave.

1:2.9 (24.7) I teorien kan du tænke på Gud som Skaberen, og han er
den personlige skaber af Paradiset og perfektionens centrale univers,
men tidens og rummets universer er alle skabt og organiseret af
Skabersønnernes paradiskorps. Den Universelle Fader er ikke den
personlige skaber af Nebadons lokalunivers; universet, du lever i, er

skabelsen af hans søn Mikael. Selvom Faderen ikke personligt skaber de evolutionære universer, kontrollerer han dem i mange af deres universelle forhold og i visse af deres manifestationer af fysiske, mentale og spirituelle energier. Gud Faderen er den personlige skaber af Paradisets univers og, i forening med den Evige Søn, skaberen af alle andre personlige univers Skabere.

1:2.10 (24.8) Som en fysisk kontrollerer i universernes materielle univers fungerer den Første Kilde og Center i mønstrene på den evige Paradisø, og gennem dette absolutte tyngdekraftscenter udøver den evige Gud kosmisk overkontrol af det fysiske niveau ligeligt i centraluniverset og overalt. universernes univers. Som sind fungerer Gud i den uendelige ånds guddom; som ånd er Gud åbenbar i den Evige Søns person og i den Evige Søns guddommelige børns personer. Denne indbyrdes forbindelse mellem den Første Kilde og Center med de koordinerede Personer og Absolutter i Paradiset udelukker ikke det mindste den Universelle Faders *direkte* personlige handling gennem hele skabelsen og på alle niveauer deraf. Gennem tilstedeværelsen af sin fragmenterede ånd opretholder Skaberfaderen umiddelbar kontakt med sine skabningsbørn og sine skabte universer.

3. Gud er en universel ånd

1:3.1 (25.1)

“Gud er ånd.” Han er en universel åndelig tilstedeværelse. Den Universelle Fader er en uendelig åndelig virkelighed; han er “den suveræne, evige, udødelige, usynlige og eneste sande Gud.” Selvom I er “Guds afkom”, bør I ikke tro, at Faderen er som jer selv i form og kropsbygning, fordi det siges, at I er skabt “i hans billede”—beboet af Mysterieledsageren som er udsendt fra hans evige væsens centrale bolig. Åndelige væsener er virkelige, til trods for at de er usynlige for menneskelige øjne; selvom de ikke har kød og blod.

1:3.2 (25.2)

En af oldtidens seere sagde “Se, han går forbi mig, og jeg ser ham ikke; han går også videre, men jeg opfatter ham ikke.” Vi kan konstant observere Guds gerninger, vi kan være meget bevidste om de materielle beviser på hans majestætiske adfærd, men sjældent kan vi se på den synlige manifestation af hans guddommelighed, ikke engang for at se tilstedeværelsen af hans delegerede ånd iboende menneskelig bolig.

1:3.3 (25.3)

Den Universelle Fader er ikke usynlig, fordi han gemmer sig væk fra de ydmyge skabninger med materialistiske handicap og begrænsede åndelige begavelser. Situationen er snarere: “Du kan ikke se mit ansigt, for ingen dødelig kan se mig og leve.” Intet materielt menneske kunne se den åndelige Gud og bevare sin jordiske eksistens. Herligheden og den åndelige glans af den guddommelige personligheds tilstedeværelse er umulig at nærme sig af de lavere grupper af åndevæsener eller af nogen form for materielle personligheder. Den åndelige lysstyrke af Faderens personlige tilstedeværelse er et “lys, som intet dødeligt menneske

kan nærme sig; som ingen materiel skabning har set eller kan se.” Men det er ikke nødvendigt at se Gud med kødets øjne for at kunne skelne ham ved det åndelige sinds trossyn.

1:3.4 (25.4) Den Universelle Faders åndenatur deles fuldt ud med hans sameksisterende selv, Paradisets Evige Søn. Både Faderen og Sønnen deler på samme måde den universelle og evige ånd fuldt ud og uforbeholdent med deres fælles personlighedskoordinat, Den Uendelige Ånd. Guds ånd er i og for sig selv absolut; i Sønnen er den egenskabsløs, i Ånden, universel, og i og af dem alle, uendelig.

1:3.5 (25.5) Gud er en universel ånd; Gud er den universelle person. Den højeste personlige virkelighed af den endelige skabelse er ånd; den ultimative virkelighed i det personlige kosmos er absonit ånd. Kun niveauerne af uendelighed er absolutte, og kun på sådanne niveauer er der endelighed af enhed mellem materie, sind og ånd.

1:3.6 (25.6) I universerne er, Gud Faderen i potentialitet, den der overvåge materie, sind og ånd. Kun ved hjælp af sit vidtstrakte personlighedskredsløb beskæftiger Gud sig direkte med personlighederne i sin store skabelse af viljevæsener, men han kan kun kontaktes (udenfor Paradis) gennem tilstedeværelse af sine fragmenterede enheder, som er Guds vilje spredt ud i universerne. Denne Paradisånd som er iboende i sindene hos tidens dødelige og der fostrer udviklingen af den overlevende skabnings udødelige sjæl, indeholder den Universelle Faders væsen og guddommelighed. Men sindene hos sådanne uevolutionære skabninger har deres oprindelse

i lokaluniverserne og skal opnå guddommelig perfektion ved at opnå de erfaringsmæssige forvandlinger af åndelig opnåelses, som er det uundgåelige resultat af at skabningen vælger at gøre den himmelske Faders vilje.

1:3.7 (26.1) I menneskets indre oplevelse er sindet forbundet med materien. Sådanne materietilkoblede sind kan ikke overleve når mennesket dør. Overlevelsesteknikken har sit grundlag i de tilpasninger af menneskeviljen og de transformationer i den dødeliges sind hvorved et sådan gudsbevidst intellekt gradvis bliver modtagelig for åndelig oplæring og dernæst for åndelig ledelse. Denne udvikling af menneskesindet fra materietilknytning til forening med ånden resulterer i forvandlingen af det dødeliges sinds potentielle åndsfaser til den udødelige sjæls morontia virkeligheder. Det dødelige sind, der er underlagt materien, er bestemt til at blive mere og mere materielt og som en følge få sin personlighed udslettet; mens sind som retter sig efter ånden ligeledes bliver mere og mere åndelig og til slut opnå enhed med den overlevende og guddommelige ånd og på denne måde overleve og opnå evig eksistens for sin personlighed.

1:3.8 (26.2) Jeg kommer fra den Evige, og jeg har gentagende gange vendt tilbage til den Universelle Faders tilstedeværelse. Jeg kender til virkeligheden og personligheden af den Første Kilde og Center, den Evige og Universelle Faders. Jeg ved, at selvom den store Gud er absolut, evig og uendelig, så er han også god, guddommelig og nådig. Jeg kender sandheden i de store erklæringer: “Gud er ånd” og “Gud

er kærlighed,” og disse to egenskaber er mest fuldstændig åbenbaret for universet i den Evige Søn.

4. Mysteriet gud

1:4.1 (26.3) Uendeligheden af Guds fuldkommenhed er sådan, at den for evigt udgør hans mysterium. Og det største af alle Guds uudgrundelige mysterier er fænomenet det guddommelige iboende i dødelige sind. Den måde, hvorpå den Universelle Fader opholder sig hos tidens skabninger, er den dybeste af alle universets mysterier; Den guddommelige tilstedeværelse i menneskets sind er mysteriernes mysterium.

1:4.2 (26.4) De dødeliges fysiske legemer er Guds templer. På trods af at de suveræne skabersønner kommer nær skabningerne i deres beboede verdener og “trækker alle mennesker til sig selv”; skønt de “står ved bevidsthedens dør” “og banker på” og glæder sig over at komme ind til alle, der vil “åbne deres hjertes døre”; selvom der eksisterer dette intime personlige fællesskab mellem Skabersønnerne og deres dødelige skabninger, har dødelige mennesker ikke desto mindre noget fra Gud selv, som faktisk bor i dem; deres legemer er templerne deri.

1:4.3 (26.5) Når I er færdige hernede, når jeres kurs er blevet kørt i midlertidig form på jorden, når jeres prøverejse i kødet er afsluttet, når støvet, der udgør det jordiske tabernakel, “vender tilbage til jorden, hvorfra det kom”; så åbenbares det, det iboende “Ånd skal

vende tilbage til Gud, som gav den.” Der opholder sig i hvert moralsk væsen på denne planet et fragment af Gud, en del af guddommelighed. Det er endnu ikke jeres ved ret til besiddelse, men det er meningen, at det skal være ét med jer, hvis I overlever den jordiske eksistens.

1:4.4 (26.6) Vi konfronteres konstant med dette Guds mysterium; Vi er ikke begejstrede for den stigende udfoldelse af det endeløse panorama af sandheden om hans uendelige godhed, endeløse barmhjertighed, mageløse visdom og fremragende karakter.

1:4.5 (26.7) Det guddommelige mysterium består i den iboende forskel, der eksisterer mellem det endelige og det uendelige, det timelige og det evige, tid-rum-skabningen og den Universelle Skaber, det materielle og det åndelige, menneskets ufuldkommenhed og Paradisguddommens fuldkommenhed. Den universelle kærligheds Gud manifesterer sig ufejlbarligt for hver eneste af sine skabninger op til fylden af denne skabnings evne til åndeligt at forstå kvaliteterne guddommelig sandhed, skønhed og godhed.

1:4.6 (27.1) For ethvert åndeligt væsen og for enhver dødelig skabning på alle områder og i enhver verden i universet af universer åbenbarer den Universelle Fader alt sit nådige og guddommelige selv, som kan skelnes eller forstås af sådanne åndelige væsener og af sådanne dødelige skabninger. Gud respekterer ikke personer, hverken åndelige eller materielle. Den guddommelige tilstedeværelse, som ethvert barn af universet nyder på et givet

tidspunkt, er kun begrænset af en sådan skabnings evne til at modtage og skelne de åndelige realiteter i den overmaterielle verden.

1:4.7 (27.2) Som en realitet i menneskets åndelige oplevelse er Gud ikke et mysterium. Men når der gøres et forsøg på at tydeliggøre åndeverdenens realiteter for den materielle ordens fysiske sind, opstår mysteriet: mysterier så subtile og så dybe, at kun den gudvidende dødeliges trosgreb kan opnå det filosofiske mirakel med erkendelsen af det uendelige ved det endelige, skelnen mellem den evige Gud af de udviklende dødelige i de materielle verdener af tid og rum.

5. Den universelle faders personlighed

1:5.1 (27.3) Tillad ikke Guds omfang, hans uendelighed, hverken at formørke eller overskygge hans personlighed. “Han som planlagde øret, skal han ikke høre? Han som udformet øjet, skal han ikke se?” Den universelle Fader er kulminationen af guddommelig personlighed; han er personlighedens oprindelse og skæbne gennem hele skabelsen. Gud er både uendelig og personlig; han er en uendelig personlighed. Faderen er i sandhed en personlighed, rent bortset fra at hans persons uendelighed for altid placerer ham hinsides de materielle og endelige væseners fulde forståelse.

1:5.2 (27.4) Gud er meget mere end en personlighed sådan som personlighed forstås af menneskesindet; han er endda langt mere end ethvert begreb om en superpersonlighed. Men det er fuldstændig

nytteløst at diskutere sådanne uforståelige begreber om guddommelig personlighed med materielle skabningers sind, hvis maksimale begreb om tilværelsens virkelighed består i personlighedens idé og ideal. Det materielle væsens højst mulige begreb om den Universelle Skaber er omfattet af de spirituelle idealer af ophøjede idé om guddommelig personlighed. Derfor, selvom I måske ved, at Gud må være meget mere end den menneskelige opfattelse af personlighed, så ved du lige så godt, at den Universelle Fader umulig kan være noget mindre end en evig, uendelig, sand, god og smuk personlighed.

1:5.3 (27.5) Gud skjuler sig ikke for nogen af sine skabninger. Han er utilnærmelig for så mange klasser af væsener, kun fordi han “bor i et lys som ingen materiel skabning kan nærme sig.” Den guddommelige personligheds enorme udstrækning og storhed ligger uden for evolutionære dødeliges ufuldkomne sinds fatteevne. Han “måler vandmasserne i sin hule hånd, måler et univers med sin håndsbredde. Det er ham som sidder på jordens omkreds, som udspænder himlen som et gardin og spreder dem ud som et univers man kan leve i.” “Løft jeres øjne op mod det høje og tag i øjesyn hvem det er som har skabt alt dette, som har tal på alle verdnerne han bringer til veje og nævner dem alle ved deres navne”; og så er det sandt, at “Guds usynlige ting delvis kan forstås gennem alt det som er blevet skabt.” I dag, og som i er, må I skelne den usynlige Skaber gennem hans mangfoldige og forskelligartede skabelse, såvel som gennem åbenbaringen og tjenesten af hans Sønner og deres talrige underordnede.

1:5.4 (28.1)

Til trods for at materielle dødelige ikke kan se Guds person, burde de glæde sig over forsikringen om, at han er en person; ved tro accepter sandheden, som fremviser, at den Universelle Fader elskede verden så meget, at han sørgede for dens ydmyge beboeres evige åndelig fremgang; at han “glæder sig over sine børn.” Gud mangler ingen af de overmenneskelige og guddommelige egenskaber som udgør en fuldkommen, evig, kærlig og uendelig Skaberpersonlighed.

1:5.5 (28.2)

I de lokale skabelser (undtagen superuniversernes personale) har Gud ingen personlig eller boligmanifestation bortset fra Paradisets Skabersønner, som er fædre til de beboede verdener og lokaluniversernes suveræne herskere. Hvis skabningens tro var fuldkommen, ville han med sikkerhed vide, at når han havde set en Skabersøn, havde han set den Universelle Fader; når han søgte Faderen ville han ikke spørge eller forvente at se nogen anden end Sønnen. Det dødelige menneske kan simpelthen ikke se Gud før det opnår fuldstændig åndelig forvandling og faktisk når frem til Paradiset.

1:5.6 (28.3)

Paradis Skabersønnernes natur omfatter ikke alle de egenskabsløse potentialer af den universelle absoluthed som indgår af den Første Store Kilde og Centers uendelige natur, men den Universelle Fader er på alle måder *guddommelig* til stede i Skabersønnerne. Faderen og hans Sønner er ét. Disse Paradissønner af Mikaels klasse er perfekte personligheder, selv mønsteret for alle lokaluniversets personligheder fra den Klare Morgenstjernes og ned

til den laveste menneskelige skabning af fremadskridende dyreevolution.

1:5.7 (28.4) Uden Gud og uden hans storslået og centrale person ville det ikke være nogen personlighed i hele det vidtstrakte universernes univers. *Gud er personlighed.*

1:5.8 (28.5) Uanset at Gud er en evig kraft, en majestætisk nærværelse, et transcendent ideal og en herlig ånd, selv om han er alt dette og uendelig meget mere, ikke desto mindre er han i sandhed og evigt fuldkommen Skaberpersonlighed, en person der kan “kende og være kendt”, som kan “elske og bliver elsket”, og en, som kan blive venner med os: mens du kan blive kendt, som andre mennesker er blevet kendt, som Guds ven. Han er en ægte ånd og en åndelig virkelighed.

1:5.9 (28.6) Som vi ser den Universelle Fader åbenbaret i hele sit univers; som vi skimter ham iboende sine myriader af skabninger; når vi beskuer ham i hans suveræne sønners personer; mens vi fortsætter med at mærke hans guddommelige tilstedeværelse rundt omkring, nært og fjernt, så lad os ikke tvivle på eller stille spørgsmålstegn ved hans personligheds forrang. På trods af alle disse vidtstrakte distributioner forbliver han en sand person og bevarer evigt personlig forbindelse med sine utallige skarer af skabninger spredt ud over universernes univers.

1:5.10 (28.7) Ideen om den Universelle Faders personlighed er et udvidet og sandere gudsbegreb som hovedsageligt er kommet til

menneskeheden gennem åbenbaring. Både fornuften, visdommen og den religiøse erfaring udleder og antyder at Gud er en personlighed, men de bekræfter den ikke helt. Selv den iboende Tankeretter er førpersonlig. Sandheden og modenheten af enhver religion er direkte proportional med dens opfattelse af Guds uendelige personlighed og dens indsigt om Guddommens absolutte enhed. Ideen om en personlig Guddom bliver altså målestokken for religiøs modenhet, efter at religion først har formuleret begrebet om Guds enhed.

1:5.11 (29.1) Primitiv religion havde mange personlige guder, og de var formet i menneskets billede. Åbenbaringen bekræfter gyldigheden af personlighedsbegrebet om Gud, som kun er muligt i det videnskabelige postulat om en første årsag og kun foreløbigt foreslås i den filosofiske idé om universel enhed. Kun ved personlig tilgang kan enhver person begynde at forstå Guds enhed. At fornægte personligheden af den Første Kilde og Center, efterlader én kun valget mellem to filosofiske dilemmaer: materialisme eller panteisme.

1:5.12 (29.2) I kontemplationen af Guddommen skal begrebet personlighed skilles fra ideen om kropslighed. En materiel krop er ikke uundværlig for personligheden i hverken mennesket eller Gud. Den kropslige fejl er vist i begge yderpunkter af menneskelig filosofi. I materialismen, da mennesket mister sin krop ved døden, ophører det med at eksistere som en personlighed; i panteismen, da Gud ikke har noget legeme, er han derfor ikke en person. Den

overmenneskelige type progressiv personlighed fungerer i en forening af sind og ånd.

1:5.13 (29.3) Personlighed er ikke blot en egenskab hos Gud; snarere står den for helheden af det koordinerede uendelige natur og den forenede guddommelige vilje, som fremtræder i evighed og universalitet af perfekt udtryk. Personlighed i sin højeste betydning er Guds åbenbaring til universernes univers.

1:5.14 (29.4) Gud, der er evig, universel, absolut og uendelig, vokser ikke i viden eller øges i visdom. Gud tilegner sig ikke erfaring som det endelige mennesket kunne formode eller forstå, men indenfor grænserne af sin egen evige personlighed kan han nyde de kontinuerlige udvidelser af selvrealisering som på sin vis kan sammenlignes med og er analoge med erhvervelsen af nye erfaringer fra de endelige skabninger i de evolutionære verdener

1:5.15 (29.5) Den uendelige Guds absolutte perfektion ville få ham til at lide under de forfærdelige begrænsninger af perfektionens egenskabsløse endelighed hvis det ikke var for den kendsgerning, at den Universelle Fader direkte deltager i personlighedskampen for enhver ufuldkommen sjæl i det vidtstrakte univers, som søger ved guddommelig hjælp, at opstige til de åndeligt perfekte verdener i det høje. Denne progressive oplevelse af ethvert åndeligt væsen og enhver dødelig skabning gennem universernes univers udgør en del af Faderens stadig ekspanderende guddomsbevidsthed om den evigvarende guddommelige cirkel af uophørlige selvrealisering

1:5.16 (29.6)

Det er bogstaveligt talt sandt: "I alle jeres pinsler lider også han." "I alle jeres sejre sejrer han i jer og med jer." Hans førpersonlige guddommelige ånd er en virkelig del af jer. Paradis øen reagerer på alle fysiske metamofoser i universernes univers; den Evige Søn omfatter alle åndsimpulser fra hele skabelsen; Samforeneren omfatter hele sindets udtryk af det ekspanderende kosmos. Den Universelle Fader realiserer i fylden af den guddommelige bevidsthed al den individuelle oplevelse af de ekspanderende sinds progressive kampe og de opadstigende ånder af enhver entitet, væsen og personlighed i hele den evolutionære skabelse af tid og rum. Og alt dette er bogstaveligt talt sandt, for "i ham lever og bevæger vi os alle og er til."

6. Personlighed i universet

1:6.1 (29.7)

Menneskets personlighed er et skygebillede kastet i tid og rum af den guddommelige Skaberpersonlighed. Og ingen virkelighed kan nogensinde blive rigtig forstået ved en undersøgelse af dens skygge. Skygger skal fortolkes i forhold til den sande substans.

1:6.2 (30.1)

Gud er for videnskaben en årsag, for filosofien en idé, for religionen en person, selv den kærlige himmelske Fader. Gud er for videnskabsudøveren en urkraft, for filosofen en hypotese om enhed, for religionsudøveren en levende åndelig oplevelse. Menneskets utilstrækkelige opfattelse af den Universelle Faders personlighed kan

kun forbedres ved menneskets åndelige fremskridt i universet og vil kun blive tilstrækkelig, når pilgrimmene i tid og rum endelig opnår den levende Guds guddommelige omfavnelse i Paradisets.

1:6.3 (30.2) Glem aldrig de diametralt modsatte synspunkter af personligheden som de er opfattet af Gud og mennesket. Mennesket betragter og opfatter personligheden set fra det endelige til det uendelige; Gud ser fra det uendelige til det endelige. Mennesket besidder den laveste type personlighed, Gud den højeste, selv den alt overordnede, ultimative og absolutte. Derfor måtte de bedre begreber om den guddommelige personlighed tålmodigt afvente fremkomsten af forbedrede ideer om menneskets personlighed, i særdeleshed den forbedrede åbenbaring af både menneskelig og guddommelig personlighed i Skabersønnen Mikael's overdragelsesliv på Urantia.

1:6.4 (30.3) Den førpersonlige guddommelige ånd, som bor i det dødelige sind, bærer, i selve dets nærvær, det gyldige bevis på dets faktiske eksistens, men begrebet om den guddommelige personlighed kan kun fattes af den åndelige indsigt af ægte personlig religiøs erfaring. Enhver person, menneskelig eller guddommelig, kan kendes og forstås, helt uafhængig af personens ydre reaktioner eller fysiske tilstedeværelse.

1:6.5 (30.4) En vis grad af moralsk beslægtethed og åndelig harmoni er afgørende for et venskab mellem to personer; en kærlig personlighed kan næppe åbenbare sig for en kærlighedsløs person. Selv for at nærme sig viden om en guddommelig personlighed, må

alle menneskets personlighedsbegavelser være helt indviet til indsatsen; halvhjertet, delvis hengivenhed vil ikke hjælpe.

1:6.6 (30.5) Jo mere fuldstændig mennesket forstår sig selv og værdsætter sine medmenneskers personligheder værdier, jo mere vil det hige efter at kende den oprindelige personlighed, og med desto større inderlighed vil et sådan gudkendende menneske stræbe efter at blive som den oprindelige personlighed. Man kan argumentere for forskellige opfattelser om Gud, men erfaring med ham og i ham eksisterer over og hinsides al menneskelig kontrovers og ensidig intellektuel logik. Et gudkendende menneske beskriver sine åndelige oplevelser, ikke for at overbevise de ikke troende, men for de troendes opbyggelse og gensidige tilfredsstillelse.

1:6.7 (30.6) At antage, at universet kan kendes at det er forståeligt, er at antage, at universet er bevidstgjort og personlighedsstyret. Menneskesindet kan kun opfatte sindsfænomenerne i andre sind, hvad enten de er menneskelige eller overmenneskelige. Hvis menneskets personlighed kan opleve universet, er der et guddommeligt sind og en faktisk personlighed skjult et sted i det univers.

1:6.8 (30.7) Gud er ånd—åndspersonlighed; mennesket er også en ånd—potentiel åndspersonlighed. Jesus fra Nazaret opnåede den fulde erkendelse af dette potentiale for åndelig personlighed i sin menneskelige livserfaring; derfor bliver hans liv med at opnå Faderens vilje, menneskets mest virkelige og ideelle åbenbaring af

Guds personlighed. Selvom den Universelle Faders personlighed kun kan erkendes i ægte religiøse erfaringer, er vi i Jesu jordiske liv inspireret af den perfekte demonstration af en sådan erkendelse og åbenbaring af Guds personlighed i en virkelig menneskelig oplevelse.

7. Personlighedsbegrebets åndelige værdi

1:7.1 (31.1) Da Jesus talte om “den levende Gud”, henviste han en personlig guddom—Faderen i himlen. Begrebet om Guddommens personlighed fremmer fællesskabet, det favoriserer intelligent tilbedelse og fremmer en forfriskende tillid. Interaktioner kan være mellem upersonlige ting, men ikke opleve fællesskab.

Fællesskabsforholdet mellem far og søn, som mellem Gud og mennesket kan ikke nydes, medmindre begge er personer. Kun personligheder kan kommunikere med hinanden, omend dette personlige fællesskab i høj grad kan lettes ved tilstedeværelsen af netop sådan en upersonlig entitet som Tankeretteren.

1:7.2 (31.2) Mennesket opnår ikke forening med Gud, som en dråbe vand kan finde enhed med havet. Mennesket opnår guddommelig forening ved progressivt gensidigt åndeligt fællesskab, ved personligt samkvem med den personlige Gud, ved i stigende grad at opnå den guddommelige natur gennem helhjertet og intelligent overensstemmelse med den guddommelige vilje. Et sådant sublimt forhold kan kun eksistere mellem personligheder.

1:7.3 (31.3)

Sandhedsbegrebet kan muligvis drøftet løsrevet fra personlighed; skønhedsbegrebet kan eksistere uden personlighed; men begrebet guddommelig godhed lader sig kun forstå i relation til personlighed: Kun en *person* kan elske og blive elsket. Selv skønhed og sandhed ville ikke have noget håb om at overleve hvis de ikke var egenskaber af en personlig Gud, en kærlig Fader.

1:7.4 (31.4)

Vi kan ikke fuldt ud forstå, hvordan Gud kan være oprindelig, uforanderlig, almægtig og perfekt og samtidig være omgivet af et evigt skiftende og tilsyneladende lovbegrænset univers, et udviklende univers af relative ufuldkommenheder. Men vi *kan* *kende* en sådan sandhed i vores egen personlige oplevelse, da vi alle opretholder personlighedsidentitet og viljens enhed på trods af den konstant forandring af både os selv og vores omgivelser.

1:7.5 (31.5)

Den ultimative univers virkelighed kan ikke forstås ud fra matematik, logik eller filosofi, kun ved personlig erfaring i progressiv overensstemmelse med en personlig Guds guddommelige vilje. Hverken videnskab, filosofi eller teologi kan validere Guds personlighed. Kun den personlige erfaring fra den himmelske Faders troende sønner kan bevirke den faktiske åndelige erkendelse af Guds personlighed.

1:7.6 (31.6)

De højere begreber om universets personligheder indebærer: identitet, selvbevidsthed, egenvilje og mulighed for selvåbenbaring. Og disse egenskaber indebærer yderligere fællesskab med andre og ligeværdige personligheder, sådan som dem der eksisterer i Paradisguddommenes personlighedsrelationer. Og den

absolutte enhed af disse associationer er så perfekt, at guddommelighed bliver kendt ved udelelighed, ved enhed: “Herren Gud er *én*.” Personlighedens udelelighed forhindre ikke Gud i, at skænke sin ånd til at leve i dødelige menneskers hjerter. Udelelighed af en menneskelig fars personlighed forhindrer ikke reproduktion af dødelige sønner og døtre.

1:7.7 (31.7) Dette begreb om udelelighed i forbindelse med begrebet enhed indebærer transcendens af både tid og rum af Guddommens Ultimativitet; derfor kan hverken rum eller tid være absolutte eller uendelige. Den Første Kilde og Center er den uendelighed som egenskabsløs transcenderer alt sind, alt stof og al ånd.

1:7.8 (31.8) Fakta om Paradis treenigheden modsiger på ingen måde sandheden om den guddommelige enhed. Paradisguddommens tre personligheder er i alle univers virkelighedsreaktioner og i alle skabningsrelationer som *én*. Ej heller modsiger eksistensen af disse tre evige personer sandheden om guddommens udelelighed. Jeg er fuldt ud klar over, at jeg ikke har noget sprog, der er tilstrækkeligt til at gøre det klart for det dødelige sind, hvordan disse universproblemer ser ud for os. Men I burde ikke miste modet: alle disse ting er ikke engang helt klar for selv de højtstående personligheder som hører til min gruppe af Paradisvæsner. Husk altid på, at disse dybe sandheder, der vedrører Guddommen, i stigende grad vil blive afklaret, efterhånden som jeres sind bliver

gradvist åndeliggjort under de på hinanden følgende epoker af den lange jordiske opstigning til Paradiset.

1:7.9 (32.1)

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver, et medlem af en gruppe af himmelske personligheder tildelt af Dagenes Ældste på Uversa, hovedkvarteret for det syvende superunivers, til at overvåge de dele af denne kommende åbenbaring som har at gøre med anliggender uden for grænserne af lokaluniverset Nebadon. Jeg har fået til opgave at sponsorere disse papirer, der skildrer Guds natur og egenskaber, fordi jeg repræsenterer den højeste kilde til information, der er tilgængelig til et sådant formål i enhver beboet verden. Jeg har tjent som Guddommelig Rådgiver i alle syv superuniverser og har længe haft mit ophold på Paradiscentret for alle ting. Mange gange har jeg haft den højeste fornøjelse af et ophold i umiddelbar personlige tilstedeværelse af den Universelle Fader. Jeg skildrer virkeligheden og sandheden af Faderens natur og egenskaber med ubestridelig autoritet; Jeg ved, hvad jeg taler om.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 1](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 3](#) >>

Kapitel 2

Guds natur

2:0.1 (33.1) I og med at menneskets højest mulige gudsbegreb er omfattet af den menneskelige idé og ideal om en oprindelig og uendelig personlighed, er det tilladt, og kan vise sig nyttig, at studere visse karakteristika af den guddommelige natur som tilsammen udgør Guddommens karakter. Guds natur kan bedst forstås af åbenbaring af Faderen som Mikael af Nebadon udfoldede i sine mangfoldige læresætninger og i sit fremragende jordiske liv i kødet. Den guddommelige natur kan også bedre forstås af mennesket, hvis det betragter sig selv som et Guds barn og ser op til Skaberen i Paradis som en sand åndelig Fader.

2:0.2 (33.2) Guds natur kan studeres i en åbenbarelse af højeste ideer, den guddommelige karakter kan betragtes som en portrættering af overjordiske idealer, men den mest oplysende og åndeligt opbyggelige af alle åbenbaringer af den guddommelige natur findes i forståelsen af Jesus fra Nazarets religiøse liv, både før og efter, hans opnåelse af fuld bevidsthed om guddommelighed. Hvis

Mikaels inkarnerede liv tages som baggrund for åbenbaringen af Guds til mennesket, kan vi forsøge at overføre til menneskelige ordsymboler visse ideer og idealer vedrørende den guddommelige natur, som muligvis kan bidrage til en yderligere belysning og forening af det menneskelige begreb af naturen og karakteren af den Universelle Faders personlighed.

2:0.3 (33.3) I alle vores bestræbelser på at udvide og åndeliggøre det menneskelige begreb om Gud, er vi uhyre handicappede af det dødelige sinds begrænsede kapacitet. Vi er også alvorlig handicappede i udførelsen af vores opgave på grund af sprogets begrænsninger og af fattigdommen af materiale, som kan bruge til illustration eller sammenligning i vores forsøg på at skildre guddommelige værdier og præsentere åndelige betydninger for det endelige, dødelige sind af mennesket. Alle vore bestræbelser på at udvide det menneskelige begreb om Gud ville være så godt som nytteløse bortset fra den kendsgerning, at det dødelige sind er beboet af den Universelle Faders skænkede Tankeretter og gennemtrængt af Skabersønnens Sandhedsånd. Afhængig af tilstedeværelsen af disse guddommelige ånder i menneskers hjerte for at få hjælp til opgradering af gudsbegrebet, påtager jeg mig derfor med glæde udførelsen af mit mandat til at forsøge den yderligere fremstilling af Guds natur i menneskesindet.

1. Guds uendelighed

2:1.1 (33.4)

“I berøringen af den Uendelige, kan vi ikke forstå ham. De guddommelige fodspor er ukendte.” “Hans forståelse er uendelig og hans storhed er uudforskkelig.” Det blændende lys fra Faderens tilstedeværelse er sådan, at han for sine ydmyge skabninger tilsyneladende “opholder sig i det tætteste mørke.” Ikke alene er hans tanker og planer uudforskkelige, men “han udretter store og vidunderlige gerninger uden nogen kan tælle.” “Gud er stor; vi forstår ham ikke, og ej heller kan man udregne hvor gammel han er.” “Vil Gud virkelig bo på jorden? Se, himlen (universet) og himlenes himmel (universernes univers) kan ikke rumme ham.” “Hvor uransagelige er ikke hans domme og hans måde at løse tingene på!”

2:1.2 (34.1)

“Der er kun en Gud, den uendelige Fader, som også er en trofast Skaber.” “Den guddommelige Skaber er også den Universelle Bestyrer, sjælenes kilde og skæbne. Han er den Højeste Sjæl, det Oprindelige Sind, og den Ubegrænset Ånd i hele skabelsen.” “Den Store Overvåger laver ingen fejl. Han er lysende i majestæt og herlighed.” Skaberens Gud er fuldstændig blottet for frygt og fjendskab. Han er udødelig, evig, selveksisterende, guddommelig og gavmild.” Hvor ren og smuk, hvor dyb og uudgrundelig er den himmelske Stamfader til alle ting!” “Den Uendelige er uovertræffelig idet han tildeler sig selv til mennesker. Han er begyndelsen og enden, Faderen til enhver god og fuldkommen hensigt.” Med Gud er alle ting mulige; den evige Skaber er årsag til årsagerne.”

2:1.3 (34.2)

På trods af uendeligheden i de overvældende manifestationer af Faderens evige og universelle personlighed, er han ubegrænset selvbevidst om både sin uendelighed og evighed;

ligeledes kender han fuldt ud sin fuldkommenhed og kraft. Han er det eneste væsen i universet bortset fra sine guddommelige koordinater som oplever en perfekt, korrekt og fuldstændig vurdering af sig selv.

2:1.4 (34.3) Faderen imødekommer konstant og usvigeligt behovet for den differentierede efterspørgsel efter sig selv, som den ændrer sig fra tid til anden i forskellige dele af hans mesterunivers. Den store Gud kender og forstår sig selv; han er uendelig selvbevidst om alle sine oprindelige egenskaber af perfektion. Gud er ikke en kosmisk ulykke; han er heller ikke en universeksperimentator. Universets suveræner kan engagere sig i eventyr; Konstellationsfædrene kan eksperimentere; systemcheferne kan øve sig; men den Universelle Fader ser enden fra begyndelsen, og hans guddommelige plan og evige formål omfatter og begriber faktisk alle eksperimenter og alle hans underordnedes eventyr i enhver verden, system og konstellation i hvert univers af hans enorme domæner.

2:1.5 (34.4) Intet er nyt for Gud, og ingen kosmisk begivenhed kommer nogensinde som en overraskelse; han bor i evighedens cirkel. Han er uden dages begyndelse eller afslutning. For Gud er der ingen fortid, nutid eller fremtid; al tid er til stede på ethvert givet tidspunkt. Han er den store og eneste JEG ER.

2:1.6 (34.5) Den Universelle Fader er absolut og uden forbehold uendelig i alle sine egenskaber; og denne kendsgerning er i sig selv nok til automatisk at udelukke ham fra al direkte personlig kommunikation med endelige materielle væsener og andre ydmyge skabte intelligenser.

2:1.7 (34.6)

Og alt dette nødvendiggør sådanne ordninger for kontakt og kommunikation med hans mangfoldige skabninger, som først er blevet ordineret i personlighederne af Guds Paradissønners, som, selv om de er fuldkomne i guddommelighed, også ofte tager del i selve kødets og blodets natur af de planetariske racer ved at blive en af jer og en med jer; således bliver Gud så at sige menneske, som det skete under Mikaels overdragelse, hvor han vekselvis blev kaldt Guds Søn og Menneskesønnen. Og for det andet er der personlighederne i den Uendelige Ånd, de forskellige ordener af de serafiske hærskarer og andre himmelske intelligenser, som nærmer sig de materielle væsener af ringe oprindelse og på så mange måder tjener og tager hånd om dem. Og for det tredje her der de upersonlige Mysterieledsagere, Tankeretterne, den faktiske gave fra den store Gud selv sendt for at tage bolig i mennesker på Urantia, de er sendt uden bekendtgørelse og uden forklaring. I en endeløs, overdådig strøm stiger de ned fra herlighedens højder for at begunstige og tage bolig i de dødeliges ydmyge sind, som besidder evnen til gudsbevidsthed eller potentialet derfor.

2:1.8 (35.1)

På disse og mange andre måder, ad veje som er ukendte for jer og som ligger langt hinsides den endelige fatteevne, nedsætter Paradisfaderen kærligt og velvilligt eller på anden måde modificerer, fortynder og dæmper sin uendelighed for at han kan være i stand til at komme nærmere de endelige sind af hans skabningsbørn. Og så, gennem en serie personlighedsfordelinger som er aftagende absolutte, bliver den uendelige Fader i stand til at nyde nær kontakt

med de forskellige intelligenter i de mange riger i hans fjerntliggende univers.

2:1.9 (35.2) Alt dette har han gjort, gør og vil i al evighed fortsætte med at gøre, uden at det på mindste måde vil forringe hans sande og virkelige uendelighed, evighed og oprindelighed. Og alt dette er absolut sandt, trods det, at det er svært at forstå, trods det mysterium de er indhyllet i eller umuligheden af, at de nogensinde vil kunne forstås fuldt ud af sådanne skabninger, som er hjemmehørende på Urantia.

2:1.10 (35.3) Fordi den Første Fader er uendelig i sine planer og evig i sine hensigter; er det i sagens natur umulig for noget endeligt væsen nogensinde at fatte eller forstå disse guddommelige planer og hensigter i deres fylde. Det dødelige menneske kan kun få et glimt af Faderens hensigter nu og da og her og der, efterhånden som de åbenbares i forhold til gennemførelsen af planen for skabningens opstigning på de skiftende niveauer af universets fremskridt. Selvom mennesket ikke kan omfatte uendelighedens betydning, så forstår og omfavner den uendelige Fader helt sikkert og kærligt al endeligheden af alle sine børn i alle universer.

2:1.11 (35.4) Faderen deler sin guddommelighed og evighed med et stort antal af de højere Paradis væsener, men vi stiller spørgsmålstegn ved, om uendeligheden og den deraf følgende universelle oprindelse deles helt og fuldt med nogen undtagen hans samordnede partnere i Paradisets Treenighed. Personlighedens uendelighed må i hvert fald omfatte al personlighedens endelighed; deraf sandheden—den bogstavelige sandhed—om den lære, der

erklærer, at “I ham lever og bevæger vi os og er til.” Det fragment af den Universelle Faders rene Guddom som er iboende i det dødelige menneske *er* en del af uendeligheden af den Første Store Kilde og Center, Fædrenes Fader.

2. Faderens evige fuldkommenhed

2:2.1 (35.5) Selv jeres gamle profeter forstod den Universelle Faders evige, aldrig-begyndende, uendelige, cirkulære natur. Gud er bogstaveligt og evigt til stede i hans univers af universer. Han bebor det nuværende øjeblik med al sin absolutte majestæt og evig storhed. “Faderen har liv i sig selv, og dette liv er evigt liv.” Gennem de evige tidsaldre har det været Faderen, der “giver liv til alt.” Der er uendelig fuldkommenhed i den guddommelige integritet. “Jeg er Herren, Jeg ændrer mig ikke.” Vores viden om universernes univers afslører ikke kun, at han er lysets Fader, men også, at der i hans opførsel af interplanetariske anliggender “ikke er nogen foranderlighed eller skygge af forandring.” Han “forkynder enden fra begyndelsen.” Han siger: “Mit råd skal stå; Jeg vil gøre alle mine fornøjelser” “i overensstemmelse med den evige hensigt, som jeg havde til hensigt med min søn.” Sådan er planerne og formålene med den Første Kilde og Center som ham selv: evige, perfekte og evigt uforanderlige.

2:2.2 (35.6) Der er endelighed af fuldstændighed og fuldkommenhed af fylde i Faderens mandater. “Hvad Gud end gør, det skal være for evigt; intet kan tilføjes til det eller tages noget fra det.” Den

Universelle Fader omvender sig ikke fra sine oprindelige formål med visdom og fuldkommenhed. Hans planer er urokkelige, hans råd uforanderlige, mens hans handlinger er guddommelige og ufejlbarlige. “Tusind år i hans øjne er kun som i går, når det er forbi, og som en vagt om natten.” Det guddommeliges fuldkommenhed og evighedens størrelse er for evigt uden for den fulde forståelse af det dødelige menneskes afgrænsede sind.

2:2.3 (36.1) En uforanderlig Guds reaktioner i udførelsen af hans evige hensigt kan synes at variere i overensstemmelse med den skiftende holdning og de skiftende sind i hans skabte intelligenser; det vil sige, at de tilsyneladende og overfladisk kan variere; men under overfladen og under alle ydre manifestationer er der stadig den evige Guds uforanderlige hensigt, den evige plan.

2:2.4 (36.2) Ude i universerne må perfektion nødvendigvis være et relativt begreb, men i centraluniverset og i særdeleshed på Paradiset er perfektion ufortyndet; i visse faser er den endda absolut. Treenighedsmanifestationer varierer udstillingen af den guddommelige perfektion men dæmper den ikke.

2:2.5 (36.3) Guds oprindelige fuldkommenhed består ikke i en påtaget retfærdighed, men snarere i den iboende fuldkommenhed af godhed i hans guddommelige natur. Han er endelig, komplet og perfekt. Der mangler ikke noget i skønheden og fuldkommenheden af hans retfærdige karakter. Og hele planen for levende eksistenser i rummets verdener er centreret i det guddommelige formål at ophøje alle vilje skabninger til den høje skæbne for oplevelsen af at dele

Faderens Paradis-fuldkommenhed. Gud er hverken selvcentreret eller sig selv god nok; han ophører aldrig med at skænke sig selv til alle selvbevidste skabninger i det enorme univers af universer.

2:2.6 (36.4) Gud er evigt og uendeligt perfekt, han kan ikke personligt kende ufuldkommenhed som sin egen oplevelse, men han deler bevidstheden om al oplevelsen af ufuldkommenhed hos alle de kæmpende skabninger i de evolutionære universer af alle Paradisets Skabersønner. Det personlige og befriende berøring af perfektionens Gud overskygger hjerterne og omslutter naturen af alle de dødelige skabninger, som er steget op til universets niveau af moralsk skelnen. På denne måde, såvel som gennem kontakterne til den guddommelige tilstedeværelse, deltager den Universelle Fader faktisk i oplevelsen *med* umodenhed og ufuldkommenhed i den udviklende karriere for ethvert moralsk væsen i hele universet.

2:2.7 (36.5) Menneskelige begrænsninger, potentiel ondskab, er ikke en del af den guddommelige natur, men dødelig erfaring *med* det onde og alle menneskets relationer dertil er helt sikkert en del af Guds stadigt ekspanderende selvrealisering i tidens børn—skabninger med moralsk ansvar, som har blevet skabt eller udviklet af enhver Skabersøn, der går ud fra Paradiset.

3. Ret og retfærdighed

2:3.1 (36.6) Gud er retfærdig; derfor er han retskaffen. “Herren er retfærdig i alle sine gerninger.” “Jeg har ikke skabt uden grund al det

jeg har skabt,' siger Herren.” “Herrens domme er sande og helt retfærdige.” Den Universelle Faders retfærdighed kan ikke påvirkes af hans skabningers handlinger eller præstationer, “for der er ingen uretfærdighed hos Herren vores Gud, ingen personlige særhensyn, ingen bestikkelse.”

2:3.2 (36.7) Hvor nytteløst at fremsætte barnlige appeller til sådan en Gud om at ændre på hans uforanderlige dekreter så vi kan undgå de retfærdige konsekvenser af gennemførelsen af hans kloge naturlove og retfærdige åndelige mandater! “Lad dig ikke narre; Gud lader sig ikke spotte, for hvad end et menneske sår, det skal han også høste.” Sandt nok, selv når man må høste det man har sået og stå til regnskab for sine ugerninger, er denne guddommelige retfærdighed altid afpasset med barmhjertighed. Uendelig visdom er den evige dommer, som bestemmer proportionerne af retfærdighed og barmhjertighed som skal udmåles under enhver given situation. Den største straf (i virkeligheden en uundgåelig konsekvens) for forseelser og bevidst oprør mod Guds styre er at miste eksistensen som individuel medborger af dette styre. Slutresultatet af helhjertet synd er tilintetgørelse. I sidste ende har sådanne syndsidentificerede individer udslettet sig selv ved at blive helt uvirkelige gennem deres omfavelse af uretfærdighed. En sådan skabnings faktiske forsvinden er imidlertid altid forsinket, indtil den foreskrevne retspraksis der er gældende i dette univers er blevet fuldt ud overholdt.

2:3.3 (37.1) Eksistensudslettelse bliver sædvanligvis dekretet ved dispensation eller tidsalders dom af en eller flere verdener. På en

verden som Urantia sker det ved slutningen af en planetarisk dispensation. Eksistensudslettelse kan dekretes ved sådanne tidspunkter ved koordineret handling fra alle jurisdiktionsdomstole, der strækker sig fra det planetariske råd op gennem Skabersønnens domstole til Dagenes Ældstes domstols instanser.

Opløsningsmandatet tager udspring i de højere domstole i superuniverset efter en ubrudt bekræftelse af anklageskriftet, der stammer fra sfæren af forbryderens bopæl; og så, når dommen om udslettelse er blevet bekræftet i det høje, er henrettelsen ved direkte handling fra de dommere, der bor på og opererer fra superuniversets hovedkvarter.

2:3.4 (37.2) Når dommen endelig er bekræftet, bliver det syndidentificerede væsen øjeblikkelig, som om det ikke havde eksisteret. Det findes ingen opstandelsesmulighed fra en sådan skæbne; den er evig og uigenkaldelig. Identitetens levende energifaktorer opløses af tidens transformationer og rummets metamorfoser til de kosmiske potentialer de engang opstod fra. Hvad angår den uretfærdiges personlighed, er den frataget sin videregående livsmekanisme på grund af skabningens manglende evne til at træffe de valg og endelige beslutninger, som ville have sikret evigt liv. Når det tilknyttede sinds fortsatte omfavnelser af synd kulminerer i fuldstændig selvidentifikation med uretfærdighed, så absorberes en sådan isoleret personlighed ved livets ophør, ved kosmisk opløsning, i skabelsens oversjæl og bliver en del af den udviklende oplevelse af det Højeste Væsen. Aldrig mere skal den fremstå som en personlighed; dens identitet bliver, som om den

aldrig havde været det. Hvis det er en personlighed, hvor Retteren har været til stede, overlever de erfaringsmæssige åndsværdier videre i Retterens virkelighed.

2:3.5 (37.3) I enhver universkonkurrence mellem faktiske niveauer af virkeligheden, vil personligheden på det højere niveau i sidste ende triumfere over personligheden på det lavere niveau. Dette uundgåelige udfald af modsætninger i universet er iboende i det faktum, at guddommelighed af kvalitet er lig med graden af virkelighed eller virkelighed af enhver viljeskabning. Ufortyndet ondskab, fuldstændig fejltagelse, forsætlig synd og rendyrket uretfærdighed er i sagens natur og automatisk selvmorderisk. Sådanne holdninger af kosmisk uvirkelighed kan kun overleve i universet på grund af forbigående barmhjertigheds tolerance i afventning af handlingen fra de retfærdighedsbestemmende og retfærdighedsfindende mekanismer i universets domstole for retfærdig dom.

2:3.6 (37.4) Skabersønnernes styre i lokaluniverserne er skabelse og åndeliggørelse. Disse Sønner hellige sig til den effektive eksekvering af Paradisets plan for de dødeliges fremadskridende opstigning, til rehabiliteringen af oprørere og intellektuelt vildfarne, men når alle sådanne kærlige bestræbelser endeligt og uigenkaldeligt afvist, bliver det endelige udslettelsesdekret eksekveret af kræfter, der handler under jurisdiktion af Dagenes Ældste.

4. Den guddommelige barmhjertighed

2:4.1 (38.1) Barmhjertighed er simpelthen retfærdighed som er mildnet af den visdom, der vokser ud af fuldkommenhed af viden og fuld erkendelse af de naturlige svagheder og miljøbetingede handicaps hos begrænsede skabninger. Vores Gud er fyldt med medfølelse, venlighed, langmodig og rig på barmhjertighed.” Derfor skal “enhver der påkalder Herren blive frelst.” “for han vil med glæde tilgive.” Herrens barmhjertighed er fra evighed til evighed”; ja, “hans barmhjertighed varer til evig tid.” “Jeg er Herren, som udøver kærlig-venlighed, dom og retfærdighed på jorden, for heri finder jeg glæde.” “Jeg bedrøver ikke villigt og sørger ikke for menneskebørnene,” for Jeg er “barmhjertighedens Fader og al trøsts Gud.”

2:4.2 (38.2) Gud er af natur venlig, naturlig medfølelse og til evig tid fuld af barmhjertighed. Og det er aldrig nødvendig at udøve noget påvirkning overfor Faderen for at påkalde hans kærlige-venlighed. Skabningens behov er fuldt ud tilstrækkeligt til at sikre den fulde strøm af Faderens milde barmhjertighed og hans frelsende nåde. Da Gud ved alt om sine børn, er det let for ham at tilgive. Jo bedre mennesket forstår sin næste, jo lettere vil det være at tilgive ham endda at elske ham.

2:4.3 (38.3) Kun den uendelige visdoms indblik gør det muligt for en retfærdig Gud i at tjene retfærdighed og barmhjertighed på samme

tid og i enhver given univers situation. Den himmelske Fader bliver aldrig splittet af modstridende holdninger til sine børn i universet; Gud er aldrig et offer for holdningsmodsætninger. Guds alvidenhed styrer ufejlbarligt hans frie vilje i valget af den universadfærd, som perfekt, samtidig, og lige så tilfredsstiller kravene til alle hans guddommelige egenskaber og de uendelige kvaliteter i hans evige natur.

2:4.4 (38.4) Barmhjertighed er den naturlige og uundgåelige konsekvens af godhed og kærlighed. En kærlig Faders gode natur kunne umulig tilbageholde den kloge tjeneste for barmhjertighed til hvert medlem af hver gruppe af hans univers børn. Den evige retfærdighed og guddommelige barmhjertighed udgør tilsammen, hvad man i menneskelig erfaring ville kalde *ærlighed*.

2:4.5 (38.5) Guddommelig barmhjertighed repræsenterer en ærlig teknik til justering mellem universets niveauer af perfektion og ufuldkommenhed. Barmhjertighed er Højesthedens retfærdighed tilpasset situationen for de udviklende endelige, evigheds retfærdighed modificeret til at imødekomme tidens børns højeste interesser og universets velfærd. Barmhjertighed står ikke i modsætning til retfærdigheden, men snarere en forståelsesfortolkning af kravene om højeste retfærdighed, da den på retfærdig vis anvendes på de underordnede åndelige væsener og på de materielle skabninger i de udviklende universer. Barmhjertighed er Paradistreenighedens retfærdighed der klogt og kærligt anvendes overfor de mangfoldige intelligenser af skabelsen af tid og rum, som den er formuleret af guddommelig visdom og bestemt af det

alvidende sind og den Universelle Faders suveræne frie vilje og alle hans medvirkende Skabere.

5. Guds kærlighed

2:5.1 (38.6) “Gud er kærlighed;” derfor er hans eneste personlige holdning i forhold til universets anliggender altid en guddommelig kærlighedsreaktion. Faderen elsker os tilstrækkelig til at han skænker os sit liv. “Han får sin sol til at stige op over de onde såvel som de gode og han lader det regne over de retfærdige og de uretfærdige.”

2:5.2 (39.1) Det er forkert at tænke på, at Gud er blevet lokket til at elske sine børn på grund af hans Sønners ofre eller forbøn fra hans underordnede skabninger, “for Faderen selv elsker jer.” Det er som svar på denne faderlige hengivenhed, at Gud sender de forunderlige Rettere til at bo i menneskers sind. Guds kærlighed er universel; “Den, der vil, kan komme.” Han ønsker “at alle mennesker bliver frelst ved at få viden om sandheden.” Han er “ikke villig til at nogen skal fortabes.”

2:5.3 (39.2) Skaberne er de allerførste til at forsøge at redde mennesket fra de katastrofale følger af dets tåbelige overtrædelser af de guddommelige love. Guds kærlighed er af natur en faderlig hengivenhed; derfor “tugter han os nogle gange for vores egen gavn,

for at vi kan få del i hans hellighed.” Husk selv under dine brændende prøvelser, at “i alle vore trængsler er han plaget med os.”

2:5.4 (39.3) Gud er guddommelig god overfor syndere. Når oprørere vender tilbage til retfærdighed, bliver de barmhjertighed modtaget, “for vor Gud vil rigeligt tilgive.” “Jeg er den som udsletter jeres synder for min egen skyld, og jeg vil ikke huske dine synder.” “Se, hvilken kærlighed Faderen har skænket os at vi skal kaldes Guds sønner.”

2:5.5 (39.4) Når alt kommer til alt, er det største bevis på Guds godhed og den højeste grund til at elske ham Faderens iboende gave —Retteren, som så tålmodigt afventer den time, hvor I begge for evigt skal blive til én. Selvom du ikke kan finde Gud ved at søge, vil du, hvis du vil underkaste dig ledelsen af den iboende ånd, blive ufejlbarligt vejledt, skridt for skridt, liv for liv, gennem univers på univers og alder for alder, indtil du endelig står i tilstedeværelse af Paradisets personlighed af den Universelle Fader.

2:5.6 (39.5) Hvor er det urimeligt, at du ikke skal tilbede Gud, fordi begrænsningerne af den menneskelige natur og din materielle skabelses handicap gør det umuligt for dig at se ham. Mellem dig og Gud er der en enorm afstand (fysisk plads), der skal tilbagelægges. Der eksisterer ligeledes en stor kløft af åndelig forskel, som må bygges bro over; men til trods for alt det fysisk og åndeligt adskiller dig fra Paradisets personlige tilstedeværelse af Gud, stop op og overvej det højtidelige faktum, at Gud bor i dig; han har allerede på sin egen måde slået bro over kløften. Han har sendt af sig selv, sin

ånd, for at leve i dig og arbejde sammen med dig, mens du forfølger din evige univers karriere.

2:5.7 (39.6) Jeg finder det nemt og behageligt at tilbede en, der er så stor og samtidig så kærligt hengiven til sine ydmyge skabningers opløftende tjeneste. Jeg elsker naturligvis en, der er så magtfuld i skabelsen og i kontrollen deraf, og som alligevel er så perfekt i godhed og så trofast i den kærlige venlighed, som konstant overskygger os. Jeg tror, jeg ville elske Gud lige så meget, hvis han ikke var så stor og mægtig, så længe han er så god og barmhjertig. Vi elsker alle Faderen mere på grund af hans natur end i erkendelse af hans fantastiske egenskaber.

2:5.8 (39.7) Når jeg observerer Skabersønnerne og deres underordnede administratorer kæmper så tappert med tidens mangfoldige vanskeligheder, der er iboende i udviklingen af rummets universer, opdager jeg, at jeg bærer disse mindre herskere af universerne en stor og dyb hengivenhed. Når alt kommer til alt, tror jeg, at vi alle, inklusive de dødelige i rigerne, elsker den Universelle Fader og alle andre væsener, guddommelige eller menneskelige, fordi vi kan se, at disse personligheder virkelig elsker os. Oplevelsen af at elske er meget en direkte reaktion på oplevelsen af at være elsket. Vel vidende, at Gud elsker mig, vil jeg gerne fortsætte med at elske ham højt over alt, selv om han var frataget alle sine egenskaber af højesthed, ultimativitet, og absoluthed.

2:5.9 (40.1) Faderens kærlighed følger os nu og gennem de evige tidsaldres endeløse cirkel. Når i overvejer Guds kærlige natur, er der kun en fornuftig og naturlig personlighedsreaktion herpå: I vil i

stigende grad elske jeres Skaber; i vil give Gud en hengivenhed, svarer til den et barn giver til sine jordiske forældre; for som en far, som en virkelig, rigtig, ægte far elsker sine børn, således elsker den Universelle Fader og søger for evigt for sine skabte sønners og døtres velfærd.

2:5.10 (40.2) Men Guds kærlighed er en klog og langsigtet forældrekærlighed. Den guddommelige kærlighed fungerer i forenet samarbejde med guddommelig visdom og alle andre uendelige egenskaber ved den Universelle Faders perfekte natur. Gud er kærlighed, men kærlighed er ikke Gud. Den største manifestation af den guddommelige kærlighed til dødelige væsener observeres i overdragelsen af Tankeretterne, men jeres største åbenbaring af Faderens kærlighed ses i overdragelseslivet af hans Søn Mikael, da han levede på jorden det ideelle åndelige liv. Det er den iboende Retter, som individualiserer Guds kærlighed til hver menneskesjæl.

2:5.11 (40.3) Til tider er jeg næsten smertefuld over at blive tvunget til at skildre den himmelske Faders guddommelige hengivenhed for hans univers-børn ved at bruge det menneskelige ordsymbol *kærlighed*. Selv om dette udtryk er udtryk for menneskets højeste begreb om de dødelige relationer respekt og hengivenhed, er det så ofte betegnende for så meget af det menneskelige forhold, der er fuldstændig uværdigt og fuldstændig uegnet til at blive kendt med ethvert ord, som også bruges til at angive den levende Guds mageløse hengivenhed for hans univers-skabninger! Hvor er det ærgerligt, at jeg ikke kan bruge et eller andet overjordisk og eksklusivt udtryk, som ville formidle til menneskets sind den sande natur og den

udsøgt smukke betydning af Paradisfaderens guddommelige hengivenhed.

2:5.12 (40.4) Når mennesket mister kærligheden til en personlig Gud af syne, bliver Guds rige blot det godes rige. På trods af den guddommelige naturs uendelige enhed er kærlighed det dominerende kendetegn ved alle Guds personlige forhold med sine skabninger.

6. Guds godhed

2:6.1 (40.5) I det fysiske univers kan vi se den guddommelige skønhed; i den intellektuelle verden kan vi skelne den evige sandhed, men Guds godhed findes kun i den åndelige verden af personlig religiøs erfaring. I sin sande essens er religion selve trostilliden til Guds godhed. Gud kunne være stor og absolut, på en eller anden måde endda intelligent og personlig, i filosofien, men i religionen må Gud også være moralsk; han skal være god. Mennesket frygter måske en stor Gud, men det stoler på og elsker kun en god Gud. Denne Guds godhed er en del af Guds personlighed, og dens fulde åbenbaring viser sig kun i den personlige religiøse oplevelse af de troende Guds sønner.

2:6.2 (40.6) Religion forudsætter, at den åndelige naturs oververdens er bevidst om og reagerer på de grundlæggende behov i den menneskelige verden. Evolutionær religion kan blive etisk, men kun

åbenbaret religion bliver virkelig og åndelig moralsk. Det gamle koncept om, at Gud er en Guddom domineret af en kongelig moral, blev af Jesus løftet op til det kærligt rørende niveau af intim familiemoral i forholdet mellem forældre og barn, som noget mere ømt og smukt i jordiske erfaringer.

2:6.3 (41.1) “Guds godheds rigdom fører vildfarne mennesker til omvendelse.” “Enhver god gave og enhver fuldkommen gave kommer ned fra lysenes Fader.” “Gud er god; han er menneskesjælenes evige tilflugtssted.” “Herren Gud er barmhjertig og nådig” “Han er langmodig og rig på godhed og sandhed” “Smag og se, at Herren er god! Velsignet er det menneske som stoler på ham.” “Herren er nådig og fuld af medlidenhed. Han er den frelsende Gud.” “Han helbreder de knuste hjerter og forbinder sjælens sår. Han er menneskets almægtige velgører.”

2:6.4 (41.2) Begrebet Gud som en konge- dommer, selv om det fremmede en høj moralsk standard og skabte et lovrespekterende folk som gruppe, efterlod den enkelte troende i en bedrøvelig tilstand af usikkerhed med respekt for deres egen status i tid og evighed. De senere hebraiske profeter forkyndte, at Gud var en Fader for Israel; Jesus åbenbarede Gud som faderen til hvert menneske. Hele det jordiske begreb om Gud er transcendent oplyst af Jesu liv. Uselvskhed er iboende i forældrekærligheden. Gud elsker ikke *som* en far, men *i egenskab* af at være en far. Han er Paradisfaderen til enhver universpersonlighed.

2:6.5 (41.3)

Retfærdigheden indebærer, at Gud er kilden til universets moralske lov. Sandheden viser Gud som en åbenbarer, som lærer. Men kærligheden giver og higer efter hengivenhed, søger forståelsesfuldt fællesskab, sådan som der findes mellem forældre og barn. Retfærdighed kan være den guddommelige tanke, men kærlighed er en fars holdning. Den fejlagtige antagelse om, at Guds retfærdighed var uforenelig med den himmelske Faders uselviske kærlighed, forudsatte fravær af enhed i Guddommens natur og førte direkte til udarbejdelsen af forsoningslæren, som er et filosofisk angreb på både enhed og Guds og frie vilje.

2:6.6 (41.4)

Den hengivne himmelske Fader hvis ånd bor i hans jordiske børn, er ikke en splittet personlighed—en af retfærdighed og en af barmhjertighed—og den kræver heller ikke en mægler for at sikre Faderens velvilje eller tilgivelse. Guddommelig retfærdighed er ikke domineret af en streng gengældelsesretfærdighed; Gud som far overgår Gud som dommer.

2:6.7 (41.5)

Gud er aldrig rasende, hævngherrig eller vred. Det er sandt, at visdommen ofte begrænser hans kærlighed, mens retfærdighed betinger hans afviste barmhjertighed. Hans kærlighed til retfærdighed kan ikke undgå at fremstå som værende mindre end hans had til synd. Faderen er ikke en inkonsekvent personlighed; den guddommelige enhed er perfekt. I Paradistreenigheden er der absolut enhed på trods af at Guds medaktører har deres egne, evige identiteter.

2:6.8 (41.6)

Gud elsker synderen og *hader* synden; sådan et udsagn er filosofisk sandt, men Gud er en transcendent personlighed, og personer kan kun elske og hade andre personer. Synd er ikke en person. Gud elsker synderen fordi denne er en personlighedsvirkelighed (potentielt evig), mens Gud ikke har nogen personlig holdning til synd, for synd er ikke en åndelig virkelighed; den er ikke personlig; derfor er det kun Guds retfærdighed, der er opmærksom på dens eksistens. Guds kærlighed frelser synderen; Guds lov tilintetgør synden. Denne guddommelige naturs holdning ville tilsyneladende ændre sig, hvis synderen indgår en endelig og fuldstændig identifikation med synden, lige som det samme dødelige sind også fuldt ud kan identificere sig med den iboende ånds Retter. En sådan synd-identificeret dødelige ville så blive helt uåndelig af natur (og derfor personligt uvirkelig) og ville opleve en eventuel udslettelse af sin væren. Uvirkelighed, selv ufuldstændigheden af skabningens natur, kan ikke eksistere for evigt i et fremadskridende virkeligt og tiltagende åndeligt univers.

2:6.9 (42.1)

Overfor personlighedens verden bliver Gud opdager at være en kærlig person; overfor den åndelige verden er han en personlig kærlighed; i religiøs erfaring er han begge dele. Kærlighed identificerer Guds viljebestemte vilje. Guds godhed hviler i bunden af den guddommelige viljefrihed: den universelle tendens til at elske, vise barmhjertighed, give udtryk for tålmodighed og udvise tilgivelse.

7. Guddommelig sandhed og skønhed

2:7.1 (42.2) Al endelig viden og skabningsforståelse er *relativ*.

Information og intelligens, hentet fra selv høje kilder, er kun relativt fuldstændige, lokalt nøjagtigt og personligt sande.

2:7.2 (42.3) Fysiske fakta er ret ensartede, men sandheden er en levende og fleksible faktor i universets filosofi. Udviklende personligheder er kun delvis kloge og relativt sande i deres kommunikation. De kan kun være sikre, så vidt deres personlige erfaring rækker. Det, der tilsyneladende kan være sandt ét sted, kan kun være relativt sandt i et andet segment af skabelsen.

2:7.3 (42.4) Den guddommelige sandhed, den endelige sandhed, er ensartet og universel, men historien om åndelige ting, som den fortælles af adskillige individer fra forskellige sfærer, kan nogle gange variere i detaljer på grund af denne relativitet i videns fuldstændighed og i fylden af personlige erfaring samt i længden og omfanget af denne erfaring. Mens lovene og dekreterne, tankerne og holdningerne fra den Første Store Kilde og Center er evigt, uendeligt og universelt sande; samtidig er deres anvendelse på og tilpasning til ethvert univers, system, verden og skabt intelligens i overensstemmelse med Skabersønnernes planer og teknik, som de fungerer i deres respektive universer, såvel som i harmoni med den Uendelige Ånds lokale planer og procedurer og for alle andre tilknyttede himmelske personligheder.

2:7.4 (42.5) Den falske videnskab om materialisme ville dømme det dødelige menneske til at blive udstødt i universet. Sådan delvis viden er potentielt ond; det er viden sammensat af både godt og ondt.

Sandheden er smuk, fordi den er både fyldt og symmetrisk. Når mennesket søger efter sandheden, forfølger det det guddommelige virkelige.

2:7.5 (42.6) Filosofer begår deres alvorligste fejl, når de bliver vildledt til abstraktionens fejltagelse, praksis med at fokusere opmærksomheden på et aspekt af virkeligheden og derefter udtale et sådant isoleret aspekt for at være hele sandheden. Den kloge filosof vil altid kigge efter det kreative mønster som ligger til grund og eksisterer før alle universets fænomener. Den skabende tanke vil altid gå forud for den skabende handling.

2:7.6 (42.7) Intellektuel selvbevidsthed kan opdage sandhedens skønhed, dens åndelige kvalitet, ikke kun ved dens filosofiske konsistens, men mere sikkert og sikkert ved den altid tilstedeværende sandhedsånds fejlfrie reaktion. Lykke udspringer af erkendelsen af sandheden, fordi den kan *omsættes til handling*; den kan leves. Skuffelse og sorg følger med fejl, fordi det ikke er en realitet, kan idet ikke realiseres i erfaring. Den guddommelige sandhed er bedst kendt for sin *åndelige smag*.

2:7.7 (42.8) Den evige søgen er efter forening, efter guddommelig sammenhæng. Det vidtstrakte fysiske univers holdes sammen i Paradisøen; det intellektuelle univers holdes sammen i sindets Gud, Samforeneren, det åndelige univers er sammenhængende i den Evige Søns personlighed. Men tidens og rummets isolerede dødelige hænger sammen i Gud Faderen gennem den direkte forbindelse mellem den iboende Tankeretter og den Universelle Fader.

Menneskets Retter er et fragment af Gud og den søger altid den guddommelige forening; den hænger sammen med, og i Paradisguddommen af den Første Kilde og Center.

2:7.8 (43.1) Det at få et glimt af den ypperste skønhed er opdagelsen og integrationen af virkeligheden: Det at få øje på den guddommelige godhed i den evige sandhed, det er den ultimative skønhed. Selv tiltrækningen i menneskelig kunst ligger i harmonien af dens enhed.

2:7.9 (43.2) Den hebraiske religions store fejl var dens manglende evne til at forbinde Guds godhed med videnskabens faktuelle sandheder og kunstens tiltalende skønhed. Efterhånden som civilisationen skred frem, og da religionen fortsatte med at forfølge den samme ukloge vej med overbetoning af Guds godhed til relativ udelukkelse af sandhed og forsømmelse af skønhed, udviklede der sig en stigende tendens til, at visse typer mænd vendte sig væk fra det abstrakte og dissocierede koncept af isoleret godhed. Den moderne religions overbetonede og isolerede moral, som ikke er i stand til at fastholde hengivenheden og loyaliteten hos mange mænd i det tyvende århundrede, ville rehabilitere sig selv, hvis den ud over sine moralske mandater ville tage lige så stor hensyn til videnskabens, filosofiens og den åndelige oplevelses sandheder og til skønheden ved den fysiske skabelse, charmen ved intellektuel kunst og storheden ved ægte karakterpræsentation.

2:7.10 (43.3) Den religiøse udfordring i denne tidsalder er til de langtseende og fremadskuende mænd og kvinder med spirituel indsigt, som vil vove at konstruere en ny og tiltalende filosofi om at leve ud af de udvidede og udsøgt integrerede moderne begreber om

kosmisk sandhed, universets skønhed og guddommelige godhed. En sådan ny og retfærdig vision af moral vil tiltrække alt, hvad der er godt i menneskets sind og udfordre det, der er bedst i den menneskelige sjæl. Sandhed, skønhed og godhed er guddommelige realiteter, og efterhånden som mennesket stiger op på skalaen af åndeligt liv, bliver disse højeste kvaliteter hos den Evige i stigende grad koordineret og forenet i Gud, som er kærlighed.

2:7.11 (43.4) Al sandhed—materiel, filosofisk eller åndelig—er både smuk og god. Al ægte skønhed—materiel kunst eller åndelig symmetri—er både sand og god. Al ægte godhed—hvad enten det er personlig moral, social retfærdighed eller guddommelig tjeneste—er lige sandt og smukt. Sundhed, fornuft og lykke er integrationer af sandhed, skønhed og godhed, da de er blandet i menneskelig erfaring. Sådanne niveauer af effektiv levevis opstår gennem forening af energisystemer, idésystemer og åndesystemer.

2:7.12 (43.5) Sandheden er sammenhængende, skønhed tiltrækkende, godhed stabiliserende. Og når disse værdier af det, der er virkeligt, er koordineret i personlighedserfaring, er resultatet en høj kærlighedsorden betinget af visdom og kvalificeret af loyalitet. Det virkelige formål med al universuddannelse er at bevirke en bedre koordinering af verdens isolerede børn med de større realiteter af deres ekspanderende erfaring. Virkeligheden er begrænset på det menneskelige plan, uendelig og evig på de højere og guddommelige niveauer.

2:7.13 (43.6)

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver autoriseret af
Dagenes Ældste på Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 2](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 4](#) >>

Kapitel 3

Guds Egenskaber

3:0.1 (44.1) Gud er allestedsnærværende; den Universelle Fader hersker over evighedens cirkel. Men han hersker i lokaluniverserne gennem sine Skabende Paradissønners personer, lige som han også skænker liv gennem disse Sønner. “Gud har givet os evigt liv, og dette liv er i hans Sønner.” Disse Guds Skabersønner er personlige udtryk af ham selv i tidens sektorer og for de hvirvlende planeters børn fra rummets udviklende universer.

3:0.2 (44.2) De meget personaliserede Guds Sønner kan klart opfattes af de laverestående klasser af skabte intelligenser og dermed kompenserer de for den uendelige og derfor mindre genkendelige Faders usynlighed. Den Universelle Faders Skabende Paradissønner er en åbenbaring af et ellers usynligt væsen, usynlig på grund af absolutthed og uendelighed iboende evighedens cirkel og i Paradisguddommenes personligheder.

3:0.3 (44.3)

Skaberkraft er næppe en egenskab hos Gud; snarere repræsenterer den en sammenfatning af hans handlekraftige væsen. Og denne universelle skaberkraft manifesterer sig for evigt, da den er betinget og kontrolleres af alle koordinerede egenskaber hos den Første Kildes og Centers uendelige og guddommelige virkelighed. Vi tvivler oprigtig på, at et særligt træk ved det guddommelige væsen kan anses for at gå forud for andre egenskaber, men hvis dette var tilfælde, ville Guddommens skaberkraft komme forud for alle andre væsen egenskaber, gøremål og evner. Guddommens skaberkraft kulminerer i den universelle sandhed om Guds Faderskab.

1. Guds allestedsnærværelse

3:1.1 (44.4)

Den Universelle Faders evne til at være til stede overalt og på samme tid udgør hans allestedsnærværelse. Gud alene kan være to steder, utallige steder, på samme tid. Gud er samtidig til stede “i himlen oppe og på jorden nedenunder”; som salmisten udbrød: “Hvor skal jeg gå fra din ånd? eller hvor skal jeg flygte fra dit nærvær?”

3:1.2 (44.5)

“Jeg er en Gud ved hånden såvel som fjernt,” siger Herren. ‘Fylder jeg ikke himmel og jord?’ Den Universelle Fader er til stede hele tiden i alle dele og i alle hjerter af sin fjerntliggende skabelse. Han er “fuldheden af ham, der fylder alt og i alt”, og “som virker alt i alle”, og yderligere er begrebet hans personlighed sådan, at “himlen (universet) og himlernes himmel (universernes univers)

ikke kan rumme ham.” Det er bogstavelig talt sandt at Gud er alt og i alt. Men selv ikke det er *hele* Gud. Den Uendelige kan kun åbenbares i uendeligheden; årsagen kan aldrig fuldt ud forstås ved en analyse virkninger; den levende Gud er uoverskuelig meget større end totalsummen af skabelsen som er blevet til som en følge af hans grænseløse frie vilje. Gud åbenbares i hele kosmos, men kosmos kan aldrig indeholde eller omfatte hele Guds uendelighed.

3:1.3 (45.1) Faderens tilstedeværelse patruljerer uophørligt i mesteruniverset “Han fremkommer fra himlens ende og hans kredsløb er til dens ende; og der er intet skjult for dets lys.”

3:1.4 (45.2) Skabningen eksisterer ikke kun i Gud, men Gud lever også i skabningen. “Vi ved, at vi bor i ham, fordi han lever i os; han har givet os sin ånd. Denne gave fra Paradisfaderen er menneskets uadskillelige følgesvend.” “Han er den evigt nærværende og altgennemtrængende Gud.” “Den evige Faders ånd er skjult i ethvert dødeligt barns sind.” “Mennesket går ud og søger efter en ven, mens netop den ven bor i sit eget hjerte.” “Den sande Gud er ikke langt væk; han er en del af os; hans ånd taler inde fra os.” “Faderen bor i barnet. Gud er altid med os. Han er den ledende ånd for den evige skæbne.”

3:1.5 (45.3) I sandhed har det været sagt om menneskeslægten, “Du er af Gud” fordi “ham som bor i kærlighed bor i Gud, og Gud i ham.” Selv ved uretfærdighed plager du Guds iboende gave, for

Tankeretteren må gennemgå konsekvenserne af ond tænkning med det menneskelige sind af dens indespærring.

3:1.6 (45.4) Guds allestedsnærværelse er i virkeligheden en del af hans uendelige natur; rummet udgør ikke nogen barriere for Guddommen. Gud er, i fuldkommenhed og uden begrænsning, genkendelig til stede kun på Paradiset og i centraluniverset. Han er ikke på samme måde genkendelig til stede i de skabelser som kredser rundt om Havona, for Gud har begrænset hans direkte og eksisterende tilstedeværelse, i erkendelse af suveræniteten og de guddommelige privilegier for de koordinerede skabere og herskere af universerne i tid og rum. Derfor må begrebet om den guddommelige tilstedeværelse tillade en bred vifte af manifestationsmåder og -kanaler, der inkluderende nærværskredsløbene for den Evige Søn, den Uendelige Ånd og Paradisøen. Det er heller ikke altid mulig at skelne mellem den Universelle Faders tilstedeværelse og handlingerne af hans evige medaktører og agenturer; så perfekt opfylder de alle hans uendelige krav til hans uforanderlige formål. Men sådan er det ikke med personlighedskredsløbet og med Retterne; her handler Gud unikt, direkte og eksklusivt.

3:1.7 (45.5) Den Universelle Overvåger er potentielt til stede i tyngdekrafts kredsløbene på Paradisøen i alle dele af universet til enhver tider og i lige stor grad, i overensstemmelse med massen, som svar på de fysiske krav til denne tilstedeværelse og på grund af hele skabelsens iboende natur, som får alle ting til at hænge sammen og

bestå i ham. Ligeledes er den Første Kilde og Center potentielt til stede i den Egenskabsløse Absolutte, opbevaringsstedet for den evige fremtids uskabte universer. Gud gennemstrømmer således potentielt både fortidens, nutidens og fremtidens fysiske universer. Han er det oprindelige grundlag for sammenhængen i den såkaldte materielle skabelse. Dette ikkeåndelige Guddomspotentiale bliver realiseret her og der gennem hele niveauet af fysiske eksistenser ved uforklarlig indtrængen af en af hans eksklusive agenturer på scenen af universets handling.

3:1.8 (45.6) Guds sinds tilstedenværelse er i overensstemmelse med Samforenerens, den Uendelige Ånds absolutte sind men i de endelige skabninger skelnes den bedre i, hvordan Paradisets Mesterånders kosmiske sind fungerer overalt. Ligesom den Første Kilde og Center potentielt er til stede i Samforenerens sinds kredsløb, således er han potentielt til stede i spændingerne i den Universelle Absolutte. Men den menneskelige ordens sind er en overdragelse fra Samforenerens Døtre, de Guddommelige tjenere i de udviklende universer.

3:1.9 (46.1) Den Universelle Faders allestedsnærværende ånd er koordineret med funktionen af den Evige Søns universelle ånds tilstedeværelse og med Guddomsabsoluttets evigvarende guddommelige potentiale. Men hverken den Evige Søns og hans paradissønners åndelige aktivitet eller den Uendelige Ånds sinds overdragelse synes at udelukke den Tankeretternes direkte handling, Guds iboende fragmenter, i hans skabningsbørns hjerter.

3:1.10 (46.2) Vedrørende Guds nærvær på en planet, i et system, en konstellation, eller i et univers, så er graden af en sådan

tilstedeværelse i enhver skabelsesenhed et mål for graden af den udviklende tilstedeværelse af det Højeste Væsen: Det bestemmes af den samlede anerkendelse af Gud og loyalitet over for ham fra den store universorganisationer løber ned til systemerne og selve planeterne. Derfor er det nogle gange med håb om at bevare og beskytte disse faser af Guds højt værdifulde tilstedeværelse, at når nogle planeter (eller endda systemer) er kastet dybt ned i åndelig mørke, så bliver de i en vis forstand sat i karantæne eller delvist isoleret fra kontakt med de større skabelses enheder. Og alt dette, som det fungerer på Urantia, er en åndeligt defensiv reaktion fra flertallet af verdener for så vidt muligt at redde sig selv fra at lide under de isolerende konsekvenser af en egenrådig, ond og oprørske minoritets fremmedgørende handlinger.

3:1.11 (46.3) Mens Faderen på forældremæssig vis omslutter alle sine sønner—alle personligheder—så er hans indflydelse i dem begrænset af, at deres oprindelse ligger langt fra den Anden og Tredje Guddomsperson, og forstærkes, efterhånden som deres skæbneopnåelse nærmer sig sådanne niveauer. *Faktummet* om Guds tilstedeværelse i skabningers sind bestemmes af, hvorvidt de er beboet af Fader fragmenter, såsom mysterieledsageren, men hans *effektive* tilstedeværelse bestemmes af graden af samarbejde, tildelt disse iboende Rettere i de sind de opholder sig i.

3:1.12 (46.4) Udsvingene i Faderens tilstedeværelse skyldes ikke Gud foranderligheden. Faderen trækker sig ikke tilbage i afsondrethed fordi han er blevet krænket; hans følelser er ikke fremmedgjort på grund af skabningens forseelser. Snarere, efter at være blevet

udstyret med styrken til at vælge (om sig selv), bestemmer hans børn, i udøvelsen af dette valg, direkte graden og begrænsningerne af Faderens guddommelige indflydelse i deres egne hjerter og sjæle. Faderen har frit skænket af sig selv til os, uden begrænsning og uden at favorisere nogen. Han gør ingen forskel på personer, planeter, systemer eller universer. I tidens sektorer tildeler han kun forskellig ære til Paradispersonligheder af Gud den Syvfoldiges, de ligestillede skabere af de endelige universer.

2. Guds uendelige kraft

3:2.1 (46.5) I alle universerne ved man at “Herren Gud, den almægtige, regerer.” Denne og andre verdener anliggender er guddommeligt overvåget. “Han handler i henhold til sin vilje blandt himlens hærskere og blandt jorden indbyggere.” Det er evigt sandt, “der er ingen kraft som ikke er fra Gud.”

3:2.2 (46.6) Indenfor grænserne af det, der er i overensstemmelse med hans guddommelige natur, er det bogstaveligt talt sandt, at “med Gud er alt mulig.” De langtrukne evolutionære processer af mennesker, planeter og universer er under fuld kontrol af universets skabere og administratorer og udfolder sig i overensstemmelse med den Universelle Faders evige formål, idet de forløber i harmoni og orden og i overensstemmelse med den alvidende Guds plan. Der er kun en lovgiver. Han opretholder verdenerne i rummet og svinger universerne rundt i det evige kredsløbs endeløse cirkel.

3:2.3 (47.1)

Af alle de guddommelige egenskaber er det hans almagt, især som den hersker i det materielle univers, den bedst forståede. Set som et uåndeligt fænomen er Gud energi. Denne erklæring om fysiske fakta er baseret på den uforståelige sandhed, at den Første Kilde og Center er den forudgående årsag til de universelle fysiske fænomener i hele rummet. Fra denne guddommelige aktivitet er al fysisk energi og alle andre materielle manifestationer afledt. Lys, det vil sige lys uden varme, er en anden af guddommenes ikke-åndelige manifestationer. Og der findes endnu en form for ikke-åndelig energi som er så godt som ukendt på Urantia; den er indtil videre uopdaget.

3:2.4 (47.2)

Gud kontrollerer alle kræfter; han har lavet “en vej for lynet;” han har ordineret al energis kredsløb. Han har bestemt tidspunktet og måden for manifestationen af alle former for energistof. Og alle disse ting holdes for evigt i hans evige greb—i tyngdekraftskontrollen centreret om det nedre paradis. Den evige Guds lys og energi svinger således for evigt rundt i hans majestætiske kredsløb, den endeløse, men velordnet procession af stjernehobe som universernes univers består af. Hele skabelsen kredser evigt omkring Paradispersonlighedens centrum for alle ting og væsener.

3:2.5 (47.3)

Faderens almægtighed vedrører det absolutte niveaus dominans overalt, hvorpå de tre energier, den fysiske, den mentale og åndelige ikke kan skelnes i umiddelbare nærhed ham—altings kilde. De skabtes sind, som hverken er Paradisets monota eller Paradis-ånd, reagerer ikke direkte på den Universelle Fader. Gud *tilretter sig* efter det ufuldkomne sind—med de dødelige på Urantia gennem Tankeretterne.

3:2.6 (47.4)

Den Universelle Fader er ikke nogen forbigående kraft, omskiftelig styrke eller energi af vekslende intensitet. Faderens styrke og visdom er helt tilstrækkelig til at klare alle presserende situationer i universet. Når nødsituationer relateret til menneskelige erfaringer opstår, har han forudset dem alle, og derfor reagerer han ikke på universets anliggender på en løsreven måde, men snarere i overensstemmelse med den evige visdoms diktater og i overensstemmelse med mandaterne om den uendelige dom. Uanset udseendet fungerer Guds kraft ikke i universet som en blind kraft.

3:2.7 (47.5)

Situationer kan opstå hvor det ser ud til, at der er tuffet hasteafgørelser, at naturlove er blevet ophævet, at fejltilpasninger er blevet erkendt, og gøres en indsats for at rette op situationen; men sådan er det ikke. Sådanne begreber om Gud har deres oprindelse i det begrænsede område af jeres synspunkt, i din endelige forståelse og i det afgrænsede omfang af jeres undersøgelse; en sådan misforståelse af Gud skyldes den dybe uvidenhed, du nyder godt af med hensyn til eksistensen af de højere love i riget, størrelsen af Faderens karakter, uendeligheden af hans egenskaber og kendsgerningen af hans frie vilje.

3:2.8 (47.6)

De planetariske skabninger af Guds ånd, der bor, spredt vidt og bredt i rummets universer, er næsten uendelige i antal og ordener, deres intellekt er så forskelligartet, deres sind er så begrænset og til tider så groft, deres syn er så indskrænket og stedbundet, at det næsten er umuligt at formulere generaliseringer af love som tilstrækkelig udførligt udtrykker Faderens uendelige egenskaber og samtidig i en vis grad giver behørig forståelse overfor

disse skabte intelligenser. Derfor vil mange af den almægtige Skabers handlinger overfor jer skabte væsener, fremstå som vilkårlige, løsrevne og ikke så sjældent også hjerteløse og grusomme. Men igen forsikrer jeg jer om, at dette ikke er sandt. Guds handlinger er alle målrettede, intelligente, kloge, godhjertet og evigt hensynsfulde med tanke på det bedste gode, ikke altid for et individuelt væsen, en individuel race, en individuel planet eller for den sags skyld et helt individuelt univers; men de er gavn og bedste for alle involverede, fra det laveste til den højeste. I tidens epoker kan en del af velfærden give indtryk af at afvige fra helhedens velfærd; i evighedens cirkel er sådanne tilsyneladende forskelle ikke eksisterende.

3:2.9 (48.1) Vi er alle en del af Guds familie, og vi må derfor nogen gange påtage os en del af familiens disciplin. Mange af Guds handlinger, som så forstyrrer og forvirrer os, er resultatet af den samlet visdoms beslutninger og endelige kendelser, der bemyndiger Samforeneren til at udføre valget af den ufejlbarlige vilje i det uendelige sind, for at håndhæve personlighedens beslutningerne af perfektion hvis undersøgelse, klarsyn og omsorg omfavner den højeste og evige velfærd for hele hans store og vidstrakte skabelse.

3:2.10 (48.2) Det er således, at dit løsrevne, sektionerede, begrænsede, grove og yderst materialistiske synspunkt og de begrænsninger, der ligger i din væsens natur, udgør et sådant handicap, at du ikke er i stand til at se, forstå eller kende visdommen og venligheden hos mange af de guddommelige handlinger, som for dig forekommer fyldt med en så knusende grusomhed, og som synes at være karakteriseret ved en sådan fuldstændig ligegyldighed over for dine

medskabningers komfort og velfærd, over for den planetariske lykke og personlige velstand. Det er på grund af grænserne for menneskesyn, det er på grund af din afgrænsede forståelse og begrænsede fatteevne, at du misforstår Guds motiver og fordrejer formålene. Men der sker mange ting i de evolutionære verdener, som ikke er den Universelle Faders personlige handlinger.

3:2.11 (48.3) Den guddommelige almagt er perfekt koordineret med de andre egenskaber ved Guds personlighed. Guds kraft er normalt kun begrænset i dets univers åndelige manifestationer af tre forhold eller situationer:

3:2.12 (48.4) 1. Ved Guds natur, især ved hans uendelige kærlighed, ved sandhed, skønhed og godhed.

3:2.13 (48.5) 2. Ved Guds vilje, ved hans barmhjertighedstjeneste og faderlige forhold til universets personligheder.

3:2.14 (48.6) 3. Ved Guds lov, ved den evige Paradistreenigheds retfærdighed og ret.

3:2.15 (48.7) Gud er ubegrænset i styrke, guddommelig i natur, endelig i vilje, uendelig i egenskaber, evig i visdom og absolut i virkeligheden. Men alle disse karakteristika ved den Universelle Fader er forenet i Guddommen og universelt udtryk i Paradistreenigheden og i Treenighedens guddommelige Sønner. Ellers er alt udenfor Paradiset og centraluniverset Havona som har med Gud at gøre, begrænset af den Højestes evolutionære tilstedeværelse, betinget af den Ultimatives eventuerede tilstedeværelse og koordineret af de tre eksistentielle Absolutter—

Guddomsabsolutet, det Universelle Absolut og det Egenskabsløse Absolut. Og således er Guds nærvær begrænset, fordi dette er Guds vilje.

3. Guds universelle kundskab

3:3.1 (48.8) “Gud ved alt.” Det guddommelige sind er bevidst om og fortrolig med tanken om hele skabelsen. Hans viden om begivenheder er universel og perfekt. De guddommelige væsener som går ud fra ham, er en del af ham; han, der “balancerer skyerne” er også “perfekt i kundskab.” “Herrens øjne er overalt.” En stor lærer sagde om den ubetydelige spurv: Ikke en vil falde til jorden uden min Faders kendskab;” også, “Hårerne på dit hoved er talte.” “Han fortæller antallet af stjernerne; han kalder dem ved deres navne.”

3:3.2 (49.1) Den Universelle Fader er den eneste personlighed i hele universet som faktisk kender antallet af stjerner og planeter som findes i rummet. Alle verdener i hvert eneste univers er til enhver tid til stede i Guds bevidsthed. Han siger også: “Jeg har set mit folks lidelser, jeg har hørt deres skrig, og jeg kender deres sorger.” For “Herren ser fra himlen; han ser alle menneskenes børn; fra hans beboelses sted iagttager han alle jordens beboere.” Ethvert skabningsbarn kan i sandhed sige: “Han kender den vej jeg tager, og når han har prøvet mig, vil jeg komme frem som guld.” “Gud kender vores ned- og opture; han forstår vores tanker langt væk fra og er bekendt med vores veje.” “Alle ting er nøgne og åbne for øjnene af

ham, som vi har at gøre med.” Og det burde virkelig være oen sand trøst for ethvert menneske at forstå at “han kender din ramme; han husker, at du er støv.” Jesus talte om den levende Gud og sagde: “Din Fader ved, hvad du har brug for, endda selv før du spørger ham.”

3:3.3 (49.2) Gud besidder en ubegrænset evne til at vide alt; hans bevidsthed er universel. Hans personlige kredsløb omfatter alle personligheder, og hans viden om selv de ydmyge skabninger suppleres indirekte gennem den nedadgående række af guddommelige Sønner og direkte gennem de iboende Tankerettere. Og desuden er den Uendelige ånd til enhver tid overalt til stede.

3:3.4 (49.3) Vi er ikke helt sikre på, hvorvidt Gud vælger at forudvide begivenheder med synd. Men selv om Gud skulle forudkende sine børns frie viljeshandlinger, så ophæver en sådan forudviden ikke det mindste deres frihed. En ting er sikkert: Gud bliver aldrig udsat for overraskelse.

3:3.5 (49.4) Almagt indebærer ikke styrke til at udføre det udførlige, den ugudelige handling. Heller ikke alvidenhed indebærer viden om det uvidende Men sådanne udsagn kan næppe gøres forståeligt for det begrænsede sind. De skabte kan næsten ikke forstå omfanget og begrænsningerne af Skaberens vilje.

4. Guds grænseløshed

3:4.1 (49.5)

Den vedvarende overdragelse af sig selv til universerne, efterhånden som de bliver til, formindsker på ingen måde styrke potentialet eller visdomslageret, i og med at disse fortsætter med at opholde sig og hvile i Guddommens centrale personlighed. I potentialet af styrke, visdom og kærlighed har Faderen aldrig formindsket noget af sin besiddelse og heller ikke blevet frataget nogen egenskab ved sin glørværdige personlighed som et resultat af den uforstyrrede overdragelse af sig selv til sine Paradissønnerne, sine underordnede skabelser og på dens mangfoldige skabninger.

3:4.2 (49.6)

Skabelsen af ethvert nyt univers, kræver en ny justering af tyngdekraften; men selv hvis skabelsen skulle fortsætte i det uendelige, evigt, ja, endda til uendeligheden så den materielle skabelse i sidste ende ville eksistere uden begrænsninger, ville styrken til kontrol og koordination, der hviler på Paradisøen, fortsat vise sig at være lige egnet og tilstrækkelig til, beherskelse, kontrol og koordinering af et sådan uendeligt univers. Og efter denne overdragelse af grænseløs kraft og styrke til et grænseløst univers, ville den Uendelige stadig være overfyldt med lige så stor grad af kraft og energi; den Egenskabsløse Absolutte ville fortsat være uformindsket; Gud ville stadig besidde det samme uendelige potentiale, ligesom hvis kraft, energi og styrke aldrig var blevet udøst til begavelse af univers efter univers.

3:4.3 (50.1)

Og sådan med visdom: Det faktum, at sindet er så frit distribueret til rigernes tænkning, forringer på ingen måde den centrale kilde til guddommelig visdom. Efterhånden som universerne formerer sig, og rigernes væsener stiger i antal til

grænserne for forståelsen; hvis sindet fortsætter uden ende med at blive skænket disse væsener af høj og lav stand, vil Guds centrale personlighed stadig fortsætte med at omfavne det samme evige, uendelige og alvidende sind.

3:4.4 (50.2) Den kendsgerning, at han sender åndelige budbringere fra sig selv for at tage bolig i mænd og kvinder i jeres verden og andre verdener, formindsker på ingen måde hans evne til at fungere som en guddommelig og almægtig åndepersonlighed; og der er absolut ingen grænser for omfanget eller antallet af sådanne åndeledsagere, som han kan og vil kunne sende ud. Dette at give af sig selv til sine skabninger, skaber en grænseløs, næsten en ubegribelig fremtidig mulighed for progressive og successive eksistenser for disse guddommeligt begavede dødelige. Og denne ødselhed i fordelingen af ham selv som disse tjenende åndevæsener formindsker på ingen måde visdom og fuldkommenhed af sandhed og viden, som hviler i den alvise, alvidende og almægtige Faders person.

3:4.5 (50.3) For tidens dødelige er der en fremtid, men Gud bor i evigheden. Selvom jeg kommer fra nær ved selve Guddommens opholdssted, kan jeg ikke påberåbe mig, at kunne tale med fuldkommen forståelse om uendeligheden af mange af de mange guddommelige egenskaber. Alene sindets uendelighed kan fuldt ud forstå uendeligheden af eksistens og handlingens evighed.

3:4.6 (50.4) Det dødelige menneske kan umulig kende den himmelske Faders uendelighed. Det endelige sind kan ikke gennemtænke en sådan absolut sandhed eller kendsgerning. Men

selvsamme endelige mennesket kan faktisk *føle*—bogstaveligt opleve—den fulde og uformindskede virkning af sådan en uendelig Faders KÆRLIGHED. En sådan kærlighed kan virkelig opleves, selvom oplevelsens kvalitet er ubegrænset, er mængden af sådan en oplevelse strengt begrænset af den menneskelige evne til åndelig modtagelighed og af den tilhørende evne til at elske Faderen til gengæld.

3:4.7 (50.5) Den endelige værdsættelse af uendelige kvaliteter overskrider langt skabningens logisk begrænsede kapacitet på grund af den kendsgerning, at det dødelige mennesket er skabt i Guds billede—idet der indeni ham lever et fragment af uendeligheden. Derfor er menneskets nærliggende og kærkomne tilgang til Gud, ved og gennem kærlighed, for Gud er kærlighed. Og alle sider ved sådanne et unik forhold er en faktisk erfaring i kosmisk sociologi, forholdet mellem Skaberen og skabningen—hengivenhed mellem Fader og barn.

5. Faderens overordnede styring

3:5.1 (50.6) I sin kontakt med skabelserne efter Havona, udøver den Universelle Fader ikke sin uendelige styrke og endelige autoritet ved direkte overføring, men snarere gennem sine Sønner og deres underordnede personligheder. Og Gud gør alt dette af sin egen fri vilje. Hele den tildelte styrke eller enhver del deraf kunne, hvis situationen skulle opstå, hvis det skulle blive det guddommelige

sinds valg, kunne udøves direkte; men som regel finder en sådan handling kun sted som følge af, at den delegerede personlighed ikke efterlevet sit guddommelige tillidserhverv. På sådanne tidspunkter og i lyset af en sådan misligholdelse og inden for grænserne af forbeholdet af guddommelig styrke og potentiale, handler Faderen uafhængigt og i overensstemmelse med hans eget valg; og det valg er altid et af usvigelig perfektion og uendelig visdom.

3:5.2 (51.1) Faderen regerer gennem sine Sønner; videre ned gennem hele universets organisation er der en ubrudt kæde af herskere, der ender med Planetprinserne, som styrer skæbnerne på de evolutionære sfærer af Faderens enorme domæner. Det er ikke kun et poetisk udtryk, der udbrydes: “Jorden og dens rigdom tilhører Herren.” “Han afsætter og indsætter konger.” “De Højeste regerer i menneskenes riger.”

3:5.3 (51.2) I menneskets hjerter har den Universelle Fader måske ikke altid sin vilje; men i en planets adfærd og skæbne råder den guddommelige plan; det evige formål med visdom og kærlighed sejrer.

3:5.4 (51.3) Jesus sagde: “Min Fader, som gav mig dem, er større end alle; og ingen kan rive dem ud af min Faders hånd.” Når I får et glimt af de mangfoldige virkemidler og ser den svimlende uendelighed af Guds nærmeste grænseløse skabelse, kan I vakle i jeres opfattelse af hans overherredømme, men I burde ikke betvivle, at han trygt og til evig tid sidder på tronen i Paradisets centrum af alle ting og som den velgørende Fader til alle intelligente væsener. Det er kun “én Gud og

alles Fader, som er over alle og i alle,” “og han er før alle ting, og i ham består alle ting.”

3:5.5 (51.4) Livets usikkerhed og tilværelsens omskiftelser modsiger på ingen måde begrebet om Guds universelle suverænitet. Alt liv i evolutionære skabninger er plaget med visse *uundgåeligheder*. Tænk over følgende:

3:5.6 (51.5) 1. Er *mod*—karakterstyrke—ønskeligt? Så må mennesket blive opfostret i et miljø som nødvendiggør at det må kæmpe med strabadser og reagere på skuffelser.

3:5.7 (51.6) 2. Er *altruismen*—at man tjener sin næste—ønskelig? Så må livet byde på erfaringer hvor man støder på sociale uligheder.

3:5.8 (51.7) 3. Er *håb*—tillidens storhed—ønskelig? Så må den menneskelige eksistens konstant konfronteret med utryghed og tilbagevendende usikkerhedsmomenter.

3:5.9 (51.8) 4. Er *tro*—mennesketankens højeste påstand—ønskelig? Så må menneskesindet befinde sig i den besværlige situation det er, altid at vide mindre end hvad det kan tro.

3:5.10 (51.9) 5. Er *kærligheden til sandheden* og villigheden til at følge den, hvor end den måtte føre hen, ønskværdig? Så må mennesket vokse op i en verden hvor fejl er til stede og løgn altid er mulig.

3:5.11 (51.10) 6. Er *idealisme*—det nærgående begreb om det guddommelige—ønskelig? Så må mennesket kæmpe i et miljø af relativ godhed og skønhed, omgivelser, der stimulerer det uimodståelige stræben om at gøre ting bedre.

3:5.12 (51.11) 7. Er *loyalitet*—hengivenhed til højeste pligt—ønskelig? Så må mennesket fortsætte midt i mulighederne for forræderi og desertering. Hengivenhedens tapperhed består i den underforståede fare for misligholdelse.

3:5.13 (51.12) 8. Er *uselviskhed*—selvglemsomhedens ånd—ønskelig? Så må det dødelige menneske leve ansigt til ansigt med et uundgåeligt jeks uophørlige råb om anerkendelse og ære. Mennesket kunne ikke dynamisk vælge det guddommelige liv, hvis der ikke var noget selvliv at opgive. Mennesket kunne aldrig gribe frelsende fat i retfærdigheden, hvis der ikke var noget potentielt ondt til at ophøje og adskille det gode derimod.

3:5.14 (51.13) 9. Er *nydelse*—tilfredsstillelse af lykke—ønskelig? Så må mennesket leve i en verden, hvor smertens alternativ og sandsynligheden for lidelse er altid tilstedeværende erfaringsmæssige muligheder.

3:5.15 (52.1) Overalt i universet betragtes hver enhed som en del af helheden. Delens overlevelse afhænger af samarbejdet med helhedens plan og formål, det helhjertet ønske og fuldkommen villighed til at gøre Faderens guddommelige vilje. Den eneste evolutionære verden uden fejl (muligheden for uklog bedømmelse) ville være en verden uden *fri* intelligens. I Havona-universet er der en milliard perfekte verdener med deres perfekte indbyggere, men det udviklende mennesket er nødt til at være fejlbarlig, hvis det skal være frit. Fri og uerfarne intelligens kan umuligt i begyndelsen være ensartet klog. Muligheden for fejlvurdering (ondskab) bliver kun til

synd når den menneskelige vilje bevidst støtter og bevidst omfavner en bevidst umoralsk dom.

3:5.16 (52.2) Den fulde forståelse af sandhed, skønhed og godhed er iboende i det guddommelige univers' perfektion. Indbyggerne i Havona-verdenerne kræver ikke potentialet af relative værdiniveauer som en valgstimulus; sådanne perfekte væsener er i stand til at identificere og vælge det gode i fravær af alle kontrastive og tankevækkende moralske situationer. Men alle sådanne perfekte væsener er i moralsk natur og åndelig status, hvad de er i kraft af eksistensen. De har erfaringsmæssigt kun opnået avancement inden for deres iboende status. Det dødelige menneske opnår endda sin status som opstigningskandidat ved sin egen tro og håb. Alt det guddommelige, som det menneskelige sind fatter og den menneskelige sjæl erhverver, er en erfaringsmæssig opnåelse; det er en *virkelighed* af personlig erfaring og er derfor en unik besiddelse i modsætning til den iboende godhed og retfærdighed af Havonas fejlagtige personligheder.

3:5.17 (52.3) Havonas skabninger er naturligt modige, men de er ikke modige i menneskelig forstand. De er medfødt venlige og hensynsfulde, men næppe altruistiske på den menneskelige måde. De forventer en behagelig fremtid, men ikke håbefulde på den udsøgte måde som den tillidsfulde dødelige i de usikre evolutionære sfærer. De har tro på universets stabilitet, men de er fuldstændig fremmede for den frelsende tro, hvorved det dødelige menneske klatrer fra status som et dyr op til paradiset's portaler. De elsker

sandheden, men de ved intet om dens sjælsreddende egenskaber. De er idealister, men de er født sådan; de er fuldstændig uvidende om ekstasen ved at blive sådan ved et opmuntrende valg. De er loyale, men de har aldrig oplevet spændingen ved helhjertet og intelligent hengivenhed til pligt i lyset af fristelsen til misligholdelse. De er uselviske, men de opnåede aldrig sådanne niveauer af erfaring ved den storslåede erobring af et krigerisk jeg. De nyder fornøjelse, men de forstår ikke sødmen af fornøjelsesflugten fra smertepotentialet.

6. Faderens overhøjhed

3:6.1 (52.4) Med guddommelig uselviskhed, med fuldendt gavmildhed, afstår den Universelle Fader autoritet og uddelegerer styrke, men han er stadig urmenneskelig; hans hånd hviler på den mægtige løftestang af omstændighederne i universernes riger; han har forbeholdt sig alle endelige afgørelser og fører ufejlbarligt det almægtige vetoscepter for sit evige formål med uanfægtelig autoritet over velfærden og skæbnen for den udstrakte, hvirvlende og evigt cirkulerende skabelse.

3:6.2 (52.5) Guds suverænitet er ubegrænset; det er den grundlæggende kendsgerning i hele skabelsen. Universet var ikke uundgåelig. Universet er ikke en ulykke, det er heller ikke selveksisterende. Universet er et skabelsesværk og er derfor fuldstændig underlagt Skaberens vilje. Guds vilje er guddommelig sandhed, levende kærlighed; derfor er de fuldkommengjorte

skabelser af de evolutionære universer karakteriseret ved godhed—nærhed til guddommelighed, ved potentiel ondskab—afstanden fra guddommelighed.

3:6.3 (53.1) Al religiøs filosofi når før eller siden frem til begrebet om en samlet styring af universet, om den ene Gud. Universets årsager kan ikke være lavere end universets effekter. Kilden til universets livsstrømme og det kosmiske sind må på et højere niveau end manifestationerne af dem. Menneskets sind kan ikke konsekvent forklares ud fra beskrivelse af de laverestående livsformer. Menneskets sind kan kun virkelig forstås ved at erkende virkeligheden af højere tankerækker og formålsbestemt vilje. Mennesket som moralsk væsen er uforklarligt, medmindre den Universelle Fader virkelighed anerkendes.

3:6.4 (53.2) Den mekanistiske filosof hævder at afvise ideen om en universel og suveræn vilje, selve den suveræne vilje, hvis aktivitet i udarbejdelsen af universets love, han ærer så dybt. Hvilken utilsigtet hyldelse giver mekanisten lovskaberen, når han opfatter sådanne love til at være selvvirkende og selvforklarende!

3:6.5 (53.3) Det er en stor bommert at menneskeliggøre Gud, undtagen i konceptet om den iboende Tankeretter, men selv det er ikke så dumt som fuldstændig at *mekanisere* ideen om den Første Store Kilde og Center.

3:6.6 (53.4) Lider Paradisfaderen? Det ved jeg ikke. Skabersønnerne kan og gør det nogle gange, ligesom de dødelige gør. Den Evige Søn og den Uendelige ånd lider, men i en modificeret forstand. Jeg tror

den Universelle Fader lider, men jeg kan ikke forstå *hvordan*; måske gennem personlighedskredsløbet eller gennem individualiteten af Tankeretterne og andre overdragelser af hans evige natur. Han har sagt om de dødelige racer: "I alle jeres lidelser, lider jeg." Han oplever utvivlsomt en faderlig og sympatisk forståelse; måske kan han virkelig lide, men jeg kan ikke forstå naturen deraf.

3:6.7 (53.5) Den uendelige og evige Hersker over universernes univers er styrke, form, energi, proces, mønster, princip, nærvær og idealiseret virkelighed. Men han er mere: han er personlig; han udøver en suveræn vilje, oplever selvbevidsthed om guddommelighed, iværksætter et kreativt sinds beslutninger, forfølger tilfredsstillelsen ved at virkeliggøre et evigt formål og manifesterer en Faders kærlighed og hengivenhed for sine universbørn. Og alle disse mere personlige træk ved Faderen kan bedre forstås ved at observere dem, som de blev åbenbaret i Mikaels, jeres Skabersøns overdragelsesliv, mens han var inkarneret på Urantia.

3:6.8 (53.6) Gud Faderen elsker mennesker; Gud Sønnen tjener mennesker; Gud Ånden inspirerer universets børn til det evigt stigende eventyr med at finde Gud Faderen på de veje, som Gud Sønnerne har ordineret gennem Guds Åndens nådetjeneste.

3:6.9 (53.7) [Da jeg er den guddommelige rådgiver, der er tildelt præsentationen af den Universelle Faders åbenbaring, er jeg fortsat

med denne erklæring om Guddommens egenskaber.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 3](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 5](#) >>

Kapitel 4

Guds Forhold Til Universet

4:0.1 (54.1)

DEN Universelle Fader har et evigt formål til universernes univers vedrørende de materielle, intellektuelle og åndelige fænomener, som han udfører gennem alle tider. Gud skabte universerne af egen fri og suveræne vilje og han skabte dem i overensstemmelse med hans altid kloge og evige formål. Det er tvivlsomt, om nogen undtagen Paradisguddommene og deres højeste medarbejdere virkelig ved meget om Guds evige formål. Selv de ophøjede borgere i Paradiset har nogle meget divergerende opfattelser om karakteren af Guddommenes evige formål.

4:0.2 (54.2)

Det er let at udlede, at formålet med at skabe det perfekte centralunivers i Havona udelukkende var tilfredsstillelsen af den guddommelige natur. Havona fkan tjene som mønsterskabelsen for alle andre universer og som afsluttende skole for tidens pilgrimme på vej til Paradis; dog skal en sådan overjordisk skabelse primært eksistere til glæde og tilfredsstillelse for de duldkomne og uendelige Skabere.

4:0.3 (54.3)

Den fantastiske plan for at perfektionere evolutionære dødelige og, efter at de har opnået Paradiset og Finalitkorpset, at give yderligere uddannelse til noget uafsløret fremtidigt arbejde, synes på nuværende tidspunkt at være, en af de vigtigste opgaver for de syv superuniverser og deres mange underafdelinger; men denne opstigningsplan for åndeliggørelse og træning af de dødelige i tid og rum er på ingen måde den eneste beskæftigelse af universets intelligenser. Der er desuden, mange andre fascinerende formål som optager de himmelske værters tid og kræver deres energier.

1. Faderens holdning til universet

4:1.1 (54.4)

Urantias beboere har i mange tidsaldre misforstået Guds forsyn. Der er et forsyn med guddommelig udvirkning på jeres verden, men det er ikke den barnlige, vilkårlige og materielle tjeneste, som mange dødelige har fået opfattelsen af. Guds forsyn består af indbyrdes forbundne aktiviteter af de himmelske væsener og de guddommelige ånder, som i overensstemmelse med kosmisk lov, uophørligt arbejder til ære for Gud og for hans univers børn åndelige fremgang.

4:1.2 (54.5)

Er det ikke muligt at I kan avancere jeres begreb angående Guds handlemåde i forhold til mennesket til det niveau, hvor I vil anerkende at universets nøgleord er *fremskridt*? Menneskeheden har gennem mange tidsaldre kæmpet for at nå sin nuværende position. Igennem alle disse årtusinde har Forsynet

udarbejdet planen for fremadskridende evolution. De to tanker er ikke modsat i praksis, kun i menneskets fejlagtige begreber.

Guddommelig forsyn er aldrig i opposition til sande menneskelige fremskridt, hverken tidelige eller åndelige. Forsynet er altid i overensstemmelse med den højeste lovgivers uforanderlige og perfekte karakter.

4:1.3 (55.1) “Gud er trofast” og “alle hans bud er retfærdige.” “Hans trofasthed er etableret i selve himlen.” “For altid, Min Herre, er dine ord afgørende i himlen. Din trofasthed er til alle generationer; du har etableret jorden og den er blivende.” “Han er en trofast Skaber.”

4:1.4 (55.2) Der er ingen begrænsninger af de kræfter og personligheder, som Faderen kan anvende for at opretholde sit formål og støtte sine skabninger. “Den evige Gud er vores tilflugt, og nedenunder er de evige arme.” “Den, som bor i den Højestes hemmelige sted, skal blive i skyggen af den Almægtige.” “Se, den, der bevarer os, skal hverken slumre eller sove.” “Vi ved, at for dem som elsker Gud samarbejder alt til det bedste.” “for Herrens øjne er over de retfærdige og hans ører er åbne for deres bønner.”

4:1.5 (55.3) Gud opretholder “alt ved hjælp af hans kraft i ordet.” Og når nye verdener er født, “udsender han sine Sønner og de bliver skabe.” Gud skaber ikke kun, men han “bevarer dem alle.” Gud opretholder hele tiden alt materielt og alle væsener åndelige. Universerne er evigt stabile. Der er stabilitet i midten af tilsyneladende ustabilitet. Der er en underliggende orden og midt i energi omvæltningerne og de fysiske katastrofer i stjerneriget.

4:1.6 (55.4)

Den Universelle Fader har ikke trukket sig tilbage fra forvaltningen af universerne; han er ikke en inaktiv Guddom. Hvis Gud skulle trække sig tilbage som den nuværende opretholdelse af hele skabelsen, ville der øjeblikkelig indtræffe et universelt sammenbrud. Bortset fra Gud, ville der ikke være noget, der hedder *virkelighed*. I dette øjeblik, om under fortidens fjerne tidsaldre og i den evige fremtid, fortsætter Gud med at opretholdelse. Den guddommelige rækkevidde strækker sig rundt om evighedens cirkel. Universet er ikke trukket op ligesom et ur for at gå i et stykke tid og så ophøre med at fungere; alt bliver konstant fornyet. Faderen udgyder uophørligt energi, lys, og liv. Guds værk er bogstaveligt såvel som åndeligt. "Han strækker sig mod nord over det tomme rum og hænger jorden på ingenting."

4:1.7 (55.5)

Et væsen af min orden er i stand til at opdage den ultimative harmoni og opfange vidtrækkende og dyb koordination i de rutinemæssige anliggender af universets administration. Meget, som virker usammenhængende og tilfældigt for det dødelige sind, fremstår velordnet og konstruktiv i min forståelse. Men der sker rigtig meget i universerne som jeg ikke helt forstår. Jeg har i længere tid studeret, og er mere eller mindre fortrolig med, de anerkendte kræfter, energier, sind, morontier, ånder og personligheder i lokaluniverserne og superuniverserne. Jeg har en generel forståelse af, hvordan disse agenturer og personligheder fungerer, og jeg er fortrolig bekendt med, hvordan de akkrediterede åndelige intelligenser i storuniverset fungerer. Uagtet mit kendskab til universernes fænomener, bliver jeg konstant konfronteret med

kosmiske reaktioner, som jeg ikke helt kan gennemskue. Jeg støder konstant på tilsyneladende tilfældige sammensværgelser af forbundne forbindelser af kræfter, energier, intellekter og ånder, som jeg ikke kan forklare tilfredsstillende.

4:1.8 (55.6) Jeg er fuldstændig kompetent til at udforske og analysere virkemåden af alle fænomener, der er direkte et resultat af funktionen af den Universelle Fader, den Evige Søn, den Uendelige Ånd og i vid udstrækning fra Paradisøen. Min råforvirring er foranlediget af at møde, hvad der ser ud til at være udførelsen af deres mystiske koordinater, potentialitetens tre absolutter. Disse Absolutter synes at afløse materie, at transcendere sindet og overvinde ånden. Jeg er konstant forvirret og ofte rådvild over min manglende evne til at forstå disse komplekse transaktioner, som jeg tilskriver tilstedeværelsen og præstationerne af den Egenskabsløse Absolutte, den Guddoms Absolutte og den Universelle Absolutte.

4:1.9 (56.1) Disse Absolutter må være de ikke helt åbenbarede tilstedeværelser ude i universet, som i fænomenerne af rumstyrke og i funktionen af andre superultimater, gør det umuligt for fysikere, filosoffer og endda religionister at forudsige med sikkerhed om, hvordan kraftens, konceptets eller åndens primordialer vil reagere på krav stillet i en kompleks virkelighedssituation, der involverer de højeste justeringer og ultimative værdier.

4:1.10 (56.2) Der er også en organisk enhed i universerne af tid og rum, som synes at ligge til grund for hele strukturen af kosmiske begivenheder. Denne levende tilstedeværelse af det udviklende Højeste Væsen, denne immanens af den projicerede Ufuldstændige,

manifesteres på uforklarlig vis altid som noget, der synes at fremstår som en forbløffende tilfældig koordinering af tilsyneladende uafhængige univers-begivenheder. Dette må være Forsynets funktion —det Højeste Væsens og Samforenerens område.

4:1.11 (56.3) Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er denne vidtstrakte og generelt ugenkendelige kontrol af koordineringen og indbyrdes forhold af alle faser og former for universaktivitet, der forårsager en sådan forskelligartet og tilsyneladende håbløs forvirret blanding af fysisk, mental, moralsk og åndelig fænomener som usvigeligt arbejder så fejlfrit at virke til Guds ære og til gavn for mennesker og engle.

4:1.12 (56.4) Men i en større forstand er de tilsyneladende kosmiske “uheld” utvivlsomt en del af det endelige drama i den Uendeliges tidrum eventyr i hans evige manipulation af Absolutterne.

2. Gud og naturen

4:2.1 (56.5) Naturen er i en begrænset forstand Guds fysiske klædedragt. Guds adfærd eller handling er egenskabsbestemt og foreløbigt modificeret af de eksperimentelle planer og de evolutionære mønstre i et lokalunivers, en konstellation, et system eller en planet. Gud handler i overensstemmelse med en klart defineret, uændret, uforanderlig lov i hele det vidt udbredte mesterunivers; men han modificerer handlingsmønstrene for at bidrage til den koordinerede og afbalancerede adfærd for hvert

univers, constellation, system, planet og personlighed i overensstemmelse med de lokale objekter, formål og planer for de endelige projekter for evolutionær udfoldelse.

4:2.2 (56.6) Derfor præsenterer naturen, som det dødelige mennesker forstår det, det underliggende grundlag og den grundlæggende baggrund for en uforanderlig Guddom og hans uforanderlige love, modificeret af, svingende på grund af og oplever omvæltninger gennem arbejdet med de lokale planer, formål, mønstre og betingelser, som er påbegyndt og udføres af lokaluniverset, constellationen, systemet og planetariske kræfter og personligheder. For eksempel: Da Guds love er blevet bestemt i Nebadon, modificeret de af planerne etableret af Skabersønnen og den Skabende Ånd i dette lokalunivers; og ud over alt dette er disse loves funktion blevet yderligere påvirket af de fejltagelser, misligholdelser og opstande fra visse væsener, bosiddende på jeres planet og tilhører jeres nærmeste planetariske system Satania.

4:2.3 (56.7) Naturen er et resultat af tid og rum af to kosmiske faktorer; for det første, paradisuiddommens uforanderlighed, perfektion og retfærdighed, og for det andet eksperimentelle planer, eksekutive bommerter, opstandsfejl, ufuldstændig udvikling og ufuldkommenhed i visdom af ekstra-Paradis skabninger, fra det højeste til det laveste. Naturen bærer derfor en ensartet, uforanderlig, majestætisk og vidunderlig tråd af fuldkommenhed fra evighedens cirkel; men i hvert univers, på hver planet og i hvert individuelt liv er denne natur modificeret, egenskabsbestemt og muligvis skæmmet af handlingerne, fejltagelserne og illoyaliteterne

hos skabningerne i de evolutionære systemer og universer; og derfor må naturen altid være under skiftende forandring, tillige lunefuld selvom den er stabil nedenunder, og varieret i overensstemmelse med et lokalunivers operationelle procedurer.

4:2.4 (57.1) Naturen er Paradisets perfektion divideret med ufuldendtheden, ondskab og synden i de ufærdige universer. Denne kvotient er således udtryk for både det fuldkomne og det partielle, for både det evige og det tidsmæssige. Den fortsatte evolution modificerer naturen ved at øge indholdet af Paradisets perfektion og ved at formindske indholdet af ondskaben, fejlen og disharmonien i den relative virkelighed.

4:2.5 (57.2) Gud er ikke personlig tilstede i naturen eller i nogen af naturens kræfter, for naturenfænomenet er overlejringer af ufuldkommenhederne i den fremadskridende evolution og nogle gange konsekvenserne af oprørsk oprør på Paradisets grundlag af Guds universelle lov. Som den ser ud på sådan en verden som Urantia, kan naturen aldrig være det fpassende udtryk, den sande repræsentation, den trofaste fremstilling af en alvis og uendelige Gud.

4:2.6 (57.3) Naturen, på jeres verden, er en kvalifikation af perfektionslovene ved lokaluniversets evolutionære planer. Hvilken parodi at tilbede naturen fordi den i en begrænset, egenskabsbestemt forstand er gennemsyret af Gud; fordi den er en fase af den universelle og derfor guddommelige kraft! Naturen er også en manifestation af det ufuldendte, det ufuldstændige, de uperfekte

resultater af udviklingen, væksten og fremskridtet af et universeksperiment i kosmisk evolution.

4:2.7 (57.4) De tilsyneladende defekter i den naturlige verden er ikke tegn på sådanne tilsvarende defekter i Guds karakter. Snarere er sådanne observerede ufuldkommenheder blot de uundgåelige pauseøjeblikke i fremvisningen af den evigt bevægende rulle af uendelighedsbilleder. Det er netop disse defekt-afbrydelser af perfektion-kontinuitet, som gør det muligt for det materielle menneskes begrænsede sind at fange et flygtigt glimt af guddommelig virkelighed i tid og rum. Den materielle manifestationer af guddommelighed forekommer defekte for menneskets evolutionære sind, kun fordi det dødelige menneske vedbliver med at betragte naturens fænomener gennem naturlige øjne, menneskesyn uden hjælp fra morontia mota eller af åbenbaring, dets kompenserende erstatning for tidens verdener.

4:2.8 (57.5) Og naturen er skæmmet, hendes smukke ansigt er arret, hendes ansigtstræk er svidet, af oprøret, forseelsen, mistanken fra de myriader af skabninger, som er en del af naturen, men som har bidraget til hendes vansiring i tiden. Nej, naturen er ikke Gud. Naturen er ikke et objekt for tilbedelse.

3. Guds uforanderlig karakter

4:3.1 (57.6) Alt for længe har mennesket tænkt på Gud som en ligesom ham selv. Gud er ikke, har aldrig været og vil aldrig være

jaloux på mennesket eller noget andet væsen i universernes univers. Velvidende, at Skabersønnen havde til hensigt, at mennesket skulle være mesterværket i den planetariske skabelse, at være herskeren over hele jorden, så er synet af dets væsen domineret af hans egne lavere lidenskaber, og synet af hvordan han bøjer sig for afguder af træ, sten, guld og selvisk ambition—disse frastødende scener bevæger Gud og hans Sønner til at være jaloux *for* mennesket, men aldrig på ham.

4:3.2 (57.7) Den evige Gud er ude af stand til at være forbitret og vred i den menneskelige betydning af sådanne følelsesreaktioner. Disse følelser er nedrige og foragtelige; de er næppe værdige til at blive kaldt menneskelige, meget mindre guddommelige; og sådanne holdninger er fuldstændig fremmede for den Universelle Faders perfekte natur og elskværdige karakter.

4:3.3 (58.1) Mange, rigtig mange af de vanskeligheder som dødelige på Urantia har med at forstå Gud, skyldes de vidtrækkende konsekvenser af Lucifer-oprøret og Caligastia-forræderiet. På verdener, som ikke er isoleret på grund af synd, er de evolutionære racer i stand til at formulere langt bedre ideer om den Universelle Fader; de lider mindre af forvirring, forvrængning og perversion af konceptet.

4:3.4 (58.2) Gud angrer intet, han nogensinde har gjort, nu gør, eller nogensinde vil gøre. Han er alvidende så vel som almægtig. Menneskets visdom vokser ud af prøvelser og fejltagelser af menneskelige erfaring; Guds visdom består i den egenskabsløse

perfektion af hans uendelige universindsigt, og denne guddommelige forudviden styre effektivt den kreative frie vilje.

4:3.5 (58.3) Den Universelle Fader gør aldrig noget, som senere forårsager sorg og beklagelse, men viljeskabningerne som i planlægningen og skabelsen af hans Skaberpersonligheder i de afsidesliggende universer, forårsager undertiden på grund af deres uheldige valg, følelser af guddommelige sorg hos deres Skaberforældres personlighed. Men selvom Faderen hverken begår fejl, nærer fortrydelser eller oplever sorger, er han et væsen med en fars hengivenhed, og hans hjerte er utvivlsomt bedrøvet, når hans børn ikke når de åndelige niveauer, de er i stand til med den hjælp, der så frit er stillet til rådighed af de åndelige opnåelsesplaner og universernes jordiske opstigningspolitikker.

4:3.6 (58.4) Faderens uendelige godhed er hinsides forståelse af tidens begrænsede sind; derfor vil der altid være en kontrast til sammenlignende ondskab (ikke synd) for den effektive fremvisning af alle faser af relativ godhed. Fuldkommenhed af guddommelig godhed kan kun skelnes ved dødelig ufuldkommenhed af indsigt, fordi den står i kontrastiv sammenhæng med relativ ufuldkommenhed i forholdet mellem tid og stof i rummets bevægelser.

4:3.7 (58.5) Guds karakter er uendeligt overmenneskelig; derfor må en sådan guddommeligheds natur personliggøres, som i de guddommelige Sønner, før den nogen overhovedet kan blive trosfattet af menneskets begrænsede sind.

4. Guds virkeliggørelse

4:4.1 (58.6) Gud er det eneste stationære, selvstændige og uforanderlige væsen i hele universets univers, uden at have noget ydre, ingen hinsides, ingen fortid og ingen fremtid. Gud er formålsbestemt energi (kreativ ånd) og absolut vilje, og disse er selveksisterende og universelle.

4:4.2 (58.7) Da Gud er selveksisterende, er han fuldstændig uafhængig. Selve Guds identitet er fjendtlig overfor forandring. “Jeg, Herren, forandrer mig ikke.” Gud er uforanderlig; men ikke før du når Paradis-status kan du overhovedet begynde at forstå, hvordan Gud kan udvikle sig fra enkelhed til kompleksitet, fra identitet til variation, fra ro til bevægelse, fra uendelighed til endelighed, fra det guddommelige til det menneskelige og fra enhed til dualitet og trefoldighed. Og Gud kan således modificere manifestationerne af sin absolutthed, fordi guddommelig uforanderlighed ikke indebærer ubevægelighed; Gud har vilje—han *er* vilje.

4:4.3 (58.8) Gud er væsen af absolut selvbestemmelse; der er ingen grænser for hans universreaktioner undtagen dem, som er selvpålagt, og hans frie viljehandlinger er kun betinget af de guddommelige egenskaber og perfekte egenskaber, som iboende karakteriserer hans evige natur. Derfor er Gud relateret til universet som væsen af endelig godhed plus en fri vilje af kreativ uendelighed.

4:4.4 (58.9) Fader-Absoluttet er skaberen af det centrale og perfekte univers og Faderen til alle andre skabere. Personlighed, godhed og

utallige andre karakteristika deler Gud med mennesket og andre væsener, men viljes uendelighed er hans alene. Gud er begrænset i sine skabende handlinger kun af følelser i hans evige natur og af det hans uendelige visdom kræver. Gud vælger personligt kun det som er uendelig perfekt, deraf den overjordiske perfektion af centraluniverset; og mens Skabersønnerne fuld ud deler hans guddommelighed, endda faser af hans absolutthed, så er de ikke helt begrænset af den endelige visdom, som styrer Faderens uendelighed af vilje. Derfor bliver kreativ fri vilje i Mikael ordenen af Sønskab endnu mere aktiv, fuldstændig guddommelig og næsten ultimativ, hvis ikke absolut. Faderen er uendelig og evig, men at fornægte muligheden af hans viljesbestemte selv begrænsning svarer til en benægtelse af netop dette begreb om hans viljesbestemte absolutthed

4:4.5 (59.1) Guds absolutthed gennemstrømmer alle syv niveauer af universets virkelighed. Og hele denne absolutte natur er underlagt Skaberens forhold til hans familie af univers-skabninger. Præcision kan karakterisere trinitarisk retfærdighed i universernes univers, men i hele hans store familieforhold til tidens skabninger er universernes Gud styret af *guddommelig følelse*. Først og sidst—for evigt—er den uendelige Gud en *Far*. Af alle de mulige titler, som han med rette kunne kendes under, er jeg blevet instrueret i at fremstille hele skabelsens Gud som den Universelle Fader.

4:4.6 (59.2) I Gud Faderen styres den fri vilje udførelse ikke af magt, og de er heller ikke styret af intellekt alene; den guddommelige personlighed er defineret som bestående i ånd og manifesterer sig i universerne som kærlighed. Derfor, i alle hans personlige forhold til

universernes skabningspersonligheder, er den Første Kilde og Center altid og konsekvent en elskelig Fader. Gud er en Fader i den højeste betydning. Han er evigt motiveret af den guddommelige kærligheds perfekte idealisme, og denne omsorgsfulde natur finder sit stærkeste udtryk og største tilfredsstillelse i at elske og blive elsket.

4:4.7 (59.3) I videnskab er Gud den første årsag; i religion, den universelle og kærlige Fader; i filosofi, det ene væsen som eksisterer af sig selv, ikke afhængig af noget anden væsen for eksistensen, men velvilligt skænker tilværelsens virkelighed til alle ting og til alle andre væsener. Men det kræver åbenbaring at vise, at videnskabens første årsag og filosofiens selveksisterende enhed er religionens Gud, fuld af barmhjertighed og godhed og forpligtet til at bevirke hans børns evige overlevelse på jorden.

4:4.8 (59.4) Vi higer efter konceptet om det uendelige, men vi tilbyder oplevelsestanken om Gud, vores hvor som helst, når som helst evne til at forstå til at forstå personligheden og guddommelighedsfaktorerne i vores højeste guddomsbegreb.

4:4.9 (59.5) Bevidstheden i et sejrrikt menneskeliv på jorden er født af den skabningstro, som tør udfordre hver tilbagevendende episode af tilværelsen, når den konfronteres med det forfærdelige skue af menneskelige begrænsninger, ved den ufejlbarlige erklæring: Selvom jeg ikke kan gøre dette, så lever der i mig en som kan og vil gøre det, en del af den Fader-Absolutte af universernes univers. Og det er “den sejr, som overvinder verden, ja, selv din tro.”

5. Fejlagtige idéer om gud

4:5.1 (59.6) Religiøse traditioner er de ufuldkommende bevarede optegnelser fra tidligere tidsaldres gudkendende menneskers erfaringer, men sådanne optegnelser er utroværdige som vejleder til religiøst liv eller som kilde for sand information om den Universelle Fader. Sådanne gamle overbevisninger er uvægerligt blevet ændret af det faktum, at det primitive menneske var en mytemager.

4:5.2 (60.1) En af de største kilder til forvirring på Urantia angående Guds natur vokser ud af, at jeres hellige bøger ikke klart skelner mellem personlighederne i Paradisets treenighed og mellem Paradisguddommen og lokaluniversets skabere og administratorer. Under de tidligere dispensationer af delvis forståelse, undlod jeres præster og profeter klart at differentiere mellem planetprinser, systemherskere, konstellationsfædre, skabersønner, superuniversets herskere, det højeste væsen og den universelle fader. Mange af budskaberne fra underordnede personligheder, såsom Livsbærerne og forskellige engle ordener er i jeres optegnelser blevet præsenteret som værende fra Gud selv. Urantiansk religiøs tankegang forveksler stadig guddommens associerede personligheder med den Universelle Fader selv, så alle er inkluderet under én benævnelse.

4:5.3 (60.2) Urantias folkeslag vedbliver med at lide under indflydelsen af primitive gudsbegreber. Guderne, der går amok i stormen; som ryster jorden i deres vrede og slår mennesker ned i

ophidselse; som påfører deres mishagsdomme i tider med hungersnød og oversvømmelse—disse er den primitive religions guder; de er ikke guderne, der lever og hersker i universerne. Sådanne begreber er et levn fra den tid, hvor mennesker antog, at universet var ledet og under dominans af sådanne indbildte guders luner. Men det dødelige mennesker er begyndt at indse, at det lever i en virkelighed med sammenlignende lov og orden hvad angår de Højeste Skabers og de Højeste Overvågers administrative politikker og adfærd.

4:5.4 (60.3) Den barbariske ide med at formilde en vred Gud, om at forsones en fornærmet Herre, at vinde Guddommens gunst gennem ofringer og bodsøvelse og endda ved at udgyde blod, repræsenterer en religion helt og aldeles barnagtig og primitiv, en filosofi, der er uværdig til en oplyst videnskabstid og sandhed. Sådanne overbevisninger er fuldstændig frastødende for de himmelske væsener og de guddommelige herskere, som tjener og regerer i universerne. Det er en hån mod Gud at tro, hævde, eller undervise, at uskyldigt blod skal udgydes for at kunne vinde hans gunst eller for at aflede den fiktive guddommelige vrede.

4:5.5 (60.4) Hebræerne mente at “uden blodudgydelse kunne der ikke være nogen syndsforladelse”. De havde ikke fundet udfrielse fra den gamle og hedenske idé om, at guderne ikke kunne formildes undtagen ved synet af blod, selvom Moses gjorde et tydeligt fremskridt, da han forbød menneskeofre og erstattede dem i sine barnlige beduintilhængeres primitive sind, med den ceremonielle ofring af dyr.

4:5.6 (60.5)

Overdragelsen af en Paradissøn til jeres verden var forbundet med situationen med at lukke en planetarisk tidsalder; det var uundgåeligt, og det blev ikke gjort nødvendigt med det formål, at vinde Guds gunst. Denne overdragelse var tilfældigvis også den sidste personlige handling af en Skabersøn i det lange eventyr med at opnå den erfaringsmæssige suverænitæt i sit univers. Hvilken parodi på Guds uendelige karakter! denne lære om, at hans faderlige hjerte i al dets strenge kulde og hårdhed var så uberørt af hans skabningers ulykker og sorg, at hans milde barmhjertighed ikke kom, før han så sin ulastelige Søn blødende og døende på Golgata kors!

4:5.7 (60.6)

Men indbyggerne på Urantia vil finde udfrielse fra disse gamle fejltagelser og hedenske overtro, der respekterer den Universelle Faders natur. Åbenbaringen af sandheden om Gud er ved at vise sig, og menneskeheden er bestemt til at kende den Universelle Fader i al den skønhed af karakter og elskværdige egenskaber, der er så pragtfuld skildret af Skabersønnen, der opholdt sig på Urantia som Menneskesønnen og Guds Søn.

4:5.8 (61.1)

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 4](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 6](#) >>

Kapitel 5

Guds Forhold Til Individet

5:0.1 (62.1)

Hvis menneskets begrænsede sind ikke er i stand til at forstå hvorledes så stor og majestætisk en Gud som den Universelle Fader kan stige ned fra sin evige bolig i uendelig fuldkommenhed for at fraternisere med den individuelle menneskelige skabning, i så fald må en sådan begrænset intellekt sikret guddommelig fællesskab på sandheden om, at et virkeligt fragment af den levende Gud bor i intellektet hos enhver fornuftig og moralsk bevidst dødelig på Urantia. De iboende Tankerettere er en del af Paradisfaderens evige guddom. Mennesket behøves ikke gå længere end til sin egen indre oplevelse af sjælens eftertænksomhed af denne åndelige virkeligheds tilstedeværelse for at finde Gud og søge fællesskab med ham.

5:0.2 (62.2)

Gud har fordelt uendeligheden af sin evige natur gennem de eksistentielle realiteter af sine seks absolutte samordnede, men han kan, til enhver tid, tage direkte personlig kontakt med enhver del eller fase eller form for skabelse ved hjælp af hans præpersonlige fragmenter. Og den evige Gud har også forbeholdt sig selv retten til

at skænke personlighed til de guddommelige skabere og de levende skabninger i universernes univers, mens han yderligere har forbeholdt sig retten til at opretholde direkte og forældrekontakt med alle disse personlige væsener gennem personlighedskredsløbet.

1. Vejen til gud

5:1.1 (62.3) Det endelige væsens manglende evne til at nærme sig den uendelige Fader er iboende, ikke i Faderens fjernhed, men i de skabte væseners endelighed og materielle begrænsninger. Størrelsen af den åndelige forskel mellem universets højeste personlighed og de lavere grupper af skabte intelligenser er utænkelig. Hvis det var muligt for de lavere intelligensordener, at blive transporteret øjeblikkelig ind i Faderens nærvær, ville de ikke vide at de var der. De ville der være lige så uvidende om den Universelle Faders tilstedeværelsen, som hvor de nu er. Der er en lang, lang vej foran det dødelige menneske, før det konsekvent og inden for mulighedernes riger kan bede om sikker opførsel ind i den Universelle Faders Paradis tilstedeværelse. Mennesket skal åndeligt forvandles mange gange før det kan nå et plan, der vil give den åndelige vision, som vil sætte det i stand til selv at se en hvilken som helst af de syv Mesterånder.

5:1.2 (62.4) Vores Fader er ikke skjult; han er ikke i vilkårlig afsondrethed. Han har mobiliseret ressourcerne af guddommelig visdom i en uendelig indsats for at åbenbare sig selv til børnene i

hans universelle domæner. Der er en uendelig storhed og en ubeskrivelig gavmildhed forbundet med hans majestætiske kærlighed, som forårsager en inderlig længsel i ham efter en kontakt til ethvert skabt væsen som kan begribe, elske eller nærme sig ham; og det er derfor, de begrænsninger, der er iboende i dig, uadskillelige fra din begrænsede personlighed og materielle eksistens, der bestemmer tid og sted og omstændigheder, hvorunder du kan nå målet med den jordiske opstigning og stå i Faderens nærhed i centrum af alle ting.

5:1.3 (63.1) Selvom tilnærmelsen til Faderens paradis tilstedeværelse må afvente, at du når de højeste endelige niveauer af åndelig fremgang, så bør du glæde dig over erkendelsen af den altid tilstedeværende mulighed for øjeblikkelig fællesskab med Faderens overdragelsesånd, der så tæt forbundet med din indre sjæl og dit åndeliggørende selv.

5:1.4 (63.2) De dødelige fra tidens og rummets riger kan være meget forskellige med hensyn til medfødte evner og intellektuelle begavelser, de kan nyde miljøer, der er usædvanligt gunstige for sociale fremskridt og moralsk fremgang, eller de kan lide under manglen på næsten enhver menneskelig hjælp til kultur og formodet fremskridt i civilisationens kunst; men mulighederne for åndelig fremgang i opstigningskarrieren er lige for alle; stigende niveauer af spirituel indsigt og kosmiske betydninger opnås helt uafhængigt af alle sådanne sociomoralske forskelle i de diversificerede materielle miljøer i de evolutionære verdener.

5:1.5 (63.3) Men dødelige på Urantia kan være forskellige i deres intellektuelle, sociale, økonomiske og endda moralske muligheder og begavelser, glem ikke, at deres åndelige begavelse er ensartet og unik. De nyder alle den samme guddommelige tilstedeværelse af gaven fra Faderen, og de er alle lige privilegerede til at søge intimt personligt fællesskab med denne iboende ånd af guddommelig oprindelse, mens de alle lige kan vælge at acceptere disse Mysterieledsagers ensartet åndelige ledelse.

5:1.6 (63.4) Hvis det dødelige menneske helhjertet er åndelig motiveret, uforbeholdent helliger sig til at gøre Faderens vilje, og siden han er så sikker og så effektivt åndeligt begavet af den iboende og guddommelige Retter, så kan det ikke undgås at der materialiseres den sublime bevidsthed i denne persons oplevelse. at kende Gud og den overjordiske forsikring om at overleve med det formål at finde Gud ved den progressive oplevelse af at blive mere og mere som ham.

5:1.7 (63.5) Mennesket er åndeligt beboet af en overlevende Tankeretter. Hvis et sådan menneskeligt sind er oprigtigt og åndeligt motiveret, hvis sådan en menneskesjæl ønsker at kende Gud og blive som ham, ærligt ønsker at gøre Faderens vilje, eksistere der ingen negativ indflydelse af dødelig afsavn eller positive kraft til mulige indblanding, som kan forhindre sådan en guddommeligt motiveret sjæl fra sikkert at stige op til Paradisets portaler.

5:1.8 (63.6) Faderen ønsker at alle hans skabninger vil være i personligt forhold med ham. Han har på Paradiset et sted for modtagelse af alle dem hvis overlevelses status og åndelig natur gør

et sådan opnåelse mulig. Derfor træf en afgørelse i jeres filosofi nu og for altid: For hver af jer og for os alle er Gud tilgængelig, Faderen er opnåelig, vejen er åben; den guddommelige kærligheds kræfter, og måderne og midlerne til guddommelig administration er alle sammenkoblet i et forsøg på at lette fremskridtet af enhver værdig intelligens i ethvert univers til den Universelle Faders Paradis tilstedeværelse.

5:1.9 (63.7) Den kendsgerning at uhyre meget tid er involveret i opnåelsen af Gud gør ikke tilstedeværelsen og personligheden af den Uendelige mindre virkelig. Jeres opstigning er en del af de syv superuniversers kredsløb, og skønt du svinger rundt i det utallige gange, så kan du forvente, i ånd og i status, at du altid svinger indad. Du kan stole på, at blive forflyttet fra sfære til sfære fra de ydre kredsløb altid nærmere det indre center, og en dag, tvivl ikke, vil du stå i den guddommelige og centrale tilstedeværelse og se ham, billedlig sagt, ansigt til ansigt. Det er et spørgsmål om opnåelsen af virkelige og bogstavelige åndelige niveauer; og disse åndelige niveauer kan opnås af ethvert væsen, i hvis indre en Mysterieledsager har boet, og som efterfølgende for evigt er sammensmeltet med denne Tankeretter.

5:1.10 (64.1) Faderen er ikke i åndelig skjul, men rigtig mange af hans skabninger har gemt sig i tågerne af deres egne viljebeslutninger og har indtil videre adskilt sig fra fællesskabet mellem hans ånd og hans Søns ånd ved at vælge deres egne perverse måder og ved overbærenheden af deres intolerante sinds og uåndelige naturs selvhævdelse.

5:1.11 (64.2)

Dødelige mennesker kan nærme sig Gud og kan gentagne gange svigte den guddommelige vilje, så længe valgets kraft består. Menneskets endelige undergang er ikke beseglet, før det har mistet kraften til at vælge Faderens vilje. Faderens hjerte lukker aldrig for hans børns nød og bøn. Det er kun når hans afkom for altid lukker deres hjerter til Faderens tiltrækningskraft, når de endelig og for altid mister ønsket om at gøre hans guddommelige vilje—at kende ham og at blive som ham. Ligeledes er menneskets evige skæbne sikret, når fusionen med Retteren forkynder til universet, at en sådan opstigende har truffet det endelige og uigenkaldelig valg om at efterleve Faderens vilje.

5:1.12 (64.3)

Den store Gud tager direkte kontakt med det dødelige menneske og giver en del af sit uendelige og evige og ubegribelig jeg til at leve og bo i det. Gud har begivet sig ud på det evige eventyr med mennesket. Hvis du giver efter for ledelsen af de åndelige kræfter i dig og omkring dig, kan du ikke undgå at opnå den høje skæbne, der er etableret af en kærlig Gud som universets mål for hans opstigende skabninger fra rummets evolutionære verdener.

2. Tilstedeværelsen af gud

5:2.1 (64.4)

Den fysiske tilstedeværelse af den Uendelige er virkeligheden i det materielle univers. Guddommens sindtilstedeværelse skal bestemmes af dybden af individuelle intellektuelle erfaringer og af det evolutionære personlighedsniveau.

Den åndelige tilstedeværelse af Guddommelighed må nødvendigvis være differentieret i universet. Modtageligheden af den åndelige evne er bestemt af og af den indvielsesgrad fra skabningens vilje til at gøre den guddommelige vilje.

5:2.2 (64.5) Gud lever i hver eneste af hans åndsfødte sønner.

Paradissønnerne har altid adgang til Guds nærvær, "Faderens højre hånd," og alle hans skabningspersonligheder har adgang til "Faderens favn." Dette refererer til personlighedskredsløbet, når som helst, hvor som helst og uanset hvordan det kontaktes, eller på anden måde nødvendiggør personlig, selvbevidst kontakt og forbindelse med den Universelle Fader, hvad enten det er i den centrale bolig eller på et andet angivet sted, som på en af de syv hellige paradis sfærer.

5:2.3 (64.6) Den guddommelige tilstedeværelse kan imidlertid ikke opdages noget sted i naturen eller i de gudkendende dødeliges liv så fuldt og så sikkert som i jeres forsøg på fællesskab med den iboende Mysterieledsager, Paradisets Tankeretter. Hvilken fejltagelse, at drømme om Gud langt væk i himlen når den Universelle Faders ånd lever i dit eget sind!

5:2.4 (64.7) Det er på grund af dette Guds fragment, der bor i dig, at du kan håbe, efterhånden som du gør fremskridt i harmoniseringen med Retterens åndelige ledelse, mere fuldt ud at skelne tilstedeværelsen og transformerende kraft af de andre åndelige indflydelser, der omgiver dig og indvirker på dig men som ikke fungerer som en integrerende del af dig. Det faktum, at du ikke er intellektuel bevidst om tæt og intim kontakt med den iboende Retter

modbeviser ikke i mindste en sådan ophøjet eksistens. Beviset på broderskab med den guddommelige Retter består udelukkende i naturen og omfanget af åndens frugter, som afgives i den enkelte troende livserfaring. "På deres frugter skal du kende dem."

5:2.5 (65.1) Det er overordentlig vanskeligt for det sølle åndelige, materielle sind hos det dødelige menneske, at opleve markant bevidsthed om åndelige aktiviteter af sådanne guddommelige væsener som Paradisretterne. Efterhånden som sjælen af fælles sind og skabelse af Retteren bliver mere og mere eksisterende, udvikler der sig også en ny fase af sjælebevidsthed, som er i stand til at opleve tilstedeværelsen og genkende åndelige ledelser og andre supermaterielle aktiviteter af Mysterieledsageren.

5:2.6 (65.2) Hele oplevelsen af fællesskabet med Retteren er et som involverer moralsk status, mental motivation og åndelig oplevelse. Selvrealiseringen af en sådan præstation er hovedsageligt, men ikke udelukkende, begrænset til sjælebevidsthedens områder, men beviserne er forestående og rigelige i manifestationen af åndens frugter i alle sådanne indre-åndskontaktpersoners liv.

3. Sand tilbedelse

5:3.1 (65.3) Selvom Paradisguddommene, fra universets synspunkt er som én, er de i deres åndelige forhold med sådanne væsener som beboer Urantia, også tre forsakellige og adskilte personer. Der er en difference mellem guderne med hensyn til personlige tiltrækninger,

fællesskab, og andre fortrolige forhold. I højeste forstand tilbeder vi den Universelle Fader og kun ham. Det er sandt, at vi kan og tilbeder Faderen, som han er manifesteret i hans Skabersønner, men det er Faderen, direkte og indirekte der tilbedes og elskes.

5:3.2 (65.4) Alle slags bønner hører til den Evige Søns rige og Sønnens åndelig organisation. Bønner, alle formelle kommunikationer, alt bortset fra tilbedelse og gudsdyrkelse af den Universelle Fader, er anliggender, der vedrører et lokalunivers; de bevæger sig normalt ikke ud af en Skabersøns retskreds. Men tilbedelse er utvivlsomt omsluttet og sendt til Skaberens person af funktionen af Faderens personlighedskredsløb. Vi tror yderligere, at en sådan registrering af hyldesten af en Retter iboende skabning, er understøttet af Faderens ånds tilstedeværelse. Der eksisterer en enorm mængde beviser som underbygger en sådan tro og jeg ved at alle ordener af Fader-fragmenter er bemyndiget til at registrere deres underordnedes ægte og oprigtige tilbedelse på en acceptabel måde i tilstedeværelsen af den Universelle Fader. Retterne benytter utvivlsomt også direkte førpersonlige kommunikationskanaler med Gud og de er ligeledes i stand til at benytte den Evige Søns åndtyngdekraft kredsløb.

5:3.3 (65.5) Tilbedelse er for sin egen skyld; bøn udtrykker et element af egen- eller skabningsinteresse; det er den store forskel på tilbedelse og bøn. Der er absolut ingen selv-anmodning eller andet element af personlig interesse i sand tilbedelse; vi tilbeder simpelthed Gud for det, vi forstår, han er. Tilbedelse kræver intet og forventer intet af den tilbedende. Vi tilbeder ikke Faderen på grund

af noget, vi kan opnå ved en sådan ære; vi yder en sådan hengivenhed og engagere os i en sådan tilbedelse som en naturlig og spontan reaktion på anerkendelsen af Faderens mageløse personlighed og på grund af hans elskelige natur og beundringsværdige egenskaber.

5:3.4 (65.6) I det øjeblik elementet af egeninteresse trænger ind på tilbedelsen, forvandles den øjeblikkelige hengivenhed fra tilbedelse til bøn og mere passende bør rettes mod den Evige Sønns person eller Skabersønnen. Men i praktisk religiøs erfaring er der ingen grund til, at bøn ikke skal rettes til Gud Faderen som en del af sand tilbedelse.

5:3.5 (66.1) Når du beskæftiger dig med de praktiske anliggender i dit daglige liv, er du i hænderne på de åndelige personligheder med oprindelse i den Tredje Kilde og Center; du samarbejder med Samforenerens repræsentanter. Og sådan er det: Du tilbeder Gud; beder til, og kommunikerer med Sønnen; og udarbejder detaljerne af dit jordiske ophold i forbindelse med intelligenserne fra den Uendelige Ånds, der virker på din verden og i hele dit univers.

5:3.6 (66.2) Skaberne eller Herskersønner, som præsiderer over lokaluniversernes skæbner, er stedfortrædere for både den Universelle Fader og den Evige Søn fra Paradis. Disse Universsønner modtager, i Faderens navn, den tilbedendes tilbedelse og lytter til bønnerne fra ansøgende underordnede gennem deres respektive skabelser. For børnene i et lokalunivers er en Mikael Søn i alle praktiske hensigter, Gud. Han er lokaluniversets personificering af den Universelle Fader og den Evige Søn. Den Uendelige Ånd

opretholder personlig kontakt riger gennem universets ånder, de administrative og kreative medarbejdere til Paradisets Skabersønner.

5:3.7 (66.3) Oprigtig tilbedelse involverer mobilisering af alle kræfterne i den menneskelige personlighed under dominans af den udviklende sjæl og underlagt den guddommelige vejledning af den tilknyttet Tankeretter. Det materielle sinds begrænsninger kan aldrig blive særlig bevidst om den virkelige betydning af sand tilbedelse. Menneskets erkendelse af virkeligheden af tilbedelsensoplevelsen er hovedsageligt bestemt af udviklingsstatus for dets udødelige sjæl udvikling. Sjælens åndelige vækst finder sted helt uafhængig af den intellektuelle selvbevidsthed.

5:3.8 (66.4) Tilbedelsesoplevelsen består i den forlovede Retters ophøjet forsøg på at kommunikere til den guddommelige Fader de uudsigelige længsler og den menneskelige sjæls uudsigelig forhåbninger—den fælles skabelse af det gudsøgende dødelige sind og den gudåbenbarende udødelige Retter. Tilbedelse er derfor handlingen af det materielle sinds samtykke til dets åndeliggørende selvs forsøg på, under vejledning af den tilknyttede ånd, at kommunikere med Gud som en trossøn af den Universelle Fader. Det dødelige sind indvilliger i at tilbede; den udødelige sjæl bønfalder og indleder tilbedelse; den guddommelig Retters tilstedeværelse udfører en sådan tilbedelse på vegne af det dødelige sind og den udviklende udødelige sjæl. Sand tilbedelse, bliver i sidste ende en oplevelse, der realiseres på fire kosmiske niveauer: det intellektuelle, det morontielle, det åndelige, og det personlige—bevidstheden om sind, sjæl og ånd og deres forening i personlighed.

4. Gud i religion

5:4.1 (66.5) Det moralske i evolutions religioner *driver* mennesker fremad i søgen efter Gud med frygt som drivkraft. Åbenbaringens religioner *tiltrækker* mennesker til at søge efter en kærlighedens Gud fordi de higer efter at blive som ham. Men religion er ikke kun en passiv følelse af “absolut afhængighed” og “sikkerhed for overlevelse”; det er en levende og dynamisk oplevelse af guddommelig opnåelse baseret på menneskelig tjeneste.

5:4.2 (66.6) Den store og umiddelbare tjeneste for sand religion er etableringen af en varig enhed i menneskelig erfaring, en varig fred og en dyb forsikring. Selv hos primitive mennesker, er polyteisme en relativ forening af det udviklende guddomsbegreb; polyteisme er monoteisme i støbeskeen. Før eller siden er Gud bestemt til at blive forstået som værdiernes virkelighed, betydningens substans og sandhedens liv.

5:4.3 (67.1) Gud er ikke kun skæbnebestemmeren; han *er* menneskets evige skæbne. Alle ikke-religiøse menneskelige aktiviteter søger at bøje universet i selvet forvrængende tjeneste; det sandt religiøse individ søger at identificere selvet med universet og derefter at dedikere disse forenede selvs aktiviteter til tjeneste for universets familiemedlemmer, mennesker og overmennesker.

5:4.4 (67.2) Filosofiens og kunstens domæner griber ind mellem det menneskelige selvs ikke-religiøse og religiøse aktiviteter. Gennem

kunst og filosofi bliver det materielle menneskesind indviet i kontempleren af de åndelige realiteter og universets værdier af evige betydninger.

5:4.5 (67.3) Alle religioner lærer om tilbedelse af guddom og en eller anden doktrin om menneskelig frelse. Den buddhistiske religion lover frelse fra lidelse, evig fred; den jødiske religion lover frelse fra vanskeligheder, velstand baseret på retfærdighed; den græske religion lover frelse fra disharmoni, grimhed, ved erkendelse af skønhed; kristendommen lover frelse fra synd, hellighed; muhammedanismen giver befrielse fra jødedommens og kristendommens strenge moralske standarder. Jesu religion *er* frelse fra selvet, befrielse fra skabningens ondskab og isolation i tid og i evighed.

5:4.6 (67.4) Hebræerne baserede deres religion på godhed; grækerne på skønhed; begge religioner søgte sandheden. Jesus åbenbarede en kærlighedens Gud, og kærlighed er altomfavnende af sandhed, skønhed, og godhed.

5:4.7 (67.5) Tilhængerne af Zoroaster havde en moralsk religion; hinduerne en metafysik religion; konfucianisterne en etisk religion. Jesus levede en *tjenestelig* religion. Alle disse religioner er værdifulde, fordi de er gyldige tilgange til Jesu religion. Religion er bestemt til at blive virkeligheden af den åndelige forening af alt, hvad der er godt, smukt og sandt i menneskelig erfaring.

5:4.8 (67.6) Den græske religion havde et kodeord “Kend dig selv”; hebræerne centrerede deres lære om “Kend din Gud”; de kristne prædiker et evangeliet rettet mod “kendskab til Herren Jesus

Kristus”; Jesus forkyndte den gode nyhed om at “kende Gud, og dig selv som en Guds søn.” Disse forskellige begreber om religionens formål bestemmer individets holdning i forskellige livssituationer og antyder dybden af tilbedelse og arten af hans personlige bønnevaner. Enhver religions åndelige status kan bestemmes af arten af dens bønner.

5:4.9 (67.7) Begrebet om en halvmenneskelig og jaloux Gud er en uundgåelig overgang mellem polyteisme og ophøjet monoteisme. En ophøjet antropomorfisme er det højeste opnåede niveau af en ren evolutionær religion. Kristendommen har ophøjet begrebet antropomorfisme fra det menneskelige forbillede til det transcendent og guddommelige begreb om den herliggjorte Kristi person. Og dette er den højeste antropomorfi, som mennesket nogensinde kan forestille sig.

5:4.10 (67.8) Det kristne gudsbegreb er et forsøg på at kombinere tre adskilte læresætninger:

5:4.11 (67.9) 1. *Det hebræiske begreb*—Gud som en retfærdiggører af moralske værdier, en retfærdig Gud.

5:4.12 (67.10) 2. *Det græske begreb*—Gud som en forener, en visdommens Gud.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus’ begreb*—Gud som en levende ven, en kærlig Fader, den guddommelige tilstedeværelse.

5:4.14 (68.2) Det må derfor være indlysende, at sammensat kristen teologi støder på store vanskeligheder i opnåelse af troværdighed.

Denne vanskelighed er yderligere forværret af den kendsgerning, at den tidlige kristendoms doktriner generelt var baseret på tre forskellige personers personlige religiøse erfaringer: Filo af Alexandria, Jesus af Nazaret, og Paulus af Tarsus.

5:4.15 (68.3) I studiet af Jesu religiøse liv, betragt ham positivt. Tænk ikke så meget på hans syndfrihed som på hans retfærdighed, hans kærlige tjeneste. Jesus øgede den passive kærlighed, der er åbenbaret i det hebræiske begreb om den himmelske Fader, til den højere *aktive* skabningselskende hengivenhed hos en Gud, som er Faderen til ethvert individ, også til den der begår uret.

5. Bevidstheden om gud

5:5.1 (68.4) Moralen har sin oprindelse i fornuften af selv-bevidsthed; den er overdyrisk men fuldstændig evolutionær. Menneskelig evolution omfatter i sin udfoldelse alle begavelser forud for overdragelsen af Retterne og til udgydelsen af Sandhedens Ånd. Men opnåelsen af moralske niveauer befrier ikke mennesket fra de virkelige kampe i det jordiske liv. Menneskets fysiske miljø medfører kampen for eksistens; de sociale omgivelser nødvendiggør etiske tilpasninger; de moralske situationer kræver, at der træffes valg i fornuftens højeste områder; den åndelige oplevelse (efter at have erkendt Gud) kræver at mennesket finder ham og oprigtigt stræber efter at være som ham.

5:5.2 (68.5)

Religion er ikke baseret på videnskabelige kendsgerninger, samfundets forpligtigelser, filosofiske forudsætninger, eller moralens underforståede pligter. Religion er et uafhængigt område af menneskets reaktion på livssituationer og er ufejlbarlig udstillet på alle stadier af menneskelig udvikling, som er postmoralske. Religion kan gennemtrænge alle fire niveauer af værdierkendelse og nydelsen af universets fællesskab; det fysiske eller materielle niveau af selvopretholdelse; det sociale eller følelsesmæssige niveau af fællesskab; fornuftens moralske eller pligtmæssige niveau; det åndelige niveau af bevidstheden om universets fællesskab gennem guddommelig tilbedelse.

5:5.3 (68.6)

Den faktasøgende videnskabsmand opfatter Gud som en Første Årsag, en kraftens Gud. Den følelsesladede kunstner ser Gud som skønhedsidealet, æstetikken Gud. Den fornuftige filosof er undertiden tilbøjelig til at postulere en gud af universal enhed, selv en panteistisk guddom. Den religiøse troende, tror på en Gud som fremmer overlevelse, Faderen i Himlen, kærlighedens Gud.

5:5.4 (68.7)

Moralsk adfærd er altid en forløber for udviklet religion og en del af selv åbenbaret religion, men aldrig hele den religiøse oplevelse. Social tjeneste er resultatet af moralsk tænkning og religiøst leve. Moral fører ikke biologisk til de højere spirituelle niveauer af religiøs oplevelse. Tilbedelse af det abstrakte smukke er ikke tilbedelse af Gud; ej heller er ophøjelse af naturen eller ærbødighed for enhed er tilbedelse af Gud.

5:5.5 (68.8)

Den evolutionære religion er moderen til videnskaben, kunsten, og filosofien, som opløftede mennesket til niveauet af

modtagelighed over for åbenbaret religion, herunder overdragelsen af Rettere og den kommende Sandhedens Ånd. Det evolutionære billede af menneskets eksistens begynder og slutter med religion, omend meget forskellige kvaliteter af religion, den ene evolutionær og biologisk, den anden åbenbarende og periodisk. Og selvom religion således er normal og naturlig for mennesket, er den også valgfri. Mennesket behøves ikke at være religiøs mod sin vilje.

5:5.6 (69.1) Religiøs erfaring, der i det væsentlige er åndelig, kan aldrig fuldt ud forstås af det materielle sind; deraf teologiens funktion, religionens psykologi. Den væsentlige doktrin om den menneskelige erkendelse af Gud skaber et paradoks i begrænset forståelse. Det er næsten umuligt for menneskelig logik og begrænset fornuft at harmonisere begrebet om guddommelig immanens, Gud i og en del af ethvert individ, med ideen om Guds transcendens, den guddommelige dominans af universernes univers. Disse to essentielle begreber om Guddommen skal forenes i troens forståelse af begrebet transcendens af en personlig Gud og i virkeliggørelsen af den iboende tilstedeværelse af et fragment af selvsamme Gud for at retfærdiggøre intelligent tilbedelse og bekræfte håbet om personlighedens overlevelse. Religionens vanskelighederne og paradokser er iboende i det faktum, at religionens realiteter er fuldstændig ud over den dødelige evne til intellektuel forståelse.

5:5.7 (69.2) Det dødelige menneske opnår tre store tilfredsstillelser fra religiøs erfaring, selv i dagene for sit timelige ophold på jorden:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellektuelt* opnår han tilfredsstillende af en mere forenet menneskelig bevidsthed.

5:5.9 (69.4) 2. *Filosofisk* nyder han underbyggelsen af sine idealer om moralsk værdier

5:5.10 (69.5) 3. *Åndeligt* trives han i oplevelsen af guddommeligt kammeratskab, i den åndelige tilfredsstillende af sand tilbedelse.

5:5.11 (69.6) Gud-bevidsthed, som den opleves af en udviklende dødelig af rigerne, må nødvendigvis bestå af tre varierende faktorer, tre differentieret niveauer af virkelighedsrealisering. Først er der sindets bevidsthed—forståelsen af *idéen* om Gud. Derefter følger sjælebevidstheden—realiseringen af *idealet* af Gud. Til sidst bryder åndens bevidsthed frem—erkendelsen af Guds *åndelige virkelighed*. Ved at forene disse faktorer af den guddommelige erkendelse, uanset hvor ufuldstændig, så vil den dødelige personlighed til enhver tid udbrede alle bevidste niveauer med en erkendelse af Guds *personlighed*. Hos de dødelige, som har opnået Finalitkorpset, vil al dette med tiden føre til erkendelsen af Guds *højestehed* og kan efterfølgende ende i realiseringen af Guds *ultimativitet*, og kan efterfølgende ende i realiseringen af Guds

5:5.12 (69.7) Oplevelsen af gudsbevidsthed forbliver den samme fra generation til generation, men med hver fremskridt epoke i menneskelig viden *mådet* filosofiske begreb og de teologiske definitioner om Gud ændret. Gudkendskab, religiøs bevidsthed, er en universvirkelighed, men uanset hvor gyldig (virkelig) religiøs erfaring er, skal den være villig til at underkaste sig intelligent kritik

og fornuftig filosofisk fortolkning; den må ikke forsøge at være en ting adskilt i helheden af den menneskelige erfaring.

5:5.13 (69.8) Personlighedens evige overlevelse er fuldstændig afhængig af valgene fra det dødelige sind, hvis beslutninger bestemmer den udødelige sjæls overlevelsespotentialer. Når sindet tror på Gud og sjælen kender Gud, og når de sammen med den opdragende Retter, alle *ønsker* Gud, så er overlevelsen sikret. Begrænsninger af intellekt, indskrænkning af uddannelse, afsavn af kultur, forringelse af social status, selv moralsk mindreværd efter den menneskelige målestok kan, som følge af den uheldige mangel på uddannelsesmæssige, kulturelle, og sociale fordele, ikke ugyldiggøre den guddommelige ånds tilstedeværelsen i sådan et ulykkeligt og menneskeligt handicappet men troende individ. Den iboende Mysterieledsager udgør begyndelsen og sikrer muligheden for potentialer for vækst og overlevelse af den udødelige sjæl.

5:5.14 (70.1) De dødelige forældres evne til at formere sig er ikke baseret på deres uddannelsesmæssige, kulturelle, sociale, eller økonomiske status. Foreningen af forældrefaktorerne, under normale forhold er fuldt ud tilstrækkelige for igangsættelse af afkom. Et menneskeligt sind, der skelner mellem rigtigt og forkert og besidder evnen til at tilbede Gud, i forening med en guddommelig Retter, er alt, hvad der kræves hos den dødelige for at indlede og fremme produktionen af sin udødelige sjæl af overlevelsessegenskaber, hvis et sådan ånds-begavet individ søger Gud og oprigtig *ønsker* at blive som ham, i ærlighed vælger at gøre den himmelske Faders vilje

6. Personlighedens gud

5:6.1 (70.2) Den Universelle Fader er personlighedernes Gud.

Universpersonlighedens domæne, fra den lavest dødelige og materielle skabning med personlighedsstatus til de højeste personer af skaberværdighed og guddommelig status, har deres centrum og sin omkreds i den Universelle Fader. Gud faderen er giveren og konservatoren af enhver personlighed. Og Paradisfaderen er ligeledes skæbnen for alle de begrænsede personligheder, som helhjertet vælger at gøre den guddommelige vilje, dem, som elsker Gud og længes efter at blive som ham.

5:6.2 (70.3) Personlighed er et af universerne. uløste mysterier. Vi er i stand til at danne passende begreber om de faktorer, der indgår i sammensætningen af forskellige personlighedsordener og -niveauer, men vi forstår ikke fuldt ud den virkelige natur af selve personligheden. Vi opfatter tydeligt de utallige faktorer, som, når de sættes sammen, udgør hylstret til den menneskelige personlighed, men vi forstår ikke fuldt ud naturen og betydningen af en sådan begrænset personlighed.

5:6.3 (70.4) Personlighed er potentiale i alle skabninger som besidder en sindsbegavelse, der spænder fra minimum af selvbevidsthed til maksimum af gudsbevidsthed. Men sindsbegavelse alene er ikke personlighed, hverken ånd eller fysisk energi. Personlighed er den kvalitet og værdi i den kosmiske virkelighed,

som udelukkende er skænket af Gud Faderen til disse levende systemer af de tilknyttede og koordinerede energier af stof, sind og ånd. Personlighed er heller ikke en progressiv præstation.

Personlighed kan være materiel eller åndelig, men enten er der personlighed eller også er der ikke personlighed. Alt andet end det personlige opnår aldrig det personlige niveau undtagen ved Paradisfaderens direkte handling.

5:6.4 (70.5) Overdragelsen af personlighed er den Universelle Faders eksklusive funktio, personaliseringen af de levende energi systemer, som han udstyrer med egenskaber af relativ kreativ bevidsthed og den frie vilje kontrol deraf. Der er ingen personlighed adskilt fra Gud Faderen, og der eksistere ingen personlighed undtagen ved Gud Faderen. De grundlæggende egenskaber ved menneskelig selvhed, såvel som den menneskelige personligheds absolutte Retters kerne, er den Universelle Faders overdragelser, der handler i hans eksklusive personlige domæne af kosmisk tjeneste.

5:6.5 (70.6) Retterne af førpersonlig status bor i utallige typer af dødelige væsener, og sikrer derved, at disse samme væsener kan overleve fysiske død for at o personliggøre sig som morontia-skabninger med potentialet til ultimativ åndsopnåelse. For, når et sådan skabningssind med personlighedsbegavelse er beboet af et fragment af den evige Guds ånd, den personlige Faders førpersonlige overdragelse, så besidder denne begrænsede personlighed potentialet for det guddommelige og det evige og stræber efter en skæbne beslægtet med det Ultimative, selv at række ud efter en erkendelse af det Absolutte.

5:6.6 (71.1)

Evnen til guddommelig personlighed er iboende i den førpersonlige Retter; kapacitet til menneskelig personlighed er potentiale i menneskets kosmiske sindsbegavelse. Men det dødelige menneskes erfaringsmæssige personlighed kan ikke iagttages som en aktiv og funktionel virkelighed, før efter, at den dødelige skabnings materielle livshylster er blevet berørt af den universelle Faders frigørende guddommelighed, således søsat på oplevelsens hav som en selv- bevidst og en (relativt) selvbestemmende og selvskabende personlighed. Det materielle selv er virkelig og *uindskrænket personligt*.

5:6.7 (71.2)

Det materielle selv har personlighed og identitet, tidsmæssig identitet; den førpersonlige Åndsretter har også identitet, evig identitet. Denne materielle personlighed og denne åndelige førpersonlighed er i stand til at forene deres kreative egenskaber for at bringe i eksistens den udødelige sjæls overlevende identitet.

5:6.8 (71.3)

Efter således at have tilvejebragt den udødelige sjæls udvikling og efter at have befriet menneskets indre selv fra lænkerne af absolut afhængighed af forudgående årsagsammenhæng, træder Faderen til side. Nu, hvor mennesket således er blevet befriet fra årsagssammenhængens lænker, i det mindste hvad angår den evig skæbne, og der er sørget for væksten af det udødelige selv, sjælen, forbliver det for mennesket selv, at ville skabelsen eller at forhindre skabelsen af dette overlevende og evige selv, som er hans valg. Intet andet væsen, kraft, skaber eller agentur i hele det udstrakte universernes univers kan på nogen måde blande sig i den dødelige

frie viljes absolutte suverænitet, som den fungerer inden for valgfrie områder, med hensyn til den evige skæbne for personligheden af den dødeliges udvælgelse. Hvad angår den evige overlevelse, så har Gud forordnet at den materielle og dødelige viljes suverænitet, og en sådan forordning er absolut.

5:6.9 (71.4) Overdragelsen af skabningspersonlighed giver relativ befrielse fra slavisk reaktion på forudgående årsagssammenhæng, og alle sådanne moralske væsener personlighederne, evolutionære eller på anden måde, er centreret i den Universelle Faders personlighed. De bliver altid tiltrukket af hans Paradis- tilstedeværelse af det slægtskab af væren, som udgør den evige Guds enorme og universelle familiekreds og broderkreds. Der er et slægtskab af guddommelig spontanitet i al personlighed.

5:6.10 (71.5) Universernes personlighedskredsløb er centreret i den Universelle Faders person, og Paradisfaderen er personligt bevidst om og i personlig kontakt med alle personligheder på alle niveauer af selvbevidst eksistens. Og denne personlighedsbevidsthed om hele skabelsen eksisterer uafhængigt af Tankeretternes mission.

5:6.11 (71.6) Eftersom at al tyngdekraft er kredsløbs centreret i Paradisøen, og da al sind er kredsløbs centreret i Samforeneren og al ånd i den Evige Søn, således er al personlighed kredsløbs centreret i den personlige tilstedeværelse af den Universelle Fader, og dette kredsløb overfører ufejlbarlig tilbedelse fra alle personligheder til den Oprindelige og Evige Personlighed.

5:6.12 (71.7)

Angående de personligheder som ikke er beboet af Rettere: Er valgfrihedens kendetegn også overdraget af den Universelle Fader, og sådanne personer er ligeledes omfavnet i den guddommelig kærligheds store kredsløb, den Universelle Faders personligheds kredsløb. Gud tilvejebringer det højeste valg for alle sande personligheder. Ingen personlige væsener kan tvinges ind i det evige eventyr; evighedens porte åbner kun i reaktion på det frie vilje valg af de frie vilje sønner af en Gud af fri vilje.

5:6.13 (72.1)

Og dette repræsenterer mine anstrengelser for at præsentere den levende Guds forhold til tidens børn. Og når alt er sagt og gjort, kan jeg ikke hjælpe mere end at gentage at Gud er jeres univers Fader, og at I alle er hans planetariske børn.

5:6.14 (72.2)

[Dette er den femte og sidste af en serie præsenterende beskrivelser af den Universelle Fader af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 5](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 7](#) >>

Kapitel 6

Den Evige Søn

6:0.1 (73.1) Den Evige Søn er det perfekte og endelige udtryk for det “første” personlige og absolutte begreb om den Universelle Fader. I overensstemmelse hermed, når hvordan Faderen personligt og absolut udtrykker sig, gør han det gennem sin Evige Søn, som altid har været, nu er, og for altid vil være, det levende og guddommelige ord. Og denne Evige Søn er hjemmehørende ved centrum af alle ting, i forbindelse med, og umiddelbart indhyller den personlige tilstedeværelse af, den Evige og Universelle Fader.

6:0.2 (73.2) Vi taler om Guds “første” tanke og hentyder til en umulig tidsoprindelse af den Evige Søn med det formål at få adgang til det menneskelige intellekts tankekanaler. Sådanne forvrængninger af sproget repræsenterer vores bedste anstrengelser på kontakt-kompromis med de dødelige skabningers tidsbundne sind. I sekventiel forstand kunne den Universelle Fader aldrig have haft en første tanke, og den Evige Søn kunne aldrig have haft en begyndelse. Men jeg var instrueret i at skildre evighedens realiteter for dødeliges

tidsbegrænsede sind ved sådanne tankesymboler og at beskrive evighedens forhold ved tidsbegreber om sekventialitet.

6:0.3 (73.3)

Den Evige Søn er den åndelige personalisering af Paradisfaderens universelle og uendelige begreb om guddommelig virkelighed, ubegrænset ånd og absolut personlighed. Og derved udgør Sønnen den guddommelige åbenbaring af den Universelle Faders skaberidentitet. Sønnens fuldkomne personlighed afslører, at Faderen faktisk er den evige og universelle kilde til alle betydninger og værdier af det åndelige, det viljebestemte, det målrettede og det personlige.

6:0.4 (73.4)

I et forsøg på at sætte tidens begrænsede sind i stand til at danne sig et eller andet sekventielt begreb om forholdet mellem de evige og uendelige væsener i Paradistreenigheden, anvender vi en sådan undfangelsestilladelse som at henvise til “Faderens første personlige, universelle, og uendelige begreb.” Det er umuligt for mig at overbringe det menneskelige sind nogen fyldestgørende idé om gudernes evige forhold; derfor anvender jeg sådanne udtryk, som vil give det begrænsede sind noget af en idé om forholdet mellem disse evige væsener i de efterfølgende tidsepoker. Vi tror, at Sønnen udsprang fra Faderen; vi har lært at begge er ubetinget evige. Det er derfor åbenlyst, at ingen tidsskabning nogensinde fuldt ud kan forstå dette mysterium om en søn, som er afledt af Faderen, og som dog er koordineret evig med selve Faderen.

1. Den Evige Søns identitet

6:1.1 (73.5)

Den Evige Søn er den oprindelige og eneste skabte Gudesøn. Han er Gud Sønnen, den anden Person i Guddommen og altings medskaber. Ligesom Faderen er den Første Store Kilde og Center, således er den Evige Søn den Anden Store Kilde og Center.

6:1.2 (74.1)

Den Evige Søn er det åndelige centrum og den guddommelige administrator af den åndelige regering af universernes univers. Den Universelle Fader er først en skaber og derefter en overvåger; den Evige Søn er først en medskaber og derefter en *åndelig administrator*. “Gud er ånd,” og Sønnen er en personlig åbenbaring af denne ånd. Den Første Kilde og Center er den frivillige absolutte; den Anden Kilde og Center er Personlighedens absolutte.

6:1.3 (74.2)

Den Universelle Fader virker aldrig personligt som en skaber undtagen i forbindelse med Sønnen eller med Sønnens koordinerede handling. Havde forfatteren fra det Nye Testamente henvist til den Evige Søn, ville han have udtrykt sandheden, da han skrev: I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Alt er blevet til ved ham, og uden ham er intet blevet til, som er blevet til.”

6:1.4 (74.3)

Da en Søn af den Evige Søn dukkede op på Urantia, hentydede de, der omgik ham til dette guddommelige væsen i menneskelig skikkelse til ham som “han som var fra begyndelsen, som vi har hørt, som vi havde set med egne øjne, som vi har set på, og vores hænder har rørt, han er endog livets Ord.” Og denne overdragelsessøn udgik lige så sandt fra Faderen, som den Oprindelige Søn gjorde, som det antydes i en af hans jordiske

bønner: “Og nu, o min Fader, herliggør mig med dit eget selv, med den herlighed, som jeg havde med dig før denne verden var.”

6:1.5 (74.4) Den Evige Søn er kendt under forskellige navne i mange forskellige universer. I centraluniverset er han kendt som den Koordinerende Kilde, den medskabende og den associerede absolutte. På Uversa, superuniversets hovedkvarterer, betegner vi Sønnen som det Koordinerede Åndscenter og som den Evige Åndsadministrator. På Salvington, hovedkvarterer for jeres lokalunivers, er denne Søn registreret som den Anden Evige Kilde og Center. Melkisedekerne omtaler ham som Sønnernes Søn. I jeres verden, men ikke i jeres system af beboede sfærer, er denne Oprindelige Søn blevet forvekslet med en koordineret Skabersøn, Mikael af Nebadon, som skænkede sig selv til de dødelige racer på Urantia.

6:1.6 (74.5) Selvom enhver af Paradisets sønner passende kan kaldes Guds sønner, har vi for vane at reservere betegnelsen “den evige søn” for denne Oprindelige Søn, den Anden Kilde og Center, medskaber med den Universelle Fader af centraluniverset af styrke og fuldkommenhed og medskaber af alle andre guddommelige Sønner, som udspringer af de uendelige Guddomme.

2. Den Evige Søns natur

6:2.1 (74.6) Den Evige Søn er lige så uforanderlig og uendelig pålidelig som den Universelle Fader. Han er også lige så åndelig som Faderen, lige så sandt en ubegrænset ånd. Til jer af ydmyg oprindelse synes Sønnen at fremstå mere personlig eftersom han er et skridt nærmere jer i tilgængelighed, end den Universelle Fader er.

6:2.2 (74.7) Den Evige Søn er Guds evige Ord. Han er fuldstændig som Faderen; i virkeligheden, *er* den Evige Søn Gud Faderen personligt manifesteret i universernes univers. Og derfor var det og er og for altid vil være sandt om den Evige Søn og alle de koordinerende Skabersønner: “Den, som har set Sønnen har set Faderen.”

6:2.3 (74.8) Sønnens natur er fuldstændig ligesom den åndelige Fader. Når vi tilbeder den Universelle Fader, tilbeder vi faktisk på samtidig Gud Sønnen og Gud Ånden. Gud Sønnen er lige så guddommelig virkelig og evig af natur som Gud Faderen.

6:2.4 (75.1) Sønnen besidder ikke kun al Faderens uendelige og transcendent retfærdighed, men Sønnen reflekterer også al Faderens hellighed af karakter. Sønnen deler Faderens fuldkommenhed og deler i fællesskab ansvaret for at hjælpe alle ufuldkommenhedsskabninger i deres åndelige anstrengelser på at opnå guddommelig fuldkommenhed.

6:2.5 (75.2) Den Evige Søn besidder al Faderens guddommelige karakter og åndelighedens egenskaber. Sønnen *er* fylden af Guds absoluthed i personlighed og ånd, og disse egenskaber afslører Sønnen i sin personlige ledelse af den åndelige regering i universets univers.

6:2.6 (75.3) Gud er i sandhed en universel ånd; Gud er ånd; og denne åndenatur hos Faderen er fokaliseret og personliggjort i den Evige Søns Guddom. I Sønner er alle åndelige egenskaber tilsyneladende stærkt forstærket af differentiering fra universaliteten af den Første Kilde og Center. Og som Faderen deler sin åndelige natur med Sønnen, så deler de sammen lige så fuldt ud og uforbeholdent den guddommelige ånd med Samforeneren, den Uendelige Ånd.

6:2.7 (75.4) I kærligheden til sandhed og i skabelsen af skønhed er Faderen og Sønnen lige, bortset fra at Sønnen *synes* at hellige sig mere til virkeliggørelsen af universelle værdiers udelukkende åndelige skønhed.

6:2.8 (75.5) I guddommelig godhed kan jeg ikke skelne mellem Faderen og Sønnen. Faderen elsker sine universbørn som en far; den Evige Søn ser alle skabninger både som far og som en bror.

3. Faderens kærligheds tjeneste

6:3.1 (75.6) Sønnen deler retskaffenheden og retfærdigheden Treenigheden, men overskygger disse guddommelige træk ved den uendelige personalisering af Faderens kærlighed og barmhjertighed; Sønnen er åbenbaringen af guddommelig kærlighed til universerne. Som Gud er kærlighed, således er Sønnen barmhjertighed. Sønnen kan ikke elske mere end Faderen, men han kan vise barmhjertighed over for skabninger på en yderligere måde, for han er ikke kun en urskaber ligesom Faderen, men han er også den samme Faders Evige

Søn, hvorved han har deler oplevelse af at være søn med alle andre sønner af den Universelle Fader.

6:3.2 (75.7) Den Evige Søn er den store barmhjertighedstjener for hele skabelsen. Barmhjertighed er essensen af Sønnens åndelige karakter. Den Evige Søns mandater, når de fremkommer over åndekredsløbene i den Anden Kilde og Center, er stemt i barmhjertighedens toner.

6:3.3 (75.8) For at forstå den Evige Søns kærlighed, må i først identificere dens guddommelige kilde, Faderen, som *er* kærlighed, og derefter se udfoldelsen af denne uendelige hengivenhed i Den Uendelige Ånds vidtstrakte tjeneste og hans næsten grænseløse mængde af tjenende personligheder.

6:3.4 (75.9) Den Evige Søns tjenester er helliget til åbenbaringen af kærlighedens Gud til universernes univers. Denne guddommelige Søn er ikke involveret i den uværdige opgave, at forsøge, at overtale sin nådige Fader til at elske sine ydmyge skabninger og vise barmhjertighed over for tidens syndere. Hvor forkert at forestille sig, den Evige Søn appellerer til den Universelle Fader, at vise barmhjertighed til hans ydmyge væsener på de materielle verdener i rummet! Sådanne begreber om Gud er rå og groteske. I skulle hellere indse at alle de barmhjertige tjenester som Guds Sønner er ansvarlige for, er en direkte åbenbaring af Faderens hjerte af universel kærlighed og uendelig medfølelse. Faderens kærlighed er den virkelige og evige kilde til Sønnens barmhjertighed.

6:3.5 (75.10) Gud er kærlighed, Sønnen er barmhjertighed. Barmhjertighed er anvendt kærlighed, Faderens kærlighed i aktion i

skikkelse af hans Evige Søn. Denne universelle Søns kærlighed er ligeledes universel. Som kærlighed forstås på en sex planet, er Guds kærlighed mere sammenlignelig med en fars kærlighed, mens den Evige Søns kærlighed er mere lig en moders hengivenhed. Faktisk er sådanne illustrationer grove, men jeg anvender dem i håbet om at formidle til det menneskelige sind tanken om, at der er en forskel, ikke i guddommelig indhold, men i kvalitet og udtryksteknik, mellem Faderen kærlighed og kærligheden af Sønnen.

4. Den Evige Søns egenskaber

6:4.1 (76.1) Den Evige Søn motiverer den kosmiske virkeligheds åndeniveau; Sønnens åndelige styrke er absolut i forhold til alle universets aktualiteter. Han udøver fuldkommen kontrol over indbyrdes forening af al udifferentieret åndeenergier og over al aktualiseret åndelig virkelighed gennem sit absolutte greb om åndetyngdekraften. Al ren ufragmenteret ånd og alle åndelige væsener og værdier er lydhøre over for den uendelige tiltrækningskraft fra Paradisets oprindelige søn. Og hvis den evige fremtid være vidne til fremkomsten af et ubegrænset univers, vil åndens tyngdekraft og åndestyrken fra den Oprindelige Søn være helt tilstrækkelig for den åndelige kontrol og effektiv administration af en sådan grænseløs skabelse.

6:4.2 (76.2) Sønneren er kun almægtig i det åndelige område. I universets administrations evige økonomi støder man aldrig på spild og unødvendig gentagelse af funktion; Guddommene er ikke givet til ubrugelig duplikering af universets tjeneste.

6:4.3 (76.3) Den Oprindelige Søns allestedsnærværelse udgør den åndelige enhed i universernes univers. Hele skabelsens åndelige sammenhæng hviler på den evige Søns guddommelige ånds aktive tilstedeværelse overalt. Når vi forestiller os Faderens åndelige tilstedeværelse, finder vi det svært at skelne det i vores tænkning fra den evige søns åndelige nærvær. Faderens ånd er evigt bosat i Sønnens ånd.

6:4.4 (76.4) Faderen skal være åndeligt allestedsnærværende, men en sådan allestedsnærværelse ser ud til at være uadskillelig fra den Evige Søns åndelige aktiviteter overalt. Vi tror dog, at i alle situationer med Fader-Søn tilstedeværelse af dobbelt åndelig natur er Sønnens ånd koordineret med Faderens ånd.

6:4.5 (76.5) I sin kontakt med personligheden handler Faderen i personlighedskredsløbet. I sin personlige og påviselige kontakt med åndelig skabelse optræder han i fragmenterne af sin guddoms helhed, og disse Fader-fragmenter har en isoleret, unik og eksklusiv funktion, hvor og hvornår de optræder i universerne. I alle sådanne situationer er Sønnens ånd koordineret med den åndelige funktion af den Universelle Faders fragmenterede tilstedeværelse.

6:4.6 (76.6) Åndeligt er den Evige Søn allestedsnærværende. Den Evige Søns ånd er helt sikkert med dig og omkring dig, men ikke i dig

og en del af dig som Mysterieledsageren. Det iboende Fader-fragment justerer det menneskelige sind til progressivt guddommelige holdninger, hvorpå et sådant opstigende sind bliver mere og mere lydhørt over for den åndelige tiltrækningskraft fra det almægtige åndetyngdekraftkredsløb i den Anden Kilde og Center.

6:4.7 (76.7) Den Oprindelige Søn er universelt og åndeligt selvbevidst. I visdom er Sønnen Faderens fulde ligemand. Inden for viden, alvidenhed, kan vi ikke skelne mellem den første og anden kilde; ligesom Faderen ved Sønnen alt; han bliver aldrig overrasket over nogen universbegivenhed; han fatter enden fra begyndelsen.

6:4.8 (77.1) Faderen og Sønnen kender virkelig antallet og opholdsstedet for alle ånder og spiritualiserede væsener i universernes univers. Ikke alene ved Sønnen alle ting i kraft af sin egen allestedsnærværende ånd, men Sønnen er, på lige fod med Faderen og Samforeneren, fuldt ud klar over det Højeste Væsens enorme reflektionsintelligens, som intelligensen til enhver tid er bevidst om. alle ting, der sker i alle de syv superuniversers verdener. Og der er andre måder, hvorpå Paradissønnen er alvidende.

6:4.9 (77.2) Den Evige Søn, som en kærlig, barmhjertig og tjenende åndelig personlighed, er fuldstændig og uendeligt ligestillet med den Universelle Fader, mens den Evige Søn i alle de barmhjertige og kærlige personlige kontakter med de opstigende væsener i de lavere riger er lige så venlig og hensynsfuld, lige så tålmodig og langmodig, som hans Paradissønner er i de lokale universer, der så ofte skænker sig selv til tidens evolutionære verdener.

6:4.10 (77.3) Det er unødvendigt yderligere at uddybe den Evige Søns egenskaber. Med de nævnte undtagelser er det kun nødvendigt at studere Gud Faderens åndelige egenskaber for at forstå og korrekt vurdere Gud Sønnens egenskaber.

5. Den Evige Søns begrænsninger

6:5.1 (77.4) Den Evige Søn fungerer ikke personligt i de fysiske domæner, og han fungerer heller ikke, undtagen gennem Samforeneren, på niveauerne af sindets tjeneste i de skabningsvæsener. Men disse bestemmelser begrænser på ingen måde ellers den Evige Søn i den fulde og frie udøvelse af alle de guddommelige egenskaber af *åndelig* alvidenhed, allestedsnærværelse og almagt.

6:5.2 (77.5) Den Evige Søn gennemtrænger ikke personligt åndens potentialer der er iboende i Guddommens Absoluttets uendelighed, men efterhånden som disse potentialer bliver faktiske, kommer de inden for det almægtige forståelse af Sønnens åndstygdekraftkredsløb.

6:5.3 (77.6) Personlighed er den Universelle Faders eksklusive gave. Den Evige Søns udleder personlighed fra Faderen, men han skænker ikke personlighed uden Faderen. Sønnen giver oprindelse til en umådelig skare af ånder, men sådanne afledninger er ikke personligheder. Når Sønnen skaber personlighed, gør han det i samarbejde med Faderen eller med Samskaberen, som kan handle

for Faderen i sådanne forhold. Den Evige Søn er således en medskaber af personligheder, men han skænker ikke personlighed til noget væsen og alene af sig selv skaber han aldrig personlige væsener. Denne handlings begrænsning fratager imidlertid ikke Sønnen evnen til at skabe alle mulige andre slags eller typer af anden-end- personlig virkelighed.

6:5.4 (77.7)

Den Evige Søn er begrænset i overførsel af skaberrettigheder. Faderen, ved at eviggøre den Oprindelige Søn, skænkede ham styrke og privilegiet til efterfølgende at slutte sig til Faderen i den guddommelige handling, at frembringe yderligere Sønner, der besidder skabende egenskaber, og dette har de gjort og gør nu. Men når disse koordinerede Sønner er blevet frembragt, er skaberskabets rettigheder tilsyneladende ikke videre overførte. Den Evige Søn overfører kun skaberkraft til den første eller direkte personalisering. Derfor, når Faderen og Sønnen forenes for at personliggøre en Skabersøn, opnår de deres formål; men Skabersønnen, der er bragt til eksistens, er aldrig i stand til at overføre eller uddelegere skaberskabets rettigheder til de forskellige rækker af sønner, som han efterfølgende kan skabe, til trods for at der i det højeste lokalunivers Sønner forekommer en meget begrænset refleksion af en Skabersøns kreative egenskaber.

6:5.5 (78.1)

Den Evige Søn, som et uendeligt og udelukkende personligt væsen, kan ikke fragmentere sin natur, kan ikke distribuere og skænke individualiserede dele af sit selvskab til andre entiteter eller personer, som den Universelle Fader og den Uendelige Ånd gør. Men Sønnen kan og overdrager sig selv som en ubegrænset

ånd til at oversvømme hele skabelsen og uophørligt trække alle åndelige personligheder og åndelige realiteter til sig.

6:5.6 (78.2) Husk altid, at den Evige Søn er den personlige portrættering af den åndelige Fader til hele skabelsen. Sønnen er personlig og intet andet end personlig i guddomsforstand; sådan en guddommelig og absolut personlighed kan ikke opløses eller fragmenteres. Gud Faderen og Gud Ånden er i sandhed personlige, men de er også alt andet ud over at være sådanne Guddomspersonligheder.

6:5.7 (78.3) Skønt den Evige Søn ikke personligt kan deltage i overdragelsen af Tankeretterne, sad han i råd med den Universelle Fader i den evige fortid, godkendte planen og lovede endeløst samarbejde, da Faderen, i at fremskrive overdragelsen af Tankeretterne, foreslog Sønnen, "Lad os gøre dødelige mennesker i vores eget billede." Og som Faderens åndefragment bor i dig, så omslutter Sønnens åndelige tilstedeværelse dig, mens disse to for evigt arbejder som én for din åndelige fremgang.

6. Åndesindet

6:6.1 (78.4) Den Evige Søn er ånd og har sind, men ikke et sind eller ånd som det dødelige sind kan forstå. Det dødelige menneske opfatter sindet på det endelige, kosmiske, materielle og personlige niveau. Mennesket observerer også sinds fænomener i levende organismer som fungerer på det underpersonlig (dyr) niveau, men

det er vanskeligt for det at forstå sindets natur, når det forbindes med supermaterielle væsener og som en del af eksklusive åndepersonligheder. Sindet må imidlertid defineres anderledes, når det henviser til eksistensens åndeniveau, og når det bruges til at betegne intelligensens åndeniveau. Den slags sind, som er direkte beslægtet med ånd, kan hverken sammenlignes med det sind, der koordinerer ånd og stof eller med det sind som kun er forbundet med materie.

6:6.2 (78.5) Ånden er altid bevidst, tænkende, og besidder forskellige faser af identitet. Uden sind i en eller anden fase ville der ikke være nogen åndelig bevidsthed i broderskabet af åndevæsener. Det, der svarer til sind, evnen til at kende og blive kendt, er en medfødt del af Guddommen. Guddommen kan være personlig, førpersonlig, overpersonlig, eller upersonlig, men Guddommen er aldrig uden bevidsthed, det vil sige, aldrig uden evnen til i det mindste at kommunikere med lignende eksistenser, væsener, eller personligheder.

6:6.3 (78.6) Den Evige Søns sind er ligesom Faderens men ulige ethvert andet sind i universet, og sammen med Faderens sind er det stamfader til Samskaberens forskelligartede og vidtstrakte sind. Faderens og Sønnens sind, det intellekt som er nedarvet i den Tredje Kildes og Centers absolutte sind, er måske bedst illustreret af en Tankerettets førsind, for selv om disse Fader fragmenter helt er udenfor Samforenerens sindskredsløb, så har de en form for førsind; de ved, de er kendt; de nyder hvad der svarende til menneskelig tænkning.

6:6.4 (78.7)

Den Evige Søn er helt åndelig; mennesket er næsten helt materiel; derfor vil meget, der vedrører den Evige Søns åndepersonlighed, til hans syv åndelige sfærer, der omkranser Paradiset og naturen af Paradissønnens upersonlige skabelser, skulle afvente, jeres opnåelse af åndestatus efter jeres fuldførelse af morontia-pestigningen af Nebadons lokalunivers. Og så, når du passere gennem superuniverset og videre til Havona, vil mange af disse åndsskjulte mysterier blive afklaret, når du begynder at blive udstyret med “åndens sind”—åndelig indsigt.

7. Den Evige Søns personlighed

6:7.1 (79.1)

Den Evige Søn er den uendelige personlighed, fra hvis ubegrænset personligheds lænker den Universelle Fader undslap ved hjælp af treenighedsteknikken, og i kraft af hvilken han lige siden har fortsat med at skænke sig selv i endeløs overflod til sit stadigt ekspanderende univers af Skabere og skabninger. Sønnen *er* absolut personlighed; Gud er *faderpersonlighed*—kilden til personlighed, personlighedsoverdrageren, personlighedens årsag. Ethvert personlig væsen henter personlighed fra den Universelle Fader, ligesom den Oprindelige Søn evigt henter sin personlighed fra Paradisfaderen.

6:7.2 (79.2)

Paradissønnens personlighed er absolut og rent åndelig og denne absolutte personlighed er også det guddommelige og evige mønster, først og fremmest af Faderens overdragelse af personlighed

til Samforeneren og efterfølgende af hans overdragelse af personlighed til de myriader af hans skabte skabninger overalt i det vidt udbredte univers.

6:7.3 (79.3) Den Evige Søn er i sandhed en barmhjertig tjener, en guddommelig ånd, en åndelig styrke og en ægte personlighed. Sønnen er Guds åndelige og personlige natur, der er manifesteret for universerne—summen og substansen af den Første Kilde og Center, frataget alt det, der er upersonlig, ekstraguddommeligt, ikke-åndeligt og rent potentiale. Men det er umuligt at formidle til det menneskelige sind et ordillede af skønheden og storheden af den Evige Søns overjordiske personlighed. Alt, der har en tendens til at sløre den Universelle Fader, virker med næsten lige stor indflydelse for at forhindre den begrebsmæssige anerkendelse af den Evige Søn. I må afvente jeres opnåelse af Paradiset, og så vil i forstå, hvorfor jeg ikke var i stand til at skildre karakteren af denne absolutte personlighed til forståelsen af det endelige sind.

8. Erkendelsen af den Evige Søn

6:8.1 (79.4) Med hensyn til identitet, natur og andre egenskaber ved personlighed er den Evige Søn den Universelle Faders fulde ligeværdige, det perfekte supplement og det evige modstykke. På samme måde som Gud er den Universelle Fader, er Sønnen den Universelle Moder. Og vi alle, høj og lav, udgør deres universelle familie.

6:8.2 (79.5)

For at værdsætte Sønnens karakter, bør I studere åbenbaringen af Faderens guddommelige karakter; de er evigt og uadskilleligt ét. Som guddommelige personligheder kan de praktisk talt ikke skelnes af de lavere intelligensklasser. De er ikke så svære at genkende hver for sig af dem, hvis oprindelse er i Guddommenes kreative handlinger. Væsener med fødsel i centraluniverset og i Paradiset kan skelner Faderen og Sønnen ikke kun som én personlig enhed af universel kontrol, men også som to separate personligheder, der fungerer i bestemte domæner af universets administration.

6:8.3 (79.6)

Som personer kan I opfatte den Universelle Fader og den Evige Søn som separate individer, for det er de virkelig; men i forvaltningen af universerne er de så sammenflettede og indbyrdes forbundne, at det ikke altid er muligt at skelne mellem dem. Når Faderen og Sønnen i universernes anliggender er truffet sammen i forvirrende indbyrdes forhold, er det ikke altid gavnligt at udskille deres funktioner; blot huske, at Gud er den indledende tanke, og Sønnen er det udtryksfulde ord. I hvert lokalunivers er denne uadskillelighed personliggjort i Skabersønnens guddommelighed, som står for både Fader og Søn for skabningerne i ti millioner beboede verdener.

6:8.4 (80.1)

Den Evige Søn er uendelig, men han er tilgængelig gennem hans Paradissønners personer og gennem den Uendelige Ånds tålmodige tjeneste. Uden overdragelsestjenesten fra Paradissønnerne og den kærlige tjeneste af den Uendelige Ånds skabninger, kunne væsener af materiel oprindelse næppe håbe på at

opnå den Evige Søn. Og det er lige så sandt: Med hjælp og vejledning fra disse himmelske instanser vil den gudbevidste dødelige helt sikkert nå Paradis og med tiden stå i personlig nærvær af denne majestætiske Sønners Søn.

6:8.5 (80.2) Selvom den Evige Søn er mønsteret for dødelig personligheds opnåelse, vil I finde det lettere at forstå af både Faderens og Åndens virkelighed, fordi Faderen er den faktiske overdrager af jeres menneskelige personlighed og den Uendelige Ånd er den absolutte kilde til jeres dødelige sind. Men efterhånden som I stiger op på den åndelige fremskridts paradisvej, vil den Evige Søns personlighed i stigende grad blive virkelig for jer og virkeligheden af hans uendelige åndelige sind vil blive mere synligt for jeres progressivt åndeliggørende sind.

6:8.6 (80.3) Aldrig kan konceptet om den Evige Søn skinne klart i dit materielle eller efterfølgende morontiale sind; ikke før I åndeliggøres og påbegynder jeres åndelig himmelfart vil forståelsen af den Evige Søns personlighed begynde at være lig med livligheden af jeres begreb om personligheden af Skabersønnen af Paradisets oprindelse, som personligt og som person engang inkarnerede og levede på Urantia som et menneske mellem mennesker.

6:8.7 (80.4) Gennem hele jeres lokalunivers oplevelse må Skabersønnen, hvis personlighed er forståelig af mennesket, kompensere for jeres manglende evne til at forstå den fulde betydning af den mere eksklusive åndelige, men ikke desto mindre personlige, Evige Søn fra Paradiset. Efterhånden som I udvikler jer gennem Orvonton og Havona, når du lægger bag dig de levende

billeder og dybe minder af Skabersønnen af dit lokalunivers, vil bortgangen af denne materielle og morontia-oplevelse blive kompenseret af stadigt udvidede begreber og intensiveret forståelse af Paradisets Evige Søn, hvis virkelighed og nærhed altid vil forøges når i gør fremskridt i retning mod Paradiset.

6:8.8 (80.5) Den Evige søn er en storslået og lysende personlighed. Selvom det er udover det dødelige og materielle sinds evner til at forstå aktualiteten af personligheden hos et sådan uendeligt væsen, så tvivl ikke, han er en person. Jeg ved hvad jeg taler om. Næsten utallige gange har jeg stået i den Evige Søns guddommelige nærvær og derefter rejst ud i universet for at udføre hans nådige påbud.

6:8.9 (80.6) [Forfattet af en Guddommelig Rådgiver udpeget til at formulere denne redegørelse beskrivende Paradisets Evige Søn.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 6](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 8](#) >>

Kapitel 7

Den Evige Søns Forhold Til Universet

7:0.1 (81.1) DEN Oprindelige Søn beskæftiger sig altid med udførelsen af de åndelige aspekter af Faderens evige formål, som det gradvist udfolder sig i fænomenerne i de udviklende universer med deres mangfoldige grupper af levende væsener. Vi forstår ikke fuldt ud denne evige plan, men det gør Paradis-sønnen uden tvivl.

7:0.2 (81.2) Sønnen er som Faderen idet han søger at skænke alt hvad der er muligt fra ham selv til sine koordinerede Sønner og til deres underordnede Sønner. Og Sønnen deler Faderens selvdistribuerende natur i den uforbeholdne overdragelse af sig selv til den Uendelige Ånd, deres fælles udøvende.

7:0.3 (81.3) Som opretholder af åndelige virkeligheder, er den Anden Kilde og Center det evige modsvar på Paradisøen, som så storslået opretholder alt materielt. Således er den Første Kilde og Center for evigt åbenbaret i den materielle skønhed af de udsøgte mønstre på

den centrale ø og i de åndelige værdier af den Evige Søns overjordiske personlighed.

7:0.4 (81.4) Den Evige Søn er den virkelige opretholder af den vidtstrakte skabelse af åndelige virkeligheder og åndelige væsener. Den åndelige verden er den Evige Søns måde at være på, Sønnens personlige adfærd, og de upersonlige realiteter i åndenaturen reagere altid på den Absolutte Søns perfekte personligheds vilje og formål.

7:0.5 (81.5) Sønner er imidlertid ikke, personlig ansvarlig for ledelsen af alle ånds personligheder. Den personlige skabnings vilje er relativ fri og bestemmer derfor sådanne viljevæseners handlinger. Derfor er den frie vilje ånde verden ikke altid repræsentativ for den Evige Søns karakter, selv da naturen på Urantia ikke i sandhed åbenbarer Paradisets og guddommenes fuldkommenhed og uforanderlighed. Men uanset hvad der kan karakterisere menneskets eller englens frie vilje, fortsætter Sønnens evige greb om den universelle tyngdekraftskontrol af alle åndelige virkeligheder som absolut.

1. Åndstyngdekraftens kredsløb

7:1.1 (81.6) Alt lært vedrørende Guds immanens, hans allestedsnærværelse, almagt, og alvidenhed er lige så sandt for Sønnen på de åndelige domæner. Hele skabelsens rene og universelle åndelig tyngdekraft, dette eksklusive åndelige kredsløb, fører direkte

tilbage til den Anden Kilde og Centers person for Paradis. Han præsiderer over kontrollen og driften af denne evigt allestedsnærværende og fejlfri åndelige forståelse af alle sande åndelige værdier. Således udøver den Evige Søn absolut åndelig suverænitet. Han holder bogstaveligt talt alle åndelige realiteter og alle spirituelle værdier, som der er, i sin hule hånd. Styringen af universel åndelig tyngdekraft *er* universel åndelig suverænitet.

7:1.2 (82.1) Denne tyngdekraftskontrol af åndelige ting virker uafhængigt af tid og rum; derfor er åndsenergi uformindsket i transmission. Åndelig tyngdekraft lider aldrig af tidsforsinkelser, og den undergår heller ikke rumformindskelse. Den aftager ikke i overensstemmelse med kvadratet på afstanden af dens transmission; kredsløbene af ren åndskraft forsinkes ikke af massen af den materielle skabelse. Og denne transcendens af tid og rum ved rene åndelige energier er iboende i Sønnens absolutthed; det er ikke på grund af mellemkomsten af antityngdekraftskræfterne fra den Tredje Kilde og Center.

7:1.3 (82.2) Åndelige realiteter reagerer på det åndelige tyngdepunkts tiltrækningskraft i overensstemmelse med deres kvalitative værdi, deres faktiske grad af åndelig natur. Åndesubstans (kvalitet) er lige så lydhør over for åndelig tyngdekraft som den organiserede energier af fysisk stof (kvantitet) reagerer på fysisk tyngdekraft. Åndelige værdier og åndelige kræfter er *virkelige*. Fra et personlighedssynspunkt er ånd skabelsens sjæl; stof er den skyggefulde fysiske krop.

7:1.4 (82.3)

Ånden tyngdekrafts reaktioner og er altid tro mod indholdet af åndelige værdier, den kvalitative åndelige status for et individ eller en verden. Denne tiltrækningskraft reagerer øjeblikkeligt på de mellem- og indre åndelige værdier i enhver universsituation eller planetarisk tilstand. Hver gang en åndelig virkelighed aktualiseres i universerne, nødvendiggør denne forandring en omgående og øjeblikkelig omstilling af åndelig tyngdekraft. En sådan ny ånd er i virkeligheden en del af den Anden Kilde og Center; og lige så sikkert som det dødelige menneske bliver et åndeligt væsen, vil det nå den åndelige Søn, centrum og kilden til åndelig tyngdekraft.

7:1.5 (82.4)

Sønnens åndelige tiltrækningskraft er i en mindre grad iboende i mange ordener af paradisiske sønner. For der eksisterer inden for åndestyngdekraftens absolutte kredsløb de lokale systemer af åndelige tiltrækning, som fungerer i skabelsens mindre enheder. Sådanne underabsolutte fokaliseringer af åndens tyngdekraft er en del af guddommeligheden af Skaberpersonlighederne i tid og rum og er korreleret med det Højeste Væsens spirende erfaringsmæssige overkontrol.

7:1.6 (82.5)

Åndestyngdekraftens tiltrækning og reaktionen derpå virker ikke kun på universet som helhed men også selv mellem individer og grupper af individer. Der er en åndelig sammenhængskraft blandt de åndelige og åndeliggjorte personligheder i enhver verden, race, nation, eller troende gruppe af individer. Der er en direkte tiltrækningskraft af åndelig natur mellem

åndeligt sindede personer med samme smag og længsler. Udtrykket *åndsslægt* er ikke udelukkende en figurativ talemåde.

7:1.7 (82.6) Ligesom Paradisets materielle tyngdekraft, er den Evige Søns åndelige tyngdekraft absolut. Synd og oprør kan forstyrre driften af lokaluniversets kredsløb, men intet kan suspendere den Evige Søns åndstyngdekraft. Lucifer oprør af sted kom mange ændringer i jeres system af beboede verdner og på Urantia, men vi observerer ikke, at den åndelige karantæne på jeres planet som følge af oprøret, på mindste måde påvirkede tilstedeværelsen og funktionen af enten den Evige Søns allestedsnærværende ånd eller den tilhørende åndstyngdekraftskredsløb.

7:1.8 (82.7) Alle reaktioner af åndstyngdekraftskredsløbet i storuniverset er forudsigelige. Vi anerkender alle handlinger og reaktioner fra den Evige Søns allestedsnærværende ånds og finder dem pålidelige. I overensstemmelse med velkendte love, kan og måler vi åndelig tyngdekraft, og gør det, præcis ligesom mennesket forsøger at beregne den endelige fysiske tyngdekrafts virkemåde. Der er en uforanderlig reaktion fra Sønnens ånd på alle åndelige ting, væsener og personer, og denne reaktion er altid i overensstemmelse med graden af virkelighed (den kvalitative grad af virkelighed) af alle sådanne åndelige værdier.

7:1.9 (83.1) Men sideløbende med denne meget pålidelig og forudsigelig funktion af den Evige Søns åndelige tilstedeværelse, møder man fænomener som ikke er så forudsigelige i deres reaktion. Sådanne fænomener indikerer sandsynligvis Guddomsabsoluttets

koordinerede handling i de spirende åndelige potentialers verdener. Vi ved, at den Evige Søns ånds tilstedeværelse er indflydelsen af en majestætisk og uendelig personlighed, men vi betragter næppe, reaktionerne forbundet med Guddomsabsoluttets formodede medvirken som personlige.

7:1.10 (83.2) Set fra personlighedens synspunkt og af personer, så fremstår den Evige Søn og den Guddomsabsolutte til at være beslægtet på følgende måde: Den Evige Søn dominerer de virkelige åndelige værdiers område, mens Guddommens Absolutte synes at gennemtrænge det enorme domæne af potentielle åndelige værdier. Al virkelig værdi af åndelig natur samler sig i den Evige Søns tyngdekrafts greb, men hvis den er potentiel, så tilsyneladende i nærvær af Guddomsabsoluttet.

7:1.11 (83.3) Ånd synes at opstå fra den Guddomsabsoluttets potentialer; udviklende ånd finder sammenhæng i de erfaringsmæssige og ufuldstændige greb om den Højeste og den Ultimative; i sidste instans finder ånden endelig skæbne i det absolutte greb om den Evige Søns åndelige tyngdekraft. Dette ser ud til at være erfaringsåndens cyklus, men eksistentiel ånd er iboende i uendeligheden af den Anden Kilde og Center.

2. Den evige søns administration

7:2.1 (83.4)

På Paradiset er den Oprindelige Søns tilstedeværelse og personlige aktivitet dybtgående, absolut i åndelig betydning. Når vi passerer udad fra Paradiset gennem Havona og ind i verdener af de syv superuniverser, opdager vi mindre og mindre af den Evige Søns personlige aktivitet. I universerne som opstår efter Havona er den Evige Søns tilstedeværelse personaliseret i Paradissønnerne, betinget af de oplevelsesmæssige realiteter af den Højeste og den Ultimative, og koordineret med det ubegrænsede åndepotentiale i Guddomsabsoluttet.

7:2.2 (83.5)

I centraluniverset kan den Oprindelige Søns personlige aktivitet identificeret i den evige skabelses udsøgte åndelige harmoni. Havona er så vidunderligt perfekt, at den spirituelle status og energitilstandene i dette mønsterunivers er i perfekt og evig balance.

7:2.3 (83.6)

I superuniverserne er Sønnen ikke personligt til stede eller bosat; i disse skabelser opretholder han kun en overpersonlig repræsentation. Disse åndelige manifestationer af Sønnen er ikke personlige; de er ikke i den Universelle Faders personlighedskredsløb. Vi kender ikke noget bedre udtryk som kan anvendes end at betegne dem *superpersonligheder*; og de er endelige væsener; de er hverken absonitte eller absolutte.

7:2.4 (83.7)

Administrationen af den Evige Søn i superuniverserne, der udelukkende er åndelig og overpersonlig, kan ikke skelnes af skabningspersonligheder. Ikke desto mindre, så møder man den altgennemtrængende åndelige trang af Sønnens personlige indflydelse i enhver aktivitetsfase i alle sektorer af Dagenes Ældstes

domæner. I lokaluniverserne observerer vi imidlertid, at den Evige Søn er personligt tilstede i Paradissønnernes personer. Her fungerer den uendelige Søn åndeligt og kreativt i personerne i det majestætiske korps af koordinerende Skabersønner.

3. Den Evige Søns forhold til individet

7:3.1 (84.1) Under opstigningen i lokaluniverset ser tidens dødelige Skabersønnen som den Evige Søns personlige repræsentant. Men når de begynder opstigningen i superuniversets uddannelsessystem, opdager tidens pilgrimme i stigende grad den himmelske tilstedeværelse af den Evige Søns inspirerende ånd, og de er i stand til at drage fordel ved indtagelsen af denne tjeneste for åndelig energiopladning. I Havona bliver de opstigende stadig mere bevidste om den kærlige omfavelse af den Oprindelige Søns altgennemtrængende ånd. På intet tidspunkt i hele den dødeliges opstigning bor den Evige Søns ånd i sindet eller sjælen af tidens pilgrimme, men hans gavnlige effekt er altid nær og engagerer sig altid med velfærd og åndelig sikkerhed for de fremrykkende børn af tiden.

7:3.2 (84.2) Den evige søns åndelige tyngdekraft udgør den iboende hemmelighed bag paradisopstigningen af overlevende menneskesjæle. Alle ægte åndelige værdier og alle af god tro spiritualiserede individer holdes inden for det ufejlbarlig greb af den Evige Søns åndelige tyngdekraft. Det dødelige sind indleder for

eksempel, sin karriere som en materiel mekanisme og bliver til sidst mønstret ind i Finalitkorpset som en næsten perfektioneret åndelig eksistens, der gradvis bliver mindre og mindre underlagt materiel tyngdekraft og tilsvarende mere reagerende på den indadgående trækkende drift af åndelig tyngdekraft under hele denne oplevelse. Åndstyngdekrafts- kredsløbet trækker bogstaveligt talt menneskets sjæl hen imod Paradiset.

7:3.3 (84.3) Åndstyngdekraftskredsløbet er den grundlæggende kanal til at overføre det troende menneskehjertes ægte bønner fra niveauet af menneskelig bevidsthed til Guddommens virkelige bevidsthed. Det, der repræsenterer sand åndelig værdi i jeres anmodninger vil blive grebet af det universelle kredsløb af åndelig tyngdekraft og vil straks og samtidigt gå videre til alle berørte guddommelige personligheder. Enhver vil beskæftige sig med det som tilhører hans personlige felt. Derfor er det i jeres praktiske religiøse oplevelse, ligegyldigt, i henvendelse af jeres bønner, visualiserer Skabersønnen af jeres lokalunivers eller den Evige Søn i centrum af alle ting.

7:3.4 (84.4) Åndstyngdekraftskredsløbets diskriminerende proces kan muligvis sammenlignes med funktionerne i de neurale kredsløb i den materielle menneskelige krop; fornemmelser rejser indad over nervebanerne; nogle tilbageholdes og reageres på af de nedre automatiske rygmarvscentre; andre passerer forbi til mindre automatiske men vanedannende centre i den nedre hjerne, mens de vigtigste og livsnødvendige indkommende beskeder fare lynhurtigt

forbi disse underordnede centre og straks registreres i de højeste niveauer af menneskelig bevidsthed.

7:3.5 (84.5) Men hvor meget mere perfekt er den åndelige verdens fremragende teknik! Hvis noget opstå i jeres bevidsthed, som er fyldt med højeste åndelig værdi, når I giver udtryk for det, kan ingen kraft i universet forhindre, at det fare direkte til hele skabelsens Absolutte Åndepersonlighed.

7:3.6 (84.6) Men omvendt, hvis jeres bønner er ren materielle og helt selvcentreret, så eksisterer der ingen plan hvorved sådanne uværdige bønner kan registreres i den Evige Søns åndekredsløb. Indholdet af enhver bøn som ikke er “åndsbetinget” kan ikke finde nogen plads i det universelle åndelige kredsløb; sådanne rent selviske og materielle anmodninger er dødfødte; de stiger ikke op i kredsløbene af sande åndelige værdier. Sådanne ord er som “tomme tønder buldre mest”.

7:3.7 (85.1) Det er den motiverende tanke, det åndelige indhold, der validerer den dødelige bøn Ord er værdiløse.

4. Den guddommelige perfektions plan

7:4.1 (85.2) Den Evige Søn er i evig forbindelse med Faderen i den vellykkede gennemførelse af den *guddommelige fremskridtplan*; den universelle plan for skabelse, evolution, opstigning, og perfektion af viljeskabninger. Og, i guddommelig trofasthed, er Sønnen Faderens evige ligemand.

7:4.2 (85.3)

Faderen og hans Søn er som ét i formuleringen og gennemførelsen af denne gigantiske opnåelsesplan for at fremme tidens materielle væsener frem til evighedens fuldkommenhed. Dette projekt for den åndelige ophøjelse af rummets opstigende sjæle er en fælles skabelse af Faderen og Sønnen, og de er, med samarbejdet fra den Uendelige Ånd, engageret i associativ udførelse af deres guddommelige formål.

7:4.3 (85.4)

Denne guddommelige plan for opnåelse af perfektion omfatter tre enestående, skønt vidunderlig indbyrdes forbundet, foretagender af universelle eventyr:

7:4.4 (85.5)

1. *Planen for progressiv opnåelse.* Dette er den Universelle Faders plan for evolutionær opstigning, et program, der uforbeholdent blev accepteret af den Evige Søn, da han samtykkede til Faders forslag: “Lad os skabe dødelige væsener i vores eget billede.” Denne bestemmelse om at opløfte tidens skabninger involverer Faderens overdragelse af Tankeretterne og begavelse af materielle skabninger med personlighedens rettigheder.

7:4.5 (85.6)

2. *Overdragelses planen.* Den næste universelle plan er den store Fader-åbenbarings foretagende af den Evige Søn og hans koordinerede Sønner. Dette er den Evige Søns forslag og består af hans overdragelse af Guds sønner til de evolutionære skabninger, for der at personlisere og implementere, for at inkarnere og virkeliggøre, Faderens kærlighed og Sønnens barmhjertighed til skabningerne af alle universer. Som en tilhørende del i overdragelsesplanen og som

en foreløbig træk ved denne kærlighedstjeneste, fungerer Paradissønnerne som rehabilitatorer af det, som vildledte viljeskabninger har bragt i åndelig fare. Når og hvor som helst der opstår en forsinkelse i gennemførelsen af opnåelsesplanen, hvis oprør, måske, skulle spolere eller komplicere denne virksomhed, så bliver nødbestemmelserne i overdragelsesplanens straks aktive. Paradissønnerne står forpligtet og klar til at virke som genoprettere, til at gå ind i selve oprørets riger og der genoprette sfærernes åndelige status. Og sådan en heroisk tjeneste udførte en koordineret Skabersøn på Urantia i forbindelse med sin erfaringsmæssige overdragelseskariere med at opnå suverænitet.

7:4.6 (85.7)

3. Planen for Barmhjertighedstjeneste. Da

opnåelsesplanen og overdragelsesplanen var blevet formuleret og bekendtgjort, alene og af ham selv, projekterede og igangsatte den Uendelige Ånd, den enorme og universelle virksomhed af barmhjertighedstjeneste. Dette er den tjeneste, der er så grundlæggende for den praktiske og effektive drift af både opnåelse og overdragelsesforpligtelser, og de åndelige personligheder i den Tredje Kilde og Centers deltager alle i barmhjertighedstjeneste ånd, som i så høj grad er en del af den Tredje Guddomsperson natur. Ikke kun i skabelsen men også i administrationen, fungerer den Uendelige Ånd ægte og bogstaveligt som Faderens og Sønnens fælles udøvende.

7:4.7 (86.1)

Den Evige Søn er den personlige tillidsmand, den guddommelige vogter, af Faderens universelle plan for opstigende

skabninger. Efter at have bekendtgjort det universelle mandat, “Vær du fuldkommen, ligesom jeg er fuldkommen,” betroede Faderen udførelsen af dette enorme forpligtelse til den Evige Søn; og den Evige Søn deler forvaltningen af denne himmelske virksomhed med sin guddommelig koordinator, den Uendelige Ånd. Således samarbejder Guddommene effektivt i arbejdet med skabelse, kontrol, evolution, åbenbaring og tjeneste—og om nødvendigt, i genoprettelse og rehabilitering.

5. Overdragelsesånden

7:5.1 (86.2) Den Evige Søn forenede sig uden forbehold med den Universelle Fader i udsendelse af det mægtige påbud til hele skabelsen: “Vær du perfekt, ligesom din Fader i Havona er perfekt.” Og lige siden, har denne invitationskommando motiveret alle overlevelsplaner og overdragelsesprojekter for den Evige Søn og hans store familie af koordinerede og tilhørende Sønner. Og i selve disse overdragelser er Guds Sønner blevet “vejen, sandheden, og livet” for alle evolutionære væsener.

7:5.2 (86.3) Den Evige Søn kan ikke direkte få kontakt med mennesker ligesom Fader gennem gaven af de førpersonlige Tankerettere, men den Evige Søn nærmer sig de skabte personligheder via en række nedadgående gradueringer af

guddommelig sønskab, indtil han er i stand til at stå i menneskets nærhed og, til tider som mennesket selv.

7:5.3 (86.4) Den Evige Søns rent personlige natur er ude af stand til fragmentering. Den Evige Søn tjener som en åndelig indflydelse eller som en person, aldrig på anden måde. Sønnen finder det umuligt at blive en del af skabningens oplevelse i den forstand, at Faderens Retter deltager deri, men den Evige Søn kompenserer denne begrænsning ved overdragelsesteknikken. Hvad oplevelsen af fragmenterede enheder betyder for den Universelle Fader, betyder Paradissønnernes inkarnationserfaringer for den Evige Søn.

7:5.4 (86.5) Den Evige Søn kommer ikke til det dødelige menneske som den guddommelige vilje, Tankeretteren i det menneskelige sind, men den Evige Søn kom til det dødelige menneske på Urantia, da hans Søns, Michael af Nebadons guddommelige *personlighed*, inkarneret i Jesu af Nazareths menneskelige natur. For at dele oplevelsen af skabte personligheder må Guds Paradissønner påtage sig selve naturerne af sådanne skabninger og inkarnere deres guddommelige personligheder som de faktiske skabninger selv. Inkarnation, Sonaringtons hemmelighed, er teknikken til Sønnens flugt fra personlighedsabsolutismens ellers altomfattende lænker.

7:5.5 (86.6) For længe, længe siden skænkede den Evige Søn sig selv til hver af de centrale skabelses kredsløb til oplysning og fremskridt for alle beboere og pilgrimme i Havona, inklusiv tidens opstigende pilgrimme. På ingen af disse syv overdragelser fungerede han som hverken opstiger eller en Havoner. Han eksisterede som sig selv. Hans oplevelse var enestående; det var ikke *med* eller *som* et

menneske eller en anden pilgrim men på en eller anden måde associativt i overpersonlig forstand.

7:5.6 (86.7) Han passerede heller ikke gennem den hvile som intervenserer mellem det indre Havona-kredsløb og Paradisets kyster. Det er ikke muligt for ham, et absolut væsen, at suspendere personlighedsbevidstheden, for i ham centrerer alle linjer af åndelig tyngdekraft. Og under disse overdragelses tider var den centrale Paradis boligs åndelige lysstyrke uformindsket, og Sønnens greb om universel åndelig tyngdekraft var uformindsket.

7:5.7 (87.1) Den Evige Søns overdragelser i Havona er ikke indenfor rammerne af menneskelig fantasi; de var transcendentale. Han udvidede oplevelsen for hele Havona dengang og senere, men vi ved ikke, om han forøgede den formodede erfaringsmæssige kapacitet af sin eksistentielle natur. Det ville falde indenfor overdragelsesmysteriet for Paradissønnerne. Vi tror imidlertid, at hvad end den Evige Søn erhvervede sig på disse overdragelsesmissioner, har han lige siden bevaret; men vi ved ikke hvad det er.

7:5.8 (87.2) Uanset vores vanskeligheder i forståelsen af overdragelserne af den Anden guddomspersonlighed, forstår vi Havona-overdragelsen af en søn af den Evige Søn, som bogstaveligt talt passerede gennem centraluniversets kredsløb og faktisk delte de erfaringer, som udgør en opstigendes forberedelse til opnåelse af Guddom. Dette var den oprindelige Mikael, den førstefødte Skabersøn, og han passerede gennem de opstigende pilgrimmes livs erfaringer fra kredsløb til kredsløb, mens han personligt rejste et trin

i hver cirkel med dem i Grandfandas dage, den første af alle dødelige til at nå Havona.

7:5.9 (87.3) Uanset hvad denne oprindelige Mikael åbenbarede, gjorde han den transcendent overdragelse af den Oprindelige Modersøn virkelig for skabningerne i Havona. Så virkelig, at hver pilgrim af tiden, der anstrenger sig i eventyret for at nå Havona-kredsløbene, for altid bliver opmuntret og styrket af den sikre viden om, at Guds Evige Søn syv gange abdicerede Paradisets magt og herlighed for at deltage i tidens oplevelser af pilgrimmene fra tid og rum, på de syv kredsløb af tiltagende Havona opnåelse.

7:5.10 (87.4) Den Evige Søn er den forbilledlige inspiration for alle Guds sønner i deres overdragelsestjeneste overalt i universerne af tid og rum. De koordinerede Skabersønner og de tilknyttede Administrationssønner, sammen med andre uåbenbarede orener af sønskab, deltager alle i denne vidunderlige villighed til at skænke sig selv til skabningens forskellige klasser og som skabningerne selv. Derfor er det i ånden og på grund af naturens slægtskab såvel som oprindelsens kendsgerning sandt, at den Evige Søn ved at skænke hver enkelt af Guds Sønnerne til rumverdenene, i og gennem og ved disse skænkninger, har skænket sig selv til universernes intelligente viljesvæsener.

7:5.11 (87.5) I ånd og natur, om ikke i alle egenskaber, er hver Paradissøn et guddommeligt perfekt portræt af den oprindelige søn. Det er bogstaveligt talt sandt, at enhver, der har set en Paradissøn, har set Guds evige Søn.

6. Guds paradissønner

7:6.1 (87.6) Manglen af viden om de mange Guds sønner er en kilde til stor forvirring på Urantia. Og denne uvidenhed bliver stædigt fastholdt til trods for sådanne udtalelser som optegnelsen fra et konklave af disse guddommelige personligheder: “Da Guds Sønner forkyndte glæde, og alle Morgenstjernerne sang sammen.” Hvert årtusinde af sektorstandardtid samles de forskellige ordener af guddommelige sønner til deres periodiske konklaver.

7:6.2 (87.7) Den Evige Søn er den personlige kilde til de henrivende egenskaber af barmhjertighed og tjeneste som så rigeligt kendetegner alle ordener af Guds nedstigende Sønner, som de fungerer overalt i skabelsen. Hele den guddommelige natur, hvis ikke hele uendeligheden af egenskaber, overfører den Evige Søn ufejlbarligt til Paradissønnerne, som går ud fra den evige Ø for at åbenbare hans guddommelige karakter til universernes univers.

7:6.3 (88.1) Den Oprindelige og Evige Søn er afkoms-personen af den “første” fuldendte og uendelige tanke om den Universelle Fader. Hver gang den Universelle Fader og den Evige Søn i fællesskab projicerer en ny, original, identisk, enestående, og absolut personlig tanke, i selvsamme øjeblik bliver denne kreative idé perfekt og endelig personaligjort i væsen og personlighed af en ny og original *Skabersøn*. I åndelig natur, guddommelig visdom, og koordineret skabende kraft, er disse Skabersønner potentielt ligestillede med Gud Faderen og Gud Sønnen.

7:6.4 (88.2)

Skabersønnerne går ud fra Paradiset og ind i tidens universer og fuldfører i samarbejdet med de kontrollerende og kreative instanser i den Tredje Kilde og Center organiseringen af lokaluniversernes i den fremadskridende evolution. Disse sønner er ikke knyttet til, og er heller ikke optager af, de centrale og universelle kontroller af materie, sind og ånd. Derfor er de begrænset i deres kreative handlinger af før-eksistensen, prioriteten, og oprindeligheden af den Første Kilde og Center og hans koordinerede Absolutter. Disse sønner er kun i stand til at administrere det, som de bringer ind i eksistens. Absolut administration er iboende i prioritet af tilværelsen, og er uadskillelig fra evigheden af tilstedeværelse. Faderen forbliver primær i universerne.

7:6.5 (88.3)

Ligesom Skabersønnerne er personliggjorte af Faderen og Sønnen, således er *Administratorsønnerne* personliggjorte af Sønnen og Ånden. Disse er Sønnerne, som i skabningens inkarnationsoplevelse, fortjener retten til at tjene som overlevelsedommere i tidens og rummets skabelser.

7:6.6 (88.4)

Faderen, Sønnen, og Ånden forenes også for at personliggøre de alsidige *Treenighedens Lærersønner*, som spænder over storuniverset som de himmelske lærere af alle personligheder, menneskelige og guddommelige. Og der er talrige andre ordener af Paradisets sønskab, som ikke er bragt til de dødeliges opmærksomhed på Urantia.

7:6.7 (88.5)

Mellem den Oprindelige Modersøn og disse skarer af Paradissønner spredt ud over hele skabelsen er der en direkte og eksklusiv kommunikationskanal, en kanal hvis funktion er iboende i kvaliteten af åndeligt slægtskab, som forener dem i bånd af næsten absolut åndelig forening. Dette kredsløb mellem Guds Sønner er helt forskelligt fra det universelle kredsløb af åndstyngdekraften, som også er centreret i personen af den Anden Kilde og Center. Alle Guds Sønner, som har oprindelse i Paradisguddommenes personer, er i direkte og konstant kommunikation med den Evige Moder Søn. Og sådan en kommunikation er øjeblikkelig; den er uafhængig af tid selvom den nogle gange er betinget af rummet.

7:6.8 (88.6)

Den Evige Søn har ikke altid kun det fuldkommen viden angående status, tanker, og de mangeartede aktiviteter af alle Paradisets sønskab, men han har også fuldkommen viden til enhver tid om alt af åndelig værdi, som eksisterer i alle skabningers hjerter, i den første centrale skabelse af evigheden, og i de sekundære tidsskabelser af de koordinerede Skabersønner.

7. Faders højeste åbenbaring

7:7.1 (88.7)

Den Evige Søn er en fuldstændig, eksklusiv, universel og endelig åbenbaring af den Universelle Faders ånd og personlighed. Al viden om og information om Faderen kommer fra den Evige Søn og hans Paradissønner. Den Evige Søn er fra evigheden og er helt og uden åndelig kvalifikation ét med Faderen. I guddommelig

personlighed er de koordinerede; i åndelig natur er de lige; i guddommelighed er de identiske.

7:7.2 (89.1) Guds karakter kunne umuligt blive væsentlig forbedret i Sønnens person, for den guddommelige Fader er uendelig perfekt, men denne karakter og personlighed forstærkes, ved at afhænde det ikke-personlige og ikke-åndelige, til åbenbaring for skabninger. Den Første Kilde og Center er meget mere end en personlighed, men alle de åndelige kvaliteter af faderpersonligheden i den Første Kilde og Center er åndeligt tilstede i den Evige Søns absolutte personlighed.

7:7.3 (89.2) Den oprindelige Søn og hans Sønner er engageret i tilblivelsen af en universel åbenbaring af Faderens åndelige og personlige natur til hele skabelsen. I centraluniverset, superuniverserne, lokaluniverserne, eller på de beboede planeter, er det en Paradissøn, der åbenbarer den Universelle Fader til mennesker og engle. Den Evige Søn og hans Sønner åbenbarer skabningens vej for de skabte til den Universelle Fader. Og selv vi af høj oprindelse forstår Faderen meget mere udførligt når vi studerer åbenbaringen af hans karakter og personlighed i den Evige Søn og i den Evige Søns Sønner.

7:7.4 (89.3) Faderen kommer kun ned til jer som en personlighed gennem den Evige Søns guddommelige Sønner. Og I opnår Faderen af selvsamme levende vej; I opstiger til Faderen ved vejledning fra denne gruppe af guddommelige Sønner. Og dette forbliver sandt til trods for, at selve jeres personlighed, er en direkte overdragelse af den Universelle Fader.

7:7.5 (89.4)

I alle disse udbredte aktiviteter af den Evige Søns vidtstrakte åndelige administration, glem da ikke, at Sønnen er en person lige så sikkert og virkelig, som at Faderen er en person. Faktisk vil den Evige Søn være lettere at nærme sig for væsener af den engang menneskelige orden end den Universelle Fader. I tidens pilgrimmes gennem Havonas kredsløb, vil I være kompetent til at opnå Sønnen længe før I er parat til at skelne Faderen.

7:7.6 (89.5)

I vil forstå mere af den Evige Søns karakter og barmhjertige natur, når I mediterer over åbenbaringen af disse guddommelige egenskaber, som blev skabt i kærlig tjeneste af jeres egen Skabersøn, engang Menneskesøn på jorden, nu den ophøjede suveræne af jeres lokalunivers—Menneskesønnen og Guds Søn.

7:7.7 (89.6)

[Forfattet af en guddommelig rådgiver, der har fået til opgave at formulere denne udtalelse, der skildrer Paradisets Evige Søn.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 7](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 9](#) >>

Kapitel 8

Den Uendelige Ånd

8:0.1 (90.1) TILBAGE i evigheden, når den Universelle Faders “første” uendelige og absolutte tanke i den Evige Søn finder et så fuldkomment og passende ord for sit guddommelige udtryk, opstår både Tanke-Guds og Ord-Guds højeste ønske om en universel og uendelig agent for gensidigt udtryk og kombineret handling.

8:0.2 (90.2) I evighedens daggry bliver både Faderen og Sønnen uendeligt bevidst om deres gensidige afhængighed, deres evige og absolutte enhed; og derfor indgår de i en uendelig og evig pagt af guddommelig partnerskab. Denne aldrig ophørende overenskomst er skabt til udførelsen af deres forenede begreber gennem hele evighedens cirkel; og lige siden denne evighedsbegivenhed fortsætter Faderen og Sønnen i denne guddommelige sammenslutning.

8:0.3 (90.3) Vi er nu ansigt til ansigt med den evige oprindelse af den Uendelige Ånd, den Tredje Guddomsperson. I selvsamme øjeblik Gud Faderen og Gud Sønnen i fællesskab udtænker en identisk og

uendelig handling—udførelsen af en absolut tankeplan—selvsamme øjeblik, springer den Uendelig Ånd fuldt ud i eksistensen.

8:0.4 (90.4) Ved således at recitere rækkefølgen af guddommenes oprindelse, gør jeg det kun for at sætte dig i stand til at tænke på deres forhold. I virkeligheden eksisterer de alle tre fra evighed; de er eksistentielle. De er uden begyndelse eller slutning af dage; de er koordinerede, suveræne, ultimative, absolutte og uendelige. De er og har altid været og vil altid være. Og de er tre tydeligt individualiserede, men evigt forbundne personer, Gud Faderen, Gud Sønnen og Gud Ånden.

1. Handlingens gud

8:1.1 (90.5) I fortidens evighed bliver den guddommelige personlighedscyklus perfekt og fuldstændig ved personliggørelsen af den Uendelige Ånd. Handlingens Gud eksisterer, og rummets enorme scene er sat til skabelsens overvældende drama—det universelle eventyr—det guddommelige panorama af de evige tidsaldre.

8:1.2 (90.6) Den Uendelige Ånds første handling er inspektion og anerkendelse af sine guddommelige forældre, Fader-Far og Moder-Sønnen. Han, Ånden, identificerer dem begge ubetinget. Han er fuldstændig bekendt med deres separate personligheder og uendelige egenskaber, såvel som deres kombinerede natur og forenede

funktion. Dernæst, frivilligt, med transcendent villighed og inspirerende spontanitet aflægger den tredje guddomsperson et løfte, på trods af sin lighed med den første og anden person, evig loyalitet til Gud Faderen og anerkender evig afhængighed af Gud Sønnen.

8:1.3 (90.7) Som en iboende del af karakteren af denne transaktion og i gensidig anerkendelse af hver personligheds uafhængighed og den udøvende forening af dem alle tre, er evighedens cyklus etableret. Paradistreenigheden eksisterer. Scenen for det universelle rum er sat til det mangfoldige og uendelige panorama af den kreative udfoldelse af formålet med den Universelle Fader gennem den Evige Søns personlighed og ved udførelsen af Handlingens Gud, det udøvende organ for realityforestillingerne af Fader-Søn-skaberpartnerskabet.

8:1.4 (91.1) Handlingens Gud fungerer og rummets døde hvælvinger er i bevægelse. En milliard perfekte sfærer får eksistens i et blink. Forud for dette hypotetiske evighedsøjeblik er de rumenergier, der er iboende i Paradiset, eksisterende og potentielt virksomme, men de har ingen aktualitet; heller ikke fysisk tyngdekraft kan måles undtagen ved materielle realiteters reaktion på dens uophørlige tiltrækning. Der er intet materielt univers i dette (antagede) evigt fjerne øjeblik, men selve det øjeblik, en milliard verdener materialiseres, er der bevis for at tyngdekraften tilstrækkelig og hensigtsmæssig til at holde dem i Paradisets evige greb.

8:1.5 (91.2) Gennem Gudernes skabelse blinker der nu den anden form for energi, og denne udstrømmende ånd gribes øjeblikkeligt af den Evige Søns åndelige tyngdekraft. Således bliver det dobbelte

tyngdekraftsomfavnede univers omfattet af den, berørt af uendelighedens energi og nedsænket i guddommelighedens ånd. På denne måde bliver livets grobund forberedt til sindets bevidsthed manifesteret i den Uendelige Ånds tilhørende intelligens kredsløb.

8:1.6 (91.3) På disse frø af potentiel eksistens, spredt ud over Gudernes centrale skabelse, handler Faderen, og skabningens personlighed fremkommer. Derefter fylder Paradisguddommenes tilstedeværelse alt organiseret rum og begynder effektivt at trække alle ting og væsener mod Paradis.

8:1.7 (91.4) Den Uendelige Ånd eviggøres samtidig med fødslen af Havona- verdenerne, idet dette centralunivers skabes af ham og med ham og i ham i lydighed til Faderen og Sønnens kombinerede begreber og forenede viljer. Den Tredje Person guddommeliggøres ved selve denne handling af fælles skabelse, og han forbliver for evigt Samskaber.

8:1.8 (91.5) Disse er de storslåede og imponerende tider med Faderens og Sønnens kreative ekspansion ved, og i, handlingen fra deres fælles partner og eksklusive udøvende, den Tredje Kilde og Center. Der eksisterer ingen optegnelser fra disse gribende tider. Vi har kun de magre oplysninger fra den Uendelige Ånd til at underbygge disse mægtige transaktioner, og han bekræfter kun den kendsgerning, at centraluniverset og alt, hvad der hører dertil, blev forevigt samtidig med hans opnåelse af personlighed og bevidste eksistens.

8:1.9 (91.6) Kortfattet, så vidner den Uendelige Ånd om, at eftersom han er evig, så er centraluniverset også evigt. Og dette er det traditionelle begyndelsespunkt på historien om universernes univers. Absolut intet er kendt, og der eksisterer ingen optegnelser, vedrørende nogen begivenhed eller transaktion forud for dette overvældende udbrud af kreativ energi og administrativ visdom, der krystalliserede det enorme univers, som eksisterer, og så udsøgt fungerer, i centrum af alle ting. Ud over denne begivenhed ligger evighedens uransagelige transaktioner og uendelighedens dybder—absolut mystik.

8:1.10 (91.7) Og vi portrætterer derfor den gradvise oprindelse af den Tredje Kilde og Center som en forklarende indrømmelse til de dødelige skabningers tidsbundne og rumbetingede sind. Menneskets sind må have et begyndelsespunkt for visualiseringen af universets historie, og jeg er blevet instrueret til at give denne tilnærmelsesteknik til de historiske evighedsbegreber. I det materielle sind, kræver konsistens en første årsag; derfor postulerer vi den Universelle Fader som den Første Kilde og det Absolutte Center for hele skabelsen, og instruerer samtidig alle skabningers sind om, at Sønnen og Ånden er evige med Faderen i alle faser af universets historie og i alle områder af kreative aktiviteter. Og vi gør dette uden på nogen måde at tilsidesætte virkeligheden og evigheden af Paradis øen og den Egenskabsløse, den Universelle og guddommelige absolutter.

8:1.11 (92.1) Det er nok for tidens børns materielle sind til at kunne forestille sig Faderen i evigheden. Vi ved, at ethvert barn bedst kan

relatere sig til virkeligheden ved først at mestre forholdet mellem barn og forældre, og ved at udvide dette begreb til at omfatte familien som en helhed. Efterfølgende vil barnets voksende sind være i stand til at tilpasse sig familieforhold, samfundsforhold, race, og verden, og derefter til universet, superuniverset, selv til universernes univers.

2. Den Uendelige Ånds natur

8:2.1 (92.2) Samskaberer er fra evigheden og er helt og uforbeholdent ét med den Universelle Fader og den Evige Søn. Den Uendelige Ånd afspejler i fuldkommenhed ikke kun i Paradisfaderens men også den Oprindelige Søns natur.

8:2.2 (92.3) Den Tredje Kilde og Center er kendt under utallige titler: Den Universelle Ånd, den Højeste Vejleder, Samskaberer, den Guddommelige Udøver, det Uendelige Sind, Åndernes Ånd, Paradisets Moderånd, Samforeneren, den Endelige Koordinator, den Allestedsnærværende Ånd, den Absolutte intelligens, den guddommelige handling; og på Urantia forveksles han undertiden med det kosmiske sind.

8:2.3 (92.4) Det er helt korrekt at betegne den tredje guddomsperson som den Uendelige Ånd, for Gud er ånd. Men materielle skabninger, der har en tendens til fejlagtigt at betragte stof som grundlæggende virkelighed og sind, sammen med ånd, som postulerer rodfæstet i

materien, ville bedre kunne forstå den Tredje Kilde og Center, hvis han var kaldt den Uendelige Virkelighed, den Universelle Organisator, eller Personligheds Koordinator.

8:2.4 (92.5) Den Uendelige Ånd, som en univers åbenbaring af guddommelighed, er udforskkelig og helt udover menneskelig fatteevne. For at fornemme Åndens absolutthed, behøves I kun at betragte den Universelle Faders uendelighed og have dyb respekt for den Oprindelige Søns evighed.

8:2.5 (92.6) Der er et virkelig mystik i den Uendelige Ånds person, men ikke så meget som i Faderen og Sønnen. Af alle aspekter af Faderens natur, er Samskaberens den mest bemærkelsesværdige som åbenbarer sin uendelighed. Selv hvis mesteruniverset i sidste instans udvider sig til det uendelige, så vil Samforenerens åndetilstedeværelse, energikontrol, og sinds potentiale blive fundet tilstrækkelig til at møde kravene til sådan en grænseløs skabelse.

8:2.6 (92.7) Skønt den Uendelige Ånd på alle måder deler den Universelle Faders fuldkommenhed, retfærdighed og kærlighed, så tenderer den Uendelige Ånd mod den evige Søns barmhjertigheds egenskaber, og bliver dermed Paradisgudernes barmhjertighedstjener til storuniverset. Nu og altid—universelt og evigt—er Ånden en barmhjertighedstjener, for ligesom de guddommelige Sønner åbenbarer Guds kærlighed, således skildrer den guddommelige Ånd Guds barmhjertighed.

8:2.7 (93.1) Det er ikke muligt, at Ånden kan have mere af godhed end Faderen, eftersom at al godhed har oprindelse i Faderen, men i

Åndens handlinger kan vi bedre forstå sådan godhed. Faderens trofasthed og Sønnens standhaftighed gøres meget virkelige for åndevæsenerne og sfærernes materielle skabninger ved den kærlige tjeneste og den uophørlige tjeneste af den Uendelige Ånds personligheder.

8:2.8 (93.2) Samskaberer arver al Faderens skønhed i tanke og sandhedens karakter. Og disse sublime træk af guddommelighed er koordineret i de næsten højeste niveauer af det kosmiske sind underkastet den uendelige og evige visdom i det ubetingede og grænseløse sind i den Tredje Kilde og Center.

3. Åndens forhold til faderen og sønnen

8:3.1 (93.3) Ligesom den Evige Søn er ordudtrykket for den Universelle Faders “første” absolutte og uendelige tanke, således er Samforeneren den perfekte udførelse af det “første” fuldførte kreative begreb eller plan for den kombineret handling af Fader-Søn personlighedspartnerskabet af absolut tanke og ord forening. Den Tredje Kilde og Center bliver eviggjort samtidig med den centrale eller officielle skabelse, og kun denne centrale skabelse blandt universerne er evig i eksistens.

8:3.2 (93.4) Siden personaliseringen af den Tredje Kilde, deltager den Første Kilde ikke længere personligt i universets skabelse. Den Universelle Fader uddelegerer alt muligt ud til sin Evige Søn;

ligeledes skænker den Evige Søn al mulig autoritet og styrke til Samskaberens.

8:3.3 (93.5) Den Evige Søn og Samskaberens har, som partnere og gennem deres koordinerede personligheder, planlagt og formgivet ethvert univers som er blevet bragt i eksistens efter Havona. Ånden opretholder den samme personlige forhold til Sønnen i hele den efterfølgende skabelse som Sønnen opretholder til Faderen i den første og centrale skabelse.

8:3.4 (93.6) En skabersøn af den evige søn og en skabende ånd af den uendelige ånd skabte dig og dit univers; og mens Faderen i trofasthed opretholder det, som de har organiseret, tilfalder det denne Universsøn og denne Universånd, at fremme og opretholde deres arbejde såvel som at tjene de skabninger, de selv har skabt.

8:3.5 (93.7) Den Uendelige Ånd er den alkærlige Faders og den helt barmhjertige Søns effektive repræsentant for udførelsen af deres fælles projekt med at trække alle sandhedselskende sjæle til sig i alle verdener i tid og rum. I selvsamme øjeblik, hvor den Evige Søn accepterede sin Faders plan for fuldkommenhedsopnåelse for universernes skabninger, i det øjeblik opstigelsesprojektet blev en Fader-Søn plan, i det øjeblik blev den Uendelige Ånd den fælles administrator af Faderen og Sønnen for udførelsen af deres forenede og evige formål. Og dermed forpligtede den Uendelige Ånd alle sine ressourcer af guddommelig nærvær og åndelige personligheder til Faderen og Sønnen; han har dedikeret *alt* til denne forbløffende plan om ophøjelse af overlevende viljeskabninger til de guddommelige højder af Paradisets perfektion.

8:3.6 (93.8) Den Uendelige Ånd er en fuldendt, eksklusiv, og universel åbenbaring af den Universelle Fader og hans Evige Søn. Al viden om Fader-Søn partnerskabet skal have gennem den Uendelige Ånd, den fælles repræsentant for den guddommelige forening af tanke og ord.

8:3.7 (93.9) Den Evige Søn er den eneste vej for tilnærmelse til den Universelle Fader, og den Uendelige Ånd er den eneste måde for at opnå den Evige Søn. Kun ved hjælp af Åndens tålmodige tjeneste er tidens opstigende væsener i stand til at opdage Sønnen.

8:3.8 (94.1) Ved centret for alle ting er den Uendelige Ånd, den første af paradisguddommene som de opstigende pilgrimme opnår. Den Tredje Person omslutter den Anden og den Første Person og må derfor først anerkendes af alle, der er kandidater for præsentation for Sønnen og hans Fader.

8:3.9 (94.2) Og på mange andre måder repræsenterer og tjener Ånden tilsvarende Faderen og Sønnen.

4. Ånden af guddommelig tjeneste

8:4.1 (94.3) Parallelt med det fysiske univers hvor Paradisets tyngdekraft holder alting sammen, er det åndelige univers, hvori Sønnens ord fortolker Guds tanke og, når “gjort til kød” demonstrerer den kærlige barmhjertighed af de tilknyttede Skaberes kombinerede natur. Men i og gennem hele denne materielle og åndelige skabelse er der et stort område, hvor den Uendelige Ånd og

hans åndelige afkom viser de guddommelige forældres kombinerede barmhjertighed, tålmodighed og evige hengivenhed over for deres fælles planlagte og tilblivende intelligente børn. Evig tjeneste i sindet er essensen af Åndens guddommelige karakter. Og alle åndelige afkom af Samforeneren tager del i dette ønske om at hjælpe, denne guddommelige indre trang til tjeneste.

8:4.2 (94.4) Gud er kærlighed, Sønnen er barmhjertighed, Ånder er tjeneste—tjeneesten for guddommelig kærlighed og endeløs barmhjertighed til hele den intelligente skabelse. Ånden er personificeringen af Faderens kærlighed og Sønnens barmhjertighed; i ham er de evigt forenet i universel tjeneste. Ånden er *kærlighed anvendt* på skabelsen af skabningen, Faderens og Sønnens kombinerede kærlighed.

8:4.3 (94.5) På Urantia er den Uendelige Ånd kendt som en allestedsnærværende indflydelse, en universel tilstedeværelse, men i Havona vil I komme til at kende ham som en personlig tilstedeværelse involveret i virkelig tjeneste. Her er Paradisåndens tjeneste det eksemplariske og inspirerende mønster for enhver af hans koordinerede Ånder og underordnede personligheder, som tjener de skabte væsener på verdenerne af tid og rum. I dette guddommelige univers deltog den Uendelige Ånd fuldt ud i den Evige Søns syv transcendentale tilsynekomster; på samme måde deltog han sammen med den oprindelige Mikael Søn i de syv overdragelser på Havonas kredsløb, og blev derved den sympatiske og forstående åndstjener for enhver pilgrim i tiden, der gennemløber disse perfekte cirkler i det høje.

8:4.4 (94.6)

Når en af Guds Skabersønner påtager sig skabelsesansvaret for at skabe et projiceret lokalunivers, forpligter den Uendelige Ånds personligheder sig som utrættelige tjenere af denne Mikael Søn, når han går ud på sin mission af kreativt eventyr. Det er især hos de kreative Døtres personer, lokaluniversets Moderånder, at vi finder den Uendelige Ånd viet til opgaven med at fremme de materielle skabningers opstigning til højere og højere niveauer af åndelig opnåelse. Og alt dette arbejde med at tjene skabningen udføres i perfekt harmoni med formålene og i tæt samarbejde med personlighederne hos Skabersønnerne i disse lokaluniverser.

8:4.5 (94.7)

Ligesom Guds Sønner er engageret i den gigantiske opgave at afsløre Faderens kærlighedspersonlighed til et univers, således er den Uendelige Ånd dedikeret til den uendelige tjeneste at åbenbare Faderens og Sønnens kombinerede kærlighed til alle de individuelle sind. børn af hvert univers. I disse lokale skabelser kommer Ånden ikke ned til de materielle racer i lighed med dødeligt kød, som visse af Guds Sønner gør, men den Uendelige Ånd og hans koordinerede Ånder nedsænker sig selv, gennemgår med glæde en forbløffende serie af guddommelige nedtoninger, indtil de fremstår som engle for at stå ved jeres side og vejlede jer gennem den jordiske eksistens ydmyge stier.

8:4.6 (95.1)

Ved selve denne aftagende serie nærmer den Uendelige Ånd sig faktisk, og som en person, meget tæt på ethvert væsen fra de animalske oprindelses sfærer. Og alt dette gør Ånden uden på den

mindste måde, at ugyldiggøre hans eksistens som den Tredje Guddomsperson i centret af alt.

8:4.7 (95.2) Samskaberer er i sandhed og for evigt den store tjenende personlighed, den universelle barmhjertighedstjener. For at forstå Åndens tjeneste, overvej den sandhed, at han er den kombinerede portrættering af Faderens uendelige kærlighed og af Sønnens evige barmhjertighed. Åndens tjeneste er dog ikke begrænset udelukkende til repræsentationen af den Evige Søn og den Universelle Fader. Den Uendelige Ånd besidder også styrken til at tjene rigets skabninger i hans eget navn og ret; den Tredje Person er af guddommelige værdighed og skænker også den universelle barmhjertigheds tjeneste på egne vegne.

8:4.8 (95.3) Efterhånden som mennesket lærer mere om den kærlige og utrættelige tjeneste i de lavere klasser af skabningsfamilien af denne Uendelige Ånd, vil det endnu mere beundre og tilbede den transcendent natur og mageløse karakter af den Universelle Fader og den Evige Søn. Denne Ånd er i sandhed “Herrens øjne, som altid er over de retfærdige” og “de guddommelige ører, som altid er åbne for deres bønner.”

5. Guds tilstedeværelse

8:5.1 (95.4) Den Uendelige Ånds enestående egenskab er allestedsnærværelse Igennem alle universernes univers er der overalt

denne altgennemtrængende ånd til stede, som er så beslægtet med tilstedeværelsen af et universelt og guddommeligt sind. Både den Anden og den Tredje Guddomsperson er repræsenteret på alle verdener af deres allestedsnærværende ånder.

8:5.2 (95.5) Faderen er *uendelig* og er derfor kun begrænset af vilje. I overdragelsen af Rettere og i omkredsen af personligheden handler Faderen alene, men i kontakten mellem åndskræfter og intelligente væsener, anvender han den Evige Søns og den Uendelige Ånds ånder og personligheder. Han er til enhver tid åndeligt til stede på lige fod med Sønnen eller med Samforeneren; han er til stede *med* Sønnen og *i* Ånden. Faderen er helt sikkert til stede overalt, og vi skelner hans tilstedeværelse ved og gennem enhver og alle af disse forskellige men forbundne kræfter, påvirkninger, og tilstedeværelser.

8:5.3 (95.6) I jeres hellige skrifter ser udtrykket *Guds ånd*, at være brugt i flæng for at betegne både den Uendelige Ånd i Paradis og den kreative ånd i jeres lokalunivers. Helligånden er det åndelige kredsløb for denne kreative datter af Paradisets Uendelige Ånd. Helligånden er et kredsløb, oprindelig hjemmehørende i ethvert lokalunivers og er begrænset til det åndelige område af denne skabelse; men den Uendelige Ånd er allestedsnærværende.

8:5.4 (95.7) Der er mange åndelige påvirkninger, og de er alle som *en*. Selv Tankeretternes arbejde, skønt uafhængig af alle andre påvirkninger, falder uændret sammen med åndstjenesten af den Uendelige Ånds kombinerede påvirkninger og et lokalunivers Moderånd. Således som disse åndelige tilstedeværelser fungerer i

Urantianerne liv, kan de ikke adskilles. I jeres sind og på jeres sjæle fungerer de som én ånd, uagtet deres forskellige oprindelser. Og efterhånden som denne forenede åndelige tjeneste opleves, bliver den for jer den Højestes indflydelse, “som altid er i stand til at holde jer fra at fejle og præsentere jer uden skyld for jeres Fader i det høje.”

8:5.5 (96.1) Husk altid, at den Uendelige ånd er *Samforeneren*; både Faderen og Sønnen fungerer i og gennem ham; han er ikke kun til stede som ham selv men også som Faderen og som Sønnen og som Fader-Sønnen. I erkendelse af dette og for mange yderligere grunde, så kaldes den Uendelige Ånds åndstilstedeværelse ofte “Guds ånd.”

8:5.6 (96.2) Det ville også være foreneligt, at henvise til forbindelsen mellem al åndelig tjeneste som Guds ånd, for en sådan forbindelse er i sandhed en forening af Gud Faderens, Gud Sønnens, Gud Ådens, og Gud den Syvfoldiges ånder—ja selv Gud den Højestes Ånd.

6. Den Uendelige Ånds personlighed

8:6.1 (96.3) Tillad ikke den udbredte overdragelse og den vidtstrakte distribution af den Tredje Kilde og Center til at sløre eller på anden måde forringe kendsgerningen om hans personlighed. Den Uendelige ånd er en univers tilstedeværelse, en evig handling, en kosmisk styrke, en hellig indflydelse, og et universelt sind; han er alle disse og uendeligt meget mere, men han er også en sand og guddommelig personlighed.

8:6.2 (96.4)

Den Uendelige Ånd er en fuldstændig og perfekt personlighed, den Universelle Faders og den Evige Søns guddommelige ligemand og koordinator. Samskaberer er lige så virkelig og synlig for universernes højere intelligenser, som Faderen og Sønnen er det; i sandhed endnu mere, for det er Ånden som alle opstigende skal opnå, før de kan tilnærme sig Faderen gennem Sønnen.

8:6.3 (96.5)

Den Uendelige Ånd, den Tredje Guddomsperson er i besiddelse af alle de egenskaber som I forbinder med personlighed. Ånden er udstyret med absolut sind: "Ånden undersøger alle ting, selv de dybe ting om Gud." Ånden er ikke kun udstyret med sind men også med vilje. I overdragelsen af hans gaver er det registreret: "Men i alt dette arbejde tildeler denne ene og samme Ånd, særskilt til ethvert menneske og alt efter sin vilje."

8:6.4 (96.6)

"Åndens kærlighed" er virkelig, såvel som hans sorger; derfor "Bedrøv ikke Guds Ånd." Uanset om vi observerer den Uendelige Ånd som Paradisguddom eller som Skabende Ånd af lokaluniverset, så finder vi, at Samskaberer ikke kun er den Tredje Kilde og Center men også en guddommelig person. Denne guddommelige personlighed reagerer også på universet som en person. Ånden taler til dig, "Ham som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger." "Selve Ånden går i forbøn for jer." Ånden udøver en direkte og personlig indflydelse på skabte væsener, "For så mange som ledes af Guds Ånd, de er Guds børn."

8:6.5 (96.7)

Selvom vi betragter fænomenet af den Uendelige Ånds tjeneste til de fjerneste verdener af universernes univers, selvom vi

forestiller os denne samme koordinerende Guddom handlende i og gennem de utallige legioner af mangfoldige væsener, som har oprindelse i den Tredje Kilde og Center, selvom vi anerkender Åndens allestedsnærværelse, bekræfter vi ikke desto mindre, at denne samme Tredje Kilde og Center er en person, Samskaberer af alle ting og alle væsener og alle universer.

8:6.6 (96.8) I administrationen af universerne er Faderen, Sønnen, og Ånden fuldkomment og evigt indbyrdes forbundet. Selvom hver især er engageret i en personlig tjeneste for hele skabelsen, så er alle tre guddommeligt og absolut sammenkoblet i en skabelses- og kontroltjeneste, som for altid gør dem til *én*.

8:6.7 (97.1) I den Uendelige Ånds person er Faderen og Sønnen gensidig til stede, altid og i ubegrænset fuldkommenhed, for Ånden er ligesom Faderen og som Sønnen. og også ligesom Faderen og Sønnen, da de to for evigt er *ét*.

8:6.8 (97.2) [Præsenteret på Urantia af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa på bestilling af Dagenes Ældste til at beskrive den Uendelige Ånds natur og arbejde.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 8](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 10](#) >>

Kapitel 9

Den Uendelige Ånds Forhold Til Universet

9:0.1 (98.1) EN MÆRKELIG skete, da den Universelle Fader og den Evige Søn i nærværelse af Paradis forenede sig for at personaligøre sig selv. Intet i denne evighedssituation forudså at Samforeneren ville personalisere som en ubegrænset spiritualitet koordineret med absolut sind og begavet med unikke privilegier for energimanipulation. Hans tilblivelse fuldender Faderens frigørelse fra den centraliserede perfektions bånd og fra personlighedsabsolutismens lænker. Og denne frigørelse åbenbares i Samskaberens forbløffende styrke til at skabe væsener, der er særlig tilpasset til at tjene som tjenende ånder selv for materielle skabninger i de efterfølgende udviklende universer.

9:0.2 (98.2) Faderen er uendelig i kærlighed og vilje, i åndelig tankegang og formål; han er den universelle opretholder. Sønnen er uendelig i visdom og sandhed, i åndelig udtryk og fortolkning; han er

universelle åbenbarer. Paradis er uendelig i potentiale for styrkeudnyttelse og i kapacitet til energidominans; det er den universelle stabilisator. Samforeneren besidder enestående privilegier af syntese, uendelig kapacitet til at koordinere alle eksisterende universenergier, alle faktiske universånder, og alle virkelige universintellekter; den Tredje Kilde og Center er den universelle forener af de mangfoldige energier og forskellige skabelser, som er opstået som konsekvens af den Universelle Faders guddommelige plan og evige formål.

9:0.3 (98.3) Den Uendelige Ånd, Samskaberer, er en universel og guddommelig tjener. Ånden tjener uophørligt Sønnens barmhjertighed og Faderens kærlighed, selv i harmoni med Paradistreenighedens stabile, uforanderlige og retskaffen retfærdighed. Hans indflydelse og personligheder er altid i nærheden af dig; de kender og forstår dig virkelig.

9:0.4 (98.4) Overalt i universerne manipulerer Samforenerens repræsentanter uophørligt kræfterne og energierne i hele rummet. Ligesom den Første Kilde og Center, reagerer den Tredje lydhør til både det åndelige og det materielle. Samforeneren er åbenbaringen om Guds enhed, i hvem alle ting eksistere—ting, betydninger og værdier; energier, sind, og ånder.

9:0.5 (98.5) Den Uendelige Ånd gennemtrænger alt rum, han bor i evighedens cirkel; og Ånden er, ligesom Faderen og Sønnen, fuldkommen og uforanderlig—absolut.

1. Den Tredje Kilde og Centers egenskaber

9:1.1 (98.6) Den Tredje Kilde og Center er kendt under mange navne, alle betegnende for forhold og i erkendelse af funktion: Som Gud Ånden, er han personlighedens koordinerede og guddommelige ligeværdige for Gud Sønnen og Gud Faderen. Som den Uendelige Ånd, er han en allestedsnærværende åndelig indflydelse. Som den Universelle Manipulator, er han forfaderen til de styrkekontrollerende skabninger og aktivatoren af rummets kosmiske kræfter. Som Samforeneren, er han Faderens og Sønnens fælles repræsentant og udøveren af deres partnerskab. Som det Absolutte Sind, er han kilden til begavelsen af intellekt i alle universerne. Som Handlingens Gud, er han tilsyneladende forfader til bevægelse, forandring, og forhold.

9:1.2 (99.1) Nogle af den Tredje Kilde og Centers egenskaber er afledt fra Faderen, nogle fra Sønnen, mens atter andre ikke observeres at være aktivt og personligt til stede i hverken Faderen eller Sønnen—egenskaber, som det er svært at forklare undtagen ved at antage at Fader-Søn partnerskabet, som eviggør den Tredje Kilde og Center, konsekvent fungerer i samklang med og i erkendelse af den evige kendsgerning om Paradisets absolutthed. Samskaberens legemliggør til fulde de kombinerede og uendelige begreber af Guddommens Første og Anden person.

9:1.3 (99.2)

Mens I forestiller jer Faderen som en oprindelig skaber og Sønnen som en åndelig administrator, så bør I tænke på den Tredje Kilde og Center som en universel koordinator, en minister for ubegrænset samarbejde. Samforeneren er korrelatoren af al faktisk virkelighed; han er guddommens opbevaringssted for Faderens tanke og Sønnens ord og i handling han evigt hensyn til den materielle absolutthed til den centrale Ø. Paradistreenigheden har ordineret den universelle rækkefølge for *fremskridt*, og Guds forsyn er domænet for Samskaberens og det udviklende Højeste Væsen. Ingen nuværende eller aktualiserende virkelighed kan undslippe et eventuelt forhold til den Tredje Kilde og Center.

9:1.4 (99.3)

Den Universelle Fader præsiderer over præ-energiens, præ-åndens, og personlighedens riger; den Evige Søn dominerer de åndelige aktiviteters sfærer; tilstedeværelsen af Paradis øens forener domænet af den fysiske energi og den materialiserende styrke; Samforeneren fungerer ikke kun som en uendelig ånd, der repræsenterer Sønnen, men også som en universel manipulator for paradisets kræfter og energier og hvorved det universelle og absolutte sind bliver til. Samforeneren fungerer overalt i storuniverset som en positiv og særskilt personlighed, især i de højere sfærer af åndelige værdier, fysisk-energi forhold og sande sinds betydninger. Han fungerer specifikt, hvor og når energi og ånd associerer og interagerer; han dominerer alle reaktioner med sindet, udøver stor styrke i den åndelige verden; og udøver en kraftig

indflydelse på energi og stof. Til alle tider er den Tredje Kilde og Center udtryk for naturen af den Første Kilde og Center.

9:1.5 (99.4) Den Tredje Kilde og Center deler fuldstændigt og ubetinget den Første kilde og Centers allestedsnærværelse, undertiden bliver den kaldt den Allestedsnærværende Ånd. På en ejendommelig og meget personlig måde deler sindets Gud den Universelle Faders og hans Evige Søns alvidenhed; Åndens viden er dyb og fuldendt. Samskaberer manifesterer visse faser af den Universelle Faders almægtighed men er i virkeligheden kun almægtig i sindets domæne. Den Tredje guddomsperson er det intellektuelle center og den universelle administrator af sindets riger; heri er han absolut—hans suverænitet er ubegrænset.

9:1.6 (99.5) Samforeneren synes at være motiveret af Fader-Søn partnerskabet, men alle hans handlinger synes at anerkende Fader-Paradis forholdet. Til tider og i visse funktioner synes han at kompensere for ufuldstændigheden af udviklingen af de erfaringsbaserede Guddomme—Gud den Højeste og Gud den Ultimate.

9:1.7 (100.1) Og heri er et uendelig mysterium: Det, at den Uendelige samtidig åbenbarede sin uendelighed i Sønnen og som Paradis, og hvorefter der opstår et væsen lig med Gud i guddommelighed, som reflekterer Sønnens åndelige natur og er i stand til at aktivere Paradisets mønster, et væsen midlertidig foreløbigt underordnet i suverænitet men på mange måder tilsyneladende den mest alsidige i *handling*. Og et sådan tydelig fortrin i handling er åbenbaret i den

Tredje Kilde og Centers egenskab som er overlegen selv til fysisk tyngdekraft—den universelle manifestation af Paradis øen.

9:1.8 (100.2) I tillæg til denne superkontrol af energi og fysiske ting, er den Uendelige Ånd rigt udstyret med egenskaber af tålmodighed, barmhjertighed og kærlighed, som er så udsøgt åbenbaret i hans åndelige tjeneste. Ånden er i højeste grad kompetent til at tjene kærlighed og til at afbøde retfærdighed med barmhjertighed. Gud Ånden besidder al den Oprindelige og Evige Søns overjordiske venlighed og barmhjertige hengivenhed. Universet, hvor I har jeres oprindelse bliver smedet ud mellem retfærdighedens ambolt og lidelsens hammer; men de, som svinger hammeren er barmhjertighedens børn, den Uendelige Ånds åndelige afkom.

2. Den allestedsnærværende ånd

9:2.1 (100.3) Gud er ånd i en trefoldig betydning: Han er selv ånd; i sin Søn viser han sig som ånd uden forbehold; i Samforeneren, som ånd forbundet med sind. Og ud over disse åndelige realiteter, tror vi, at vi kan skelne niveauer af erfaringsmæssige åndefænomener—Det Højeste Væsens, den Ultimative Guddoms, og Guddommens absolutte ånder.

9:2.2 (100.4) Den Uendelige Ånd er lige så meget et supplement af den Evige Søn som Sønnen er et supplement til den Universelle Fader. Den Evige Søn er en åndelliggjort personalisering af Faderen; den

Uendelige Ånd er en personlig åndeliggørelse af den Evige Søn og den Universelle Fader.

9:2.3 (100.5) Der er mange uhæmmede åndelig kraftlinjer og kilder af overmateriel styrke, som forbinder befolkningen på Urantia direkte med Paradisets Guddomme. Der eksisterer forbindelsen mellem Tankeretterne direkte med den Universelle Fader, den udbredte indflydelse af den Evige Søns åndelige tyngdekraft tiltrækning og Samskaberens åndelige tilstedeværelse. Der er en forskel i funktion mellem Sønnens ånd og Åndens ånd. Den Tredje Person kan i sin åndelige tjeneste fungere som sind plus ånd eller som ånd alene.

9:2.4 (100.6) Ud over disse Paradis tilstedeværelser, drager Urantianerne fordel af de åndelige påvirkninger og aktiviteter som findes i lokal- og superuniverset, som med deres næsten endeløse skarer af kærlige personligheder, der altid leder dem med det sande formål og det ærlige hjerte opad og indad mod det guddommeliges idealer og den højeste perfektions mål.

9:2.5 (100.7) Tilstedeværelsen af den Evige Søns universelle ånd *kender* vi—vi kan umiskendeligt genkende den. Tilstedeværelsen af den Uendelige Ånd, den Tredje Guddoms Person, kan selv det dødelige menneske kende, for materielle skabninger kan faktisk erfare den godgørenhed af denne guddommelige indflydelse, der fungerer som Helligånden i lokaluniverset, som overdrages til menneskehedens racer. Mennesker kan også i en vis grad blive bevidste om Tankeretteren, den Universelle Faders upersonlige tilstedeværelse. Disse guddommelige ånder, som arbejder for menneskets opløftelse og åndeliggørelse, handler alle i samklang og i

perfekt samarbejde. De er som ét i den åndelige drift af planerne om jordisk opstigning og opnåelse af fuldkommenhed.

3. Den universelle manipulator

9:3.1 (101.1) Paradis øen er kilden og substansen til fysisk tyngdekraft; det burde være tilstrækkeligt til at informere dig om, at tyngdekraften er en af de mest *virkelige* og evigt pålidelige ting i hele det fysiske univers af universer. Tyngdekraften kan ikke modificeres eller annulleres undtagen af de kræfter og energier, som i fællesskab er sponsoreret af Faderen og Sønnen, som er blevet betroet til, og er funktionelt forbundet med personen i den Tredje Kilde og Center.

9:3.2 (101.2) Den Uendelige Ånd besidder en unik og fantastisk styrke —*antityngdekraft*. Denne styrke er ikke funktionsmæssig (observerbar) til stede i hverken Faderen eller Sønnen. Denne evne til at modstå den materielle tyngdekraft, som er en naturlig del af den Tredje Kilde, er åbenbaret i Samforenerens personlige reaktioner til visse faser af universets forhold. Og denne unikke egenskab kan overføres til nogle af den Uendelige Ånds højere personligheder.

9:3.3 (101.3) Antityngdekraft kan ophæve tyngdekraften indenfor en lokal ramme; og dette sker ved udøvelse af en tilsvarende kraft tilstedeværelse. Det fungerer kun med hensyn til materiel tyngdekraft, og det er ikke en sinds handling. Det

tyngdekraftsresistente fænomen med et gyroskop er en rimelig illustration af *effekten* af antityngdekraft, men uden værdi for at illustrere *årsagen* til antityngdekraft.

9:3.4 (101.4) Samforeneren udviser yderligere styrker, som kan transcendere kraft og neutralisere energi. Sådanne kræfter virker ved at bremse energiens hastighed til et materialiseringspunkt og ved andre teknikker som er ukendt for jer.

9:3.5 (101.5) Samforeneren er ikke energi eller energi kilden og eller energiens skæbne; han er energiens *manipulator*. Samskaberer er handling—bevægelse, forandring, omformning, koordination, stabilisering og ligevægt. De energier, der er underlagt Paradisets direkte eller indirekte kontrol er af natur lydhøre over for handlingerne fra den Tredje Kilde og Center og hans mangfoldige repræsentanter.

9:3.6 (101.6) Universernes univers er gennemtrængt af styrkekontrollerende skabninger fra den Tredje Kilde og Center: fysiske kontrollere, styrkeledere, styrkecentre, og andre af repræsentanter for Handlingens Gud, som har med regulering og stabilisering af fysiske energier at gøre. Disse unikke skabninger med fysisk funktion besidder alle varierende egenskaber af styrkekontrol, såsom antityngdekraft, som de udnytter i deres bestræbelser på at etablere den fysiske ligevægt mellem materien og energierne i storuniverset.

9:3.7 (101.7) Alle disse materielle aktiviteter af Handlingens Gud synes at relatere hans funktion til Paradis Øen, og styrke repræsentanterne tager alle hensyn hertil, er endda afhængig af

absolutheden af den evige ø. Men Samforeneren handler ikke for, eller som reaktion til Paradiset. Han handler personligt for Faderen og Sønnen. Paradiset er ikke en person. De ikkepersonlige, upersonlige, og på anden måde ikke personlige aktiviteter af den Tredje Kilde og Center er alle viljebestemte handlinger af Samforeneren selv; de er ikke refleksioner, afledninger, eller konsekvenser af noget eller nogen.

9:3.8 (101.8) Paradiset er uendelighedens mønster; Handlingens Gud er aktivatoren af dette mønster. Paradis er uendelighedens materielle omdrejningspunkt; repræsentanter af den Tredje Kilde og Centers er intelligensens løftestænger, som motiverer det materielle niveau og som indfører spontanitet i den fysiske skabelsesmekanisme.

4. Det absolutte sind

9:4.1 (102.1) Der er en intellektuel karakter hos den Tredje Kilde og Center som er adskilt fra hans fysiske og åndelige egenskaber. Sådan en karakter er næppe kontaktbar, men den er associerbar—intellektuelt men ikke personligt. Den kan skelnes fra de fysiske egenskaber og den åndelige karakter af den Tredje Person på mentale funktionsniveauer, men for personlighedernes opfattelsesevne fungerer denne karakter aldrig uafhængigt af fysiske eller åndelige manifestationer.

9:4.2 (102.2) Det absolutte sind er den Tredje persons sind; det er uadskillelig fra personligheden af Guds Ånd. Sindet er i fungerende

væsener ikke adskilt fra energi eller ånd, eller fra begge. Sindet er ikke iboende i energi; energi er modtagelig og reagerer på sindet; sindet kan overlejres på energi, men bevidsthed er ikke iboende i det rent materielle niveau. Sind behøves ikke at blive tilføjet til ren ånd, for ånd er medfødt bevidst og identificerende. Ånd er altid intelligent, *sindsbevidst* på en eller anden måde. Det kan være dette sind eller et andet sind, det kan være præ-sind eller supersind, endda åndesind, men det gør hvad der svarer til at tænke og vide. Åndens indsigt transcenderer, overgår, og er teoretisk set forud for sindets bevidsthed.

9:4.3 (102.3) Samskaberer er kun absolut i sindets domæne, i områder med universel intelligens. Den Tredje Kilde og Centers Sind er uendelig; det transcenderer helt og aldeles de aktive og velfungerende sindskredsløb af universernes univers. De syv superuniversers sindsbegavelse er afledt af de Syv Mesterånder, Samforenerens primære personligheder. Disse Mesterånder distribuerer sindet til storuniverset som det kosmiske sind, og jeres lokalunivers er gennemtrængt af Nebadon-varianten af Orvonton typen af det kosmisk sind.

9:4.4 (102.4) Det uendelig sind ignorerer tid, ultimativ sind transcenderer tid, det kosmiske sind er betinget af tid. Og lige sådan med rummet: Det Uendelige Sind er uafhængigt af rummet, men da nedstigning foregår fra det uendelige til de niveauer, hvorpå sindets hjælpe ånder fungerer, så må intellektet i stigende grad tage højde for rummets kendsgerninger og begrænsninger.

9:4.5 (102.5) Kosmisk kraft reagerer på sindet ligesom det kosmisk sind reagerer på ånden. Ånden er guddommelig hensigt, og åndeligt sind er guddommelig hensigt i handling. Energi er ting, sind er betydning, ånd er værdi. Selv i tid og rum etablerer sindet de relative forhold mellem energi og ånd, som er betegnende for gensidigt slægtskab i evigheden.

9:4.6 (102.6) Sindet forvandler åndens værdier til intellektets betydninger; viljen har styrke til at bringe sindets betydninger til at bære frugt i både det materielle og åndelige domæne. Paradisopstigningen indvolverer en relativ og differentieret vækst i ånd, sind, og energi. Personligheden er foreneren af disse komponenter af erfaringsbaseret individualitet.

5. Sindets tjeneste

9:5.1 (102.7) Den Tredje Kilde og Center er uendelig i sind. Hvis universet skulle vokse til uendeligheden, så ville hans sinds potentiale stadig være tilstrækkelig til at udstyre et ubegrænset antal af skabninger med egnede sind og andre forudsætninger for intellekt.

9:5.2 (102.8) I det *skabte sind* domæne regerer den Tredje Person suverænt, sammen med sine koordinerede og underordnede medarbejdere. Skabningssindets riger har deres eksklusive oprindelse i det Tredje Kilde og Center; han er den der giver sindet. Selv Fader-fragmentet finder det umuligt at bebo menneskers sind

før vejen er blevet behørigt forberedt for dem af den Uendelige Ånds sinds handling og åndelig funktion.

9:5.3 (103.1) Sindets unikke egenskab er, at det kan skænkes til en så bred vifte af livet. Gennem hans skabende og sine skabte medarbejdere tjener Den Tredje Kilde og Center alle sind på alle sfærer. Han tjener menneskers og det undermenneskelig intellekt gennem lokaluniversernes sindsadjudanter og, gennem de fysiske kontrollers organisation, han tjener selv de laveste ikke erfarende arter af de mest primitive typer af levende ting. Og sindets ledelse er altid et arbejde for sind-ånd- eller sind-energipersonligheder.

9:5.4 (103.2) Da den Tredje Guddomsperson er kilden til sindet, så er det helt naturligt, at de evolutionære viljeskabninger finder det lettere at danne sig forståelige begreber om den Uendelige Ånd end om både den Evige Søn og den Universelle Fader. Samskaberens virkelighed er ufuldkomment afsløret i selve eksistensen af det menneskelige sind. Samskaberens er forfaderen til det kosmisk sind, og menneskets sind er et individualiseret kredsløb, en upersonlig del af det kosmiske sind, som det overdrages i et lokalunivers af en Skabende Datter af den Tredje Kilde og Center.

9:5.5 (103.3) Fordi den Tredje Person er sindets kilde, må I ikke antage at regne med at alle sindsfænomener er guddommelige. Menneskets intellekt er forankret i dyreracernes materielle oprindelse. Universets intelligens er ikke mere en sand åbenbaring af Gud, som er sindet end den fysiske natur er en sand åbenbaring af Paradisets skønhed og harmoni. Perfektion er i naturen, men

naturen er ikke perfekt. Samskaberer er kilden til sind, men sindet er ikke Samskaberer.

9:5.6 (103.4) Sindet på Urantia, er et kompromis mellem essensen af tankefuldkommenhed og den udviklende mentalitet i jeres umodne menneskelige natur. Planen for jeres intellektuelle udvikling er i sandhed en ophøjet perfektion, men I er langt borte fra dette guddommelige mål, når I fungerer i kødets templer. Sindet er i sandhed af guddommelig oprindelse, og det har en guddommelig skæbne, men jeres dødelige sind er endnu ikke af guddommelig værdighed.

9:5.7 (103.5) Ofte, alt for ofte, spolerer I jeres sind ved uærlighed og forhærder dem med uretfærdighed; I underkaster dem for dyrisk frygt og forvrænger dem af ubrugelig angst. Derfor, selvom sindets kilde er guddommelig, kan sindet, som I kender på jeres opstigningsverden, næppe blive genstand for stor beundring, endnu mindre for tilbedelse eller gudsyndelse. Betragtningen af det umodne og inaktive menneskelige intellekt bør kun føre til reaktioner af ydmyghed.

6. Sindets tyngdekrafts kredsløb

9:6.1 (103.6) Den Tredje Kilde og Center, den universelle intelligens, er personligt bevidst om ethvert *sind*, enhver intelligens i hele skabelsen, og han opretholder en personlig og perfekt kontakt med alle disse fysiske, morontielle, og åndelige skabninger af

sindsbegavelse i de vidtstrakte universer. Alle disse sindsaktiviteter er fastholdt i det absolutte sinds tyngdekraftskredsløb, som fokuserer i den Tredje Kilde og Center og er en del af den Uendelige Ånds personlige bevidsthed.

9:6.2 (103.7) På samme måde som Faderen trækker alle personligheder til sig, og som Sønnen tiltrækker al åndelig virkelighed, så udøver Samforeneren en trækningskraft på alle sind; han dominerer og kontrollerer ubetinget det universelle sindskredsløb. Alle sande og ægte intellektuelle værdier, alle guddommelige tanker og perfekte ideer, trækkes fejlfrit ind i dette absolutte sindskredsløb.

9:6.3 (104.1) Sindstyngdekraft kan fungere uafhængigt af materiel og åndelig tyngdekraft, men hvor og når de to sidstnævnte griber ind i hinanden, fungerer sindstyngdekraften altid. Når alle tre er forbundet, kan personlighedens tyngdekraft omfavne den materielle skabning—fysisk eller morontiel, endelig eller absonit. Men uanset dette, kvalificerer sindsbegavelsen selv i upersonlige væsener dem til at tænke og give dem bevidsthed på trods af det totale fravær af personlighed.

9:6.4 (104.2) Selveksistens med personligheds selvværd, menneskelig eller guddommelig, udødelig eller potentiel udødelig, opstår imidlertid ikke fra hverken ånd, sind, eller materie; den er den Universelle Faders overdragelse. Ej heller er samspillet mellem ånd, sind og materiel tyngdekraft en forudsætning for tilsynekomsten af

personlighedstyngdekraft. Faderens kredsløb kan omfatte et sind-materielt væsen, som ikke reagerer på åndelig tyngdekraft, eller det kan inkludere et sind-åndsvæsen som ikke reagerer på materiel tyngdekraft. Funktionen af personlighedens tyngdekraft er altid en frivillig handling fra den Universelle Fader.

9:6.5 (104.3) Mens sind er energi forbundet i rent materielle væsener og ånd forbundet med rent spirituelle personligheder, besidder utallige personlighedsordener, inklusive den menneskelige, sind, der er forbundet med både energi og ånd. De åndelige aspekter af skabningens sind reagerer usvigeligt på den Evige Søns åndetyngdekraft; de materielle egenskaber reagerer på det materielle univers tyngdekrafts træk.

9:6.6 (104.4) Det kosmiske sind, når det ikke er forbundet med hverken energi eller ånd, er ikke underlagt tyngdekraftskraverne fra hverken materielle eller åndelige kredsløb. Rent sind er kun underlagt Samforenerens universelle tyngdekraft. Rent sind er nært beslægtet med det uendelig sind, og det uendelig sind (den teoretiske koordinat af åndens og energies absolutter) er tilsyneladende en lov i sig selv.

9:6.7 (104.5) Jo større forskellen mellem ånd og energi er, jo større er sindets observerbare funktion; jo mindre mangfoldigheden mellem energi og ånd er, jo mindre er sindets observerbare funktion. Tilsyneladende, er det kosmiske sinds maksimale funktion i rummets tidsuniverser. Her ser sindet ud til at fungere i en midt-

zone mellem energi og ånd, men dette er ikke tilfældet for de højere sindsniveauer; på Paradis er energi og ånd essentielt ét.

9:6.8 (104.6) Sinds-tyngdekraftens kredsløb er pålidelig; det udgå fra den Tredje Guddomsperson på Paradis, men ikke alle de sindsfunktioner som kan iagttages er forudsigelige. Overalt i den kendte skabelse er der parallelt med sindets kredsløb, en meget lille forstået tilstedeværelse, hvis funktion ikke er forudsigelig. Vi tror, at denne uforudsigelighed delvis kan tilskrives funktionen af den Universelle Absolutte. Hvad denne funktion er, ved vi ikke; hvad der igangsætter den, kan vi kun gisne om; og angående dets forhold til skabninger, kan vi kun spekulere.

9:6.9 (104.7) Bestemte faser af det endelige sinds uforudsigelighed kan skyldes ufuldstændigheden af det Højeste Væsen, og der er en enorm aktivitets zone, hvor Samforeneren og den Universelle Absolutte muligvis tangere. Der er meget omkring sindet, som er ukendt, men dette her ved vi: Den Uendelige Ånd er det perfekte udtryk for Skaberens sind til alle skabninger; det Højeste Væsen er det udviklende udtryk for alle skabningers sind til deres Skaber.

7. Universets refleksionsevne

9:7.1 (105.1) Samforeneren er i stand til at koordinere alle niveauer af universets virkelighed på en sådan måde, at det muliggør den

samtidige anerkendelse af det mentale, det materielle og det spirituelle. Dette er fænomenet om *universets refleksivitet*, denne unikke og uforklarlige styrke til at se, høre, opfatte, og kende alle ting, mens det sker overalt i et superunivers, og til at fokusere, ved hjælp af refleksionsevnen, al denne information og viden til ethvert ønsket punkt. Refleksionens handling vises i sin perfektion på hver af hovedkvartersverdene i de syv superuniverser. Den er også operativt i alle sektorer af superuniverserne og inden for grænserne af lokaluniverserne. Refleksion fokuseres til sidst på Paradis.

9:7.2 (105.2)

Fænomenet refleksivitet, som det er åbenbaret i superuniversernes hovedkvartersverdener i de fantastiske præstationer af de reflekterende personligheder, der er udstationeret der, repræsenterer den mest komplekse gensidige forening af alle faser af tilværelsen, der findes i hele skabelsen. Åndslinjer kan spores tilbage til Sønnen, fysisk energi til Paradis, og sind til den Tredje Kilde; men i det unikke fænomen med universrefleksivitet, er der en unik og enestående kombination af alle tre, forbundet således, at det er muligt for universets herskere at vide besked om fjerntliggende forhold øjeblikkeligt, samtidig med deres forekomst.

9:7.3 (105.3)

Meget af refleksivitetsteknikken forstår vi, men der er mange faser som virkelig forbløffer os. Vi ved at Samforeneren er universets centrum for sindets kredsløb, at han er forfader til det kosmiske sind, og at det kosmisk sind opererer under dominansen af den Tredje Kilde og Centers absolutte sindstyngdekraft. Vi ved yderligere, at det kosmiske sindskredsløb påvirker de intellektuelle niveauer af alt kendt eksistens; de indeholder de universelle

rumrapporter, og lige så sikkert fokuserer de i de Syv Mesterånder og konvergerer i den Tredje Kilde og Center.

9:7.4 (105.4) Forholdet mellem det endelige kosmiske sind og det guddommelige absolutte sind forekommer at være under udvikling i det erfaringsmæssige sind af den Højeste. Vi har lært, at i tidernes morgen, blev dette erfaringsind skænket den Højeste af den Uendelige Ånd, og vi formoder, at visse træk ved refleksionsfænomenet kun kan forklares ved, at postulere aktiviteten af det Højeste Sind. Hvis den Højeste ikke er impliceret i refleksionsevnen, så er vi ude af stand til at forklare de indviklede transaktioner og fejlfrie operationer af denne bevidsthed om kosmos.

9:7.5 (105.5) Refleksionsevnen forekommer at være alvidenhed inden for grænserne af det erfaringsmæssige endelige og kan repræsentere tilsynecomsten af det Højeste Væsens tilstedeværelsebevidsthed. Hvis denne antagelse er sand, så er udnyttelsen af refleksionsevnen i enhver af dens faser ensbetydende med delvis kontakt med den Højestes bevidsthed.

8. Den Uendelige Ånds personligheder

9:8.1 (105.6) Den Uendelige Ånd besidder uindskrænket styrke til at overføre mange af sine kræfter og rettigheder til sine koordinerede og underordnede personligheder og agenturer.

9:8.2 (105.7) Den første guddomsskabende handling af den Uendelige Ånd, der fungerer adskilt fra Treenigheden, men i en eller anden uåbenbaret forbindelse med Faderen og Sønnen, personliggjort i eksistensen af Paradisets Syv Mesterånder, distributørerne af den Uendelige Ånd til universerne.

9:8.3 (106.1) Der er ingen direkte repræsentant for den Tredje Kilde og Center på hovedkvartererne for et superunivers. Hver af disse syv skabelser er afhængig af en af Paradisets Mesterånder, som handler gennem de syv Refleksive ånder, placeret ved superuniversets hovedstad.

9:8.4 (106.2) Den næste og fortsatte skabende handling af Den Uendelige Ånd afsløres, fra tid til anden, i produktionen af de Kreative Ånder. Hver gang den Universelle Fader og den Evige Søn bliver forældre til en Skabersøn, bliver den Uendelige Ånd stamfader til en Kreativ Ånd i lokaluniverset, som bliver den nære medarbejder til den Skabersøn i al efterfølgende universoplevelse.

9:8.5 (106.3) På samme måde som det er nødvendigt at skelne mellem den Evige Søn og Skabersønnerne, så er det nødvendigt at differentiere mellem den Uendelige Ånd og de Kreative Ånder, Skabersønnernes koordinerede i lokaluniverserne. Hvad den Uendelige Ånd er for hele skabelsen, er en Kreativ Ånd for et lokalunivers.

9:8.6 (106.4) Den Tredje Kilde og Center er repræsenteret i storuniverset af en bred vifte af tjenende ånder, budbringere, lærere, dommere, hjælpere og rådgivere, sammen med vejledere af visse

kredsløb af fysisk, morontiel, og åndelig natur. Ikke alle af disse væsener er personligheder i ordets egentlige betydning.

Personligheden af de endelige væsener er kendetegnet ved:

9:8.7 (106.5) 1. Subjektiv selvbevidsthed.

9:8.8 (106.6) 2. Objektiv reaktion til Faderens personlighedskredsløb.

9:8.9 (106.7) Der er skaberpersonligheder og skabningspersonligheder, og i tillæg til disse to grundlæggende typer er der *personligheder fra den Tredje Kilde og Center*, væsener, der er personlige for den Uendelige Ånd, men som ikke er ubetinget personlige for skabninger. Disse Tredje Kilde personligheder er ikke en del af Faderens personlighedskredsløb. Første Kilde personlighed og Tredje Kilde personlighed kan kontakte hinanden; al personlighed er kontaktbar.

9:8.10 (106.8) Faderen skænker personlighed ved sin personlige frie vilje. Hvorfor han gør det kan vi kun gisne om; hvordan han gør det ved vi ikke. Vi ved heller ikke, hvorfor den Tredje Kilde skænker ikke-Fader personlighed, men dette gør den Uendelige Ånd på egne vegne, i skabende sammenhæng med den Evige Søn og på utallige andre måder ukendt for jer. Den Uendelige Ånd kan også handle for Faderen i overdragelse af Første Kilde personlighed.

9:8.11 (106.9) Der er talrige typer af den Tredje Kilde personligheder. Den Uendelige Ånd skænker Tredje Kilde personlighed til adskillige grupper, som ikke er inkluderet i Faderens personlighedskredsløb, såsom visse af styrkelederne. Ligeledes behandler den Uendelige Ånd

adskillige grupper af væsener som personligheder, såsom de Kreative Ånder, som er i en klasse for sig selv i deres forhold til de omsluttende skabninger af Faderen.

9:8.12 (106.10) Både Første Kilde og Tredje Kilde personligheder er udstyret med alt og mere end hvad mennesket forbinder med personlighedsbegrebet; de har sind som omfavner hukommelse, fornuft, dømmekraft, kreativ fantasi, idéassociation, beslutning, valg, og talrige andre intellektskræfter, der for dødelige er helt ukendte. Med få undtagelser besidder de ordner, som er åbenbaret for jer, form og en tydelig individualitet; de er virkelige væsener. Et flertal af dem er synlige for alle ordener af åndelig eksistens.

9:8.13 (107.1) Selv du vil være i stand til at se dine åndelige medarbejdere af de lavere ordener, så snart du er befriet fra det begrænsede syn af dine nuværende materielle øjne og er blevet udstyret med en morontiaform med dens udvidede følsomhed over for virkeligheden af åndelige ting.

9:8.14 (107.2) *Den funktionelle familie af den Tredje Kilde og Center,* som den er åbenbaret i disse beretninger, falder i tre store grupper:

9:8.15 (107.3) I. De *Højeste Ånder*. En gruppe af sammensatte oprindelser som omfatter, blandt andre, de følgende ordener:

9:8.16 (107.4) 1. Paradisets Syv Mesterånder.

9:8.17 (107.5) 2. Superuniversets reflekterende Ånder.

9:8.18 (107.6) 3. Lokaluniversernes Skabende Ånder.

9:8.19 (107.7) II. *Styrkelederne*. En gruppe af kontrolvæsener og agenturer, der fungerer overalt i organiseret rum.

9:8.20 (107.8) III. Den *Uendelige Ånds Personligheder*. Denne betegnelse antyder ikke nødvendigvis at disse væsener er Tredje Kilde personligheder selvom nogle af dem er unikke ligesom viljeskabninger. De er normalt grupperet i tre hovedklassifikationer:

9:8.21 (107.9) 1. Den Uendelige Ånds Højere Personligheder.

9:8.22 (107.10) 2. Rummets Budbringerskarer.

9:8.23 (107.11) 3. Tidens Tjenende Ånder.

9:8.24 (107.12) Disse grupper tjener i Paradiset, i central- eller beboelses universet, i superuniverserne, og de omfatter ordener, der fungerer i de lokale universer, herunder konstellationerne, systemerne og planeterne.

9:8.25 (107.13) Åndepersonlighederne i den Guddommelige og Uendelige Ånds mægtige familie er for evigt dedikeret til tjenesten for Guds kærlighed og Sønnens barmhjertighed til alle de intelligente skabninger i de evolutionære verdener i tid og rum. Disse åndelige væsener udgør den levende stige, hvorved det dødelige menneske klatrer fra kaos til herlighed.

9:8.26 (107.14) [Åbenbaret på Urantia af en guddommelig rådgiver fra Uversa på bestilling af Dagenes Ældste til at beskrive den Uendelige

Ånds natur og arbejde.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 9](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 11](#) >>

Kapitel 10

Paradisets Treenighed

10:0.1 (108.1) Paradistreenigheden af evige Guddomme gør det lettere for Faderen at slippe for personlighedsabsolutisme. Treenigheden forbinder på perfekt vis det grænseløse udtryk for Guds uendelige personlige vilje med Guddommens absolutthed. Den Evige Søn og de forskellige Sønner af guddommelig oprindelse, sammen med Samforeneren og hans univers børn, sørger effektivt for Faderens frigørelse fra de begrænsninger som ellers er forbundet med forrang, perfektion, uforanderlighed, evighed, universalitet, absolutthed, og uendelighed.

10:0.2 (108.2) Paradisets Treenighed giver effektivt det fulde udtryk for og den fuldkomne åbenbaring af Guddommens evige natur. De stationære sønner i Treenigheden giver ligeledes mulighed for en fuldkommen og perfekt åbenbaring af guddommelig retfærdighed. Treenigheden er Guddommens enhed, og denne enhed hviler evigt på det absolutte fundament af den guddommelige enhed mellem de

tre oprindelige og koordinerede og sameksisterende personligheder, Gud Fader, Gud Søn og Gud Ånd.

10:0.3 (108.3) Fra den nuværende situation i evighedens cirkel, når vi ser tilbage i den uendelige fortid, kan vi kun opdage én uundgåelig uundgåelighed i universets anliggender, og det er Paradistreenigheden. Jeg mener, at treenigheden har været uundgåelig. Når jeg ser på tidens fortid, nutid og fremtid, anser jeg intet andet i hele universets universer for at have været uundgåeligt. Det nuværende mesterunivers, set i bakspejlet eller i fremtiden, er utænkeligt uden Treenigheden. I betragtning af Paradisets Treenighed kan vi postulere alternative eller endog flere måder at gøre alle ting på, men uden Treenigheden af Fader, Søn og Ånd er vi ude af stand til at forestille os, hvordan det Uendelige kunne opnå trefoldig og koordineret personalisering i lyset af Guddommens absolutte enhed. Intet andet skabelsesbegreb kan leve op til treenighedens standarder for fuldstændigheden af den absolutthed, der er indbygget i Guddommens enhed, kombineret med den fylde af frivillig frigørelse, der er indbygget i Guddommens trefoldige personalisering.

1. Den første kilde og centers selvdistribution

10:1.1 (108.4)

Det ser ud til, at Faderen tilbage i evigheden indledte en politik med dybtgående selvfordeling. Der er noget iboende i den Universelle Faders uselviske, kærlige og elskværdige natur, som får ham til kun at forbeholde sig selv udøvelsen af de beføjelser og den autoritet, som han tilsyneladende finder det umuligt at uddelegere eller give.

10:1.2 (108.5)

Den Universelle Fader har hele tiden afklædt sig selv fra enhver del af sig selv, som kunne gives til enhver anden Skaber eller skabning. Han har uddelegeret enhver magt og enhver autoritet, der kunne uddelegeres, til sine guddommelige Sønner og deres tilknyttede intelligenser. Han har faktisk overført til sine suveræne Sønner i deres respektive universer alle de administrative beføjelser, der kunne overdrages. I et lokalunivers har han gjort hver enkelt suveræn Skabersøn lige så fuldkommen, kompetent og autoritativ som den Evige Søn i det oprindelige og centrale univers. Han har givet væk, faktisk skænket, med den værdighed og hellighed, personlighedsbesiddelse, helt af sig selv og alle sine egenskaber, alt det, som han muligvis kunne frigøre sig for, på enhver måde, i enhver tidsalder, på ethvert sted og til enhver person og i ethvert univers undtagen det, der der angår hans centrale bolig.

10:1.3 (109.1)

Guddommelig personlighed er ikke selvcentreret; selvdistribution og personlighedsdeling karakteriserer guddommelig fri vilje selvvalg. Skabninger længes efter forbindelse med andre personlige skabninger; Skabere er bevæget til at dele guddommelighed med deres universbørn; den Uendeliges personlighed åbenbares som den Universelle Fader, der deler

eksistens virkelighed og selvets ligestilling med to koordinerede personligheder, den Evige Søn og Samforeneren.

10:1.4 (109.2) Angående viden om Faderens personlighed og guddommelige egenskaber vil vi altid være afhængig af den Evige Søns åbenbaringer, for da den fælles skabelseshandling blev udført, da den Tredje Guddomsperson sprang ind i personlighedens eksistens og udførte sine guddommelige forældres kombinerede begreber, ophørte Faderen med at eksistere som den egenskabsløse personlighed. Med tilblivelsen af Samforeneren og materialiseringen af skabelsens centrale kerne, skete der visse evige forandringer. Gud gav sig selv som en absolut personlighed til hans Evige Søn. Således skænker Faderen sin enbårne Søn “uendelighedens personlighed”, mens de begge skænker deres “fælles personlighed” af deres evige forening til den Uendelige Ånd.

10:1.5 (109.3) For disse og andre grunde udover det endelige sinds begreb, er det overordentlig svært for de menneskelige skabninger, at forstå Guds uendelige faderpersonlighed undtagen som den universelt er åbenbaret i den Evige Søn og, sammen med Sønnen, er universelt aktiv i den Uendelige Ånd.

10:1.6 (109.4) Eftersom at Guds Paradissønner besøger de evolutionære verdener og undertiden selv opholder sig der i lighed med dødelig skikkelse, og da disse overdragelser virkelig gør det muligt for det dødelige menneske at kende noget af den guddommelige personligheds natur og karakter, må skabningerne på de planetariske sfærer se disse Paradissønners overdragelse for at få pålidelige og troværdige oplysninger om Faderen, Sønnen og Ånden.

2. Guddoms personalisering

10:2.1 (109.5) Med treenighedsgørelsens teknik frigør Faderen sig fra den egenskabsløse åndelige personlighed som er Sønnen, men ved at gøre dette, gør han sig selv til Faderen af denne selvsamme Søn og derved bemægtiger han sig den ubegrænsede kapacitet til at blive den guddommelige Fader til alle efterfølgende skabte, eventuerede, eller andre personaliserede typer af intelligente viljeskabninger. Som den *absolutte og ubegrænset personlighed* kan Faderen kun fungere som og sammen med Sønnen, men som *personlig Fader* fortsætter han med at skænke personlighed til de forskellige værter af de forskellige niveauer af intelligente viljeskabninger, og han opretholder for evigt kærlige personlige forhold med denne enorme familie af universets børn.

10:2.2 (109.6) Efter at Faderen havde skænket sin Søns personlighed hele sin egen fylde og når denne handling af selvudlevering er fuldkommen og perfekt, af den uendelige kraft og natur som således eksisterer i foreningen af Fader-Søn, så skænker de evige partnere i fællesskab de egenskaber og attributter, som udgør endnu et væsen som dem selv; og denne fælles personlighed, den Uendelige Ånd, fuldender Guddommens eksistentielle personalisering.

10:2.3 (110.1) Sønnen er uundværlig for Guds faderskab. Ånden er uundværlig for broderskabet mellem den Anden og Tredje Person. Tre personer er et minimum for en social gruppe, men det er den

mindste af alle de mange grunde til at tro på uundgåeligheden af Samforeneren.

10:2.4 (110.2) Den Første Kilde og Center er den uendelige *Faderpersonlighed*, den ubegrænsede personligheds kilde. Den Evige Søn er det egenskabsløse *personlighedsabsolut*, det guddommelige væsen som gennem hele tiden og evigheden står som den perfekte åbenbaring af Guds personlige natur. Den Uendelige Ånd er den *fælles personlighed*, den enestående personlige konsekvens af den evige Fader-Søn forening.

10:2.5 (110.3) Den Første Kilde og Centers personlighed er uendelighedens personlighed minus den Evige Søns absolutte personlighed. Personligheden i den Tredje Kilde og Center er den superadditive konsekvens af foreningen af den frigjorte Faderpersonlighed og den absolutte Sønpersonlighed.

10:2.6 (110.4) Den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd er enestående personer; ingen af dem er en kopi; hver enkelt er oprindelig; alle er forenede.

10:2.7 (110.5) Den Evige Søn er den eneste der oplever det guddommelige personlighedsforhold i dets fulde omfang, bevidstheden om både sønskab med Faderen og faderskab til Ånden, og om guddommelig lighed med både Fader-forfader og Ånd-associeret. Faderen kender oplevelsen af at have en Søn, der er hans lige, men Faderen kender ingen forfædre. Den Evige Søn har oplevelsen med sønskab, anerkendelse af personligheds herkomst,

og samtidig er Sønnen bevidst om at være fælles forælder til den Uendelige Ånd. Den Uendelige Ånd er bevidst om dobbelt personligheds herkomst men er ikke forældre til en samordnet Guddoms personlighed. Med Ånden opnår den eksistentielle cyklus af Guddommens personlisering fuldført; de primære personligheder i den Tredje Kilde og Center er erfaringsbaserede og er syv i antal.

10:2.8 (110.6) Jeg har oprindelse i Paradistreenigheden. Jeg kender Treenigheden som forenet Guddom; jeg ved også, at Faderen, Sønnen og Ånden eksisterer og handler i deres bestemte personlige egenskaber. Jeg ved positivt, at de ikke kun handler personligt og kollektivt, men at de også samordner deres udførelser i forskellige grupperinger, således at de i sidste ende fungerer i syv forskellige ental og flertals kapaciteter. Og da disse syv sammenslutninger udtømmer mulighederne for en sådan guddommelighedskombination, er det uundgåeligt, at universets realiteter vil fremstå i syv variationer af værdier, betydninger, og personlighed.

3. De tre guddoms personer

10:3.1 (110.7) Uanset, at der kun er en Guddom, så er der tre positive og guddommelige personaliseringer af Guddommen. Angående menneskets begavelse med de guddommelige Rettere, siger Faderen: "Lad os skabe det dødelige menneske i vores eget billede." Gentagende gange gennem skrifter på Urantia forekommer denne

reference til en flertals Guddoms handlinger og gerninger, som klart indikerer en bevidsthed om eksistensen og aktiviteter af de tre Kilder og Centre.

10:3.2 (110.8) Vi lærer, at Sønnen og Ånden opretholder det samme og ligeværdige forhold til Faderen i Treenighedsforbindelsen. I evigheden og som Guddomme gør de det utvivlsomt, men i tiden og som personligheder åbenbarer de visse forhold af en meget forskellig art. Set fra Paradiset ud mod universerne, synes disse relationer at være meget ens, men betragtet fra rummets domæner, forekommer de at være ret forskellige.

10:3.3 (111.1) De guddommelige Sønner er ganske vist "Guds ord," men Åndens børn er i sandhed "Guds Handling." Gud taler gennem Sønnen og handler sammen med Sønnen, gennem den Uendelige Ånd, mens Sønnen og Ånden i alle universets aktiviteter er udsøgt broderlige, idet de arbejder som to ligeværdige brødre med beundring og kærlighed til en æret og guddommeligt respekteret fælles Fader.

10:3.4 (111.2) Faderen, Sønnen, og Ånden er helt sikkert lige i natur, koordinerede i deres væsen, men der er en umiskendelige forskelle i deres universelle handlinger, og når de handler alene, er hver Guddomsperson tilsyneladende begrænset i absolutthed.

10:3.5 (111.3) Den Universelle Fader, før hans egenrådige afhændelse af den personlighed, kræfter og egenskaber, som udgør Sønnen og Ånden, synes at have været (filosofisk betragtet) en egenskabsløs, absolut, og uendelig Guddom. Men sådan en teoretisk Første Kilde

og Center uden en Søn kunne ikke i nogen betydning af ordet blive betragtet som den *Universelle Fader*, faderskab er ikke virkelig uden sønskab. Desuden, måtte Faderen for at have været absolut i en total betydning, have eksisteret alene på et eller andet evigt fjernt tidspunkt. Men han har aldrig haft en sådan isoleret eksistens; Sønnen og Ånden er begge evige på samme tid med Faderen. Den Første Kilde og Center har altid været, og vil for altid være, den evige Fader af den Oprindelige Søn og, sammen med Sønnen, den evige stamfader af den Uendelige Ånd.

10:3.6 (111.4) Vi observerer, at Faderen har frigjort sig selv fra alle direkte manifestationer af absolutthed undtagen absolut faderskab og absolut vilje. Vi ved ikke, om vilje er en umistelig egenskab hos Faderen; vi kan kun konstatere, at han *ikke* fraskrev sig viljen. En sådan uendelighed af vilje må have været evig iboende i den Første Kilde og Center.

10:3.7 (111.5) Ved at skænke den Evige Søn personlighedens absolutthed, undslipper den Universelle Fader fra personlighedsabsolutismens lænker, men ved at gøre det tager han et skridt, som gør det for evigt umuligt for ham at agere alene som personlighedens absolutte. Og med den endelige personalisering af den sameksisterende Guddom—Samforeneren—følger den kritiske trinitære gensidige afhængighed mellem de tre guddommelige personligheder med hensyn til Guddommens samlede funktion i absolutter.

10:3.8 (111.6) Gud er Fader-Absoluttet for alle personligheder i universernes univers. Faderen er personlig absolut i handlefrihed,

men i universerne af tid og rum, skabt, under tilblivelse, og endnu ikke skabt, er Faderen ikke synligt absolut som total Guddom undtagen i Paradistreenigheden.

10:3.9 (111.7) Den Første Kilde og Center fungerer uden for Havona i de fænomenale universer på følgende måder:

10:3.10 (111.8) 1. Som skaber, gennem Skabersønnerne, hans børnebørn.

10:3.11 (111.9) 2. Som kontrollant, gennem tyngdekraftscentret i Paradiset.

10:3.12 (111.10) 3. Som ånd, gennem den Evige Søn.

10:3.13 (111.11) 4. Som sind, gennem Fællesskaberen.

10:3.14 (111.12) 5. Som en Fader, opretholder han forældrekontakt med alle skabninger gennem sit personlighedskredsløb.

10:3.15 (111.13) 6. Som en person, handler han *direkte* gennem hele skabelse ved sine eksklusive fragmenter—i det dødelige menneske ved hjælp af Tankeretterne.

10:3.16 (111.14) 7. Som total Guddom, fungere han kun i Paradistreenigheden.

10:3.17 (112.1) Alle disse overførsler og delegeringer af beføjelser af den Universelle Fader er helt frivillige og selvvalgte. Den almægtige Fader påtager sig målbevidst disse begrænsninger af universets myndighed.

10:3.18 (112.2) Den Evige Søn synes at fungere som ét med Faderen i alle åndelige henseender undtagen i overdragelse af

Gudsfragmenterne og i andre førpersonlige aktiviteter. Sønnen er heller ikke nært identificeret med de materielle skabningers intellektuelle aktiviteter eller med de materielle universers energiaktiviteter. Som absolut fungerer Sønnen som en person og kun i det åndelige univers domæne.

10:3.19 (112.3) Den Uendelige Ånd er forbløffende universel og utrolig alsidig i alle sine handlinger. Han medvirker i sindets, materiens og åndens sfærer. Samforeneren repræsenterer Fader-Søn foreningen, men han fungerer også som sig selv. Han er ikke direkte involveret i fysisk tyngdekraft, med åndelig tyngdekraft eller med personlighedskredsløbet, men han deltager mere eller mindre i alle andre af universets aktiviteter. Selv om den Uendelige Ånd tilsyneladende er afhængig af tre eksistentielle og absolutte tyngdekraftkontroller, synes han at udøve tre superkontroller. Denne trefoldige begavelse anvendtes på mange måder til at transcendere og tilsyneladende neutralisere selv manifestationerne af primærkræfter og energier, helt op til absoluthedens superultimative grænser. I visse situationer overskrider disse superkontroller absolut selv de oprindelige manifestationer af den kosmiske virkelighed.

4. Guddommens Treenigheds forening

10:4.1 (112.4) Af alle absolutte foreninger, er Paradistreenigheden (den første trefoldighed) enestående som en eksklusiv sammenslutning af

personlig Guddom. Gud fungerer kun som Gud i forhold til Gud og til dem som kan kende Gud, men som absolut Guddom kun i Paradistreenigheden og i forhold til universets totalitet.

10:4.2 (112.5) Den evig Guddom er fuldkommen forenet, ikke desto mindre er der tre fuldkommen individualiserede personer i Guddommen. Paradistreenigheden gør det muligt, samtidig at udtrykke for hele mangfoldigheden af karaktertræk og uendelige kræfter hos den Første Kilde og Center og hans evige samordnede og af al den guddommelige enhed af universets funktioner af udelt Guddom.

10:4.3 (112.6) Treenigheden er en sammenslutning af uendelige personer, fungerende i en ikke-personlig egenskab men ikke i strid med personligheden. Illustrationen er vag, men en far, søn og barnebarn kunne danne en juridisk enhed, som ville være upersonlig men ikke desto mindre underlagt deres personlige vilje.

10:4.4 (112.7) Paradistreenighed er *virkelig*. Den eksisterer som Guddomsforeningen mellem Fader, Søn, og Ånd; trods det kan Faderen, Sønnen, eller Ånden, eller to af dem, fungere i forhold til denne selvsamme Paradistreenighed. Faderen, Sønnen og Ånden kan samarbejde på en måde, der ikke er trinitarisk men ikke som tre Guddomme. Som personer kan de samarbejde som de har lyst, men det er ikke Treenigheden.

10:4.5 (112.8) Husk altid, at det, den Uendelige Ånd gør, er funktionen af Samforeneren. Både Faderen og Sønnen fungerer i og gennem og som ham. Men det ville være formålsløst at forsøge at belyse

Treenighedens mysterium; tre som en og i en, og en som to og handlende for to.

10:4.6 (112.9) Treenigheden er relateret til samtlige af universets anliggender, at den må tages med i vores forsøg på at forklare helheden af enhver isoleret kosmisk begivenhed eller personlighedsrelation. Treenigheden fungerer på alle niveauer af kosmos, og det dødelige menneske er begrænset til det endelige niveau; derfor må mennesket være tilfreds med en endelig opfattelse af Treenigheden som Treenigheden.

10:4.7 (113.1) Som et menneske i kødet bør du betragte Treenigheden i overensstemmelse med din individuelle oplysning og i harmoni med dit sinds og sjæls reaktioner. Du ved kun meget lidt om Treenighedens absolutthed, men efterhånden som du opstiger mod Paradis, vil du mange gange opleve forbløffelse over skiftende åbenbaringer og uventede opdagelser af Treenighedens højesthed og ultimativitet, hvis ikke af absolutthed.

5. Treenighedens funktioner

10:5.1 (113.2) De personlige Guddomme har egenskaber, men det er næppe passende, at tale om at Treenigheden har egenskaber. Denne sammenslutning af guddommelige væsener kan mere korrekt anses for at have *funktioner*, såsom retfærdighedsforvaltning, helhedsstandpunkter, koordineret handling, og kosmisk overkontrol.

Disse funktioner er aktivt suveræne, ultimative, og (inden for Guddoms begrænsninger) absolutte, hvad angår alle levende virkeligheder af personlighedsværdi.

10:5.2 (113.3) Paradistreenighedens funktioner er ikke blot summen af Faderens tilsyneladende guddommeligheds begavelse plus de specialiserede egenskaber der er unikke i Sønnens og Ådens personlige eksistens. Treenigheds sammenslutningen af de tre Paradisguddomme resulterer i udvikling, eventualisering, og guddommeliggørelse af nye betydninger, værdier, styrker, og kapacitet for universel åbenbaring, handling, og administration. Levende foreninger, menneskelige familier, sociale grupper, eller Paradistreenigheden bliver ikke forøget ved blot aritmetisk summering. Gruppens potentiale er altid langt større end den simple sum af de enkelte individers egenskaber.

10:5.3 (113.4) Treenigheden opretholder en enestående holdning som Treenighed til hele universet i fortid, nutid, og fremtid. Og Treenighedens funktioner kan bedst betragtes i forhold til Treenighedens universholdninger. Sådanne holdninger er samtidige og kan være mangeartede angående enhver isoleret situation eller begivenhed:

10:5.4 (113.5) 1. *Holdning til det endelige.* Treenighedens maksimale selvbegrænsning er dens holdning til det endelige. Treenigheden er ikke en person, og det Højeste Væsen er heller ikke en eksklusiv personalisering af Treenigheden, men den Højeste er den nærmest tilnærmelse til en styrke-personlighedsfokusering af Treenigheden, som kan blive forstået af endelige skabninger. Derfor omtales

Treenigheden i forhold til den endelige undertiden som Overhøjhedens Treenighed.

10:5.5 (113.6) 2. *Holdning til det Absonitte*. Paradistreenigheden tager hensyn til de eksistensniveauer som er mere end endelige, men mindre end absolutte, og dette forhold kaldes undertiden for Ultimativitetens Treenighed. Hverken den Ultimative eller den Højeste er helt repræsentative for Paradistreenigheden, men i en egenskabsbestemt forstand og på deres respektive niveauer, synes hver især at repræsentere Treenigheden under de førpersonlige epoker af erfaringsmæssig styrkeudvikling.

10:5.6 (113.7) 3. *Den Absolutte Holdning* hos Paradistreenigheden er i forhold til absolutte eksistenser og kulminerer i handlingen af total Guddom.

10:5.7 (113.8) Den Uendelige Treenighed involverer den koordinerede handling af alle trefoldighedsrelationer i den Første Kilde og Center —ikkeguddommeliggjort såvel som guddommeliggjort—og er derfor meget vanskelig for personligheder at forstå. I betragtningen af Treenigheden som uendelig, ignorerer ikke de syv trefoldigheder; derved undgås visse forståelses vanskeligheder, og visse paradokser kan blive delvis løst.

10:5.8 (114.1) Men jeg behersker ikke et sprog der vil sætte mig i stand til mig at formidle til det begrænsede menneskelige sind den fulde sandhed og den evige betydning af Paradistreenigheden og naturen af den uendelige indbyrdes sammenhæng mellem de tre væsener af uendelig fuldkommenhed.

6. Treenighedens stationære sønner

10:6.1 (114.2) Al lov tager sin oprindelse i den Første Kilde og Center; *han er loven*. Administrationen af åndelig lov ligger i den Anden Kilde og Center. Åbenbaringen af loven, bekendtgørelsen og fortolkningen af de guddommelige vedtægter, er den Tredje Kilde og Centers funktion. Anvendelsen af lov, retfærdighed, henhører under Paradistreenighedens område og udføres af visse Treenighedssønner.

10:6.2 (114.3) *Retfærdighed* er iboende i Paradistreenighedens universelle suverænitæt, men godhed, barmhjertighed, og sandhed er universets tjeneste for de guddommelige personligheder, hvis guddomsforening udgør Treenigheden. Retfærdighed er ikke Faderens, Sønnens, eller Åndens holdning. Retfærdighed er Treenighedens holdning hos disse personligheder af kærlighed, barmhjertighed og tjeneste. Ingen af Paradisguddommene har ansvar for retsplejen. Retfærdighed er aldrig en personlig holdning; den er altid en flertalsfunktion.

10:6.3 (114.4) *Beviser*, grundlaget for retfærdighed (retfærdighed i harmoni med barmhjertighed), leveres af personlighederne fra den Tredje Kilde og Center, den fælles repræsentant for Faderen og Sønnen til alle riger og i sindene i intelligente væsener af hele skabelsen.

10:6.4 (114.5) *Dommen*, den endelige anvendelse af retfærdighed i overensstemmelse med beviserne, fremlagt af den Uendelige Ånds personligheder, er et arbejde af Treenighedens Stationære Sønners, væsener der tager del i Treenighedens natur af den forenede Fader, Søn, og Ånd.

10:6.5 (114.6) Denne gruppe af Treenighedssønner omfatter følgende personligheder:

10:6.6 (114.7) 1. Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder.

10:6.7 (114.8) 2. Dagenes Evige.

10:6.8 (114.9) 3. Dagenes Ældste.

10:6.9 (114.10) 4. Dagenes Fuldkomne.

10:6.10 (114.11) 5. Dagenes Yngste.

10:6.11 (114.12) 6. Dagenes Forenede.

10:6.12 (114.13) 7. Dagenes Trofaste.

10:6.13 (114.14) 8. Visdommens Fuldkomne.

10:6.14 (114.15) 9. Guddommelige Rådgivere.

10:6.15 (114.16) 10. Universelle Censorer.

10:6.16 (114.17) Vi er børn af de tre Paradisguddomme, der fungerer som Treenigheden, for jeg tilhører tilfældigvis den tiende orden af denne gruppe, de Universelle Censorer. Disse ordener er ikke repræsentative for Treenighedens holdning i universel forstand; de repræsenterer kun denne guddoms kollektive holdning inden for de områder, hvor den udøvende dømmende retfærdighed hersker. De var specifikt designet af Treenigheden til det præcise arbejde for

hvilket de er tildelt, og de repræsenterer kun Treenigheden i de funktioner, som de blev personliggjort til.

10:6.17 (115.1) Dagenes Ældste og deres medassocierede med Treenigheds-oprindelse udmåler den retfærdige dom af højeste retfærdighed til de syv superuniverser. I centraluniverset eksistere sådanne funktioner kun i teorien; der er retfærdighed selvindlysende i perfektion, og Havona perfektion udelukker enhver mulighed for disharmoni.

10:6.18 (115.2) Retskaffenhed er den kollektive tanke om retfærdighed; barmhjertighed er dens personlige udtryk. Barmhjertighed er kærlighedens holdning; præcision karakteriserer lovens funktion; guddommelig dom er retfærdighedens sjæl, for evigt i overensstemmelse til Treenighedens retfærdighed, og som for evigt opfylder Guds guddommelige kærlighed. Når Treenighedens retfærdige retfærdighed og den Universelle Faders barmhjertige kærlighed er fuldt erkendt og helt forstået, er de sammenfaldende. Men mennesket har ikke en sådan fuld forståelse af guddommelig retfærdighed. Fra et menneskeligt synspunkt er Faderens, Sønnens, og Åndens personligheder i Treenigheden tilpasset for at koordinere kærlighedens og lovenes tjeneste i tidens erfaringsuniverser.

7. Overhøjhedens overkontrol

10:7.1 (115.3) Guddommens første, anden, og tredje person er indbyrdes lige og de er én. "Herren vor Gud er én Gud." Der er

fuldkommenhed i formålet og enhed i udførelsen i den guddommelige treenighed af evige guddomme. Faderen, Sønnen, og Samforeneren er virkelig og guddommelig helt sikkert én. I sandhed er der skrevet: “Jeg er den første, og jeg er den sidste, og uden mig er der ingen Gud.”

10:7.2 (115.4) Således som tingene ser ud for den dødelige på det endelige niveau, er Paradistreenigheden, ligesom det Højeste Væsen, kun beskæftiget med det totale—den samlede planet, det samlede univers, det totale superunivers, det samlede storunivers. Hele denne totalitetsholdning eksisterer fordi Treenigheden er totalen af Guddommen og for mange andre grunde.

10:7.3 (115.5) Det Højeste Væsen er noget mindre og noget andet end den Treenighed, der fungerer i de endelige universer; men inden for visse grænser og i den nuværende æra med ufuldstændig styrke-personalisering synes denne evolutionære Guddom at afspejle holdningen hos Overhøjhedens Treenighed. Faderen, Sønnen, og Ånden fungerer ikke personligt sammen med det Højeste Væsen, men i den nuværende universtidsalder samarbejder de med ham som Treenigheden. Vi forstår, at de opretholder et lignende forhold til den Ultimate. Vi gætter ofte på, hvordan det personlige forhold mellem Paradisguddommene og Gud den Højeste vil være, når han til sidst er udviklet, men vi ved det ikke rigtigt.

10:7.4 (115.6) Vi finder ikke, at Overhøjhedens overkontrol er fuldstændig forudsigelig. Desuden, synes denne uforudsigelighed ud til at være karakteriseret ved en vis udviklingsmæssig

ufuldstændighed, der utvivlsomt er et kendetegn for den Højestes ufuldstændighed og ufuldstændigheden af den endelige reaktion på Paradistreenigheden.

10:7.5 (115.7) Det dødelige sind kan umiddelbart tænke på tusinde og en ting—katastrofale fysiske begivenheder, forfærdelige ulykker, rædselsvækkende katastrofer, smertefulde sygdomme, og verdensomspændende plager—og spørge om sådanne besøg er korreleret i den ukendte manøvrering af denne sandsynlige funktion af det Højeste Væsen. Helt ærligt, ved vi det ikke; vi er ikke helt sikre. Men vi observerer, at som tiden går, vil alle disse vanskelige og mere eller mindre mystiske situationer *altid* hjælpe med universernes velfærd og fremskridt. Det kan være, at eksistensforholdene og livets uforklarlige omskiftelser alle er sammenvævet ind i et meningsfuldt mønster af høj værdi af den Højestes funktion og Treenighedens overkontrol.

10:7.6 (116.1) Som en Guds søn kan I skelne kærlighedens personlige holdning i alle Gud Faders handlinger. Men I vil ikke altid være i stand til at forstå, hvor mange af Paradistreenighedens univers handlinger, som afspejler det bedste for den enkelte dødelige i rummets evolutionære verdener. I evighedens fremskridt vil treenighedens handlinger blive åbenbaret som værende helt og holdent meningsfulde og hensynsfulde, men de fremstår ikke altid sådan for tidens skabninger.

8. Treenigheden hinsides det endelige

10:8.1 (116.2) Mange sandheder og kendsgerninger der vedrører Paradistreenigheden kan kun delvis forstås ved at genkende en funktion som transcenderer det endelige.

10:8.2 (116.3) Det ville være utilrådeligt, at diskutere funktionerne af Ultimativitetens Treenighed, men det kan oplyses, at Gud den Ultimative er Treenighedsmanifestationen, som Transcendentalerne forstår. Vi er tilbøjelige til at tro, at foreningen af mesteruniverset er den Ultimatives eventuerende handling og at den sandsynligvis afspejler visse, men ikke alle, faser af Paradistreenighedens absonitte overkontrol. Den Ultimative er en egenskabsbestemt manifestation af Treenigheden i forhold til det absonitte men kun i den forstand, at den Højeste således delvis repræsenterer Treenigheden i forhold til det endelige.

10:8.3 (116.4) Den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd er, i en vis forstand de konstituerende personligheder af den totale Guddom. Deres forening i Paradistreenigheden og Treenighedens absolutte funktion svarer til funktionen af total Guddom. Og sådan en fuldendelse ad Guddommen transcenderer både det endelige og det absonitte.

10:8.4 (116.5) Selv om ingen enkelt person blandt Paradisguddommene faktisk opfylder alt guddomspotentiale, så gør alle 3 det tilsammen. Tre uendelige personer synes at være det mindste antal væsener, der kræves for at aktivere det førpersonlige og eksistentielle potentiale af den totale Guddom—Guddommens Absolutte.

10:8.5 (116.6) Vi kender den Universelle Far, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd som *personer*, men jeg kender ikke personligt den Guddommens Absolutte. Jeg elsker og tilbeder Gud Faderen; Jeg respekterer og ærer Guddommens Absolutte.

10:8.6 (116.7) Jeg besøgte engang et univers, hvor en bestemt gruppe af væsener underviste at finaliterne, i evigheden, til sidst ville blive den Guddomsabsoluttes børn. Men jeg er uvillig til at acceptere denne løsning af mysteriet som omslutter finaliternes fremtid.

10:8.7 (116.8) Finalitkorpset omfatter, blandt andre, de dødelige af tid og rum, som har opnået fuldkommenhed i alt, hvad der vedrører Guds vilje. Som skabninger og inden for rammerne af skabningernes kapacitet kender de Gud fuldt ud og sandt. Efter således, at have fundet Gud som alle skabningers Fader, må disse finaliter på et tidspunkt begynde at søge efter den overendelige Fader. Men denne søgen indebærer en forståelse af den absonite natur af Paradisfaderens ultimative egenskaber og karakter. Evigheden vil afsløre, om en sådan opnåelse er mulig, men vi er overbevist om, at selv om finaliterne forstår denne guddommelighedens ultimativitet, så vil de sandsynligvis ikke være i stand til at nå de superultimative niveauer af absolut guddommelighed.

10:8.8 (116.9) Det kan være muligt at finaliterne delvis vil opnå den Guddomsabsolutte, men selv hvis de skulle, vil problemet med den Universelle Absolutte, stadig i evighedernes evighed, fortsætte med at intrigere, mystificere, forvirre, og udfordre de opstigende og udviklende finaliter, for vi opfatter, at uudgrundeligheden af den Universelle Absoluttes kosmiske forhold vil have en tendens til at

vokse i proportioner, efterhånden som de materielle universer og deres åndelige administration fortsætter med at ekspandere.

10:8.9 (117.1) Kun uendeligheden kan afsløre Faderen-Uendelig.

10:8.10 (117.2) [Sponsoreret af en Universel Censor handlende med bemyndigelse af Dagenes Ældste bosiddende på Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 10](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 12](#) >>

Kapitel 11

Den Evige Paradisøen

11:0.1 (118.1) Paradiset er det evige centrum i universernes univers og hjemsted for den Universelle Fader, den Evige Søn, den Uendelige Ånd, og deres guddommelige samordnede og medarbejdere. Denne centrale ø er den mest gigantiske organiseret himmellegeme af kosmisk virkelighed i hele mesteruniverset. Paradis er en materiel sfære såvel som en åndelig bopæl. Hele den Universelle Faders intelligente skabelse er hjemmehørende på materielle bopæle; derfor må det absolutte kontrolcenter også være materielt, bogstaveligt. Og igen skal det gentages, at åndelige ting og åndelige væsener er *virkelige*.

11:0.2 (118.2) Paradisets materielle skønhed består i pragten af dets fysiske fuldkommenhed; storheden af Guds ø er udstillet i dens beboeres fremragende intellektuelle præstationer og sindsudvikling, den centrale øs herlighed er vist frem i den uendelige begavelse af guddommelig åndspersonlighed—livets lys. Men dybet af den åndelige skønhed og vidundere i dette udsøgte helhed er fuldstændig

udover forståelses evnen af de materielle skabningers begrænsede sind. Den guddommelige bopæls herlighed og åndelige pragt er umulig for dødelig forståelse. Og Paradiset er fra evigheden; der er hverken optegnelser eller overleveringer der respekterer oprindelsen af denne atomare ø af lys og liv.

1. Den guddommelige bolig

11:1.1 (118.3) Paradiset tjener mange formål i administrationen af de universelle riger, men for skabninger eksisterer det primært som Guddommen bolig. Den Universelle Faders personlige tilstedeværelse er hjemmehørende i selve midten af den øvre overflade af den næste cirkulære, med ikke kugleformet bolig for Guddommene. Denne paradistilstedeværelse af den Universelle Faders er umiddelbart omgivet af den Evige Søns personlige tilstedeværelse, mens de begge er indesluttet i den Uendelige Ånds ubeskrivelige herlighed.

11:1.2 (118.4) Gud bor, har boet og vil for altid bo i denne samme centrale og evige bolig. Vi har altid fundet ham der og vil altid finde ham der. Den Universelle Fader er kosmisk fokuseret, åndeligt personaliseret, og geografisk bosiddende i dette centrum af universernes univers.

11:1.3 (118.5) Vi kender alle den direkte vej, vi skal følge for at finde den Universelle Fader. Du er ikke i stand til at forstå meget om den

guddommelige bolig på grund af dens fjerntliggende beliggenhed fra dig og den uhyre udstrækning af det mellemliggende rum, men de, der er i stand til at forstå betydningen af disse enorme afstande, kender Guds placering og bolig lige så sikkert og bogstaveligt som du kender placeringen af New York, London, Rom, eller Singapore, byer bestemt og geografisk placeret på Urantia. Hvis du var en intelligent navigator, udstyret med skib, kort og kompas, så kunne du nemt finde disse byer. Ligeledes, hvis du havde tid, og midler for gennemrejse, var åndeligt kvalificeret, og havde den nødvendige vejledning, kunne du blive styret gennem univers efter univers og fra kredsløb til kredsløb, for altid rejsende indad gennem de stjerneklare områder, indtil du til sidst ville stå foran den Universelle Faders central skinnende åndelige herlighed. Udstyret med alle nødvendigheder for sådan en rejse, så er det lige så muligt at finde den personlige tilstedeværelse af Gud i centrum af alle ting som at finde fjerntliggende byer på jeres egen planet. Det, at du ikke har besøgt disse steder modbeviser på ingen måde deres virkelighed eller faktiske eksistens. Det, at så få af universets skabninger har fundet gud i Paradis, modbeviser på ingen måde hverken virkeligheden af hans eksistens eller virkeligheden af hans åndelige person ved centrum af alle ting.

11:1.4 (119.1)

Faderen er altid at finde på denne centrale placering. Bevægede han sig, ville universel pandemonium blive udfældet, for der konvergerer i ham i dette boligcenter de universelle tyngdelinjer fra skabelsens ender. Uanset om vi sporer personlighedens kredsløb tilbage gennem universerne eller følger de opstigende

personligheder, mens de rejser indad til Faderen; om vi sporer den materielle tyngdekrafts linjer til det nedre paradys eller følger den kosmiske krafts oprørende cyklusser; om vi sporer den åndelige tyngdekrafts linjer til den Evige Søn eller følger den indre procession af Guds Paradissønner; uanset om vi sporer sindets kredsløb ud eller følger trillioner på trillioner af himmelske væsener, der udspringer af den Uendelige Ånd—ved enhver af disse observationer eller af dem alle ledes vi direkte tilbage til Faderens nærhed, til hans centrale bolig. Her er Gud personligt, bogstaveligt og faktisk til stede. Og fra hans uendelige væsen strømmer der strømme af liv, energi og personlighed til alle universer.

2. Naturen på den evige ø

11:2.1 (119.2) Da du er begyndt at få et glimt af det materielle univers enorme omfang, som er synlig selv fra din astronomiske placering, din rum position i stjerne systemerne, burde det blive klart for dig, at et så vældig enormt materielt univers må have en passende og værdig hovedstad, et hovedkvarter som stå i et rimeligt forhold til værdigheden og uendeligheden af den Universelle Hersker over hele denne uhyre og vidtstrakt skabelse af materielle riger og levende væsener.

11:2.2 (119.3) Paradys adskiller sig i form fra de beboede rumlegemer; det er ikke kugleformet. Den er definitivt elliptisk, hvis diameter er

en sjettedel længere fra nord til syd end fra øst til vest. Den centrale ø er i det væsentlige flad, og afstanden fra den øvre overflade til den nedre overflade er en tiendedel af den øst-vestlige diameter.

11:2.3 (119.4) Disse forskelle i dimensioner, taget i forbindelse med dens stationære status og den store pres på udstrømningen af kraft-energi tryk fra øens nordlige ende, gør det muligt at etablere absolut retning i mesteruniverset.

11:2.4 (119.5) Den centrale ø er geografisk opdelt i tre aktivitetsområder:

11:2.5 (119.6) 1. Øvre Paradis.

11:2.6 (119.7) 2. Perifert Paradis.

11:2.7 (119.8) 3. Nedre Paradis.

11:2.8 (119.9) Vi taler om den overflade af Paradiset, som er optaget af personlighedsaktiviteter som den øvre side, og den modsatte overflade som den nedre side. Paradisets periferi sørger for aktiviteter, som ikke er strengt personlige eller upersonlige. Treenigheden synes at dominere det personlige eller øvre plan, den Egenskabsløse Absolutte den nedre eller upersonlige plan. Vi opfatter næsten ikke den Egenskabsløse Absolutte som en person, men vi tænker på den funktionelle rumtilstedeværelse af denne Absolutte som fokuseret på nedre Paradis.

11:2.9 (120.1) Den Evige ø er sammensat af en enkelt form for materialisering—stationære virkelighedssystemer. Denne konkrete Paradis substans er en homogen organisation af rumstyrke, der ikke

findes andre steder i hele det udstrakte universernes univers. Det har fået mange navne i forskellige universer, og Melkisedekerne i Nebadon har for lang tid siden navngivet det *absolutum*. Dette Paradis-kildemateriale er hverken dødt eller levende; det er det oprindelige ikkeåndelige udtryk for den Første Kilde og Center; det er *Paradis*, og Paradis er uden genpart.

11:2.10 (120.2) Det forekommer os, at den Første Kilde og Center har koncentreret alt absolutte potentiale for kosmisk virkelighed i Paradiset som en del af sin teknik til selvfrigørelse fra uendelighedens begrænsninger, som et middel til at muliggøre underuendelige, selv tid-rum, skabelse. Men det følger ikke af, at Paradiset er tid-rum begrænset, bare fordi universernes univers udviser disse egenskaber. Paradiset eksisterer uden tid og har ingen placering i rummet.

11:2.11 (120.3) Nogenlunde: rummet opstår tilsyneladende lige under nedre Paradis; tid lige over øvre Paradis. Tid, som du forstår det, er ikke et træk ved Paradisets eksistens, selvom borgerne på den centrale ø er fuld ud bevidst om, at begivenhedernes rækkefølge ikke er tidsbestemt. Bevægelse er ikke en naturlig del af Paradiset; den er frivilligt. Men begrebet afstand, selv absolut afstand, har en meget stor betydning, da det kan anvendes på relative steder i Paradiset. Paradiset er ikke rumligt; derfor er dets områder absolutte og derfor anvendelige på mange måder, som ligger uden for det dødelige sinds begrebsopfattelse.

3. Øvre paradis

11:3.1 (120.4) På øvre Paradis er der 3 store aktivitetssfærer, *guddoms tilstedeværelsen*, den *helligste sfære*, og det *hellige område*. Den enorme region, der umiddelbart omgiver gudernes tilstedeværelserne er afsat til den helligste sfære og er reserveret til tilbedelses funktioner, treenighedsgørelse, og høj åndelig opnåelse. Der er ingen materielle bygninger eller rene intellektuelle skabelser i denne zone; de kan ikke eksistere der. Det er nytteløst for mig at forsøge at beskrive den guddommelige natur og smukke storhed i Paradisets helligste sfære til det menneskelige sind. Dette rige er helt åndelig, og I er næsten helt materielle. En ren åndelig virkelighed er, for et rent materielt væsen, tilsyneladende ikke eksisterende.

11:3.2 (120.5) Selvom der ikke er nogen fysiske materialiseringer i det helligste område, så er der rigeligt med souvenirs fra jeres materielle dage i det hellige lands sektorer og endnu flere i de erindringsværdige historiske områder af det perifere Paradis.

11:3.3 (120.6) Det hellige område, det yder- eller boligområdet, er opdelt i syv koncentriske zoner. Paradiset bliver undertiden kaldt "Faderens Hus" da det er hans evige bolig, og disse syv zoner betegnes ofte som "Paradis Faderens Palæer." Den indre eller første zone er optaget af Paradisets borgere og de indfødte i Havona, som tilfældigvis opholder sig på Paradiset. Den næste eller anden zone er beboelsesområde for de indfødte fra de syv superuniverser af tid og rum. Denne anden zone er delvis underopdelt i syv enorme

afdelinger, Paradisets hjemsted for åndelige væsener og opstigende skabninger, som kommer fra de evolutionære fremadskridende universer. Hver af disse sektorer er udelukkende dedikeret til velfærd og fremme af personlighederne i et enkelt superunivers, men disse faciliteter er næsten uendeligt langt ud over kravene i de nuværende syv superuniverser.

11:3.4 (121.1) Hver af de syv Paradis sektorer er underopdelt i beboelses enheder, der er velegnede til hovedkvarters indkvartering for en milliard glorificeret individuelle arbejdsgrupper. Et tusinde af disse enheder udgør en division. Et hundrede tusinde divisioner er lig med en sammenslutning. Ti millioner sammenslutninger udgør en forsamling. En milliard forsamlinger danner en stor enhed. Og denne stigende serie fortsætter gennem den anden store enhed, den tredje, og videre til den syvende store enhed. Og syv af de store enheder danner mester enhederne, og syv af mester enhederne udgør en overordnet enhed; og på denne syvende måde udvider de stigende serier sig gennem højerestående, over højerestående, himmelske, overhimmelske til de højeste enheder. Men selv dette udnytter ikke alt rum som er til rådighed. Dette svimlende tal af boligbetegnelser på Paradiset, et antal udover jeres begrebsopfattelse, fylder betydelig mindre end en procent af det hellige lands tildelte areal. Der er stadig rigelig med plads til dem som er på vej indad, selv for dem som ikke starter deres Paradis opstigning før i tiderne for den evige fremtid.

4. Perifert paradis

11:4.1 (121.2) Den centrale ø ender brat ved periferien, men dens størrelse er så enorm, at denne afsluttende vinkel er relativt umærkelig indenfor ethvert afgrænset område. Paradisets perifere overflade er delvis optaget af landings og afsendelsesfelterne for forskellige grupper af åndelige personligheder. Da de ugennemtrængte rum zoner næsten rammer periferien, lander alle personlighedstransport bestemt til Paradis i disse regioner. Hverken øvre eller nedre Paradis er tilgængelig for transportsupernafer eller andre typer af rumrejsende.

11:4.2 (121.3) De Syv Mesterånder har deres personlige hjemsted af styrke og autoritet på Ådens syv sfærer, som kredser om Paradiset i rummet mellem Sønnens skinnende kloder og Havona-verdenernes inderste kredsløb, men de opretholder et hovedkvarter for kraftfokus på Paradis-periferien. Her markerer de Syv Højeste Styrkeleders langsomt cirkulerende tilstedeværelser lokaliseringen af de syv blitzstationer fra hvilken visse paradisenergier udgår til de syv superuniverser.

11:4.3 (121.4) Her på periferien af Paradis er de enorme historiske og profetiske udstillingsområder, der er tildelt Skabersønnerne og dedikeret til lokaluniverserne af tid og rum. Der er kun syv billioner af disse historiske reservater etableret eller i reserve, men disse foranstaltninger optager tilsammen kun omkring fire procent af den tildelte del af det perifere areal. Vi udleder, at disse enorme reserver

tilhører de skabelser, der engang vil være placeret uden for grænser af de nuværende kendte og beboede syv superuniverser.

11:4.4 (121.5) Den del af Paradiset som er udset til brug for de eksisterende universer optager kun fra en til fire procent, mens arealet som er tildelt disse aktiviteter, er mindst en million gange større end det som faktiske behøves for sådanne formål. Paradiset er stor nok til at rumme aktiviteterne i en næsten uendelig skabelse.

11:4.5 (121.6) Men et yderligere forsøg på at visualisere Paradisets herligheder for jer vil være formålsløs. I må vente, og stige op mens I venter, for i sandhed, "Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes sind, de ting, som den Universelle Fader har forberedt for dem, der overlever livet i kødet på verdener af tid og rum."

5. Nedre paradis

11:5.1 (122.1) Angående nedre Paradis så ved vi kun det som er åbenbart; personligheder opholder sig ikke der. Det har intet som helst at gøre med åndelig intelligensers anliggender, og den Guddomsabsolutte fungerer heller ikke der. Vi er informeret om, at alle fysisk energi- og kosmiske kraftkredsløb har deres oprindelse i nedre Paradis, og at det er konstitueret som følger:

11:5.2 (122.2) 1. Direkte nedenunder Treenighedens placering, i den centrale del af nedre Paradis, er den ukendte og uåbenbarede Uendelighedszone.

11:5.3 (122.3)

2. Denne Zone er imidlertid omgivet af et unavngivet område.

11:5.4 (122.4)

3. De ydre kanter af den nedre overflade er et område som primært har at gøre med rumstyrke og kraft-energi.

Aktiviteterne i dette enorme elliptiske kraftcenter kan ikke identificeres med nogen kendte funktioner i nogen refoldighed, men rummets oprindelige kraft-opladning synes at være fokuseret i dette område. Dette center består af tre koncentriske elliptiske zoner: Den inderste er omdrejningspunktet for Paradisets kraft-energi aktiviteter; den yderste kan muligvis identificeres med funktionerne af den Egenskabsløse Absolutte, men vi er ikke sikre med hensyn til mellemzonens rumfunktioner.

11:5.5 (122.5)

Den indre zone af dette kraftcenter synes at virke som et gigantisk hjerte, hvis pulseringer leder strømme til det fysiske rums yderste grænser. Det styrer og modificerer kraftenergier, men driver dem næppe. Denne urkrafts virkelighedstryk-tilstedeværelse er afgjort større ved den nordlige ende af Paradis centrum end i de sydlige områder; dette er en ensartet registreret forskel. Rummets moderkraft synes at strømme ind i den sydlige del og ud i den nordlige del gennem et ukendt kredsløbssystem, der er impliceret med spredningen af denne grundlæggende form for kraft-energi. Fra tid til anden er der også bemærket forskelle i de øst-vestlige tryk. De kræfter, der udgår fra denne zone reagerer ikke på observerbar fysiske tyngdekraft, men er altid underlagt Paradisets tyngdekraft.

11:5.6 (122.6)

Mellemzonen af kraftcentret omgiver umiddelbart dette område. Denne midterzone synes at være statisk, bortset fra at den udvider og trækker sig sammen gennem tre aktivitetscyklusser. Den mindste af disse pulsationer er i øst-vestlig retning, den næste i nord-syd gående retning, mens det største udsving er i alle retninger, en generaliseret ekspansion og sammentrækning. Funktionen af denne mellemområde er aldrig helt blevet klarlagt, men det må have noget at gøre med gensidig justering mellem kraftcentrets indre og ydre zoner. Mange mener, at midtzonen er kontrolmekanismen for mellemrummet eller stille zoner, som adskiller de skiftende rumniveauer i mesteruniverset, men ingen beviser eller åbenbaring bekræfter dette. Denne slutning er afledt af viden om, at dette mellemområde på en eller anden måde er forbundet til funktionen af mesteruniversets ugennemtrængelige rummekanisme.

11:5.7 (122.7)

Den ydre zone er den største og mest aktive af de tre koncentriske og elliptiske bæltter af uidentificeret rumpotentiale. Dette område er stedet for ubegribelige aktiviteter, det centrale kredsløbs punkt for udstrømninger, der fortsætter ud i rummet i alle retninger til de yderste grænser af de syv superuniverser og videre for at brede sig over hele det ydre rums enorme og uforståelige domæner. Denne rum tilstedeværelse er helt upersonlig på trods af, at den på en eller anden ikke afsløret måde synes at være indirekte lydhør over for de uendelige guddommes vilje og mandater, når de handler som Treenigheden. Dette menes at være den centrale fokalisering, Paradiscentret, af den Egenskabsløse Absoluttes rumtilstedeværelse.

11:5.8 (123.1)

Alle former for kraft og alle energi faser synes at være omsluttet; de cirkulerer gennem universerne og vender tilbage ad bestemte ruter. Men med udstrålingen fra den aktiverede zone af den Egenskabsløse Absoluttets ser der ud til at være enten en udgående eller en indkommende—men aldrig begge samtidigt. Denne ydre zone pulserer i årelange cyklusser af gigantiske proportioner. I lidt mere end en milliard Urantia år er dette centers rumstyrke udgående; for så i en lignende tidslængde at være indgående. Og dette centers manifestationer af rumstyrke er universelle; de strækker sig gennem alle gennemtrængelige rum.

11:5.9 (123.2)

Al fysisk kraft, energi, og stof er ét. Al kraft-energi udgik oprindeligt fra nedre Paradis og vil til sidst vende tilbage dertil efter fuldførelsen af dets rumkredsløb. Men energierne og de materielle organisationer i universernes univers kom ikke alle fra nedre Paradis i deres nuværende fænomenale tilstande; rummet er livmoderen for flere former for stof og præmaterie. Selvom den ydre zone af Paradisets kraftcenter er kilden til rumenergier, opstår rummet ikke der. Rum er ikke kraft, energi, eller styrke. Det er heller ikke denne zones pulseringer, der er årsagen til rummets respiration, men zonens indgående og udgående faser er synkroniseret med rummets to milliarder års lange udvidelse- og sammentræknings cyklusser.

6. Rummets respiration

11:6.1 (123.3)

Vi kender ikke den faktiske mekanisme af rumrespiration; vi observerer blot, at alt rum skiftevis trækker sig sammen og udvider sig. Denne respiration påvirker både den vandrette udvidelse af gennemtrængte rum og de lodrette udvidelser af uigennemtrængte rum som eksisterer i de enorme rumreservoirer over og under Paradiset. I forsøget på at forestille dig volumenkonturerne af disse rumreservoirer, bør du tænke på et timeglas.

11:6.2 (123.4)

Efterhånden som universerne i den horisontale udvidelse af det gennemtrængte rum udvider sig, trækker reservoirerne sig sammen i den lodrette udvidelse af det uigennemtrængte rum og vice versa. Der er et sammenløb af gennemtrængt og uigennemtrængt rum lige under det nedre paradis. Begge typer rum der strømmer gennem de transmuterende reguleringskanaler, hvor ændringer er udført, hvilket gør det gennemtrængelige rum ikke-gennemtrængeligt og omvendt i kosmos sammentræknings- og ekspansionscyklusser.

11:6.3 (123.5)

“Uigennemtrængt” rum betyder: uigennemtrængt af de kræfter, energier, styrker og tilstedeværelser der vides at eksistere i det gennemtrængte rum. Vi ved ikke, om lodret (reservoir) rum altid er bestemt til at fungere som ligevægten af det vandrette (univers) rum; vi ved ikke, om der er en kreativ hensigt om uigennemtrængt rum; vi ved virkelig meget lidt om rumreservoirerne, kun at de eksisterer, og at de ser ud til at opveje rumudvidelses- og sammentrækningscyklusserne i universernes univers.

11:6.4 (123.6)

Rumrespirations cyklusserne strækker sig i hver fase i lidt over en milliard Urantia år. I løbet af en fase udvider universerne sig; gennem den næste trækker de sig sammen. Gennemtrængt rum nærmer sig nu midtpunktet af den ekspanderende fase, mens det uigennemtrængte rum nærmer sig midtpunktet af sammentrækningsfasen, og vi er informeret om, at de yderste grænser for begge rumudvidelser, teoretisk set, nu er omtrent lige langt fra Paradiset. De uigennemtrængte rumreservoirer strækker sig nu lodret over det øvre Paradis og under det nedre Paradis lige så langt som universets gennemtrængte rum strækker sig horisontalt udad fra det perifere Paradis til og endda ud over det fjerde ydre rumniveau.

11:6.5 (124.1)

For en milliard år af Urantia tid trækker rumreservoirerne sig sammen, mens mesteruniverset og kraftaktiviteterne i hele det horisontale rum ekspanderer. Det kræver således lidt over to milliarder Urantia år at fuldføre hele ekspansions- og kontraktionscyklussen.

7. Paradisets rumfunktioner

11:7.1 (124.2)

Rum eksisterer ikke på nogen af Paradisets overflader. Hvis man “kiggede” direkte op fra den øverste overflade på Paradis, så ville man ikke “se” noget andet end udgående eller indgående uigennemtrængt rum, lige nu indgående. Rummet rører ikke

Paradiset; kun de hvilende *mellemrumszoner* kommer i kontakt med den centrale ø.

11:7.2 (124.3) Paradiset er den faktiske ubevægelige kerne af de relative stille zoner, der eksisterer mellem gennemtrængt og uigennemtrængt rum. Geografisk ser disse zoner ud til at være en relativ forlængelse af Paradiset, men der er sandsynligvis en vis bevægelse i dem. Vi ved meget lidt om dem, men vi observerer, at disse zoner af nedsat rumbevægelse adskiller gennemtrængt og uigennemtrængt rum. Lignende zoner eksisterede engang mellem niveauerne af det gennemtrængte rum, men de er nu mindre stille.

11:7.3 (124.4) Det lodrette tværsnit af det samlede rum ville tilnærmelsesvis ligne et maltesisk kors, hvor de vandrette arme repræsenterer gennemtrængt (univers) rum og de lodrette arme repræsenterer uigennemtrængt (reservoir) rum. Områderne mellem de fire arme ville adskille dem, til en vis grad, da mellemrumszonerne adskiller gennemtrængt og uigennemtrængt rum. Disse stille mellemrumszoner vokser sig større og større i større og større afstande fra Paradiset og omslutter til sidst grænserne for hele rummet og inkapsler fuldstændigt både rumreservoirerne og hele den horisontale forlængelse af det gennemtrængte rum.

11:7.4 (124.5) Rummet er hverken en underabsolut tilstand indeni eller tilstedeværelsen af den Egenskabsløse Absolutte, og det er heller ikke en funktion af den Ultimative. Det er en overdragelse af Paradiset, og hele rummet af storuniverset og alle de ydre regioners rum menes faktisk at være gennemtrængt af den Egenskabsløse Absoluttes forfædres rumstyrke. Fra nærheden af Paradisets periferi, strækker

dette gennemtrængte rum sig vandret udad gennem det fjerde rumniveau og ud over periferien af mesteruniverset, men hvor langt ud over ved vi ikke.

11:7.5 (124.6) Hvis du forestiller dig et begrænset, men ufattelig stor, V-formet plan placeret vinkelret på både den øvre og nedre overflade af Paradiset, med dets spids næsten tangent til det perifere Paradis, og derefter visualisere dette plan i elliptisk revolution om Paradiset, så vil dets rotation i store træk angive volumen af gennemtrængt rum.

11:7.6 (124.7) Der er en øvre og nedre grænse for vandret rum med reference til en given placering i universerne. Hvis man kunne bevæge sig langt nok vinkelret på Orvontons plan, enten op eller ned, så ville man i sidste ende støde på den øvre eller nedre grænse af det gennemtrængte rum. Inden for de kendte dimensioner af mesteruniverset trækker disse grænser sig længere og længere fra hinanden i større og større afstande fra Paradiset; rummet fortykker, og det fortykker nogen hurtigere end skabelsesplanet, universerne.

11:7.7 (125.1) De forholdsvis stille zoner mellem rumniveauerne, såsom den, der adskiller de syv superuniverser fra det første ydre rumniveau, er enorme elliptiske områder med stille rumaktiviteter. Disse zoner adskiller de enorme galakser som i velordnet procession racer rundt om Paradiset. Du kan visualisere det første ydre rumniveau, i det ydre rum, hvor utallige universer nu er under dannelse, som en uenorm procession af galakser, der svinger rundt om Paradiset, afgrænset over og under af de stille mellemrumszoner

og afgrænset på de indre og ydre kanter af forholdsvis stille rumzoner.

11:7.8 (125.2) Et rumniveau fungerer således som et elliptisk bevægelsesområde, omgivet på alle sider af relativ ubevægelighed. Sådanne forhold mellem bevægelse og ro udgør en buet rumbane af mindsket modstand mod bevægelse, som universelt følges af kosmisk kraft og emergent energi, mens de for evigt kredser rundt om Paradisets ø.

11:7.9 (125.3) Denne alternative zoneinddeling af mesteruniverset, i forbindelse med galaksernes skiftende strømning med uret og mod uret, er en faktor i stabiliseringen af fysisk tyngdekraft designet til at forhindre tyngdekraftstrykket i at stige til højdepunktet for opløsnings- og spredningsaktiviteter. Et sådant arrangement udøver antityngdekrafts indflydelse og virker som en bremse på ellers farlige hastigheder.

8. Paradis tyngdekraft

11:8.1 (125.4) Tyngdekraftens uundgåelige træk griber effektivt fat i alle verdener i alle universer i hele rummet. Tyngdekraften er det almægtige greb af Paradisets fysiske tilstedeværelse. Tyngdekraften er den almægtige tråd, som de strålende stjerner, flammende sole, og de hvirvlende sfærer er spændt på, som udgør den universelle fysiske udsmykning af den evige Gud, som er alt, fylder alt, og i hvem alting er indeholdt.

11:8.2 (125.5)

Centeret og omdrejningspunktet for den absolutte materielle tyngdekraft er Paradis øen, suppleret af de mørke tyngdekraftslegemer, der omkranser Havona og holdt i ligevægt af de øvre og nedre rumreservoirer. Alle kendte udstrømninger fra nedre Paradis reagerer uden undtagelse og ufejlbarlig på den centrale tyngdekrafts, der virker på de endeløse kredsløb i mesteruniversets elliptiske rumniveauer. Enhver kendt form for kosmisk virkelighed har tidernes bøjning, cirkelens tendens, er påvirket af den store ellipses svingninger.

11:8.3 (125.6)

Rummet reagerer ikke på tyngdekraften, men det holder tyngdekraften i ligevægt. Uden rummets dæmpende effekt, ville eksplosive handlinger rykke de omgivende rumorganer.

Gennemtrængt rum udøver også en antityngdekraftspåvirkning på fysisk og lineær tyngdekraft; rummet kan faktisk neutralisere en sådan tyngdekraft, selvom den ikke kan forsinke den. Absolut tyngdekraft er Paradisets tyngdekraft. Lokal eller lineær tyngdekraft relaterer til det elektriske stadie af energi eller stof, den opererer inden for centraluniverset, superuniverserne og de ydre universer, hvor som helst passende materialisering har fundet sted.

11:8.4 (125.7)

De talrige former for kosmisk kraft, fysisk energi, universets styrker, og forskellige materialiseringer afslører tre generelle, men ikke helt klare, stadier af reaktion til Paradisets tyngdekraft:

11:8.5 (126.1)

1. *Førtyngekraftsstadier (Kraft)*. Dette er det første trin i individualiseringen af rumpotens i den kosmisk krafts præ-

energiformer. Denne tilstand er analog med konceptet om rummets oprindelige kraft-ladning, ofte kaldt *ren energi* eller *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Tyngdekraftsstadier (Energi)*. Denne modifikation af rummets kraftladning er produceret af Paradisets styrkeorganisatorers handling. Det signaliserer fremkomsten af energisystemer, der reagerende på Paradisets tyngdekraft. Denne pludselig opstående energi er oprindelig neutral, men vil som konsekvent af yderligere metamorfose udvise de såkaldte negative og positive egenskaber. Vi betegner disse stadier *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Posttyngdekraftsstadier (Univers Styrke)*. På dette stadie, afslører energi-stof reaktion på lineær tyngdekraftskontrol. I centraluniverset er disse fysiske systemer trefoldige organisationer kendt som *triata*. De er de superstyrkens modersystemer for skabelsen af tid og rum. Superuniversernes fysiske systemer mobiliseres af Universets Styreledere og deres medarbejdere. Disse materielle organisationer er dobbelte i sammensætning og er kendt som *gravita*. De mørke tyngdelegemer, der omkranser Havona, er hverken triata eller gravita, og deres trækraft afslører begge former for fysisk tyngdekraft, lineær og absolut.

11:8.8 (126.4) Rumstyrke er ikke underkastet interaktion med nogen form for tyngdekraft. Denne primære evne fra Paradiset er ikke et faktisk niveau af virkelighed, men det er forfader til alle relative funktionelle ikke-åndelige realiteter—alle manifestationer af kraft-energi og organiseringen af kraft og materie. Rumstyrke er et begreb, som det er svært at definere. Det betyder ikke , at det er forfædrene til rummet; dets betydning bør formidle ideen om de kræfter og

potentialer, der eksisterer i rummet. Det kan i store træk opfattes som at inkludere alle de absolutte påvirkninger og potentialer, som udgår fra Paradiset og udgør rumtilstedeværelsen af den Egenskabsløse Absolutte.

11:8.9 (126.5) Paradiset er den absolutte kilde og det evige omdrejningspunkt for al energi-stof i universernes univers. Den Egenskabsløse Absolutte er åbenbareren, regulatoren og opbevareren for det, der har Paradiset som sin kilde og oprindelse. Den universelle tilstedeværelse af den Egenskabsløse Absolutte synes at svære ækvivalent med konceptet om en potentiel uendelig tyngdekraftudvidelse, en elastisk spænding af Paradisets tilstedeværelse. Dette koncept hjælper os med at forstå, at alt er trukket indad mod Paradiset. Illustrationen er vag men ikke desto mindre nyttig. Det forklarer også, hvorfor tyngdekraften altid virker fortrinsvis i det vinkelrette plan på massen, et fænomen, der indikerer de differentierede dimensioner af Paradisets og de omgivende skabelser.

9. Det unikke Paradis

11:9.1 (126.6) Paradiset er unikt, fordi det er det primære oprindelsesrige og det endelige skæbnemål for alle åndelige personligheder. Selvom det er sandt, at ikke alle de lavere åndelige væsener i

lokaluniverserne er bestemt til Paradiset, så forbliver Paradiset stadig målet for alle supermaterielle personligheds længsel.

11:9.2 (126.7) Paradiset er uendelighedens geografiske center; det er ikke en del af den universelle skabelse, ikke engang en virkelig del af det evige Havona-univers. Vi refererer sædvanligvis til den centrale ø som tilhørende det guddommelige univers, men det gør det virkelig ikke. Paradis er en evig og eksklusiv eksistens.

11:9.3 (127.1) I fortidens evighed, da den Universelle Fader gav uendelig personligheds udtryk fra sit åndelige selv i den evige Søns væsen, åbenbarede han samtidig det uendelige potentiale i sit ikke-personlige selv som Paradiset. Det ikke-personlige og ikke-åndelige Paradis ser ud til at have været den uundgåelige eftervirkning af Faderens vilje og handling, som eviggjorde den Oprindelige Søn. Således projekterede Faderen virkeligheden i to aktuelle faser—den personlige og den ikke-personlige, den åndelige og den ikke-åndelige. Spændingen mellem dem, i lyset af viljen til handling fra Faderen og Sønnen, gav eksistens til Samforeneren og det centrale univers af materielle verdener og åndelige væsener.

11:9.4 (127.2) Når virkeligheden er differentieret ind i det personlige og det ikke-personlige (Evig Søn og Paradis), er det næppe korrekt at kalde det, der er ikke-personligt for “guddom” medmindre det på en eller anden måde er kvalificeret. De energimæssige og de materielle eftervirkninger af Guddommens handlinger kunne næppe kaldes Guddommen. Guddommen kan forårsage meget, som ikke er Guddommen, og Paradiset er ikke Guddommen; det er heller ikke

bevidst, således som det dødelige menneske på nogen måde kan forstå sådan et udtryk.

11:9.5 (127.3) Paradiset er ikke stamfader til noget væsen eller levende eksistens; det er ikke en skaber. Personlighed og sind- ånd forhold er *overførbare*, men mønster er det ikke. Mønstre er aldrig refleksioner; de er dublikationer—reproduktioner. Paradis er mønstrenes absolutte; Havona er en udstilling af disse potentialer i virkeligheden.

11:9.6 (127.4) Guds bolig er central og evig, herlig og ideel. Hans hjem er det skønneste mønster for alle universets hovedkvartersverdener; og centraluniverset, der direkte omgiver hans bolig er mønstret for alle universer i deres idealer, organisation og ultimative skæbne.

11:9.7 (127.5) Paradis er det universelle hovedkvarter for alle personlighedsaktiviteter og kilde-centret for alle kraft-rum og energi manifestationer. Alt, hvad der har været, nu er, eller som vil kommet, er kommet, kommer nu eller vil komme frem fra dette centrale opholdssted for de evige guder. Paradis er centrum for al skabelse, kilden til alle energier, og stedet for alle personligheders oprindelige oprindelse.

11:9.8 (127.6) Når alt kommer til alt, er det vigtigste ved et evige Paradis trods alt det faktum, at denne perfekte bolig for den Universelle Fader er den virkelige og fjerntliggende skæbne for de udødelige sjæle af de dødelige og materielle Guds sønner, de opstigende skabninger fra de evolutionære verdener i tid og rum.

Enhver gudkendende dødelig som har viet sine kræfter til karrieren af at gøre Faderens vilje er allerede begyndt på den lange, lange Paradis rejse af guddommelighed og fuldkommenheds opnåelse. Og når et sådan dyrisk-oprindelses væsen står, som utallige nu gør, foran guderne i Paradiset, efter at være steget op fra de ydmyge sfærer i rummet, så repræsentere sådan en bedrift en virkelighed af åndelig transformation der grænser op til overhøjhedens grænser.

11:9.9 (127.7) [Præsenteret af en Vidsommens Fuldkommen, bestilt således til at fungere af Dagenes Ældste på Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 11](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 13](#) >>

Kapitel 12

Universernes Univers

12:0.1 (128.1) Den enorme vidtstrakte skabelse af den Universelle Faders er fuldstændig ud over den begrænsede forestillingsevnes rækkevidde; det enorme omfang af mesteruniverset overgår selv min værensorden. Men det dødelige sind kan lære meget om universernes plan og foranstaltning; du kan vide noget om deres fysiske organisation og den beundringsværdige administration; du kan lære meget om de forskellige grupper af intelligente væsener som bebor tidens syv superuniverser og evighedens centralunivers.

12:0.2 (128.2) I princippet, det vil sige, i evigt potentiale, opfatter vi den materielle skabelse som værende uendelig, fordi den Universelle Fader faktisk er uendelig, men når vi studerer og observerer den samlede materielle skabelse, ved vi, at den på ethvert given tidspunkt i tiden er begrænset, selv om den til jeres begrænset sind er forholdsvis ubegrænset, faktisk grænseløs.

12:0.3 (128.3) Vi er overbevist om, fra studiet af fysiske lov og fra observation af stjerneklare områder, at den Uendelige Skaber endnu

ikke er manifesteret i endelighed af kosmisk udtryk, at meget af det kosmiske potentiale i den Uendelige stadig er indesluttet i sig selv og uåbenbaret. For skabte væsener kan mesteruniverset synes at være næsten uendeligt, men det er langt fra færdig; og den erfaringsmæssige åbenbaring af det evige formål er stadig i udvikling.

1. Mesteruniversets rumniveauer

12:1.1 (128.4) Universernes univers er ikke et uendelig plan, en grænseløs terning, eller en ubegrænset cirkel; det har bestemt dimensioner. Lovene for fysisk organisering og administration beviser endegyldigt, at hele den enorme samling af kraft-energi og stof-styrke i sidste ende fungerer som en rumenhed, som en organiseret og koordineret helhed. Den materielle skabelses observerbar adfærd udgør beviset på et fysisk univers af bestemte grænser. Det endelige bevis på både et cirkulært og afgrænset univers er givet af det, for os, velkendte faktum, at alle former for grundlæggende energi altid svinger rundt på den buede bane af rumniveauerne i mesteruniverset i lydighed mod Paradis tyngdekraftens uophørlige og absolutte tiltrækning.

12:1.2 (128.5) Mesteruniversets skiftende rumniveauer udgør de store inddelinger af det gennemtrængte rum—den totale skabelse, organiseret og delvist beboet eller endnu ikke organiseret og beboet. Hvis mesteruniverset ikke var en serie af elliptiske rumniveauer med

formindsket modstandskraft overfor bevægelse, vekslende med zoner i forholdsvis ro, forestiller vi os, at nogle af de kosmiske energier ville blive observeret skydende ud på en uendelig rækkevidde, ud i en lige bane ind i sporløst rum; men vi finder aldrig kraft, energi, eller stof, der opfører sig sådan; altid hvirvler de, altid svinger de fremad i banerne af de store rumkredsløb.

12:1.3 (129.1) Når man fortsætter udad fra Paradiset gennem den horisontale udvidelse af det gennemtrængte rum, eksisterer mesteruniverset i seks koncentriske ellipser, idet rumniveauerne omkranser den centrale ø:

- 12:1.4 (129.2) 1. Centraluniverset—Havona.
- 12:1.5 (129.3) 2. De Syv Superuniverser.
- 12:1.6 (129.4) 3. Det Første Ydre Rumniveau.
- 12:1.7 (129.5) 4. Det Andet Ydre Rumniveau.
- 12:1.8 (129.6) 5. Det Tredje Ydre Rumniveau.
- 12:1.9 (129.7) 6. Det Fjerde og Yderste Rumniveau.

12:1.10 (129.8) *Havona*, centraluniverset, er ikke en tidsskabelse, det er en evig eksistens. Dette univers uden begyndelse og uden ende består af en milliard sfærer af sublim perfektion og er omgivet af de enorme mørke tyngdekraftslegemer. I centrum af Havona er den stationære og absolut stabiliserede Paradis Ø, omgivet af dens enogtyve satellitter. På grund af de enorme omkransende masser af de mørke tyngdekraftslegemer, omkring udkanten af centraluniverset, er

masseindholdet i denne centrale skabelse langt over den samlede kendte masse af alle syv sektorer af storuniverset.

12:1.11 (129.9) *Paradis-Havona systemet*, det evige univers der omkranser den evige ø, udgør den perfekte og evige kerne af mesteruniverset; alle syv superuniverser og alle regioner i det ydre rum kredser i etablerede baner omkring den gigantiske centrale samling af Paradissatellitterne og Havona sfærerne.

12:1.12 (129.10) *De syv Superuniverser* er ikke primære fysiske systemer; intetsteds deler deres grænser en familie af stjernetåger, og de krydser heller ikke et lokalunivers, en grundlæggende kreativ enhed. Hvert superunivers er ganske enkelt en geografisk rumklynge af omtrent en syvende del af den organiseret og delvise beboet post-Havona skabelse, og hver af dem er omtrent lige store i antallet af omfavnede lokaluniverser og dækker omtrent lige meget rum. *Nebadon*, dit lokalunivers, er en af de nyere kreationer i *Orvonton*, det syvende superunivers.

12:1.13 (129.11) *Storuniverset* er den nuværende organiserede og beboede skabelse. Den består af syv superuniverser, med et samlet evolutionært potentiale på omkring syv billioner beboede planeter, for ikke at nævne den centrale skabelses evige sfærer. Men dette forløbige skøn medregner ikke de arkitektoniske administrations sfærer, og det omfatter heller ikke de yderliggende grupper af uorganiserede universer. Storuniversets nuværende ujævne kant, dets uensartet og ufærdige periferi, sammen med den enormt

uafklarede tilstand af hele den astronomiske plan, antyder til vores stjernestuderende, at selv de syv superuniverser endnu er ufuldendte. Når vi bevæger os indefra, fra det guddommelige center udad i enhver retning, så kommer vi, til sidst, til de ydre grænser for organiseret og beboet skabelse; vi kommer til storuniversets yderste grænser. Og det er i nærheden af denne ydre grænse, i et fjerntliggende hjørne af sådan en storslået skabelse, at dit lokalunivers har dets begivenhedsrige eksistens.

12:1.14 (129.12) *De ydre rumniveauer.* Langt ude i rummet, i en enorm afstand fra de syv beboede superuniverser, er uhyre og utrolige formidable kraftkredsløb og materialiserende energier ved at forsamle sig. Mellem energikredsløbene i de syv superuniverser og dette gigantiske ydre bælte af kraftaktivitet, er der en rumzone med forholdsvis stilhed, som varierer i bredde men gennemsnitlig er omkring fire hundrede tusinde lysår. Disse rumzoner er fri for stjernestøv—kosmisk tåge. Vores studerende der studerer disse fænomener er i tvivl om den nøjagtige status af de rum-kræfter, der eksisterer i denne zone af forholdsvis stilhed, som omkranser de syv superuniverser. Men omkring en halv million lysår udover periferien af det nuværende storunivers observerer vi begyndelser på en zone med en utrolig energihandling, som øges i volumen og intensitet i over femogtyve millioner lysår. Disse kolossale hjul af energigivende kræfter er placeret i det første ydre rum niveau, et sammenhængende bælte af kosmisk aktivitet, der omkranser hele den kendte, organiserede og beboede skabelse.

12:1.15 (130.1)

Stadig større aktiviteter finder sted ud over disse områder, for Uversa fysikerne har opdaget de tidlige beviser for kraftmanifestationer mere end halvtreds millioner lysår ud over de yderste områder af fænomenet i det første ydre rum niveau. Disse aktiviteter varsler utvivlsomt organiseringen af de materielle kreationer af det andet ydre rumniveau i mesteruniverset.

12:1.16 (130.2)

Centraluniverset er evighedens skabelse; de syv superuniverser er tidens skabelser; de fire ydre rumniveauer er utvivlsomt bestemt til at fremudvikle skabelsens ultimativitet. Og der er dem, som hævder, at den Uendelige aldrig kan opnå fuld udtryk forud for uendeligheden; og derfor postulerer de en yderligere og uåbenbaret skabelse ud over det fjerde og yderste rumniveau, muligvis en evigt ekspanderende, uendeligt univers af uendelighed. I teorien ved vi ikke, hvordan vi skal begrænse hverken Skaberens uendelighed eller skabelsens potentielle uendelighed, men da den eksisterer og administreres, betragter vi mesteruniverset som havende begrænsninger, som værende bestemt begrænset og afgrænset ved dets ydre marginer af åben rum.

2. Domænerne for Den Egenskabsløse absolutte

12:2.1 (130.3)

Når Urantias astronomer ser gennem deres stadig stærkere teleskoper ind i de mystiske strækninger af det ydre rum og

der betragter den forbløffende udvikling af næsten utallige fysiske universer, så burde de indse, at de stirrer på den mægtige udførelse af Mesteruniversets arkitekters udforskkelige planer. Sandt er det, vi besidder beviser, som tyder på tilstedeværelsen af bestemte Paradis-personligheders indflydelse her og der gennem de enorme energimanifestationer, der nu er karakteristiske for disse ydre regioner, men ud fra et bredere perspektiv, er rumregionerne, der strækker sig ud over de ydre grænser af de syv superuniverser, generelt anerkendt som værende domænerne for den Egenskabsløse Absolutte.

12:2.2 (130.4) Selvom det blotte menneskelige øje kun kan se to eller tre stjernetåger uden for grænserne af superuniverset Orvonton, så afslører jeres teleskoper bogstaveligt talt millioner og atter millioner af disse fysiske universer i i dannelsesproces. Det fleste af de stjerneklare områder, der er synlig ved søgning med jeres nutidige teleskoper er i Orvonton, men med fotografisk teknik kan de større teleskoper trænge langt ud over grænserne af storuniverset og ind i de ydre rums domæner, hvor utallige universer er i færd med at blive organiseret. Og der er endnu yderligere andre millioner af universer uden for rækkevidden af jeres nuværende instrumenter.

12:2.3 (130.5) I en ikke så fjern fremtid, vil nye teleskoper afsløre for Urantia astronomers forundrende blikke ikke mindre end 375 millioner nye galakser i de fjerntliggende strækninger af det ydre rum. På samme tid vil disse meget kraftfulde teleskoper afsløre, at mange af universets øer, som tidligere blev opfattet som værende i det ydre rum i virkeligheden er en del af Orvontons galaktiske

system. De syv superuniverser vokser stadig; periferien af hver af dem udvider sig gradvis; nye stjernehæder bliver hele tiden stabiliseret og organiseret; og nogle af de stjernehæder som Urantia astronomerne betragter som ekstra galaktiske er faktisk ved udkanten af Orvonton og rejser sammen med os.

12:2.4 (131.1) Stjerne studerende på Uversa observerer, at storuniverset er omgivet af forfædrene til en serie af stjerneklare og planetariske klynger, som fuldstændigt omkranser den nuværende beboede skabelse som koncentriske ringe af ydre universer på universer. Fysikerne på Uversa kalkulerer, at energien og stoffet i disse ydre og udforskede regioner allerede flere gange overstiger den samlede materielle masse og energiladning, der er omfattet af alle syv superuniverser. Vi er underrettet om, at metamorfosen af kosmiske kraft i disse ydre rumniveauer er en funktion af Paradisets kraftorganisatorer. Vi ved også, at disse kræfter er forfædre til de fysiske energier, der på nuværende tidspunkt aktiverer storuniverset. Orvontons styrkeledere har imidlertid intet at gøre med disse fjerntliggende riger, og energibevægelserne deri er heller ikke synligt forbundet med styrkekredsløbene i de organiserede og beboet skabelser.

12:2.5 (131.2) Vi ved meget lidt om betydningen af disse kolossale fænomener i ydre rum. En større fremtids skabelse er i færd med at blive dannet. Vi kan observere dets uhyre udstrækning, vi kan skelne dets omfang og fornemme dens majestætiske dimensioner, men ellers ved vi ikke ret meget om disse riger end astronomerne på

Urantia. Så vidt vi ved, så eksisterer der ingen materielle væsener af den menneskelige orden, ingen engle eller andre åndevæsener i denne ydre ring af tåger, sole, og planeter. Dette fjerne domæne er uden for superuniversets regeringens jurisdiktion og administration.

12:2.6 (131.3) I hele Orvonton antages det, at en ny type af skabelse er under udvikling, en orden af universer, der er bestemt til at blive skueplads for de fremtidige aktiviteter for det forsamlede Finalitkorps og hvis vores antagelser er korrekte, så kan den endeløse fremtid for jer alle rumme de samme fortryllende skuespil, som den endeløse fortid har holdt for jeres seniorer og forgængere.

3. Universel tyngdekraft

12:3.1 (131.4) Alle former for kraft-energi—materielle, mentale, eller åndelige—er på samme måde underkastet de greb, de universelle tilstedeværelser, som vi kalder tyngdekraften. Personlighed er også lydhør over for tyngdekraften—til Faderens eksklusive kredsløb; men selvom dette kredsløb er eksklusivt for Faderen, er han ikke udelukket fra de andre kredsløb; den Universelle Fader er uendelig og virker over *alle* fire absolutte-tyngdekrafts kredsløb i mesteruniverset:

12:3.2 (131.5) 1. Den Universelle Faders Personlighedstyngdekraft.

12:3.3 (131.6) 2. Den Evige Søns Åndetyngdekraft.

12:3.4 (131.7) 3. Samforenerens Sindstyngdekraft.

12:3.5 (131.8)

4. Paradis øens kosmiske Tyngdekraft.

12:3.6 (131.9)

Disse fire kredsløb er ikke relateret til Paradisets nedre kraftcentret; de er hverken kraft-, energi-, eller styrkekredsløb. De er absolutte *tilstedeværelseskredsløb* og er ligesom Gud uafhængige af tid og rum.

12:3.7 (132.1)

I den forbindelse er det interessant at registrere visse observationer, som korpset af tyngdekraftsforskere har gjort på Uversa i de seneste årtusinder. Denne ekspertgruppe af arbejdere er nået frem til følgende konklusioner vedrørende mesteruniversets forskellige tyngdekraftssystemer:

12:3.8 (132.2)

1. *Fysisk tyngdekraft*. Efter at have formuleret en beregning af summeringen af hele den fysiske tyngdekraftskapacitet i storuniverset, har de møjsommeligt udført en sammenligning af denne opdagelse med den estimerede total af absolut tyngdekraftstilstedeværelse, der nu er operativ. Disse kalkulationer indikerer, at den samlede tyngdekraftsvirkning på storuniverset er en meget lille del af Paradisets estimerede tyngdekraft, beregnet på grundlag af tyngdekraftsreaktionen af grundlæggende fysiske enheder af universstof. Disse efterforskere når til den forbløffende konklusion, at centraluniverset og de omkringliggende syv superuniverser på nuværende tidspunkt kun gør brug af omkring fem procent af den aktive funktion af Paradisets absolutte tyngdekraftsgreb. Med andre ord: På nuværende tidspunkt er omkring femoghalvfems procent af Paradis øens aktiv kosmisk-tyngdekrafts virkning, beregnet på denne totalitets teori, engageret i

at kontrollere materielle systemer ud over grænserne af de nuværende organiserede universer. Disse kalkulationer henviser alle til absolut tyngdekraft; lineær tyngdekraft er et interaktivt fænomen, som kun kan beregnes ved at kende den faktiske Paradistyndekraft.

12:3.9 (132.3) 2. *Åndelig Tyngdekraft*. Med den samme teknik af sammenlignende vurdering og beregning har disse forskere udforsket åndetyngdekraftens nuværende reaktionskapacitet og i samarbejde med Enlige Budbringere og andre åndepersonligheder, nået frem til summeringen af den aktive åndetyngdekraft af den Anden Kilde og Center. Og det er meget lærerigt at bemærke, at de finder omtrent den samme værdi for den faktiske og aktive tilstedeværelse af åndetyngdekraft i storuniverset, som de postulerer for den nuværende samlede sum af aktiv åndetyngdekraft. Med andre ord: På nuværende tidspunkt er, praktisk talt hele den Evige Søns åndetyngdekraft, beregnet på denne helheds teori, observeres som fungerende i storuniverset. Hvis disse resultater er pålidelige, kan vi konkludere, at de universer der nu udvikler sig i det ydre rum, på nuværende tidspunkt, er helt uåndelige. Og hvis dette er sandt, ville det tilfredsstillende forklare, hvorfor åndebegavede væsener er i besiddelse af så lidt eller ingen information om disse enorme energimanifestationer, bortset fra at kende kendsgerningen om deres fysiske eksistens.

12:3.10 (132.4) 3. *Sindets Tyngdekraft*. Ved hjælp af de samme principper for sammenlignende beregning har disse eksperter angrebet problemet med sindets-tyngdekraftstilstedeværelse og

reaktion. Vurderingen af sinds enheden er fremkommet ved at finde gennemsnittet af tre materielle og tre åndelige mentalitet typer, selv om den type sind, som er fundet i styrkeledere og deres medarbejdere viste sig at være en forstyrrende faktor i bestræbelserne for at nå frem til en grundlæggende enhed for estimering af sindets tyngdekraft. Der var meget lidt til at forhindre estimeringen af den Tredje Kilde og Centers nuværende kapacitet for sindets-tyngdekraftsfunktion i forhold til denne helhedsteori. Selv om resultaterne i dette tilfælde ikke er så overbevisende som i skønnene over den fysiske tyngdekraft og åndetyngdekraften, så er de, forholdsmæssig betragtet, meget belærende, endda interessante. Disse forskere udleder heraf, at omkring femogfirs procent af sindets-tyngdekraftsreaktion på Samforenerens intellektuelle trækning har sin oprindelse i det eksisterende storunivers. Dette antyder muligheden for, at sindsaktiviteter er involveret i forbindelse med de observerbare fysiske aktiviteter, som nu er i udvikling over alle områder af ydre rum. Selvom dette estimat sandsynligvis er langt fra præcis, stemmer det i princippet overens med vores overbevisning om, at intelligente kraftorganisatorer på nuværende tidspunkt kontrollerer universets udvikling i rumniveauerne ud over den nuværende ydre grænse af storuniverset. Uanset karakteren af denne postulerede intelligens, så reagerer den tilsyneladende ikke på åndetyngdekraft.

12:3.11 (133.1) Men alle disse beregninger er i bedste fald skøn baseret på formodede love. Vi tror, at de er ganske pålidelige. Selv hvis nogle få åndelige væsener var placeret i det ydre rum, ville deres kollektive

tilstedeværelse ikke markant påvirke beregninger, der involverer så enorme målinger.

12:3.12 (133.2) *Personlighedens Tyngdekraft* er uberegnelig. Vi genkender kredsløbet, men vi kan ikke måle hverken kvalitative eller kvantitative realiteter, som reagerer på den.

4. Rum og bevægelse

12:4.1 (133.3) Alle enheden af kosmisk energi er i primær rotation, er engageret i udførelsen af deres mission, mens de svinger rundt i den universelle bane. Rumuniverserne og deres delsystemer og verdener er alle roterende sfærer, der bevæger sig langs de endeløse kredsløb af mesteruniverset rumniveauer. Absolut intet er stationær i hele mesteruniverset undtagen selve centret af Havona, den evige Paradis ø, tyngdekraftens centrum.

12:4.2 (133.4) Den Egenskabsløse Absolutte er funktionelt begrænset i rummet, men vi er ikke så sikre på forholdet mellem denne Absolutte og bevægelse. Er bevægelse iboende deri? Vi ved det ikke. Vi ved, at bevægelse ikke er iboende i rummet; selv rummets egen bevægelse *er* ikke medfødt. Men vi er ikke så sikre på forholdet mellem den Egenskabsløse og bevægelse. Hvem, eller hvad, er egentlig ansvarlig for de gigantiske aktiviteter af kraft-energi transformationer, der nu er under udvikling ud over grænserne for de nuværende syv

superuniverser? Med hensyn til bevægelsens oprindelse har vi følgende opfattelser:

12:4.3 (133.5) 1. Vi tror at Samforeneren indleder bevægelse i rummet.

12:4.4 (133.6) 2. Hvis Samforeneren producerer bevægelserne af rummet, kan vi ikke bevise det.

12:4.5 (133.7) 3. Den Universelle Absolutte udspringer ikke af indledende bevægelse men udligner og kontrollerer alle spændinger, der opstår fra bevægelse.

12:4.6 (133.8) I det ydre rum er kraftorganisatorerne tilsyneladende ansvarlige for produktionen af gigantiske univershjul, som nu er i gang med stjerneudvikling, men deres evne til at fungere må være gjort muligt ved en eller anden modifikation af rumtilstedeværelsen af den Egenskabsløse Absolutte.

12:4.7 (133.9) Rummet er, set fra et menneskeligt synspunkt, intet—negativt; det eksistere kun som relateret til noget positivt og ikke rumligt. Rummet er, imidlertid, virkeligt. Det indeholder og betinger bevægelse. Det bevæger sig endda. Rum bevægelser kan groft klassificeres som følgende;

12:4.8 (133.10) 1. Primær bevægelse—rumrespiration, bevægelse af selve rummet.

12:4.9 (133.11) 2. Sekundær bevægelse—de skiftende retningsudsving af de på hinanden følgende rumniveauer.

12:4.10 (133.12) 3. Relative bevægelser—relative i den forstand, at de ikke vurderes med Paradis som udgangspunkt. Primære og sekundære

bevægelser er absolutte, bevægelse i forhold til det ubevægelige Paradis.

12:4.11 (133.13) 4. Kompenserende eller korrelerende bevægelse designet til at koordinere alle andre bevægelser.

12:4.12 (134.1) Det nuværende forhold mellem jeres sol og dens tilknyttede planeter, mens den afslører mange relative og absolutte bevægelser i rummet, har tendens til at formidle det indtryk til astronomiske observatører, at I er forholdsvis stationær i rummet, og at de omgivende stjernehobe og strømninger er involveret i udadgående flyvning med stadig- stigende hastigheder, efterhånden som jeres beregninger udvikler sig udad i rummet. Men det er ikke tilfældet. I er ude af stand til at genkende den nuværende udadgående og ensartet udvidelse af de fysiske skabelser af alt gennemtrængt rum. Jeres egen lokale skabelse (Nebadon) deltager i denne bevægelse af universel udadgående ekspansion. Alle de syv superuniverser deltager i den to milliarder års cyklus af rumrespirationen sammen med de ydre områder af mesteruniverset.

12:4.13 (134.2) Når universerne udvider sig og trækker sig sammen, bevæger de materielle masser i det gennemtrængte rum sig skiftevis mod og med trækket af Paradisets tyngdekraft. Det arbejde, der udføres med at flytte skabelsens materielle energi masse er *rumarbejde* men ikke *styrke-energi* arbejde.

12:4.14 (134.3) Selvom jeres spektroskopiske estimeringer af astronomiske hastigheder er ret pålidelige, når de anvendes på de stjernerige områder, der tilhører jeres superunivers og dets

associerede superuniverser, så er sådanne beregninger med reference til det ydre rums riger helt upålidelige. Spektrallinjer forskydes fra normalen mod violet af en tilnærmende stjerne; ligeledes er disse linjer forskudt mod det røde af en vigende stjerne. Mange intervenierende påvirkninger får det til at fremstå som om de ydre universers recessionshastighed stiger med en hastighed på mere end hundrede miles i sekundet for hver million lysår, der øges i afstand. Ved denne beregningsmetode, efter perfektion af mere kraftfulde teleskoper, vil det vise sig, at disse fjernt liggende systemer er på flugt fra denne del af universet med en utrolig hastighed på mere end otte og fyrre tusinde kilometer i sekundet. Men denne tilsyneladende tilbagetræknings hastighed er ikke virkelig; det skyldes adskillelige fejlfaktorer, der omfatter observationsvinkler og andre tid-rum forvrængninger.

12:4.15 (134.4) Men den største af alle sådanne forvrængninger opstår, fordi de enorme universer i det ydre rum, i områderne nærmest ved de syv superuniversers domæner ser ud til at rotere i en retning modsat storuniversets. Det vil sige, at disse myriader af stjernetåger og deres medfølgende sole og sfærer på nuværende tidspunkt drejer med uret omkring den centrale skabelse. De syv superuniverser roterer om Paradis imod urets retning. Det ser ud til, at det andet ydre univers af galakser, ligesom de syv superuniverser, rotere imod uret om Paradis. Og de astronomiske observatører på Uversa tænker, at de har opdaget bevis på revolutionerende bevægelser i et tredje ydre bælte af fjerntliggende rum som er begyndt at udvise retningstendenser med uret.

12:4.16 (134.5) Det er sandsynligt, at disse alternative retninger af på hinanden følgende rumproceSSIONer af universernes har noget at gøre med vægtning i tyngdekraftsteknikken i den Universelle Absolutte, der består af en koordinering af kræfter og en udligning af rumspændinger. Bevægelse såvel som rum er et komplement eller udligningsfaktor til tyngdekraften.

5. Rum og tid

12:5.1 (134.6) Ligesom rummet, er tiden en overdragelse fra Paradiset, men ikke i samme betydning, kun indirekte. Tid kommer i kraft af bevægelse, og fordi sindet i sagens natur er bevidst om sekventialitet. Fra et praktisk synspunkt, er bevægelse afgørende for tiden, men der er ingen universel tidsenhed baseret på bevægelse, undtagen i det omfang at Paradis-Havona standard dag vilkårligt er anerkendt som sådan. Rumrespirationens totalitet ødelægger dens lokale værdi som tidskilde.

12:5.2 (135.1) Rummet er ikke uendelig, selvom det har sin oprindelse fra Paradis; det er ikke absolut, for det er gennemtrængt af den Egenskabsløse Absolutte. Vi kender ikke rummets absolutte grænser, men vi ved, at tidens absolutte er evigheden.

12:5.3 (135.2) Tid og rum er kun uadskillelig i tid og rum skabelserne, de syv superuniverser. Ikke-tidsmæssigt rum (rum uden tid) eksisterer teoretisk, men det eneste sande ikke-tidsmæssige sted er

Paradisets *område*. Ikke-rumlig tid (tid uden rum) eksisterer i sindet på Paradisets funktionsniveau.

12:5.4 (135.3) De relativt ubevægelige mellemrumszoner, der rammer Paradiset og adskiller gennemtrængt fra uigennemtrængt rum, er overgangszonerne fra tid til evighed, derfor nødvendigheden af, at Paradispilgrimmene bliver bevidstløse under denne transit, når det er hensigten at kulminere i Paradis borgerskab. Tidsbevidste *besøgende* kan komme til Paradis uden denne søvn, men de forbliver tidsskabninger.

12:5.5 (135.4) Relationer til tid eksisterer ikke uden bevægelse i rummet, men det gør tidsbevidsthed. Sekventialitet kan bevidstgøre tid selv i fravær af bevægelse. Menneskets sind er mindre tidsbundet end rumbundet på grund af sindets iboende natur. Selv under det jordiske livets dage i kødet, selv om dets sind er strengt rumbundet, er menneskets kreative fantasi relativt uafhængig af tid. Men tid i sig selv er ikke genetisk en egenskab i sindet.

12:5.6 (135.5) Der findes tre forskellige niveauer af tidsopfattelse:

12:5.7 (135.6) 1. Sindsforstået tid—bevidsthed om sekvens, bevægelse, og følelse af varighed.

12:5.8 (135.7) 2. Åndeforstået tid—indsigt i bevægelse hen imod Gud og bevidstheden om bevægelsen af opstigning til niveauer af stigende guddommelighed.

12:5.9 (135.8) 3. Personlighed *skaber* en unik tidsfornemmelse ud fra indsigt i Virkeligheden plus en bevidsthed om tilstedeværelse og en

fornemmelse af varighed.

12:5.10 (135.9) Uåndelige dyr kender kun fortiden og lever i nuet.

Mennesker, i hvis indre ånden lever, har evnen til at forudse (indsigt); det kan visualisere fremtiden. Kun fremadskuende og progressive holdninger er personligt virkelige. Statisk etik og traditionel moral er kun lidt over dyrets niveau. Stoicisme er heller ikke en høj orden af selvrealisering. Etik og moral bliver i sandhed menneskelige når de er dynamiske og progressive, og lever med universets virkelighed.

12:5.11 (135.10) Den menneskelige personlighed er ikke kun en ledsagende omstændighed til begivenhederne i tid og rum; den menneskelige personlighed kan også fungere som den kosmisk årsag til sådanne begivenheder.

6. Universel overkontrol

12:6.1 (135.11) Universet er ikke statisk. Stabilitet er ikke et resultat af inerti, men snarere et produkt af afbalancerede energier, samarbejdsvillige sind, koordinerede på morontia niveau, åndens overkontrol, og personlighedsforening. Stabilitet er fuldstændig og altid proportionel med guddommelighed.

12:6.2 (135.12) I den fysiske kontrol af mesteruniverset udøver den Universelle Fader prioritet og forrang gennem Paradis øen; Gud er absolut i den åndelige administration af kosmos i personen af den

Evige Søn. Med hensyn til sindets domæner fungerer Faderen og Sønnen koordineret i Samforeneren.

12:6.3 (136.1) Den Tredje Kilde og Center hjælper med at opretholde ligevægten og koordineringen af de kombinerede fysiske og spirituelle energier og organisationer ved sin absolutte forståelse af det kosmiske sind og ved at udøve sin iboende og universelle fysiske og åndelige tyngdekrafts komplementer. Når og hvor som helst der opstår en forbindelse mellem det materielle og det åndelige, er et sådan sindsfænomen en handling fra den Uendelige Ånd. Sindet alene kan sammenknytte de fysiske kræfter og energier på det materielle niveau med åndeniveauets åndelige kræfter og væsener.

12:6.4 (136.2) I alle jeres overvejelse af universelle fænomener, sørg for, at I tager det indbyrdes forhold mellem fysiske, intellektuelle, og spirituelle energier i betragtning og at der tages behørig hensyn til de uventede fænomener, der ledsager personlighedens forening af disse energier og for de uforudsigelige fænomener, der følger af handlinger og reaktioner af erfaringsguddom og ded Absolutte.

12:6.5 (136.3) Universet er kun yderst forudsigeligt i kvantitativ forstand eller tyngdekraftsmåling, selv de primære fysiske kræfter reagerer ikke på lineær tyngdekraft, og heller ikke de højere sindsbetydninger og sande åndeværdier af ultimative univers-virkeligheder. Kvalitativt er universet ikke meget forudsigeligt med hensyn til nye sammenslutninger af kræfter, hverken fysiske, mentale eller spirituelle, selvom mange sådanne kombinationer af energier eller kræfter bliver delvist forudsigelige når de er underkastes kritisk observation. Når materie, sind, og ånd er forenet

af skabningens personlighed, er vi ude af stand til fuldt ud at forudsige beslutningerne fra en sådan fri vilje.

12:6.6 (136.4) Alle faser af urkraft, spirende ånd, og andre ikkepersonlige ultimativer ser ud til at reagere i overensstemmelse med visse relativt stabile, men ukendte love og er karakteriseret ved en præstationsgrad og en responselasticitet, som ofte er foruroligende, når de møder fænomenerne i en afgrænset og isoleret situation. Hvad er forklaringen på denne uforudsigelige frihed til at reagere, som disse nye universelle realiteter afslører? Disse ukendte, uudgrundelige uforudsigelige ting—hvad enten de vedrører adfærden af en urkraftsenhed, reaktionen fra et uidentificeret sindsniveau, eller fænomenet med et enormt præunivers under tilblivelse i de ydre rum domæner—afslører det sandsynligvis den Ultimatives aktiviteter og de Absoluttes tilstedeværelses udfoldelser, som er forudgående for funktionen af alle universets skabere.

12:6.7 (136.5) Vi ved virkelig ikke, men vi antager, at sådan en forbløffende alsidighed og en sådan dyb koordination betegner de Absoluttes tilstedeværelse og ydeevne, og at en sådan mangfoldighed af reaktioner i lyset af tilsyneladende ensartede årsagssammenhænge afslører de Absoluttes reaktion, ikke kun den umiddelbare og situationsbestemt årsagssammenhæng, men også til alle andre relaterede årsagssammenhænge i hele mesteruniverset.

12:6.8 (136.6) Enkeltpersoner har deres skæbnevogtere; planeter, systemer, konstellationer, universer, og superuniverser har hver deres respektive herskere, som arbejder til gavn for deres domæner.

Havona og selv storuniverset er overvåget af dem, som er betroet med sådanne høje ansvar. Men hvem støtter og beskytter de grundlæggende nødvendigheder af mesteruniverset som helhed, fra Paradis til det fjerde og yderste rumniveau? Eksistentielt, kan en sådan overbeskyttelse sandsynligvis tilskrives Paradistreenigheden, men fra et erfaringsmæssig synspunkt, så er fremkomsten af post-Havona universerne afhængig af:

- 12:6.9 (136.7) 1. De Absolutte i potentiale.
- 12:6.10 (136.8) 2. Den Ultimative i styring.
- 12:6.11 (137.1) 3. Den Højeste i evolutionær koordinering.
- 12:6.12 (137.2) 4. Mesteruniversets Arkitekter i administration førend fremkomsten af specifikke herskere.

12:6.13 (137.3) Den Egenskabsløse Absolutte gennemtrænger hele rummet. Vi er ikke helt klar over den nøjagtige status af Guddommen og de Universelle Absolutter, men vi kender de sidstnævntes funktioner hvor Guddommen og de Egenskabsløse Absolutter virker. Den Guddomsabsolutte kan være universel til stede men næppe til stede i rummet. Den Ultimative er, eller kommer en gang til at være, tilstedeværende i rummet til de ydre grænser af det fjerde rumniveau. Vi tvivler på, at den Ultimative nogensinde vil have en rumtilstedeværelse udover periferien af mesteruniverset, men indenfor denne grænse integrerer den Ultimative i stigende grad den skabende organisation af de tre Absoluttes potentialer.

7. Delen og helheden

12:7.1 (137.4) Der er i al tid og rum og med hensyn til al virkelighed uanset art, en ubønhørlig og upersonlig lov, der er ækvivalent med funktionen af et kosmisk forsyn. Barmhjertighed karakteriserer Guds kærlighedsholdning til det enkelte individ; upartiskhed motiverer Guds holdning til det samlede. Guds vilje sejrer ikke nødvendigvis i delen—i hjertet af enhver personlighed—men hans vilje hersker faktisk over helheden, universernes univers.

12:7.2 (137.5) I alle hans handlemåder med alle sine væsener, er det sandt, at Guds love ikke i følge sig selv er vilkårlige. Til jer, med et begrænsede klarsyn og endelig synspunkt, må Guds handlinger ofte synes fremstå som diktatoriske og vilkårlige. Guds love er blot Guds vaner, hans måde ved gentagne gange, at gøre tingene på; og han gør altid alt godt. I observerer, at Gud gør det samme på samme måde, gentagne gange, simpelthen fordi det er den bedste måde at gøre denne bestemte ting på i en given omstændighed; og den bedste måde er den rigtige måde, og derfor beordrer den uendelige visdom altid, at det skal gøres på denne præcise og perfekte måde. I bør også huske, at naturen ikke udelukkende er Guddommens handling; andre påvirkninger er til stede i de fænomener som mennesket kalder natur.

12:7.3 (137.6) Det er frastødende for den guddommelige natur, at skulle lide nogen form for forringelse eller nogensinde at tillade

udførelsen af en ren personlig handling på en underlegen måde. Det skal dog gøres klart, at *hvis*, der i enhver guddommelig situation, i det yderste af enhver omstændighed, i ethvert tilfælde, hvor den højeste visdoms kurs kunne indikere kravet om en anderledes adfærd—hvis kravene om fuldkommenhed af en eller anden årsag kunne diktere en anden reaktionsmetode, en bedre, så ville den alvidende Gud fungere på denne bedre og mere passende måde. Det ville være udtryk for en højere lov, ikke ophævelse af en lavere lov.

12:7.4 (137.7) Gud er ikke en vanebundet slave af den kroniske gentagelse af sine egne frivillige handlinger. Der er ingen konflikt mellem den Uendeliges love; de er alle fuldkommenheder af den ufejlbarlige natur; de er alle de ubestridte handlinger, der er udtryk for fejlfrie beslutninger. Lov er den uforanderlige reaktion fra et uendeligt, perfekt, og guddommeligt sind. Guds handlinger er alle frivillige på trods af denne tilsyneladende ensartethed. I Gud “er der ingen omskiftelighed og eller skygge af forandring.” Men al dette, som i sandhed kan siges om den Universelle Fader kan ikke med lige så stor sikkerhed siges om alle hans underordnede intelligenser eller om hans evolutionære skabninger.

12:7.5 (137.8) Fordi Gud er uforanderlig, kan du derfor under alle ordinære omstændigheder stole på, at han gør det samme på den samme identiske og ordentlig måde. Gud er forsikringen om stabilitet for alle skabte ting og væsener. Han er Gud; derfor ændrer han sig ikke.

12:7.6 (138.1) Og hele denne urokkelige adfærd og ensartet handling er personlig, bevidst, og i høj grad frivillig, for den store Gud er ikke

en hjælpeløs slave af sin egen fuldkommenhed og uendelighed. Gud er ikke en selvvirkende automatisk kraft; han er ikke en slavisk lovbundet styrke. Gud er heller ikke en matematisk ligning eller en kemisk formular. Han er en fri vilje og primær personlighed. Han er den Universelle Fader, et væsen fyldt med personlighed og den universelle kilde til al skabningspersonlighed.

12:7.7 (138.2) Guds vilje vil ikke være ensartet fremherskende i hjertet af den materielle dødelig som søger Gud, men hvis tidsrammen udvides ud over øjeblikket til at omfatter hele det første liv, så bliver Guds vilje i stigende grad synlig i de åndelige frugter, som er båret i livet af Guds åndsledede børn. Og så, hvis menneskelivet yderligere udvides til at inkludere morontia-oplevelsen, observeres den guddommelige vilje at skinne lysere og lysere i de åndeligiggørende handlinger hos de tidsskabninger, der er begyndt at nyde de guddommelige glæder ved at opleve forholdet mellem menneskets personlighed med den Universelle Faders personlighed.

12:7.8 (138.3) Guds Faderskab og menneskets broderskab præsenterer paradokset af delen og helheden på personlighedens niveau. Gud elsker *hvert enkelt* individ som et individuelt barn i den himmelske familie. Men derfor elsker Gud *ethvert* individ; han gør ingen forskel på personer, og hans kærligheds universalitet frembringer tilblivelse af et forhold mellem helheden, det universelle broderskab.

12:7.9 (138.4) Faderens kærlighed individualiserer absolut enhver personlighed som et enestående barn af den Universelle Fader, et barn uden genpart i uendelighed, et viljevæsen, der er uerstattelig i al

evighed. Faderens kærlighed glorificerer hvert barn af Gud, oplyser hvert medlem af den himmelske familie, og sætter skarpt silhuet af hvert personligt væsens unikke natur mod de upersonlige niveauer, der ligger uden for det broderlige kredsløb af Faderen af alt. Guds kærlighed portrætterer bpå slående vis den transcendente værdi af hver viljeskabning, afslører utvetydigt den høje værdi, som den Universelle Fader har placeret på hver og en af sine børn fra de højeste skaberpersonegheder af Paradisstatus til den laveste personlighed med viljeværdighed blandt de vilde menneskestammer af mennesker i begyndelsen af den menneskelige art på en evolutionær verden af tid og rum.

12:7.10 (138.5) Selve denne Guds kærlighed til den enkelte frembringer tilblivelse af den guddommelige familie af alle individer, det universelle broderskab af Paradisfaderens frie vilje børn. Og dette broderskab, når det er universelt, er et forhold mellem helheden. Broderskab, når det er universelt, beskriver ikke *hvert enkelt* forhold, men *alle* forhold. Broderskab er en realitet af helheden og afslører derfor helheds kvaliteter i modsætning til kvaliteter af delen.

12:7.11 (138.6) Broderskab udgør en kendsgerning, der er et forhold mellem enhver personlighed i den universelle eksistens. Ingen personer kan undslippe de fordele eller straffe, der kan opstå som følge af forhold til andre personer. Delen profiterer eller lider i forhold til helheden. Ethvert menneskes gode indsatser gavner alle mennesker; hver menneskelig fejltagelse eller ondskab forøger modgangen for alle mennesker. Som delen bevæger sig, således bevæger helheden sig. Som helheden udvikler sig, således udvikler

delen sig. De relative hastigheder af del og helhed bestemmer, om delen forsinkes af helhedens inertie eller bæres fremad af det kosmiske broderskabs momentum.

12:7.12 (139.1) Det er et mysterium, at Gud er et højest personligt selvbevidst væsen med belighovedkvarter, og på samme tid er personlig tilstede i et så stort univers og personligt i kontakt med næsten et uendeligt antal væsener. At et sådan fænomen er et mysterium ud over menneskelig forståelse bør på ingen måde formindske jeres tro. Tillad ikke uendelighedens størrelse, evigheden uendelighed og storheden og herligheden af Guds mageløse karakter at overvælde, vakle, eller afskrække jer; for Faderen er ikke ret langt væk fra nogen af jer; han bor i jer, og i ham bevæger vi os alle bogstaveligt talt, lever faktisk og i sandhed har vores væsen.

12:7.13 (139.2) Selvom Paradisfaderen fungerer gennem sine guddommelige skabere og sine skabelses børn, nyder han også den mest fortrolige indre kontakt med dig, så ophøjet, så højest personlig, at det selv er uden for min forståelse—dette mystiske fællesskab af Fader fragmentet med den menneskelige sjæl og med det dødelige sind hvor det faktisk bor. Med den viden, du har om disse Guds gaver, så ved du derfor, at Faderen er i tæt kontakt, ikke kun med sine guddommelige medarbejdere, men også med sine evolutionære dødelige børn af tiden. Faderen forbliver ganske vist på Paradis, men hans guddommelige tilstedeværelse bor også i menneskers sind.

12:7.14 (139.3) Selv om en Søns ånd blev udøst over al levende, selv om en Søn engang boede hos jer i lighed med dødeligt kød, selv om

seraferne personlig beskytter og vejleder dig, hvordan kan nogen af disse guddommelige væsener fra den Anden og Tredje Center nogensinde håbe, at komme nærmere til dig eller til at forstå dig så fuldstændig som Faderen, der har givet en del af sig selv til at være i dig, for at være dit virkelige og guddommelige, ja, selv dit evige selv?

8. Materie, sind og ånd

12:8.1 (139.4) “Gud er ånd,” men Paradiset er det ikke. Det materielle univers er altid arenaen, hvor alle åndelige aktiviteter finder sted; åndelige væsener og åndelige opstigende lever og arbejder på fysiske sfærer af materiel virkelighed.

12:8.2 (139.5) Overdragelsen af kosmisk kraft, den kosmiske tyngdekrafts domæne, er Paradisøens funktion. Al oprindelig kraft-energi udgår fra Paradiset, og stoffet til at skabe utallige universer cirkulerer nu i hele mesteruniverset i form af en supertyngdekraft tilstedeværelse, som udgør kraftladningen af det gennemtrængte rum.

12:8.3 (139.6) Uanset krafttransformationerne i de afsidesliggende universer, efter at være udgået fra Paradiset, rejser den videre, underlagt den uendelig, allestedsnærværende, aldrig svigtende træk fra den evige ø, lydigt og iboende svingende for evigt rundt på universernes evige rumbaner. Fysisk energi er den ene virkelighed, som er sand og trofast i dets lydighed mod den universelle lov. Kun

inden for de skabtes vilje har der været afvigelser fra de guddommelige veje og de oprindelige planer. Styrke og energi er de universelle beviser på stabiliteten, bestandigheden, og evigheden af Paradisets centrale ø.

12:8.4 (139.7) Overdragelsen af ånd og åndeliggørelsen af personligheder, den åndelig tyngdekrafts domæne, er den Evige Søns rige. Og denne åndetyngdekraft fra Sønnen, der altid trækker alle åndelige virkeligheder til sig, er lige så virkelig og absolut som det almægtige materielle greb af Paradisets ø. Men det materieltsindet menneske er naturligvis mere fortrolig med de materielle manifestationer af en fysisk natur end med de lige så virkelige og mægtige handlinger af en åndelig natur, som kun er synlig ved hjælp af sjælens åndelige indsigt.

12:8.5 (140.1) Efterhånden som sindet hos enhver personlighed i universet bliver mere åndeligt—gudelignende—så bliver det mindre følsomt over for materiel tyngdekraft. Virkeligheden, målt ved fysisk tyngdekraftrespons, er modsætningen til virkeligheden, som bestemt af kvaliteten af åndens indhold. Fysiske tyngdekraft er en kvantitativ bestemmelse af ikke-åndelig energi; åndelig tyngdekraftsvirkning er den kvalitative målestok for guddommelighedens levende energi.

12:8.6 (140.2) Hvad Paradiset er for den fysiske skabelse, og hvad den Evige Søn er for det åndelige univers, er Samforeneren for sindets riger—det intelligente univers af materielle, morontielle, og åndelige væsener og personligheder.

12:8.7 (140.3) Samforeneren reagerer på både materielle og åndelige virkeligheder og bliver derfor i følge sin natur den universelle tjener for alle intelligente væsener, væsener, der kan repræsentere en forening af både skabelsens materielle og åndelige faser. Intelligens begavelse, tjenesten for det materielle og det åndelige i sindsfænomenet, er udelukkende Samforenerens domæne, som på denne måde bliver partner til det åndelige sind, essensen af morontia sindet, og substansen i det materielle sind af tidens evolutionære skabninger.

12:8.8 (140.4) Sindet er den metode, hvorved åndelige virkeligheder bliver erfaringsbaserede for skabningspersonlighederne. Og i sidste analyse er selv det menneskelige sind, forenende muligheder, evnen til at koordinere ting, ideer, og værdier, overmaterielle.

12:8.9 (140.5) Selvom det næppe er muligt for det dødelige sind at forstå de syv niveauer af relativ kosmisk virkelighed, så burde det menneskelige intellekt være i stand til at forstå meget af betydningen af tre fungerende niveauer af den endelige virkelighed:

12:8.10 (140.6) 1. *Materie*. Organiseret energi, som er underlagt lineær tyngdekraft, undtagen når den modificeres af bevægelse og betinges af sind.

12:8.11 (140.7) 2. *Sind*. Organiseret bevidsthed, som ikke fuldstændigt er underlagt materiel tyngdekraft, og som bliver virkelig befriet når den modificeres af ånd.

12:8.12 (140.8) 3. *Ånd*. Den højeste personlige virkelighed. Ægte ånd er ikke underlagt fysisk tyngdekraft men bliver i sidste instans den

motiverende indflydelse af alle udviklende energisystemer med personlighedsværdighed.

12:8.13 (140.9) Målet med alle personligheders eksistens er ånd; materielle manifestationer er relative, og det kosmiske sind intervenserer imellem disse universelle modsætninger. Overdragelsen af sind og tildelingen af ånden er arbejde af de tilknyttede personer af Guddommen, den Uendelige Ånd og den Evige Søn. Den totale guddomsvirkelighed er ikke sind men åndesind—sind-ånd forenet af personlighed. Ikke desto mindre konvergerer både åndens og tingenes absolutte egenskaber i den Universelle Faders person.

12:8.14 (140.10) På Paradiset er de tre energier—den fysiske, mentale, og åndelige—koordinerede. I det evolutionære kosmos er energi-stof dominerende undtagen i personligheden, hvor ånden, gennem sindet formidling stræber efter beherskelsen. Ånden er den grundlæggende virkelighed i alle skabningers personlighedsoplevelse, fordi Gud er ånd. Ånden er uforanderlig, og derfor transcenderer den i alle personlighedsrelationer både sind og materie, som er erfaringsmæssige variabler for progressiv opnåelse.

12:8.15 (140.11) I kosmisk evolution bliver materien en filosofisk skygge, der kastes af sindet i nærvær af åndens lysstyrke i den guddommelig oplysning, men dette ugyldiggør ikke virkeligheden af stof-energi. Sind, stof, og ånd er lige virkelige, men de er ikke af samme værdi for personligheden i opnåelsen af guddommelighed. Bevidsthed om guddommelighed er en progressiv spirituel oplevelse.

12:8.16 (141.1)

Jo klarere den spiritualiserede personlighed skinner (Faderen i universet, fragmentet af potentielle åndepersonlighed i den individuelle skabning) jo større skygge kaster det intervenserende sind på dets materielle investering. I tiden, er menneskets krop lige så virkelig som sind eller ånd, men i døden overleve både sind (identitet) og ånd mens kroppen ikke gør det. En kosmisk virkelighed kan være ikkeeksisterende i personlighedsoplevelse. Og derfor har jeres græske talemåde—materialet som skyggen af den mere virkelige åndelige substans indhold—en filosofisk betydning.

9. Personlige virkeligheder

12:9.1 (141.2)

Ånden er den grundlæggende personlige virkelighed i universerne, og personligheden er grundlaget for alle fremadskridende erfaringer med åndelig virkelighed. Enhver fase af personlighedsoplevelse på hvert efterfølgende niveau af universets fremgang vrirler med ledetråde til opdagelsen af lokkende personlige realiteter. Menneskets sande skæbne består i skabelsen af nye og åndelige mål og derefter at reagere på de kosmiske tillokkelser af sådanne overjordiske mål af ikke materiel værdi.

12:9.2 (141.3)

Kærlighed er hemmeligheden af velgørende forbindelse mellem personligheder. Du kan ikke rigtig kende en person som et resultat af en enkelt kontakt. Man kan ikke værdsættende kende musik gennem matematisk udledning, selvom musik er en form for

matematisk rytme. Det nummer, der er tildelt en telefonabonnent identificere på ingen måde denne abonnents personlighed eller angiver noget, der vedrører hans karakter.

12:9.3 (141.4) Matematik, materiel videnskab, er uundværlig i den intelligente diskussion af universets materielle aspekter, men en sådan viden er ikke nødvendigvis en del af den højere erkendelse af sandhed eller af den personlige påskønnelse af åndelige realiteter. Ikke kun i livets riger, men også i den fysisk energis verden, er summen af to eller flere ting meget ofte noget *mere* end eller noget *anderledes* fra de forudsigelige additiv konsekvenser af sådanne foreninger. Hele matematikvidenskaben, hele filosofiens domæne, den højeste fysik eller kemi, kunne ikke forudsige eller vide, at foreningen af to gasformige brintatomer med et gasformigt oxygenatom ville resultere i et nyt og kvalitativt superadditivt stof—flydende vand. Forståelsen af viden om dette ene fysisk-kemiske fænomen burde have forhindret udviklingen af materialistisk filosofi og mekanistisk kosmologi.

12:9.4 (141.5) Teknisk analyse afslører ikke, hvad en person eller en ting kan gøre. For eksempel: Vand bruges effektivt til at slukke brand. At vand vil slukke ild er en kendsgerning i hverdagen, men der kunne aldrig foretages nogen analyse af vand for at afsløre en sådan egenskab. Analyse bestemmer, at vand er sammensat af brint og oxygen; en yderligere undersøgelse af disse grundstoffer afslører, at oxygen er den egentlige støtte for forbrænding, og at brint selv frit vil brænde.

12:9.5 (141.6)

Din religion er blevet virkelig, fordi den er på vej ud af frygtens slaveri og overtroens trældom. Din filosofi kæmper for frigørelse fra dogmer og traditioner. Din videnskab er engageret i årelange kampe mellem sandhed og fejl, mens den kæmper for udfrielse fra abstraktionens trældom, matematikkens slaveri, og den mekaniske materialismens relative blindhed.

12:9.6 (142.1)

Det dødelige menneske har en åndelig kerne. Sindet er et personligt energisystem, der eksisterer rundt om en guddommelig åndelig kerne og fungerer i en materiel miljø. Et sådan levende forhold mellem personlig sind og ånd udgør universets potentiale for evig personlighed. Virkelig vanskeligheder, varig skuffelse, alvorligt nederlag, eller uundgåelig død kan kun opstå, når selvopfattelser vover fuldt ud at fortrænge den centrale åndelige kernes styrende styrke og derved forstyrre den kosmiske plan med personlighedsidentitet.

12:9.7 (142.2)

[Præsenteret af en Fuldkommen af Visdom handlende med bemyndigelse fra Dagenes Ældste.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 12](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 14](#) >>

Kapitel 13

Paradisets Hellige Sfærer

13:0.1 (143.1) MELLEM DEN centrale Paradis ø og de inderste af Havonas planetariske kredsløb er der beliggende i rummet tre mindre kredsløb af specielle sfærer. Det inderste kredsløb består af den Universelle Faders syv hemmelige sfærer; den anden gruppe indeholder den Evige Søns syv lysende verdener; i den yderste er de syv umådelige store sfærer af den Uendelige Ånd, de syv Mesterånders udøvende hovedkvartersverdener.

13:0.2 (143.2) Disse tre syv-verdenskredsløb med Faderen, Sønnen og Ånden er sfærer af uovertruffen storhed og ufattelig herlighed. Selv deres materielle eller fysiske konstruktioner er af en klasse uåbenbaret for dig. Hvert kredsløb er forskelligt i materiale, og hver verden i hvert kredsløb er forskellig bortset fra Sønnens syv verdener, som er ens i fysisk sammensætning. Alle enogtyve er enorme sfærer, og hver gruppe af syv er eviggjort på forskellig måde. Så vidt vi ved, så har de altid været det; ligesom Paradiset er de evige.

Der eksisterer hverken optegnelser eller overleveringer af deres oprindelse.

13:0.3 (143.3) Den Universelle Faders syv hemmelige sfærer, der cirkulerer om Paradiset i umiddelbar nærhed af den evige ø, reflekterer stærkt den åndelige lysstyrke fra de evige Guddommers centrale stråling, og udstråler dette lys af guddommelig herlighed udover hele Paradiset og selv ud på Havonas syv kredsløb.

13:0.4 (143.4) På den Evige Søns syv hellige verdener synes den åndelig lysstyrkes upersonlige energier, at have deres oprindelse. Ingen personlige væsener må opholde sig på nogle af disse syv lysende riger. Med åndelig herlighed oplyser de hele Paradis og Havona, og de retningsstyrer ren åndelig udstråling til de syv superuniverser. Disse strålende sfærer af det andet kredsløb udsender ligeledes deres lys (lys uden varme) til Paradiset og til de en milliard verdener i det syv kredsløbende centralunivers.

13:0.5 (143.5) Den Uendelige Ånds syv verdener er optaget af de Syv Mesterånder, som præsiderer over de syv superuniversers skæbner, og udsender den åndelige oplysning fra guddommens Tredje Person til disses skabelser af tid og rum. Og hele Havona, men Paradisøen er ikke, badet i disse åndeliggørende påvirkninger.

13:0.6 (143.6) Selvom Faderens verdener er ultimative statussfærer for alle Fader-begavede personligheder, er dette ikke deres eksklusive funktion. Mange andre væsener og entiteter end personlige opholder sig i disse verdener. Hver verden i Faderens kredsløb og i Åndens

kredsløb har en særskilt type af permanent statsborgerskab, men vi tror, at Sønnens verdener er beboet af ensartede typer af andre end personlige væsener. Faderfragmenter er blandt de indfødte i Divington; de andre ordrer af permanent statsborgerskab er ikke åbenbaret for dig.

13:0.7 (143.7) De enogtyve Paradis satellitter tjener mange formål i både central og superuniverserne som ikke er åbenbaret i disse beretninger. Du er i stand til kun at forstå så lidt af livet på disse sfærer, så du ikke kan håbe på at opnå blot et sammenhængende billede af dem, hverken hvad angår deres art eller funktion; der foregår tusindvis af aktiviteter, som ikke er åbenbaret for dig. Disse enogtyve sfærer omfavner *potentialet* af mesteruniversets funktion. Disse kapitler indeholder kun et flygtigt glimt af visse afgrænsede aktiviteter, der angår storuniversets nuværende universalder—snarere en af de syv sektorer af storuniverset.

1. Faderens syv hellige verdener

13:1.1 (144.1) Faderens kredsløb af hellige livssfærer indeholder de eneste iboende personlighedshemmeligheder i universernes univers. Disse paradissatellitter, det inderste af de tre kredsløb, er de eneste forbudte domæner som har med personlighed at gøre i centraluniverset. Nedre Paradis og Sønnens verdener er ligeledes lukket for personligheder, men ingen af disse riger er på nogen måde direkte berørt af personlighed.

13:1.2 (144.2)

Faderens paradisverdener styres af den højeste orden af de stationære Treenighedsønner, Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder. Om disse verdener kan jeg kun fortælle lidt; af deres mangfoldige aktiviteter kan jeg fortælle endnu mindre. Denne information vedrører kun de væsener, der fungerer derpå og som går ud derfra. Og selvom jeg er lidt familiær med seks af disse specielle verdener, er jeg aldrig landet på Divinington; den verden er fuldstændig forbudt for mig.

13:1.3 (144.3)

En af grundene til hemmeligholdelsen af disse verdener er, fordi hver af disse hellige sfærer nyder en specialiseret repræsentation, eller manifestation, af de guddomme, der udgør Paradis-treenigheden; ikke en personlighed, men en enestående tilstedeværelse af Guddommelighed, som kun kan værdsættes og forstås af de særlige intelligente grupper, der er bosiddende på, eller har adgang til den relevante sfære. Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder er de personlige repræsentanter for disse specialiserede og upersonlige tilstedeværelser af Guddommelighed. Og Overhøjhedens Hemmeligheder er i høj grad personlige væsener, fremragende begavet og ganske vidunderligt tilpasset deres ophøjede og krævende arbejde.

13:1.4 (144.4)

1. DIVININGTON. Denne verden er, i en enestående betydning, "Faderens favn," den Universelle Faders personlige fællesskabsfære, og der er en særlig manifestation af hans guddommelighed. Divinington er Tankeretternes Paradis samlingssted, men det er også hjemsted for talrige andre entiteter, personligheder, og andre væsener, der har deres oprindelse i den

Universelle Fader. Mange personligheder udover den Evige Søn er en direkte oprindelse af den Universelle Faders isolerede handlinger. Kun Faderfragmenterne og de personligheder og andre væsener af direkte og eksklusiv oprindelse i den Universelle Fader omgås og fungerer på denne bolig.

13:1.5 (144.5) *Diviningtons hemmeligheder* inkluderer

hemmeligheden bag overdragelsen og missionen af Tankeretterne. Deres natur, oprindelse, og teknikken til deres kontakt med de ydmyge skabninger i de evolutionære verdener er en hemmelighed for denne Paradissfære. Disse forbløffende transaktioner vedrører ikke personligt alle os andre, og derfor anser guddommene det for passende at tilbageholde visse aspekter af denne store og guddommelige tjeneste fra vores fulde forståelse. I det omfang, vi kommer i kontakt med denne fase af guddommelig aktivitet, er vi tilladt fuldt kendskab til disse transaktioner, men angående de fortrolige detaljer om denne store overdragelse er vi ikke fuldt informeret.

13:1.6 (145.1) Denne sfære rummer også hemmelighederne om karakteren, formålet, og aktiviteterne for alle andre former for Fader fragmenters, for Tyngdekraft Budbringerne, og andre skare af væsener uåbenbarede for jer. Det er højst sandsynligt, at de sandheder, der vedrører Divinington, som er tilbageholdt for mig, hvis de afsløres, blot ville forvirre og hæmme mig i mit nuværende arbejde, og endnu en gang, er de måske uden for min væsensordens begrebsmæssige kapacitet.

13:1.7 (145.2)

2. SONARINGTON. Denne sfære er “Sønnens favn,” den Evige Søns personlige modtagelses verden. Det er Paradishovedkvarteret for Guds nedstigning og opstigende Sønner, når og efter, at de er fuldt akkrediteret og endeligt godkendt. Denne verden er Paradisets hjemsted for alle Sønner af den Evige Søn og hans samordnede og tilknyttede Sønner. Der er talrige ordener af guddommelige Sønner knyttet til denne himmelske bolig, som ikke er blevet åbenbaret for dødelige, da de ikke er involveret med opstigningsplanen for menneskets åndelige udvikling gennem universerne og videre til Paradis.

13:1.8 (145.3)

Sonaringtons hemmeligheder omfatter hemmeligheden af inkarnationen af de guddommelige Sønner. Når en Guds søn bliver en menneskesøn, bogstaveligt talt født af en kvinde, som det skete i jeres verden for nittenhundrede år siden, er det et universelt mysterium. Det finder sted over alt i universerne, og det er en Sonarington-hemmelighed om guddommelig sønskab. Retterne er Gudfaderens mysterium. Inkarnationen af de guddommelige Sønner er et mysterium om Gud sønnen; det er en hemmelighed omhyggelig gemt i Sonaringtons syvende sektor, et rige gennemtrængt af ingen undtagen dem, der personligt har gennemgået denne enestående oplevelse. Det er kun de faser af inkarnation, der har at gøre med jeres opstigende karriere som er blevet bragt til jeres kendskab. Der er mange andre faser af mysteriet om inkarnationen af Paradisets Sønner af uåbenbarede typer på missioner af universtjeneste, som er uoplyst for jer. Og der er stadig andre Sonarington-mysterier.

13:1.9 (145.4)

3. SPIRITINGTON. Denne verden er “Åndens favn,” Paradisets hjemsted for de høje væsener, som udelukkende repræsenterer den Uendelige Ånd. Her samles de Syv Mesterånder og visse af deres afkom fra alle universerne. På denne himmelske bolig findes der også talrige uåbenbarede ordener af åndelige personligheder, væsener, der er tildelt universets mangfoldige aktiviteter, der ikke er forbundet med planerne om at opløfte tidens dødelige skabninger til evighedens Paradisniveauer.

13:1.10 (145.5)

Spiritingtons hemmeligheder involverer refleksionens uigennemtrængelige mysterier. Vi kan fortælle jer om refleksionsevns enorme og universelt fænomen, især da det virker på de syv superuniversers hovedkvartersverdener, men vi kan aldrig fuldt ud forklare dette fænomen, for vi forstår det ikke helt. Meget, rigtig meget, forstår vi, men mange grundlæggende detaljer er stadig et mysterium for os. Refleksionen er en af Gud Åndens hemmeligheder. I er blevet instrueret om refleksionens funktioner i forhold til opstigningsplanen for dødelig overlevelse, og det fungerer således, men refleksionen er også et uundværlig element ved den normale funktion af universets talrige andre faser af aktiviteter. Den Uendelige Ånds egenskaber er også anvendt i andre kanaler end dem til indsamling af efterretninger og informationformidling. Og der er andre hemmeligheder ved Spiritington.

13:1.11 (145.6)

4. VICEGERINGTON. Denne planet er “Faderen og Sønnens favn,” og er den hemmelige sfære for visse uåbenbarede væsener, som har deres oprindelse i Faderen og Sønnens handlinger.

Dette er også Paradisets hjemsted for mange forherligede væsener af kompleks herkomst, dem vis oprindelse er kompliceret på grund af de mange forskellige teknikker, der er operative i de syv superuniverser. Mange grupper af væsener samles i denne verden, hvis identitet ikke er åbenbaret for de dødelige på Urantia.

13:1.12 (146.1) *Vicegeringtons hemmeligheder* inkluderer treenighedsgørelsens hemmelighederne, og treenighedsgørelse udgør hemmeligheden bag autoritet til at repræsentere Treenigheden, til at fungere som gudernes stedfortrædere. Autoritet til at repræsentere Treenigheden knytter sig kun til de væsener, åbenbarede eller uåbenbarede, som er treeniget, skabt, eventueret, eller eviggjort af to eller alle tre af Paradistreenigheden. Personligheder frembragt til eksistens af visse typer af glorificerede skabningers treenighedshandlinger repræsenterer ikke andet end det begrebsmæssige potentiale, der er mobiliseret i denne treenighed, selv om sådanne skabninger kan bestige vejen til Guddommens omfavnelse, der er åben for alle af deres slags.

13:1.13 (146.2) Ikke treenigede væsener forstår ikke fuldt ud teknikken for treenighedsgørelse enten af to eller tre Skabere eller af visse skabninger. I vil aldrig helt forstå sådan et fænomen medmindre, i en meget fjern fremtid af jeres glorificerede karriere, at I forsøger og lykkes med et sådan eventyr, i modsat fald så vil disse Vicegeringtons hemmeligheder altid være forbudt for jer. Men for mig, som er et højt væsen af Treenigheds-oprindelse, er alle Vicegeringtons sektorer åbne. Jeg forstår fuldt ud og lige så fuldt og helligt beskytter jeg hemmeligheden af min oprindelse og skæbne.

13:1.14 (146.3) Der er stadig andre former og faser af treenighedsgørelse som ikke er blevet bragt til menneskets kendskab på Urantia, og disse oplevelser, i deres personlige aspekter, er behørigt beskyttet i Vicegeringtons hemmelige sektor.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. Denne verden er “Faderen og Åndens favn,” og mødested for en storslået skare af uåbenbarede væsener af oprindelse i den Universelle Fader og den Uendelige Ånds fælles handlinger, væsener, der desuden får del i Faderens karaktertræk ud over deres åndelige arv.

13:1.16 (146.5) Dette er også hjemsted for de Enlige Budbringere og for andre personligheder af superengle ordener. I kender så få af disse væsener; der er et umådeligt antal ordener, uåbenbaret på Urantia. Fordi de er hjemmehørende i den femte verden, følger det ikke nødvendigvis, at Faderen intet havde at gøre med skabelsen af Enlige Budbringere eller deres superengle medarbejdere, men i denne universtidsalder har han at gøre med deres funktion. Under den nuværende universtidsalder er dette også statussfæren for Universets Styrkeledere.

13:1.17 (146.6) Der er talrige andre ordener af åndelige personligheder, væsener ukendt for det dødelige menneske, som betragter Solitarington som deres paradisiske hjemmesfære. Det bør erindres, at alle divisioner og niveauer af universets aktiviteter er lige så fuldt forsynet med åndelige tjenere, som det rige er, der beskæftiger sig med at hjælpe det dødelige menneske med at stige op til sin guddommelige paradisskæbne.

13:1.18 (146.7)

Solitaringtons hemmeligheder. Foruden nogle af treenighedsgørelsens hemmeligheder, så rummer denne verden hemmeligheden vedrørende det personlige forhold mellem den Uendelige Ånd og nogle af den Tredje Kilde og Centers højere afkom. På Solitarington findes mysterierne om den intime forening af talrige uåbenbarede ordener med Faderens, Sønnens, og Åndens ånder, med Treenighedens trefoldige ånd, og med den Højeste, den Ultimate, og den Højeste-Ultimate ånd.

13:1.19 (146.8)

6. SERAFINGTON. Denne sfære er “Sønnen og Åndens favn,” og er hjemme verdenen for en uhyre skarer af uåbenbarede væsener skabt af Sønnen og Ånden. Dette er også skæbnesfære for alle englehærernes, inklusive supernafer, sekonafer, og serafer. Der tjener også i centraluniverset og de yderliggende universer mange ordener af prægtige ånder, som ikke er “tjenende ånder til dem, som skal arve frelse.” Alle disse åndelige arbejdere på alle niveauer og riger af universaktiviteter betragter Serafington som deres Paradishjem.

13:1.20 (147.1)

Serafingtons hemmeligheder indeholder et trefoldigt mysterium, hvoraf jeg kun må omtale et—mysteriet om serafisk transport. Evnen hos forskellige ordener af serafer og beslægtede åndelige væsener til at omslutte indeni deres åndeform alle ordener af ikke-materielle personligheder og bære dem væk på længere interplanetariske rejser, er en hemmelighed bevaret i Serafingtons hellige sektorer. Transportseraferne forstår dette mysterium, men de fortæller det ikke til alle os andre, eller måske kan de ikke. De andre

mysterier på Serafington angår de personlige oplevelser af visse typer af åndelige opvartere, som endnu ikke er åbenbaret for dødelige. Og vi afstår fra at diskutere sådanne hemmeligheder af nært beslægtede væsener fordi I næsten kan forstå sådanne nære eksistensordener, og det ville være at betragte det som et tillidsbrud, at præsentere selv vores delvise viden om sådanne fænomener.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. Denne enestående verden er “Faderen, Sønnen, og Åndens favn,” mødestedet for de opstigende skabninger i rummet, modtagelsessfæren for tidens pilgrimme, som passere gennem Havona-universet på deres vej til Paradiset. Ascendington er det virkelige Paradishjem for de opstigende sjæle fra tid og rum indtil de opnår Paradisstatus. I dødelige vil tilbringe det meste af jeres Havona “ferier” på Ascendington. Under jeres Havona liv vil Ascendington være for jer, hvad omvekslingslederne var under opstigningen i lokaluniverset og i superuniverset. I vil her være engageret i tusindvis af aktiviteter, som er uden for den dødeliges fantasi. Og som på ethvert tidligere fremskridt i opstigningen mod Gud, vil jeres menneskelige selv her indgå i nye forhold til jeres guddommelige selv.

13:1.22 (147.3) *Ascendingtons hemmeligheder* inkluderer mysteriet om den gradvise og sikre opbygning i det materielle og dødelige sind af en åndelig og potentiel udødelig modstykke til karakter og identitet. Dette fænomen udgør et af universernes mest forvirrende mysterier —udviklingen af en udødelig sjæl i sindet på en dødelig og materiel skabning.

13:1.23 (147.4) Du vil aldrig fuldt ud forstå denne mystiske transaktion indtil du når Ascendington. Og det er netop derfor, at hele Ascendington vil være åbent til dit forundrende blik. En syvende del af Ascendington er forbudt for mig—den sektor der beskæftiger sig med netop denne hemmelighed, som er (eller vil være) den eksklusive oplevelse og besiddelse af din væsentype. Denne oplevelse tilhører din menneskelige eksistensorden. Min personlighedsorden er ikke direkte berørt af sådanne transaktioner. Det er derfor forbudt for mig og eventuelt åbenbaret for dig. Men selv efter at det er åbenbaret for dig, forbliver det af en eller anden grund altid din hemmelighed. Du afslører det ikke for os eller for nogen andre væsenordener. Vi kender til den evige fusion mellem en guddommelig Retter og en udødelig sjæl af menneskelig oprindelse, men de opstigende finaliter erkender selve denne oplevelse som en absolut virkelighed.

2. Forholdet mellem faderens verdener

13:2.1 (147.5) Disse hjemmeverdener af forskellige ordener af åndelige væsener er kolossale og formidabel sfærer, og de lig med Paradiset i deres mageløse skønhed og fantastiske herlighed. De er samlingsverdener, genforenings sfærer, der tjener som permanente kosmiske adresser. Som finalit vil du være hjemmehørende på Paradis, men Ascendington vil altid være din hjemmeadresse til enhver tid, selv når du påbegynder tjeneste i det ydre rum. Gennem

hele evigheden vil du betragte Ascendington som dit hjem med følelsesmæssig hukommelse og mindeværdig erindringer. Når du bliver åndelig væsen på syvende trin, er det muligt at du opgiver din boligstatus på Paradiset.

13:2.2 (148.1) Hvis de ydre universer er under tilblivelse, hvis de bliver beboet af tidsskabninger med opstignings potentiale, så udleder vi, at disse fremtidsbørn også vil være bestemt til at betragte Ascendington som deres paradisiske hjemmeverden.

13:2.3 (148.2) Ascendington er den eneste hellige sfære, der vil være uforbeholdent åben til din inspektion som en nyankommen til Paradis. Vicegerington er den eneste hellige sfære, der helt og uforbeholdent er åben for min nøje undersøgelse. Selvom dets hemmeligheder berører min oprindelse, betragter jeg i dette universtidsalder ikke Vicegerington som mit hjem. Væsener med Treenigheds oprindelse og treenighedsgjorte væsener er ikke det samme.

13:2.4 (148.3) Væsener med Treenigheds oprindelses væsener deler ikke fuldt ud Faderens verdener; de har deres eneste hjem på Paradisøen i umiddelbar nærhed af den allerhelligste sfære. De optræder ofte på Ascendington, "Faderen, Sønnen, Åndens favn," hvor de omgås med deres brødre, der er kommet op fra rummets ydmyge verdener.

13:2.5 (148.4) Du kan antage, at Skabersønner, som er af Fader-Søn oprindelse, ville betragte Vicegerington som deres hjem, men det er

ikke tilfældet i denne universtidsalder med funktioner af Gud den Syvfoldige. Og der er mange lignende problemer, som vil forvirre dig, for du vil helt sikkert møde mange vanskeligheder i du forsøger at forstå disse ting som er så tæt på Paradiset. I kan heller ikke med held gennemtænke disse spørgsmål; du ved så lidt. Og hvis du vidste mere om Faderens verdener, ville du ganske enkelt støde på flere vanskeligheder, indtil du vidste *alt* om dem. Status på enhver af disse hemmelige verdener opnås ved tjeneste såvel som af oprindelses natur, og de på hinanden følgende universtidsaldre kan og vil omfordele visse af disse personlighedsgrupperinger.

13:2.6 (148.5) Det inderste kredsløbs verdenerne er virkelig broderlige eller status verdener mere end egentlige boligsfærer. Dødelige vil opnå en form for status på enhver af Faderens verdener bortset fra en. For eksempel: Når I dødelige når Havona, får I tilladelse til Ascendington, hvor I er meget velkomne, men I har ikke tilladelse til at besøge de andre seks hellige verdener. Efter jeres passage gennem Paradiset system og efter jeres optagelse i Finalitkorpset, får I tilladelse til Sonarington, eftersom at I er Guds sønner såvel som opstigende—og I er endda mere. Men der vil altid forblive en syvende del af Sonarington, de guddommelige Sønners inkarnationshemmeligheds sektor, som ikke vil være åben for jeres undersøgelser. Disse hemmeligheder vil aldrig blive åbenbaret til de opstigende Guds sønner.

13:2.7 (148.6) Til sidste vil I få fuld adgang til Ascendington og forholdsvis adgang til de andre af Faderens sfærer undtagen Divinington. Men selv når I har fået tilladelse til at lande på fem

yderligere hemmelige sfærer, efter at I er blevet en finalit, så vil I ikke få tilladelse til at besøge alle sektorer af sådanne verdener. I vil heller ikke få tilladelse til at lande på Diviningtons kyster, "Faderens favn," selvom I helt sikkert gentagne gange vil stå ved "Faderens højre hånd." Aldrig i al evighed vil der opstå nogen nødvendighed for jeres tilstedeværelse i Tankeretternes verden.

13:2.8 (149.1) Disse samlings verdener af åndeligt liv er forbudt område i det omfang, at vi bliver bedt om ikke at forhandle vores adgang til disse faser på disse sfærer, som er helt uden for vores erfaringsområde. Du kan blive perfekt som skabning ligesom den Universelle Fader er guddoms perfekt, men du får ikke lov til at kende alle de erfaringsmæssige hemmeligheder, der påvirker alle andre ordener af universets personligheder. Når Skaberen har en erfaringsmæssig personligheds hemmelighed med sin skabning, så beskytter Skaberen denne hemmelighed i evig fortrolighed.

13:2.9 (149.2) Alle disse hemmeligheder antages at være kendt af hele gruppen af Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder. Disse væsener er kun fuldt ud kendt af deres særlige verdensgrupper; de er meget lidt forstået af andre ordener. Når du har nået Paradiset, kommer du til at kende og højt elske de ti Overhøjhedens Hemmeligheder som styrer Ascendington. Bortset fra Divinington, så vil du også opnå en delvis forståelse af Overhøjhedens Hemmeligheder i Faderens andre verdener, dog ikke så perfekt som på Ascendington.

13:2.10 (149.3) Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder er, som deres navn antyder, relateret til den Højeste; de er også relateret

med den Ultimative og til den fremtidige Højeste-Ultimative. Disse Overhøjhedens Hemmeligheder er den Højstes hemmeligheder og også den Ultimatives hemmeligheder, endda den Højeste-Ultimatives hemmeligheder.

3. Den evige søns hellige verdener

13:3.1 (149.4) Den Evige Søns syv lysende sfærer er verdener i de syv faser af ren åndseksistens. Disse skinnende himmellegemer er kilden til Paradisets og Havonas trefoldige lys, og deres indflydelse er for det meste, men ikke helt begrænset til centraluniverset.

13:3.2 (149.5) Personlighed er ikke til stede på disse Paradis satellitter; derfor er der meget lidt om disse rene ånde boliger, som kan præsenteres for den dødelige og materielle personlighed. Vi lærer, at disse verdener myldrer med den Evige Søns væsener som er alt andet end personlig liv. Vi udleder, at disse entiteter bliver samlet til tjeneste i de projekterede nye universer i det ydre rum. Paradis filosoferne hævder, at hver Paradis cyklus, omtrent to milliarder år af Urantia tid, er vidne til skabelsen af yderligere reserver af disse ordener i den Evige Søns hemmelige verdener.

13:3.3 (149.6) Så vidt jeg er informeret, så har ingen personlighed nogensinde været på en eneste af disse sfærer af den Evige Søn. Jeg har aldrig fået tildelt opgaven at besøge en af disse verdener i hele min erfaring i og uden for Paradiset. Selv, de personligheder, der er

medskab af den Evige Søn besøger ikke disse verdener. Vi udleder, at alle upersonlige åndetyper—uanset herkomst—har adgang til disse åndehjem. Da jeg er en person og har en åndelig form, ville en sådan verden uden tvivl virke tom og forladt, selv hvis jeg fik lov til at besøge den. Personer med høj åndelighed er ikke tilbøjelige til tilfredsstillelse af formålsløs nysgerrighed, absolut unyttige eventyr. Der er til enhver tid alt for meget spændende og målrettet eventyr til at tillade udviklingen af nogen stor interesse for de projekter, som enten er forgæves eller uvirkelige.

4. Den uendelige ånds verdener

13:4.1 (149.7) Mellem Havonas indre kredsløb og den Evige Søns skinnende sfærer kredser den Uendelige Ånds syv himmellegemer, verdener beboet af den Uendelige Ånds afkom, af treenigede sønner glorificerede skabte personligheder, og af andre typer uåbenbarede væsener, der beskæftiger sig med effektiv administration af de mange foretagende i de forskellige områder af universaktiviteter.

13:4.2 (150.1) De Syv Mesterånder er de højeste og ultimative repræsentanter for den Uendelige Ånd. De opretholder deres personlige stationer, deres styrke fokus, på Paradisets periferi, men alle operationer, vedrørende deres forvaltning og styring af det storuniverset, udføres på og fra disse syv særlige udøvende sfærer af den Uendelige Ånd. De Syv Mesterånder er i virkeligheden balancehjulet mellem sind-ånd i universernes univers, en

altomfattende, altomspændende, og altkoordinerende styrke med en central placering.

13:4.3 (150.2) Fra disse syv specielle sfærer virker Mesterånderne for at udligne og stabiliser det kosmiske sindskredsløb i storuniverset. De har også at gøre med den differentielle åndelige holdning og tilstedeværelsen af guderne overalt i storuniverset. Fysiske reaktioner er ensartede, unuancerede, og altid øjeblikkelige og automatiske. Men erfaringsbaseret åndelig tilstedeværelse er i overensstemmelse med de underliggende betingelser eller tilstande af åndelig modtagelighed, der er iboende i de individuelle sind i områderne.

13:4.4 (150.3) Fysisk myndighed, tilstedeværelse og funktion er uforanderlige i alle universer, små som store. Den afvigende faktor i åndelig tilstedeværelse, eller reaktion, er den varierende forskel i dens anerkendelse og modtagelse hos vilje skabninger. Eftersom den absolutte og eksistentielle Guddoms åndelige tilstedeværelse på ingen måde influeres af de skabte væseners loyalitet eller illoyalitet, er det også rigtigt, at underabsolutte og erfaringsmæssige Guddom er definitivt og direkte påvirket af sådanne begrænsede skabningers beslutninger, valg og viljeholdninger—ved loyalitet og hengivenhed hos det enkelte væsen, planet, system, konstellation eller univers. Men denne åndelige tilstedeværelse af guddommelighed er ikke finurlig eller vilkårlig; dens erfaringsmæssige variation er iboende i personlige skabningers frie viljebegavelse.

13:4.5 (150.4) Det, der bestemmer forskellen i åndelig tilstedeværelse, findes i jeres egne hjerter og sind og består i jeres eget valg, i jeres

sinds beslutninger og i jeres egen viljes beslutning. Denne forskel er iboende i de intelligente personlige væseners frie viljesreaktioner, væsener, som den Universelle Fader har bestemt skal udøve denne frihed til at vælge. Og Guddommene er altid tro mod deres ånders ebbe og flod ved at opfylde og tilfredsstille betingelserne og kravene i denne forskel i skabningernes valgfrihed, idet de nu giver mere af deres tilstedeværelse som svar på et oprigtigt ønske om det samme og igen trækker sig tilbage fra scenen, når deres skabninger træffer en negativ beslutning i udøvelsen af deres guddommeligt skænkede valgfrihed. Og således bliver guddommelighedens ånd ydmygt lydig over for de valg, der træffes af skabningerne i rigerne.

13:4.6 (150.5) De udøvende boliger for de Syv Mesterånder er i virkeligheden Paradisets hovedkvarter for de syv superuniverser og deres korrelerede segmenter i det ydre rum. Hver Mesterånd præsiderer over ét superunivers, og hver af disse syv verdener er udelukkende tildelt en af Mesterånderne. Der er bogstaveligt talt ingen fase af sub-Paradise administrationen af de syv superuniverser, som der ikke er draget omsorg for på disse udøvende verdener. De er ikke så eksklusive som Faderens eller Sønnens sfærer, og selvom beboelsesstatus er begrænset til de indfødte væsener og dem, der arbejder derpå, så er disse syv administrative planeter altid åbne for alle væsener, der ønsker at besøge dem, og som råder over de nødvendige midler til transit.

13:4.7 (151.1) For mig, er disse udøvende verdener de mest interessante og spændende steder uden for Paradis. Intet andet sted i hele det store univers kan man observere så mange varierende

aktiviteter, der involverer så mange forskellige ordener af levende væsener, der har noget at gøre med operationer på så mange forskellige niveauer, erhverv, som samtidig er materielle, intellektuelle og åndelige. Når jeg tildeles en periode med frigivelse fra tjeneste, og hvis jeg tilfældigvis er på Paradis eller i Havona, så fortsætter jeg til en af de Syv Mesterånders travle verdener, for der at inspirere mit sind med sådanne spektakler af foretagsomhed, hengivelse, loyalitet, visdom, og effektivitet. Intet andet sted kan jeg iagttage en så fantastisk sammenblanding af personlighedspræstationer på alle syv niveauer af universets virkelighed. Og jeg bliver altid stimuleret af aktiviteterne hos dem, der godt ved, hvordan de skal gøre deres arbejde, og som gennemgribende nyder at gøre det.

13:4.8 (151.2) [Præsenteret af en Fuldkommen af Visdom bestilt til således at fungere af Dagenes Ældste på Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 13](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 15](#) >>

Kapitel 14

Det Centrale Og Guddommelige Univers

14:0.1 (152.1) DET PERFEKTE og guddommelige univers indtager centrum for hele skabelsen; det er den evige kerne, som tidens og rummets enorme frembringelser kredser om. Paradis er den gigantiske nuklear ø med absolut stabilitet, som hviler ubevægelig i selve hjertet af det storslået evige univers. Denne centrale planetariske familie hedder Havona og er fjernt liggende fra lokaluniverset Nebadon. Dets dimensioner er enorme og dets masse er næsten utrolig og består af en milliard sfærer af ubegribelig skønhed og enestående storhed, men den sande størrelse af denne uhyre skabelse er virkelig uden for det menneskelige sinds begrebs forståelse.

14:0.2 (152.2) Dette er den eneste ene uforanderlige, perfekte og etablerede samling af verdener. Dette er et helt skabt og perfekt univers; det er ikke en evolutionær udvikling. Dette er den evige kerne af perfektion, som hvirvler den endeløse procession af

universer, som udgør det enorme evolutionære eksperiment, det dristige eventyr af Guds Skabersønner, som stræber efter at duplikere i tid og at reproducere i rummet mønsteruniverset, det ideelle. af guddommelig fuldstændighed, suveræn endelighed, ultimativ virkelighed og evig fuldkommenhed.

1. Paradis-havona systemet

14:1.1 (152.3) Fra Paradisets periferi til de indre grænser af de syv superuniverser er der følgende syv rum tilstande og bevægelser:

14:1.2 (152.4) 1. De hvilende mellemrums zoner der berører Paradis.

14:1.3 (152.5) 2. De tre Paradis-kredsløb og de syv Havona-kredsløb i urets retning.

14:1.4 (152.6) 3. Den halv-stille rumzone, der adskiller Havona kredsløbene fra de mørke tyngdekraftlegemer i centraluniverset.

14:1.5 (152.7) 4. Det indre, mod uret bevægende bælte af mørke tyngdekraftlegemer.

14:1.6 (152.8) 5. Den anden enestående rumzone, som adskiller de to rumbaner af mørke tyngdekraftlegemer.

14:1.7 (152.9) 6. Det ydre bælte af mørke tyngdekraftlegemer, roterende med uret rundt om Paradiset.

14:1.8 (152.10) 7. En tredje rumzone—en halv-stille zone—som adskiller det ydre bælte af mørke tyngdekraftlegemer fra de inderste kredsløb i de syv superuniverser.

14:1.9 (152.11)

Havonas en milliard verdener er arrangeret i syv koncentriske kredsløb umiddelbart omkring de tre kredsløb af Paradissatellitterne. Der er op mod femogtredive millioner verdener i det inderste Havona-kredsløb og over tohundrede og femogfyrre millioner i det yderste, med forholdsmæssige tal, til de mellemliggende. Hvert kredsløb er forskelligt, men alle er perfekt afbalancerede og fortræffeligt velorganiserede, og hvert kredsløb er gennemtrængt af en specialiseret repræsentation af den Uendelige Ånd, en af de Syv Kredsløbenes Ånder. Ud over andre funktioner koordinerer denne upersonlige Ånd udførelsen af himmelske anliggender gennem hvert kredsløb.

14:1.10 (153.1)

Havonas planetariske kredsløb er ikke overlejet; disse verdner følger hinanden i en velordnet lineær procession. Centraluniverset hvirvler rundt om den stationære Paradis ø i ét stort plan, bestående af ti koncentriske stabiliseret enheder—de tre kredsløb af Paradise-sfærer og de syv kredsløb i Havona-verdener. Fysisk betragtet er Havona- og Paradise-kredsløbene alle ét og det samme system; deres adskillelse er i anerkendelse af funktionel og administrativ adskillelse.

14:1.11 (153.2)

Tiden regnes ikke i Paradiset; rækkefølgen af på hinanden følgende begivenheder er indbygget i de indfødtes opfattelse af den centrale ø. Med tid er en faktor, der har betydning for Havona-kredsløbene og for de mange væsener af både himmelsk og jordisk oprindelse, der opholder sig der. Hver Havona verden har sin egen lokale tid, bestemt af dets kredsløb. Alle verdener i et givet kredsløb har den samme årslængde eftersom de ensartet svinger

rundt om Paradis, og længden af disse planetariske år aftager fra det yderste til det inderste kredsløb.

14:1.12 (153.3) Udover Havona-kredsløbstid er der Paradis-Havona standarddagen og andre tidsbetegnelser, som er bestemt på, og udsendt fra den Uendelige Ånds syv Paradissatellitter. Paradis-Havona standarddagen er baseret på den tidslængde, der kræves for de planetariske boliger i det første eller indre Havona kredsløb til at fuldføre en omdrejning rundt om Paradisøen; og selvom deres hastighed er enorm, på grund af deres placering mellem de mørke tyngdekraftlegemer og det gigantiske Paradis, tager der næsten tusinde år for disse sfærer til at fuldføre deres kredsløb. I har uforvarende læst sandheden, da jeres øjne hvilede på udsagnet “En dag er som tusinde år for Gud, som blot er vagt om natten.” En Paradis-Havona dag er lige akkurat syv minutter, tre og en ottendedel sekund mindre end et tusinde år af den nuværende skudårs kalender på Urantia.

14:1.13 (153.4) Denne Paradis-Havona dag er standard tidsmålingen for de syv superuniverser, selvom hver især opretholder sine egne interne tidsstandarder.

14:1.14 (153.5) I udkanten af dette enorme centralunivers, langt ude bag det syvende bælte af Havona-verdener hvirvler der et utroligt antal enorme mørke tyngdekraftlegemer. Disse mangfoldige mørke masser er helt ulig andre rumlegemer i mange henseender; selv i form er de meget forskellige. Disse mørke tyngdekraftlegemer hverken reflekterer eller absorberer lys; de er ikke-reaktive over for fysisk-

energily, og de omkranser og omslutter Havona så fuldstændigt, at de skjuler det for selv de nærliggende beboede universer i tid og rum.

14:1.15 (153.6) Det store bælte af mørke tyngdekraftlegemer er opdelt i to lige store elliptiske kredsløb ved en enestående rumindtrængning. Det indre bælte drejer mod uret; det ydre drejer med uret. Disse modsatrettede bevægelsesretninger, kombineret med de mørke legemers ekstraordinære masse, udligner effektivt Havona-tyngdekraftens linjer, at centraluniverset bliver en fysisk afbalanceret og perfekt stabiliseret skabelse.

14:1.16 (153.7) Den indre procession af mørke tyngdekraftlegemer er rørformet i arrangement, bestående af tre cirkulære grupperinger. Et tværsnit af dette kredsløb ville udvise tre koncentriske cirkler med omtrent samme tæthed. Det ydre kredsløb af mørke tyngdekraftlegemer er anbragt vinkelret, og er ti tusinde gange højere end det indre kredsløb. Det ydre kredsløbs op-og-nedadgående diameter er halvtreds tusinde gange større end den tværgående diameter.

14:1.17 (154.1) Det mellemliggende rum, der eksisterer mellem disse to tyngdekraftlegemers kredsløb er *unik*, idet intet lignende findes andre steder i hele det store univers. Denne zone er karakteriseret ved enorme bølgebevægelser af op og nedadgående karakter og er gennemtrængt af kolossale energiaktiviteter af en ukendt orden.

14:1.18 (154.2) Efter vores mening vil intet som de mørke tyngdekraftlegemer i centraluniverset karakterisere den fremtidige udvikling af de ydre rumniveauer; vi anser disse skiftende

processioner af kolossale tyngdekraftsbalancerende legemer for at være enestående i mesteruniverset.

2. Havonas forfatning

14:2.1 (154.3) Åndelige væsener opholder sig ikke i tåget rum; de bor ikke i æteriske verdener; de er hjemmehørende på faktiske sfærer af materiel karakter, verdener lige så virkelige som dem, hvorpå de dødelige lever. Havona-verdenerne er virkelige og bogstavelige, omend deres bogstavelige substans adskiller sig fra den materielle organisation af planeterne i de syv superuniverser.

14:2.2 (154.4) Havonas fysiske realiteter repræsenterer en energiorganisering, der er radikalt anderledes end den, der er fremherskende i rummets evolutionære universer. Havona-energiene er tredelte; superuniversets enheder af energi-stof indeholder en dobbelt energiladning, selv om en form for energi eksisterer i negative og positive faser. Skabelsen af centraluniverset er tredobbelt (Treenighed); skabelsen af et lokalunivers (direkte) er todelt, skabt af en skabersøn og en skabende ånd.

14:2.3 (154.5) Havonas materiale består af organiseringen af præcis tusind grundlæggende kemiske elementer og den afbalancerede funktion af de syv former for Havona-energi. Hver af disse grundenergier manifesterer syv excitationsfaser, således at de indfødte i Havona reagerer på niogfyrre forskellige stimuli. Med andre ord, set ud fra et rent fysisk synspunkt, besidder de indfødte i

centraluniverset niogfyrre specialiserede former for sansning. Morontiasanserne er halvfjerds, og de højere åndelige rækkefølger af reaktionsrespons varierer i forskellige væsener fra halvfjerds til to hundrede og ti.

14:2.4 (154.6) Ingen af de fysiske væsener i centraluniverset ville være synlige for urantianerne. Heller ikke nogen af de fysiske stimuli fra disse fjerne verdener ville fremkalde en reaktion i jeres grove sanseorganer. Hvis en dødelig fra Urantia kunne blive transporteret til Havona, ville han der være døv, blind og fuldstændig uden alle andre sanse-reaktioner; han ville kun kunne fungere som et begrænset selvbevidst væsen, berøvet alle miljømæssige stimuli og alle reaktioner herpå.

14:2.5 (154.7) Der er talrige fysiske fænomener og åndelige reaktioner i den centrale skabelse, som er ukendte i verdener som Urantia. Den grundlæggende organisation af en trefoldig skabelse er fuldstændig forskellig fra den todelte opbygning af de skabte universer i tid og rum.

14:2.6 (154.8) Al naturlov er koordineret på et helt andet grundlag end i de udviklende skabelsers dobbeltenergisystemer. Hele centraluniverset er organiseret i overensstemmelse med det tredobbelte system af perfekt og symmetrisk kontrol. I hele Paradis-Havona-systemet opretholdes der en perfekt balance mellem alle kosmiske realiteter og alle åndelige kræfter. Paradiset, som har et absolut greb om den materielle skabelse, regulerer og opretholder perfekt de fysiske energier i dette centralunivers; den Evige Søn opretholder som en del af sit altomfattende åndelige greb på den

mest perfekte måde den åndelige status for alle, der bor i Havona. I Paradiset er intet eksperimentelt, og Paradis-Havona-systemet er en enhed af kreativ fuldkommenhed.

14:2.7 (155.1) Den Evige Søns universelle åndelige tyngdekraft er forbløffende aktiv i hele centraluniverset. Alle åndelige værdier og åndelige personligheder trækkes uophørligt indad mod gudernes bolig. Denne guddommelige trang er intens og uundgåelig. Ambitionen om at nå Gud er stærkere i centraluniverset, ikke fordi åndens tyngdekraft er stærkere end i de ydre universer, men fordi de væsener, der har nået Havona, er mere fuldt åndeligt udviklet og derfor mere lydhøre over for den universelle ånds altid tilstedeværende træk-tyngdekraften af den Evige Søn.

14:2.8 (155.2) Ligeledes trækker den Uendelige Ånd alle intellektuelle værdier mod Paradis. I hele centraluniverset fungerer den Uendelige Ånds sindets tyngdekraft i forbindelse med den Evige Søns åndelige tyngdekraft, og disse udgør tilsammen de opstigende sjæles kombinerede trang til at finde Gud, opnå Guddommen, at opnå Paradiset og lære Faderen at kende.

14:2.9 (155.3) Havona er et åndeligt perfekt og fysisk stabilt univers. Kontrol og afbalanceret stabilitet i centraluniverset synes at være perfekt. Alt fysisk eller åndeligt er perfekt forudsigeligt, men sindets fænomener og personlighedens vilje er det ikke. Vi konkluderer, at synd kan anses for at være umulig at forekomme, men vi gør det med den begrundelse, at de indfødte skabninger med fri vilje i Havona aldrig har gjort sig skyldige i at overtræde Guddommens vilje. I al evighed har disse himmelske væsener været konsekvent loyale over

for Dagenes Evige. Der har heller ikke vist sig synd hos nogen skabning, der er kommet ind i Havona som pilgrim. Der har aldrig været et tilfælde af forseelse fra nogen skabning af nogen gruppe af personligheder, der nogensinde er blevet skabt i eller har fået adgang det centrale Havona-univers. Metoderne og midlerne til udvælgelse i tidens universer er så perfekte og så guddommelige, at der aldrig er sket en fejl i Havonas optegnelser; der er aldrig blevet begået nogen fejl; ingen opstigende sjæl er nogensinde blevet optaget for tidligt i centraluniverset.

3. Havonas verdener

14:3.1 (155.4) Der findes ingen regering for centraluniverset. Havona er så udsøgt perfekt, at der ikke er behov for et intellektuelt regeringssystem. Der er ingen regelmæssigt konstituerede domstole, og der er heller ingen lovgivende forsamlinger; Havona har kun brug for administrativ ledelse. Her kan man se højden af idealerne om ægte *selvstyre*.

14:3.2 (155.5) Der er ikke behov for en regering blandt sådanne perfekte og næsten perfekte intelligenser. De har ikke brug for regulering, for de er væsener af oprindelig perfektion, der er blandet med evolutionære skabninger, som for længst har bestået undersøgelsen af superuniversernes højeste domstole.

14:3.3 (155.6) Havonas administration er ikke automatisk, men den er vidunderligt perfekt og guddommeligt effektiv. Den er hovedsageligt

planetarisk og er overdraget til de herboende Dagenes Evige, idet hver Havona-sfære ledes af en af disse personligheder med treenighedens oprindelse. Dagenes Evige er ikke skabere, men de er perfekte administratorer. De underviser med suveræn dygtighed og leder deres planetariske børn med en fuldkommen visdom, der grænser op til absolutthed.

14:3.4 (156.1) Centraluniversets milliarder af sfærer udgør træningsverdenerne for de høje personligheder, der er hjemmehørende i Paradiset og Havona, og tjener desuden som de endelige prøveområder for opstigende skabninger fra tidens evolutionære verdener. Ved gennemførelsen af den Universelle Faders store plan for skabningernes opstigning lander tidens pilgrimme i de modtagende verdener i den ydre eller syvende kreds, og efter øget træning og udvidet erfaring avancerer de gradvist indad, planet for planet og cirkel for cirkel, indtil de til sidst når frem til Guddommene og opnår ophold i Paradiset.

14:3.5 (156.2) På nuværende tidspunkt, selv om de syv kredsløbs sfærer i øjeblikket opretholdes i al deres overjordiske herlighed, er kun omkring en procent af al planetarisk kapacitet udnyttet til at fremme Faderens universelle plan for de dødeliges opstigning. Omkring en tiendedel af en procent af arealet af disse enorme verdener er afsat til livet og aktiviteterne i Finalitkorpset, væsener, der er evigt bosat i lys og liv, og som ofte opholder sig og tjener i Havona-verdenerne. Disse ophøjede væsener har deres personlige boliger i Paradiset.

14:3.6 (156.3) Havona-sfærernes planetariske opbygning er helt anderledes end i de evolutionære verdener og systemer i rummet.

Intet andet sted i hele det store univers er det praktisk at anvende sådanne enorme sfærer som beboede verdener. Triatas fysiske forfatning, kombineret med den balancerende virkning af de enorme mørke tyngdelegemer, gør det muligt så perfekt at udligne de fysiske kræfter og så fortrinligt at balancere de forskellige tiltrækninger i denne enorme skabelse. Antityngdekraft anvendes også i organiseringen af de materielle funktioner og de åndelige aktiviteter i disse enorme verdener.

14:3.7 (156.4) Arkitekturen, belysningen og opvarmningen samt den biologiske og kunstneriske udsmykning af Havona-sfærerne er helt uden for den størst mulige menneskelige fantasi. Man kan ikke fortælle meget om Havona; for at forstå dens skønhed og storhed må man se den. Men der er rigtige floder og søer i disse perfekte verdener.

14:3.8 (156.5) Åndeligt set er disse verdener ideelt indrettet; de er passende tilpasset deres formål, nemlig at huse de mange forskellige ordener af væsener, der fungerer i centraluniverset. Der foregår mangfoldige aktiviteter i disse smukke verdener, som ligger langt ud over menneskets fatteevne.

4. Centraluniversets skabninger

14:4.1 (156.6) Der findes syv grundformer af levende ting og væsener i Havona-verdenerne, og hver af disse grundformer eksisterer i tre forskellige faser. Hver af disse tre faser er opdelt i halvfjerds

hovedafdelinger, og hver hovedafdeling er sammensat af tusind mindre afdelinger med endnu flere underafdelinger og så videre.

Disse grundlæggende livsgrupper kan klassificeres som:

- 14:4.2 (156.7) 1. Materiel.
- 14:4.3 (156.8) 2. Morontiel.
- 14:4.4 (156.9) 3. Åndelig.
- 14:4.5 (156.10) 4. Absonit.
- 14:4.6 (156.11) 5. Ultimativ.
- 14:4.7 (156.12) 6. Samabsolut.
- 14:4.8 (156.13) 7. Absolut.

14:4.9 (157.1) Forfald og død er ikke en del af livets cyklus i Havona-verdenerne. I centraluniverset gennemgår de lavere levende ting materialiseringens transmutation. De ændrer form og manifestation, men de opløses ikke af forfaldsprocessen og celledøden.

14:4.10 (157.2) De indfødte i Havona er alle afkom af Paradistreenigheden. De har ingen skabningsforældre, og de er ikke reproducerende væsener. Vi kan ikke skildre skabelsen af disse borgere i centraluniverset, væsener, som aldrig blev skabt. Hele historien om skabelsen af Havona er et forsøg på at tidsrumsliggøre et evighedsfaktum, som ikke har noget forhold til tid eller rum, som det dødelige menneske opfatter dem. Men vi må indrømme den menneskelige filosofi et oprindelsespunkt; selv personligheder langt over det menneskelige niveau kræver et begreb om "begyndelse". Ikke desto mindre er Paradis-Havona-systemet evigt.

14:4.11 (157.3) De indfødte i Havona lever på milliarder af sfærer i centraluniverset i samme forstand som andre ordener af permanente borgere bor på deres respektive fødselssfærer. Ligesom den materielle orden af sønskab viderefører den materielle, intellektuelle og åndelige økonomi i en milliard lokalsystemer i et superunivers, lever og fungerer de indfødte i Havona i en større forstand i milliarder af centraluniversets verdener. Du kan muligvis betragte disse Havonere som materielle væsener i den forstand, at ordet “materiel” kan udvides til at beskrive de fysiske realiteter i det guddommelige univers.

14:4.12 (157.4) Der er et liv, som er hjemmehørende i Havona og har betydning i sig selv. Havonere tjener på mange måder Paradisets nedstigende og superuniversernes opstigende, men de lever også liv, der er unikke i centraluniverset og har en relativ betydning helt adskilt fra enten Paradiset eller superuniverserne.

14:4.13 (157.5) Ligesom tilbedelsen af trossønnerne fra de evolutionære verdener tjener til at tilfredsstille den Universelle Faders kærlighed, således mætter Havona-skabningernes ophøjede tilbedelse de perfekte idealer af guddommelig skønhed og sandhed. Mens det dødelige menneske stræber efter at gøre Guds vilje, lever disse væsener i centraluniverset for at tilfredsstille Paradistreenighedens idealer. I selve deres natur *er de* Guds vilje. Mennesket fryder sig over Guds godhed, Havonerne frydes over den guddommelige skønhed, mens I begge nyder tjenesten i den levende sandheds frihed.

14:4.14 (157.6) Havonerne har både valgfri nuværende og fremtidige uoplyste skæbner. Og der er en udvikling af indfødte skabninger, som er særegent for centraluniverset, en udvikling, som hverken indebærer opstigning til Paradis eller gennemtrængning af superuniverserne. Denne udvikling til højere Havona-status kan foreslås som følger:

14:4.15 (157.7) 1. Erfaringsmæssig fremskridt udad fra første til det syvende kredsløb.

14:4.16 (157.8) 2. Fremskridt indad fra det syvende til det første kredsløb.

14:4.17 (157.9) 3. Intrakredsløbsfremskridt—fremgang indenfor verdener af et givet kredsløb.

14:4.18 (157.10) Ud over de indfødte i Havona omfatter indbyggerne i centraluniverset talrige klasser af mønstervæsener for forskellige universgrupper—rådgivere, ledere og lærere af deres art og for deres art i hele skabelsen. Alle væsener i alle universer er formet efter samme model som en eller anden orden af mønstervæsener, der lever på en eller anden af Havonas milliarder af verdener. Selv tidens dødelige har deres mål og idealer for skabningens eksistens på de ydre kredsløb af disse mønstersfærer i det høje.

14:4.19 (157.11) Så er der de væsener, der har opnået den Universelle Fader, og som er berettiget til at gå og komme, og som er udstationeret her og der i universerne på missioner med særlig tjeneste. Og i enhver Havona-verden vil man finde opnåelseskandidater, dem, der fysisk har opnået centraluniverset,

men som endnu ikke har opnået den åndelige udvikling, der vil sætte dem i stand til at gøre krav på at bo i Paradiset.

14:4.20 (158.1) Den Uendelige Ånd repræsenteres i Havona-verdenerne af et væld af personligheder, væsener af nåde og herlighed, som administrerer detaljerne i centraluniversets indviklede intellektuelle og åndelige anliggender. I disse verdener af guddommelig perfektion udfører de det arbejde, der hører til den normale ledelse af denne enorme skabelse, og udfører derudover de mangfoldige opgaver med undervisning, træning og betjening af det enorme antal opstigende skabninger, der er klatret til herlighed fra mørke verdener af rummet.

14:4.21 (158.2) Der er talrige grupper af væsener, der er hjemmehørende i Paradis-Havona-systemet, som på ingen måde er direkte forbundet med opstigningsplanen for opnåelse af skabningens perfektion; derfor er de udeladt fra de personlighedsklassifikationer, der præsenteres for de dødelige racer. Kun de større grupper af overmenneskelige væsener og de ordener, der er direkte forbundet med jeres overlevelseseoplevelse, er præsenteret heri.

14:4.22 (158.3) Havona vimler med liv for alle faser af intelligente væsener, som søger at avancere fra lavere til højere kredsløb i deres bestræbelser på at opnå højere niveauer af guddommelig erkendelse og udvidet forståelse af højeste betydninger, ultimative værdier og absolut virkelighed.

5. Livet i Havona

14:5.1 (158.4)

På Urantia gennemgår I en kort og intens prøve i løbet af jeres første liv i jeres materielle eksistens. I mansoniverdenerne og op gennem jeres system, konstellation og lokalunivers gennemgår I morontiafaserne i opstigningen. I superuniversets træningsverdener gennemgår I de sande åndelige stadier af udvikling og forberedes til en eventuel transit til Havona. På de syv kredsløb i Havona er jeres opnåelse intellektuel, åndelig og erfaringsmæssig. Og der er en bestemt opgave, der skal løses i hver af verdenerne i hver af disse kredsløb.

14:5.2 (158.5)

Livet i de guddommelige verdener i centraluniverset er så rigt og fyldigt, så fuldstændigt og fuldkomment, at det helt overskrider den menneskelige opfattelse af alt, hvad et skabt væsen kan opleve. De sociale og økonomiske aktiviteter i denne evige skabelse er helt ulig de materielle skabningers erhverv, der lever i evolutionære verdener som Urantia. Selv teknikken i Havona-tænkningen er ulig tænkningsprocessen på Urantia.

14:5.3 (158.6)

Reglerne i centraluniverset er passende og iboende naturlige; adfærdsreglerne er ikke vilkårlige. I ethvert krav fra Havona er der åbenbart grunden til retfærdighed og retfærdighedens regel. Og disse to faktorer, kombineret udgør det, som på Urantia ville blive betegnet *korrekthed*. Når du ankommer til Havona, vil du naturligvis nyde at gøre tingene på den måde, som de burde gøres.

14:5.4 (158.7)

Når intelligente væsener først når frem til centraluniverset, bliver de modtaget og bosat i pilotverdenen i det

syvende Havona-kredsløb. Efterhånden som de nyankomne udvikler sig åndeligt, opnår identitetsforståelse af deres superunivers Mesterånd, bliver de overført til den sjette kreds. (Det er fra disse arrangementer i centraluniverset, at kredsene for fremskridt i det menneskelige sind er blevet udpeget). Efter at opstigende har opnået en erkendelse af Overhøjhed og derved er forberedt på Guddomseventyret, føres de til det femte kredsløb; og efter at have opnået den Uendelige Ånd, overføres de til den fjerde. Efter at have opnået den Evige Søn, bliver de flyttet til den tredje; og når de har genkendt den Universelle Fader, går de til ophold på det anden kredsløb af verdener, hvor de bliver mere fortrolige med Paradisets værter. Ankomsten til det første kredsløb af Havona betyder accept af tidens kandidater til Paradisets tjeneste. På ubestemt tid, alt efter længden og arten af skabningens opstigning, vil de opholde sig på det indre kredsløb for gradvis åndelig opnåelse. Fra dette indre kredsløb passerer de opstigende pilgrimme indad til Paradisets opholdssted og optagelse i Finalitkorpset.

14:5.5 (159.1) Under dit ophold i Havona som pilgrim i opstigning vil du få lov til frit at besøge de verdener i kredsløbet, der er omfattet af din opgave. Du vil også få lov til at vende tilbage til planeterne på de kredsløb, du tidligere har krydset. Og alt dette er muligt for dem, der opholder sig på Havonas cirkler, uden at det er nødvendigt at bruge supernafransport. Tidens pilgrimme er i stand til at udstyre sig selv til at krydse "opnået" rum, men må være afhængig af den ordinerede teknik til at forhandle det "uopnåede" rum; en pilgrim kan ikke

forlade Havona eller gå videre ud over sit tildelte kredsløb uden hjælp fra en transportsupernaf.

14:5.6 (159.2) Der er en forfriskende originalitet over denne store centrale skabelse. Bortset fra den fysiske organisering af materien og den grundlæggende sammensætning af de grundlæggende ordener af intelligente væsener og andre levende ting er der intet fælles mellem verdenerne i Havona. Hver eneste af disse planeter er en original, unik og eksklusiv skabelse; hver planet er en uovertruffen, fremragende og perfekt produktion. Og denne mangfoldighed af individualitet strækker sig til alle træk af de fysiske, intellektuelle og åndelige aspekter af planetarisk eksistens. Hver af disse milliarder af perfektionssfærer er blevet udviklet og forskønnet i overensstemmelse med planerne fra den herboende Dagenes Evige. Og det er netop derfor, at ingen af dem er ens.

14:5.7 (159.3) Først når du krydset de sidste Havona-kredsløbene og besøgt de sidste Havona-verdener, vil eventyrets tillokkelse og nysgerrighedens stimulans forsvinde fra din karriere. Og da vil trangen, evighedens fremadrettede impuls, erstatte sin forløber, tidens eventyrlyst

14:5.8 (159.4) Monotoni er et tegn på umodenhed i den kreative fantasi og manglende intellektuel koordination med den åndelige begavelse. På det tidspunkt, hvor en opstigende dødelig begynder at udforske disse himmelske verdener, har han allerede opnået følelsesmæssig, intellektuel og social, om ikke åndelig, modenhed.

14:5.9 (159.5) Ikke alene vil I opleve uanede forandringer, som I vil blive konfronteret med, når I bevæger jer fra kredsløb til kredsløb i Havona, men jeres forbløffelse vil være ubeskrivelig, når I bevæger jer fra planet til planet inden for hvert kredsløb. Hver af disse milliarder af studieverdener er et sandt universitet af overraskelser. Fortsat forbløffelse, uendelig forundring, er oplevelsen for dem, der krydser disse kredsløb og turnerer disse gigantiske sfærer. Monotoni er ikke en del af Havonas karriere.

14:5.10 (159.6) Kærlighed til eventyr, nysgerrighed og frygt for monotoni—disse træk, der er iboende i den udviklende menneskelige natur—blev ikke sat der kun for at irritere og genere dig under dit korte ophold på jorden, men snarere for at antyde for dig, at døden kun er begyndelsen på en uendelig eventyrlig karriere, et evigt liv med forventning, en evig opdagelsesrejse.

14:5.11 (160.1) Nysgerrighed—efterforskningens ånd, opdagelsestrangen og udforskningsdriften—er en del af den medfødte og guddommelige begavelse hos evolutionære rumvæsener. Disse naturlige impulser blev ikke givet til jer blot for at blive frustreret og undertrykt. Det er sandt, at disse ambitiøse drifter ofte må holdes tilbage i løbet af jeres korte liv på jorden, og at I ofte må opleve skuffelser, men de vil blive fuldt ud realiseret og herligt tilfredsstillet i løbet af de kommende lange tidsaldre.

6. Centraluniversets formål

14:6.1 (160.2) Omfanget af aktiviteterne i Havona med syv kredsløb er enorm. Generelt kan de beskrives som:

14:6.2 (160.3) 1. Havonale.

14:6.3 (160.4) 2. Paradisisk.

14:6.4 (160.5) 3. Opstigende-finaliter—Højeste-Ultimative evolutionær.

14:6.5 (160.6) Der foregår mange superendelige aktiviteter i Havona i den nuværende universtidsalder, der involverer utallige forskellige absonite og andre faser af sind og åndsfunktioner. Det er muligt, at centraluniverset tjener mange formål, som ikke er åbenbart for mig, da det fungerer på mange måder, der ligger uden for det skabte sinds forståelse. Ikke desto mindre vil jeg bestræbe mig på at skildre, hvordan denne perfekte skabelse tjener behovene og bidrager til tilfredsstillelse af syv ordener af universintelligens.

14:6.6 (160.7) 1. *Den universelle Fader*—den første kilde og center. Gud Faderen opnår den højeste forældretilfredshed fra fuldkommenheden af den centrale skabelse. Han nyder oplevelsen af kærlighedsmæthed på næsten ligeværdige niveauer. Den perfekte Skaber er guddommeligt tilfreds med tilbedelse af den perfekte skabning.

14:6.7 (160.8) Havona yder Faderen den højeste tilfredsstillelse i form af præstationer. Perfektionsrealiseringen i Havona kompenserer for forsinkelsen i tid og rum af den evige trang til uendelig ekspansion.

14:6.8 (160.9) Faderen nyder den guddommelige skønheds gensidighed i Havona. Det tilfredsstiller det guddommelige sind at tilbyde et perfekt mønster af udsøgt harmoni for alle universer i udvikling.

14:6.9 (160.10) Vor Fader betragter centraluniverset med fuldkommen fornøjelse, fordi det er en værdig åbenbaring af åndelig virkelighed til alle personligheder i universernes univers.

14:6.10 (160.11) Universernes Gud ser positivt på Havona og Paradiset som den evige kraftkerne for al efterfølgende universudvidelse i tid og rum.

14:6.11 (160.12) Den evige Fader ser med uendelig tilfredshed på Havona-skabelsen som det værdige og lokkende mål for tidens opstigningskandidater, hans dødelige børnebørn fra rummet, der opnår deres Skaber-Faders evige hjem. Og Gud glæder sig over Paradis-Havona-universet som Guddommens og den guddommelige families evige hjem.

14:6.12 (160.13) *2. Den Evige Søn*—den anden kilde og center. For den Evige Søn giver den eneestående centrale skabelse evigt bevis på den guddommelige families effektivitet i partnerskab—Fader, Søn og Ånd. Det er det åndelige og materielle grundlag for den absolutte tillid til den Universelle Fader.

14:6.13 (160.14) Havona giver den Evige Søn en næsten ubegrænset base for den stadigt voksende realisering af åndelig kraft. Centraluniverset gav den Evige Søn den arena, hvor han sikkert og trygt kunne demonstrere ånden og teknikken i overdragelsestjenesten til instruktion af hans associerede Paradissønner.

14:6.14 (161.1) Havona er virkelighedens grundlag for den Evige Søns åndelige tyngdekraftkontrol over universernes univers. Dette univers

giver Sønnen tilfredsstillelse af forældres trang, åndelig reproduktion.

14:6.15 (161.2) Havona verdenerne og deres perfekte indbyggere er den første og evige afgørende bevis for, at Sønnen er Faderens Ord. Derved er bevidstheden om Sønnen som et uendeligt supplement af Faderen perfekt tilfredsstillet.

14:6.16 (161.3) Og dette univers giver mulighed for realisering af gensidighed af ligeværdigt broderskab mellem den Universelle Fader og den Evige Søn, og dette udgør det evige bevis på hver enkeltes uendelige personlighed.

14:6.17 (161.4) 3. *Den Uendelige Ånd*— den tredje kilde og center. Havona-universet giver den Uendelige Ånd beviset på at være Samforeneren, den uendelige repræsentant for den forenede far-søn. I Havona opnår den Uendelige Ånd den kombinerede tilfredsstillelse ved at fungere som en kreativ aktivitet mens den nyder tilfredsstillelsen af absolut sameksistens med denne guddommelige præstation.

14:6.18 (161.5) I Havona fandt den Uendelige Ånd en arena, hvor han kunne demonstrere evnen og viljen til at tjene som potentiel barmhjertighedsminister. I denne perfekte skabelse øvede Ånden sig på eventyret med tjeneste i de evolutionære universer.

14:6.19 (161.6) Denne perfekte skabelse gav den Uendelige Ånd mulighed for at deltage i universets administration sammen med begge guddommelige forældre—at administrere et univers som associeret- Skaberafkom og derved forberede den fælles

administration af lokaluniverserne som Skabersønnernes associerede Skabende Ånd.

14:6.20 (161.7) Havona-verdenerne er sindets laboratorie for skaberne af det kosmiske sind og er tjenere for alle skabningers sind i eksistensen. Sindet er forskelligt i hver Havona-verden og tjener som mønster for alle åndelige og materielle væseners intellekt.

14:6.21 (161.8) Disse fuldkomne verdener er sindets gradueringsskoler for alle væsener, der er bestemt til Paradissamfundet. De gav Ånden rig mulighed for at afprøve teknikken til sindets tjeneste på sikre og rådgivende personligheder.

14:6.22 (161.9) Havona er en compensation til den Uendelige Ånd for hans omfattende og uselviske arbejde i rummets universer. Havona er det perfekte hjem og tilflugtssted for den utrættelige Sindstjener for tid og rum.

14:6.23 (161.10) 4. *Det Højeste Væsen*— den evolutionære forening af erfaringsguddommen. Havona-skabelsen er det evige og perfekte bevis på det Højeste Væsens åndelige virkelighed. Denne perfekte skabelse er en åbenbaring af den perfekte og symmetriske åndelige natur af Gud den Højeste før begyndelsen af styrke-personlighedssyntesen af de begrænsede refleksioner af Paradisguddommene i de erfaringsbaserede universer i tid og rum.

14:6.24 (161.11) I Havona er den Almægtiges styrkepotentialer forenet med den Højestes åndelige natur. Denne centrale skabelse er et eksempel på den Højestes fremtidige og evige enhed.

14:6.25 (161.12) Havona er et perfekt mønster for den Højestes universelle potentiale. Dette univers er et færdigt portrættering af den Højestes fremtidige perfektion og antyder potentialet i den Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona udstiller endelighed af åndelige værdier, der eksisterer som levende viljeskabninger med højeste og perfekt selvkontrol; sind eksisterer som ultimativt ækvivalent med ånd; intelligensens virkelighed og enhed med et ubegrænset potentiale.

14:6.27 (162.2) *5. De Samordnede Skabersønner.* Havona er det uddannelsesmæssige træningsplads, hvor Paradisets Mikael er forberedt til deres efterfølgende eventyr i universets skabelse. Denne guddommelige og perfekte skabelse er et mønster for enhver Skabersøn. Han stræber efter at få sit eget univers for sidst at nå op på disse Paradis-Havona-niveauer af perfektion.

14:6.28 (162.3) En Skabersøn anvender Havona skabningerne som mulige personlighedsmønstre for sine egne dødelige børn og åndelige væsener. Mikael- og andre Paradissønner betragter Paradis og Havona som den guddommelige skæbne for tidens børn.

14:6.29 (162.4) Skabersønnerne ved, at den centrale skabelse er den virkelige kilde til den uundværlige universoverkontrol, som stabiliserer og forener deres lokale universer. De ved, at den personlige tilstedeværelse af den Højestes og det Ultimates altid tilstedeværende indflydelse er i Havona.

14:6.30 (162.5) Havona og Paradiset er kilden til en Mikael søns skabende styrke. Her bor de væsener, der samarbejder med ham i

universets skabelse. Fra Paradiset kommer Universets Moderånder, medskaberne af lokaluniverser.

14:6.31 (162.6) Paradissønnerne betragter den centrale skabelse som deres guddommelige forældres hjem—deres hjem. Det er det sted, de nyder at vende tilbage til altid og uden tvivl.

14:6.32 (162.7) *6. De Samordnede Tjenende Døtre.* Universets Moderånder, medskabere af lokaluniverserne, sikrer deres præpersonlige træning i Havonas verdener i tæt samarbejde med kredsløbenes Ånder. I centraluniverset blev lokaluniversernes Åndedøtre behørigt oplært i metoderne til samarbejde med Paradissønnerne, alt imens de var underlagt Faderens vilje.

14:6.33 (162.8) I Havonas verdener finder Ånden og Åndens Døtre sindsmønstrene for alle deres grupper af åndelige og materielle intelligenser, og dette centrale univers er engang skæbnen for de skabninger, som en Univers Moderånd i fællesskab sponsorerer sammen med en tilknyttet Skabersøn.

14:6.34 (162.9) Universets Moder Skaber husker Paradiset og Havona som stedet for hendes oprindelse og hjemsted for den Uendelige Moder Ånd, boligen for personlighedens tilstedeværelse af det Uendelige Sind.

14:6.35 (162.10) Fra dette centralunivers kom også overdragelsen af de personlige prærogativer til skaberevnen, som en guddommelig Univers Minister i universet anvender som supplement til en Skabersøn i arbejdet med at skabe levende viljeskabninger.

14:6.36 (162.11) Og endelig, da disse Døtreånder af den Uendelige Moderånd sandsynligvis aldrig vil vende tilbage til deres Paradishjem, opnår de stor tilfredsstillelse i det universelle refleksionsfænomen, der er forbundet med det Højeste Væsen i Havona og personliggjort i Majeston i Paradiset.

14:6.37 (162.12) *7. De Evolutionære Dødelige i den Opstigende Karriere.* Havona er hjemsted for mønsterpersonligheden af enhver dødelig type og hjemsted for alle overmenneskelige personligheder af jordisk tilknytning, som ikke er hjemmehørende i tidens skabelser.

14:6.38 (162.13) Disse verdener stimulerer alle menneskelige impulser mod at opnå sande åndelige værdier på de højeste tænkelige virkelighedsniveauer. Havona er træningsmålet før Paradiset for enhver opstigende dødelig. Her opnår de dødelige guddommen før Paradis—det Højeste Væsen. Havona står foran enhver viljeskabning som portalen til Paradiset og Guds opnåelse.

14:6.39 (163.1) Paradis er hjemsted, og Havona er værksted og legeplads for finaliterne. Og enhver gudkendende dødelig, længes efter at blive en finalit.

14:6.40 (163.2) Centraluniverset er ikke kun menneskets etablerede skæbne, men det er også startstedet for finaliternes evige karriere, da de engang vil blive startet ud på det uopdagede og universelle eventyr i oplevelsen af at udforske den Universelle Faders uendelighed.

14:6.41 (163.3) Havona vil utvivlsomt fortsætte med at fungere med absonit betydning, selv i fremtidige universtidsaldre, som kan være

vidne til rumpilgrimme, der forsøger at finde Gud på superfinite niveauer. Havona har kapacitet til at tjene som et træningsunivers for absonite væsener. Det vil sandsynligvis blive den afsluttende skole, når de syv superuniverser fungerer som mellemskole for kandidater fra det ydre rums grundskoler. Og vi hælder til den opfattelse, at potentialerne i evig Havona virkelig er ubegrænsede, at centraluniverset har evig kapacitet til at tjene som et erfaringstræningsunivers for alle tidligere, nuværende eller fremtidige typer af skabte væsener.

14:6.42 (163.4) [Præsenteret af en Fuldkommen af Visdom bestilt således til at fungere af Dagenes Ældste på Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 14](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 16](#) >>

Kapitel 15

De Syv Superuniverser

15:0.1 (164.1) HVAD ANGÅR den Universelle Fader—som en Fader—er universerne praktisk talt ikke-eksisterende; han beskæftiger sig med personligheder; han er personlighedernes Fader. Hvad angår den Evige Søn og den Uendelige Ånd—som skabende partnere—er universerne lokaliserede og individuelle under Skabersønnernes og de skabende ånders fælles styre. Hvad angår Paradis-treenigheden, er der uden for Havona kun syv beboede universer, de syv superuniverser, som har jurisdiktion over cirklen i det første rumniveau efter Havona. De Syv Mesterånder udstråler deres indflydelse fra den centrale ø og udgør således den enorme skabelse, ét gigantisk hjul, hvor navet er den evige Paradisø, de syv eger udstrålingen fra de Syv Mesterånder og fælgen er de ydre regioner i storuniverset.

15:0.2 (164.2) Tidligt i materialiseringen af den universelle skabelse blev den syvfoldige plan for superuniversets organisation og regering formuleret. Den første skabelse efter Havona blev opdelt i syv enorme segmenter, og disse superunivers regerings hovedkvarteretsverdener blev designet og konstrueret. Den nuværende administrationsplan har eksisteret fra nær evighed, og herskerne over disse syv superuniverser kaldes med rette Dagenes Ældste.

15:0.3 (164.3)

Ud af den store mængde viden om superuniverserne kan jeg håbe at fortælle jer lidt, men der er i disse riger en intelligent kontrolteknik for både fysiske og åndelige kræfter, og de universelle tyngdekrafts tilstedeværelser fungerer i majestætisk kraft og perfekt harmoni. Det er vigtigt først at få en passende idé om den fysiske opbygning og materielle organisering af superuniversets domæner, for så vil I være bedre forberedt til at forstå betydningen af den vidunderlige organisation, der er tilvejebragt for deres åndelige regering og for viljens intellektuelle fremgang af de skabninger, der bor på de myriader af beboede planeter, der er spredt hist og her i disse syv superuniverser.

1. Superuniversets rumniveau

15:1.1 (164.4)

Inden for den begrænsede rækkevidde af optegnelser, observationer og erindringer fra generationer af en million eller en milliard af jeres korte år, for alle praktiske hensigter og formål, oplever Urantia og det univers, som det tilhører, eventyret om et langt og uudforsket spring ud i et nyt rum; men i henhold til Uversas optegnelser, i overensstemmelse med ældre observationer, i harmoni med vor ordens mere omfattende erfaringer og beregninger og som følge af konklusioner baseret på disse og andre fund ved vi, at universerne er engageret i en velordnet, velforstået og perfekt kontrolleret procession, der svinger sig i majestætisk storhed omkring den Første Store Kilde og Center og hans boligunivers.

15:1.2 (165.1)

Vi har for længst opdaget, at de syv superuniverser gennemløber en stor ellipse, en gigantisk og langstrakt cirkel. Jeres solsystem og andre tidens verdener styrter ikke hovedkulds, uden kort og kompas, ud i et ukortlagt rum. Lokalunivers, som dit system tilhører, følger en bestemt og velforstået kurs mod uret rundt om den enorme sving, der omkranser

centraluniverset. Denne kosmiske bane er godt kortlagt og er lige så grundigt kendt af superuniversets stjerneobservatører, som kredsløbene for de planeter, der udgør jeres solsystem, er kendt af Urantia-astronomer.

15:1.3 (165.2) Urantia er beliggende i et lokalunivers og et superunivers, der ikke er fuldt organiseret, og jeres lokalunivers er i umiddelbar nærhed af talrige delvist færdige fysiske skabelser. I tilhører et af de relativt nyere universer. Men I er ikke i dag ved at kaste jer vildt ud i det ukendte rum eller ved at svinge jer blindt ud i ukendte områder. I følger den velordnede og forudbestemte vej i superuniversets rumniveau. I passerer nu gennem det selvsamme rum, som jeres planetsystem eller dets forgængere gennemrejste evigheder siden, og en dag i en fjern fremtid vil jeres system eller dets efterfølgere igen krydse det identiske rum, som I nu så hurtigt styrter igennem.

15:1.4 (165.3) I denne tidsalder og som retningen betragtes på Urantia, svinger superunivers nummer et næsten lige nordpå, omtrent modsat i østlig retning af de Store Kilders og Centres residens i Paradiset og Havonas centralunivers. Denne position repræsenterer sammen med den tilsvarende I position mod vest den nærmeste fysiske nærhed mellem tidssfærerne og den evige ø. Superunivers nummer to befinder sig i nord og forbereder sig på svinget mod vest, mens nummer tre nu besidder det nordligste segment af den store rumbane, idet det allerede er drejet ind i den kurve, der fører til det sydlige styrt. Nummer fire befinder sig på den forholdsvis lige sydlige flyvning, idet de fremskudte regioner nu nærmer sig oppositionen til de store centre. Nummer fem har omtrent forladt sin position over for Centrenes Center, mens den fortsætter på den direkte sydlige kurs lige før svinget mod øst; nummer seks indtager det meste af den sydlige kurve, det segment, som jeres superunivers næsten er passeret.

15:1.5 (165.4) Jeres lokalunivers Nebadon tilhører Orvonton, det syvende superunivers, som svinger mellem superunivers et og seks, idet det ikke længe siden (efter vores tidsregning) har rundet den sydøstlige bøjning af superuniversets rumniveau. I dag er det solsystem, som Urantia tilhører, et par milliarder år forbi svinget rundt om den sydlige krumning, så I er netop nu på vej ud over den sydøstlige krumning og bevæger jer hurtigt gennem den lange og forholdsvis lige vej mod nord. I utallige tidsaldre vil Orvonton forfølge denne næsten direkte nordlige kurs.

15:1.6 (165.5) Urantia tilhører et system, der ligger et godt stykke ude i grænseområdet til jeres lokalunivers; og jeres lokalunivers gennemløber i øjeblikket Orvontons periferi. Bag jer er der stadig andre, men I er langt væk i rummet fra de fysiske systemer, der svinger rundt om den store cirkel i relativ nærhed til den store kilde og det store center.

2. Superuniversernes organisation

15:2.1 (165.6) Kun den Universelle Fader kender beliggenheden og det faktiske antal beboede verdener i rummet; han kalder dem alle ved navn og nummer. Jeg kan kun give det omtrentlige antal beboede eller beboelige planeter, for nogle lokaluniverser har flere verdener, der er egnede til intelligent liv, end andre. Heller ikke alle projekterede lokaluniverser er blevet organiseret. Derfor er de skøn, som jeg giver, udelukkende beregnet til at give en idé om den materielle skabelses enorme omfang.

15:2.2 (166.1) Der er syv superuniverser i storuniverset, og de er strukturerede tilnærmelsesvis som følger:

15:2.3 (166.2)

1. *Systemet*. Superregeringens grundlæggende enhed består af omkring tusind beboede eller beboelige verdener. Brændende sole, kolde verdener, planeter, der ligger for tæt på de varme sole, og andre sfærer, der ikke er egnede til beboelse af væsener, er ikke inkluderet i denne gruppe. Disse tusind verdener, der er tilpasset til at understøtte liv, kaldes et system, men i de yngre systemer kan kun et forholdsvis lille antal af disse verdener være beboet. Hver beboet planet ledes af en planetarisk prins, og hvert lokalt system har en arkitektonisk sfære som hovedkvarter og styres af en systemhersker.

15:2.4 (166.3)

2. *Konstellationen*. En konstellation består af hundrede systemer (ca. 100.000 beboelige planeter). Hver konstellation har en arkitektonisk hovedkvarterssfære og ledes af tre Vorondadek-sønner, de Højeste. Hver konstellation har også en Dagenes Trofaste som observatør, en ambassadør for Paradistreenigheden.

15:2.5 (166.4)

3. *Lokaluniverset*. Et hundrede konstellationer (ca. 10.000.000 beboelige planeter) udgør et lokalunivers. Hvert lokalunivers har en storslået arkitektonisk hovedkvarterverden og regeres af en af de koordinerede Skabersønner af Guds af Mikael's orden. Hvert univers er velsignet af tilstedeværelsen af en Dagenes Forenede, en repræsentant for Paradistreenigheden.

15:2.6 (166.5)

4. *Den mindre Sektor*. Et hundrede lokaluniverser (omkring 1.000.000.000.000 beboelige planeter) udgør en mindre sektor af superuniversets regering; den har en vidunderlig hovedkvarterverden, hvorfra dens herskere, Dagenes Yngste, administrerer den mindre sektors anliggender. Der er tre Dagenes Yngste, Højeste Treenighedspersonligheder, i hver mindre sektors hovedkvarter.

15:2.7 (166.6) 5. *Den Store Sektor*. Et hundrede mindre sektorer (omkring 100.000.000.000.000 beboelige verdener) udgør én stor sektor. Hver større sektor er forsynet med et fremragende hovedkvarter og ledes af tre Dagenes Fuldkomne, Højeste Treenighedspersonligheder.

15:2.8 (166.7) 6. *Superuniverset*. Ti store sektorer (ca. 1.000.000.000.000.000 beboelige planeter) udgør et superunivers. Hvert superunivers er forsynet med en enorm og herlig hovedkvarterverden og regeres af tre Dagenes Ældste.

15:2.9 (166.8) 7. *Storuniverset*. Syv superuniverser udgør det nuværende organiserede storunivers, der består af ca. syv billioner beboelige verdener plus de arkitektoniske sfærer og Havonas en milliard beboede sfærer. Superuniverserne styres og administreres indirekte og reflektivt fra Paradiset af de syv Mesterånder. Havonas en milliard verdener administreres direkte af Dagenes Evige, en sådan Højeste Treenighedspersonlighed, der præsiderer for hver af disse perfekte sfærer.

15:2.10 (167.1) Med undtagelse af Paradis-Havona sfærerne, så indeholder planen for universets organisation følgende enheder:

15:2.11 (167.2)	Superuniverser	7
15:2.12 (167.3)	Større sektorer	70
15:2.13 (167.4)	Mindre sektorer	7.000
15:2.14 (167.5)	Lokale universer	700.000
15:2.15 (167.6)	Konstellationer	70.000.000
15:2.16 (167.7)	Lokale systemer	7.000.000.000
15:2.17 (167.8)	Beboelige planeter	7.000.000.000.000

15:2.18 (167.9) Hver af de syv superuniverser er indrettet, tilnærmelsesvis, som følger:

- 15:2.19 (167.10) Et system omfatter, tilnærmelsesvis 1.000 verdener
- 15:2.20 (167.11) En konstellation (100 systemer) 100.000 verdener
- 15:2.21 (167.12) Et univers (100 konstellationer) 10.000.000 verdener
- 15:2.22 (167.13) En mindre sektor (100 universer) 1.000.000.000 verdener
- 15:2.23 (167.14) En stor sektor (100 mindre sektorer) 100.000.000.000 verdener
- 15:2.24 (167.15) Et superunivers (10 større sektorer) 1.000.000.000.000 verdener
- 15:2.25 (167.16) Alle sådanne skøn er i bedste fald tilnærmelsesvis, for nye systemer udvikler sig konstant mens andre organisationer midlertidigt passerer ud af materiel eksistens.

3. Superuniverset Orvonton

- 15:3.1 (167.17) Praktisk talt alle de stjerneklare riger, der er synlige for det blotte øje på Urantia, tilhører den syvende del af storuniverset, superuniverset Orvonton. Mælkevejens store stjerneklare system repræsenterer den centrale kerne af Orvonton, og er stort set ud over grænserne af jeres lokalunivers. Denne store samling af sole, mørke øer i rummet, dobbeltstjerner, kugleformede sværme, stjerneskyer, spiral- og andre tåger samt myriader af individuelle planeter, udgør sammen med myriader af individuelle planeter en urlignende, aflang-cirkulær gruppering af omkring en syvendedel af de beboede evolutionære universer.
- 15:3.2 (167.18) Fra Urantias astronomiske position, når I ser gennem tværsnittet af de nærliggende systemer til den store Mælkevej, kan I se, at sfærerne i Orvonton bevæger sig i et enormt, aflangt plan, hvor bredden er langt større end tykkelsen og længde langt større end bredden.

15:3.3 (167.19) Observationer af den såkaldte Mælkevej afslører den relative stigning i Orvontons stjernetæthed, når himlen ses i den ene retning, mens tætheden aftager på begge sider; antallet af stjerner og andre sfærer aftager fra hovedplanet i vores materielle superunivers. Når observationsvinklen er gunstig, kigger du gennem hoveddelen af dette rige af maksimal tæthed, ser man mod boliguniverset og alle tings centrum.

15:3.4 (167.20) Af Orvontons ti store sektorer er otte groft identificeret af urantianske astronomer. De to andre er vanskelige at genkende separat, fordi man er nødt til at se disse fænomener indefra. Hvis du kunne se på superuniverset Orvonton fra en position langt ude i rummet, ville du straks genkende de ti store sektorer i den syvende galakse.

15:3.5 (168.1) Rotationscentret i jeres mindre sektor er placeret langt væk i den enorme og tætte stjernesky Skytten, som jeres lokalunivers og dets tilknyttede skabelser alle bevæger sig omkring, og fra modsatte sider af det enorme subgalaktiske Skytten-system kan I se to store strømme af stjerneskyer, der kommer frem i fantastiske stjernespiraler.

15:3.6 (168.2) Kernen i det fysiske system, som jeres sol og dens tilknyttede planeter tilhører, er centrum af den tidligere Andromeda-stjernetåge. Denne tidligere spiralformede tåge blev let forvrænget af tyngdekraftsforstyrrelserne, forbundet med begivenhederne, som fulgte med fødslen af jeres solsystem, og som var forårsaget af, at en stor nabotåge nærved nærmede sig. Denne nærstående kollision ændrede Andromeda til en noget kugleformet samling, men ødelagde ikke fuldstændigt tovejsprocessionen af solene og deres tilknyttede fysiske grupper. Jeres solsystem indtager nu en ret central position i en af armene på denne forvrængede spiral, beliggende omtrent halvvejs fra centrum ud mod kanten af stjernestrømmen.

15:3.7 (168.3) Skyttens sektor og alle andre sektorer og divisioner af Orvonton er i rotation omkring Uversa, og en del af forvirringen blandt urantianske stjerneobservatører, skyldes de illusioner og relative forvrængninger, der opstår som følge af de følgende flere revolutionære bevægelser:

15:3.8 (168.4) 1. Urantias rotation rundt om sin sol.

15:3.9 (168.5) 2. Jeres solsystems kredsløb omkring kernen af den tidligere Andromeda stjernetape.

15:3.10 (168.6) 3. Rotationen af Andromeda stjernefamilien og de tilhørende klynger omkring det sammensatte rotations-tyngdekraftcenter i Nebadons stjernesky.

15:3.11 (168.7) 4. Svingningen af Nebadons lokale stjernesky og dens tilhørende skabelser omkring Skyttens centrum af deres mindre sektor.

15:3.12 (168.8) 5. Rotationen af et hundrede mindre sektorer, herunder Skyttens, omkring deres større sektor.

15:3.13 (168.9) 6. De ti større sektorers hvirvel, de såkaldte stjernedrifter, omkring Uversa hovedkvarteret i Orvonton.

15:3.14 (168.10) 7. Bevægelsen af Orvonton og seks tilknyttede superuniverser omkring Paradiset og Havona, processionen mod uret af superuniversets rumniveau.

15:3.15 (168.11) Disse mangeartede bevægelser er af flere typer: Jeres planet og jeres solsystems rumbaner er genetisk, medfødt i oprindelse. Orvontons absolutte bevægelse mod uret er også genetisk, iboende i mesteruniversets arkitektoniske planer. Men de mellemliggende bevægelser er af sammensat oprindelse, dels afledt af den konstitutive segmentering af stof-energi i superuniverserne og dels frembragt af den intelligente og målbevidste handling fra Paradiskraftorganisatorerne.

15:3.16 (168.12) Lokaluniverserne er tættere på hinanden, jo nærmere de er Havona; kredsløbene er flere i antal, og der er forøget overlejring, lag på lag. Men længere ude fra det evige center er der færre og færre systemer, lag, kredsløb, og universer.

4. Stjernetåger—universernes forfædre

15:4.1 (169.1) Mens skabelsen og universets organisation for evigt forbliver under de uendelige Skabere og deres medarbejders kontrol, foregår hele fænomenet i overensstemmelse med en ordineret teknik og i overensstemmelse med tyngdekraftens love om kraft, energi og stof. Men der er noget mystisk forbundet med rummets universelle kraftladning; vi forstår ganske udmærket organiseringen af de materielle skabelser fra det ultimatoniske stadie og fremad, men vi forstår ikke helt ultimatonernes kosmiske herkomst. Vi er overbeviste om, at disse forfædres kræfter har en oprindelse i Paradiset, fordi de for evigt svinger gennem det gennemtrængte rum i de nøjagtige gigantiske konturer af Paradiset. Selv om den ikke reagerer på Paradisets tyngdekraft, reagerer denne kraftladning i rummet, forfaderen til al materialisering, altid på tilstedeværelsen af det nedre Paradis, idet den tilsyneladende cirkulerer ind og ud af det nedre Paradiscenter.

15:4.2 (169.2) Paradisets kraftorganisatorer forvandler rumpotentiale til urkraft og udvikler dette førmaterielle potentiale til de primære og sekundære energimæssige manifestationer af fysiske virkelighed. Når denne energi opnår tyngdekraftsreagerende niveauer, træder styrkelederne og deres medarbejdere i superuniversregimet frem på scenen og begynder deres uendelige manipulationer, designet til at etablere de mangfoldige kraftkredsløb og energikanaler i universerne i tid og rum. På denne måde

opstår fysisk stof i rummet, og på samme måde er scenen sat for indvielsen af universets organisation.

15:4.3 (169.3) Denne segmentering af energi er et fænomen, som aldrig er blevet løst af fysikerne i Nebadon. Deres største vanskelighed består i den relativt utilgængelighed for Paradisets kraftorganisatorer, for selv om de levende styrkeledere er kompetente til at håndtere rum-energi, har de ikke det mindste begreb om oprindelse af de energier som de med så stor dygtighed og intelligens manipulerer.

15:4.4 (169.4) Paradisets kraftorganisatorer er skaberne til stjernetaågerne; de er i stand til at igangsætte de kolossale kraftcykloner omkring deres rum tilstedeværelse, som, når de først er startet, aldrig kan stoppes eller begrænses, indtil altgennemtrængende kræfter er mobiliseret til den endelige fremkomst af universets ultimatoniske enheder af materie. Således opstår spiral- og andre taåger, moderhjulet til de direkte oprindelsessole og deres forskellige systemer. I det ydre rum kan ses ti forskellige former for taåger, faser af primær univers evolution, og disse enorme energihjul havde samme oprindelse som dem i de syv superuniverser.

15:4.5 (169.5) Taåger varierer meget i størrelse og i det resulterende antal og samlede masse af deres stjerner og planetariske afkom. En soldannende taåge lige nord for Orvontons grænser, men inden for superuniversets rumniveau, har allerede givet oprindelse til omtrent fyrretusinde sole, og moderhjulet kaster stadig sole af sig, hvoraf størstedelen er mange gange større end jeres. Nogle af det ydre rums større taåger kan give oprindelse til op til et hundrede millioner sole.

15:4.6 (169.6) Taåger er ikke direkte relateret til nogen af de administrative enheder, såsom mindre sektorer eller lokaluniverser, selvom nogle lokaluniverser er blevet organiseret af bestanddelene fra en enkelt taåge. Hvert lokalunivers omfatter, uanset sit nebulære forhold, præcis en

hundredetusindedel af den samlede energiladning af et superunivers, for energi er ikke organiseret af tåger—den er universelt distribueret.

15:4.7 (170.1) Det er ikke alle spiralformede tåger der er involveret i solfremstilling. Nogle har beholdt kontrollen med mange af deres adskilte stjerne afkom, og deres spiralformet udseende skyldes, at deres sole passere ud ad tågearmen i tæt formation men vender tilbage ad forskellige ruter, hvilket gør det let at observere dem et sted, men sværere at se dem når de er vidt spredt på deres forskellige tilbagevendende ruter længere ude og væk fra tågearmen. Der er ikke ret mange aktive soldannende tåger i Orvonton på nuværende tidspunkt, selv om Andromeda, som ligger uden for det beboet superunivers er meget aktiv. Denne fjerntliggende tåge er synlig til det blotte øje, og når I betragter den, stop da op og tænk over, at lyset som i ser, forlod disse fjerne sole for næsten en million år siden.

15:4.8 (170.2) Mælkevejsgalaksen er sammensat af et stort antal tidligere spiral og andre tåger, og mange har stadig deres oprindelige form. Men som et resultat af indre katastrofer og ydre tiltræknings har mange en sådan deformation og omorganisering, at de får disse enorme sammenhobninger til at fremstå som gigantiske lysende masser af brændende sole, ligesom den Magellanske Sky. Den kugleformede type stjernehobe er fremherskende nær Orvontons yderste randområder.

15:4.9 (170.3) De enorme stjerneskyer i Orvonton bør betragtes som individuelle sammenhobninger af materie, der kan sammenlignes med de separate tåger, der kan observeres i rumområderne uden for Mælkevejsgalaksen. Mange af de såkaldte stjerneskyer i rummet, består imidlertid, kun af gasformig materiale. Energipotentialet i disse stjernegasskyer er ufatteligt enormt, og noget af det optages af nærliggende sole og sendes ud i rummet som soludstråling.

5. Oprindelsen af rumlegemer

15:5.1 (170.4) Hovedparten af masserne indeholdt i et superunivers sole og planeter er opstået i stjernetåge hjulet; meget lidt af superuniversets masse er organiseret ved en direkte handling af styrkelederne (som i konstruktionen af arkitektoniske sfærer), selv om en stadig varierende mængde af materie opstår i åbent rum.

15:5.2 (170.5) Med hensyn til oprindelse, så kan størstedelen af solene, planeterne, og andre kloder klassificeres i en af følgende ti grupper:

15:5.3 (170.6) 1. *Koncentriske sammentrækningsringe.* Ikke alle tåger er spiralformede. Mange umådelige store tåger, i stedet for at dele sig til et dobbelt stjernesystem eller at udvikle sig som en spiral, så undergår de fortætning ved dannelse af mangfoldige ringe. I lange perioder fremstår sådan en tåge som en enorm central sol omgivet af talrige gigantiske skyer af omkransende, ringformede formationer af stof.

15:5.4 (170.7) 2. *De hvirvlede stjerner* omfatter de sole der slynges ud af det store moderhjul af de stærkt opvarmede gaser. De er ikke kastet som ringe men i højre- og venstrehåndede processioner. Hvirvlede stjerner er også af oprindelse i andre end spiraltåger.

15:5.5 (170.8) 3. *Tyngdekraft-eksplosions planeter.* Når en sol er født af en spiral eller af en spærret tåge, bliver den ikke sjældent smidt ud et betydeligt stykke. En sådan sol er meget gasformig, og efterfølgende, efter at den er lidt afkølet og fortættet, kan den muligvis svinge nær en enorm masse af stof, en gigantisk sol eller en mørk ø i rummet. En sådan tilgang er måske ikke nær nok til at resultere i kollision, men stadig tæt på nok til at tillade

tyngdekraften fra den større krop at starte tidevandskonvulsjoner i den mindre, og dermed initiere en række tidevandsomvæltninger, som forekommer samtidigt på modsatte sider af den krampede sol. På deres højde frembringer disse eksplosive udbrud en række af varierende størrelse aggregeringer af stof, som kan projiceres ud over tyngdekraftens genvindingszone af den udbrudte sol, og dermed stabiliseres i deres egne baner omkring en af de to kroppe, der er berørt i denne episode. Senere forenes de større stofsamlinger og trækker gradvist de mindre kroppe til sig. På denne måde bliver mange af de mindre systemers solide planeter bragt til eksistens. Jeres eget solsystem havde netop sådan en oprindelse.

15:5.6 (171.1) 4. *Centrifugale planetdøtre*. Enorme sole, når de er i visse udviklingsstadier, og hvis deres rotationshastighed accelererer kraftigt, begynder at kaste store mængder af stof fra sig, som efterfølgende kan samles til at danne små verdener som fortsætte med at omkranse forældresolen.

15:5.7 (171.2) 5. *Sfærer med tyngdekraftsmangel*. Der er en kritisk grænse for størrelsen af de individuelle stjerner. Når en sol når denne grænse, medmindre den nedsætter rotationshastigheden, er den dømt til splittelse; solfission opstår, og en ny dobbelt stjerne af denne art er født. Adskillige små planeter kan efterfølgende blive dannet som et biprodukt af denne gigantiske splittelse.

15:5.8 (171.3) 6. *Kontraktions stjerner*. I de mindre systemer vil den største ydre planet nogle gange tiltrække sine naboer, mens de planeter som er tæt på solen begynder deres afsluttende styrt. I jeres solsystem, ville sådan en afslutning betyde, at de fire indre planeter ville blive slugt af solen, mens den store planet, Jupiter, ville blive kraftig forstørret ved tilfangetagelsen af de tilbageværende verdener. Sådan en afslutning på et

solsystem ville resultere i frembringelsen af to nærliggende men ulige sole, som er en måde på hvilken dobbelt stjerner dannes. Sådanne katastrofer er sjældne undtagen i udkanten af superuniversets stjerne sammenhobninger.

15:5.9 (171.4) 7. *Kumulative sfærer*. Fra den umådelige mængde materie, som cirkulerer i rummet, kan små planeter langsomt akkumuleres. De vokser ved meteorisk tilvækst og ved mindre kollisioner. I visse rum sektorer, favoriserer omstændighederne sådanne former for planetarisk fødsel. Mange beboede verdener har haft sådan en oprindelse.

15:5.10 (171.5) Nogle af de tætte mørke øer er det direkte resultat af forøgelse af transmutterende energi i rummet. En anden gruppe af disse mørke øer er fremkommet ved ophobning af enorme mængder koldt stof, slet og ret fragmenter og meteorer, der cirkulerer gennem rummet. Sådanne materiesamlinger har aldrig været varme og, bortset fra tætheden, ligner sammensætningen meget Urantia.

15:5.11 (171.6) 8. *Udbrændte Sole*. Nogle af de mørke øer i rummet er udbrændte isolerede sole, hvor al tilgængelig rum-energi er blevet udsendt. De organiserede enheder af stof nærmer sig fuld kondensering, næsten fuldstændig konsolidering; og det kræver tidsaldre efter tidsaldre for sådanne enorme mængder af meget kondenseret stof at blive genopladet i rummets kredsløb og således blive forberedt til nye cyklusser af universets funktion efter en kollision eller en anden lige så genoplivende kosmisk begivenhed.

15:5.12 (171.7) 9. *Kollisionssfærer*. I områderne med tiltagende klyngedannelse, er kollisioner ikke ualmindelig. En sådan astronomisk omjustering er ledsaget af kolossale energiændringer og materieomdannelser. Kollisioner, der involverer døde sole er særligt indflydelsesrige i skabelsen af udbredte energifluktuationer. Kollisionsaffald

udgør ofte det kernemateriale for den efterfølgende dannelse af planetlegemer, der er tilpasset dødelig beboelse.

15:5.13 (172.1) 10. *Arkitektoniske verdener*. Det er de verdener, der er bygget i henhold til planer og specifikationer for et specielt formål, som for eksempel Salvington, jeres lokalunivers hovedkvarter, og Uversa, regeringssædet for vores superunivers.

15:5.14 (172.2) Der er talrige andre teknikker til at udvikle sole og udskille planeter, men den forudgående fremgangsmåde antyder de metoder, hvorved langt størstedelen af stjernesystemer og planetariske familier bliver bragt i eksistens. At påtage sig beskrivelsen af alle de forskellige teknikker involveret i stjernernes metamorfose og planetarisk evolution, ville kræve en fortælling af næsten hundrede forskellige måder for soldannelse og planetarisk oprindelse. Når jeres stjernestuderende afsøger himlen, vil de observere fænomener, der indikerer alle disse former for stjerneudvikling, men de vil sjældent opdage beviser for dannelsen af de små, ikke-lysende samlinger af stof, der tjener som beboede planeter, den vigtigste af de enorme materielle frembringelser.

6. Rummets sfærer

15:6.1 (172.3) Uanset oprindelse, kan de forskellige rumsfærer klassificeres i følgende større delinger:

- 15:6.2 (172.4) 1. Solene—rummets stjerner.
- 15:6.3 (172.5) 2. Rummets mørke øer.
- 15:6.4 (172.6) 3. Mindre rumlegemer—kometer, meteorer, og planetesimaler.
- 15:6.5 (172.7) 4. Planeterne, inklusive de beboede verdener.

15:6.6 (172.8)

5. Arkitektoniske sfærer—verdener skabt på bestilling.

15:6.7 (172.9)

Med undtagelse af de arkitektoniske sfærer, har alle rumlegemer haft en evolutionær oprindelse, evolutionær i den forstand, at de ikke er bragt til virke ved dekret fra Guddommen, evolutionær i den forstand, at Guds skabende handlinger har udfoldet sig i en tid-rumteknik gennem driften af mange af Guddommens skabte og fremkommende intelligenser.

15:6.8 (172.10)

Solene. Disse er rummets stjerner i alle deres varierende stadier af eksistens. Nogle er enlige udviklende rumsystemer; andre er dobbeltstjerner, sammentrækkende eller forsvindende planetsystemer. Rummets stjerner eksisterer i ikke mindre end et tusinde forskellige tilstande og stadier. I er bekendt med sole som udsender lys ledsaget af varme; men der er også sole som skinner uden varme.

15:6.9 (172.11)

De billioner på billioner af år, som en almindelig sol vil fortsætte med at afgive varme og lys, illustrerer godt det enorme energilager, som hver stofenhed indeholder. Den faktiske energi, der er lagret i disse usynlige partikler af fysisk stof, er næsten utænkelig. Og denne energi bliver næsten fuldstændig tilgængelig som lys, når den udsættes for det enorme varmetryk og de tilknyttede energiaktiviteter som hersker i de brændende soles indre. Endnu andre forhold gør det muligt for disse sole at transformere og udsende meget af den rumenergi, som kommer deres vej i de etablerede rumkredsløb. Mange faser af fysisk energi og alle former for stof tiltrækkes af og distribueres efterfølgende af soldynamoerne. På denne måde tjener solene som lokale acceleratorer for energicirkulationen, der fungerer som automatiske styrkekontrolstationer.

15:6.10 (172.12)

Superuniverset Orvonton er oplyst og opvarmet af mere end ti billioner brændende sole. Disse sole er stjernerne i jeres observerbare astronomiske system. Mere end to billioner er så langt borte og for små selv

til at kunne ses fra Urantia. Men i mesteruniverset er der lige så mange sole, som der er glas med vand i havene på jeres verden.

15:6.11 (173.1) *Rummets mørke øer.* Disse er de døde sole og andre større sammenhobninger af materie uden lys og varme. De mørke øer er nogen gange enorme i masse og udøver en kraftig indflydelse på universets ligevægt og energimanipulation. Tætheden af nogle af disse store masser er næsten utroligt. Og denne store koncentration af masse gør disse mørke øer i stand til at fungere som kraftigfulde balancehjul, der holder større nærliggende systemer i stram snor. De holder tyngdekraftens magtbalance i mange konstellationer; mange fysiske systemer, som ellers hurtigt ville dykke til ødelæggelse i nærliggende sole, holdes sikkert i tyngdekraften af disse beskyttende mørke øer. Det er på grund af denne funktion at vi kan lokalisere dem så nøjagtigt. Vi har målt tyngdekraften fra de lysende legemer og vi kan på denne baggrund kalkulere den nøjagtige størrelse og placering af de mørke rum øer som så effektivt fungerer til at fastholde et bestemt system stabilt i sin kurs.

15:6.12 (173.2) *Mindre rumlegemer.* Meteorerne og andre små materiepartikler, der cirkulerer og udvikler sig i rummet, udgør en enorm ophobning af energi og materielle substanser.

15:6.13 (173.3) Mange kometer er uetablerede vilde afkom af solens moderhjul, som gradvis er blevet bragt under kontrol af den centrale regerende sol. Kometer har også talrige andre oprindelser. En komets hale peger væk fra det tiltrækkende legeme eller solen på grund af den elektriske reaktion fra dens stærkt udvidede gasser og på grund af det faktiske tryk fra lys og andre energier, der udgår fra solen. Dette fænomen udgør et af de positive beviser på lysets virkelighed og dets tilknyttede energier; det demonstrerer at lys har vægt. Lys er et virkelig materie, ikke blot bølger af hypotetisk æter.

15:6.14 (173.4) *Planeterne.* Disse er større sammenhobninger af materie. Der følger en bane rundt om en sol eller et andet rumlegeme; de variere i størrelse fra planeteslimer til enorme gasformige, flydende, eller faste sfærer. De kolde verdener, som er blevet opbygget af ophobninger af flydende rummateriale, når de tilfældigvis står i korrekt forhold til en nærliggende sol, er de mere ideelle planeter til at huse intelligente indbyggere. De døde sole er som regel, ikke egnede til livet; de er sædvanligvis alt for langt væk fra en levende, brændende sol, og yderligere er de alt for massive; tyngdekraften er kolossal på overfladen.

15:6.15 (173.5) I jeres superunivers er der ikke en kold planet ud af fyrre beboelig for væsener af jeres orden. Og, selvfølgelig er de supervarme sole og de iskolde fjerntliggende verdener uegnede til at huse højere liv. I jeres solsystem er der kun tre planeter på nuværende tidspunkt egnede til at rumme liv. Urantia er i størrelse, tæthed, og placering i mange henseender ideal for menneskelig beboelse.

15:6.16 (173.6) Lovene for fysisk-energiadfærd er grundlæggende universelle, men lokale påvirkninger har meget at gøre med de fysiske forhold, der hersker på individuelle planeter og i lokale systemer. En næsten uendelig mangfoldighed af skabningsliv og andre levende manifestationer kendetegner rummets utallige verdener. Der er dog visse lighedspunkter i en gruppe af verdener tilknyttet et givet system, mens der også er et universmønster af intelligent liv. Der er fysiske forhold mellem de planetsystemer, som hører til det samme fysiske kredsløb, og som følger hinanden tæt i det endeløse sving rundt i universernes cirkel.

7. De arkitektoniske sfærer

15:7.1 (174.1) Mens hvert superunivers regering præsiderer nær centret af de evolutionære universer i deres rumsegment, så indtager den en verden skabt på bestilling og som er befolket af akkrediterede personligheder. Disse hovedkvartersverdener er arkitektoniske sfærer, rumlegemer specielt konstrueret til deres specielle formål. Mens de deler lyset fra nærliggende sole, nliver disse sfærer uafhængigt oplyst og opvarmet. Hver har en sol som udsender lys uden varme, ligesom Paradisets satellitter, mens hver af dem er forsynet med varme ved cirkulation af visse energistrømme, nær sfærens overflade. Disse hovedkvartersverdener tilhører et af de større systemer beliggende nær det astronomiske centrum af deres respektive superunivers.

15:7.2 (174.2) Tiden er standardiseret på superuniversernes hovedkvarter. Standarddagen for superuniverset Orvonton svarer til næsten tredive dage af Urantia tid, og Orvonton året er lig med hundrede standarddage. Dette Uversa år er standard i det syvende superunivers, og det er toogtyve minutter mindre end tre tusinde dage af Urantia tid, svarende til otte og en femtedel af jeres år.

15:7.3 (174.3) De syv superuniversers hovedkvartersverdner deler Paradisets natur og pragt, deres centrale, mønster af perfektion. I virkeligheden er alle hovedkvartersverdener paradisiske. De er i sandhed himmelske boliger, og de tiltager i materiel størrelse, morontia skønhed, og åndelig herlighed fra Jerusem til den centrale ø. Og alle satellitterne af disse hovedkvartersverdener er også arkitektoniske sfærer.

15:7.4 (174.4) De forskellige hovedkvartersverdener er udstyret med hver fase af materiel og åndelig skabelse. Alle slags materielle, morontielle og åndelige væsener har hjemme på disse mødestedsverdener i universerne. Efterhånden som dødelige skabninger stiger op i universet, passerer fra de

materielle til de åndelige områder, så vil de aldrig miste deres påskønnelse for, og nydelse af, deres tidligere eksistensniveauer.

15:7.5 (174.5) *Jerusem*, hovedkvarteret for jeres lokalsystem Satania, har sine syv verdener af overgangskultur, som hver er omgivet af syv satellitter, blandt hvilke er de syv mansoniaverdener for morontielle ophold, menneskets første bopæl efter døden. Således som udtrykket himlen er blevet brugt på Urantia, har det nogle gange betydet disse syv mansoniaverdener, hvor den første mansoniaverden blev betegnet som den første himmel, og så videre til den syvende.

15:7.6 (174.6) *Edentia*, hovedkvarteret for jeres konstellation Norlatiadek, har sine halvfjerds satellitter af socialiseringskultur og uddannelse, hvorpå opstigende opholder sig efter afslutningen af Jerusems program for mobilisering, forening, og realisering af personligheden.

15:7.7 (174.7) *Salvington*, Nebadons hovedstad, jeres lokalunivers, er omgivet af ti universitetsklynger på niogfyrre sfærer hver. Herpå er mennesket åndeliggjort efter dets konstellationssocialisering.

15:7.8 (174.8) *Uminor den tredje*, hovedkvarteret for jeres mindre sektor, Ensa, er omgivet af de syv sfærer af de højere fysiske studier af det opstigende liv.

15:7.9 (174.9) *Umajor den femte*, hovedkvarteret for jeres store sektor, Splandon, er omgivet af halvfjerds sfærer for den videregående intellektuelle uddannelse i superuniverset.

15:7.10 (175.1) *Uversa*, Orvontons hovedkvarter, jeres superunivers, er umiddelbart omgivet af de syv højere universiteter for avanceret spirituel uddannelse for opstigende viljeskabninger. Hver af disse syv klynger af

vidunderlige sfærer består af halvfjerds specialiserede verdener, indeholdende tusinder og atter tusinder af rigt udstyret institutioner og organisationer, der er helliget universets uddannelse og åndelig kultur, hvor tidens pilgrimme bliver omskolet og genundersøgt som forberedelse til deres lange flyvetur til Havona. Tidens ankommende pilgrimme bliver altid modtaget på disse tilknyttede verdener, men de afgående kandidater bliver altid sendt til Havona direkte fra Uversas kyster.

15:7.11 (175.2) Uversa er det åndelige og administrative hovedkvarter for tilnærmelsesvis en billion beboede eller beboelige verdener. Orvontons hovedstads herlighed, storhed og perfektion overgår enhver af tid-rum-kreationernes vidundere.

15:7.12 (175.3) Hvis alle de planlagte lokaluniverser og deres bestanddele var etableret, så ville der være lidt mindre end fem hundrede milliarder arkitektoniske verdener i de syv superuniverser.

8. Kontrol og regulering af energi

15:8.1 (175.4) Superuniversernes hovedkvarterssfærer er konstrueret således, at de kan fungere som effektive kraft-energiregulatorer for deres forskellige sektorer, der tjener som fokuspunkter for retningsbestemmelse af energi til deres lokaluniverser. De udøver en kraftig indflydelse på balancen og kontrollen af de fysiske energier, der cirkulerer gennem organiserede rum.

15:8.2 (175.5) Yderligere regulerende funktioner udføres af superuniversets kraftcentre og fysiske kontrollanter, levende og halvlevende intelligente væsener, der er konstitueret til dette udtrykkelige formål. Disse kraftcentre og kontrollører er svære at forstå; de lavere ordener er ikke frivillige, de besidder ikke vilje, de vælger ikke, deres funktioner er meget intelligente

men tilsyneladende automatiske og iboende i deres højt specialiserede organisation. Superuniversernes kraftcentre og fysiske kontrollører påtager sig styring og den delvise kontrol af tredive energisystemer, som omfatter grativa området. De fysiske energikredsløb, der administreres af kraftcentrene i Uversa kræver lidt over 968 millioner år for at fuldføre omkredsen af superuniverset.

15:8.3 (175.6) Udvikling af energi har substans; det har vægt, selvom vægten altid er relativ, afhængig af rotationshastighed, masse, og antityngdekraft. Masse i materie har en tendens til forsinke hastigheden i energi; og den overalt tilstedeværende energihastighed er svarende til: udgangshastigheden, minus forsinkelse af masse, som man støder på undervejs, plus den regulerende funktion af superuniversets levende energikontrollanter og den fysiske påvirkning af nærliggende stærkt opvarmede eller stærkt ladede rumlegemer.

15:8.4 (175.7) Den universelle plan for vedligeholdelse af ligevægt mellem materie og energi nødvendiggør at de mindre materielle enheder dannes og nedbrydes hele tiden. Universets Styrkeledere har evnen til at kondensere og tilbageholde, eller til at udvide og frigøre, varierende mængder energi.

15:8.5 (175.8) Hvis tyngdekraften havde en tilstrækkelig langvarig forsinkende indflydelse, ville den til sidst omdanne al energi til stof, hvis det ikke der var for to faktorer: For det første på grund af energikontrollanternes antityngdekraftpåvirkning, og for det andet fordi organiseret stof har en tendens til at gå i opløsning under visse forhold, der findes i meget varme stjerner og under visse ejendommelige forhold i rummet i nærheden af meget energirige kolde legemer af kondenseret stof.

15:8.6 (176.1) Når ophobning af masse bliver for stor og truer med at afbalancere energien, at tømme de fysiske styrkekredsløb, så intervenere de fysiske kontrollører medmindre tyngdekraftens egen yderligere tendens til

at overmaterialisere energi bliver besejret af forekomsten af en kollision mellem de døde giganter i rummet, hvorved tyngdekraftens akkumulerede ophobninger på et øjeblik bliver fuldstændig opløst. I disse kollisionsepisoder omdannes enorme mængder af materien pludselig til den sjældneste form for energi, og kampen for universel ligevægt begynder på ny. Efterhånden bliver de større systemer stabiliseret, bliver fysisk bragt i orden, og svinges ind i superuniversernes balancerede og etablerede kredsløb. Efterfølgende denne begivenhed vil der ikke opstå flere kollisioner eller andre ødelæggende katastrofer i sådanne etablerede systemer.

15:8.7 (176.2) Under tiden med plusenergi er der styrkeforstyrrelser og varmeudsving ledsaget af elektriske manifestationer. I tider med minusenergi er der øget tendenser til, at materien akkumulere, kondenserer, og kommer ud af kontrol i de mere fintfølende afbalancerede kredsløb, med resulterende tidevands- eller kollisionsregulering, som hurtigt genopretter balancen mellem cirkulerende energi og mere specifikt stabiliseret materie. At forudberegne og på anden måde at forstå den sandsynlige adfærd fra de brændende sole og de mørke øer i rummet er en af de himmelske stjerneobservatørers opgaver.

15:8.8 (176.3) Vi er i stand til at genkende de fleste love, der styrer universets ligevægt og forudsige meget vedrørende universets stabilitet. Praktisk talt, så er vores prognoser pålidelige, men vi konfronteres altid med visse kræfter, som ikke fuldt ud følger de love vi kender for energikontrol og materiens adfærd. Forudsigeligheden af alle fysiske fænomener bliver i stigende grad sværere efterhånden som vi fortsætter udad i universerne fra Paradis. Efterhånden som vi passerer grænserne for Paradisherskernes personlige administration, bliver vi konfronteret med stigende manglende evne til at regne i overensstemmelse med de etablerede standarder og den erfaring, der er opnået i forbindelse med observationer, der udelukkende har at gøre med fysiske fænomener i de nærliggende astronomiske systemer. Selv i de

syv superuniversers verdener, lever vi midt i krafthandlinger og energireaktioner, som gennemtrænger alle vores domæner og strækker sig i forenet ligevægt gennem alle regioner i det ydre rum.

15:8.9 (176.4) Jo længere ud vi går, mere sikkert er det, at vi møder disse varierende og uforudsigelige fænomener, som er så usvigelig karakteristiske for de Absoluttes og de erfaringsmæssige Guddommes uudgrundelige tilstedeværende udøvelse. Og disse fænomener må være tegn på en eller anden universel overkontrol af alle ting.

15:8.10 (176.5) Superuniverset Orvonton er tilsyneladende nu ved at nedtrappe; de ydre universer synes uden fortilfælde at optrappe hvad angår fremtidige aktiviteter; central universet Havona er evigt stabiliseret. Tyngdekraft og fraværet af varme (kulde) organiserer og holder materien sammen; varme og antityngdekraft forstyrrer materien og spreder energi. De levende styrkeledere og kraftorganisatorer er hemmeligheden bag den specielle kontrol og intelligente styring af de endeløse transformationer af universets skabelse, afvikling, og genskabelse. Tåger kan spredes, sole brænde ud, systemer forsvinde, og planeter gå til grunde, men universerne går ikke til grunde.

9. Superuniversernes kredsløb

15:9.1 (176.6) Paradisets universelle kredsløb gennemtrænger faktisk de syv superuniversers verdener. Disse tilstedeværende kredsløb er: den Universelle Faders personlighedstyngdekraft, den Evige Søns åndelige tyngdekraft, Samforenerens sindstyngdekraft, og den evige øs materielle tyngdekraft.

15:9.2 (177.1) Ud over de universelle paradiskredsløb, og de Absoluttes og erfaringsbaserede Guddommes tilstedeværelses-præstationer, fungerer der

inden for superuniversets rumniveau kun to energikredsløbsopdelinger eller styrkeadskillelser: superuniversets kredsløb og lokaluniversetskredsløb.

15:9.3 (177.2) *Superuniversets kredsløb:*

15:9.4 (177.3) 1. Det forenende intelligentskredsløb for en af de syv Mesterånder i Paradiset. Et sådan kosmisk-sindskredsløb er begrænset til et enkelt superunivers.

15:9.5 (177.4) 2. Det reflekterende tjenestekredsløb af de syv Reflekterende Ånder i hvert superunivers.

15:9.6 (177.5) 3. Mysterieledsagerens hemmelige kredsløb, der på en eller anden måde er indbyrdes forbundet og dirigeret af Divington til den Universelle Fader i Paradiset.

15:9.7 (177.6) 4. Kredsløbet for Den Evige Søns gensidig kommunikation med hans Paradissønner.

15:9.8 (177.7) 5. Den Uendelige Ånds blitztilstedeværelse.

15:9.9 (177.8) 6. Paradis udsendelserne, Havonas rumrapporter.

15:9.10 (177.9) 7. Styrkecentrenes og de fysiske overvågers energikredsløb.

15:9.11 (177.10) *Lokaluniversernes kredsløb:*

15:9.12 (177.11) 1. Overdragelsesånden fra Paradisetsønnerne, Talsmanden for overdragelsensverdenene. Sandhedens Ånd, Mikael's ånd på Urantia.

15:9.13 (177.12) 2. De Guddommelige tjeneres kredsløb, lokaluniversers Moderånder, Helligånden i jeres verden.

15:9.14 (177.13) 3. 3. Et lokalunivers intelligensministerielle kredsløb, herunder de hjælpende sindsånder, der er til stede på forskellig vis.

15:9.15 (177.14) Når der udvikles en sådan åndelig harmoni i et lokalunivers, at dets individuelle og sammensatte kredsløb ikke kan skelnes fra superuniverset kredsløb, når en sådan identitet funktion og ensartede

tjeneste virkelig råder, så svinger lokaluniverset straks ind i lysets og livets etablerede kredsløb, fog bliver straks berettiget til optagelse i det åndelige sammenslutning af superskabets fuldendte forening. Betingelserne for optagelse i rådene for Dagenes Ældste, medlemskab i superuniversets forbund, er:

15:9.16 (177.15) 1. *Fysisk stabilitet.* Stjernerne og planeterne i et lokalunivers skal være i balance; perioderne med umiddelbare stjerne­metamorfose skal være færdig. Universet skal fortsætte på et klart spor; dets bane skal være sikkert og endeligt stabiliseret.

15:9.17 (177.16) 2. *Åndelige loyalitet.* Der skal eksistere en tilstand af universel anerkendelse af, og loyalitet over for Guds suveræne Søn som præsiderer over et sådan lokalunivers anliggender. Der skal være fremkommet en tilstand af harmonisk samarbejde mellem de enkelte planeter, systemer, og konstellationer for hele lokaluniverset.

15:9.18 (177.17) Jeres lokal univers er endnu ikke medregnet som tilhørende superuniversets stabiliserede fysiske orden, meget mindre som at have medlemskab af superregeringens anerkendte åndelige familie. Selvom Nebadon endnu ikke har repræsentation på Uversa, sendes vi fra superuniversets regering til dets verdener på specielle tjenester fra tid til anden, netop ligesom jeg er kommet til Urantia direkte fra Uversa. Vi yder al mulig hjælp til jeres ledere og herskere i løsningen af deres vanskelige problemer; vi ønsker at se jeres univers kvalificeret til fuld optagelse i de tilknyttede kreationer af superuniversfamilien.

10. Superuniversernes herskere

15:10.1 (178.1) Superuniversernes hovedkvarter er sæde for den høje åndelige regering af tid-rum-domænerne. Superregeringens udøvende afdeling, der tager udgangspunkt i Treenighedens Råd, er direkte styret af en af de Syv Mesterånder af øverste tilsyn, væsener, der sidder på autoritetssæder i Paradiset og administrerer superuniverserne gennem de Syv Højeste Udøvere, der er stationeret på den Uendelige Ånds syv specielle verdener, Paradisets yderste satellitter.

15:10.2 (178.2) Superuniversets hovedkvarter er de Reflekterende Ånders og de Reflekterende billedhjælperes opholdssteder. Fra denne midtvejsposition udøver disse vidunderlige væsener deres kolossale refleksionsoperationer, og tjener således centraluniverset ovenover og lokaluniverserne nedenunder.

15:10.3 (178.3) Hvert superunivers præsideres af tre Dagenes Ældste, superregeringens fælles øverste regeringsledere. I dens udøvende afdeling består superuniversets regerings personale af syv forskellige grupper:

- 15:10.4 (178.4) 1. Dagenes Ældste.
- 15:10.5 (178.5) 2. Visdommens Fuldkomne.
- 15:10.6 (178.6) 3. Guddommelige Rådgivere.
- 15:10.7 (178.7) 4. Universelle Censorer.
- 15:10.8 (178.8) 5. Mægtige Budbringere.
- 15:10.9 (178.9) 6. De høje i autoritet.
- 15:10.10 (178.10) 7. Dem uden Navn og Nummer.

15:10.11 (178.11) De tre Dagenes Ældste er direkte assisteret af et korps af en milliard Visdommens fuldkomne, som er forbundet med tre milliarder guddommelige rådgivere. En milliard Universelle Censorer er knyttet til hver superunivers administrationen. Disse tre grupper er koordinerede Treenighedspersonligheder, der har direkte og guddommeligt oprindelse i Paradistreenigheden.

15:10.12 (178.12) De resterende tre ordener, de Mægtige Budbringere, De Høje i Autoritet og Dem uden Navn og Nummer, er glorificerede opstigende dødelige. Den første af disse ordener kom op gennem det opstigende styre og passede gennem Havona i Grandfandas dage. Efter at have opnået Paradiset, blev de mønstret i Finalitkorpset, omfavnet af Paradistreenigheden og efterfølgende tildelt til den himmelske tjeneste hos Dagenes Ældste. Som en gruppe, er disse tre ordener kendt som Opnåelsens Treenigede Sønner, idet de er af dobbelt oprindelse men nu i Treenighedstjeneste. Således blev den udøvende afdeling af superuniversets regering udvidet til at inkludere glorificerede og fuldkomne børn fra de evolutionære verdener.

15:10.13 (178.13) Superuniversets koordineringsråd er sammensat af de tidligere omtalte syv udøvende grupper og de følgende sektorherskere og andre regionale tilsynsførende:

15:10.14 (179.1) 1. Dagenes Fuldkomne—herskerne af superuniversets store sektorer.

15:10.15 (179.2) 2. Dagenes Yngste—ledere af superuniversets mindre sektorer.

15:10.16 (179.3) 3. Dagenes Forende—Paradisets rådgivere til lokaluniversernes herskere.

15:10.17 (179.4) 4. Dagenes Trofaste—Paradisets rådgivere til de Højeste Herskere af konstellationsregeringerne.

15:10.18 (179.5) 5. Treenighedens Lærersønner, dem som tilfældigvis er i tjeneste på superuniversets hovedkvarter.

15:10.19 (179.6) 6. Dagenes Evige, dem som tilfældigvis er til stede på superuniversets hovedkvarter.

15:10.20 (179.7) 7. De Syv Reflekterende Billedhjælpere—ordførerne for de syv Reflekterende Ånder og gennem dem repræsentanter for Paradisets Syv Mesterånder.

15:10.21 (179.8) De Reflekterende Billedhjælpere fungerer også som repræsentanter for talrige grupper af væsener, der er indflydelsesrige i superuniversets regeringer, men som på grund af forskellige årsager ikke på nuværende tidspunkt, er fuldt aktive i deres individuelle kapaciteter. Denne gruppe omfatter: Det Højeste Væsens personlighedsmanifestation i det udviklende superunivers, den Højestes Egenskabsløse Tilsynsførende, den Ultimatives Egenskabsbestemte Stedfortrædere, Majestons unavngivne forbindelsesreflektorer, og den Evige Søns superpersonlige åndelige repræsentanter.

15:10.22 (179.9) På næsten alle tidspunkter er det muligt at finde repræsentanter for alle grupper af skabte væsener i superuniversernes hovedkvartersverdener. Superuniversernes rutineprægede tjeneste udføres af de mægtige sekonafer og af andre medlemmer af den Uendelige Ånds store familie. I arbejdet i disse vidunderlige centre for superuniversets administration, kontrol, tjeneste, og udøvende domsafsigelse, er intelligenserne fra hver eneste sfære af det universelt liv blandet sammen i effektiv omsorg, klog administration, kærlig tjeneste og retfærdig domsafsigelse.

15:10.23 (179.10) Superuniverserne opretholder ingen former for ambassadørrepræsentation; de er fuldstændigt isoleret fra hinanden. De kender kun hinandens gensidige affærer gennem Paradisets informationscentral som opretholdes af de Syv Mesterånder. Deres herskere arbejder i rådene for guddommelig visdom for velfærden af deres egne superuniverser uden hensyn til hvad der hænder i andre sektorer af den universelle skabelse. Denne isolation af superuniverserne vil bestå indtil det tidspunkt, hvor koordineringen af dem har opnået en mere fuldstændig faktualisering af personlighedssuveræniteten hos den udviklende, erfaringsbaserede Højeste Væsen.

11. Den rådgivende forsamling

15:11.1 (179.11) Det er på sådanne verdener som Uversa at væsenerne, der repræsenterer fuldkommenhedens autokrati og evolutionens demokrati, mødes ansigt til ansigt. Superregeringens udøvende afdeling har sin oprindelse i fuldkommenhedens riger; den lovgivende afdeling udspringer af blomstringen af de evolutionære universer.

15:11.2 (179.12) Superuniversets rådgivende forsamling er begrænset til hovedkvartersverdenen. Dette lovgivende eller rådgivende råd består af syv huse, hvor hvert lokalunivers, der er optaget i superuniversets råd, vælger en indfødt repræsentant. Disse repræsentanter er udvalgt af de høje råd i sådanne lokaluniverser blandt de opstigende pilgrims kandidater fra Orvontons som opholder sig på Uversa, og godkendt for transport til Havona. Den gennemsnitlige tjenestetid er omkring hundrede år af superuniversets standardtid.

15:11.3 (180.1) Jeg har aldrig kendt til en uenighed mellem Orvontons ledere og Uversa-forsamlingen. Endnu aldrig, i vores superunivers' historie, har det rådgivende organ nogensinde vedtaget en anbefaling, som den udøvende afdeling af superregeringen endda har tøvet med at udføre. Der har altid hersket den mest fuldkomne harmoni og samarbejdsaftale, hvilket alt sammen vidner om, at evolutionære væsener virkelig kan nå højderne af perfektioneret visdom, som kvalificerer dem til at omgås og samarbejde med personligheder af perfekt oprindelse og guddommelig natur. Tilstedeværelsen af de rådgivende forsamlinger på superuniversets hovedkvarter afslører visdommen, og varsler den ultimative triumf for hele det omfattende evolutionære koncept om den Universelle Fader og hans Evige Søn.

12. De højeste domstole

15:12.1 (180.2) Når vi taler om Uversa regeringens udøvende og rådgivende afdelinger, så kan I, ud fra analogien af visse former for Urantias civile regering, ræsonnere, at vi må have en tredje eller retslig afdeling, og det har vi; men den har ikke et særskilt personale. Vores domstole er sammensat som følger: Der præsiderer, i overensstemmelse med karakteren og alvoren af sagen, en Dagenes Ældste, en Visdommens Fuldkomne, eller en Guddommelig Rådgiver. Beviserne for eller imod et individ, en planet, system, konstellation, eller univers præsenteres og fortolket af Censorerne. Forsvaret af tidens børn og de evolutionære planeter er fremført af de Mægtige Budbringere, de officielle observatører af superuniversets regering til lokaluniverserne og systemer. Den højere regerings standpunkt skildres af Dem med Høj Autoritet. Og sædvanligvis formuleres dommen af en kommission af varierende størrelse, der ligelidt består af Dem uden Navn og Nummer og en gruppe af forstående personligheder valgt fra den rådgivende forsamling.

15:12.2 (180.3) Dagenes Ældstes domstole er de høje appeldomstole for den åndelige bedømmelse af alle bestanddele af universerne. Lokaluniversernes Suveræne Sønner er de højeste i deres egne domæner; de er kun underlagt superregeringen i det omfang, at de frivillig forelægger sager til råd eller dom hos Dagenes Ældste, undtagen i sager, der involverer udslettelse af viljeskabninger. Domsafgørelser har deres oprindelse i lokaluniverserne, men domme, der involverer udslettelse af viljeskabninger er altid formuleret på, og udøvet fra, superuniversets hovedkvarter. Lokaluniversernes Sønner kan bestemme det dødelige menneskes overlevelse, men det er kun Dagenes Ældste som sidder i udøvende dom over spørgsmålene om evigt liv og død.

15:12.3 (180.4) I alle sager som ikke kræver retslig behandling, forelæggelse af beviser, afgiver Dagenes Ældste eller deres medarbejdere beslutninger, og disse afgørelser er altid enstemmige. Vi har her at gøre med fuldkommenhedens råd. Der er ingen uenigheder eller minoritetsopfattelser i bestemmelserne fra disse højeste og uovertræffelige domstole.

15:12.4 (180.5) Med ganske få undtagelser så udøver superregeringerne domsmyndighed over alle ting og alle væsener i deres respektive domæner. Der er ingen appel fra superuniversets autoriteters afgørelser og beslutningerne, da de repræsenterer den samstemmende mening fra Dagenes Ældste og den Mesterånd, som fra Paradiset, præsiderer over det pågældende superunivers skæbne.

13. Sektorregeringerne

15:13.1 (181.1) En *stor sektor* udgør omkring en tiendedel af et superunivers og består af hundrede mindre sektorer, titusinde lokaluniverser, omkring hundrede milliarder beboelige verdener. Disse større sektorer administreres af tre Dagenes Fuldkomne, Højeste Treenighedspersonligheder.

15:13.2 (181.2) Domstolene i Dagenes Fuldkomne er konstitueret meget lig dem af Dagenes Ældste med undtagelse af at de ikke sidder i åndelig dom over rigerne. Arbejdet i disse større sektorregeringer har hovedsageligt at gøre med den intellektuelle status for en fjerntliggende skabelse. De større sektorer tilbageholder, dømmer, dispenserer, tabulerer, for at indberette til Dagenes Ældste domstole, alle sager af superuniversets betydning af rutinemæssig og administrativ karakter, som ikke umiddelbart er beskæftiget med den åndelige administration af rigerne eller med udarbejdelsen af Paradisherskeres planer for de dødeliges opstigning. Personalet i en stor sektorregering er ikke anderledes end superuniversets.

15:13.3 (181.3) Ligesom de storslåede satellitter i Uversa beskæftiger sig med jeres endelig åndelige forberedelse til Havona, således er de halvfjerds af Umajor den Femtes satellitter viet til jeres superunivers intellektuelle uddannelse og udvikling. Fra hele Orvonton er her samlet de vise væsener, som utrætteligt arbejder for at forberede tidens dødelige til deres videre fremskridt mod evighedens karriere. Det meste af denne træning af opstigende dødelige udføres på de halvfjerds studieverdener.

15:13.4 (181.4) Regeringerne for de *mindre sektorer* ledes af tre Dagenes Yngste. Deres administration beskæftiger sig primært med fysisk kontrol, forening, stabilisering, og rutine koordinering af forvaltningen af lokaluniverserne i en mindre sektor. Hver mindre sektor omfatter så mange som hundrede lokaluniverser, titusinde konstellationer, en million systemer, eller omkring en milliard beboelige verdener.

15:13.5 (181.5) De mindre sektors hovedkvartersverdener er de store mødesteder for De Ledende Fysiske Kontrollører. Disse hovedkvartersverdener er omgivet af de syv instruktionssfærer, som udgør superuniversets adgangsskoler og er uddannelsescentre for fysisk og administrativ viden angående universernes univers.

15:13.6 (181.6) Administratorerne af regeringer i de mindre sektorer er underlagt de større sektorherskers umiddelbare domsmyndighed. Dagenes Yngste modtager alle observationsrapporter og koordinerer alle anbefalinger, der kommer op til et superunivers fra Dagenes Forenede, som er stationeret som Treenighedsobservatører og rådgivere på lokaluniversernes hovedkvarterssfærer og fra Dagenes Trofaste, som ligeledes er tilknyttet de Højestes råd i konstellationernes hovedkvarter. Alle sådanne rapporter er videregivet til Dagenes Fuldkomne på de større sektorer, for efterfølgende at overgå til Dagenes Ældste domstole. Således strækker Treenighedsregimet sig fra lokaluniversernes konstellationer op til

superuniversets hovedkvarter. Lokalsystemets hovedkvarteret har ingen Treenigheden repræsentanter.

14. De syv superuniversers formål

15:14.1 (181.7) Der er syv hovedformål, som bliver udfoldet i evolutionen af de syv superuniverser. Hvert hovedformål i superuniversets evolution vil kun finde sit højeste udtryk i et af de syv superuniverser, og derfor har hvert superunivers en speciel funktion og en enestående karakter.

15:14.2 (182.1) Orvonton, det syvende superunivers, det som jeres lokalunivers tilhører, er hovedsageligt kendt på grund af dets kolossale og overdådige overdragelse af den barmhjertige tjeneste til de dødelige i rigerne. Den er berømt for den måde, hvorpå retfærdigheden sejrer, som tilpasset af barmhjertighed og styrke hersker, betinget af tålmodighed, mens tidens ofre frit bringes for at sikre stabilisering af evigheden. Orvonton er en universel demonstration af kærlighed og barmhjertighed.

15:14.3 (182.2) Det er, imidlertid meget svært at beskrive vores opfattelse af den sande natur af det evolutionære formål, som udfolder sig i Orvonton, men det kan antydes ved at sige, at I denne superskabelse føler vi, at de seks enestående formål med kosmisk evolution, som manifesteret i de seks tilknyttede superskabelser er her blevet sammenbundet til en helhedsmening; og det er af denne grund, vi nogle gange har formodet, at den udviklede og færdigjorte personalisering af Gud den Højestes vil i en fjern fremtid og fra Uversa regere de fuldendte syv superuniverser i al den erfaringsmæssige majestæt af hans til den tid opnået almægtig suveræne styrke.

15:14.4 (182.3) Ligesom Orvonton er enestående i sin natur og individuel i skæbne, så er hvert af dets seks tilknyttede superuniverser også. En

væsentlig del af, hvad der foregår i Orvonton er imidlertid ikke åbenbart for jer, og af disse uåbenbarede funktioner af livet i Orvonton, finder mange af dem deres mest fuldstændige udtryk i et af de andre superuniverser. De syv formål med superuniversernes evolution fungerer overalt i alle syv superuniverser, men hver superskabelse vil kun give fyldt udtryk til et af disse formål. For at forstå mere om disse superuniversets formål, ville meget, som du ikke forstår, skulle afsløres, og selv da ville du kun forstå lidt. Hele denne fortælling præsenterer kun et flygtigt glimt af den enorme skabelse, som din verden og dit lokale system er en del af.

15:14.5 (182.4) Jeres verden kaldes Urantia, og den er nummer 606 i den planetariske gruppe, eller system, af Satania. Dette system har på nuværende tidspunkt 619 beboet verdener, og mere end tohundrede yderligere planeter udvikler sig gunstig mod at blive beboede verdener engang i fremtiden.

15:14.6 (182.5) Satania har en hovedkvartersverden kaldet Jerusem, og det er system nummer fireogtyve i konstellationen Norlatiadek. Jeres konstellation Norlatiadek, består af hundrede lokalsystemer og har en hovedkvartersverden kaldt Edentia. Norlatiadek er nummer halvfjerds i Nebadons univers. Lokaluniverset Nebadon består af hundrede konstellationer og har en hovedstad kendt som Salvington. Nebadons univers er nummer fireogfirs i den mindre sektor, Ensa.

15:14.7 (182.6) Den mindre sektor Ensa består af hundrede lokaluniverser og har en hovedstad kaldet Uminor den tredje. Denne mindre sektor er nummer tre i den store sektor Splandon. Splandon består af hundrede mindre sektorer og har en hovedkvartersverden kaldt Umajor den femte. Det er den femte større sektor af superuniverset Orvonton, det syvende segment af storuniverset. På denne måde kan i lokalisere jeres planet i organisations- og administrationsplanen af universernes univers.

15:14.8 (182.7) Storuniversets nummer for jeres verden, Urantia, er 5.342.482.337.666. Det er registreringsnummeret på Uversa og på Paradis, jeres nummer i fortegnelsen over beboede verdener. Jeg kender også jeres registreringsnummer for de fysiske sfærer, men det er af sådan en overordentlig størrelse at det næsten ingen praktisk betydning har til det dødelige sind.

15:14.9 (183.1) Jeres planet er medlem af et enormt kosmos; i tilhører en noget nær uendelig familie af verdener, men jeres sfære administreres lige så præcis og lige så kærligt som om det var den eneste beboede verden i al eksistens.

15:14.10 (183.2) [Præsenteret af en Universel Censor hjemmehørende på Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 15](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 17](#) >>

Kapitel 16

De Syv Mesterånder

16:0.1 (184.1) PARADISETS Syv Mesterånder er den Uendelige Ånds primære personligheder. I denne syvfoldige skabelses handling af selvduplikering har den Uendelige Ånd udtømt de tilknyttende matematiske muligheder iboende den faktuelle eksistens af Guddommens tre personer. Havde det været muligt, at producere et større antal Mesterånder, ville de været blevet skabt, men der er lige netop syv tilknyttede muligheder, og kun syv, iboende i tre Guddomme. Og dette forklarer, hvorfor universet drives i syv store opdelinger, og hvorfor tallet syv er grundlæggende fundamental i dets organisation og administration.

16:0.2 (184.2) De syv Mesterånder, har således deres oprindelse i, og får deres individuelle karakteristika fra, de følgende syv ligheder:

16:0.3 (184.3) 1. Den Universelle Fader.

16:0.4 (184.4) 2. Den Evige Søn.

16:0.5 (184.5) 3. Den Uendelige Ånd.

16:0.6 (184.6) 4. Faderen og Sønnen.

16:0.7 (184.7) 5. Faderen og Ånden.

16:0.8 (184.8) 6. Sønnen og Ånden.

16:0.9 (184.9) 7. Faderen, Sønnen, og Ånden.

16:0.10 (184.10) Vi ved meget lidt angående Faderens og Sønnens handling i skabelsen af Mesterånderne. Tilsyneladende er de bragt ind i eksistensen ved den Uendelige Ånds personlige handlinger, men vi er udtrykkelig blevet instrueret om, at både Faderen og Sønnen deltog i deres oprindelse.

16:0.11 (184.11) I åndelig karakter og natur er disse Paradisets Syv Ånder som én, men i alle andre identitetsaspekter er de meget forskellige, og resultaterne af deres funktioner i superuniverserne er sådan, at de individuelle forskelle i hver enkelt er umiskendeligt synlige. Alle de efterfølgende planer af de syv segmenter i storuniverset—og selv de tilsvarende segmenter af det ydre rum—er blevet betinget af forskellen i alt andet end det åndelige hos disse Syv Mesterånder af højeste og ultimative tilsyn.

16:0.12 (184.12) Mesterånderne har mange funktioner, men på nuværende tidspunkt er deres særlige domæne den centrale overvågning af de syv superuniverser. Hver Mesterånd opretholder et enorm kraft-fokus hovedkvarter, som langsomt cirkulerer rundt i Paradisets periferi, og altid opretholder en position overfor superuniverset af direkte tilsyn og i Paradisets omdrejningspunkt af dets specialiserede styrke kontrol og delvise energifordeling. De radiale grænselinjer for ethvert af superuniverserne konvergerer faktisk i den tilsynsførende Mesterånds Paradishovedkvarter.

1. Forholdet til den treenige guddom

16:1.1 (185.1) Samforeneren, den Uendelige Ånde, er nødvendig for fuldførelsen af den treenige personalisering af udelt Guddom. Denne trefoldige guddomspersonlisering er i sagens natur syvfoldig i muligheden for individuelt og associeret udtryk; derfor gjorde den efterfølgende plan om at skabe universer beboet af intelligente og potentielle åndelige væsener, behørigt udtryk for Faderen, Sønnen, og Ånden, personaliseringen af de Syv Mesterånder uundgåelig. Vi er kommet til at tale om den trefoldige personalisering af Guddommen som den *absolutte uundgåelighed*, mens vi er kommet til at betragte fremkomsten af de Syv Mesterånder som den *subabsolutte uundgåelighed*.

16:1.2 (185.2) Mens de Syv Mesterånder næppe er udtryk for den *trefoldige Guddom*, så er de den evige portrættering af den *syvfoldige Guddom*, de aktive og associative funktioner af Guddommens tre altid eksisterende personligheder. Ved, i og gennem disse Syv Ånder er den Universelle Fader, den Evige Søn, eller den Uendelige Ånd, eller enhver dobbelt forbindelse, i stand til at fungere som sådan. Når Faderen, Sønnen, og Ånden handler sammen, kan og vil de fungerer gennem Mesterånd nummer syv, men ikke som Treenigheden. Mesterånderne repræsenterer enkeltvis og samlet enhver og alle mulige guddomsfunktioner, enkeltstående eller flere, men ikke kollektivt, ikke Treenigheden. Mesterånd nummer syv fungere ikke personlig i forhold til Paradistreenigheden,

og det er netop derfor, at han kan fungere *personligt* for det Højeste Væsen.

16:1.3 (185.3) Men når de Syv Mesterånder forlader deres individuelle sæder af personlig styrke og superuniversets autoritet og samles omkring Samforeneren i ParadisGuddommens treenige tilstedeværelse, så er de kollektivt repræsentative for den udelte guddoms funktionelle styrke, visdom og autoritet—Treenigheden—til og i de udviklende universer. Sådan en paradisforening af det oprindelige syvfoldige udtryk for Guddommen omfatter virkelig, bogstavelig talt omfavner, alle og enhver egenskab og holdning hos de tre evige Guddomme i Overhøjhed og i Ultimativitet. Til alle praktiske hensigter og formål omfatter de Syv Mesterånder, der og da, det funktionelle domæne af det Højeste-Ultimative til og i mesteruniverset.

16:1.4 (185.4) Så vidt vi kan skelne, er disse Syv Ånder forbundet med de guddommelige aktiviteter af de tre evige Guddomspersoner; vi opdager ingen tegn på direkte forbindelse med de fungerende tilstedeværelser af de tre evige faser af den Absolutte. Når de er forbundet, repræsenterer Mesterånderne Paradisguderne i, hvad der i store træk kan opfattes som det endelige handlingsdomæne. Det kan omfatte meget som er ultimativt men *ikke* absolut.

2. Forholdet til den uendelige ånd

16:2.1 (185.5)

Ligesom den Evige og Oprindelige Søn åbenbares gennem det stadig stigende antal personer af guddommelige Sønner, så er den Uendelige og Guddommelige Ånd åbenbaret gennem de Syv Mesterånders kanaler og deres tilknyttede åndegrupper. I centrum af centrene er den Uendelige Ånd tilgængelig, men ikke alle, der opnår Paradiset, er umiddelbart i stand til at skelne hans personlighed og differentierede tilstedeværelse; men alle, der opnår centraluniverset kan og vil straks kommunikere med en af de Syv Mesterånder, den der præsiderer over superuniverset hvorfra den netop ankomne rumpilgrim er hjemmehørende.

16:2.2 (186.1)

Til universernes univers taler Paradisets Fader kun gennem sin Søn, mens han og Sønnen i fællesskab kun handler gennem den Uendelige Ånd. Udenfor Paradiset og Havona taler den Uendelige Ånd kun med de Syv Mesterånders *stemmer*.

16:2.3 (186.2)

Den Uendelige Ånd udøver en indflydelse i form af *personlig tilstedeværelse* inden for grænserne af Paradis-Havona systemet; alle andre steder udøves hans personlige ånde tilstedeværelse af og gennem en af de Syv Mesterånder. Derfor er superuniversets ånds tilstedeværelse af den Tredje Kilde og Center på enhver verden eller i ethvert individ betinget af den enestående natur af den tilsynsførende Mesterånd for det omhandlende segment af skabelsen. Omvendt, så passerer de kombinerede linjer af åndskraft og intelligens indad til den Tredje Guddomsperson via de Syv Mesterånder.

16:2.4 (186.3)

De Syv Mesterånder er kollektivt udstyret med den Tredje Kilde og Centers højeste og ultimative egenskaber. Mens hver enkelt individuelt tager del i denne begavelse, er det kun kollektivt, at de afslører attributterne almagt, alvidenhed og allestedsnærværelse. Ingen af dem kan fungere universelt; som individer og i udøvelsen af disse beføjelser til overherredømme og ultimativitet er hver enkelt personligt begrænset til superuniverset af direkte tilsyn.

16:2.5 (186.4)

Alt, hvad der hidtil er fortalt jer angående Samforenerens guddommelighed og personlighed gælder også og fuldt ud for de Syv Mesterånder, som så effektivt distribuerer den Uendelige Ånd til storuniversets syv segmenter i overensstemmelse med deres guddommelige begavelse og på en måde der svarer til deres egen forskellige og individuelle enestående natur. Det ville derfor være korrekt at anvende ethvert eller alle navnene af den Uendelige Ånd til denne samlet gruppe af syv. Samlet er de som én med Samskaberens på alle subabsolutte niveauer.

3. Mesteråndernes identitet og mangfoldighed

16:3.1 (186.5)

De Syv Mesterånder er ubeskrivelige væsener, men de er tydeligt og bestemt personlige. De har navne, men vi vælger at introducere dem efter nummer. Som primære personaliseringer af den Uendelige Ånd, er de beslægtede, men som primære udtryk for

de syv mulige sammenslutninger af den treenige Guddom, er de af væsentlig forskelligartet natur, og denne naturens mangfoldighed bestemmer deres differentierede adfærd i superuniverset. Disse Syv Mesterånder kan beskrives som følgende:

16:3.2 (186.6) *Mesterånd nummer Et.* På en særlig måde er denne Ånd den direkte repræsentation af Paradisfaderen. Han er en ejendommelig og effektiv manifestation af den Universelle Faders styrke, kærlighed, og visdom. Han er den nære medarbejder og himmelske rådgiver til lederen for Mysterieledsagerne, det væsen som præsiderer over de Personaliserede Retter på Diviningtons kollegium. I alle sammenslutninger af de Syv Mesterånder er det altid Mesterånd Nummer ét som taler for den Universelle Fader.

16:3.3 (186.7) Denne Ånd præsiderer over det første superunivers og, mens han ufejlbarlig viser den guddommelige natur af en primær personalisering af den Uendelige Ånd, så synes han mere specielt at ligne den Universelle Fader i karakter. Han er altid i personlig forbindelse med de syv Reflekterende Ånder i hovedkvarteret for det første superunivers.

16:3.4 (187.1) *Mesterånd nummer To.* Denne Ånd portrætterer på passende vis den mageløse natur og charmerende karakter af den Evige Søn, den førstefødte af hele skabelsen. Han er altid tæt forbundet med alle ordener af Gudesønner, hvor end de tilfældigvis måtte befinde sig i beboelses universet som individer eller i glædelig

konklave. I alle de Syv Mesterånders forsamlinger taler han altid for og på vegne af den Evige Søn.

16:3.5 (187.2) Denne Ånd styrer skæbnerne for superunivers nummer to og hersker over dette enorme domæne som den Evige Søn ville gøre det. Han er altid i forbindelse med de syv Reflekterende Ånder, der befinder sig i hovedstaden i det andet superunivers.

16:3.6 (187.3) *Mesterånd nummer Tre.* Denne Åndepersonlighed ligner især den Uendelige Ånd, og han styrer udviklingen og arbejdet for mange af den Uendelige Ånds høje personligheder. Han præsiderer over deres forsamlinger og er tæt forbundet med alle personligheder som har eksklusiv oprindelse i den Tredje Kilde og Center. Når de Syv Mesterånder er i rådsforsamling, så er det altid Mesterånd Nummer Tre som taler for den Uendelige Ånd.

16:3.7 (187.4) Denne Ånd er ansvarlig for superunivers nummer tre, og han administrerer dette segments anliggender på samme måde som var det den Uendelige Ånd. Han er altid i samarbejde med de Reflekterende Ånder på det tredje superunivers hovedkvarter.

16:3.8 (187.5) *Mesterånd nummer Fire.* Denne Mesterånd som har del i Faderens og Sønnens kombinerede natur, er den afgørende indflydelse på de politikker og procedurer som angår både Faderen og Sønnen i de Syv Mesterånders rådsforsamlinger. Denne Ånd er ledende instruktør og rådgiver for de opstigende væsener som har opnået den Uendelige Ånd og som således er blevet kandidater til at se Sønnen og Faderen. Han varetager den enorme gruppe af personligheder, som har oprindelse i Faderen og Sønnen. Når det

bliver nødvendigt, at repræsentere Faderen og Sønnen i de Syv Mesterånders forening, så er det altid Mesterånd Nummer Fire som taler.

16:3.9 (187.6) Denne Ånd fremmer det fjerde segment i storuniverset i overensstemmelse med sin ejendommelige sammenslutning af den Universelle Fader og den Evige Søns egenskaber. Han er altid i personlig forbindelse med de Reflekterende Ånder i hovedkvarteret på det fjerde superunivers.

16:3.10 (187.7) *Mesterånd nummer Fem.* Denne guddommelige personlighed, der på fortræffelig vis forener karakteren af den Universelle Fader og den Uendelige Ånd er rådgiveren for den enorme gruppe af væsener kendt som styrkeledere, styrkecentre, og fysiske kontrollanter. Denne Ånd fremmer også alle personligheder, der har oprindelse i Faderen og Samforeneren. I de Syv Mesterånders rådsforsamling, når Fader og Åndens standpunkt er til debat, så er det altid Mesterånd Nummer Fem som taler.

16:3.11 (187.8) Denne Ånd styrer velfærden i det femte superunivers på en sådan måde, at den antyder den kombinerede handling af den Universelle Fader og den Uendelige Ånd. Han er altid i forbindelse med de Reflekterende Ånder i hovedkvarteret på det femte superunivers.

16:3.12 (187.9) *Mesterånd nummer Seks.* Dette guddommelige væsen synes at portrættere den kombinerede karakter af den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Hver gang de skabninger som i fællesskab er skabt af Sønnen og Ånden samles i centraluniverset, så er det denne

Mesterånd som er deres rådgiver; og når som helst i de Syv Mesterånders rådsforsamling, det bliver nødvendigt at tale for fællesskabet af den Evige Søn og den Uendelige Ånd, så er det Mesterånd Nummer Syv som tager ordet.

16:3.13 (188.1) Denne Ånd styrer anliggender i det sjette superunivers som var det den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Han er altid i forbindelse med de Reflekterende Ånder i hovedkvarteret på det sjette superunivers.

16:3.14 (188.2) *Mesterånd nummer Syv.* Den præsiderende Ånd i det syvende superunivers er et unikt ligeværdigt portræt af den Universelle Fader, Den Evige Søn, og den Uendelige Ånd. Den Syvende Ånd, den fostrende rådgiver for alle væsener med treenighedsoprindelse, er også rådgiver og leder af alle de opstigende pilgrimme i Havona, de ydmyge væsener, der har opnået herlighedens domstole gennem Faderens, Sønnens og Åndens kombinerede tjeneste.

16:3.15 (188.3) Den Syvende Mesterånd er ikke organisk repræsentativ for Paradistreenigheden; men det er en velkendt kendsgerning, at hans personlige og åndelige natur *er* Samforenerens portræt i lige store proportioner af de tre uendelige personer, hvis guddomsforening *er* Paradistreenigheden, og hvis funktion som sådan *er* kilden til den personlige og åndelige natur af Gud den Højeste. Derfor åbenbarer den Syvende Mesterånd et personligt og organisk forhold til åndepersonen hos den udviklende Højeste. Når det derfor i Mesteråndernes rådsforsamlinger i det høje, bliver

nødvendigt at afgive en stemme for Faderens, Sønnens, og Åndens kombinerede personlige holdning eller, at udtrykke det Højeste Væsens åndelige indstilling, så er der Mesterånd Nummer Syv, der fungerer. Han bliver således i følge sin natur den præsiderende leder af de Syv Mesterånders Paradisråd.

16:3.16 (188.4) Ingen af de Syv Ånder er organisk repræsentativ for Paradistreenigheden, men når de forenes som syvfoldig Guddom, er denne forening i en vis forstand en guddom—ikke i en personlig forstand—til et funktionelt niveau knyttet til Treenighedens funktioner. I denne betydning er den “Syvfoldige Ånd” funktionelt tilknyttet til Paradistreenigheden. Det er også i denne betydning, at Mesterånd Nummer Syv nogle gange taler til bekræftelse af Treenighedens holdninger eller rettere, fungerer som talsmand for den Syvfoldige Ånds forening holdning til den Trefoldige Guddoms forening, Paradistreenigheden.

16:3.17 (188.5) Den Syvende Mesterånds mangeartede funktioner spænder således fra en kombineret portræt af Faderens, Sønnens, og Åndens *personlige natur*, til en repræsentation af den *personlige holdning* af Gud den Højeste, til en åbenbaring af Paradistreenighedens *guddoms holdning*. Og i en visse henseender er denne præsiderende Ånd på samme måde udtryk for *holdningerne* hos den Ultimative og de Højeste-Ultimative.

16:3.18 (188.6) Det er Mesterånd nummer Syv, der, i sine mangfoldige egenskaber, personligt sponsorerer fremskridt for de opstigende kandidater fra tidens verdener i deres forsøg på at opnå forståelse om den udelte Guddom af Overhøjhed. En sådan forståelse

involverer et greb om den eksistentielle suverænitæt af Overhøjhedens Treenighed, således koordineret med en koncept om det Højeste Væsens voksende erfaringsmæssige suverænitæt, at det udgør skabningens greb om Overhøjhedens enhed. Væsenets erkendelse af disse tre faktorer svarer til Havonas forståelse af Treenighedens virkelighed og giver tidens pilgrimme evnen til til sidst at trænge ind i Treenigheden, at opdage de tre uendelige personer af Guddommen.

16:3.19 (188.7) Den manglende evne for pilgrimmenes i Havona til fuldt ud at finde Gud den Højeste kompenseres af den Syvende Mesterånd, hvis treenige natur på en så ejendommelig måde åbenbarer den Højstes åndeperson. I den nuværende universtidsalder, hvor den Højstes person ikke er kontaktbar, fungerer Mesterånd nummer Syv som stedfortræder for de opstigende væseners Gud i spørgsmålet om personlige forhold. Han er det ene højeste åndevæsen, som alle opstigende med sikkerhed vil genkende og til en vis grad forstå når de når herlighedens centre.

16:3.20 (189.1) Denne Mesterånd er altid i forbindelse med de Reflekterende Ånder i Uversa, hovedkvarteret for det syvende superunivers, vores eget skabelsessegment. Hans administration af Orvonton udviser den forunderlige symmetri i den koordinerede blanding af Faderens, Sønnens, og Åndens guddommelige natur.

4. Mesteråndernes egenskaber og funktioner

16:4.1 (189.2)

De Syv Mesterånder udgør den fulde repræsentation af den Uendelige Ånds i de evolutionære universer. De repræsenterer den Tredje kilde og Center i forholdet mellem energi, sind, og ånd. Mens de fungerer som de koordinerende overhoveder af Samforenerens universelle administrative kontrol, så glem ikke, at de har deres oprindelse i Paradisguddommenes skabende handlinger. Det er bogstaveligt sandt, at disse syv ånder er den personaliserede fysiske styrke, det kosmiske sind, og åndelige nærværelse af den treenige Guddoms. "Guds syv ånder udsendt til hele universet."

16:4.2 (189.3)

Mesterånderne er enestående ved, at de fungerer på alle universets virkelighedsniveauer med undtagelse af det absolutte. De er derfor effektive og perfekte tilsynsførende for alle faser af administrative anliggender på alle aktivitetsniveauer i superuniverset. Det er svært for det dødelige sind at forstå meget om Mesterånderne, fordi deres arbejde er så højt specialiseret men altomfattende, så usædvanligt materielt og på samme tid så udsøgt åndeligt. Disse alsidige skabere af det kosmiske sind er forfædrene til universets styrkeledere og er i sig selv de højere ledere af den vældige og vidtstrakte skabelse af åndelige skabninger.

16:4.3 (189.4)

De Syv Mesterånder er skaberne af Universets Styrkeleder og deres medarbejdere, væsener, som er uundværlige for organiseringen, kontrollen og reguleringen af de fysiske energier i storuniverset. Og de samme Mesterånder assisterer på en meget materiel måde Skabersønnerne i arbejdet med at forme og organisere lokaluniverserne.

16:4.4 (189.5)

Vi er ikke i stand til at spore nogen personlig forbindelse mellem Mesteråndernes kosmiske energiarbejde og kraftfunktionerne i den Egenskabsløse Absoluttet. De energimanifestationer, som henhører til Mesteråndernes forvaltning styres alle fra Paradisets periferi; de synes ikke på nogen direkte måde, at være forbundet med de kraftfænomener, der er identificeret med Paradisets underside.

16:4.5 (189.6)

Når vi møder de forskellige Morontia Styrkevejleders funktionelle aktiviteter, står vi utvivlsomt ansigt til ansigt med visse af Mesteråndernes uopdagede aktiviteter. Hvem, bortset fra disse forfædre til både fysiske kontrollanter og åndelige tjenere, kunne have udtænkt at kombinere og forbinde materielle og åndelige energier for at frembringe en hidtil ikke-eksisterende fase af universets virkelighed—morontiasubstans og morontiasind?

16:4.6 (189.7)

Meget af virkeligheden i de åndelige verdener er af morontia-ordenen, en fase af universets virkelighed, der er fuldstændig ukendt på Urantia. Målet for personlighedens eksistens er åndelig, men morontiaskeletterne griber altid ind og bygger bro over kløften mellem de materielle riger af dødelig oprindelse og superuniversernes sfærer med fremadskridende åndelig status. Det er indenfor dette område, at Mesterånderne yder deres store bidrag til planen for menneskets opstigning til Paradiset.

16:4.7 (190.1)

De Syv Mesterånder har personlige repræsentanter, som fungerer overalt i storuniverset; men da et stort flertal af disse underordnede væsener ikke direkte har noget at gøre med opstigningsplanen for de dødeliges fremgang på Paradisets

fuldkommenhedsvej, så er lidt eller ingenting åbenbaret om dem. Meget, rigtig meget, af de Syv Mesterånders aktivitet forbliver skjult for menneskelig forståelse, fordi det på ingen måde direkte vedrører problematikken med jeres Paradis opstigning.

16:4.8 (190.2) Det er højst sandsynligt, selvom vi ikke kan give et sikkert bevis, at Mesterånden i Orvonton udøver en bestemt indflydelse på følgende aktivitetssfærer:

16:4.9 (190.3) 1. Livsinitieringsprocedurerne for lokaluniversets Livsbærere

16:4.10 (190.4) 2. Livsaktiveringerne af adjutant sindsånderne, skænket til verdenerne af den Skabende Ånd i et lokalunivers.

16:4.11 (190.5) 3. De udsving i energimanifestationer, der udvises af de lineær- tyngdekraftsreagerende enheder af organiseret stof.

16:4.12 (190.6) 4. Adfærden af den fremkommende energi, når den er fuldstændig befriet fra grebet af den Egenskabsløse Absolutte, og dermed følsom over for den direkte påvirkning af lineær tyngdekraft og på manipulationerne fra Universets Styreledere og deres medarbejder.

16:4.13 (190.7) 5. Overdragelsen af den tjenende ånd fra lokaluniversets Skabende Ånd, kendt på Urantia som Helligånden.

16:4.14 (190.8) 6. Den efterfølgende overdragelse af overdragelses sønnernes ånd, på Urantia kaldet (Talsmanden) eller Sandhedens ånd.

16:4.15 (190.9) 7. 7. Lokaluniversernes og superuniversets reflektionsmekanisme. Mange træk forbundet med dette

ejendommelige fænomen kan næppe fornuftigt forklares eller forstås rationelt uden at postulere Mesteråndernes aktivitet i forbindelse med Samforeneren og det Højeste Væsen.

16:4.16 (190.10) På trods af vores manglende evne til at forstå de Syv Mesterånders mangfoldige virkemåder, er vi overbeviste om, at der findes to områder i det brede udvalg af universaktiviteter, som de ikke har noget som helst at gøre med: overdragelsen og tjenesten af Tankeretterne og de uransagelige funktioner af den Egenskabsløse Absolutte.

5. Forhold til skabte væsener

16:5.1 (190.11) Hvert segment i storuniverset, hvert enkelt univers og verden nyder gavn af alle de Syv Mesterånders forenede råd og visdom, men modtager kun det personlige præg og nuance fra én. Og hver Mesterånds personlige natur gennemtrænger duldstændigt og betinger på enestående måde hans superunivers.

16:5.2 (190.12) Gennem denne personlige indflydelse fra de Syv Mesterånder må enhver skabning af enhver orden af intelligente væsener uden for Paradiset og Havona bære det karakteristiske mærke af individualitet, som er et tegn på forfædrenes natur hos en af disse Syv Paradisånder. Hvad angår de syv superuniverser, vil enhver indfødt skabning, menneske eller engel, for altid bære dette emblem for fødselsidentifikation.

16:5.3 (191.1)

De Syv Mesterånder trænger ikke direkte ind i de enkelte væseners materielle sind i de evolutionære verdner i rummet. De dødelige på Urantia oplever ikke den personlige tilstedeværelse af sind og ånde indflydelse fra Orvontons Mesterånd. Hvis denne Mesterånd opnår nogen form for kontakt med det individuelle dødelige sind under de tidligere evolutionære tidsaldre i en beboet verden, må det ske gennem tjeneste lokaluniversets Kreative Ånd, ægtefællen og partneren til Guds Skabersøn, som præsiderer over hver lokal skabelses skæbne. Men netop denne samme Skabende Moderånd er i sin natur og karakter ganske lig Orvontons Mesterånd.

16:5.4 (191.2)

Den fysiske emblem som stammer fra en Mesterånd er en del af menneskets materielle oprindelse. Hele det morontielle livsforløb leves under vedvarende indflydelse af den samme Mesterånd. Det er næppe mærkeligt, at sådan en opstigende dødeligs efterfølgende åndekarriere aldrig helt udrydder det karakteristiske prægning af denne samme tilsynsførende Ånd. En Mesterånds indprægning er grundlæggende for selve eksistensen af ethvert før-Havona stadie af dødeliges opstigning.

16:5.5 (191.3)

De karakteristiske personlighedstendenser som fremtræder i de dødeliges livserfaringer, og som er karakteristiske i hvert superunivers og som er direkte udtryk for den dominerende Mesterånd natur, bliver aldrig helt udslettet, selv ikke efter at disse opstigende er udsat for den lange uddannelse og samlende disciplin, som de møder på Havonas en milliard udviklingssfærer. Selv den efterfølgende intense Paradiskultur er ikke tilstrækkelig til at

udslette de kendetegn, som angiver superuniversets oprindelse. Gennem al evighed vil en opstigende dødelig udvise træk, der indikerer den præsiderende Ånd i hans superunivers af fødsel. Selv i Finalitkorpset, når man ønsker at nå frem til eller skildre et *fuldstændig* Treenighedsforhold til den evolutionære skabelse, samles altid en gruppe på syv finaliter, en fra hvert superunivers.

6. Det kosmiske sind

16:6.1 (191.4) Mesterånderne er de syvfoldige kilder til det kosmiske sind, storuniverset intellektuelle potentiale. Dette kosmiske sind er en underabsolut manifestation af sindet fra den Tredje Kilde og Center og er på visse måder funktionelt relateret til sindet hos det udviklende Højeste Væsen.

16:6.2 (191.5) I en verden som Urantia møder vi ikke de Syv Mesterånders direkte indflydelse på menneskeracernes anliggender. I lever under den umiddelbare indflydelse af Nebadons kreative Ånd. Ikke desto mindre dominerer de samme Mesterånder de grundlæggende reaktioner i alle skabningers sind, fordi de er de virkelige kilder til de intellektuelle og spirituelle potentialer, som er blevet specialiseret i lokaluniverserne til at fungere i livet for de individer, der bebor de evolutionære verdener i tid og rum.

16:6.3 (191.6) Faktum om det kosmiske sind forklarer slægtskabet mellem forskellige typer af menneskelige og overmenneskelige sind. Det er ikke kun ligesindede ånder som drages mod hverandre, men

beslægtede sind er også meget omgangsvenlige og tenderer mod at samarbejde med hinanden. Menneskets sind er undertiden observeret løbende i baner af forbløffende lighed og uforklarlig sammenhæng.

16:6.4 (191.7) Der eksisterer i alle personlighedsassociationer af det kosmiske sind en egenskab, som kan betegnes som “virkelighedsreaktionen”. Det er denne universelle kosmiske formåen hos viljeskabninger, der redder dem fra at blive hjælpeløse ofre for de antagelser som videnskab, filosofi og religion på forhånd forudsætter som sande. Denne virkelighedssensitivitet i det kosmiske sind reagerer på bestemte faser af virkeligheden, ligesom energimaterien reagerer på tyngdekraften. Det ville være endnu mere korrekt at sige, at disse overmaterielle realiteter således reagerer på kosmos sind.

16:6.5 (192.1) Det kosmiske sind reagerer uophørligt (genkender respons) på tre niveauer af universets virkelighed. Disse respons er selvindlysende for klart ræsonnerende og dybt tænkende sind. Disse virkelighedsniveauer er:

16:6.6 (192.2) 1. *Kausalitet*—de fysiske sansers virkelighedsdomæne, de videnskabelige områder af logisk ensartethed, differentieringen af det faktuelle og det ikke faktuelle, reflekterende konklusioner baseret på kosmisk respons. Dette er den matematiske form af kosmisk dømmekraft.

16:6.7 (192.3) 2. *Pligt*—moralens virkelighedsdomæne i det filosofiske område, fornuftens arena, erkendelsen af relativt rigtigt og forkert. Dette er den juridiske form for den kosmisk dømmekraft.

16:6.8 (192.4) 3. *Tilbedelse*—det åndelige domæne af den religiøse erfarings virkeligheden, den personlige erkendelse af guddommeligt fællesskab, anerkendelse af åndelige værdier, forsikringen om evig overlevelse, opstigningen fra status som Guds tjenere til Guds sønners glæde og frihed. Dette er den højeste indsigt i det kosmiske sind, den ærbødige og tilbedende form for den kosmisk dømmekraft.

16:6.9 (192.5) Disse videnskabelige, moralske og åndelige indsigter, disse kosmiske reaktioner, er medfødte i det kosmiske sind som beriger alle viljeskabninger. Livserfaringen undlader aldrig at udvikle disse tre kosmisk intuitioner; de er konstituerende i den reflekterende tænknings selvbevidsthed. Men det er sørgeligt at konstatere, at så få mennesker på Urantia finder nydelse i at kultivere disse kvaliteter af modig og selvstændig kosmisk tænkning.

16:6.10 (192.6) I lokaluniversernes sindsoverdragelse udgør disse tre indsigter i det kosmiske sind de forudsætninger, der gør det muligt for mennesket at fungere som en rationel og selvbevidst personlighed inden for områderne af videnskab, filosofi og religion. Udtrykt på en anden måde, så er erkendelsen af *virkeligheden* af disse tre manifestationer af den Uendelige ved hjælp af en kosmisk selvåbenbarings teknik. Materie-energi genkendes af sansernes matematiske logik; sinds-fornuft kender intuitivt sin moralske pligt; ånd-tro (tilbedelse) er religionen af den åndelige erfarings virkelighed. Disse tre grundfaktorer i den reflekterende tænkning kan blive forenet og koordineret i personlighedsudvikling, eller de kan blive uforholdsmæssige og så godt som uden sammenhæng i

deres respektive funktioner. Men når de bliver forenet, frembringer de en stærk karakter, der består i sammnehængen mellem en faktisk videnskab, en moralsk filosofi og en ægte religiøs erfaring. Det er disse tre kosmiske intuition, der giver objektiv gyldighed, virkelighed, til menneskets erfaring i og med ting, betydninger og værdier.

16:6.11 (192.7) Det er formålet med uddannelse, at udvikle og skærpe disse medfødte evner af menneskelige sind; med civilisation at udtrykke dem; med livserfaring for at realisere dem; med religion at forædle dem og med personlighed at forene dem.

7. Moral, dyd og personlighed

16:7.1 (192.8) Intelligensen kan ikke alene forklare den moralske natur. Moral, dyd, er medfødt til menneskets personlighed. Moralsk intuition, erkendelse af pligt, er en bestanddel i sindet som mennesket er begavet med, og den er associeret med de andre umisteligheder i menneskets natur; videnskabelig nysgerrighed og åndelig indsigt. Menneskets mentalitet overgår langt dets dyriske artsfæller, men det er de moralske og religiøse sider af dets natur som specielt adskiller det fra dyreverden.

16:7.2 (193.1) Et dyrs selektive respons er begrænset til det motoriske adfærd niveau. De formodede indsigt hos de højere dyr befinder sig på motorisk niveau og viser sig normalt først efter at have gjort erfaringer med motoriske forsøg og fejl. Mennesket er i stand til at

udøve videnskabelig, moralsk og åndelig indsigt før enhver udforskning eller eksperimentering.

16:7.3 (193.2) Kun en personlighed kan vide, hvad den gør, før den gør det; det er kun personligheder har indsigt forud for erfaringen. En personlighed kan se før den springer og kan derfor lære af at se såvel som af at springe. Et ikke personligt dyr lærer normalt kun ved at springe.

16:7.4 (193.3) Som et resultat af erfaring bliver et dyr i stand til at undersøge de forskellige måder at nå et mål og vælge en tilgang baseret på indhøstede erfaringer. Men en personlighed kan også undersøge selve målet og fælde dom over dets virkelighed, dets værdi. Intelligens alene kan skelne mellem de bedste måder at opnå vilkårlige mål, men et moralsk væsen besidder en indsigt, der gør det muligt for vedkommende, at skelne mellem såvel mål som mellem middel. Og når et moralsk væsen vælger dyd er det trods alt intelligent. Han ved hvad han gør, hvorfor han gør det, hvor han er på vej hen og hvordan han skal komme dertil.

16:7.5 (193.4) Når mennesket ikke formår at skelne mellem målene for sin jordiske stræben, befinder det sig fungerende på det dyriske niveau af eksistens. Det har undladt at gøre anvendelse af de overlegne fordele ved materiel skarpsindighed, moralsk skelnen og åndelig indsigt, som er en integreret del af hans kosmiske sinds begavelse som personligt væsen.

16:7.6 (193.5) Dyd er retfærdighed—samklang med kosmos. At nævne dyder er ikke at definere dem, men at efterleve dem er at kende dem. Dyd er ikke kun viden, endnu ikke visdom men snarere

virkeligheden af progressiv erfaring i opnåelsen af stigende niveauer af kosmisk præstation. I det dødelige menneskes daglige liv virkeliggøres dyden ved konsekvens at vælge det gode frem for det onde, og en sådan evne til at vælge er bevis på på besiddelsen af en moralsk natur.

16:7.7 (193.6) Menneskets valg mellem godt og ondt påvirkes ikke kun af skarpheden i dets moralske natur, men også af sådanne påvirkninger som uvidenhed, umodenhed, og vildfarelse. Proportionssans spiller også en rolle i udøvelsen af dyd, fordi ondskab kan blive begået, når det mindre gode vælges i stedet for det større gode som følge af fordrejning eller bedrag. Kunsten at foretage relative vurderinger eller sammenlignende målinger indgår i udøvelsen af dyderne på det moralske område.

16:7.8 (193.7) Menneskets moralske natur ville være impotent uden målekunsten, den skelnen, der er indeholdt i evnen til at undersøge betydninger. På samme måde ville moralsk valg være forgæves uden den kosmiske indsigt, som giver bevidstheden om åndelige værdier. Fra et intelligenssynspunkt stiger mennesket til niveauet af et moralsk væsen, fordi det er udstyret med personlighed.

16:7.9 (193.8) Moral kan aldrig fremmes ved lov eller med vold. Det er et personligt og frivilligt sag, og skal udsprede af smitten fra kontakten mellem moralsk duftene personer og dem som er moralsk mindre modtagelige, men som også i et vist omfang ønsker at gøre Faderens vilje.

16:7.10 (193.9) Moralske handlinger er de menneskelige præstationer, som ker karakteriseret ved den højeste intelligens, styret af selektiv skelnen i valget overordnede mål, såvel som i valget af moralske midler til at opnå disse mål. En sådan adfærd er dydig. Den højeste dyd er derfor helhjertet at vælge at gøre Faders vilje i himlen.

8. Urantiapersonlighed

16:8.1 (194.1) Den Universelle Fader skænker personlighed til talrige ordener af væsener, der fungerer på forskellige niveauer af universets virkelighed. Menneskevæsener på Urantia er begavet med personlighed af den endelige-dødelige type, der fungerer på niveau med Guds opstigende sønner.

16:8.2 (194.2) Selvom vi næppe kan påtage os at definere personlighed, kan vi forsøge at redegøre for vor forståelse af de kendte faktorer, der behøves for at forme den helhed af materielle, mentale og åndelige energier, hvis indbyrdes sammensætning udgør den mekanisme hvori, hvorpå og hvormed den Universelle Fader fårårsager sin skænkede personlighed til at fungere.

16:8.3 (194.3) Personlighed er en unik gave af oprindelig natur, hvis eksistens er uafhængig af og forudgående til overdragelsen af Tankeretteren. Ikke desto mindre forøger Retterens tilstedeværelse personlighedens kvalitative manifestation. Tankerettere, når de kommer fra Faderen, er identiske af natur, men personligheden er forskelligartet, original og enestående; og manifestationen af

personlighed er yderligere betinget og kvalificeret af naturen og kvaliteterne af de tilknyttede energier af en materiel, mental og åndelig natur, som udgør det organismemæssige legeme for personlighedsmanifestationen.

16:8.4 (194.4) Personligheder kan være lignende men de er aldrig det samme. Personer af en given serie, type, orden eller mønster kan ligne hinanden og gør det, men de er aldrig identiske. Personlighed er det særpræg ved et individ som vi *kender*, og som gør det muligt for os, at identificere dette væsen engang i fremtiden, uanset arten og omfanget af ændringer i form, sind eller åndestatus. Personlighed er den del af enhver person, som gør det muligt for os at genkende og helt sikkert identificere den person som den, vi tidligere har kendt, uanset hvor meget personen kan have ændret sig som følge af modificerede udtryk og manifestationer af hans personlighed.

16:8.5 (194.5) Skabningspersonlighed er kendetegnet ved to selvmanifesterende og karakteristiske fænomener af dødelige reaktive adfærd; selvbevidsthed og den dertil tknyttede relative frie vilje.

16:8.6 (194.6) Selvbevidsthed består af intellektuel bevidsthed om personlighedens aktuelitet; det inkluderer evnen til at genkende andre personligheders virkelighed. Det indikerer kapacitet til individualiseret oplevelse i og med kosmiske realiteter, svarende til opnåelsen af identitetsstatus i universets personlighedsforhold. Selvbevidsthed indebærer anerkendelse af virkeligheden af sindets

betjening og realiseringen af relativ uafhængighed af kreativ og bestemmende fri vilje.

16:8.7 (194.7) Den relative frie vilje, som kendetegner den menneskelige personligheds selvbevidsthed, er involveret i:

16:8.8 (194.8) 1. Moralsk beslutning, højeste visdom.

16:8.9 (194.9) 2. Åndeligt valg, sandhedsindsigt.

16:8.10 (194.10) 3. Uselvisk kærlighed, broderskabstjeneste.

16:8.11 (194.11) 4. Målrettet samarbejde, gruppeloyalitet.

16:8.12 (194.12) 5. Kosmisk indsigt, forståelse af universets betydninger.

16:8.13 (194.13) 6. Personligheds hengivenhed, helhjertet hengivelse til at gøre Faderens vilje.

16:8.14 (195.1) 7. Tilbedelse, den oprigtig stræben efter guddommelige værdier og den helhjertede kærlighed til den guddommelige Værdigiver.

16:8.15 (195.2) Urantia-typen af menneskelig personlighed kan ses som fungerende i en fysisk mekanisme, der består af den planetariske modifikation af Nebadon-typen af organisme, der tilhører den elektrokemiske orden af livsaktivering og er udstyret med Nebadon-ordenen i Orvonton-serien af det kosmiske sind af forældrebaseret reproduktionsmønster. Overdragelsen af den guddommelige personlighedsgave til en sådan sindsbegavet dødelig mekanisme giver kosmisk medborgerskab værdighed og sætter en sådan dødelig skabning i stand til straks at blive reaktiv over for den konstitutive anerkendelse af de tre grundlæggende sindsvirkeligheder i kosmos:

- 16:8.16 (195.3) 1. Den matematiske eller logiske anerkendelse af ensartetheden af fysiske årsagssammenhæng.
- 16:8.17 (195.4) 2. Den fornuftige erkendelse af forpligtelsen til moralsk adfærd.
- 16:8.18 (195.5) 3. Trosforståelsen, af fællesskabstilbedelsen af Guddommen, forbundet med den kærlighedsfulde tjeneste af menneskeheden.
- 16:8.19 (195.6) Den fulde funktion af en sådan personlighedsbegavelse er den begyndende erkendelse af Guddommens slægtskab. Et sådan selv, der er beboet af et førpersonligt fragment af Gud Faderen, er i sandhed og i virkeligheden en åndelig Guds søn. Et sådant væsen afslører ikke kun evnen til at modtage gaven fra den guddommelige tilstedeværelse, men udviser også en reaktiv reaktion på personlighed-tyngdekraftskredsløbet i Paradisfaderen for alle personligheder.

9. Virkeligheden af menneskelig bevidsthed

- 16:9.1 (195.7) Det personlige væsen, der er udstyret med kosmiske sind og beboet med Retter, har en medfødt erkendelses-realisering af energivirkelighed, sindsvirkelighed, og åndsvirkelighed. Viljevæsenet er således udstyret til at skelne Guds kendsgerning, lov og kærlighed. Bortset fra disse tre uomstødelige elementer i den menneskelige

bevidsthed, så er al menneskelig erfaringer i virkeligheden subjektive, undtagen den intuitive erkendelse af gyldighed, der knytter sig til *foreningen* af disse tre universets virkelighedsreaktioner af kosmiske erkendelse.

16:9.2 (195.8) Den dødelige, der skelner Gud er i stand til at fornemme foreningsværdien af disse tre kosmiske kvaliteter i udviklingen af den overlevende sjæl, menneskets højeste opgave i det fysiske tabernakel, hvor det moralske sind samarbejder med den iboende guddommelige ånd for at dualisere den udødelige sjæl. Fra sin tidligste begyndelse er sjælen *virkelig*; den har kosmiske overlevelseskvaliteter.

16:9.3 (195.9) Hvis det dødelige menneske ikke formår at overleve den naturlige død, overlever de virkelige åndelige værdier af hans menneskelige oplevelse som en del af Tankeretterens fortsatte oplevelse. Personlighedsværdierne for en sådan ikke-overlevende fortsætter som en faktor i den aktualiserende Højeste Væsens personlighed. Sådanne vedvarende personlighedskvaliteter er berøvet identitet, men ikke erfaringsmæssige værdier, der er akkumuleret under det jordiske liv i kødet. Identitetens overlevelse er afhængig af overlevelsen af den udødelige sjæl af morontiastatus og tiltagende guddommelig værdi. Personlighedens identitet overlever i og ved sjælens overlevelse.

16:9.4 (195.10) Menneskets selvbevidsthed indebærer anerkendelse af virkeligheden af andre selv end det bevidste selv og medfører desuden, at en sådan bevidsthed er gensidig; at selvet er kendt som det kender. Dette er synliggjort på en rent menneskelig måde i

menneskets sociale liv. Du kan imidlertid ikke blive lige så absolut sikker på et medmenneskes virkelighed som på virkeligheden af Guds tilstedeværelse, der lever indeni dig selv. Den sociale bevidsthed er ikke umistelig ligesom gudsbevidstheden; den er en kulturel udvikling og er afhængig af viden, symboler og bidrag fra menneskets konstituerende begavelser—videnskab, moral og religion. Og når disse kosmiske gaver udgør, socialiseret civilisationen.

16:9.5 (196.1) Civilisationer er ustabile fordi de ikke er kosmiske; de har ikke en naturlig tilknytning til menneskeslægtens individer. De skal næres af de kombinerede bidrag fra menneskets konstituerende faktorer—videnskab, moral og religion. Civilisationer kommer og går, men videnskab, moral og religion overlever altid nedbruddet.

16:9.6 (196.2) Jesus åbenbarede ikke kun Gud for mennesket, men han gjorde også en ny åbenbaring af mennesket for sig selv og andre mennesker. I Jesu liv ser man mennesket fra sin bedste side. Mennesket bliver således virkelig smukt, fordi Jesus havde så meget af Gud i sit liv, og erkendelsen (anerkendelsen) af Gud er umistelig og konstituerende i alle mennesker.

16:9.7 (196.3) Uselviskhed, bortset fra forældreinstinktet, er ikke helt naturligt, andre mennesker er ikke naturligt elsket eller socialt tjent. Det kræver oplysning af fornuften, moralen, og religionens trang, gudsbevidsthed, for at skabe en uselvisk og altruistisk samfundsorden. Menneskets egen personlighedsbevidsthed, selvbevidsthed, er også direkte afhængig af selve denne kendsgerning med bevidsthed om andres eksistens, denne medfødte evne til at

genkende og forstå virkeligheden af andre personligheder, lige fra det menneskelige til det guddommelige.

16:9.8 (196.4) Uselvsk social bevidsthed må i grunden være en religiøs bevidsthed; det vil sige, hvis den er objektiv, ellers er det en ren subjektiv filosofisk abstraktion og derfor uden kærlighed. Kun et individ som kender Gud kan elske en anden person, som han elsker sig selv.

16:9.9 (196.5) Selvbevidsthed er i sin essens en fællesskabs bevidsthed. Gud og menneske, Faderen og søn, Skaber og skabning. I den menneskelige selvbevidsthed er fire univers virkelighedserkendelser latente og medfødte indsigter:

- 16:9.10 (196.6) 1. Søgen efter viden, videnskabens logik.
- 16:9.11 (196.7) 2. Søgen efter moralske værdier, pligtfølelse.
- 16:9.12 (196.8) 3. Søgen efter åndelige værdier, den religiøse oplevelse.
- 16:9.13 (196.9) 4. Søgen efter personlighedsværdier, evnen til at genkende Guds virkelighed som en personlighed og den samtidige erkendelse af vores broderlige forhold til andre personligheder.

16:9.14 (196.10) Du bliver bevidst om mennesket som din skabningsbror, fordi du allerede er bevidst om Gud som din Skaberfader. Faderskab er det forhold, hvorfra vi ræsonnerer os til erkendelse om broderskab. Og Faderskab bliver, eller kan blive, en universvirkelighed for alle moralske skabninger, fordi Faderen selv har skænket personlighed til alle sådanne væsener og forbundet dem inden for rækkevidden af det universelle personlighedskredsløb. Vi

tilbeder Gud, først, fordi *han er*, derefter, fordi *han er i os*, og til sidst, fordi *vi er* i ham.

16:9.15 (196.11) Er det underligt, at det kosmiske sind skulle være selvbevidst om sin egen kilde, den Uendelige Ånds uendelige sind, og samtidig være bevidst om de fjerntliggende universers fysiske virkelighed, den Evige Søns åndelige virkelighed og den Universelle Faders personlighedsvirkelighed?

16:9.16 (196.12) [Sponsoreret af en Universel Censor fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 16](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 18](#) >>

Kapitel 17

De Syv Højeste Åndegrupper

17:0.1 (197.1) DE SYV Højeste Åndegrupper er de universelle koordinerende ledere af den syv segmenterede administration af storuniverset. Selv om alle er klassificeret blandt den Uendelige Ånds funktionelle familie, klassificeres de følgende tre grupper sædvanligvis som børn af Paradistreenigheden:

17:0.2 (197.2) 1. De Syv Mesterånder.

17:0.3 (197.3) 2. De Syv Højeste Ledere.

17:0.4 (197.4) 3. De Reflekteende Ånder.

17:0.5 (197.5) De resterende fire grupper er tilvejebragt ved de kreative handlinger af den Uendelige Ånd eller af hans medarbejdere med skaberstatus:

17:0.6 (197.6) 4. De Reflekterende Billedhjælpere.

17:0.7 (197.7) 5. Kredsløbenes Syv Ånder.

17:0.8 (197.8) 6. Lokaluniversernes Skabende Ånder.

7. De Bistående Sindsånder.

Disse syv ordener er i Uversa kendt som de syv grupper af Højeste Ånder. Deres funktionsområde strækker sig fra de Syv Mesterånders personlige tilstedeværelse i periferien af den evige ø, gennem Ånders syv Paradis-satellitter, Havona- kredsløbene, superuniversernes regeringer og lokaluniversernes administration og overvågning, selv til adjutanternes ydmyge tjeneste, der er skænket det evolutionære sinds riger i verdener af tid og rum.

De Syv Mesterånder er de koordinerende ledere af dette vidt udbredte administrations område. I nogle spørgsmål, der vedrører den administrative regulering af organiseret fysisk kraft, sindsenergi og upersonlig åndstjeneste, handler de personligt og direkte, og i andre fungerer de gennem deres mangeartede medarbejdere. I alle sager af udøvende karakter—kendelser, regler, justeringer og administrative beslutninger—handler Mesterånderne i personerne af de Syv Højeste Ledere. I centraluniverset kan Mesterånderne fungere gennem de Syv Ånder i Havona-kredsløbene; i de syv superuniversers hovedkvarterer åbenbarer de sig selv gennem de Reflekterende Ånders kanal og handler gennem personerne fra Dagenes Ældste, med hvem de står i personlig kontakt via de Reflekterende Billedhjælperne.

De Syv Mesterånder kontakter ikke direkte og personligt universadministrationen under Dagenes Ældste domstole. Jeres lokalunivers administreres som en del af vort superunivers af Orvontons Mesterånd, men hans funktion i forhold til de indfødte væsener i Nebadon er umiddelbart udført og instrueret af den

Skabende Moderånd bosiddende på Salvington, hovedkvarteret i jeres lokalunivers.

1. De syv højeste Ledere

17:1.1 (198.1) Mesteråndernes udøvende hovedkvarterer optager den Uendelige Ånds syv Paradis satellitter, som kredser omkring den centrale Ø mellem den Evige Søns strålende sfærer og Havonas inderste kredsløb. Disse udøvende sfærer er under ledelse af de Højeste Ledere, en gruppe på syv, blev treeniget af Faderen, Sønnen og Ånden i overensstemmelse med de Syv Mesterånders specifikationer for væsener af en type, der kunne fungere som deres universelle repræsentanter.

17:1.2 (198.2) Mesterånderne opretholder kontakt med de forskellige divisioner af superuniversets regeringer gennem disse Højeste Ledere. Det er dem, der i meget høj grad bestemmer de grundlæggende strukturelle tendenser i de syv superuniverser. De er ensartet og guddommeligt perfekte, men de besidder også forskellige personligheder. De har intet præsiderende hoved; hver gang de mødes sammen vælger de en af dem til at præsidere over det fælles råd. Med jævne mellemrum rejser de til Paradiset for at sidde i råd med de syv mesterånder.

17:1.3 (198.3) De Syv Højeste Ledere fungerer som storuniversets administrative koordinatore, de kunne betegnes som bestyrelsen for

den administrerende direktør for skabelsen efter Havona. De er ikke optaget af Paradisets interne anliggender, og de styrer deres begrænsende sfærer af Havona aktivitet gennem Kredsløbenes Syv Ånder. Ellers er der få grænser for omfanget af deres tilsyn; de engagerer sig i ledelsen af fysiske, intellektuelle og åndelige ting; de ser alt, hører alt, kender alt, føler alt, til og med ved alt som sker i de syv superuniverser og i Havona.

17:1.4 (198.4) Disse Højeste Ledere udarbejder ikke politikker, og de ændrer heller ikke universets procedurer; de beskæftiger sig med udførelsen af de guddommelige planer, som de Syv Mesterånder har bekendtgjort. De griber heller ikke ind i Dagenes Ældstes styre i superuniverserne eller i Skabersønnernes suverænitet i lokaluniverserne. De er koordinerende ledere, hvis funktion det er at gennemføre den kombinerede politik, som alle behørigt konstituerede herskere i storuniverset fører.

17:1.5 (198.5) Hver af lederne og faciliteterne i hans sfære er afsat til den effektive administration af et enkelt superunivers. Den Højeste Leder nummer et som fungerer på udøvende sfære nummer et, er helt og holden optaget med anliggenderne i superunivers nummer et, og så videre til Højeste Leder nummer syv, der arbejder fra Åndens syvende Paradissatellit og som bruger sine energier på forvaltningen af det syvende superunivers. Navnet på denne syvende sfære er Orvonton, for Åndens Paradissatellitter har det samme navn som deres tilsvarende superunivers; i virkeligheden blev superuniverserne opkaldt efter dem.

17:1.6 (198.6)

På den udøvende sfære af det syvende superunivers støder personalet, der er engageret i at holde Orvontons anliggender ved lige, ind i tal ud over menneskelig fatteevne og omfatter praktisk talt alle ordener af himmelsk intelligens. Alle superuniversernes tjenester til udsendelse af personligheder (undtagen Inspirerede Treenighedsånder og Tankerettere) passerer gennem en af disse syv udøvende verdener på deres universelle rejser til og fra Paradis, og her føres de centrale registre for alle personligheder, der er skabt af den Tredje Kilde og Center, og som fungerer i superuniverserne. Systemet af materielle, morontielle og åndelige registre i en af disse åndens udøvende verdener forbløffer selv et væsen af min orden.

17:1.7 (199.1)

De Højeste Leders nærmeste underordnede består for størstedelen af treenigede sønner af Paradis-Havona personligheder og af treenigede efterkommere af de glorificerede dødelige kandidater fra den årelange uddannelse af den opstigende plan i tid og rum. Disse treenigede sønner er udpeget til tjeneste hos de Højeste Ledere af lederen for det Højeste Råd for Paradisets Finalitkorps.

17:1.8 (199.2)

Hver Højeste Leder har to rådgivende kabinetter: Børnene af den Uendelige Ånds i hver superunivers hovedkvarter vælger repræsentanter fra deres egne rækker til at tjene i tusinde år i deres Højeste Leders primære rådgivende kabinet. I alle spørgsmål, der berører tidens opstigende dødelige, er der et andet kabinet, bestående af dødelige, der opnår Paradiset og af treenigede sønner af glorificerede dødelige; dette organ vælges af de perfektionerende og opstigende væsener, der midlertidigt opholder sig i de syv

superuniversers hovedkvarterer. Lederne af alle andre aktiviteter udnævnes af de Højeste Ledere.

17:1.9 (199.3) Fra tid til anden finder store konklaver sted på disse Åndens Paradissatellitter. Treenigede sønner, der er tildelt disse verdener, sammen med opstigende, der har opnået Paradiset, samles med åndepersonlighederne fra den Tredje Kilde og Center i genforeninger af kampene og triumferne i den opstigende karriere. De Højeste Ledere præsiderer altid over disse broderlige sammenkomster.

17:1.10 (199.4) Én gang i hvert af Paradisets årtusinde forlader de syv Højeste Ledere deres autoritetssæder og begiver sig til Paradiset, hvor de holder deres tusindårige konklave af universel hilsen og ønsker til skabelsens intelligente herskare. Denne begivenhedsrige begivenhed finder sted i umiddelbar nærværelse af Majeston, lederen for alle reflekterende åndegrupper. Og de er således i stand til at kommunikere samtidig med alle deres medarbejdere i storuniverset gennem den unikke funktion af universel reflektivitet

2. Majeston—Lederen for Refleksion

17:2.1 (199.5) De Reflekterende Ånder er af guddommelig treenighedsoprindelse. Der er halvtreds af disse enestående og i nogen grad mystiske væsener. Syv af disse ekstraordinære personligheder blev skabt på en gang og hver af disse kreative

episoder blev effektueret af en forbindelse mellem Paradistreenigheden og en af de Syv Mesterånder.

17:2.2 (199.6) Denne betydningsfulde hændelse, som indtræf i tidernes morgen, repræsenterer den indledende indsats af de Højeste Skaberpersonligheder, repræsenteret af Mesterånderne, for at fungere som medskabere med Paradis Treenigheden. Denne forening af de Højeste Skaberes skabende styrke med Treenighedens kreative potentialer er selve kilden til det Højeste Væsens aktualitet. Derfor, da den reflekterende skabelses cyklus havde løbet sit forløb, da hver af de syv mesterånder havde fundet perfekt kreativ synkronisering med Paradisets Treenighed, da den 49. Reflekterende Ånd var blevet personlig, så opstod en ny og vidtrækkende reaktion i Guddommens Absolutte, som gav det Højeste Væsen nye personlighedsrettigheder og kulminerede i personaliseringen af Majeston, reflektivitetslederen og Paradisets centrum for alt arbejdet udført af de 49 Reflekterende Ånder og deres associerede i universets univers.

17:2.3 (200.1) Majeston er en virkelig person, det personlige og ufejlbarlige centrum for refleksionsfænomenet i alle tidens og rummets syv superuniverser. Han opretholder permanent hovedkvarter i Paradiset nær altings centrum ved mødepladsen for de Syv Mesterånder. Han er udelukkende engageret med koordineringen og vedligeholdelsen af refleksionstjenesten i den vidtstrakte skabelse; han er ikke på anden måde involveret i administrationen af universets anliggender.

17:2.4 (200.2)

Majeston er ikke inkluderet i vores katalog af paradispersonligheder, fordi han er den eneste eksisterende guddommelighedspersonlighed skabt af det Højeste Væsen i funktionel forbindelse med Guddomsabsoluttet. Han er en person, men han er udelukkende og tilsyneladende automatisk beskæftiget med denne ene fase af universets økonomi; han fungerer nu ikke i nogen personlig egenskab i forhold til andre (ikke-reflekterende) ordener af universets personligheder.

17:2.5 (200.3)

Skabelsen af Majeston signalerede det Højeste Væsens første kreative handling. Denne vilje til handling var frivillig i det Højeste Væsen, men den overvældende reaktion fra Guddommens Absolutte var ikke forudkendt. Ikke siden Havona fremtrådte i evigheden havde universet været vidne til en så enorm faktualisering af en så gigantisk og vidtstrakt sammenstilling af styrke og koordinering af funktionelle åndelige aktiviteter. Guddomsresponsen på det Højeste Væsens og hans medarbejderes kreative viljer var langt ud over deres målrettede hensigt og langt over deres konceptuelle forudsigelser.

17:2.6 (200.4)

Vi er i ærefrygt for muligheden for, hvad de fremtidige tidsaldre, hvor den Højeste og den Ultimative kan opnå nye niveauer af guddommelighed og stige op til nye områder af personlighedsfunktion, kan være vidne til i områderne af guddommeliggørelse af endnu andre uventede og uanede væsener, som vil besidde uanede kræfter til forbedret universel koordinering. Der synes ikke at være nogen grænse for Guddomsabsolutets

potentielle respons på en sådan forening af forholdet mellem den erfaringsmæssige Guddom og den eksistentielle Paradistreenighed.

3. De reflekterende ånder

17:3.1 (200.5) De niogfyrre Reflekterende Ånder er af treenighedsoprindelse, men hver af de syv kreative episoder, der ledsagede deres fremkomst frembragte en type væsen som i natur, der i karakteristikaerne kendetegnede Mesterånden, der havde del i deres tilblivelse. således reflekterer de på forskellig vis naturerne og karakterer i de syv mulige kombinationer af foreningen af den Universelle Faders, den Evige Søns og den Uendelige Ånds guddommelighedskarakteristika. Af denne grund er det nødvendigt at have syv af disse reflekterende Ånder i hvert superunivers hovedkvarter. En af hver af de syv er påkrævet for at opnå den perfekte refleksion af alle faser af hver mulig manifestation af Paradisets tre Guddomme, da sådanne fænomener kan iforekomme i en del af de syv superuniverser. En af hver type blev derfor tildelt tjeneste i hvert af superuniverserne. Disse grupper på syv forskellige Reflekterende Ånder opretholder hovedkvarterer i superuniversernes hovedstæder, i hvert riges reflekterende fokus, og dette er ikke identisk med punktet om åndelig polaritet.

17:3.2 (200.6) De Reflekterende Ånder har navne, men disse betegnelser er ikke åbenbaret på rumverdenerne. De angår disse

væseners natur og karakter og er en del af et af de syv universelle mysterier i Paradisets hemmelige sfærer.

17:3.3 (201.1) Egenskaben af refleksivitet, fænomenet af sindsniveauerne hos Samforeneren, det Højeste Væsen og Mesterånderne, kan overføres til alle væsener, der er involveret i arbejdet med dette enorme system af universel intelligens Og heri er et stort mysterium: Hverken Mesterånderne eller Paradisets Guddomme, individuelt eller kollektivt, afslører disse styrker til koordineret universel refleksivitet, ligesom de er manifesteret i disse niogfyrre Majestons forbindelsespersonligheder, og alligevel er de skaberne af alle disse vidunderlige begavede væsener. Guddommelig arvelighed afslører nogle gange i skabninger visse egenskaber, som ikke kan spores hos Skaberen.

17:3.4 (201.2) Personalet i refleksionstjenesten, med undtagelse af Majeston og de reflekterende ånder, er alle skabninger af den Uendelige Ånd og hans nærmeste medarbejdere og underordnede. De reflekterende ånder i hvert superunivers er skaberne af deres Reflekterende Billedhjælpere, deres personlige stemmer ved Dagenes Ældstes domstol.

17:3.5 (201.3) De Reflekterende Ånder er ikke kun transmitterende agenter, de er også tilbageholdende personlighederne. Deres afkom, sekonaferne er også informationslagrende eller registrerende personligheder. Alt af sand åndelig værdi er registreret i dublet, og et indtryk bevares i det personlige udstyr hos et eller andet medlem af en af de talrige ordener af sekorafiske personligheder, der tilhører den store stab af de Reflekterende Ånder.

17:3.6 (201.4)

Universernes formelle optegnelser føres opad af registratorenglene, men de sande åndelige optegnelser samles ved refleksivitet og bevares i sindet af tilpassende og egnede personligheder som hører til den Uendelige Ånds familie. Disse er de *levende* optegnelser i modsætning til de formelle og *døde* optegnelser fra universet, og de er perfekt bevaret i de levende sind hos den Uendelige Ånds registrerende personligheder.

17:3.7 (201.5)

Refleksionsorganisationen er også hele skabelsens nyhedsindsamling og dekret-formidlingsmekanisme. Den er i konstant drift i modsætning til den periodiske funktion af de forskellige udsendelsestjenester.

17:3.8 (201.6)

Alt af betydning der sker i et lokalunivers hovedkvarter reflekteres i sagens natur til hovedstaden i dets superunivers. Og omvendt, reflekteres alt af betydning for lokaluniverserne udad til lokaluniversersets hovedstæder fra hovedkvarteret i deres superunivers. Refleksivitetstjenesten fra tidens universer op til superuniverserne synes at virke automatisk eller selvvirkende, men det er den ikke. Det er alt sammen meget personligt og intelligent; dets præcision er et resultat af perfektion i personlighedssamarbejde og kan derfor næppe tilskrives Absolutternes upersonlige tilstedeværelse-forestillinger.

17:3.9 (201.7)

Selv om Tankerettere ikke deltager i driften af det universelle refleksivitetssystem, har vi al mulig grund til at tro, at alle Faderfragmenter er fuldt opmærksomme på disse transaktioner og er i stand til at benytte sig af deres indhold.

17:3.10 (201.8) I den nuværende universalder synes rumrækkevidden af ekstra-Paradise-reflektivitetstjenesten at være begrænset af periferien af de syv superuniverser. Ellers synes denne tjenestes funktion at være uafhængig af tid og rum. Den synes at være uafhængig af alle kendte subabsolutte universkredsløb.

17:3.11 (201.9) I hovedkvarteret for hvert superunivers fungerer den reflekterende organisation som en adskilt enhed, men ved visse specielle lejligheder, under ledelse af Majeston, kan alle syv operere i universel forening, som i tilfælde af jubilæet, der er foranlediget af afviklingen af et helt lokalunivers i lys og liv og på tidspunktet for de tusindårige hilsener af de syv højeste ledere.

4. De Reflekterende Billedhjælpere

17:4.1 (202.1) De niogfyrre Reflekterende Billedhjælpere blev skabt af de Reflekterende Ånder og der findes kun syv hjælpere i hvert superunivers hovedkvarter. Den første kreative handling af de syv Reflekterende Ånder i Uversa var produktionen af deres syv billedhjælpere, hvor hver Reflekterende Ånd skabte sin egen billedhjælper. Billedhjælperne er i visse egenskaber og karakteristika perfekte reproduktioner af deres Reflekterende Moderånder, de er virtuelle kopier men mangler egenskaben reflektivitet. De er sande billeder og fungerer konstant som kommunikationskanalen mellem de Reflekterende Ånder og superuniversernes autoriteter. Billedhjælperne er ikke kun assistenter, de repræsenterer virkelige

deres respektive Åndeforældre, de er *billeder*, og de er tro mod deres navn.

17:4.2 (202.2) De Reflekterende Ånder er selv sande personligheder men af en sådan orden, at de er uforståelige for materielle væsener. Selv på et superunivers hovedkvarterssfære har de brug for hjælp fra deres billedhjælpere i al personlig omgang med Dagenes Ældste og deres medarbejdere. I kontakten mellem Billedhjælperne og Dagenes Ældste fungerer en enkelt Hjælper undertiden tilfredsstillende, mens der ved andre tilfælde behøves to, tre, fire, eller til og med alle syv for at få en fuldstændig og korrekt præsentation af den kommunikation, der er betroet deres transmission. Ligeledes modtages Billedhjælpernes meddelelser på forskellig vis af en, to, eller alle tre af Dagenes Ældste, alt efter hvad indholdet af kommunikationen måtte kræve.

17:4.3 (202.3) Billedhjælperne tjener for evigt ved deres forældres ånders side, og de har til deres rådighed et utroligt stort antal hjælpende sekonafer. Billedhjælperne fungerer ikke direkte i forbindelse med de opstigende dødeliges uddannelsesverdenerne. De er tæt forbundet med efterretningstjenesten i den universelle plan for de dødeliges udvikling, men i kommer ikke i personlig kontakt med dem når I opholder jer i Uversa skolerne, fordi disse tilsyneladende personlige væsener mangler vilje; de udøver ingen valg. De er sande billeder, der helt og holdent reflekterer den enkelte Ånde forældres personlighed og sind. Som orden har de opstigende dødelige ikke intim kontakt med refleksivitet. Der vil altid være et eller andet

væsen af den reflekterende natur mellem jer og selve driften af denne tjeneste.

5. Kredsløbenes syv ånder

17:5.1 (202.4) Havona kredsløbenes Syv Ånder udgør tilsammen den upersonlige repræsentation af den Uendelige Ånd og de Syv Mesterånders på centraluniversets syv kredsløb. De er Mesteråndernes tjenere, hvis kollektive afkom de er. Mesterånderne tilvejebringer en distinkt og diversificeret administrativ individualitet i de syv superuniverser. Gennem disse ensartede Ånder i Havona-kredsløbene er de i stand til at give centraluniverset en forenet, ensartet og koordineret åndelig overvågning.

17:5.2 (202.5) De syv kredsløbsånder er hver især begrænset til at gennemtrænge et enkelt Havona-kredsløb. De er ikke direkte involveret i regimerne for Dagenes Evige, herskerne over de enkelte Havona-verdener. Men de er i samarbejde med de Syv Højeste Ledere og de synkroniserer med den Højeste Væsens tilstedeværelse i centraluniverset. Deres arbejde er helt begrænset til Havona.

17:5.3 (203.1) Disse kredsløbsånder tager kontakt med dem, der opholder sig i Havona, gennem deres personlige afkom, tredje gradens supernafer. Selv om kredsløbsånderne eksisterer side om side med de syv mesterånder, fik deres funktion i skabelsen af tredje gradens supernafer ikke større betydning, før tidens første pilgrimme ankom til Havonas ydre kredsløb i Grandfanda's dage.

17:5.4 (203.2)

Efterhånden som du bevæger dig fra kredsløb til kredsløb i Havona, vil du lære om kredsenes ånder, men du vil ikke være i stand til at have et personligt fællesskab med dem, selv om du personligt kan nyde og genkende den upersonlige tilstedeværelse af deres åndelige indflydelse.

17:5.5 (203.3)

Kredsløbsånderne er beslægtet med de indfødte indbyggere i Havona på samme måde som Tankeretterne er beslægtet med de dødelige væsener, der bor i de evolutionære universers verdener. Ligesom Tankeretterne er kredsløbsånderne upersonlige, og de omgås Havona-væsenernes perfekte sind på samme måde, som den Universelle Faders upersonlige ånder bor i de dødelige menneskers begrænsede sind. Men kredsløbsånderne bliver aldrig en permanent del af Havona-personlighederne.

6. Lokaluniversets skabende ånder

17:6.1 (203.4)

Meget, af det der vedrører de Skabende Ånders natur og funktion i lokaluniverset, hører egentlig til fortællingen om deres tilknytning til Skabersønnerne i organiseringen og forvaltningen af de lokale skabelser; men der er mange træk ved disse vidunderlige væseners erfaringer fra før lokaluniverset, som kan fortælles, som en del af denne diskussion om de syv grupper af Højeste Ånder.

17:6.2 (203.5)

Vi er fortrolige med seks faser af karrieren for et lokalunivers Moderånd, og vi spekulerer meget over

sandsynligheden for en syvende aktivitetsfase. Disse forskellige eksistensstadier er:

17:6.3 (203.6) 1. *Indledende Paradis- differentiering.* Når en Skabersøn bliver personliggjort af den Universelle Fader og den Evige Søns fælles handling, sker der samtidig i den Uendelige Ånds person det, der er kendt som “højeste komplementære reaktion”. Vi forstår ikke arten af denne reaktion, men vi forstår, at den betegner en iboende ændring af de personaliserbare muligheder, som er indeholdt i Samskaberens kreative potentiale. Fødslen af en samordnet Skabersøn signalerer fødslen i den Uendelige Ånds person af potentialet for denne Paradissøns fremtidige lokalunivers ledsager. Vi er ikke bekendt med denne nye førpersonlige identifikation af entitet, men vi ved, at denne kendsgerning er medtaget i Paradisets optegnelser over en sådan Skabersøns karriere.

17:6.4 (203.7) 2. *Forberedende Skaberuddannelse.* Under den lange periode af forberedende uddannelse af en Mikael-Søn i organiseringen og administrationen af universer, gennemgår hans fremtidige ledsager yderligere udvikling af sit væsen og bliver gruppebevidst om skæbnen. Vi ved det ikke, men vi har mistanke om, at sådan en gruppebevidst entitet bliver rum-bevidst og påbegynder den indledende undervisning, der er en forudsætning for at tilegne sig åndefærdigheder i hendes fremtidige samarbejde med den komplementære Mikael i universets skabelse og administration.

17:6.5 (204.1)

3. *Den Fysiske Skabelsens Stadie.* På det tidspunkt, hvor den Evige Søn overdrager skabelsesopgaven til en Mikael-Søn, giver Mesterånden, der leder superuniverset, som denne nye Skabersøn er bestemt til, udtryk for “identifikationsbønnen” i nærvær af den Uendelige Ånd; og for første gang fremstår den efterfølgende skabende ånds entitet som adskilt fra den Uendelige Ånds person. Og fortsætter direkte frem til den bønfoldende Mesterånd og forsvinder umiddelbart straks fra vores genkendelse, og bliver tilsyneladende en del af denne Mesteråndens person. Den nyligt identificeret Skabende Ånd forbliver hos Mesterånden indtil det øjeblik, hvor Skabersønnen afrejser til eventyret i rummet; hvorefter Mesterånden overlader den nye åndelige ledsager i Skabersønnens varetægt samtidig med at han giver den åndelige ledsager en ansvarsopgave om evig troskab og grænseløs loyalitet. Og så opstår en af de mest dybt rørende episoder, der nogensinde forekommer i Paradiset. Den Universelle Fader taler i anerkendelse af den evige forening af Skabersønnen og den Skabende Ånd og som bekræftelse på overdragelsen af visse fælles administrative fuldmagter af Mesterånden af superuniversets jurisdiktion.

17:6.6 (204.2)

Den forenede Faders Skabersøn og den skabende ånd fortsætter derefter deres eventyr med at skabe universet. Og de arbejder sammen i denne form for sammenslutning gennem hele den lange og besværlige periode med den materielle organisering af deres univers.

17:6.7 (204.3)

4. *Den Livsskabende Æra.* Efter Skabersønnens erklæring om hensigt om at skabe liv, opstår der på Paradiset

“personaliseringsceremonierne” som de Syv Mesterånder deltager i og som den overvågende Mesterånd personligt oplever. Dette er et bidrag fra Paradisguddommen til individualiteten hos Skabersønnens Åndsfælle og bliver manifesteret for universet i fænomenet “det primære udbrud” i den Uendelige Ånds person. Samtidigt med dette fænomen i Paradis bliver Skabersønnens hidtil upersonlige åndelige ledsager praktisk taget en ægte person. Fremover og for evigt vil den samme lokalunivers Moderånd blive betragtet som en person og vil opretholde personlige relationer med alle personlighedsskarerne i den efterfølgende livsskabelse.

17:6.8 (204.4) 5. *Tidsaldrene efter Overdragelserne.* En anden og stor forandring indtræffer i den Skabende Ånds evigt videregående livsbane. når Skabersønnen returnerer til universets hovedkvarter efter fuldførelsen af sin syvende overdragelse og efter hans erhvervelse af fulde univers suverænitæt. Ved denne anledning, ophøjer den sejrende Skabersøn, foran universets forsamlede administratorer, Universets Moderånd til medsuverænitæt og anerkender Åndens ledsager som sin ligeværdige.

17:6.9 (204.5) 6. *Lysets og Livets Tidsalder.* Ved etableringen af lyset og livets æra indtræder lokaluniversets medregent i den sjette fase af en Skabende Ånds karriere. Men vi må ikke beskrive karakteren af denne store oplevelse. Sådanne ting hører til et fremtidigt udviklingsstadium i Nebadon.

17:6.10 (204.6)

7. *Den Uåbenbarede Livsbane*. Vi kender til disse seks faser af karrieren for et lokalunivers Moderånd. Det er uundgåeligt, at vi må spørge: Findes der en syvende karriere? Vi er opmærksomme på, at når finaliterne opnår, hvad der synes at være deres endelige skæbne som dødelige opstigende, bliver de registreret som indtrædende på sjette fase af åndernes karrieren. Vi formoder, at der forestår finaliterne endnu en anden og uåbenbaret karriere i universets tjeneste. Det er kun forventeligt, at vi ligeledes vil betragte Universets Moderånder som havende en uafsløret karriere foran sig, som vil udgøre deres syvende fase af personlig erfaring i universtjeneste og loyal samarbejde med Skaberen Mikael's orden.

7. De bistående sindsånder

17:7.1 (205.1)

Disse hjælpende ånder udgør den syvfoldige sindsoverdragelse fra et lokalunivers Moderånd til de levende skabninger af den fælles skabelse, af en Skabersøn og dennes Skabende Ånd. Denne overdragelse bliver mulig på det tidspunkt, hvor åndens ophøjes til status af personlighedspræogativer. Beretningen om de syv sindsånders natur og funktion hører mere passende til fortællingen om jeres lokalunivers Nebadon.

8. De højeste ånders funktioner

17:8.1 (205.2)

De Syv grupper af Højeste Ånder udgør kernen i den Tredje Kilde og Centers funktionelle familie, både som den Uendelige Ånd og som Samforeneren. De Højeste Ånders domæner strækker sig fra Treenighedens tilstedeværelse i Paradiset til sindets funktion af den evolutionære-dødelige orden på planeterne i rummet. På den måde forener de de faldende administrative niveauer og koordinerer de mange funktioner for deres personale. Uanset om det er en gruppe Reflekterende Ånder i forbindelse med Dagenes Ældste, en Skabende Ånd som handler sammen med en Mikael-Søn eller de Syv Mesterånder, der er omgivet af Paradistreenigheden, kan man overalt i centraluniverset, i superuniverset og i lokaluniverserne møde de Højeste Ånders aktivitet. De fungerer, på samme måde med Treenighedspersonlighederne af "Dagenes" orden og med Paradisets personligheder af "Sønnernes" orden.

17:8.2 (205.3)

Tilsammen med den Uendelige Moderånd er de Højeste Åndegruppe de umiddelbare skabere af den store skabningsfamilie af den Tredje Kilde og Center. Alle ordener af tjenende ånder udspringer af denne sammenslutning. Første grads supernafer har deres oprindelse i den Uendelige Ånd; anden grads væsener af denne orden skabes af Mesterånderne; tredje grads supernafer af Kredsløbenes Syv Ånder. De Reflekterende Ånder er kollektivt moderskabere til den storslået orden af engleskarer, de mægtige sekonafer i superuniversets tjenester. En Skabende Ånd er moderen til engleordenerne i en lokal skabelse; disse serafiske tjenere er originale i hvert lokalt univers, selv om de er formet efter mønstre fra

centraluniverset. Alle disse skabere af tjenende ånder er kun indirekte hjælp af den Uendelige Ånds centrale boplads, den oprindelige og evige moder til alle engletjenerne.

17:8.3 (205.4) De Syv grupper af Højeste Ånder er koordinatorene for den beboede skabelse. Sammenslutningen af deres ledende hoveder, de syv mesterånder, ser ud til at koordinere de vidtstrakte aktiviteter af Gud den Syvfoldige:

17:8.4 (205.5) 1. Kollektivt svarer Mesterånderne næsten til det guddommelige niveau af Paradisguddommernes Treenigheden.

17:8.5 (205.6) 2. Individuelt udtømmer de de primære associerbare muligheder for treenig Guddom.

17:8.6 (206.1) 3. Som diversificerede repræsentanter for Samforeneren udgør de arkiverne af det Højeste Væsens suverænitet i form af ånden-sind-styrke, som han endnu ikke personlig udøver.

17:8.7 (206.2) 4. Gennem de Reflekterende Ånder synkroniserer Dagenes Ældste superuniversets regeringer med Majeston, Paradisets centrum for universel refleksivitet.

17:8.8 (206.3) 5. I deres deltagelse i individualiseringen af lokaluniversernes Guddommelige Tjenere bidrager Mesterånderne til det sidste niveau af Gud den Syvfoldige, Skabersøn-Skaberåndens foreningen af lokaluniverserne.

17:8.9 (206.4) Funktionel enhed, som er iboende i Samforeneren, åbenbares for de udviklende universer i de Syv Mesterånder, hans primære personligheder. Men i fremtidens fuldkomne

superuniverser vil denne enhed utvivlsomt være uadskillelig fra den Højestes erfaringsmæssige suverænitet.

17:8.10 (206.5) [Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 17](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 19](#) >>

Kapitel 18

De Højeste Treenighedspersonligheder

18:0.1 (207.1) De Højeste Treenighedspersonligheder er alle skabt til specifik tjeneste. De er designet af den guddommelige Treenighed til opfyldelse af visse specifikke pligter, og de er kvalificerede til at tjene med perfektion af teknik og endelig hengivenhed. Der findes syv ordener af Højeste Treenighedspersonligheder:

- 18:0.2 (207.2) 1. Højestehedens Treenigede Hemmeligheder.
- 18:0.3 (207.3) 2. Dagenes Evige.
- 18:0.4 (207.4) 3. Dagenes Ældste.
- 18:0.5 (207.5) 4. Dagenes Fuldkomne.
- 18:0.6 (207.6) 5. Dagenes Yngste.
- 18:0.7 (207.7) 6. Dagenes Forenede.
- 18:0.8 (207.8) 7. Dagenes Trofaste.

18:0.9 (207.9) Disse væsener med administrativ fuldkommenhed er af et bestemt og endeligt antal. Deres skabelse er en forgangen begivenhed; der bliver ikke personliggjort flere.

18:0.10 (207.10) Overalt i storuniverset repræsenterer disse Højeste Treenighedspersonligheder Paradistreenighedens administrative politikker; de repræsenter retfærdigheden og *er* Paradistreenighedens udøvende domstol. De danner en indbyrdes forbunden linje af administrativ perfektion, der strækker sig fra Faderens paradissfærer til lokaluniversernes hovedkvartersverdener og til hovedstæderne i de respektive konstellationer.

18:0.11 (207.11) Alle væsener med treenighedsoprindelse er skabt i Paradisets perfektion i alle deres guddommelige egenskaber. Kun i erfaringsriget har tidens gang føjet deres udstyr til kosmisk tjeneste. Der er aldrig nogen fare for forsømmelse eller risiko for oprør, hos væsener med treenighedsoprindelse. De er af guddommelighed essens, og de har aldrig været kendt for at afvige fra den guddommelige og fuldkomne vej for personlighedens adfærd.

1. Overhøjhedens treenigede hemmeligheder

18:1.1 (207.12) Der er syv verdener i det inderste kredsløb af paradissatellitterne, og hver af disse ophøjede verdener ledes af et korps af ti Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder. De er ikke skabere, men de er højeste og ultimative administratorer.

Forvaltningen af disse syv broderlige sfærers anliggender er helt og holdent overladt til dette korps af halvfjerds højeste ledere. Selv om Treenighedens afkom overvåger disse syv hellige sfærer nærmest Paradiset, så er denne gruppe af verdener universelt kendt som den Universelle Faders personlige kredsløb.

18:1.2 (208.1) Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder fungerer i grupper på ti som koordinerede og fælles ledere for deres respektive sfærer, men de fungerer også individuelt i bestemte ansvarsområder. Arbejdet i hver af disse specielle verdener er inddelt i syv hovedafdelinger, og en af disse koordinerede ledere præsiderer over hver af disse afdelinger for specialiserede aktiviteter. De resterende tre virker som de personlige repræsentanter for den Treenigede Guddom i forhold til de øvrige syv, idet en repræsenterer Faderen, en Sønnen og en Ånden.

18:1.3 (208.2) Selvom der findes en definitiv klasselighed, som kendetegner Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder, så udviser de også syv særskilte gruppekarakteristika. De ti højeste ledere for Diviningtons anliggender reflektere den Universelle Faders personlige karakter og natur, og sådan er det også med hver af disse syv sfærer. Hver gruppe af ti ligner det Guddom eller guddomssammenslutning, som er karakteristisk for deres domæne. De ti ledere, der styrer Ascendington, reflektere Faderens, Sønnens og Åndens kombinerede natur.

18:1.4 (208.3) Jeg kan åbenbare meget lidt om disse høje personligheders arbejde i Faderens syv hellige verdener, fordi de er sandelig *Overhøjhedens Hemmeligheder*. Der er ingen vilkårlige

hemmeligheder forbundet med tilgangen til den Universelle Fader, den Evige Søn eller den Uendelige Ånd. Guddommene er en åben bog for alle, der opnår guddommelig perfektion, men alle Overhøjhedens Hemmeligheder kan aldrig opnås fuldt ud. Altid vil vi være ude af stand til at trænge ind i de riger, der indeholder guddommens personlighedshemmeligheder i forbindelse med den syvfoldige gruppering af skabte væsener.

18:1.5 (208.4) Eftersom disse højeste leders arbejde har at gøre med guddommenes intime og personlige kontakt med disse syv grundlæggende grupperinger af universvæsener, når de er hjemmehørende i disse syv specielle verdener eller under tjeneste et eller andet sted i storuniverset, er det passende, at disse meget personlige relationer og ekstraordinære kontakter bør holdes ukrænkelig hemmeligt. Paradisskaberne respekterer privatlivets fred og personlighedens ukrænkelighed selv i deres laverestående skabninger. Og dette er sandt både for individer og for de forskellige separate ordener af personligheder.

18:1.6 (208.5) Selv for væsener med et højt universelt niveau vil disse hemmelige verdener altid være en prøve på loyalitet. Det er givet os fuldt ud og personligt at kende de evige Guder, frit at kende deres karakterer af guddommelighed og fuldkommenhed, men det er ikke givet os fuldt ud at trænge ind i alle Paradisherskernes personlige relationer med alle deres skabninger.

2. Dagenes evige

18:2.1 (208.6) Hver af Havonas milliarder af verdener ledes af en Højeste Treenighedspersonlighed. Disse herskere er kendt som Dagenes Evige, og de er præcis en milliard, en for hver af Havonasfærerne. De er afkom af Paradistreenigheden, men ligesom Overhøjhedens Hemmeligheder, så findes der ingen optegnelser om deres oprindelse. I al evighed har disse to grupper af alvise fædre regeret deres udsøgte verdener i Paradis-Havona-systemet, og de fungerer uden rotation eller omfordeling.

18:2.2 (208.7) Dagenes Evige er synlige for alle viljeskabninger, som bor i deres domæner. De præsiderer over de regulære planetariske konklaver. Periodisk og ved rotation besøger de hovedkvarterssfærerne for de syv superuniverser. De er nært beslægtet og guddommelig lige med Dagenes Ældste, som præsiderer over de syv superregeringers skæbner. Når en Dagenes Evig er fraværende fra hans sfære, så styres hans verden af en Treenighedens Lærersønner.

18:2.3 (209.1) Bortset fra de etablerede livsformer, såsom de indfødte i Havona og andre levende væsner i centraluniverset, har de fastboende Dages Evige udviklet deres respektive sfærer helt i overensstemmelse med deres egne personlige ideer og idealer. De besøger hinandens planeter, men de kopierer eller efterligner ikke; de er altid og helt originale.

18:2.4 (209.2) Arkitekturen, den naturlige udsmykning, morontiastrukturerne og åndelige kreationer er eksklusiv og unikke på hver sfære. Hver verden er et sted med evig skønhed og er fuldstændig ulig nogen anden verden i centraluniverset. Og I vil hver

især bruge længere eller kortere tid på hver af disse unikke og spændende sfærer på jeres vej ind gennem Havona til Paradis. Det er naturligt på jeres verden, at tale om Paradis som *opad*, men det ville være mere korrekt at henvise til det guddommelige mål for opstigningen som *indad*.

3. Dagenes ældste

18:3.1 (209.3) Når tidens dødelige dimitterer fra undervisningsverdenene, der omgiver hovedkvarteret i et lokalunivers og når de avancerer til uddannelsessfærerne i deres superunivers, har de gjort fremskridt i åndelig udvikling til det punkt, hvor de er i stand til at genkende og kommunikere med de høje åndelige herskere og ledere for disse avancerede riger, herunder Dagenes Ældste.

18:3.2 (209.4) Dagenes Ældste er alle grundlæggende identiske; de åbenbarer Treenighedens kombinerede karakter og forenende natur. De besidder individualitet og er i personlighed forskelligartede, men de adskiller sig ikke fra hinanden, som de Syv Mesterånder gør. De sørger for det ensartede ledelse af de ellers forskellige syv superuniverser, som hver især er en særskilt, adskilt og unik skabelse. De Syv Mesterånder er forskellige af natur og egenskaber, men Dagenes Ældste, de personlige herskere over superuniverserne, er alle ensartede og superperfekte afkom af Paradistreenigheden.

18:3.3 (209.5) De Syv Mesterånder i det høje bestemmer *karakteren* af deres respektive superuniverser, men Dagenes Ældste dikterer *administrationen* af disse samme superuniverser. De lægger administrativ ensartethed ovenpå den kreative mangfoldighed og sikre helhedens harmoni i lyset af de underliggende kreative forskelle i de syv segmentgrupperinger i storuniverset.

18:3.4 (209.6) Dagenes Ældste blev alle Treenigede på samme tid. De repræsenterer begyndelsen på personlighedsregistrene for universernes univers, deraf deres navn—Dagenes Ældste. Når I når Paradiset og søger i de skrevne optegnelser om altings begyndelse, vil i opdage, at den første post, der optræder i personlighedsektionen, er optegnelsen af treeniggørelsen af disse enogtyve Dagenes Ældste.

18:3.5 (209.7) Disse høje væsener regerer altid i grupper af tre. Der findes mange aktivitetsfaser, hvor de arbejder som individuelt, og andre i hvilken to af dem kan fungere, men i de højere områder af deres administration må de virke i fællesskab. De forlader aldrig personligt deres boligverdener, men det behøves de heller ikke, for disse verdener er superuniversets brændpunkter i det vidtstrakte reflektivitetssystem.

18:3.6 (209.8) De personlige boliger for hver trio af Dagenes Ældste er placeret i det åndelige polaritetspunkt på deres hovedkvarterssfære. En sådan sfære er opdelt i halvfjerds administrative sektorer og har halvfjerds divisionshovedstæder i hvilken Dagenes Ældste opholder sig fra tid til anden.

18:3.7 (210.1) Når det gælder styrke, omfang af autoritet og jurisdiktion så er Dagenes Ældste de mest magtfulde og mægtigste af alle direkte herskere over tid-rum-skabelserne. I hele det enorme univers af universerne er de alene udstyret med den høje beføjelse af afsluttende udøvende dom angående den evige udslettelse af viljeskabninger. Og alle tre Dagenes Ældste skal deltage i de endelige dekreter fra den øverste domstol i et superunivers.

18:3.8 (210.2) Bortset fra Guddommene og deres Paradiset medarbejdere er Dagenes Ældste de mest perfekte, mest alsidige og mest guddommeligt begavede herskere i hele tid- rumtilværelsen. Tilsyneladende er de superuniversernes øverste herskere, men de har ikke erfaringsmæssig fortjent denne ret til at herske og er derfor bestemt til engang at blive afløst af det Højeste Væsen, en erfaringsmæssig suveræn, hvis stedfortræder de uomtvisteligt kommer til at blive.

18:3.9 (210.3) Det Højeste Væsen opnår gennem erfaringsmæssig tjeneste suverænitet i de syv superuniverser præcis som en Skabersøn erfaringsmæssig fortjener suverænitet over sit lokalunivers. Men i den nuværende tidsalder, hvor den Højestes uafsluttede udvikling, varetager Dagenes Ældste den koordinerede og perfekte administrative overkontrol af de evolutionære universer i tid og rum. Og originalitetens visdom og individuelitetens initiativ kendetegner alle dekreter og afgørelser fra Dagenes Ældste.

4. Dagenes fuldkomne.

18:4.1 (210.4) Der er kun to hundrede og ti Dagenes Fuldkomne, og de præsiderer over regeringerne i de ti største sektorer i hvert superunivers. De blev Treeniget for det specielle arbejde med at assistere superuniversets ledere, og de regerer som de umiddelbare og personlige stedfortrædere for Dagenes Ældste.

18:4.2 (210.5) Tre af Dagenes Fuldkomne er tildelt thver større sektorhovedstad, men i modsætning til Dagenes Ældste, så er det ikke nødvendigt at alle tre er tilstede hele tiden. Ind imellem kan en af disse tre være fraværende for personligt at konferere med Dagenes Ældste angående velfærden i hans rige.

18:4.3 (210.6) Disse Treenige herskere i de større sektorer er særligt perfekte i beherskelsen af administrative detaljer, deraf deres navn—Dagenes *Fuldkomne*. Når vi registrerer navnene på disse væsener i den åndelige verden står vi over for problemet med at oversætte dem til jeres sprog, og meget ofte er det overordentlig vanskeligt at give en tilfredsstillende oversættelse. Vi bryder os ikke om at anvende arbitrære betegnelser, som ville være meningsløse for jer, derfor finder vi det ofte svært, at vælge et passende navn, et navn, som vil være klart for jer og samtidig på en måde være repræsentativt for originalen.

18:4.4 (210.7)

Dagenes Fuldkomne har et moderat stort korps af Guddommelige Rådgivere, Visdommens Fuldkomne og Universelle Censorer knyttet til deres regeringer. De har et endnu større antal Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer. Men en stor del af rutinearbejdet i større sektoranslignende udføres af de Himmelske Vogtere og de Høje Sønners Assistenten. Disse to grupper er hentet fra de treenigede afkom af enten Paradis-Havona-personligheder eller glorificerede dødelige finaliter. Visse af disse to ordener af treenigede skabninger, treeniggøres igen af Paradisets Guddomme og sendes derefter ud for at hjælpe med at administrere superuniversets regeringer.

18:4.5 (211.1)

De fleste af de Himmelske Vogtere og de Høje Sønners Assistenten anvendes tjeneste i de store eller mindre sektorer, men de Treenigede Vogtere (af Treenighedsomfavnede serafer og mellemvæsener) er embedspersonalet for domstolene i alle tre divisioner, der fungerer i tribunalerne af Dagenes Ældste, Dagenes Fuldkomne og Dagenes Yngste. De Treenigede Ambassadører (Treenighedsomfavnede opstigende dødelige af Søn- eller Åndsfusioneret natur) kan man træffe overalt i et superunivers, men flertallet er i tjeneste i de mindre sektorer.

18:4.6 (211.2)

Før tiderne med den fulde udfoldelse af regeringsplanen for de syv superuniverser, var praktisk talt alle administratorer af disse regeringers forskellige divisioner, bortset fra Dagenes Ældste, i lære af forskellig varighed hos Dagenes Evige i de forskellige verdener i det perfekte Havona univers. De senere treenigede væsener gennemgik ligeledes en træningsperiode under Dagenes

Evige, før de blev knyttet til tjeneste hos Dagenes Ældste, Dagenes Fuldkomne og Dagenes Yngste. De er alle hærdede, prøvede og erfarne administratorer.

18:4.7 (211.3) I vil tidligt komme til at træffe Dagenes Fuldkomne, når I når frem til Splandons hovedkvarter efter jeres ophold i jeres mindre sektors verdener, for disse ophøjede herskere er tæt forbundet med de halvfjerds større sektorverdener, hvor tidens opstigende skabninger træner deres højere uddannelse. Dagenes Fuldkomne administrerer personligt gruppeløfterne til de opstigende kandidater fra de større sektorskoler.

18:4.8 (211.4) Arbejdet for tidens pilgrimme i de verdener, der omgiver hovedkvarteret i en større sektor er først og fremmest af intellektuel karakter, i modsætning til den mere fysiske og materielle karakter i træningen på de syv uddannelsessfærer i en mindre sektor og til de åndelige projekter i de fire hundrede og halvfems universitetsverdener i et superunivers hovedkvarter.

18:4.9 (211.5) Selvom I kun er registreret i registret for den store sektor af Splandon, som omfatter lokaluniverset for jeres oprindelse, må I passere gennem hver og et af de ti store segmenter af vores superunivers. I kommer til at se alle tredive Dagenes Fuldkomne i Orvonton inden i når Uversa.

5. Dagenes yngste.

18:5.1 (211.6)

Dagenes Yngste er de yngste af superuniversernes højeste ledere; i grupper på tre leder de anliggenderne i de mindre sektorer. I naturen er de koordineret med Dagenes Fuldkomne, men i administrativ myndighed er de underordnet. Der er nøjagtig enogtyvetusinde af disse personlige glørværdige og guddommelige effektive Treenighedspersonligheder. De blev skabt samtidigt, og tilsammen gennemgik de deres træning i Havona under Dagenes Evige.

18:5.2 (211.7)

Dagenes Yngste har en korps af medarbejdere og assistenter, der ligner det af Dagenes Fuldkomne. Derudover har de fået tildelt enorme antal af forskellige underordnede ordener af himmelske væsener. I administrationen af de mindre sektorer anvender de i store antal af de bosiddende opstigende dødelige, personalet i de forskellige høflighedskolonier og de forskellige grupper med oprindelse i den Uendelige Ånd.

18:5.3 (211.8)

Regeringerne i de mindre sektorer er i høj grad, men ikke udelukkende, optaget af superuniversernes store fysiske problemer. De mindre sektorsfærer er hovedkvarteret for De Ledende Fysiske Kontrollører. I disse verdener fortsætter opstigende dødelige studier og eksperimenter, der har at gøre med undersøgelser af aktiviteterne blandt den tredje orden af de Højeste Styrkecentre og af alle syv ordener af De Ledende Fysiske Kontrollører.

18:5.4 (212.1)

Siden regimet i en mindre sektor i så stor udstrækning har at gøre med fysiske problemer, så er dets tre Dagenes Yngste sjældent samtidig på hovedkvarterssfæren. Største delen af tiden er

en af dem borte for at konferere med Dagenes Fuldkomne i den overvågende større sektor eller fraværende for at repræsentere Dagenes Ældste ved Paradis konklaverne for de høje væsener af treenighedsoprindelse. De veksler med Dagenes Fuldkomne i at repræsentere Dagenes Ældste ved de højeste rådsmøder i Paradiset. I mellemtiden kan en anden Dagenes Yngste være væk på en inspektionsrejse til hovedkvartersverdenerne i de lokale universer, som hører til hans forvaltningsområde. Men mindst en af disse herskere er altid i tjeneste ved hovedkvarteret i en mindre sektor.

18:5.5 (212.2) I vil alle engang kende de tre Dagenes Yngste, der er ansvarlige for Ensa, jeres mindre sektor, da I må passere gennem deres hænder på jeres vej indad til uddannelsesverdenerne i de større sektorer. Under jeres opstigning til Uversa passere i kun passere gennem én gruppe af mindre sektoruddannelsessfærer.

6. Dagenes forenede.

18:6.1 (212.3) Treenighedspersonlighederne af “Dagenes” orden fungerer ikke i administrativ sammenhæng under superuniversernes regeringsniveauet. I de udviklende lokaluniverser virker de kun som rådgivere og vejledere. Dagenes Forenede er en gruppe forbindelsespersonligheder, der er akkrediteret af Paradistreenigheden til dobbeltherskerne i lokaluniverserne. Hvert organiseret og beboet lokalunivers har fået tildelt en af disse Paradisrådgivere, der virker som Treenighedens, og i visse

henseende som den Universelle Faders, repræsentant til den lokale skabelse.

18:6.2 (212.4) Der eksisterer syvhundredetusinde af disse væsener, selvom ikke alle er blevet udvalgt. Reservekorpset af Dagenes Forenede fungerer i Paradiset som det højeste råd for univers justeringer.

18:6.3 (212.5) På en særlig måde koordinerer disse Treenighedsobservatører de administrative aktiviteter i alle grene af den universelle regering, fra lokaluniversernes op gennem sektorregeringerne til superuniversets regeringer, deraf deres navn—Dagenes *Forenede*. De laver en trefoldig rapport til deres overordnede: De rapporterer relevante data af fysisk og semiintellektuel karakter til Dagenes Yngste i deres mindre sektor, de rapporterer intellektuelle og kvasi-åndelige begivenheder til Dagenes Fuldkomne i deres hovedsektor, de rapporterer åndelige og semiparadisiske anliggender til Dagenes Ældste i hovedstaden i deres superunivers.

18:6.4 (212.6) Da de er væsener med treenighedsoprindelse er alle Paradisets kredsløb tilgængelige for kommunikation, og således er de altid i kontakt med hinanden og med alle andre nødvendige personligheder helt op til Paradiset højeste råd.

18:6.5 (212.7) En Dagenes Forenede er ikke organisk forbundet med styret af lokaluniverset hvor han har sit erhverv. Ud over sine opgaver som observatør virker han kun på anmodning fra de lokale myndigheder. Han er på embedets vegne medlem af alle primære råd

og vigtige konklaver i den lokale skabelse, men han deltager ikke i den tekniske behandling af administrative problemer.

18:6.6 (213.1) Når et lokalunivers er etableret i lys og liv, omgås dets glorificerede væsener frit med Dagenes Forenede, som derefter fungerer i en udvidet kapacitet i et sådan rige af evolutionær perfektion. Men han er stadig primært Treenighedens ambassadør og Paradisrådgiver.

18:6.7 (213.2) Et lokalunivers styres direkte af en guddommelig Søn af dobbelt guddomsoprindelse, men han har konstant ved sin side en paradisbror, en personlighed med treenighedsoprindelse. I tilfælde af det midlertidige fravær af en Skabersøn fra hovedkvarteret i hans lokalunivers, er de fungerende herskere i vid udstrækning vejledt i deres større beslutninger af rådene fra deres Dagenes Forenede.

7. Dagenes trofaste.

18:7.1 (213.3) Disse høje personligheder med treenighedsoprindelse er Paradisets rådgivere til herskerne over de hundrede konstellationer i hvert lokalunivers. Der findes halvfjerds millioner Dagenes Trofaste, og ligesom Dagenes Forenede er de ikke alle i tjeneste. Deres Paradisreservekorps i er den Rådgivende Kommission for etik og selvstyre mellem universerne. Dagenes Trofaste roterer i tjeneste i overensstemmelse med afgørelserne fra det højeste råd for deres reservekorps.

18:7.2 (213.4)

Alt, hvad en Dagenes Forenede er for en Skabersøn i et lokalunivers, er Dagenes Trofaste for Vorondadek sønnerne som styrer konstellationerne af den lokale skabelse. De er yderst hengivne og guddommeligt trofaste over for velfærden for deres tildelte konstellationer, deraf navnet—Dagenes *Trofaste*. De fungerer kun som rådgivere; de deltager aldrig i administrative aktiviteter undtagen efter invitation fra konstellationsmyndighederne. De er heller ikke direkte beskæftigede med uddannelsestjenesten for de opstigende pilgrimme på de arkitektoniske uddannelsessfærer, der omgiver et konstellationshovedkvarter. Alle sådanne virksomheder er under opsyn af Vorondadek sønnerne.

18:7.3 (213.5)

Alle Dagenes Trofaste som fungerer i konstellationerne af et lokalunivers, hører under jurisdiktion af, og rapporterer direkte til Dagenes Forenede. De har ikke et vidtstrakt system for indbyrdes kommunikation, da de normalt er selvbegrænsede til en indbyrdes sammenslutning inden for grænserne af et lokalunivers. Enhver Dagenes Trofaste der gør tjeneste i Nebadon kan kommunikere med alle andre af hans orden som er i tjeneste i dette lokalunivers, og gør det også.

18:7.4 (213.6)

Ligesom Dagenes Forenede på et univershovedkvarter opretholder Dagenes Trofaste deres personlige boliger i konstellationshovedstæderne adskilt fra de administrative leders i disse verdener. Deres boliger er i sandhed beskedne i sammenligning med hjemmene til Vorondadek herskerne i konstellationerne.

18:7.5 (213.7)

Dagenes Trofaste er det sidste led i den lange administrative-rådgivningskæde, som strækker sig fra den

Universelle Faders hellige sfærer nær altings centrum til de primære opdelinger af lokaluniverserne. Treenighedsoprindelsesregimet stopper med konstellationerne; ingen sådanne Paradisrådgivere er permanent placeret på deres konstellationssystemer eller på de beboede verdener. Disse sidstnævnte administrative enheder hører udelukkende til retskredsen for de indfødte væsener hjemmehørende i lokaluniverserne.

18:7.6 (213.8) [Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 18](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 20](#) >>

Kapitel 19

De Koordinerede Væsener Med Treenighedsoprindelse

19:0.1 (214.1) Denne Paradisgruppe, der betegnes som de Koordinerede Væsener med Treenighedsoprindelse, omfatter Treenighedens Lærersønner, også klassificeret blandt Guds Paradissønner, tre grupper af høje superuniversadministratorer og den noget upersonlige kategori af Inspirerende Treenighedsånder. Selv de indfødte fra Havona kan med rette medregnes i denne klassifikation af treenighedspersonligheder, sammen med talrige grupper af væsener der bor i Paradiset, De væsener med treenighedsoprindelse, der skal tages i betragtning i denne diskussion er:

- 19:0.2 (214.2) 1. Treenighedens Lærersønner.
- 19:0.3 (214.3) 2. Visdommens Fuldkomne.
- 19:0.4 (214.4) 3. Guddommelige Rådgivere.
- 19:0.5 (214.5) 4. Universelle Censorer.

19:0.6 (214.6) 5. Inspirerende Treenighedsånder.

19:0.7 (214.7) 6. Indfødte Havona beboere.

19:0.8 (214.8) 7. Paradisets borgere.

19:0.9 (214.9) Med undtagelse af Treenighedens Lærersønner og muligvis de Inspirerende Treenighedsånder, er disse grupper et bestemt antal; deres skabelse er en afsluttet og tidligere begivenhed.

1. Treenighedens Lærersønner

19:1.1 (214.10) Af alle de høje ordener af himmelske personligheder, der er åbenbaret for jer, handler Treenighedens Lærersønner alene i en dobbelt kapacitet. I kraft af deres oprindelse i Treenighedens natur er de i deres funktion næsten udelukkende helliget det guddommelige sønskabets tjenester. De er forbindelsesvæsenerne, der bygger bro over universets kløft mellem personligheder med Treenighedsoprindelse og personligheder af dobbelt oprindelse.

19:1.2 (214.11) Mens Treenighedens Stationære Sønner er fuldtallig, så vokser antallet af Lærersønner konstant. Hvad det endelige antal Lærersønner vil blive ved jeg ikke. Jeg kan dog konstantere, at ved den seneste periodiske rapport til Uversa, viste pParadisets optegnelser 21.001.624.821 af disse Sønner i tjeneste.

19:1.3 (214.12) Disse væsener er den eneste gruppe af Guds Sønner, der er åbenbaret for jer, hvis oprindelse er i Paradistreenigheden. De spænder over central- og superuniverser og et enormt korps er tildelt

hvert lokalunivers. De tjener også de individuelle planeter ligesom Guds øvrige Paradissønner. Da planen for storuniverset ikke er fuldt udviklet, holdes et stort antal Lærersønner i reserve i Paradiset, og de tilbyder sig som frivillige til nødtjeneste og usædvanlige opgaver i alle dele af storuniverset, i de ensomme verdner i rummet, i lokaluniverserne og superuniverserne og på Havonas verdener. De fungerer også på Paradiset, men det er bedre at udsætte den detaljerede behandling af dem til vi kommer til diskussionen om Guds Paradissønner.

19:1.4 (215.1) I denne forbindelse kan det dog bemærkes, at de Lærersønner er de højeste koordinerende personligheder af treenighedsoprindelse. I et sådan vidtstrakt univers af universer er der altid stor fare for at bukke under for fejlen i det afgrænsede synspunkt, for det onde, der ligger i en segmenteret opfattelse af virkeligheden og guddommelighed.

19:1.5 (215.2) For eksempel: Det menneskelige sind ville normalt kræve at nærme sig den kosmiske filosofi, der er beskrevet i disse åbenbaringer, ved at gå fra det enkle og begrænsede til det komplekse og uendelige, fra menneskets oprindelse til guddommelige skæbner. Men den vej fører ikke til *åndelig visdom*. En sådan fremgangsmåde er den letteste vej til en vis form for *genetisk viden*, men den kan i bedste fald kun åbenbare menneskets oprindelse; den åbenbare kun lidt eller intet om dets guddommelige skæbne.

19:1.6 (215.3) Selv i studiet af menneskets biologiske evolution på Urantia er der alvorlige indvendinger mod den eksklusive historiske

tilgang til dets nuværende status og dets nuværende problemer. Det sande perspektiv på ethvert virkelighedsproblem—menneskeligt eller guddommeligt, jordisk eller kosmisk—kan kun opnås ved fuld og fordomsfri undersøgelse og sammenhæng mellem tre faser af universets virkelighed: oprindelse, historie og skæbne. Den rette forståelse af disse tre oplevelsesmæssige realiteter giver grundlaget for et klogt skøn over den nuværende status.

19:1.7 (215.4) Når det menneskelige sind forsøger at følge den filosofiske teknik, der starter fra det laveste for at nærme sig det højere, hvad enten det er inden for biologi eller teologi, er der altid i fare for at begå fire ræsonnement fejl:

19:1.8 (215.5) 1. Det kan fuldstændig undlade at opfatte det endelige og fuldendte evolutionære mål for enten personlig opnåelse eller kosmiske skæbne.

19:1.9 (215.6) 2. Det kan begå den højeste filosofiske bommert ved at overforenkle den kosmiske evolutionære (erfaringsmæssige) virkelighed, hvilket fører til forvrængning af fakta, forvanskning af sandheden og til misforståelse af skæbner.

19:1.10 (215.7) 3. Studiet af årsagssammenhænge er en historisk gennemgang. Men viden om *hvordan* et væsen bliver, giver ikke nødvendigvis en intelligent forståelse af et sådant væsens nuværende status og sande karakter.

19:1.11 (215.8) 4. Historien alene er ikke tilstrækkelig til at afsløre fremtidig udvikling—skæbne. Endelige oprindelser er nyttige, men kun guddommelige årsager afslører endelige virkninger. Evige mål

ses ikke i tidsbegyndelser. Nutiden kan kun fortolkes på ret vis i lyset af den korrelerede fortid og fremtid.

19:1.12 (215.9) På grund af disse og yderligere andre årsager, anvender vi teknikken til at nærme os mennesket og dets planetariske problemer ved at begive os ud på tid-rum-rejsen fra den uendelige, evige og guddommelige paradiskilde og centrum for al personlighedsvirkelighed og al kosmisk eksistens.

2. Visdommens fuldkomne

19:2.1 (215.10) Visdommens Fuldkomne er en specialiseret Paradistreenighedens skabelse som er designet til at personificere guddommelighedens visdom i superuniverserne. Der findes præcis syv milliarder af disse væsener, og en milliard er tildelt hvert af de syv superuniverser.

19:2.2 (215.11) I lighed med deres ligestillede, de Guddommelige Rådgivere og de Universelle Censorer, gik Visdommens Fuldkomne gennem Paradisets visdom, Havona og bortset fra Divinington, på Faderens paradissfærer. Efter disse oplevelser blev Visdommens Fuldkomne permanent udpeget til at tjene hos Dagenes Ældste. De tjener hverken i Paradiset eller i verdener i Paradis-Havona kredsløbene; de er helt og holdent optaget af administrationen af superuniversernes regeringer.

19:2.3 (216.1)

Hvor og når som helst en Visdommens Fuldkommen fungerer, der og da fungerer guddommelig visdom. Der er aktualitet i tilstedeværelsen og fuldkommenhed i manifestationen af den viden og visdom, der er repræsenteret i disse mægtige og majestætiske personligheders handlinger. De *reflekterer* ikke Paradistreenighedens visdom; de *er* denne visdom. De er kilden til visdom for alle lærere i anvendelsen af universets viden; de er den gode dømmekrafts springvand og en dyb brønd af visdom for de involverede i undervisning og læring i alle universets institutioner.

19:2.4 (216.2)

Visdommen er dobbelt i oprindelse; idet den stammer fra den fuldkomne guddommelige indsigt, der er iboende i de fuldkomne væsener, og fra de personlige erfaringer, som de evolutionære skabninger har erhvervet. Visdommens Fuldkomne *er* den guddommelige visdom i Paradisets perfektion som af guddomsindsigt. Deres administrative medarbejdere på Uversa, de Mægtige Budbringere, De uden navn og Nummer og De med Stor Autoritet, *er* når de virker sammen, erfaringens visdom i universet. Et guddommeligt væsen kan have perfektion af guddommelig viden. En evolutionær dødelig kan engang opnå perfektion af opstigende viden, men ingen af disse væsener kan alene udtømme potentialerne for al den visdom som er mulig. Derfor, når som helst man i superuniversets ledelse ønsker at opnå maksimal administrativ visdom, så associerer man sig altid med de opstigende personligheder, der er nået op til højere ansvarspositioner i superuniverset gennem de erfaringsmæssige prøvelser fra den evolutionære udvikling.

19:2.5 (216.3)

Visdommens Fuldkomne vil altid kræve dette komplement af erfaringsbaseret visdom for at fuldføre deres administrative skarpsindighed. Men det er blevet postuleret, at et højt og hidtil uopnået visdomsniveau muligvis kan opnås af Paradisets finalitere *efter* at de engang er blevet indlemmet i det syvende stadium af åndelig eksistens. Hvis denne konklusion er korrekt, ville sådanne perfektionerede væsener med evolutionær opstigning utvivlsomt blive de mest effektive universadministratorer, der nogensinde er kendt i hele skabelsen. Jeg tror, at det er finaliternes høje skæbne.

19:2.6 (216.4)

Alsidigheden hos Visdommens Fuldkomne gør dem i stand til at deltage i praktisk talt alle de opstigende skabningers himmelske tjenester. Visdommens Fuldkomne og min personlighedsorden, de Guddommelige Rådgivere, udgør sammen med de Universelle Censorer de højeste ordener af væsener, som kan og gør, engagere sig i arbejdet med at åbenbare sandheden til de enkelte planeter og systemer, hvad enten de er i deres tidligere epoker eller når de er etableret i lys og liv. Fra tid til anden kommer vi alle i berøring med de opstigende dødeliges tjeneste, fra en planet, hvor livet for nylig har fået sin begyndelse videre op gennem et lokalunivers og superunivers, især sidstnævnte.

3. De guddommelige rådgivere

19:3.1 (216.5)

Disse væsener med treenighedsoprindelse er Guddommens råd til de syv superuniversers riger. De er ikke *reflekterende* for Treenighedens guddommelige råd; de *er* dette råd. Der er enogtyve milliarder Rådgivere i tjeneste, og tre milliarder er tildelt hvert superunivers.

19:3.2 (217.1)

Guddommelige Rådgivere er medarbejdere og ligestillet med de Universelle Censorer og Visdommens Fuldkomne; idet der er fra en til syv Rådgivere tilknyttet hver af disse sidstnævnte personligheder. Alle tre ordener deltager i Dagenes Ældste regering, inklusiv de større og mindre sektorer, i lokaluniverserne og konstellationerne og i lokalsystem herskernes råd.

19:3.3 (217.2)

Vi agerer individuelt, som jeg gør ved udarbejdelsen af denne redegørelse, men vi fungerer også som en trio når lejligheden kræver det. Når vi handler i en udøvende kapacitet, er der altid en Visdommens Fuldkomne, en Universel Censor og fra en til syv Guddommelige Rådgivere tilknyttet.

19:3.4 (217.3)

En Visdommens Fuldkomne, syv Guddommelige Rådgivere og en Universel Censor udgør et tribunal for Treenighedsguddommelighed, det højeste mobile rådgivende organ i tidens og rummets universer. En sådan gruppe på ni er kendt som enten en faktaundersøgende eller et Sandhedsåbenbarende domstol, og når det sætter sig til doms over et problem og afgiver en afgørelse, er det præcis som om en Dagenes Ældste havde afgjort sagen, for i alle superuniversernes annaler er en sådan dom aldrig omgjort af Dagenes Ældste.

19:3.5 (217.4)

Når de tre Dagenes Ældste fungerer, fungerer Paradistreenigheden. Når tribunalet på ni gennem dets forenede drøftelser kommer frem til en afgørelse, er det praktisk taget som om at Dagenes Ældste har talt. Og det er på denne måde, at Paradisherskerne, i administrative anliggender og gennem regeringsregulering, har personlig kontakt med de enkelte verdener, systemer, og universer.

19:3.6 (217.5)

Guddommelige Rådgivere er Paradistreenighedens perfektioneret guddommelige råd. Vi repræsenterer, ja, vi *er* fuldkommenhedens råd. Når vi suppleres af erfaringsmæssige råd fra vores medarbejdere, de fuldkomne og treenighedsomfavnede væsener af evolutionær opstigning, er vores kombinerede konklusioner ikke kun fuldstændige, men opfyldte. Når vores forenede råd er blevet associeret, dømt, bekræftet og forkyndt af en universel censor, er det meget sandsynligt, at det nærmer sig tærsklen for universel totalitet. Sådanne domme repræsenterer den nærmeste mulige tilgang til Guddommens absolutte holdning inden for tid-rumgrænserne for den involverede situation og det pågældende problem.

19:3.7 (217.6)

Syv Guddommelige Rådgivere i forbindelse med en treenigede evolutionær trio—en Mægtig Budbringer, en af De med Stor Autoritet og en af De uden Navn og Nummer—repræsenterer den nærmeste superunivers tilgang til foreningen af det menneskelige synspunkt og den guddommelige holdning på nærmest paradisiske niveauer af åndelig betydninger og virkelighedsværdier. En sådan tæt tilnærmelse af skabningens og Skaberens forenede

kosmiske holdninger er kun overgået i Paradisets overdragelsessønner, som i hver fase af personlighedsoplevelse er Gud og mennesker.

4. Universelle censorer

19:4.1 (217.7) Der eksisterer nøjagtig otte milliarder Universelle Censorer. Disse unikke væsener *er* Guddommens dom. De reflekterer ikke kun fuldkommenhedens beslutninger; de *er* Paradistreenighedens dom. Selv ikke Dagenes Ældste sidder til doms undtagen sammen med de Universelle Censorer.

19:4.2 (217.8) Der er udpeget en censor i hver af de milliarder af verdener i centraluniverset, som er tilknyttet den planetariske administration af den herboende Dagenes Evige Hverken Visdommens Fuldkomne eller Guddommelige Rådgivere er således permanent knyttet til Havona-administrationen, og vi forstår ikke heller ikke helt, hvorfor Universelle Censorer er stationeret i centraluniverset. Deres nuværende aktiviteter kan næppe være årsagen til deres placering i Havona, og vi formoder derfor, at de er der i forventning om behovene i en fremtidig universtidsalder i hvilken befolkningen i Havona delvis kan være en anden.

19:4.3 (218.1) Der er tildelt en milliard censorer til hvert af de syv superuniverser. Både i en individuel egenskab og i forbindelse med Visdommens Fuldkomne og Guddommelige Rådgivere opererer de i alle divisioner af de syv superuniverser. Censorerne virker således på

alle niveauer i storuniverset, fra de perfekte verdener i Havona til Systemherskernes råd, og de er en organisk del af alle dispensationsafgørelser i de evolutionære verdener.

19:4.4 (218.2) Når og hvor som helst en Universal Censor er til stede, og så er der Guddommens dom. Og eftersom Censorerne altid afgiver deres domme i samarbejde med Visdommens Fuldkomne og Guddommelige Rådgivere, så omfatter disse afgørelser Paradistreenighedens forenede visdom, råd og dom. I denne juridiske trio vill Visdommens Fuldkomne være “Jeg var”, den Guddommelige Rådgiver som “Jeg vil være”, men den Universelle Censor er altid “Jeg er”.

19:4.5 (218.3) Censorerne er universets samlede personligheder. Når tusinde vidner—eller en million—har afgivet deres vidnesbyrd, når visdommens stemme har talt og guddommelighedens råd har registreret, når vidneforklaringer fra den opstigende fuldkomne er tilføjet, så virker Censoren, og der er øjeblikkelig åbenbaret en fejlfri og guddommelig sammenlægning af alt, hvad der er sket; og sådan en åbenbaring repræsenterer den guddommelige konklusion, summen og substansen af en endelig og fuldkommen beslutning. Derfor, når en Censor har talt, må ingen andre tale, for censoren har præsenteret den sande og umiskendelige total af alt, hvad der er gået forud. Når han taler, er der ingen appelmulighed.

19:4.6 (218.4) Jeg forstå mest fuldt ud hvordan sindet hos en Visdommens Fuldkomne fungerer, men jeg forstår virkelig ikke fuldt ud, hvordan en Universal Censors dømmende sind virker. Det

forekommer mig, at Censorerne formulerer nye betydninger og skaber nye værdier ud fra en kombination af de fakta, sandheder og resultater som præsenteres for dem i løbet af en undersøgelse om universets anliggender. Det forekommer sandsynligt, at Universelle Censorer er i stand til at frembringe originale fortolkninger af kombinationen af perfekt Skaberindsigt og den fuldkomne skabningsoplevelse. Denne forening af Paradisets perfektion og universoplevelse frembringer utvivlsomt en ny værdi i ultimativerne.

19:4.7 (218.5) Men dette er imidlertid ikke slutningen på vores vanskeligheder vedrørende de Universelle Censors sindsfunktion. Efter at have taget behørigt hensyn til alt det, vi ved eller antager, at vi ved om hvordan en Censor fungerer i en hvilken som helst univers situation, kan vi konstatere, at vi stadig ikke er i stand til at forudsige beslutninger eller domme. Vi afgør meget nøjagtigt det sandsynlige resultat af kombinationen af Skaberens holdning og den skabningens erfaring, men disse konklusioner er ikke altid nøjagtige forudsigelser af Censorernes åbenbarelses. Det forekommer sandsynligt, at censorerne på en eller anden måde er i forbindelse med den absolutte Guddom; ellers er vi ikke i stand til at forklare mange af deres beslutninger og afgørelser.

19:4.8 (218.6) Visdommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere og Universelle Censorer udgør sammen med de syv ordener af Højeste Treenighedspersonligheder de ti grupper, som undertiden benævnes *Treenighedens Stationære Sønner*. Tilsammen udgør de det store korps af Treenighedens administratorer, herskere, ledere, vadministratorer, rådgivere og dommere. Deres antal overstiger

netop syvogtredive milliarder. To milliarder og halvfjerds er stationeret i centraluniverset og lidt over fem milliarder i hvert superunivers.

19:4.9 (219.1) Det er meget svært at beskrive funktionsgrænserne for Treenighedens Stationære Sønner. Det ville være ukorrekt at sige, at deres handlinger er begrænsede, for der er transaktioner med superuniverser, som indikerer noget andet. De virker på et hvilket som helst niveau af universadministration eller domstolskendelser, som måtte være påkræves af tids- og rumforhold, og som vedrører mesteruniversets fortidige, nuværende eller fremtidige udvikling.

5. Inspirerende treenighedsånder

19:5.1 (219.2) Jeg kan berette meget lidt for jer om de Inspirerende Treenighedsånder, for de er en af de helt få hemmelige ordener af eksisterende væsener, hemmelige, uden tvivl, fordi det er umuligt for dem fuldt ud at åbenbare sig selv for dem af os, hvis oprindelse er så nær kilden til deres skabelse. De får deres tilværelse på foranledning af Paradistreenigheden og kan anvendes af en eller af to af Guddommene såvel som af alle tre. Vi ved ikke, om disse Ånder er af fuldendte antal eller konstant stiger, men vi hælder til den tro, at deres antal ikke er fast.

19:5.2 (219.3) Vi forstår hverken de Inspirerende Treenighedsånders natur eller adfærd. De tilhører muligvis kategorien af overpersonlige ånder. De synes at fungere over alle kendte kredsløb og ser ud til at

virke næsten uafhængig af tid og rum. Men vi ved kun lidt om dem, bortset fra at vi udleder deres karakter af arten af deres aktiviteter, hvis resultater vi helt sikkert observerer her og der i universerne.

19:5.3 (219.4) Under visse forhold kan disse Inspirerende Ånder individualisere sig tilstrækkelig til genkendelse af væsener af treenighedsoprindelse. Jeg har set dem; men det vil aldrig være muligt for de lavere ordener af himmelske væsener at genkende en af dem. Visse omstændigheder opstår også fra tid til anden i styrelsen af de evolutionære universer, hvor ethvert væsen af treenighedsoprindelse direkte kan anvende disse Ånder til at fremme sine opgaver. Vi ved derfor, at de eksisterer, og at vi under visse betingelser kan påkalde og få deres hjælp og undertiden genkende deres tilstedeværelse. Men de er ikke en del af den manifesterede og definitivt åbenbarede organisation, der er betroet med styrelsen af universerne i tid og rum før disse materielle skabelser er etableret i lys og liv. De har ingen klart synlig plads i den nuværende økonomi eller administration af de syv superuniverser i udvikling. De er en af Paradistreenighedens hemmeligheder.

19:5.4 (219.5) Melkisedekerne fra Nebadon underviser, at de Inspirerende Treenighedsånder er bestemt til, engang i den evige fremtid, at fungere i stedet for de Enlige Budbringere, hvis antal langsomt, men sikkert formindskes af, at de bliver tildelt som medarbejdere til visse typer af treenigede sønner.

19:5.5 (219.6) De Inspirerende Ånder er de enlige Ånder i universernes univers. Som Ånder er de meget ligesom de Enlige Budbringere

bortset fra at sidstnævnte er tydelige personligheder. Vi får meget af vores viden om de Inspirerende Ånder fra de Enlige Budbringere, som opdager deres nærhed takket været en medfødt følsomhed til tilstedeværelse af de Inspirerende Ånder; denne følsomhed virker lige så ufejlbarlig som en magnetisk nål som viser mod en magnetisk pol. Når en Enlig Budbringer befinder sig i nærheden af en Inspirerende Treenighedsånd er han bevidst om en kvalitativ indikation af denne guddommelige tilstedeværelse samt også om en meget konkret kvantitativ registrering, som gør ham i stand til faktisk at kende klassificeringen eller antallet af Åndens tilstedeværelse eller nærvær.

19:5.6 (220.1) Jeg kan yderligere berette et interessant kendsgerning: Når en Enlig Budbringer befinder sig på en planet, hvor indbyggerne er beboet af Tankerettere, som på Urantia, er han opmærksom på en kvalitativ stimulus i sin reaktions følsomhed over for åndens tilstedeværelse. I sådanne tilfælde er der ingen kvantitativ stimulus, kun en kvalitativ stimulus. På en planet hvortil Retterne ikke kommer, vil kontakten til de indfødte ikke medfører en sådan reaktion. Dette antyder, at Tankeretterne på en eller anden måde er relaterede til eller forbundet med Paradistreenighedens Inspirerende Ånder. På en eller anden måde kan de muligvis være forbundet i visse faser af deres arbejde; men vi ved det virkelig ikke. De stammer begge fra alle tings centrum og kilde, men de hører ikke til samme væsensorden. Tankeretterne udspringer alene fra Faderen; Inspirerende Ånder er afkom af Paradistreenigheden.

19:5.7 (220.2)

De Inspirerende Ånder hører tilsyneladende ikke til den evolutionære plan for de enkelte planeter eller universer, og alligevel ser det ud til at de er overalt. Selvom jeg er engageret i formuleringen af denne redegørelse, indikerer min tilknyttede Enlig Budbringers personlige følsomhed over for tilstedeværelse af denne Åndeorden, på mindre end otte meters afstand, en Ånd af den Inspirerende orden og styrkenærværelse af tredje volumen. Den tredje volumen af styrkenærværelse antyder for os sandsynligheden for, at tre Inspirerende Ånder fungerer i samarbejde.

19:5.8 (220.3)

Af mere end tolv ordener af væsener, der er forbundet med mig på dette tidspunkt er den Enlige Budbringer den eneste, der er bevidst om tilstedeværelsen af disse Treenighedens hemmelighedsfulde entiteter. Og videre, mens vi på denne måde bliver informeret om disse guddommelige Ånders nærværelse, er vi lige så uvidende om deres opgave. Vi ved virkelig ikke, om de kun er interesserede iagttagere af hvad vi gør, eller om de på en eller anden for os ukendt måde virkelig bidrager til fremgangen med vores foretagende.

19:5.9 (220.4)

Vi ved, at Treenighedens Lærersønner er viet til den *bevidste* oplysning af universets skabninger. Jeg er kommet til den faste overbevisning, at de Inspirerende Treenighedsånder med *overbevidste* teknikker også fungerer som lærere i rigerne. Jer er overbevist om, at der findes en stor mængde væsentlig åndelig viden, sandhed, der er uundværlig for høj åndelig opnåelse, som ikke kan modtages bevidst, selvbevidsthed ville effektivt bringe sikkerheden

for modtagelsen i fare. Hvis vi har ret i denne opfattelse, og hvis hele min væsensorden deler den, kan det være de Inspirerende Ånders opgave at overvinde denne vanskelighed, at bygge bro over denne kløft i den universelle plan for moralsk oplysning og åndelig fremgang. Vi mener, at disse to typer af lærere med treenighedsoprindelse skaber en slags forbindelse i deres aktiviteter, men vi ved det faktisk ikke.

19:5.10 (220.5) I superuniversernes uddannelsesverdener og på de evige kredsløb i Havona har jeg omgået med de fuldkommengørende dødelige—åndelige og opstigende sjæle fra de evolutionære verdener—men aldrig har de været bevidste om de Inspirerende Ånder, hvilket de Enlige Budbringers detektionsevne lejlighedsvis angav, befandt sig meget tæt på os. Jeg har frit konverseret med alle ordener af Guds sønner, høj som lav, og de er ligeledes ubevidste om de Inspirerende Treenighedsånders formaninger. De kan og ser tilbage på deres erfaringen og beretter om begivenheder, der er svære at forklare, hvis sådanne Ånders handling ikke tages i betragtning. Men med undtagelse af de Enlige Budbringere og nogle gange væsener med treenighedsoprindelse, har ingen i den himmelske familie nogensinde været bevidste om de Inspirerende Ånders nærværelse.

19:5.11 (221.1) Jeg tror ikke, at de Inspirerende Treenighedsånder leger gemmeleg med mig. De forsøger sandsynligvis lige så stædigt at afsløre sig for mig, som jeg forsøger at kommunikere med dem; vores vanskeligheder og begrænsninger må være gensidig og medfødte. Jeg er overbevist om, at der ikke er nogen vilkårlige hemmeligheder i universet; derfor vil jeg aldrig ophøre i min bestræbelser for at løse

mysteriet med isolationen af disse Ånder som hører til min skabelsesorden.

19:5.12 (221.2) Og af alt dette kan i dødelige, der netop nu tager jeres første skridt på den evige rejse, godt se, at I skal nå langt frem, før i vil udvikle jer med “syn” og “materiel” forsikring. I vil længe stole på tro og være afhængig af åbenbaring, hvis I håber på hurtig og sikker fremgang.

6. Havona indfødte

19:6.1 (221.3) De indfødte i Havona er den direkte skabelse af Paradistreenigheden, og deres antal ligger udover jeres begrænsede sindsopfattelse. Det er heller ikke muligt for Urantianer at forestille sig de iboende begavelser af sådanne guddommeligt perfekte skabninger som disse racer med Treenigheds-oprindelse i det evige univers. I kan aldrig oprigtigt forestille jer disse strålende skabninger; I må afvente jeres ankomst til Havona, hvor I kan møde dem som åndelige kammerater.

19:6.2 (221.4) Under jeres lange ophold i Havonakulturens en milliard verdener udvikler I et evigt venskab med disse ædle væsener. Og hvor dybt er ikke dette venskab, som vokser frem mellem den laveste personlige skabelse fra rummets verdener og disse høje personlige væsener, der er hjemmehørende i de perfekte sfærer i centraluniverset! Opstigende dødelige, får under deres lange og kærlighedsfulde forbindelser med de indfødte i Havona, gør meget

for at kompensere for den åndelige fattigdom under de tidligere stadier af deres dødelige udvikling. Havonerne får samtidig gennem deres kontakter med opstigende pilgrimme en erfaring, som i ikke ringe grad overvinder det erfaringsmæssige handicap ved altid at have levet et liv i guddommelig perfektion. Det gode for både opstigende dødelige og Havona indfødte er stort og gensidigt.

19:6.3 (221.5) De indfødte Havonaere er ligesom alle andre personligheder med treenighedsoprindelse projiceres i guddommelig perfektion, og som med andre personligheder med treenighedsoprindelse, kan tidens gang føje til deres lagre af erfaringsmæssige begavelser. Men til forskel fra Treenighedens Stationære Sønner kan Havonaerne udvikle deres status; de kan have en uåbenbaret fremtidig evighedsskæbne. Dette illustreres af de Havonaere, som med deres tjenestegørelse skaffer sig evnen til fusion med et Faderfragment af ikke-Rettere type og dermed kvalificerer sig til medlemskab i de Dødeliges Finalitkorps. Og der findes andre Finalitkorps åbne for disse indfødte i centraluniverset.

19:6.4 (221.6) Statusudviklingen for indfødte i Havona har givet anledning til mange spekulationer i Uversa. Eftersom de vedvarende søger ind i flere af Paradisets Finalitkorps, og eftersom, at der ikke skabes flere, er det åbenbart at antallet af indfødte som forbliver i Havona vedvarende formindskes. De ultimative konsekvenser af disse hændelser er aldrig åbenbaret for os, men vi tror ikke at Havona nogensinde vil være fuldstændig tømt for sine indfødte. Vi har overvejet teorien, at Havonaerne muligvis vil ophøre med at

indtræde i Finalitkorpse engang under tidsaldrene for de efterfølgende skabelser på de ydre rum niveauer. Vi har også overvejet tanken om, at centraluniverset i disse senere universtidsaldre kan blive befolket af en blandet gruppe af hjemmehørende væsener, så borgerskabet kun delvis består af oprindelige Havonaere. Vi ved ikke hvilken orden eller type af skabninger, der kan tænkes at være bestemt for beboelsesstatus i det fremtidige Havona, men vi har tænkt på følgende:

19:6.5 (222.1) 1. Univitatieerne som for nuværende er de permanente borgere på konstellationerne i lokaluniverserne.

19:6.6 (222.2) 2. Fremtidige typer af dødelige som kan tænkes at blive født på superuniversernes beboede sfærer under blomstringen i lysets og livets tidsaldre.

19:6.7 (222.3) 3. Den indkommende åndelige aristokrati af de efterfølgende ydre universer.

19:6.8 (222.4) Vi ved, at det Havona som fandtes under den foregående universtidsalder var noget anderledes end Havona i den nuværende tidsalder. Vi anser det ikke mere end rimeligt at antage, at vi nu bevidner de langsomme ændringer i centraluniverset som er forhånds forventet af de tidsaldre som skal komme. En ting er sikkert: Universet er ikke statisk; kun Gud er uforanderlig.

7. Borgere i paradiset

19:7.1 (222.5) Der er talrige grupper af ædle væsener bosiddende i Paradiset, nemlig Paradisets borgere. De er ikke direkte beskæftigede med planen med at fuldkommengøre opstigende viljeskabninger og er derfor ikke fuldt ud åbenbaret for de dødelige på Urantia. Der er over tre tusinde ordener af disse himmelske intelligenser, hvor den sidste gruppe er blevet personaliseret samtidig med Treenighedens mandat, som bekendtgjorte skabelsesplanen for de syv superuniverser i tid og rum.

19:7.2 (222.6) Paradisets borgere og Havona indfødte er undertiden benævnt kollektivt som *Paradis-Havona personligheder*.

19:7.3 (222.7) Dette afslutter beretningen om de væsener, som er bragt til eksistens af Paradistreenigheden. Ingen af dem har nogensinde faret vild. Og dog, i højeste forstand, er de alle begavet med fri vilje.

19:7.4 (222.8) Væsener med treenighedsoprindelse besidder transitprivilegier, som gør dem uafhængig af transportpersonligheder, såsom serafer. Vi besidder alle kraften til at bevæge os frit og hurtig i universernes univers. Med undtagelse af de Inspirerende Treenighedsånder, så kan vi ikke opnå de Enlige Budbringers næsten utrolige hastighed, men vi er i stand til at udnytte de totale transportmidler i rummet på en sådan måde, at vi kan nå ethvert punkt i et superunivers fra dets hovedkvarter på mindre end et år af Urantia-tid. Det tog 109 dage af jeres tid for mig at rejse fra Uversa til Urantia.

19:7.5 (222.9) Via de selvsamme kanaler kan vi øjeblikkelig kommunikere med hinanden. Hele vores skabelsesorden står i kontakt med ethvert individ, der er omfavnet inden for hver division af Paradistreenighedens børn med undtagelse af de Inspirerende Ånder.

19:7.6 (222.10) [Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 19](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 21](#) >>

Kapitel 20

Guds Paradissønner

20:0.1 (223.1) SOM DE fungerer i Orvontons superunivers, er Guds Sønner klassificeret under tre overordnede hovedgrupper:

20:0.2 (223.2) 1. Guds Nedstigende Sønner.

20:0.3 (223.3) 2. Guds Opstigende Sønner.

20:0.4 (223.4) 3. Guds Treenigede Sønner.

20:0.5 (223.5) De nedstigende ordener af sønner inkluderer personligheder, som er af direkte og guddommelig skabelse. Opstigende sønner, såsom dødelige skabninger, opnår denne status ved erfaringsmæssig deltagelse i den kreative teknik kendt som evolution. Treenigede Sønner er en gruppe af sammensat oprindelse, som omfatter alle væsener, der er omfavnet af Paradistreenigheden, selvom de ikke er af direkte treenighedsoprindelse.

1. Guds nedstigende sønner

20:1.1 (223.6) Alle Guds nedstigende Sønner har høj og guddommelig oprindelser. De er dedikeret til den nedadgående tjeneste for tjeneste i verdener og systemer i tid og rum, for at lette fremskridtene i Paradisopstigningen for de ydmyge skabninger med evolutionær oprindelse—Guds opstigende sønner. Af de talrige ordener af nedstigende Sønner vil syv blive skildret i disse fortællinger. De Sønner, der træder frem fra guddommene på den centrale ø af lys og liv, kaldes *Guds Paradissønner* og de omfatter følgende tre ordener:

20:1.2 (223.7) 1. Skabersønner—Mikaelerne.

20:1.3 (223.8) 2. Administratorsønner—Avonalerne.

20:1.4 (223.9) 3. Treenighedens Lærer Sønner—Daynalerne.

20:1.5 (223.10) De resterende fire ordener af nedadgående sønner er kendt som *Guds Sønner i lokaluniverserne*:

20:1.6 (223.11) 4. Melkisedeksønner.

20:1.7 (223.12) 5. Vorondadeksønner.

20:1.8 (223.13) 6. Lanonandeksønner.

20:1.9 (223.14) 7. Livsbærerne.

20:1.10 (223.15) Melkisedekerne er det fælles afkom af et lokalunivers Skabersøn, Skabende Ånd og Fader Melkisedek. Både Vorondadeker og Lanonandeker er skabt af en Skabersøn og hans medarbejdende Skabende Ånd. Vorondadekerne er bedst kendt som de Højeste, Konstellationsfædrene; Lanonandekerne er kendt som Systemherskere og Planetprinser. Den trefoldige orden af Livsbærere er skabt af en Skabersøn og Skabende ånd, forbundet med en af de

tre Dagenes Ældste fra retsvæsenet i det omhandlende superunivers. Men disse Guds Sønners natur og aktiviteter i lokaluniverserne er mere korrekt beskrevet i de kapitler, der omhandler de lokale skabelsers anliggender.

20:1.11 (224.1) Guds Paradissønner har en trefoldig oprindelse: De primære eller Skabersønnerne er skabt i eksistens af den Universelle Fader og den Evige Søn; de sekundære eller Administratorsønnerne er børn af den Evige Søn og den Uendelige Ånd; Treenighedens Lærer Sønner er afkom af Faderen, Sønnen og Ånden. Set ud fra et synspunkt af tjeneste, tilbedelse og bøn er Paradissønnerne som én; deres ånd er én, og deres arbejde er identisk i kvalitet og fuldstændighed.

20:1.12 (224.2) Ligesom Paradisets Dagenes ordener viste sig at være guddommelige administratorer, så har Paradissønnernes ordener åbenbaret sig som guddommelige rådgivere—skabere, tjenere, overdragere, dommere, lærere og sandhedsåbenbarere. Deres område omfatter universernes univers fra den evige øs kyster til de beboede verdener til tid og rum, og de udfører mangfoldige tjenester i central- og superuniverserne, der ikke afsløres i disse fortællinger. De er organiserede på forskellig måde afhængige af tjenestes art og opholdssted, men i et lokalunivers tjener både Administratorsønner og Lærer Sønner under ledelse af den Skabersøn som præsiderer over dette domæne.

20:1.13 (224.3) Skabersønnerne synes at besidde åndelig begavelse centreret i deres personer, som de kontrollerer og som de kan overdrage, ligesom jeres egen Skabersøn gjorde, da han udgydte sin

ånd over alt dødeligt kød på Urantia. Hver Skabersøn er udstyret med denne åndelige trækningkraft i sit eget rige; han er personlig bevidst om enhver handling og følelse hos enhver nedstigende Guds Søn, der tjener i hans domæne. Her er en guddommelig refleksion, en kopiering i lokaluniverset af den Evige Søns absolutte åndelige trækningkraft, som gør ham i stand til at række ud for at skabe og vedligeholde kontakt med alle sine Paradissønner, uanset hvor de måtte være i alle universernes universer.

20:1.14 (224.4) Paradisets Skabersønner tjener ikke kun som Sønner i deres nedadgående tjeneste- og overdragelse, men når de har afsluttet deres overdragelseskarriver, fungerer hver især som en universfader i sin egen skabelse, mens de andre Guds sønner fortsætter tjenesten for overdragelse og åndelig opløftelse designet til at vinde planeterne, en efter en, til villig anerkendelse af den Universelle Faders kærlige styre, kulminerende i skabningers indvielse til Paradisfaderens vilje og i planetarisk loyalitet over for hans Skabersøns universelle suverænitæt.

20:1.15 (224.5) I en syvfoldig Skabersøn er Skaberen og skabning for evigt blandet i forståelse, sympatisk og barmhjertig forening. Hele Mikael ordenen, Skabersønnerne, er så enestående, at beretningen om deres natur og aktiviteter vil blive forbeholdt det næste kapitel i denne serie, mens denne beretning hovedsagelig vil beskæftige sig med de to bestående ordener af Paradissønner: Administratorsønnerne og Treenighedens Lærer Sønner.

2. Administratorsønnerne

20:2.1 (224.6) Hver gang en original og absolut koncept om et væsen, er formuleret af den Evige Søn, forener sig med et nyt og guddommeligt ideal om kærlig tjeneste, udtænkt af den Uendelige Ånd, fremkommer en ny og oprindelig Guds Søn, en Paradisets Administratorsøn. Disse Sønner udgør Avonalordenen i modsætning til Mikael's orden, Skabersønnerne. Selv om de ikke er skabere i personlig forstand, er de tæt forbundet med Mikaelerne i alt deres arbejde. Avonalerne er planetariske ministre og dommere, administratorerne i tid—og rumrigerne—af alle racer, for alle verdener og i alle universer.

20:2.2 (225.1) Vi har grund til at tro, at det samlede antal Administratorsønner i storuniverset er omkring en milliard. De er en selvstyrende orden og styres af deres højeste råd i Paradiset; som består af erfarne Avonaler hentet fra tjenesterne i alle universer. Men når de tildeles, og indsættes i et lokalunivers, så tjener de under ledelse af Skabersønnen i dette domæne.

20:2.3 (225.2) Avonalerne er Paradissønner af tjeneste og overdragelse til de individuelle planeter i lokaluniverserne. Og da hver Avonalsøn har en eksklusiv personlighed, da ikke to er ens, er deres arbejde individuelt unikt i deres opholdsområder, hvor de ofte inkarnerer i skikkelsen af de dødelige og nogen gange fødes af jordiske mødre i de evolutionære verdener.

20:2.4 (225.3) Foruden deres tjeneste på de højere administrative niveauer har Avonalerne en trefoldig funktion på de beboede verdner:

20:2.5 (225.4) 1. *Juridiske handlinger*. De fungerer ved afslutningen af de planetariske dispensationer. Med tiden kan snesevis—hundredvis—af sådanne missioner iværksættes på hver enkelt verden, og de kan besøge den samme eller andre verdener utallige gange som dispensationsterminatorer, befriere af de sovende overlevende.

20:2.6 (225.5) 2. *Administrative missioner*. Et planetarisk besøg af denne type finder normalt sted før ankomsten af en Overdragelsessøn. På en sådan mission optræder en Avonal som en voksen i verden ved en inkarnationsteknik, der ikke involverer jordisk fødsel. Efter dette første og sædvanligvis administrative besøg kan Avonalerne gentagende gange tjene i administrativ kapacitet på samme planet både før og efter Overdragelses sønnens tilsynekomst. På disse yderligere administrative missioner optræder en Avonal muligvis i materiel og synlig form, men på ingen af dem vil han blive født ind i verden som et hjælpeløst barn.

20:2.7 (225.6) 3. *Overdragelsesmissioner*. Avonal sønnerne overdrager sig i det mindste en gang, til en dødelig race på en eller anden evolutionær verden. Der er talrige juridiske besøg, de administrative missioner kan være flere, men på hver planet optræder der kun en Overdragelses søn. Overdragelses Avonaler er født af kvinder, ligesom Mikael af Nebadon blev inkarneret på Urantia.

20:2.8 (225.7) Der er ingen grænse for antallet af gange, som Avonal sønnerne må tjene på administrative eller overdragelsesmissioner, men normalt, når oplevelsen er gennemgået syv gange, er der suspension til fordel for dem, der har haft mindre af en sådan tjeneste. Disse Sønner med flere overdragelseserfaring bliver derefter tildelt en Skabersøns høje personlige råd og bliver således deltagere i administrationen af universets anliggender.

20:2.9 (225.8) I alt deres arbejde for og på de beboede verdener assisteres Administratorsønnerne af to ordener af lokaluniversets skabninger, Melkisedekerne og ærkeenglene, mens de under overdragelsesmissionerne også ledsages af de Lysende Aftenstjerner, der ligeledes har deres oprindelse i de lokale skabelser. I enhver planetarisk indsats støttes de sekundære Paradissønner, Avonalerne, af den fulde styrke og autoritet fra en primær Paradissøn, Skabersønnen i lokaluniverset, hvori de gør tjeneste. I det store og hele er deres arbejde på de beboede sfærer lige så effektivt og acceptabelt, som en Skabersøns tjeneste ville have været på sådanne verdener med dødelig beboelse.

3. Juridiske processer

20:3.1 (226.1) Avonalerne er kendte som Administratorsønner, fordi de er rigernes høje dommere, dommerne over de på hinanden efterfølgende dispensationer i tidens verdener. De præsiderer over opvågningen af de sovende overlevende, sidder i dom over riget,

bringer en dispensation af suspenderet retfærdighed til ophør, udfører mandaterne fra en prøvetidsalder af vilkårlig barmhjertighed, omfordeler rumvæsenerne i planetarisk tjeneste til opgaver i den nye dispensation og vender tilbage til hovedkvarteret i deres lokalunivers efter afslutningen af deres mission.

20:3.2 (226.2) Når de sidder til doms over en tidsalders skæbner, afgør Avonalerne de evolutionære racers skæbne, men selvom de kan afsige domme, der udsletter identiteten af personlige skabninger, eksekverer de ikke sådanne domme. Afgørelser af denne art udføres af ingen andre end myndighederne i et superunivers.

20:3.3 (226.3) Ankomsten af en Paradis Avonal til en evolutionær verden med det formål at afslutte en dispensation og indlede en ny æra af planetarisk udvikling indebærer ikke nødvendigvis hverken en administrativ mission eller en overdragelsesmission. Administrative missioner er nogle gange, og overdragelsesmissioner altid inkarnationer; det vil sige, på sådanne opgaver tjener Avonalerne på en planet i materiel form—bogstaveligt talt. Deres andre besøg er “tekniske”, og i disse tilfælde inkarnerer en Avonal ikke til planetarisk tjeneste. Hvis en Administratorsøn kommer alene som en dispensationel dommer, ankommer han til en planet som et åndeligt væsen, usynligt for verdens materielle skabninger. Sådanne tekniske besøg forekommer gentagne gange i en beboet verdens lange historie.

20:3.4 (226.4) Avonalsønnerne kan fungere som planetariske dommere forud for både administrative og overdragelsesoplevelser. På begge disse missioner, vil den inkarnerede Søn imidlertid dømme den

forbigående planetariske tidsalder, det samme gør en Skabersøn, når han inkarnerer i dødelig skikkelse på en overdragelsesmission. Når en Paradissøn besøger en evolutionær verden og bliver som en af dens folk, afslutter hans tilstedeværelse en dispensation og udgør en dom over riget.

4. Administrations missioner

20:4.1 (226.5) Forud for en overdragelsessøns planetariske tilsynekomst, bliver en beboet verden normalt besøgt af en Paradis Avonal på en administrationsmission. Hvis det er det første administrative besøg inkarnerer Avonalen altid som et materielt væsen. Han fremtræder på missionsplaneten som en fuldgyltig mand af de dødelige racer, et væsen fuldt synlig for og i fysisk kontakt med de dødelige skabninger af hans tid og generation. Gennem en administrativ inkarnation er Avonalsønnens forbindelse med de lokale og universelle åndelige kræfter fuldstændig og ubrudt.

20:4.2 (226.6) En planet kan opleve mange administrative besøg både før og efter en overdragelses søns tilsynekomst. Den kan besøges mange gange af den samme eller andre Avonaler, der fungerer som dispensationsdommere, men sådanne tekniske dømmende missioner er hverken overdragelses eller administrative, og Avonalerne er aldrig inkarnerede i sådanne tilfælde. Selv når en planet er velsignet med gentagne administrative missioner underkaster Avonalerne sig ikke altid til dødelige inkarnation; og når de tjener i med dødeligt

køds skikkelse, optræder de altid som voksne væsener fra riget; de er ikke født af en kvinde.

20:4.3 (227.1) Når Paradissønnerne er inkarnerede på enten overdragelses- eller administrative missioner har de en erfaren Retter, og disse Rettere er forskellige for hver inkarnation. De Rettere der indtager de inkarnerede Guds Sønners sind, kan aldrig håbe på at få personlighed gennem sammensmeltning med de menneskelige-guddommelige væsener, som de bor i, men de bliver ofte personliggjort på foranledning af den Universelle Fader. Sådanne Rettere danner det højeste råd i Divinington for administration, identifikation og udsendelse af Mysterieledsagerne til de beboede riger. De modtager og akkrediterer også Retterne ved deres tilbagevenden til “Faderens favn” efter den jordiske opløsning af deres jordiske tabernakler. På denne måde bliver verdensdommernes trofaste Rettere de ophøjede ledere af deres slags.

20:4.4 (227.2) Urantia har aldrig været vært for en Avonalsøn på en administrativ mission. Hvis Urantia havde fulgt den generelle plan for beboede verdener, ville den være blevet velsignet med et administrativt besøg engang mellem Adams dage og Kristus Mikael's overdragelse. Men den regelmæssige rækkefølge af Paradissønner på jeres planet blev fuldstændig forvirret af tilsynekomsten af jeres Skabersøn på terminale overdragelse for nitten hundrede år siden.

20:4.5 (227.3) Urantia kan stadig få besøg af en Avonal der har fået til opgave at inkarnere på en administrativ mission, men vedrørende den fremtidige tilsynekomst af Paradissønner ved “selv ikke englene i

himlen tiden eller måden for sådanne besøg”, for en Mikael-overdragelsesverden bliver en mestersøns individuelle og personlige væрге og er som sådan fuldstændig underlagt hans egne planer og afgørelser. I jeres verden kompliceres dette yderligere af Mikael's løfte om at vende tilbage. Uanset misforståelserne om Mikael's af Nebadon's ophold på Urantia, så er en ting med sikkerhed autentisk — hans løfte om at komme tilbage til jeres verden. I lyset af dette perspektiv, er det kun tiden, der kan afsløre den fremtidige rækkefølge for Guds Paradissønners besøg på Urantia.

5. Overdragelsen af Guds Paradissønner

20:5.1 (227.4) Den Evige Søn er Guds evige Ord. Den Evige Søn er det perfekte udtryk for den “første” absolutte og uendelige tanke fra hans evige Fader. Når en personlig duplikation eller guddommelig udvidelse af denne Oprindelige Søn begynder på en overdragelsesmission, i form af dødelig inkarnation, bliver det bogstaveligt talt sandt, at det guddommelige “Ord er gjort til kød”, og at Ordet således bor blandt de ydmyge væsener af animalsk oprindelse.

20:5.2 (227.5) På Urantia er der en udbredt tro på, at formålet med en Søns overdragelse på en eller anden måde er at påvirke den Universelle Faders holdning. Men jeres oplysning burde indikere, at dette ikke er sandt. Overdragelserne fra Avonal- og Mikael sønnerne er en nødvendig del af den erfaringsmæssige proces designet til at

gøre disse Sønner til pålidelige og sympatiske dommere og herskere over folkene og planeterne i tid og rum. Karrieren med syvfoldig overdragelse er det højeste mål for alle Paradisets Skabersønner. Og alle Administratorsønner er motiveret af denne samme tjenesteånd, som i så høj grad kendetegner de primære Skabersønner og Paradisets Evige Søn.

20:5.3 (227.6) En eller anden orden af Paradissønner må overdrages til hver af de dødelige beboede verdener for at gøre det muligt for Tankeretterne at bo i sindet hos alle normale mennesker på den pågældende sfære, for Tankeretterne kommer ikke til *alle* eksisterende mennesker, indtil Sandhedsånden er blevet udgydt over alt kød; og udsendelsen af Sandhedsånden er afhængig af, at en Paradissøn, som vellykket har udført en opgave af dødelig overdragelse i en evolutionær verden, vender tilbage til universets hovedkvarter.

20:5.4 (228.1) I løbet af en beboet planets lange historie indtræffer mange dispensationelle domme, og mere end en administrativ mission kan forekomme, men normalt tjener en Overdragelses søn kun én gang på sfæren. Der kræves kun, at hver beboet verden har én Overdragelses søn, der kommer til at leve det fulde jordiske liv fra fødsel til død. Før eller senere, uanset åndelig status, er enhver jordisk beboet verden, bestemt til at blive vært for en Administrator søn på en overdragelsesmission med undtagelse for den ene planet i hvert lokalunivers, hvorpå en Skabersøn vælger at gennemføre sin jordiske overdragelse.

20:5.5 (228.2) Når du forstår mere om Overdragelsessønnerne, kan du se, hvorfor der er så stor interesse for Urantia i Neadons historie, Jeres lille og ubetydelige planet er af interesse for lokaluniverset, simpelthen fordi det er Jesu af Nazarets jordiske hjemverden. Det var scenen for den endelige og triumferende overdragelse af din Skabersøn, arenaen, hvor Mikael vandt den højeste personlige suverænitet i Neadons univers.

20:5.6 (228.3) I hovedkvarteret for sit lokalunivers tilbringer en Skabersøn, i sær efter at han har fuldført sin egen jordiske overdragelse, meget af sin tid på at rådgive og instruere kollegiet af medarbejdende sønner; Administratorsønner og andre. I kærlighed og hengivenhed, med øm barmhjertighed og kærlig omtanke, skænker disse Administratorsønner sig til rummets verdener. Og på ingen måde er disse planetariske tjenester ringere end Mikael's dødelige overdragelser. Det er sandt, at jeres Skabersøn, udvalgte til sit sidste eventyr i skabningsoplevelse, valgte en verden der havde haft usædvanlig modgang. Men ingen planet kunne nogensinde være i en sådan tilstand, at det ville kræve overdragelse af en Skabersøn for at udføre sin åndelige rehabilitering. Enhver Søn fra overdragelsesgruppen ville være lige så tilstrækkelig, for i alt deres arbejde på et lokalunivers verdenerne er de Administrative sønnerne lige så guddommeligt effektive og alle kloge, som deres Paradisbroder, Skabersønnen, ville have været.

20:5.7 (228.4) Selvom muligheden for katastrofe altid er til stede ved disse Paradis-sønner under deres overdragelsesinkarnationer, har jeg endnu ikke set optegnelsen om svigt eller misligholdelse af enten

en Administrator- eller Skabersøn på overdragelsesmission. Begge er af oprindelse alt for tæt på absolut perfektion til at fejle. De påtager sig sandelig risikoen; bliver virkelig som de dødelige væsener af kød og blod og får derved den unikke skabningserfaring, men ifølge mine observationer lykkes det altid. De fejler aldrig i at nå målet med overdragelsesmissionen. Historien om deres overdragelse og planetariske tjeneste overalt i Neadon udgør de ædleste og mest fascinerende kapitler i jeres lokalunivers historie.

6. Den dødelige overdragelses karriere

20:6.1 (228.5) Metoden, hvorved en Paradissøn bliver klar til dødelig inkarnation som en overdragelsessøn, og bliver omsluttet af en mor på overdragelsesplaneten, er et universelt mysterium; og ethvert forsøg på at opdage denne Sonarington-teknik er dømt til at mødes med sikker fiasko. Lad den storslåede viden om Jesus fra Nazarets jordiske liv absorberes ind i jeres sjæle, men det er nytteløst og meningsløst at spekulere, hvordan Mikaels hemmelighedsfulde inkarnation blev udført. Lad os alle glæde os over den viden og visheden, at sådanne præstationer er mulige for den guddommelige natur og spild ingen tid på nytteløse gætterier om teknikken, som den guddommelige visdom anvender for at afstedkomme sådanne fænomener.

20:6.2 (229.1) På en jordisk overdragelsesmission bliver en Paradissøn altid af en kvinde og vokser op som et barn af hankøn i verden, såsom Jesus gjorde på Urantia. Disse Sønner af den højeste tjeneste går alle fra barndom gennem ungdom til manddom ligesom et menneske. I ethver henseende bliver de som de dødelige i den race, de fødes ind i. De fremsætter bønner til Faderen ligesom børnene i de riger, hvor de tjener. Ud fra et materielt synspunkt lever disse menneske-guddommelige Sønner almindelige liv med en eneste undtagelse: De avler ikke afkom i verdener af deres ophold; det er en universel begrænsning pålagt alle ordener af Paradisets overdragelsessønner.

20:6.3 (229.2) Ligesom Jesus arbejdede på jeres verden som tømrerens søn, således arbejder andre Paradissønner i forskellige egenskaber på deres overdragelsesplaneter. I kan næppe forestille jer et kald, som ikke er blevet fulgt af en Paradissøn i løbet af hans overdragelse til nogen af tidens evolutionære planeter.

20:6.4 (229.3) Når en overdragelsessøn har mestret oplevelsen af at leve det jordiske liv, når han har opnået perfektion af afstemning med sin iboende Retter, begynder han den del af sin planetariske mission, der har til formål at oplyse sindet og inspirere sjælene hos sine dødelige brødre i kødet. Som lærere er disse Sønner udelukkende helliget den åndelige oplysning af de dødelige racer i de verdener hvor de opholder sig.

20:6.5 (229.4) Selvom Mikaelernes og Avonalernes overdragelser med dødelig karrierer er sammenlignelige i de fleste henseender, så er de ikke identiske i alle: En Administratorsøn forkynder Aldrig: "Den,

der har set Sønnen, har set Faderen”, som jeres Skabersøn gjorde da han var på Urantia i kødelig form. men en overdraget Avonalsøn forkynnder: “Den, der har set mig, har set Guds Evige Søn.”

Administratorsønnerne stammer ikke direkte fra den Universelle Fader, de inkarnerer heller ikke underlagt Faderens vilje; altid overdrager de sig selv som *Paradissønner* underlagt den Evige Søns vilje.

20:6.6 (229.5) Når overdragelses Sønnerne—Skaber- eller

Administratorsønnerne—træder ind gennem dødens porte åbenbarer de sig igen på tredje dag. Men du bør ikke have tanken om, at de altid mødes med den tragiske ende, som Skabersønnen stødte på, som opholdt sig i din verden for nitten hundrede år siden. Den ekstraordinære og usædvanligt grusomme oplevelse, som Jesus fra Nazaret gik igennem, har fået Urantia til at blive lokalt kendt som “korsets verden”. Det er ikke nødvendigt, at en sådan umenneskelig behandling tildeles en Guds søn, og langt de fleste planeter har givet dem en mere hensynsfuld modtagelse, som har givet dem mulighed for at afslutte deres jordiske karrierer, afslutte tidsalderen, dømme de sovende overlevende og indvie en ny dispensation, uden at pålægge dem en voldelig død. En overdragelses Søn må møde døden, må gennemgå hele den virkelige oplevelse af dødelig i rigerne, men den guddommelige plan kræver ikke, at denne død enten er voldsom eller usædvanlig.

20:6.7 (229.6) Når overdragelsessønnen ikke bliver dræbt med vold, giver de frivilligt deres liv og passerer gennem dødens porte, ikke for at tilfredsstille kravene om “streng retfærdighed” eller “guddommelig

vrede”, men snarere for at fuldføre overdragelsen, “for at tømme bægeret” for inkarnationskarrieren og personlig erfaring i alt, hvad der udgør et skabnings liv, som det leves på den jordiske eksistens planeter. Overdragelse er for planetarisk og en univers nødvendighed, og fysiske død er intet andet end en nødvendig del af en overdragelsesmission.

20:6.8 (230.1) Når den dødelige inkarnationen er afsluttet, fortsætter Avonalen af tjeneste til Paradiset, bliver accepteret af den Universelle Fader, returnerer til lokaluniverset for sin opgave og modtager Skabersønnens anerkendelse. Derefter sender overdragelses Avonalen og Skabersønnen deres fælles Sandhedens Ånd til at virke i hjerterne hos de dødelige racer, der bor i overdragelsesverdenen. I de foregående tidsaldre før lokaluniversets suverænitet er dette begge Sønners fælles ånd, iværksat af den Skabende Ånd. Den adskiller sig noget fra Sandhedens Ånd, som karakteriserer lokaluniversets tidsaldre efter en Mikael's syvende overdragelse.

20:6.9 (230.2) Efter fuldførelsen af en Skabersøns afsluttende overdragelse forandres naturen hos den Sandhedens Ånd som tidligere var sendt til alle Avonal-overdragelsesverdener i det lokale univers: karakter bliver mere bogstavelig i den suveræne Mikael's Ånd. Dette fænomen sker i takt med at Sandhedens Ånd frigøres til tjeneste på planeten for Mikael's overdragelse i dødelig form. Derefter vil hver verden, der har fået æren af en Administratorsøn overdragelse, modtage den samme åndelige Trøster fra den syvfoldige Skabersøn, i samarbejde med den pågældende

Administratorsøn, som den ville have fået, hvis lokaluniversets Suveræn personlig var inkarneret som dets overdragelsessøn.

7. Treenighedens Lærersønner

20:7.1 (230.3) Disse yderst personlige og højst åndelige Paradissønner er tilvejebragt af Paradistreenigheden. De er kendt i Havona som Daynals ordenen. I Orvonton er de registreret som Treenighedens Lærersønner, således navngivet på grund af deres herkomst. På Salvington kaldes de blandt andet Paradisets Åndelige Sønner.

20:7.2 (230.4) I antal stiger Lærersønnerne konstant. Den sidste universelle folketællingsudsendelse gav antallet af disse Treenighedssønner, der fungerede i central- og superuniverserne, til lidt mere end enogtyve milliarder, og dette er eksklusiv Paradisets reserver, som omfatter mere end en tredjedel af alle treenighedslærersønner, der eksisterer.

20:7.3 (230.5) Daynal ordenen af Sønskab er ikke en organisk del af de lokale eller superuniversets administrationer. Dens medlemmer er hverken skabere eller genoprettere, hverken dommere eller herskere. De er ikke så meget optaget af universets administration som med moralsk oplysning og åndelig udvikling. De er de universelle undervisere, der er dedikeret til den åndelige opvågning og moralske vejledning af alle riger. Deres tjeneste er intimt forbundet med personlighederne i Den Uendelige Ånd og er tæt forbundet med paradisopstigningen af skabninger.

20:7.4 (230.6) Disse Treenighedssønner tager del i de tre paradisguddommers kombinerede natur, men i Havona synes de mere at afspejle den Universelle Faders natur. I superuniverserne synes de at skildre den Evige Søns natur, mens de i de lokale skabelser ser ud til at vise karakteren af den Uendelige Ånd. I alle universerne er de legemliggørelsen af tjeneste og repræsenterer visdommens gode omdømme.

20:7.5 (230.7) I modsætning til deres Paradisbrødre—Mikaelerne og Avonalerne—får Treenighedens Lærersønner ingen forberedende træning i centraluniverset. De sendes direkte til superuniversernes hovedkvarter og forordnes derfra til tjeneste i et lokalunivers. I deres tjeneste til disse evolutionære riger udnytter de den kombinerede åndelige indflydelse fra en Skabersøn og de tilhørende Administratorsønner, for Daynalerne besidder ikke en åndelig trækningskraft i sig selv.

8. Daynalernes tjeneste i lokaluniverserne

20:8.1 (231.1) Paradisets åndelige sønner er unikke væsener med treenighedsoprindelse og de eneste treenighedsskabninger, der er så fuldstændigt forbundet med opførselen af universerne med dobbelt oprindelse. De er kærligt hengiven til uddannelsestjenesten til dødelige skabninger og de lavere ordener af åndelige væsener. De begynder deres arbejde i lokalsystemerne, og i overensstemmelse

med erfaring og præstation, avanceres de indad gennem konstellationstjenesten til den lokale skabelses højeste arbejde. Efter certificering kan de blive åndelige ambassadører, der repræsenterer de lokale universer, som de tjener.

20:8.2 (231.2) Det nøjagtige antal Lærersønner i Neadon kender jeg ikke; der er mange tusinde af dem. Mange af afdelingslederne i Melkisedek-skolerne hører til denne orden, mens det kombinerede personale på det regulære konstituerede universitet i Salvington omfatter over hundredetusinde inklusive disse sønner. Et stor antal er udstationeret på de forskellige morontia-uddannelsesverdener, men de er ikke kun engageret i de dødeliges åndelige og intellektuelle fremskridt; de beskæftiger sig ligeledes med at instruere serafvæsener og andre indfødte i de lokale skabelser. Mange af deres assistenter er hentet fra rækkerne af de treenigede skabte væsener.

20:8.3 (231.3) Lærersønnerne udgør de fakulteter, der administrerer alle eksaminer og udfører alle tests for kvalificering og certificering af alle underordnede faser af universtjeneste, lige fra vagtpost til stjernestuderendes opgaver. De gennemfører et langvarigt uddannelsesforløb, der strækker sig fra de planetariske kurser op til Visdommens højskole, der ligger på Salvington. Anerkendelse, af udført anstrengelser og resultater gives til alle opstigende dødelige eller ambitiøse keruber, der gennemfører disse eventyr i visdom og sandhed.

20:8.4 (231.4) I alle universer er alle Guds Sønner afhængige af disse evigt trofaste og universelt effektive Treenighedslærersønner. De er de ophøjede lærere for alle åndelige personligheder, selv de prøvede

og sande lærere for Guds Sønner selv. Men om de endeløse detaljer om Lærersønnernes pligter og funktioner kan jeg næppe instruere jer. Det vidtstrakte område for Daynal-sønskabsaktiviteter vil blive bedre forstået på Urantia, når I er mere avanceret i intelligens, og efter din planets åndelige isolation er blevet afsluttet.

9. Daynalernes planetariske tjeneste

20:9.1 (231.5) Når udviklingen af begivenheder på en evolutionær verden indikerer, at tiden er moden for at indlede en åndelig tidsalder, melder Treenighedens Lærersønner sig altid frivilligt til denne tjeneste. I er ikke bekendt med denne rækkefølge af sønskab, fordi Urantia aldrig har oplevet en åndelig tidsalder, et årtusinde af kosmisk oplysning. Men Lærersønnerne besøger allerede nu jeres verden med det formål at formulere planer vedrørende deres forventede ophold på jeres sfære. De vil være klar til at dukke op Urantia, efter at dets indbyggere har opnået en relativ befrielse fra deres dyriske snærende bånd og materialismens lænker.

20:9.2 (231.6) Treenighedens Lærersønner har intet at gøre med afslutningen af de planetariske dispensationer. De hverken dømmer de døde eller oversætter de levende, men på hver planetarisk mission ledsages de af en Administratorsøn, der udfører disse tjenester. Lærersønner beskæftiger sig udelukkende med indledningen af en åndelig tidsalder, med begyndelsen af æraen med åndelige realiteter

på en evolutionær planet. De virkeliggør de åndelige modstykker til materiel viden og tidsbunden visdom.

20:9.3 (232.1) Lærersønner forbliver sædvanligvis på deres besøgsplaneter i tusinde år af planetarisk tid. En Lærersøn præsiderer over det planetariske tusindårsrige og assisteres af halvfjerds medarbejdere fra sin orden. Daynalerne inkarnerer ikke eller på anden måde materialiserer sig selv, for at synliggøre sig for materielle væsener; derfor opretholdes kontakten med besøgsverdenen gennem aktiviteterne af de Lysende Aftenstjerner. De er lokaluniverspersonligheder, som er associerede med Treenighedens Lærersønner.

20:9.4 (232.2) Daynalerne kan vende tilbage mange gange til en beboet verden, og efter deres sidste mission bliver planeten overført i etableret status som en lysets og livets sfære, det evolutionære mål for alle de dødelige beboede verdener i den nuværende universtidsalder. De Dødeliges Finalitkorps har meget at gøre med de sfærer, der er etableret i lys og liv, og deres planetariske aktiviteter berører Lærer Sønnernes aktiviteter. Faktisk er hele ordenen af Daynal sønnerne intimt forbundet med alle faser af finaliter-aktiviteter i de evolutionære skabelser af tid og rum.

20:9.5 (232.3) Treenighedens Lærersønner ser ud til at være så fuldstændigt identificeret med programmet for de dødeliges fremgang under de tidligere stadier af den evolutionære opstigning, at vi ofte er forledt til at spekulere vedrørende deres mulige forbindelse med finaliterne i de fremtidige universers uåbenbarede karriere. Vi observerer, at superuniversernes administratorer dels er

Treenighedsoprindelses personligheder og delvis Treenighedsomfavnende opstigende evolutionære skabninger. Vi er overbevist om, at de Lærersønnerne og finaliterne nu er engagerede i at tilegne sig oplevelse tidsassociation, som kan være den indledende træning, der forbereder dem på tæt samarbejde i en eller anden uoplyst fremtidig skæbne. På Uversa er det vores overbevisning, at når superuniverserne til sidst er etableret i lys og liv, så vil disse Paradisets Lærersønner, som er blevet så grundigt fortrolige med problemerne i de evolutionære verdener problemer og så længe har været forbundet med de evolutionære dødeliges karriere, sandsynligvis vil blive overført til evig forening med Finaliternes Paradiskorps.

10. Paradissønnernes forenede tjeneste

20:10.1 (232.4) Alle Guds Paradissønner er guddommelige i oprindelse og natur. Hver Paradissøns arbejde på vegne af hver verden er præcis lige som hvis den tjenende Søn var Guds første og eneste Søn.

20:10.2 (232.5) Paradissønnerne er den guddommelige præsentation af de tre Guddommens personers handlende naturer i tidens og rummets områder. Skaber-, Administrator- og Lærersønner er de evige Guddommes gaver til menneskenes børn og til alle andre af universets skabninger med opstigningspotentiale. Disse Guds Sønner er de guddommelige tjenere, som uophørligt hengiver sig til arbejdet

med at hjælpe tidens skabninger med at nå evighedens høje åndelige mål.

20:10.3 (232.6) I Skabersønnerne er den Universelle Faders kærlighed blandet med den Evige Søns barmhjertighed og åbenbares for lokaluniverserne i Mikaelernes skabende kraft, kærlig tjeneste og forståelsesfuld suverænitet. I Administratorsønnerne åbenbares den Evige Søns barmhjertighed, forenet med den Uendelige Ånds tjeneste, for de evolutionære domæner i disse Avonalers karrierer med dom, tjeneste og overdragelse. I Treenighedens Lærersønner er de tre Paradisguddommes kærlighed, barmhjertighed og tjeneste koordineret på de højeste tids- og rumværdiniveauer og de præsenteres for universerne som levende sandhed, guddommelig godhed og sand åndelig skønhed.

20:10.4 (233.1) I lokaluniverserne samarbejder disse ordener af Sønskab for at fremkalde åbenbaringen af Paradisets Guddomme til rummets skabninger: Som Fader til et lokalunivers portrætterer en Skabersøn den uendelige karakter hos den Universelle Fader. Som overdragelsessønner af barmhjertighed afslører Avonalerne den mageløse natur af den evige søn af uendelig medfølelse. Som de sande lærere af opstigende personligheder afslører Treenighedens Daynal sønner den Uendelige Ånds lærerpersonlighed. I deres guddommelige perfekte samarbejde medvirker Mikaelerne, Avonalerne og Daynalerne til virkeliggørelsen og åbenbaring af Gud den Højestes personlighed og suverænitet i og for universerne i tid og rum. I harmonien af deres treenige aktiviteter fungerer disse Guds Paradissønner altid i fortroppen af Guddommens personligheder,

når de følger den uophørlige ekspansion af guddommeligheden hos den Første Store Kilde og Center fra den evige Paradis ø ind i rummets ukendte dyb.

20:10.5 (233.2) [Præsenteret af en Vidsommens Fuldkommen fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 20](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 22](#) >>

Kapitel 21

Paradisets Skabersønner

21:0.1 (234.1) Skabersønnerne er skabere og herskere over lokaluniverserne i tid og rum. Disse universets skabere og suveræner er af dobbelt oprindelse; de legemliggør Gud Faderens og Gud Sønnens egenskaber. Men hver enkelt Skabersøn er forskellig fra alle andre; hver er enestående i natur såvel som i personlighed; hver enkelt er “den enestefødte søn” af det perfekte guddomsideal i sin oprindelse.

21:0.2 (234.2) I det store arbejde med at organisere, udvikle og perfektionere et lokalunivers nyder disse høje Sønner altid den Universelle Faders opretholdende godkendelse. Skabersønnerne forhold til deres Paradisfader er rørende og uovertræffeligt. Ingen tvivl om, at guddomsforældrenes dybe hengivenhed for deres guddommelige afkom er kilden til den smukke og næsten guddommelige kærlighed som selv dødelige forældre viser deres børn.

21:0.3 (234.3)

Disse primære Paradissønner personliggjort som Mikaeler. Når de begiver sig ud fra Paradiset for at grundlægge deres universer er de kendt som Skaber Mikaels. Når de er etablerede med højeste autoritet kaldes de Mester Mikaels. Nogle gange refererer vi til suverænen i jeres univers Nebadon som Kristus Mikael. Altid og for evigt regerer de efter “Mikaels orden”, som er benævnelsen på den første Søn af deres orden og natur.

21:0.4 (234.4)

Den oprindelige eller førstefødte Mikael har aldrig oplevet inkarnation som et materielt væsen, men syv gange har han passeret gennem oplevelsen af åndeligt skabningsopstigning på de syv kredsløb i Havona, der avancerede fra de ydre sfærer til det inderste kredsløb af den centrale skabelse. Mikaels orden kender storuniverset fra dets ene ende til den anden; der findes ingen væsentlig oplevelse af nogen af tidens og rummets børn, som Mikaels ikke personligt har taget del i; de er faktisk ikke kun delagtige i den guddommelige natur men også i jeres natur, i betydningen alle naturer, fra den højeste til den laveste.

21:0.5 (234.5)

Den oprindelige Michael er den præsiderende leder af de primære Paradissønner når de samles til konference i centrum af alle ting. Det er ikke længe siden, at vi på Uversa optog en universel udsendelse af et ekstraordinært konklave på den evige ø med hundrede og halvtreds tusinde Skabersønner, forsamlet i forældrenes tilstedeværelse og engageret i overvejelser, der havde at gøre med fremskridtet med foreningen og stabiliseringen af universernes univers. Dette var en udvalgt gruppe af suveræne Michaels, syvfoldige overdragelsessønner.

1. Skabersønnernes oprindelse og natur

21:1.1 (234.6) Når den absolutte åndelige idémæssig helhed i den Evige Søn møder helheden i den absolutte personlighedskoncept i den Universelle Fader, når en sådan skabende forening er endelig og fuldt ud er opnået, når en sådan absolut åndelig identitet og en sådan uendelig enhed af personlighedskoncept opstår, så, lige der og da, uden tab af noget af personlighed eller privilegier fra nogen af de uendelige Guddomme, bliver en ny og original Skabersøn blinker til som fuldgyldigt væsen, den enbårne Søn af det perfekte ideal og den kraftfulde idé, hvis union producerer denne nye skaberpersonlighed af styrke og perfektion.

21:1.2 (235.1) Hver Skabersøn er den enbårne afkom og den eneste som kan fødes ud af den perfekte forening af de oprindelige begreber i de to uendelige, og evige og perfekte sind som tilhører de evigt eksisterende Skabere af universernes univers. Der kan aldrig blive en anden lignende Søn, for hver Skabersøn er det ubetinget, afsluttet og det endelige udtryk og legemliggørelsen af alt i hver fase af hvert træk i enhver mulighed for enhver guddommelig virkelighed, som gennem al evighed nogensinde kunne findes i, udtrykt af, eller udviklet sig fra, de guddommelige skabende potentialer, som forenede sig for at bringe denne Mikael Søn til eksistens. Hver Skabersøn er den absolutte af de forenede guddomsbegreber, som udgør hans guddommelige oprindelse.

21:1.3 (235.2)

Disse Skabersønners guddommelige naturer er i princippet ligeligt afledt af begge Paradisforældres egenskaber. Alle har del i den guddommelige naturs fylde som karakteriserer den Universelle Fader og i den Evige Søns skaberprivilegier, men når vi observerer den praktiske udførelse af Mikael-funktioner i universerne, skelner vi åbenlyse forskelle. Nogle Skabersønner fremstår mere som Gud Faderen; andre mere som Gud Sønner. For eksempel: Tendensen med administration i Nebadons univers tyder på, at dens Skaber og regerende Søn er en, hvis natur og karakter mere ligner den Evige Modersøn. Det bør yderligere siges, at nogle universer er præsideret af Paradis Mikael, der ligner Gud Faderen og Gud Sønner. Og disse observationer er på ingen måde underforståede kritikpunkter; de er blot en registrering af fakta.

21:1.4 (235.3)

Jeg kender ikke det eksakte antal eksisterende Skabersønner, men jeg har gode grunde til at tro, at der er mere end syv hundrede tusinde. Vi ved, at der er præcis syv hundrede tusinde Dagenes Forende og der bliver ikke skabt flere. Vi observerer også, at de planlagte planer for den nuværende universtidsaldre ser ud til at angive, at en af Dagenes Forende skal stationeres i hvert lokalunivers som Treenighedens rådgivende ambassadør. Vi noterer videre, at det stadig stigende antal Skabersønner allerede overstiger det konstante antal Dagenes Forende. Med hvad angår bestemmelsen for Mikaelerne udover de syvhundredtusinde er vi aldrig blevet informeret.

2. Lokaluniversernes skabere

21:2.1 (235.4) Paradissønnerne af den primære orden er planlæggere, skabere, bygmestre og administratorer af deres respektive domæner, lokaluniverserne i tid og rum, de grundlæggende skabelsesenheder i de syv evolutionære superuniverser. En Skabersøn får lov til at vælge det sted i rummet, for hans fremtidige kosmiske aktivitet, men før han overhovedet kan påbegynde den fysiske organisering af sit univers, skal han under en lang observationsperiode studere sine ældre brødres præstationer i forskellige skabelser som er beliggende i det superunivers, hvor han planlægger sit forehavende. Og forud for alt dette, har Mikael sønnen fuldført sin lange og unikke erfaring med observation i Paradiset og træning i Havona.

21:2.2 (235.5) Når en Skabersøn afrejser fra Paradiset for at påbegynde eventyret med at skabe et univers, for at blive overhovedet—praktisk taget Gud—i det lokalunivers, som han selv organiserer, så befinder han sig for første gang i tæt kontakt med og i mange henseender afhængig af, den Tredje Kilde og Center. Skønt den Uendelige Ånd forbliver hos Faderen og Sønnen i centrum af alle ting, er han bestemt til at fungere som den faktiske og effektive hjælper til hver Skabersøn. Derfor ledsages hver Skabersøn af en Skabende Datter til den Uendelige Ånd, det væsen, der er bestemt til at blive den guddommelige ledsager, Moderånden i det nye lokalunivers.

21:2.3 (236.1) En Mikael søns afgang ved denne lejlighed frigør for evigt hans skaberrettigheder fra Paradisets Kilder og Centre, kun underlagt visse begrænsninger, der er iboende i disse Kilder og Centres præ-eksistens og visse andre forudgående kræfter og tilstedeværelser. Blandt disse begrænsninger for de ellers almægtige skaberrettigheder for et lokalunivers Fader er følgende:

21:2.4 (236.2) 1. *Energi-materie* er domineret af den Uendelige Ånd. Før nogen nye former for ting, store eller små, kan skabes, før nogen ny transformation af energi-materie kan forsøges, må en Skabersøn sikre sig samtykke og samarbejde fra den Uendelige Ånd.

21:2.5 (236.3) 2. *Mønstre og typer af skabte væsener* kontrolleres af den Evige Søn. Før en Skabersøn kan engagere sig i skabelsen af en ny væsentyper, ethvert nyt mønster for væsener, må han sikre sig samtykke fra den Evige og Oprindelige Modersøn.

21:2.6 (236.4) 3. *Personlighed* er designet og skænket af den Universelle Fader.

21:2.7 (236.5) Typerne og mønstrene af *sind* bestemmes af de forudskabte væsensfaktorer. Efter at disse er blevet forbundet til at udgøre et væsen (personlig eller på anden måde) er sindet en berigelse fra den Tredje Kilde og Center, den Universelle kilde til sindets tjeneste for alle væsener under Paradisskabernes niveau.

21:2.8 (236.6) Kontrollen af *ånds* designs og typer afhænger af deres manifestationsniveau. I sidste analyse, kontrolleres åndelig design af Treenigheden eller af de åndelige begavelser som

Treenighedspersonlighederne—Faderen, Sønnen og Ånden, der går forud for Treenigheden er i besiddelse af.

21:2.9 (236.7) Når sådan en fuldkommen og guddommelig Søn har taget stedet i rummet for sit valgte univers i besiddelse, når de indledende problemer med universets materialisering og opnåelsen af den væsentligste ligevægt er løst; når han har dannet en effektiv og samarbejdende fællesskab med sin kompletterende Datter til den Uendelige Ånd—så indleder denne Universsøn og dennes Universånd den forbindelse, der er beregnet til at give oprindelse til utallige skarer af deres lokale universbørn. I forbindelse med denne begivenhed bliver den Skabende Ånds fokalisering af Paradisets Uendelige Ånd ændret i sin natur, idet den får de personlige egenskaber af Moderånden i et lokalunivers.

21:2.10 (236.8) Uanset at alle Skabersønner er guddommelige ligesom deres Paradisforældre, ligner ingen eksakt hinanden; hver og en er unik, forskelligartet, eksklusiv og original i *naturen* såvel som personligheden. Og eftersom de er arkitekter og beslutningstagerne af livsplanerne i deres respektive riger, sikrer netop denne mangfoldighed, at deres domæner også vil være mangfoldige i enhver form og fase af Mikael-afledt levende eksistens, som kan skabes eller senere udvikles der. Derfor er ordenerne af skabninger, der er hjemmehørende i lokaluniverserne meget varieret. Der findes ikke to lokaluniverser som administreres eller bebos af i alle henseender identiske indfødte væsener med tofoldig oprindelse. Inden for ethvert superunivers er halvdelen af deres iboende egenskaber temmelig ens, idet de nedstammer fra de ensartede

Skabende Ånder; den anden halvdel variere, idet de nedstammer fra de forskelligartede Skabersønner. Men en sådan mangfoldighed karakteriserer ikke de skabninger, der udlukkende har oprindelse i den Skabende Ånd, eller de importerede væsener, som er hjemmehørende i central- eller i superuniverserne.

21:2.11 (237.1) Når en Mikael søn er fraværende fra sit univers, ledes dens regering af det førstefødte indfødte væsen; den Klare Morgenstjerne, lokaluniversets administrerende udøver. Råd og rådgivning fra Dagenes Forende er uvurderlig på disse tider. Under disse fravær er en Skabersøn i stand til at investere den tilhørende Moderånd med overkontrol af sin åndelige tilstedeværelse i de beboede verdner og i hjerterne på sine dødelige børn. Og Moderånden i et lokalunivers forbliver altid i dets hovedkvarter, og udvider sin opfostrende omsorg og åndelig tjeneste til de fjerneste egne af et sådant evolutionært domæne.

21:2.12 (237.2) En Skabersøns personlig tilstedeværelse i sit lokalunivers er ikke nødvendig for at en etableret materiel skabelse kan fungere smidigt. Disse Sønner kan rejse til Paradiset, og alligevel kredser deres universer videre gennem rummet. De kan lægge styrkens tøjler ned for at inkarnere som tidens børn, og alligevel roterer deres riger rundt omkring deres respektive centre. Ingen materiel organisation er uafhængig af Paradisets absolutte tyngdekraftsgreb eller af den kosmiske overkontrol, der er iboende i rumtilstedeværelsen af den Egenskabsløse Absolutte.

3. Lokaluniversets suverænitet

21:3.1 (237.3) En Skabersøn tildeles et område for et univers med Paradistreenighedens godkendelse og med bekræftelse af den overvågende Mesterånd for det omhandlende superunivers. Denne handling medfører retten til fysisk besiddelse, en kosmisk forpagtningsret. Men ophøjelsen af en Mikael Søn fra dette indledende og selvbegrænsende stadie af herredømme til den erfaringsmæssige overhøjhed af selvoptjent suverænitet kommer som et resultat af hans egne personlige erfaringer i arbejdet med universets skabelse og inkarnationsoverdragelser. Indtil opnåelsen af overdragelses optjent suverænitet regerer han som stedfortræder for den Universelle Fader.

21:3.2 (237.4) En Skabersøn kan til enhver tid hævde fuld suverænitet over sin personlige skabelse, men han vælger klogt ikke at gøre det. Hvis han, inden han har passeret gennem skabningens overdragelser, påtog sig en ufortjent højeste suverænitet, ville Paradispersonlighederne, der er bosat i hans lokalunivers trække sig tilbage. Dette er imidlertid aldrig sket gennem alle skabelser af tid og rum.

21:3.3 (237.5) Det faktum, at man er skabende, indebærer suverænitets fulde omfang, men Mikael vælger at *erhverve* den erfaringsmæssigt og bevarer derved det fulde samarbejde med alle Paradisets personligheder, der er knyttet til lokaluniversets

administration. Vi kender ingen Michaels, der nogensinde har gjort noget andet; men de kunne alle sammen, de er i sandhed Sønner med fri vilje.

21:3.4 (237.6) En Skabersøns suverænitet i et lokalunivers passerer gennem seks, måske syv stadier af erfaringsmæssig manifestation. Disse fremtræder i følgende rækkefølge:

21:3.5 (237.7) 1. Indledende stedfortrædende suverænitet—den enlige, provisoriske myndighed som udøves af en Skabersøn før erhvervelsen af personlige egenskaber af den associerede Skabende Ånd.

21:3.6 (237.8) 2. Fælles stedfortrædende suverænitet—Paradisparrets fælles styre efter Universets Moderånds personlighedsopnåelse.

21:3.7 (238.1) 3. Forøgelse af stedfortrædende suverænitet—en Skabersøns fremadskridende autoritet i perioden med hans syv skabningers overdragelser.

21:3.8 (238.2) 4. Højeste suverænitet—den etablerede myndighed efter fuldførelsen af den syvende overdragelse. I Nebadon dateres højeste suverænitet sig fra fuldførelsen af Mikaels overdragelse på Urantia. Den har eksisteret i kun lidt over nittenhundrede år af jeres planetariske tid.

21:3.9 (238.3) 5. Forøgelse af den højeste suverænitet—det fremskredne forhold, der vokser ud af afviklingen af et flertal af skabningens domæner i lys og liv. Denne fase vedrører den uopnåede fremtid for dit lokalunivers.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarisk suverænitet—udøvet efter etableringen af hele lokaluniverset i lys og liv.

21:3.11 (238.5) 7. Uåbenbaret suverænitet—de ukendte forhold i en fremtidig universtidsaldre.

21:3.12 (238.6) Ved at acceptere den indledende stedfortrædende suverænitet af et projekteret lokalunivers, aflægger en Skaber Mikael en ed til Treenigheden om ikke at påtage sig den højeste suverænitet, før de syv skabningsoverdragelser er blevet fuldført og certificeret af superuniversets herskere. Men hvis en Mikael Søn ikke efter behag kunne hævde en sådan ufortjent suverænitet, ville der ikke være nogen mening i at aflægge ed på ikke at gøre det.

21:3.13 (238.7) Selv i præ-overdragelsens tidsalder styrer en Skabersøn sit domæne næsten suverænt, når der ikke er uenighed i nogen af dets dele. Begrænset herredømme ville næppe tydeligt, hvis suveræniteten aldrig blev udfordret. Den suverænitet, der udøves af en Skabersøn før overdragelserne og i et univers uden oprør, er ikke større end i et univers med oprør; men i det første tilfælde er suverænitets begrænsninger ikke åbenlyse; i det andet er de det.

21:3.14 (238.8) Hvis en Skabersøns autoritet eller forvaltning nogensinde udfordres, angribes eller bringes i fare, er han evigt forpligtet til at opretholde, beskytte, forsvare og om nødvendigt, genvinde sin personlige skabelse. Disse Sønner kan kun foruroliget eller chikaneret af skabninger som de selv har skabt eller af højere væsener som de selv har valgt. Man kan måske konkludere, at det er usandsynligt, at “højere væsener,” de som har deres oprindelse på

niveauer over et lokalunivers, ikke ville forårsage uro for en Skabersøn, og det er sandt. Men det kunne de, hvis de ville. Dyd er frivillig med personlighed; retfærdighed er ikke automatisk hos fri vilje skabninger.

21:3.15 (238.9) Før fuldførelsen af overdragelseskarrieren regerer en Skabersøn med visse selvpålagte begrænsninger af suveræniteten, men efter sin afsluttede overdragelsestjeneste, regerer han i kraft af sin faktiske erfaring i form og lighed med sine mangfoldige skabninger. Når en Skaber syv gange har opholdt sig blandt sine skabninger, når overdragelseskarrieren er afsluttet, så er han i højeste grad etableret i sin autoritet i universet; han er blevet en Mestersøn, en suveræn og højeste hersker.

21:3.16 (238.10) Teknikken til at opnå suverænitæt over et lokalunivers omfatter følgende syv erfaringsmæssige trin:

21:3.17 (238.11) 1. Erfaringsmæssigt at trænge ind i syv skabningsniveauer af væren gennem teknikken med inkarneret overdragelse i selve skabningens lighed på det pågældende niveau.

21:3.18 (238.12) 2. At erfaringsmæssigt at indvie sig til hver fase i Paradisguddommens syvfoldige vilje således som den personificeres i de syv Herskerånder.

21:3.19 (239.1) 3. At gennemgå hver og en af de syv erfaringen på de skabtes niveauer samtidigt med udførelse af en af de syv indvielser til Paradisguddommens vilje.

21:3.20 (239.2) 4. På hvert skabningsniveau, erfaringsmæssigt at skildre højdepunktet af skabningsliv til Paradisets guddom og for alle

universets intelligenser.

21:3.21 (239.3) 5. På hvert skabningsniveau, erfaringsmæssigt at afsløre én fase af Guddommens syvfoldige vilje til overdragelsesniveauet og til hele universet.

21:3.22 (239.4) 6. Erfaringsmæssigt at forene den syvfoldige skabningsoplevelse med den syvfoldige oplevelse af indvielse til åbenbaringen af Guddommens natur og vilje.

21:3.23 (239.5) 7. At opnå et nyt og højere forhold til det Højeste Væsen. Eftervirkningen af helheden af denne Skaber-skabning-oplevelse forstærker superuniversets virkelighed af Gud den Højeste og tid-rum-suveræniteten af den Almægtige Højeste og faktualiserer den højeste lokaluniversets suverænitæt af en Paradis Mikael.

21:3.24 (239.6) Ved at løse spørgsmålet om suverænitæt i et lokalunivers viser Skabersønnen ikke blot sin egen egnethed til at regere, men afslører også Paradisguddommernes natur og skildrer deres syvfoldige holdning. Den begrænsede forståelse og de skabtes påskønnelse af Faders overhøjhed, drejer sig om Skabersønnens eventyr, når han nedstiger for at påtage sig sine skabningers form og erfaring. Disse primære Paradissønner er de virkelige åbenbarere af Faderens kærlige natur og godtgørende autoritet, den samme Fader, som i forbindelse med Sønnen og Ånden er det universelle overhovedet for al styrke, personlighed og regeringer i alle de universelle riger.

4. Mikael overdragelser

21:4.1 (239.7) Der er syv grupper af overdragelses Skabersønner, og de er klassificeret i overensstemmelse med det antal gange, de har skænket sig selv til deres rigers skabninger. De spænder fra den indledende oplevelse op gennem fem yderligere sfærer af progressiv overdragelse, indtil de når den syvende og sidste episode af skabning-Skaber-oplevelse.

21:4.2 (239.8) Avonale overdragelser sker altid i kødelige skikkelse, men en Skabersøns syv overdragelser involverer hans tilsynekomst på syv skabningsniveauer og vedrører åbenbaringen af de syv primære udtryk for Guddommens vilje og natur. Uden undtagelse gennemgår alle Skabersønner disse syv gange, idet de giver af sig selv til deres skabte børn, før de påtager sig etablering og højeste beslutningsret over de universer de selv har skabt.

21:4.3 (239.9) Selvom disse syv overdragelser varierer i de forskellige sektorer og universer, inkluderer de altid eventyret med overdragelsen i dødelig skikkelse. Ved den afsluttende overdragelse fremstår en Skabersøn som medlem af en af de dødeliges højere racer i en eller anden beboet verden, sædvanligvis som medlem af den gruppe, der indeholder de største arvelige egenskaber fra Adams slægt, som tidligere var blevet importeret for at forbedre den fysiske status for folk med oprindelse i dyreriget. Kun én gang under hans syvfoldige karrierer som overdragelses Søn fødes en Paradis Mikael af en kvinde, som I har beskrivelse om barnet i Betlehem. Kun en

gang lever og dør han som medlem af den laveste orden af evolutionære viljevæsener.

21:4.4 (239.10) Efter hver af sine overdragelser stiger en Skabersøn op til “Faderens højre side”, for der at modtage Faderens accept af overdragelsen og modtage instruktion i forberedende til næste episode af universtjeneste. Efter den syvende og sidste overdragelse modtager en Skabersøn fra den Universelle Fader den højeste autoritet og domsmyndighed over sit univers.

21:4.5 (240.1) Det er registreret, at den guddommelige Søn som sidst fremstod på jeres planet var en Paradis Skabersøn, som havde fuldført seks faser af sin overdragelseskariere; derfor kunne han, da han opgav det bevidste greb om sit inkarnerede liv på Urantia, sandelig sige, hvilket han også gjorde: “Det er fuldbragt.”—det var bogstaveligt talt fuldendt. Hans død på Urantia fuldendte hans overdragelseskariere; det var det sidste skridt i opfyldelsen af en Paradis Skabersøns hellige ed. Og når denne erfaring er erhvervet, er sådanne Sønner højeste suveræne i universet; de regerer ikke længere som Faderens stedfortrædere, men i deres egen ret og navn som “Kongernes Konge og Herrernes Herre”. Med visse nævnte undtagelser er disse syvfoldige Overdragelsessønner de ubetinget højeste i de universer, hvor de har deres bolig. Med hensyn til hans lokalunivers blev “al magt i himlen og på jorden” overgivet til denne triumferende og tronende Mestersøn.

21:4.6 (240.2) Skabersønner, efter afslutningen af deres overdragelseskariere, regnes som en separat orden, syvfoldige

Mestersønner. Personligt er Mestersønnerne identiske med Skabersønnerne, men de har gennemgået en så unik overdragelsesoplevelse, at de almindeligvis betragtes som en anden orden. Når en Skaber værdiger sig til at udføre en overdragelse, er en reel og permanent forandring bestemt til at finde sted. Sandt nok er overdragelsessønnen stadig og ikke desto mindre en Skaber, men han har tilføjet sin natur oplevelsen af en skabning, som for altid fjerner ham fra en Skabersøns guddommelige niveau og ophøjer ham til en Mestersøns erfaringsplan. , en der fuldt ud har fortjent retten til at regere et univers og administrere dets verdener. Sådanne væsener legemliggør alt, hvad der kan sikres fra guddommelig afstamning, og omfavner alt, der kan udledes af oplevelsen af perfektioneret skabning. Hvorfor skulle mennesket beklage sin ringe oprindelse og påtvungne evolutionære karriere, når selve guderne skal igennem en tilsvarende oplevelse, før de anses for at være erfaringsmæssigt værdige og kompetente til endeligt og fuldt ud at herske over deres universdomæner!

5. Mestersønnernes forhold til universet

21:5.1 (240.3) En Mester Mikael's styrke er ubegrænset, fordi den afledt af erfaren tilknytning til Paradistreenigheden og den er ubestridt, fordi den er afledt af faktisk erfaring som selve de skabninger, der er underlagt en sådan autoritet. En syvfoldig Skabersøns suverænitet er højest i sin natur fordi den:

21:5.2 (240.4) 1. Omfavner Paradisguddommens syvfoldige synsvinkel.

21:5.3 (240.5) 2. Indbefatter den syvfoldige holdning hos tidens og rummets skabte væsener.

21:5.4 (240.6) 3. Syntetiserer perfekt Paradisets holdning og skabningernes synsvinkel.

21:5.5 (240.7) Denne erfaringsbaserede suverænitet er således altomfattende hele Gud den Syvfoldiges guddommelighed, der kulminerer i det Højeste Væsen. Og en syvfoldig Søns personlige suverænitet er ligesom den fremtidige suverænitet hos Højeste Væsen, der engang skal fuldføres, idet den omfatter det største mulige indhold af Paradistreenighedens styrke og autoritet, som kan manifesteres inden for de pågældende tid-rum grænser.

21:5.6 (240.8) Med opnåelsen af den højeste suverænitet i lokaluniverset, går der fra en Michael Søn kraften og muligheden for at skabe helt nye typer skabninger i den nuværende universtidsalder. Men en Mestersøns tab af magt til at skabe helt nye ordener af væsener forstyrrer på ingen måde det livsarbejde, der allerede er etableret og er i gang med at udfolde sig; dette enorme program for universets udvikling fortsætter uden afbrydelse eller begrænsning. En Mestersøns erhvervelse af højeste suverænitet indebærer ansvaret for personlig hengivenhed til at fostre og administrere det, som allerede er designet og skabt, og af det, som efterfølgende vil blive frembragt af dem, der er blevet designet og skabt på denne måde. Med tiden kan der udvikles en næsten uendelig udvikling af forskellige væsener, men intet helt nyt mønster eller type intelligent

skabning vil fremover komme direkte fra en Mestersøn. Dette er det første skridt, begyndelsen, på en fast administration i ethvert lokalunivers.

21:5.7 (241.1) Ophøjelsen af en syvfoldig overdragelsessøn til den ubestridte suverænitet i hans univers betyder, begyndelsen på enden af en årelang usikkerhed og relativ forvirring. Efter denne begivenhed, vil det, der ikke engang kan spiritualiseres, til sidst blive opløst; det, der ikke engang kan koordineres med den kosmiske virkelighed, til sidst blive ødelagt. Når bestemmelserne om endeløs barmhjertighed og navnløs tålmodighed er udtømt i et forsøg på at vinde loyaliteten og hengivenheden hos viljeskabninger i rigerne, vil ret og retfærdighed sejre. Det, som barmhjertighed ikke kan rehabilitere, vil retfærdigheden til sidst tilintetgøre.

21:5.8 (241.2) Mester Mikael er suveræne i deres egne lokaluniverser, når de først er blevet installeret som suveræne herskere. De få begrænsninger på deres herredømme er dem, der ligger i den kosmiske præeksistens af visse kræfter og personligheder. Ellers er disse Mestersønner suveræne i autoritet, ansvar og administrativ styrke i deres respektive universer; de er som skabere og guder, suveræne i stort set alle ting. Der er ingen indtrængen ud over deres visdom med hensyn til et givet univers' funktion.

21:5.9 (241.3) Efter sin ophøjelse til fast suverænitet i et lokalunivers er en Paradis Mikael fuld kontrol over alle andre Guds Sønner, der fungerer inden for hans domæne, og han kan frit regere i overensstemmelse med hans opfattelse af behovene i hans riger. En Mestersøn kan i overensstemmelse med sin vilje variere rækkefølgen

af den åndelige bedømmelse og evolutionære tilpasning af de beboede planeter. Og sådanne Sønner udfører og gennemfører planerne efter deres eget valgt i alle sager vedrørende specielle planetariske behov, især med hensyn til verdener for deres skabningsophold og endnu mere vedrørende den terminale overdragelses rige, inkarnationens planet i dødelige køds skikkelse.

21:5.10 (241.4) Mestersønnerne ser ud til at stå i fuld kommunikation med deres overdragelsesverdener, ikke kun verdener, som de personlig har besøgt men alle verdener hvorpå en Administratorsøn har overdraget sig. Denne kontakt opretholdes af deres eget åndelige nærvær, Sandhedens Ånd, som de kan “udgyde over alt kød”. Disse Mestersønner opretholder også en ubrudt kontakt med den Evige Modersøn i alle tings centrum. De besidder en sympatisk rækkevidde som strækker sig fra den Universelle Fader i det høje til det planetariske livs ydmyge racer i tidens riger.

6. Mester Mikaels skæbner

21:6.1 (241.5) Ingen kan med endelig autoritet tillade sig at diskutere, hverken naturen eller skæbnen for lokaluniversernes syvfoldige Mestersuveræne; ikke desto mindre spekulerer vi alle meget omkring disse spørgsmål. Vi lærer, og vi tror, at hver Paradis Mikael er den *absolutte* af de dobbelte guddomsbegreber om hans oprindelse; således legemliggør han de faktiske faser af den Universelle Fader og den Evige Søns uendelighed. Mikaels skal være partielle i forhold til

den totale uendelighed, men de er sandsynligvis absolutte i forhold til den del af uendeligheden, der vedrører deres oprindelse. Men når vi observerer deres arbejde i den nuværende universtidsaldre, opdager vi ingen handling, der er mere end endelig; enhver formodet superfinite kapacitet som kan tænkes må være indesluttet i sig selv og endnu uåbenbaret.

21:6.2 (242.1) Fuldførelsen af skabning-overdragelses-karrierne og ophøjelsen til højeste universsuverænitæt må betyde den fuldendte frigørelse af en Mikael's endelige handlingevner ledsaget af tilsyneladende kapacitet, til mere end begrænset tjeneste. For i denne forbindelse bemærker vi, at sådanne Mestersønner derefter er begrænset i frembringelsen af nye typer af skabningsvæsener, en begrænsning, der utvivlsomt er nødvendig af frigørelsen af deres superendelige potentialer.

21:6.3 (242.2) Det er højst sandsynligt, at disse uafslørede skaberkræfter forbliver iselvstændige i hele den nuværende universtidsaldre. Men engang i en meget fjern fremtid, i de nu mobiliserende universer i det ydre rum, tror vi, at forbindelsen mellem en syvfoldig Mestersøn og en Skabende Ånd på syvende trin kan nå op til absonitte tjenesteniveauer, ledsaget af fremkomsten af nye ting, betydninger og værdier på transcendentale niveauer af ultimative univers betydning.

21:6.4 (242.3) Ligesom den Højeste Guddom aktualiseres i kraft af erfaringsmæssig tjeneste, så opnår Skabersønnerne den personlige realisering af Paradis- guddommelighedens potentialer bundet i deres uudgrundelige natur. Da Kristus Mikael var på Urantia, sagde

han en gang: “jeg er vejen, sandheden og livet.” Og Vi tror på, at Mikaels i evigheden bogstaveligt talt er bestemt til at være “vejen, sandheden og livet”, som altid baner vejen for alle universpersonligheder, som den fører fra højeste guddommelighed gennem ultimativ absonitet til den evige guddoms endelighed.

21:6.5 (242.4) [Præsenteret af en Vidskommens Fuldkommen fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 21](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 23](#) >>

Kapitel 22

Guds Treenigede Sønner

22:0.1 (243.1) DER er tre grupper af væsener, der kaldes Guds Sønner. Ud over de nedstigende og de opstigende ordener af sønner er der en tredje gruppe kendt som Guds Treenigede Sønner. Den treenigede orden af Sønnskab er underinddelt i tre primære divisioner i overensstemmelse med oprindelsen af dens mange typer af personligheder, åbenbarede og uåbenbarede. Disse primære opdelinger er:

22:0.2 (243.2) 1. Guddommens treenigede Sønner.

22:0.3 (243.3) 2. Treenighedsomfavnede Sønner.

22:0.4 (243.4) 3. Skabte treenigede Sønner.

22:0.5 (243.5) Uanset oprindelse har alle treenighedssønner oplevelsen af treenighed til fælles, enten som en del af deres oprindelse eller som en oplevelse af treenighedsomfavnelse, der efterfølgende opnås. De Guddoms treenigede Sønner er ikke uåbenbaret i disse fortællinger, derfor vil denne præsentation være begrænset til en

skildring af de resterende to grupper, nærmere bestemt de treenighedsomfavnede Guds sønner.

1. De af treenigheden omfavnede sønner

22:1.1 (243.6) Alle Treenighedens omfavnede sønner er oprindeligt af dobbelt eller af enkelt oprindelse, men efter Treenighedsomfavnelsen helliger de sig for evigt til treenighedstjeneste og opgaver. Dette korps, således som det er åbenbaret og således som det er organiseret for superuniversstjeneste, omfatter syv ordener af personligheder:

- 22:1.2 (243.7) 1. Mægtige Budbringere.
- 22:1.3 (243.8) 2. De med stor Autoritet.
- 22:1.4 (243.9) 3. De uden Navn og Nummer.
- 22:1.5 (243.10) 4. Treenigede Vogtere.
- 22:1.6 (243.11) 5. Treenigede Ambassadører.
- 22:1.7 (243.12) 6. Himmelske Beskyttere.
- 22:1.8 (243.13) 7. Høje Sønners Assistenten.

22:1.9 (243.14) Disse syv grupper af personligheder er yderligere klassificeret, efter oprindelse, natur og funktion, i tre hovedafdelinger: Opnåelsens Treenigede Sønner, Udvælgelsens Treenigede Sønner og Perfektionens Treenigede Sønner.

22:1.10 (244.1) *Opnåelsens Treenigede Sønner*—de Mægtige

Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer—er alle med Retteren fusioneret opstigende dødelige, som har nået Paradiset og Finalitkorpset. Men de er ikke finaliter; når de er blevet treenighedsomfavnet, fjernes deres navne fra finaliternes navneliste. De nye sønner af denne orden gennemgår specifikke undervisningskurser, i relative korte perioder på kredsløbshovedkvarterets planeter i Havona-kredsløbene under ledelse af Dagenes Evige. Herefter anvises de til tjeneste hos Dagenes Ældste i de syv superuniverser.

22:1.11 (244.2) *Udvælgelsens Treenigede Sønner* omfavner de

Treenigede Vogtere og de Treenigede Ambassadører. De rekrutteres blandt visse evolutionære serafer og forvandlede mellemvæsener, der gennemrejst Havona og nået Paradiset, samt blandt visse af de Ånds-fusionerede og Søn-fusionerede dødelige, der ligeledes er steget op til den centrale Ø af Lys og Liv. Efter deres omfavnelse af Paradistreenigheden og efter en kort træningsperiode i Havona bliver de treenigede Sønner af Udvælgelse tildelt Dagenes Ældstes domstole.

22:1.12 (244.3) *Perfektionens Treenigede Sønner*. De Himmelske

Beskyttere og deres ligestillede, de Høje Sønners Assistenten, udgør en unik gruppe af to gange treenigede personligheder. De er væsen-treenigede sønner af Paradis-Havona personligheder eller af perfektioneret opstigende dødelige, som længe har udmærket sig i Finalitkorpset. Nogle af disse væsen treenigede sønner bliver efter

tjeneste med de Højeste Udøvere af de Syv Mesterånder og efter at have tjent under Treenighedens Lærersønner gentreenigede (omfavnet) af Paradisets Treenighed og derefter anvist til Dagenes Ældstes domstole som Himmelske Beskyttere og som de Høje Sønners Assistenten. Perfektionens Treenigede Sønner anvises direkte til superuniversstjeneste uden yderligere træning.

22:1.13 (244.4) Vores medarbejdere med treenighedsoprindelse—Visdommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere og Universelle Censorer—er et fast antal, men de Treenigheden omfavnede sønner vokser konstant. Alle syv ordener af treenighedsomfavnede sønner har fået til opgave at være medlemmer i styret for et af de syv superuniverser, og antallet i tjeneste i hvert superunivers er nøjagtigt det samme; ikke en er endnu blevet tabt. Treenigheds omfavnede væsener er aldrig kommet på afveje; de kan tilfældigt snuble, men ikke en af dem er endnu blevet dømt for foragt for superuniversernes regeringer. Opnåelsens Sønner og Udvælgelsens Sønner har aldrig vaklet i deres tjeneste i Orvonton, men Perfektionens Treenigede Sønner har nogle gange fejlet i bedømmelse og derved forårsaget forbigående forvirring.

22:1.14 (244.5) Under ledelse af Dagenes Ældste fungerer alle syv ordener i høj grad som selvstyrende grupper. Omfanget af deres tjeneste er vidtgående. Perfektionens Treenigede Sønner forlader ikke superuniverset for deres forehavende, men deres treenigede medarbejdere gennemstrejfer storuniverset og færdes fra tidens og rummets evolutionære verdener til den evige Paradisø. De kan fungere i et hvilket som helst af superuniverserne, men de gør det

altid som medlemmer af superregeringen for deres oprindelige forehavende.

22:1.15 (244.6) Tilsyneladende er de Treenighedsomfavnede Sønner permanent udnævnt til tjeneste i de syv superuniverser; denne opgave er helt sikkert for den nuværende universtidsalder, men vi er aldrig blevet informeret om, at den skulle være for evigt.

2. De mægtige budbringere

22:2.1 (245.1) Mægtige Budbringere tilhører opstigende gruppe af de Treenigede Sønner. De er en klasse af fuldkomne dødelige, som er oprørs testet eller deres personlige loyalitet på anden måde er afprøvet; alle har bestået en eller anden definitiv test i universets loyalitet. På et tidspunkt under deres Paradisopstigning stod de faste og loyale på trods af deres overordnedes illoyalitet, og en del fungerede aktivt og loyalt i sådanne upålidelig lederes sted.

22:2.2 (245.2) Med sådanne personlige optegnelser om troskab og hengivenhed passerede disse opstigende dødelige med strømmen af tidens pilgrimme gennem Havona, når Paradiset, dimitterer derfra og optages i Finalitkorpset. Derefter treeniges de i Paradistreenighedens hemmelige omfavnelse og får efterfølgende til opgave at blive forbundet med Dagenes Ældste i administrationen af de syv superuniversers regeringer.

22:2.3 (245.3) Enhver opstigende dødelig med oprørserfaring, som fungerer loyalt over for oprør er bestemt til sidst, at blive en Mægtig

Budbringer i superuniversstjenesten. Ligeledes er enhver opstigende skabning, der effektivt forhindrer sådanne omvæltninger af vildfarelse, ondskab eller synd; for handling, der er udset til at forhindre oprør eller afstedkomme højere former af loyalitet i en univers krise anses som værende af større værdi end loyalitet overfor et faktisk oprør.

22:2.4 (245.4) De ældre Mægtige Budbringere blev udvalgt blandt de fra tid og rum opstigende dødelige, som var blandt de tidligere ankomne til Paradiset, og mange har gennemrejst Havona på Grandfandas tid. Men den første treeniggørelse af Mægtige Budbringere blev ikke gennemført før kandidatkorpsen bestod af repræsentanter fra hvert og et af de syv superuniverser. Og den sidste gruppe af denne orden, der kvalificerede sig til Paradiset, omfattede opstigende pilgrimme fra Nebadons lokalunivers.

22:2.5 (245.5) Mægtige Budbringere omfavnes af Paradistreenigheden i klasser af syv hundrede tusinde, et hundrede tusinde for tildeling i hvert superunivers. Næsten en billion Mægtige Budbringere er forordnede på Uversa, og der er al mulig grund til at tro, at antallet som tjener i hver og et af de syv superuniverser er nøjagtig det samme.

22:2.6 (245.6) Jeg er en Mægtig Budbringer, og det kan interessere Urantianerne at vide, at min følgeledsager og medarbejder under min jordiske erfaring også var sejrrig i den store test og det, selvom vi mange gange, og i lange perioder var adskilt i den årelange indadgående opstigning til Havona, vi blev omfavnet i samme gruppe af syvhundredtusinde og at vi tilbragte tiden på rejsen

gennem Vicegerington i tæt og kærlig forhold med hinanden. Vi fik til sidst vores aftale og blev sammen sendt til Uversa i Orvonton, og vi sendes ofte sammen for at udføre opgaver, der kræver to Budbringers tjeneste.

22:2.7 (245.7) Mægtige Budbringere, i lighed med alle treenighedsomfavnede sønner, tildeles til alle faser af aktiviteter i superuniverserne. De opretholder konstant kontakt med deres hovedkvarter gennem superuniversets refleksionstjeneste. Mægtige Budbringere tjener i alle sektorer af et superunivers og udfører ofte missioner til de lokale universer og endda i de individuelle verdener, således som jeg gør ved denne lejlighed.

22:2.8 (245.8) I superuniversets domstole virker Mægtige Budbringere som forsvarere af både individer og planeter, når disse kommer op for domskendelse; de hjælper også Dagenes Fuldkomne med at lede driften i de større sektorer. Som gruppe er deres hovedopgave, at virke som observatører i superuniverset. De er udstationeret på de forskellige hovedkvartersverdener og på individuelle planeter af betydning som Dagenes Ældstes officielle observatører. Således udsendt tjener de også som rådgivere for de myndigheder, der styrer forholdene på sfærer for deres ophold. Budbringerne tager aktivt del i alle faser af planen for de dødeliges progressive opstigning. Sammen med deres medarbejdere af jordisk oprindelse holder de superregeringerne i tæt og personlig kontakt med status og udviklingen af Guds nedstigende Sønners planer.

22:2.9 (246.1) Mægtige Budbringere er fuldt bevidste om hele deres opstigende, karrierer, og det er derfor, at de er så nyttige og

sympatiske tjenere, forståelsesfulde budbringere, for tjeneste på enhver verden i rummet og for ethvert væsen i tiden. Så snart I er befriet fra den fysiske krop kommer I til at kommunikere frit og forståeligt med os, for vi udspringer fra alle racerne i alle evolutionære verdener i rummet, dvs. fra de dødelige racer, der er beboet af og efterfølgende fusioneret med Tankerettere.

3. De med stor autoritet

22:3.1 (246.2) De med Stor Autoritet, den anden gruppe af Opnåelsens Treenigede Sønner, er alle med Retteren fusionerede væsener med dødelig oprindelse. De er perfektioneret dødelige, som har udvist udmærket administrativ dygtighed og har udvist ekstraordinær ledelsesmæssig genialitet gennem deres lange opstigende karriere. De udgør eliten i evnen til at regere blandt de overlevende dødelige fra rummet.

22:3.2 (246.3) Halvfjerds tusinde af De med Stor Autoritet treeniges ved hver treenighedsforbindelse. Selvom lokaluniverset Nebadon er en forholdsvis ung skabelse findes disse repræsentanter blandt en for nylig treeniggjort gruppe af denne orden. I Orvonton findes nu over ti milliarder forordnede af disse dygtige administratorer. Ligesom alle andre adskilte ordener af himmelske væsener opretholder de deres eget hovedkvarter i Uversa, og ligesom hos de andre treenighedsomfavnede sønner, fungere deres reserver på Uversa som det centrale styrende organ for deres orden i Orvonton.

22:3.3 (246.4) De med Stor Autoritet er administratorer uden begrænsning. De er Dagenes Ældstes allestedsnærværende og altid effektive udøvere. De tjener på enhver sfære, på enhver beboet planet og i enhver aktivitetfase i et hvilket som helst af de syv superuniverser.

22:3.4 (246.5) Med fremragende administrativ visdom og usædvanlige eksekutive færdigheder, påtager disse lysende væsener sig fremlægge retfærdighedens sag på vegne af superuniversets domstole, de fremmer fuldbyrdelsen af retfærdighed og berigtigelsen af fejltilpasninger i de evolutionære universer. Derfor, hvis du nogensinde skulle blive citeret for fejl i dømmekraften, mens du bestiger verdener og sfærer af din ordinerede kosmiske progression, er det næppe sandsynligt, at du vil lide uretfærdighed, eftersom dine anklagere ville være engang opstigende skabninger, som personligt er fortrolige med hvert trin af den karriere, du har gennemlevet og gennemgår.

4. De uden navn og nummer

22:4.1 (246.6) De uden Navn og Nummer udgør den tredje og sidste gruppe af Ophøjelsens Treenigede Sønner, de er opstigende sjæle, som har udviklet evnen til at tilbede ud over dygtigheden hos alle andre sønner og døtre blandt de evolutionære folkeslag fra tidens og rummets verdener. De har erhvervet et åndeligt begreb om den Universelle Faders evige formål, hvilken relativt set overstiger

forståelsen hos de evolutionære væsener med navn og nummer; derfor kaldes de Dem uden navn og Nummer. Mere nøjagtigt oversat ville deres navn være “Dem *over* Navn og Nummer”.

22:4.2 (247.1) Denne orden af sønner omfavnes af Paradistreenigheden i grupper af syv tusinde. På Uversa er der registreret over hundrede millioner af disse sønner med udnævnelse i Orvonton.

22:4.3 (247.2) Da de uden navn og nummer er overlevelsescracernes overlegne åndelige sind, er de særligt kvalificerede til at sidde i dom og afgive meninger, når et åndeligt synspunkt er ønskeligt, og når erfaring i den opstigende karriere er afgørende for en tilstrækkelig forståelse af spørgsmål involveret i det problem, der skal bedømmes. De er de højeste nævninge i Orvonton. Et dårligt administreret jurysystem kan være mere eller mindre en parodi på retfærdighed i nogle verdner, men på Uversa og dens filialdomstole anvender vi den højeste type af udviklet åndelig mentalitet som nævningedommere. Retsbehandlingen er enhver regerings højeste funktion, og de, der bliver betroet domsafsigelse, bør vælges blandt de højeste og mest ædle typer af de mest erfarne og forstående individer.

22:4.4 (247.3) Udvælgelsen af kandidater til trinitiseringsgrupperne Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og Dem uden Navn og Nummer er iboende og automatisk. Paradisets udvælgelses procedure er på ingen måde vilkårlige. Personlig erfaring og åndelig værdier bestemmer personalet hos Opnåelsens Treenigede Sønner. Disse væsener er lige i autoritet og ensartede i deres administrativ status, men de besidder alle individualitet og er forskellige

karakterer, de er ikke standardiseret væsener. Alle er karakteristisk forskellige, afhængigt af forskellene i deres opstigende karriere.

22:4.5 (247.4) I tillæg til disse erfaringsmæssige kvalifikationer er Opnåelsens Treenigede Sønner blevet treeniget i Paradisguddommenes guddommelige omfavnelse. Derfor fungerer de som koordinerede medarbejdere til Treenighedens Stationære Sønner, for Treenighedens omfavnelse synes faktisk at udstøde mange af de urealiserede potentialer af skabningsvæsener fra fremtidens strøm. Men dette er kun sandt for så vidt som, at det angår den nuværende universtidsalder.

22:4.6 (247.5) Denne gruppe af sønner beskæftiger sig hovedsagelig, men ikke kun, med de tjenester, der berører opstigningsforløbet for de dødelige i tid og rum. Hvis et dødeligt væsens synspunkt nogensinde er i tvivl, afgøres spørgsmålet ved appel til en opstigende kommission bestående af en Mægtig Budbringer, En Høj i Myndighed og En uden Navn og Antal.

22:4.7 (247.6) I dødelige, som læser dette budskab, må selv stige op til Paradiset, tage imod Treenighedens omfavnelse, og i en fjern fremtidig tidsalder blive knyttet til Dagenes Ældstes tjeneste i et af de syv superuniverser og en gang få til opgave at udvide åbenbaringen af sandhed til en eller anden beboet planet i udvikling, ligesom jeg nu fungerer på Urantia.

5. De Treenigede Vogtere

22:5.1 (247.7) De Treenigede Vogtere er Udvalgelsesens Treenigede Sønner. Det er ikke kun jeres racer og andre dødelige af overlevelseshæder, der rejser gennem Havona, når Paradiset og finder sig blandt dem som er bestemt til superuniversstjeneste sammen med Treenighedens Stationære Sønner, men jeres trofaste serafiske beskyttere og jeres lige så trofaste medarbejdere, mellemvæsnerne, kan også blive kandidater for den samme Treenighed-ankendelse og enestående personlighedsskæbne.

22:5.2 (248.1) Treenigede Vogtere er opstigende serafer og forvandlede mellemvæsener, som har passeret gennem Havona, og har opnået Paradiset og Finalitkorpset. Derefter omfavnes de af Paradistreenigheden og anvises tjeneste hos Dagenes Ældste.

22:5.3 (248.2) Treenighedskandidaternes omfavnelse blandt de opstigende serafer får denne ankendelse på grund af deres modige samarbejde med en eller anden opstigende dødelig som nåede op til Finalitkorpset og senere blev treeniget. Min egen serafiske beskytter fra det dødelige livsforløb kom igennem med mig, blev senere treenigede og er nu knyttet til Uversa-regeringen som en Treeniggjort Vogter.

22:5.4 (248.3) Og det samme gælder for mellemvæsnerne, mange forvandles og opnår Paradiset, og sammen med seraferne og af samme årsag bliver Treenigheds omfavnet og forordnes som vogtere til superuniverserne.

22:5.5 (248.4) De Treenigede Vogtere omfavnes af Paradistreenigheden i grupper af halvfjerdstusinde, og en syvendedel af hver gruppe anvises til hver superunivers. Der er nu i Orvontons tjeneste lidt over

ti millioner af disse betroede og høje Vogtere. De tjener på Uversa og på hovedkvarterssfærerne i de større og mindre sektorer. I deres arbejde assisteres de af et korps på adskillelige milliarder sekonafer og andre egnede superuniverspersonligheder.

22:5.6 (248.5) De Treenigede Vogtere begynder deres karriere som vogtere, og de fortsætter som sådan i superregeringernes anliggender. De er på en måde embedsmænd for deres superuniversers regeringer, men de har ikke med enkeltpersoner at gøre, som de himmelske vogtere har det. De Treenigede Vogtere administrerer gruppeanliggender og udvikler kollektive projekter. De er vogtere af optegnelser, planer og institutioner, de virker som forvaltere af projekter, personlighedsgrupper, opstigningsprojekter, morontiaplaner, universprojektioner og utallige andre forehavender.

6. De Treenigede Ambassadører

22:6.1 (248.6) Treenigede Ambassadører er den anden orden af Udvælgelsens Treenigede Sønner, og ligesom deres medarbejdere, Vogterne, rekrutteres de blandt to typer af opstigende skabninger. Ikke alle opstigende dødelige fusioneres med Retteren eller Faderen, en del fusioneres med Ånden, en del med Sønnen. Visse af disse med Ånden eller Sønnen fusionerede dødelige når Havona og opnår Paradiset. Blandt disse Paradisopstigende udvælges kandidater til Treenighedsomfavelse, og fra tid til anden treenigedes de i grupper af syvtusinde. De forordnes siden hen til superuniverserne som

Treenigede Ambassadører for Dagenes Ældste. Næsten en halv milliard er registreret på Uversa.

22:6.2 (248.7) Treenigede Ambassadører er udvalgt til af Treenighedsomfavnelser efter rekommandation fra deres Havona lærere. De repræsenterer deres respektive gruppers overlegne sind og er derfor bedst kvalificerede til at hjælpe superuniversets herskere med at forstå og administrere interesserne i de verdener, hvorfra de åndsfusionerede dødelige kommer. De med Sønnen fusionerede Ambassadører er til stor hjælp, når vi behandler problemer som berører den med Sønfusionerede personlighedsorden.

22:6.3 (248.8) Treenigede Ambassadører er udsendinge fra Dagenes Ældste til ethvert og alle formål, til enhver og alle verdener eller universer indenfor superuniverset for deres forehavende. De yder særlige og vigtige tjenester på hovedkvartererne i de mindre sektorer, og de udfører utallige blandede opgaver i et superunivers. De er nød- eller reservekorps af superregeringernes Treenigede Sønner, og de er derfor til rådighed for en mængde forskellige opgaver. De engagerer sig i tusinder og atter tusinder af arbejdsopgaver i superuniverserne som det er umuligt at beskrive for menneskesindet, eftersom der ikke foregår noget på Urantia, der på nogen måde kunne sammenlignes med disse aktiviteter.

7. Treenighedsgørelse teknik

22:7.1 (249.1) Jeg kan ikke fuldt ud udfolde oplevelsen af den suveræne kreative præstation af perfekte og fuldkomne åndelige væsener—treenighedshandlingen—for det materielle sind.

Treenighedsgørelsens teknik er blandt Vicegeringtons og Solitaringtons hemmeligheder og kan åbenbares for og forstås af ingen andre end dem, som har gennemgået disse unikke oplevelser. Derfor er det hinsides muligheden for ethvert væsen på en vellykket måde, at beskrive for det menneskelige sind arten og indholdet af denne ekstraordinære transaktion.

22:7.2 (249.2) Bortset fra Guddommene, er det kun Paradis-Havona personligheder og visse medlemmer af hvert af finalitkorpsene, der engagerer sig i treenighedsgørelse. Under specialiserede betingelser for perfektion i Paradiset kan disse ædle væsener begive sig ud på det unikke eventyr med koncept-identitet, og de har mange gange succes med at frembringe et nyt væsen, en skabnings treenigede søn.

22:7.3 (249.3) De glorificerede skabninger, som engagerer sig i sådanne eventyr af treenighedsgørelse, kan kun deltage i én sådan oplevelse, hvorimod der med Paradisguddommene ikke synes at være nogen grænse for vedvarende udførelse af treenighedsepisoder.

Guddommen synes kun at være begrænset i én henseende: Der kan kun være én Oprindelig og Uendelig Ånd, kun én uendelig udøver af Faderens og Sønners forende vilje.

22:7.4 (249.4) De opstigende Retterfusionerede dødelige finalitere, der har opnået visse niveauer af Paradisets kultur og åndelig udvikling, er blandt dem, som kan forsøge at treeniggøre et skabningsvæsen. Dødelige finaliterkompanier, når de er stationeret i Paradiset,

bevilges en pause hvert årtusinde i Havona tid. blandt Der er syv forskellige måder som disse finaliter kan vælge at anvende deres pligtfri periode på, og en af disse er, i samarbejde med en medfinaliter eller nogen Paradis-Havona personligheder, at forsøge at gennemføre en treenighedsgørelse af en skabning.

22:7.5 (249.5) Hvis to dødelige finaliter, når de går til Mesteruniversets Arkitekter, viser, at de uafhængigt af hinanden har valgt et identisk koncept til treenighedsgørelse, har Arkitekterne bemyndigelse til efter eget skøn, at udstede mandater, der tillader disse glorificerede dødelige opstigende at forlænge deres pause og trække sig tilbage for en tid til sektoren for treeniggørelse for Paradisets Medborgere. Ved slutningen af denne tildelte tilbagetrækning, hvis de rapporterer, at de hver for sig og i fællesskab har valgt at gøre det paradisiske forsøg for at åndeliggøre, idealisere og aktualisere et udvalgt og originalt koncept, som ikke tidligere er treeniget, så udsteder Mesterånd nummer Syv ordrer, der autoriserer et sådan specielt foretagende.

22:7.6 (249.6) Utroligt lange perioder forbruges nogle gange i disse eventyr; der ser ud til at gå en hel tidsalder, før disse trofaste og beslutsomme engang dødelige—og nogle gange Paradise-Havona personligheder—endelig når deres mål, virkelig lykkes med at bringe deres udvalgte koncept om universel sandhed ud i livet. Og det er ikke altid, at disse hengivne par opnår succes; mange gange fejler de, og det er ikke på grund af nogen opdagelig fejl fra deres side. Treenighedskandidater, der således fejler, optages i en særlig gruppe af finaliter, der betegnes som væsener, der har gjort det højeste forsøg og udstået den højeste skuffelse. Når Paradisetsguddommene

forenes for at treeniggøre lykkes det altid, men dette gælder ikke et homogent par af skabninger, forsøget på forening af to medlemmer af samme værensorden.

22:7.7 (250.1) Når et nyt og originalt væsen treeniggøres af guderne, forbliver de guddommelige forældre uforandret i deres guddomspotentiale, men når ophøjede væsener udfører en sådan skabende handling undergår en af de kontraherende og deltagende individer en unik personlighedsmodifikation. De to forældre til en skabt treeniget søn bliver i en vis forstand åndeligt som én. Vi tror, at denne status af toforening af visse åndelige faser i personligheden antagelig vil bestå til den tid, hvor det Højeste Væsen har opnået fuld og fuldendt personlighedsmanifestation i storuniverset.

22:7.8 (250.2) Samtidigt med fremkomsten af en ny skabnings treeniget søn, indtræffer den funktionelle åndelig forening af de to forældre; de to treenigede forældre bliver én på det ultimative funktionsniveau. Ingen skabte væsener i universet kan helt forklare dette forbløffende fænomen; det er næsten en guddommelig oplevelse. Da Faderen og Sønnen forenede sig for at eviggøre den Uendelige Ånd, blev de ved fuldbyrdelsen af deres formål øjeblikkelig som ét og har siden været som et. Og mens treenighedsforeningen af to skabninger er i størrelsesordenen af den uendelige rækkevidde af den perfekte Guddomsforening af den Universelle Fader og den Evige Søn, er følgerne af treeniggørelsen af skabninger ikke af evig natur; de vil ophøre ved den fuldførte faktualisering af de erfaringsbaserede Guddomme.

22:7.9 (250.3)

Mens disse forældre til skabnings treenigede sønner bliver som én i deres univers opgaver, betragtes de fortsat som to personligheder i sammensætning og navneopråb for Finalitkorpset, og af Mesteruniversets Arkitekter. I den nuværende universtidsalder er alle treenighedsforenede forældre uadskillelige i opgave og funktion; hvor den ene går, går den anden også, det den ene gør, gør den anden også. Hvis forældrenes toforening involverer en forening en dødelig (eller anden) finalit og en Paradis-Havona personlighed, fungerer de forenede forældrevæsener hverken sammen med beboere i Paradiset, Havonaere eller finaliterne. Sådanne blandede foreninger af væsener samles i et specielt korps bestående af lignende væsener. Og i alle treenighedsforeninger, blandede eller på anden måde, er forældrevæsenerne bevidste om og kan kommunikere med hinanden, og de kan udføre pligter, som ingen tidligere kunne have udført.

22:7.10 (250.4)

De Syv Mesterånder har autoritet til at godkende den treenige forening mellem finalitere og Paradis-Havona personligheder, og disse blandede forbindelser er altid vellykkede. De resulterende storslåede Treenigede sønner repræsenterer begreber, der er uegnede til at blive forstået af hverken Paradisets evige væsener eller rummets tidsvæsener; derfor bliver de værger for Mesteruniversets Arkitekter. Disse treenigede skæbnesønner legemliggør idéer, idealer og *erfarings* som tilsyneladende angår en kommende universtidsalder og derfor ikke har nogen umiddelbar praktisk værdi for hverken super- eller centraluniversets administrationer. Disse unikke sønner af tidens børn og evighedens

medborgere holdes alle i reserve i Vicegerington, hvor de er beskæftigede i studiet af tidsbegreberne og evighedens realiteter i en særlig del af sfæren, der er besat af de hemmelige kollegier af Skabersønnernes korps.

22:7.11 (251.1) Det Højeste Væsen udgør foreningen af tre faser af guddomsvirkelighed: Gud den Højeste, den åndelige forening af visse endelige aspekter hos Paradistreenigheden; den Almægtige Højeste, kraftforeningen af storuniversets Skabere; og det Højeste Sind, det individuelle bidrag fra den Tredje Kilde og Center og hans koordinater til det Højeste Væsens virkelighed. I deres treenighedseventyr er de enestående skabninger i centraluniverset og Paradiset engageret i en trefoldig udforskning af den Højestes Guddom, hvilket resulterer i frembringelsen af tre ordener af skabnings treenigede sønner:

22:7.12 (251.2) 1. *Opstigende treenigede Sønner*. I deres kreative indsats forsøger finaliterne at treenige visse konceptuelle realiteter af den Almægtige Højeste, som de erfaringsmæssigt har erhvervet under deres opstigning gennem tid og rum til Paradiset.

22:7.13 (251.3) 2. *Paradis-Havona treenigede Sønner*.

Paradisborgernes og Havonaernes kreative indsats resulterer i treenighedsgørelse af visse høje åndelige aspekter af det Højeste Væsen, som de erfaringsmæssigt har erhvervet sig på en overguddommelig baggrund grænsende til det ultimative og det evige.

22:7.14 (251.4) 3. *Skæbnens treenigede Sønner*. Men når en finaliter og en Paradis-Havonaer sammen treeniger et nyt væsen, får denne

fælles indsats genvirkning i visse faser af det Højeste-Ultimative Sind. De treenigede Sønner som dette resulterer i er superkreationelle; de repræsenterer den Højeste-Ultimative Guddoms aktualiteter, som ikke på nogen anden måde er opnået erfaringsmæssigt og som derfor automatisk falder inden for området for Mesteruniversets Arkitekter, vogtere af de ting, der overskrider den nuværende universtidsalder skabelsesgrænser. Skæbnens treenigede sønner legemliggør visse aspekter af den Højeste-Ultimatives uåbenbarede mesterunivers funktion. Vi ved ikke ret meget om disse fælles børn af tid og evighed, men vi ved meget mere end vi har lov til at afsløre.

8. De af de skabte treenigede sønner

22:8.1 (251.5) Ud over de skabninger, der er treenigede sønner, der tages i betragtning i denne fortælling, er der talrige uåbenbarede ordener af væsener som er Treenigede af skabte væsener—forskellige afkom fra mangfoldige forbindelser mellem syv finaliterkorps og Paradis-Havona personligheder. Men alle disse skabninger treenigede væsener, åbenbarede og uåbenbarede, er udstyret med personlighed af den Universelle Fader.

22:8.2 (251.6) Når nye opstigende treenigede og af Paradis-Havona treenigede sønner er unge og uerfarne, udsendes de sædvanligvis til lange tjenesteperioder på de syv paradissfærer af den Uendelige Ånd,

hvor de tjener under de Syv Højeste Udøveres vejledning. Efterfølgende kan de blive adopteret til videreuddannelse i lokaluniverserne af Treenigheds-lærersønnerne.

22:8.3 (251.7) Disse adopterede sønner af høj og glorificerede skabningsoprindelse er Lærersønnernes lærlingelærlinge, studentermedhjælpere, og hvad angår klassificering er de ofte midlertidigt regnet sammen med disse sønner. De kan udføre, og gør det, mange ædle opgaver som kræver selvfornegtelse på vegne af deres udvalgte tjenesteområder.

22:8.4 (251.8) Lærer-sønnerne i de lokale universer kan nominere deres skabning-treenigede myndlinge til omfavnelse af Paradistreenigheden. Når de vender tilbage fra denne omfavnelse som Perfektionens Treenigede Sønner træder de i tjeneste hos Dagenes Ældste i de syv superuniverser, hvilket er den nuværende kendte skæbne for denne unikke gruppe af to gange treenigede væsener.

22:8.5 (252.1) Det er ikke alle skabte væsener treenigede sønner der omfavnes af Treenigheden, mange bliver medarbejdere og ambassadører i tjeneste for Paradisets Syv Mesterånder, for superuniversernes Reflekterende Ånder og for Moderånderne i de lokale skabelser. Andre kan acceptere specielle opgaver på den evige Ø. Endnu andre kan indtræde i specieltjenester i Faderens hemmelige verdener og på Åndens Paradissfærer. Til sidst finder mange deres vej ind i de Treenigede Sønners fælles korps på Havonas indre kredsløb.

22:8.6 (252.2) Med undtagelse af Perfektionens Treenigede Sønner og dem, der samler sig på Vicegerington, ser den højeste skæbne for alle skabninger-treenigede sønner ud til at være adgang de Treenigede Finaliternes Korps, et de syv Paradiskorps i Finaliteten.

9. De himmelske beskyttere

22:9.1 (252.3) Skabnings treenigede Sønner omfavnes af Paradis-treenigheden i grupper på syv tusinde. Disse treenigede afkom af fuldkomne mennesker og af Paradise-Havona personligheder er alle lige omfavnet af Guddommene, men de er tildelt superuniverserne i overensstemmelse med rådene fra deres tidligere instruktører, Treenigheds Lærersønnerne. De, der har gjort en mere acceptabel tjeneste, bliver udnævnt til Høje Sønners assistenter; de, der har gjort mindre fornemme præstationer, bliver udpeget som Himmelske Beskyttere.

22:9.2 (252.4) Når disse unikke væsener er blevet omfavnet af Treenigheden bliver de værdifulde medhjælpere til superuniversernes regeringer. De er fortrolige med den opstigende karrieres anliggender, ikke ved personlig opstigning, men som et resultat af deres tjeneste hos Treenighedens Lærersønner i rummets verdener.

22:9.3 (252.5) Næsten en milliard Himmelske Beskyttere er udpeget til Orvonton. De er hovedsaglig tildelt til Dagenes Fuldkomnes

administrationer i hovedkvarteret for de større sektorer og assisteres dygtigt af et korps af opstigende Søn-fusionerede dødelige.

22:9.4 (252.6) De Himmelske Beskyttere er embedsmænd ved Dagenes Ældstes domstole, og de fungerer som bud og overbringere af retssager og afgørelser fra de forskellige domstole i superuniversernes regeringer. De er de pågribende agenter for Dagenes Ældste; de rejser ud fra Uversa for at bringe væsener tilbage, hvis tilstedeværelse er påkrævet for superuniversets dommere; de udfører mandater for tilbageholdelse af enhver personlighed i superuniverset. De ledsager også Ånden-fusionerede dødelige i lokaluniverserne, når dieres tilstedeværelse af en eller anden årsag er krævet på Uversa.

22:9.5 (252.7) De Himmelske Beskyttere og deres medarbejdere de Høje Sønners Assistenten har aldrig været beboet af Rettere. De er heller ikke fusioneret med Ånd eller Søn. Paradistreenighedens omfavnelse kompenserer imidlertid for den ikke-fusionerede status, som de Treenigede Sønner af Perfektion har. Treenighedsomfavnelsen kan udelukkende virke på ideen, som er personificeret i en skabnings treenigede søn, og lader den omfavnede søn forblive uændret på anden måde, men en sådan begrænsning opstår kun, når den er planlagt således.

22:9.6 (252.8) Disse to gange treenigede sønner er vidunderlige væsener, men de er hverken så alsidige eller pålidelige som deres opstigende medarbejdere, de mangler den enorme og dybe personlige erfaring, som resten af sønnerne, der tilhører denne gruppe, har erhvervet ved faktisk at klatre op til herligheden fra

rummets mørke domæner. Vi fra den opstigende karriere elsker dem og gør alt i vor magt for at kompensere deres mangler, men de får os altid til at være taknemmelig for vores ydmyge oprindelse og vores evne til erfaring. Deres villighed til at genkende og anerkende deres mangler i universets opstignings realiteter er overjordiske smuk og nogle gange helt rørende patetisk.

22:9.7 (253.1) Perfektionens Treenigede Sønner er begrænset i modsætning til andre treenighedsomfavnede sønner, fordi de savner erfaringsmæssig evne i tid og rum. De er mangelfulde på erfaring, på trods af deres lange træning hos de Højeste Udøvere og Lærersønnerne, og hvis dette ikke var tilfældet, ville erfaringsmætning udelukke, at de blev efterladt i reserve til at erhverve erfaring i en fremtidig universtidsalder. Der er simpelthen intet i hele den universelle eksistens, der kan erstatte faktisk personlig erfaring, og disse skabninger- treenigede sønner holdes i reserve for erfaringsbaseret funktion i en fremtidig universepoke.

22:9.8 (253.2) I mansoniverdenerne har jeg ofte set disse værdige tjenestearsatte ved superuniversets høje domstole kigge så længselsfuldt og bønfoldende på de netop nylige ankomne fra de evolutionære verdener i rummet, at man ikke kunne undgå at se, at disse besiddere af ikke-erfaringsbaseret treenighedsgørelse virkelige misundte deres formodentlig mindre heldige brødre, der stiger op ad den universelle vej med skridt af ægte erfaring og faktisk levevis. På trods af deres handicap og begrænsninger er de en vidunderlig nyttigt og altid villigt korps af arbejdere når det gælder udførelsen af superuniversets regeringers komplekse administrative planer.

10. De høje sønners assistenter

22:10.1 (253.3) De Høje Sønners Assistenter er den overordnede gruppe af de genfornyet treenigede sønner af glorificerede opstigende væsener fra de Dødeliges Finalitkorps og Paradis-Havona personligheder, deres evige medarbejdere. De er tildelt superuniversets tjeneste og fungerer som personlige medhjælpere til de høje sønner i regeringerne af Dagenes Ældste. De kunne passende kaldes privatsekretærer. De virker fra tid til anden som sekretærer for særlige kommissioner og andre gruppesammenslutninger af de høje sønner. De tjener Vidsommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere, Universelle Censorer, Mægtige Budbringere, Dem med Stor Autoritet og Dem uden Navn og Nummer.

22:10.2 (253.4) Hvis jeg i diskussionen om de Himmelske Beskyttere syntes at have henledt opmærksomheden på disse to gange treenigede sønners begrænsninger og handicap, så lad mig nu, i al retfærdighed, henlede opmærksomheden på deres ene meget stærke side, den egenskab som gør dem næsten uvurderlig for os. Disse væsener har selve deres eksistens at takke for det faktum, at de er personificeringen af et enkelt og højt begreb. De er personlighedens legemliggørelse af en guddommelig idé, et eller andet universelt ideal, som det aldrig før er blevet udtænkt, udtrykt eller treenigede. Og de er efterfølgende omfavnet af Treenigheden; således viser de frem og legemliggør faktisk selve den guddommelige Treenigheds

visdom, hvad angår idé-idealet i deres personlighedseksistens. For så vidt som, at dette specielle begreb kan åbenbares for universerne, legemliggør disse personligheder alt det, som ethvert væsen eller enhver Skaberintelligens kan udtænke, udtrykke eller eksemplificere. *De er denne idé personificeret.*

22:10.3 (253.5) Kan i ikke se, at sådanne levende koncentrationer af et enkelt højt begreb om universets virkelighed ville være til ubeskrivelig nytte for dem, som er betroet administrationen af superuniverserne?

22:10.4 (254.1) For ikke så længe siden fik jeg besked på at lede en kommission på seks—en af hver af de høje sønner—tildelt til at studere tre problemer vedrørende en gruppe af nye universer i de sydlige dele af Orvonton. Jeg blev meget kraftig bevidst om værdien af de Høje Sønners Assistenter, da jeg hos lederen for deres orden i Uversa begærede om midlertidig tildeling af sådanne sekretærer til min kommission. Den første af vores idéer var repræsenteret af en af de Højeste Sønners Assistenter i Uversa, som straks blev knyttet til vores gruppe. Vores andet problem var legemliggjort af en af de Høje Sønners Assistenter anvist til superunivers nummer tre. Vi fik meget hjælp fra denne kilde gennem centraluniversets informationscentral for koordinering og formidling af væsentlig viden, men intet, der kan sammenlignes med den hjælp, der ydes af den faktiske tilstedeværelse af en personlighed, der *er* en treeniggjort konceptskabning i overhøjhed og guddom treeniget i endelighed. Hvad angår vores tredje problem afslørede optegnelserne fra Paradisets, at en sådan idé aldrig var blevet treeniget.

22:10.5 (254.2) Høje Sønners Assistenter er unikke og originale personaliseringer af ufattelig koncepter og forbløffende idealer. Og som sådan er de i stand til at give udsigelig oplysning til vores overvejelser fra tid til anden. Når jeg virker i nogle fjerntliggende opgave ude i rummets universer, tænk hvad det betyder i spørgsmålet om hjælp, når jeg er så heldig at have knyttet til min opgave en af de Høje Sønners Assistenter, som er det guddommelige koncepts fylde hvad angår netop det problem som jeg er blevet sendt for at tackle og løse; og jeg har gentagne gange netop haft denne oplevelse. Den eneste vanskelighed ved denne plan er, at intet superunivers kan have en fuldstændig udgave af disse treenigede idéer, vi får kun en syvende del af disse væsener; derfor er det cirka kun i en gang ud af syv, at vi har fornøjelsen at have disse væsener personlige med os selvom optegnelserne viser at idéen er treenigede.

22:10.6 (254.3) Vi kunne med stor fordel bruge et meget større antal af disse væsener på Uversa. På grund af deres store værdi for superuniversets administration, opmuntrer vi på alle mulige måder både rummets pilgrimme og selv Paradisets beboere til at forsøge sig på treenighedsgørelse efter at de har overført til hinanden de erfaringsmæssige realiteter som er afgørende for gennemførelsen af disse skabende eventyr.

22:10.7 (254.4) Vi har nu i vores superunivers omtrent en og en kvart million Høje Sønners Assistenter, og de tjener både på de større og i de mindre sektorer, selvom de fungerer på Uversa. De ledsager os meget ofte på vores opgaver til de fjerntliggende universer. De Høje Sønners Assistenter er ikke permanent bestemt til nogen Søn eller

nogen kommission. De befinder sig i konstant cirkulation og tjener, hvor den idé eller ideal, som de *er*, bedst kan fremme de evige formål med Paradistreenigheden, hvis sønner de er blevet.

22:10.8 (254.5) De er rørende kærlige, fremragende loyale, udsøgt intelligente, yderst kloge—med hensyn til en enkelt idé—og overnaturligt ydmyge. Samtidig med at de kan give jer hele universets lærdom om deres ene idé eller ideal, er det næsten patetisk, at observere dem søge viden og information om en masse andre emner, selv fra de opstigende dødelige.

22:10.9 (254.6) Og dette er beretningen om oprindelsen, arten og funktionen af visse af dem, der kaldes Guds Treenigede Sønner, i særdeleshed om dem, som har passeret gennem Paradistreenighedens guddommelige omfavnelse, og som derefter er tildelt superuniversernes tjenester, for der at give klogt og forstående samarbejde med Dagenes Ældstes administratorer i deres utrættelige anstrengelser på at lette den indre fremgang for tidens opstigende dødelige mod deres umiddelbare Havona destination og deres endelige Paradis-mål.

22:10.10 (255.1) [Fortalt af en Mægtig Budbringer, medlem af Orvontons åbenbaringskorps.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 22](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 24](#) >>

Kapitel 23

De Enlige Budbringere

23:0.1 (256.1) De Enlige Budbringere er Samskaberens personlige og universelle korps; de er den første og ældste orden af den Uendelige Ånds Højere Personligheder. De repræsenterer den Uendelige Ånds første skabende handling i enlig funktion med det formål at bringe enlige personlighedsånder ind i eksistens. Hverken Faderen eller Sønnen deltog direkte i denne overvældende åndeliggørelse.

23:0.2 (256.2) Disse åndebudbringere personaliseredes gennem en enkelt skabelsesakt og deres antal er stationært. Selv om jeg har et af disse ekstraordinære væsener tilknyttet med mig på denne nuværende opgave, ved jeg ikke hvor mange sådanne personligheder der eksisterer i universernes univers. Jeg ved imidlertid kun, hvor mange som fra tid til anden, er registreret i registeret som fungerer i øjeblikket indenfor området for vores superunivers jurisdiktion. I den seneste rapport fra Uversa ser jeg at næsten 7.690 billioner Enlige Budbringere, der på det tidspunkt var aktive inden for

Orvontons grænser, og jeg antager at dette er betydeligt mindre end en syvendedel af deres samlede antal.

1. De enlige budbringers natur og oprindelse

23:1.1 (256.3) Umiddelbart efter skabelsen af de syv ånder i Havona-kredsløbene bragte den Uendelige Ånd de Enlige Budbringers vældige korps i eksistens. Der er inden del af den universelle skabelse, undtagen Paradiset og Havona kredsløbene, som har eksisteret før de Enlige Budbringere; de har fungeret overalt i storuniverset næsten siden evigheden. De er fundamentale for den Uendelige Ånds guddommelige teknik til selvåbenbaring, og personlig kontakt med tiden og rummets fjerntliggende skabelser.

23:1.2 (256.4) På trods af at disse budbringere eksisterer fra evighedens nære tider, er de alle klar over en begyndelse af selvhed. De er bevidste om tid, idet de er de første i den Uendelige Ånds skabelse, der har en sådan tidsbevidsthed. De er den Uendelige Ånds førstefødte skabninger, der er personaliseret i tid og åndeliggjort i rum.

23:1.3 (256.5) Disse enlige ånder kom frem i tidernes morgen som fuldt udviklede og perfekt begavet åndevæsener. De er alle lige, og der findes ingen orden eller underafdelinger, der er baseret på personlige variation. Deres klassifikationer er udelukkende baseret på den type af arbejde, de fra tid til anden bliver tildelt.

23:1.4 (256.6) De dødelige starter som næsten materielle væsener i rummets verdener og opstiger indad mod de Store Centre; disse enlige ånder starter i centrum af alle ting og længes efter opgave i de afsidesliggende skabelser, selv til de individuelle verdener i de yderste lokaluniverser og endda videre ud over dem.

23:1.5 (256.7) Selvom de betegnes Enlige Budbringere, så er de ikke ensomme ånder, for de kan virkelig godt lide at arbejde alene. De er de eneste væsener i hele skabelsen, der kan og nyder en enlig eksistens, selvom de i lige så høj grad nyder samværet med de meget få intelligensordener i universets, med hvilken de kan omgås broderligt.

23:1.6 (257.1) Enlige Budbringere er ikke isolerede i deres tjeneste; de er konstant i kontakt med hele skabelsens intellektuelle rigdom, da de er i stand til at "lytte med" på alle informationsudsendelserne i de verdener, hvor de opholder sig. De kan også kommunikere med medlemmer af deres eget nærmeste korps, de væsener, der udfører samme slags arbejde i det samme superunivers. De kunne kommunikere med andre af deres slags, men de er blevet instrueret af de Syv Mesterånders råd til ikke at gøre det, og de er en loyal gruppe, de er ikke ulydige eller forsømmelige. Der er ingen optegnelser om, at en Enlig Budbringer nogensinde skulle have forvildet ind i mørket.

23:1.7 (257.2) De Enlige Budbringere er ligesom Universets Styrkeledere blandt de meget få typer af overalt virkende væsener, som er undtaget fra at blive hentet eller anholdt af tidens og rummets domstole. De kunne blive indkaldt til at møde for ingen

andre end de Syv Mesterånder, men i følge alle mesteruniversets annaler, er dette Paradisråd nogensinde blevet opfordret til at dømme i en sag om en Enlig Budbringer.

23:1.8 (257.3) Disse budbringere med enlige opgaver er en pålidelig, selvstændig, alsidig, gennemgribende åndelig og stort set sympatisk gruppe af skabte væsener, der nedstammer fra den Tredje Kilde og Center; de opererer med autoritet fra den Uendelige Ånd, der er bosiddende på Paradisets Centrale Ø og som er personliggjort på lokaluniversernes hovedkvarterssfærer. De er konstante deltagere i det direkte kredsløb, der udgår fra den Uendelige Ånd, selv når de fungerer i de lokale skabelser under den umiddelbare indflydelse fra Moderånderne i lokaluniverserne.

23:1.9 (257.4) Der er en teknisk årsag til, at disse Enlige Budbringere må rejse og arbejde alene. I korte perioder, og når de er stationære, kan de samarbejde i gruppe, men når de således er forsamlet, er de helt afskåret fra Paradiskredsløbets næring og ledelse; de er fuldstændigt isolerede. Når de er i transit, eller når de opererer i rummets kredsløb og i tidens strømme, hvis to eller flere af denne orden er i umiddelbar nærhed af hinanden bliver begge eller alle smidt ud af forbindelse med de højere cirkulerende kræfter. De er "kortsluttet" som I symbolsk beskriver det. Derfor har de i sig en automatisk alarmkraft, et advarselssignal, som ufejlbarligt virker for at informere dem om nærgående konflikter og ufejlbarligt holder dem tilstrækkelig adskilt til ikke at forstyrre deres korrekte og effektive funktion. De besidder også en medfødt og automatisk styrke

som registrerer og indikerer nærhed af både Inspirerende Treenighedsånder og de guddommelige Tankerettere.

23:1.10 (257.5) Disse budbringere besidder ingen styrke til personlighedsudvidelse eller reproduktion, men der er praktisk talt intet arbejde i universerne, som de ikke kan engagere sig i og hvortil de ikke kan bidrage med noget væsentligt og nyttigt. I sær er de store tidsbesparere for dem, der beskæftiger sig med administrationen af universets anliggender; og de assisterer os alle, fra den højeste til den laveste.

2. De enlige budbringers opgave

23:2.1 (257.6) De Enlige Budbringere er ikke permanent knyttet til nogen enkeltperson eller gruppe af himmelske personligheder. De er altid i tjeneste med opgave og arbejder under umiddelbart overopsyn af dem, som styrer områderne, som de er knyttet til. Indbyrdes har de hverken organisation eller styrelse af nogen slags; de er *Enlige* Budbringere.

23:2.2 (258.1) De Enlige Budbringere er af den Uendelige Ånd tildelt følgende syv tjenesteafdelinger:

- 23:2.3 (258.2) 1. Paradistreenighedens Budbringere.
- 23:2.4 (258.3) 2. Havona kredsløbenes Budbringere.
- 23:2.5 (258.4) 3. Superuniversernes Budbringere.

- 23:2.6 (258.5) 4. Lokaluniversernes Budbringere.
- 23:2.7 (258.6) 5. Udforskere med åbne opgaver.
- 23:2.8 (258.7) 6. Ambassadører og Udsendinge med specialopgave.
- 23:2.9 (258.8) 7. Sandhedsåbenbarere.

23:2.10 (258.9) Disse åndelige budbringere er i hvert henseende udskiftelige fra en type af tjeneste til en anden; sådanne overførsler foregår hele tiden. Der er ingen særskilt ordener af Enlige Budbringere, de er åndeligt ens og på alle måder ligeværdige. Selv om de almindeligvis betegnes ved nummer, er de kendt af den Uendelige Ånd ved personlige navne. De er kendt af os andre ved det navn eller nummer, der betegner deres nuværende opgave.

23:2.11 (258.10) 1. *Paradistreenighedens Budbringere*. Jeg har ikke tilladelse til at åbenbare særligt meget af arbejdet i gruppen af budbringere, der er tildelt Treenigheden. De er guddommenes betroede og himmelige tjenere, og når de er betroet med specielle budskaber, som involverer gudernes uåbenbarede politikker og fremtidige ledelse, har de aldrig været kendt for at røbe en hemmelighed eller forråde den tillid, der hviler i deres orden. Og alt dette fortælles i denne forbindelse ikke for at virke pralende med deres perfektion, men snarere for at påpege, at Guddommene kan og skaber *perfekte væsener*.

23:2.12 (258.11) Forvirringen og uroen på Urantia betyder ikke, at Paradisets Herskere hverken mangler interesse eller evner til at håndtere sager og ting anderledes. Skaberne er i besiddelse af fuld kraft til at gøre Urantia til et sandt paradis, men en sådan Eden ville

ikke bidrage til udviklingen af de stærke, ædle og erfarne karakterer, som guderne så sikkert smeder ud i jeres verden mellem nødvendighedens ambolt og angstens hammerslag. Jeres bekymringer og sorger, jeres prøvelser og skuffelser, er præcis lige så meget en del af den guddommelige plan på jeres sfære som den udsøgte perfektion og uendelige tilpasning af alle ting til deres højeste formål i verdener i det centrale og perfekte univers.

23:2.13 (258.12) *2. Havona kredsløbenes Budbringere.* Under hele jeres opstigningsforløb kommer i svagt, men i tiltagende grad til at kunne opdage tilstedeværelsen af de Enlige Budbringere, men ikke før I når Havona vil I umiskendeligt kunne genkende dem. De første budbringere som i møder ansigt til ansigt er budbringerne fra Havona- kredsløbene.

23:2.14 (258.13) De Enlige Budbringere nyder særlige relationer til de indfødte i Havona-verdenerne. Disse budbringere, som er så funktionelt handicappede, når de omgås hinanden, kan og har et meget tæt og personligt fællesskab med de indfødte i Havona. Men det er helt umuligt at formidle til det menneskelige sind den højeste tilfredsstillelse, der følger af kontakten mellem disse guddommelige fuldkomne væseners sind med ånderne af sådanne nær transcendent personligheden.

23:2.15 (259.1) *3. Superuniversernes Budbringere.* Dagenes Ældste, de personligheder med treenighedsoprindelse, som styrer de syv superuniversers skæbner, disse trioer af guddommelig styrke og administrativ visdom, er rigeligt forsynet med Enlige Budbringere.

Det er kun gennem denne orden af budbringere, at de treenigede herskere i et superunivers direkte og personligt kan kommunikere med herskerne i et andet superunivers. Enlige Budbringere er den eneste tilgængelig type af åndelige intelligensvæsener—bortset fra, muligvis med undtagelse af de Inspirerende Treenighedsånder—som kan sendes fra hovedkvarteret i et superunivers direkte til hovedkvarteret i et andet. Alle andre personligheder må tage sådanne udflugter gennem Havona og Mesteråndernes udøvende verdener.

23:2.16 (259.2) Der er nogle former for information, som ikke kan opnås af Tyngdekrafts Budbringerne, refleksion eller informations udsendelse. Og når Dagenes Ældste vil være sikre på disse sager må de sende en Enlig Budbringer til kilden for viden. Længe før tilstedeværelsen af liv på Urantia blev budbringeren, der nu er i mit selskab tildelt en mission ud af Uversa til centraluniverset—og var fraværende fra Orvontons navneopråb i næsten en million år, men vendte tilbage i rette tid med den ønskede information.

23:2.17 (259.3) Der er ingen begrænsninger for de Enlige Budbringers tjeneste i superuniverserne; de kan fungere som eksekutor af de høje domstole eller som efterretningsindsamlere af information for rigets bedste. Af alle superskabelserne er Orvonton den, som de helst tjener i, fordi behovet her er størst og mulighederne for en heroisk indsats mangfoldig. De mere nødstedte verdener nyder vi alle tilfredsstillelsen af en mere fyldestgørende funktion.

23:2.18 (259.4) 4. *Lokaluniversernes Budbringere.* I et lokalunivers tjenester er der ingen grænse for, hvordan de Enlige Budbringere

fungerer. De er trofaste åbenbarere af lokaluniversets Moderåndens motiver og hensigter, selv om de er helt underlagt den regerende Mestersøn fulde jurisdiktion. Og dette gælder for alle budbringere, der opererer i et lokalunivers, uanset om de rejser direkte ud fra univershovedkvarteret, eller om de handler midlertidigt i forbindelse med konstellationsfædre, Systemsuveræner eller Planetprinser. Før koncentrationen af al styrke i hænderne på en Skabersøn på tidspunktet for hans ophøjelse som suveræn hersker over hans univers, fungerer disse budbringere af lokaluniverserne under den generelle ledelse af Dagenes Ældste og er umiddelbart ansvarlige overfor deres stedlige repræsentant, Dagenes Forenede.

23:2.19 (259.5)

5. *Udforskere med åbne opgaver.* Når de Enlige Budbringers reservekorps overrekrutteres, udsender en af de Syv Højeste Styrkeledere et opfordring til udforskningsfrivillige; og der er aldrig mangel på frivillige, for de glæder sig over at blive sendt afsted som frie og ukontrollerede opdagelsesrejsende, for at opleve spændingen ved at finde de organiserende kerneenheder af nye verdener og universer.

23:2.20 (259.6)

De rejser ud for at undersøge de ledetråde som rum udtænkerne i områderne har givet. Paradisguderne kender utvivlsomt til eksistensen af disse uopdagede energisystemer i rummet, men de røber aldrig sådanne oplysninger. Hvis de Enlige Budbringere ikke udforskede og kortlagde disse nye organiserende energicentre, ville sådanne fænomener længe forblive ubemærket selv af intelligenserne fra nærliggende riger. De Enlige Budbringere er som klasse meget følsomme over for tyngdekraften; derfor kan de

blandt andet opdage den sandsynlige tilstedeværelse af meget små mørke planeter, netop de verdener som er bedst egnede til livseksperimenter.

23:2.21 (260.1) Disse budbringere og udforskere med åbne opgaver patruljerer mesteruniverset. De er bestandigt ude på opdagelsesrejser til de ikke kortlagte regioner i hele det ydre rum. Rigtig meget af den information vi har om hændelser i de ydre rums riger er takket være de Enlige Budbringers udforskninger, da de ofte arbejder og studerer sammen med de himmelske astronomer.

23:2.22 (260.2) *6. Ambassadører og Udsendinge med specialopgave.*
Lokaluniverser indenfor samme superunivers udveksler sædvanligvis ambassadører som er valgt blandt de hjemmehørende sønskabsordener. Men for at undgå forsinkelser, bliver Enlige Budbringere ofte bedt om at rejse som ambassadører fra en lokal skabelse til en anden, for at repræsentere og tolke et rige for et andet. For eksempel: Når man opdager en verden som for nyligt er blevet beboet kan det vise sig, at den er så afsides i rummet, at det vil tage for lang tid for en serafomsluttet ambassadør at nå dette afsidesliggende univers. Et serafomsluttet væsen kan umuligt overskride hastigheden på 899.370 Urantia kilometer per sekund af jeres tid. Massive stjerner, krydsstrømme, og omveje, såvel som tiltrækningstangenter vil alle have en tendens til at forsinke hastigheden, så på en lang rejse vil hastigheden gennemsnitlig være på omkring 885.000 kilometer per sekund.

23:2.23 (260.3) Når det viser sig, at det vil tage hundreder af år for en indfødt ambassadør at nå frem til et afsidesliggende lokalunivers,

bliver en Enlig Budbringer ofte om at begive sig derhen øjeblikkelig for at virke som midlertidig ambassadør. Enlige Budbringere kan rejse på meget kort tid, ikke uafhængig af tid og rum som Tyngdekrafts budbringere, men næsten. Under andre omstændigheder tjener de også som Udsendinge med specialopgaver.

23:2,24 (260.4) 7. *Sandhedsåbenbarere*. De Enlige Budbringere anser opgaver med at åbenbare sandheden som den højeste betroelse for deres orden. Og de fungerer nu og da i denne egenskab, fra superuniverserne til de individuelle planeter i rummet. De er ofte knyttet til kommissioner, som sendes ud for at udvide sandhedens åbenbaring til verdener og systemer.

3. De enlige budbringers tjenester i tid og rum

23:3.1 (260.5) De Enlige Budbringere er den højeste type af perfekte og fortrolige personligheder, der er tilgængelige i alle riger til hurtig overførsel af vigtige og presserende meddelelser, når det er uhensigtsmæssig at anvende informationstjenesten eller refleksionsmekanismen. De tjener i en endeløs variation af opgaver og hjælper de åndelige og materielle væsener i de forskellige verdener, især når tidsfaktoren er involveret. Af alle ordener, som er tildelt tjenesterne indenfor superuniversernes domæner, er de de

højeste og mest alsidige personaliserede væsener, som kommer tættest på at trodse tid og rum.

23:3.2 (260.6) Universet er velforsynet med ånder, som benytter tyngdekraften for at bevæge sig rundt; de kan begive sig hvor som helst og når som helst—på et øjeblik—men de er ikke personer. Visse andre tyngdekraftsrejsende er personlige væsener, så som Tyngdekrafts budbringerne og Transcendentale Registratorer, men de er ikke tilgængelig for super- og lokaluniversets administratorer. Verdenene vrir med engle, mennesker og andre meget personlige væsener, men de er handicappede af tid og rum: Grænsen for hastigheden for de fleste ikke-serafomsluttet væsener er 299.790 kilometer per sekund af jeres tid; mellemvæsener og visse andre kan opnå dobbelt hastighed—og gør det ofte, 599.580 kilometer per sekund—mens serafer og andre kan gennemrejse rummet med tredobbelt hastighed, omkring 899.370 kilometer per sekund. Der er dog ingen transport- eller budbringerpersonligheder som fungerer mellem de øjeblikkelige hastigheder af tyngdekraftsrejsende og serafernes forholdsvis langsomme hastighed, med undtagelse af de Enlige Budbringere.

23:3.3 (261.1) Enlige Budbringere anvendes derfor generelt til afsendelse og tjeneste i de situationer, hvor det er væsentligt med personligheder for at udføre opgaven, og hvor det ønskes at undgå tidstab, hvilket ville være tilfældet ved at sende enhver anden tilgængelig type af personlig budbringer. De er de eneste definitive personaliserede væsener, der kan synkronisere med de kombinerede universelle strømme i storuniverset. Deres hastighed ved

gennemrejse i rummet er variabel, afhængigt af en lang række forstyrrende påvirkninger, men optegnelsen viser, at min medarbejdende budbringer på rejsen for at udføre denne opgave bevægede sig med en hastighed af 1.354.169.220.000 af jeres kilometer per sekund af jeres tid.

23:3.4 (261.2) Det er helt uden for min evne at forklare den materielle type af sind, hvordan en ånd kan være en virkelig person og samtidig krydse rummet med så enorme hastigheder. Men disse meget Enlige Budbringere kommer faktisk til og går fra Urantia med disse uforståelige hastigheder; ja, hele den universelle administrations økonomi ville stort set blive berøvet sit personlige element, hvis dette ikke var en kendsgerning.

23:3.5 (261.3) De Enlige Budbringere er i stand til at fungere som nødkommunikationslinjer overalt i afsidesliggende rumregioner, i områder som ikke er indesluttet af de etablerede kredsløb i storuniverset. Det udvikler sig, at en budbringer som fungerer på denne måde kan overføre et budskab eller sende en impuls gennem rummet til en anden budbringer på omtrent hundrede lysårs afstand, således som astronomerne på Urantia beregner stjerneafstand.

23:3.6 (261.4) Af de myriader af væsener, som samarbejder med os i udførelsen af superuniversets anliggender, er ingen vigtigere i praktisk hjælpsomhed og tidsbesparende assistance. I rummets universer må vi regne med tidens handicap; derfor er de Enlige Budbringere til så stor hjælp, da de som følge af deres personlige kommunikationsprivilegier i nogen grad er uafhængig af rummet og i

kraft af deres enorme gennemrejse-hastighed næsten er uafhængige af tiden.

23:3.7 (261.5) Jeg er i tvivl om at forklare de dødelige på Urantia, hvordan de Enlige Budbringere kan være uden form og alligevel besidde virkelige og bestemte personligheder. Selvom de er uden den form, som naturligt associeres med personlighed, besidder de en åndelig tilstedeværelse, som kan skelnes af alle højere typer åndevæsener. De Enlige Budbringere er den eneste klasse af væsener, der synes at være i besiddelse af næsten alle fordelene ved en formløs ånd kombineret med alle privilegierne ved en fuldgyldig personlighed. De er sande personer, men alligevel udstyret med næsten alle egenskaberne ved upersonlig åndelig manifestation.

23:3.8 (261.6) I de syv superuniverser er det normalt—men ikke altid—sådan, at alt, hvad der har til formål at øge et væsens frigørelse fra tidens og rummets handicap, proportionelt set mindsker personlighedsprivilegier. De Enlige Budbringere er en undtagelse fra denne generelle lov. De er i deres aktiviteter næsten ubegrænset i udnyttelse af alle de ubegrænsede muligheder for åndeligt udtryk, guddommelig ydelse, personlig tjeneste og kosmisk kommunikation. Hvis I kunne se disse meget ekstraordinære væsener i lyset af min erfaring med universadministration, ville I forstå, hvor svært det ville være at koordinere superuniversets anliggender uden deres alsidige samarbejde.

23:3.9 (262.1) Uanset hvor meget universet udvides, vil der sandsynligvis aldrig blive skabt flere Enlige Budbringere. Efterhånden som universerne vokser, må det udvidede

administrationsarbejde i stigende grad udføres af andre typer af åndeministre og af de væsener, der har deres oprindelse i disse nye skabelser, såsom de Suveræne sønners og lokaluniversets Moderånds skabninger.

4. De enlige budbringers specielle tjeneste

23:4.1 (262.2) De Enlige Budbringere ser ud til at være personlighedskoordinatorer for alle typer af åndevæsener. Deres tjeneste hjælper alle personligheder i den vidtstrakte åndelige verden til at føle sig beslægtede. De bidrager meget til udviklingen, i alle åndevæsener, af en bevidsthed om gruppeidentitet. Enhver type af åndevæsener betjenes af specielle grupper af Enlige Budbringere som fremmer evnen hos disse væsener til at forstå og omgås med alle andre typer og ordener, uanset hvor forskellige de end er.

23:4.2 (262.3) De Enlige Budbringere demonstrerer en så forbløffende evne til at koordinere alle typer og ordener af endelige personligheder—selv til at komme i kontakt med mesteruniversets overkontrollørernes absonitte regime—at nogle af os postulerer, at skabelse af disse budbringere ved den Uendelige Ånd på en eller anden måde er relateret til Samforenerens overdragelse af det Højeste-Ultimative Sind.

23:4.3 (262.4)

Når en finaliter og en Paradisborger samarbejder om treeniggørelse af et “barn af tid og evighed”—en transaktion, der involverer den Højeste-Ultimates uåbenbarede sindspotentialer—og når en sådan uklassificeret personlighed sendes til Vicegerington, anvises en Enlig Budbringer altid (en formodet personlighedseftervirkning af overdragelsen af et sådan guddomssind) som beskytter og ledsager for en sådan skabt-væsen treeniget søn. Denne budbringer ledsager den nye skæbnesøn til den verden, hvor han har fået sin opgave og forlader aldrig mere Vicegerington. Når en Enlig Budbringer således er knyttet til et barn af tid og evighedens skæbne, overføres han permanent til det ene tilsyn af Mesteruniversets Arkitekter. Hvad fremtiden for en sådan ekstraordinær sammenslutning kan være, ved vi ikke. Under tidsaldrenes forløb har disse partnerskaber af unikke personligheder fortsat med at samles i Vicegerington, men ikke et eneste par har nogensinde begivet sig videre derfra.

23:4.4 (262.5)

De Enlige Budbringeres antal er permanent, men treenighedsgørelsen af skæbne sønner er åbenbart en ubegrænset teknik. Eftersom at hver treeniggjort skæbnesøn har fået tildelt en Enlig Budbringer, forekommer det os, at på et tidspunkt i den fjerne fremtid vil forsyningen af budbringere blive udtømt. Hvem skal fortsætte deres arbejde i storuniverset? Vil deres tjeneste blive overtaget af en ny udvikling blandt de Inspirerende Treenighedsånder? Vil storuniverset i en fjern fremtid nærmere blive administreret af væsener med treenighedsoprindelse mens skabte væsener med enkelt og tofoldig oprindelse vil bevæge sig videre til

verdenene i det ydre rum? Hvis budbringerne vender tilbage til deres tidligere tjeneste vil disse skæbnesønner så følge dem? Vil treenighedsgørelserne mellem finaliter og Paradis-Havonaer ophøre, når mængden af Enlige Budbringere er absorberet som beskyttere og ledsagere for disse skæbnesønner? Vil alle vores effektive Enlige Budbringere blive koncentreret på Vicegerington? Vil disse ekstraordinære åndelige personligheder for evigt være forenede med disse treenigede sønner med uåbenbaret skæbne? Hvilken betydning bør vi knytte til det faktum, at disse par, der samles i Vicegerington, står under eksklusiv ledelse af disse mægtige mysterievæsener, Mesteruniversets Arkitekter? Disse og mange andre spørgsmål stiller vi os selv og stiller vi til talrige andre ordener af himmelske væsener, men vi kender ikke svarene.

23:4.5 (263.1) Denne transaktion, sammen med mange lignende hændelser i universadministrationen, indikerer utvetydigt, at personalet i storuniverset, selv i Havona og Paradiset, undergår en bestemt og sikker reorganisering i koordinering med og med reference til de enorme energiudviklinger, der nu finder sted overalt i det ydre rums riger.

23:4.6 (263.2) Vi er tilbøjelige til at tro, at den evige fremtid vil bevidne fænomener af universets udvikling, som langt overgår alt det, som den evige fortid har oplevet. Og vi forventer sådanne enorme eventyr, som I også bør gøre det, med stor glæde og altid forhøjet forventninger.

23:4.7 (263.3)

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 23](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 25](#) >>

Kapitel 24

Den Uendelige Ånds Højere Personligheder

24:0.1 (264.1) PÅ UVERSA, inddeler vi alle Samskaberens personligheder og entiteter i tre store opdelinger: Den Uendelige Ånds Højere Personligheder, Rummets Budbringerværter og Tidens Tjenende Ånder, de åndelige væsener, der er beskæftiget med at undervise og tjene viljeskabningerne i den opstigende plan for jordisk fremskridt.

24:0.2 (264.2) De Højere Personligheder af den Uendelige Ånd, som nævnes i disse beretninger fungerer overalt i storuniverset som syv divisioner:

- 24:0.3 (264.3) 1. Enlige Budbringere.
- 24:0.4 (264.4) 2. Universernes Kredsløbs Tilsynsførende.
- 24:0.5 (264.5) 3. Folketællingslederne.
- 24:0.6 (264.6) 4. Personlige Hjælpere til den Uendelige Ånd.
- 24:0.7 (264.7) 5. Tilknyttede Inspektører.

24:0.8 (264.8) 6. Forordnede Vagter.

24:0.9 (264.9) 7. Graduerede Vejledere.

24:0.10 (264.10) Enlige Budbringere, Kredsløbs Tilsynsførende, Folketællingsledere og de Personlige Assistenten kendetegnes ved, at være i besiddelse af enorme antityngdekraftbegavelse. De Enlige Budbringere har intet kendt hovedkvarter; de strejfer rundt i universernes univers. Universernes Kredsløbs Tilsynsførende og Folketællingslederne opretholder hovedkvarter i superuniversernes hovedstæder. Den Uendelige Ånds personlige assistenter er stationeret på den centrale Lysets Ø. De Tilknyttede Inspektører og de Forordnede Vagter er henholdsvis stationeret på hovedstæderne i lokaluniverserne og på hovedstæderne i deres delsystemer. De Graduerede Vejledere er bosiddende i Havona- universet og fungerer på alle dets en milliard verdener. De fleste af disse højere personligheder har opholdssteder i lokaluniverserne, men de er ikke organisk knyttet til administrationerne i de evolutionære verdener.

24:0.11 (264.11) Af de syv klasser der udgør denne gruppe, er det kun de Enlige Budbringere og måske de Personlige Assistenten, som strejfer om i universernes univers. Enlige Budbringere møder man fra Paradiset og udad gennem Havona kredsløbene til superuniversernes hovedstæder og derfra ud gennem sektorerne og lokaluniverserne med deres underafdelinger, endog til de beboede verdener. Selv om Enlige Budbringere hører til den Uendelige Ånds Højere personligheder, er deres oprindelse, natur og tjeneste blevet diskuteret i det foregående kapitel.

1. Universets kredsløbs tilsynsførende

24:1.1 (265.1) De enorme kraftstrømme i rummet og kredsløbene af åndelig energi kan synes at fungere automatisk; de kan synes at fungere uden hindring eller med, men det er ikke tilfældet. Alle disse enorme energisystemer er under kontrol, de er underlagt intelligent overvågning. Universernes Kredsløbs Tilsynsførende beskæftiger sig ikke med de rent fysisk eller materiel energiriger—Universets Styrkeleders domæne—men med kredsløbene for relativ åndelig energi og med de modificerede kredsløb, som er essentielle for opretholdelsen af både de højt udviklede åndelige væsener og morontia- eller overgangstyper af intelligente skabninger. Tilsynsførerne giver ikke oprindelse til kredsløb af energi og guddommelighedens superessens, men generelt har de at gøre med alle højere åndelige kredsløb i tid og evighed og med alle relative åndelige kredsløb, der er involveret i administrationen af de enkelte dele af superuniverset. De leder og manipulerer alle sådanne ånde-energikredsløb uden for Paradisøen.

24:1.2 (265.2) Universets Kredsløbs Tilsynsførende er skabt udelukkende af den Uendelige Ånd og de fungerer udelukkende som Samforenerens repræsentanter. De personaliseres for tjeneste i følgende fire ordener:

24:1.3 (265.3) 1. Højeste Kredsløbs Tilsynsførende.

24:1.4 (265.4) 2. Tilknyttende Kredsløbs Tilsynsførende.

24:1.5 (265.5) 3. Anden Gradens Kredsløbs Tilsynsførende.

24:1.6 (265.6) 4. Tredje Gradens Kredsløbs Tilsynsførende.

24:1.7 (265.7) Havonas Højeste Tilsynsførende og de Tilknyttede Tilsynsførende for de syv superuniverser er fuldførte, der skabes ikke flere af disse ordener. De Højeste Tilsynsførende er syv i antal, og er udstationeret på pilotverdenerne på de syv Havona-kredsløb. Kredsløbene i de syv superuniverser forvaltes af en vidunderlig gruppe af syv Tilknyttede Tilsynsførende, som har deres hovedkvarter på den Uendelige Ånds syv Paradissfærer, de Syv Højeste Leders verdener. Herfra fører de tilsyn og leder kredsløbene i rummets superuniverser.

24:1.8 (265.8) På disse Åndens Paradissfærer producere de syv Tilknyttende Kredsløbs Tilsynsførende og første orden af Højeste Styrkecentre en forbindelse, som under ledelse af de Højeste Ledere resulterer i subparadisiske koordinering af alle materielle og åndelige kredsløb som passerer ud til de syv superuniverser.

24:1.9 (265.9) I hovedkvarterets verdener i hvert superunivers er anden gradens Tilsynsførende for de lokale universer i tid og rum stationeret. De store og mindre sektorer er superregeringernes administrative afdelinger, men de er ikke beskæftiget med disse spørgsmål om åndeenergiens tilsyn. Jeg ved ikke, hvor mange anden gradens Kredsløbs Tilsynsførende der er i storuniverset, men i Uversa er der 84.691 af disse væsener. Anden gradens Tilsynsførende skabes løbende; fra tid til anden fremtræder de i grupper på halvfjerds i de Højeste Leders verdener. Vi får dem på rekvisition,

når vi arrangerer etableringen af separate kredsløb af åndeenergi og forbindelsesstyrke til de nyligt udviklede universer i vores jurisdiktion.

24:1.10 (265.10) En tredje gradens Kredsløbs Tilsynsførende fungerer i hovedkvartersverdenen i ethvert lokalunivers. Denne orden er, ligesom anden gradens Tilsynsførende, af kontinuerlig skabelse, og bliver skabt i grupper af syvhundrede. De er tildelt de lokale universer af Dagenes Ældste.

24:1.11 (266.1) Kredsløbs Tilsynsførende er skabt til deres specifikke opgaver, og de tjener for evigt i de grupper de oprindelig er forordnet til. De roteres ikke i tjeneste og studerer derfor under en hel tidsalder de problemer, der findes i de områder, som de oprindelig er anvist til. Som eksempel: Tredje gradens Kredsløbs Tilsynsførende nr. 572.842 har fungeret på Salvington lige siden jeres lokalunivers fik sin første begyndelse, og han er medlem af Mikael af Nebadons personlige stab.

24:1.12 (266.2) Uanset af om Kredsløbs Tilsynsførerne virker i de lokale eller de højere universer dirigerer de alt vedrørende anvendelsen af de korrekte kredsløb for overføring af alle åndelige meddelelser og for transport af alle personligheder. I deres arbejde med at overvåge kredsløbene udnytter disse effektive væsener alle agenturer, kræfter og personligheder i universernes univers. De anvender i deres tjeneste de uåbenbarede "høje åndelige personligheder af kredsløbskontrol" og er dygtigt assisteret af talrige stabe bestående af den Uendelige Ånds personligheder. Det er dem, der ville isolerer en

evolutionær verden, hvis dens Planetprins skulle gøre oprør mod den Universelle Fader og hans stedfortrædende søn. De kan frakoble enhver verden fra visse af den højere åndelig ordningers kredsløb i universet, men de kan ikke annullere de materielle strømme fra styrkelederne.

24:1.13 (266.3) Universernes Kredsløbs Tilsynsførende har noget af det samme forhold til åndens kredsløb som Universets Styrkeledere har til materielle kredsløb. De to ordener er komplementære og har tilsammen overopsynet med alle åndelige og materielle kredsløb, der kan kontrolleres og manipuleres af skabninger.

24:1.14 (266.4) Kredsløbs Tilsynsførerne udøver et vist tilsyn med de sindskredsløb, som er åndsassocierede, ligesom styrkelederne har en vis myndighed over de sindsfaser, som er forbundet med fysisk energi—mekaniske sind. Generelt udvides hver ordens funktioner ved at samarbejde med den anden, men rent sinds kredsløb er ikke underlagt nogen af disse tilsyn. De to ordener er heller ikke koordinerede; i alt deres mangfoldige arbejde er Universets Kredsløbs Tilsynsførende underlagt de Syv Højeste Styrkeledere og deres underordnede.

24:1.15 (266.5) Selv om Kredsløbs Tilsynsførerne er fuldstændig ens indenfor deres respektive ordener, er de alle særskilte individer. De er virkelige personlige væsener, men de besidder en anden type personlighed, end den Faderen skænker, og den træffes ikke hos nogen anden væsentype i hele den universelle eksistens.

24:1.16 (266.6) Selvom I vil genkende og kender dem, når I rejser indad mod Paradiset, så vil i ikke have nogen personlige relationer til dem. De er kredsløbs tilsynsførende, og de holder sig strengt og effektivt til deres opgaver. De beskæftiger sig udelukkende med de personligheder og enheder, der har overblik over de aktiviteter som vedrører kredsløbene under deres tilsyn.

2. Folketællingens ledere

24:2.1 (266.7) Selvom den Universelle Intelligens kosmiske sind er bevidst om alle *tænkende* skabningers tilstedeværelse og opholdssteder, er der i universernes univers en uafhængig metode til at holde optælling med alle *viljes* skabninger.

24:2.2 (266.8) Folketællingens Ledere er en af den Uendelige Ånds specielle og afsluttede skabelser, og de findes i et for os ukendt antal. De er skabt således, at de er i stand til at opretholde perfekt synkronisering med superuniversernes refleksionsteknik, samtidig med at de er personligt følsomme og lydhøre over for intelligent *vilje*. Disse ledere, bliv ved hjælp af en teknik som ikke er helt forstået, straks gjort bevidste på viljens fødsel i enhver del af det storuniverset. De er derfor altid kompetente til at give os antallet, type og opholdsstedet for alle viljevæsener i enhver del af den centrale skabelse og i de syv superuniverser. Men de fungerer ikke på

Paradiset; der er ikke behov for dem der. På Paradiset er viden iboende; guddommene ved alt.

24:2.3 (267.1) Syv Folketællings Ledere opererer i Havona; en er udstationeret i pilotverdenen på hvert Havona-kredsløb. Bortset fra disse syv og ordenens reserver på Åndens Paradisverdener, så virker alle Folketællings Ledere indenfor Dagenes Ældstes retskreds.

24:2.4 (267.2) En Folketællings Leder præsiderer i hovedkvarteret i hvert superunivers, mens tusinder og atter tusinder er underlagt denne chefleder, en i hovedstaden i hvert lokalunivers. Alle personligheder i denne orden er lige, undtagen dem i Havona pilotverdenerne og de syv chefledere i superuniverserne.

24:2.5 (267.3) I det syvende superunivers er der et hundrede tusinde Folketællings Ledere. Og dette antal består udelukkende af dem, der kan forordnes til lokaluniverser; det inkluderet ikke Usatias personlige medarbejdere, superuniversets chefleder for alle Folketællings Ledere i Orvonton. Usatia er, ligesom de andre cheflederne i de øvrige superuniverser, ikke direkte afstemt til registreringen af den intelligente vilje. Han er udelukkende afstemt med sine underordnede, der er udstationeret i Orvontons universerne; således virker han som en storslået sammentællende personlighed for deres rapporter, som kommer ind fra hovedstæderne i de lokale skabelser.

24:2.6 (267.4) Fra tid til anden opfører Uversas officielle registratorer status i deres optegnelser i superuniverset, således som den fremkommer i registreringen i Usatias personlighed. Sådanne

folketællingsdata er hjemmehørende i superuniverserne; disse rapporter sendes hverken til Havona eller Paradiset.

24:2.7 (267.5) Folketællings Lederne beskæftiger sig med mennesker—ligesom med andre viljevæsener—kun i det omfang, at de registrerer selve viljefunktionen. De har intet at gøre med optegnelserne om jeres liv og dets hændelser; de er ikke i noget henseende optegnende personligheder. Folketællings Lederen i Nebadon nr. 81.412 i Orvonton serien, nu stationeret på Salvington, er i selve dette øjeblik personlige bevidst om din levende tilstedeværelse her på Urantia; og han vil give registreringen en bekræftelse af din død i det øjeblik du ophører med at fungere som et viljevæsen.

24:2.8 (267.6) Folketællings Lederne registrerer eksistensen af et nyt viljevæsen når den første viljehandling udføres; de angiver et viljevæsens død når den sidste viljehandling sker. Den delvise fremkomst af vilje som observeres i reaktionerne hos visse af de højere dyr hører ikke til Folketællings Ledernes område. De holder ikke rede på noget andet end ægte viljevæsener, og de reagerer ikke på noget andet end *viljens* funktion. Eksakt hvordan de registrerer viljens funktion ved vi ikke.

24:2.9 (267.7) Disse væsener har altid været Folketællings Ledere og forbliver det altid. De ville være relativt ubrugelige indenfor ethvert andet arbejdsområde i universet. Men de er ufejlbarlige i deres funktion; de gør sig aldrig skyldig i forsømmelse, eller i forfalskning. Og på trods af deres fantastiske evne og utrolige beføjelser er de personen; de har genkendelig åndelig tilstedeværelse og form.

3. Den uendeliges ånds personlige assistenter

24:3.1 (268.1) Vi har ingen autentisk viden om tidspunktet eller måden for skabelsen af de Personlige Assistenter. Deres antal må være legio, men det er ikke registreret på Uversa. Baseret på konservative beregninger på vores viden om deres arbejde, vover jeg at anslå deres antal til flere billioner. Vi er af den opfattelse, at den Uendelige Ånd ikke har nogen begrænsninger med hensyn til antallet vedrørende skabelsen af Personlige Assistenter.

24:3.2 (268.2) Den Uendelige Ånds Personlige Assistenter eksisterer udelukkende for at assistere den Tredje Guddoms Persons tilstedeværelse i Paradiset. Selvom de er knyttet direkte til den Uendelige Ånd og placeret på Paradiset, bevæger de sig som lynglimt frem og tilbage til de yderste dele i skabelsen. Hvor end Samskaberens kredsløb end strækker sig, der kan disse Personlige Assistenter fremtræde for at udøve den Uendelige Ånds påbud. De gennemkrydser rummet stort set på samme måde som de Enlige Budbringere, men de er ikke personer i samme forstand som budbringerne er det.

24:3.3 (268.3) De Personlige Assistenter er alle lige og identiske; de udviser ingen individuelle differentiering. Selvom den Uendelige Ånd ser på dem som sande personligheder, så er det svært for alle andre at abetragte dem som virkelige personer; de manifesterer ingen åndetilstedeværelse for andre åndelige væsener. Væsener med

paradisoprindelse er altid bevidste om, når disse Assistenten er i nærheden, men vi genkender ingen personlighedstilstedeværelse. Fraværet af en sådan tilværelsesform gør dem utvivlsomt endnu mere tjenlige for Guddommens Tredje Person.

24:3.4 (268.4) Af alle de åbenbarede ordener af åndevæsener, med oprindelse i den Uendelige Ånd, er de Personlige Assistenten næsten de eneste som I ikke møder under jeres indadgående opstigning til Paradiset.

4. De tilknyttede inspektører

24:4.1 (268.5) De syv Højeste Ledere, på den Uendelige Ånds syv sfærer i Paradiset fungerer kollektivt som superledernes administrationsråd for de syv superuniverser. De Tilknyttede Inspektører er den personlige legemliggørelse af de Højeste Leders autoritet til lokaluniverserne af tid og rum. Disse høje observatører af anliggender i de lokale skabelser er fælles afkom af den Uendelige Ånd og Paradisets Syv Herskerånder. I tiden tæt på evigheden blev syv hundrede tusinde personliggjort af, og deres reservekorps opholder sig i Paradiset.

24:4.2 (268.6) De Tilknyttede Inspektører arbejder under direkte overopsyn af de Syv Højeste Ledere, idet de er deres personlige og mægtige repræsentanter for de lokale universer af tid og rum. En inspektør er udstationeret på hovedkvarterssfæren i hver lokal

skabelse, og han er en nær samarbejdspartner for den bosiddende Dagenes Forenede.

24:4.3 (268.7) De Tilknyttede Inspektører modtager kun rapporter og anbefalinger fra deres underordnede, de Forordnede Vagter, udstationeret i hovedstæderne i lokalsystemerne af beboede verdener, mens de selv kun rapporterer til deres direkte overordnede den Højeste Leder af det pågældende superunivers.

5. De forordnede vagter

24:5.1 (268.8) De Forordnede Vagter er koordinerende personligheder og forbindelsesrepræsentanter for de Syv Højeste Ledere. De blev personliggjort i Paradiset af den Uendelige ånd, og blev skabt til de specielle formål med deres opgave. De er stationære i antal, og der findes eksakt syv milliarder.

24:5.2 (269.1) På samme måde som en Tilknyttet Inspektør repræsenterer de Syv Højeste Ledere i et helt lokalunivers, så er der i hvert af de ti tusinde systemer i den lokale skabelsen en Forordnede Vagt, der fungerer som den direkte repræsentant for den fjerntliggende og højeste superkontrolstyrelse for alle de syv superuniversers anliggender. De vagter, der er på vagt i Orvontons lokale systemregeringer handler under direkte myndighed af den højeste leder nummer syv, koordinatoren for det syvende superunivers. Men i deres administrative organisation er alle vagter,

som er udstationeret i et lokalunivers underordnet den Tilknyttet Inspektør som er udstationeret i universets hovedkvarter.

24:5.3 (269.2) Inden for en lokal skabelse tjener de Forordnede Vagter på skift og bliver overført fra system til system. De skiftes normalt ud hvert årtusinde i lokaluniversets tid. De er blandt de højest rangerende personligheder, der er udstationeret i et systems hovedstad, men de deltager aldrig i forhandlinger, vedrørende systemets anliggender. I lokalsystemerne tjener de som ex officio ledere af de fireogtyve administratorer, som kommer fra de evolutionære verdener, men ellers har opstigende dødelige kun meget lidt kontakt med dem. Vagterne er næsten udelukkende beskæftigede med at holde den Tilknyttede Inspektør af deres univers fuldt informeret om alle forhold, vedrørende velfærd og tilstand i de systemer, de har fået tildelt.

24:5.4 (269.3) Forordnede Vagter og Tilknyttede Inspektører rapporterer ikke til de højeste ledere gennem et superunivers hovedkvarter. De er udelukkende ansvarlige overfor den Højeste Leder i det pågældende superunivers; deres aktiviteter er adskilt fra administrationen af Dagenes Ældste.

24:5.5 (269.4) De Højeste Ledere, Tilknyttede Inspektører og Forordnede Vagter udgør sammen med omniaferne og en mængde uåbenbarede personligheder et effektivt, direkte, centraliseret men vidtstrakt system af rådgivende og administrativ koordinering af hele storuniverset af ting og væsener.

6. De graduerede Vejledere

24:6.1 (269.5) De Graduerede Vejledere, som en gruppe, sponsorerer og leder det høje universitet for teknisk undervisning og åndelig træning, som er så essentielt for, de dødeliges opnåelse af tidernes mål: Gud, hvile og så evigheden af fuldkommen tjeneste. Disse højst personlige væsener har deres navn fra arten og formålet med deres arbejde. De er udelukkende dedikeret til opgaverne med at vejlede de dødelige kandidater fra tidens superuniverser gennem Havona forløbet med undervisning og træning, som tjener til at forberede de opstigende pilgrimme på adgang til Paradiset og Finalitetens korps.

24:6.2 (269.6) Det er ikke forbudt for mig at berette om de Graduerede Vejlederes arbejde, men det er så ultraspirituel, at jeg tvivler på, om jeg på passende vis kan give det materielle sind en rigtig opfattelse om deres mangfoldige aktiviteter. I mansoniverdenerne, efter at jeres synsfelt er udvidet og I er befriet fra de materielle sammenligningers lænker, kan I begynde at forstå betydningen af de realiteter, som “øjet ikke kan se eller øret ikke kan høre, og som aldrig er kommet ind i menneskers sind”. selv de ting, som “Gud har forberedt for dem, der elsker sådanne evige sandheder”. I vil ikke altid være så begrænsede i jeres synsvidde og åndelige forståelse.

24:6.3 (270.1) De Graduerede Vejledere er beskæftiget med at styre tidens pilgrimmene gennem de syv kredsløb af Havona-verdener. Den tilsynsfører, der hilser på dig ved din ankomst til modtagelsesverden af det ydre Havona kredsløb, forbliver hos dig

gennem hele din karrier på de himmelske kredsløb. Selvom du omgås med utallige andre personligheder under dit ophold på en milliard verdener, vil din Graduerede Tilsynsfører følge dig til slutningen af din Havona udvikling og vil være vidne til din indtræden i tidens terminalsovn, evighedens transitsøvn til Paradis målet, hvor du, ved din opvågning vil blive mødt af den Paradisledsager, der er anvist til at byde dig velkommen og måske bliver hos dig, indtil du bliver indvies som medlem af Finalitetens Dødelige korps.

24:6.4 (270.2) Antallet af Graduerede Vejledere ligger udover det menneskelige sinds opfattelsesevne, og der fremkommer hele tiden flere af dem. Deres oprindelse er noget af et mysterium. De har ikke eksisteret i evighed, de fremkommer på mystisk vis, efterhånden som der er behov for dem. Der er ingen optegnelser om nogen Graduerede Tilsynsfører i nogen af centraluniversets verdener indtil den fjerntliggende dag, hvor den første dødelige pilgrim ialle tider lykkes at nå frem til det ydre bælte i centralskabelsen. I det øjeblik han ankom til pilotverdenen i det ydre kredsløb, blev han mødt af den venlige hilsende Malvorian, den første af de Graduerede Vejledere og nu leder for deres højeste råd og chef for deres enorme uddannelsesorganisation.

24:6.5 (270.3) I Havonas Paradis-register, i afsnittet “Graduerede Vejledere”, er der denne første optegnelse:

24:6.6 (270.4) “Og Malvorian, den første af denne orden, hilste og instruerede pilgrimmen, der opdagede Havona og førte ham fra det første erfarings ydre kredsløb, trin for trin og kredsløb for kredsløb,

indtil han stod i selve tilstedeværelsen af Kilden og Skæbnen for alle personligheder og efterfølgende krydser evighedens tærskel til Paradiset.”

24:6.7 (270.5) På det fjerne tidspunkt var jeg knyttet til tjenesten hos Dagenes Ældste i Uversa, og vi glædede os alle i forvisningen om, at selv pilgrimme fra vores superunivers til sidst kunne nå frem til Havona. Under tidsaldrenes gang havde vi lært, at rummets evolutionære skabninger ville nå Paradiset, og alle tiders begejstring løb gennem de himmelske sale da den første pilgrim faktisk ankom.

24:6.8 (270.6) Navnet på denne pilgrim, der opdagede Havona er *Grandfanda*, og han kom fra planet 341 i system 84 i konstellation 62 i lokaluniverset 1.131 beliggende i superunivers nummer et. Hans ankomst var signalet til etableringen af udsendelsestjenesten for universernes univers. Inden da, havde kun udsendelserne i superuniverserne og lokaluniverserne været i drift, men meddelelsen om Grandfandas ankomst til Havonas porte signalerede indvielsen af “herlighedens rumrapporter”, således kaldt, fordi den første universudsendelse rapporterede Havonas ankomst af det første af de evolutionære væsener, der havde fået adgang til målet om opstigende eksistens.

24:6.9 (270.7) De Graduerede Vejledere forlader aldrig Havona-verdenerne ; de er dedikeret til tjeneste for de graduerede pilgrimme fra tid og rum. I kommer en gang til at mødes med disse ædle væsener ansigt til ansigt, såfremt du ikke afviser den sikre og helt

igennem perfekte plan designet til at bevirke din overlevelse og opstigning.

7. Oprindelsen af de Graduerede Vejledere

24:7.1 (270.8) Selvom evolution ikke er centraluniverset orden, tror vi, at de Graduerede Vejledere er de perfektionerede eller mere erfarne medlemmer af en anden orden af centraluniversets skabninger, Havona Servitalerne. De Graduerede Vejledere udviser en så omfattende sympati og en sådan evne af forståelse til at forstå de opstigende væsener, at vi er overbevist om, at de har opnået denne kultur gennem virkelig tjeneste i superuniversernes riger som Havona servitalerne i den universelle tjeneste. Hvis dette synspunkt ikke er korrekt, hvordan kan vi så forklare den fortsatte forsvinden af de ældre eller mere erfarne servitaler?

24:7.2 (271.1) En servital vil længe være fraværende fra Havona på en opgave i superuniverset, efter at have været på mange sådanne missioner tidligere, vil vende hjem, få tildelt privilegiet af “personlig kontakt” med det centrale lysende Paradis, vil blive omfavnet af de lysende personer og forsvinde fra sine åndelige medmenneskers genkendelighed, for aldrig mere at dukke op blandt dem af hans slags.

24:7.3 (271.2) Når en Havona Servital vender tilbage fra tjeneste i superuniverset, kan vedkommende nyde mange guddommelige

omfavnelser og komme ud af dem blot som en ophøjet servital. At opleve den lysende omfavnelse indebærer ikke nødvendigvis at servitalen må forvandles til en Graduerede Vejledere, men næsten en fjerdedel af dem som modtager den guddommelige omfavnelse vender aldrig tilbage til tjeneste i rigerne.

24:7.4 (271.3) Der forekommer i de høje optegnelser en rækkefølge af indførsler som denne:

24:7.5 (271.4) “Og servital nummer 842.842.682.846.782 fra Havona, ved navn Sudna, kom over fra superunivers tjeneste, blev modtaget i Paradiset, kendte Faderen, gik ind i den guddommelige omfavnelse og er ikke.”

24:7.6 (271.5) Når en sådan optegnelse er indført i registret, er karrieren for denne servital afsluttet. Men efter tre øjeblikke (noget mindre end tre dage af jeres tid) fremtræder en nyfødt Graduerede Vejleder “spontant” op på det ydre kredsløb i Havona universet. Og antallet af Graduerede Vejledere, med forbehold for en ubetydelig forskel, uden tvivl på grund af dem som befinder sig i overgangen, er nøjagtigt lig med antallet af forsvundne servitaler.

24:7.7 (271.6) Der er en yderligere grund til at antage, at de Graduerede Vejledere er udviklede Havona servitaler, og det er den ufejlbarlige tendens hos disse Vejledere og deres medarbejdende servitaler til at danne nogle usædvanlige stærke bånd til hinanden. Den måde, hvorpå disse tilsyneladende forskellige ordener af væsener forstår og

sympatiserer med hinanden er helt uforklarlig. Det er forfriskende og inspirerende at være vidne til deres gensidige hengivenhed.

24:7.8 (271.7) De Syv Mesterånder og de med dem tilknyttede Syv Højeste Styrkeledere er henholdsvis de personlige opbevarere af sindspotentialet og styrkepotentialet hos det Højeste Væsen, som han endnu ikke personligt opererer med. Og når disse Paradismedarbejdere i samarbejder om at skabe Havona- servitaler er sidstnævnte i sagens natur involveret i visse faser af Overhøjheden. Havona servitalerne er således i virkeligheden en refleksion i det perfekte centralunivers af visse evolutionære potentialer i tid og rum domænerne, som alle afsløres, når en servital undergår transformation og genskabelse. Vi mener, at denne transformation sker som reaktion til den Uendelige Ånds vilje, der utvivlsomt handler på vegne af den Højeste. De Graduerede Vejledere er ikke skabt af det Højeste Væsen, men vi formoder alle, at den erfaringsmæssige Guddom på en eller anden måde er involveret i de transaktioner, der bringer disse væsener til eksistens.

24:7.9 (271.8) Det Havona, som de opstigende dødelige nu rejser igennem, adskiller sig på mange måder fra centraluniverset, sådan som det var før Grandfandas tid. Ankomsten af dødelige opstigendes til Havona-kredsløbene indledte gennemgribende ændringer i organiseringen af den centrale og guddommelige skabelse, modifikationer, der utvivlsomt blev initieret af det Højeste Væsen— de evolutionære skabningers Gud—som svar på ankomsten af den første af hans erfaringsmæssige børn fra de syv superuniverser. Fremkomsten af de Graduerede Vejledere sammen med skabelsen af

tredje gradens supernafer, er tegn på disse præstationer fra Gud den Højeste.

24:7.10 (272.1) [Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 24](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 26](#) >>

Kapitel 25

Rummets Budbringerskarer

25:0.1 (273.1) I den Uendelige Ånds familie er Rummets Budbringerskarer af mellemliggende rangordning. Disse alsidige væsener fungerer som forbindelsesleddet mellem de højere personligheder og de tjenende ånder. Budbringerskarerne omfatter følgende ordener af himmelske væsener:

- 25:0.2 (273.2) 1. Havona servitaler.
- 25:0.3 (273.3) 2. Universelle Mæglere.
- 25:0.4 (273.4) 3. Tekniske Rådgivere.
- 25:0.5 (273.5) 4. Vagter af Paradisets Register.
- 25:0.6 (273.6) 5. Himmelske Registratorer.
- 25:0.7 (273.7) 6. Morontia ledsagere.
- 25:0.8 (273.8) 7. Paradis ledsagere.

25:0.9 (273.9) Af de syv opregnede grupper er kun tre—servitaler, mæglere og morontia ledsagere—skabte sådan som de er; de øvrige fire repræsenterer opnåelsesniveauer indenfor engleordenerne. I

overensstemmelse med deres iboende natur og opnået status, så tjener budbringerskarerne på forskellig vis i universernes univers, men altid under ledelse af dem som regerer de riger hvor de har deres opgave.

1. Havona servitalerne

25:1.1 (273.10) Selvom de kaldes servitaler er centraluniversets “mellemvæsener” ikke tjenere i nogen nedsættende betydning af ordet. I den åndelige verden findes der intet mindreværdigt arbejde; al tjeneste er helligt og stimulerende; de højere ordener af væsener ser heller ikke ned på de lavere ordener i tilværelsen.

25:1.2 (273.11) Havona servitalerne er den fælles kreative skabelse de Syv Mesterånders og deres medarbejders, de Syv Højeste Styrkeleder. Dette kreative samarbejde kommer nærmest på at være mønsteret for den lange liste af reproduktion af de tofoldige ordener i de evolutionære universer, begyndende med skabelsen af en Klar Morgenstjerne gennem forbindelsen mellem en Skabersøn og en Skabende Ånd ned til seksuel forplantning i verdener som Urantia.

25:1.3 (273.12) Antallet af servitaler er enormt, og der skabes bestandigt flere. De fremkommer i grupper af et tusinde i det tredje øjeblik efter forsamlingen at Mesterånderne og de Højeste Styrkeledere er samlet på deres fælles område i den yderste nordlige sektor af Paradiset. Hver fjerde servital er mere fysisk i typen end de andre; det vil sige,

at syv hundrede og halvtreds af hver tusinde tilsyneladende er af ren åndetype, men to hundrede og halvtreds er semifysiske i deres natur. Disse *fjerde væsener* minder i en vis grad om materielle væsener (materielle i Havona betydning), og de ligner de fysiske styrkeledere mere end Mesterånderne.

25:1.4 (274.1) I personlighedsforhold er det åndelige dominerende over det materielle, selv om det nu ikke ser sådan ud på Urantia; og i produktionen af Havona Servitaler hersker loven om åndens dominans; det etablerede forhold giver tre åndelige væsener til en semifysisk.

25:1.5 (274.2) De nyoprettede skabte servitaler sammen med nyligt fremkomne Graduerede Vejledere, gennemgår alle de undervisningskurser, som de ældre vejledere løbende gennemfører på hver af de syv Havona kredsløb. Servitalerne tildeles derefter til de aktiviteter, som de er bedst egnede til, og da de er af to typer—åndelig og semifysisk—er der kun få grænser for det arbejde som disse alsidige væsener kan udføre. De højere eller åndelige grupper tildeles selektivt til Faderens, Sønnens og Åndens tjenester og til de Syv Mesterånders arbejde. De sendes, fra tid til anden, i store antal til tjeneste på studieverdenerne, der omkranser hovedkvarterssfærerne i de syv superuniverser, verdener, der er viet til den sidste undervisning og spirituelle kultur af tidens opstigende sjæle, som forbereder sig for advancement til kredsløbene i Havona. Både de åndelige servitaler og deres mere fysiske ledsagere forordnes også som assistenter og medarbejdere for de Graduerede Vejledere

for at hjælpe og instruere de forskellige ordener af opstigende væsener som har opnået Havona og som søger at nå Paradiset.

25:1.6 (274.3) Havona servitalerne og de Graduerede Vejledere udviser en transcendent hengivelse til deres arbejde og en rørende hengivenhed for hinanden, en hengivenhed, som skønt åndelig, kun kan forstås ved sammenligning med fænomenet menneskelig kærlighed. Der er en guddommelig lidenskab i adskillelsen af servitalerne fra vejlederne, hvilket så ofte indtræffer, når servitalerne udsendes på missioner uden for grænserne af centraluniverset; men de begiver sig på vej med glæde og ikke med sorg. Den tilfredsstillende glæde som kommer af den høje tjenesteydelse er den alt overskyggende følelse hos åndelige væsener. Sorg kan ikke eksistere i lyset af bevidstheden om en trofast udført guddommelig pligt. Og når menneskets opstigende sjæl står foran den højeste dommer, vil afgørelsen om det som har evig betydning ikke blive bestemt af materiel fremgang eller kvantitative resultater; dommen som kastes tilbage gennem de høje domstole forkynder: “Godt gået, gode *trofaste* tjener; du har været tro i nogle få væsentligheder; du skal gøres til hersker over universets virkeligheder.”

25:1.7 (274.4) Ved superuniversstjeneste anvises Havona servitalerne altid til det domæne, som præsideres af den Mesterånd, som de mest ligner i generelle og særlige åndelige rettigheder. De tjener kun i uddannelsesverdener, der omgiver hovedstæderne i de syv superuniverser, og den sidste rapport fra Uversa indikerer, at næsten 138 milliarder servitaler betjente dets 490 satellitter. De engagerer sig i en endeløs mangfoldighed af aktiviteter i forbindelse med

arbejdet i disse uddannelsesverdener, der omfatter superuniversiteterne i superuniverset Orvonton. Her er de jeres ledsagere; de er kommet ned fra jeres næste karriere for at studere jer og for at inspirere jer med virkeligheden og visheden om jeres eventuelle graduering fra tidens universer til evighedens riger. Og i disse kontakter får servitalerne den foreløbige erfaring med at betjene tidens opstigende skabninger, hvilket er til stor hjælp i deres senere arbejde på Havona kredsløbene som medarbejdere for de Graduerede Vejledere eller—som oversatte servitaler—som selve Graduerede Vejledere.

2. De universelle mæglere

25:2.1 (275.1) For hver Havona servital der skabes kommer der syv Universelle Mæglere ind i eksistens, en i hvert superunivers. Denne skabelses forordning involverer en bestemt superunivers teknik med reflekterende reaktion på transaktioner, som finder sted i Paradiset.

25:2.2 (275.2) På de syv superuniversers hovedkvartersverdener fungerer de syv refleksioner af de Syv Mesterånder. Det er vanskeligt at påtage sig beskrivelsen af disse Reflekterende Ånders natur for det materielle sind. De er sande personligheder; men hvert medlem af en superunivers gruppe reflekterer perfekt kun en af de Syv Mesterånder. Hver gang Mesterånderne forener sig med styrkelederne for at skabe en gruppe af Havona servitaler, sker der samtidig en fokusering til en af de Reflekterende Ånder i hver

superunivers gruppe og straks fremtræder et lignende antal Universelle Mæglere fuldt udviklet i i de syv superskabelsers hovedkvartersverdener. Hvis Mesterånd Nummer Syv tog initiativet til skabelse af servitaler ville ingen andre end den syvende ordens reflekterende ånder blive gravide med mæglere; og samtidig med skabelse af et tusinde Orvontonlignende servitaler, ville tusinde af syvende ordens mæglere fremtræde på hver superunivers hovedstad. Ud af disse episoder, der reflekterer Mesteråndernes syvfoldige natur, opstår de syv skabte ordener af mæglere som tjener i hvert superunivers.

25:2.3 (275.3) Mæglere med førparadisisk status tjener ikke på tværs af superuniverserne, da de er begrænset til deres oprindelige skabelsessegmenter. Hvert superunivers korps, der indeholder en syvendedel af hver skabt orden, tilbringer derfor meget lang tid under indflydelse af en af Mesterånderne, med udelukkelse af de øvrige, for selvom alle syv *reflekteres* på superuniversernes hovedstæder, så er der kun en *dominerende* i hver superskabelse.

25:2.4 (275.4) Hver af de syv superskabelser er faktisk gennemstrømmet af den af Mesterånderne som styrer dens skæbner. Hvert superunivers bliver således som et gigantisk spejl, der afspejler den overvågende Mesterånds natur og karakter og alt dette videreføres yderligere i hvert underordnet lokalt univers af de Skabende Moderånders tilstedeværelse og funktion. Virkningen af et sådan miljø på den evolutionære vækst er så dybtgående, at mæglerne i deres postsuperuniverskarriere kollektivt manifesterer niogfyrre erfaringsmæssige synspunkter, eller indsigter, hver og en

vinklet—og derfor ufuldstændig—men som alle gensidig kompletterer hinanden og tilsammen tenderer mod at omfatte Overhøjhedens cirkel.

25:2.5 (275.5) I hvert superunivers befinder de Universelle Mæglere sig mærkeligt og instinktivt adskilt i grupper på fire, grupperinger i hvilken de vedvarende tjener. I hver gruppe er tre åndelige personligheder og en er—ligesom den fjerde skabning af servitalerne—et semimaterielt væsen. Denne kvartet udgør en forligskommission og er sammensat som følger:

25:2.6 (275.6) 1. *Voldgiftsdommeren*. Den som de tre andre samstemmig har betegnet som den mest kompetente og bedst kvalificeret til at virke som juridisk leder for gruppen.

25:2.7 (275.7) 2. *Åndeadvokaten*. Den som Voldgiftsdommeren har udnævnt til at fremlægge bevismaterialet og beskytte rettighederne for alle de personligheder, som er involveret i de sager som er udpeget til afgørelse af den fredsstiftende kommission.

25:2.8 (276.1) 3. *Den guddommelige Eksekutor*. Den forligsperson der af sin medfødte natur er kvalificeret til at tage kontakt med de materielle væsener i rigerne og til at udføre kommissionens beslutninger. De guddommelige Eksekutorer som er fjerde væsener—kvasimaterielle væsener—er næsten men ikke helt synlig for de dødelige menneskeracers kortsigtede syn.

25:2.9 (276.2) 4. *Registratoren*. Det tilbageværende medlem af kommissionen bliver registratoren, domstolens sekretær. Han ser til, at alle optegnelser bliver ordentligt forberedt til

arkiverne i superuniverset og til lokaluniversets optegnelser. Hvis kommissionen er i tjeneste i en evolutionær verden udarbejdes der med eksekutorens hjælp, en tredje rapport, til de fysiske arkiver i domskredsens systemstyrelse.

25:2.10 (276.3) Når kommissionen træder sammen fungerer den som en gruppe på tre, idet advokaten er frakoblet under retsafgørelsen og deltager kun i formuleringen af afgørelse ved afslutningen af forhøret. Deraf kommer det, at disse kommissioner undertiden kaldes dommertrioen.

25:2.11 (276.4) Mæglerne er af stor værdi for at holde universernes univers i smidig funktion. Da de rejser gennem rummet med den serafiske hastighed af tredobbelte hastighed tjener de som verdenernes omrejsende domstole, kommissioner, helliget til hurtige afgørelser af mindre vanskeligheder. Hvis det ikke var for disse mobile og fremragende retfærdige kommissioner, ville sfærernes domstole være håbløst overbelastet af de mindre misforståelser i verdenerne.

25:2.12 (276.5) Disse dommertrioer tager ikke stilling i sager som har evig betydning; sjælen, evighedsperspektivet hos et væsen fra tiden, er aldrig bragt i fare ved deres handlinger. Forligspersonerne behandler ikke spørgsmål som strækker sig udover den tidsmæssige eksistens og den kosmiske velfærd for tidens væsener. Men når en kommission en gang har taget et problem til behandling, så er dets

afgørelse endelig og altid samstemmig; der er ingen mulighed for at appellere over voldgiftsdommerens afgørelse.

3. Mæglernes vidtrækkende tjeneste

25:3.1 (276.6) Mæglerne opretholder gruppehovedkvarter i deres superunivers hovedstad, hvor deres primære reservekorps findes. Deres sekundære reserver er stationeret på hovedstæderne i lokaluniverserne. De yngre og mindre erfarne kommissærer begynder deres tjeneste i de lavere verdener, verdener som Urantia, og avancerer til at behandle større problemer, efter at de har opnået en mere moden erfaring.

25:3.2 (276.7) Mæglernes orden er helt pålidelig; ingen af dem er nogensinde kommet på afveje. Selv om de ikke er ufejlbarlige i deres visdom og dømmekraft, er de ubestridt pålidelige og usvigelig trofaste. De fhar deres oprindelse i hovedkvarteret i et superunivers, og vender til sidst tilbage dertil, og avancerer gennem følgende niveauer af universtjeneste:

25:3.3 (276.8) 1. *Mæglere til verdenerne.* Når de tilsynsførende personligheder i de enkelte verdener bliver meget rådvilde eller direkte går i hårdknude angående den rette fremgangsmåde under de eksisterende omstændigheder, og hvis sagen ikke er tilstrækkelig betydningsfuld til at blive bragt for områdets regulære konstituerede domstole, kan en mæglingskommission straks begynde at fungere

efter modtagelsen af en anmodning fra to personligheder, en fra hver af stridens sider.

25:3.4 (277.1) Når disse administrative og juridiske vanskeligheder er lagt i hænderne på mæglerne til undersøgelse og bedømmelse, så har de højest autoritet. Men de formulerer ingen beslutning, førend alt bevismateriale er præsenteret, og der er absolut ingen grænse for deres autoritet til at indkalde vidner fra nær og fjern. Og selvom deres afgørelser ikke kan appelleres, udvikler sagerne sig nogen gange således, at kommissionen lukker dets protokol på et givet punkt, sammenfatter dets opfattelse og overfører hele spørgsmålet til områdets højere domstole.

25:3.5 (277.2) Kommissærernes beslutninger placeres i de planetariske optegnelser og sættes om nødvendigt i kraft af den guddommelige eksekutor. Hans styrke er meget stor, og omfanget af hans aktiviteter i en beboet verden er meget bredt. De guddommelige eksekutorer er mesterlige manipulatorer af det, der er, til fordel for det, der burde være. Deres arbejde udføres nogle gange for rigets tilsyneladende velfærd, og nogle gange er deres handlinger i tidens og rummets verdener svære at forklare. Selv om de udfører dekret, der hverken trodser naturloven eller rigets foreskrevne skikke, gennemfører de ofte deres mærkelige handlinger og håndhæver forligsmændenes mandater i overensstemmelse med systemets højere administrative love.

25:3.6 (277.3) *2. Mæglere for systemhovedkvarteret.* Fra tjenesten i de evolutionære verdener avancerer disse kommissioner på fire til tjeneste i et systemhovedkvarter. Her har de meget arbejde at udføre,

og de viser sig at være menneskers, engles og andre åndevæsners forstående venner. Dommertrioerne er ikke så meget optaget af personlige forskelle som stridigheder mellem grupper og med misforståelser, der opstår mellem forskellige ordener af skabninger; og på et systemhovedkvarter lever der både åndelige og materielle væsener, såvel som de kombinerede typer, såsom de Materielle Sønner.

25:3.7 (277.4) I det øjeblik, da Skaberne frembringer evolutionære individer ind i tilværelse med evne til at vælge, i det øjeblik sker der en afvigelse fra den guddommelige perfektions problemfri drift; det vil helt sikkert opstå misforståelser, og der må træffes foranstaltninger til en retfærdig tilpasning af disse ærlige meningsforskelle. Vi bør alle huske, at de vise og almægtige Skabere kunne have gjort lokaluniverserne præcis lige så perfekte som Havona. Ingen mæglingskommissioner behøver at fungere i centraluniverset. Men Skaberne valgte i deres fulde visdom ikke at gøre dette. Og mens de har produceret universer, som bugner af forskelligheder og myldrer med vanskeligheder, har de ligeledes tilvejebragt mekanismer og midler til at sammensætte alle disse forskelle og til at harmonisere al denne tilsyneladende forvirring.

25:3.8 (277.5) 3. *Mæglere for constellationerne.* Fra tjeneste i systemet forfremmes mæglerne til at bedømme problemerne i en constellation, idet de tager de mindre vanskeligheder, der opstår mellem dens hundrede systemer af beboede verdener. Ikke særlig mange af de problemer som opstår i constellationens hovedkvarter falder ind under området for deres jurisdiktion, men de har travlt

med at gå fra system til system med at indsamle beviser og forberede foreløbige erklæringer. Hvis striden er ærlig, hvis vanskelighederne fremkommer af oprigtige meningsopfattelse og ærlige forskelle i synspunkt, uanset hvor få personer, som kan tænkes at være indblandet, og hvor ubetydelig misforståelsen end kan forekomme, så kan man altid få en mæglende kommission til at udtale sig om stridens kendsgerninger.

25:3.9 (277.6) 4. *Mæglere for lokaluniverserne.* I dette mere omfattende arbejde med et univers er kommissærerne til stor hjælp for både Melkisedekerne og Administrationssønnerne, for konstallationsherskerne og for de skarer af personligheder, der er involveret med koordineringen og administrationen af de et hundrede konstellationer. De forskellige serafordener og andre beboere på hovedkvarterssfærerne i et lokalunivers benytter sig også af dommertrioens hjælp og beslutninger.

25:3.10 (278.1) Det er næsten umuligt at forklare arten af de forskelle, der kan opstå i de detaljerede forhold i et system, en konstellation eller et univers. Vanskeligheder udvikler sig, men de er meget ulig de ubetydelige prøvelser og det slid og slæb i den materielle eksistens, således som den leves i de evolutionære verdener.

25:3.11 (278.2) 5. *Mæglere for superuniversernes mindre sektorer.* Fra problemerne i lokaluniverser er kommissiærerne avanceret til studiet af spørgsmål, der opstår i de mindre sektorer af deres superunivers. Jo længere de stiger indad fra de enkelte planeter, desto færre er den guddommelige eksekutors materielle pligter;

gradvis påtager han sig en ny rolle som barmhjertigheds og retfærdigheds fortolker, samtidig med—at han er kvasimateriel—holder kommissionen som helhed i sympatisk kontakt med de materielle aspekter af dens undersøgelser.

25:3.12 (278.3) *6. Mæglere for superuniversets større sektorer.*

Karakteren af kommissærernes arbejde fortsætter med at ændre sig, efterhånden som de avancerer. Der vil være færre og færre misforståelser at bedømme og flere og flere mystiske fænomener at forklare og fortolke. Fra trin til trin udvikler de sig fra dommere over forskelle til *fortolkere af mysterier*—dommere, der udvikler sig til fortolkende lærere. Voldgiftsdommere over dem, der af uvidenhed tillod vanskeligheder og misforståelser at opstå, det var de engang; men de er nu ved at blive instruktører af dem, der er tilstrækkeligt intelligente og tolerante til at undgå sindssammenstød og meningskrige. Jo højere et væsen har en uddannelse, jo mere respekt har han for andres viden, erfaring og meninger.

25:3.13 (278.4) *7. Mæglere for superuniverset.* Her bliver mæglerne koordinerede—fire gensidigt forståede og perfekt fungerende dommer-lærere. Den guddommelige eksekutor er frataget sin gengældelseskraften og bliver åndetrioens fysiske stemme. På dette tidspunkt er disse rådgivere og lærere blevet kyndigt fortrolige med de fleste af de aktuelle problemer og vanskeligheder, der opstår i forbindelse med gennemførelsen af superuniversets anliggender. Således bliver de vidunderlige rådgivere og kloge lærere for de

opstigende pilgrimme, som opholder sig på uddannelsessfærerne omkring superuniversernes hovedkvartersverdener.

25:3.14 (278.5) Alle mæglere tjener under Dagenes Ældstes generelle tilsyn og under den umiddelbare ledelse af Billedhjælperne, indtil det tidspunkt, hvor de forfremmes til Paradiset. Under opholdet i Paradiset rapporterer de til den Mesterånd, der præsiderer over deres oprindelses superunivers.

25:3.15 (278.6) Superuniversets registre opregner ikke de mæglere, der er gået uden for deres jurisdiktion, og sådanne kommissioner er vidt spredt gennem storuniverset. Den sidste registreringsrapport i Uversa angiver antallet, der opererer i Orvonton, til næsten atten billioner kommissioner—over halvfjerds billioner individer. Men disse er kun en meget lille brøkdel af den enorme mængde af mæglere, der er blevet skabt i Orvonton; dette antal er af en helt anden størrelse og svarer til det samlede antal Havona servitaler, med forbehold for forvandlingen til Graduerede Vejledere.

25:3.16 (278.7) Fra tid til anden, når antallet af mæglere i superuniverserne øges, forvandles og overføres de til fuldkommenhedsrådet i Paradiset, hvorfra de senere fremtræder som det koordinerende korps udviklet af den Uendelige Ånd for universernes univers—en vidunderlig gruppe af væsener, som konstant øges i antal og effektivitet. Gennem erfaringsopstigning og Paradistræning har de opnået et unik greb om det Højeste Væsens fremvoksende virkelighed, og de strejfer rundt i universernes univers på særlige opgaver.

25:3.17 (279.1) Medlemmerne i en forligskommission er aldrig adskilt. En gruppe på fire tjener for altid sammen, ligesom de oprindeligt blev forbundet. Selv i deres glorificerede tjeneste fortsætter de med at fungere som kvartetter af akkumuleret kosmisk erfaring og perfektioneret erfaringsvisdom. De er for evigt forbundet som en legemliggørelse af den højstes retfærdighed i tid og rum.

4. Tekniske rådgivere

25:4.1 (279.2) Disse juridiske og tekniske sind i ånde verdenen blev ikke skabt som sådan. Fra de tidlige supernafer og omniafer blev en million af de mest velordnede sind udvalgt af den Uendelige Ånd som kernen i denne enorme og alsidige gruppe. Og lige siden denne fjerne tid har der været stillet krav om reel erfaring i anvendelsen af perfektionens love på planerne for evolutionær skabelse til alle, der stræber efter at blive tekniske rådgivere.

25:4.2 (279.3) De Tekniske Rådgivere rekrutteres fra følgende personlighedsordener:

- 25:4.3 (279.4) 1. Supernafene.
- 25:4.4 (279.5) 2. Sekonafene.
- 25:4.5 (279.6) 3. Tertiaferne.
- 25:4.6 (279.7) 4. Omniaferne.
- 25:4.7 (279.8) 5. Seraferne.
- 25:4.8 (279.9) 6. Visse typer af opstigende dødelige.

25:4.9 (279.10) 7. Visse typer af opstigende mellemvæsener.

25:4.10 (279.11) På nuværende tidspunkt, er antallet af Tekniske Rådgivere, der er registreret på Uversa og opererer i Orvonton, lidt over enogtres billioner, hvis man ikke medregnende de dødelige og mellemvæsener, som alle er midlertidigt tilknyttet.

25:4.11 (279.12) Tekniske Rådgivere fungerer ofte som enkeltpersoner, men er organiseret for tjeneste og de opretholder fælles hovedkvarter på opgavesfærerne i grupper på syv. I hver gruppe skal mindst fem være af permanent status, mens to kan være midlertidigt tilknyttet. Opstigende dødelige og opstigende mellemvæsener tjener i disse rådgivende kommissioner under deres opstigning til Paradiset, men de deltager ikke i de almindelige træningskurser for Tekniske Rådgivere, og de bliver heller aldrig permanente medlemmer af ordenen.

25:4.12 (279.13) De dødelige og mellemvæsenerne som midlertidigt tjener sammen med rådgiverne udvælges til dette arbejde på grund af deres sagkundskab i konceptet om universel lov og højeste retfærdighed. Mens du rejser mod dit mål i Paradiset og vedvarende erhverver øget viden og forbedrede færdigheder, får du løbende mulighed for at dele ud til andre af den visdom og erfaring som du allerede har akkumuleret; Hele vejen ind til Havona agerer du i rollen af elev-lærer. Du vil arbejde dig opad gennem de stigende niveauer på dette vidtrækkende oplevelsesrige universitet ved at videregive til dem lige under dig den nyfundne viden fra din opadgående karriere. I det universelle regime regnes du ikke for at

have tilegnet dig viden og sandhed før du har demonstreret din evne og din vilje til at formidle denne kundskab og sandhed til andre.

25:4.13 (280.1) Efter lang træning og faktisk erfaring tillades enhver tjenende ånd med status over keruberne at opnå permanent udnævnelse til Teknisk Rådgiver. Alle kandidater tilmelder sig frivilligt til denne tjenesteorden; men når de engang har taget imod disse ansvarsopgaver kan de ikke give afkald på dem. Det er kun Dagenes Ældste som kan overføre disse rådgivere til andre aktiviteter.

25:4.14 (280.2) Uddannelsen af Tekniske Rådgivere, som er påbegyndt i Melkisedekskolerne i lokaluniverserne, fortsætter til Dagenes Ældstes domstole. Fra denne superunivers-uddannelse går de videre til de “syv cirklers skoler” placeret på pilotverdener i Havona kredsløbene. Og fra pilotverdenerne modtages de på “kollegiet for lovens etik og overhøjhedens teknik”, Paradisets uddannelsesskole for perfektionering af tekniske rådgivere.

25:4.15 (280.3) Disse rådgivere er mere end lovekasperter; de er studerende og lærer af *anvendt* lov, universets love anvendt på livet og skæbnerne for alle, som bebor de vidtrækkende domæner i den vidtstrakte skabelse. Med tiden bliver de tidens og rummets levende lovbiblioteker, og forhindrer endeløse problemer og unødvendige forsinkelser ved at instruere tidens personligheder angående de former og fremgangsmåder, der er mest acceptable for evighedens herskere. De er i stand til at rådgive rummets arbejdere for at sætte dem i stand til at fungere i harmoni med paradisets krav; de er alle skabningers lærere angående Skabernes teknik.

25:4.16 (280.4) Et sådan levende bibliotek bestående af anvendt lov kunne ikke skabes; sådanne væsener må udvikles gennem virkelig erfaring. De uendelige Guddomme er eksistentielle og kompenserende derfor for manglende erfaring; de ved alt, selv førend de oplever alt, men de formidler ikke denne ikke-erfaringsmæssige viden til deres underordnede skabninger.

25:4.17 (280.5) Tekniske Rådgivere er dedikerede til arbejdet med at forhindre forsinkelser, lette fremskridt og rådgive om præstationer. Der er altid en *bedste* og *rigtig* måde at gøre tingene på; der er altid en teknik til perfektion, en guddommelig metode, og disse rådgivere ved, hvordan de skal lede os alle i at finde denne bedre måde.

25:4.18 (280.6) Disse overordentlige kloge og praktiske væsener er altid tæt forbundet med de Universelle Censorers tjeneste og arbejde. Melkisedekerne er forsynet med et dygtig korps. Herskerne over systemerne, konstellationerne, universerne og superuniverssektorerne er alle rigeligt forsynet med disse tekniske og juridiske referencesind fra den åndelige verden. En særlig gruppe fungerer som lovrådgivere for Livsbærerne, rådgiver disse Sønner om omfanget af tilladelig afvigelse fra den etablerede orden for livsudbredelse og instruerer dem på anden vis i deres prærogativer og funktionsområder. De er rådgivere for alle klasser af væsener med hensyn til de rette skikke og teknikker i alle transaktioner i ånde verdenen. Men de beskæftiger sig ikke direkte og personligt med rigernes materielle skabninger.

25:4.19 (280.7) Udover rådgivning vedrørende juridiske skik og brug, er de Tekniske Rådgivere dedikerede til den effektive fortolkning af alle

love der vedrører skabninger—fysiske, mentale og åndelige. De er tilgængelige for de Universelle Mæglere og for alle andre, der ønsker at kende lovens sandhed; med andre ord at vide, hvordan Guddommens Overhøjhed vil reagere i en given situation, der har faktorer af en etableret fysisk, mental eller åndelig orden. De forsøger til og med at belyse den Ultimatives teknik.

25:4.20 (281.1) Tekniske Rådgivere er udvalgte og testede væsener; Jeg ved ikke af, at nogen af dem skulle være kommet på afveje. Vi har ingen optegnelser på Uversa, som angiver, at de nogensinde er blevet dømt for foragt af de guddommelige love, som de så effektivt fortolker og så veltalende udlægger. Der findes ingen kendte grænser for deres virkeområde, eller for deres fremskridt. De forsætter som rådgivere selv til Paradisets porte; hele lovens og erfaringens univers er åbent for dem.

5. Paradisets Vogtere af registrene

25:5.1 (281.2) Blandt tredje gradens supernafer i Havona udvælges nogle af de ældste ledende registratorer til Vogtere af Registrene, til opretholdelse af de formelle arkiver på Lysets Ø, de arkiver der står i kontrast til de levende optegnelser om registrering i kundskabsvogternes sind, og som nogle gange kaldes “Paradisets levende bibliotek”.

25:5.2 (281.3) De registrerende engle på de beboede planeter er kilden til alle individuelle optegnelser. Overalt i universerne fungerer andre

registratorer med hensyn til både formelle optegnelser og levende optegnelser. Fra Urantia til Paradiset træffes begge slags registreringer; i et lokalunivers mere af de skriftlige registreringer og mindre af de levende; i Paradiset mere af de levende og mindre af de formelle; i Uversa er begge lige tilgængelige.

25:5.3 (281.4) Enhver hændelse af betydning i den organiserede og beboede skabelse er et spørgsmål om registrering. Mens begivenheder, der kun har lokal betydning, kun bliver registreret lokalt, så bliver de, der har større betydning behandlet i overensstemmelse hermed. Fra planeterne, systemerne og konstellationerne i Nebadon er alt af betydning for universet slået op på Salvington; og fra sådanne univershovedstæder føres hændelsesforløbet videre for registrering højere oppe, når det angår sektor- og superregeringernes anliggender. I Paradis har også en relevant sammenlægning af forløbene fra superuniverserne og Havona; og denne historiske og kumulative beretning om universernes univers er i disse ophøjede tredje gradens supernafers varetægt.

25:5.4 (281.5) Selvom visse af disse væsener er sendt til superuniverserne for at tjene som Ledende Registratorer, der leder de Himmelske Registrators aktiviteter, er ingen nogensinde blevet overført fra deres ordens permanente navneopråb.

6. De himmelske registratorer

25:6.1 (281.6)

Det er disse registratorer, der udfører alle optegnelser i to eksemplarer: en original åndelig registrering og en semimateriel genpart—hvad man kunne kalde en kopi. Dette kan de gøre på grund af deres særlige evne til samtidig at manipulere med både åndelig og materiel energi. Himmelske Registratorer er ikke skabt som sådan; de er opstigende serafer fra lokaluniverserne. De modtages, klassificeres og tildeles deres arbejdsfæres af de Ledende Registratorernes råd i de syv superuniversers hovedkvarter. Her er også beliggende skolerne til uddanner de Himmelske Registratorer. Skolen i Uversa ledes af Vidsommens Fuldkomne og de Guddommelige Rådgivere.

25:6.2 (281.7)

Efterhånden som registratorerne avancerer i universtjeneste fortsætter de deres system med dobbelt registrering og gør således altid deres registreringer tilgængelig for alle klasser af væsener, lige fra dem som hører til den materielle orden til lysets høje ånder. I din overgangsoplevelse, når du stiger op fra denne materielle verden, vil du altid være i stand til at konsultere optegnelserne om og på anden måde være fortrolig med historien og traditionerne i din statussfære.

25:6.3 (282.1)

Registratorerne er et testet og afprøvet korps. Jeg har intet kendskab til at nogen Himmelsk Registrator er afhoppet og der er aldrig opdaget nogen forfalskning i deres optegnelser. De er underlagt en dobbelt inspektion på sådan en måde, at deres optegnelser bliver nøje undersøgt af deres ophøjede kammerater fra Uversa og af de Mægtige Budbringere, som bekræfter rigtigheden af de kvasifysiske kopier af de originale åndeoptegnelser.

25:6.4 (282.2) Mens de avancerede registratorer, der er udstationeret på de underordnede registreringssfærer i Orvonton-universerne, tæller trillioner og atter trillioner, så er antallet af dem, som har opnået højere status i Uversa ikke helt oppe på otte millioner. Disse ældre eller graduerede registratorer er superuniversets vogtere og videreformidlere af de sponsorerede optegnelser fra tid og rum. Deres permanente hovedkvarter er i de cirkulære boliger, der omgiver arkivområdet på Uversa. De overlader aldrig beskyttelsen af disse registre til andre; enkelte individer kan være fraværende men aldrig i større antal.

25:6.5 (282.3) Ligesom de supernafer, der er blevet vogtere af registrene har de Himmelske Registrators korps en permanent opgave. Når serafer og supernafer en gang er mønstret til disse tjenester, forbliver de respektive Himmelske Registratorer og Vogtere af Registrene, indtil den dag, hvor den nye og ændrede administration af Gud den Højstes fulde personalisering finder sted.

25:6.6 (282.4) I Uversa kan disse ældre Himmelske Registratorer vise optegnelserne over alt af kosmisk betydning i hele Orvonton siden den forlænge svunden tid da Dagenes Ældste ankom, mens Vogterne af Registrene på den evige Ø vogter dette rigets arkiver som vidner om Paradisets transaktioner siden tiden for personificeringen af den Uendelige Ånds.

7. Morontialedsagerne

25:7.1 (282.5)

Disse børn til lokaluniversets Moderånder er venner og samarbejdspartnere for alle, der lever det opstigende morontialiv. De er ikke uundværlige for en opstigende egentlige arbejde med at udvikle sig som skabning, og de erstatter heller ikke de på nogen måde det arbejde, der udføres af de serafiske vogtere, som ofte ledsager deres dødelige medarbejdere på rejsen til Paradiset. Morontialedsagerne er simpelthen elskværdige værter for dem, der for nylig er begyndt deres lange indadgående opstigning. De er også dygtige rekreative sponsorer og assisteres dygtig i dette arbejde af omvekslingslederne.

25:7.2 (282.6)

Selvom du vil have seriøse og gradvist svære opgaver at udføre i Morontia uddannelsesverdenen i Nebadon, vil du altid være forsynet med regelmæssige sæsoner med hvile og tilbagevenden. Under hele rejsen til Paradis vil der altid være tid til hvile og åndelig leg; og i lysets og livets karriere er der altid tid til tilbedelse og nye præstationer.

25:7.3 (282.7)

Disse Morontialedsagere er sådanne venlige medarbejdere, at når I forlader den sidste fase af morontiaoplevelsen, mens I forbereder jer på at påbegynde åndeeventyret i superuniverset, vil du virkelig fortryde, at disse selskabelige væsener ikke kan følge med jer; men de tjener udelukkende i lokaluniverserne. På hvert stadium i opstigningens karriere vil alle kontaktbare personligheder være venlige og kammeratlige, men først når du møder Paradisledsagerne vil I finde en anden gruppe, som er ligeså hengiven til venskab og kammeratskab.

25:7.4 (283.1) Morontialedsagernes arbejde er mere fyldestgørende beskrevet i de beretninger, der handler om anliggenderne i jeres lokalunivers.

8. Paradis-ledsagerne

25:8.1 (283.2) Paradisledsagerne er en sammensat eller samlet gruppe, der er rekrutteret fra serafernes, sekonafernes, supernafernes og omniafernes rækker. Selvom de tjener i, hvad man ville betragte som en ekstraordinær lang periode, så har de ikke permanent status. Når deres tjeneste er afsluttet, vender de som regel tilbage (men ikke altid) til de pligter de udførte, da de blev indkaldt til tjeneste i Paradiset.

25:8.2 (283.3) Medlemmer af engleværterne er nomineret til denne tjeneste af lokaluniversets Moderånder, af superuniversets Reflekterende Ånder og af Majeston i Paradiset. De tilkaldes til den centrale Ø og forordnes til Paradisledsagere af en af de Syv Mesterånder. Bortset fra permanent status i Paradis, er denne midlertidige tjeneste som Paradisledsager den højeste ære, der nogensinde er blevet tildelt de tjenende ånder.

25:8.3 (283.4) Disse udvalgte engle er dedikeret til tjeneste som ledsagere og anvises som ledsagere til alle klasser af væsener, der kan have chancen for at være alene på Paradiset, primært til de opstigende dødelige, men også til alle andre, der er alene på den centrale ø. Paradis-ledsagerne er ingenting specielt at udrette på

vegne af dem som de omgås med; de er helt enkelt ledsagere. Næsten alle andre væsener, som I dødelige vil møde under jeres ophold i Paradiset—bortset fra jeres medpilgrimme—vil have noget bestemt at gøre med jer eller for jer; men disse ledsagere er kun tildelt til at være sammen med dig og til at kommunikere med dig som personlighedsforbindelser. De bliver ofte assisteret i deres tjeneste af de elskværdige og strålende Paradis-borgere.

25:8.4 (283.5) Dødelige kommer fra menneskeracer, der er meget sociale. Skaberne ved godt at “det ikke er godt for mennesker at være alene”, og derfor er der selv i Paradiset sørget for selskab.

25:8.5 (283.6) Hvis du som en opstigende dødelig, skulle nå Paradiset i selskab med din jordiske karrieres partner eller nære medarbejder, eller hvis din serafiske skæbnevagt tilfældigvis vankom sammen med dig eller ventede på dig, så ville der ikke blive anvist nogen permanent ledsager til dig. Men hvis du ankommer alene, vil en ledsager helt sikkert byde dig velkommen, når du vågner på Lysets Ø fra tidens terminale søvn. Selvom det er kendt, at du kommer at følges med nogen som du har været i selskab med under opstigningsforløbet, så vil der blive anvist nogle midlertidige ledsagere til at hilse dig velkommen til de evige strande og til at ledsage dig til den reservation, der er gjort klart til modtagelse af dig og dine fine medarbejdere. Du kan være sikker på at blive budt hjerteligt velkommen, når du oplever opstandelsen til evigheden på Paradisets evige kyster.

25:8.6 (283.7) Modtagelsesledsagerne tildeles under de sidste dage af de opstigendes ophold på det sidste kredsløb i Havona, og de

undersøger omhyggeligt optegnelserne om dødelig oprindelse og begivenhedsrig opstigning gennem rummets verdener og Havonas cirkler. Når de hilser på tidens dødelige, er de allerede velbevandret i disse ankommende pilgrimmes karrierer og viser sig straks at være sympatiske og spændende ledsagere.

25:8.7 (283.8) Hvis du under din førfinalitiske ophold i Paradiset af en eller anden grund skulle blive adskilt fra din partner i opstigningsforløbet—dødelig eller serafisk—vil en Paradisledsager straks blive tildelt som rådgiver og selskab. Når ledsageren en gang er tildelt en opstigende dødelig som bor alene i Paradis forbliver han hos denne person. indtil han enten genforenes med sine medarbejdere fra opstigningsforløbet eller behørig bliver mønstret i Finalitetskorpset.

25:8.8 (284.1) Paradis-ledsagere tildeles i ventende rækkefølge bortset fra, at en opstigende aldrig betros en ledsager hvis natur er i modsætning til hans superuniverstype. Hvis en dødelig fra Urantia ankom til Paradiset i dag, ville han blive anvist den første ventende ledsager, enten af oprindelse i Orvonton ellers på anden måde af den Syvende Mesterånds natur. Derfor tjener omniaferne ikke sammen med de opstigende skabninger fra de syv superuniverser.

25:8.9 (284.2) Paradisledsagerne udfører mange andre slags tjenester: Hvis en opstigende dødelig skulle nå centraluniverset alene og, mens han krydser Havona, skulle mislykkes i en eller anden fase af guddomseventyret, ville han med tiden blive henvist til tidens universer, og straks ville der blive foretaget et opkald til

Paradisledsagernes reserver. En af denne orden bliver så tildelt at følge den besejrede pilgrim, at være sammen med ham og at trøste og opmuntre ham samt forbliver hos ham, indtil han vender tilbage til centraluniverset for at genoptage opstigningen til Paradiset.

25:8.10 (284.3) Hvis en opstigende pilgrim led nederlag i sit guddomseventyr under sin rejse gennem Havona i selskab med en opstigende seraf, skytsengelen fra livsforløbet som dødelig, ville hun vælge at følge sin jordiske partner. Disse serafer melder sig altid som frivilligt og tillades at følges med deres mangeårige dødelige kammerater tilbage til tjeneste i tid og rum.

25:8.11 (284.4) Men det er ikke tilfældet med to tæt forbundne dødelige opstigende: Hvis den ene når frem til Gud mens den anden midlertidigt mislykkes, vælger den som det er lykkes for uvægerlig at rejse tilbage til de evolutionære skabelser sammen med den skuffede personlighed, men dette tillades ikke. I stedet går der et kald til Paradisledsagernes reserver og en af deres frivillige udvælges til at følge den skuffede pilgrim. En frivillig Paradismedborger bliver tilknyttet den vellykket dødelige, og denne dvæler på den centrale Ø afventende tilbagekomsten til Havona af kammeraten som har lid nederlag og i mellemtiden underviser han i visse Paradisskoler og præsenterer den eventyrlige beretningen om den evolutionære opstigning.

25:8.12 (284.5)

[Udarbejdet af En med Stor Autoritet fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 25](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 27](#) >>

Kapitel 26

Centraluniversets Tjenende Ånder

26:0.1 (285.1) SUPERNAFERNE er Paradisets og centraluniversets tjenende ånder; de er den højeste orden i den laveste gruppe af den Uendelige Ånds børn—engleskarerne. Disse tjenende ånder møder man fra Paradisets ø til verdenerne i tid og rum. Ingen større dele af den organiserede og beboede skabelse er uden deres tjenester.

1. De tjenende ånder

26:1.1 (285.2) Englene er de tjenende åndelige medarbejdere til de evolutionære og opstigende viljevæsener i hele rummet, og de er også kollegaer og arbejdskammerater for de højere værter af sfærernes guddommelige personligheder. Englene af alle ordener er forskellige personligheder og højt individualiserede. De har alle en stor evne til

at værdsætte omvekslingsledernes tjenester. Sammen med rummets budbringerværter tilbringer de tjenende ånder perioder af hvile og forandring; de er meget sociale af natur og har en associeringsevne, der langt overgår menneskers.

26:1.2 (285.3) De tjenende ånder i storuniverset er klassificeret som følger:

- 26:1.3 (285.4) 1. Supernafer.
- 26:1.4 (285.5) 2. Sekonafer.
- 26:1.5 (285.6) 3. Tertiafer.
- 26:1.6 (285.7) 4. Omniafer.
- 26:1.7 (285.8) 5. Serafer.
- 26:1.8 (285.9) 6. Keruber og Sanober.
- 26:1.9 (285.10) 7. Mellemvæsener.

26:1.10 (285.11) De individuelle medlemmer af engleordenerne er ikke helt stationære med hensyn til personlig status i universet. Engle af visse ordener kan blive Paradisledsagere for en sæson, en del bliver Himmelske Registratorer, andre stiger op til rækken af de Tekniske Rådgivere. Visse af keruberne kan stræbe efter serafisk status og skæbne, mens evolutionære serafer kan opnå de åndelige niveauer af Guds opstigende Sønner.

26:1.11 (285.12) De syv åbenbarede ordener af tjenende ånder, er grupperet til præsentation i overensstemmelse med deres funktioner af størst betydning for opstigende skabninger:

26:1.12 (285.13) 1. *De tjenende ånder i centraluniverset.* De tre ordener af *supernafer* tjener i Paradis-Havonasystemet. Første gradens eller Paradissupernaferne er skabt af den Uendelige Ånd. Den anden og tredje gradens ordener, der tjener i Havona, er henholdsvis afkom af Mesterånderne og Kredsløbs Ånderne.

26:1.13 (286.1) 2. *De tjenende ånder i superuniverserne*—sekonaferne, tertiaferne og omniaferne. *Sekonaferne*, de Reflekterende Ånders børn, tjener i forskellige opgaver i de syv superuniverser. *Tertiaferne*, med oprindelse i den Uendelige Ånd, bliver til sidst dedikeret til forbindelsestjenesten mellem Skabersønnerne og Dagenes Ældste. *Omniaferne* er skabt i fællesskab af den Uendelige ånd og de Syv Højeste Ledere, og de er udelukkende sidstnævntes tjenere. Diskussionen af disse tre ordener er emnet for en efterfølgende fortælling i denne serie.

26:1.14 (286.2) 3. *De tjenende ånder i lokaluniverserne* omfatter *seraferne* og deres assistenter *keruberne*. Med disse afkom af en Univers Moderånd har de dødelige opstigende den første kontakt. *Mellemvæsenerne*, som er født i de beboede verdener, hører ikke rigtig til de egentlige engleordener, selvom de ofte funktionelt grupperes med de tjenende ånder. Deres historie, med en beretning om serafer og keruber, er præsenteret i de kapitler, der omhandler anliggenderne i dit lokalunivers.

26:1.15 (286.3) Alle engleværternes ordener er viet til de forskellige universers tjenester, og de tjener på den ene eller anden måde de højere ordener af himmelske væsener, men det er supernaferne,

sekonaferne og seraferne, der i stort antal er beskæftiget med at fremme opstigningsplanen med progressiv fuldkommenhed for tidens børn. De fungerer i central-, super- og lokaluniverserne og udgør den ubrudte kæde af åndelige tjenere, som den Uendelige Ånd har tilvejebragt for at hjælpe og vejlede alle, der søger at nå frem til den Universelle Fader gennem den Evige Søn.

26:1.16 (286.4) Supernaferne er begrænset i "åndspolaritet" med hensyn til kun en handlingsfase, nemlig den med den Universelle Fader. De kan arbejde enkeltvis, undtagen når de direkte anvender Faderens eksklusive kredsløb. Når de befinder sig i kraftmodtagelse på Faderens direkte tjeneste, må supernaferne frivilligt forene sig i par for at kunne fungere. Sekonafer er ligeledes begrænsede og skal desuden arbejde i par for at synkronisere med den Evige Søns kredsløb. Seraferne kan arbejde enkeltvis som diskrete og lokaliserede personligheder; men de er kun i stand til at tilslutte sig, når de er polariserede som forbindelsespar. Når sådanne åndevæsener er forbundet som par, omtales den ene som komplementær til den anden. Komplementære relationer kan være forbigående, de er ikke nødvendigvis af permanent karakter.

26:1.17 (286.5) Disse strålende lysvæsener opretholdes direkte ved indtagelse af den åndelig energi fra universets primære kredsløb. De dødelige på Urantia opnår deres lysenergi gennem den vegetative inkarnation, men engleværterne er kredsløbs-tilkoblet, de "har mad som i ikke ved noget om". De tager også del i de vidunderlige Treenighedens Undervisende Sønners cirkulerende undervisning; og

de har en modtagelse af viden og et indtag af visdom, der ligner meget deres teknik til at assimilere livsenergiene.

2. De mægtige supernafer

26:2.1 (286.6) Supernafterne er de dygtige tjenere for alle typer af væsener, der opholder sig i Paradiset og i centraluniverset. Disse høje engle er skabt i tre hovedordener: første, anden og tredje gradens supernafer.

26:2.2 (287.1) *Supnafterne af første graden* er afkom udelukkende af Samskaberne. De deler deres tjeneste omtrent ligelig mellem visse grupper af Paradismedborgere og de stadig voksende korps af opstigningspilgrimme. Disse engle på den evige ø er yderst effektive til at fremme den væsentlige undervisning af begge grupper af Paradisbeboere. De bidrager med meget, som er nyttigt for den gensidige forståelse mellem disse to unikke ordener af universets skabninger—den ene er den højeste type af guddommelig og perfekt viljeskabning, og den anden, den fuldkomne evolution af den laveste type af viljeskabninger i hele universet af universer.

26:2.3 (287.2) Det arbejde som supernafterne af første graden udfører, er så unikt og særpræget, at det vil blive behandlet separat i den efterfølgende beretning.

26:2.4 (287.3) *Supernaferne af anden graden* er ledere af de opstigende væseners anliggender på de syv kredsløb i Havona. De er ligeledes beskæftiget med at støtte undervisningen af de talrige ordener af Paradisborgere, som opholder sig i lange perioder på verdenskredsløbene i den centrale skabelse, men vi kan ikke diskutere denne fase af deres tjeneste.

26:2.5 (287.4) Der er syv typer af høje engle, som hver især har deres oprindelse i en af de Syv Mesterånder og en natur, der er udformet i overensstemmelse hermed. Kollektivt skaber de Syv Mesterånder mange forskellige grupper af unikke væsener og enheder, og de individuelle medlemmer af hver orden er forholdsvis ensartet i deres natur. Men når disse selvsamme Syv Mesterånder skaber individuelt, er de resulterende ordener altid syvfoldige i naturen; hver Mesterånd børn til tager del i deres skabers natur og er derfor forskellige fra de andre. Dette er oprindelsen af supernaferne af anden graden, og englene af alle syv skabte typer tjenestegør i alle aktivitetskanaler, der er åbne for hele deres orden, hovedsagligt på de syv kredsløb i det centrale og guddommelige univers.

26:2.6 (287.5) Hvert af de syv planetariske kredsløb i Havona er under direkte tilsyn af en af de Syv Kredsløbs Ånder, selv den kollektive—og dermed ensartede—skabelse af de Syv Mesterånder. Skønt de tager del naturen af den Tredje Kilde og Center, var disse syv underordnede Havona ånder ikke en del af det oprindelige mønsterunivers. De begyndte at fungere efter den oprindelige (evige) skabelse men langt før Grandfandas tid. De kom utvivlsomt til syne

som Mesteråndernes skabende reaktion på det Højeste Væsens pludselig opstående formål, og de blev opdaget i funktion ved organiseringen af storuniverset. Den Uendelige Ånd og alle hans skabende medarbejdere, synes som universelle koordinatore, at være rigt udstyret med evnen til at give passende skabende reaktioner på de samtidige udviklinger i de erfaringsbaserede Guddomme og i de udviklende universer.

26:2.7 (287.6) *Supernaferne af tredje graden* har deres oprindelse i disse Syv Kredsløbs Ånder. Hver af dem, på de separate Havona cirkler, er bemyndiget af den Uendelige Ånd til at skabe et tilstrækkeligt antal høje supernafiske tjenere af tredje graden for at opfylde centraluniversets behov. Mens Kredsløbsånderne producerede forholdsvis få af disse engletjenere før tidens pilgrimme ankom til Havona, så påbegyndte de Syv Mesterånder ikke deres skabelse af anden gradens supernafer før Grandfanda var landet. Som den ældste af de to ordener, skal supernaferne af tredje graden, derfor behandles først.

3. Tredje gradens supernafer

26:3.1 (288.1) Disse tjenere af de Syv Mesterånder er englespecialisterne i de forskellige kredsløb i Havona, og deres tjeneste strækker sig til både tidens opstigende pilgrimme og evighedens nedstigende pilgrimme. I de en milliard studieverdener

af den perfekte centrale skabelse vil dine supernafiske medarbejdere af alle ordener være fuldt synlige for jer. Der vil i alle være, i den højeste forstand, broderlige og forstående væsener med gensidig kontakt og sympati. I vil også genkende og omgås inderligt med de nedstigende pilgrimme. Paradisborgerne, som rejser gennem disse kredsløb indefra og ud, ankommer til Havona gennem pilotverden i den første kreds og fortsætter udad til den syvende.

26:3.2 (288.2) De opstigende pilgrimme fra de syv superuniverser rejser gennem Havona i modsat retning, hvor de ankommer til pilotverdenen i den syvende kreds og fortsætter indad. Der er ikke sat nogen tidsgrænse for de opstigende skabningers fremskridt fra verden til verden og fra kredsløb til kredsløb, ligesom der ikke vilkårligt er tildelt noget fast tidsrum til opholdet i morontiaverdenerne. Men mens tilstrækkelig udviklede individer kan fritages fra ophold i en eller flere af lokaluniversets uddannelsesverdener, så kan ingen pilgrimme undgå at rejse gennem alle syv Havona kredsløb af fremadskridende åndeliggørelse.

26:3.3 (288.3) Det korps af tredje gradens supernafer, som primært er tildelt til tjeneste af pilgrimmene fra tiden er klassificeret som følger:

26:3.4 (288.4) 1. *Harmoni Overvågerne*. Det bør være indlysende, at en eller anden form for koordinerende indflydelse må være påkrævet, selv i et perfekt Havona, for at opretholde systemet og sikre harmoni i alt arbejdet med at forberede pilgrimmene fra tiden for deres efterfølgende præstationer i Paradis. Det er harmonivejledernes egentlige opgave—at sikre, at alting løber smidigt og hurtigt. De

fremkommer på det første kredsløb, tjener overalt i Havona, og deres tilstedeværelse på kredsene betyder, at intet kan gå galt. Deres store evne til at koordinere en stor mængde forskellige aktiviteter som involverer personligheder af forskellige ordener—endda på flere niveauer—gør det muligt for disse supernafer at være til hjælp hvor og når det er nødvendigt. De bidrager enormt til den gensidige forståelse mellem pilgrimmene fra tiden og pilgrimmene fra evigheden.

26:3.5 (288.5) 2. *De Ledende Registratorer*. Disse engle er skabt på det andet kredsløb, men virker overalt i centraluniverset. De registrerer optegnelserne i tre eksemplarer og udfører optenelserne til Havonas konkrete arkiv, i deres klassers åndelige arkiver, til Paradisets formelle arkiver. Derudoven overfører de automatisk transaktionerne af sand vidensimport til Paradisets levende biblioteker, vogterne af viden af supernafernes første grad.

26:3.6 (288.6) 3. *Informations udsenderne*. Børnene af den tredje kredsløbs Ånd fungerer overalt i Havona, selvom deres officielt station er placeret på planet nummer halvfjerds i den yderste cirkel. Disse mesterteknikere er den centrale skabelses udsendelsesmodtagere og -sendere og leder rumrapporterne om alle guddomsfænomener i Paradis. De kan betjene alle de grundlæggende kredsløb i rummet.

26:3.7 (288.7) 4. *Budbringerne* har deres oprindelse på kredsløb nummer fire. De gennemrejser Paradis-Havonasystemet som bærere

af alle budskaber, der kræver personlig transmission. De tjener deres kammerater, de himmelske personligheder, paradispilgrimmene og selv de opstigende sjæle fra tiden.

26:3.8 (289.1) 5. *Intelligenskoordinatorerne*. Disse tredje gradens supernafer, børn til den femte Kredsløbs Ånd, er altid kloge og sympatiske initiativtagere af broderlig forening mellem de opstigende og de nedstigende pilgrimme. De tjener alle indbyggerne i Havona, og især de opstigende, ved at holde dem løbende informeret om forholdene i universernes univers. I kraft af personlige kontakter med informationsudsenderne og reflektorerne er disse “levende aviser” i Havona øjeblikkeligt fortrolige med al information, der passerer gennem de enorme nyhedskredsløb i centraluniverset. De sikrer sig information ved hjælp af Havona-grafmetoden, som gør dem i stand til automatisk at modtage lige så meget information på en time af Urantia tid som det ville tage et tusinde år med jeres hurtigste telegrafteknologi at optage.

26:3.9 (289.2) 6. *Transportpersonlighederne*. Disse væsener, der har deres oprindelse på kredsløb nummer seks, opererer normalt fra planet nummer fyrre i det yderste kredsløb. Det er dem, som transporterer de skuffede kandidater bort som midlertidigt mislykkes i deres guddomseventyr. De står klar til at betjene alle, der skal komme og gå i Havonas tjeneste, og som som ikke er rumrejsende.

26:3.10 (289.3) 7. *Reservekorpsene*. Udsvingene i arbejdet med de opstigende væsener, paradispilgrimmene og andre ordener af væsener, der opholder sig i Havona, gør det nødvendigt at opretholde disse reserver af supernafier i pilotverdenen i syvende cirkel, hvor de tager oprindelse. De er skabt uden specielt design og er kompetente til at tage tjeneste i de mindre krævende faser af enhver af deres supernafiske medarbejdere af tredje graden.

4. Anden gradens supernafer

26:4.1 (289.4) Supernafierne af anden graden er tjenere til de syv planetariske kredsløb i centraluniverset. En del af dem er engageret i at betjene pilgrimmene fra tiden, og halvdelen af hele deres orden er forordnet til uddannelse af evighedens Paradispilgrimme. Disse Paradismedborgere ledsages også, under deres pilgrimsfærd gennem Havona kredsløbene, af frivillige fra de Dødeliges Finalitetskorps, et arrangement, som har været i kraft siden den første finaliter-gruppe blev fuldført.

26:4.2 (289.5) I overensstemmelse med deres periodiske tjeneste af de opstigende pilgrimme arbejder anden gradens supernafer i følgende syv grupper:

- 26:4.3 (289.6) 1. Pilgrims hjælpere.
- 26:4.4 (289.7) 2. Overhøjhedens vejledere.
- 26:4.5 (289.8) 3. Treenighedens vejledere.

- 26:4.6 (289.9) 4. Sønfindere.
- 26:4.7 (289.10) 5. Faderens vejledere.
- 26:4.8 (289.11) 6. Rådgivere og konsulenter.
- 26:4.9 (289.12) 7. Hvilens fuldbyrdere.

26:4.10 (289.13) Hver af disse arbejdsgrupper indeholder engle af alle syv skabte typer, og en pilgrim fra rummet undervises altid af en anden gradens supernaf med oprindelse i den Mesterånd som præsiderer over det superunivers hvor pilgrimmen er født. Når I dødelige på Urantia når frem til Havona vil I helt sikkert blive vejledt af supernafer, hvis skabte natur—ligesom jeres egen udviklede natur—er afledt af Orvontons Mesterånden. Og eftersom at jeres vejledere udspringer af Mesterånden i jeres eget superunivers, er de særligt kvalificerede til at forstå, trøste og hjælpe jer i alle jeres anstrengelser på at opnå Paradisets perfektion.

26:4.11 (290.1) Tidens pilgrimme transporteres forbi Havonas mørke gravitationslegemer til det ydre planetariske kredsløb af transportpersonlighederne af første gradens sekonafer, som opererer fra hovedkvartererne i de syv superuniverser. Et flertal, men ikke alle, af seraferne af planetarisk og lokal univers tjeneste, som er blevet akkrediteret til Paradisets opstigning, vil tage afsked med deres dødelige medmennesker før den lange flyvning til Havona og påbegynder straks en lang og intens træning for himmelske opgaver, og forventer som seraferne, at opnå fuldkommenhed i eksistens og overhøjhedens tjeneste. Og dette gør de, i håb om at blive genforenet

med pilgrimmene fra tiden, for at blive regnet blandt dem, der for evigt følger samme dødelige kurs, som har opnået den Universelle Fader og har modtaget tildelingen til den uafslørede tjeneste for Finalitetens korps.

26:4.12 (290.2) Pilgrimmen lander på modtagelsesplaneten i Havona, pilotverdenen på det syvende kredsløb, udrustet med kun en slags fuldkommenhed, formålets fuldkommenhed. Den Universelle Fader har påbudt “Vær I fuldkomne, således som jeg er fuldkommen.” Dette er den forbløffende invitationskommando der udsendes til de endelige børn i rummets verdener. Forkyndelsen af denne formaning har sat hele skabelsen i bevægelse i den fælles stræben hos de himmelske væsener for at hjælpe til med at opfylde og virkeliggøre denne utrolige befaling fra den Første Store Kilde og Center.

26:4.13 (290.3) Når du, gennem og ved hjælp af alle hjælperværterne i den universelle overlevelsesplan, endelig er afleveret i modtagelsesverden i Havona, ankommer du med kun en slags fuldkommenhed—*formålets fuldkommenhed*. Dit formål har været grundigt bevist, din tro er testet. Du er kendt for at kunne tåle skuffelser. Ikke engang den manglende erkendelse af den Universelle Fader kan ryste troen eller alvorligt forstyrre tilliden hos en opstigende dødelig, der har gennemgået den erfaring, som alle må gennemgå for at nå frem til de perfekte sfærer i Havona. Når du når Havona er din oprigtighed blevet sublim. Formålets fuldkommenhed og længselens guddommelighed har sammen med troens urokkelighed sikret din indtrædelse i evighedens faste boliger; din udfrielse fra tidens usikkerhed er fuldstændig og komplet, og nu må

du stå ansigt til ansigt med Havonas problemer og Paradisets uendeligheder, som du så længe har været i træning til at møde i tidens erfaringsmæssige epoker på verdensskolerne i rummet.

26:4.14 (290.4) Troen har givet den opstigende pilgrim en fuldkommenhed i formålet, som giver tidens børn adgang til evighedens porte. Nu må pilgrimshjælperne begynde arbejdet med at udvikle den fuldkomne forståelse og den forståelsesteknik, som er så uundværlig for personlighedens fuldkommenhed i Paradis.

26:4.15 (290.5) *Evnen til at forstå, er den dødeliges pas til Paradiset.*

Vilje til at tro er nøglen til Havona. Accepten af sønskab, samarbejde med den iboende Retter, er prisen for evolutionær overlevelse.

5. Pilgrimmenes hjælpere

26:5.1 (291.1) Den første af de syv grupper af anden gradens supernafer, man træffer er pilgrimshjælperne, de væsener med hurtig forståelse og bred sympati, som byder til de meget berejste opstigende fra rummet velkommen til centraluniversets stabiliserede verdener og den etablerede organisation. Samtidig begynder disse høje tjenere deres arbejde for evighedens paradispilgrimme, hvoraf de første ankom til pilotverdenen i den inderste Havona-kredsløb samtidig med, at Grandfanda landede på pilotverdenen i det yderste kredsløb. Tilbage i de for længst svundne dage mødtes pilgrimmene

fra Paradiset og tidens pilgrimme først på den modtagende verden af kredsløb nummer fire.

26:5.2 (291.2) Disse pilgrimshjælpere, fungerer i den syvende cirkel af Havona-verdener, udfører deres arbejde for de opstigende dødelige i tre hovedgrupperinger: Den første er den højeste forståelse af Paradistreenigheden; den anden er den åndelige forståelse af Fader-Søn-partnerskabet mellem; den tredje er den intellektuelle erkendelse af den Uendelige Ånd. Hver af disse instruktionsfaser er opdelt i syv grene, hver og en af tolv mindre afdelinger, som hver består af halvfjerds undergrupper, og hver af disse halvfjerds underordnede grupper af instruktion er præsenteret i tusinde klassifikationer. Mere detaljeret undervisning gives på de efterfølgende cirkler, men pilgrimshjælperne underviser i en oversigt over alle Paradisets krav.

26:5.3 (291.3) Det er altså den primære eller elementære kursus, som de i troen testede og meget berejste pilgrimme fra rummet stilles overfor. Men længe før de nåede Havona, har disse opstigende børn fra tiden lært at feste på usikkerhed, at mæske sig på skuffelse, at begejstres over tilsyneladende nederlag, at styrke sig ved tilstedeværelse af vanskeligheder, at udvise ukueligt mod i lyset af ufatteligheden, og at udøve uovervindelig tro, når de konfronteres med det uforklarliges udfordring. For længe siden blev kampråbet for disse pilgrimme: "I forbindelse med Gud er intet—absolut ingenting—umuligt."

26:5.4 (291.4) Der er et bestemt krav til tidens pilgrimme på hver af Havona-cirklerne; og mens enhver pilgrim fortsætter under

supernafernes vejledning af natur tilpasset til at hjælpe den særlige type opstigende skabning, er kursen, der skal mestres, nogenlunde ensartet for alle opstigende, der når centraluniverset. Dette præstationsforløb er kvantitativt, kvalitativt og erfaringsmæssigt—intellektuelt, åndeligt og højest.

26:5.5 (291.5) Tid har næsten ingen betydning på Havona cirklerne. På en begrænset måde påvirker den mulighederne for at avancere, men præstation er den sidste og højeste prøve. I samme øjeblik din supernafiske ledsager bedømmer dig værende kompetent til at blive forflyttet indad til næste cirkel, føres du frem foran de tolv adjutanter i den syvende Kredsløbs Ånd. Her vil du blive bedt om at bestå testene i cirklen bestemt af superuniverset af din oprindelse og af dit fødselssystem. Den guddommelige opnåelse af denne cirkel finder sted på pilotverdenen og består i den åndelige anerkendelse og realisering af Mesterånden i den opstigende pilgrims superunivers.

26:5.6 (291.6) Når arbejdet i den ydre Havona-cirkel er afsluttet og kursut, der præsenteres, er mestret, tager pilgrimshjælperne deres åndelige graduerede til pilotverdenen i den næste cirkel og overlader dem under beskyttelse af overhøjhedens vejledere. Pilgrimshjælperne bliver altid en sæson for at hjælpe med at gøre overførslen både behagelig og givende.

6. Overhøjhedens vejledere

26:6.1 (292.1)

De opstigende fra rummet betegnes som “åndelige graduerede”, når de overføres fra den syvende til den sjette cirkel og placeres under midlertidig overopsyn af Overhøjhedens vejledere. Disse vejledere bør ikke forveksles med de Graduerede Vejledere—som hører til den Uendelige Ånds Højere Personligheder—som sammen med deres servitale medarbejdere betjener både opstigende og nedstigende pilgrimme på alle kredsløb i Havona. Overhøjhedens vejledere fungerer kun på den sjette cirkel i centraluniverset.

26:6.2 (292.2)

Det er i denne cirkel at de opstigende opnår en ny erkendelse om den Højeste Guddommelighed. Gennem deres lange karriere i de evolutionære universer har tidens pilgrimme oplevet en voksende bevidsthed om virkeligheden af en almægtig overkontrol af skabelserne i tid og rum. Her på dette Havona kredsløb, kommer de tæt på at møde centraluniversets kilde til tid og rum enhed—den åndelige virkelighed af Gud den Højeste.

26:6.3 (292.3)

Jeg kan ikke rigtig forklare, hvad der foregår på denne cirkel. Ingen personlig tilstedeværelse af Overhøjheden er mærkbar for de opstigende. I visse henseende kompenserer nye forhold til den Syvende Mesterånd for dette afsavn af kontaktmulighed til det Højeste Væsen. Men uanset vores manglende evne til at forstå selve teknikken, synes hver opstigende skabning at gennemgå en transformerende vækst, en ny integration af bevidsthed, en ny spiritualisering af formålet, en ny følsomhed for guddommelighed, hvilket næppe kan forklares tilfredsstillende uden at antage den uåbenbarede aktivitet af det Højeste Væsen. For dem af os, der har observeret disse mystiske transaktioner, ser det ud til, at Gud den

Højeste kærlighedsfuldt skænker sine erfaringsbørn, helt op til den yderste grænse for deres erfaringsmæssige kapacitet, disse forbedringer af intellektuel forståelse, åndelig indsigt og personlighedens udbredelse, som de vil få brug for, i alle deres anstrengelser på at trænge ind i det guddommelige niveau af Overhøjhedens Treenighed for at opnå de evige og eksistentielle Guddomme i Paradiset.

26:6.4 (292.4) Når Overhøjhedens vejledere anser deres elever for at være modne til at avancere, fører de dem frem foran en kommission af halvfjerds, en blandet gruppe, hvor medlemmerne tjener som eksaminatorer i pilotverdenen i kredsløb nummer seks. Efter at have tilfredsstillet denne kommission angående deres forståelse af det Højeste Væsen og af Overhøjhedens Treenighed bliver pilgrimmene certificeret til oversættelse til det femte kredsløb.

7. Treenighedens vejledere

26:7.1 (292.5) Treenighedens vejledere er de utrættelige tjenere i den femte cirkel af Havona-uddannelsen af de fremadskridende pilgrimme i tid og rum. De spirituelle kandidater er her betegnes her som “kandidater til guddomseventyret”, da det er i denne cirkel, under ledelse af Treenighedsvejlederne, at pilgrimmene modtager avanceret undervisning om den guddommelige Treenighed som forberedelse til forsøget på at opnå personlighedsgenkendelse af den Uendelige Ånd. Og her opdager de opstigende pilgrimmene, hvad

sand studier og ægte mental indsats betyder, når de begynder at forstå karakteren af den endnu mere krævende og langt mere besværlig åndelige anstrengelse, der påkræves for at opfylde kravene til det høje mål, der er sat for deres præstation på dette kredsløbs verdener.

26:7.2 (292.6) De mest trofaste og effektive er Treenighedens vejledere, og hver pilgrim modtager udelt opmærksomhed og nyder fuld hengivenhed fra en sekundær supernaf, der tilhører denne orden. Aldrig ville en pilgrim fra tiden finde den første tilgængelige person i Paradistreenigheden, hvis det ikke fik hjælp og støtte af disse vejledere og skarer af andre åndelige væsener, der er engageret i at instruere de opstigende om naturen og teknikken i det forestående guddomseventyr.

26:7.3 (293.1) Efter afslutning af undervisningskurset på dette kredsløb tager Treenighedens vejledere deres elever til dens pilotverden og præsenterer dem for en af de mange treenige kommissioner, der fungerer som eksaminatorer og certificerer af kandidater for guddomseventyret. Disse kommissioner består af en repræsentant for finaliterne, en af adfærdslederne fra ordenen af første gradens supernafer og enten en Enlig Budbringer fra rummet eller en Treenigede Søn fra Paradiset.

26:7.4 (293.2) Når en opstigende sjæl faktisk starter til Paradiset, ledsages vedkommende kun af en transittrio: den supernafiske cirkelmedarbejder, den Graduerede Vejleder og sidstnævntes evigt tilstedeværende servitale medarbejder. Disse udflugter fra Havona cirklerne til Paradiset er prøveture; de opstigende har endnu ingen

status i Paradiset. De opnår ikke boligstatus i Paradiset, før de har passeret gennem den terminale hvile af tid efter opnåelsen af den Universelle Fader og den endelige afslutning af Havona kredsløbene. Først efter den guddommelige hvile får de del i “guddommelighedens essens” og “Overhøjhedens ånd” og begynder dermed for alvor at fungere i evighedens cirkel og i Treenighedens nærværelse.

26:7.5 (293.3) Opstigerens ledsagere af transittrioen er ikke forpligtet til at sætte ham i stand til at lokalisere den geografiske tilstedeværelse af treenighedens åndelige lysstyrke, snarere at give al mulig hjælp til en pilgrim i hans vanskelige opgave at genkende, skelne og forstå den Uendelige Ånd tilstrækkeligt til at udgøre en personlighedsgenkendelse. Enhver opstigende pilgrim i Paradiset kan skelne Treenighedens geografiske eller lokaliseret tilstedeværelse, den store majoritet er i stand til at kontakte Guddommenes intellektuelle virkelighed, især den Tredje Person, men ikke alle kan genkende eller bare delvis forstå virkeligheden af Faderens og Sønnens åndelige tilstedeværelse. Endnu vanskeligere er selv den minimale åndelige forståelse af den Universelle Fader.

26:7.6 (293.4) Det er sjældent, at jagten på den Uendelige Ånd ikke bliver fuldbyrdet, og når deres forsøgspersoner har haft succes i denne fase af guddomseventyret, forbereder Treenigheds vejlederne sig på at overføre dem til Sønfindernes tjeneste på Havonas fjerde cirkel.

8. Sønfinderne

26:8.1 (293.5) Det fjerde Havona-kredsløb kaldes undertiden “Sønnernes kredsløb”. Fra verdenerne i dette kredsløb begiver de opstigende pilgrimme sig til Paradiset for at opnå en forståelsesfuld kontakt med den Evige Søn, mens de nedstigende pilgrimme i verdenerne i dette kredsløb får en ny forståelse for naturen og missionen af Skabersønnerne af tid og rum. Der er syv verdener i dette kredsløb, hvor Paradisets Mikael's reservekorps opretholder særlige tjenesteskoler med gensidig tjeneste for både de opstigende og de nedstigende pilgrimme; og det er i disse Mikael Sønnernes verdener, at tidens pilgrimmene og evighedens pilgrimmene når frem til deres første sande gensidige forståelse af hinanden. I mange henseender er oplevelserne af dette kredsløb de mest spændende under hele opholdet i Havona.

26:8.2 (294.1) Sønfinderne er de supernafiske tjenere for de opstigende dødelige i det fjerde kredsløb. Ud over det generelle arbejde med at forberede deres kandidater til en erkendelse af den Evige Søn's Treenighedsforhold, må disse Sønfindere instruere deres pilgrimme så udførligt, at de vil få fuld succes: for det første i en fyldestgørende åndelig forståelse af Sønnen; for det andet i en tilfredsstillende personlighedserkendelse af Sønnen; for det tredje, i en korrekt differentiering af Sønnen fra den Uendelige Ånds personlighed.

26:8.3 (294.2) Efter opnåelsen af den Uendelige Ånd udføres der ikke flere eksaminer. Testene i de indre cirkler er pilgrimskandidaternes

præstationer, når de er i omfavnelsen af Guddommens indhylling. Fremskridt afgøres udelukkende af individets spiritualitet, og ingen andre end guderne formaster sig til at bedømme denne besiddelse. I tilfælde af fiasko angives der aldrig nogen årsag, og hverken kandidaterne selv eller deres forskellige lærere og vejledere bliver irettesat eller kritiseret. På Paradiset betragtes skuffelser aldrig som nederlag; udsættelse betragtes aldrig som skændsel; tidens tilsyneladende svigt forveksles aldrig med evighedens betydelige forsinkelser.

26:8.4 (294.3) Ikke mange pilgrimme oplever forsinkelsen af tilsyneladende fiasko i guddomseventyret. Næsten alle opnår den uendelige ånd, selvom en pilgrim fra superunivers nummer et af og til ikke lykkes i første forsøg. De pilgrimme, der opnår Ånden, fejler sjældent at finde Sønnen; af dem, der fejler på det første eventyr, kommer næsten alle fra superuniverser tre og fem. Det store flertal af dem, der mislykkes på det første eventyr for at opnå Faderen, efter at have fundet både Ånden og Sønnen, kommer fra superunivers nummer seks, selvom nogle få fra nummer to og tre ligeledes er mislykkede. Og alt dette synes klart at indikere, at der er en eller anden god og tilstrækkelig grund til disse tilsyneladende fiaskoer; i virkeligheden simpelthen uundgåelige forsinkelser.

26:8.5 (294.4) De kandidater for guddomseventyret som har lidt nederlag placeres under forvaltningsområdet af opgavelederne, en gruppe af første gradens supernafer, og sendes tilbage til arbejdet i rummets riger for en periode af ikke mindre end tusinde år. De vender aldrig tilbage til deres fødsels superunivers, men altid til den

superskabelse som er mest gunstig for deres omskoling som forberedelse for det andet guddomseventyr. Efter denne tjeneste vender de egen af drift tilbage til den ydre cirkel af Havona, bliver straks eskorteret til kredsen af deres afbrudte karriere og genoptager straks deres forberedelser til guddomseventyret. Anden gradens supernafer undlader aldrig at styre deres kandidater med succes i det andet forsøg og de samme supernafiske tjenere og andre vejledere har altid hånd om disse kandidater under dette andet eventyr.

9. Faderens vejledere

26:9.1 (294.5) Når pilgrimssjælen når den tredje cirkel i Havona kommer vedkommende under formynderskab af Faderens vejledere, de ældre, højt udlærte og mest erfarne supernafiske tjenere. På dette kredsløbs verdener opretholder Faderens vejledere visdomsskoler og tekniske højskoler, hvor alle væsener, bosat i centraluniverset, tjener som lærere. Intet er forsømt, som kan være til gavn for et tidsvæsen i dette transcendente eventyr om at opnå evigheden.

26:9.2 (294.6) Opnåelsen af den Universelle Fader er passet til evigheden, på trods af de resterende kredsløb, der skal passeres. Det er derfor en betydningsfuld begivenhed i pilotverdenen i cirkel nummer tre, når transittrioen annoncerer, at tidens sidste satsning er ved at indfinde sig; at et andet rumvæsen søger adgang til Paradiset gennem evighedens portaler.

26:9.3 (295.1) Tidens prøve er næsten overstået; kapløbet om evigheden er næsten løbet. Usikkerhedens dage er ved at være forbi; fristelsen til tvivl er forsvindende; påbuddet om at være *perfekt* er blevet overholdt. Fra selve bunden af den intelligente tilværelse har skabningen af tid og materiel personlighed steget op i rummets evolutionære sfærer og har således bevist gennemførligheden at opstigningsplanen, mens den for evigt demonstrerer retfærdigheden af den Universelle Faders befaling til sine ydmyge skabninger i verdenerne: “Vær fuldkomne, ligesom jeg er fuldkommen.”

26:9.4 (295.2) Skridt for skridt, liv for liv, verden efter verden er opstigningskarrieren blevet mestret, og guddommens mål er nået. Overlevelse er fuldendt i perfektion, og perfektion er fyldt med guddommelighedens overhøjhed. Tiden er tabt i evigheden, rummet opsluges i en tilbedende identitet og harmoni med den Universelle Fader. Udsendelserne fra Havona udsender herlighedens rumrapporter, de gode nyheder om, at de samvittighedsfulde skabninger af dyrisk natur og materiel oprindelse i sandhed gennem evolutionær opstigning, i virkeligheden og for evigt er blevet Guds fuldkomne Sønner.

10. Rådgiverne og konsulenterne

26:10.1 (295.3) De supernafiske rådgivere og konsulenter i den anden cirkel er instruktører for tidens børn med hensyn til evighedens karriere. Opnåelsen af Paradiset medfører ansvar af en ny og højere

orden, og opholdet på den anden cirkel byder på rig mulighed for at modtage disse hengivne supernafers nyttige råd.

26:10.2 (295.4) De, for hvem det ikke lykkes ved første forsøg at opnå Guddommen, rykker direkte fra fiaskoen cirkel til den anden cirkel inden de sendes tilbage til superunivers tjeneste. Således tjener rådgiverne og konsulenterne også som rådgivere og trøstere for disse skuffede pilgrimme. De har lige mødt deres største skuffelse, som på ingen anden måde adskiller sig fra den lange liste af lignende oplevelser, hvorpå de klatrede, som på en stige, fra kaos til herlighed —undtagen i dens størrelse. Det er dem, der har tømt oplevelsesbægeret til sidste dråbe, og jeg har observeret, at de midlertidigt vender tilbage superuniversernes tjeneste som den højeste type af kærlige tjenere for tidens og de timelige skuffelsers børn.

26:10.3 (295.5) Efter et langt ophold på kredsløb nummer to eksamineres de skuffede pilgrimme af perfektionrådene, der samles i pilotverdenen i denne cirklen, og er certificeret som at have bestået Havona prøven; og dette, for så vidt angår ikke-åndelig status, giver dem den samme status i tidens universer, som om de faktisk havde haft held med guddomseventyret. Disse kandidaters ånd var helt acceptable; deres manglende succes var indbygget i en eller anden fase af teknikken eller i en eller anden del af deres erfaringsmæssige baggrund.

26:10.4 (295.6) Derefter føres de af cirkelens rådgivere frem for Paradiset opgavelederne og tilbagesendes til tidens tjeneste i rummets verdener, og de rejser med fryd og glæde til opgaverne fra tidligere

dage og tidsaldre. En senere dag skal de vende tilbage til cirklen for deres største skuffelse og på ny forsøge sig på guddomseventyret.

26:10.5 (296.1) For de succesfulde pilgrimme på det andet kredsløb er den evolutionære usikkerheds stimulans forbi, men eventyret med den evige opgave er endnu ikke begyndt; og selvom opholdet på denne cirkel er fuldt ud fornøjeligt og yderst profitabelt, mangler det noget af den forventningsfulde entusiasme fra de tidligere cirkler. Mange er de pilgrimme, der på et sådant tidspunkt ser tilbage på den lange, lange kamp med en glad misundelse og virkelig ønsker, at de på en eller anden måde kunne gå tilbage til tidens verdener og begynde det hele forfra, ligesom I dødelige, når I nærmer jer en høj alder, nogle gange ser tilbage på ungdommens og det tidlige livs kampe og virkelig ønsker, at I kunne leve jeres liv om igen.

26:10.6 (296.2) Men gennemkrydsningen af den inderste cirkel ligger lige foran, og snart derefter er den sidste transitsøvn til ende og det nye eventyr om den evige karriere begynder. Rådgiverne og konsulenterne på denne anden cirkel indleder forberedelsen af deres pilgrimme for denne store og afsluttende hvile, den uundgåelige søvn som altid indtræder mellem de stadier som indebærer adskilte epoker i opstigningsforløbet.

26:10.7 (296.3) Når de opstigende pilgrimme, som er nået frem til den Universelle Fader, fuldfører deres anden cirkeloplevelse, udsteder deres altid tilstedeværende Graduerede Vejleder ordren, der giver dem adgang til den sidste cirkel. Disse vejledere fører personlig deres pilgrimme til den inderste cirkel og overlader dem der i varetægt af hvilens fuldbyrder, den sidste af de ordner af anden gradens

supernafer, der er forordnet til at tage hånd om tidens pilgrimme i Havonas verdenskredsløb.

11. Hvilens fuldbyrder

26:11.1 (296.4) Meget af en opstigendes tid på det sidste kredsløb er viet til en fortsættelse af studiet af de forestående problemer med ophold i Paradiset. En omfattende skare af forskellige væsener, hvoraf de fleste er uåbenbarede, er permanente eller midlertidige beboere i denne indre ring af Havona-verdener. Og blandingen af disse mangfoldige typer giver de supernafiske hvilens fuldbyrder et rigt situationsmiljø, som de effektivt udnytter til at fremme uddannelsen af de opstigende pilgrimme, især med hensyn til tilpasningsproblemerne til de mange grupper af væsener som de snart kommer til at møde i Paradiset.

26:11.2 (296.5) Blandt dem, der opholder sig på dette indre kredsløb, er de skabningstreenigede sønner. Supernafene af første og anden graden er de almindelige vogtere af disse sønners forenede korps, inklusive det treenigede afkom af de dødelige finaliter og lignende afkom fra Paradisets borgere. Visse af disse sønner er omfavnet af Treenigheden og indsat i superregeringerne, andre er tildelt forskellige opgaver, men langt de fleste er ved at blive samlet i det fælles korps, i de fuldkomne verdener i det indre Havona kredsløb. Her bliver de under supernafernes opsyn forberedt til et fremtidigt

arbejde af et særligt og unavngivet korps af høje Paradisborgere, som før Grandfandas tid var de første udøvende assistenter for Dagenes Evige. Der er mange grunde til at formode, at disse to unikke grupper af treenigede væsener kommer til at arbejde sammen i den fjerntliggende fremtid, ikke mindst deres fælles skæbne i reserverne af Paradisets Treenigede Finalitetskorps.

26:11.3 (296.6) På dette inderste kredsløb omgås både de opstigende og de nedstigende pilgrimme med hinanden og med de skabningstreenigede sønner. Ligesom deres forældre har disse sønner stor gavn af indbyrdes samvær, og det er supernafernes særlige opgave, at understøtte og sikre broderskabet mellem de treenigede sønner af de dødelige finalitere og de treenigede sønner af Paradisborgerne. De supernafiske hvilens fuldbyrder, er ikke så meget optaget af deres uddannelse som af at fremme deres forståelsesmæssige samvær med forskellige grupper.

26:11.4 (297.1) Dødelige har fået Paradisets befaling: “Vær fuldkomne, således som din Paradisfar er fuldkommen.” Til disse treenigede sønner i deres fælles korps ophører de tilsynsførende supernafer aldrig med at forkynde: “Vær forstående over for jeres opstigende brødre, ligesom Paradisets Skabersønner kender og elsker dem.”

26:11.5 (297.2) Den dødelige skabning skal finde Gud. Skabersønnen stopper aldrig, før han finder mennesket—skabningen med den laveste vilje. Der er ingen tvivl om, at Skabersønnerne og deres dødelige børn forbereder sig på en fremtidig og ukendt tjeneste i universet. Begge gennemgår hele spektret af det erfaringsbaserede univers og bliver på den måde uddannet og trænet til deres evige

mission. Overalt i universerne sker der denne unikke blanding af det menneskelige og det guddommelige, sammenblandingen af skabningen og Skaberen. Ureflekterede dødelige har omtalt manifestationen af guddommelig barmhjertighed og ømhed, især over for de svage og på vegne af de trængende, som et tegn på en antropomorf Gud. Sikke en fejltagelse! Sådanne manifestationer af barmhjertighed og overbærenhed fra menneskers side bør snarere tages som bevis på, at det dødelige menneske er besjælet af den levende Guds ånd; at skabningen, når alt kommer til alt, er motiveret af guddommelighed.

26:11.6 (297.3) Nær slutningen af den første cirkels ophold møder de opstigende pilgrimme for første gang hvilens indstifter fra supernaernes første grad. Det er Paradisets engle, der kommer ud for at hilse velkommen til dem som står ved tærsklen til evigheden og for at fuldende deres forberedelse til overgangssøvnen til den sidste opstandelse. Du er i virkeligheden ikke et paradisets barn førend du har gennemkrydset den indre cirkel og har oplevet opstandelsen i evigheden fra tidens terminale søvn. De fuldkomne pilgrimme begynder denne hvile, falder i søvn, på den første cirkel i Havona, men de vågner op på Paradisets kyster. Af alle, der stiger op til den evige ø, er det kun dem som lander på denne måde, som er evighedens børn; de andre rejser dertil som besøgende, som gæster uden opholdsstatus.

26:11.7 (297.4) Og nu, ved kulminationen af Havona-karrieren, når I dødelige falder i søvn i pilotverdenen i det indre kredsløb, går I ikke alene til hvile, som I gjorde i jeres oprindelsesverdener, da I lukkede

øjnene i den dødelige døds naturlige søvn, eller som I gjorde, da I gik ind i den lange transitrance som forberedelse til rejsen til Havona. Nu, hvor du forbereder dig på at opnå hvile, bevæger din mangeårige partner fra den første cirkel sig over ved din side, hvilens majestætiske komplement, som forbereder sig på at gå ind i hvilen som ét med dig, som Havonas løfte om, at din overgang er fuldført, og at du kun afventer de sidste detaljer af perfektion.

26:11.8 (297.5) Din første overgang var faktisk døden, den anden en ideel søvn, og nu er den tredje metamorfose den sande hvile, evighedernes afslapning.

26:11.9 (297.6) [Præsenteret af en Vidsommens Fuldkommen fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 26](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 28](#) >>

Kapitel 27

Første Gradens Supernafer og deres virke

27:0.1 (298.1) SUPERNAFER af første graden er guddommens himmelske tjenere på den evige Paradis ø. Aldrig har de været kendt for at afvige fra lysets og retfærdighedens stier. Navneopråbene er fuldstændige; fra evighedens daggry er ikke en eneste fra denne storslåede gruppe gået tabt. Disse høje supernafer er perfekte væsener, suveræne i deres fuldkommenhed, men de er hverken absonite eller absolutte. Disse børn af den Uendelige Ånd, der er essensen af perfektion, arbejder varierende og efter eget valg i alle faser af deres mangeartede pligter. De fungerer ikke særlig meget udenfor Paradiset, selvom de deltager i de forskellige tusindårige forsamlinger og gruppesammenkomster i centraluniverset. De begiver sig også ud som guddommenes specielle budbringere, og i stort antal stiger de op for at blive Tekniske Rådgivere.

27:0.2 (298.2) Supernafer af første graden er også placeret i ledelsen for de serafiske værter, der betjener verdener, der er isoleret på grund af

oprør. Når en Paradissøn skænkes en sådan verden, fuldfører sin mission, stiger op til den Universelle Fader, accepteres og vender tilbage som den akkrediterede befrier af denne isolerede verden, udpeges en supernaf af første graden altid af opgavelederne til at påtage sig kommandoen over de tjenende ånder, der er på vagt i den nylige genvundne sfære. Supernafene i denne særlige tjeneste roteres periodisk. På Urantia er den nuværende “serafleder” den anden af denne orden, der er i tjeneste siden tiden for overdragelsen af Kristus Mikael.

27:0.3 (298.3) Fra evighedens begyndelse har supernafene af første graden tjent på Lysets Ø og er rejst ud på ledermissioner til rummets verdener, men har kun fungeret som nu i deres nuværende klassificering siden tidens Havonapilgrimme ankom til Paradiset. Disse høje engle tjener nu hovedsagelig i følgende syv tjenesteordener:

27:0.4 (298.4) 1. Gudtilbedelsesledere.

27:0.5 (298.5) 2. Filosofiens mestre.

27:0.6 (298.6) 3. Kundskabens vogtere.

27:0.7 (298.7) 4. Adfærdslederne.

27:0.8 (298.8) 5. Etikens fortolkere.

27:0.9 (298.9) 6. Opgavechefere.

27:0.10 (298.10) 7. Hvilens iværksættere.

27:0.11 (298.11) Først når de opstigende pilgrimme faktisk opnår ophold i Paradis, kommer de under direkte indflydelse af disse supernafere, og gennemgår da en uddannelsesperiode under ledelse af disse engle i

omvendt rækkefølge end betegnelsen ovenfor. Det betyder, at du indleder din karriere i Paradis under formynderskab af hvilens iværksættere og, efter hinanden efterfølgende perioder med de mellemliggende ordener, afslutter du denne uddannelsesperiode med Gudtilbedelseslederne. Derefter er du klar til at påbegynde den endeløse karriere som en finalit.

1. Hvilens iværksættere

27:1.1 (299.1) Hvilens iværksættere er Paradisets inspektører, der går ud fra den centrale ø til Havonas indre kredsløb for der at samarbejde med deres kollegaer, hvilens fuldkomne af supernaernes anden grad. Det absolut vigtigste for at kunne nyde Paradiset er hvile, guddommelig hvile; og disse hvilens iværksættere er de sidste instruktører som gør tidens pilgrimme klar til deres introduktionen i evigheden. De begynder deres arbejde på den sidste opnåelsescirkel i centraluniverset og fortsætter det når pilgrimmen vågner fra den sidste overgangssøvn, dvalen, der graduerer et rumvæsen til det evige rige.

27:1.2 (299.2) Hvile er af syv dobbelt karakter: Der er hvile i form af søvn og leg i de lavere livsklasser, opdagelsens hvile i de højere væsener og tilbedelse i den højeste type af åndepersonlighed. Der findes også den normale hvile af energindtag, genopladningen af væsener med fysisk eller åndelig energi. Og så er der også

transitsøvnen, den ubevidste dvale, når man er serafoamluttet under rejsen fra en sfære til en anden. Helt forskellig fra alle disse er metamorfosens dybe søvn, overgangshvilen fra et stadie til et andet, fra et liv til et andet, fra en eksistenstilstand til en anden, den søvn, der altid følger med overgangen fra det aktuelle univers *status* i modsætning til evolutionen gennem forskellige *stadier* indenfor en og samme status.

27:1.3 (299.3) Men den sidste metamorfosesøvn er noget mere end disse tidligere overgangssøvn, som har markeret de efter hinanden følgende statusopnåelser under opstigningsforløbet; derved krydser tidens og rummets skabninger de inderste marginer af det tidslige og det rumlige for at opnå boligstatus i Paradisets tidløse og rumløse boliger. Hvilens iværksættere og fuldbyrderne er lige så væsentlige for denne transcenderende metamorfose, som seraferne og deres tilknyttede væsener er for de dødelige væseners overlevelse efter døden.

27:1.4 (299.4) Du går ind i hvilen på den sidste Havonakreds og genopstår for evigt i Paradis. Og når du der åndeligt genpersonaliseres, vil du straks genkende de hvilens iværksætter, der byder dig velkommen til de evige kyster, som den selvsamme supernaf af første grad, der frembragte den sidste søvn på Havonas inderste kredsløb; og du vil huske den sidste store strækning af troen, da du endnu engang gjorde dig klar til at overlade bevarelsen af din identitet i den Universelle Faders hænder.

27:1.5 (299.5) Den sidste hviletid er nydt; den sidste overgangssøvn er oplevet; nu vågner du til evigt liv på de evige boligens kyster. “Og der skal ikke længere findes nogen søvn. Guds og hans Sønners nærhed er foran jer, og du er for evigt hans tjener; du har set hans ansigt, og hans navn er din ånd. Der skal ingen nat være der; og de behøver intet lys fra solen, for den store kilde og centrum giver dem lys; de skal leve i al evighed. Og Gud skal tørre alle tårer bort fra deres øjne; der skal ikke mere være død, ej heller sorg eller gråd, ej heller skal der mere være smerte, for det som før var, er nu gået bort.”

2. Opgavecheferne

27:2.1 (300.1) Dette er den gruppe, som fra tid til anden udpeges af den øverste supernaf, “den oprindelige mønsterengel”, til at præsidere over organisationen af alle tre ordener af engle—første, anden og tredje gradens. Supernafene er som organisation, helt selvstyrende og selvregulerende, bortset fra funktionerne af deres fælles leder, Paradisets første engel, som altid præsiderer over alle disse åndelige personligheder.

27:2.2 (300.2) Opgaveenglene har meget at gøre med forherligede jordiske beboere i Paradiset, før de bliver optaget i Finalitetens korps. Studier og undervisning er ikke de eneste beskæftigelser for dem, der ankommer til Paradis; tjeneste spiller også en vigtig rolle i den førfinalitiske uddannelseserfarings oplevelser i Paradiset. Jeg har observeret, at når de opstigende dødelige har perioder med fritid,

udviser de en forkærlighed for at omgås med reservekorpset af supernafiske opgavechefer.

27:2.3 (300.3) Når I dødelige opstigende når Paradiset, involverer jeres samfundsforhold meget mere end kontakt med et væld af ophøjede og guddommelige væsener og med en velkendt mængde af glørværdige meddødelige. I må også omgås med op mod tretusinde forskellige ordener af Paradisborgere, med de forskellige grupper af transcendentalerne og med talrige andre typer af Paradis beboere, permanente og forbigående, som ikke er åbenbaret på Urantia. Efter længerevarende kontakter med disse mægtige intellekter i Paradiset, er det meget afslappende at besøge de engleagtige singstyper; de minder tidens dødelige om seraferne som de har haft så lang kontakt med og så forfriskende samvær med.

3. Etikettens fortolkere

27:3.1 (300.4) Jo højere du stiger på livets skala, desto mere opmærksomhed må der rettes mod universets etik. Etisk bevidsthed simpelthen ethvert individs anerkendelser af de rettigheder, der ligger i eksistensen af enhver og alle andre individer. Men åndelige etik overskrider langt de dødeliges og endda morontias opfattelse af personlige og grupperelationer.

27:3.2 (300.5) Etik er blevet behørigt undervist og tilstrækkelig erhvervet af tidens pilgrimme i deres lange opstigning til Paradisets herligheder. Mens dette indad og opstigende karriere har udviklet sig

fra rummets fødselsverdener, har de opstigende fortsat med at tilføje gruppe efter gruppe til deres stadig voksende kreds af universets medborgere. Hver ny gruppe af kollegaer, de møder medfører yderligere et etiketteniveau, der skal anerkendes og overholdes, indtil de opstigende dødelige, der er på vej op, når Paradiset, virkelig har brug for nogen, der kan yde hjælpsomme og venlige råd angående etiske tolkninger. De behøver ikke at blive undervisning i etik, men de har brug for at få det, de så møjsommeligt har lært, korrekt *fortolket*, når de kommer ansigt til ansigt med den usædvanlige store opgave, at komme i kontakt med så meget som er nyt.

27:3.3 (300.6) Etikkers fortolkere er til uvurderlig hjælp for de ankomne til Paradiset, når de skal tilpasse sig de mange grupper af majestætiske væsener i den begivenhedsrige periode, der strækker sig fra opnåelsen af status som bosiddende til den formelle indlemmelse i de dødeliges Finalitetskorps. Mange af de talrige typer af Paradisborgere har de opstigende pilgrimme allerede mødt på de syv kredsløb i Havona. De glorificerede dødelige har også nydt intim kontakt med de skabningstreenigede sønner af det fælles korps på det indre Havona-kredsløb, hvor disse væsener modtager en stor del af deres uddannelse. Og på de andre kredsløb har de opstigende pilgrimme mødt talrige uåbenbarede beboere i Paradis-Havona systemet, som der gennemgår gruppetræning som forberedelse til fremtidens uåbenbarede opgaver.

27:3.4 (301.1) Alle disse himmelske venskaber er altid gensidige. Som opstigende dødelige har I ikke blot fordel af disse på hinanden

følgende univers ledsagere og talrige ordener af stadig mere guddommelige medarbejdere, men I giver også hvert af disse venskabelige væsener noget af jeres egen personlighed og erfaring, hvilket for altid gør hver og en af dem anderledes og bedre af at have omgået med en opstigende dødelig fra de evolutionære verdener i tid og rum.

4. Edikettelederne

27:4.1 (301.2) Efter at være blevet fuldt instrueret om etikken i Paradisets personforhold—hverken meningsløse formaliteter eller kunstige kaste påbud, men snarere en naturlig høflighed—finder de opstigende dødelige det nyttigt at få rådgivning af de supernafiske Ediketteledere, som instruerer de nye medlemmer af paradissamfundet i de sæder og skikke som hører til den perfekte adfærd blandt de høje væsener som opholder sig på den centrale ø af Lys og Liv.

27:4.2 (301.3) Harmoni er grundtonen i centraluniverset og der hersker en påviselig orden i Paradiset. En korrekt adfærd er væsentlig for fremskridt gennem viden, gennem filosofi til de åndelige højder af spontan tilbedelse. Der er en guddommelig teknik tilnærmelsen til det guddommelige; og tilegnelsen af denne teknik må afvente pilgrimmenes ankomst til Paradis. Ånden i den er blevet formidlet på Havonas cirkler, men de sidste detaljer i uddannelsen af tidens

pilgrimme kan først blive lagt på, når de rent faktisk har nået Lysets Ø.

27:4.3 (301.4) Al adfærd i Paradiset er helt spontant, i enhver forstand naturlig og fri. Men der er stadig en ordentlig og perfekt måde at gøre tingene på på den evige ø, og Edikettelederne er altid ved siden af de “fremmede inden for portene” for at instruere dem og vejlede deres skridt, så de kan føle sig helt trygge og samtidig gør det muligt for pilgrimmene at undgå den forvirring og usikkerhed, som ellers ville være uundgåelig. Kun ved en sådan ordning kunne endeløs forvirring undgås; og forvirring forekommer aldrig i Paradiset.

27:4.4 (301.5) Disse adfærdsledere tjener virkelig som glorificerede lærere og vejledere. De beskæftiger sig hovedsageligt med at instruere de nye dødelige beboere om den næsten endeløse række af nye situationer og ukendte skikke. På trods af alle de lange forberedelser og den lange rejse dertil, er Paradiset stadig ubeskriveligt fremmed og uventet nyt for dem, som endelig opnår beboelsesstatus.

5. Videns vogtere

27:5.1 (301.6) De supernafiske vogtere af viden er de højere “levende epistler”, kendt og læst af alle som bor i Paradiset. De er de guddommelige optegnelser over sandheden, de levende bøger af ægte viden. I har hørt om optegnelser i “livets bog”. Videns vogtere er netop sådanne levende bøger, optegnelser om fuldkommenhed

indprentet på de evige tavler af guddommeligt liv og højeste ufejlbarlighed. De er i virkeligheden levende automatiske biblioteker. Universernes kendsgerninger er iboende i disse første gradens supernafer, faktisk optegnet i disse engle; og det er også i følge deres natur umuligt for en usandhed at slå rod i disse fuldkomne og komplette vogters sind, opbevarere af evighedens sandhed og tidens intelligens.

27:5.2 (302.1) Disse vogtere afholder uformelle undervisningskurser for beboerne på den evige ø, men deres hovedfunktion er med reference og verifikation. Enhver, der opholder sig i Paradis, kan efter eget ønske have den levende kilde til den særlige kendsgerning eller sandhed, han måtte ønske at kende, ved sin side. På øens nordlige yderområde forefindes de levende vidensøgere, som vil udpege lederen af den gruppe, som har den søgte information og straks fremtræder de lysende væsener som præcis *er* det, som I ønsker at vide. Ikke længere behøves i at søge oplysning fra trykte sider; i omgås nu ansigt til ansigt med levende information. Den Højeste viden får I således fra de levende væsener, som er dens endelige vogtere.

27:5.3 (302.2) Når I lokaliserer den supernaf, der er præcis det, du ønsker at verificere, vil du finde *alle* de kendte fakta fra alle universer tilgængelige, for disse vogtere af viden er de endelige og levende sammenfatninger af det enorme netværk af registrerende engle, alt fra seraferne og sekonaferne i lokal- og superuniverserne til de tertiære supernaferes hovedregistratorer i Havona. Og denne levende akkumulering af viden er forskellig fra Paradisets formelle

optegnelser, den kumulative opsummering af den universelle historie.

27:5.4 (302.3) Sandhedens visdom har sin oprindelse i centraluniversets guddommelighed, men viden, erfaringsmæssige viden, har i vid udstrækning sin begyndelse i tid og rum domæner—derfor nødvendigheden af at opretholde de fjerntliggende superunivers-organisationer af registrerende serafer og supernafer støttet af de Himmelske Registratorer.

27:5.5 (302.4) Disse første gradens supernafer, som i sagens natur er i besiddelse af universets viden, er også ansvarlige for at organisere og klassificere den. Ved at udgøre det levende referencebibliotek for universets univers har de klassificeret viden i syv store ordener, der hver har omkring en million underafdelinger. Den lethed, hvormed Paradisets beboere kan konsultere dette enorme lager af viden, skyldes udelukkende den frivillige og kloge indsats fra vogterne af viden. Vogterne er også centraluniversets ophøjede lærere, der frit giver deres levende skatte til alle væsener på alle Havonakredsløbene, og de bruges i vid udstrækning, om end indirekte, af Dagenes Ældstes domstole. Men dette levende bibliotek, som er tilgængeligt for central- og superuniverserne, er ikke tilgængeligt for de lokale skabelser. Kun indirekte og via refleksioner er fordelene ved Paradisets viden sikret i de lokale universer.

6. Filosofiens mestre

27:6.1 (302.5) Næst efter den højeste tilfredsstillelse af tilbedelse er opmuntringen, som filosofien giver. Aldrig stiger I så højt eller avancerer så langt, at der ikke forbliver tusinde mysterier som fordrer anvendelse af filosofien når man forsøger at løse dem.

27:6.2 (302.6) Paradisets mesterfilosoffer frydes ved at føre tankerne af dets beboere, både indfødte og opstigende, i den opløftende stræben efter at forsøge at løse universets problemer. Disse supernafiske mestre af filosofi er de “vise mænd i himlen”, visdommens væsener, der gør brug af sandheden om viden og erfaringens fakta i deres bestræbelser på at mestre det ukendte. Hos dem bliver viden til sandhed og erfaring stiger til visdom. På Paradiset oplever rummets opstigende personligheder tilværelsens højder: De har viden, de kender sandheden, de kan filosofere—tænke sandheden; de kan endda forsøge at opfatte begreberne om den Ultimative og forsøge at forstå de Absoluttes teknikker.

27:6.3 (303.1) I den sydlige ende af Paradisets enorme domæne afholder filosofiens mestre omfattende kurser i visdommens halvfjerds funktionelle opdelinger. Her taler de om uendelighedens planer og formål og forsøger at koordinere erfaringerne og sammensætte viden for alle, der har adgang til deres visdom. De har udviklet en højt specialiseret holdning til forskellige problemer i universet, men deres endelige konklusioner er altid enslydende.

27:6.4 (303.2) Disse Paradis-filosoffer underviser ved hjælp af alle mulige undervisningsmetoder, inklusive Havonas højere grafteknik og visse paradismetoder for formidling af information. Alle disse højere teknikker til at formidle viden og overføre idéer ligger helt

uden for forståelseevnen hos selv det højest udviklede menneskesind. En times instruktion i Paradiset modsvarer ti tusinde år af de metoder som man på Urantia anvender for at huske ord. I kan ikke forstå sådanne kommunikationsteknikker, og der er simpelthen intet i den jordske erfaring, som de kan sammenlignes med, intet, som de kan ligestilles med.

27:6.5 (303.3) Filosofiens mestre har den største glæde ved at formidle deres tolkning af universernes univers til de væsener, som er steget op fra rummets verdener. Og selvom filosofien aldrig kan være lige så afklaret i sine konklusioner som kendsgerningerne om viden og erfaringens sandheder, så kommer I dog, efter at have lyttet til disse første gradens supernafer diskurs om evighedens uløste problemer og de Absoluttes præstationer, føle en sikker og varig tilfredsstillelse med hensyn til disse uafklarede spørgsmål.

27:6.6 (303.4) Disse intellektuelle beskæftigelser i Paradiset udsendes ikke; perfektionens filosofi er kun tilgængelig for dem, der personlig er tilstede. De omkredsede skabelser kender kun til denne undervisning gennem dem, som har gået igennem denne erfaring og som efterfølgende har ført denne visdom ud til rummets universer.

7. Gudsdyrkelseslederne

27:7.1 (303.5) Tilbedelse er det højeste privilegium og den første pligt for alle skabte intelligenser. Tilbedelse er den bevidste og glædesfyldte handling at erkende og anerkende sandheden og

kendsgerningerne i Skabernes intime og personlige forhold til deres skabninger. Kvaliteten af tilbedelse bestemmes af dybden i skabningens opfattelse; og efterhånden som kendskabet til gudernes uendelige karakter tiltager, bliver tilbedelsen mere og mere altomfattende, indtil den i sidste instans opnår herligheden af den højeste oplevelsesmæssige glæde og den mest udsøgte fornøjelse, som skabte væsener kender.

27:7.2 (303.6) Selvom Paradisøen indeholder visse steder for tilbedelse, er den mere en enorm helligdom for guddommelig tjeneste. Tilbedelse er den første og dominerende lidenskab hos alle, der stiger i land på dens lyksalige kyster—det spontane følelsesudbrud hos de væsener som har lært sig tilstrækkeligt om Gud for at nå frem til hans nærværelse. Cirkel efter cirkel, under den indre rejse gennem Havona, er tilbedelse en voksende lidenskab, indtil det i Paradiset bliver nødvendigt at dirigere og på anden måde kontrollere dens udtryk.

27:7.3 (304.1) De periodiske, spontane gruppe- og andre specielle udbrud af højeste tilbedelse og åndelig lovprisning, der nydes i Paradiset, udføres under ledelse af et specielt korps af første gradens supernafer. Under ledelse af disse gudsdyrkelsesledere opnår en sådan hyldelse skabningens mål om suveræn fornøjelse og når højderne af perfektionen af sublimt selvudtryk og personlig nydelse. Alle første gradens supernafer længes efter at være ledere af tilbedelse, og alle opstigende væsener ville med glæde for altid forblive i denne tilbedelsens holdning, hvis ikke opgavecheferne periodisk opløste disse sammenkomster. Men intet opstigende væsen

er nogensinde forpligtet til at påtage sig opgaverne om evig tjeneste, før det har opnået fuld tilfredsstillelse i tilbedelsen.

27:7.4 (304.2) Det er gudsdyrkelsesledernes opgave at undervise de opstigende væsener hvordan de skal tilbede, så de kan blive i stand til at opnå denne tilfredsstillelse af selvudfoldelse og samtidig være i stand til at give opmærksomhed til de væsentlige aktiviteter i Paradisets regime. Uden forbedring af tilbedelsesteknikken ville det tage hundredvis af år for en gennemsnitlig dødelig, der når Paradiset, at give fuldt og tilfredsstillende udtryk for sine følelser af intelligent påskønnelse og stigende taknemmelighed. Gudsdyrkelseslederne åbner nye og hidtil ukendte udtryksmuligheder, så disse vidunderlige børn fra rummets skød og tidens trængsel bliver i stand til at opnå tilbedelsens fulde tilfredsstillelse på på meget kortere tid.

27:7.5 (304.3) Alle de kunstarter hos alle væsener i hele universet, som er i stand til at intensivere og ophøje evnen til at udtrykke sig selv og formidle påskønnelse, bliver anvendt til deres højeste kapacitet i tilbedelsen af Paradisets guddomme. *Tilbedelse er den højeste glæde i Paradisets eksistens*; det er Paradisets forfriskende underholdning. Hvad leg og spil gør for jeres trætte sind på jorden, vil tilbedelse gøre for jeres fuldkomne sjæle i Paradiset. Tilbedelsesmåden på Paradiset er fuldstændig udenfor de dødeliges fatteevne, men ånden i den kan i begynde at værdsætte selv hernede på Urantia, for Gudernes ånd bor selv nu i jer, svæver over jer og inspirerer jer til sand tilbedelse.

27:7.6 (304.4)

Der er fastsatte tider og steder for tilbedelse i Paradiset, men disse er ikke tilstrækkelige til at rumme det stadigt stigende overløb af de åndelige følelser af den voksende intelligens og den udvidede guddommelige anerkendelse af de strålende væsener af erfaringsopstigning til den evige Ø. Aldrig siden Grandfandas tid har supernaferne fuldt ud været i stand til at rumme tilbedelsens ånd i Paradiset. Der er altid et overskud af tilbedelse i forhold til forberedelserne hertil. Og det skyldes, at personligheder med iboende fuldkommenhed aldrig fuldt ud kan forstå de enorme reaktioner i de åndelige følelser hos væsener, der langsomt og møjsommeligt har banet sig vej op til Paradisets herlighed fra dybet af det åndelige mørke i de lavere verdener i tid og rum. Når sådanne engle og dødelige fra tiden når frem foran Paradisets kræfter, kommer de akkumulerede følelser gennem tidsaldrenes gang til udtryk, et syn, der forbløffer Paradisets engle og fremkalder den højeste glæde af guddommelig tilfredsstillelse hos Paradisets Guddomme.

27:7.7 (304.5)

Nogle gange bliver hele Paradiset opslugt af en dominerende bølge af åndelig og tilbedende udtryk. Ofte kan gudsyndelseslederne ikke kontrollere sådanne fænomener før fremkomsten af den trefoldige fluktuation i Lyset fra Guddommens bolig kommer til syne, hvilket angiver at Gudernes guddommelige hjerte er blevet helt og fuldt tilfredsstillet af den oprigtige tilbedelse af Paradisets beboere, herlighedens fuldkomne medborgere og de opstigende skabninger fra tiden. Hvilken triumf af teknik! Hvilken fuldbyrdelse af gudernes evige plan og formål, at det skabte barns

intelligente kærlighed fører til fuld tilfredsstillelse af Skaberfaderens uendelige kærlighed!

27:7.8 (305.1) Efter at I har opnået den højeste tilfredsstillelse af tilbedelsens fylde, er I kvalificeret til optagelse i Finalitetens korps. Opstigningsforløbet er så godt som afsluttet, og det syvende jubilæum forberedes til fejring. Det første jubilæum markerede den dødeliges aftale med Tankeretteren, da formålet med at overleve blev beseglet; den anden var opvågningen i morontia-livet; den tredje var sammensmeltningen med Tankeretteren; den fjerde var opvågningen i Havona; den femte fejrede fundet af den Universelle Fader; og det sjette jubilæum var anledningen til jeres opvækkelse, på Paradiset fra tidens sidste transitsøvn. Det syvende jubilæum markerer indgangen til det dødelige finalitetens korps og begyndelsen på evighedstjenesten. Opnåelsen af det syvende stadie af åndsrealisering af en finaliter vil sandsynligvis signalere fejringen af det første af evighedens jubilæer.

27:7.9 (305.2) Og således slutter beretningen om Paradisets supernafer, den højeste orden af alle tjenende ånder, de væsener, der, som en universel klasse, altid følger dig fra din oprindelsesverden, indtil du til sidst bliver budt farvel af tilbedelsens ledere, når I aflægger evighedens Treenighedsed og bliver mønstret i Finalitetens dødelige korps.

27:7.10 (305.3) Paradistreenighedens endeløse tjeneste skal snart begynde, og nu står finaliten ansigt til ansigt med udfordringen fra

Gud den Ultimative.

27:7.11 (305.4) [Præsenteret af en Visdommens Fuldkommen fra
Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 27](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 29](#) >>

Kapitel 28

De Tjenende Ånder I Superuniverserne

28:0.1 (306.1) Således som supernaferne udgør engleskarerne i centraluniverset og seraferne i lokaluniverserne, sådan er sekonafernes tjenende ånder. I graden af guddommelighed og potentiale for overhøjhed er disse børn af de Reflekterende Ånder dog meget mere lig supernafer end seraferne. De tjener ikke alene i superskabelserne, og både talrige og spændende er de transaktioner, som sponsoreres af deres uåbenbarede kollegaer.

28:0.2 (306.2) Som præsenteret i disse fortællinger omfavner superuniversernes tjenesteånder følgende tre ordener:

28:0.3 (306.3) 1. Sekonaferne.

28:0.4 (306.4) 2. Tertiaferne.

28:0.5 (306.5) 3. Omniaferne.

28:0.6 (306.6) Eftersom de to sidstnævnte ordener ikke er så direkte involveret i opstigningsplanen for de dødeliges fremgang, vil de kort blive diskuteret forud for den længere beretning af sekonafer. Teknisk set er hverken tertiafer eller omniafer tjenende ånder *af* superuniverserne, selvom begge tjener som åndeministre *i* disse domæner.

1. Tertiaferne

28:1.1 (306.7) Disse høje engle er registreret i superuniversets hovedkvarter, og trods det, at de tjener i lokaluniversernes hovedstæder er de teknisk set beboere i superuniversernes hovedstæder eftersom de ikke er indfødte i lokaluniverserne. Tertiaferne er børn til den Uendelige Ånd og er personliggjort på Paradiset i grupper på tusinde. Disse himmelske væsener med guddommelig originalitet og næsten suveræn alsidighed er den Uendelige Ånds gave til Guds Skabersønner.

28:1.2 (306.8) Når en Mikael Søn bliver fritstillet fra forældreregimet i Paradiset og gøres klar til at tage ud på universets eventyr i rummet, fremføder den Uendelige Ånd en gruppe på et tusinde af disse ledsagende ånder. Og disse majestætiske tertiafer ledsager denne Skabersøn, når han begiver sig ud på eventyret med at organisere et univers.

28:1.3 (306.9) Gennem de tidligere tider af universets opbygning er disse tusinde tertiafer en Skabersøns eneste personlige

medarbejdere. De opnår en mægtig oplevelse som Sønnens assistenter i disse spændende tidsaldre, når universet sammensættes og andre astronomiske manipulationer. De tjener ved siden af Skabersønnen indtil dagen for personliggørelsen af den Klare Morgenstjerne, den førstefødte i et lokalunivers. Derefter indgiver tertiaerne deres formelle afskedsansøgninger hvilket bevilges. Og med tilsynekomsten af de første ordener af indfødte engleliv, trækker de sig tilbage fra aktiv tjeneste i lokaluniverset og bliver forbindelsestjenerne mellem Skabersønnen, som de tidligere var knyttet til, og Dagenes Ældste i det pågældende superunivers.

2. Omniaerne

28:2.1 (307.1) Omniaerne er skabt af den Uendelige Ånd i forbindelse med de Syv Højeste Ledere, og de er udelukkende disse Højeste Leders tjenere og budbringere. Omniaerne har deres opgave i hele storuniverset, og i Orvonton opretholder deres korps hovedkvarter i de nordlige områder af Uversa, hvor de bor som en særlig æreskoloni. De er ikke registreret i Uversa, og er heller ikke knyttet til vores administration. De har heller ikke direkte noget at gøre med opstigningsplanen for de dødeliges fremgang.

28:2.2 (307.2) Omniaerne er helt og holdent beskæftiget med tilsynet af superuniverserne med hensyn til den administrative koordinering set fra de Syv Højeste Leders synspunkt. Vores koloni af omniaer i Uversa får instruktioner fra og rapporterer kun til Orvontons Højeste

Ledere, som befinder sig på den fælles udøvende sfære nummer syv i den yderste ring af Paradisets satellitter.

3. Sekonaferne

28:3.1 (307.3) Sekorafernes værter er produceret af de syv

Reflekterende Ånder, der er tildelt hovedkvarteret for hvert superunivers. Der er en klar Paradis-deltagende teknik forbundet med skabelsen af disse engle i grupper på syv. I hver syv er der altid en første gradens sekonafer, tre anden gradens og tre tredje gradens sekonafer; de personaliseres altid nøjagtigt i dette forhold. Når syv af disse sekonafer skabes bliver en, den af første grad, knyttet til Dagenes Ældstes tjeneste. De tre engle af anden graden er forbundet med tre grupper af administratorer af Paradisets oprindelse i superregeringerne: de Guddommelige Rådgivere, Visdommens Fuldkomne og de Universelle Censorer. De tre engle af tredje graden er knyttet til superunivers herskernes opstigende treenigede medarbejdere, de Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer.

28:3.2 (307.4) Disse sekonafer fra superuniverserne er afkom af de Reflekterende Ånder, og derfor er reflektivitet iboende i deres natur. De er refleksivt responsive over for alle faser af enhver skabning med oprindelse i den Tredje Kilde og Center og Paradisets Skabersønner, men de er ikke direkte refleksive over for de væsener og entiteter, personlige eller andre, der udelukkende har oprindelse i den Første

Kilde og Center. Vi har mange beviser på aktualiteten af den Uendelige Ånds universelle intelligenskredsløb, men selv hvis vi ikke havde andre beviser, ville sekonafernes reflekterende præstationer være helt tilstrækkelige til at demonstrere realiteten af den universelle tilstedeværelse af Samforenerens uendelige sind.

4. Første gradens sekonafer

28:4.1 (307.5) Sekonaferne af første graden, som er tildelt Dagenes Ældste, er levende spejle i disse treenige herskers tjeneste. Tænk på, hvad det betyder i superuniversets styrelse, at være i stand til, så at sige, at vende sig til et levende spejl og deri at se og tilmed høre de bestemte reaktioner fra et andet væsen et tusinde eller hundredtusinde lysår længere borte, og at gøre alt dette øjeblikkeligt og ufejlbarligt. Optegnelser er vigtige for forvaltningen af universerne, informationsudsendelser er nyttige, de Enlige og andre budbringers arbejde er til stor hjælp, men fra deres position halvvejs mellem de beboede verdener og Paradiset—mellem mennesket og Gud—kan Dagenes Ældste—øjeblikkeligt se i begge retninger, høre begge sider og *kende* begge veje.

28:4.2 (308.1) Denne evne—til at høre og se alting så at sige—kan kun realiseres perfekt i superuniverserne af Dagenes Ældste og kun i deres respektive hovedkvartersverdener. Selv der opstår der begrænsninger: Fra Uversa er sådan kommunikation begrænset til Orvontons verdener og universer, mens den er inoperativ mellem

superuniverserne, holder denne samme reflekterende teknik hver enkelt af dem i tæt kontakt med centraluniverset og med Paradiset. Selvom de syv superregeringer er individuelt adskilte, afspejler de således fuldstændigt autoriteten ovenfor og er fuldt ud sympatiske, såvel som fuldkommen fortrolige med behovene nedenfor.

28:4.3 (308.2) Det viser sig, at første gradens supernafers medfødte natur hælder mod syv typer af tjeneste, og det er passende, at den første serie i denne orden er udstyret med en sådan iboende evne til at fortolke Åndens sind for Dagenes Ældste:

28:4.4 (308.3) 1. *Samforenerens Stemme*. I hvert superunivers udviser den første supernaf af første grad, og hver syvende af dem, som senere skabes i den orden, en høj grad af tilpasningsevne til at forstå og fortolke den Uendelige Ånds sind for Dagenes Ældste og deres medarbejdere i superregeringen. Dette er af stor værdi for superuniversernes hovedkvarter, for i modsætning til de lokale skabelser med deres guddommelige tjenere, har sædet for en superregering ikke en specialiseret personalisering af den Uendelige Ånd. Derfor kommer disse sekorafiske stemmer tættest på at være personlige repræsentanter for den Tredje Kilde og Center på en sådan hovedstadssfære. Sandt nok er de syv Reflekterende Ånder der, men disse mødre til de sekorafiske værter er mindre sandt og automatisk reflekterende af Samforeneren end de Syv Mesterånder.

28:4.5 (308.4) 2. *De Syv Mesterånders Stemme*. Den anden sekona af første graden, og hver syvende, der derefter skabes, hælder mod at

portrættere de Syv Mesterånders kollektive natur og reaktioner. Selvom hver Mesterånd allerede er repræsenteret på superuniversets hovedstad af en af de Reflekterende Ånder, der er tildelt tjeneste der, er denne repræsentation individuel, ikke kollektiv. Kollektivt er de kun reflektivt tilstede; derfor byder Mesterånderne velkommen til disse højst personlige engles tjenester, første gradens anden serie, som er så kompetente til at repræsentere dem over for Dagenes Ældste.

28:4.6 (308.5) 3. *Skabersønnernes Stemme*. Den Uendelige Ånd må have haft noget at gøre med skabelsen eller uddannelsen af Paradissønnerne af Mikael-orden, for den tredje første gradens sekona og hver syvende serie derefter besidder den bemærkelsesværdige gave, at kunne afspejle disse Skabersønners sind. Hvis Dagenes Ældste skulle ønske at vide—virkelig vide—hvordan Mikael fra Nebadon stiller sig til en eller anden sag, der er under overvejelse, behøver de ikke at kontakte ham på rummets linjer; de behøver kun at kalde på Lederen for Nebadonstemmerne, som på anmodning vil præsentere de registrerede Mikaelsskonnas sekonafer; og lige der og da vil Dagenes Ældste opfatte stemmen fra Mestersønnen af Nebadon.

28:4.7 (309.1) Ingen anden orden af sønner er således “reflekterbar”, og ingen anden orden af engle kan fungere således. Vi ved ikke helt, hvordan dette udføres, og jeg tvivler meget på, om Skabersønnerne selv helt forstår det. Men vi ved med sikkerhed, at det virker, og at det altid virker acceptabel, ved vi også, for i hele Uversas historie har de sekorafiske stemmer aldrig fejlet i deres præsentationer.

28:4.8 (309.2) I begynder her at se noget af den måde på hvilken guddommeligheden omfatter tidens rum og behersker rummets tid. I får her et af jeres første flygtige glimt af teknikken i evigheds cyklussen, der for øjeblikket er afvigende for at hjælpe tidens børn i deres opgaver med at beherske rummets svære handicap. Og disse fænomener er et tillæg til de Reflekterende Ånders etablerede universteknik.

28:4.9 (309.3) Selvom de tilsyneladende er berøvet den personlige tilstedeværelse af Mesterånderne forover og Skabersønnerne forneden, har Dagenes Ældste levende væsener, der er indstillet på kosmiske mekanismer af reflekterende perfektion og ultimativ præcision, hvorved de kan nyde den reflekterende tilstedeværelse af alle de ophøjede væsener, hvis personlige tilstedeværelse er nægtet dem. Ved og gennem disse midler, og andre, for jer ukendte måder, er Gud potentielt til stede i superuniversernes hovedkvarterer.

28:4.10 (309.4) Dagenes Ældste udleder perfekt Faderens vilje ved at sætte lighedstegn mellem Åndens stemme lysglimt fra oven og Mikaels stemmeblink nedefra. Således kan de være fejlfrit sikre i beregningen af Faderens vilje vedrørende de administrative anliggender i lokaluniverserne. Men for at udlede en af Gudernes vilje ud fra viden om de to andre, må de tre Dagenes Ældste handle sammen; to kan ikke få svaret frem. Og af denne årsag, selv hvis der ikke var andre, præsideres superuniverserne altid af tre Dagenes Ældste, ikke af en eller af to.

28:4.11 (309.5) 4. *Engleskarernes Stemme*. Den fjerde første gradens sekonaft og derefter hver syvende serie viser sig at være engle, som er

særligt lydhøre over for følelserne hos alle engle ordener, inklusive supernaferne ovenover og seraferne nedenfor. Således er holdningen hos enhver kommanderende eller overvågende engel umiddelbart tilgængelig til overvejelse i ethvert råd af Datidens Ældste. Der går aldrig en dag i jeres verden, hvor serafernes overhoved på Urantia ikke bliver gjort opmærksom på fænomenet med reflektiv overføring, hvor der fra Uversa trækkes på hende til et eller andet formål; men medmindre hun bliver advaret af en Ensom Budbringer, forbliver hun helt uvidende om, hvad der søges, og hvordan det sikres. Disse tjenende ånder fra tiden leverer konstant denne form for ubevidste og derfor helt sikkert fordomsfrie vidnesbyrd om den endeløse række af sager, der involverer opmærksomheden og rådene fra Dagenes Ældste og deres medarbejdere.

28:4.12 (309.6) 5. *Modtagerne af informationsudsendelser.* Der er en særlig klasse af udsendte budskaber, som kun modtages af disse første gradens sekonafer. Selvom de ikke er de ordinære udsender i Uversa arbejder de i forbindelse med de reflekterende stemmers engle i formålet med at synkronisere den reflekterende vision fra Dagenes Ældstes med visse konkrete budskaber, der kommer ind over de etablerede kredsløb af universkommunikation. Udsendelsesmodtagere er den femte serie, den femte første gradens sekonafer, der bliver skabt og hver syvende derefter.

28:4.13 (310.1) 6. *Transportpersonligheder.* Det er de sekonafer, der bærer tidens pilgrimme fra superuniversernes hovedkvartersverdener til den ydre cirkel i Havona. De er

superuniversernes transportkorps, som opererer indad til Paradiset og udad til deres respektive sektorers verdener. Dette korps er sammensat af den sjette første gradens sekonafer og hver syvende, der efterfølgende skabes.

28:4.14 (310.2) 7. *Reservekorpset*. En meget stor gruppe af sekonafer, første gradens syvende serie, holdes i reserve til de uklassificerede opgaver og redningstjenesterne i rigerne. Da de ikke er højt specialiserede, kan de fungere temmelig godt i enhver af deres forskellige medarbejderes egenskaber, men et sådant specialiseret arbejde udføres kun i nødstilfælde. Deres sædvanlige opgaver er udførelsen af de generaliserede pligter i et superunivers, som ikke falder indenfor rammerne af englene med specifikke tildelinger.

5. Anden gradens sekonafer

28:5.1 (310.3) Sekonaferne af anden gradens orden er ikke mindre reflekterende end deres kollegaer af første graden. Klassificeringen i første, anden og tredje graden indikere ikke en forskel i status eller funktion i sekonafernes tilfælde; den angiver blot en rækkefølge i proceduren. Alle tre grupper udviser de samme identiske kvaliteter i deres aktiviteter.

28:5.2 (310.4) De syv reflekterende typer af anden gradens sekonafer er tildelt tjenesterne hos de koordinerede medarbejdere med treenighedsoprindelse fra Dagenes Ældstes på følgende måde:

28:5.3 (310.5) Til Visdommens Fuldkomne—Visdommens Stemmer, Filosofiens Sjæle og Sjælenes Forenede.

28:5.4 (310.6) Til de Guddommelige Rådgivere—Rådets Hjerter, Tilværelses Glæder og Tjenestens Tilfredsstillelse.

28:5.5 (310.7) Til de Universelle Censorer—Åndernes Udskillere.

28:5.6 (310.8) Ligesom første gradens orden skabes denne gruppe i serier; det vil sige, at den førstefødte var en Visdommens Stemme, ligeså den syvende derefter, og lige sådan med de seks øvrige typer af disse reflekterende engle.

28:5.7 (310.9) 1. *Visdommens Stemme*. Visse af disse sekonafer er i evig forbindelse med Paradisets levende biblioteker, kundskabsvogterne, som tilhører første gradens supernafer. I specialiserede reflekterende tjeneste er Visdommens Stemmer levende, nuværende, fyldige og helt igennem pålidelige koncentrationer og fokuseringer af den koordinerede visdom i universernes univers. I forhold til den næsten uendelige mængde information, der cirkulerer i superuniversernes hovedkredsløb, er disse fremragende væsener så reflekterende og selektive, så følsomme, at de er i stand til at adskille og modtage essensen af visdom og ufejlbarligt overføre disse juveler af tankevirksomhed til deres overordnede: Visdommens Fuldkomne. Og de fungerer således, at Visdommens Fuldkomne ikke kun høre de virkelige og oprindelige udtryk for denne visdom men også reflekterende ser selve de væsener, af høj eller lav oprindelse, som gav stemme til den.

28:5.8 (310.10) Det står skrevet: “Hvis nogen mangler visdom, så lad ham spørge.” På Uversa, når det bliver nødvendigt at nå frem til visdommens beslutninger i de forvirrende situationer i superuniversets regerings komplekse anliggender, når både fuldkommenhedens- og gennemførlighedens visdom skal tilvejebringes, så tilkalder visdommens fuldkommenhed et batteri af visdomsstemmerne og, ved deres rækkefølges fuldendte dygtighed, afstemmer og styrer disse levende modtagere af den indviede og cirkulerende visdom i universets univers, at der nu fra disse sekorafiske stemmer, følger en strøm af guddommelig visdom fra universet ovenover og en strøm af praktisk visdom fra de højere sind i universerne nedenunder.

28:5.9 (311.1) Hvis der opstår forvirring med hensyn til harmoniseringen af disse to versioner af visdom, appelleres der omgående til de Guddommelige Rådgivere, som straks afgør den korrekte kombination af procedurer. Hvis der er tvivl om ægtheden af noget, der kommer ind fra verdener, hvor oprør har været udbredt, appelleres til Censorerne, som med deres Åndernes Udskillere er i stand til straks at bestemme “hvilken slags ånd” der har påvirket rådgiveren. Således er tidernes visdom og øjeblikkets intellekt altid tilstede hos Dagenes Ældste, som en åben bog foran deres velgørende blik.

28:5.10 (311.2) I kan kun svagt forstå, hvad alt dette betyder for dem, der er ansvarlige for superuniversets regerings adfærd. Det enorme og omfattende i disse transaktioner ligger helt uden for den begrænsede forestillingsevne. Når du står, som jeg gentagne gange

har gjort, i de særlige modtagekamre i visdommens tempel på Uversa og ser alt dette i praksis, vil du blive bevæget til tilbedelse over perfektionen i kompleksiteten og over sikkerheden i arbejdet med den interplanetariske kommunikation mellem universerne. Du vil hylde gudernes guddommelige visdom og godhed, som planlægger og udfører med så fremragende teknik. Og disse ting sker faktisk, præcis som jeg har skildret dem.

28:5.11 (311.3) 2. *Filosofiens Sjæl* Disse vidunderlige lærer er også knyttet til Visdommens Fuldkomne, og når de ikke på anden måde er retningsvisende forbliver de fokuseret synkronisk med filosofiens mestre i Paradiset. Tænk på at træde frem foran et vældig levende spejl, så at sige, men i stedet for at se billedet af jeres endelige og materielle selv, ville i se en refleksion af guddommelighedens visdom og Paradisets filosofi. Og hvis det bliver ønskeligt at “inkarnere” denne filosofi om fuldkommenhed, så den bliver fortyndet og praktisk anvendelig for, og assimileret af de ringe folk i de lavere verdener ydmyge folk, så behøver disse levende spejle blot at vende deres ansigter nedad for at afspejle normerne og behovene i en anden verden eller et andet univers.

28:5.12 (311.4) Ved hjælp af selve disse teknikker tilpasser Visdommens Fuldkomne beslutninger og henstillinger til de reelle behov og den aktuelle status for de berørte befolkninger og verdener, der er under overvejelse, og altid virker de i samråd med de Guddommelige Rådgivere og de Universelle Censorer. Men den sublime fylde af disse transaktioner ligger ud over selv min evne til at forstå.

28:5.13 (311.5)

3. *Sjælenes Forenede*. Som afslutning på den treenige stab, der er tilknyttet Visdommens Fuldkomne er disse reflektorer af idealerne og status for etiske forhold. Af alle de problemer i universet, der kræver en udøvelse af erfaringens og tilpasningsevnes fuldendte visdom, er ingen vigtigere end dem, der opstår som følge af intelligente væseners relationer og sammenslutninger. Hvad enten det drejer sig om menneskelige sammenslutninger inden for handel og udveksling, venskab og ægteskab eller engleskarernes forbindelser, opstår der altid små friktioner, mindre misforståelser, alt for ubetydelig til at tiltrække sig mæglernes opmærksomhed, men tilstrækkelig irriterende og forstyrrende til at ødelægge universets gnidningsløse funktion, hvis de fik lov til at sprede sig og fortsætte. Derfor stiller Visdommens Fuldkomne deres ordens kloge erfaring til rådighed som "forsoningens olie" for et helt superunivers. I alt dette arbejde støttes disse superuniversernes vise mænd dygtigt af deres reflekterende medarbejdere, Sjælenes Forenede, som stiller aktuelle oplysninger om universets status til rådighed og samtidig skildrer Paradisets ideal for den bedste tilpasning af disse forvirrende problemer. Når disse sekonafer ikke er specifikt instrueret andetsteds, forbliver de i refleksiv forbindelse med fortolkerne af etikken i Paradiset.

28:5.14 (312.1)

Dette er disse engle som fremmer og promoverer gruppearbejdet i hele Orvonton. En af de vigtigste lektioner, som I kan lære under jeres jordiske livsforløb er *grupperarbejde*. Perfektionens sfærer er befolket af dem, der har lært at beherske denne kunst, at arbejde sammen med andre væsener. Der er meget få

opgaver i universet for en enlig tjener. Jo højere op i stiger desto mere ensom bliver I når I midlertidig er uden jeres kammeraters selskab.

28:5.15 (312.2) 4. *Rådets Hjerter*. Dette er den første gruppe af disse reflekterende genier, der er placeret under opsynet af de Guddommelige Rådgivere. Sekonafer af denne type er i besiddelse af rummets fakta, idet de udvælger sådanne data fra tidens kredsløb. De er især reflekterende over de supernafiske intelligenskoordinatorer, men de er også selektivt reflekterende over alle væseners råd, hvad enten de er af høj eller lav stand. Hver gang de Guddommelige Rådgivere bliver bedt om vigtige råd eller afgørelser, rekvirerer de straks et ensemble af Rådegivernes Hjerter, og straks bliver der afsagt en kendelse, som faktisk indeholder den koordinerede visdom og rådgivning fra de mest kompetente sind i hele superuniverset, som alt sammen er blevet censureret og revideret i lyset af rådene fra de høje sind i Havona og endda i Paradis.

28:5.16 (312.3) 5. *Tilværelses Glæde*. Disse væsener er af naturen reflektivt afstemt efter de supernafiske harmoniovervågere ovenfor og til visse af seraferne nedenfor, men det er svært at forklare eksakt hvad medlemmerne af denne interessante gruppe virkelig gør. Deres vigtigste aktiviteter er rettet mod at fremme glædesreaktioner blandt forskellige klasser af engleskarer og lavere viljevæsener. De Guddommelige Rådgivere, som de er knyttet til, anvender dem sjældent for at finde noget specielt glædesemne. Mere almindeligt og

i samarbejde med omvekslingslederne fungerer de som glædes spredningscentral, som stræber efter at forhøje glædesreaktionerne i verdenerne, samtidig med at de forsøger at forbedre smagen for humor. De har som mål, at udvikle en superhumor blandt dødelige og engle. De stræber efter at vise, at en eksistens med fri vilje indeholder en naturlig glæde som er uberørt af alle ydre påvirkninger; og de har ret, selv om de støder på store besværligheder med at indprente denne sandhed i primitive menneskers sind. De højere sindspersonligheder og englene reagerer hurtigere på disse uddannelsesmæssige anstrengelser.

28:5.17 (312.4) 6. *Tjenestens Tilfredsstillelse* . Disse engle afspejler i høj grad Etiketteledernes holdning i Paradiset og de fungerer på samme måde som Tilværelses Glæder og stræber efter at forhøje værdien af tjeneste og forøge de tilfredsstillelser, som det medfører. De har gjort meget for at belyse de senere udskudte belønninger som er indbygget i uselvisk tjeneste, tjeneste for udvidelsen af sandhedens rige.

28:5.18 (312.5) De Guddommelige Rådgivere, som denne orden er knyttet anvender dem til at reflektere fra en verden til en anden, de fordele, der kan opnås ved åndelig tjeneste. Og ved at anvende de bedstes præstationer til at inspirere og opmuntre de middelmådige, bidrager disse sekonafer enormt til kvaliteten af hengivende tjeneste i superuniverserne. Den broderlige konkurrerende ånd anvendes effektivt gennem distribueret information til den enkelte verden om, hvad de andre, i særdeleshed de bedste, gør. En oplivende og sund rivalitet fremmes selv blandt engleskarerne.

28:5.19 (313.1) 7. *Åndernes Udskillere*. Der eksisterer en særlig forbindelse mellem rådgiverne og konsulenterne på den anden Havona cirkel og disse reflekterende engle. De er de eneste sekonafer, der er tilknyttet de Universelle Censorer, men de er antagelig de mest unikke specialiserede blandt alle deres kollegaer. Uanset kilden eller informationkanalen, uanset hvor ringe de foreliggende beviser, når de udsættes for deres reflekterende undersøgelse, vil disse udskillere straks informere os om det sande motiv, det faktiske formål og den virkelige natur af dets oprindelse. Jeg undrer mig over den fremragende funktion af disse engle, som så fejlfrit afspejler den faktiske moralske og åndelige karakter hos ethvert individ, der er involveret i en fokuseksponering.

28:5.20 (313.2) *Åndernes Udskillere* udfører disse kindviklede tjenester i kraft af deres iboende “åndelige indsigt”, hvis jeg må anvende sådanne ord i et forsøg på at bibringe det menneskelige sind den tanke, at disse reflekterende engle på denne måde fungerer intuitivt, medfødt og ufejlbarligt. Når de Universelle Censorer ser disse præsentationer, står de ansigt til ansigt med det reflekterende individs nøgne sjæl; og netop denne sikkerhed og perfekte portrættering forklarer til dels, hvorfor Censorerne altid kan fungere så retfærdigt som retskafne dommere. Udskillerne ledsager altid Censorerne på hver opgave udenfor Uversa, og de er præcis lige effektive ude i universerne som i deres hovedkvarter i Uversa.

28:5.21 (313.3) Jeg forsikrer jer, at alle disse transaktioner i den åndelige verden er virkelige, at de finder sted i overensstemmelse med etablerede skik og brug og i harmoni med de uforanderlige love

i de universelle domæner. Væsenerne i enhver nyskabt orden reflekteres øjeblikkelig i det høje, umiddelbart efter at de har modtaget livets ånde; en levende beskrivelse af de skabningens natur og potentiale sendes lynhurtigt til superuniversets hovedkvarter. Ved hjælp af udskillernes bliver Censorerne således gjort fuldt bevidste om præcis “hvilken slags ånd” der er blevet født i rummets verdener.

28:5.22 (313.4) Sådan er det med det dødelige menneske: Moderånden fra Salvington kender jer til fulde, for Helligeånden i jeres verden “ransager alle ting” og hvad end den guddommelige Ånd ved om dig, er umiddelbart tilgængelig, når de sekorafiske udskillere reflekterer med Ånden angående Åndens viden om dig. Det skal dog nævnes, at Faderfragmenternes viden og planer ikke kan reflekteres. Udskillerne kan og gør det også, afspejler Retternes tilstedeværelse (og Censorerne erklærer dem for guddommelige), men de kan ikke dechifrere indholdet af Mysterieledsagernes sindelag.

6. Tredje gradens sekonafer

28:6.1 (313.5) På samme måde som deres artsfæller er disse engle skabt serielt og i syv reflekterende typer, men disse typer er ikke tildelt individuelt til superuniversets administratorers forskellige tjenester. Alle tredje gradens sekonafer er kollektivt tildelt de Treenigede Opnåelsenssønner, og disse opstigende sønner bruger dem i flæng; det vil sige, at de Mægtige Budbringere kan og gør brug af enhver af tredje gradens typer, og ligeledes gør deres ligestillede, De med Stor

Autoritet og De uden Navn og Nummer. Disse syv typer af tredje gradens sekonafer er:

28:6.2 (314.1) 1. *Oprindelses Betydning*. De opstigende Treenigede Sønner af et superunivers regering er pålagt ansvaret for at håndtere alle spørgsmål, der vokser ud af oprindelsen af ethvert individ, race eller verden; og oprindelsens betydning er det vigtigste spørgsmål i alle vores planer for den kosmiske fremgang af rigets levende skabninger. Alle forhold og anvendelsen af etik vokser ud af de grundlæggende oprindelseskendsgerninger. Oprindelse er grundlaget for gudernes relationelle reaktion. Samforeneren “lægger altid mærke til, på hvilken måde mennesket er født.”

28:6.3 (314.2) Hos de højere nedstigende væsener er oprindelsen blot en kendsgerning, der skal fastslås, men hos de opstigende væsener, herunder de lavere engleordener, er oprindelsens natur og omstændigheder ikke altid lige klare, selv de er af lige så vital betydning i næsten alle vendinger af universets anliggender—derfor værdien af at have en serie reflekterende sekonafer til vores rådighed, som øjeblikkelig kan beskildre alt, hvad der kræves med hensyn til ethvert væsens tilblivelse i enten centraluniverset eller nogetsteds indenfor hele området af et superunivers.

28:6.4 (314.3) Oprindelsens Betydning er de levende, færdige genealogiske opslagsværker for de enorme skarer af væsener—mennesker, engle og andre—som bebor de syv superuniverser. De er altid klar til at forsyne deres overordnede med en opdateret, fyldestgørende og troværdigt skøn over de nedarvede faktorer og den

aktuelle status for ethvert individ i enhver verden i deres respektive superuniverser, og deres beregninger af besiddede fakta er altid opdateret til minuttet.

28:6.5 (314.4) 2. *Barmhjertighedens Minde*. Dette er de virkelige, faktiske, fulde og fyldte, levende optegnelser om den barmhjertighed, som er udstrakt til enkeltpersoner og racer gennem formidling af den Uendelige Ånds omsorgsfulde tjenester om at tilpasse retfærdighedens ret til rigernes status, som åbenbaret i portrætterne af Oprindelsens Betydning. Barmhjertighedens Minde åbenbarer den moralske gæld—deres åndelige forpligtelser—der skal modregnes deres aktiver af den frelsende forsørgelse, som er etableret af Guds Sønner. Ved åbenbarelsen af Faderens præ-eksisterende barmhjertighed, etablerer Guds Sønner den nødvendige kredit for at sikre alles overlevelse. Og så, i overensstemmelse med resultaterne af Oprindelses Betydning, etableres der en barmhjertighedskredit for hver rationel skabnings overlevelse, en kredit af overdådige proportioner, og af tilstrækkelig nåde til at sikre overlevelsen af enhver sjæl, som virkelig ønsker guddommeligt medborgerskab.

28:6.6 (314.5) Barmhjertighedens Minde er en levende prøvebalance, en aktuel opgørelse over dit konto hos de overnaturlige kræfter i rigerne. Det er de levende optegnelser af barmhjertighedstjenester, som læses ind i vidnesbyrdet fra domstolene i Uversa, når hver individs ret til uendeløst liv skal afgøres, når “troner sættes frem og Dagenes Ældste sætter sig. Udsendelserne fra Uversa udgår og kommer frem foran dem; tusinde efter tusinde tjener dem, og

titusinde gange titusinde står foran dem. Dommens er afsagt og bøgernes åbnes”. Og de bøger, der åbnes ved sådan en betydningsfuldt begivenhed, er de levende optegnelser fra superuniversernes sekonafer af tredje graden. De formelle optegnelser er lagret for at bekræfte vidnesbyrdet fra Barmhjertighedens Minde, hvis de er nødvendige.

28:6.7 (314.6) Barmhjertighedens Minde skal vise, at den frelsende kredit, som Guds Sønner har etableret, er blevet fuldt og trofast udbetalt i den kærlige tjeneste fra den Tredje Kilde og Centers tålmodige personligheder. Men når barmhjertigheden er opbrugt, når “hukommelsen” vidner om, at den er opbrugt, dså sejrer retfærdigheden, og retskaffenhed bliver dekretet. For barmhjertighed skal ikke pålægges dem, der foragter den; barmhjertighed er ikke en gave, der skal trædes under fode af tidens vedholdende oprørere. Ikke desto mindre, selvom barmhjertighed således er dyrebar og dyrt skænket, overstiger jeres individuelle kreditrettigheder altid langt jeres formåen til at udtømme reserven, hvis jeres formål er oprigtig og ærlig af hjerte.

28:6.8 (315.1) Barmhjertighedsreflektorerne, er sammen med deres tredje gradens medarbejdere, engageret i adskillelige superuniversstjenester, herunder undervisning af de opstigende væsener. Blandt meget andet lærer Oprindelses Betydning disse opstigende, hvordan man anvende åndelig etik, og efter denne træning lærer Barmhjertighedens Minde dem, man er virkelig barmhjertig. Selvom de åndelige teknikker til barmhjertighedsarbejde overgår jeres opfattelsesevne, så burde I

allerede nu forstå, at barmhjertighed er en kvalitet af vækst. I burde indse, at der er en stor belønning i form af personlig tilfredsstillelse i først at være retfærdig, så retskaffen, så tålmodig og så venlig. Og så, på det grundlag, hvis I vælger og har det i jeres hjerte, kan I tage det næste skridt og virkelig vise barmhjertighed; men I kan ikke udvise barmhjertighed i sig selv. Disse trin må tages; ellers kan der ikke være nogen ægte barmhjertighed. Det kan dreje sig om beskyttelse, nedladdenhed eller næstekærlighed—endda medlidenhed—men ikke barmhjertighed. Sand barmhjertighed kommer kun som det smukke klimaks til disse foregående bestemmelser til gruppeforståelse, gensidig påskønnelse, broderlig fællesskab, åndeligt fællesskab og guddommelig harmoni.

28:6.9 (315.2) 3. *Tidens Betydning.* Tid er den ene universelle begavelse alle viljeskabninger har; den er det “ene talent” som er betroet alle intelligente væsener. I har alle tid til at sikre jer overlevelse; og tiden er kun spildt; når den begravnes i forsømmelse, når I undlader at anvende den på en måde som vil sikre overlevelsen af jeres sjæl. Forsømmelse til at udnytte sin tid i størst mulig udstrækning medfører ikke dødbringende straf; det forsinker kun tidens pilgrim på hans opstigningsrejse. Hvis overlevelse opnås, så kan alle andre tab genvindes.

28:6.10 (315.3) Ved tildelingen af ansvarsopgaver er rådet fra Tidens Betydning uvurderlig. Tid er en afgørende faktor i alt på denne side af Havona og Paradiset. Ved den afsluttende dom foran Dagenes Ældste er tid et element i bevisførelsen. Tidens Betydning skal altid

fremføre vidnesbyrd, der viser, at enhver sagsøgt har haft rigelig med tid til at træffe beslutninger, for at gøre sit valg.

28:6.11 (315.4) Disse tidsevaluatorer er også profetiens hemmelighed; de skildrer det tidselement, der vil være påkrævet for at fuldføre ethvert foretagende, og de er lige så pålidelige som indikatorer som frandalankerne og kronoldekerne i andre levende ordener. Guderne forudser og ved derfor, hvad der vil ske; men de opstignende autoriteter i tidsuniverserne må konsultere Tidens Betydning for at kunne forudsige fremtidens begivenheder.

28:6.12 (315.5) I vil først møde disse væsener i mansoniverdenerne, og de vil der instruere jer i en fordelagtig brug af det som I kalder “tid”, både i dets positive beskæftigelse, arbejde og i dets negative udnyttelse, hvile. Begge tidsanvendelser er vigtige.

28:6.13 (315.6) 4. *Tillidens Højtidelighed*. Tillid er den afgørende test for viljeskabninger. Troværdighed er den sande målestok for selvbeherskelse—karakter. Disse sekonafer opfylder et dobbelt formål i superuniversernes ledelse. De skildrer for alle viljeskabninger følelsen af tillidens forpligtelse, hellighed og højtidelighed. Samtidig afspejler de ufejlbarligt over for de styrende myndigheder den nøjagtige troværdighed af enhver kandidat til tillid eller fortrolighed.

28:6.14 (316.1) På Urantia forsøger I grotesk nok at aflæse karakter og vurdere specifikke evner, men på Uversa udfører vi faktisk disse ting i perfektion. Disse sekonafer vejer troværdigheden på den levende vægt for ufejlbarlig karaktervurdering, og når de har set på jer,

behøver vi kun at se på dem for at kende begrænsningerne i jeres evne til at varetage ansvar, udvise tillid og udføre missioner. Dine aktiver i form af troværdighed er tydeligt angivet sammen med dine forpligtelser i form af mulig misligholdelse eller forræderi.

28:6.15 (316.2) Det er jeres overordnede plan at forfremme jer gennem forøget tillid, i den takt som jeres karakter er tilstrækkeligt udviklet til med ynde, at bære disse yderligere ansvars, men at overbelaste individet indbyder kun til ulykke og garanteret skuffelse. Og fejlen med at placere ansvaret for tidligt på enten mennesket eller engel kan undgås ved at bruge disse ufejlbarlige estimatorer af tillidskapaciteten hos individerne i tid og rum. Disse sekonafer ledsager altid De med Stor Autoritet, og disse ledere uddeler aldrig opgaver, før deres kandidater er blevet vejret på de sekorafiske vægte og erklæret “ikke mangelfulde”.

28:6.16 (316.3) 5. *Tjenestens Hellighed*. Privilegiet ved at tjene følger umiddelbart efter opdagelsen af troværdighed. Intet kan stå mellem dig og muligheden for udvidet tjeneste undtagen jeres egen utroværdighed, jeres manglende evne til at værdsætte tillidens højtidelighed.

28:6.17 (316.4) Tjeneste—målrettet tjeneste, ikke slaveri—giver den højeste tilfredsstillelse og er udtryk for den guddommelige værdighed. Tjeneste—mere tjeneste, udvidet tjeneste, øget tjeneste, eventyrlig tjeneste og endelig guddommelig og perfekt tjeneste—er tidens mål og rummets destination. Men altid vil tidens

underholdningsperioder veksle med fremgangens tjeneste perioder. Og efter tidens tjeneste følger evighedens supertjenesten. Under tidens leg bør I forestille jer evighedens arbejde, ligesom i under evighedens tjeneste mindes tidens leg.

28:6.18 (316.5) Den universelle økonomi bygger på indtag og udbytte; under hele jeres evige karriere vil i aldrig støde på monotoni af passivitet eller stagnation af personligheden. Fremskridt er muliggjort af iboende bevægelse, fremskridt vokser ud af den guddommelige evne til handling og præstation er et barn af fantasifulde eventyr. Men iboende i denne evne til at præstere er etikken ansvar, nødvendigheden af at erkende, at verden og universet er fyldt med en mangfoldighed af forskellige typer væsener. Hele denne storslåede skabelse, *inklusiv dig selv*, blev ikke kun skabt til dig. Dette er ikke et egocentrisk univers. Guderne har påbudt: “Det er mere velsignet at give end at modtage”, og jeres Mestersøn sagde: “Den, der blandt jer vil være størst, lad han være alles tjener.”

28:6.19 (316.6) Den virkelige natur af enhver tjeneste, det være sig den som udføres af mennesker eller engel, åbenbares helt i ansigterne på disse sekorafiske tjenesteindikatorer, Tjenestens Helligheder. Den fulde analyse af de sande og de skjulte motiver fremgår klart. Disse engle er i sandhed universets tankelæsere, hjertesøgere og sjæleafsløre. Dødelige kan bruge ord for at skjule deres tanker, men disse høje sekonafer blotlægger de dybe motivet i det menneskelige hjerte og englenes sind.

28:6.20 (317.1) 6. og 7. *Storhedens Hemmelighed og Godhedens Sjæl.*

Efter at de opstigende pilgrimme er vågnet til betydningen af tid, er vejen banet for erkendelsen af tillidens højtidelighed og for påskønnelsen af tjenestens hellighed. Mens disse er de moralske elementer i storhed, er der også hemmeligheder i storhed. Når de åndelige tests af storhed anvendes, så ignoreres de moralske elementer ikke, men kvaliteten af uselviskhed, der afsløres i uegennyttigt arbejde for ens jordiske medmenneskers bedste, i sær for værdige væsener i nød og sorg, så er den virkelige *målestok* af planetarisk storhed. Og *manifestationen* af storhed i en verden som Urantia ligger i udøvelsen af selvkontrol. Det store menneske er ikke den, der “indtager en by” eller “besejre et folk”, men snarere “den, der tæmmer sin egen tunge.”

28:6.21 (317.2) Storhed er synonymt med guddommelighed. Gud er suveræn stor og god. *Storhed og godhed kan simpelthed ikke skilles ad.* De er for evigt gjort til ét i Gud. Denne sandhed illustreres bogstaveligt og slående af den reflekterende gensidige afhængighed mellem storhedens hemmelighed og godhedens sjæl, for ingen af dem kan fungere uden den anden. Når de reflekterer andre kvaliteter af guddommelighed, kan superuniversets sekonafer handle alene, og gør det også, men de reflekterende skøn af storhed og godhed fremstår uadskillelige. Derfor skal disse reflektorer af storhed og godhed arbejde sammen i enhver verden, i ethvert univers og altid vise en dobbelt og gensidig afhængig rapport om hvert væsen, som de fokuserer på. Storhed kan ikke vurderes uden kende indholdet af

godhed, mens godhed ikke kan portrætteres uden at udstille dens iboende og guddommelige storhed.

28:6.22 (317.3) Skønnet af storhed varierer fra sfære til sfære. At være stor er at være gudslignende. Og da storhedens kvalitet er helt bestemt af godhedens indhold, følger det, at selv i din nuværende menneskelige tilstand, hvis du gennem nåde kan blive god, så bliver du derved stor. Jo mere standhaftigt du betragter og jo mere vedholdende du forfølger begreberne om guddommelig godhed, jo mere sikkert vil du vokse i storhed, i sand størrelse af ægte overlevende karakter.

7. Sekonafernes tjeneste

28:7.1 (317.4) Sekonaferne har deres oprindelse og hovedkvarter i superuniversernes hovedstæder, men med deres forbindelseskollegaer strækker deres tjeneste sig fra Paradisets kyster til de evolutionære verdener i rummet. De tjener som værdsatte assistenter for medlemmerne af superregeringernes rådgivende forsamlinger og er til stor hjælp for æreskolonierne i Uversa; stjernestuderende, tusindårige turister, himmelske observatører og en mængde andre, inklusiv de opstigende væsener, der venter på transport til HavonaDagenes ældste glæder sig over at tildele visse af de primære sekonafer til at hjælpe de opstigende skabninger hjemmehørende i de fire hundrede og halvfems studieverdener omkring Uversa, og her tjener mange af de

sekundære og tertiære ordener også som lærere. Disse Uversa satellitter er de afsluttende skoler i tidens universer, der præsenterer det forberedende kursus til Havonas syvkredsede universitet.

28:7.2 (317.5) Af de tre sekonaferordener, står tredje gradens gruppe, som er knyttet til de opstigende autoriteter, der i størst udstrækning betjener de opstigende tidsvæsener. I vil lejlighedsvis møde dem kort efter jeres afrejse fra Urantia, selv om I ikke i større udstrækning anvender deres tjeneste førend I når Orvontons opholdsverdener. I vil nyde deres selskab, når I bliver fuldt bekendt med dem under jeres ophold i Uversa skoleverdener.

28:7.3 (318.1) Disse tredje gradens sekonafer er tidsbesparere, rumforkortere, fejldetektorer, trofaste lærere og evige vejvisere—levende tegn på guddommelige sikkerhed—anbragt af barmhjertighed ved tidens korsveje, for der, at vejlede de ængstelige pilgrimmes skridt i øjeblikke med stor forvirring og åndelig usikkerhed. Længe før du når frem til fuldkommenhedens portaler, vil du begynde at få adgang til guddommelighedens redskaber og kommer i kontakt med Guddommens teknikker. Fra det tidspunkt, hvor du ankommer til den første mansoniverden og indtil du lukker dine øjne i Havona-søvnen som forberedelse til din Paradis-transit, vil du i stigende grad benytte dig af nødhjælpen fra disse vidunderlige væsener, som så fuldt og frit afspejler den sikre viden og visdom hos de trygge og pålidelige pilgrimme som er rejst før dig på den lange vej til fuldkommenhedens portaler.

28:7.4 (318.2) Vi er nægtet det fulde privilegium at bruge disse engle af den reflekterende orden på Urantia. De er hyppige gæster i jeres

verden og ledsager tildelte personligheder, men her kan de ikke fungere frit. Denne sfære befinder sig stadig i delvis åndelig karantæne, og nogle af de kredsløb, der er vigtige for deres tjenester, er her ikke på nuværende tidspunkt. Når jeres verden igen er genoprettet til de berørte reflekterende kredsløb, vil meget af arbejdet med interplanetarisk og interuniversel kommunikation blive meget forenklet og fremskyndet betydeligt. Himmelske arbejdere på Urantia møder mange vanskeligheder på grund af denne funktionelle indskrænkning af deres reflekterende medarbejdere. Men vi fortsætter med glæde med at udføre vores opgaver med de redskaber, vi har til rådighed, på trods af at vi lokalt er afskåret fra mange af de tjenester, som disse vidunderlige væsener, rummets levende spejle og tidens nuværende projektorer yder.

28:7.5 (318.3) [Udarbejdet med støtte af en Mægtig Budbringer fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 28](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 30](#) >>

Kapitel 29

Styrkelederne I Universet

29:0.1 (319.1) AF ALLE universpersonlighederne, der er involveret i reguleringen af interplanetariske og interuniverselle anliggender, er styrkelederne og deres medarbejdere blevet mindst forstået på Urantia. Mens jeres racer længe har kendt til eksistensen af engle og lignende ordener af himmelske væsener, så har man meget lidt information om kontrollørerne og regulatorerne af de fysiske domæner. Selv nu har jeg kun tilladelse til fuldt ud at afsløre den sidste af følgende tre grupper af levende væsener, som er beskæftiget med kraftkontrol og energiregulering i mesteruniverset:

29:0.2 (319.2) 1. Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer.

29:0.3 (319.3) 2. Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer.

29:0.4 (319.4) 3. Styrkelederne i Universet.

29:0.5 (319.5) Selvom jeg anser det for umuligt at beskrive individualiteten af de forskellige grupper af ledere, centre og kontrollører af universets styrke, håber jeg at kunne forklare noget om området for deres aktiviteter. De er en unik gruppe af levende væsener, der har at gøre med den intelligente regulering af energi overalt i storuniverset. Medregnet de højeste ledere omfatter de følgende større grupper:

- 29:0.6 (319.6) 1. De Syv Højeste Styrkeledere.
- 29:0.7 (319.7) 2. De Højeste Styrke Centre.
- 29:0.8 (319.8) 3. De Ledende Fysiske Overvågere.
- 29:0.9 (319.9) 4. Morontiastyrkens Overvågere.

29:0.10 (319.10) De Højeste Styrkeledere og Centre har eksisteret noget nær evigt, og efter hvad vi ved, så er der ikke skabt flere væsener i disse ordener. De Syv Højeste Ledere blev personliggjort af de Syv Mesterånder, og derefter samarbejdede de med deres forældre i produktionen af mere end ti milliarder medarbejdere. Før styrkeledernes dage var energikredsløbene i rummet uden for centraluniverset under intelligent opsyn af de Ledende Kraftorganisatorer i Paradiset.

29:0.11 (319.11) Da du har kendskab om materielle væsener, har du i det mindste en kontrastiv opfattelse af åndelige væsener; men det er meget svært for det dødelige sind at danne sig et billede af styrkelederne. I planen for opstigning til højere eksistensniveauer har du intet direkte at gøre med hverken de højeste ledere eller med styrkecentre. Ved visse sjældne lejligheder kommer du i kontakt

med de fysiske kontrollanter og du vil arbejde frit med overvågerne af morontiastyrken efter ankomsten til mansoniaverdenerne. Disse Morontiastyrkens Overvågere fungerer så udelukkende i de lokale skabelsers morontia-regime, at det anses for bedst at fortælle om deres aktiviteter i afsnittet, der omhandler lokaluniverset.

1. De syv højeste styrkeledere

29:1.1 (320.1) De Syv Højeste Styrkeledere er den fysiske energiregulatorer af storuniverset. Deres skabelse af de Syv er det første registrerede eksempel på udledningen af semimaterielle afkom fra sande åndelige herkomster. Når de Syv Mesterånder skaber individuelt frembringer de højt åndelige personligheder af engleordenen; når de skaber kollektivt, producerer de nogle gange disse høje typer af semimaterielle væsener. Men selv disse kvasifysiske væsener vil være usynlige for Urantias dødeliges kortsigtede syn.

29:1.2 (320.2) De Højeste Styrkeledere er syv i antal, og de er identiske i udseende og funktion. En af dem kan ikke skelnes fra en anden, undtagen af den Mesterånd, som de hver især er i umiddelbar forbindelse med, og som de hver især er fuldstændig funktionelt underdanige over for. Hver Mesterånd er således evigt forbundet med en af deres fælles afkom. Den samme leder er altid forenet med samme Ånd, og deres arbejdsfællesskab resulterer i en unik forening

af fysiske og åndelige energier, af et semifysisk væsen og en åndelig personlighed.

29:1.3 (320.3) De Syv Højeste Styrkeledere er stationeret på det perifere Paradis, hvor deres langsomt cirkulerende tilstedeværelse indikerer, hvor Mesteråndernes kraftfokuserende hovedkvarter befinder sig. Disse styrkeledere fungerer enkeltvis i superuniversernes styrkeenergi-regulering men kollektivt i administrationen af den centrale skabelse. De opererer fra Paradiset men opretholder sig selv som effektive styrkecentre i alle dele af storuniverset.

29:1.4 (320.4) Disse mægtige væsener er de fysiske forfædre til den vældige mængde af styrkecentre og gennem dem, til de fysiske kontrollører, der er spredt ud over de syv superuniverser. Sådanne underordnede fysiske kontrolorganismer er dybest set ensartede, identiske bortset fra den forskellige toning af hvert superunivers-korps. den forskellige toning af hvert superunivers-korps. For at ændre i superuniversets tjeneste, skulle de blot vende tilbage til Paradiset for at blive tonet på ny. Den fysiske skabelse er grundlæggende ensartet i administration.

2. De højeste styrkecentre

29:2.1 (320.5) De Syv Højeste Styrkeledere er ikke individuelt i stand til at reproducere sig, men kollektivt og i samarbejde med de Syv Mesterånder kan de reproducere—skabe—andre væsener som dem

selv, og det gør de. Dette er oprindelsen til de Højeste styrkecentre i storuniverset som fungerer i følgende syv grupper:

- 29:2.2 (320.6) 1. Højeste Centerovervågere.
- 29:2.3 (320.7) 2. Havonacentre.
- 29:2.4 (320.8) 3. Superuniversernes Centre.
- 29:2.5 (320.9) 4. Lokaluniversernes Centre.
- 29:2.6 (320.10) 5. Konstellationernes Centre.
- 29:2.7 (320.11) 6. Systemets Centre.
- 29:2.8 (320.12) 7. Uklassificerede Centre.

29:2.9 (321.1) Disse styrkecentre er sammen med de Højeste Styrkeledere væsener med stor vilje- og handlefrihed. De er alle udstyret med personlighed fra den Tredje Kilde og de fremviser ubestridt viljekapacitet af høj orden. Disse styrende centre i universets styrkesystem er i besiddelse af en udsøgt intelligensbegavelse; de er intellektet i storuniversets styrkesystemet og hemmeligheden bag teknikken til sindets kontrol af hele det enorme netværk af vidtstrakte funktioner hos de Ledende Fysiske Kontrollører og Morontiastyrkens Overvågere.

29:2.10 (321.2) 1. *Højeste Centerovervågere*. Disse syv ligestillede kollegaer til de Syv Højeste Styrkeledere er regulatorerne af energikredsløbenes hovedlinjer i storuniversets. Hver centerovervåger har hovedkvarter i en af de Syv Højeste Udøvers specielle verdener, og de arbejder tæt sammen med disse koordinatorer af anliggender i det generelle univers.

29:2.11 (321.3) De Højeste Styrkeledere og de Højeste Centerovervågere fungerer både som individer og i fællesskab med hensyn til alle kosmiske fænomener under niveauerne for “tyngdekraftsenergi”. Når de handler i fællesskab, er disse fjorten væsener for universets kraft, hvad de syv øverste ledere er for universets generelle anliggender, og hvad de syv mesterånder er for det kosmiske sind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centre*. Før skabelsen af universerne af tid og rum, var der ikke noget behov for styrkecentre i Havona, men lige siden disse fjerntliggende tider har en million fungeret i den centrale skabelse, så hvert center står for overvågningen af et tusinde Havona verdener. Her i det guddommelige univers er der perfektion af energikontrol, en tilstand der ikke eksisterer noget andetsteds. Perfektion af energiregulering er det ultimative mål for alle styrkecentre og fysiske kontrollører af rummet.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniversernes Centre*. På et enormt område i hovedstadssfæren i hvert af de syv superuniverser ligger tusind kraftcentre af tredje orden. Tre strømme af primærenergi, hver og en med ti segregationer, kommer ind til disse styrkecentre, men syv specialiserede og velstyrkede, skønt ufuldkomment kontrolleret, styrkestrømme går ud fra deres sæde for forenede handling. Dette er den elektroniske organisering af universets styrke.

29:2.14 (321.6) Al energi er i kredsløb i Paradisets cyklus, men Universets Styrkeledere *leder* kraft-energiene fra det nedre Paradis, efterhånden som de finder dem modificeret i central- og superuniversernes rumfunktioner, og omdanner og leder disse

energier ind i kanaler for nyttig og konstruktiv anvendelse. Der er en forskel mellem Havona-energi og superuniversernes energier. Et superunivers styrkeladning består af tre energifaser, med hver ti segregationer. Denne trefoldige energiladning spreder sig overalt i storuniversets rum; den er som et vældig bevægende ocean af energi som helt opsluger og bader helt hver af de syv superskabelser.

29:2.15 (321.7) Den elektroniske organisering af universstyrken fungerer i syv faser og udviser varierende reaktion på lokal eller lineær tyngdekraft. Dette syvfoldige kredsløb udgår fra superuniversernes styrkecentre og gennemstrømmer hver superskabelse. Sådanne specialiserede strømme af tid og rum er bestemte og lokaliserede energibevægelse, der er initieret og rettet til specifikke formål, stort set som Golfstrømmen fungerer som et afgrænset fænomen midt i Atlanterhavet.

29:2.16 (321.8) 4. *Lokaluniversets Centre*. I hvert lokalunivers hovedkvarter er et hundred styrkecentre af den fjerde orden stationeret. Deres funktion er at nedtrappe og på anden måde modificere de syv styrkekredsløb, der udgår fra superuniversets hovedkvarter, og dermed gøre dem anvendelige i konstellationernes og systemernes tjeneste. De lokale astronomiske katastrofer i rummet er en stor bekymring for disse styrkecentre; de er engageret i den ordnede afsendelse af effektiv energi til de underordnede konstellationer og systemer. De er til stor hjælp for Skabersønnerne under de senere tider med universets organisation og energimobilisering. Disse centre er i stand til at give intensiverede baner af energi, der er nyttig til interplanetarisk kommunikation

mellem vigtige beboede punkter. En sådan *bane* eller *linje* af energi, nogle gange også kaldet en energisti, er et direkte kredsløb af energi fra et styrkecenter til et andet eller fra en fysisk kontrollør til en anden kontrollør. Det er en individualiseret strøm af styrke og står i kontrast til den udifferentierende energis bevægelse i det frie rum.

29:2.17 (322.1) 5. *Konstellationernes Centre*. Ti af disse levende styrkecentre er stationeret i hver konstellation og fungerer som energiprojektorer til de hundrede underordnede lokalsystemer. Fra disse væsener udgår styrkelinjerne til kommunikation og transport og til at give energi til de levende væsener, som er afhængige af visse former for fysisk energi for at opretholde livet. Men hverken styrkecentre eller de underordnede fysiske kontrollører beskæftiger sig i øvrigt med livet som en funktionel organisation.

29:2.18 (322.2) 6. *Systemernes Centre*. Et Højest Styrkecenter er permanent tildelt til hvert lokalsystem. Disse systemcentre sender styrkekredsløbene til de beboede verdener i tid og rum. De koordinerer de underordnede fysiske kontrollørers aktiviteter og fungerer i øvrigt for at sikre en tilfredsstillende fordeling af styrken i lokalsystemet. Kredsløbsrelæet mellem planeterne afhænger af den perfekte koordinering af visse materielle energier og af den effektive regulering af fysisk styrke.

29:2.19 (322.3) 7. *Uklassificerede Centre*. Det er de centre, der fungerer i særlige lokale situationer, men ikke på de beboede planeter. De individuelle verdener er under ledelse af Ledende Fysiske

Kontrollører og modtager de tilsluttede styrkelinjer, som styrkecentret i deres system udsender. Kun de sfærer, med de mest usædvanlige energiforhold har styrkecentre af syvende orden, der fungerer som universets balancehjul eller energiregulatorer. I alle aktivitetsfase er disse styrkecentre fuldt på højde med dem, der fungerer på de højere kontrolenheder, men ikke ét rumlegeme ud af en million huser en sådan levende styrkeorganisation.

3. Styrkecentrenes domæne

29:3.1 (322.4) De Højeste styrkecentre der er fordelt over superuniverserne tæller, med deres associerede og underordnede, op mod ti milliarder. Og de er alle i perfekt synkronisering og fuldstændig i forbindelse med deres paradiso-forfædre, de Syv Højeste Styrkeledere. Styrkekontrollen af storuniverset er således betroet forvaltning og ledelse af de Syv Mesterånders, skaberne af de Syv Højeste Styrkeledere.

29:3.2 (322.5) De Højeste Styrkeledere og alle deres medarbejdere, assistenter og underordnede er for altid fritaget for at blive indstævnet til, eller udsat for, indblanding fra nogen domstol i rummet; de er heller ikke underlagt den administrative ledelse, hverken af superuniversets regering af Dagenes Ældste eller Skabersønnernes administration i lokaluniverserne.

29:3.3 (323.1) Disse styrkecentre og ledere får deres eksistens af den Uendelige Ånds børn. De er ikke relevante for administrationen af

Guds Sønner, selvom de tilslutter sig Skabersønnerne under de senere epoker af universernes materielle organisation. Men styrkecentre er på en eller anden måde tæt forbundet med det Højeste Væsens kosmiske overkontrol.

29:3.4 (323.2) Styrkecentre og fysiske kontrollører gennemgår ingen træning; de er alle skabt i perfektion og er i sagens natur perfekte i deres handlinger. De går aldrig fra en funktion til en anden, de tjener altid, som de oprindeligt er blevet tildelt. Der er ingen evolution indenfor deres rækker, og det gælder for alle syv divisioner i begge ordener.

29:3.5 (323.3) Uden at have nogen opstigende fortid at vende tilbage til i hukommelsen, leger styrkecentre og fysiske kontrollører aldrig, de er fuldstændig forretningsmæssig i alle deres handlinger. De er altid i tjeneste, der er ingen bestemmelse i den universelle ordning for afbrydelse af de fysiske energilinjer; aldrig kan disse væsener for blot en brøkdel af et sekund opgive overvågningen af energikredsløbene i tid og rum.

29:3.6 (323.4) Styrkeledere, centre og kontrollører har intet at gøre med noget andet i skabelsen end styrke, materiel eller semifysisk energi; de skaber den ikke, men de modificerer, manipulerer og dirigerer den. De har heller ikke noget som helst at gøre med fysisk tyngdekraft, bortset fra at modstå dens tiltrækningskraft. Deres forhold til tyngdekraften er fuldstændig negativt.

29:3.7 (323.5) Styrkecentre anvender enorme mekanismer og koordineringer af materiel orden i forbindelse med de levende

mekanismer i de forskellige adskilte energikoncentrationer. Hvert individuelt styrkecenter består af præcis en million enheder for funktionel kontrol, og disse energimodificerende enheder er ikke stationære, ligesom de vitale organer i menneskets fysiske krop er det, disse “vitale organer” for styrkeregulering er mobile og virkelige kalejdoskopiske i associative muligheder.

29:3.8 (323.6) Det er fuldstændig over min evne at forklare den måde, hvorpå disse levende væsener omfatter manipulation og regulering af hovedkredsløbene i universets energi. At påtage sig at informere dig yderligere om størrelsen og funktionen af disse gigantiske og næsten perfekt effektive styrkecentres størrelse og funktion, ville kun øge jeres forvirring og forundring. De er både levende og “personlige”, men de ligger udover jeres opfattelsesevne.

29:3.9 (323.7) Uden for Havona fungerer de Højeste Styrkecentre kun på specielt konstruerede (arkitektoniske) sfærer eller på andre egnede konstituerede rumlegemer. De arkitektoniske verdener er konstrueret således, at de levende styrkecentre kan fungere som selektive omskifttere til at dirigere, modificere og koncentrere rummets, når de strømmer ind over disse sfærer. De kunne ikke fungere sådan på en almindelig evolutionær sol eller planet. Visse grupper beskæftiger sig også med opvarmning og andre materielle fornødenheder i disse særlige hovedkvartersverdener. Og selvom det ligger uden for rammerne af Urantias viden, kan jeg sige, at disse ordener af levende styrkepersonligheder har meget at gøre med fordelingen af det lys, der skinner uden varme. De frembringer ikke

dette fænomen, men de beskæftiger sig med dets udbredelse og retning.

29:3.10 (323.8) Styrkecentre og deres underordnede kontrollører er tildelt arbejdet med alle de fysiske energier i det organiserede rum. De arbejder med de tre basisstrømme på ti energier hver. Det er energiladningen af organiseret rum; og organiseret rum er deres domæne. Universets Styrkeledere har intet som helst at gøre med deisse enorme styrkehandlinger, som nu finder sted uden for de nuværende grænser for de syv superuniverser.

29:3.11 (324.1) Styrkecentre og kontrollørerne udøver kun perfekt kontrol over syv af de ti former for energi, der er indeholdt i hver grundlæggende universstrøm; de former, der helt eller delvist er undtaget fra deres kontrol, må repræsentere de uforudsigelige områder af energimanifestation domineret af den Egenskabsløse Absolutte. Hvis de udøver en indflydelse på denne Absolutts urkræfter, kender vi ikke til sådanne funktioner, selv om der er nogle små tegn, der berettiger den opfattelse, at visse af de fysiske kontrollører undertiden automatisk reagerer på visse impulser fra den Universelle Absolutte.

29:3.12 (324.2) Disse levende styrkemekanismer er ikke bevidst relateret til mesteruniversets energioverkontrol af den Egenskabsløse Absolutte, men vi antager, at deres hele og næsten perfekte plan for styrkeretning på en eller anden ukendt måde er underordnet denne supertyngdekrafts tilstedeværelse. I enhver lokal energisituation udøver centrene og kontrollørerne næsten overherredømme, men de

er altid bevidste om superenergiens tilstedeværelse og den ugenkendelige ydeevne af den Egenskabsløse Absolutte.

4. De ledende fysiske kontrollører

29:4.1 (324.3) Disse væsener er de Højeste Styrkecentres mobile underordnede. De fysiske kontrollører er udstyret med evner til individualitetsmetamorfose af en sådan karakter at de kan engagere sig i en bemærkelsesværdig variation af autotransport, idet de er i stand til at krydse det lokale rum med hastigheder, der nærmer sig de Enlige Budbringers hastighed. Men som alle andre rumrejsende kræver de hjælp fra både deres kollegaer og visse andre typer af væsener for at overvinde tyngdekraftens virkning og inertiens modstand, når de afrejse fra en materiel sfære.

29:4.2 (324.4) De Ledende Fysiske kontrollører tjener overalt i storuniverset. De styres direkte fra Paradiset af de Syv Højeste Styrkeledere så langt som til superuniversernes hovedkvarter; herfra ledes og distribueres de af Ligevægtens Råd, de høje styrkekommissærer udsendt af de Syv Mesterånder fra de Tilknyttende Ledende Kraftorganisatorers personale. Disse høje kommissærer er bemyndiget til at fortolke aflæsningerne og registreringerne af de ledende frandalaker, de levende instrumenter, som indikerer styrketrykket og energiladningen af et helt superunivers.

29:4.3 (324.5) Mens Paradisguddommenes tilstedeværelse omkranser hele storuniverset og suser rundt i evighedens cirkel, er indflydelse fra enhver af de Syv Mesterånder begrænset til et enkelt superunivers. Der er en tydelig segregering af energi og en adskillelse af styrkekredsløbene mellem hver af de syv superskabelser, derfor må individualiserede kontrolmetoder anvendes.

29:4.4 (324.6) De Ledende Fysiske Kontrollører er det direkte afkom af de Højeste Styrkecentre og deres antal inkluderer følgende

- 29:4.5 (324.7) 1. Tilknyttende Styrkeledere.
- 29:4.6 (324.8) 2. Mekaniske Kontrollører.
- 29:4.7 (324.9) 3. Energiomformere.
- 29:4.8 (325.1) 4. Energioverførere.
- 29:4.9 (325.2) 5. Første gradens Tilknyttede.
- 29:4.10 (325.3) 6. Anden gradens Adskillere.
- 29:4.11 (325.4) 7. Frandalankerne og Kronoldekerne.

29:4.12 (325.5) Ikke alle af disse ordener er personer i den forstand, at de besidder individuelle evner til at vælge. I sær de sidste fire synes at være helt automatiske og mekaniske i deres respons på impulser fra deres overordnede og i deres reaktion på eksisterende energiforhold. Men selvom en sådan respons virker helt mekaniske, er den det ikke; de kan synes at være automater, men de afslører alle intelligensens differentielle funktion.

29:4.13 (325.6) Personlighed er ikke nødvendigvis en følge af sindet. Sindet kan tænke, selv når det er frataget enhver valgmulighed, som

hos mange af de lavere dyretyper og hos visse af disse underordnede fysiske kontrollører. Mange af disse mere automatiske regulatorer af fysisk styrke er ikke personer i nogen af begrebets betydninger. De er ikke udstyret med vilje og uafhængig beslutningsevne, da de er helt underlagt den mekaniske fuldkommenhed i designet til de opgaver, de er tildelt. Ikke desto mindre er de alle yderst intelligente væsener.

29:4.14 (325.7) De fysiske kontrollanter er hovedsageligt beskæftiget med at justere grundenergier, der ikke er opdaget på Urantia. Disse ukendte energier er meget vigtige for det interplanetariske transportsystem og for visse kommunikationsteknikker. Når vi lægger energilinjer med det formål at formidle lydækvivalenter eller udvide synet, bliver disse uopdagede former for energi udnyttet af de levende fysiske kontrollører og deres medarbejdere. Disse samme energier bliver også lejlighedsvis brugt af mellemvæsnerne i deres rutinearbejde.

29:4.15 (325.8) 1. *Tilknyttende Styrkeledere*. Disse vidunderlige effektive væsener er betroet tildelingen og udsendelsen af alle ordrer fra de Ledende Fysiske Kontrollører i overensstemmelse med de stadig skiftende behov i rigernes konstant skiftende energistatus. De store reserver af fysiske kontrollanter opretholdes på de mindre sektors hovedkvartersverdener, og fra disse koncentrationspunkter sendes de med jævne mellemrum af de tilknyttende styrkeledere til universernes, konstellationerne og systemerne hovedkvarterer, og til de enkelte planeter. Når de fysiske kontrollanter er udstationeret på denne måde, er de midlertidigt underlagt klasserne fra de mæglende kommissioners guddommelige udøvere, men i øvrigt er de kun

ansvarlig overfor deres tilknyttende ledere og overfor de Højeste Styrkecentre.

29:4.16 (325.9) Tre millioner tilknyttende styrkeledere er tildelt til hver af Orvontons mindre sektorer, hvilket udgør i alt tre milliarder af disse utroligt alsidige væsener i hvert superunivers. Deres egne reserver opretholdes på de samme mindre sektorerverdener, hvor de også fungerer som instruktører for alle, der studerer videnskaben om teknikkerne til intelligent energikontrol og transmutation.

29:4.17 (325.10) Disse ledere veksler mellem perioder med udøvende tjeneste i de mindre sektorer og lige så lange perioder af inspektionstjeneste i rumområderne. Mindst én fungerende inspektør er altid til stede i hvert lokalsystem og har sit hovedkvarter på hovedstadssfære. De holder hele den vældige enorme samling af levende energi i harmonisk synkronisering.

29:4.18 (325.11) 2. *Mekaniske Kontrollører*. Disse er overordentlig alsidige og mobile assistenter til de tilknyttende styrkeledere. Billioner og atter billioner af dem er forordnet i Ensa, jeres mindre sektor. Disse væsener kaldes mekaniske kontrollører, fordi de er så fuldstændigt domineret af deres overordnede, så fuldt underordnede de tilknyttende styrkeleders vilje. Ikke desto mindre er de selv meget intelligente, og deres arbejde udføres dygtigt, selvom det er mekanisk og nøgternt i sin natur.

29:4.19 (326.1) Af alle de Ledende Fysiske kontrollører, der er tildelt de beboede verdener, er de mekaniske kontrollører uden tvivl de mest kraftfulde. Da de er i besiddelse af en levende kilde af antityngdekraft, eder overgår alle andre væseners, og hver enkelt

kontrollør har en tyngdekraftsmodstand, der kun overgås af enorme sfærer, der roterer med enorm hastighed. Ti af disse kontrollører er nu stationeret på Urantia, og en af deres vigtigste planetariske aktiviteter er at lette afrejsen af serafiske transportere. Når de fungerer på denne måde, handler alle ti mekaniske kontrollører i samklang, mens et batteri på tusinde energioverførere giver det indledende momentum for den serafiske afgang.

29:4.20 (326.2) De mekaniske kontrollører er kompetente til at retningsbestemme energistrømmen og til at afhjælpe dens koncentration i de specialiserede strømme og kredsløb. Disse mægtige væsener har meget at gøre med adskillelsen, retningsbestemmelsen, og intensivering af de fysiske energier og med udligningen af trykket i de interplanetariske kredsløb. De er eksperter i manipulation af enogtyve af rummets tredive fysiske energier, som udgør kraftladningen af et superunivers. De er også i stand til at udrette meget i retning af styring og kontrol af seks af de ni mere subtile former af fysiske energi. Ved at placere disse kontrollører i det rette teknisk forhold til hinanden og til visse af styrkecentre, kan de tilknyttende styrkeledere foretage utrolige ændringer i styrkejustering og energikontrol.

29:4.21 (326.3) De Ledende Fysiske Kontrollører fungerer ofte i batterier af hundrede, tusinde og endda i millioner, og ved at variere deres positioner og formationer er de i stand til at udøve energikontrol i en kollektiv såvel som en individuel kapacitet. Efterhånden som kravene varierer kan de optrappe og accelerere energimængden og bevægelsen eller tilbageholde, kondensere og forsinke

energistrømmene. De påvirker energi og styrketransformationer på samme måde, som såkaldte katalytiske midler forstærker kemiske reaktioner. De fungerer ved iboende evner og i samarbejde med de Højeste Styrkecentre.

29:4.22 (326.4) 3. *Energitransformatorerne*. Antallet af disse væsener i et superunivers er utroligt. Der er næsten en million alene i Satania, og den sædvanlige kvote er hundrede for hver beboet verden.

29:4.23 (326.5) Energitransformatorerne er den fælles skabelse de Syv Højeste Styrkeleders og de Syv Centertilsynsførende. De er blandt de mere personlige ordener af fysiske kontrollører, og undtagen når en tilknyttende styrkeledere er til stede på en beboet verden, har transformatorerne i kommandoen. De er planetariske inspektører af alle afgående serafiske transportere. Alle klasser af himmelsk liv kan udnytte de mindre personlige klasser af fysiske overvågere kun i forbindelse med de mere personlige klasser som de tilknyttende ledere og energitransformatorer repræsenterer.

29:4.24 (326.6) Disse transformatorer er kraftfulde og effektive levende kontakter, der er i stand til at disponere sig selv for eller imod en given styrkedisposition eller retningsbestemmelse. De er også dygtige i deres anstrengelser på at isolere planeterne mod de kraftige energistrømme, som passerer mellem gigantiske planetariske og stjernemæssige naboer. Deres energitransmuterende egenskaber gør dem yderst anvendelige i den vigtige opgave med at opretholde den universelle energibalance eller styrkeligevægt. På et tidspunkt ser de ud til at forbruge eller lagre energi; på andre tidspunkter ser de ud til at udstråle eller frigive energi. Transformatorerne er i stand til at øge

eller mindske “lager-batteri” potentialet i de levende og døde energier i deres respektive riger. Men de beskæftiger sig kun med fysiske og semimaterielle energier, de fungerer ikke direkte i livets domæne, og de ændrer heller ikke de levende væseners former.

29:4.25 (327.1) I nogle henseende er energitransformatorerne de mest bemærkelsesværdige og gådefulde af alle semimaterielle levende væsener. De er på en eller anden ukendt måde fysisk differentierede, og ved at variere deres forbindelsesforhold er de i stand til at udøve en dybtgående indflydelse på den energi, der passerer gennem deres tilknyttede tilstedeværelse. Status for de fysiske riger ser ud til at gennemgå en transformation under deres dygtige manipulation. *De kan og ændrer den fysiske form af rummets energier.* Med hjælp fra deres medkontrollører er de faktisk i stand til at ændre form og potentiale for syvogtyve af de tredive fysiske energier i superuniversets styrkeladning. At tre af disse energier er uden for deres kontrol beviser, at de ikke er instrumentaliteter af det Egenskabsløse Absolutte.

29:4.26 (327.2) De resterende fire grupper af Ledende Fysiske Kontrollører er næppe personer indenfor en acceptabel definition af dette ord. Disse sendere, forenere, adskillere og frandalanker er helt automatiske i deres reaktioner; ikke desto mindre er de i enhver forstand intelligente. Vi er stærkt begrænset i vores viden om disse vidunderlige entiteter, fordi vi ikke kan kommunikere med dem. De ser ud til at forstå rigets sprog, men de kan ikke kommunikere med

os. De ser ud til at være fuldt ud i stand til at modtage vores kommunikation, men de er ret magtesløse til at svare.

29:4.27 (327.3) 4. *Energioverførere*. Disse væsener fungerer hovedsagelig, men ikke kun, i en intraplanetarisk sammenhæng. De er vidunderlige formidlere af energi, som den manifesteres i de individuelle verdener.

29:4.28 (327.4) Når energi skal omdirigeres til et nyt kredsløb, placerer overførerne sig i en linje langs den ønskede energibane, og i kraft af deres unikke egenskaber for energitiltrækning kan de faktisk fremkalde en øget energistrøm i den ønskede retning. Det gør de lige så bogstaveligt, som visse metalliske kredsløb retningsbestemmer strømmen af visse former for elektrisk energi, og de er levende superledere for mere en halvdelen af de tredive former for fysisk energi.

29:4.29 (327.5) Overførerne danner dygtige forbindelser, som er effektive til at genoprette aftagende strømme af specialiseret energi, der passerer fra en planet til en anden og fra station til station på en individuel planet. De kan registrere strømme, som er alt for svage til at blive genkendt af nogen anden type levende væsener, og de kan forstærke disse energier, så det ledsagende budskab bliver perfekt forståeligt. Deres tjenester er uvurderlige for modtagerne af udsendelserne.

29:4.30 (327.6) Energioverførere kan fungere med hensyn til alle former for kommunikerbar opfattelse; de kan gøre en fjerntliggende scene “synlig” så vel som en fjern lyd “hørbar”. De leverer nød

kommunikationlinjerne for i lokalsystemerne og på de enkelte planeter. Disse tjenester må anvendes af stort set alle skabte væsener for kommunikationsformål udenfor de regulære etablerede kredsløb.

29:4.31 (327.7) Disse væsener er sammen med energiomformerne uundværlig for opretholdelsen af den dødelige eksistens på de verdener, der har en forarmet atmosfære, og de er en integrerede del af livets teknik på planeter for væsener som ikke er åndende.

29:4.32 (328.1) 5. *Første gradens Forenere*. Disse interessante og uvurderlige enheder er mesterlige energikonservatorer og-vogtere. Ligesom en plante lagrer sollys, lagrer disse levende organismer energi i tider med plusmanifestationer. De arbejder i en gigantisk skala og omdanner rummets energier til en fysisk form ukendt på Urantia. De er også i stand til at videreføre disse transformationer til det punkt, hvor der produceres noget af den materielle tilværelses primitive enheder. Disse væsener handler simpelthen ved deres tilstedeværelse. De bliver på ingen måde udmattede eller udtømte af denne funktion; de fungerer som levende katalysatorer.

29:4.33 (328.2) Under perioder af energiunderskud er de berettigede til at frigive disse akkumulerede energier. Men jeres viden om energi og materie er ikke tilstrækkelig avanceret for en god forklaring om teknikken i denne fase af deres arbejde. De arbejder altid i overensstemmelse med de universelle lov, og de håndterer og manipulerer atomer, elektroner og ultimatoner meget lig den måde hvorpå i håndtere justerbar skrifttyper ved trykning for at få de samme alfabetiske symboler til at fortælle vidt forskellige historier.

29:4.34 (328.3) Forenerne er den første gruppe af liv, der dukker op på en organiserende materiel sfære, og de kan fungere ved fysiske temperaturer, som du ville betragte som fuldstændig uforenelige med eksistensen af levende væsener. De repræsenterer en orden af liv, som simpelthen ligger uden for den menneskelige forestillingsevne. Sammen med deres medarbejdere, adskillerne, er de de mest slaviske af alle intelligente væsener.

29:4.35 (328.4) 6. *Anden gradens Adskillere*. Sammenlignet med første gradens forenere er disse væsener med enorm antityngdekraftsbegavelse de omvendte arbejdere. Der er aldrig nogen fare for, at de specielle eller modificerede former af fysisk energi i de lokale verdener eller lokalsystemer skulle blive udtømt, for disse levende organisationer er udstyret med den unikke kraft til at udvikle ubegrænset forsyning af energi. De beskæftiger sig hovedsageligt med udviklingen af en form for energi, som næppe kendes på Urantia fra en form for stof, som er endnu mindre kendt. De er virkelig rummets alkymister og tidens vidundere. Men i alle de vidundere, de udfører, overtræder de aldrig mandaterne for Kosmisk Overhøjhed.

29:4.36 (328.5) 7. *Frandalankerne*. Disse væsener er den fælles skabelse af alle tre ordener af energikontrollvæsener: de primære og sekundære kraftorganisatorer og styrkelederne. Frandalankerne er de talrigeste af alle Ledende Fysiske Kontrollører; det antagelige, at de fungerer i Satania ligger udenfor jeres numeriske koncept. De er stationeret i alle beboede verdener og er altid knyttet til de højere

ordener af fysiske kontrollører. De fungerer i flæng i central- og superuniverserne og i de ydre rumdomæner.

29:4.37 (328.6) Frandalankerne er skabt i tredive divisioner, en for hver form af grundlæggende universkraft, og de fungerer udelukkende som levende og automatiske tilstedeværelses- tryk og hastighedsmålere. Disse levende barometre beskæftiget sig udelukkende med den automatiske og ufejlbarlige registrering af status for alle former af kraft-energi. De er for det fysiske univers, hvad den enorme reflektionsmekanisme er for det sindsrættende univers. De frandalanker, der registrerer tid ud over kvantitativ og kvalitativ energitilstedeværelse, kaldes *kronoldeker*.

29:4.38 (328.7) Jeg erkender, at frandalankerne er intelligente, men jeg kan ikke klassificere dem som andet end levende maskiner. Omtrent den eneste måde, jeg kan hjælpe dig med at forstå disse levende mekanismer, er ved at sammenligne dem med dine egne mekaniske apparater, som fungerer med en præcision og en nøjagtighed som næsten virker intelligent. Hvis I ville forestille jer disse væsener, anvend da jeres fantasi, så langt, at I indser at vi i storuniverset faktisk har intelligente og *levende* mekanismer (væsener, enheder) som kan udføre mere komplicerede opgaver, involverer mere forbløffende beregninger, med endnu større finfølelse og nøjagtighed, selv med ultimativ præcision.

5. De ledende kraftorganisatorer

29:5.1 (329.1) Kraftorganisatorerne er bosiddende på Paradiset, men de fungerer overalt i mesteruniverset, især i det uorganiserede rums domæner. Disse specielle væsener er hverken skabere eller skabninger, og de omfatter to store tjenestedivisioner:

29:5.2 (329.2) 1. Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer.

29:5.3 (329.3) 2. Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer.

29:5.4 (329.4) Disse to mægtige ordener af urkraftens manipulatorer arbejder udelukkende under overopsyn af Mesteruniversets Arkitekter, og på nuværende tidspunkt fungerer de ikke i stor udstrækning indenfor storuniversets grænser.

29:5.5 (329.5) Første gradens Ledende Kraftorganisatorer er manipulatorerne af den oprindelige eller basale rumkræfter i den Egenskabsløse Absolutte; de er skabere af stjernetaåger. De er de levende igangsættere af rummets energicyklonerne og de tidlige organisatorer og retningsgivere af disse gigantiske manifestationer. Disse kraftorganisatorer omdanner *urkraft* (præ-energi som ikke reagerer på Paradisets direkte tyngdekraft) til primær eller *kraftfuld energi*, energi, der transmutterer fra den Egenskabsløse Absoluttets eksklusive greb til Paradisøens tyngdekraftsgreb. De efterfølges derefter af de tilknyttende kraftorganisatorer, som fortsætter processen med energitransmutation fra det primære til det sekundære eller *tyngdekraftsenergi* stadiet.

29:5.6 (329.6) Ved færdiggørelsen af planerne for skabelsen af et lokalunivers, hvilket signaleres ved ankomsten af en Skabersøn, viger de Tilknyttende Ledende Kraftorganisatorer for de ordrerne fra styrkeledere, der virker indenfor superuniverset for det omhandlende astronomiske område. Men i fraværet af sådanne planer fortsætter de tilknyttende kraftorganisatorer på ubestemt tid med at have ansvaret for disse materielle skabelser, selv som de nu opererer i det ydre rum.

29:5.7 (329.7) De Ledende Kraftorganisatorer modstår temperaturer og fungerer under fysiske forhold, som ville være utålelige selv for Orvontons alsidige styrkecentre og fysiske kontrollører. De eneste andre typer af åbenbarede væsener, der er i stand til at fungere i disse riger i det ydre rum, er de Enlige Budbringere og de Inspirerende Treenighedsånder.

29:5.8 (329.8) [Sponsoreret af en Universel Censor handlende med autoritet af Dagenes Ældste fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 29](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 31](#) >>

Kapitel 30

Personligheder I Storuniverset

30:0.1 (330.1) DE PERSONLIGHEDER og andet- end-personlige væsener, der nu fungerer i Paradiset og i storuniverset, udgør et næsten ubegrænset antal levende væsener. Selv antallet af hovedordener- og typer ville overgå den menneskelige fantasi, for slet ikke at tale om de utallige undertyper og variationer. Det er dog ønskeligt, at præsentere noget om to grundlæggende klassifikationer af levende væsener—et forslag til Paradis-klassifikationen og en forkortelse af Uversas personlighedsregistrer.

30:0.2 (330.2) Det er ikke muligt at formulere omfattende og helt sammenhængende klassifikationer af personlighederne i storuniverset, fordi *alle* grupper ikke er åbenbaret. Det ville kræve talrige yderligere kapitler for at dække den yderligere åbenbaring, der kræves for systematisk at klassificere alle grupper. En sådan begrebsmæssig udvidelse ville næppe være ønskværdig, da den vil fratage de tænkende dødelige i de næste tusinde år den stimulans til

kreativ spekulation, som disse delvist åbenbarede begreber giver. Det er bedst, at mennesket ikke får en overåbenbaring; det kvæler fantasien.

1. Paradisets klassifikation af levende væsener

30:1.1 (330.3) Levende væsener klassificeres i Paradiset i overensstemmelse med deres iboende og opnået forhold til Paradisguddommene. Under de store forsamlinger i central- og superuniverserne bliver de tilstedeværende ofte grupperet i overensstemmelse med oprindelse; de af treenig oprindelse eller af treenighedsopnåelse; dem med dobbelt oprindelse og dem med enkelt oprindelse. Det er svært at fortolke Paradisets klassifikation af levende væsener for det dødelige sind, men vi er bemyndiget til at præsentere følgende:

30:1.2 (330.4) I. *VÆSENER MED TREENIGE OPRINDELSE*. Væsener skabt af alle tre Paradisguddomme, enten sammen eller i egenskab af Treenigheden, samt de Treeniges Korps, hvilken betegnelse angiver alle grupper af treenigede væsener åbenbarede og uåbenbarede.

30:1.3 (330.5) A. *De Højeste Ånder*.

30:1.4 (330.6) 1. De Syv Mesterånder.

30:1.5 (330.7) 2. De Syv Højeste Udøvere.

30:1.6 (330.8) 3. De Syv Ordener af Reflekterende Ånder.

30:1.7 (330.9) B. *Treenighedens Stationære Sønner.*

30:1.8 (330.10) 1. Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder.

30:1.9 (330.11) 2. Dagenes Evige.

30:1.10 (330.12) 3. Dagenes Ældste.

30:1.11 (330.13) 4. Dagenes Fuldkomne.

30:1.12 (331.1) 5. Dagenes Yngste.

30:1.13 (331.2) 6. Dagenes Forenede.

30:1.14 (331.3) 7. Dagenes Trofaste.

30:1.15 (331.4) 8. Visdommens Fuldkomne.

30:1.16 (331.5) 9. Guddommelige Rådgivere.

30:1.17 (331.6) 10. Universelle Censorer.

30:1.18 (331.7) C. *Væsener med Treenighedsoprindelse og Treenigede Væsener.*

30:1.19 (331.8) 1. Treenighedens Lærersønner.

30:1.20 (331.9) 2. Inspirerende Treenighedsånder.

30:1.21 (331.10) 3. Indfødte Havonaer.

30:1.22 (331.11) 4. Paradisets Medborgere.

30:1.23 (331.12) 5. Uåbenbarede Væsener med Treenighedsoprindelse.

30:1.24 (331.13) 6. Uåbenbarede Guddoms Treenigede Væsener.

30:1.25 (331.14) 7. Opnåelsens Treenigede Sønner.

30:1.26 (331.15) 8. Udvalgelsens Treenigede Sønner.

30:1.27 (331.16) 9. Perfektionens Treenigede Sønner.

30:1.28 (331.17)

10. Skabte Treenigede Sønner.

30:1.29 (331.18)

II. *VÆSENER MED DOBBELT OPRINDELSE*. Dem, der har oprindelse i to af Paradisguderne eller på anden måde er skabt af to væsener, der direkte eller indirekte nedstammer fra Paradisguderne.

30:1.30 (331.19)

A. *De Nedstigende Ordener*.

30:1.31 (331.20)

1. Skabersønnerne.

30:1.32 (331.21)

2. Administratorsønnerne.

30:1.33 (331.22)

3. De Klare Morgenstjerner.

30:1.34 (331.23)

4. Melkisedekske Fædre

30:1.35 (331.24)

5. Melkisedekerne.

30:1.36 (331.25)

6. Vorondadekerne.

30:1.37 (331.26)

7. Lanonandekerne.

30:1.38 (331.27)

8. De Lysende Aftenstjerner.

30:1.39 (331.28)

9. Ærkeenglene.

30:1.40 (331.29)

10. Livsbærerne.

30:1.41 (331.30)

11. De Uåbenbarede Universmedhjælpere.

30:1.42 (331.31)

12. Guds Uåbenbarede Sønner.

30:1.43 (331.32)

B. *De Stationære Ordener*.

30:1.44 (331.33)

1. Abandonterne.

30:1.45 (331.34)

2. Susatia.

30:1.46 (331.35)

3. Univitatia.

30:1.47 (331.36)

4. Spironga.

30:1.48 (331.37) 5. De Uåbenbarede Væsener med Dobbelt Oprindelse.

30:1.49 (331.38) C. *De Opstigende Ordener.*

30:1.50 (331.39) 1. De Retterfusionerede Dødelige.

30:1.51 (331.40) 2. De Sønfusionerede Dødelige.

30:1.52 (331.41) 3. De Åndefusionerede Dødelige.

30:1.53 (331.42) 4. De Overførte Mellemvæsener.

30:1.54 (331.43) 5. De Uåbenbarede Opstigende.

30:1.55 (332.1) III. *VÆSENER MED ENKELT OPRINDELSE.* De, der stammer fra en af Paradisguderne eller på anden måde er skabt af et hvilket som helst væsen af direkte eller indirekte afstamning fra Paradisguderne.

30:1.56 (332.2) A. *De Højeste Ånder.*

30:1.57 (332.3) 1. Tyngdekraftsbudbringerne.

30:1.58 (332.4) 2. Havonakredsløbenes Syv Ånder.

30:1.59 (332.5) 3. Havonakredsløbenes Tolvfoldige Bistående.

30:1.60 (332.6) 4. De Reflekterende Billedhjælpere.

30:1.61 (332.7) 5. Universernes Moderånder.

30:1.62 (332.8) 6. De Syvfoldige Bistående Sindsånder.

30:1.63 (332.9) 7. De Uåbenbarede Væsener med Guddomsoprindelse.

30:1.64 (332.10) B. *De Opstigende Klasser.*

30:1.65 (332.11) 1. Personaliserede Rettere.

30:1.66 (332.12) 2. Opstigende Materielle Sønner.

30:1.67 (332.13) 3. Evolutionære Serafer.

30:1.68 (332.14) 4. Evolutionære Keruber.

30:1.69 (332.15) 5. Uåbenbarede Opstigende.

30:1.70 (332.16) C. *Den Uendelige Ånds Familie.*

30:1.71 (332.17) 1. De Enlige Budbringere.

30:1.72 (332.18) 2. Universernes Kredsløbs Overvågere.

30:1.73 (332.19) 3. Folketællingslederne.

30:1.74 (332.20) 4. Den Uendelige Ånds Personlige Hjælpere.

30:1.75 (332.21) 5. Tilknyttende Inspektører.

30:1.76 (332.22) 6. Forordnede Vagter.

30:1.77 (332.23) 7. De Graduerede Vejledere.

30:1.78 (332.24) 8. Havona servitalerne.

30:1.79 (332.25) 9. De Universelle Mæglere.

30:1.80 (332.26) 10. Morontialedsagerne.

30:1.81 (332.27) 11. Supernaferne.

30:1.82 (332.28) 12. Sekonaferne.

30:1.83 (332.29) 13. Tertiaferne.

30:1.84 (332.30) 14. Omniaferne.

30:1.85 (332.31) 15. Seraferne.

30:1.86 (332.32) 16. Keruberne og Sanoberne.

30:1.87 (332.33) 17. De Uåbenbarede Væsener med Åndeoprindelse.

30:1.88 (332.34) 18. De Syv Højeste Styrkeledere.

30:1.89 (332.35) 19. De Højeste Styrkecentre.

30:1.90 (332.36)

20. De Ledende Fysiske Kontrollører.

30:1.91 (332.37)

21. Morontiastyrkens Tilsynsførende.

30:1.92 (332.38)

IV. *EVENTUEREREDE TRANSCENDENTALE VÆSENER.*

I Paradis findes der en vældig skarer af transcendentale væsener, hvis oprindelse normalt ikke afsløres for tidens og rummets universer, før de er etableret i lys og liv. Disse transcendentale væsener er hverken skabere eller skabninger; de er de *eventuerede* børn af guddommelighed, ultimativitet og evighed. Disse “eventuatorer” er hverken endelige eller uendelige—de er *absonite*; og absonithed er hverken uendelighed eller absolutthed.

30:1.93 (333.1)

Disse uskabte ikke-skabere er altid loyale over for Paradistreenigheden og lydige over for den Ultimative. De findes på fire ultimative niveauer af personlighedsaktivitet, og er funktionelle på de syv absonite niveauer i tolv store divisioner, der består af tusinde større arbejdsgrupper med syv klasser i hver. Disse eventuerede væsener omfatter følgende ordener:

30:1.94 (333.2)

1. Mesteruniversets Arkitekter.

30:1.95 (333.3)

2. Transcendentale Registratorer.

30:1.96 (333.4)

3. Andre Transcendentaler.

30:1.97 (333.5)

4. Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer.

30:1.98 (333.6)

5. Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer.

30:1.99 (333.7) Gud, som en superperson, eventuerer; Gud, som person, skaber; Gud som en præperson, fragmenterer; og et sådan Retterfragment af ham selv udvikler åndesjælen på det materielle og dødelige sind i overensstemmelse med det frie valg af personligheden, som er blevet skænket til en sådan dødeligt skabning ved Guds forældrehandling som en Far.

30:1.100 (333.8) V. GUDDOMMENS FRAGMENTEREDE ENHEDER.

Denne orden af levende eksistens, med oprindelse i den Universelle Fader, er bedst repræsenteret ved Tankeretterne, selvom disse entiteter på ingen måde er de eneste fragmenteringer af den førpersonlige virkelighed i den Første Kilde og Center. Funktionerne af de andet end Retter-fragmenter er mangfoldige og lidet kendte. Fusion med en Retter eller med et andet sådan fragment gør den skabte til et *Faderfusioneret væsen*.

30:1.101 (333.9) Fragmenteringerne af den Tredje Kildes og Centers præ-sindsånd, selvom de næppe kan sammenlignes med Faderfragmentet, bør i denne sammenhæng nævnes. Sådanne entiteter adskiller sig meget fra Rettere; de opholder sig ikke som sådan på Spiritington; og de krydser heller ikke som sådan sind-tyngdekraftkredsløbene; de bor heller ikke i dødelige skabninger under livet i kødet. De er ikke præpersonlige i den forstand, som Retterne er det, men sådanne fragmenter af præ-sindsånd er skænket til visse af de overlevende dødelige, og fusionen med dem gør dem til *Åndefusionerede dødelige* i modsætning til Retterfusionerede dødelige.

30:1.102 (333.10) Endnu sværere at beskrive er Skabersønnens individualiserede ånd, hvis forening med den gør skabningen til en *Søn-fusioneret dødelig*. Og der er yderligere andre fragmenteringer af Guddommen.

30:1.103 (333.11) VI. *OVERPERSONLIGE VÆSENER*. Der er et stort væld af andre end personlige væsener af guddommelig oprindelse og af mangfoldige tjeneste i universernes univers. Visse af disse væsener bor i Sønnens paradisverdener; andre, som den Evige Søn, træffes andre steder. De er for det meste ikke nævnt i disse beretninger, og det ville være ganske nytteløst at forsøge at beskrive dem for *personlige* skabninger.

30:1.104 (333.12) VII. *UKLASSIFICEREDE OG UÅBENBAREDE KLASSE*. Under indeværende universtidsalder er det ikke muligt at placere alle væsener, personlige eller på anden måde, inden for klassifikationen, der vedrører den nuværende universtidsalder; heller ikke alle sådanne kategorier er blevet åbenbaret i disse beretninger; derfor er talrige ordener udeladt fra disse lister. Betänk følgende:

30:1.105 (333.13) Universskæbnes Fuldbyrder.

30:1.106 (333.14) Den Ultimatives Egenskabsbestemte Stedfortrædere.

30:1.107 (334.1) Den Højestes Egenskabsløse Tilsynsførende.

30:1.108 (334.2) Dagenes Ældstes Uåbenbarede Skabende Repræsentanter.

30:1.109 (334.3) Majeston i Paradiset.

30:1.110 (334.4) Majestons Unavngivne Reflektivator Forbindelse.

30:1.111 (334.5) Lokaluniversernes Midsonit-ordener.

30:1.112 (334.6) Det er ikke nødvendigt at tillægge det nogen særlig betydning, at disse ordener er opført sammen, bortset fra at ingen af dem optræder i Paradisets klassifikation, som den er åbenbaret heri. Dette er de få uklassificerede; I mangler stadig at lære om de mange uåbenbarede.

30:1.113 (334.7) Der er ånder; åndelige entiteter, åndelige tilstedeværelser, personlige ånder, præpersonlige ånder, superpersonlige ånder, åndelige eksistenser, åndelige personligheder—men hverken dødeligt sprog eller dødeligt intellekt er dækkende. Vi kan dog sige, at der ikke findes personligheder af “rent sind”, ingen entitet har personlighed medmindre det er udstyret med det af Gud, som er ånd. Enhver sindsenhed, der ikke er forbundet med hverken åndelig eller fysisk energi, er ikke en personlighed. Men på samme måde som der er åndspersonligheder, der har sind, så er der sindspersonligheder, som har ånd. Majeston og hans medarbejdere er en ganske god illustration af sindsdominerede væsener, men der findes bedre illustrationer af denne type af personlighed, som er ukendt for jer. Der findes endda hele uåbenbarede ordener af sådanne *sindspersonligheder*, men de er altid forbundet med ånd. Visse andre uåbenbarede væsener er, hvad man kunne kalde *sindspersonligheder og fysiske energipersonligheder*. Denne type væsen reagerer ikke på åndens tyngdekraft, men er ikke desto mindre en sand personlighed—den er indenfor Faderens kredsløb.

30:1.114 (334.8) Dette kapitel begynder ikke—kan ikke—engang begynde at udtømme historien om de levende væsener, skaberne, eventuatorer og ellers stadig eksisterende væsener, som lever og tilbeder og tjener i tidens myldrende universer og i evighedens centralunivers. I dødelige er personer; derfor kan vi beskrive væsener, der er *personliggjorte*, men hvordan kunne et *absonitiseret* væsen nogensinde blive forklaret for jer?

2. Personlighedsregistret i uversa

30:2.1 (334.9) Den guddommelige familie af levende væsener er registreret i Uversa i syv store divisioner:

- 30:2.2 (334.10) 1. Paradisguddommene.
- 30:2.3 (334.11) 2. De Højeste Ånder.
- 30:2.4 (334.12) 3. Væsener med Treenighedsoprindelse.
- 30:2.5 (334.13) 4. Guds Sønner.
- 30:2.6 (334.14) 5. Den Uendelige Ånds Personligheder.
- 30:2.7 (334.15) 6. Styrkelederne i Universet.
- 30:2.8 (334.16) 7. De Permanente Medborgers Korps.

30:2.9 (334.17) Disse grupper af viljevæsener er opdelt i talrige klasser og mindre underafdelinger. Præsentationen af denne klassificering af storuniversets personligheder er dog hovedsaglig baseret på fremlæggelse af de ordener af intelligente væsener, som er blevet åbenbaret i disse beretninger, og hvoraf de fleste vil blive mødt i de

dødeliges opstigende erfaring på deres progressive opstigning til Paradis. De følgende katalogiseringer nævner ikke de store ordener af universets væsener, som fortsætter deres arbejde uden for de dødeliges opstigningsplan.

30:2.10 (335.1) I. *PARADISGUDDOMMENE.*

30:2.11 (335.2) 1. Den Universelle Fader.

30:2.12 (335.3) 2. Den Evige Søn.

30:2.13 (335.4) 3. Den Uendelige Ånd.

30:2.14 (335.5) II. *DE HØJESTE ÅNDER.*

30:2.15 (335.6) 1. De Syv Mesterånder.

30:2.16 (335.7) 2. De Syv Højeste Ledere.

30:2.17 (335.8) 3. De Syv Grupper af Reflekterende Ånder.

30:2.18 (335.9) 4. De Reflekterende Billedhjælpere.

30:2.19 (335.10) 5. De Syv Kredsløbs Ånder.

30:2.20 (335.11) 6. Lokaluniversernes Skabende Ånder.

30:2.21 (335.12) 7. De Bistående Sindsånder.

30:2.22 (335.13) III. *VÆSENER MED TREENIGHEDSOPPRINDELSE.*

30:2.23 (335.14) 1. Overhøjhedens Treenigede Hemmeligheder.

30:2.24 (335.15) 2. Dagenes Evige.

30:2.25 (335.16) 3. Dagenes Ældste.

30:2.26 (335.17) 4. Dagenes Fuldkomne.

30:2.27 (335.18) 5. Dagenes Yngste.

30:2.28 (335.19) 6. Dagenes Forenede.

- 30:2.29 (335.20) 7. Dagenes Trofaste.
- 30:2.30 (335.21) 8. Treenighedens Lærersønner.
- 30:2.31 (335.22) 9. Visdommens Fuldkomne.
- 30:2.32 (335.23) 10. De Guddommelige Rådgivere.
- 30:2.33 (335.24) 11. De Universelle Censorer.
- 30:2.34 (335.25) 12. De Inspirerende Treenighedsånder.
- 30:2.35 (335.26) 13. De Indfødte Havonaer.
- 30:2.36 (335.27) 14. Paradismedborgerne.

30:2.37 (335.28) IV. *GUDS SØNNER*

30:2.38 (335.29) A. *Nedstigende Sønner.*

- 30:2.39 (335.30) 1. Skabersønnerne—Mikaelerne.
- 30:2.40 (335.31) 2. Administratorsønnerne—Avonalerne.
- 30:2.41 (335.32) 3. Treenighedens Lærersønner—Daynalerne.
- 30:2.42 (335.33) 4. Melkisedeksønnerne.
- 30:2.43 (335.34) 5. Vorondadeksønnerne.
- 30:2.44 (335.35) 6. Lanonandeksønnerne.
- 30:2.45 (335.36) 7. Livsbærersønnerne.

30:2.46 (335.37) B. *Opstigende Sønner.*

- 30:2.47 (335.38) 1. De Faderfusionerede Dødelige.
- 30:2.48 (335.39) 2. De Sønfusionerede Dødelige.
- 30:2.49 (335.40) 3. De Åndefusionerede Dødelige.
- 30:2.50 (335.41) 4. De Evolutionære Serafer.
- 30:2.51 (335.42) 5. De Opstigende materielle Sønner.

30:2.52 (335.43) 6. De Forvandlede Mellemvæsener.

30:2.53 (335.44) 7. De Personaliserede Rettere.

30:2.54 (336.1) C. *Treenigede Sønner.*

30:2.55 (336.2) 1. De Mægtige Budbringere.

30:2.56 (336.3) 2. De med Stor Autoritet.

30:2.57 (336.4) 3. De uden Navn og Nummer.

30:2.58 (336.5) 4. De Treenigede Vogtere.

30:2.59 (336.6) 5. De Treenigede Ambassadører.

30:2.60 (336.7) 6. De Himmelske Beskyttere.

30:2.61 (336.8) 7. De Høje Sønners Assistenten.

30:2.62 (336.9) 8. De af de Opstigende Treenigede Sønner.

30:2.63 (336.10) 9. De af Paradis-Havona Treenigede Sønner.

30:2.64 (336.11) 10. Skæbnens Treenigede Sønner.

30:2.65 (336.12) V. *DEN UENDELIGE ÅNDS PERSONLIGHEDER.*

30:2.66 (336.13) A. *Den Uendelige Ånds Højere Personligheder.*

30:2.67 (336.14) 1. De Enlige Budbringere.

30:2.68 (336.15) 2. Universernes Kredsløbs Tilsynsførende.

30:2.69 (336.16) 3. Folketællingslederne.

30:2.70 (336.17) 4. Den Uendelige Ånds Personlige Hjælpere.

30:2.71 (336.18) 5. Tilknyttende Inspektører.

30:2.72 (336.19) 6. Forordnede Vagter.

30:2.73 (336.20) 7. De Graduerede Vejledere.

- 30:2.74 (336.21) **B. *Rummets Budbringerskarer.***
- 30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitalerne.
- 30:2.76 (336.23) 2. De Universelle Mæglere.
- 30:2.77 (336.24) 3. De Tekniske Rådgivere.
- 30:2.78 (336.25) 4. Vogterne af Paradisets Registrer.
- 30:2.79 (336.26) 5. De Himmelske Registratorer.
- 30:2.80 (336.27) 6. Morontialedsagerne.
- 30:2.81 (336.28) 7. Paradisledsagerne.

30:2.82 (336.29) **C. *De Tjenende Ånder.***

- 30:2.83 (336.30) 1. Supernaferne.
- 30:2.84 (336.31) 2. Sekonaferne.
- 30:2.85 (336.32) 3. Tertiaferne.
- 30:2.86 (336.33) 4. Omniaferne.
- 30:2.87 (336.34) 5. Seraferne.
- 30:2.88 (336.35) 6. Keruberne og Sanoberne.
- 30:2.89 (336.36) 7. Mellemvæsenerne.

30:2.90 (336.37) **VI. *STYRKELEDERNE I UNIVERSET.***

30:2.91 (336.38) **A. *De Syv Højeste Styrkeledere.***

30:2.92 (336.39) **B. *Højeste Styrkecentre.***

- 30:2.93 (336.40) 1. De Højeste Centertilsynsførende.
- 30:2.94 (336.41) 2. Havonacentre.
- 30:2.95 (336.42) 3. Superuniverscentre.

- 30:2.96 (336.43) 4. Lokalunivers Centre.
- 30:2.97 (336.44) 5. Konstellationscentre.
- 30:2.98 (336.45) 6. Systemcentrerne.
- 30:2.99 (336.46) 7. Uklassificerede Centre.

30:2.100 (337.1) *C. Ledende Fysiske Kontrollører.*

- 30:2.101 (337.2) 1. Tilknyttende Styrkeledere.
- 30:2.102 (337.3) 2. Mekaniske Kontrollører.
- 30:2.103 (337.4) 3. Energiomformere.
- 30:2.104 (337.5) 4. Energioverførerne.
- 30:2.105 (337.6) 5. Første gradens Forenere.
- 30:2.106 (337.7) 6. Anden gradens Adskillere.
- 30:2.107 (337.8) 7. Frandalankerne og Kronoldekerne.

30:2.108 (337.9) *D. Morontiastyrkens Tilsynsførende.*

- 30:2.109 (337.10) 1. Kredsløbsregulatorer.
- 30:2.110 (337.11) 2. Systemkoordinatorer.
- 30:2.111 (337.12) 3. Planetariske Vogtere.
- 30:2.112 (337.13) 4. Kombinerede Kontrollører.
- 30:2.113 (337.14) 5. Forbindelsesstabilisatorer.
- 30:2.114 (337.15) 6. Udvalgende Sorterere.
- 30:2.115 (337.16) 7. Tilknyttende Registratorer.

30:2.116 (337.17) *VII. DE PERMANENTE MEDBORGERS KORPS.*

- 30:2.117 (337.18) 1. De Planetariske Mellemvæsener.

30:2.118 (337.19)	2. Systemets Adamiske Sønner.
30:2.119 (337.20)	3. Konstellationernes Univitatia.
30:2.120 (337.21)	4. Lokaluniversernes Susatia.
30:2.121 (337.22)	5. Lokaluniversernes Åndefusionerede Dødelige.
30:2.122 (337.23)	6. Superuniversernes Abandonter.
30:2.123 (337.24)	7. Superuniversernes Sønfusionerede Dødelige.
30:2.124 (337.25)	8. Havona Indfødte.
30:2.125 (337.26)	9. Indfødte på Åndens Sfærer i Paradiset.
30:2.126 (337.27)	10. Indfødte på Faderens Sfærer i Paradiset.
30:2.127 (337.28)	11. Skabte Medborgere i Paradiset.
30:2.128 (337.29)	12. Retterfusionerede Dødelige Medborgere i Paradiset.

30:2.129 (337.30) Dette er den fungerende klassifikation af universernes personligheder, som de er registreret i hovedkvartersverden i Uversa.

30:2.130 (337.31) *SAMMENSATTE PERSONLIGHEDSGRUPPER.* På Uversa findes der optegnelser over adskillige andre grupper af intelligente væsener, væsener, der også er tæt forbundet med organiseringen og administrationen af storuniverset. Blandt sådanne ordener er de følgende tre sammensatte personlighedsgrupper:

30:2.131 (337.32) *A. Finalitkorpse i Paradiset.*

30:2.132 (337.33) 1. De Dødeliges Finalitkorps.

30:2.133 (337.34) 2. Paradisets Finalitkorps.

- 30:2.134 (337.35) 3. De Treeniges Finalitkorps.
- 30:2.135 (337.36) 4. De Forenedes Treenigede Finalitkorps.
- 30:2.136 (337.37) 5. Havonafinaliternes Korps.
- 30:2.137 (337.38) 6. De Transcendentale Finaliternes Korps.
- 30:2.138 (337.39) 7. Korpsene for de Uåbenbarede Sønners Skæbner.

30:2.139 (337.40) De Dødeliges Finalitkorps behandles i det næstfølgende og afsluttende kapitel i denne serie.

30:2.140 (338.1) B. *Univershjælperne.*

- 30:2.141 (338.2) 1. Klare Morgenstjerner.
- 30:2.142 (338.3) 2. Lysende Aftenstjerner.
- 30:2.143 (338.4) 3. Ærkeenglene.
- 30:2.144 (338.5) 4. Allerhøjeste Assistenten.
- 30:2.145 (338.6) 5. Høje Kommissionærer.
- 30:2.146 (338.7) 6. Himmelske Overvågere.
- 30:2.147 (338.8) 7. Mansoniaverdens Lærere.

30:2.148 (338.9) På alle lokaluniversernes og superuniversernes hovedkvartersverdener er der sørget for disse væsener, som er engageret i specifikke missioner for Skabersønnerne, lokaluniversernes herskere. Vi byder disse *Univershjælpere* velkommen i Uversa, men vi har ingen bestemmelsesret over dem. Disse udsendinge udfører deres arbejde og gør deres observationer med Skabersønnernes myndighed. Deres aktiviteter beskrives mere udførligt i beretningen om jeres lokalunivers.

30:2.149 (338.10) *C. De Syv Æreskolonier.*

30:2.150 (338.11) 1. Stjerneforskerne.

30:2.151 (338.12) 2. De Himmelske Håndværkere.

30:2.152 (338.13) 3. Omvekslingslederne.

30:2.153 (338.14) 4. Videreuddannelses Instruktører.

30:2.154 (338.15) 5. De Forskellige Reservekorps.

30:2.155 (338.16) 6. Gæstestuderende.

30:2.156 (338.17) 7. De Opstigende Pilgrimme.

30:2.157 (338.18) Disse syv grupper af væsener forekommer således organiseret og styret i alle hovedkvartersverdener fra lokalsystemet op til superuniversernes hovedstæder, især i sidstnævnte.

Hovedstæderne i de syv superuniverser er mødesteder for næsten alle klasser og ordener af intelligente væsener. Med undtagelse af talrige grupper af Paradis-Havoners kan man her observere og studere viljevæsener fra alle eksistensens faser.

3. Høflighedskolonierne

30:3.1 (338.19) De syv høflighedskolonier opholder sig på de arkitektoniske sfærer i længere eller kortere tid, mens de er engagerede i at fremme deres missioner og i udførelsen af deres særlige erhverv. Deres arbejde kan beskrives som følger:

30:3.2 (338.20) 1. *Stjerneforskere*, de himmelske astronomer, vælger at arbejde på sfærer som Uversa fordi sådanne specielt konstruerede verdener er usædvanligt gunstige for deres observationer og beregninger. Uversa er gunstigt placeret for arbejdet i denne koloni, ikke kun på grund af dens centrale beliggenhed, men også fordi der ikke er nogen gigantiske levende eller døde sole i nærheden til at forstyrre energistrømmene. Disse studerende er ikke på nogen måde organisk forbundet med superuniversets anliggender; de er kun gæster.

30:3.3 (338.21) Den astronomiske koloni i Uversa indeholder individer fra mange nærtliggende riger, fra centraluniverset og endda fra Norlatiadek. Ethvert væsen på hver verden i ethvert system i ethvert univers kan blive stjernestuderende, kan stræbe efter at blive en del af et eller andet korps af himmelske astronomer. De eneste krav er: fortsat liv og tilstrækkelig viden om rummets verdener, i sær deres fysiske love for evolution og kontrol. Stjernestuderende er ikke forpligtet til at tjene evigt i dette korps, men ingen, der optages i denne gruppe, kan trække sig tilbage under et årtusinde af Uversas tid.

30:3.4 (339.1) Stjerneobservatørkolonien i Uversa tæller nu over en million. Disse astronomer kommer og går, selvom nogle bliver i temmelig lange perioder. De udfører deres arbejde ved hjælp af en væld af mekaniske instrumenter og fysiske apparater; de får også stor hjælp af de Enlige Budbringere og andre åndelige opdagelsesrejsende. Disse himmelske astronomer udnytter konstant de levende energiomformere og energioverførere, såvel som de

reflekterende personligheder, i deres arbejde med stjernestudier og rumundersøgelser. De studerer alle former og faser af rummateriale og energimanifestationer, og de er lige så meget interesserede i kraftfunktion som af stjernefænomener; intet i hele rummet undslipper deres undersøgelser.

30:3.5 (339.2) Lignende kolonier af astronomer findes i superuniversets sektor hovedkvartersverdener såvel som på lokaluniversernes arkitektoniske hovedstæder og deres administrative underafdelinger. Bortset fra på Paradis så er viden ikke iboende; forståelsen af det fysiske univers er i høj grad afhængig af observation og forskning.

30:3.6 (339.3) 2. *De Himmelske Håndværkere* tjener overalt i de syv superuniverser. De opstigende dødelige får deres første kontakt med disse grupper under morontiaforløbet i lokaluniverset og i forbindelse hermed diskuteres disse håndværkere mere indgående.

30:3.7 (339.4) 3. *Omvekslingslederne* er initiativtagerne til afslapning og humor—tilbagevenden til tidligere minder. De er til stor tjeneste i den praktiske udførelse af opstigningsplanen for de dødeliges udvikling, især i de tidligere faser af morontiaovergang og åndelig erfaring. Deres historien hører til fortællingen om de dødeliges karriere i lokaluniverset.

30:3.8 (339.5) 4. *Videreuddannelses Instruktørerne*. Den næste højere beboelsesverden i den opstigende karriere opretholder altid et stærkt lærerkorps på verdenen lige under, en slags forberedelsesskole for

fremadskridende beboere i den sfæren; dette er en fase i opstigningsplanen for at kunne avancere tidens pilgrimme. Disse skoler, deres instruktionsmetoder og eksamener er fuldstændig ulig noget, i forsøger at gennemføre på Urantia.

30:3.9 (339.6) Hele opstigningsplanen for de dødeliges udvikling er karakteriseret ved praksis med at give videre til andre væsener ny sandhed og erfaring lige så snart den er erhvervet. Du arbejder dig igennem den lange skole for opnåelse af Paradis ved at tjene som lærer for de elever, der kommer lige efter dig på udviklingsskalaen.

30:3.10 (339.7) 5. *De forskellige reservekorps.* Omfattende reserver af væsener, der ikke er under vores direkte overopsyn, mobiliseret på Uversa som reservekorpskolonien. Der er halvfjerds primære divisioner af denne koloni i Uversa, og det er en liberal uddannelse at få tilladelse til at tilbringe en sæson med disse ekstraordinære personligheder. Lignende generelle reserver opretholdes på Salvington og andre univershovedstæder, de afsendes i aktiv tjeneste på anmodning fra deres respektive gruppeledere.

30:3.11 (339.8) 6. *Gæstestuderende.* Fra hele universet strømmer en konstant strøm af himmelske besøgende gennem de forskellige hovedkvartersverdener. Som individer og som klasser strømmer disse forskellige typer væsener ind over os som observatører, udvekslings elever og studerende. På Uversa er der i øjeblikket over en milliard personer i denne høflighedskoloni. Nogle af disse besøgende standser kun en dag, andre måske et år, alt afhængig af arten af deres mission. Denne koloni indeholder næsten alle klasser

af universvæsener undtagen Skaberpersonligheder og morontia-dødelige.

30:3.12 (340.1) De morontia-dødelige er kun gæstestuderende inden for rammerne af deres oprindelses lokalunivers. De kan først besøge et superunivers, når de har opnået status som ånder. Mere end halvdelen af vores gæstekoloni består af “mellemlandende”, væsener på vej et andet sted hen, som standser for at besøge hovedstaden i Orvonton. Disse personligheder kan være i færd med at udføre en univers opgave, eller de nyder måske en periode med frihed—frihed fra opgave. Privilegiet ved at rejse og observere inden for universets grænser er en del af karrieren for alle opstigende væsener. Menneskets ønske om at rejse og observere nye folkeslag og verdener vil blive fuldt tilfredsstillet under den lange og begivenhedsrige opstigning til Paradis gennem lokal-, super- og centraluniverserne.

30:3.13 (340.2) 7. *De opstigende pilgrimme.* Da de opstigende pilgrimme tildeles forskellige tjenester i forbindelse med deres Paradisfremgang, bliver de bosat som en høflighedskoloni på de forskellige hovedkvarterers sfærer. Mens de tjenestegør her og der, overalt i et superunivers, er disse grupper stort set selvstyrende. De er en evigt skiftende koloni, der omfatter alle ordener af evolutionære dødelige og deres opstigende medarbejdere.

4. De opstigende dødelige

30:4.1 (340.3) Mens de dødelige overlevende af tid og rum betegnes som *opstigende pilgrimme*, når de akkrediteres for den gradvise opstigning til Paradis, indtager disse evolutionære skabninger en så vigtig plads i disse fortællinger, at vi her ønsker at præsentere en synopsis af de følgende syv stadier i den opstigende univers-karriere:

- 30:4.2 (340.4) 1. Planetariske dødelige.
- 30:4.3 (340.5) 2. Sovende overlevende.
- 30:4.4 (340.6) 3. Mansoniaverdenernes studerende.
- 30:4.5 (340.7) 4. Morontia fremadskridende.
- 30:4.6 (340.8) 5. Superuniversernes protegéer.
- 30:4.7 (340.9) 6. Havonapilgrimme.
- 30:4.8 (340.10) 7. De som er ankommet til Paradiset.

30:4.9 (340.11) Den følgende beretning præsenterer universets karriere for en Retteriboende dødelig. De Søn- og Åndefusionerede dødelige deler visse dele af denne karriere, men vi har valgt at fortælle denne beretning, som den vedrører de Retterfusionerede dødelige, for en sådan skæbne må forventes af alle menneskeracer på Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetariske dødelige*. De dødelige er alle evolutionære væsener med oprindelse i dyreriget og med opstigningspotentiale. I oprindelse, natur og skæbne er disse forskellige grupper og typer af mennesker ikke helt ulig folk på Urantia. Menneskeracerne i hver verden modtager samme tjeneste af Guds Sønner og nyder nærværet af tidens tjenende ånder. Efter

naturlige død omgås alle typer af opstigende som én morontia-familie i mansoniaverdenerne.

30:4.11 (341.1) 2. *Sovende overlevende*. Alle dødelige med overlevelseshøjhedsstatus, i varetægt af personlige skæbnevogtere, passerer gennem den naturlige dødens port og personaliseres i den tredje periode i mansoniaverdenerne. De akkrediterede væsener, som af en eller anden årsag ikke har været i stand til at opnå det niveau af intelligensbeherskelse og åndelig begavelse, der ville berettige dem til personlige vogtere, kan således ikke umiddelbar og direkte gå til mansoniaverdenerne. Sådanne overlevende sjæle må hvile i ubevidst søvn indtil dommens dag i en ny epoke, en ny dispensation, til en Guds Søn kommer for at holde tidsalderens navneopråb og dømme verden, og dette er den almindelige praksis overalt i Nebadon. Det blev sagt om Kristus Mikael, at da han steg op i det høje ved afslutningen af sit værk på jorden, “førte han en stor skare af fanger.” Og disse fanger var de sovende overlevende fra Adams dage til dagen for Mesterens opstandelse på Urantia.

30:4.12 (341.2) Tidens gang har ingen betydning for de sovende dødelige; de er helt ubevidste og uvidende om længden af deres hvile. Når personligheden er samlet igen ved afslutningen af en tidsalder, vil de, der har sovet i fem tusind år, ikke reagere anderledes end dem, der har hvilet i fem dage. Bortset fra denne tids forsinkelse fortsætter disse overlevende gennem opstigningsregimet identisk med dem, der undgår dødens længere eller kortere søvn.

30:4.13 (341.3) Disse dispensationsklasser af verdenspilgrimme bliver brugt til gruppemorontia aktiviteter i lokaluniversernes arbejde. Der

er en stor fordel ved mobiliseringen af så enorme grupper; de bliver således holdt sammen i lange perioder af effektiv tjeneste.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansoniaverdenernes studerende*. Alle overlevende dødelige som vågner op i mansoniaverdenene tilhører denne klasse.

30:4.15 (341.5) Det fysiske legeme af dødeligt kød er ikke en del af den nye sammensætning af den sovende overlevende; den fysiske krop er vendt tilbage til støv. Tildelingens serafer sponsorerer det nye legeme, morontiaformen, som bliver den udødelige sjæls nye livsopretholder og den tilbagevendte Retters bolig. Retteren er vogteren af den åndelige afskrift af den sovende overlevendes sind. De tildelte serafer er vogteren af den overlevende identitet—den udødelige sjæl—så langt som den har udviklet sig. Og når disse to, Retteren og serafenerne, genforener deres personlighedstillid, udgør det nye individ genopstandelsen af den gamle personlighed, overlevelsen af sjælens udviklende morontiaidentitet. En sådan genforening af sjæl og Retter kaldes ganske rigtigt en genopstandelse, en genforening af personlighedsfaktorer; men selv dette forklarer ikke helt genkomsten af den overlevende *personlighed*. Selvom du sandsynligvis aldrig vil forstå en sådan uforklarlig transaktion, vil du på et tidspunkt erfaringsmæssigt kende sandheden om den, hvis du ikke afviser planen om dødelig overlevelse.

30:4.16 (341.6) Planen for den første dødelige tilbageholdelse i syv verdener med progressiv træning er næsten universel i Orvonton. I hvert lokalt system med omkring tusind beboede planeter er der syv

mansoniaverdner, sædvanligvis satellitter eller undersatellitter af systemhovedstaden. De er de modtagende verdener for størstedelen af opstigende dødelige.

30:4.17 (341.7) Nogle gange kaldes alle uddannelsesverdener, hvor dødelige bor, for universets “boliger”, og det var til sådanne sfærer, at Jesus hentydede, da han sagde: “I min Faders hus findes mange boliger.” Herfra, og indenfor en given gruppe af sfærer såsom mansoniaverdenerne, vil de opstigende udvikle sig individuelt fra sfære til sfære og fra en fase af livet til en anden, men de avancerer altid i klasseformation fra et stadium af universstudier til et andet.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia fremadskridende*. Fra mansoniaverdenerne og op gennem sfærerne i systemet, konstellationen og universet, er de dødelige klassificeret som Morontia fremadskridende; de bevæger sig gennem overgangssfærerne for de dødeliges opstigning. Efterhånden som de opstigende dødelige udvikler sig fra de lavere til de højere af morontia-verdener, tjener de på utallige opgaver i samarbejde med deres lærere og i selskab med deres mere avancerede og ældre brødre.

30:4.19 (342.2) Morontia fremadskridelse vedrører den videregående udvikling af intellekt, ånd og personlighedsform. De overlevende er vedvarende væsener med tre naturer. Gennem hele morontiaoplevelsen er de lokaluniversets protégéer. Superuniversets regime fungerer ikke, før åndekarrieren begynder.

30:4.20 (342.3) Dødelige opnår ægte åndsidentitet, lige før de forlader lokaluniversets hovedkvarter til modtagelsesverdenerne i superuniversets mindre sektorer. At gå fra det sidste

morontia stadium til den første eller laveste åndsstatus er kun en lille overgang. Sindet, personligheden og karakteren er uændret ved et sådant fremskridt; kun formen undergår modifikation. Men åndsformen er lige så virkelig som morontiakroppen, og den er lige så synlig.

30:4.21 (342.4) Inden afrejse fra deres lokale fødselsunivers til modtagelsesverdenene i superuniverset, modtager tidens dødelige en åndekonfirmation af Skabersønnen og lokaluniversets Moderånd. Fra dette tidspunkt, er den opstigende dødeliges status for evigt afgjort. Det er aldrig sket at superuniversets protegéer nogensinde skulle være kommet på afveje. Opstigende serafer er også højtstående engle på det tidspunkt hvor de forlader lokaluniverserne.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniversernes protegéer.* Alle opstigende, der ankommer til superuniversernes uddannelsesverdener bliver Dagenes Ældstes protegéer; de har gennemlevet morontialivet i lokaluniverset og er nu akkrediterede ånder. Som unge ånder begynder de deres opstigning i superuniversets system for uddannelse og kultur, hvilket strækker sig fra modtagelsessfærerne i deres mindre sektorer ind gennem studieverdenerne i de ti større sektorer og videre til de højere kulturelle sfærer i superuniversets hovedkvarter.

30:4.23 (342.6) Der er tre klasser af åndestuderende i overensstemmelse med deres ophold i den mindre sektor, større sektorer og superuniversets hovedkvarterverdener for åndelig fremskridt. Ligesom morontiaopstigende studerede og arbejdede i lokaluniversets verdener, så fortsætter åndelige opstigende med at

mestre nye verdener, mens de øver sig i at give ud til andre det, som de har indsuget i visdommens erfaringsbaserede kilder. Men at gå i skole som et åndeligt væsen i superuniversets karriere er meget ulig noget, der nogensinde er kommet ind i menneskets materielle sinds fantasirige områder.

30:4.24 (342.7) Før de forlader superuniverset for Havona, modtager de opstigende ånder det samme grundige kursus i superuniversets ledelse, som de modtog under deres morontiaerfaring i lokaluniversets overopsyn. Før de åndelige dødelige når Havona, er deres hovedstudie, men ikke deres eneste beskæftigelse, beherskelsen af lokal og superuniversets administration. Årsagen til al denne erfaring er nu ikke helt åbenbar, men der er ingen tvivl om, at en sådan uddannelse er klog og nødvendig i lyset af deres mulige fremtidige skæbne som medlemmer af Finalitetens Korps.

30:4.25 (342.8) Superuniversets regime er ikke det samme for alle opstigende dødelige. De modtager den samme almene uddannelse, men særlige grupper og klasser gennemgår særlige instruktionskurser og specifikke undervisningskurser.

30:4.26 (343.1) 6. *Havonapilgrimmene*. Når åndens udvikling er fuldendt, selv om den ikke er fuldkommen, så forbereder den overlevende dødelig sig på den lange flyvetur til Havona, oasen for evolutionære ånder. På jorden var du en skabning af kød og blod; gennem lokaluniverset var du et morontiaevæsen; gennem superuniverset var du en udviklende ånd; med din ankomst til Havonas modtagelsesverdener begynder din spirituelle uddannelse i

virkeligheden og for alvor; din endelige fremkomst på Paradiset vil være som en fuldkommen ånd.

30:4.27 (343.2) Rejsen fra superuniversets hovedkvarter til Havona modtagelsessfærer foregår altid alene. Fra nu af vil der ikke blive givet mere klasse- eller gruppeundervisning. Du er færdig med den tekniske og administrative uddannelse af tidens og rummets evolutionære verdener. Nu begynder din *personlige uddannelse*, din individuelle åndelige træning. Fra først til sidst, overalt i Havona er undervisningen personlig og trefoldig i sin natur: intellektuel, åndelig og erfaringsbaseret.

30:4.28 (343.3) Den første handling i dit Havona-karriere vil være at anerkende og takke din transportsekonaf for den lange og sikre rejse. Derefter bliver du præsenteret for de væsener, der vil sponsorere dine første Havona-aktiviteter. Derefter går du for at registrere din ankomst og forberede din taksigelses- og hyldestsbudskab til afsendelse til din lokalunivers Skabersøn, Universets Fader, som har gjort din karriere som søn muligt. Dette afslutter formaliteterne ved ankomsten til Havona; derefter får du en lang periode med fritid til fri observation, og det giver dig mulighed for at opsøge dine venner, kammerater og medarbejdere fra den lange opstigningserfaring. Du kan også konsultere udsendelserne for at finde ud af, hvem af dine medpilgrimme der er rejst til Havona, siden du forlod Uversa.

30:4.29 (343.4) Oplysningen om din ankomst til modtagelsesverdenerne i Havona vil blive behørigt overført til hovedkvarteret i dit lokalunivers og personlig formidlet til din serafiske vogter, uanset hvor denne seraf måtte være.

30:4.30 (343.5) De opstigende dødelige har fået en grundig uddannelse i alt som vedrører de evolutionære verdener i rummet; nu begynder de deres lange og udbytterige kontakt med de skabte sfærer af fuldkommenhed. Hvilken forberedelse til noget fremtidigt arbejde giver denne kombinerede, unikke og ekstraordinære oplevelse! Men jeg kan ikke fortælle dig om Havona; du skal se disse verdener for at værdsætte deres herlighed eller for at forstå deres storhed.

30:4.31 (343.6) 7. *De som er ankommet til Paradiset.* Ved ankomsten til Paradiset med opholdsstatus, begynder du det progressive kursus i guddommelighed og absonithed. Dit ophold i Paradis betyder, at du har fundet Gud og at du skal mønstres i Finalitetens Dødelige Korps. Af alle skabninger i storuniverset er det kun dem, der er Faderfusionerede, der er mønstret i Finalitetens Dødelige Korps. Kun sådanne individer aflægger finaliter-edén. Andre væsener af Paradisets fuldkommenhed eller -opnåelse kan midlertidig knyttes til dette finalitetskorps, men de er ikke af evig tildeling til den ukendte og uåbenbarede mission fra denne akkumulerende skare af evolutionære og fuldkomne veteraner fra tid og rum.

30:4.32 (343.7) De som ankommer til Paradiset gives en periode af frihed, hvorefter de begynder deres foreninger med de syv grupper af første gradens supernafer. De bliver udpeget som Paradis-kandidater, når de har afsluttet deres kursus med gudsyndelseslederne og derefter, som finaliter, tildelt observations- og samarbejdstjeneste overalt og ud til den vidtstrakte skabelsens ende. Indtil videre, ser det ud til at der ikke er nogen specifik eller

bestemt beskæftigelse for de Dødeliges Finaliterkorps, selv om de tjener i mange egenskaber i verdener som er stabiliseret i lys og liv.

30:4.33 (344.1) Selvom der ikke skulle være nogen fremtidig eller uopdaget skæbne for Finalitetens Dødelige Korps, ville den nuværende opgave for disse opstigende væsener være helt passende og strålende. Deres nuværende skæbne retfærdiggør fuldt ud den universelle plan for evolutionær opstigning. Men de fremtidige tidsaldre for evolutionen af sfærerne i det ydre rum vil utvivlsomt yderligere uddybe og med større fylde guddommeligt belyse gudernes visdom og kærlige godhed i udførelsen af deres guddommelige plan for menneskets overlevelse og de dødeliges opstigning.

30:4.34 (344.2) Denne fortælling, sammen med det, der er blevet åbenbaret for dig, og med det, du kan tilegne dig i forbindelse med undervisning i respekt for din egen verden, præsenterer en oversigt over karrieren for en opstigende dødelig. Historien varierer betydeligt i de forskellige superuniverser, men denne betragtning giver et glimt af den gennemsnitlige plan for dødeliges fremadskridelse, således som den fungerer i Nebadon lokalunivers og i det syvende segment af storuniverset, superuniverset Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Sponsoreret af en Mægtig Budbringer fra Uversa.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 30](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [DEL II](#) >>

Kapitel 31

Finalitetskorpsset

31:0.1 (345.1) De Dødeliges Finaliterkorps repræsenterer den nuværende kendte destination for tidens opstigende Retterfusionerede dødelige. Men der er andre grupper, der også tilknyttes dette korps. Det primære finalitkorps består af følgende:

- 31:0.2 (345.2) 1. Havona Indfødte.
- 31:0.3 (345.3) 2. Tyngdekraftsbudbringere.
- 31:0.4 (345.4) 3. Forherligede dødelige.
- 31:0.5 (345.5) 4. Adopterede serafer.
- 31:0.6 (345.6) 5. Forherligede materielle sønner.
- 31:0.7 (345.7) 6. Forherligede mellemvæsener.

31:0.8 (345.8) Disse seks grupper af glorificerede væsener udgør dette enestående hold med evig skæbne. Vi tror, at vi kender deres fremtidige arbejde, men vi er ikke sikre. Mens de Dødeliges Finalitetskorps mobiliserer på Paradiset, og mens de nu i så stor udstrækning betjener rummets universer og administrerer de

verdener, der er etableret i lys og liv, må deres fremtidige mål være de nu organiserende universer i det ydre rum. Det er i hvert fald Uversas formodning.

31:0.9 (345.9) Korpset er organiseret i overensstemmelse med de fungerende foreninger i rummets verdener og overens med den tilknyttede erfaring, der er erhvervet gennem den lange og begivenhedsrige opstigningskarriere. Alle de opstigende væsener, der optages i dette korps, modtages som lige værdige, men denne ophøjede lighed ophæver på ingen måde individualitetet eller tilintetgør den personlige identitet. Vi kan med det samme skelne, når vi kommunikerer med en finaliter, om han er en opstigende dødelig, indfødt Havona, adopteret seraf, mellemvæsen eller materiel søn.

31:0.10 (345.10) Under den nuværende universtidsalder vender finaliterne tilbage for at tjene i tidens universer. De er tildelt til at arbejde successivt i de forskellige superuniverser og aldrig til deres fødselssuperunivers, før de har tjent i alle de seks andre superskabelser. På denne måde kan de opnå det syvfoldige begreb om det Højeste Væsen.

31:0.11 (345.11) Et eller flere kompagnier af de dødelige finalitere er konstant i tjeneste på Urantia. Der er intet område af universtjeneste, som de ikke er tildelt; de fungerer universelt og med skiftende og lige lange perioder med tildelt tjeneste og fri tjeneste.

31:0.12 (345.12) Vi har ingen idé om arten af den fremtidige organisation af denne ekstraordinære gruppe, men finalitterne er nu fuldstændigt et selvstyrende organ. De vælger deres egne permanente, periodiske

og opgaveanvisende chefer og ledere. Ingen udefrakommende indflydelse kan nogensinde bringes til at påvirke deres politikker, og deres ed om troskab er kun til Paradis-treenigheden.

31:0.13 (346.1) Finaliterne opretholder deres eget hovedkvarter i Paradiset, i superuniverserne, i lokaluniverserne og i alle divisionernes hovedstæder. De er en særskilt orden af evolutionære skabelse. Vi administrerer eller kontrollerer dem ikke direkte, og alligevel er de absolut loyale og altid samarbejdsvillige med alle vores planer. De er i sandhed de akkumulerende prøvede og sande sjæle af tid og rum—universets evolutionære—og de er evigt bevis mod ondskab og sikre mod synd.

1. De indfødte i Havona

31:1.1 (346.2) Mange af de indfødte i Havona, der tjener som lærere i centraluniversets skoler for uddannelse af pilgrimmene, bliver stærkt knyttet til de opstigende dødelige og stadig mere fascinerende af det fremtidige arbejde og skæbne for Finalitkorpset. I Paradis findes der i korpsets administrative hovedkvarter et register over frivillige fra Havona, som ledes af Grandfandas medarbejder. I dag vil du finde millioner og atter millioner Havona indfødte på denne venteliste. Disse perfekte væsener af direkte og guddommelig skablese er til stor hjælp for de Finalitetens korps af Dødelige, og de vil utvivlsomt være til endnu større nytte i en fjern fremtid. De giver os synspunktet fra en, der er født i fuldkommenhed og guddommelig fylde. Finaliterne

omfavner således begge faser af oplevelsesmæssig eksistens—den perfekte og den fuldkomne.

31:1.2 (346.3) Havona indfødte skal opnå visse erfaringsmæssige udviklinger i forbindelse med evolutionære væsener, som vil skabe modtagelseskapacitet for overdragelse af et fragment af den Universelle Faders ånd. De Dødeliges Finalitetskorps har som permanente medlemmer kun sådanne væsener som er fusioneret med den Første Kilde og Centers ånd eller som, ligesom Tyngdekraftsbudbringerne, der iboende legemliggør denne Gud Faders ånd.

31:1.3 (346.4) Centraluniversets indbyggere optages i korpset i forholdet én ud af tusind—et finaliter-kompagni. Korpset er organiseret til midlertidig tjeneste i kompagnier på tusind, hvoraf de opstigende skabninger udgør 997 til en Havona indfødt og én Tyngdekraftsbudbringer. Finaliterne er således mobiliseret i kompagnier, men finalitetseden aflægges individuelt. Det er en ed med vidtrækkende implikationer og evig betydning. Den Havona-indfødte aflægger samme ed og bliver for evigt knyttet til korpset.

31:1.4 (346.5) Havona rekrutterne følger det kompagni som de er anvist til; hvor end gruppen går hen, går de med. Og du skulle se deres begejstring for finaliternes nye arbejde. Muligheden for at opnå Finalitetens Korps er en af Havonas fantastiske spændinger; muligheden for at blive finaliter er et af disse perfekte racers ypperste eventyr.

31:1.5 (346.6) Havona indfødte optages også, i samme proportion, i Korpset for Forenede Treenigede Finaliter på Vicegerington og i

Korpset for Transcendentale Finaliter på Paradis. Havona-borgerne betragter disse tre skæbner som de højeste mål for deres himmelske karrierer, sammen med deres eventuelle optagelse i Havona Finaliternes Korps.

2. Tyngdekraftsbudbringerne

31:2.1 (346.7) Uanset hvor og hvonår Tyngdekraftsbudbringerne fungerer, er det finaliterne, der har kommandoen. Alle Tyngdekraftsbudbringere er udelukkende underlagt Grandfandas beslutningsret, og de er kun tildelt Finalitets primære korps. De er uvurderlige for finaliterne selv nu, og de vil være fuldt brugbare i den evige fremtid. Ingen anden gruppe af intelligente væsener besidder et så personligt budbringerkorps, der er i stand til at transcendere tid og rum. Lignende typer af budbringer- optagere knyttet til andre finalitkorps er ikke personliggjorte; de er absonitiseret.

31:2.2 (347.1) Tyngdekraftsbudbringerne kommer fra Divinington, og de er modificerede og personaliserede Rettere, men ingen i vores Uversa gruppe vil påtage sig at forklare karakteren af en af disse budbringere. Vi ved, at de er meget personlige væsener, guddommelige, intelligente og rørende forstående, men vi forstår ikke deres tidløse teknik til at krydse rummet. De ser ud til at være kompetente til at udnytte alle energier og kredsløb, og endda tyngdekraften. Finaliterne af det dødelige korps kan ikke trodse tid

og rum, men de har forbundet sig med dem og underlagt sig deres kommando alle undtagen uendelige åndelige personligheder, der kan. Vi tillader os til at kalde Tyngdekraftsbudbringerne personligheder, men i virkeligheden er de overåndelige væsener, ubegrænsede og grænseløse personligheder. De er af en helt anden personlighedsorden sammenlignet med Enlige Budbringerne.

31:2.3 (347.2) Tyngdekraftsbudbringerne kan være knyttet til et finalitkompagni i ubegrænset antal, men kun en budbringer, lederen for sine kammerater, er mønstret i de dødeliges Finalitkorps. Denne leder har imidlertid forordnet under sig en permanent stab på 999 budbringerkammerater, og når behovet opstår, kan han kalde på ordenens reserver for at få assistenter i ubegrænset antal.

31:2.4 (347.3) Tyngdekraftsbudbringerne og glorificerede dødelige finaliter opnår en rørende og dybtfølt hengivenhed for hinanden; de har meget til fælles: Den ene er en direkte personificering af et fragment af den Universelle Fader, den anden en skabningspersonlighed, der eksisterer i den overlevende udødelige sjæl fusioneret med et fragment af den samme Universelle Fader, den åndelige Tankeretter.

3. Forherligede dødelige

31:3.1 (347.4) Opstigende, Retterfusionerede dødelige udgør hovedparten af Finalitetens primære korps. Sammen med de

adopterede og forherligede serafer udgør de sædvanligvis 990 i hvert finaliter-kompagni. Proportionen mellem dødelige og engle varierer, men de dødelige er dog langt i overtal end seraferne. De indfødte i Havona, de forherligede Materielle Sønner, forherligede mellemvæsener, Tyngdekraftsbudbringerne og det ukendte fraværende medlem udgør kun en procent af korpset; hvert kompagni på tusinde finaliter har kun plads til ti af disse ikke-dødelige og ikke-serafiske personligheder.

31:3.2 (347.5) Vi fra Uversa kender ikke “finalitetskæbnen” for tidens opstigende dødelige. På nuværende er de bosat i Paradiset og tjener midlertidigt i Lysets og Livets Korps, men sådan et omfattende forløb af opstigningsuddannelse og en sådan langvarig universdisciplin må være designet til at kvalificere dem til endnu større tillidsprøver og sublime ansvarsfulde tjenester.

31:3.3 (347.6) På trods af at disse opstigende dødelige har nået Paradiset, er blevet mønstret i Finalitetens korps og er blevet sendt tilbage i stort antal for at deltage i styrelsen af lokaluniverserne og for at hjælpe med administrationen af superuniversets anliggender—selv i lyset af denne *tilsyneladende* skæbne. er der stadig den væsentlige kendsgerning, at de kun er registreret som sjette stadiets ånder. Der er uden tvivl yderligere et trin i karrieren for Finalitetens Dødelige Korps. Vi kender ikke karakteren af dette trin, men vi har observeret tre fakta, som vi her vil henlede opmærksomheden på:

31:3.4 (348.1) 1. Vi ved fra optegnelserne, at dødelige er ånder af første orden under deres ophold i de mindre sektorer og at de går videre til

den anden orden, når de overføres til de større sektorer og til den tredje, når de går videre til de centrale uddannelsesverdener i superuniverset. De dødelige bliver fjerde gradens eller graduerede ånder når de har nået den sjette cirkel af Havona og bliver ånder af femte orden når de finder den Universelle Fader. De opnår efterfølgende det sjette stadie af åndelig eksistens når de aflægger den ed, der for evigt mønstrer dem til evighedsopgaven i de Dødeliges Finalitetskorps.

31:3.5 (348.2) Vi observerer, at åndeklassificering, eller betegnelse er blevet bestemt af faktiske fremskridt fra et område af universets tjeneste til et andet eller fra et univers til et andet område af universets tjeneste eller fra et univers til et andet univers; og vi formoder, at tildelingen af syvende åndsklassifikation til Finalitetens Dødelige Korps vil være samtidig med deres advancement til evig tildeling til tjeneste på hidtil uregistrerede og uåbenbarede sfærer og samtidig med deres opnåelse af Gud den Højeste. Men bortset fra disse dristige formodninger, ved vi virkelig ikke mere om alt dette end jer; vores viden om de dødeliges karriere går ikke ud over den nuværende skæbne i Paradis.

31:3.6 (348.3) 2. De dødelige finalitere har fuldt ud efterkommet tidsaldrenes formaning; "Vær du fuldkommen", de er opsteget på den universelle vej til dødelig opnåelse; de har fundet Gud, og de er blevet behørigt optaget i Finalitetens korps. Sådanne væsener har nået den nuværende grænse for åndeligt fremskridt men ikke *endeligheden af den ultimative åndestatus*. De har opnået den nuværende grænse for skabningernes perfektion, men ikke

endelighed for skabningens tjeneste. De har oplevet fylde af guddomsdyrkelse, men ikke endelighed af erfaringsmæssig guddomsopnåelsen.

31:3.7 (348.4) 3. De forherligede dødelige i Finalitetens Paradiskorps er opstigende væsener i besiddelse af erfaringsmæssig viden om hvert trin af virkeligheden og filosofien om det fulde mulige liv af intelligent eksistens, mens denne opstignings tid fra de laveste materielle verdener til åndelige højder i Paradiset, er disse overlevende skabninger blevet trænet til grænserne af deres kapacitet, idet de respekterer hver eneste detalje i ethvert guddommeligt princip om den retfærdige og effektive, såvel som barmhjertige og tålmodige, administration af al den universelle skabelse af tid og rum.

31:3.8 (348.5) Vi mener, at mennesker har ret til at dele vores meninger, og at det står jer frit for at gisne med os om mysteriet om den endelige skæbne for Finalitetens Paradiskorps. Det synes indlysende, at de nuværende opgave for de fuldkomne evolutionære skabninger har karakter af postgraduerede kurser i universforståelse og superuniversadministration; og vi spørger alle: “Hvorfor skulle Guderne være så optaget af så grundigt at træne overlevende dødelige i teknikken med at styre universer?”

4. Adopterede serafer

31:4.1 (348.6)

Mange af de dødeliges trofaste serafiske vogtere tillades at gå igennem den opstigningende karriere sammen med deres menneskelige protegéer, og mange af disse skytsengle, efter at være blevet Faderfusioneret slutter sig sammen med deres protegéer og tager evighedens finalitet og accepterer for evigt at dele deres dødelige medarbejders skæbne. Engle, der gennemgår opstigningsforløbet for dødelige væsener, kan dele den menneskelige naturs skæbne; de kan ligeledes og for evigt mønstres i dette Finalitetens korps. Et stort antal af de adopterede og forherligede serafer er knyttet til de forskellige ikke-dødelige finaliterkorps.

5. Forherligede materielle sønner

31:5.1 (349.1)

Der er foranstaltninger i universerne af tid og rum, hvorved de Adamiske borgere i lokalsystemerne, når de er længe forsinket med at modtage planetariske opgaver, kan indlede en anmodning om frigivelse fra status som permanent statsborgerskab. Og hvis det bliver givet, slutter de sig til de opstigende pilgrimme på universets hovedstæder og fortsætter derfra videre til Paradiset og Finalitetens Korps.

31:5.2 (349.2)

Når en avanceret evolutionær verden når de senere epoker af lysets og livets tidsalder, kan de materielle sønner, den planetariske Adam og Eva, vælge menneskeliggøre sig, modtage Rettere og påbegynde det evolutionære kurs af universets opstigning, der fører til de Dødeliges Finaliter Korps. Visse af disse materielle

sønner har delvis svigtet eller teknisk set misligholdt deres mission som biologiske acceleratorer, som Adam gjorde det på Urantia, og så er de tvunget til at følge den naturlige vej for mennesker i den verden, modtage Rettere, passere gennem døden og ved tro gøre fremskridt gennem det opstigende regime for derefter at nå Paradiset og Finalitetens korps.

31:5.3 (349.3) Disse materielle sønner findes ikke i mange finalit-kompagnier. Deres tilstedeværelse giver et stort potentiale til mulighederne for høj tjeneste for en sådan gruppe, og de bliver uvægerligt valgt som dens ledere. Hvis begge partnere af det Edeniske par er knyttet til den samme gruppe får de normalt lov til at fungere i fællesskab, som én personlighed. Sådanne opstigende par er langt mere succesrige med treeniggørelsesevenyret end de opstigende dødelige.

6. Forherligede mellemvæsener

31:6.1 (349.4) På mange planeter produceres et stort antal mellemvæsener, men de bliver sjældent i deres fødselsverden efter at den er etableret i lys og liv. Derefter, eller snarest derefter, fritages de fra deres status som permanente borgere og påbegynder opstigningen til Paradiset, passerer gennem morontiaverdenerne, superuniverset og Havona i selskab med tidens og rummets dødelige.

31:6.2 (349.5) Mellemvæsenerne fra forskellige universer adskiller sig meget fra hinanden i oprindelse og væsen, men de er alle bestemt til

et eller andet af Paradisets Finalitetskorps. Mellemvæsenerne af anden grad bliver alle til sidst Retterfusioneret og optages i de dødeliges korps. Mange finalit-kompagnier har en af disse forherligede væsener i deres gruppe.

7. Lysets evangelister

31:7.1 (349.6) For nuværende omfatter hvert finalit-kompagni 999 personligheder med edstatus, permanente medlemmer. Den ledige plads indtages af lederen af Lysets Evangelister, som er anvist til en enkeltstående mission. Men disse væsener er kun forbigående medlemmer af korpset.

31:7.2 (349.7) Enhver himmelsk personlighed, der er tildelt til tjeneste for ethvert finalitkorps, benævnes som en Lysets Evangelist. Disse væsener aflægger ikke finalit-eden, og selv om de er underlagt korpsets organisation, er de ikke permanent tilknyttet. Denne gruppe kan omfatte Enlige Budbringere, supernafer, sekonafer, borgere i Paradiset eller deres treenigede afkom—hvad som helst, der kræves i retsforfølgelsen af en forbigående finaliter-opgave. Hvorvidt korpset skal have disse væsener knyttet til deres evige mission, ved vi ikke. Ved afslutningen i korpset genoptager disse Lysets Evangelister deres tidligere status.

31:7.3 (350.1) Således som Finalitetens Dødelige korps er sammensat på nuværende tidspunkt, er der kun seks klasser af permanente

medlemmer. Finaliterne, som man kunne forvente, spekulerer meget over deres fremtidige kammeraters identitet, men der er ikke megen enighed blandt dem.

31:7.4 (350.2) Vi fra Uversa gisner ofte om identiteten på den syvende gruppe af finaliter. Vi har mange idéer, der omfatter en mulig tildeling af nogle af de akkumulerende korps fra de mange treenigede grupper i Paradis, Vicegerington og det indre Havona-kredsløb. Det formodes endda, at Finalitetens korps kan få lov til at treenige mange af deres assistenter i arbejdet med universets administration i tilfælde af, at de er bestemt til at tjene universer, der nu er under opbygning.

31:7.5 (350.3) En af os er af den opfattelse, at denne ledige plads i korpset vil blive besat af en eller anden type væsen af oprindelse i det nye univers for deres fremtidige tjeneste; en anden er tilbøjelig til at tro, at denne plads kommer til at blive besat af en eller anden type for Paradis-personlighed, der endnu ikke er skabt, eventueret eller treeniget. Men vi vil højst sandsynligt afvente finaliternes indtræden på deres syvende stadium af åndelig opnåelse, før vi virkelig ved det.

8. Transcendentalerne

31:8.1 (350.4) En del af den fuldkomne dødeliges oplevelse af Paradiset som en finalit består i bestræbelserne på at opnå forståelse af naturen og funktionen af mere end tusind grupper af de transcendentale superborgere i Paradiset, eventueret væsener med

absonite egenskaber. I deres forbindelse med disse superpersonligheder modtager de opstigende finalitere stor hjælp fra den hjælpsomme vejledning fra talrige ordener af transcendentale tjenere, der har til opgave at introducere de udviklede finaliter til deres nye brødre i Paradis. Hele transcendenternes orden bor i den vestlige del af Paradis i et vidtstrakt område som de alene besidder.

31:8.2 (350.5) I diskussionen om Transcendentalere er vi begrænset, ikke kun af begrænsningerne i menneskelig forståelse, men også af vilkårene i mandatet, der styrer disse afsløringer om Paradisets personligheder. Disse væsener er på ingen måde forbundet med de dødeliges opstigning til Havona. Den vældige skare af Paradisets Transcendentalerne har intet som helst at gøre med hverken Havonas eller de syv superuniverser, idet de kun beskæftiger sig med superadministrationen af mesteruniversets anliggender.

31:8.3 (350.6) Du som er en skabning kan forestille dig en Skaber, men du kan næppe forstå, at der eksisterer en enorm og diversificeret samling af intelligente væsener, som hverken er Skabere eller skabninger. Disse Transcendentalere skaber ingen væsener, og er heller ikke nogensinde selv blevet skabt. Når vi taler om deres oprindelse, for at undgå at bruge et nyt udtryk—en vilkårlig og meningsløs betegnelse—anser vi det for bedst at sige, at transcendentalerne simpelthen *opstår*. Den Absolutte Guddom kan meget vel have været involveret i deres oprindelse og kan være indblandet i deres skæbne, men disse unikke væsener er ikke nu domineret af den Absolutte Guddom. De er underlagt Gud den

Ultimative, og deres nuværende paradisophold er på alle måder overvåget og styret af Treenigheden.

31:8.4 (351.1) Selvom alle dødelige, der opnår Paradiset, ofte broderligt omgås med Transcendentalerne, som de gør med Paradisets borgere, udvikler det sig til, at menneskets første alvorlige alvorlige kontakt med en Transcendental indtræffer ved det betydningsfulde begivenhed, hvor den dødelige opstiger, som medlem af en ny finaliter-gruppe, står i finaliternes modtagelsescirkel mens evighedens Treenigheds ed aflægges af Transcendentalernes leder, præsiderende leder af Mesteruniversets Arkitekter.

9. Mesteruniversets arkitekter

31:9.1 (351.2) Mesteruniversets Arkitekter er det styrende korps for Paradisets Transcendentale. Dette styrende korps tæller 28.011 personligheder, der besidder mesterlige sind, fremragende ånder og himmelske absonite færdigheder. Den præsiderende leder for denne storslåede gruppe, Mesterarkitekternes ældste, er det koordinerende overhoved for alle Paradisets intelligenser under guddommens niveau.

31:9.2 (351.3) Den sekstende forbud i det mandat der autoriserer disse fortællinger, lyder: “Hvis det anses for klogt, kan eksistensen af Mesteruniversets Arkitekter og deres medarbejdere afsløres, men deres oprindelse, natur og skæbne må ikke fuldt ud åbenbares.” Vi kan dog informere jer om, at disse Mesterarkitekter eksisterer på syv

niveauer af det absonite. Disse syv grupper er klassificeres som følger:

31:9.3 (351.4) 1. *Paradisniveauet*. Kun den ældste, eller første eventuerede arkitekt fungerer på dette absonitens højeste niveau. Denne ultimative personlighed—hverken Skaber eller skabning—eventuerede i begyndelsen af evigheden og fungerer nu som den udsøgte koordinator af Paradiset og dets enogtyve verdener af tilknyttede aktiviteter.

31:9.4 (351.5) 2. *Havonaniveauet*. Den anden Arkitekt eventuering frembragte tre mesterplanlæggere og absonite administratorer, og de har altid været helliget til koordinationen af centraluniversets en milliard perfekte sfærer. Paradis-traditionen hævder, at disse tre Arkitekter, med råd fra den forudgående eventuerede seniorarkitekt, medvirkede ved planlægningen af Havona, men vi ved det virkelig ikke.

31:9.5 (351.6) 3. *Superuniversniveauet*. Det tredje absonitniveau omfatter de syv Mesterarkitekter for de syv superuniverser, der nu som gruppe tilbringer omtrent lige meget tid i selskab med de syv Mesterånder i Paradiset og med de syv Højeste Ledere på den Uendelige Ånds syv specielle verdener. De er storuniversets superkoordinatorer.

31:9.6 (351.7) 4. *Det første rumniveau*. Denne gruppe tæller halvfjerds Arkitekter, og vi antager, at de er optaget af de ultimative planer for det første univers i ydre rum, som nu mobiliserer ud over grænserne for de nuværende superuniverser.

31:9.7 (351.8) 5. *Det andet rumniveau.* Dette femte korps af Arkitekter tæller 490 og igen formoder vi, at de må optaget af det ydre rums andet univers , hvor vores fysikere allerede har opdaget klare energimobiliseringer.

31:9.8 (352.1) 6. *Det tredje rumniveau.* Denne sjette gruppe af Mesterarkitekter tæller 3.430 og vi udleder ligeledes, at de må være beskæftigede med de gigantiske planer for det ydre rums tredje univers.

31:9.9 (352.2) 7. *Det fjerde rumniveau.* Dette, det sidste og største korps består af 24.010 Mesterarkitekter, og hvis vores tidligere formodninger stemmer, må den være relateret til det fjerde og sidste af de tiltagende voksende størrelser af universer i det ydre rum.

31:9.10 (352.3) Disse syv grupper af Mesterarkitekter udgør i alt 28.011 universplanlæggere. I Paradis er der en tradition for, at man langt tilbage i evigheden forsøgte at eventuere den 28.012^{te} Mesterarkitekt, men at dette væsen ikke kunne absonitiseres, da det oplevede personlighedsbeslaglæggelse af det Universelle Absolutte. Det er muligt, at den stigende serie af Mesterarkitekter nåede grænsen for absonithed med den 28.011^{te} Arkitekt og at det 28.012^{te} forsøg stødte på det matematiske niveau for Absoluttets tilstedeværelse. Med andre ord: ved det 28.012^{te} eventueringsniveau svarede kvaliteten af absonitet til niveauet for det Universelle og opnåede værdien af det Absolutte.

31:9.11 (352.4) I deres funktionelle organisation virker de tre tilsynsførende arkitekter i Havona som tilknyttede assistenter til den

Enlige Paradis Arkitekt. Superuniversernes syv Arkitekter fungerer som koordinater for de tre tilsynsførende af Havona. De halvfjerds planlæggere af universerne på det første ydre rumniveau tjener for nuværende som tilknyttede assistenter for de syv Arkitekter af de syv superuniverser.

31:9.12 (352.5) Mesteruniversets Arkitekter har talrige talrige grupper af assistenter og hjælpere til deres rådighed, bherunder to store ordener af kraftorganisatorer, de primære eventuerede og de tilknyttende transcendentale. Disse Ledende Kraftorganisatorer må ikke forveksles med styrkelederne som hører til storuniverset.

31:9.13 (352.6) Alle væsener produceret af foreningen af tidens og evighedens børn, såsom finalitternes og Paradisborgernes treenigede afkom, bliver Mesterarkitekternes protégéer. Blandt alle andre væsener eller entiteter, der er åbenbaret som fungerende i de nuværende organiserede universer, er det kun de Enlige Budbringere og Inspirerende Treenighedsånder, der opretholder nogen organisk forbindelse med de Transcendentalerne og Mesteruniversets Arkitekter.

31:9.14 (352.7) Mesterarkitekterne bidrager med teknisk godkendelse af tildelingen af Skabersønnerne til deres rumområder til organisering af lokaluniverserne. Der er en meget tæt forbindelse mellem Mesterarkitekterne og Paradisets Skabersønner, og selv om dette forhold ikke er åbenbaret, er I blevet informeret om foreningen af Arkitekterne og storuniversets Højeste Skabere i forholdet til den første erfaringsmæssige Treenighed. Disse to grupper, sammen med det udviklende og erfaringsbaserede Højeste Væsen, udgør den

ultimate Treenighed af transcendentale værdier og
Mesteruniversets betydninger.

10. Det ultimate eventyr

31:10.1 (352.8) Mesterarkitekternes ældste har tilsynet over de syv
Finalitkorps, og de er:

- 31:10.2 (352.9) 1. De Dødeliges Finalitkorps.
- 31:10.3 (352.10) 2. Paradisets Finalitkorps.
- 31:10.4 (352.11) 3. De Treeniges Finalitkorps.
- 31:10.5 (353.1) 4. De Forenede Treenigede Finalitkorps.
- 31:10.6 (353.2) 5. Havonafinaliternes Korps.
- 31:10.7 (353.3) 6. De Transcendentale Finaliternes Korps.
- 31:10.8 (353.4) 7. Korpsene af Uåbenbarede Skæbne Sønner.

31:10.9 (353.5) Hver og et af disse skæbnekorps har en formand og disse
syv formænd udgør det Øverste Skæbneråd i Paradis, og i den
nuværende universtidsalder er Grandfanda lederen for dette øverste
organ for universets tildeling af den ultimate skæbne til børnene.

31:10.10 (353.6) Samlingen af disse syv finaliterkorps betegner
mobilisering af virkelighedens potentialer, personligheder, sind,
ånder, absonitter og erfaringsmæssige aktualiteter, der sandsynligvis
overskrider selv det Højeste Væsens fremtidige masterunivers
funktioner. Disse syv finaliter-korps betegner sandsynligvis den
Ultimative Treenighed nuværende aktivitet med at samle kræfterne

fra det endelige og det absonite som forberedelse til en ufattelig udvikling i det ydre rums universer. Intet lignende har fundet sted siden de nære tider i evigheden, da Paradisets Treenighed på samme måde mobiliserede de dengang eksisterende personligheder i Paradis og Havona og gav dem til opgave at administrere og herske over de projekterede syv superuniverser i tid og rum. De syv finaliter-korps repræsenterer storuniversets guddommelige reaktion på de fremtidige behov hos de uudviklede potentialer i de ydre universer af fremtidig-evige aktiviteter.

31:10.11 (353.7) Vi vover at forudsige fremtidige og større ydre universer af beboede verdener, nye sfærer befolket med nye ordener af udsøgte og unikke væsener, et materielt univers sublimt i dets ultimativitet, en vidtstrakt skabelse, der kun mangler en vigtig detalje— tilstedeværelsen af virkelig *endelig oplevelse* i den opstigende eksistens universelle liv. Et sådan univers vil blive til under et uhørt stort erfaringsmæssigt handikap: fratagelsen af deltagelse i udviklingen af den Almægtige Højeste. Disse ydre universer vil alle nyde det Højeste Væsens mageløse tjeneste og himmelske overkontrol, men selve hans aktive tilstedeværelse udelukker deres deltagelse i aktualiseringen af den Højeste Guddom.

31:10.12 (353.8) I den nuværende universalder lider storuniversets udviklende personligheder under mange vanskeligheder på grund af den ufuldstændige virkeliggørelse af Gud den Højestes suverænitet, men vi deler alle den unikke oplevelse af hans udvikling. Vi udvikler os i ham, og han udvikler sig i os. Engang i den evige fremtid vil den Højeste Guddoms evolution blive en afsluttet kendsgerning i

universets historie, og muligheden for at deltage i denne vidunderlige oplevelse vil være forsvundet fra den kosmiske handlings scene.

31:10.13 (353.9) Men de af os, som har erhvervet denne unikke erfaring i universets ungdom, vil værdsætte den gennem al fremtidig evighed. Mange af os spekulerer, at det kan være, at missionen af de gradvist akkumulerende reserver af opstigende og fuldkomne dødelige i Finalitetskorpsen kan være, i samarbejde med de seks tilsvarende rekrutterende korps, at administrere disse ydre universer i et forsøg på at kompensere deres erfaringsmæssige mangler ved ikke at have deltaget i tid-rum udviklingen af det Højeste Væsen.

31:10.14 (353.10) Disse mangler er uundgåelige på alle niveauer af universets eksistens. Under den nuværende universtidsalder kommer vi fra de højere niveauer af åndelige eksistenser nu ned for at administrere de evolutionære universer og betjene de opstigende dødelige, og dermed forsøge at godtgøre deres mangler i den højere åndelige erfarings virkelighed.

31:10.15 (354.1) Men selv om vi virkelig ingenting ved om hvilken planer Mesteruniversets Arkitekter har med respekt for disse ydre skabelser, er vi ikke desto mindre sikre på tre ting:

31:10.16 (354.2) 1. Der er virkelig et vidtstrakt og nyt system af universer, der gradvis organiserer sig i det ydre rums domæner. Nye ordener af fysiske skabelser, enorme og gigantiske cirkler af myldrende universer på universer langt ud over grænserne for de befolkede og organiserede skabelser, er faktisk synlige gennem jeres teleskoper. På nuværende tidspunkt er disse ydre skabelser helt og holdent

fysiske; de er tilsyneladende ubeboede og synes at være blottet for administration af skabninger.

31:10.17 (354.3) 2. I evigheder efter evigheder fortsætter den uforklarede og fuldstændig mystiske paradismobilisering af de fuldkomne og opstigende væsener i tid og rum, i samarbejde med de seks andre finaliterkorps.

31:10.18 (354.4) 3. Samtidig med disse transaktioner bliver guddommens Højeste Person i stigende styrke som den almægtigste hersker over superskabelserne.

31:10.19 (354.5) Når vi betragter denne treenige udvikling, der omfatter skabte skabninger, universer og Guddom, kan vi da kritiseres for at forudse, at noget nyt og uåbenbaret nærmer sig sin kulmination i Mesteruniverset? Er det ikke naturligt, at vi knytter denne tidsalders langvarige mobilisering og organisering af fysiske universer i en hidtil ukendt målestok og det Højeste Væsens fremkomst som personlighed med denne storslåede plan for optrappe tidens dødelige til guddommelig perfektion og med deres efterfølgende mobilisering i Paradisets Finalitetens Korps—en betegnelse og skæbne indhyllet i universmystik? Det er i stigende grad overbevisningen hos hele Uversa, at det endelige korps, der samler sig, er bestemt til en fremtidig tjeneste i det ydre rums universer, hvor vi allerede er i stand til at identificere klynger af mindst halvfjerds tusind stofsammenslutninger, som hver især er større end et hvilket som helst af de nuværende superuniverser.

31:10.20 (354.6) De evolutionære dødelige fødes på planeterne i rummet, passerer gennem morontiaverdenene, stiger op til åndeuniverserne, krydser Havona sfærerne, finder Gud, opnår Paradiset og mønstres i Finalitetens primære korps, hvor de afventer næste opgave i universets tjeneste. Der er seks andre opsamlende finalitetskorps, men Grandfanda, den første dødelige opstiger, præsiderer som Paradisets overhoved for alle finaliternes ordener. Og mens vi betragter dette sublime skue, udbryder vi alle: Sikke en strålende skæbne for tidens børn af dyrisk oprindelse, rummets materielle sønner!

31:10.21 (354.7) [Udarbejdet i fællesskab af en Guddommelig Rådgiver og En uden Navn og Nummer, der er autoriseret til at fungere sådan af Dagenes Ældste på Uversa.]

* * * * *

31:10.22 (354.8) Disse enogtredive kapitler som skildrer Guddommens natur, Paradisets virkelighed, central- og superuniversernes organisation og funktion, storuniversets personligheder og evolutionære dødeliges høje skæbne blev sponsoreret, formuleret og oversat til det engelske sprog af en høj kommission bestående af fireogtyve Orvonton administratorer, der handler i overensstemmelse med et mandat udsendt af Dagenes Ældste på

Uversa, der instruerer, at vi skulle gøre dette på Urantia, 606 i
Satania, I Norlatiadek af Nabadon år 1934 e.Kr.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 31](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 32](#) >>

DEL II

Lokaluniverset

Udarbejdet med støtte af et korps af personligheder fra lokaluniverset Nebadon - med bemyndigelse af Gabriel i Salvington.

[Kapitel 32 - Evolutionen Af Lokaluniverser](#)

[Kapitel 33 - Administrationen Af Lokaluniverset](#)

[Kapitel 34 - Lokaluniversets Moderånd](#)

[Kapitel 35 - Guds Sønner I Lokaluniverset](#)

[Kapitel 36 - Livsbærerne](#)

[Kapitel 37 - Lokaluniversets Personligheder](#)

[Kapitel 38 - Lokaluniversets Tjenende Ånder](#)

[Kapitel 39 - De Serafiske Hærskarer](#)

[Kapitel 40 - Guds Opstigende Sønner](#)

[Kapitel 41 - Lokaluniversets Fysiske Aspekter](#)

[Kapitel 42 - Energi—Sind Og Materie](#)

[Kapitel 43 - Konstellationerne](#)

[Kapitel 44 - De Himmelske Håndværkere](#)

[Kapitel 45 - Administrationen Af Lokalsystemet](#)

[Kapitel 46 - Lokalsystemets Hovedkvarterer](#)

[Kapitel 47 - De Syv Mansoniaverdner](#)

[Kapitel 48 - Morontialivet](#)

[Kapitel 49 - De Beboede Verdner](#)

[Kapitel 50 - De Planetariske Prinser](#)

[Kapitel 51 - De Planetariske Adamer](#)

[Kapitel 52 - De Dødeliges Planetariske Epoker](#)

[Kapitel 53 - Lucifers Oprør](#)

[Kapitel 54 - Problemer I Forbindelse Med Lucifers Oprør](#)

[Kapitel 55 - Lysets Og Livets Sfærer](#)

[Kapitel 56 - Universel Enhed](#)

Urantia Bogen

<< [DEL II](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 33](#) >>

Kapitel 32

Evolutionen Af Lokaluniverser

32:0.1 (357.1) ET lokalunivers er skabt af en Skabersøn af Mikael's Paradisorden. Det består af hundrede konstellationer, der hver omfatter hundrede systemer af beboede verdener. Hvert system vil til sidst indeholde cirka tusind beboede sfærer.

32:0.2 (357.2) Disse universer af tid og rum er alle evolutionære. Paradis Mikael's skabelsesplan følger altid langs vejen for gradvis evolution og progressiv udvikling af de fysiske, intellektuelle og spirituelle naturer og kapaciteter hos de mangfoldige skabninger, som bebor de forskellige typer af sfærer som udgør et sådan lokalunivers.

32:0.3 (357.3) Urantia tilhører et lokalunivers, hvis suveræne er Gud-mennesket fra Nebadon, Jesus af Nazaret og Mikael af Salvington. Og alle Mikael's planer for dette lokalunivers blev fuldt godkendt af Paradistreenigheden, før han nogensinde indledte det højeste eventyr i rummet.

32:0.4 (357.4) Guds sønner kan vælge rigerne for deres skaberaktiviteter, men disse materielle skabelser var oprindeligt projekteret og planlagt af Mesteruniversets Paradisarkitekter.

1. Universernes fysiske fremkomst

32:1.1 (357.5) Præuniversets manipulationer af rumkraften og de oprindelige energier er Paradisets Ledende Kraftorganisatorers arbejde; men i superuniversets domæner, når emergent energi bliver responsiv over for lokal eller lineær tyngdekraft, trækker de sig tilbage til fordel for Styrkelederne i det pågældende superunivers.

32:1.2 (357.6) Disse styrkeledere fungerer alene i præmaterielle og poststyrke faser af et lokalunivers skabelse. Der er ingen mulighed for en Skabersøn til at begynde universets organisation, før styrkelederne har gennemført mobiliseringen af rumenergiene tilstrækkeligt til at tilvejebringe et materielt grundlag—konkrete sole og materielle sfærer—for det fremvoksende univers.

32:1.3 (357.7) Lokaluniverserne har alle omtrent det samme energipotential, selvom de er meget forskellige i fysiske dimensioner og kan variere i indhold af synligt stof fra tid til anden. Donationen af styrkeopladningen og det potentielle materie i lokaluniverset er bestemt af Styrkelederne og deres forgængeres manipulationer samt af Skabersønnens aktiviteter og af den iboende fysiske kontrol, som hans skabende medarbejder besidder.

32:1.4 (358.1) Energiladningen i et lokalunivers er cirka en hundredtusindedel af styrkedonationen af dets superunivers. I tilfældet med Nebadon, jeres lokalunivers, er massematerialiseringen en smule mindre. Fysisk set besidder Nebadon al den fysiske energi og materie, der kan findes i nogen af Orvonton lokale skableser. Den eneste fysiske begrænsning på Nebadon universets udviklingsudvidelsen består i den kvantitative ladning af rumenergi, der holdes fanget af tyngdekraftskontrollen af de tilknyttede kræfter og personligheder i den kombinerede universmekanisme.

32:1.5 (358.2) Når energi-materie har nået et vist stadie i massematerialisering, dukker en Paradisskabersøn op på scenen, ledsaget af en Skabende Datter af den Uendelige Ånd. Samtidig med ankomsten af Skabersønnen påbegyndes arbejdet med den arkitektoniske sfære, som skal bliver hovedkvartersverdenen for det projekterede lokalunivers. I lange tider udvikler en sådan lokal skabelse sig, sole bliver stabiliseret, planeter dannes og svinger ind i deres baner, mens arbejdet med at skabe de arkitektoniske verdener, der skal tjene som konstellationshovedkvarter og systemhovedstæder fortsætter.

2. Organiseringen af universet

32:2.1 (358.3) Forud for Skabersønnerne i universets organisation er Styrkelederne og andre væsener med oprindelse i den Tredje Kilde og Center. Fra rummets energier, der således tidligere var organiseret, etablerede Mikael, jeres Skabersøn, de beboede riger i Neadons univers og lige siden har han omhyggeligt helliget sig deres administration. Fra allerede eksisterende energi materialiserer disse guddommelige Sønner synligt stof, projicerer levende væsener, og skaber i samarbejdet med den Uendelige Ånds tilstedeværelse i universet et mangfoldigt følge af åndelige personligheder.

32:2.2 (358.4) Disse Styrkeledere og energikontrollører, der længe gik forud for Skabersønnen i det indledende fysiske arbejde med universets organisation, tjener senere i storslået forbindelse med denne Universsøn, og forbliver for altid i tilhørende kontrol over de energier, som de oprindeligt organiserede og satte i kredsløb. På Salvington fungerer der nu de samme hundrede Styrkecentre som samarbejdede med din Skabersøn i den oprindelige dannelse af dette lokalunivers.

32:2.3 (358.5) Den første fuldførte fysiske skabelseshandling i Neadon var organiseringen af hovedkvarterets verdenen, den arkitektoniske sfære Salvington, med dens satellitter. Fra tidspunktet for de første foranstaltninger af Styrkecentrernes og de fysiske kontrollørers indledende bevægelser til ankomsten af det levende personale på Salvingtons fuldendte sfærer, gik der lidt over en milliard år af jeres nuværende planetariske tid. Konstruktionen af Salvington blev straks efterfulgt afskabelsen af de hundrede hovedkvarterets verdener for de projekterede konstellationer og de ti tusinde

hovedkvarterssfærer for de projekterede lokale systemer for planetarisk kontrol og administration, sammen med deres arkitektoniske satellitter. Sådanne arkitektoniske verdener er designet til at rumme både fysiske og åndelige personligheder såvel som de mellemliggende morontia- eller overgangsstadier af skabninger.

32:2.4 (359.1) Salvington, hovedkvarteret for Nebadon, er beliggende i det nøjagtige energimassecenter i lokaluniverset. Men dit lokalunivers er ikke et enkelt astronomisk system, selvom et stort system eksisterer i dets fysiske centrum.

32:2.5 (359.2) Salvington er det personlige hovedkvarter for Mikael af Nebadon, men han vil ikke altid være at finde der. Mens jeres lokalunivers ikke længere kræver Skabersønnens faste tilstedeværelse i hovedstadssfæren for at fungere gnidningsløst, var det ikke tilfældet i de tidligere epoker med fysisk organisation. En Skabersøn er ikke i stand til at forlade sin hovedkvartersverden, før et tidspunkt, hvor tyngdekraftens stabilisering af riget er blevet gennemført gennem materialisering af tilstrækkelig energi til at sætte de forskellige kredsløb og systemer i stand til at modbalancere hinanden ved gensidig materiel tiltrækning.

32:2.6 (359.3) I det øjeblik den fysiske plan for et univers er fuldført, udarbejder Skabersønnen, i samarbejde med den Skabende Ånd, planen for skabelsen af liv; hvorefter den repræsentation af den Uendelige Ånd begynder sin universfunktion som en særskilt skabende personlighed. Når denne første skabende handling er formuleret og udført, opstår den Klare Morgenstjerne pludselig, som

er personificeringen af dette oprindelige skabende identitets koncept og guddommeligheds ideal. Dette er universets øverste leder, Skabersønnens personlige smedarbejder, én som ham i alle aspekter af karakter, men markant begrænset i guddommelighedens egenskaber.

32:2.7 (359.4) Og nu, hvor Skabersønnens højre hånd og administrerende leder er fremtrådt, følger der tilblivelsen af et stort og vidunderligt udvalg af forskellige skabninger. Sønner og døtre af lokaluniverset fremtræder, og snart derefter er regeringen for en sådan skabelse tilvejebragt, der strækker sig fra universets øverste råd til konstellationernes fædre og lokalsystemers herskere—samlingerne af de verdener, der senere skal blive hjemsted for de forskellige dødelige racer af skabninger; og hver af disse verdener vil blive præsideret af en planetprins.

32:2.8 (359.5) Og så, når et sådant univers er blevet så fuldstændig organiseret og så godt bemandet, begynder Skabersønnen at udføre Faderens forslag om at skabe det dødelige menneske i deres guddommelige billede.

32:2.9 (359.6) Organiseringen af planetariske boliger foregår stadig i Nebadon, for dette univers er i sandhed en ung klynge i Orvontons stjerne- og planetariske riger. Ved den sidste registrering var der 3.840.101 beboede planeter i Nebadon, og Satania, din verdens lokalsystem, er ret typisk for andre systemer.

32:2.10 (359.7) Satania er ikke et ensartet fysisk system, en enkelt astronomisk enhed eller organisation. Dens 619 beboede verdener er placeret i over fem hundrede forskellige fysiske systemer. Kun fem

har mere end to beboede verdener, og af disse har kun én fire befolkede planeter, mens der er seksogfyrre med to beboede verdener.

32:2.11 (359.8) Satania systemet af beboede verdener er langt væk fra Uversa og den store solklynge, der fungerer som det fysiske eller astronomiske centrum i det syvende superunivers. Fra Jerusem, Satantias hovedkvarter, er der over 200.000 lysår til det fysiske centrum af superuniverset Orvonton, langt, langt væk Mælkevejens tætte diameter. Satania er beliggende i lokaluniversets periferi, og Nebadon er nu godt ud mod grænsen af Orvonton. Fra det yderste system af beboede verdener til centrum af superuniverset er der en smule mindre end 250.000 lysår.

32:2.12 (360.1) Universet Nebadon svinger nu langt mod syd og øst i superuniverset Orvontons kredsløb. De nærmeste naboer universer er: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving og Alvoring.

32:2.13 (360.2) Men udviklingen af et lokalunivers er en lang fortælling. Kapitler, der omhandler superuniverset, introducerer dette emne, dem i denne sektion, der handler om de lokale skabelser, udgør en fortsættelse, mens de, der følger, og berører Urantias historie og skæbne, fuldender historien. Men I kan kun i tilstrækkeligt grad forstå skæbnen for de dødelige i en sådan lokal skabelse ved at gennemlæse beretningerne om jeres Skabersøns liv og lære, da han engang levede et menneskeliv, i skikkelse af dødeligt kød i jeres egen evolutionære verden.

3. Evolutionens idé

32:3.1 (360.3) Havona, centraluniverset som direkte blev skabt af den Universelle Faders tanke og den Evige Søns ord, er den eneste fuld perfekte skabelse. Havona er et eksistentielt, perfekt, og fuldkomment univers, der omgiver de evige Guddommers hjem, altings centrum. Skabelserne i de syv superuniverser er begrænsede, evolutionære og konsekvent progressive.

32:3.2 (360.4) De fysiske systemer i tid og rum er alle af evolutionær oprindelse. De er ikke engang fysisk stabiliserede indtil de er svunget ind i deres superuniversers etablerede kredsløb. Et lokalunivers etableres heller ikke i lys og liv, indtil dets fysiske muligheder for ekspansion og udvikling er udtømt, og før den åndelige status for alle dets beboede verdener for evigt er blevet etableret og stabiliseret.

32:3.3 (360.5) Undtagen i centraluniverset, er perfektion en gradvis opnåelse. I den centrale skabelse har vi et mønster af perfektion, men alle andre riger skal opnå denne fuldkommenhed ved hjælp af de metoder, der er fastlagt for udviklingen af disse særlige verdener eller universer. Og en næsten uendelig variation kendetegner Skabersønnernes planer for organisering, udvikling, disciplinering, og stabilisering af deres respektive lokaluniverser.

32:3.4 (360.6) Med undtagelse af Faderens guddommelige tilstedeværelse, er hvert lokalunivers i en vis forstand en duplikering af den administrative organisering af central- eller

mønsterskabelsen. Selvom den Universelle Fader personligt er til stede i bopælsuniverset, bor han ikke i sindet på de væsener, der har deres oprindelse fra det univers, således som han bogstaveligt talt bor hos de dødeliges sjæle i tid og rum. Der synes at være en alvidende compensation i tilpasningen og reguleringen af de åndelige anliggender i den vidtstrakte skabelse. I centraluniverset er Faderen personligt til stede som sådan, men fraværende i disse børns sind af denne perfekte skabelse; i rummets universer er Faderen fraværende i egen person, men er repræsenteret ved sine suveræne sønner, mens han er intimt til stede i sine dødelige børns sind og bliver åndeligt repræsenteret ved den førpersonlige tilstedeværelse af Mysterieledsagerne, der bor i sindene hos disse viljeskabninger.

32:3.5 (360.7) I et lokalunivers' hovedkvarter bor alle de skabende og kreative personligheder, der repræsenterer selvstændig autoritet og administrativ autonomi, bortset fra den Universelle Faders personlige tilstedeværelse. I lokaluniverset findes der noget af alle og nogen fra næsten alle klasser af intelligente væsener, der findes i centraluniverset, bortset fra den Universelle Fader. Selvom den Universelle Fader ikke er personligt til stede i et lokalunivers, er han personligt repræsenteret af dets Skabersøn, som på et tidspunkt er Guds stedfortræder og derefter den højeste og suveræne hersker i sin egen ret.

32:3.6 (361.1) Jo længere ned på livets skala vi går, desto sværere bliver det med troens øje at lokalisere den usynlige Fader. De lavere skabninger—og nogle gange endda de højere personligheder—har svært ved altid at se den Universelle Fader i hans Skabersønner. Og

så, i afventning af tidspunktet for deres åndelige ophøjelse, hvor fuldkommenhed af udvikling vil gøre dem i stand til at se Gud personligt, bliver de trætte i deres fremgang, nærer åndelig tvivl, snubler i forvirring og isolerer sig således fra deres tids progressive åndelige mål. og universet. På denne måde mister de evnen til at se Faderen, når de ser Skabersønnen. Den sikreste sikring for skabningen gennem den lange kamp for at opnå Faderen, i denne tid, hvor iboende forhold gør en sådan opnåelse umulig, er vedholdende at holde fast i sandheden om Faderens tilstedeværelse i hans Sønner. Bogstaveligt og billedligt, åndeligt og personligt er Faderen og Sønnerne ét. Det er en kendsgerning: Den, der har set en Skabersøn, har set Faderen.

32:3.7 (361.2) Personlighederne i et givet univers er i starten kun faste og pålidelige i overensstemmelse med deres grad af slægtskab med Guddommen. Når skabningernes oprindelse afviger tilstrækkeligt langt fra de oprindelige og guddommelige kilder, hvad enten vi har at gøre med Guds sønner eller skabninger af tjeneste, der tilhører den uendelige ånd, øges muligheden for disharmoni, forvirring og nogle gange oprør—synd.

32:3.8 (361.3) Bortset fra perfekte væsener af guddommelig oprindelse er alle viljesskabninger i superuniverserne af evolutionær natur, de begynder i en lav stand og klatrer hele tiden opad, i virkeligheden indad. Selv højt åndelige personligheder fortsætter med at stige op ad livets skala ved gradvise oversættelser fra liv til liv og fra sfære til sfære. Og når det gælder dem, der underholder Mysterieledsagerne,

er der faktisk ingen grænser for, hvor højt de kan nå i deres åndelige opstigning og opnåelse af universet.

32:3.9 (361.4) Når tidens skabninger endelig opnår fuldkommenhed, er det udelukkende en erhvervelse, en ægte personlighedsbesiddelse. Selv om nådens elementer er blandet frit ind i det, er skabningernes præstationer ikke desto mindre resultatet af individuel indsats og faktisk liv, personlighedens reaktion på det eksisterende miljø.

32:3.10 (361.5) Faktum om dyrs evolutionære oprindelse knytter ikke stigmatisering til nogen personlighed i universets syn, da det er den eksklusive metode til at producere en af de to grundlæggende typer af endelige intelligente viljeskabninger. Når højderne af fuldkommenhed og evighed er nået, så meget mere ære til dem, der begyndte på bunden og med glæde klatrede op på livets stigen, runde for runde, og som, når de når herlighedens højder, vil have opnået en personlig erfaring, som rummer en faktisk viden om hver livsfase fra bunden til toppen.

32:3.11 (361.6) I alt dette vises Skabernes visdom. Det ville være lige så let for den Universelle Fader at skabe alle dødelige til perfekte væsener, at bibringe fuldkommenhed ved sit guddommelige ord. Men det ville fratage dem den vidunderlige oplevelse af eventyret og uddannelse forbundet med den lange og gradvise indadgående stigning, en oplevelse, der kun kan gøres af dem, der er så heldige, at begynde på selve bunden af levende eksistens.

32:3.12 (362.1) I universerne, der kredser om Havona, er der kun et tilstrækkeligt antal fuldkomne skabninger til at opfylde behovet for mønsterlærere vejledere til dem, der stiger op ad livets evolutionære

skala. Den erfaringsmæssige natur af den evolutionære personlighedstype er det naturlige kosmiske supplement til Paradis-Havona væsenernes evige perfekte natur. I virkeligheden, er både perfekte og perfektionerede væsener ufuldstændige, hvad angår den endelige totalitet. Men i den komplementære forening af de eksistentielt fuldkomne skabninger i Paradis-Havona systemet med de erfaringsmæssigtfuldkomne finalitere, der stiger op fra de evolutionære universer, finder begge typer frigiørelse fra iboende begrænsninger og kan således i fællesskab forsøge at nå de sublime højder i den ultimative skabningsstatus.

32:3.13 (362.2) Disse skabningstransaktioner er universets eftervirkninger af handlinger og reaktioner inden for den Syvfoldige Guddom, hvor Paradisets evige guddommelighed forenes med den udviklende guddommelighed hos de Højeste Skabere af tid-rum-universerne i, ved og gennem styrkeaktualiseringen Det Højeste Væsens guddom.

32:3.14 (362.3) Den guddommeligt perfekte skabning og den evolutionært perfektionerede skabning er lige i graden af guddommelighedspotentiale, men de er forskellige i art. De er hver især afhængige af hinanden for at opnå overhøjheden af tjeneste. De evolutionære superuniverser er afhængige af det fuldkomne Havona for at give den endelige uddannelse for deres opstigende borgere, men det perfekte centralunivers kræver også eksistensen af de perfektionerende superuniverser for at sørge for den fulde udvikling af sine nedstigende indbyggere.

32:3.15 (362.4) De to primære manifestationer af den endelig virkelighed, medfødt perfektion og udviklet perfektion, hvad enten det er personligheder eller universer, er koordinerede, afhængige, og integrerede. Hver af dem kræver, at den anden opnå fuldførelse af funktion, tjeneste og skæbne.

4. Guds forhold til et lokalunivers

32:4.1 (362.5) Få ikke den tanke, at eftersom den Universelle Fader har uddelegeret så meget af sig selv og sin magt til andre, er han et tavst eller inaktivt medlem af guddomspartnerskabet. Bortset fra personlighedensdomæner og overdragelse af Rettere, er han tilsyneladende den mindst aktive af Paradisguddommene, idet han tillader sine guddomskoordinater, sine Sønner, og talrige skabte intelligenser at udføre så meget i udførelsen af hans evige formål. Han er kun det tavse medlem af den kreative trio i det omfang, at han aldrig gør noget, som nogen af hans koordinerede eller underordnede medarbejdere kan gøre.

32:4.2 (362.6) Gud har fuld forståelse for ethvert intelligent væsens behov for funktion og erfaring, og derfor trækker Gud sig tilbage fra aktivitet i enhver situation, hvad enten det drejer sig om et univers' skæbne eller den ydmygeste af hans skabningers velfærd, til fordel for den galakse af skabnings- og skaberpersonligheder, som i sagens natur griber ind mellem ham selv og enhver given univers-situation eller skabelsesbegivenhed. Men på trods af denne tilbagetrækning,

denne udstilling af uendelig koordination, er der fra Guds side en faktisk, bogstavelig og personlig deltagelse i disse begivenheder af og gennem disse ordinerede instanser og personligheder. Faderen arbejder i og gennem alle disse kanaler for velfærden for hele hans vidtstrakte skabelse.

32:4.3 (363.1) Med hensyn til politikker, adfærd og administration af et lokalunivers, handler den Universelle Fader i sin Skabersøns person. I Guds Sønners indbyrdes forhold, i gruppesammenslutningerne af personlighederne med oprindelse i den Tredje Kilde og Center, eller i forholdet mellem andre skabninger, såsom mennesker—hvad angår sådanne sammenslutninger, griber den Universelle Fader aldrig ind. Skabersønnens lov, konstellationsfædrenes, Systemsuverænerne og Planetprinsernes styre—de ordinerede politikker og procedurer for det univers—har altid forrang. Der er ingen opdeling af myndighed; aldrig er der en krydsvirkning af guddommelig kraft og hensigt. Guddommene er i fuldkommen og evig enstemmighed.

32:4.4 (363.2) Skabersønnen hersker suverænt i alle spørgsmål om etiske foreninger, forholdet mellem enhver opdeling af skabninger til enhver anden klasser af skabninger eller af to eller flere individer inden for en given gruppe; men en sådan plan betyder ikke, at den Universelle Fader ikke på sin egen måde må gribe ind og gøre alt, hvad der behager det guddommelige sind med enhver *individueel skabning* i hele skabelsen, hvad angår individets nuværende status eller fremtidsudsigter, og hvad angår Faderens evige plan og uendelige formål.

32:4.5 (363.3) I de dødelige viljevæsener er Faderen faktisk til stede i den iboende Retter, et fragment af hans førpersonlige ånd; og Faderen er også kilden til personligheden hos et sådant dødeligt viljevæsen.

32:4.6 (363.4) Disse Tankerettere, den Universelle Faders overdragelser, er forholdsvis isolerede; de bor i menneskelige sind, men har ingen mærkbar forbindelse med de etiske anliggender i en lokal skabelse. De er ikke direkte koordineret med den serafiske tjeneste eller med administrationen af systemer, konstellationer, eller et lokalunivers, ikke engang med Skabersønnens styre, hvis vilje er den højeste lov i hans univers.

32:4.7 (363.5) De iboende Rettere er en af Guds separate, men forenede kontaktformer med skabningerne i hans alt andet end uendelige skaberværk. Således viser den, der er usynlig for det dødelige menneske, sit nærvær, og kunne han gøre det, ville han vise sig for os på endnu andre måder, men en sådan yderligere åbenbaring er ikke guddommelig mulig.

32:4.8 (363.6) Vi kan se og forstå den mekanisme, hvorved Sønnerne har en intim og fuldstændig viden om de universer, der hører under deres jurisdiktion; men vi kan ikke fuldt ud forstå de metoder, hvorved Gud er så fuldt og personligt fortrolig med detaljerne i universernes univers, selv om vi i det mindste kan genkende den vej, hvorved den Universelle Fader kan modtage information om og manifestere sin tilstedeværelse over for væsenerne i sit enorme skaberværk. Gennem personlighedskredsløbet er Faderen vidende—har personlig viden—om alle tanker og handlinger hos alle væsener i

alle systemer i alle universer i hele skabelsen. Selvom vi ikke helt kan forstå denne teknik i Guds fællesskab med sine børn, kan vi blive styrket i visheden om, at “Herren kender sine børn”, og at han for hver enkelt af os “noterer sig, hvor vi blev født”.

32:4.9 (363.7) I dit univers og i dit hjerte er den Universelle Fader til stede, åndeligt set, af en af de Syv Mesterånder i det centrale opholdssted og specifikt af den guddommelige Retter, som lever og arbejder og venter i dybet af det dødelige sind.

32:4.10 (363.8) Gud er ikke en selvcentreret personlighed. Faderen distribuerer sig frit til sin skabelse og til sine skabninger. Han lever og handler ikke kun i Guddommene men også i sine Sønner, som han betror at gøre alt det, der er guddommeligt muligt for dem at gøre. Den Universelle Fader har i sandhed givet afkald på enhver handling, som det er muligt for et andet væsen at udføre. Og dette er lige så sandt for det dødelige menneske som for Skabersønnen, der hersker i Guds sted på hovedkvarteret i et lokalunivers. Således ser vi udførelsen af den universelle Faders ideelle og uendelige kærlighed.

32:4.11 (364.1) I denne universelle overdragelse af sig selv har vi et rigeligt bevis på både størrelsen og storsindethed af Faderens guddommelige natur. Hvis Gud har tilbageholdt noget af sig selv fra den universelle skabelse, så skænker han af denne rest med overdådige generøsitet Tankeretterne til de dødelige i rigerne, tidens Mysterieledsagere som så tålmodigt bor i de dødelige kandidater til evigt liv.

32:4.12 (364.2) Den Universelle Fader har så at sige udgydt sig selv for at gøre hele skabelsen rig på personlighed og potentiel åndelig opnåelse. Gud har givet sig selv til os, for at vi kan være som ham, og han har kun forbeholdt sig selv den magt og herlighed, der er nødvendigt for at opretholde de ting, som han således har givet afkald på alt andet af kærlighed til.

5. Det evige og gudommelige formål

32:5.1 (364.3) Der er et stort og herligt formål med universerne march gennem rummet. Al jeres menneskelige kampe er ikke forgæves. Vi er alle en del af en enorm plan, en gigantisk foretagende, og det er dette foretagendes enorme størrelse, der gør det umuligt, at se særligt meget af det på én gang, og i løbet af en levetid. Vi er alle en del af et evigt projekt, som guderne overvåger og udfører. Hele den forunderlige og universelle mekanisme bevæger sig majestætisk videre gennem rummet til tonerne af den uendelige tanke og det evige formål fra den Første Store Kilde og Center.

32:5.2 (364.4) Den evige Guds evige formål er et højt åndeligt ideal. Tidens begivenheder og dens materielle eksistens kampe er kun det forbigående stillads, der bygger bro over til den anden side, til den åndelig virkelighed og den himmelske eksistens forjættede land. Naturligvis har I dødelige svært ved at fatte ideen om et evigt formål;

du er praktisk talt ude af stand til at forstå tanken om evigheden, noget der aldrig begynder og slutter. Alt det, du kender, har en ende.

32:5.3 (364.5) Hvad angår et individuelt liv, varigheden af et rige, eller kronologien af enhver sammenhængende række af begivenheder, ser det ud til, at vi har at gøre med en isoleret tidsperiode; alt synes at have en begyndelse og en slutning. Og det ser ud til, at en række af sådanne oplevelser, liv, tidsaldre, eller epoker, arrangeret efter hinanden udgør en lige strækning, en isoleret tidsbegivenhed, der et øjeblik blinker henover evighedens uendelige overflade. Men når vi betragter alt dette bag kulisserne, tyder et mere omfattende overblik og en mere fuldstændig forståelse på, at en sådan forklaring er utilstrækkelig, usammenhængende, og fuldstændig uegnet til at redegøre for og på anden måde korrelere tidens transaktioner med evighedens underliggende formål og grundlæggende reaktioner.

32:5.4 (364.6) For mig virker det mere hensigtsmæssig, med henblik på forklaring til det dødelige sind, at opfatte evigheden som en cyklus, og det evige formål som en endeløs cirkel, en evigheds cyklus på en eller anden måde synkroniseret med tidens forbigående materielle cyklusser. Med hensyn til tidens sektorer, der er forbundet med og udgør en del af, evighedens cyklus, er vi tvunget til at erkende, at sådanne midlertidige epoker fødes, lever og dør ligesom de midlertidige væsener af tiden bliver født, lever og dør. De fleste mennesker dør, fordi dødens metamorfose, efter at have undladt at opnå åndeniveau for Retterfusion, udgør den eneste mulige procedure, hvorved de kan undslippe tidens lænker og den materielle skabelse bånd og derved blive istand til at tage åndelige skridt med

evighedens fremadskridende procession. Når du har overlevet tidens og den materielle eksistens' prøvelser, bliver det muligt for dig at fortsætte med at være i kontakt med evigheden, endda som en del af den, og for evigt svinge med rummets verdener omkring de evige tiders cirkel.

32:5.5 (365.1) Tidens sektorer er som personlighedens glimt i tidsbunden form, de optræder i en sæson og så forsvinder de for menneskets blik, kun for at dukke op igen som nye aktører og fortsatte faktorer i det højere liv i den endeløse svingning rundt om den evige cirkel. Evigheden kan næppe opfattes som en lige strækning, set i lyset af vores tro på et afgrænset univers, der bevæger sig over en stor, langstrakt cirkel omkring den Universelle Faders centrale bolig.

32:5.6 (365.2) Helt ærligt er evigheden uforståeligt for tidens begrænsede sind. Du kan simpelthen ikke fatte det; du kan ikke forstå det. Jeg kan ikke helt visualisere det, og selv hvis jeg kunne, ville det være umuligt for mig at viderebringe mit koncept til det menneskelige sind. Ikke desto mindre har jeg gjort mit bedste for at skildre noget af vores synspunkt, for at fortælle dig noget om vores forståelse af de evige ting. Jeg bestræber mig på at hjælpe dig med at krystallisere dine tanker om disse værdier, som er af uendelig natur og evig i deres betydning.

32:5.7 (365.3) Der er i Guds sind en plan, som indbefatter hver skabning i alle hans store domæner, og denne plan er et evigt formål med grænseløse muligheder, ubegrænsede fremskridt, og endeløst

liv. Og de uendelige skatte i sådan en mageløs karriere er dine til at stræbe efter!

32:5.8 (365.4) Evighedens mål ligger forude! Eventyret om opnåelse af guddommelighed ligger foran dig! Løbet mod fuldkommenhed er i gang! Enhver, der vil, kan deltage, og en sikker sejr vil krone indsatsen for ethvert menneske, der vil løbe troens og tillidens løb og hvert skridt på vejen være afhængig af den iboende Retter og af vejledning fra universets Søns gode ånd, som så frit er blevet udgydt over alt kød.

32:5.9 (365.5) [Præsenteret af en Mægtig Budbringer midlertidigt knyttet til Nebadons Øverste Råd og tildelt denne mission af Gabriel fra Salvington.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 32](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 34](#) >>

Kapitel 33

Administrationen Af Lokaluniverset

33:0.1 (366.1) MENS den Universelle Fader helt sikkert hersker over sit store skaberværk, fungerer han i lokaluniversets administration gennem Skabersønnens person. Faderen fungerer ellers ikke personligt i de administrative anliggender i et lokalunivers. Disse sager er overladt til Skabersønnen og til lokaluniversets Moderånd og deres mangfoldige børn. Lokaluniversets planer, politikker og administrative handlinger udformes og udføres af denne Søn, som sammen med sin åndelige medarbejder uddelegerer udøvende magt til Gabriel og den retslige myndighed til Konstellationsfædrene, Systemherskerne og Planetprinserne.

1. Mikael fra Nebadon

33:1.1 (366.2) Vores Skabersøn er personificeringen af det 611.121^{nde} oprindelige koncept om uendelig identitet af samtidig oprindelse i den Universelle Fader og den Evige Søn. Mikael af Nebadon er den “enestefødte Søn” som personificerer dette 611.121^{nde} universelle koncept om guddommelighed og uendelighed. Hans hovedkvarter er i lysets trefoldige palads på Salvington. Og denne bolig er så velordnet fordi Mikael har oplevet alle tre faser af intelligensvæsnernes eksistens: åndelig, morontiel og materiel. På grund af det navn, der er forbundet med hans syvende og sidste overdragelse på Urantia omtales han nogle gange som Kristus Mikael.

33:1.2 (366.3) Vores Skabersøn er ikke den evige Søn, den Universelle Faders og den Uendelige Ånds eksistentielle Paradispartner. Mikael af Nebadon er ikke medlem af Paradistreenigheden. Ikke desto mindre besidder vores Mestersøn i sit rige alle de guddommelige egenskaber og kræfter, som den Evige Søn selv ville manifestere, hvis han rent faktisk var til stede på Salvington og virkede i Nebadon. Mikael besidder endnu mere magt og autoritet, for han ikke kun personificerer den Evige Søn, men repræsenterer også fuldt ud og legemliggør den Universelle Faders personlighedstilstedeværelse til og i dette lokalunivers. Han repræsenterer endda Fader-Sønnen. Disse forhold udgør en Skabersøn, den mest magtfulde, alsidige og indflydelsesrige af alle guddommelige væsener, som er i stand til direkte at administrere evolutionære universer og have personlighedskontakt med umodne skabte væsener.

33:1.3 (366.4) Vores Skabersøn udøver den samme åndelig tiltrækningskraft, åndetyngdekraft fra lokaluniversets hovedkvarter som den Evige Søn fra Paradiset ville uudøve, hvis han var personlig tilstede på Salvington, og *mere*; denne Universsøn er også personificeringen af den Universelle Faders for Nebadons univers. Skabersønner er personlighedscentre for de åndelige kræfter i Paradiset Fader-Søn. Skabersønner er de endelige styrke- og personlighedsfokuseringer af Gud den Syvfoldiges mægtige tid-rum egenskaber.

33:1.4 (367.1) Skabersønnen er den stedfortrædende personalisering af den Universelle Fader, den Evige Søns guddommelige koordinat og den Uendelige Ånds skabende samarbejdspartner. For vores univers og alle dets beboede verdener er den Suveræne Søn, i alle praktiske henseender og formål, Gud. Han personificerer alle de Paradisguddomme, som dødelige under udvikling kan forstå. Denne Søn og hans Åndepartner *er* jeres skaberforældre. For jer er Mikael, Skabersønnen, den højeste personlighed; for jer er den Evige Søn den superhøjeste—en uendelig guddomspersonlighed.

33:1.5 (367.2) I Skabersønnens person har vi en hersker og guddommelig forælder, som er lige så mægtig, effektiv og velgørende, som den Universelle Fader og den Evige Søn ville være, hvis begge var til stede på Salvington og engageret i administrationen af Nebadon universets anliggender.

2. Den suveræne af Nebadon

33:2.1 (367.3) Observation af Skabersønnerne afslører, at nogle ligner mere Faderen, andre Sønnen og en del er en blanding af begge deres uendelige forældre. Vores Skabersøn manifesterer helt klart træk og egenskaber som meget ligner den Evige Søn.

33:2.2 (367.4) Mikael valgte at organisere dette lokalunivers og her hersker han nu suverænt. Hans personlige magt begrænses af de præ-eksisterende tyngdekraftskredsløb, der centrerer sig om Paradiset, og af forbeholdet fra Dagenes Ældstes side i superuniversets regerings af alle endelige eksekutive domme vedrørende personlighedens udslettelse. Personlighed er Faderen eneste overdrages, men Skabersønnerne, med godkendelse af den Evige Søn, igangsætter nye typer af skabninger, og i samarbejde med deres Åndepartner kan de forsøge sig med nye transformationer af energi og stof.

33:2.3 (367.5) Mikael er personifikationen af Paradisets Fader-Søn til og i Nebadons lokalunivers; derfor, da den Skabende Moderånd, lokaluniversets repræsentation af den Uendelige Ånds, underordnede sig Kristus Mikael ved hans hjemkomst fra hans afsluttende overdragelse på Urantia, fik Mestersønnen derved jurisdiktion over “al magt i himlen og på jorden”.

33:2.4 (367.6) Denne underordning af de guddommelige ministre til skabersønnerne i lokaluniverserne gør disse Mestersønner til de personlige opbevarere af Faderens, Sønnens og Åndens endeligt manifesterbare guddommelighed, mens Mikaels skabnings-overdragelsesoplevelser kvalificerer dem til at skildre det Højeste Væsens erfaringsmæssige guddommelighed. Ingen andre væsener i universerne har således personligt udtømt potentialerne i den nuværende endelige erfaring, og ingen andre væsener i universerne besidder sådanne kvalifikationer for enlig suverænitet.

33:2.5 (367.7) Selvom Mikaels hovedkvarter officielt er placeret på Salvington, Nebadons hovedstad, tilbringer han meget af sin tid med at besøge konstellationernes og systemernes hovedkvarter og endda de enkelte planeter. Fra tid til anden rejser han til Paradiset og ofte til Uversa, hvor han rådføre sig med Dagenes Ældste. Når han er fraværende fra Salvington indtages hans plads af Gabriel, som derefter fungerer som regent for Nebadons univers.

3. Universets søn og ånd

33:3.1 (368.1) Mens den Uendelige Ånd gennemtrænger alle tidens og rummets universer fungerer den fra hvert lokalunivers hovedkvarteret som en specialiseret fokalisering, der opnår fulde personlighedskvaliteter ved hjælp af teknikken til skabende samarbejde med Skabersønnen. Hvad angår et lokalunivers, er en

Skabersøns administrative autoritet suveræn; den Uendelige Ånd, er som den guddommelige tjener, fuldstændig samarbejdsvillig, selvom den er perfekt koordineret.

33:3.2 (368.2) Universets Moderånd i Salvington, Mikael's partner i kontrollen og administrationen af Nebadon, tilhører til den sjette gruppe af Højeste Ånder og udgør den 611.121^{nde} af denne orden. Hun meldte sig frivilligt til at ledsage Mikael, da han blev befriet fra sine forpligtelser i Paradiset og har lige siden arbejdet sammen med ham i at skabe og styre hans univers.

33:3.3 (368.3) Mester-Skabersønnen er den personlige suveræn for sit univers, men i alle detaljerne i dets ledelse er Universets Ånd medregent med Sønnen. Mens Ånden altid anerkender Sønnen som suveræn og hersker, tildeler Sønnen altid Ånden en koordinerende position og ligeberettigelse i alle rigets anliggender. I alt sit arbejde med at skænke kærlighed og liv får Skabersønnen altid og evigt perfekt støtte og dygtigt hjælp af den kloge og altid trofaste Universets Ånd og af hele hendes mangfoldige følge af englepersonligheder. En sådan guddommelig minister er i virkeligheden åndernes og åndspersonlighedernes moder, Skabersønnens altid nærværende og kloge rådgiver, en trofast og sand manifestation af Paradisets Uendelige Ånd.

33:3.4 (368.4) Sønnen fungerer som en far i sit lokalunivers. Ånden, som dødelige skabninger forstår det, udøver rollen som en mor, hun assisterer altid Sønnen og er evigt uundværlig for universets

administration. I tilfælde af oprør er det kun Sønnen og hans tilknyttede sønner, der kan fungere som befriere. Ånden kan aldrig forpligte sig til at bekæmpe oprør eller forsvare autoritet, men Ånden støtter altid Sønnen i alt, hvad han kan blive nødt til at opleve i sine bestræbelser på at stabilisere regeringen og opretholde autoritet i verdener, der er plettet af ondskab eller domineret af synd. Kun en Søn kan genoprette deres fælles skaberværk, men ingen Søn kan håbe på et afgørende godt resultat uden den uophørlige medvirken af den Guddommelige minister og hendes omfattende samling af åndehjælpere, Guds døtre, som så trofast og tappert kæmper for de dødelige menneskers velfærd og deres guddommelige forældres ære.

33:3.5 (368.5) Efter afslutningen af Skabersønnens syvende og sidste skabningsoverdragelse ophører usikkerheden ved periodisk isolation for den guddommelige tjener, og Sønnens univershjælper bliver for evigt afklaret i sikkerhed og kontrol. Det er ved Skabersønnens tronbestigelse som Mestersøn, ved jubilæernes jubilæum, at Universets Ånd, foran de forsamlede værter, for første gang offentligt og universelt anerkender sin underordning under Sønnen og lover troskab og lydighed. Denne begivenhed fandt sted i Nebadon ved Mikael's tilbagekomst til Salvington efter sin overdragelse på Urantia. Aldrig før denne betydningsfulde begivenhed havde Universets Ånd anerkendt sig underordnet Universets Søn, og først efter denne frivillige afgivelse af magt og autoritet fra Ånden kunne det sandfærdigt forkyndes af Sønnen, at "al magt i himlen og på jorden er blevet givet i hans hænder".

33:3.6 (369.1) Efter den Skabende Moderånds løfte om underordning, anerkender Nebadons Mikael ædelt sin evige afhængighed af denne Åndeledsager, idet han udnævnte Ånden til medhersker over sine universdomæner og påbyder, at alle deres skabninger aflægger løfte til Ånden om deres loyalitet, således som de havde til Sønnen; og derefter offentliggøres og udsendes den endelige “Bekendtgørelsen om Ligeberettigelse”. Selvom Sønnen var suveræn hersker i sit lokalunivers offentliggjorde sønnen til verdenerne, kendsgerningen om Åndens ligeberettigelse, med ham i alle begavelser af personlighed og egenskaber af guddommelig karakter. Og dette bliver det transcendent mønster for familieorganiseringen og styringen af selv de ydmyge skabninger i rummets verdener. Dette er, i handling og sandhed, det høje ideal for familien og den menneskelige institution, det frivillige ægteskab.

33:3.7 (369.2) Sønnen og Ånden præsiderer nu over universet på samme måde, som en far og en mor våger over og plejer deres familie bestående af sønner og døtre. Det er ikke helt malplaceret, at omtale Universets Ånd som Skabersønnens skabende ledsager og at betragte rigernes skabninger som deres sønner og døtre—en storslået og herlig familie, men en familie med et ufatteligt ansvar og endeløs omsorg.

33:3.8 (369.3) Sønnen initierer skabelsen af visse af universets børn, mens Ånden alene er ansvarlig for tilvejebringelsen af talrige ordener af åndepersonligheder, som plejer og tjener under ledelse og vejledning af denne selvsamme Moderånd. I skabelsen af andre typer

af universpersonligheder fungerer både Sønnen og Ånden sammen, og i ingen skabende handling gør den ene noget uden den andens råd og godkendelse.

4. Gabriel—den ledende eksekutor

33:4.1 (369.4) Den Klare Morgenstjerne er personaliseringen af det første identitetsbegreb og personlighedsideal udtænkt af Skabersønnen og lokaluniversets manifestation af den Uendelige Ånd. Hvis vi går tilbage til de tidlige dage i lokaluniverset, foreningen af Skabersønnen og Moderånden i skabende forenings bånd, tilbage til tider før begyndelsen på skabelsen af deres alsidige familie af sønner og døtre, resulterer den første fælles handling i denne tidlige og frie forening af disse to guddommelige personer i skabelsen af Sønnens og Åndens højeste åndelige personlighed, den Klare Morgenstjerne.

33:4.2 (369.5) Kun et sådant væsen af visdom og majestæt frembringes i hvert lokalunivers. Den Universelle Fader og den Evige Søn kan faktisk skabe et ubegrænset antal Sønner i guddommelighed lig med dem selv; men sådanne Sønner kan, i forening med den Uendelige Ånds Døtre, kun skabe én Lysende Morgenstjerne i hvert univers, et væsen som dem selv og frit tager del i deres kombinerede natur, men ikke af deres kreative rettigheder. Gabriel fra Salvington er ligesom Universets Søn guddommelig i sin natur men betydeligt begrænset i sine guddommelige egenskaber.

33:4.3 (369.6) Denne førstefødte af forældrene til et nyt univers er en unik personlighed, der besidder mange vidunderlige træk, der ikke er synligt til stede hos nogen af forældrene, et væsen med hidtil uset alsidighed og uanet genialitet. Denne himmelske personlighed omfatter Sønnens guddommelige vilje kombineret med Åndens kreative fantasi. Den Lysende Morgenstjernes tanker og handlinger vil altid være fuldt repræsentative for både Skabersønnen og den Skabende Ånd. Et sådan væsen er også i stand til at have en bred forståelse af og sympatisk kontakt med både de åndelige serafiske værter og de materielle evolutionære viljeskabninger.

33:4.4 (370.1) Den Lysende Morgenstjerne er ikke en skaber, men han er en vidunderlig administrator, idet han er Skabersønnens personlige administrative repræsentant. Bortset fra skabelse og formidling af liv konfererer Sønnen og Ånden aldrig vigtige universprocedurer uden Gabriel tilstedeværelse.

33:4.5 (370.2) Gabriel af Salvington er den administrerende eksekutor for Nebadon univers og dommeren af alle udøvende appeller, der vedrører dets administration. Denne univers eksekutor blev skabt fuldt udstyret for sit arbejde, men han har fået erfaring med væksten og udviklingen af vores lokale skabelse.

33:4.6 (370.3) Gabriel er den ledende ansvarlige for udøvelsen af superuniversets mandater i forbindelse med ikke-personlige anliggender i lokaluniverset. De fleste sager vedrørende gruppedomme og dispensationelle opstandelser, afgøres af Dagenes Ældste, er også uddelegeret til Gabriel og hans stab for udførelse. Gabriel er således den fælles ledende administrator for både super-

og lokaluniversets herskere. Han har til sin rådighed et egnet korps af administrative assistenter, der er skabt til deres særlige arbejde men som ikke åbenbares for de evolutionære dødelige. Ud over disse assistenter kan Gabriel anvende enhver orden af himmelske væsener som fungerer i Nebadon, og han er også øverstbefalende for “himlens hære”—de himmelske hærskarer.

33:4.7 (370.4) Gabriel og hans stab er ikke lærere; de er administratorer. Det er ikke kendt for at afvige skulle fra deres almindelige arbejde undtagen da Mikael blev inkarneret i forbindelse med en skabningsoverdragelse. Under sådanne overdragelser varetog Gabriel altid den inkarnerede Søns vilje, og i samarbejde med Dagenes Forenede, blev han den egentlige leder for universets anliggender under de senere overdragelser. Gabriel har været tæt identificeret med Urantias historie og udvikling lige siden Mikael's jordiske overdragelse.

33:4.8 (370.5) Bortset fra at møde Gabriel i overdragelsesverdenene og ved de generelle og særlige opstandelsesopkald, vil dødelige sjældent møde ham, når de stiger op gennem lokaluniverset, før de bliver inddraget i det administrative arbejde i den lokale skabelse. Som administratorer, uanset orden eller grad, vil i komme under Gabriels ledelse.

5. Treenighedens ambassadører

33:5.1 (370.6)

Administrationen af personligheder med treenighedsoprindelse slutter med superuniversernes regering. Lokaluniverserne er præget af dobbelt tilsyn, far-mor konceptets begyndelse. Universets far er Skabersønnen; universets mor er den guddommelige Minister; lokaluniversets Skabende Ånd. Hvert lokalunivers er imidlertid velsignet med tilstedeværelsen af visse personligheder fra centraluniverset og Paradiset. I spidsen for denne paradigruppe i Nebadon er ambassadøren for Paradistreenigheden —Immanuel af Salvington—en Dagenes Forende som er tildelt lokaluniverset Nebadon. I en vis forstand er denne høje Treenighedsøn også den Universelle Faders personlige repræsentant ved Skabersønnens domstol; deraf hans navn, Immanuel.

33:5.2 (370.7)

Immanuel af Salvington, nummer 611.121 i den sjette orden af Højeste Treenighedspersonligheder, er et væsen af sublim værdighed og af en så fremragende ydmyghed, at han nægter alle levende væseners dyrkelse og tilbedelse. Han udmærker sig ved at være den eneste personlighed i hele Nebadon som aldrig har erkendt, at han er underordnet sin bror Mikael. Han fungerer som den Suveræne Søns rådgiver, men han giver kun råd på anmodning. I Skabersønnens fravær kan han præsidere over et hvilken som helst højt universråd, men deltager ellers ikke i universets udøvende anliggender undtagen efter anmodning.

33:5.3 (371.1)

Denne Paradisets ambassadør i Nebadon er ikke underlagt lokalunivers regeringens juridiktion. Han udøver heller ikke autoritativ domsmyndighed i et udviklende lokalunivers anliggender, undtagen når det gælder tilsynet over hans

forbindelsesbrødre, Dagenes Trofast, der tjener i konstellationernes hovedkvarterer.

33:5.4 (371.2) Dagenes Trofaste giver, ligesom Dagenes Forenede, aldrig råd eller hjælp til konstellationsherskerne, medmindre der er bedt om det. Disse Paradis-ambassadører til konstellationerne repræsenterer den endelige personlige tilstedeværelse af Treenighedens Stationære Sønner, der fungerer i rådgivende roller i lokaluniverserne. Konstellationer er tættere forbundet med superuniversets administration end lokalsystemer som udelukkende administreres af personlighederhjemmehørende i lokaluniverset.

6. Almindelig administration

33:6.1 (371.3) Gabriel er den ledende eksekutor og egentlige administrator af Nebadon. Mikaels fravær fra Salvington forstyrrer på ingen måde den regelbundne forvaltning af universets anliggender. Under Mikaels fravær, som da han for nylig deltog i et genforening for Orvontons Mestersønner i Paradiset, er Gabriel universets regent. På sådanne tidspunkter rådfører Gabriel sig altid med Immanuel af Salvington angående alle større problemer.

33:6.2 (371.4) Fader-Melkisedek er Gabriels første assistent. Når den Lysende Morgenstjerne er fraværende fra Salvington bliver hans ansvar overtaget af den oprindelige Melkisedek-søn.

33:6.3 (371.5) De forskellige underadministrationer af universet har fået tildelt visse specielle ansvarsområder. Mens en systemregering generelt varetager sine planeters velfærd, er den mere specielt engageret med levende væseners fysiske status med biologiske problemer. Til gengæld er konstellationsherskerne særligt opmærksomme på de sociale og statslige forhold, der hersker på de forskellige planeter og systemer. En konstellationsregering er hovedsagligt beskæftiget med forening og stabilisering. Endnu højere oppe er universets herskere mere optaget af rigernes åndelige status.

33:6.4 (371.6) Ambassadører udnævnes gennem retsdekret og repræsenterer universet for andre universer. Konsuler er konstellationernes indbyrdes repræsentanter og over for universets hovedkvarter; de udnævnes ved lovdekret og funderer kun inden for lokaluniversets grænser. Observatører udnævnes ved dekret af et systems hersker til at repræsentere systemet overfor andre systemer og i konstellationens hovedkvarter, og de fungerer også kun inden for lokaluniversets grænser.

33:6.5 (371.7) Fra Salvington dirigeres udsendelser samtidigt til konstellationens hovedkvarter, systemets hovedkvarter og til individuelle planeter. Alle højere ordener af himmelske væsener kan udnytte denne tjeneste for kommunikation med deres medmennesker spredt over hele universet. Universets udsendelser når alle beboede verdener uanset deres åndelige status. Planetarisk interkommunikation nægtes kun de verdener, der er under åndelig karantæne.

33:6.6 (372.1) Konstellationsudsendinger udsendes periodevis fra konstellationens hovedkvarter af Konstellationsfædrenes leder.

33:6.7 (372.2) Tidsregning regnes, beregnes og korrigeres af en særlig gruppe væsener på Salvington. Standarddagen i Nebadon er lig med atten dage, seks timer plus to og et halvt minut af Urantiatid. Nebadonåret består af et segment af universets omløbstid i forhold til Uversa-kredsløbet og svarer til et hundred dage af universets standardtid, omkring fem år af Urantiatid.

33:6.8 (372.3) Nebadontid, udsendt fra Salvington er standarden for alle konstellationer og systemer i dette lokalunivers. Hver konstellation udfører deres anliggender i Nebadontid, men systemerne opretholder deres egen tidsregning, ligesom de enkelte planeter.

33:6.9 (372.4) Dagen i Satania er udregnet på Jerusem er lidt mindre (1 time, 4 minutter og 15 sekunder) end tre dage af Urantiatid. generelt kendt som Salvington eller univers tid, og Satania eller system tid. Standardtid er universtid.

7. Nebadons domstole

33:7.1 (372.5) Mestersønnen. Mikael, er i allerhøjeste grad kun påtaget af tre ting: skabelse, vedligeholdelse og tjeneste. Han deltager ikke personlig i det retslige arbejde i universet. Skabere sidder aldrig til

doms over deres skabninger; det er den eksklusive funktion af væsener med høj uddannelse og egen skabningserfaring.

33:7.2 (372.6) Hele den retslige mekanisme i Neadon er under Gabriels opsyn. De højere domstole, der er beliggende på Salvington, er optaget af problemer med generel betydning for universet og med de appelsager, der kommer fra systemdomstolene. Der er halvfjerds grene af disse univers domstole, og de fungerer i syv afdelinger med ti sektioner hver. I alle sager som skal afgøres præsiderer der en dobbelt domsmyndighed bestående af en magistrat med to medlemmer, en dommer med baggrund i perfektion og en magistrat med stor opstigningserfaring.

33:7.3 (372.7) Når det gælder kompetencen er domstolene i lokaluniverserne begrænset i følgende sager:

33:7.4 (372.8) 1. Administrationen af lokaluniverset er optaget af skabelse, udvikling, vedligeholdelse og tjeneste. Universets domstole har derfor ikke ret til at dømme i de sager som omhandler spørgsmålet om evigt liv eller død. Dette har ingen reference til den naturlige død, som den findes på Urantia, men hvis spørgsmålet om retten til fortsat eksistens, evigt liv, skal afgøres, skal det henvises til Orvontons domstole, og hvis afgørelsen er negativ for individet, bliver alle domme om udslettelse fuldbyrdet efter ordre fra og gennem superregeringens herskere.

33:7.5 (372.9) 2. Misligholdelse eller frafald hos nogen af Guds lokale univers Sønner, som bringer deres status og autoritet som Sønner i fare, bliver aldrig dømt i en Søns domstole; en sådan misforståelse ville straks blive overført til superuniversets domstole.

33:7.6 (372.10) 3. Spørgsmålet om genoptagelse efter åndelig isolering af enhver bestanddel i et lokalunivers—såsom et lokalsystem—til fællesskabet af af fuld åndelig status i den lokale skabelse efter åndelig isolation må godkendes af superuniversets høje forsamling.

33:7.7 (373.1) I alle andre sager er domstolene i Salvington endelige og højeste. Der er ingen appel og ingen flugt fra deres beslutninger og dekreter.

33:7.8 (373.2) Uanset hvor uretfærdigt menneskelige stridigheder nogle gange ser ud til at blive dømt på Urantia, så råder der retfærdig og guddommelig upartiskhed i universet. I lever i et velordnet univers og før eller siden kan du være afhængig af at blive behandlet retfærdigt, ja barmhjertigt.

8. De lovgivende og udøvende funktioner

33:8.1 (373.3) På Salvington, hovedkvarteret i Nebadon, er der ingen egentlige lovgivende organ. Universets hovedkvartersverdener l beskæftiger sig hovedsageligt med domsafsigelse. De lovgivende forsamlinger i lokaluniversets er beliggende i hovedkvartererne for de hundrede konstellationer. Systemerne beskæftiger si hovedsageligt med det udøvende og administrative arbejde i de lokale skabelser. Systemherskerne og deres medarbejdere håndhæver konstellationsherskernes lovmæssige beslutninger og eksekverer de retslige dekreter fra universets højeste domstole.

33:8.2 (373.4) Mens den egentlige lovgivning ikke vedtages i universets hovedkvarter, fungerer der på Salvington en række rådgivende og forskende forsamlinger, der er sammensat forskelligt og ledes i overensstemmelse med deres omfang og formål. Nogle er permanente, andre opløses, når de har nået deres mål.

33:8.3 (373.5) Lokaluniversets *højeste råd* består af tre medlemmer fra hvert system og syv repræsentanter fra hver konstellation. Systemer i isolation har ikke repræsentation i denne forsamling, men de har tilladelse til at sende observatører, der deltager og studerer alle dens overvejelser.

33:8.4 (373.6) *De hundrede råd med højeste sanktion* er også placeret på Salvington. Formændene for disse råd udgør Gabriels umiddelbare arbejdende kabinet.

33:8.5 (373.7) Alle konklusioner fra de høje rådgivende universråd overføres enten til Salvingtons retsinstanser eller til konstellationernes lovgivende forsamlinger. Disse høje råd har ikke autoritet eller magt til at gennemføre deres rekommandationer. Hvis deres råd er baseret på universets grundlæggende love, vil Nebadons domstole udstede kendelse om eksekvering; men hvis deres rekommandationer har at gøre med lokale forhold eller nødsituationer, skal de sendes til konstellationens lovgivende forsamling for at blive vedtaget og derefter til systemmyndighederne for at blive eksekveret. Disse høje råd er i virkeligheden universets

superlovgivende myndighed, men de fungerer uden autoritet til vedtagelse og uden magt til at udføre dem.

33:8.6 (373.8) Selvom vi taler om universets administration i form af “domstole” og “rådsforsamlinger” bør man forstå at disse åndelige transaktioner er meget forskellige fra de mere primitive og materielle aktiviteter på Urantia der bærer tilsvarende navne.

33:8.7 (373.9) [Præsenteret af Lederen for Ærkeenglene i Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 33](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 35](#) >>

Kapitel 34

Lokaluniversets Moderånd

34:0.1 (374.1) NÅR en Skabersøn personificeret af den Universelle Fader og den Evige Søn, så individualiserer den Uendelige Ånd en ny og unik repræsentation af sig selv til at ledsage denne Skabersøn til rummets riger, for der at være hans partner, først, i fysisk organisation og senere i skabelsen og tjenesten for skabningerne i det nyligt projekterede univers.

34:0.2 (374.2) En skabende ånd reagerer på både fysiske og åndelige realiteter; det samme gør en Skabersøn; og således koordinerer og samarbejder de i administrationen af et lokalunivers i tid og rum.

34:0.3 (374.3) Disse Datterånder er af den Uendelige Ånds essens, men de kan ikke fungere i arbejdet med fysisk skabelse og åndelig tjeneste samtidigt. I den fysisk skabelse tilvejebringer Universets Søn mønsteret, mens Universets Ånd igangsætter materialisationen af de fysiske realiteter. Sønnen opererer med styrkedesignene men Ånden omdanner disse energiskabelser til fysiske substanser. Selvom det på mange måder er svært at beskrive den Uendelige Ånds tidlige univers

tilstedeværelse som en person, er Åndepartneren, ikke desto mindre personlig for Skabersønnen og har altid fungeret som et tydeligt særskilt individ.

1. Personaliseringen af den skabende ånd

34:1.1 (374.4) Efter fuldførelsen af den fysiske organisering af en stjerne- og planetarisk klynge og etableringen af energikredsløbene af superuniversets kraftcentre, efter dette indledende arbejde med skabelse af den Uendelige Ånds agenturer, der opererer gennem og under ledelse af hans lokalunivers skabende fokalisering, udgår Mikael sønnens proklamation om, at livet som det næste skal projiceres i det nyligt organiserede univers. Når Paradiset anerkender denne hensigtserklæring, sker der en reaktion af godkendelse i Paradisets Treenighed, efterfulgt af en forsvinden i den åndelige glans af Guddommene fra den Mesterånd, i hvis superunivers denne nye skabelse er ved at blive organiseret. I mellemtiden nærmer de andre Mesterånder sig denne Paradisguddommenes centrale bolig, og efterfølgende, når den guddomsomfavnede Mesterånd træder frem for anerkendelse af sine kolleger, sker der det, der er kendt som et “primær udbrud”. Dette er et enormt åndeligt lysglimt, et fænomen, der tydeligt kan skelnes så langt væk som hovedkvarteret for det pågældende superunivers, og samtidig med denne lidet forstående treenighedsmanifestation sker der en markant ændring i arten af den skabende ånds tilstedeværelse

og styrken af den Uendelige Ånd, der bor i det pågældende lokalunivers. Som svar på disse paradisfænomener personaliseres der straks i selve Skabersønnens nærvær, en ny personlig repræsentation af den Uendelige Ånd. Dette er den Guddommelige Minister. Skabersønnens individualiserede Skabende Åndehjælper er blevet hans personlige skabende medarbejder, lokaluniversets Moderånd.

34:1.2 (375.1) Fra og gennem denne nye personlige adskillelse fra Samforeneren udgår de etablerede strømme og anviste kredsløb af åndelig kraft og åndelig indflydelse som er bestemt til at gennemtrænge alle verdener og væsener i dette lokalunivers. I virkeligheden er denne nye og personlige tilstedeværelse kun en transformation af Sønnens præ-eksisterende og mindre personlige medarbejder i hans tidligere arbejde med organisering af det fysiske univers.

34:1.3 (375.2) Dette er beretningen om et uhørt stort drama i få ord, men det repræsenterer omtrent alt, hvad der kan berettes om disse betydningsfulde transaktioner. De er øjeblikkelige, uudgrundelige og uforståelige; hemmeligheden bag teknikken og fremgangsmåden findes i Paradistreenighedens skød. Kun en ting er vi sikre på: Åndens tilstedeværelse i lokaluniverset under den rent fysiske skabelse eller organisation var ufuldstændigt adskilt fra ånden i Paradisets Uendelige Ånd; hvorimod, efter den tilsynsførende Mesterånds genkomst fra Gudernes hemmelige omfavnelser og efter lysglimtet af åndelig energi, forandres den lokale manifestation af den Uendelige Ånd pludseligt og fuldstændigt til den personlige

lighed med Mesterånden som befandt sig i forvandlende forbindelse med den Uendelige Ånd. Lokaluniversets Moderånd får således en personlig karakter, som er præget af Mesterånden i superuniverset af astronomisk jurisdiktion.

34:1.4 (375.3) Denne personlige tilstedeværelse af den Uendelige Ånd, lokaluniversets Skabende Moderånd, er i Satania kendt som den Guddommelige Minister. I alle praktiske henseender og åndelige formål er denne manifestation af Guddommen et guddommeligt individ, en åndelig person. Og sådan er hun kendt og agtet af Skabersønnen. Det er gennem denne lokalisering og personalisering af den Tredje Kilde og Center i vores lokalunivers, at Ånden efterfølgende kan blive så fuldstændig underlagt Skabersønnen, at det virkelig blev sagt om denne Søn "Al magt i himlen og på jorden er blevet betroet ham".

2. Den guddommelige ministers væsen

34:2.1 (375.4) Efter at have gennemgået en markant personlighedsmetamorfose på tidspunktet for livets skabelse, fungerer den Guddommelige Minister derefter som en person og samarbejder på en meget personlig måde med Skabersønnen i planlægningen og forvaltningen af de omfattende anliggender i deres lokale skabelse. For mange væsentyper i universet synes selv denne repræsentation af den Uendelige Ånd måske ikke at være helt personlig i de tidsaldre der går forud for Mikael's sidste overdragelse;

men efter at Skabersønnen er blevet ophøjet til en Mestersøns suveræne autoritet, bliver den Skabende Moderånd så forstærket i personlige egenskaber, at hun bliver personligt anerkendt af alle individer, der kommer i kontakt med hende.

34:2.2 (375.5) Fra den tidligste tilknytning til Skabersønnen besidder Universets Ånd alle den Uendelige Ånds egenskaber for fysisk kontrol, inklusive den fulde evne til antityngdekraft. Når Universets Ånd opnår personlig status, udøver den den samme uindskrænket og fuldstændige kontrol over sindets tyngdekraften i lokaluniverset, som den Uendelige Ånd ville gøre, hvis den personligt er til stede.

34:2.3 (375.6) I hvert lokalunivers fungerer den Guddommelige Minister i overensstemmelse med naturen og de iboende karakteristika af den Uendelige Ånd, således som den er legemliggjort i en af Paradiset Syv Mesterånder. Mens der er en grundlæggende ensartethed i karakteren hos alle universets ånder, er der også en mangfoldighed af funktioner, bestemt af deres oprindelse gennem en af de Syv Mesterånder. Denne oprindelsesforskel forklarer de forskellige teknikker i funktionen af lokaluniversets Moderånder i forskellige superuniverser. Men i alle væsentlige åndelige egenskaber er disse Ånder identiske, lige åndelige og fuldstændig guddommelige, uanset superuniversets differentiering.

34:2.4 (376.1) Den Skabende Ånd er medansvarlig med Skabersønnen i frembringelsen af verdenernes skabninger og hun svigter aldrig Sønnen i alle bestræbelser på at opretholde og bevare disse

skabninger. Livet tildeles og vedligeholdes gennem den Skabende Ånds formidling. “Du udsender din Ånd og de bliver skabt. Du fornyer jordens overflade.”

34:2.5 (376.2) I skabelsen af et univers af intelligente skabninger fungerer den Skabende Moderånd først i sfæren af universets fuldkommenhed og samarbejder med Sønnen i skabelsen af den Lysende Morgenstjerne. Efterfølgende nærmer Åndens afkom sig i stigende grad ordener af skabte væsener på planeterne, selv når Sønnerne graduerer nedad fra Melkisedekerne til de materielle Sønner, som faktisk har kontakt med de dødelige i rigerne. I den senere evolution af dødelige skabninger tilvejebringer Livsbærer-sønnener den fysiske legeme, der er fremstillet af det eksisterende organiserede materiale i riget, mens Universets Ånd bidrager med “livets åndedrag”.

34:2.6 (376.3) Mens det syvende segment i storuniverset i mange henseender kan være forsinket i udviklingen, ser eftertænkssomme studerende af vores problemer frem til udviklingen af en usædvanlig velafbalanceret skabelse i de kommende tidsaldre. Vi forudsiger denne høje grad af symmetri i Orvonton, fordi den præsiderende Ånd i dette superunivers er lederen af Mesterånderne i det høje, idet den er en åndeintelligens, der legemliggør den afbalancerede forening og perfekte koordinering af træk og karakter af alle tre af de evige Guddomme. Vi er forsinket og tilbagestående i sammenligning med de andre sektorer, men der venter os utvivlsomt forvente en transcendent udvikling og en hidtil uset præstation engang i fremtidens evige tidsaldre.

3. Sønnen og Ånden i tid og rum

34:3.1 (376.4) Hverken den Evige Søn eller den Uendelige Ånd er begrænset eller betinget af hverken tid eller rum, men det er de fleste af deres afkom.

34:3.2 (376.5) Den Uendelige Ånd gennemtrænger hele rummet og bor i evighedens cirkel. Alligevel må den Uendelige Ånds personligheder i deres personlige kontakt med tidens børn ofte regne med timelige elementer, dog ikke så meget med rummet. Mange mentale tjenester ignorerer rummet men medfører en tidsforskydning, når de skal koordinere de forskellige niveauer af universets virkelighed. En Enlig Budbringer er stort set uafhængig af rummet, bortset fra, at det faktisk kræver tid at rejse fra et sted til et andet; og der findes andre lignende enheder som i ikke kender til.

34:3.3 (376.6) Hvad angår personlige prærogativer, er en skabende ånd helt og aldeles uafhængig af rum, men ikke af tid. Der er ingen specialiseret personlig tilstedeværelse af denne Universånd på hverken konstellationernes eller systemernes hovedkvarter. Hun er ligeligt og diffust til stede i hele sit lokalunivers og er derfor lige så bogstaveligt og personligt til stede i én verden som i enhver anden.

34:3.4 (376.7) Kun med hensyn til tidselementet er en Skabende Ånd i en vis grad begrænset i sin universtjeneste. En Skabersøn handler øjeblikkeligt i hele sit univers, men den Skabende Ånd må regne med tiden i det universelle sinds tjeneste, undtagen når hun bevidst og

planlagt benytter sig af Universets Søn personlige privilegier. I den rene åndelig funktion handler den Skabende Ånd også uafhængig af tid, såvel som i hendes samarbejde med universets mystiske refleksivitetsfunktion.

34:3.5 (377.1) Selvom den Evige Søns ånd-tyngdekraftskredsløb fungerer uafhængigt af både tid og rum, er alle Skabersønnernes funktioner ikke fritaget fra rummets begrænsninger. Hvis man set bort fra transaktionerne i de evolutionære verdener, synes disse Mikael sønner at være i stand til at operere relativt uafhængigt af tid. En Skabersøn er ikke hæmmet af tiden, men han er betinget af rummet; han kan ikke personlig være to steder samtidig. Mikael af Nebadon handler tidløst i sit eget univers og ved refleksivitet praktisk talt også i superuniverset. Han kommunikerer tidløst direkte med den Evige Søn.

34:3.6 (377.2) Den Guddommelige Minister er Skabersønnens forstående hjælper, der sætter ham i stand til at overvinde og kompensere for sine iboende begrænsninger med hensyn til rummet, for når disse to fungerer i administrativ forening, er de praktisk talt uafhængige af tid og rum inden for grænserne af deres lokale skabelse. Derfor fungerer Skabersønnen og den Skabende Ånd som regel uafhængigt af både tid og rum, sådan som det praktisk kan iagttages i et lokalunivers, da de hver især altid har den andens frigørelse af tid og rum til rådighed.

34:3.7 (377.3) Kun absolutte væsener er uafhængige af tid og rum i absolut forstand. Størstedelen af de underordnede personer i både

den Evige Søn og den Uendelige Ånd er underlagt både tid og rum.

34:3.8 (377.4) Når en Skabende Ånd bliver “rumbevidst” forbereder hun sig på at anerkende et begrænset “rumområde” som sit, et rige, hvor hun kan være rumfri i modsætning til et andet rum som hun er underlagt af. Man er kun fri til at vælge og handle inden for sin egen bevidstheds område.

4. Kredsløbene i lokaluniverset

34:4.1 (377.5) Der findes tre særskilte åndekredsløb i Nebadons lokalunivers:

34:4.2 (377.6) 1. Skabersønnens overdragelsesånd, Talsmanden, Sandhedens ånd.

34:4.3 (377.7) 2. Den Guddommelige Ministers åndekredsløb, Helligånden.

34:4.4 (377.8) 3. Kredsløbet for intelligens tjeneste, herunder de syv tilknyttede sindsånders mere eller mindre forenede aktiviteter med forskellige funktioner.

34:4.5 (377.9) Skabersønnerne er udstyret med en ånd af universets nærvær, der på mange måder er analog med den af Paradisets Syv Mesterånder. Dette er Sandhedens Ånd, som udgydes over en verden af en overdragelsessøn, efter at han har modtaget åndelig titel til en sådan sfære. Denne skænkede Talsmand er den åndelige kraft, som altid trækker alle sandhedssøgende mod Ham, som er

personificeringen af sandheden i lokaluniverset. Denne ånd er en medfødt egenskab hos Skabersønnen, og den udgår fra hans guddommelige natur præcis ligesom mesterkredsløbene i storuniverset er afledt af paradisguddommenes personlighedsnærvær.

34:4.6 (377.10) Skabersønnen kan komme og gå; hans personlige tilstedeværelse kan være i lokaluniverset eller andre steder; alligevel fungerer Sandhedens Ånd uforstyrret, for denne guddommelige tilstedeværelse selvom den er afledt af Skabersønnens personlighed, er den funktionelt centreret i den Guddommelige Ministers person.

34:4.7 (378.1) Universets Moderånd forlader dog aldrig lokaluniversets hovedkvartersverden. Skabersønnens ånd kan fungere, og gør det også, uafhængig af Sønnens personlige tilstedeværelse, men dette gælder ikke for hendes personlige ånd. Den Guddommelige Ministers Helligånd ville ophøre med at fungere, såfremt hendes personlige tilstedeværelse blev fjernet fra Salvington. Hendes åndetilstedeværelse synes at være fikseret i universets hovedkvartersverden, og det er netop dette faktum, der gør det muligt for Skabersønnens ånd at fungere uafhængig af Sønnens opholdssted. Universets Moderånd fungerer som universets fokus og centrum for Sandhedsånden samt for hendes egen personlige indflydelse, Helligånden.

34:4.8 (378.2) Skaberen Fader-Sønnen og den Skabende Moderånd bidrager begge på forskellig måde til sindsbegavelsen hos deres børn i lokaluniverset. Den Skabende Ånd skænker ikke sindet, før hun er udstyret med personlige rettigheder.

34:4.9 (378.3) De superevolutionære personlighedsordener i et lokalunivers er udstyret med lokaluniversets type af superuniversets sindsmønstre. De menneskelige og undermenneskelige ordener af evolutionært liv er udstyret med de hjælpende åndstyper af sindets tjeneste.

34:4.10 (378.4) De syv hjælpende sindsånder er skabt af et lokalunivers Guddommelige Minister. Disse sinds-ånder ligner hinanden i karakter men forskellig i deres evner, og de har alle lige del i naturen hos Universets Ånd selvom de næppe betragtes som værende personligheder adskilt fra deres Moderskaber. De syv sindshjælpere har fået følgende navne: *visdommens* ånd, *tilbedelsens* ånd, *rådets* ånd, *kundskabens* ånd, *modets* ånd, *forståelsens* ånd, *intuitionens*, den hurtige opfattelsens ånd.

34:4.11 (378.5) Disse er “Guds syv ånder”, “som lamper, der brænder foran tronen”, som profeten så i visionens symboler. Men han så ikke de fireogtyve vagters troner rundt omkring disse hjælpende sindsånder. Denne optegnelse repræsenterer forvirringen af to præsentationer, den ene vedrører universets hovedkvarter og den anden vedrørende systemets hovedstad. De fire og tyve ældstes troner er i Jerusem, hovedkvarteret for jeres lokalsystem af beboede verdener.

34:4.12 (378.6) Men det var om Salvington, at John skrev: “Og ud fra tronen udgik lyn og torden og stemmer”—universets udsendelser til de lokale systemer. Han så også lokaluniversets retningskontrollerende væsener, de levende kompasser i

hovedkvarterets verden. Denne retningsbestemte kontrol i Neadon opretholdes af Salvingtons fire kontrolvæsener, som opererer over universets strømme og får dygtigt hjælp af den første fungerende sindsånd, intuitionens hjælper, den “hurtige opfattelsens” ånd. Men beskrivelsen af disse fire væsener—kaldt bæster—er blevet sørgeligt skæmmet; de er af enestående skønhed og udsøgt form.

34:4.13 (378.7) Kompassets fire verdensretninger er universelle og iboende i Neadon liv. Alle levende væsener besidder kropslige enheder, som er følsomme og reagerer på disse retningsbestemte strømme. Disse væsenskabeller duplikeres ned gennem universet til de individuelle planeter og sammen med verdenernes magnetiske kræfter aktiveres de mængden af mikroskopiske legemer i den animalske organisme, så disse retningsvisende celler altid peger mod nord og syd. Således er retningssansen for altid fikseret hos universets levende væsener. Menneskeheden er ikke helt uvidende om denne sans. Disse organer blev først observeret på Urantia omkring tiden for denne beretning.

5. Åndens tjeneste

34:5.1 (379.1) Den Guddommelige Minister samarbejder med Skabersønnen i livets udformning og skabelsen af nye ordener af væsen helt frem til tiden for hans syvende overdragelse, og efterfølgende hans ophøjelse til fuld suverænitæt i sit univers

fortsætter hun samarbejdet med Sønnen og Sønnens overdraget ånd i det fortsatte arbejde med verdenstjeneste og planetarisk fremgang.

34:5.2 (379.2) På de beboede verdener begynder Ånden arbejdet med evolutionær fremgang, begyndende med rigets livløse materiale, først tilfører hun vegetabilsk liv, derefter de animalske organismer og derefter de første ordener af menneskelig eksistens, og hver efterfølgende tildeling medfører yderligere udvikling af det planetariske livs evolutionære potentiale, fra de indledende og primitive stadier til viljevæsenernes fremkomst. Dette Åndens arbejde udføres i vid udstrækning gennem de syv sindshjælpere, løftets ånder, det forenende og koordinerende åndesind på de udviklende planeter som altid og forenet leder menneskeracerne mod højere idéer og åndelige idealer.

34:5.3 (379.3) Det dødelige menneske oplever først Åndens tjeneste i forbindelse med sindet, når evolutionære skabningers rent dyriske sind udvikler modtagelsesevne for tilbedelsens og visdommens sindshjælpere. Den sjette og syvende sindshjælpers tjeneste indikerer sindets udvikling, der krydser tærsklen til åndelig tjeneste. Og umiddelbar er sådanne sind af tilbedelse og visdomsfunktion inkluderet i den Guddommelige Ministers åndelige kredsløb.

34:5.4 (379.4) Når sindet således er udstyret med Helligåndens tjeneste, besidder det kapaciteten til (bevidst eller ubevidst) at vælge den Universelle Faders åndelige tilstedeværelse—Tankeretteren. Men det er før en overdragelsessøn har frigjort Sandhedsånden til planetarisk tjeneste for alle dødelige, at alle normale sind automatisk er forberedt til modtagelsen af Tankeretterne. Sandhedsånden

arbejder som ét med tilstedeværelsen af den Guddommelige Ministers ånd. Denne dobbelte åndsforbindelse svæver over verdener og søger at undervise i sandhed og åndeligt oplyse menneskers sind, at inspirere sjælene hos de opstigende racers skabninger og at lede folkene, der bor på de evolutionære planeter, mod deres Paradisiske mål af guddommelig skæbne.

34:5.5 (379.5) Selvom Sandhedens Ånd udgydes over alt kød, er denne Sønnens ånd næsten helt begrænset i funktion og kraft af menneskets personlige modtagelse af det, der udgør summen og substansen af den skænkende Søns mission. Helligånden er delvist uafhængig af menneskets holdning og delvist betinget af menneskets beslutninger og samarbejde med dets vilje. Ikke desto mindre bliver Helligåndens tjeneste mere og mere effektiv i helliggørelsen og åndeliggørelsen af det indre liv hos de dødelige, der mere fuldt ud *adlyder* den guddommelige ledelse.

34:5.6 (379.6) Som individer besidder I ikke personligt en adskilt del eller enhed af Skaberen Fader-Sønnens ånd eller af den Skabende Moderånd; disse tjenester har ikke kontakt med eller bor i tankecentre i den enkeltes sind, som Mysterieledsagerne gør. Tankerettere er klare individualiseringer af den Universelle Faders førpersonlige virkelighed, der faktisk bor i det dødelige sind som en virkelig del af dette sind, og de arbejder bestandig i perfekt harmoni med Skabersønnens og den Skabende Ånds kombinerede ånder.

34:5.7 (380.1) Tilstedeværelsen af Universets Helligånds datter af den Uendelige Ånd, af Sandhedens Ånd fra Universsønnen af den Evige Søn og af Paradisfaderens Retterånd i eller med en evolutionær

dødelig, angiver symmetri af åndelige begavelse og tjeneste og kvalificerer sådan en dødelig til bevidst at indse trosfaktummet om sønskab med Gud.

6. Ånden i mennesket

34:6.1 (380.2) Med en beboet planets fremadskridende udvikling og yderligere åndeliggørelse af dens indbyggere, kan sådanne modne personligheder modtage yderligere åndelige påvirkninger. Efterhånden som dødelige udvikler sig i sindets kontrol og åndsopfattelse, bliver disse mange åndelige tjenester mere og mere koordinerede i deres funktion; de bliver i stigende grad blandet med Paradistreenighedens overordnede tjeneste.

34:6.2 (380.3) Selvom Guddommeligheden kan være flertallig i sin manifestation, er guddommelighed i menneskelig erfaring ental, altid *en*. Åndelig tjeneste er heller ikke i flertal i menneskelig erfaring. Uanset oprindelsens mangfoldighed er alle åndelige påvirkninger én i funktion. De er faktisk ét, idet de er Gud den Syvfoldiges åndelige tjeneste i og for skabningerne i det storuniverset; og efterhånden som skabningerne vokser i påskønnelse af og modtagelighed for denne åndens forenende tjeneste, bliver den i deres erfaring Gud den Højestes tjeneste.

34:6.3 (380.4) Fra den evige herlighedens højder nedstiger den guddommelige Ånd ad en lang serie af trin for at møde dig, som du

er og hvor du er, for derefter, i troens partnerskab, kærligt at omfavne sjælen af jordisk oprindelse, og påbegynde den sikre og bestemte tilbagerejse langs disse trin fra nedstigningen uden at standse førend den evolutionære sjæl er trygt ophøjet til de selvsamme højder af lyksalighed, hvorfra den guddommelige Ånd oprindelig drog ud på denne opgave af barmhjertighed og tjeneste.

34:6.4 (380.5) Åndelige kræfter søger og opnår fejlfrit deres egne oprindelige niveauer. Efter at de er draget ud fra den Evige vender de med sikkerhed tilbage, medbringende alle de børn i tid og rum, som har tilsluttet sig den indre Retters ledelse og undervisning, de som i sandhed er blevet “født af Ånden”, Guds trossønner.

34:6.5 (380.6) Den guddommelige Ånd er kilden til kontinuerlig tjeneste og opmuntring for menneskebornene. Din styrke og din præstation er “i overensstemmelse med hans nåde, gennem Åndens fornyelse.” Åndeligt liv, ligesom fysiske energi, forbruges. Åndelig anstrengelse resulterer i relativ åndelig udmattelse. Hele opstigningsoplevelsen er virkelig såvel som åndelig; og derfor står der i sandhed skrevet, “Det er Ånden som levendegør.” “Ånden giver liv.”

34:6.6 (380.7) Den døde teori i selv de højeste religiøse doktriner er magtesløs i forhold til at ændre menneskets karakter eller kontrollere dødelig adfærd. Hvad verden i dag har brug for, er den sandhed, som jeres fordums lærer erklærede: “Ikke kun i ord, men også i kraft og i Helligånden.” Frøet af teoretisk sandhed er dødt, de højeste moralske begreber er uden virkning, medmindre og indtil

den guddommelige Ånd ånder på sandhedens former og gør retfærdighedens formler levende.

34:6.7 (381.1) De, der har modtaget og anerkendt den iboende Guds, er blevet født af Ånden. “Du er Guds tempel, og Guds ånd bor i dig.” Det er ikke nok, at denne ånd bliver udgydt over jer; den guddommelige Ånd skal dominere og kontrollere alle faser af menneskelig erfaring.

34:6.8 (381.2) Det er tilstedeværelsen af den guddommelige Ånd, livets vand, der forhindrer den fortærende tørst af dødelig utilfredshed og den ubeskrivelige sult i det uspiritualiserede menneskelige sind. Åndsmotiverede væsener “tørster aldrig, for dette åndelige vand skal i dem blive en brønd af tilfredsstillelse, hvorfra vandet stiger op med evigt liv.” Sådanne guddommelige vandede sjæle er så godt som uafhængige af materielle omgivelser med hensyn til livets glæder og tilfredsstillelsen ved den jordiske eksistens. De er åndeligt oplyste og forfriskede, moralsk styrkede og begavede.

34:6.9 (381.3) I enhver dødelig eksister der en dobbelt natur: de nedarvede dyriske tendenser og den høje trang til åndelig begavelse. I løbet af det korte liv du lever på Urantia kan disse to forskelligartede og modsatrettede drifter sjældent forenes fuldt ud; de kan næppe harmoniseres og forenes; men gennem hele din levetid tjener den kombinerede Ånd altid for at hjælpe dig med at underkaste kødet mere og mere under Åndens ledelse. Selvom du skal leve dit materielle liv, selvom du ikke kan undslippe kroppen og dens behov, bliver du ikke desto mindre i formål og idealer bemyndiget til i stigende grad at underkaste den dyriske natur

Åndens beherskelse. Der eksisterer i sandhed en sammensværgelse af åndelige kræfter i dig, en sammenslutning af guddommelige kræfter, hvis eneste formål er at bevirke din endelige udfrielse fra materiel trældom og begrænsede handicap.

34:6.10 (381.4) Formålet med al denne tjeneste er, “at du kan blive styrket med kraft gennem hans ånd i det indre menneske.” Og alt dette repræsenterer kun de foreløbige trin til den endelige opnåelse af fuldkommenhed af tro og tjeneste, den oplevelse, hvor du skal “fyldes med al Guds fylde,” “for alle dem, der ledes af Guds ånd, er Guds sønner.”

34:6.11 (381.5) Ånden *tvinger* aldrig, den leder kun. Hvis du er villig til at lære, hvis du ønsker at opnå åndelige niveauer og nå guddommelige højder, hvis du oprigtigt ønsker at nå det evige mål, så vil den guddommelige Ånd blidt og kærligt lede dig ad vejen til sønskab og åndelig fremgang. Hvert skridt, du tager, skal være præget af villighed, intelligent og muntert samarbejde. Åndens herredømme er aldrig plettet af tvang eller kompromitteret af tvang.

34:6.12 (381.6) Og når et sådant liv med åndelig vejledning accepteres frit og intelligent, udvikles der gradvist i det menneskelige sind en positiv bevidsthed om guddommelig kontakt og forsikring om åndeligt fællesskab; før eller siden “bevidner Ånden sammen med din ånd (Retteren), at du er et Guds barn.” Din egen Tankeretter har allerede fortalt dig om dit slægtskab med Gud, så optegnelsen vidner om, at Ånden “*med* din ånd”, ikke *for* din ånd.

34:6.13 (381.7) Bevidstheden om åndens dominans i et menneskeliv ledsages i øjeblikket af en af stigende fremvisning af Åndens

karakteristika i livreaktionerne hos en sådan åndsledet dødelig, “for åndens frugter er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, mildhed og mådehold.” Sådanne åndsledede og guddommeligt oplyste dødelige er allerede begyndt at skelne det evige livs lys, mens de glimter på en anden verdens fjerne kyster, mens de endnu betræder slidets ringe veje og i menneskelig trofasthed udfører pligterne i deres jordiske opgaver, allerede er de begyndt at forstå virkeligheden af denne inspirerende og trøstende sandhed: “Guds rige er ikke kød og drikke, men retfærdighed, fred og glæde i Helligånden.” Og gennem enhver prøvelse og i nærvær af enhver nød, bliver åndsfødte sjæle opretholdt af det håb, der overgår al frygt, fordi Guds kærlighed udgydes i alle hjerter ved den guddommelige Ånds nærvær.

7. Ånden og kødet

34:7.1 (382.1) Kødet, den iboende natur, der stammer fra menneskeracernes oprindelse i dyreriget, bærer ikke naturligt den guddommelige Ånds frugter. Når den dødelige natur er blevet opgraderet ved tilføjelsen af Guds Materielle Sønner natur, som Urantia racerne i et vist omfang blev højnet af Adams overdragelse, så er vejen bedre forberedt for, at Sandhedsånden kan samarbejde med den iboende Retter for at frembringe den smukke høst af åndens karakterfrugter. Hvis du ikke afviser denne ånd, selv om

evigheden kan kræves for at udføre opgaven, “vil han vejlede dig til al sandhed.”

34:7.2 (382.2) Evolutionære dødelige, der bor i normale verdener af åndelig fremgang, oplever ikke disse akutte konflikter mellem ånd og kød, som kendetegner nutidens Urantia racer. Men selv på de mest ideelle planeter, må det præadamiske menneske gøre en positive indsats for at stige fra det rent dyriske eksistensniveau op gennem efterfølgende niveauer med tiltagende intellektuelle betydninger og højere åndelige værdier.

34:7.3 (382.3) De dødelige i en normal verden oplever ikke en konstant krigsførelse mellem deres fysiske og åndelige natur. De konfronteres med nødvendigheden af at klatre op fra de dyriske eksistensniveauer til de højere åndelige livsplaner, men denne opstigning er mere som at gennemgå en uddannelse sammenlignet med de intense konflikter som de dødelige på Urantia oplever i dette rige med de divergerende materielle og åndelige naturer.

34:7.4 (382.4) Urantias folk lider under følgerne af et dobbelt tab af hjælp i denne opgave med progressiv planetarisk åndelig opnåelse. Caligastia omvæltningen fremkaldte en verdensomspændende forvirring og frarøvede alle efterfølgende generationer den moralske hjælp, som et velordnet samfund ville have ydet. Men endnu mere katastrofalt var den adamiske svigt, fordi det fratog racerne den fremragende type af fysisk karakter, som ville have været mere i overensstemmelse med åndelige forhåbninger.

34:7.5 (382.5) De dødelige på Urantia er tvunget til at gennemgå en så markant kamp mellem ånden og kødet, fordi deres fjernliggende

forfædre ikke blev mere fuldstændigt Adamiseret ved den Edeniske overdragelse. Det var den guddommelige plan, at de dødelige racer på Urantia skulle have haft fysiske naturer, der mere naturligt reagerede på ånd.

34:7.6 (382.6) På trods af denne dobbelte katastrofe for menneskets natur og dets omgivelser, ville nutidens dødelige opleve mindre af denne tilsyneladende krigførelse mellem kødet og ånden, hvis de ville indtræde i åndens rige, hvor Guds trossønner nyder en relativ befrielse fra kødets slaveri i den oplyste og befriende tjeneste af helhjertet hengivenhed til at gøre den himmelske Faders vilje. Jesus viste menneskeheden den nye måde at leve det jordiske liv på, hvorved mennesker i høj grad kan undgå de alvorlige konsekvenser af Caligastia oprøret og mest effektivt kan kompensere for de afsavn, der er resultatet af det adamiske svigt. "Ånden i Jesu Kristi liv har gjort os frie fra dyrelivets lov og ondskabens og syndens fristelser." "Dette er den sejr, som overvinder kødet, nemlig jeres tro."

34:7.7 (383.1) De gudsbevidste mænd og kvinder som er blevet født af Ånden, oplever ingen større konflikt med deres jordiske natur end indbyggerne i de mest normale verdener, planeter, der aldrig er blevet smittet af synd eller berørt af oprør. Troens sønner arbejder på intellektuelle niveauer og lever på åndelige planer langt oven de konflikter, der forårsages af uhæmmet eller unaturlige fysiske begær. Dyrenes normale drifter og den fysiske naturs naturlige appetit og impulser er ikke i konflikt med selv den højeste åndelige opnåelse,

undtagen i sindet hos uvidende, fejlbehæftede eller desværre oversamvittighedsfulde personer.

34:7.8 (383.2) Efter at have startet på den evige livsvej, efter at have accepteret opgaven og fået dine ordre om fremrykning, frygt ikke farerne ved menneskelig glemsomhed og dødeliges uforudsigelighed, vær ikke plaget med tvivl om fiasko eller af indviklet forvirring, tøv ikke og stil ikke spørgsmål til din status og position, for i hver mørk time, ved hvert vejkryds i kampen fremad, vil Sandhedens ånd altid tale og sige: "Dette er vejen."

34:7.9 (383.3) [Præsenteret af en Mægtig Budbringer midlertidigt tildelt til tjeneste på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 34](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 36](#) >>

Kapitel 35

Guds Sønner I Lokaluniverset

35:0.1 (384.1) DE tidligere introducerede Guds Sønner har haft en paradisisk oprindelse. De er afkom af de guddommelige Herskere af de universelle domæner. Af den første Paradis-orden af sønner, Skabersønnerne, er der i Neadon kun en, Mikael, universets fader og suveræn. Af den anden orden af Paradisets sønner, Avonalerne eller Administratorsønnerne, har Neadon sin fulde kvote—1.062. Og disse “mindre Kristus” er lige så effektive og almægtige i deres planetariske overdragelser, som Skaber- og Mestersønnen var på Urantia. Den tredje orden, der er af treenighedsoprindelse, registrerer sig ikke i et lokalunivers, men jeg anslår, at der i Neadon er mellem femten og tyve tusinde af Treenighedens Lærersønner, foruden de registrerede 9.642 af skabningstreenigede assistenter. Disse Paradisets Daynaler er hverken magistrater eller administratorer; de er superlærere.

35:0.2 (384.2) De typer af Sønner, der her skal redegøres for, har deres oprindelse i lokaluniverset; de er afkom af en Paradisskabersøn i varieret forening med den komplementære Univers Moderånd. De følgende ordener af lokaluniversets sønner nævnes i disse fortællinger:

35:0.3 (384.3) 1. Melkisedeksønner.

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadeksønner.

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandeksønner.

35:0.6 (384.6) 4. Livsbærersønner.

35:0.7 (384.7) Den treenige Paradisguddom fungerer i skabelsen af tre ordener af sønner: Mikaelerne, Avonalerne og Daynalerne. Den dobbelte Guddom i lokaluniverset, Sønnen og Ånden, fungerer også i skabelsen af tre høje ordener af Sønner: Melkisedekerne, Vorondadekerne og Lanonandekerne; og efter at have opnået dette trefoldige udtryk, samarbejder de med det næste niveau af Gud den Syvfoldige i produktionen af den alsidige orden af Livsbærere. Disse væsener er klassificeret med Guds nedstigende Sønner, men de er en unik og original form for liv i universet. Omtalen af dem vil fylde hele næste kapitel.

1. Fader Melkisedek

35:1.1 (384.8) Efter at have frembragt væsener med personlig hjælp, såsom den Lysende Morgenstjerne og andre administrative

personligheder, i overensstemmelse med det guddommelige formål og de skabende planer for et givet univers, opstår der en ny form for skabende forening mellem Skabersønnen og den Skabende Ånd, lokaluniversets Datter af den Uendelige Ånd. Det personlighedsmæssige afkom, der er resultatet af dette kreative partnerskab, er den oprindelige Melkisedek—Fader Melkisedek—det unikke væsen, der efterfølgende samarbejder med Skabersønnen og den Skabende Ånd om at bringe hele gruppen af dette navn til eksistens.

35:1.2 (385.1) I Nebadons univers fungerer faderen Melkisedek som den første ledende medarbejder til den Lysende Morgenstjerne. Gabriel er mere optaget af universets politik, Melkisedek med praktiske procedurer. Gabriel præsiderer over Nebadons regelmæssigt konstituerede tribunaler og råd, Melkisedek over de særlige, ekstraordinære og akutte kommissioner og rådgivende organer. Gabriel og Fader Melkisedek er aldrig samtidig væk fra Salvington på samme tid, for i Gabriels fravær fungerer Fader Melkisedek som Nebadons øverste leder.

35:1.3 (385.2) Melkisedekerne i vores univers blev alle skabt inden for en tusindårsperiode af standardtid af Skabersønnen og den Skabende Ånd i samarbejde med Fader Melkisedek. Da de er en orden af sønner, hvor en af deres egne fungerede som koordinerende skaber, så er Melkisedekerne i deres konstitution delvis af selvoprindelse og derfor kandidater for virkeliggørelse af en overjordisk type selvstyre. De vælger med jævne mellemrum deres egen administrative leder for en periode på syv år i standardtid og

fungerer ellers som en selvregulerende orden, selvom den oprindelige Melkisedek udøver visse iboende medmenneskelige prærogativer. Fra tid til anden udpeger denne Fader Melkisedek visse individer af sin orden til at fungere som særlige Livsbærere til de midsonitiske verdener, en type beboede planeter, der ikke tidligere er blevet åbenbaret på Urantia.

35:1.4 (385.3) Melkisedekerne fungerer ikke i større udstrækning udenfor lokaluniverset, undtagen når de indkaldes som vidner i sager, der verserer ved superuniversets domstole, og når de udpeges til særlige ambassadører, som de nogle gange er, der repræsenterer et univers til et andet i det samme superunivers. Den oprindelige eller førstefødte Melkisedek i hvert univers er altid fri til at rejse til nabouniverserne eller til Paradiset på missioner, der vedrører hans ordens interesser og pligter.

2. Melkisedeksønnerne

35:2.1 (385.4) Melkisedekerne er den første orden af guddommelige Sønner, der kommer tilstrækkelig nær de lavere skabningers liv til at kunne fungere direkte i tjenesten med at opløfte de dødelige, for at tjene de evolutionære menneskeracer uden nødvendigheden af inkarnation. Disse Sønner befinder sig naturligt på midtpunktet af den store personlighedsnedstigning, idet de ved deres oprindelse er omtrent midtvejs mellem den højeste Guddommelighed og det laveste skabningsliv begavet med vilje. De bliver derfor naturlige

mellemled mellem de højere og guddommelige niveauer af levende eksistens og de lavere, selv de materielle, livsformer i de evolutionære verdener. De serafiske ordener, englene, nyder at arbejde sammen med Melkisedekerne; i virkeligheden finder alle former for intelligent liv i disse Sønner forståelsesfulde venner, sympatiske lærere og kloge rådgivere.

35:2.2 (385.5) Melkisedekerne er en selvstyrende orden. Med denne unikke gruppe møder vi det første forsøg på selvbestemmelse fra lokaluniversets væsener og observerer den højeste type af ægte selvstyre. Disse Sønner organiserer deres egen forvaltnings mekanisme for deres egen gruppe og deres hjemmeplanets administration, såvel som for de seks tilhørende sfærer og deres biverdener. Det bør bemærkes, at de aldrig har misbrugt deres privilegier; ikke en eneste gang gennem hele Orvontons superunivers har disse Melkisedeksønner svigtet deres betroede erhverv. De er håbet for enhver af universets grupper, som stræber efter selvstyre; de er mønsteret og lærerne i selvstyre for alle sfærer i Nebadon. Alle ordener af intelligente væsener, overordnede fra oven og underordnede nedefra, priser helhjertet Melkisedekernes regering.

35:2.3 (386.1) Melkisedek Sønnernes orden indtager stillingen og påtager sig ansvaret som den ældste søn i en stor familie har. Det meste af deres arbejde er regelmæssigt og noget rutinemæssigt, men meget af det er frivilligt og helt og holdent selvpålagt. Størstedelen af de særlige forsamlinger, som fra tid til anden finder sted på Salvington, er indkaldt på Melchizedeks foranledning. På eget initiativ patruljerer disse sønner i deres hjemlige univers. De

opretholder en selvstændig organisation, der beskæftiger sig med universets efterretninger, og de udarbejder periodiske rapporter til Skabersønnen uafhængigt af alle de oplysninger, der kommer til universets hovedkvarter gennem de almindelige organer, der beskæftiger sig med rigets rutinemæssige administration. De er af natur fordomsfri observatører; de har fuld tillid fra alle klasser af intelligente væsener.

35:2.4 (386.2) Melkisedekerne fungerer som mobile og rådgivende domstole i rigerne; disse Universssønner begiver sig i små grupper ud til verdenerne for at tjene som rådgivende kommissioner, modtage vidneudsagn, høre forslag og virke som rådgivere og dermed hjælpe med at løse de største vanskeligheder og afgøre de alvorlige uoverensstemmelser, der opstår fra tid til anden i anliggender i de evolutionære domæner.

35:2.5 (386.3) Disse ældste Sønner af et univers er de vigtigste hjælpere for den Lysende Morgenstjerne i udførelsen af Skabersønnens opgave. Når en Melkisedek begiver sig til en fjerntliggende verden i Gabriels navn, kan han, med henblik på denne særlige mission, blive stedfortræder i afsenderens navn og vil i så fald optræde på tildelingsplaneten med fuld autoritet fra den Lysende Morgenstjerne. Dette gælder især på de sfærer, hvor en højere Søn endnu ikke har vist sig i skikkelse af rigets skabninger.

35:2.6 (386.4) Når en Skabersøn påbegynder overdragelseskarrieren i en evolutionær verden, går han alene; men når en af hans Paradisbrødre, en Avonalsøn, indleder sin overdragelse, ledsages han af Melkisedekstøtterne, tolv i antal, som så effektivt bidrager til at

overdragelsesopgaven bliver vellykket. De understøtter også Paradisets Avonaler på disses magisterielle missioner til de beboede verdener, og på disse opgaver er Melkisedekerne synlige for de dødeliges øjne, hvis Avonalsønnen også har manifesteret sig på denne måde.

35:2.7 (386.5) Der er ingen fase af planetariske åndelig behov, som de ikke yder tjeneste til. De er lærerne, der så ofte vinder hele verdener af avanceret liv til den endelige og fuldstændig anerkendelse af Skabersønnen og hans Paradisfader.

35:2.8 (386.6) Melkisedekerne er så godt som perfekte i deres visdom, men de er ikke ufejlbarlige i deres dømmekraft. Når de har været alene på planetariske missioner, har de nogle gange fejlet i mindre sager, dvs. de har valgt at gøre visse ting, som deres vejledere efterfølgende ikke har godkendt. En sådan fejl i dømmekraften diskvalificerer midlertidigt en Melkisedek, indtil han rejser til Salvington og i audiens med Skabersønnen modtager den instruktion, som effektivt renser ham for den disharmoni, som forårsagede til uenighed med hans medmennesker; og derefter, efter den korrigerende hvile, følger genindsættelse i tjeneste på den tredje dag. Men disse mindre uoverensstemmelser i Melkisedekernes funktion har sjældent forekommet i Neadon.

35:2.9 (387.1) Disse Sønner er ikke en voksende orden; deres antal er stationært, selvom det varierer i hvert lokalunivers. Antallet af registrerede Melkisedeker på deres hovedkvartersplanet i Neadon er op mod ti millioner.

3. Melkisedekverdenene

35:3.1 (387.2) Melkisedekerne bor i deres egen verden nær Salvington, universets hovedkvarter. Denne sfære, ved navn Melkisedek, er pilotverdenen i Salvington-kredsløbet af halvfjerds primære sfærer, som hver især er omkranset af seks bisfærer for specialiserede aktiviteter. Disse vidunderlige sfærer—halvfjerds primære og 420 bisfærer—omtales ofte som Melkisedek-universitetet. Opstigende dødelige fra alle Nebadons konstellationer gennemgår træning på alle 490 verdener for at erhverve beboelsesstatus på Salvington. Men uddannelse af opstigende er kun én fase af de alsidige aktiviteter, der foregår på Salvington-klyngen af arkitektoniske sfærer.

35:3.2 (387.3) De 490 sfærer i Salvington-kredsløbet er opdelt i ti grupper, der hver består af syv primære og toogfyrre bisfærer. Hver af disse grupper er under generelt opsyn af en af de store ordener i universets liv. Den første gruppe, der omfatter pilotverdenen og de følgende seks primære sfærer i den omkansende planetariske procession, er under Melkisedekernes opsyn. Disse Melkisedek verdener er:

35:3.3 (387.4) 1. Pilotverdenen—Melkisedek-sønnernes hjemmeverden.

35:3.4 (387.5) 2. Verden for det fysiske livs skoler og laboratorier for levende energier.

35:3.5 (387.6) 3. Verden for morontialivet.

35:3.6 (387.7) 3. Sfæren for det begyndende åndeliv.

35:3.7 (387.8) 5. Verden for det mellemste åndeliv.

35:3.8 (387.9) 6. Sfæren for det avancerende åndeliv.

35:3.9 (387.10) 7. Området for koordineret og højeste selvvirkeliggørelse.

35:3.10 (387.11) De seks biverdener fra hver og en af disse Melkisedeksfærer er helliget til aktiviteter som er nærbeslægtet med arbejdet i den tilhørende primære sfære.

35:3.11 (387.12) Pilotverdenen, sfæren *Melkisedek*, er det fælles mødested for alle væsener, der er engageret i at uddanne og åndeliggøre de opstigende dødelige i tid og rum. For en opstigende er denne verden sandsynligvis det mest interessante sted i hele Nebadon. Alle evolutionære dødelige, der dimitterer fra deres konstellationsuddannelse, er bestemt til at lande på Melkisedek, hvor de bliver indviet i Salvington-uddannelsessystemets discipliner og åndelige progression. Og du vil aldrig glemme dine reaktioner på den første dag i livet på denne unikke verden, heller ikke efter at du har nået din paradisiske destination.

35:3.12 (387.13) De opstigende dødelige forbliver boende på Melkisedek-verdenen mens de gennemgår deres uddannelse på de seks omkransende planeter af specialiseret uddannelse. Og den samme metode bliver fuldt under hele deres ophold i de halvfjerds kulturelle verdener, de primære sfærer i Salvington-kredsløbet.

35:3.13 (387.14) Mange forskellige aktiviteter optager tiden for de talrige væsener, der bor på de seks bisfærer til Melkisedek-sfæren, men når

det gælder de opstigende dødelige er disse satellitter helligede til de følgende særlige faser af studiet:

35:3.14 (388.1) 1. Sfære nummer et er beskæftiget med gennemgangen af de opstigende dødeliges oprindelige planetariske liv. Dette arbejde udføres i klasser bestående af dem, der har deres dødelige oprindelse i en given verden. Dem fra Urantia foretager dette erfaringsmæssige gennemgang sammen.

35:3.15 (388.2) 2. Det særlige arbejde på sfære nummer to består af en lignende gennemgang af de oplevelser, man har gjort sig i de mansoniverdener, der kredser rundt om primærsatellitten i lokalsystemets hovedkvarter.

35:3.16 (388.3) 3. Gennemgangen af denne sfære vedrører opholdet i det lokale systems hovedstad og omfatter aktiviteterne i resten af de arkitektoniske verdener i systemets hovedkvartersklynge.

35:3.17 (388.4) 4. Den fjerde sfære beskæftiger sig med en gennemgang af erfaringerne i konstellationens halvfjerds biverdener og deres tilknyttede sfærer.

35:3.18 (388.5) 5. På den femte sfære gennemgås opstigningsopholdet i konstellationens hovedkvartersverden.

35:3.19 (388.6) 6. Tiden på sfære nummer seks viet til et forsøg på at korrelere disse fem epoker og således opnå en koordinering af erfaringer, der er forberedende for indtrædelse i de Melkisedekse primærskoler for universuddannelse.

35:3.20 (388.7) Skolerne for universadministration og åndelig visdom er beliggende i Melkisedeks hjemmeverden, hvor man også finder de

skoler, der beskæftiger sig med et enkelt forskningsområde, såsom energi, materie, organisation, kommunikation, optegnelser, etik og sammenlignende skabningers eksistens.

35:3.21 (388.8) I Melkisedeks Højskole for Åndelig Begavelse samarbejder alle Guds Sønners ordener—selv Paradisets ordener—med Melkisedek lærerne og de serafiske lærere om at uddanne de skarer, der drager ud som skæbneevangelier og forkynder åndelig frihed og guddommelig sønskab selv til universets fjerntliggende verdener. Denne særlige skole på Melkisedeks-universitet er en eksklusiv institution i universet, besøgende studerende modtages ikke fra andre riger.

35:3.22 (388.9) Det højeste uddannelseskursus i universadministrationen gives af Melkisedekerne i deres hjemmeverden. Den Høje Etikens Højskole ledes af den oprindelige Fader Melkisedek. Det er til disse skoler, at de forskellige universer sender udvekslingsstuderende. Selvom det unge univers Nebadon står lavt på universernes skala, hvad angår åndelig præstation og høj etisk udvikling, har vores administrative problemer ikke desto mindre gjort hele universet til en stor klinik for andre nærliggende skabelser, så de melkisedekske skoler er overfyldt med besøgende studerende og observatører fra andre riger. Foruden den uhørte store gruppe af egne indskrevne studerende findes der altid over et hundred tusinde fremmede studerende deltagende ved Melkisedeks skolerne, for Melkisedek ordenen i Nebadon er berømt i hele Splandon.

4. Melkisedekernes særlige arbejde

35:4.1 (388.10) En højt specialiseret gren af Melkisedekernes aktiviteter har at gøre med overvågningen af de opstigende dødeliges progressive morontia-karriere. Meget af denne uddannelse udføres af de tålmodige og kloge serafiske ministre assisteret af dødelige, som er steget op til relative højere niveauer af universopnåelse, men alt dette uddannelsesarbejde er under Melkisedekernes generelle overopsyn i forbindelse med Treenighedens Lærersønner.

35:4.2 (389.1) Mens Melkisedek-ordenerne hovedsagligt er viet til det enorme uddannelsessystem og det oplevelsesmæssige oplæringsregime i lokaluniverset, fungerer de også i unikke opgaver og under usædvanlige omstændigheder. I et udviklende lokalunivers, der til sidst omfatter omkring ti millioner beboede verdener, er mange ting ud over det sædvanlige bestemt til at ske, og det er i sådanne nødsituationer, at Melkisedekkerne handler. På Edentia, jeres konstellations hovedkvarteret, er de kendt som nødhjælpssønner. De er altid klar til at tjene i alle behov—fysiske, intellektuelle eller åndelige—uanset om de er på en planet, i et system, i en konstellation eller i et universet. Når og hvor som helst der er behov for særlig hjælp, der vil du finde en eller flere af Melkisedeksønnerne.

35:4.3 (389.2) Når en del af Skabersønnens plan er truet af misligholdelse, vil en Melkisedek straks gå for at yde hjælpe. Men det

er ikke ofte, de bliver tilkaldt, når der er syndigt oprør, sådan som det skete i Satania.

35:4.4 (389.3) Melkisedekerne er de første til at handle i alle nødsituationer, af hvilken som helst natur på alle verdener, hvor der bor viljevæsener. De fungerer nogle gange som midlertidige beskyttere på afsporede planeter, hvor de tjener som modtagere af en misligholdende planetarisk regering. I en planetarisk krise tjener disse Melkisedeksønner i mange unikke kapaciteter. En sådan Søn kan med lethed gøre sig synlig for dødelige væsener, og nogen gange har en af denne orden endda inkarneret i lighed med dødeligt kød. Syv gange i Neadon har en Melkisedek tjent i en evolutionær verden i lighed med dødeligt kød, og ved adskillige lejligheder er disse Sønner fremtrådt i lighed med andre ordener af universets skabninger. De er i sandhed de alsidige og frivillige nødhjælpere til alle ordener af universets intelligenser og til alle verdener og systemer af verdener.

35:4.5 (389.4) Melkisedek, som levede på Urantia under Abrahams tid var lokalt kendt som prinsen af Salem, fordi han ledede en lille koloni af sandhedssøgende, der boede et sted kaldet Salem. Han tilbød sig frivilligt til at inkarnere i dødelig skikkelse, og det gjorde han efter godkendelse af planetens Melkisedek modtagere som frygtede, at livets lys ville blive slukket i den periode af tiltagende åndeligt mørke. Og han fostrede sin tids sandhed og gav den trygt videre til Abraham og dennes medarbejdere.

5. Vorondadeksønnerne

35:5.1 (389.5) Efter skabelsen af de personlige hjælpere og den første gruppe af de alsidige Melkisedekere, planlagde Skabersønnen og lokaluniversets Skabende Ånd den anden store og mangfoldige orden af universets sønner, Vorondadekerne og bragte dem i eksistens. De er mere almindelige kendt som konstellationsfædre, fordi der altid findes en Søn af denne orden som leder for hver konstellations regering i hvert lokalunivers.

35:5.2 (389.6) Antallet af Vorondadeker varierer i hvert lokalunivers, kun en million er det registrerede antal i Neadon. Disse Sønner, ligesom deres samordnede, Melkisedekerne, besidder ingen reproduktionsevne. Der findes ingen kendt metode med hvilken de kunne øge deres antal.

35:5.3 (389.7) I mange henseende er disse Sønner en selvstyrende enhed, som individer og som grupper, og selv som helhed, er de stort set selvbestemmende, meget ligesom Melkisedekerne er det, men Vorondadekernes aktiviteter er ikke lige så vidt omfattende. De er ikke jævnbyrdige med deres Melkisedek brødre i lysende alsidighed, men de er netop endnu mere pålidelige og effektive som herskere og fremsynede administratorer. De er heller ikke helt administrative på højde med deres underordnede Lanonandek-systemherskere, men

de overgår alle ordener af universssønner i stabilitet af formål og i guddommelig dømmekraft.

35:5.4 (390.1) Selvom denne orden af Sønners beslutninger og afgørelser altid er i overenstemmelse med de guddommelige Sønners ånd og i harmoni med Skabersønnens politik, er de blevet citeret for fejl over for Skabersønnen, og i detaljer om teknik er deres beslutninger nogle gange blevet omstødt efter appel til universets overordnede domstole. Men disse Sønner begår sjældent fejl, og de har aldrig gjort oprør; aldrig i hele Nebadons historie er en Vorondadek blevet fundet i foragt for universets regering.

35:5.5 (390.2) Vorondadekernes tjeneste i lokaluniverserne er omfattende og varieret. De tjener som ambassadører for andre universer og som konsuler, der repræsenterer konstellationer i deres oprindelige univers. Af alle lokaluniversets sønneordener er de dem, der oftest får overdraget den fulde uddelegering af suveræne beføjelser, der skal udøves i kritiske univers-situationer.

35:5.6 (390.3) På de verdener, der er adskilt i åndeligt mørke, de sfærer som gennem oprør og misligholdelse befinder sig i planetarisk isolation, er der normalt en observerende Vorondadek til stede, afventende genoprettelse til normal status. I visse nødsituationer kan denne Højeste observatør udøve absolut og vilkårlig autoritet over ethvert himmelsk væsen, der er tildelt denne planet. Det er registreret på Salvington, at Vorondadeks nogle gange har udøvet en sådan autoritet som de højeste regenter af sådanne planeter. Og dette har også været sandt selv for beboede verdener, der var uberørt af oprør.

35:5.7 (390.4)

Ofte sidder et korps på tolv eller flere Vorondadeksønner til doms som en højere domstol for prøvelse og appel vedrørende særlige sager, der involverer en planets eller et systems status. Men deres arbejde drejer sig i højere grad om de lovgivende funktioner, der hører til konstellationsregeringerne. Som et resultat af alle disse tjenester er Vorondadeksønnerne blevet lokaluniversernes historiker; de er personligt fortrolige med alle de politiske stridigheder og sociale omvæltninger i de beboede verdener.

6. Konstellationsfædrene

35:6.1 (390.5)

Mindst tre Vorondadeks er tildelt herredømmet over hver af de hundrede konstellationer i et lokalunivers. Disse Sønner udvælges af Skabersønnen og udpeges af Gabriel som de *Højeste* i konstellationerne for tjeneste i en titusinde års periode—10.000 standardår, omkring 50.000 år af Urantia tid. Den regerende Højeste, Konstellationsfaderen, har to medarbejdere, en senior og en junior. Ved hvert administrationsskifte bliver seniormedarbejder leder af regeringen og junior overtager den seniors ansvarsområder, mens de ikke-tildelte Vorondadekere bosiddende i Salvingtons verdenerne nominerer en fra deres række som kandidat til at overtage juniormedarbejders ansvarsområder. Således har hver af de Højeste herskere, i overensstemmelse med den nuværende politik, en tjenesteperiode i hovedkvarteret for en konstellation af tre dekamillennier, omkring 150.000 Urantia-år.

35:6.2 (390.6) De hundrede konstellationsfædre, de faktiske præsiderende ledere af konstellationsregeringerne, udgør Skabersønnens højeste rådgivende kabinet. Dette råd samles ofte i univershovedkvarteret og er ubegrænset i omfanget og rækkevidden af dets overvejelser, men er hovedsageligt optaget af konstellationernes velfærd og foreningen af administrationen af hele lokaluniverset.

35:6.3 (391.1) Når en konstellationsfader er til stede ved opgaver i universets hovedkvarter, som han ofte er, bliver seniormedarbejderen fungerende direktør for konstellationsanliggender. Seniormedarbejderens normale funktion er tilsynet med åndelige anliggender, mens juniormedarbejderen personligt er optaget af konstellationens fysiske velfærd. Ingen større politik bliver dog nogensinde gennemført i en konstellation, medmindre alle tre af de Højeste er enige om alle detaljerne i dens udførelse.

35:6.4 (391.2) Hele mekanismen for åndelig intelligens og kommunikationskanaler er til rådighed for de Højeste i konstellationen. De er i perfekt kontakt med deres overordnede på Salvington og med deres direkte underordnede, de lokale systemers suveræner. De mødes ofte i råd med disse Systemsuveræner for at drøfte konstellationens tilstand.

35:6.5 (391.3) De Højeste omgiver sig med et korps af rådgivere, som varierer i antal og sammensætning fra tid til anden i overensstemmelse med tilstedeværelsen af de forskellige grupper i konstellationens hovedkvarter og også efterhånden som de lokale

krav varierer. I tider med stress kan de bede om, og vil hurtigt modtage, yderligere Sons of the Vorondadek-ordre til at hjælpe med det administrative arbejde. Norlatiadek, din egen konstellation, administreres i øjeblikket af tolv Vorondadek Sønner.

7. Vorondadek verdenerne

35:7.1 (391.4) Den anden gruppe af syv verdener i kredsløbet af halvfjerds primære sfærer, der omgiver Salvington omfatter Vorondadek-planeterne. Hver af disse sfærer, med sine seks omkransende satellitter, er viet til en særlig fase af Vorondadek-aktiviteter. På disse niogfyrre riger sikrer de opstigende dødelige sig højdepunktet af deres uddannelse med hensyn til universets lovgivning.

35:7.2 (391.5) De opstigende dødelige har observeret de lovgivende forsamlinger, således som de fungerede på konstellationernes hovedkvartersverdener, men her på disse Vorondadek verdener deltager de i vedtagelsen af den egentlige generelle lovgivning for lokaluniverset under ledelse af de højtstående Vorondadekker. Sådanne love er designet til at koordinere de forskellige udtalelser fra de selvstændige lovgivende forsamlinger i de hundrede konstellationer. Den undervisning man får i Vorondadek-skolerne, er uovertruffen selv på Uversa. Denne uddannelse sker gradvis og strækker sig fra den første sfære, med supplerende arbejde på dens

seks satellitter, op gennem de resterende seks primære sfærer og deres tilknyttede satellitgrupper.

35:7.3 (391.6) De opstigende pilgrimme vil blive introduceret til adskillige nye aktiviteter i disse verdener af studier og praktisk arbejde. Det er ikke forbudt for os at påtage os åbenbaringen af disse nye og uanede sysler, men vi fortvivler over at kunne beskrive disse foretagender for dødelige væseners materielle sind. Vi er uden ord til at formidle betydningen af disse overjordiske aktiviteter, og der er ingen analoge menneskelige engagementer, der kan bruges som illustrationer af disse nye erhverv af de opstigende dødelige, mens de forfølger deres studier på disse niogfyrre verdener. Og mange andre aktiviteter, som ikke er en del af det opstigende regime, er centreret i disse Vorondadek-verdener i Salvington-kredsløbet.

8. Lanonandeksønnerne

35:8.1 (392.1) Efter skabelsen af Vorondadekerne forener Skabersønnen og Universets Moderånd sig med det formål at frembringe den tredje orden af universsønner, Lanonandekerne. Selvom de er beskæftiget med mangfoldige opgaver forbundet med systemadministrationerne, er de bedst kendt som Systemherskere, herskere over lokalsystemer, og som Planetprinser, de administrative overhoveder for de beboede verdener.

35:8.2 (392.2) Da disse væsener var en senere og lavere—hvad angår guddommelighedsniveauer—orden af sønskabsskabelse, var det

påkrævet, at de gennemgik visse uddannelseskurser på Melkisedek verdenerne som forberedelse for efterfølgende tjeneste. De var de første studerende ved Melkisedek universitetet, og blev klassificeret og certificeret af deres Melkisedek lærere og -eksaminatorer i i henhold til evner, personlighed og præstationer.

35:8.3 (392.3) Neadons univers begyndte sin eksistens med præcis tolv millioner Lanonandeks, og da de havde passeret gennem Melchizedek-sfæren, blev de i de sidste tests opdelt i tre klasser:

35:8.4 (392.4) 1. *Første gradens Lanonandeks*. Af den højeste rang var der 709.841. Disse er de Sønner som udpeges som Systemherskere, assistenter til de højeste råd i konstellationerne og som rådgivere i universets højere administrative arbejde.

35:8.5 (392.5) 2. *Anden gradens Lanonandeks*. Af denne orden, der udsprang af Melkisedek var der 10.234.601. De er tildelt som planetprinser og til reserverne i denne orden.

35:8.6 (392.6) 3. *Tredje gradens Lanonandeks*. Denne gruppe indeholdt 1.055.558. Disse Sønner fungerer som underordnede assistenter, budbringere, vogtere, kommissionærer og observatører, og varetager de forskellige opgaver i et system og dets tilhørende verdener.

35:8.7 (392.7) Det er ikke muligt, som det er med evolutionære væsener, for disse Sønner, at udvikle sig fra en gruppe til en anden. Efter at de har gennemgået Melkisedek uddannelsen, når de først er blevet testet og klassificeret, tjener de uafbrudt i den tildelte rang.

Disse sønner reproducerer sig heller ikke; deres antal i universet er stationært.

35:8.8 (392.8) I runde tal er Lanonandek-ordenen af Sønner klassificeret på Salvington som følger:

35:8.9 (392.9)	Universkoordinators og Konstellationsrådgivere	100.000
35:8.10 (392.10)	Systemherskere og Assisterer	600.000
35:8.11 (392.11)	Planetprins og Reserver	10.000.000
35:8.12 (392.12)	Budbringerkorps	400.000
35:8.13 (392.13)	Vogtere og Registratører	100.000
35:8.14 (392.14)	Reservekorps	800.000

35:8.15 (392.15) Da Lanonandekerne en noget lavere orden af Sønner end Melkisedekerne og Vorondadekerne er de til endnu større nytte i universets underordnede enheder, for de i stand til at nærme sig de lavere væsener af de intelligente racer. De står også i større fare for at komme på afveje, for at afvige fra den acceptable teknik for universets regering. Men disse Lanonandeks, især første gradens orden, er de mest egnede og alsidige af alle administratorer i lokaluniverset. I retshåndhævende evne overgås de kun af Gabriel og hans uåbenbarede medarbejdere.

9. Lanonandekherkerne

35:9.1 (393.1) Lanonandekerne er de kontinuerlige herskere over planeterne og systemernes roterende suveræner. En sådan Søn

hersker nu i Jerusem, hovedkvarteret for jeres lokalsystem af beboede verdener.

35:9.2 (393.2) Systemherskerne regerer i kommissioner på to eller tre i hovedkvarteret i hvert system af beboede verdener.

Konstellationsfaderen udnævner en af disse Lanonandeks til leder hvert titusinde år. Nogle gange foretages der ingen forandring hvad angår trioens ledelse, da det er helt op til konstellationens herskere. Systemregeringer ændrer sig ikke pludselig i personale, medmindre en tragedie af en eller anden art indtræffer.

35:9.3 (393.3) Når Systemherskere eller assistenter tilbagekaldes, udfyldes deres pladser ved, at det øverste råd i konstellationens hovedkvarter udvælger dem blandt ordenens reserver, en gruppe, der er større på Edentia end det angivne gennemsnit.

35:9.4 (393.4) De øverste Lanonandek-råd er udstationeret på de forskellige konstellationshovedkvarterer. Et sådant organ ledes af den ældste Højeste medarbejder hos Konstellationens Fader, mens den yngste medarbejder overvåger reserverne i den sekundære orden.

35:9.5 (393.5) Systemherskerne er tro mod deres navn; de er næsten suveræne i de lokale anliggender i de beboede verdener. De er næsten faderlige i deres ledelse af Planetprinserne, de Materielle Sønner og de tjenende ånder. Den personlige forståelse hos herskerne er næsten fuldstændig. Disse herskere overvåges ikke af Treenighedens observatører fra centraluniverset. De udgør den udøvende del af lokaluniverset, og som vogtere af håndhævelsen af

lovgivende mandater og som udøvere af retslige domme udgør de det eneste sted i hele universets administration, hvor personlig illoyalitet over for Mikael sønnens vilje lettest og nemmest ville kunne forskanse sig og forsøge at gøre sig gældende.

35:9.6 (393.6) Vores lokalunivers har været uheldig, fordi over syv hundrede Sønner af Lanonandek-ordenen har gjort oprør mod universets regering og dermed udløst forvirring i flere systemer og på adskillelige planeter. Af hele dette antal fejl var kun tre Systemherskere; praktisk talt alle disse sønner tilhørte anden og tredje gradens orden, Planetprinser og tredje gradens Lanonandeker.

35:9.7 (393.7) Det store antal af disse Sønner, som er faldet fra integriteten, indikerer ikke nogen fejl i skaberværket. De kunne være blevet gjort guddommeligt perfekte, men de blev skabt sådan, at de bedre kunne forstå og nærme sig de evolutionære skabninger, der bor i tidens og rummets verdener.

35:9.8 (393.8) Af alle de lokale universer i Orvonton har vores univers, med undtagelse af Henselon, mistet det største antal af denne orden af sønner. På Uversa er der konsensus om, at vi har haft så mange administrative problemer i Nebadon, fordi vores Sønner af Lanonandek-ordenen er blevet skabt med en så stor grad af personlig frihed til at vælge og planlægge. Jeg fremsætter ikke denne bemærkning som kritik. Skaberen af vores univers har fuld ret og magt til at gøre dette. Det er vores høje herskeres påstand, at selv om sådanne sønner med frie valg skaber overdrevne problemer i universets tidligere tidsaldre, så vil gevinsten ved højere loyalitet og mere frivillig tjeneste fra disse gennemtestede sønners side, når

tingene er helt afklarede og endelig afgjort, langt mere end kompensere for forvirringen og trængslerne i tidligere tider.

35:9.9 (394.1) I tilfælde af oprør på et systemhovedkvarter installeres en ny hersker normalt inden for en forholdsvis kort tid, men sådan er det ikke på de enkelte planeter. De er komponentenheder i den materielle skabelse, og skabningens frie vilje udgør en faktor i den endelige afgørelse af alle sådanne problemer. Efterfølgende planetprinser er udpeget til isolerede verdener, planeter, hvis autoritetsprinser er kommet på afveje, men de påbegynder ikke at regere aktivt over sådanne verdener, før resultaterne af oprøret delvist er overvundet og fjernet af de afhjælpende foranstaltninger, som Melkisedekerne og andre tjenende personligheder vedtager. Prør fra en planetarisk prins isolerer øjeblikkeligt hans planet, de lokale åndelige kredsløb afbrydes øjeblikkeligt. Kun en Overdragelse Søn kan genetablere interplanetariske kommunikationslinjer på sådan en åndeligt isoleret verden.

35:9.10 (394.2) Der eksisterer en plan for at redde disse egensindige og ukloge Sønner, og mange har benyttet sig af dette barmhjertige bestemmele; men aldrig mere må de fungere i de positioner, hvori de misligholdte. Efter rehabilitering anvises de til overvågningsopgaver og til afdelinger med fysisk administration.

10. Lanonandekverdenerne

35:10.1 (394.3) Den tredje gruppe af syv verdener i Salvington-kredsløbet af halvfjerds planeter, med deres respektive toogfyrre satellitter, udgør Lanonandek-klyngen af administrative sfærer. På disse riger fungerer de erfarne Lanonandek'er, der tilhører det tidligere systemherskerkorps, som administrative lærere for de opstigende pilgrimme og de serafiske værter. De evolutionære dødelige observerer systemadministratorerne i arbejde på systemhovedstæderne, men her deltager de i selve koordineringen af de administrative udtalelser fra de titusind lokale systemer.

35:10.2 (394.4) Disse administrative skoler i lokaluniverset overvåges af et korps af Lanonandeksønner, som har haft lang erfaring som Systemherskere og som rådgivere i konstellationerne. Disse udøvende kollegier overgås kun af administrative skoler i Ensa.

35:10.3 (394.5) Samtidig med at Lanonandek-verdenerne fungerer som træningssfærer for opstigende dødelige, er de centre for omfattende foretagender, der har at gøre med universets normale og rutinemæssige administrative operationer. Hele vejen ind til Paradis fortsætter de opstigende pilgrimme deres studier i de praktiske skoler for anvendt viden—faktisk træning i virkelig at gøre de ting, de bliver undervist i. Universets uddannelsessystem som opretholdes af Melkisedekerne er praktisk, gradvis fremadskridende, meningsfyldt og erfaringsbaseret. Det omfatter uddannelse i materielle, intellektuelle, morontielle og åndelige ting.

35:10.4 (394.6) Det er i forbindelse med disse Lanonandeks administrative sfærer, at de fleste af de reddede Sønner i denne orden tjener som overvågere af og ledere for planetariske

anliggender. Og disse misligholdende planetariske prinser og deres oprørskollegaer, som vælger at acceptere den tilbudte rehabilitering kommer til at fortsætte i disse rutineopgaver indtil Neadon universet er etableret i lys og liv.

35:10.5 (395.1) Mange af Lanonandeksønnerne i de ældre systemer har imidlertid opbygget vidunderlige optegnelser om tjeneste, administration og åndelig opnåelse. De er en ædel, trofast, og loyal gruppe på trods af deres tendens til at fare vild gennem forkerte antagelse om personlig frihed og urealistiske forestillinger om selvbestemmelse.

35:10.6 (395.2) [Udarbejdet med støtte af Lederen for Ærkeenglene, bemyndiget af Gabriel fra Salvington.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 35](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 37](#) >>

Kapitel 36

Livsbærerne

36:0.1 (396.1) LIVET opstår ikke spontant. Livet er konstrueret i overensstemmelse med planer formuleret af de (uåbenbarede) Tilværelsens Arkitekter og fremkommer på de beboelige planeter enten gennem direkte import eller som et resultat af en proces udført af lokaluniversets Livsbærere. Disse livsbærere er blandt de mest interessante og alsidige i Universsønnernes mangfoldige familie. De er betroet med designe og transportere skabningers liv til de planetariske sfærer. Og efter, at de har plantet dette liv i sådanne nye verdener bliver de der i lange perioder for at opfostre dets udvikling.

1. Livsbærernes oprindelse og natur

36:1.1 (396.2) Selvom Livsbærerne tilhører familien af guddommelige Sønner, er de en særlig og distinkt type af Universsønner, idet de er den eneste gruppe af intelligent liv i et lokalunivers, i hvis skabelse

herskerne i et superunivers deltager. Livsbærerne er afkom af tre præeksisterende personligheder: Skabersønnen, Universets Moderånd og ved forordning, en af de tre Dagenes Ældste, som præsiderer over det pågældende superunivers skæbne. Disse Dagenes Ældste, som er de eneste, der kan beslutte udslettelse af intelligent liv, deltager i skabelsen af Livsbærerne, som er betroet med etableringen af fysisk liv i de udviklende verdener.

36:1.2 (396.3) I Neadons univers har vi registreret skabelsen af hundrede millioner Livsbærere. Dette effektive korps af livsformidlere er ikke en virkelig selvstyrende gruppe. De er instrueret af en livsbestemmende trio, bestående af Gabriel, Fader Melkisedek og Nambia, den oprindelige og førstefødte Livsbærer i Neadon. Men i alle faser af administrationen af deres forskellige afdelinger er de selvstyrende.

36:1.3 (396.4) Livsbærerne er inddelt i tre store divisioner: Den første division er de ældre Livsbærere, den anden er assistenter og den tredje af beskyttere. Den primære division er underinddelt i tolv grupper af specialister i de forskellige former for livsmanifestation. Adskillelsen af disse tre divisioner blev foretaget af Melkisedekerne, som udfører tests til dette formål på Livsbærernes hovedkvarterssfære. Melkisedekerne har lige siden været tæt knyttet til Livsbærerne og ledsager dem altid, når de drager ud for at etablere liv på en ny planet.

36:1.4 (396.5) Når en evolutionær planet afslutningsvis etableres i lys og liv bliver Livsbærerne organiseret i de højere rådgivende organer, der skal hjælpe med den fortsatte administration og udvikling af

verden og dens herliggjorte væsener. I de senere og etablerede tidsaldre i et univers under udvikling bliver disse Livsbærere betroet mange nye opgaver.

2. Livsbærernes verdener

36:2.1 (397.1) Melkisedekerne har det generelle opsyn med den fjerde gruppe af de syv primære sfærer i Salvingtons kredsløb. Disse verdener for Livsbærerne betegnes som følger:

- 36:2.2 (397.2) 1. Livsbærernes hovedkvarter.
- 36:2.3 (397.3) 2. Den livsplanlæggende sfære.
- 36:2.4 (397.4) 3. Den livsbevarende sfære.
- 36:2.5 (397.5) 4. Sfæren for livets evolution.
- 36:2.6 (397.6) 5. Sfæren for livet forbundet med sind.
- 36:2.7 (397.7) 6. Sfæren for sind og ånd i levende væsener.
- 36:2.8 (397.8) 7. Sfæren for uåbenbaret liv.

36:2.9 (397.9) Hver af disse primære sfærer er omgivet af seks satellitter, hvor de særlige faser af alle Livsbærernes aktiviteter i universet er centreret.

36:2.10 (397.10) *Verden nummer et*, hovedkvarterets sfære sammen med dens seks tilhørende satellitter, er helliget studiet af livet i universet, livet i alle dets kendte manifestationsfaser. Her ligger livsplanlægningens kollegium, hvor lærere og rådgivere fra Uversa og

Havona, ja selv fra Paradis, fungerer. Og jeg har tilladelse til at afsløre, at de syv centrale placeringer for de assisterende sinds-ånder befinder sig på denne verden af Livsbærere.

36:2.11 (397.11) Tallet ti—decimalsystemet—er iboende i det fysiske univers men ikke i det åndelige. Livets domæne karakteriseret ved tre, syv og tolv eller multiplikation og kombinationer af disse grundlæggende tal. Der er tre primære og essentielt forskellige livsplaner, efter rækkefølgen af de tre Paradiskilder og -centre, og i Neadons univers er disse tre grundlæggende livsformer fordelt på tre forskellige typer af planeter. Der var i oprindeligt tolv særskilte og guddommelige koncepter for overførbart liv. Dette tal tolv, med dets underdelinger og multipler, løber gennem alle grundlæggende livsmønstre i alle syv superuniverser. Der er også syv arkitektoniske typer af livsdesign, grundlæggende arrangementer af de reproducerende konfigurationer af levende stof. Orvontons livsmønstre er konfigureret som tolv arvebærere. De forskellige ordener af viljevæsener er konfigureret som 12, 24, 48, 96, 192, 384 og 768. På Urantia er der otteogfyrre enheder af mønsterkontrol—egenskabsbestemmere—i den menneskelige reproduktions kønsceller.

36:2.12 (397.12) *Den anden verden* er den livsdesignende sfære, her udarbejdes alle nye former for livsorganisering. Mens de oprindelige livsmønstre leveres af Skabersønnen, er den faktiske udførelse af disse planer overladt til Livsbærerne og deres medarbejdere. Når de generelle livsplaner for en ny verden er blevet formuleret, oversendes de til hovedkvarterssfæren, hvor de minutiøst undersøges af det

højeste råd af seniorlivsbærerne i samarbejde med et korps af konsulterende Melkisedeks. Hvis planerne afviger fra tidligere accepterede formler, skal de videre sendes til og godkendes af Skabersønnen. Melkisedek lederen repræsenterer ofte Skabersønnen i disse overvejelser.

36:2.13 (397.13) Planetarisk liv er derfor, selv om det er ens i nogle henseender, forskelligt på mange måder i hver evolutionær verden. Selv i en ensartet livsserie i en enkelt familie af verdener er livet ikke helt det samme på to planeter; der er altid en planetarisk type, for Livsbærerne arbejder konstant i et forsøg på at forbedre de virale formler, der befinder sig i deres varetægt.

36:2.14 (398.1) Der er over en million fundamentale eller kosmiske kemiske formler, som udgør de overordnede mønstre og talrige grundlæggende funktionelle variationer af livsmanifestationer. Satellit nummer et i livsplanlægningssfære er de universfysikers og elektrokemikers verden, der tjener som tekniske assistenter for Livsbærerne i arbejdet med at indfange, organisere og manipulere de væsentlige enheder af energi, der bruges til at opbygge de materielle formidlere af livsoverføringen, den såkaldte arvemasse.

36:2.15 (398.2) De planetariske livsplanlægningslaboratorier er placeret på den anden satellit af denne verdens nummer to. I disse laboratorier samarbejder Livsbærerne og alle deres medarbejdere med Melkisedekerne for at modificere og om muligt at forbedre det liv, der er designet til implantation på *decimalplaneterne* i Neadon. Det liv, der nu udvikler sig på Urantia, var planlagt og delvist bearbejdet på netop denne verden, for Urantia er en decimalplanet,

en livseksperimentverden. På en verden ud af ti er der tilladt en større variation i standardlivsdesignet end på de andre (ikke-eksperimentelle) verdener.

36:2.16 (398.3) *Verden nummer tre* er helliget bevarelsen af liv. Her studeres og udvikles forskellige former for beskyttelse og bevarelse af liv af assistenterne og beskytterne i Livsbærerkorpsen. Livsplanerne for hver ny verden sørger altid for den tidlige etablering af en kommission til livets bevarelse, bestående af beskyttelsesspecialister i ekspertmanipulation af de grundlæggende livsmønstre. På Urantia var der fireogtyve sådanne beskyttelseskommisærer, to for hver grund- eller stamform af livsmaterialets arkitektoniske organisation. På planeter som jeres bliver den højeste form for liv reproduceret af liv af et livsbærende bundt, som besidder fireogtyve mønsterenheder. (Og da det intellektuelle liv vokser ud af og på grundlaget af det fysiske, opstår der fire og tyve grundlæggende ordener for psykisk organisation.)

36:2.17 (398.4) *Sfære nummer fire* og dens tilhørende satellitter er helliget til studiet af evolutionen af skabningers liv i almindelighed og de evolutionære fortilfælde for et hvilket som helst livsniveau i særdeleshed. Den oprindelige livsplasma i en evolutionær verden må indeholde det fulde potentiale for alle fremtidige udviklingsvariationer og for alle efterfølgende evolutionære ændringer og modifikationer. Tilvejebringelsen af sådanne vidtrækkende projekter af livsmetamorfose kan kræve fremkomsten af mange tilsyneladende ubrugelige former for dyre- og planteliv.

Sådanne biprodukter af planetarisk evolution, forudsete eller uforudsete, dukker op på handlingens scene kun for at forsvinde, men i og gennem hele denne lange proces løber tråden til de kloge og intelligente formuleringer fra de oprindelige designere af den planetariske livsplan og artsordning. Den biologiske evolutions mangfoldige biprodukter er alle afgørende for de højere intelligente livsformers endelige og fulde funktion, uanset at der fra tid til anden kan herske stor ydre disharmoni i de højere væseners lange opadgående kamp for at opnå herredømmet over de lavere livsformer, hvoraf mange nogle gange er så antagonistiske over for freden og komforten i de udviklende viljeskabninger.

36:2.18 (398.5) *Verden nummer fem* beskæftiger sig udelukkende med liv forbundet med sindet. Hver af dens satellitter er helliget studiet af en enkelt fase af skabningens sind, der er korreleret med skabningens liv. Sindet, som mennesket forstår det, er en begavelse af de syv hjælpe sindsånder, der er lagt ovenpå de ikke-lærerige eller mekaniske niveauer af sindet af den Uendelige Ånds repræsentanter. Livsmønstrene reagerer forskellig på disse sindshjælpere og på de forskellige åndelige tjeneste, der opererer overalt i tidens og rummets universer. De materielle skabningers evne til at fremkalde åndelig respons, er helt afhængig af den tilknyttede sindsbegavelse som til gengæld har styret disse samme dødelige skabningers biologiske evolution.

36:2.19 (399.1) *Verden nummer seks* er dedikeret til sammenhængen mellem sind og ånd, da de er forbundet med levende former og

organismer. Denne verden og dens seks biverdener omfatter skabningskoordinationsskolerne, hvor lærere fra både centraluniverset og superuniverset samarbejder med Nebadon-instruktørerne om at præsentere de højeste niveauer af skabningsopnåelse til tid og rum.

36:2.20 (399.2) *Livsbærernes syvende sfære* er dedikeret til de uåbenbarede områder af evolutionært vskabningsliv, da det er relateret til den kosmiske filosofi om den ekspanderende faktualisering af det Højeste Væsen.

3. Livets Transplantation

36:3.1 (399.3) Livets fremkommer ikke spontant i universerne. Livsbærerne må igangsætte det på de ufrugtbare planeter. De er bærere, formidlere og vogtere af livet, som det fremtræder i de evolutionære verdener i rummet. Alt liv af enhver slags og form, som er kendt på Urantia opstår med disse Sønner, selvom ikke alle former for planetarisk liv eksisterer på Urantia.

36:3.2 (399.4) Korpset af Livsbærere, der har til opgave at plante liv i en ny verden, består normalt af hundrede senior Livsbærere, hundrede assistenter og tusinde beskyttere. Livsbærerne medbringer ofte selve livsplasmaet til en ny verden, men ikke altid. Nogle gange organiserer de livsmønstrene efter ankomsten til opgaveplaneten i overensstemmelse med formler, der tidligere er godkendt for et nyt

eventyr i livsetablering. Sådan var oprindelsen til det planetariske liv på Urantia.

36:3.3 (399.5) Når de fysiske mønstre er blevet tilvejebragt i overensstemmelse med de godkendte formler, katalyserer Livsbærerne dette livløse materiale, idet de gennem deres personer overfører den vitale åndelige gnist; og straks bliver de inaktive mønstre til levende materie.

36:3.4 (399.6) Den vitale gnist—livets mysterium—overdrages gennem Livsbærerne, ikke af dem. De overvåger faktisk sådanne transaktioner, og de formulerer selve livsplasmaen, men det er universets Moderånd, der leverer den essentielle faktor i den levende plasm. Fra den Skabende Datter af den Uendelige Ånd kommer den energignist som giver liv i kroppen og forvarsler sindet.

36:3.5 (399.7) Ved tildelingen af liv overfører Livsbærerne intet af deres personlige natur, ikke engang på de sfærer, hvor nye livsordener projiceres. På sådanne tidspunkter initierer og overfører de helt enkelt livrts gnist, starter de obligatoriske omdrejninger af materien i overensstemmelse med de fysiske, kemiske og elektriske specifikationer i de foreskrevne planer og mønstre. Livsbærerne er levende katalytiske tilstedeværelser, som agiterer, organiserer og vitaliserer de ellers inerte elementer i den materielle eksistensorden.

36:3.6 (400.1) Livsbærerne af et planetarisk korps får en vis periode til at etablere liv på en ny verden, omtrent en halv million år af planeten tid. Ved denne periodes afslutning, indikeret af visse udviklingsmæssige opnåelser af det planetariske liv, ophører de med

implantationsbestræbelserne, og de kan ikke efterfølgende tilføje noget nyt eller supplerende til livet på denne planet.

36:3.7 (400.2) I de tidsaldre, der ligger mellem livets etablering og fremkomsten af menneskelige væsener med moralsk status, har Livsbærerne lov til at manipulere med livsmiljøet og på anden måde styre den biologiske evolution i en gunstig retning. Og det gør de i lange perioder.

36:3.8 (400.3) Når de livsbærere, der opererer på en ny verden, først har haft held til at frembringe et væsen med vilje, med evnen til moralsk beslutning og åndeligt valg, så er deres arbejde slut—de er færdige; de kan ikke manipulere det liv, der er under udvikling, yderligere. Fra dette punkt må evolutionen af levende ting fortsætte i overensstemmelse med den iboende natur og de tendenser, som allerede er blevet givet til og etableret i de planetariske livsformler og mønstre. Livsbærerne har ikke lov til at eksperimentere eller gribe ind i viljen; de har ikke lov til at dominere eller vilkårligt påvirke moralske væsener.

36:3.9 (400.4) Efter ankomsten af en planetprins forbereder de sig på at tage af sted, skønt to af de ledende transportører og tolv beskyttere kan frivilligt, ved midlertidig, at tage afkaldsløfte, blive på ubestemt tid på planeten som rådgivere for den fortsatte udvikling og bevarelse af livsplasmaet. To sådanne Sønner og deres tolv medarbejdere tjener nu på Urantia.

4. Melkisedeklivsbærerne

36:4.1 (400.5) I ethvert lokalsystem af beboede verdener i hele Nebadon er der en enkelt sfære, hvor Melkisedekerne har fungeret som livsbærere. Disse boliger er kendt som systemets *midsonitverdenerne*, og på hver af dem har en materiel modificeret Melkisedeksøn parret sig med en udvalgt Datter af den Materielle Sønskabs orden. Moder Eva fra en sådan midsonitverden udsendes fra systemhovedkvarters forvaltningsområde, efter at være blevet udvalgt af den udpegede Melkisedeklivsbærer blandt de mange frivillige, der reagerer på Systemherskerens kald rettet til de Materielle Døtre på hans sfære.

36:4.2 (400.6) Afkommet af en Melkisedek-livsbærer og en Materiel Datter er kendt som *midsonitere*. Fader Melkisedek til en sådan race af overjordiske væsener forlader til sidst planeten med sin unikke livsfunktion, og Moder Eva for denne specielle orden af universvæsener afrejser også efter at den syvende generation af planetariske afkom er dukket op. Ledelsen af en sådan verden overgår derefter til hendes ældste søn.

36:4.3 (400.7) Midsonit-væsenerne lever og fungerer som reproducerende væsener på deres storslåede verdener, indtil de er tusinde standardår gamle; hvorefter de overflyttes ved serafisk transport. Midsoniterne er herefter ikke-reproducerende væsener, fordi den dematerialiseringsteknik, de gennemgår som forberedelse for serafindhyllelse for altid fratager dem deres reproduktive rettigheder.

36:4.4 (400.8) Disse væseners nuværende status kan næppe betegnes som hverken dødelig eller udødelig, og de kan heller ikke entydigt

klassificeres som menneskelige eller guddommelige. Disse væsener er ikke Rettere beboede og derfor næppe udødelige. Men de synes heller ikke at være dødelige; ingen midsonit har oplevet døden. Alle midsonitere, der nogensinde er født i Nebadon lever den dag i dag og fungerer på deres fødselsverdener, på nogle mellemliggende sfære eller på Salvingtons midsonitsfære i finaliternes gruppe af verdener.

36:4.5 (401.1) *Finaliternes Salvington verdener.*

Melkisedeklivsbærerne og de med dem tilknyttede Moder Evaér begiver sig fra systemets midsonitsfære til finaliternes verdener i Salvington-kredsløbet, hvor deres afkom også er bestemt til at samles.

36:4.6 (401.2) Det bør i denne forbindelse forklares, at den femte gruppe af de syv primære verdener i Salvington-kredsløbet er Finaliternes Nebadon-verdener. Børnene til Melkisedeklivsbærerne og de Materielle Døtre er hjemmehørende i finaliternes syvende verden, Salvington-midsonitsfæren.

36:4.7 (401.3) Satellitterne i finaliternes syv primære verdener er mødested for personlighederne i super- og centraluniverset, der måtte udføre opgaver i Nebadon. Mens de opstigende dødelige kan bevæge sig frit rundt i alle de kulturelle verdener og uddannelsessfærer i de 490 verdener, der udgør Melkisedek universitet, er der visse særlige skoler og adskillelige afgrænsende zoner, som de ikke har tilladelse til at besøge. Dette gælder især de niogfyrre sfærer som hører under finaliternes retssområde.

36:4.8 (401.4) Formålet med midsonitvæsenerne er ikke for nuværende kendt, men det ser ud til, at disse personligheder samler sig på den syvende finaliterverden som forberedelse til en fremtidig eventualitet i universets evolution. Vores forespørgsler vedrørende midsonit-racerne bliver altid henvist til finaliterne, og finaliterne afslår altid at diskutere deres protégés skæbne. Uanset vores usikkerhed med hensyn til midsoniternes fremtid, ved vi, at hvert lokalunivers i Orvonton huser et sådan akkumulerende korps af disse mystiske væsener. Melkisedeks livsbærerne er overbeviste om, at deres midsonitbørn en dag vil blive udstyret med den transcendentale og evige absonitets ånd af Gud den Ultimative.

5. De syv hjælpende sindsånder

36:5.1 (401.5) Det er tilstedeværelse af de syv hjælpende sindsånder i de primitive verdener, som betinger organiske evolution forløb; det forklarer, hvorfor evolutionen er målrettet og ikke tilfældig. Disse sindshjælpere repræsenterer den funktion af den Uendelige Ånds sindstjeneste, som er udvidet til de lavere klasser af intelligent liv gennem operationerne af en lokalunivers moderånd. Sindshjælperne er børn til Universets Moderånd og udgør hendes personlige tjeneste for de materielle sind i rigerne. Uanset hvor og hvornår et sådan sind manifesterer sig, fungerer disse ånder på forskellig vis.

36:5.2 (401.6) De syv hjælpende sindsånder kaldes ved navn der svarer til følgende betegnelser: intuition, forståelse, mod, viden, rådgivning,

tilbedelse, og visdom. Disse sindsånder udsender deres indflydelse til alle beboede verdener som en differentieret trang, hvor hver søger modtagelighed og kapacitet til manifestation helt uafhængigt af, i hvor høj grad dens medmennesker kan finde modtagelse og mulighed for at fungere.

36:5.3 (401.7) De centrale opholdssteder for hjælpeånderne på Livsbærernes hovedkvartersverden viser Livsbærerens Tilsynsførende, omfanget og kvaliteten af sindshjælpernes sindsfunktion på hver verden og i enhver given levende organisme med intellektuel status. Disse livssindsplaceringer er perfekte indikatorer for levende sindsfunktion for de første fem sindshjælpere. Men med hensyn til den sjette og syvende hjælpende ånd—tilbedelse og visdom—registrerer disse centrale centre kun den kvalitative funktion. Den kvantitative aktivitet af tilbedelsens sindshjælpere og visdommens sindshjælpere registreres i den Guddommelige Ministers direkte nærvær i Salvington idet det er en personlig oplevelse af universets Moderånd.

36:5.4 (402.1) De syv hjælpende sindsånder ledsager altid Livsbærerne til en ny planet, men de skal ikke betragtes som entiteter; de er mere som kredsløb. De syv univers hjælpeånder fungerer ikke som personligheder adskilt fra den guddommelige ministers universets tilstedenværelse; de er faktisk et bevidsthedsniveau for den guddommelige minister og er altid underordnet deres kreative moders handling og tilstedeværelse.

36:5.5 (402.2) Vi mangler ord til at betegne disse syv hjælpende sindsånder. De er tjenere for de lavere niveauer af det

erfaringsbaserede sind, og de kan beskrives i rækkefølgen af evolutionær opnåelse, som følger:

36:5.6 (402.3) 1. *Intuitionens ånd*—hurtig perception, de primitive fysiske og iboende refleksinstinkter, de retningsbestemte og andre selvbevarende egenskaber i alle sindets skabelser; den eneste af hjælperne, der i så høj grad fungerer i dyrelivets lavere klasser, og den eneste, der har omfattende funktionel kontakt med de ikke-lærbare niveauer af mekaniske sind.

36:5.7 (402.4) 2. *Forståelsens ånd*—impulsen til koordinering, den spontane og tilsyneladende automatiske association af idéer. Dette er gaven ved koordinering af erhvervet viden, fænomenet med kvik ræsonnement, hurtig dømmekraft og omgående beslutning.

36:5.8 (402.5) 3. *Modets ånd*—den troskabsegenskab—som personlige væsener er udstyret med—er grundlaget for karakterdannelse og den intellektuelle rod til moralsk udholdenhed og åndelig mod. Når den oplyses af fakta og inspireres af sandhed, bliver denne hemmeligheden bag trangen til evolutionær opstigning gennem kanalerne for intelligent og samvittighedsfuld selvstyrelse.

36:5.9 (402.6) 4. *Kundskabens ånd*—nysgerrighedens-moder til eventyr og opdagelser, den videnskabelige ånd; vejleder og trofast partner for modets og rådgivningens ånder; trangen til at lede modets begavelser ind på nyttige og progressive vækstveje.

36:5.10 (402.7) 5. *Rådgivningens ånd*—den social trang, begavelsen af artssamarbejde; viljeskabningers evne til at harmonisere med deres medmennesker; oprindelsen til flokinstinktet blandt de mere ydmyge skabninger.

36:5.11 (402.8) 6. *Tilbedelsens ånd*—den religiøse impuls, den første differentielle trang, der adskiller sindsskabninger i to grundklasser af jordisk eksistens. Tilbedelsens ånd adskiller for evigt dyret i dets forening fra de sjælløse skabninger i sindets begavelse. Tilbedelse er kendetegnet for kandidatur til åndelig opstigning.

36:5.12 (402.9) 7. *Visdommens ånd*—alle moralske skabningers iboende tendens til velordnet og progressiv evolutionær fremgang. Dette er den højeste af hjælpeånderne, åndekoordinatoren og foreneren af alle de andres arbejde. Denne ånd er hemmeligheden bag den medfødte trang hos sindsvæsener, som initierer og opretholder det praktiske og effektive program på tilværelsens stigende skala; denne gave af levende ting, der forklarer deres uforklarlige evne til at overleve og i overlevelse, til at udnytte koordineringen af alle deres tidligere erfaringer og nuværende muligheder for at erhverve alt det, som alle de andre seks mentale ministre kan mobilisere i den pågældende organismes sind. Visdommen er kulminationen af den intellektuelle præstation. Visdom er målet for en rent mental og moralsk eksistens.

36:5.13 (403.1) De hjælpende sindsånder vokser erfaringsmæssigt, men de bliver aldrig personlige. De udvikles sig i funktion, og funktionen

af de fem første i dyreordenerne er til en vis grad nødvendig for alle syvs funktion som menneskeligt intellekt. Dette forhold til dyrene gør hjælpeånderne mere praktisk effektive som menneskesind; og derfor er dyrene til en vis grad uundværlige for menneskets intellektuelle såvel som fysiske evolution.

36:5.14 (403.2) Disse sindshjælpere fra et lokalunivers Moderånd er relateret til skabningers liv med intelligensstatus, ligesom styrkecentre og de fysiske kontrollører forholder sig til de ikke-levende kræfter i universet. De udfører uvurderlig tjeneste i sindets kredsløb i de beboede verdener og er effektive samarbejdspartnere med de Ledende Fysiske Kontrollører, som også fungerer som kontrollører og ledere af de sindsniveauer, der findes før sindsånderne, de ikke-lærerige sindsniveauer eller det mekaniske sind.

36:5.15 (403.3) Levende sind, forud for tilsynekomsten af kapacitet til at lære af erfaring, er de Ledende Fysiske Kontrollørers tjenesteområde. Skabte sind, før de opnår evnen til at genkende guddommelighed og tilbede Guddommen, er udelukkende de assisterende ånders område. Med fremkomsten af den åndelige respons fra skabningens intellekt bliver sådanne skabte sind øjeblikkeligt supersindede, idet de øjeblikkeligt omslutes af lokalunivers Moderåndens åndecykler.

36:5.16 (403.4) Hjælpe sindsånderne er på ingen måde direkte relateret til den forskelligartet og højt åndelige funktion, af den Guddommelige Ministers personlige nærvær, de beboede verdners Helligånd; men de er funktionelt forud for og forberedelse til, at

netop denne ånd dukker op i det evolutionære menneske. Hjælperne giver Universets Moderånd en varieret kontakt med og kontrol over de materielle levende væsener i et lokalunivers, men de får ikke genlyd i det Højeste Væsen, når de handler på præpersonlige niveauer.

36:5.17 (403.5) Ikke-åndelige sind er enten en manifestation af åndeenergi eller et fysisk-energi fænomen. Selv det menneskelige sind, det personlige sind, har ingen overlevelseskvaliteter bortset uden åndelig identifikation. Sindet er en guddommelig gave, men det er ikke udødeligt, når det fungerer uden åndelig indsigt, og når det er blottet for evnen til at tilbede og hige efter overlevelse.

6. Levende kræfter

36:6.1 (403.6) Livet er både mekanistisk og vitalistiskmaterielt og åndeligt. Urantia-fysikere og -kemikere vil altid gøre fremskridt i deres forståelse af de protoplasmatiske former for plante- og dyreliv, men aldrig vil de være i stand til at producere levende organismer. Livet er noget andet end alle energimanifestationer; selv fysiske skabningers materielle liv er ikke iboende i materien.

36:6.2 (403.7) Materielle ting kan have en uafhængig eksistens, men livet udspringer kun af liv. Sindet kan kun udledes af præ-eksisterende sind. Ånd stammer kun fra åndelige forfædre. Skabningen kan frembringe livsformer, men kun en skabende

personlighed eller en skabende kraft kan levere den aktiverende levende gnist.

36:6.3 (404.1) Livsbærerne kan organisere de materielle former eller fysiske mønstre af levende væsener, men Ånden giver den første livsgnist og skænker sindets begavelse. Selv de levende former for eksperimentelt liv, som Livsbærerne organiserer på deres Salvington verdener er altid blottet for forplantningsevne. Når livsformlerne og de vitale mønstre er korrekt sammensat og ordentligt organiseret, er tilstedeværelsen af en Livsbærer tilstrækkelig til at sætte liv i gang, men alle sådanne levende organismer mangler to væsentlige egenskaber—begavelse og forplantningsevne. Dyresind og menneskesind er gaver fra lokaluniversets Moderånd, der fungerer gennem de syv hjælpesindsånder, mens skabningers evne til at reproducere er Universets Ånds specifikke og personlige overdragelse til forfædrenes livsplasma, der er indviet af Livsbærerne.

36:6.4 (404.2) Når Livsbærerne har designet livsmønstrene, efter at de har organiseret energisystemerne, må der opstå et yderligere fænomen; “livets ånde” må tildeles disse livløse former. Guds Sønner kan konstruere livsformer, men det er Guds Ånd, der virkelig bidrager med selve livsgnist. Og når det således meddelte liv er brugt, så bliver det resterende materielle legeme igen dødt stof. Når det skænkede liv er opbrugt, vender kroppen tilbage til det materielle univers, hvorfra den blev lånt af Livsbærerne for at tjene som et forbigående redskab for den livsgave, som de overførte til en så synlig sammenslutning af energi og stof.

36:6.5 (404.3) Det liv, som Livsbærerne skænker planter og dyr, vender ikke tilbage til Livsbærerne, når planten eller dyr dør. Det afgående liv fra sådan et levende væsen har hverken identitet eller personlighed; det overlever ikke døden individuelt. Under dets eksistens og ophold i materiens krop har det undergået en forandring; det har gennemgået en energimæssig evolution og overlever kun som en del af universets kosmiske kræfter; det overlever ikke som individuelt liv. Dødelige skabningers overlevelse er helt afhængig af udviklingen af en udødelig sjæl i det dødelige sind.

36:6.6 (404.4) Vi taler om livet som “energi” og som “kraft” men i virkeligheden er det ingen af delene. Kraft-energi reagerer forskelligt på tyngdekraften; det gør livet ikke. Mønster reagerer heller ikke på tyngdekraft, idet det er en konfiguration af energier, der allerede har opfyldt alle tyngdekraft-reagerende forpligtelser. Livet som sådan udgør animationen af et mønsterkonfigureret eller på anden måde segregeret energisystem—materielt, mentalt eller åndeligt.

36:6.7 (404.5) Der er nogle ting i tilknytning med udarbejdelsen af livet på de evolutionære planeter, som ikke er helt klare for os. Vi forstår fuldt ud den fysiske organisering af Livsbærernes elektrokemiske formler, men vi forstår ikke helt naturen og kilden til den *livsaktiverende gnist*. Vi ved, at livet strømmer fra Faderen, gennem Sønnen og *ved* Ånden. Det er mere end muligt, at Mesterånderne er den syvfoldige kanal for livets flod, som udgydes over hele skabelsen. Men vi forstår ikke teknikken, hvorved den overvågende Mesterånd

deltager i den indledende episode af livsoverdragelse på en ny planet. Vi er overbevist om, at Dagenes Ældste også har en rolle i denne indvielse af livet på en ny verden, men vi er fuldstændig uvidende om hvordan det foregår. Vi ved dog, at Universets Moderånd virkelig vitaliserer de livløse mønstre og giver det aktiverede plasma rettighederne til organismens reproduktion. Vi observerer, at disse tre er niveauerne af Gud den Syvfoldige, ofte betegnet som de Højeste Skabere af tid og rum; ellers ved vi ikke meget mere end de dødelige på Urantia—blot at konceptet er iboende i Faderen, udtrykket i Sønnen og livsrealiseringen i Ånden.

36:6.8 (405.1) [Udarbejdet af en Vorondadeksøn udstationeret på Urantia som observatør, og handlede i denne egenskab efter anmodning fra Melkisedek-chefen for det tilsynsførende åbenbaringskorps.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 36](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 38](#) >>

Kapitel 37

Lokaluniversets Personligheder

37:0.1 (406.1) I spidsen for al personlighed i Nebadon står Skaberen og Mestersønnen, Mikael, universets fader og suveræn. Koordineret i guddommelighed og komplementær i kreative egenskaber er lokaluniversets Moderånd, den guddommelige minister i Salvington. Og disse skabere er i en meget bogstavelig forstand Fader-Søn og Ånde-Moder for alle indfødte skabninger i Nebadon.

37:0.2 (406.2) De foregående kapitler har omhandlet de skabte ordener af Sønner; de efterfølgende beretninger skildre de tjenende ånder og de opstigende ordener af sønner. Dette kapitel er hovedsageligt beskæftiget med en mellemliggende gruppe, Univershjælperne, men der vil også blive givet en kort omtale af visse af de højere ånder, stationeret i Nebadon og visse ordener af permanente medborgere i lokaluniverset.

1. Univershjælperne

37:1.1 (406.3) Mange af de unikke ordener, der normalt grupperes i denne kategori er uåbenbaret, men som præsenteret i dette kapitel omfatter Univershjælperne følgende syv ordener:

37:1.2 (406.4) 1. Lysende Morgenstjerner

37:1.3 (406.5) 2. Strålende Aftenstjerner.

37:1.4 (406.6) 3. Ærkeengle.

37:1.5 (406.7) 4. Assistenten til de Allers højeste.

37:1.6 (406.8) 5. Høje Kommissionærer.

37:1.7 (406.9) 6. Himmelske Tilsynsførende.

37:1.8 (406.10) 7. Mansonia verdens Lærere.

37:1.9 (406.11) Af den første orden af Univershjælperne, de Lysende Morgenstjerner, er der kun én i hvert lokalunivers, og han er den førstefødte af alle skabninger, der er hjemmehørende i et lokalunivers. Den Lysende Morgenstjerne i vores univers er kendt som Gabriel fra Salvington. Han er administrerende leder for hele Nebadon, og han fungerer som personlig repræsentant for den Suveræne Søn og som talsmand for hans skabende gemalinde.

37:1.10 (406.12) I Nebadons tidligere tider arbejdede Gabriel helt alene sammen med Mikael og den Skabende Ånd. Efterhånden som universet voksede og administrative problemer blev mangedoblede, blev han forsynet med en personlig stab af uåbenbarede assistenter,

og til sidst blev denne gruppe udvidet med skabelsen af et Nebadon korps af Aftenstjerner.

2. De strålende aftenstjerner

37:2.1 (407.1) Disse strålende skabninger blev planlagt af Melkisedekerne og blev derefter bragt til live af Skabersønnen og den Skabende Ånd. De tjener i mange forskellige sammenhænge men primært som forbindelsesofficerer for Gabriel, lokaluniversets administrerende leder. En eller flere af disse væsener fungerer som hans repræsentanter i hovedstaden i enhver konstellation og system i Nebadon.

37:2.2 (407.2) Som Nebadons øverste leder er Gabriel ex officio formand for eller observatør ved de fleste af Salvingtons konklaver, og så mange som tusind af dem er ofte i gang samtidig. De Strålende Aftenstjerner repræsenterer Gabriel ved disse forsamlinger; han kan ikke være to steder samtidig, og disse superengle kompenserer for denne begrænsning. De udfører en tilsvarende tjeneste for korpset af Treenighedens Undervisende Sønner.

37:2.3 (407.3) Selvom Gabriel personligt er beskæftiget med administrative opgaver, opretholder han gennem de Strålende Aftenstjerner kontakt med alle andre faser af livet og anliggenderne i universet. De ledsager ham altid på hans planetariske ture og tager ofte på særlige missioner til de enkelte planeter som hans personlige repræsentanter. På sådanne opgaver har de nogle gange været kendt

som “Herrens engel.” De rejser ofte til Uversa for at repræsentere den Lysende Morgenstjerne ved Dagenes Ældstes domstole og sammenkomster, men de rejser sjældent udenfor Orvontons grænser.

37:2.4 (407.4) De Strålende Aftenstjerner er en unik todelt orden, der omfatter nogle af skabt værdighed og andre af opnået tjeneste. Nebadonkorpset af disse superengle tæller nu 13.641. Der er 4.832 af skabt værdighed, mens 8.809 er opstigende ånder, der har nået op dette mål af ophøjet tjeneste. Mange af disse opstigende Aftenstjerner begyndte deres univers karriere som serafer; andre er steget op fra uåbenbarede niveauer af skabningsliv. Som et opnåelsesmål er dette høje korps aldrig lukket for opstigningskandidater, så længe et univers ikke er etableret i lys og liv.

37:2.5 (407.5) Begge typer af Strålende Aftenstjerner er let synlige for morontia personligheder og visse typer af overjordiske materielle væsener, som er højere end de dødelige. De skabte væsener i denne interessante og alsidige orden besidder en åndelig kraft, som kan manifesteres uafhængigt af deres personlige tilstedeværelse.

37:2.6 (407.6) Lederen for disse superengle er Gavalia, den førstefødte af denne orden i Nebadon. Siden Kristus Mikael tilbagekomst fra hans sejrrige overdragelse på Urantia er Gavalia blevet tildelt den opstigende jordiske tjenesten, og i de sidste nitten hundrede Urantia år har hans medarbejder Galantia haft hovedkvarter i Jerusem, hvor

han tilbringer omkring halvdelen af sin tid. Galantia er den første af de opstigende superengle, der har opnået denne høje status.

37:2.7 (407.7) Der findes ingen gruppering eller kompagniororganisation af Strålende Aftenstjerner ud over deres sædvanlige samarbejde parvis på mange opgaver. De får ikke mange opgaver, der vedrører dødeliges opstignings karriere, men når de får en sådan opgave, arbejder de aldrig alene. De arbejder altid i par—den ene et skabt væsen, den anden en opstigende Aftenstjerne.

37:2.8 (407.8) En af Aftenstjernernes høje pligter for er at ledsage Avonal-overdragelsessønnerne på deres planetariske missioner, på samme måde som Gabriel ledsagede Mikael på hans overdragelse til Urantia. De to ledsagende superengle er de højt rangerende personligheder på sådanne missioner, og de tjener som medkommandører for ærkeenglene og alle andre, der er udpeget til dette foretagende. Det er den ældste af disse superenglekommandører der på det relevante tidspunkt og i den rette tidsalder byder Avonal-overdragelses sønnen: “Vær optaget af din brors sager.”

37:2.9 (408.1) Lignende par af disse superengle er tildelt det planetariske korps af Treenighedens Undervisende Sønner, som fungerer for at etablere en beboet verdens postoverdragelse eller gryende åndelige tidsalder. Ved sådanne opgaver tjener Aftenstjernerne som kontaktpersonligheder mellem rigets dødelige og det usynlige korps af Undervisende Sønner.

37:2.10 (408.2) *Aftenstjernernes verdener.* Den sjette gruppe af syv Salvington-verdener og deres tilhørende toogfyrre tilknyttede

satellitter er tildelt administrationen af de Strålende Aftenstjerner. De syv primære verdener præsideres af disse superengles skabte ordener mens de tilhørende satellitter administreres af opstigende Aftenstjerner.

37:2.11 (408.3) Satellitterne i de tre første verdener er viet til de Undervisende Sønner og Aftenstjernernes skoler, der er helliget til lokaluniversets åndelige personligheder. De tre følgende grupper er besat af lignende fælles skoler, der er viet til undervisning af de opstigende dødelige. Den syvende verdens satellitter er reserveret til de treenige drøftelser mellem Undervisende Sønner, Aftenstjernerne og finaliterne. I nyere tid har disse superengle været tæt knyttet til Finalitetskorpsets arbejde i lokaluniverset, og de har længe været forbundet med de Undervisende Sønner. Der eksisterer en forbindelse af enorm styrke og betydning mellem Aftenstjernerne og de Tyngdekraftsbudbringere, der er knyttet til finaliternes arbejdsgrupper. Selve den syvende primære verden er reserveret til de uåbenbarede sager, der vedrører det fremtidige forhold, der vil opnås mellem de Undervisende Sønner, finaliterne og Aftenstjernerne som følge af den fuldendte fremkomst af superuniversets manifestation af Gud den Højestes personlighed.

3. Ærkeenglene

37:3.1 (408.4) Ærkeenglene er afkom af Skabersønnen og Universets Moderånd. De er den højeste type af høje åndevæsener, der

produceres i stort antal i et lokalunivers, og på tidspunktet for den seneste registrering var der næsten otte hundred tusinde af dem i Neadon.

37:3.2 (408.5) Ærkeenglene er en af de få grupper af lokaluniversets personligheder, som normalt ikke står under Gabriels ansvarsområde. De beskæftiger sig ikke på nogen måde med rutineadministrationen af universet, idet de er dedikeret til arbejdet med skabningernes overlevelse og til at fremme den opstigende karriere for de dødelige i tid og rum. Selvom ærkeenglene normalt ikke er underlagt den Lysende morgenstjernes ledelse, fungerer de nogle gange under hans autoritet. De samarbejder også med andre af Universets Hjælpere, såsom Aftenstjernerne, hvilket illustreres af visse transaktioner, der er skildret i beretningen om livstransplantation på jeres verden.

37:3.3 (408.6) Ærkeenglekorpset i Neadon ledes af den førstefødte af denne orden, og i nyere tid er der blevet opretholdt et divisionshovedkvarter for ærkeenglene på Urantia. Det er denne usædvanlige kendsgerning, der hurtigt fanger opmærksomheden hos besøgende studerende uden for Neadon. Blandt deres tidligste observationer af intrauniversetransaktioner er opdagelsen af, at mange af de opstigende aktiviteter af de Strålende Aftenstjerner styres fra hovedkvarteret i et lokalsystem, Satania. Ved nærmere undersøgelse opdager de, at visse af ærkeengleaktiviteter er styret fra en lille og tilsyneladende ubetydelig beboet planet kaldet Urantia. Og siden fulgte åbenbarelsen om Mikaels overdragelse på Urantia og deres umiddelbare stigende interesse for jer og jeres ydmyge sfære.

37:3.4 (409.1) Forstår i betydningen af det faktum, at din ydmyge og forvirrede planet er blevet et divisionshovedkvarter for universets administration og ledelse af visse ærkeengleaktiviteter, der har at gøre med Paradisets opstigningsplan? Dette varsler utvivlsomt den fremtidige koncentration af andre opstigningsaktiviteter på Mikael's overdragelsesverden og giver en enorm og højtidelig betydning til Mesterens personlige løfte: "Jeg vil komme igen."

37:3.5 (409.2) Generelt er ærkeenglene tildelt tjeneste og velfærd hos Avonal Sønnernes orden, men ikke før de har gennemgået omfattende forudgående uddannelse i alle faser af de forskellige tjenende ånders arbejde. Et korps af hundrede ledsager hver Paradisets overdragelsessøn til en beboet verden, og er midlertidigt tildelt ham, så længe overdragelsen varer. Hvis Administratorsønnen skulle blive midlertidig hersker over planeten, ville disse ærkeengle fungere som styrende hoveder for alt himmelsk liv på den sfære.

37:3.6 (409.3) To senior ærkeengle er altid tildelt som personlige hjælpere til en Paradis-avonal på alle planetariske missioner, hvad enten det drejer sig om retslige handlinger, administrative missioner eller overdragelsesinkarnationer. Når denne Paradissøn har afsluttet dommen over et rige og de døde bliver kaldt til optegnelse (den såkaldte opstandelse), er det bogstaveligt talt sandt, at de slumrende personligheders serafiske beskyttere reagerer på "ærkeenglens stemme." Navneopråbet ved en dispensations afslutning bliver forkyndt af en ledsagende ærkeengel. Det er opstandelsens ærkeengel, som nogle gange omtales som "Mikael's ærkeengel".

37:3.7 (409.4) *Ærkeenglenes verdener.* Den syvende gruppe af de omkransende Salvington-verdener, med deres tilhørende satellitter, er tildelt ærkeenglene. Sfære nummer et og alle dets seks tilhørende satellitter er besat af dem som bevarer personlighedens optegnere. Dette enorme korps af optegnere har travlt med at holde styr på optegnelserne om hver dødelig fra fødselsøjeblikket og op gennem universets karriere, indtil et sådant individ enten forlader Salvington til fordel for superuniversets regime eller bliver “udslettet af den registrerede eksistens” på foranledning af Dagenes Ældste.

37:3.8 (409.5) Det er på disse verdener, at personlighedsoptegnelser og identifikationsgarantier klassificeres, arkiveres og bevares i den tid, som forløber mellem den jordiske død og den nye personalisering, opstandelsen fra døden.

4. Assistenterne til de allerhøjeste

37:4.1 (409.6) Assistenterne til de Allerhøjeste er en gruppe af frivillige væsener, af oprindelse udenfor lokaluniverset, som midlertidigt er tildelt som central- og superuniversets repræsentanter til eller observatører af de lokale skabelser. Deres antal varierer konstant men udgør altid flere millioner.

37:4.2 (409.7) Fra tid til anden nyder vi således fordel af tjeneste og assistance fra sådanne væsener med oprindelse i Paradiset, som Visdommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere, Universelle Censorer, Inspirerende Treenighedsånder, Treenigede Sønner,

Enlige Budbringere, supernafer, sekonafer, tertiafer og andre nådige tjenere, der opholder sig hos os med det formål at hjælpe vores indfødte personligheder i deres anstrengelser på at bringe Nebadon i mere fuldkommen harmoni med Orvontons idéer og Paradisets idealer.

37:4.3 (410.1) Ethvert af disse væsener kan frivilligt tjene i Nebadon og derfor teknisk set være uden for vores retsområde, men når de arbejder efter ordre, er sådanne personligheder fra super- og centraluniverserne ikke helt undtaget fra reglerne i det lokalunivers, hvor de opholder sig, selvom de fortsat fungerer som repræsentanter for de højere universer og arbejder i overensstemmelse med de instruktioner, der udgør deres mission i vores rige. Deres generelle hovedkvarter ligger i Salvington-sektoren for Dagenes Forenede, og de opererer i Nebadon under overopsyn af denne ambassadør for Paradisets Treenighed. Når de tjener uden tilknytning i en gruppe, er disse personligheder fra de højere riger normalt selvstyrende, men når de tjener på anmodning, stiller de sig ofte frivilligt helt under de tilsynsførende leders myndighed i de riger, hvor de er blevet tildelt deres funktion.

37:4.4 (410.2) Assistenterne til de Allerrhøjeste tjener i lokaluniverset og i konstellationskapaciteter, men er ikke direkte knyttet til systemets eller planetariske regeringer. De kan dog fungere hvor som helst i lokaluniverset og kan tildeles en hvilken som helst fase af Nebadon-aktivitet—administrative, udøvende, uddannelsesmæssige og andre.

37:4.5 (410.3) Det meste af dette korps er hvervet til at assistere Nebadon Paradispersonlighederne—Dagenes Forenede,

Skabersønnen, Dagenes Trofaste, Administratorsønnerne og Treenighedens Undervisende Sønner. Nu og da i forbindelse med en lokal skabelses anliggender bliver det klogt at tilbageholde visse detaljer midlertidigt fra praktisk talt alle de indfødte personligheder i dette lokalunivers. Visse avancerede planer og komplekse afgørelser fattes også bedre og forstås mere fuld ud forstået af det mere modne og fremsynet korps af de Allerhøjeste Assistenten, og det er i sådanne situationer, og mange andre, at de er så yderst anvendelige for universets herskere og administratorer.

5. Høje kommissionærer

37:5.1 (410.4) De Høje Kommissionærer er Åndsfusionerede opstigende dødelige; de er ikke fusioneret med Rettere. Du forstår udmærket om opstigningskarrieren i universet for en dødelig kandidat for fusion med Retteren, hvilket er den høje skæbne som alle dødelige på Urantia har mulighed for siden Kristus Mikael's overdragelse. Med dette er ikke den eneste skæbne for alle dødelige i verdener som jeres under tidsaldrene før overdragelsen, og der findes en anden type af verdener, hvis indbyggere aldrig permanent er beboet af Tankerettere. Sådanne dødelige bliver aldrig permanent forenet med en Mysterieledsager fra Paradisets overdragelse; ikke desto mindre bor Retterne forbigående i dem og tjener som vejledere og mønstre under det kødelige livsforløb. Under dette midlertidige ophold fremmer de udviklingen af en udødelig sjæl ligesom hos de

væsener, de håber at sammensmelte med, men når det dødelige liv er forbi, tager de for evigt afsked med skabningerne de midlertidigt var forbundet med.

37:5.2 (410.5) Overlevende sjæle af denne orden opnår udødelighed gennem evig fusion med et individualiseret fragment af ånden i lokaluniversets Moderånd. De er ikke en talrig gruppe, i det mindste ikke i Nebadon. På mansoniverdenerne vil du møde og omgås med disse Åndsfusionerede dødelige, når de stiger op langs vejen til Paradiset med dig så langt som til Salvington, hvor de stopper. Nogle af dem kan efterfølgende stige op til højere universniveauer, men flertallet forbliver altid i tjeneste i lokaluniverset, som orden er de ikke bestemt til at nå Paradiset.

37:5.3 (411.1) Da de ikke er fusioneret med Rettere bliver de aldrig finaliter, men de bliver til sidst indskrevet i lokaluniversets Fuldkommenhedskorps. De har i ånden adlydt Faderens befaling “Vær du fuldkommen.”

37:5.4 (411.2) Efter optagelse i Nebadons Fuldkommenhedskorps kan de Åndsfusionerede opstigende acceptere tildeling som Univershjælperne, hvilket er en af vejene til fortsat erfaringsmæssig vækst, som er åben for dem. Således bliver de kandidater til opgaver i den høje tjeneste med at fortolke synspunkterne fra de udviklende skabninger i de materielle verdener til de himmelske autoriteter i lokaluniverset.

37:5.5 (411.3) De Høje Kommissionærer begynder deres tjeneste på planeterne som racekommissionærer. I denne egenskab fortolker de

synspunkterne og beskriver behovet hos de forskellige menneskeracer. De er yderst hengivne til velfærden for de dødelige racer, hvis talsmænd de er, og søger altid at opnå barmhjertighed, retfærdighed og upartisk behandling i alle forhold til andre folkeslag. Racekommissionærer fungerer i en endeløs række af planetariske kriser og tjener som det veltalende udtryk for hele grupper af kæmpende dødelige.

37:5.6 (411.4) Efter lang erfaring i problemløsning i de beboede verdener, er disse racekommissionærer avanceret til højere de funktionsniveauer og opnår til sidst status som Høje Kommissionærer for og i lokaluniverset. Ved senest registrering registrerede lidt over halvanden milliard af disse Høje Kommissionærer i Neadon. Disse væsener er ikke finalitere, men de er opstigende væsener med lang erfaring, og de er meget nyttige for deres fødselsverden.

37:5.7 (411.5) Vi finder, uden undtagelse disse kommissionærer i alle retsinstanser, fra de laveste til de højeste. De deltager ikke i retssagerne, men de fungerer som rettens venner og rådgiver de præsiderende dommere om at respektere forhistorien, miljøet og den iboende karakter af dem, der er involveret i dommen.

37:5.8 (411.6) Høje Kommissionærer er knyttet til de forskellige budbringerskarer i rummet og altid til tidens tjenende ånder. Man træffer dem i programmer for forskellige sammenkomster i universet, og disse samme kommissionærer, som kender de dødelige så godt, knyttes altid til Guds Sønners missioner til rummets verdener.

37:5.9 (411.7) Når fairness og retfærdighed kræver en forståelse af, hvordan en påtænkt politik eller procedure vil påvirke tidens evolutionære racer, er disse kommissærer klar til at præsentere deres anbefalinger; de er altid til stede for at tale for dem, der ikke kan være til stede for at tale for sig selv.

37:5.10 (411.8) *De med Ånden fusionerede dødeliges verdener.* Den ottende gruppe af de syv primære verdener med tilhørende satellitter i Salvingtons kredsløb hører udelukkende til de med Ånden fusionerede dødelige i Nebadon. De opstigende med Retterfusionerede dødelige har intet at gøre med disse verdener, andet end at de har fornøjelsen af de mange behagelige og frugtbare ophold som indviterede gæster hos de med Ånden fusionerede beboere.

37:5.11 (411.9) Bortset fra de få, der opnår Uversa og Paradiset, er disse verdener den permanente bolig for de med Ånden fusionerede overlevende. En sådan begrænsning af de dødeliges opstigning er til gavn for lokaluniverserne ved at sikre fastholdelsen af en permanent udviklet befolkning, hvis voksende erfaring vil fortsætte med at forbedre den fremtidige stabilisering og diversificering af lokaluniversets administration. Disse væsener opnår måske ikke Paradis, men de opnår en erfaringsmæssig visdom i håndteringen af Nebadons problemer, som fuldstændigt overgår alt, hvad de forbigående opstigere har opnået. Og disse overlevende sjæle fortsætter som unikke kombinationer af det menneskelige og det guddommelige og bliver i stigende grad i stand til at forene

synspunkterne fra disse to vidt adskilte niveauer og præsentere et sådant dobbelt synspunkt med stadig større visdom.

6. Himmelske tilsynsførende

37:6.1 (412.1) Nebadons uddannelsessystem administreres i fællesskab af Treenighedens Undervisende Sønner og Melkisedek- lærerkorpset, men meget af det arbejde, der skal vedligeholde og opbygge det, udføres af de himmelske tilsynsmænd. Disse væsener er et rekrutteret korps, der omfatter alle typer af individer, forbundet med planen om at uddanne og træne de opstigende dødelige. Der er op mod tre millioner af dem i Nebadon, og de er alle frivillige som gennem erfaring har kvalificeret sig for tjeneste som uddannelsesrådgivere i hele riget. Fra deres hovedkvarter i Melkisedeks Salvington-verdener bevæger disse tilsynsførende sig rundt i lokaluniverset som inspektører af Nebadon skoleteknikken designet til at træne de opstigende væseners sind og ånd.

37:6.2 (412.2) Denne træning af sindet og uddannelse af ånden videreføres fra verdener af menneskelig oprindelse op gennem systemets mansoniaverdenerne og de andre fremskridtssfærer forbundet med Jerusem, på de halvfjerds socialiserende riger knyttet til Edentia og på de fire hundrede og halvfems sfærer af åndelige fremskridt, der omkranser Salvington. På selve universets hovedkvarter er talrige Melkisedek-skoler, Universssønnernes højskoler, de serafiske universiteter og skolerne for af de

Undervisende Sønners og Dagenes Forenede. Alle mulige foranstaltninger anvendes for at gøre de forskellige personligheder i universet kvalificerede for en mere avanceret tjeneste og forbedret funktion. Hele universet er en eneste stor skole.

37:6.3 (412.3) De metoder, der anvendes på mange af de højere skoler ligger ud over den menneskelige opfattelse om kunsten at undervise i sandhed, men dette er grundtonen i hele uddannelsessystemet; karakter erhvervet af oplyst erfaring. Lærerne tilvejebringer oplysningen; stedet i universet og den opstigendes status yder mulighed for erfaring; den kloge udnyttelse af disse to opbygger karakteren.

37:6.4 (412.4) Grundlæggende giver Nebadons uddannelsessystem dig en opgave og giver dig derefter mulighed for at modtage instruktion om den ideelle og guddommelige metode til bedst mulig udførelse af denne opgave. Du får en konkret opgave at udføre, og samtidig har du tilgang til lærere, der er kvalificerede til at instruere dig i den bedste metode til at udføre din opgave. Den guddommelige uddannelsesplan tilbyder et nært samarbejde mellem arbejde og undervisning. Vi lærer dig, hvordan du bedst udfører det, vi påbyder dig at gøre.

37:6.5 (412.5) Formålet med al denne uddannelse og erfaring er at forberede dig til optagelse i superuniversets højere og mere spirituelle uddannelsessfærer. Fremskridt inden for en given område er individuelt, men overgangen fra en fase til en anden sker normalt klassevis.

37:6.6 (412.6) Evighedens fremskridt består ikke kun i åndelig udvikling. Intellectuel tilegnelse er også en del af den universelle uddannelse. Sindets erfaringer udvides i takt med, at den åndelige horisont udvides. Sindet og ånden gives lige muligheder for uddannelse og udvikling. Men i al denne fremragende træning af sind og ånd er du for evigt fri for det dødelige køds handicap. Du skal ikke længere konstant kæmpe mod dine forskellige åndelige og materielle naturer. Endelig er du kvalificeret til at nyde den forenede trang fra et forherliget sind, der for længst har fjernet sig fra primitive dyriske tendenser til materielle ting.

37:6.7 (413.1) Før de fleste dødelige fra Urantia forlader universet Nebadon gives de muligheden for en længere eller kortere tid at tjene som medlemmer af Nebadon-korpset af Himmelske Tilsynsførende.

7. Mansoniaverdens lærere

37:7.1 (413.2) Mansoniaverdens Lærere er rekrutterede og glorificerede keruber. Ligesom de fleste andre instruktører i Nebadon er de udvalgt af Melkisedekerne. De fungerer i de fleste af morontialivets uddannelsesprojekter, og deres antal er helt ubegribeligt for et dødeligt sind.

37:7.2 (413.3) Hvad angår opnåelsesniveauet for keruber og sanober, så vil disse Mansoniaverdens Lærere blive nærmere behandlet i næste kapitel, mens de som lærere, med en vigtig rolle i morontialivet vil

blive diskuteret mere udførligt i det kapitel som hedder Morontialivet.

8. Tildelte Højere åndelige ordener

37:8.1 (413.4) Udover styrkecentre og de fysiske kontrollører, er visse af de åndelige væsener af højere oprindelse i den Uendelige Ånds familie permanent tilknyttet lokaluniverset. Af de højere åndelige ordener i den Uendelige Ånds familie er følgende således tildelt:

37:8.2 (413.5) De *Enlige Budbringere*, når de er funktionelt knyttet til lokaluniversets administration, yder os en uvurderlig hjælp i vores anstrengelser for at overvinde tidens og rummet handicaps. Når de ikke er tilknyttet på denne måde, har vi som hører hjemme i lokaluniverset absolut ingen myndighed over dem, men selv da er disse unikke væsener altid villige til at hjælpe os med at løse vores problemer og udføre vores mandater.

37:8.3 (413.6) Andovontia er navnet på *Universets Kredsløbs Tilsynsførende* af tredje grad, der er udstationeret i vores lokalunivers. Han beskæftiger sig kun med ånde- og morontiakredsløb, ikke med dem som hører under styrkelederne forvaltning. Det var ham, der isolerede Urantia på det tidspunkt, hvor Caligastia forrådte planeten under Lucifer oprørets prøvelsesperioder. Med de hilsner, som han sender til de dødelige på

Urantia, udtrykker han glæde i forventningen om, at I engang vil vende tilbage til universets kredsløb under hans tilsyn.

37:8.4 (413.7) *Nebadons Folketællingslederen*, Salsatia, har sit hovedkvarter i Gabriels sektoren i Salvington. Han er automatisk vidende om viljers fødsel og død og registrerer løbende det nøjagtige antal viljevæsener som fungerer i lokaluniverset. Han arbejder tæt sammen med de personlighedsoptegnerne, der har deres hjemsted i ærkeenglenes arkivverdener.

37:8.5 (413.8) En *Tilknyttende Inspektør* er bosat i Salvington. Han er den personlige repræsentant for Orvontons højeste ledelse. Hans medarbejdere, de *Forordnede vagter* i de lokale systemer, er ligeledes repræsentanter for den højeste ledelse i Orvonton.

37:8.6 (414.1) De *Universelle Mæglere* er de omrejsende domstole i universerne af tid og rum, der fungerer fra de evolutionære verdener opad gennem alle dele af lokaluniverset og videre. Disse voldgiftsdommere er registreret på Uversa; det nøjagtige antal, der opererer i Nebadon er ikke registreret, men jeg anslår, at der er i nærheden af hundrede millioner forligskommissioner i vores lokalunivers.

37:8.7 (414.2) Af de *Tekniske Rådgivere*, rigets juridiske hjerner, har vi vores kvote, omkring en halv milliard. Disse væsener er de levende og omrejserne erfaringsmæssige juridiske lovbiblioteker i hele rummet.

37:8.8 (414.3) Af de *Himmelske Registratorer*, de opstigende serafer, har vi i Nebadon femoghalvfjerds. Disse er de overordnede eller

overvågende registratorer. De avancerende studerende af denne orden i uddannelse tæller næsten fire milliarder.

37:8.9 (414.4) De halvfjerds milliarder *Morontialedsageres* tjeneste i Nebadon er beskrevet i de fortællinger, der omhandler overgangsplaneterne for tidens pilgrimme.

37:8.10 (414.5) Hvert univers har sit eget indfødte englekors; ikke desto mindre er der tilfælde, hvor det er meget nyttigt at få hjælp fra de højere ånder af oprindelse udenfor den lokale skabelse. Supernaferne udfører visse sjældne og enestående tjenester; den nuværende leder af Urantia-serafer er en første gradens supernaf fra Paradiset. De reflekterende sekonafer mødes overalt, hvor superuniversets personalet fungerer, og rigtig mange tertiafer er til midlertidig tjeneste som Allerhøjeste Assistenten.

9. Lokaluniversets permanente borgere

37:9.1 (414.6) Som med super- og centraluniverserne har lokaluniverset sine ordener af permanente borgere. Disse inkludere følgende skabte typer:

37:9.2 (414.7) 1. Susatier.

37:9.3 (414.8) 2. Univitatier.

37:9.4 (414.9) 3. Materielle Sønner.

37:9.5 (414.10)

4. Mellemvæsener.

37:9.6 (414.11)

Disse indfødte fra den lokale skabelse udgør sammen med de Ånde-fusionerede opstigende samt med spirongerne (som er klassificeret på anden vis) en relativ permanent borgerskab. Disse ordener af væsener er i det store og hele hverken opstigende eller nedstigende. De er alle erfaringsskabte skabninger, men deres udvidende erfaring er fortsat tilgængelig for universet på deres oprindelsesniveau. Selvom dette ikke er helt sandt hvad angår de adamiske sønner og mellemvæsenerne, så er det relativt sandt for disse ordener.

37:9.7 (414.12)

Susatierne. Disse vidunderlige væsener bor og fungerer som permanente borgere på Salvington, hovedkvarteret i dette lokalunivers. De er strålende afkom af Skabersønnen og den Skabende Ånd og er tæt forbundet med de opstigende borgere i lokaluniverset, de Åndsfusionerede dødelige i Nebadons Fuldkommenhedskorps.

37:9.8 (414.13)

Univitatierne. Hver af de hundrede konstellationshovedkvarters klynger af arkitektoniske sfærer nyder den kontinuerlige tjeneste af en bosiddende orden af væsener kendt som univitatierne. Disse børn af Skabersønnen og den Skabende Ånd udgør den permanente befolkning i constellationens hovedkvartersverdener. De er ikke-reproducerende væsener, der eksisterer på et livsniveau omkring halvvejs mellem den semimaterielle status for de Materielle Sønner, hjemmehørende i

systemhovedkvarteret, og det mere klart åndelige niveau for de Åndsfusionerede dødelige og susatierne i Salvington; men univitaterne er ikke morontiavæsener. De udretter for opstigende dødelige under gennemrejsen af konstellationssfærerne, hvad de indfødte i Havona bidrager med til pilgrimsånderne, der passerer gennem den centrale skabelse.

37:9.9 (415.1) *Guds Materielle Sønner*. Når en skabende forbindelse mellem Skabersønnen og universets repræsentant for den Uendelige Ånd, Universets Moderånd, har afsluttet sin cyklus, når der ikke er mere afkom af deres kombinerede natur, så personaliserer Skabersønnen i dobbelt form sin sidste koncept af at være og bekræfter således til sidst sin egen oprindelige dobbelte oprindelse. I og af sig selv skaber han nu de smukke og ædle Sønner og Døtre i universets materielle orden af universssønner. Dette er oprindelsen til den oprindelige Adam og Eva i hvert lokalsystem i Nebadon. De er en reproducerende orden af sønskab, der er skabt som mand og kvinde. Deres afkom fungerer som de relativt permanente borgere i en systemhovedstad, selvom en del af dem bliver udnævnt til planetariske Adamer.

37:9.10 (415.2) Under en planetarisk mission får den Materielle Søn og Datter til opgave at grundlægge den adamiske race i den pågældende verden, en race, der er designet til i sidste ende at smelte sammen med de dødelige indbyggere på den pågældende sfære. Planetariske Adamer er både nedstigende og opstigende Sønner, men vi klassificere dem normalt som opstigende.

Mellemvæsenerne. I de fleste beboede verdners tidlige dage, har visse overmenneskelige men materialiserede væsener en opgave, men de trækker sig sædvanligvis tilbage, når de planetariske Adamer ankommer. Sådanne væseners transaktioner og de Materielle Sønners bestræbelser på at forbedre de evolutionære racer resulterer ofte i fremkomsten af et begrænset antal skabninger, som er svære at klassificere. Disse unikke væsener er ofte midtvejs mellem de Materielle Sønner og de evolutionære skabninger; deraf deres betegnelse, mellemvæsener. I en sammenlignende forstand er disse mellemvæsener de permanente borgere i de evolutionære verdner. Fra de tidlige dage, hvor en Planetarisk prins ankom, til den fjerne tid, hvor planeten er etableret i lys og liv, er de den eneste gruppe af intelligente væsener, der forbliver kontinuerligt på sfæren. På Urantia tjener mellemvæsenerne i virkeligheden som planetens faktiske vogtere; de er praktisk talt Urantias borgere. De dødelige udgør ganske rigtig de fysiske og materielle indbyggere i en evolutionær verden, men i er alle så kortlivede; I opholder jer så kort tid på jeres fødselsplanet. I fødes, lever, dør og rejser videre til andre verdner med evolutionær fremgang. Selv de overmenneskelige væsener, der tjener på planeterne som himmelske tjenere, har en forbigående opgave; kun få af dem er længe knyttet til en given sfære. Mellemvæsenerne sørger imidlertid for kontinuitet i den planetariske administration på trods af evigt skiftende himmelske tjenester og konstant skiftende dødelige indbyggere. Gennem alle disse evige forandringer og skift forbliver mellemvæsenerne på planeten og fortsætter uafbrudt deres arbejde.

37:9.12 (415.4) På samme måde har alle afdelinger af den administrative organisation af lokaluniverserne og superuniverserne deres mere eller mindre permanente befolkninger, indbyggere med statsborgerskabsstatus. Som Urantia har sine mellemvæsener, har Jerusem, jeres systemhovedstad, de Materielle Sønner og Døtre; Edentia, jeres konstellationshovedkvarter, har univitatierne, mens borgerne i Salvington er dobbelte, de skabte susatierne og de udviklede Åndsfusionerede dødelige. De administrative verdener i de mindre og større sektorer af superuniverserne har ikke permanente borgere. Men Uversas hovedkvarterssfærer plejes konstant af en fantastisk gruppe væsener, der er kendt som *abandonterne*, skabelsen af de uåbenbarede repræsentanter for Dagenes Ældste og de syv Reflekterende Ånder, der bor i Orvontons hovedstad. Disse beborgere i Uversa administrerer for nuværende rutineanliggender i deres verden under det umiddelbare overopsyn af Uversa-korpset af de Sønfusionerede dødelige. Selv Havona har sine oprindelige væsener, og den centrale Lysets og Livets Ø er hjemsted for forskellige grupper af Paradisborgere.

10. Andre grupper i lokaluniverset

37:10.1 (416.1) Foruden seraferne og dødelige ordener, som vil blive behandlet i senere kapitler, er der adskillige andre væsener, der er involveret i vedligeholdelsen og perfektioneringen af en så gigantisk organisation som Nebadons univers, som allerede nu har mere end

tre millioner beboede verdener og ti millioner i udsigt. De forskellige Nebadon-livstyper er for talrige til at blive katalogiseret i dette kapitel, men der er to usædvanlige ordener, der fungerer i udstrakt grad på lokaluniversets 647.591 arkitektoniske sfærer, som kan nævnes.

37:10.2 (416.2) *Spirongerne* er åndelig afkom til den Lysende Morgenstjerne og Fader Melkisedek. De er fritaget fra personligheds udslettelse, men er ikke evolutionære eller opstigende væsener. De er heller ikke funktionelt optaget af det evolutionære opstigningsregime. De er lokaluniversets åndshjælpere, der udfører Nebadons rutinemæssige åndsopgaver.

37:10.3 (416.3) *Spornagierne*. De arkitektoniske hovedkvartersverdener i lokaluniverset er virkelige verdener—fysiske skabelser. Der er meget arbejde forbundet med deres fysiske vedligeholdelse, og her har vi hjælp fra en gruppe fysiske væsner, der kaldes spornagier. De er viet til omsorgen og kulturen i de materielle faser af disse hovedkvartersverdener, fra Jerusem til Salvington. Spornagier er hverken ånder eller personer; de er en dyreorden af eksistens, men hvis du kunne se dem, ville du være enig i, at de ser ud til at være perfekte dyr.

37:10.4 (416.4) De forskellige *æreskolonier* er hjemmehørende på Salvington og andre steder. Vi nyder især godt af de himmelske håndværkeres arbejde med konstellationerne, og vi nyder godt af de

aktiviteter, der udføres af omvekslingsledernes aktiviteter, som hovedsaglig opererer i lokalsystemernes hovedstæder.

37:10.5 (416.5) Til universets tjeneste er der altid knyttet et korps af opstigende dødelige, inklusive de glorificerede mellemvæsner. Når disse opstigende har opnået Salvington, bliver de brugt til en næsten uendelig række aktiviteter i forbindelse med universets anliggender. Fra hvert præsentationsniveau rækker disse fremadskridende dødelige frem og ned med en hjælpende hånd til deres medmennesker, der følger efter dem i den opadgående stigning. Sådanne dødelige med midlertidigt ophold på Salvington tildes på rekvisition til praktisk taget alle korps af himmelske personligheder som hjælpere, studerende, observatører og lærere.

37:10.6 (416.6) Der er yderligere andre typer af intelligent liv, der beskæftiger sig med administrationen af et lokalunivers, men planen for denne beretning indeholder ikke mulighed for yderligere åbenbaring af disse skabelsesordener. Nok af livet og administrationen af dette univers er hermed skildret til at give det dødelige sind en forståelse af virkeligheden og storheden i den overlevende eksistens. Yderligere erfaring i jeres fremadskridende karriere vil i stigende grad afsløre disse interessante og charmerende væsener. Denne fortælling kan ikke være mere end et kort rids af naturen og arbejdet hos de mangfoldige personligheder, der flokkes i rummets universer og administrerer disse skabelser som enorme træningsskoler, skoler, hvor tidens pilgrimme avancerer fra liv til liv og fra verden til verden, indtil de kærligt sendes fra grænserne af deres oprindelsesunivers til superuniversets højere

uddannelsessystem og derfra videre til Havonas åndeuddannelses verdener og til sidst til Paradiset og finaliternes høje skæbne—den evige opgave på missioner, der endnu ikke er åbenbaret for tidens og rummets universer.

37:10.7 (417.1) [Dikteret af en Strålende Aftenstjerne i Nebadon, nummer 1.146 af det Oprettede korps.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 37](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 39](#) >>

Kapitel 38

Lokaluniversets Tjenende Ånder

38:0.1 (418.1) DER er tre særskilte ordener af den Uendelige Ånds personligheder. Den impulsive apostel forstod dette, da han skrev om Jesus, “som er steget til himlen og er ved Guds højre hånd, engle og myndigheder og kræfter er underlagt ham”. Engle er tidens tjenende ånder; myndigheder er rummets budbringerskarer, kræfter er den Uendelige Ånds højere personligheder.

38:0.2 (418.2) Som supernaferne i centraluniverset og sekonaferne i et superunivers, så udgør seraferne sammen med de tilhørende keruber og sanober englekorpsset i et lokalunivers.

38:0.3 (418.3) Seraferne er alle temmelig ensartede i design. Fra univers til univers, i alle syv superuniverser, udviser de et minimum af variation; de er den mest standardiserede af alle åndetyper af

personlige væsener. Deres forskellige ordener udgør korpset af dygtige og almindelige tjenere i de lokale skabelser.

1. Serafernes oprindelse

38:1.1 (418.4) Seraferne er skabt af Universets Moderånd og er projiceret i enhedsdannelse—41.472 ad gangen—lige siden skabelsen af “mønsterenglene” og visse englearketyper i Nebadons tidlige tider. Skabersønnen og den Uendelige ånds universrepræsentant samarbejdede om skabelsen af et stort antal Sønner og andre universpersonligheder. Efter afslutningen af denne fælles indsats går Sønnen i gang med at skabe de Materielle Sønner, de første af kønsvæsenerne, mens Universets Moder Ånd samtidig engagerer sig i sit første selvstændige forsøg på åndelig reproduktion. Således begynder skabelsen af de serafiske værter i et lokalunivers.

38:1.2 (418.5) Disse engleordener projiceres på det tidspunkt, hvor man planlægger evolutionen af de dødelige viljevæsener. Skabelsen af serafer stammer fra Universets Moderånds opnåelse af relativ personlighed, ikke som Mestersønnens senere koordinat, men som Skabersønnens tidlige kreative hjælper. Før denne begivenhed blev seraferne som tjente i Nebadon udlånt midlertidigt fra et nærliggende univers.

38:1.3 (418.6) Serafer skabes stadig med jævne mellemrum; Nebadons univers er stadig under opbygning. Universets Moder Ånd ophører

aldrig med sin skabende aktivitet i et voksende og perfektionerende univers.

2. Englenes væsen

38:2.1 (419.1) Engle har ikke materielle kroppe, men de er konkrete og uafhængige væsener; de er af åndelig natur og oprindelse. Selvom de er usynlige for dødelige, opfatter de dig, som du er i kødet uden hjælp af transformatorer eller tolke, de forstår intellektuelt den jordiske måde at leve på, og de deler alle menneskets ikke-sanselige følelser og fornemmelser. De værdsætter og nyder i stor udstrækning jeres indsats inden for musik, kunst og ægte humor. De er fuldt bevidste om jeres moralske kampe og åndelige vanskeligheder. De elsker mennesker, og der kan kun komme noget godt ud af dine forsøg på at forstå og elske dem.

38:2.2 (419.2) Selvom seraferne er meget kærlige og sympatiske væsener er de ikke væsener med seksuelle følelser. De er meget, som du vil være i mansoniverdenerne, hvor du “hverken vil gifte dig eller blive gift men vil være som himlens engle.” For alle, der “bliver anset værdige til at nå frem til mansoniverdenerne, hverken gifter sig eller bliver gift; de dør heller ikke mere, for de er lige som englene.” Ikke desto mindre er det vores skik i omgangen med sexvæsener at tale om disse væsener af mere direkte afstamning fra Faderen og Sønnen som Guds sønner, mens vi omtaler Åndens børn som Guds

døtre. Engle er derfor almindeligvis betegnet med feminine pronominer på kønsplaneterne.

38:2.3 (419.3) Seraferne er skabt således, at de fungerer på både åndelige og konkrete niveauer. Der er kun få faser af morontia- eller åndelig aktivitet, som ikke er åbne for deres tjeneste. Mens engle i personlig status ikke er så langt fra mennesker, overgår serafer dem langt i visse funktionelle præstationer. De besidder mange kræfter, langt ud over menneskets fatteevne. For eksempel: Du har fået at vide, at “selve hårene på dit hoved er talte”, og det er sandt, men en seraf bruger ikke sin tid på at tælle dem og holde tallet opdateret. Engle besidder iboende og automatiske (det vil sige automatiske, så vidt man kan opfatte det) evner til at vide sådanne ting; man ville virkelig betragte en seraf som et matematisk vidunderbarn. Derfor udfører serafer mange opgaver, som ville være enorme opgaver for dødelige, med overordentlig stor lethed.

38:2.4 (419.4) Englene står over jer i åndelig status, men de er ikke jeres dommere eller anklagere. Uanset hvad dine fejl er, “vil englene, selvom de står højere i styrke og magt, ikke frembringe anklage mod dig.” Engle dømmer ikke menneskeheden, og den enkelte dødelige bør heller ikke dømme sine medskabninger på forhånd.

38:2.5 (419.5) Du gør klogt i at elske dem, men du ikke forgude dem; engle er ikke genstande for tilbedelse. Den store seraf, Loyalatia, sagde, da jeres seer “faldt ned for at tilbede for englens fødder,” “Se til, at du ikke gør det; jeg er en medtjener sammen med dig og dine racer, som alle er pålagt at tilbede Gud.”

38:2.6 (419.6) I natur og personlighedsbegavelse er seraferne kun en ubetydelighed foran de dødelige racer på skalaen for skabningernes eksistens. Når du befries fra din kødelige krop bliver du faktisk meget ligesom dem. I mansoniaverdenerne vil du begynde at påskønne seraferne, på konstellationssfærerne nyder i dem, mens de på Salvington vil dele deres hvilesteder og tilbedelse med dig. Gennem hele morontia- og den efterfølgende åndelige opstigning vil jeres broderskab med seraferne være ideelt; jeres kammeratskab vil være fremragende.

3. Uåbenbarede engle

38:3.1 (420.1) Talrige ordener af åndelige væsener fungerer overalt i lokaluniversets domæner, som ikke er åbenbaret for dødelige, fordi de på ingen måde er forbundet med den evolutionære plan for opstigning til Paradiset. I dette kapitel er ordet “engel” med vilje begrænset til betegnelsen af de serafiske og tilknyttede afkom af Universets Moderånd, som i så høj grad er optaget af driften af planerne for jordisk overlevelse. Der tjener i lokaluniverset seks andre ordener af beslægtede væsener, de ikke-åbenbarede engle, som ikke på nogen specifik måde er forbundet med de universaktiviteter, der vedrører de evolutionære dødeliges opstigning til Paradis. Disse seks grupper af englemedarbejdere bliver aldrig kaldt serafer, og de bliver heller ikke omtalt som tjenende ånder. Disse personligheder er helt optaget af administrative og andre anliggender i Nebadon,

forpligtelser, som på ingen måde er relateret til menneskets progressive karriere med åndelig opstigning og opnåelse af fuldkommenhed.

4. Serafernes verden

38:4.1 (420.2) Den niende gruppe af syv primære sfærer i Salvingtons kredsløb er serafernes verdener. Hver af disse verdener har seks tilknyttede satellitter, hvorpå der er særlige skoler, som er helliget til alle faser af serafernes uddannelse. Selvom seraferne har adgang til alle de niogfyrre verdener, der udgør denne gruppe af Salvingtons sfæren, er det kun den første klynge på syv, der er forbeholdt dem. De resterende seks klynger er besat af de seks ordener af englemedarbejdere, der ikke er åbenbaret på Urantia; hver af disse grupper har hovedkvarter i en af disse seks primære verdener og udfører specialiserede aktiviteter på de seks tilhørende satellitter. Hver engleorden har fri adgang til alle disse syv forskellige grupper verdener.

38:4.2 (420.3) Disse hovedkvartersverdener er blandt Neadons storslåede riger; de serafiske ejendomme er kendetegnet ved både skønhed og storhed. Her har hver seraf et rigtig hjem, og "hjem" betyder et hjemsted for to serafer, de lever parvis.

38:4.3 (420.4) Selvom de ikke er mandlige og kvindelige som de Materielle Sønner og de dødelige racer, er seraferne negative og

positive. I størstedelen af opgaver kræver det to engle at kunne udføre opgaven. Når de ikke er tilkoblet kredsløbene kan de arbejde alene; og de har heller ikke brug for at blive suppleret, når de er stationære. Normalt bevarer de deres oprindelige væsenkomplement, men ikke nødvendigvis. Sådanne sammenslutninger er primært nødvendige på grund af funktion; de er ikke karakteriseret ved seksuelle følelser, selvom de er yderst personlige og virkelig kærlige.

38:4.4 (420.5) Udover bestemte hjem har seraferne også hovedkvarterer for grupper, kompagnier, bataljoner og enheder. De samles til genforeninger hvert årtusinde og er alle til stede i overensstemmelse med tidspunktet for deres skabelse. Hvis en seraf har et ansvar, der forbyder fravær fra tjenesten, deltager hun skiftevis med sin makker og bliver afløst af en seraf med en anden fødselsdato. Hver serafisk partner er således til stede mindst hver anden genforening.

5. Serafernes uddannelse

38:5.1 (420.6) Seraferne tilbringer deres første årtusinde som ikke-kommissionerede observatører på Salvington og dets tilknyttede verdensskoler. Det andet årtusinde tilbringer de på de serafiske verdener i Salvington-kredsløbet. Deres centrale uddannelsesskole styres nu af de første hundrede tusinde Nebadon-serafer, og deres ledere er den oprindelige og førstefødte engel i dette lokalunivers.

Den først skabte gruppe af Nebadon serafer blev trænet af et korps på tusinde serafer fra Avalon; efterfølgende er vores engle blevet undervist af deres egne ældre. Melkisedekerne yder også en stor del af uddannelsen og undervisning af alle lokaluniversets engle—serafer, keruber og sanober.

38:5.2 (421.1) Ved afslutningen af denne uddannelsesperiode i de serafiske verdener i Salvington mobiliseres serafer i de konventionelle grupper og enheder i engleorganisationen og bliver tildelt en af konstellationerne. De er endnu ikke bemyndiget som tjenende ånder, selvom de er godt i gang med de faser af engletræning, der går forud for bemyndigelse.

38:5.3 (421.2) Serafer indvies som tjenende ånder ved at tjene som observatører i de laveste evolutionære verdener. Efter denne erfaring vender de tilbage til de tilknyttede verdener i hovedkvarteret for den anviste konstellation for at begynde deres avancerede studier og mere definitivt for at forberede sig til tjeneste i et eller andet bestemt lokalsystem. Efter denne generelle uddannelse bliver de forfremmet til tjeneste i et af lokalsystemerne. På de arkitektoniske verdener, der er forbundet med hovedstaden i et Nebadon-system, afslutter vores serafer deres uddannelse og bliver udnævnt til tidens tjenende ånder.

38:5.4 (421.3) Når først serafer er blevet bemyndiget, kan de bevæge sig rundt i hele Nebadon, selv Orvonton, på opgave. Deres arbejde i universet er uden grænser og begrænsninger; de er tæt forbundet med de materielle skabninger i verdenerne og er altid i tjeneste hos de lavere ordener af åndelige personligheder, og skaber kontakt

mellem disse væsener i ånde verdenen og de dødelige i de materielle riger.

6. Serafernes organisation

38:6.1 (421.4) Efter det andet tusindårs ophold ved det serafiske hovedkvarter organiseres seraferne under ledelse i grupper på tolv (12 par, 24 serafer) og tolv sådanne grupper udgør et kompagni (144 par, 288 serafer) under en leders kommando. Tolv kompagnier under en kommandør udgør en bataljon (1.728 par eller 3.456 serafer), og tolv bataljoner under en leder udgør en serafisk division (20.730 par eller 41.472 individer), mens tolv divisioner underlagt kommando af en tilsynsførende bliver en legion som omfatter 258.832 par eller 497.664 individer. Jesus hentydede til en sådan gruppe af engle den nat i Getsemane have, da han sagde: "Jeg kunne selv nu bede min Fader, og han ville straks give mig mere end tolv legioner engle."

38:6.2 (421.5) Tolv legioner engle udgør et hærkorps som omfatter 2.985.984 par eller 5.971.968 individer, og tolv sådanne hærkorps (35.831.808 par eller 71.663.616 individer) udgør den største operative serafororganisation: en englehær. Et serafisk hærkorps kommanderes af en ærkeengel eller af en anden personlighed med tilsvarende rang, mens englehærene ledes af de Strålende Aftenstjerner eller af andre af Gabriels nærmeste løjtnanter. Og

Gabriel er den “øverste hærfører for himlens hære”, den øverste leder for Nebadons hersker “Herren, hærskarernes Gud.”

38:6.3 (421.6) Selvom de tjener under direkte overopsyn af den Uendelige Ånd, som personliggjort på Salvington, siden Mikael's overdragelse på Urantia, er serafer og alle andre lokalunivers ordener blevet underlagt Mestersønnens suverænitet. Selv da Michael blev født af kødet på Urantia, blev der udsendt en superunivers meddelse til hele Nebadon, som proklamerede: “Og lad alle englene tilbede ham”. Alle rækker af engle er underlagt hans suverænitet; de er en del af den gruppe som er blevet betegnet “hans mægtige engle”.

7. Keruber og sanober

38:7.1 (422.1) I alle væsentlige egenskaber ligner keruber og sanober serafer. De har samme oprindelse men ikke altid samme skæbne. De er vidunderligt intelligente, forunderlige effektive, rørende kærlige og næsten menneskelige. De er den laveste orden af engle og derfor endnu nærmere beslægtede med de mere progressive typer af mennesker i de evolutionære verdener.

38:7.2 (422.2) Keruberne og sanoberne er i sagens natur forbundne, funktionelt forenede. Den ene er en energipositiv personlighed, den anden en energinegativ. Den højre sides deflektor eller positivt ladede engel er kerub—den ældre eller bestemmende personlighed. Den venstre sides deflektor eller negativt ladede engel er sanob—

væsenets komplement. Hver engletype er meget begrænset i sin enlige funktion; derfor tjener de normalt parvis. Når de tjener uafhængig af deres serafiske ledere, er de endnu mere afhængig af hinandens kontakt og fungerer da altid sammen.

38:7.3 (422.3) Keruberne og sanoberne er de trofaste og effektive hjælpere for de serafiske tjenere, og alle syv serafiske ordener har disse underordnede assistenter. Keruberne og sanoberne tjener på denne måde under lange tidsaldre, men de ledsager ikke serafer på opgaver udenfor grænserne af lokaluniverset.

38:7.4 (422.4) Keruberne og sanoberne udfører det rutinemæssige åndearbejdere i systemernes individuelle verdener. På en ikke-personlig opgave og i en nødsituation kan de tjene i stedet for et serafisk par, men de fungerer aldrig, selv ikke midlertidigt, som omsorgsfulde engle for mennesker, det er et eksklusivt serafisk privilegium.

38:7.5 (422.5) Når keruberne bliver tildelt en planet, går de i gang med de lokale uddannelseskursus, herunder et studie af planetens skikke og sprog. Tidens tjenende ånder er alle tosprogede og taler sproget i det lokale univers, de kommer fra, og sproget i deres oprindelige superunivers. Gennem studier i rigernes skoler lærer de sig yderligere tungemål. Keruberne og sanoberne er, ligesom serafer og alle andre ordener af åndelige væsener, konstant optaget af at forbedre sig selv. Kun de væsener, der er underordnet styrkekontrol

og energistyring er ude af stand til at udvikle sig; alle væsener med faktisk eller potentiel personlighedsvilje søger efter nye opnáelser.

38:7.6 (422.6) Keruber og sanober er af natur meget tæt på morontianiveauets eksistens, og de viser sig at være mest effektive i grænsearbejdet mellem de fysiske, morontielle og åndelige domæner. Disse børn af lokaluniversets Moderånd er karakteriseret ved “fjerde skabninger” på samme måde som Havona servitalerne og de mæglende kommissioner. Hver fjerde kerub og hver fjerde sanob er kvasimaterielle og ligner meget klart det morontielle eksistensniveau.

38:7.7 (422.7) Disse fjerde englevæsener er til stor hjælp for seraferne i de mere konkrete faser af deres univers og planetariske aktiviteter. Sådanne morontiakeruber udfører også mange uundværlige grænseopgaver på de morontielle uddannelsesverdener, og de bliver i stort antal tildelt til tjeneste hos Morontia-ledsagerne. De er for morontiasfærerne omtrent hvad mellemvæsenerne er for de evolutionære planeter. På de beboede verdener arbejder disse morontiakeruber ofte sammen med mellemvæsenerne. Keruber og mellemvæsener er klart adskilte ordener af væsener; de har forskellig oprindelse, men de udviser som lighed i natur og funktion.

8. Kerubernes og sanobernes evolution

38:8.1 (423.1) Mange veje til en mere avancerede tjeneste er åbne for keruberne og sanoberne; de fører til højere status som yderligere kan forstærkes af den Guddommelige Ministers omfavelse. Der findes tre store klasser af keruber og sanober med hensyn til evolutionær potentiale:

38:8.2 (423.2) 1. *Opstigningskandidater*. Disse væsener er af natur kandidater for serafisk status. Keruber og sanober af denne orden er højt begavet selvom de ikke i deres medfødte anlæg er jævnbyrdige med seraferne; men med flid og gennem erfaring er det muligt for dem at opnå fuld serafisk status.

38:8.3 (423.3) 2. *Mellemfasekeruber*. Alle keruber og sanober er ikke lige i deres opstigningspotentiale, og disse er de iboende begrænsede væsener af engleskabelserne. De fleste af dem vil forbliver keruber og sanober, selvom de mere begavede individer kan opnå begrænset serafisk tjeneste.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontiakeruber*. Disse “fjerde skabninger” af engleordenen bevarer altid deres kvasimaterielle egenskaber. De vil fortsætte som keruber og sanober sammen med et flertal af deres brødre i mellemfasen, indtil det Højeste Væsens faktualisering er afsluttet.

38:8.5 (423.5) Mens den anden og tredje gruppe er noget begrænsede i tilvækstpotentiale, kan opstigningskandidaterne nå højderne af universel serafisk tjeneste. Mange blandt de mere erfarne af disse keruber er knyttet til de serafiske skæbnebeskyttere og er således

placeret i direkte linje til forfremmelse til status som Mansoniaverdens Lærere, når de forlades af deres serafiske overordnede. Skæbnebeskytterne har ikke keruber og sanober som hjælpere, når deres dødelige protegéer, når frem til morontialivet. Og når andre typer af evolutionære serafer bevilges tilladelse til Serafington og Paradiset, må de forlade deres tidligere underordnede, når de passerer ud af Neadons grænser. Sådanne forladte keruber og sanober omfavnes normalt af Universets Moderånd og opnår således et niveau svarende til niveauet for en Mansoniaverdens Lærere i opnåelsen af serafisk status.

38:8.6 (423.6) Når de en gang omfavnede keruber og sanober, som længe har tjent som Mansoniaverdens Lærere på morontiasfærerne, fra den laveste til de højeste, og når deres korps i Salvington er overfyldt, så kalder den Lysende Morgenstjerne disse trofaste tjenere til tidens skabninger til at vise sig i hans nærvær. De aflægger personlighedstransformationens ed; og derefter omfavnes disse avancerede og ældre keruber og sanober i grupper på syv tusinde igen af Universets Moderånd. Fra denne anden omfavnelser fremtræder de som fuldgyldige serafer. Fra nu af er en serafts fulde og komplette karriere, med alle dens muligheder i Paradis, åben for sådanne genfødte keruber og sanober. Sådanne engle kan tildeles som skæbnebeskyttelse for et eller andet dødelig væsen, og hvis den dødelige protegé opnår overlevelse bliver de berettiget til opflytning til Serafington og de syv kredsløb af serafisk opnåelige, endda til Paradis og Finalitetens korps.

9. Mellemvæsenerne

38:9.1 (424.1) Mellemvæsenerne har en trefoldig klassifikation. De er korrekt klassificeret med Guds opstigende Sønner; de er faktisk grupperet med ordnerne for permanent borgerskab; mens de funktionelt regnes med tidens tjenende ånder, på grund af deres intime og effektive samvær med engleskarerne i arbejdet med at tjene det dødelige menneske i de individuelle verdener i rummet.

38:9.2 (424.2) Disse unikke skabninger optræder på størstedelen af de beboede verdener og findes altid på decimal- eller livseksperimentplaneterne, såsom Urantia. Mellemvæsenerne er af to typer—første gradens og anden gradens—og de fremkommer gennem følgende fremgangsmåde:

38:9.3 (424.3) 1. *Første gradens mellemvæsener*, den mere åndelige gruppe, er en noget standardiseret orden af væsener som er ensartet afledt af de planetariske prinsers modificerede opstigende dødelige medarbejdere. Antallet af første gradens mellemvæsener er altid halvtreds tusinde, og ingen planet som nyder deres tjeneste har en større gruppe.

38:9.4 (424.4) 2. *Anden gradens mellemvæsener*, den mere materielle gruppe af disse skabninger, varierer meget i antal på de forskellige verdener, selvom gennemsnittet er omkring halvtreds tusinde. De stammer på forskellig vis fra planetens biologiske opløftere, Adams

og Evas, eller fra deres umiddelbare afkom. Der er ikke mindre end fireogtyve forskellige teknikker involveret i produktionen af disse anden gradens mellemvæsener i rummets evolutionære verdener. Oprindelsesmåden for denne gruppe på Urantia var usædvanlig og ekstraordinær.

38:9.5 (424.5) Ingen af disse grupper er en evolutionær tilfældighed; begge er væsentlige elementer i universarkitekternes forudbestemte planer, og deres tilsynekomst i de udviklende verdener på det rette tidspunkt er i overensstemmelse med de oprindelige retningslinjer og udviklingsplaner fra de overvågende Livsbærere.

38:9.6 (424.6) Første gradens mellemvæsener får deres intellektuelle og åndelige energi af engleteknikken, og er ensartede i deres intellektuel status. De syv hjælpende sindsånder har ingen kontakt med dem; og kun den sjette og syvende, tilbedelsens ånd og visdommens ånd, er i stand til tjene anden gradens gruppe.

38:9.7 (424.7) Anden gradens mellemvæsener bliver fysiske energiiseret af den adamiske teknik, åndeligt omsluttet af englene og intellektuelt udstyret med den morontielle overgangstype af sind. De er opdelt i fire fysiske typer, syv åndelige ordener og tolv niveauer af intellektuel reaktion på den fælles tjeneste fra de to sidste hjælpende sindsånder og morontiasindet. Disse forskelligheder bestemmer deres forskel i aktiviteter og planetarisk opgave.

38:9.8 (424.8) Første gradens mellemvæsener ligner mere engle end dødelige; anden gradens ordener ligner meget mere mennesker. Hver yder uvurderlig hjælp til den anden i udførelsen af deres mangfoldige planetariske opgaver. Første gradens ministre kan opnå

samarbejde med både overvågerne af morontia- og åndeenergikontrollører og sindskredsløbere. Den anden gradens gruppe kan kun etablere arbejdsforbindelser med de fysiske kontrollører og af de materielle kredsløbsmanipulatorer. Men da hver orden af mellemvæsener perfekt kan synkronisere kontakten med den anden gruppe, så kan begge grupper dermed praktisk udnytte hele energispektret, der strækker sig fra den grove fysiske styrke af de materielle verdener op gennem overgangsfaserne af universets energier til de højere ånde-virkelighedskræfter i de himmelske riger.

38:9.9 (425.1) Kløften mellem de materielle og åndelige verdener er fuldkommen overbygget af den serielle forening af dødelige mennesker, anden gradens mellemvæsener, første gradens mellemvæsener, morontiakeruber, mellemfasekeruber og serafer. I den personlige oplevelse af en individuel dødelig er disse forskellige niveauer utvivlsomt mere eller mindre forenede og gjort personligt meningsfulde af den guddommelige Tankerettens ubemærkede og mystiske handlinger.

38:9.10 (425.2) I normale verdener opretholder første gradens mellemvæsener deres tjeneste som efterretningskorpset og som himmelske underholdere på vegne af Planetprinsen, mens anden gradens ministre fortsætter deres samarbejde med det adamiske regime for fremgang af den progressive planetariske civilisations sag. I tilfældet af Planetprinsen frafald og den Materielle Søns svigt, som det skete på Urantia, bliver mellemvæsenerne Systemherskerens protegéer og tjener under ledelse af planetens fungerende vogter.

Men på kun tre andre verdener i Satania fungerer disse væsener fungerer disse væsener som én gruppe under forenet ledelse, ligesom de forenede mellemvæsents-tjenere på Urantia gør.

38:9.11 (425.3) Både første graden og anden gradens mellemvæseners planetariske arbejde er varieret og forskelligartet på de mange individuelle verdener i et univers, men på de normale og gennemsnitlige planeter er deres aktiviteter meget forskellige fra de opgaver, der optager deres tid på isolerede sfærer, såsom Urantia.

38:9.12 (425.4) Første gradens mellemvæsener er planetariske historikere, som fra Planetprinsens ankomst og til lysets og livets tidsalder er etableret, samler de historiske skuespil og designer skildringerne af planethistorien til udstillingerne af planeterne på systemhovedkvarterets verdener.

38:9.13 (425.5) Mellemvæsenerne forbliver i lange perioder på en beboet verden, men hvis de er tro mod deres tillid, vil de til sidst og helt sikkert blive anerkendt for deres livslange tjeneste med at opretholde Skabersønnens suverænitet; de vil blive behørigt belønnet for deres tålmodige tjeneste for de materielle dødelige på deres verden af tid og rum. Før eller senere vil alle akkrediterede mellemvæsener blive optaget i rækken af opstigende Guds Sønner og vil blive behørigt indviet i det lange eventyr med opstigningen til Paradis i selskab med de selvsamme dødelige af animalsk oprindelse, deres jordiske brødre, som de så nidkært vogtede over og tjente så effektivt under det lange planetariske ophold.

38:9.14 (425.6) [Præsenteret af en Melkisedek der handler efter
anmodning fra lederen af Neadons serafiske hærkorps.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 38](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 40](#) >>

Kapitel 39

De Serafiske Hærskarer

39:0.1 (426.1) SÅ VIDT vi er klar over, har den Uendelige Ånd, som er personliggjort i lokaluniversets hovedkvarter, til hensigt at producere ensartede perfekte serafer, men af en eller anden ukendt årsag er disse serafiske afkom meget forskelligartede. Denne mangfoldighed kan være et resultat af den ukendte indblanding fra den udviklende erfaringsbaserede Guddom; hvis det er tilfældet, kan vi ikke bevise det. Men vi observerer, at når serafer er blevet udsat for uddannelsestester og træningsdisciplin, klassificerer de sig ufejlbarligt og tydeligt i de følgende syv grupper:

- 39:0.2 (426.2) 1. Højeste serafer.
- 39:0.3 (426.3) 2. Højere serafer.
- 39:0.4 (426.4) 3. Vejledende serafer.
- 39:0.5 (426.5) 4. Forvaltningsserafer.
- 39:0.6 (426.6) 5. Planetariske hjælpere.
- 39:0.7 (426.7) 6. Overgangs Ministre.

39:0.8 (426.8)

7. Fremtidens serafer.

39:0.9 (426.9)

At sige, at en seraf er ringere end en engel fra en hvilken som helst anden gruppe, ville næppe være sandt. Ikke desto mindre er enhver engel i første omgang begrænset til den gruppe, der har den oprindelige og iboende klassifikation. Min serafiske medarbejder i udarbejdelsen af denne erklæring, Manotia, er en suveræn seraf og fungerede engang kun som en suveræn seraf. Ved at anstrenge sig og gøre en hengiven indsats har hun en efter en opnået alle syv serafiske tjenester og har fungeret inden for stort set alle de aktivitetsområder, der er åbne for en seraf, og hun har nu hvervet som assisterende leder af seraferne på Urantia.

39:0.10 (426.10)

Mennesker finder det undertiden svært at forstå, at en skabt kapacitet til tjeneste på højere niveau ikke nødvendigvis indebærer evnen til at fungere på relativt lavere serviceniveauer. Mennesket begynder livet som et hjælpeløst spædbarn; derfor må enhver jordisk opnåelse omfatte alle erfaringsmæssige forudsætninger; seraferne har ikke et sådan liv før voksenlivet—ingen barndom. De er imidlertid erfaringsmæssige væsener, og gennem erfaring og videreuddannelse kan de øge deres guddommelige og iboende begavelse ved erfaringsmæssigt at tilegne sig funktionelle færdigheder i en eller flere serafiske tjenestetyper.

39:0.11 (426.11)

Når seraferne er blevet udnævnt, bliver de tildelt reserverne i deres iboende gruppe. De, der har planetarisk status og administratorstatus, tjener ofte i lange perioder som oprindeligt klassificeret, men jo højere det iboende funktionsniveau er, jo mere vedholdende søger engletjenerne at blive tildelt de lavere niveauer af

universets tjeneste. I særdeleshed ønsker de udnævnelse til de planetariske hjælperes reserver, og hvis det lykkes, skriver de sig ind i de himmelske skoler knyttet til hovedkvarteret for Planetprinsen i en eller anden evolutionær verden. Her begynder de studiet af disse menneskehedens racers sprog, historie og lokale skikke. Serafer må tilegne sig viden og samle erfaring på stort set samme måde som mennesker. De er ikke fjernt fra jer hvad angår visse personlighedsegenskaber. Og de længes alle efter at begynde fra bunden, på laveste mulige niveau af tjeneste; således kan de håbe på at opnå højeste mulige niveau af erfaringsmæssig skæbne.

1. Højeste serafer

39:1.1 (427.1) Disse serafer er den højeste af de syv åbenbarede ordener af lokaluniversets engle. De fungerer i syv grupper, som hver især er tæt forbundet med engletjenerne i Fuldendelsens Serafiske Korps.

39:1.2 (427.2) 1. *Søn-Ånde-ministre*. Den første gruppe af de højeste serafer er tildelt tjeneste for de høje Sønner og væsener med åndsoprindelse, der bor og fungerer i lokaluniverset. Denne gruppe af engletjenere tjener også Universets Søn og Universets Ånd og er tæt knyttet til den Lysende Morgenstjernes informationskorps, universets øverste leder af Skabersønnens og den Skabende Ånds forenede vilje.

39:1.3 (427.3)

Da disse serafer er tilknyttet de høje Sønner og Ånder, er de naturligt forbundet med Paradis-Avonalerne vidtstrakte tjenester, den Evige Søns og den Uendelige Ånds guddommelige afkom. Paradis- Avonalerne ledsages altid af denne høje og erfarne orden af serafer på alle administrations- og overdragelsesopgaver, som på sådanne tidspunkter er helliget til at organisere og administrere det særlige arbejde, der er forbundet med afslutningen af en planetarisk dispensation og indvielsen af en ny tidsalder. Men de er ikke involveret i det domsarbejde, der kan være forbundet med en sådan ændring i dispensationerne.

39:1.4 (427.4)

Overdragelsesledsagere. Paradis Avonalerne, men ikke Skabersønner, når de er på en overdragelsesmission, ledsages altid af et korps på 144 overdragelsesledsagere. Disse 144 engle er ledere for alle andre Søn-Ånde-tjenere, som kan være forbundet med overdragelsesmissionen. Der kan muligvis være legioner af engle, der er underlagt kommando fra en inkarneret Guds Søn på hans planetariske overdragelse, men alle disse serafer organiseres og ledes af de 144 overdragelsesledsagere. Højere klasser af engle, supernafer og sekonafer kan også være en del af de ledsagende hærskarer, og selvom deres opgave er adskilt fra serafernes koordineres alle disse aktiviteter af overdragelsesledsagerne.

39:1.5 (427.5)

Disse overdragelsesledsagere er fuldendelsens serafer; de har alle gennemgået Serafingtons kredsløb og er optaget i Fuldendelsens Serafiske Korps. Og de er yderligere blevet specielt uddannet til at møde vanskeligheder og klare de nødsituationer, der er forbundet med Guds Sønners overdragelse til forfremmelse af

tidens børn. Alle disse serafer er nået frem til Paradiset og den personlige omfavnelse af den Anden Kilde og Center, den Evige Søn.

39:1.6 (427.6) Serafer ønsker ligeledes at blive tildelt de inkarnerede Sønners missioner og at blive tilknyttet som skæbnebeskyttere for de dødelige i rigerne; sidstnævnte er det sikreste serafiske pas til Paradis, mens overdragelsesledsagerne har opnået den højeste lokalunivers tjeneste af fuldendelsessaferne for opnåelse af Paradiset.

39:1.7 (428.1) **2. Retsrådgivere.** Dette er de serafiske rådgivere og hjælpere, der er knyttet til alle retsinstanser, fra mæglerne op til rigets højeste domstole. Det er ikke formålet med sådanne domstole at fastsætte straffe, men snarere at afgøre ærlige meningsforskelle og dekretere den evige overlevelse for de opstigende dødelige. Heri ligger retsrådgivernes pligt: at sørge for, at alle anklager mod dødelige væsener fremsættes retfærdigt og afgøres i barmhjertighed. I dette arbejde er de tæt forbundet med de Høje Kommissionærer, med Åndsfusionerede opstigende dødelige, der tjener i lokaluniverset.

39:1.8 (428.2) De serafiske retsrådgivere tjener i vid udstrækning som forsvarere af dødelige. Ikke at der nogensinde eksisterer nogen tilbøjelighed til at være uretfærdig over for rigernes ydmyge skabninger, men mens retfærdigheden kræver dommen af enhver misligholdelse i stigningen mod guddommelig perfektion, kræver barmhjertighed, at ethvert sådant fejltrin bedømmes retfærdigt i overensstemmelse med skabningens natur og det guddommelige

formål. Disse engle er eksponenter og eksempler på elementet af barmhjertighed, der er iboende i guddommelig retfærdighed—af retfærdighed baseret på viden om de underliggende fakta om personlige motiver og racemæssige tendenser.

39:1.9 (428.3) Denne orden af engle tjener fra planetprinsernes råd til de højeste domstole i lokaluniverset, mens deres kollegaer fra Fuldendelsens Serafiske Korps fungerer i Orvontons højere riger, selv til domstolene for Dagenes Ældste på Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universets Orientatorer*. Disse er sande venner og postgraduerede konsulenter for alle de opstigende skabninger, som holder pause for sidste gang på Salvington, i deres oprindelsesunivers, mens de står på randen af det åndelige eventyr, der strækker sig foran dem i Orvontons vældige superunivers. Og på et sådan tidspunkt har mange opstigende en følelse, som dødelige kun kan forstå ved sammenligning med menneskelige følelse af nostalgi. Bagved ligger de opnåede områder, riger, der er blevet velkendte gennem lang tjeneste og morontiaopnåelse; forude ligger det udfordrende mysterium om et større og mere vidtrækkende univers.

39:1.11 (428.5) Det er universets orientatorers opgave at lette passagen af de opstigende pilgrimme fra det opnåede til det uopnåede niveau af universtjeneste, at hjælpe disse pilgrimme med at foretage de kalejdoskopiske tilpasninger i forståelsen af betydninger og værdier, der er iboende i erkendelsen af, at en første gradens ånd ikke står ved slutningen eller klimakset af lokaluniversets morontia-opstigning,

men snarere ved foden af den lange stige af åndelig opstigning til den Universelle Fader i Paradis.

39:1.12 (428.6) Mange af Serafington kandidaterne, medlemmer af Fuldendelsens Serafiske Korps, som er forbundet med disse serafer, engagerer sig i omfattende undervisning i visse af Salvingtons skoler, der beskæftiger sig med at forberede Nebadons skabninger på forholdene i den næste universtidsalder.

39:1.13 (428.7) 4. *Undervisningskonsulenterne.* Disse engle er de uvurderlige assistenter til det åndelige lærerkorps i lokaluniverset. Undervisningskonsulenterne er sekretærer til alle lærerordener, fra Melkisedekerne og Treenighedens Undervisende Sønner ned til de morontiadødelige, der er anvist som hjælpere for dem af deres slags, der er lige bag dem på skalaen for opstigende liv. I *ser* for første gang disse tilknyttede undervisende serafer på en af de syv mansoniverdener omkring Jerusem.

39:1.14 (428.8) Disse serafer bliver medarbejdere til afdelingslederne i de talrige uddannelses- og træningsinstitutioner i lokaluniverserne, og de er i stort antal knyttet til fakulteterne i de syv uddannelsesverdener i lokalsystemerne og konstellationernes halvfjerds uddannelsessfærer. Disse tjenester strækker sig helt ned til de enkelte verdener. Selv tidens sande og indviede lærere bliver assisteret og ofte fulgt af disse konsulenter fra de højeste serafer.

39:1.15 (429.1) Skabersønnens fjerde overdragelse var i lighed med en undervisningskonsulent blandt de højeste serafer i Nebadon.

39:1.16 (429.2) 5. *Opgavefordelingens ledere*. Et organ bestående af 144 øverste serafer vælges fra tid til anden af de engle, der tjener på de evolutionære og de arkitektoniske sfærer, hvor skabningerne bor. Dette er det højeste engleråd på enhver sfære, og det koordinerer de selvstyrende faser af serafisk tjeneste og opgave. Disse engle præsiderer over alle serafiske forsamlinger i forbindelse med pligten eller kaldet til tilbedelse.

39:1.17 (429.3) 6. *Registratorerne*. Disse er officielle optagere for de højeste serafer. Mange af disse høje engle blev født med deres talent fuldt udviklede; andre har kvalificeret sig til deres tillids- og ansvarsposter ved flittig ansøgning om at studere og trofast udførelse af lignende pligter, mens de er knyttet til lavere eller mindre ansvarlige ordrer.

39:1.18 (429.4) 7. *Utilknyttede tjenere*. Et stort antal utilknyttede serafer i den højeste orden tjener er selvstyrende tjenere på de arkitektoniske sfærer og på de beboede planeter. Sådanne tjenere opfylder frivilligt de varierende efterspørgsel efter de højeste serafers tjeneste og udgør således den almindelige reserve i denne orden.

2. Højere serafer

39:2.1 (429.5) De højere serafer modtager deres navn, ikke fordi de på nogen måde er kvalitativt højerestående i forhold til andre engleordener, men fordi de er ansvarlige for de højere aktiviteter i et lokalunivers. Rigtig mange af de to første grupper i dette serafiske korps er fuldendelsens serafer, engle, som har tjent i alle uddannelses faser og vendt tilbage til en glorificeret opgave som ledere af deres egen art inden for deres tidligere aktiviteters sfærer. Da Nebadon er et ungt univers, har det ikke mange af denne orden.

39:2.2 (429.6) De højere serafer fungerer i følgende syv grupper:

39:2.3 (429.7) 1. *Informationskorpset*. Disse serafer til hører Gabriels, den Lysende Morgenstjernes personlige stab. De gennemrejser lokaluniverset og indsamler information fra rigerne til hans vejledning ved Nebadons rådsmøder. De er informationskorpset for de mægtige herskare, som Gabriel præsiderer over som Mestersønnens stedfortræder. Disse serafer er ikke direkte knyttet til hverken systemerne eller konstellationerne, og deres informationer strømmer direkte ind til Salvington i et kontinuerligt, direkte og uafhængigt kredsløb.

39:2.4 (429.8) Informationskorpset i de forskellige lokaluniverser kan kommunikere med hinanden og gør det også, men kun inden for et givet superunivers. Der er en energidifferentiering, som effektivt adskiller de forskellige superregeringers anliggender og transaktioner. Et superunivers kan normalt kun kommunikere med

et andet superunivers gennem Paradisets informationscentrals bestemmelserne og faciliteterne.

39:2.5 (430.1)

2. *Barmhjertighedens stemme* Barmhjertighed er grundtonen for serafernes tjeneste og englenes virke. Det er derfor passende, at der er et englekorp, som på en særlig måde skildrer barmhjertighed. Disse serafer er lokaluniversernes sande barmhjertighedstjenere. De er de inspirerende ledere, som fremmer de højere impulser og helligere følelser hos mennesker og engle. Lederne af disse legioner er nu altid fuldendelsessaerafer, som også er færdiguddannede skæbnebeskyttere for de dødelige; dvs. at hvert englepar har vejledt mindst én sjæl med oprindelse i dyreriget gennem det kødelige liv og efterfølgende har gået igennem kredsløbene i Serafington og er blevet mønstret i Fuldendelsens Serafiske Korps.

39:2.6 (430.2)

3. *Åndekoordinatorer*. Den tredje gruppe af højere serafer har er baseret på Salvington, men fungerer i lokaluniverset overalt hvor de kan være til gavn. Selvom deres opgaver i det væsentlige er åndelige og derfor uden for menneskets sinds virkelige forståelse, vil du måske kunne forstå noget af deres tjeneste for de dødelige, hvis det bliver forklaret, at disse engle er betroet opgaven med at forberede de opstigende beboere på Salvington på deres sidste overgang i lokaluniverset—fra det højeste morontianiveau til status som nyfødte åndelige væsener. Ligesom sindsplanlæggerne i morontiaverdenerne hjælper det overlevende væsen med at tilpasse

sig og effektivt gøre brug af morontiasindets potentialer, så instruerer disse serafer morontiakandidaterne på Salvington i de nyligt opnåede kapaciteter i åndens sind. Og de tjener de opstigende dødelige på mange andre måder.

39:2.7 (430.3) 4. *Hjælpelærere.* Hjælpelærerne er hjælpere og medarbejdere for deres serafkollegaer, undervisningskonsulenterne. De er også individuelt forbundet med de omfattende uddannelsesprojekter i lokaluniverset, især med den syvfoldige uddannelsesplan, der fungerer i lokalsystemets mansoniaverdener. Et forunderligt korps af denne seraforden fungerer på Urantia med det formål at fremme sandhedens og retfærdighedens sag.

39:2.8 (430.4) 5. *Transportørerne.* Alle grupper af tjenende ånder har deres transportkorps, engleordener, der er dedikeret til tjenesten med at transportere de personligheder, der ikke af sig selv kan rejse fra en sfære til en anden. Den femte gruppe af de højere serafer har hovedkvarter på Salvington og tjener som rumrejsende til og fra lokaluniversets hovedkvarteret. Ligesom andre underafdelinger af de højere serafer blev nogle skabt som sådan, mens andre har rejst sig fra de lavere eller mindre talentfulde grupper.

39:2.9 (430.5) Seraferne “energiområde” er fuldt ud tilstrækkeligt til lokaluniversets og endda superuniversets behov, men de ville aldrig kunne modstå de energikrav, som en så lang rejse som den fra Uversa til Havona medfører. En så udtømmende rejse kræver de

særlige kræfter hos en første gradens sekona af med transportevner. Transportører optager energi til flyveturen, mens de er i transit, og genvinder deres personlige styrke ved rejsens afslutning.

39:2.10 (430.6) Selv på Salvington har de dødelige ikke personlige transitformer. De opstigende er afhængig af serafrtransport for at kunne rejse videre fra verden til verden indtil efter den sidste søvns hvile på Havonas inderkreds og evige opvågning på Paradiset. Efterfølgende er du ikke afhængig af engle for transport fra univers til univers.

39:2.11 (430.7) Processen ved serafomslutningen er ikke ulig oplevelsen af død eller søvn bortset fra, at der er et automatisk tidselement i transitsøvnen. Du er bevidst ubevidst under den serafiske hvile. Men Tankeretteren er helt og fuldt bevidst, faktisk usædvanlig effektiv eftersom du ikke er i stand til at modsætte dig, modstå eller på anden måde hindre det kreative og transformerende arbejde.

39:2.12 (431.1) Når du er serafomsluttet, falder du i søvn i et bestemt tidsrum og vågner op på det planlagte øjeblik. Længden af en rejse, når man er i transitsøvn, er uvæsentlig. Du er ikke direkte bevidst om tidens gang. Det er, som om du lagde dig til at sove på et transportmiddel i én by, og efter at have hvilet i fredelig søvn hele natten vågnede i en anden og fjern metropol. Du rejste, mens du slumrede. Og sådan flyver du gennem rummet, serafomsluttet, mens du hviler—sover. Transitsøvnen fremkaldes af forbindelsen mellem Retterne og serafrtransportørerne.

39:2.13 (431.2) Englene kan ikke transportere forbrændingslegemer—kød og blod—sådan som du nu er, men de kan transportere alle andre, fra de laveste morontia- til de højere åndeformer. De fungerer ikke i tilfælde af naturlig død. Når du afslutter dit jordiske livsforløb forbliver din krop på denne planet. Din Tankeretter fortsætter til Faderens skød, og disse engle er ikke direkte involveret i din efterfølgende nye personlighedssammensætning i mansoniaverden for identifikation. Der er din nye krop en morontiaform, en som kan serafomsluttes. Du “sår en dødelig krop” i graven; og “høster en morontiaskikkelse” i mansoniaverdenerne.

39:2.14 (431.3) 6. *Registratorerne*. Disse personligheder beskæftiger sig især med modtagelse, arkivering og videre forsendelse af optegnelser fra Salvington og dets tilknyttede verdener. De fungerer også som særlige registratorer for hjemmehørende grupper af superuniverset og højere personligheder og som sekretærer Salvingtons domstole og deres herskerne deraf.

39:2.15 (431.4) *Informationsudsenderne*—modtagere og afsendere—er en specialiseret underafdeling til de serafiske registratorer, der beskæftiger sig med afsendelse af information og udbredelse af væsentlig oplysninger. Deres arbejde er af høj kvalitet, værende så multikredsløbs tilkoblet, at 144.000 meddelelser samtidig kan krydse de samme energilinjer. De tilpasser de højere ideografiske teknikker hos de superafiske ledende registratorer og opretholder med disse fælles symboler gensidig kontakt med både

informationskoordinatorerne for tredje gradens supernafer og med de glorificerede informationskoordinatorer fra Fuldendelsens Serafiske Korps.

39:2.16 (431.5) Serafiske registratorer af den overordnede orden har således en tæt forbindelse med deres egen ordens informationskorps og med alle underordnede registratorer, mens informationsudsenderne sætter dem i stand til at opretholde en konstant kommunikation med de højere registratorer i superuniverset og gennem denne kanal med registratorerne i Havona og kundskabens vogtere i Paradis. Mange af den overordnede orden af registratorer er serafer, der er steget op fra lignende opgaver i lavere dele af universet.

39:2.17 (431.6) 7. *Reserverne.* Omfattende reserver af alle typer af overordnede serafer findes på Salvington, og de er øjeblikkeligt tilgængelige for udsendelse til de mest afsides liggende verdener i Nebadon på rekvisition fra tildelingslederne eller efter anmodning fra univers administratorer. Reserverne af overordnede serafer står endda til tjeneste for budbringerhjælperne på begæring af lederen for de Strålende Aftenstjerner, som er betroet opbevaringen og afsendelsen af alle personlige meddelelser. Et lokalunivers er fuldt forsynet med passende midler til interkommunikation, men der er altid en rest af beskeder, som kræver afsendelse af personlige budbringere.

39:2.18 (432.1) De grundlæggende reserver for hele lokaluniverset er holdt på de serafiske verdener i Salvington. Dette korps omfatter alle typer af alle grupper af engle.

3. Tilsynsførende serafer

39:3.1 (432.2) Denne alsidige orden af universets engle er udelukkende sat til at tjene konstellationerne. Disse dygtige tjenere har deres hovedkvarter i konstellationshovedstæderne, men fungerer i hele Nebadon i deres tildelte rigers interesse.

39:3.2 (432.3) 1. *Overvågende assistenter*. Den første orden af overvågende serafer er tildelt Konstellationsfædrenes kollektive arbejde, og de er de altid effektive hjælpere for de Allers højeste. Disse serafer beskæftiger sig primært med foreningen og stabiliseringen af en hel konstellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Lovens Forudsigere*. Det intellektuelle grundlag for retfærdighed er loven, og i et lokalunivers stammer loven fra konstellationernes lovgivende forsamlinger. Disse rådgivende organer kodificerer og bekendtgør formelt de grundlæggende love i Nebadon, love designet til at give den størst mulige koordinering af en hel konstellation i overensstemmelse med den fastlagte politik om ikke-krænkelser af personlige skabningers moralske frie vilje. Det er den anden orden af tilsynsførende seraferes pligt at forelægge konstellationens lovgivere en prognose for, hvordan enhver foreslået

lov vil påvirke livet for skabninger med fri vilje. Denne tjeneste er de velkvalificerede til at udføre i kraft af lang erfaring i de lokale systemer og på de beboede verdener. Disse serafer søger ingen særlige tjenester for den ene eller den anden gruppe, men de møder op foran de himmelske lovgivere for at tale for dem, der ikke kan være til stede og tale for sig selv. Selv det dødelige menneske kan bidrage til udviklingen af universets love, for netop disse serafer portrætterer trofast og fuldt ud, ikke nødvendigvis menneskets flygtige og bevidste ønsker, men snarere det indre menneskes sande længsler, den udviklende morontiasjæl hos den materielle dødelige i rummets verdener.

39:3.4 (432.5)

3. *Sociale arkitekter*. Fra de individuelle planeter op gennem morontia-uddannelsesverdenene arbejder disse serafer for at forbedre alle oprigtige sociale kontakter og fremme den sociale udvikling af universets skabninger. Disse er englene, der søger at fjerne forbindelserne mellem intelligente væsener af al kunstighed, mens de bestræber sig på at lette sammenkædningen af viljeskabninger på grundlag af ægte selvforståelse og ægte gensidig påskønnelse.

39:3.5 (432.6)

Sociale arkitekter gør alt, hvad der står i deres magt, for at samle egnede individer, så de kan udgøre effektive og behagelige arbejdsgrupper på jorden; og nogle gange har sådanne grupper fundet sammen igen i mansoniaverdenerne for at fortsætte deres frugtbare tjeneste. Men ikke altid når disse serafer deres mål; ikke altid er de i stand til at samle dem, der ville udgøre den mest ideelle gruppe til at opnå et givet formål eller udføre en bestemt opgave;

under disse forhold må de udnytte det bedste af det tilgængelige materiale.

39:3.6 (432.7) Disse engle fortsætter deres tjeneste i mansonia- og de højere morontiaverdener. De beskæftiger sig med ethvert foretagende, der har at gøre med fremskridt i morontiaverdenerne, og som vedrører tre eller flere personer. To væsener anses for at operere på parrings-, komplementær- eller partnerskabsbasis, men når tre eller flere grupperes til tjeneste, udgør de et socialt problem og falder derfor ind under de sociale arkitekters arbejdsområde. Disse effektive serafer er organiseret i halvfjerds divisioner på Edentia, og disse divisioner tjener de halvfjerds morontia fremskridtsverdener, der omkranser hovedkvarterets sfære.

39:3.7 (433.1) 4. *Etiske sensibiliserer*. Det er disse seraferes mission at fostre og fremme væksten i skabningernes påskønnelse af moralen i mellem menneskelige forhold, for deri ligger kimen til og hemmeligheden bag den fortsatte og målrettede vækst i samfund og regeringer, menneskelige eller overmenneskelige. Disse forstærkere af etisk påskønnelse fungerer hvor som helst og overalt, hvor de kan være til nytte, som frivillige rådgivere til planetherskerne og som udvekslingslærere i systemets uddannelsesverdener. Duvil dog ikke komme under deres fulde vejledning, før du når broderskabsskolerne på Edentia, hvor de vil fremskynde din påskønnelse af netop de sandheder om broderskab, som du allerede på det tidspunkt så inderligt vil udforske gennem den faktiske oplevelse af at leve med

univitatierne i Edentias sociale laboratorier, de halvfjerds satellitter til Norlatiadeks hovedstad.

39:3.8 (433.2) 5. *Transportørerne*. Den femte gruppe af vejledende serafer fungerer som personlighedstransportører, der transporterer væsener til og fra konstellationernes hovedkvarter. Sådanne transportserafer er, mens de er på flugt fra en sfære til en anden, fuldt ud bevidste om deres hastighed, retning og astronomiske opholdssted. De krydser ikke rummet, som et livløst projektil ville. De kan passere i nærheden af hinanden under rumflyvning uden den mindste fare for kollision. De er fuldt ud i stand til at variere progressionshastigheden og til at ændre flyveretningen, selv til at ændre bestemmelsessted, hvis deres instruktør skulle give dem besked på det ved ethvert given rumkryds i universets intelligenskredsløb.

39:3.9 (433.3) Disse transitpersonligheder er så organiserede, at de samtidig kan udnytte alle tre af de universelle distribuerede energilinjer, der hver har en klar rumhastighed på 299.725 kilometer per sekund. Disse transportører er således i stand til at overlejlre energi hastighed til styrkehastighed, indtil de opnår en gennemsnitshastighed på deres lange rejse, der varierer fra 893.000 til næsten 899.400 af jeres kilometer per sekund af jeres tid. Hastigheden påvirkes af massen og nærheden af tilstødende stof og af styrken og retningen af de nærtliggende hovedkredsløb for universets kraft. Der er talrige typer af væsener, der ligner seraferne, som kan rejse gennem rummet og som er i stand til at krydse

rummet, og som også er i stand til at transportere andre væsener, som er blevet ordentligt forberedt.

39:3.10 (433.4) 6. *Registratorerne*. Den sjette orden af tilsynsførende serafer fungerer som særlige registratorer af konstellationsanliggender. Et stort og effektivt korps fungerer på Edentia, hovedkvarteret i konstellationen Norlatiadek, som dit system og jeres planet tilhører.

39:3.11 (433.5) 7. *Reserverne*. Generelle reserver af tilsynsførende serafer er henlagt til konstellationernes hovedkvarter. Disse englereservister er på ingen måde inaktive; mange tjener som budbringerhjælpere til konstellationens herskere; andre er knyttet til Salvington-reserverne af utildelte Vorondadeks; atter andre kan være knyttet til Vorondadek-sønner på særlige opgaver, såsom Vorondadek-observatøren, og nogle gange den højeste regent, på Urantia.

4. Forvaltningsseraferne

39:4.1 (434.1) Den fjerde orden af serafer er tildelt de administrative opgaver i de lokale systemer. De er hjemmehørende i systemhovedstæderne, men er udstationeret i stort antal på mansonia- og morontiasfærene og på de beboede verdener. Serafer af fjerde orden er af natur udstyret med usædvanlige administrative evner. De er dygtige assistenter for lederne af de lavere afdelinger af

en Skabersøns universregering og er hovedsageligt beskæftiget med anliggender i lokalsystemerne og deres komponentverdener. De er organiseret til tjeneste som følger:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative assistenter*. Disse dygtige serafer er nærmeste assistenter for en Systemsuveræn, en første gradens Lanonandeksøn. De er uvurderlige hjælpere i udførelsen af de indviklede detaljer i det udøvende arbejde i systemhovedkvarteret. De tjener også som personlige repræsentanter for systemherskerne og rejser frem og tilbage i stort antal til de forskellige overgangsverdener og de beboede planeter, og udfører mange opgaver for systemets velfærd og i dets beboede verdeners fysiske og biologiske interesser.

39:4.3 (434.3) Disse samme serafiske administratorer er også knyttet til regeringerne af verdens herskere, Planetprinserne. Størstedelen af planeterne i et givet univers er under en anden gradens Lanonandeksøns jurisdiktion, men i visse verdener, såsom Urantia, har der været en svigt i den guddommelige plan. I tilfælde af en planetarisk prins falder fra, bliver disse serafer knyttet til de Melkisedekske forvaltere og deres efterfølgere til den planetariske autoritet. Den nuværende tjenestegørende hersker på Urantia assisteres af et korps på tusinde af denne alsidige seraforde.

39:4.4 (434.4) 2. *Retfærdighedsvejledere*. Det er de engle, der præsenterer et resumé af beviser vedrørende menneskers og engles evige velfærd, når sådanne sager kommer op til dom i et system eller

en planets domstole. De forbereder erklæringerne til alle indledende høringer, der involverer dødeliges overlevelse, erklæringer, der efterfølgende bringes sammen med optegnelserne om sådanne sager til de højere tribunaler i universet og superuniverset. Forsvaret af alle sager angående tvivlsom overlevelse er forberedt af disse serafer, som har en fuldkommen forståelse af alle detaljerne i hvert eneste punkt i anklageskriftet fra administratorerne af universets retfærdighed.

39:4.5 (434.5) Det er ikke disse engles mission at forkaste eller forsinke retfærdigheden, men snarere at garantere, at ufejlbarlig retfærdighed udmåles med generøs barmhjertighed i retfærdighed over for alle skabninger. Disse serafer fungerer ofte i de lokale verdener og ofte træder frem foran forligskommissionernes dommertrioer—domstolene for mindre misforståelser. Mange, der engang tjente som retfærdighedsvejledere i de lavere riger, fremtræder senere som Barmhjertighedens Stemmer i de højere sfærer og i Salvington.

39:4.6 (434.6) I Lucifers oprør i Satania gik meget få af retfærdighedsvejlederne tabt, men mere end en fjerdedel af de andre forvaltningsserafer og de lavere ordener af serafiske tjenere blev vildledt og bedraget af uhæmmede personlige friheds sofisterier.

39:4.7 (434.7) *3. Fortolkerne af kosmisk borgerskab.* Når opstigende dødelige har afsluttet mansoniaverdenens uddannelse, den første lærlingetid i universets karriere, får de lov til at nyde den forbigående tilfredsstillelse af relativ modenhed—borgerskab i systemets hovedstad. Mens opnåelsen af hvert opstigningsmål er en

faktuel præstation, er sådanne mål i det lange løb kun milepæle på den lange opstigende vej til Paradiset. Men hvor relative sådanne succeser end måtte være, bliver ingen evolutionær skabning nogensinde nægtet den fulde om end forbigående tilfredsstillelse ved at nå et mål. Indimellem forekommer der en pause i opstigningen til Paradis, et kort pusterum, under hvilken universets horisonter står stille, skabningens status er stationær og personligheden smager sødmen ved målopfyldelse.

39:4.8 (435.1) Den første af sådanne perioder i en dødelig opstigers karriere indtræffer på hovedstaden i et lokalsystem. Under denne pause vil du, som borger i Jerusem, forsøge at udtrykke de ting i skabningens liv, som du har tilegnet dig i løbet af de otte foregående livserfaringer—som omfatter Urantia og de syv mansoniverdener.

39:4.9 (435.2) De serafiske fortolkere af kosmisk borgerskab vejleder de nye borgere i systemhovedstæderne og fremskynder deres påskønnelse af det ansvar, som universets regering har. Disse serafer er også tæt forbundet med de Materielle Sønner i systemadministrationen, mens de skildrer det kosmiske borgerskabs ansvar og moral for de materielle dødelige på de beboede verdener.

39:4.10 (435.3) 4. *Moralens stimulatorer.* På mansoniverdenerne begynder du at lære selvstyre til gavn for alle involverede. Dit sind lærer samarbejde, lærer at planlægge med andre og klogere væsener. På systemhovedkvarteret vil de serafiske lærere yderligere fremskynde din påskønnelse af kosmisk moral—af samspillet mellem frihed og loyalitet.

39:4.11 (435.4) Hvad er loyalitet? Det er frugten af en intelligent påskønnelse af universets broderskab; man kan ikke tage så meget og ikke give noget. Når du stiger op ad personlighedsskalaen, lærer du først at være loyal, siden at elske, så at være som en søn eller datter, og så kan du være fri, men ikke førend du er en finalit, ikke før du har opnået fuldkommen loyalitet, kan du selvvirkeliggøre frihedens endelighed.

39:4.12 (435.5) Disse serafer underviser i tålmodighedens frugtbarhed: At stagnation er den sikre død, men at for hurtig vækst er lige så selvmorderisk; at som en vanddråbe, der falder fra et højere niveau til et lavere og strømmer fremad, hele tiden passerer nedad gennem en række af små fald, på samme måde sker fremgangen vedvarende opad i morontia- og åndeverdenerne—og akkurat lige så langsomt og med lige så gradvise niveauer.

39:4.13 (435.6) For de beboede verdener illustrerer moralens stimulatorer de dødeliges liv som en ubrudt kæde af mange led. Jeres korte ophold på Urantia, på de dødeliges barndomssfære, er kun en enkelt led, det første i den lange kæde, der skal strække sig på tværs af universer og gennem evige tidsaldre. Det er ikke så meget et spørgsmål om hvad du lære under dette dit første liv; det er oplevelsen af at leve dette liv, som er vigtig. Selv *arbejdet* i denne verden, uanset hvor vigtigt det end er, er ikke nær så vigtigt som *måden* hvorpå du udfører dette arbejde. Det er ingen materiel belønning for at leve retskaffent, men der er en dyb tilfredsstillelse—bevidstheden om at have opnået noget—og dette overgår enhver tænkelig materiel belønning.

39:4.14 (435.7)

Nøglerne til himmeriget er oprigtighed, mere oprigtighed og endnu mere oprigtighed. Alle mennesker har disse nøgler. Menneskene bruger dem—avancerer i åndelig status—ved beslutninger, ved flere beslutninger og ved flere beslutninger. Det højeste moralske valg er valget af den højste mulige værdi, og det er altid—i enhver sfære, i dem alle—at vælge at gøre Guds vilje. Hvis mennesket vælger det således, *er det* stort, selv om det er den mest ydmyge borger i Jerusem eller endda den mindste af de dødelige på Urantia.

39:4.15 (436.1)

5. *Transportørerne.* Dette er transportseraferne, der fungerer i de lokale systemer. I Satania, jeres system, transporterer de passagerer frem og tilbage fra Jerusem og fungerer ellers som interplanetariske transportører. Der går sjældent en dag, hvor en transportseraf fra Satania ikke deponerer en studerende besøgende eller en anden rejsende af åndelig eller halvåndelig natur på Urantias kyster. Disse selvsamme rumkrydsere vil på et tidspunkt transportere jer til og fra de forskellige verdener i systemets hovedkvartersgruppe, og når I har afsluttet Jerusem-opgaven, vil de transportere jer videre til Edentia. Men de vil under ingen omstændigheder transportere dig tilbage til den verden, hvor du stammer fra. En dødelig vender aldrig tilbage til sin fødeplanet i løbet af sin timelige eksistens, og hvis han skulle vende tilbage i løbet af en efterfølgende dispensation, ville han blive eskorteret af en transportseraf fra universets hovedkvartersgruppe.

39:4.16 (436.2) 6. *Registratorerne*. Disse serafer opbevarer de trefoldige optegnelser i de lokale systemer. Registertemplet på en systemhovedstad er en unik struktur; en tredjedel er materiel konstrueret af lysende metaller og krystaller; en tredjedel er morontiel, fremstillet af en forbindelse mellem åndelig og materiel energi, men usynlig for de dødelige; og en tredjedel er åndelig. Registratorerne i denne orden præsiderer over og opretholder dette trefoldige registersystem. Opstigende dødelige i begyndelsen konsultere de materielle arkiver, de Materielle Sønner og højere overgangsvæsener konsulterer arkiverne i moroniasalene, mens serafer og rigets højere åndepersonligheder gennemgår åndesektionens registre.

39:4.17 (436.3) 7. *Reserverne*. Reservekorpset af administratorserafer på Jerusem bruger en stor del af deres ventetid på at besøge, som åndelige ledsagere, med de nyankomne opstigende dødelige fra systemets forskellige verdener—de akkrediterede kandidater fra mansoniverdenerne. En af glæderne ved jeres ophold under fritiden i Jerusem vil være at tale og omgås med disse meget berejste og i mangt og meget erfarne serafer fra det ventende reservekorps.

39:4.18 (436.4) Det er netop sådanne venskabelige relationer som disse, der gør en systemhovedstad så vellidt for de opstigende dødelige. På Jerusem ser du den første sammenblanding af Materielle Sønner, engle og opstigende pilgrimme. Her omgås væsener, der er helt åndelige og halvåndelige, med individer, der lige er kommet ud af den materielle eksistens. De dødelige former er her så modificerede,

og menneskers lysreaktionsevne er så udvidede, at alle kan have glæde af gensidig anerkendelse og sympatisk personlighedsforståelse.

5. Planetariske hjælpere

39:5.1 (436.5) Disse serafer opretholder hovedkvarterer i systemhovedstæderne, og selvom de er tæt forbundet med de herboende adamiske borgere, er de primært tildelt tjeneste hos de planetariske Adamer, de biologiske eller fysiske opløftere af de materielle racer i de evolutionære verdener. Englenes tjenende arbejde bliver af stigende interesse, når det nærmer sig de beboede verdener, med de faktiske problemer, som tidens mænd og kvinder står over for, når de forbereder sig på forsøget på at nå evighedens mål.

39:5.2 (437.1) De fleste af de planetariske hjælpere blev forflyttet fra Urantia da det adamiske regime kollapsede, og det serafiske tilsyn med jeres verden blev i højere grad overladt til administratorerne, overgangsministrene og skæbnebeskytterne. Men disse serafiske hjælpere fra jeres forsømmelige Materielle Sønner tjener stadig Urantia i følgende grupper:

39:5.3 (437.2) 1. *Havens stemmer*. Når det planetariske forløb af menneskelig evolution er ved at nå sit højeste biologiske niveau ankommer der altid Materielle Sønner og Døtre, Adam og Eva, for at

højne menneskeracernes videre udvikling med et faktisk bidrag af deres overordnede livsplasma. Det planetariske hovedkvarter for en sådan Adam og Eva benævnes sædvanligvis Edens Have, og deres personlige serafer er ofte kendt som "havens stemmer". Disse serafer er til uvurderlig hjælp for de planetariske Adamer i alle deres projekter for den fysiske og intellektuelle videreudvikling af de evolutionære racer. Efter den adamiske forsømmelse på Urantia blev nogle af disse serafer efterladt på planeten og blev tildelt Adams efterfølgere i myndighed.

39:5.4 (437.3) 2. *Broderskabets ånder*. Det burde være indlysende, at når en Adam og Eva ankommer til en evolutionær verden, er opgaven med at opnå racemæssig harmoni og social samarbejde mellem dens forskellige racer en af betydelige proportioner. Det er sjældent, at disse racer med forskellige farver og varierede naturer tager venligt imod planen om menneskeligt broderskab. Disse primitive mennesker kommer kun til at indse visdommen i fredelig indbyrdes forening som et resultat af moden menneskelig erfaring og gennem den trofaste tjeneste fra broderskabets serafiske ånder. Uden disse serafers arbejde ville de Materielle Sønners anstrengelser på at harmonisere og fremme racerne i en udviklende verden blive stærkt forsinket. Og hvis jeres Adam havde holdt sig til den oprindelige plan for Urantias udvikling, ville disse broderskabets ånder på nuværende tidspunkt have frembragt utrolige forandringer i den menneskelige race. I betragtning af den adamiske misligholdelse er det virkelig bemærkelsesværdigt, at disse serafiske

ordener har været i stand til at fremelske og bringe til virkelighed lige så meget af broderskabet, som i nu har på Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *Fredens sjæle*. De første årtusinder af det evolutionære menneskes opadgående stræben er præget af megen kamp. Fred er ikke den naturlige tilstand i de materielle riger. Verdenerne opnår først “fred på jorden og god vilje mellem mennesker” gennem de serafiske fredssjæles tjeneste. Selvom disse engle stort set blev forpurret i deres tidlige indsats på Urantia, blev Vevona, chef for fredens sjæle på Adams tid, efterladt på Urantia og er nu knyttet til staben hos den herboende generalguvernør. Og det var denne samme Vevona, der, da Mikael blev født forkyndte til verdener som leder af englehæren: “Ære være Gud i Havona og på jorden fred og god vilje blandt mennesker.”

39:5.6 (437.5) I de mere avancerede epoker af planetarisk evolution medvirkende disse serafer til at erstatte forsoningsidéen med konceptet om guddommelig afstemning som en filosofi for dødelig overlevelse.

39:5.7 (437.6) 4. *Tillidens ånder*. Mistænksomhed er den iboende reaktion hos primitive mennesker; overlevelseskampene i de tidligere tidsaldre skaber ikke naturligt tillid. Tillid er en ny menneskelig erhvervelse fremkaldt af tjenesten af disse planetariske serafer fra det adamiske regime. Det er deres mission at indgyde tillid i de udviklende menneskers sind. Guderne er meget tillidsfulde;

den Universelle Fader er villig til frit at stole på sig selv—Retteren—til menneskets varetægt.

39:5.8 (438.1) Hele denne gruppe af serafer blev overført til det nye regime efter det adamiske svigt, og de har lige siden fortsat deres arbejde på Urantia. Og de har ikke været helt forgæves, eftersom der nu er ved at udvikle sig en civilisation, som i høj grad legemliggør deres idealer om tillid og fortrolighed.

39:5.9 (438.2) I de mere avancerede planetariske tidsaldre forbedrer disse serafer mennesket værdsættelse af sandheden om, at usikkerhed er hemmeligheden med en tilfreds kontinuitet. De hjælper de dødelige filosoffer til at indse, at når uvidenhed er afgørende for fremgang, ville det være en kolossal bommert for skabningen at kende fremtiden. De øger menneskets smag for usikkerhedens sødme, for romantikken og charme i den ubestemte og ukendte fremtid.

39:5.10 (438.3) 5. *Transportørerne.* De planetariske transportører betjener de individuelle verdener. De fleste af de serafindhyllede væsener, der føres til denne planet, er i transit; de gør blot ophold; de er i deres egne særlige serafiske transportørers varetægt; men der er et stort antal af sådanne serafer stationeret på Urantia. Det er de transportpersonligheder, der opererer fra de lokale planeter, som fra Urantia til Jerusem.

39:5.11 (438.4) Din konventionelle ide om engle er opstået på følgende måde: I øjeblikke lige før den fysiske død opstår der nogle gange et

reflekterende fænomen i det menneskelige sind, og denne dæmpende bevidsthed synes at visualisere noget af den ledsagende engels form, og dette bliver straks oversat til den sædvanlige opfattelse af engle i individets sind.

39:5.12 (438.5) Den fejlagtige ide om, at engle har vinger, skyldes ikke kun gamle forestillinger om, at de måtte have vinger for at kunne flyve gennem luften. Mennesker har nogle gange fået lov til at iagttage serafer, der blev forberedt til transporttjeneste, og traditionerne fra disse oplevelser har i høj grad været bestemmende for opfattelsen om engle på Urantia. Når man observerer en transportseraf, der gøres klar til at modtage en passager til interplanetarisk transit, kan man se, hvad der tilsyneladende er dobbelte sæt vinger, der strækker sig fra hovedet til englens fod. I virkeligheden er disse vinger energiisolatorer—friktionsskjolde.

39:5.13 (438.6) Når himmelske væsener skal serafindhylles for overførsel fra en verden til en anden, bringes de til sfærens hovedkvarter og, efter behørig registrering, optages i transitsøvnen. I mellemtiden bevæger transportserafen sig ind i en vandret position umiddelbart over universets energi pol på planeten. Mens energiskjoldene er helt åben placeres den sovende personlighed med dygtighed af de tjenestegørende serafassistenter direkte oven på transportenglen. Derefter lukkes og justeres både det øverste og det nederst par af skjolde omhyggeligt.

39:5.14 (438.7) Og nu, under indflydelse af transformatorerne og transmitterne begynder en mærkelig metamorfose, mens seraferne gøres klar til at svinge ind i universets kredsløb energistrømme.

Udadtil bliver seraferne spidse i begge ekstremiteter og bliver så indhyllet i et sært lys af ravfarvet nuance, at det meget snart er umuligt at skelne den serafindhyllede personlighed. Når alt er klar til afgang, foretager transportchefen den korrekte inspektion af livets vogn, udfører rutinetestene for at fastslå, om englen er korrekt eller ej indkapslet, og meddeler derefter, at den rejsende er korrekt serafindhyllet, at energierne er justeret, at englen er isoleret, og at alt er klar til det afgående blink. De mekaniske kontrollører, to af dem, indtager derefter deres positioner. På dette tidspunkt er transportserafen blevet et næsten gennemsigtigt, vibrerende og torpedoformet omrids af glinsende lysstyrke. Nu tilkalder rigets transportafsender hjælpebatterierne til de levende energisendere, sædvanligvis tusind i antal; da han bekendtgør transportens destination, rækker han ud og rører ved det nære punkt på serafiske vogn, som skyder fremad med lynlignende hastighed og efterlader et spor af himmelsk lysstyrke så langt som den planetariske atmosfære strækker sig. På mindre end ti minutter er dette forunderlige syn forsvundet selv fra serafernes forstærket syn.

39:5.15 (439.1) Mens planetariske rumrapporter modtages ved middagstid på dagen ved meridianen for det angivne åndelige hovedkvarter, så afsendes transportørerne fra denne selv samme sted ved midnat. Det er det mest gunstige tidspunkt for afgang og standardtiden, når intet andet er angivet.

39:5.16 (439.2) 6. *Registratorerne*. Disse er vogterne af planetens betydningsfulde anliggender, da den fungerer som en del af systemet og som den er relateret til og involveret i universets regering. De fungerer i registreringen af planetariske anliggender, men beskæftigere sig ikke med individuelle liv og eksistens.

39:5.17 (439.3) 7. *Reserverne*. De planetariske serafers reserverkorps i Satania opretholdes på Jerusem i tæt forbindelse med de Materielle Sønners reserver. Disse rigelige reserver sørger til fulde for alle faser af denne serafiske ordens mangfoldige aktiviteter. Disse engle er også personlige budskabsbærere i de lokale systemer. De tjener overgangsdødelige, engle og Materielle Sønner såvel som andre, der er hjemmehørende i systemhovedkvarteret. Mens Urantia på nuværende tidspunkt er uden for Satantias og Norlatiadeks åndelige kredsløb, er i ellers i intim kontakt med interplanetariske anliggender, for disse budbringere fra Jerusem kommer ofte til denne verden som til alle de øvrige sfærer i systemet.

6. Overgangs ministrene

39:6.1 (439.4) Som deres navn antyder, tjener seraferne af overgangstjeneste overalt, hvor de kan bidrage til skabningens overgang fra den materielle til den åndelige tilstand. Disse engle tjener fra de beboede verdener til systemhovedstæderne, men dem i Satania retter i øjeblikket deres største indsats mod uddannelsen af

de overlevende dødelige på de syv mansoniverdener. Denne tjeneste er diversificeret i overensstemmelse med de følgende syv tildelingsordrer:

- 39:6.2 (439.5) 1. Serafevangelister.
- 39:6.3 (439.6) 2. Racefortolkere.
- 39:6.4 (439.7) 3. Sindsplanlæggere.
- 39:6.5 (439.8) 4. Morontiarådgivere.
- 39:6.6 (439.9) 5. Teknikere.
- 39:6.7 (439.10) 6. Registratorlærere.
- 39:6.8 (439.11) 7. Tjenende reserver.

39:6.9 (439.12) I vil lære mere om disse serafiske tjenere for overgangsopstigende i forbindelse med beretningerne om mansoniverdenerne og morontialivet.

7. Fremtidens serafer

39:7.1 (440.1) Disse engle tjener ikke i større udstrækning andre steder end i de ældre riger og på de mere avancerede planeter i Nebadon. Et stort antal af dem holdes i reserve på serafverdenserne nær Salvington, hvor de er involveret i projekter som vedkommer den en gang gryende tidsalder af lys og liv i Nebadon. Disse serafer fungerer i forbindelse med de opstigende dødeliges karriere, men betjener næsten udelukkende de dødelige, der overlever ved hjælp af en af de modificerede opstigningsordener.

39:7.2 (440.2) Eftersom at disse engle ikke direkte er beskæftiget med hverken Urantia eller urantianer, anser vi det bedst at tilbageholde beskrivelsen af deres fascinerende aktiviteter.

8. Serafernes skæbne

39:8.1 (440.3) Seraferne har deres oprindelse i de lokale universer, og i netop disse områder, hvor de er født, opnår nogle deres skæbne som tjenere. Med hjælp og råd fra de ældre ærkeengle kan en del serafer blive ophøjet til de ædle opgaver hos en Strålende Aftenstjerne, mens andre kan opnå status og tjeneste som Aftenstjernernes uåbenbarede koordinater. Endnu andre eventyr står det frit for dem at forsøge at opnå indenfor lokaluniversets skæbner, men Serafington forbliver altid det evige mål for alle engle. Serafington er englenes tærskel til Paradis og Guddoms opnåelse, overgangssfæren fra tidens tjeneste til evighedens høje tjeneste.

39:8.2 (440.4) Seraferne kan opnå Paradiset på snesevis—hundredvis—af forskellige måder, men de vigtigste således som de er beskrevet i disse beretninger er følgende:

39:8.3 (440.5) 1. At få adgang til Paradisets serafiske beboelse som følge af en personlig egenskab, ved at opnå perfektion i specialiseret tjeneste som himmelsk håndværker, en teknisk rådgiver eller en himmelsk registrator. At blive en paradisledsager og efter således at

have nået centrum for alle ting, måske derefter at blive en evig tjener og rådgiver for serafiske ordener og andre.

39:8.4 (440.6) 2. At blive kaldt til Serafington. Under visse omstændigheder bliver serafer forordnet til ophøjelse, under andre omstændigheder opnår engle nogle gange Paradis på meget kortere tid end dødelige. Men uanset hvor velegnede et serafisk par måtte være, kan de ikke på eget initiativ afrejse til Serafington eller andetsteds. Kun vellykkede skæbnebeskyttere kan være sikre på at komme til Paradis ad en progressiv vej med evolutionær opstigning. Alle andre må tålmodigt afvente ankomsten af paradisdudbringerne fra tredje gradens supernafer, som kommer med indkaldelsen, der befaler dem at dukke op i det høje.

39:8.5 (440.7) 3. At nå Paradiset ved hjælp af den evolutionære teknik for dødelige. Serafernes højeste valg i tidens karriere er posten som skytsengel, for at de kan opnå finalitetens karriere og blive kvalificeret til at blive overdraget til serafernes evige sfærer. Sådanne personlige vejledere for tidens børn kaldes skæbnebeskyttere, hvilket betyder, at de vogter over dødelige skabninger på den guddommelige skæbnens vej og ved at gøre dette, afgør de deres egen høje skæbne.

39:8.6 (440.8) Skæbnebeskytterne hentes fra rækkerne af de mere erfarne englepersonligheder fra alle serafernes ordener, som har kvalificeret sig til denne tjeneste. Alle overlevende dødelige med Retter fusions skæbne tildeles midlertidig beskyttere og disse ledsagere kan blive permanent tilknyttet, når de overlevende dødelige opnår den nødvendige intellektuelle og åndelige udvikling.

Før de dødelige opstigende forlader mansoniaverdenerne har de alle permanente serafiske ledsagere. Denne gruppe af tjenende ånder beskrives i forbindelse med beretningerne om Urantia.

39:8.7 (441.1) Det er ikke muligt for engle at opnå Gud fra det menneskelige oprindelsesniveau, fordi de er skabt "lidt højere end jer"; men det er blevet klogt arrangeret, at selvom de umuligt kan starte fra bunden, det åndelige lavland for de dødeliges eksistens, kan de stige ned til dem, der starter fra bunden og lede disse skabninger, skridt for skridt, verden for verden, til Havonas porte. Når dødelige opstigende forlader Uversa for at begynde på kredsløbene i Havona, vil disse tilknyttede beskyttere, efter livet i kødet, midlertidig tage afsked med deres pilgrimspartnere mens de rejser til Serafington, storuniversets engle- bestemmelsessted. Her vil disse beskyttere forsøge, og uden tvivl opnå, de syv cirkler af serafisk lys.

39:8.8 (441.2) Mange, men ikke alle, af de serafer som er udpeget som skæbnebeskyttere under det materielle liv, ledsager deres jordiske partner gennem Havona kredsene, og visse andre serafer passerer gennem centraluniversets kredsløb på en måde, der er helt forskellig fra de dødeliges opstigning. Men uanset opstigningsvejen krydser alle evolutionære serafer Serafington, og hovedparten passerer gennem denne oplevelse i stedet for Havona kredsløbene.

39:8.9 (441.3) Serafington er englenes skæbnesfæren og deres opnåelse af denne verden er ganske forskellig fra de dødelige pilgrimmes oplevelser på Ascendington. Engle er ikke helt sikre på deres evige

fremtid, før de har opnået Serafington. Ingen engel, der har opnået Serafington er nogensinde kommet på afveje; synd vil aldrig finde genklang i hjertet hos en fuldkommen seraf.

39:8.10 (441.4) Kandidaterne fra Serafington tildeles forskelligt:

Skæbnebeskyttere med erfaring med Havona-cirklen går normalt ind i de Dødeliges Finalitkorps. Andre beskyttere, som har bestået deres Havona-adskillelsesprøver, genforener sig ofte med deres dødelige ledsagere i Paradiset, og en del bliver for evigt de dødelige finaliters medarbejdere, mens andre tilslutter sig til de forskellige ikke-dødelige finaliterkorps og mange bliver mønstret i Fuldendelsens Serafiske Korps.

9. Fuldendelsens serafiske korps

39:9.1 (441.5) Efter opnåelse af åndernes Fader og optagelse til fuldendelsens serafiske tjeneste, bliver engle nogle gange tildelt tjenesten for verdener, der er etableret i lys og liv. De opnår tilknytning til universernes høje treenigede væsener og til de ophøjede tjenester i Paradiset og Havona. Disse serafer fra lokaluniverserne har erfaringsmæssigt kompenseret for forskellen i guddommelighedspotentiale, der tidligere adskilte dem fra central- og superuniversernes tjenende ånder. Englene i Fuldendelsens Serafiske Korps tjener som medarbejdere til superuniversets sekonafer og som assistenter til de høje Paradis-Havona-ordener af supernaferne. For sådanne engle er tidens karriere afsluttet; fra nu af

og for evigt er de Guds tjenere, guddommelige personligheders ledsagere og ligestillet med finaliterne i Paradiset.

39:9.2 (441.6) Et stort antal af fuldendelsesseraferne vender tilbage til deres oprindelige universer, for der at supplere tjenesten med guddommelig begavelse med tjenesten med erfaringsmæssig fuldkommenhed. Nebadon er, relativt set, et af de yngre universer og har derfor ikke så mange af disse tilbagevendende Serafington-kandidater, som man ville finde i et ældre rige; ikke desto mindre er vores lokalunivers tilstrækkeligt forsynet med Fuldendelsens serafer, for det er vigtigt, at de evolutionære riger fremviser tiltagende behov for deres tjenester når de nærmer sig lyset og livets status. Fuldendelsens serafer tjener nu mere omfattende med serafernes højeste ordener, men nogle tjener sammen med hver af de andre engleordener. Selv jeres verden nyder den omfattende tjeneste fra tolv specialiserede grupper fra Fuldendelsens Serafiske Korps; disse mesterserafer for planetarisk tilsyn ledsager hver nyudnævnt Planetprins til de beboede verdener.

39:9.3 (442.1) Mange fascinerende muligheder for tjeneste er åbne for Fuldendelsens serafer, men ligesom de alle under tiden før Paradiset længtes efter opgave som skæbnebeskyttere, så vil de i deres erfaring efter Paradiset helst tjene som overdragelsesassistenter til de inkarnerede Paradissønner. De er stadig yderst hengivne til den universelle plan for at starte de dødelige skabninger i de evolutionære verdener ud på den lange og lokkende rejse mod Paradis-målet om guddommelighed og evighed. Gennem hele det jordiske eventyr med at finde Gud og at opnå guddommelig

fuldkommenhed er disse åndelige tjenere for serafisk fuldendelse, sammen med tidens trofaste tjenende ånder, altid og for evigt dine sande venner og usvigelige hjælpere.

39:9.4 (442.2) [Præsenteret af en Melkisedek, der handler efter anmodning fra lederen af de serafiske herskare i Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 39](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 41](#) >>

Kapitel 40

Guds Opstigende Sønner

40:0.1 (443.1) SOM i mange af de andre større grupper af universets væsener er der blevet åbenbaret syv generelle klasser af Guds Opstigende Sønner:

- 40:0.2 (443.2) 1. Fader fusionerede dødelige.
- 40:0.3 (443.3) 2. Søn fusionerede dødelige.
- 40:0.4 (443.4) 3. Ånden fusionerede dødelige.
- 40:0.5 (443.5) 4. Evolutionære serafer.
- 40:0.6 (443.6) 5. Opstigende Materielle Sønner.
- 40:0.7 (443.7) 6. Overførte Mellemvæsener.
- 40:0.8 (443.8) 7. Personaliserede Rettere.

40:0.9 (443.9) Beretningen om disse væsener, fra de ydmyge dødelige af dyreoprindelse i de evolutionære verdener til den Universelle Faders Personaliserede Rettere, præsenterer en herlig fortælling om den uforbeholdne overdragelse af guddommelig kærlighed og

imødekommende nedstigning gennem alle tider og i alle universer af Paradisgudernes vidtstrakte skabelse.

40:0.10 (443.10) Disse præsentationer begyndte med en beskrivelse af guderne, og gruppe for gruppe er beretningen gået ned ad den universelle skala af levende væsener, indtil den har nået den laveste livsorden, der er udstyret med udødelighedens potentiale; og nu er jeg, som engang var en dødelig med oprindelse i en evolutionær verden i rummet—blevet udsendt fra Salvington—for at uddybe og fortsætte beretningen om gudernes evige formål med hensyn til de opstigende ordener af sønner, mere specielt med hensyn til de dødelige skabninger i tid og rum.

40:0.11 (443.11) Da størstedelen af denne beretning vil være viet til en diskussion af de tre grundlæggende ordener af opstigende dødelige, der først blive taget hensyn til de ikke-dødelige opstigende ordener af sønskab—serafisk, Adamisk, mellemvæser og Retterer.

1. Evolutionære seraffer

40:1.1 (443.12) Dødelige væsener med oprindelse i dyreriget er ikke de eneste væsener, der er privilegerede til at nyde sønskab; engleskarerne deler også den himmelske mulighed for at opnå Paradiset. Skytsserafer opnår gennem erfaring og tjeneste med tidens opstigende dødelige også status som opstigende sønskab. Sådanne engle opnår Paradiset gennem Serafington, og mange bliver endda mønstret i de Dødeliges Finalitetskorps.

40:1.2 (443.13) At stige til de himmelske højder af finaliter sønskab med Gud er en mesterlig bedrift for en engel, en præstation som langt overgår jeres opnåelse af evig overlevelse gennem den Evige Søns plan og den altid tilstedeværende hjælp fra den indre Retter; men skytsseraferne, og lejlighedsvis andre, udfører faktisk sådanne opstigninger.

2. Opstigende materielle sønner

40:2.1 (444.1) Guds Materielle Sønner er skabt i lokaluniverset sammen med Melkisedekerne og deres medarbejdere, som alle klassificeret som nedstigende Sønner. Og de planetariske Adam—de evolutionære verdener materielle Sønner og Døtre—er virkelig nedstigende Sønner, som kommer ned til de beboede verdener fra deres oprindelsessfærer, hovedstæderne i de lokale systemer.

40:2.2 (444.2) Når sådan en Adam og Eva har fuld succes med deres fælles planetariske mission som biologiske opløftere, deler de skæbnen med indbyggerne i deres verden. Når en sådan verden er etableret i de fremskredne stadier af lys og liv, får denne trofaste materielle søn og datter lov til at frasige sig alle planetariske administrative pligter, og efter således at være blevet befriet fra det nedadgående eventyr, får de lov til at registrere sig selv som fuldkomne materielle sønner på lokaluniversets optegnelser. Ligeledes, når planetarisk tildeling er længe forsinket, må de materielle sønner med stationær status—borgerne i de lokale

systemer—trække sig tilbage fra aktiviteterne i deres statussfærer og på samme måde registrere sig som fuldkomne materielle sønner. Efter disse formaliteter bliver sådanne befriede Adams og Evas akkrediteret som Guds opstigende Sønner og kan straks begynde den lange rejse til Havona og Paradiset, begyndende på det nøjagtige punkt af deres daværende nuværende status og åndelige opnåelse. Og de foretager denne rejse i selskab med de dødelige og andre opstigende Sønner, og fortsætter indtil de har fundet Gud og er optaget i de Dødeliges Finalitetskorps for evig tjeneste hos Paradisguddommene.

3. Overførte mellemvæsener

40:3.1 (444.3) Skønt de er berøvet de umiddelbare fordele ved de planetariske overdragelser fra de nedstigende Guds Sønner, og selvom deres opstigning til Paradiset længe er udskudt, bliver begge grupper af mellemvæsener ikke desto mindre løst fra planetarisk pligt kort efter, at en evolutionær planet har nået de mellemliggende epoker af lys og liv (hvis ikke før). Nogle gange oversættes størstedelen af dem sammen med deres menneskelige fætre på dagen for nedstigningen af lysets tempel og ophøjelsen af planetprinsen til den planetariske suveræns værdighed. Efter at være blevet fritaget for deres planetariske tjeneste, registreres begge ordener i lokaluniverset som opstigende Guds Sønner og begynder umiddelbart den lange Paradisopstigning ad de selvsamme ruter, der

er ordineret til udviklingen af de dødelige racer i de materielle verdener. Første gradens gruppe er bestemt til forskellige finaliterkorps, men anden graden eller de adamiske mellemvæsener alle bliver sendt til optagelse i de Dødeliges Finalitetskorps.

4. Personaliserede rettere

40:4.1 (444.4) Når tidens dødelige ikke opnår deres sjæles evige overlevelse i planetarisk forening med den Universelle Faders åndelige gaver, skyldes en sådan fiasko aldrig på nogen måde forsømmelse af pligt, tjeneste, service eller hengivenhed fra Retterens side. Ved den jordiske død vender sådanne tiloversblevne ledsagere tilbage til Divington, og efterfølgende kan de, efter den ikke-overlevendes dom, blive omfordelt til tidens og rummets verdener. Nogle gange, efter gentagne tjenester af denne art eller efter en usædvanlig oplevelse, såsom at fungere som den iboende Retter for en inkarneret Overdragelsessøn, bliver disse effektive Rettere personaliseret af den Universelle Fader.

40:4.2 (445.1) Personaliserede Rettere er væsener af en unik og uudgrundelig orden. Oprindeligt havde de en eksistentiel førpersonlig status, men de har fået erfaring ved at deltage i livet og karrieren for de ydmyge dødelige i de materielle verdener. Og eftersom den personlighed, der er skænket disse erfarne Tankerettere, har sin oprindelse og sit udspring i den Universelle Faders personlige og vedvarende tjeneste for overdragelser af

erfaringspersonlighed til hans skabning, klassificeres disse Personlige Rettere som Guds opstigende Sønner, den højeste af alle sådanne ordener af Sønner.

5. De dødelige i tid og rum

40:5.1 (445.2) Dødelige repræsenterer det sidste led i kæden af de væsener, der kaldes Guds sønner. Den Oprindelige og Evige Søns personlige berøring går videre ned gennem en række af aftagende guddommelige og stadig mere menneskelige personaliseringer, indtil der ankommer et væsen, der ligner jer selv, et væsen I kan se, høre og røre ved. Og så bliver du åndeligt bevidst om den store sandhed, som din tro kan gribe—sønskab med den evige Gud!

40:5.2 (445.3) På samme måde kommer den Oprindelige og Uendelige Ånd gennem en lang serie af formindsket guddommelige og stigende menneskelige ordener tættere og tættere på rigernes kæmpende skabninger og når grænsen for udtryk i englene—som du kun blev skabt lidt lavere end—som personligt beskytter og vejleder dig på livsrejse i den dødelige karriere i tiden.

40:5.3 (445.4) Gud Faderen vil ikke, kan ikke, således nedtrappe sig selv for at skabe en så nær personlig kontakt med det næsten ubegrænsede antal af opstigende skabninger i universernes univers. Men Faderen er ikke afskåret fra personlig kontakt med sine ydmyge skabninger; du er ikke uden det guddommelige nærvær. Selvom Gud Faderen ikke kan være sammen med jer ved direkte

personlighedsmanifestation, er han i jer og af jer i skikkelse af de iboende Tankerettere, de guddommelige Ledsagere. Således kommer Faderen, som er længst væk fra jer i personlighed og ånd, jer nærmest i personlighedskredsløbet og i åndens berøring af indre fællesskab med selve sine dødelige sønners og døtres sjæle.

40:5.4 (445.5) Åndelig identifikation udgør hemmeligheden bag personlig overlevelse og bestemmer skæbnen for åndelig opstigning. Og da Tankeretterne er de eneste fusionspotentiale ånder, der kan identificeres med mennesket under livet i kødet, klassificeres de dødelige i tid og rum primært i overensstemmelse med deres forhold til disse guddommelige gaver, de iboende Mysterieledsagere. Denne klassifikation er som følger:

40:5.5 (445.6) 1. Dødelige hos hvilken Retteren opholder sig midlertidig eller i erfaringsformål.

40:5.6 (445.7) 2. Dødelige som i deres type ikke fusionerer med Retteren.

40:5.7 (445.8) 3. Dødelige som har potentiale for fusion med Retteren.

40:5.8 (445.9) *Serie et—dødelige hos hvilken Retteren opholder sig midlertidig eller i erfaringsformål.* Denne seriebetegnelse er midlertidig for enhver udviklende planet, der bruges i de tidlige stadier af alle beboede verdener undtagen dem i den anden serie.

40:5.9 (445.10) Dødelige af den første serie bebor rummets verdener under de tidligere epoker af menneskehedens udvikling og omfatter de mest primitive typer af menneskelige sind. På mange verdener som det præadmiske Urantia, opnår et stort antal af de højere og

mere avancerede typer af primitive mennesker overlevelsessevne, men opnå ikke fusion med Retteren. I mange, mange tidsaldre før menneskets opstigning til niveauet for højere åndelig vilje, bor Retteren i disse kæmpende skabningers sind under deres korte kødelige liv, og i det øjeblik sådanne viljeskabninger er beboet af Retteren, begynder gruppens skytsengle at fungere. Selvom disse dødelige i den første serie ikke har personlige værger, har de gruppebeskyttere.

40:5.10 (446.1) En erfaringsbaseret Retter bliver hos et primitivt menneske under hele dets kødelige liv. Retteren bidrager meget til udviklingen af primitive mennesker, men er ikke i stand til at danne evige forbindelser med sådanne dødelige. Denne forbigående tjeneste fra Retterens side udretter to ting: For det første får de værdifuld og aktuel erfaring med det evolutionære intellekts natur og funktion, en erfaring, der vil være uvurderlig i samarbejde med senere kontakter i andre verdener med højere udviklende væsener. For det andet bidrager Retternes midlertidige ophold i høj grad til at forberede deres jordiske subjekter på en mulig senere fusion med Ånden. Alle gudssøgende sjæle af denne type opnår evigt liv gennem den åndelige omfavelse af Moderånden i lokaluniverset og bliver således opstigende dødelige indenfor lokaluniversets regime. Mange personer fra det præadamiske Urantia blev således forfremmet til Satantias mansoniaverdener.

40:5.11 (446.2) Guderne, som foreskrev at det dødelige menneske klatre til højere niveauer af åndelig intelligens gennem lange tidsaldre af evolutionære prøvelser og trængsel, noterer sig dets status og behov

på hvert trin af opstigningen; og altid er de guddommelige upartiske og retfærdige, endog charmerende barmhjertige, i de endelige domme over disse kæmpende dødelige fra de tidlige dage af de udviklende racer.

40:5.12 (446.3) *Serie to—dødelige som i deres type ikke fusionerer med Retteren.* Disse er specialiserede typer af mennesker, som ikke er i stand til at opnå evig forening med deres iboende Retterer. Typeklassificering blandt de en-, to- eller tredelte hjernede racer er ikke en faktor for fusion med Retteren; alle sådanne dødelige er beslægtede, men disse ikke Retter-fusionstyper er en helt anden og markant modificeret orden af viljevæsener. Mange af dem som ikke trækker vejret, hører til denne serie, og der findes adskillige andre grupper, som normalt ikke fusionerer med Retteren.

40:5.13 (446.4) Ligesom serie nummer et, nyder hvert medlem af denne gruppe tjenesten af en enkelt Retter under livet i kødet. I løbet af det timelige liv gør disse Rettere alt det for deres midlertidigt beboede subjekter, som bliver gjort i andre verdener, hvor de dødelige har fusionspotentiale. De dødelige i denne anden serie er ofte beboet af jomfruelige Rettere, men de højere mennesketyper er ofte i forbindelse med mesterlige og erfarne Ledsagere.

40:5.14 (446.5) I opstigningsplanen for opløftelsen af skabninger af dyrisk oprindelse, nyder disse væsener samme hengivne tjeneste fra Guds Sønner, som den der ydes til de dødelige af Urantiatypen. Serafernes samarbejder med Retterne på de planeter, hvor fusion ikke forekommer, er præcis lige så fuldstændigt som på verdenerne

med fusionspotentialer; skæbnebeskytterne tjener på disse sfærer lige som på Urantia og fungerer på samme måde på tidspunktet for de dødeliges overlevelse, hvor den overlevende sjæl bliver fusioneret med Ånden.

40:5.15 (446.6) Når du støder på disse modificerede dødelige typer i mansoniverdenerne, vil du ikke finde nogen problemer med at kommunikere med dem. De taler det samme systemsprog men med en modificeret teknik. Disse væsener er identiske med jeres livsform i ånd og personlighedsmanifestationer, og de adskiller sig kun ved visse fysiske træk og ved, at de ikke kan fusionere med Tankerettere.

40:5.16 (447.1) Med hensyn til præcis hvorfor denne type skabninger aldrig er i stand til at fusionere med den Universelle Faders Retter, er jeg ikke i stand til at sige. En del af os hælder til den opfattelse, at Livsbærerne i deres anstrengelser med at formulere væsener, der er i stand til at opretholde eksistens i et usædvanligt planetarisk miljø, konfronteres med nødvendigheden af at foretage så radikale modifikationer i de intelligente viljevæseners universplan, at det i sagens natur bliver umuligt at frembringe en permanent forening med Retterne. Ofte har vi spurgt: Er dette en tilsigtet eller utilsigtet del af opstigningsplanen? Men vi har ikke fundet svaret.

40:5.17 (447.2) *Serie tre—Dødelige som har potentialer for fusion med Retteren.* Alle Fader-fusionerede dødelige er af animalsk oprindelse, ligesom Urantias racerne. De omfatter dødelige af en-, to- eller trehjernede typer med Retter fusionspotentialer. Urantianere er af den mellemliggende eller to-hjernede type, og er på mange måde

menneskeligt overlegne i forhold til en-hjernede grupper men absolut begrænset i sammenligning med de tre-hjernede ordener. Disse tre typer af fysisk-hjerne-begavelse er ikke faktorer ved tildeling af Retterer, i serafisk tjeneste eller i nogen anden fase af åndelig tjeneste. Den intellektuelle og åndelige forskel mellem de tre hjernetyper karakteriserer individer, der ellers er ret ens i sindbegavelse og åndeligt potentiale, idet de er størst i det timelige liv og har en tendens til at aftage, efterhånden som mansoniaverdenerne krydses én efter én. Fra systemhovedkvarteret og frem er udviklingen af disse tre typer den samme, og deres endelige paradisskæbne er identisk.

40:5.18 (447.3) *De unummererede serier.* Disse beretninger kan umuligt omfatte alle de fascinerende variationer i de evolutionære verdener. Du ved, at hver tiende verden er en decimal- eller eksperimentel planet, men du ved ingenting om de andre variabler, der punkterer de evolutionære sfærerets kredsløb procession. Der er for mange forskelle til at fortælle om, selv mellem de åbenbarede ordener af levende væsener og mellem planeter i samme gruppe, men denne præsentation tydeliggør de væsentlige forskelle i forhold til opstigningskarrieren. Og opstigningskarrieren er den vigtigste faktor i enhver betragtning af de dødelige i tid og rum.

40:5.19 (447.4) Hvad angår chancerne for dødelig overlevelse, så lad det for altid stå klart: Alle sjæle i alle mulige faser af dødelig eksistens vil overleve, forudsat at de viser vilje til at samarbejde med deres

iboende Retter og udviser et ønske om at finde Gud og opnå guddommelig fuldkommenhed, selv om disse ønsker kun er de første svage glimt af den primitive forståelse af det “sande lys, som oplyser ethvert menneske, der kommer ind i verden.”

6. Guds sønner gennem troen

40:6.1 (447.5) De dødelige racer repræsenterer den laveste orden af intelligent og personlige skabelse. I dødelige er guddommeligt elskede, og hver eneste af jer kan vælge at acceptere den sikre skæbne af en herlig oplevelse, men i er endnu ikke af natur af den guddommelige orden; i er helt og holdent dødelige. I vil blive betragtet som opstigende sønner i det øjeblik, fusionen finder sted, men status for de dødelige i tid og rum er som troens sønner forud for den endelige sammensmeltning af den overlevende dødelige sjæl med en eller anden type af evig og udødelig ånd.

40:6.2 (448.1) Det er et højtideligt og himmelsk kendsgerning, at sådanne ydmyge og materielle skabninger som menneskene på Urantia er Guds sønner, trosbørn af den Højeste. “Se, hvilken kærlighed Faderen har skænket os, for at vi skal kaldes Guds sønner.” “For at alle, som tog imod ham, dem gav han styrke til at erkende, at de er Guds Sønner.” Selv om “det endnu ikke er klart, hvad i skal blive”. er i allerede nu “Guds troende sønner,” “for i har ikke modtaget ånden i trældom så i igen vil føle frygt, men i har modtaget sønskabets ånd, hvorved i råber: ‘vor Fader.’” Talte den

gamle profet i den evige Guds navn: “Selv til dem vil jeg give en plads i mit hus og et navn som er bedre end sønner; Jeg vil give dem et evigt navn, et som ikke skal udslettes.” “Og fordi I er sønner, har Gud sendt sin søns ånd ind i jeres hjerter.”

40:6.3 (448.2) Alle evolutionære verdener af jordisk beboelse huser disse trossønner af Gud, sønner af nåde og barmhjertighed, dødelige væsener, der tilhører den guddommelige familie og derfor kaldes Guds sønner. Dødelige på Urantia har ret til at betragte sig selv som værende Guds sønner, fordi:

40:6.4 (448.3) 1. I er sønner af et åndelig løfte, trossønner; du har accepteret status som søn. Du tror på virkeligheden af dit sønskab, og dermed bliver dit sønskab med Gud evigt virkeligt

40:6.5 (448.4) 2. En Guds Skabersøn blev en af jer; han er faktisk din ældre bror; og hvis I i ånden bliver virkelig beslægtede brødre til Kristus, den sejrrige Mikael, så skal I også i ånden være sønner af den Fader som I har til fælles—ja, den universelle Fader af alle.

40:6.6 (448.5) 3. I er sønner, fordi en Søns ånd er blevet udgydt over jer, er blevet skænket frit og sikkert til alle Urantias racer. Denne ånd drager jer altid mod den guddommelige Søn, som er dens kilde, og mod Paradisfaderen som er kilden til denne guddommelige Søn.

40:6.7 (448.6) 4. Af sin guddommelige frie vilje har den Universelle Fader givet jer jeres skabningspersonligheder. I er blevet udstyret

med et mål af den guddommelige spontanitet af fri vilje, som Gud deler med alle, der kan blive hans sønner.

40:6.8 (448.7) 5. Der bor et fragment af den Universelle Fader i dig, og du er således direkte beslægtet med den guddommelige Fader for alle Guds Sønner.

7. Faderfusionerede dødelige

40:7.1 (448.8) Udsendelsen af Rettere, deres ophold i os, er i sandhed et af Gud Faders uudgrundelige mysterier. Disse fragmenter af den Universelle Faders guddommelige natur bærer potentialet for skabningens udødelighed med sig. Rettere er udødelige ånder, og forening med dem giver evigt liv til den fusionerede dødeliges sjæl.

40:7.2 (448.9) Jeres egne racer af overlevende dødelige tilhører denne gruppe af Guds opstigende Sønner. I er nu planetariske sønner, evolutionære skabninger afledt af Livsbærernes implantationer og modificeret af Adamisk-livsinfusionen, næppe endnu opstigende sønner; men I er i sandhed sønner med opstigningspotentiale—selv til de højeste højder af herlighed og opnåelse af guddommelighed—og denne åndelige status af opstigende sønskab kan I opnå ved tro og ved fri vilje samarbejde med den iboende Retters åndeliggørende aktiviteter. Når I og jeres Retterer endelig og for evigt fusionerer, når I to bliver ét, ligesom i Kristus Mikael, Guds Søn og

Menneskesønnen, er ét, så er I i virkeligheden blevet Guds opstigende sønner.

40:7.3 (449.1) Detaljerne i Retter-karrieren som iboende tjeneste på en forsøgs- og evolutionær planet er ikke en del af min opgave; udarbejdelsen af denne store sandhed omfatter hele jeres livsbane. Jeg medtager omtalen af visse af Retterens funktioner for at give en fyldestgørende erklæring om de Retter-fusionerede dødelige. Disse iboende Guds-fragmenter er med jeres værensorden fra de tidlige dage af den fysiske eksistens gennem hele den opstigende karriere i Nebadon og Orvonton og videre gennem Havona til selve Paradiset. Derefter, i det evige eventyr, er denne samme Retter ét med jer og en del af jer.

40:7.4 (449.2) Disse er de dødelige, som er blevet befalet af den Universelle Fader: “Vær du fuldkommen ligesom jeg er fuldkommen.” Faderen har skænket sig selv til dig, placeret sin egen ånd i dig; *derfor* kræver han ultimativ perfektion af dig. Beretningen om menneskets opstigning fra tidens jordiske sfærer til evighedens guddommelige riger udgør en spændende fortælling, som ikke indgår i min opgave, men dette himmelske eventyr bør være det dødelige menneskes højeste studie.

40:7.5 (449.3) Fusion med et fragment af den Universelle Fader svarer til en guddommelig validering af en eventuel opnåelse af Paradis, og sådanne Retterfusionerede dødelige er den eneste klasse af mennesker, der alle gennemrejser Havona-kredsløbene og finder Gud i Paradiset. For den Retterefusionerede dødelige er universaltjenestens karriere vidt åben. Hvilken værdig skæbne og

ærefuld opnåelse venter hver eneste af jer! Forstår i fulde ud, hvad der er blevet gjort for jer? Forstår i storheden i de evige præstationers højder, der ligger foran jer?—selv jer, der nu trasker videre på livets beskedne vej gennem jeres såkaldte “tårernes dal”?

8. Sønfusionerede dødelige.

40:8.1 (449.4) Mens praktisk talt alle overlevende dødelige fusionerer med deres Retter i en af mansoniaverdenserne eller strakt efter deres ankomst til de højere morontiasfærerne, er der visse tilfælde af forsinket fusion, nogle oplever ikke denne endelige sikkerhed for overlevelse, før de når de sidste uddannelsesverdener i universets hovedkvarter, og nogle få af disse dødelige kandidater til evigt liv mislykkedes fuldstændigt i at opnå identitetsfusion med deres trofaste Retter.

40:8.2 (449.5) Sådanne dødelige er blevet anset for værdige til at overleve af de dømmende myndigheder, og selv deres Rettere har ved deres tilbagevendelse fra Divinington været medvirkende til deres opstigning til mansoniaverdenserne. Sådanne væsener er steget op gennem et system, en konstellation og gennem Salvington-kredsløbets uddannelsesverdener; de har nydt de “halvfjerds gange syv” muligheder for fusion og har stadig ikke været i stand til at opnå enhed med deres Rettere.

40:8.3 (449.6) Når det bliver tydeligt, at nogle synkroniserings vanskelighed forhindre Faderfusion, indkaldes Skabersønnens

overlevelsedommere. Og når denne undersøgelsesdomstol, sanktioneret af en personlig repræsentant for Dagenes Ældste, til sidst fastslår, at den opstigende dødelig ikke er skyldig i nogen synlig årsag til ikke at have opnået fusion, bekræfter de det i lokaluniversets optegnelser og overfører behørigt denne konklusion til Dagenes Ældste. Derefter vender den iboende Retter straks tilbage til Divinington for at få det bekræftet af de Personaliserede Ledsagere, og ved denne afskedigelse bliver den morontiadødelige straks fusioneret med en individualiseret gave af Skabersønnens ånd.

40:8.4 (450.1) Ligesom Morontia-sfærer i Neadon deles med de åndsfusionerede dødelige, så deler disse Søn- fusionerede skabninger Orvontons tjenester med deres Retter-fusionerede brødre, som rejser indad mod den fjerntliggende Paradisets ø. De er i sandhed jeres brødre og I vil med stor fornøjelse nyde deres samvær når I passerer gennem superuniversets uddannelsesverdener.

40:8.5 (450.2) De med Sønnen fusionerede dødelige er ikke en talrig gruppe, der er mindre end en million af dem i superuniverset Orvonton. Bortset fra deres skæbne i Paradis er de på alle måder ligeværdige med deres Retterfusionerede medarbejdere. De rejser ofte til Paradiset på en superunivers opgave, men bor der sjældent permanent, da de som klasse er begrænset til sdet uperunivers, hvor de er født.

9. Åndsfusionerede dødelige.

40:9.1 (450.3) Opstigende åndsfusionerede dødelige er ikke Tredje Kilde personligheder; de er inkluderet i Faderens personlighedskredsløb, men de er fusioneret med individualiseringer af Tredje Kildes og Centers præsindsånd. En sådan åndsfusion indtræffer aldrig under det naturlige liv; den finder kun sted på tidspunktet for de dødeliges genopvågning i den morontielle eksistens i mansoniverdenerne. I fusionsoplevelsen er der ingen overlapning; viljesvæsenet er enten fusioneret med Ånden, fusioneret med Sønnen eller fusioneret med Faderen. De som er fusionerede med Retteren eller Faderen er aldrig fusioneret med Ånden eller Sønnen.

40:9.2 (450.4) Den kendsgerning, at disse typer af dødelige skabninger ikke er kandidater for Retterfusion, forhindrer ikke Retteren fra at dvæle i deres indre under livet i kødet. Retteren arbejder i disse væseners sind under det materielle liv men bliver aldrig for evigt ét med sine elevsjæle. Under dette midlertidige ophold opbygger Retteren effektivt den tilsvarende åndelige modpart til den dødelige natur—sjælen—som de gør i kandidaterne til Retterfusion. Indtil tidspunktet for de dødeliges død er Retterens arbejde fuldstændig beslægtet med deres funktion i jeres egne menneskeracer, men ved den kropslige opløsning tager Retteren evigt afsked med disse kandidater for åndsfusion, og de begiver sig direkte til Divinington, hovedkvarteret for alle guddommelige Ledsagere, hvor de afventer deres ordens nye opgaver.

40:9.3 (450.5) Når sådanne sovende overlevende genpersonaliseret i mansoniverdenerne fyldes den afrejste Retters plads af en

individualisering af den guddommelige ministers ånd, den Uendelige Ånds repræsentant i det omhandlende lokalunivers. Denne åndsinfusion udgør disse overlevende skabninger til åndsfusionerede dødelige. Disse væsener er på alle måder jeres ligeværdige i sind og ånd; og de er i sandhed jeres samtidige, der deler mansonias- og morontiasfærerne med jeres orden af fusionskandidater og med dem, der skal fusioneres med Sønnen.

40:9.4 (450.6) Der er dog et særligt punkt, hvor åndsfusionerede dødelige adskiller sig fra deres opstigende brødre: Dødeliges erindring om menneskelige oplevelser i de materielle oprindelsesverdener overlever den kødelige død, fordi den iboende Retter har erhvervet et åndeligt modpart eller afskrift af de begivenheder i menneskelivet, som var af åndelig betydning. Men hos de Åndsfusionerede dødelige findes der ikke en sådan mekanisme, der kan bevare den menneskelige hukommelse. Retternes hukommelsesudskrifter er fulde og intakte, men disse erhvervelser er erfaringsmæssige ejendele for de afrejste Rettere og er ikke tilgængelige for skabningerne i deres tidligere bolig, som derfor vågner op i opstandelsessalene i Nebadons morontiasfærer, som om de var nyskabte væsener, skabninger uden bevidsthed om tidligere eksistens.

40:9.5 (451.1) Sådanne børn i lokaluniverset bliver sat i stand til at tilbagetage meget af deres tidligere menneskelige hukommelseserfaring ved at få det genfortalt af de tilknyttede serafer og keruber og ved at konsultere optegnelserne om den jordiske karriere, der er indgivet af de registrerende engle. Dette kan de gøre

med utvivlsom sikkerhed, fordi den overlevende sjæl, af erfaringsmæssig oprindelse i det materielle og jordiske liv, selv om den ikke har nogen erindring om jordiske begivenheder, har en resterende erfarings-genkendelses-reaktion på disse uerindrede begivenheder fra tidligere erfaringer.

40:9.6 (451.2) Når en åndsfusioneret dødelig bliver fortalt om begivenhederne i den uerindrede fortid, sker der en øjeblikkelig reaktion af erfaringsmæssig genkendelse i sjælen (identiteten) hos en sådan overlevende, som øjeblikkeligt giver den fortalte begivenhed et følelsesmæssigt skær af virkelighed og en intellektuel kvalitet af kendsgerning; og denne dobbelte reaktion udgør rekonstruktionen, genkendelsen og valideringen af en uerindret facet af dødelig erfaring.

40:9.7 (451.3) Selv hos kandidater for fusion med Retteren er det kun de menneskelige erfaringer som var af åndelig værdi som er fælles besiddelse af den overlevende dødelig og den tilbagevendende Retter og som derfor umiddelbart kan huskes straks efter den dødeliges overlevelse. Vedrørende de begivenheder som ikke har åndelig betydning, må selv de som skal fusionere med Retteren sætte lid til genkendelsesreaktionen i den overlevende sjæl. Og eftersom en hvilken som helst enkelt begivenhed kan have åndelig betydning for én dødelig men ikke for en anden bliver det muligt for en gruppe af samtidige opstigende fra samme planet at forene deres pulje af begivenheder som Retterne husker og således rekonstruere enhver erfaring som de har fælles, og som var af åndelig værdi i livet hos nogen af dem.

40:9.8 (451.4)

Selvom vi forstå disse fremgangsmåder for hukommelsesrekonstruktion ret godt, forstår vi ikke teknikken til personlighedsgenkendelse. Personligheder som en gang har været forbundet med hinanden reagerer gensidigt overfor hinanden helt uafhængig af hukommelsens funktion, omend selve hukommelsen og teknikkerne til dens rekonstruktion er nødvendige for at give et sådant gensidigt personlighedsrespons fuld genkendelse.

40:9.9 (451.5)

En åndsfusioneret overlevende er også i stand til at lære meget om det liv, han levede i kødet, ved at genbesøge sin fødeverden efter den planetariske dispensation, han levede under. Sådanne børn af Åndsfusion er i stand til at nyde disse muligheder for at undersøge deres menneskelige karriere, da de generelt er begrænset til at tjene det lokale univers. De deler ikke jeres høje og ophøjede skæbne i Finalitetens Paradiskorps; kun dødelige, der er fusioneret med Retterer eller andre særligt omfavnede opstigende væsener bliver optaget i rækken af dem, der venter på det evige guddomseventyr. Åndsfusionerede dødelige er de permanente borgere i lokaluniverserne; de kan stræbe efter en skæbne i Paradiset, men de kan ikke være sikre på det. I Nebadon er deres univershjem den ottende gruppe af verdener, der omkranser Salvington, en skæbnehimmel af natur og beliggenhed, der minder meget om den, som de planetariske traditioner på Urantia forestiller sig.

10. Opstigendes skæbner

40:10.1 (452.1) Åndsfusionerede dødelige er stort set begrænset til et lokalunivers; Sønfusionerede overlevende er begrænset til et superunivers; Retterfusionerede dødelige er bestemt til at trænge igennem universernes univers. De dødeliges fusionsånder stiger altid op til oprindelse niveauet; sådanne åndelige entiteter vender altid tilbage til den oprindelige kildes sfære.

40:10.2 (452.2) Åndsfusionerede dødelige er af lokaluniverset; de stiger normalt ikke ud over grænserne af deres fødselsrige, ud over grænserne for rumområdet for den ånd, der gennemtrænger dem. Sønfusionerede opstigende stiger ligeledes op til kilden for deres åndelige begavelse, for ligesom en skabersøns sandhedsånd fokuserer i den tilhørende guddommelige minister, så implementeres hans “fusionsånd” i de højere universers reflekterende ånder. En sådan åndelig relation mellem lokale og superuniverselle niveauer af Gud den Syvfoldige kan være vanskelig at forklare, men ikke at skelne, da den umiskendeligt er åbenbaret i de Reflekterende Ånders børn—Skabersønnernes sekorafiske Stemmer. Tankeretteren, der nedstammer fra Faderen i Paradis stopper aldrig, før den dødelige søn står ansigt til ansigt med den evige Gud.

40:10.3 (452.3) Den mystiske variabel i associativ teknik, hvorved et dødeligt væsen ikke eller ikke kan blive evigt fusioneret med den

iboende Tankeretter, kan synes at afsløre en brist i opstigningsplanen; fusion af Søn og Ånd ligner overfladisk set, compensation for uforklarlige fejl i nogle detalje i planen for opnåelse af Paradis, men alle sådanne konklusioner er fejlagtige; vi har lært, at alle disse hændelser udfolder sig i lydighed mod de etablerede love for de Højeste Universherskere.

40:10.4 (452.4) Vi har analyseret dette problem og er nået til den ubestridelige konklusion, at det ville være uretfærdigt over for tid-rum-universerne at sende alle dødelige til en ultimativ Paradis-skæbne, for så vidt som Skabersønnernes og Dagenes Ældstes domstol, så ville være helt afhængige af tjenesterne fra dem, der var i transit til højere riger. Og det synes ikke at være mere end passende, at de lokale og superuniversernes regeringer hver især forsynes med en permanent gruppe af opstigende borgere; så funktionerne i disse administrationssystemer ville blive beriget af anstrengelserne hos visse grupper af forherligede dødelige med permanent status, evolutionære komplement til abandonterne og susatierne. Nu er det helt indlysende, at den nuværende opstigningsplan effektivt forsyner tid-rum-administrationerne med netop sådanne grupper af opstigende væsener; og vi har mange gange undret os: Udgør alt dette en tilsigtet del af de alvise planer, som Mesteruniversets Arkitekter har lagt for at forsyne Skabersønnerne og Dagenes Ældste med en permanent opstigende befolkning? med udviklede ordener af borgere, der vil blive stadig mere kompetente til at varetage disse rigers anliggender i de fremtidige universtidsaldre?

40:10.5 (452.5) At dødeliges skæbner varierer på denne måde, beviser på ingen måde, at den ene nødvendigvis er større eller mindre end den anden, blot at de er forskellige. Opstigere, der er fusioneret med en Retter, har ganske rigtigt en storslået og glørværdig karriere som finaliter foran sig i den evige fremtid, men det betyder ikke, at de foretrækkes frem for deres opstigne brødre. Der er ingen favorisering, intet vilkårligt i den selektive udførelse af den guddommelige plan for de dødeliges overlevelse.

40:10.6 (453.1) Mens finaliterne, der er fusioneret med Retteren, tydeligvis nyder den bredeste tjenestemulighed af alle, udelukker opnåelsen af dette mål dem automatisk fra chancen for at deltage i den langvarige kamp i et univers eller superunivers, fra de tidligere og mindre afklarede epoker til de senere og etablerede epoker med opnåelse af relativ fuldkommenhed. Finaliterne opnår en vidunderlig og vidtrækkende oplevelse af forbigående tjeneste i alle syv segmenter af det store univers, men de opnår normalt ikke den intime viden om noget univers, som selv nu kendetegner de åndsfusionerede veteraner fra Nebadons FuldendelsensKorps. Disse personer har mulighed for at være vidne til de planetariske tidsaldres opadgående procession, mens de udfolder sig én efter én på ti millioner beboede verdener. Og i sådanne lokaluniversborgeres trofaste tjeneste lægger erfaring sig oven på erfaring, indtil tidens fylde modner den høje kvalitet af visdom, som skabes af fokaliseret erfaring—*autoritativ* visdom—og dette er i sig selv en afgørende faktor i løsning af et lokalunivers.

40:10.7 (453.2) Som det er med de Åndsfusionerede, sådan er det også med de Sønfusionerede dødelige der har opnået opholdsstatus i Uversa. En del af disse væsener stammer fra Orvonton tidligste epoker, og de repræsenterer et langsomt akkumulerende mængde af indsigtssuddybende visdom, som yder stadig større bidrag til velfærden og den endelige afvikling af det syvende superunivers.

40:10.8 (453.3) Hvad den ultimative skæbne for disse stationære ordener af borgere i lokaluniverserne og superuniverserne skal blive ved vi ikke, men det er meget muligt, at når Paradisets finalitere udfører deres pionerarbejde ved guddommelighedens ekspanderende grænser i planetsystemet på det første ydre rums niveau, så vil deres Søn- og Åndsfusionerede brødre fra opstigningens evolutionære kamp, på acceptable vis bidrage til opretholdelsen af den erfaringsmæssige ligevægt i de fuldkomne superuniverser, mens de står klar til at byde velkommen til den indkommende strøm af Paradispilgrimme, som på denne fjerntliggende dag kan tænkes at strømme gennem Orvonton og dets søsterskabelser som en vældig åndssøgende strøm fra disse nu uudforskede og ubeboede galakser i det ydre rum.

40:10.9 (453.4) Mens størstedelen af de Åndsfusionerede tjener permanent som borgere i lokaluniverserne, gør alle ikke det. Hvis en eller anden fase af deres universtjeneste skulle kræve deres personlige tilstedeværelse i superuniverset, ville der ske sådanne forvandlinger i disse borgere som ville gøre dem i stand til at stige op til det højere univers; og når de Himmelske Beskyttere ankommer

med ordre om at præsentere disse Åndsfusionerede dødelige ved Dagenes Ældstes domstol, ville de stige op og aldrig vende tilbage. De bliver superuniversets protegéer og tjener som assistenter for de Himmelske Beskyttere, permanent, bortset fra de få, der til gengæld bliver kaldt til tjeneste i Paradis og Havona.

40:10.10 (453.5) Ligesom deres Åndsfusionerede brødre krydser de Sønfusionerede hverken Havona eller opnår Paradiset, medmindre de har gennemgået visse modificerende forvandlinger. Af gode og tilstrækkelige grunde er sådanne forvandlinger blevet udført i visse Sønfusionerede overlevende, og disse væsener kan man træffe her og der på de syv kredsløb i centraluniverset. Det er således, at et vist antal dødelige, der er fusioneret både med Sønnen og Ånden, faktisk stiger op til Paradis og når et mål, der på mange måder er lig med det, der venter de dødelige, der er fusioneret med Faderen.

40:10.11 (453.6) Faderfusionerede dødelige er potentielle finalitere; deres destination er den Universelle Fader, og ham opnår de, men inden for rammerne af den nuværende universtidsalder er finaliter ikke sådan ikke skæbneopnåere. De forbliver ufærdige skabninger—sjette stadiets ånder—og er derfor inaktive i de evolutionære domæner af prælys og livsstatus.

40:10.12 (454.1) Når en dødelig finalit er Treenigheds omfavnet—bliver en Treeniggjort Søn, som f. eks. en Mægtig Budbringer—så har denne finalit opnået skæbnen, i det mindste for indeværende universtidsalder. Mægtige Budbringere og deres kammerater er måske ikke i den egentlige forstand ånder på syvende stadie, men ud over andre ting giver Treenighedens omfavnelse dem alt det, som en

finalit på et tidspunkt vil opnå som en ånd på syvende. Når dødelige, der er fusioneret med Sønnen eller Ånden er treeniggjort, gennemgår de Paradisoplevelsen sammen med de Retterfusionerede opstigende, med hvem de nu er ligeværdige i alle anliggender som gælder superuniversets administration. Disse Treenigede Sønner af Udvælgelse eller af Opnåelse er i det mindste for nuværende færdige skabninger, i modsætning til finaliterne, som på nuværende tidspunkt er ufærdige skabninger.

40:10.13 (454.2) Når alt kommer til alt, ville det derfor næppe være passende at bruge ordene “større” eller “mindre” i kontrasten mellem skæbnerne for de forskellige opstigende sønskabsordener. Enhver sådan Guds søn deler Guds faderskab, og Gud elsker hver af sine skabningssønner lige højt; han respekterer ikke opstigende skæbner mere, end han respekterer de skabninger, der kan opnå sådanne skæbner. Faderen elsker *hver* eneste af sine sønner, og denne hengivenhed er ikke mindre end sand, hellig, guddommelig, ubegrænset, evig og enestående—en kærlighed, der er skænket *denne* søn og *den* søn, individuelt, personligt og eksklusivt. Og en sådan kærlighed overskygger fuldstændig alle andre fakta. Sønskab er det højeste forhold mellem den skabte og Skaberen.

40:10.14 (454.3) Som dødelig kan i nu erkende jeres plads i familien af guddommelige sønner og begynder at ane forpligtelsen til at benytte jer af de fordele, der så frit gives i og af Paradisets plan for de dødeliges overlevelse, hvilken plan er blevet så forbedret og oplyst af en Overdragelsessøns livserfaring. Alle faciliteter og alle kræfter er

blevet stillet til rådighed for at sikre jeres ultimative opnåelse af Paradisets mål om guddommelig fuldkommenhed.

40:10.15 (454.4) [Præsenteret af en Mægtig Budbringer, der midlertidigt er tilknyttet Gabriel af Salvingtons stab]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 40](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 42](#) >>

Kapitel 41

Lokaluniversets Fysiske Aspekter

41:0.1 (455.1) DET karakteristiske rumfænomen, som adskiller hver lokal skabelse fra alle andre, er tilstedeværelsen af den Skabende Ånd. Hele Nebadon er helt sikkert gennemtrængt af rumtilstedeværelsen af den guddommelige minister i Salvington, og en sådan tilstedeværelse ender lige så sikkert ved de ydre grænser af vores lokalunivers. Det, der er gennemstrømmet af vores lokalunivers Moderånd *er* Nebadon; det, som strækker sig udover hendes rumtilstedeværelse er uden for Nebadon og udgøres af rumregionerne udenfor Nebadon, idet det er de ekstra-Nebadonske rumområder i superuniverset Orvonton—andre lokaluniverser.

41:0.2 (455.2) Mens den administrative organisation af storuniverset afslører en klar opdeling mellem regeringerne for central-, super- og lokaluniverserne, og mens disse opdelinger er astronomisk parallelle

i rumadskillelsen af Havona og de syv superuniverser, er der ingen så klare fysiske demarkationslinjer mellem de lokale skabelser. Selv Orvontons større og mindre sektorer kan (for os) tydeligt skelnes fra hinanden, men det er ikke så let at identificere de fysiske grænser for lokaluniverserne. Dette skyldes, at disse lokale skabelser er administrativt organiserede i overensstemmelse med visse *kreative* principper, der styrer segmenteringen af den samlede energiladning i et superunivers, mens deres fysiske komponenter, sfærerne i rummet —sole, mørke øer, planeter osv.—primært stammer fra stjernetaåger, og disse får deres astronomiske udseende i overensstemmelse med visse *prækreative* (transcendentale) planer af Mesteruniversets Arkitekter.

41:0.3 (455.3) En eller flere—endda mange—sådanne taåger kan være omfattet af et enkelt lokalunivers, ligesom Nebadon fysisk blev samlet af stjerners og planeters afkom fra Andronover og andre stjernetaåger. Nebadons sfærer er af forskellig taågeafstamning, men de havde alle et vist minimum af fælles rumbevægelse, som blev justeret af styreledernes intelligente indsats for at skabe vores nuværende samling af rumlegemer, der bevæger sig sammen som en sammenhængende enhed over superuniversets baner.

41:0.4 (455.4) Sådan er sammensætningen af den lokale stjernesky i Nebadon, som i dag svinger i en stadig mere fast bane om Skyttens centrum af den mindre sektor af Orvonton, som vores lokale skabelse tilhører.

1. Nebadons styrkecentre

41:1.1 (455.5) Spiraltågerne og andre stjernetåger, rumsfærernes moderhjul, initieres af Paradisets kraftorganisatorer; og efter stjernetågernes udvikling af tyngdekraftsrespons afløses de i superuniversets funktion af styrkecentre og de fysiske kontrollører, som derefter påtager sig det fulde ansvar for at lede den fysiske udvikling af de efterfølgende generationer af stjerne- og planetafkom. Denne fysiske overvågning af Nebadon præuniverset blev, efter ankomsten af vores Skabersøn, øjeblikkeligt koordineret med hans plan for universets organisation. Inden for denne Guds Paradis Søns domæne samarbejdede de Højeste Styrkecentre og de Fysiske Mesterkontrollører med de senere fremkomne Morontia Styrketilsynsførende og andre om at frembringe det enorme kompleks af kommunikationslinjer, energikredsløb og styrkebaner som fast forbinder Nebadons mangfoldige rumlegemer sammen til én integreret administrativ enhed.

41:1.2 (456.1) Et hundrede Højeste Styrkecentre af den fjerde orden er permanent tildelt vores lokalunivers. Disse væsener modtager de indkommende styrkelinjer fra tredje ordens centre i Uversa og videresender de nedtrappede og modificerede kredsløb til styrkecentre i vores konstellation og systemer. Disse styrkecentre fungerer sammen for at skabe det levende system af kontrol og udligning, som arbejder for at opretholde balancen og fordelingen af ellers svingende og variable energier. Styrkecentre beskæftiger sig

imidlertid ikke med forbigående og lokale energiomvæltninger såsom solpletter og elektriske forstyrrelser i systemet; lys og elektricitet er ikke rummets grundenergier; de er sekundære og underordnede manifestationer.

41:1.3 (456.2) De hundrede lokaluniverscentre er stationeret på Salvington, hvor de fungerer i det nøjagtige energicenter i den sfære. Arkitektoniske sfærer, såsom Salvington, Edentia og Jerusem, oplyses, opvarmes og får energi ved metoder, der gør dem ret uafhængige af rummets sole. Disse sfærer blev konstrueret—lavet på bestilling—af styrkecentre og de fysiske kontrollere og de fysiske kontrollører og var designet til at udøve en stærk indflydelse på energidistributionen. Styrkecentre baserer deres aktiviteter på sådanne brændpunkter for energikontrol og styrer og kanaliserer rummets fysiske energier ved hjælp af deres levende tilstedeværelse. Og disse energikredsløb er grundlæggende for alle fysisk-materielle og morontia-åndelige fænomener.

41:1.4 (456.3) Ti Højeste Styrkecentre af den femte orden er tildelt hver af Nebadons primære underafdelinger, de hundrede konstellationer. I Norlatiadek, jeres konstellation, er de ikke stationerede på hovedkvarterets sfære, men er placeret i centrum af det enorme stjernesystem, som udgør konstellationens fysiske kerne. På Edentia er der ti tilknyttede mekaniske kontrollører og ti frandalanker, som er i perfekt og konstant forbindelse med de nærliggende styrkecentre.

41:1.5 (456.4) En Højeste Styrkecenter af sjette orden er udstationeret i det eksakte tyngdekrafts fokus for hvert lokalt system. I systemet

Satania bindtager det tildelte styrkecenter en mørk ø i rummet i systemets astronomiske centrum. Mange af disse mørke øer er enorme dynamoer, der mobiliserer og retningsbestemmer visse rumenergier, og disse naturlige omstændigheder udnyttes effektivt af Satanias Styrkecenter, hvis levende masse fungerer som forbindelsesled til de højere centre og styrer strømmene af mere materialiseret styrke til de Fysiske Kontrollører på de evolutionære planeter i rummet.

2. De fysiske kontrollere i satania

41:2.1 (456.5) Mens de Mesterfysiske Kontrollører tjener sammen med styrkecentrene overalt i storuniverset, så er deres funktioner i et lokalt system, såsom Satania, lettere at forstå. Satania er et af hundrede lokalsystemer, der udgør den administrative organisation af Norlatiadeks konstellationen, og har som umiddelbare naboer systemerne Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia og Glantonia. Norlatiadek-systemerne er forskellige i mange henseender, men alle er evolutionære og progressive, meget lig Satania.

41:2.2 (457.1) Selve Satania er sammensat af over syv tusind astronomiske grupper eller fysiske systemer, hvoraf kun få har en oprindelse, der ligner jeres solsystem. Satanias astronomiske

centrum er en enorm mørk ø i rummet, som med sine tilhørende sfærer ligger ikke langt fra systemregeringens hovedkvarter.

41:2.3 (457.2) Bortset fra tilstedeværelsen af det tildelte styrkecentres er overvågningen af hele det fysisk energisystem i Satania centreret i Jerusem. En Mesterfysisk Kontrollør udstationeret på denne hovedkvarterssfære, arbejder i koordination med systemets styrkecenter og fungerer som forbindelsesformand for styrkeinspektørerne, der har hovedkvarter i Jerusem og arbejder overalt i lokalsystemet.

41:2.4 (457.3) Cirkuleringen og kanaliseringen af energi overvåges af de fem hundrede tusinde levende og intelligente energimanipulatorer, der er spredt ud over hele Satania. Gennem sådanne fysiske kontrollørers handling har de overvågende styrkecentre fuldstændig og perfekt kontrol over størstedelen af rummets grundenergier, inklusiv udstrålingen fra stærkt ophedede himmellegemer og de mørke energiladede sfærer. Denne gruppe af levende væsener kan mobilisere, transformere, omdanne, manipulere og transmittere næsten alle fysiske energier i det organiserede rum.

41:2.5 (457.4) Livet har en iboende evne til at mobilisere og omdanne universel energi. I er bekendt med det vegetabiliske livs evne til at omdanne lysets materielle energi til de forskellige manifestationer i planteriget. I kender også noget til den metode, hvorved denne vegetative energi kan omdannes til fænomener af dyriske aktiviteter, men I kender praktisk talt intet til teknikken hos styrkelederne og de fysiske kontrollører, som er udstyret med evnen til at mobilisere,

transformere, retningsbestemme og koncentrere rummets mangfoldige energier.

41:2.6 (457.5) Disse væsener fra energirigerne beskæftiger sig ikke direkte med energi som en bestanddel af levende væsener, ikke engang med den fysiologiske kemis område. De beskæftiger sig nogle gange med de fysiske forstadier til liv, med udarbejdelsen af de energisystemer, der kan tjene som de fysiske bærere for de levende energier i elementære materielle organismer. På en måde er de fysiske kontrollanter relateret til de materielle energiers manifestationer, der går forud for livet, ligesom de hjælpende sindsånder beskæftiger sig med det materielle sinds præåndelige funktioner.

41:2.7 (457.6) Disse intelligente skabninger med styrkekontrol og energistyring skal justere deres teknik på hver sfære i overensstemmelse med planetens fysiske konstitution og arkitektur. De udnytter altid de beregninger og slutninger, som deres respektive stabe af fysikere og andre tekniske rådgivere har foretaget med hensyn til den lokale indflydelse fra stærkt ophedede sole og andre typer af superladede stjerner. Selv de enorme kolde og mørke giganter i rummet og de myldrende skyer af stjernestøv må man regne med; alle disse materielle ting er involveret i de praktiske problemer med energimanipulation.

41:2.8 (457.7) Overtilsynet af de evolutionære beboede verdener styrkeenergi er de Mesterfysiske Kontrollørers ansvar, men disse væsener er ikke ansvarlige for alle energiforstyrrelser på Urantia. Der

er en række årsager til sådanne forstyrrelser, hvoraf nogle ligger uden for de fysiske vogteres domæne og kontrol. Urantia befinder sig i linjerne af ufattelige energier, en lille planet i kredsløbet af enorme masser, og de lokale kontrollører anvender nogle gange et enormt antal af deres orden i et forsøg på at udligne disse energilinjer. De lykkes ganske godt med hensyn til de fysiske kredsløb i Satania, men de har besvær med at isolere sig mod Norlatiadeks kraftige strømme.

3. Vores stjernekompanoner

41:3.1 (458.1) Der er op mod to tusinde klart lysende sole som afgiver lys og energi i Satania, og jeres egen sol er en gennemsnitlig flammende kugle. Af de tredive sole, der er tættest på din, er der kun tre som skinner stærkere. Universets Styrkeledere indleder de specialiserede energistrømme, som løber mellem de enkelte stjerner og deres respektive systemer. Disse solovne tjener, sammen med rummets mørke kæmper, styrkecentre og de fysiske kontrollører som mellemstationer for effektiv koncentration og styring af de materielle skabelsers energikredsløb.

41:3.2 (458.2) Neadons sole er ikke ulig dem i andre universer. Materialesammensætningen af alle sole, mørke øer, planeter og satellitter, selv meteoror, er ret identisk. Disse sole har en gennemsnitlig diameter på omkring en million sekshundred tusinde kilometer, jeres egen sol er dog lidt mindre. Den største stjerne i universet, stjerneskyen Antares, er fire hundrede og halvtreds gange

diameter af jeres sol og tres millioner gange dens volumen. Men der er rigeligt plads til at rumme alle disse enorme sole. De har lige så meget sammenlignende albuerum i rummet, som et dusin appelsiner ville have, hvis de cirkulerede rundt i det indre af Urantia, og var planeten en hul klode.

41:3.3 (458.3) Når sole, der er for store, slynges ud fra en stjernetaages moderhjul går de hurtig i stykker eller danner dobbeltstjerner. Alle sole er oprindeligt virkelig gasformige, selvom de senere midlertidigt kan eksistere i en halvflydende tilstand. Da jeres sol nåede denne kvasiflydende tilstand med supergastryk, var den ikke stor nok til at dele sig ækvatorialt, hvilket er en type dobbeltstjerneredannelse.

41:3.4 (458.4) Når de er mindre end en tiendedel af din sols størrelse, trækker disse brændende kugler sig hurtigt sammen, kondenserer og afkøles. Når de er mere end tredive gange så store—eller snarere tredive gange så store som bruttoindholdet af faktisk materiale—deler de sig let i to separate legemer, som enten bliver centrum for nye systemer eller forbliver i hinandens tyngdekraftsgreb og drejer rundt om et fælles centrum som en type dobbeltstjerne.

41:3.5 (458.5) Det seneste af de store kosmiske udbrud i Orvonton var den ekstraordinære dobbeltstjerneeksplosion, hvis lys nåede Urantia i 1572 e.Kr. Denne ildstorm var så intens, at eksplosionen var tydelig at se ved højlys dag.

41:3.6 (458.6) Ikke alle stjerner er faste, men mange af de ældre er. Nogle af de rødlige, svagt flimrende stjerner har opnået en tæthed i

centrum af deres enorme masse, som kan udtrykkes ved at sige, at en kubikcentimeter af en sådan stjerne, hvis den var på Urantia, ville veje 166 kilo. Det enorme tryk, sammen med tabet af varme og cirkulerende energi, har resulteret i, at banerne for de grundlæggende materielle enheder er kommet tættere og tættere på hinanden, indtil de nu nærmer sig status af elektronisk kondensation. Denne proces med afkøling og sammentrækning kan fortsætte til det begrænsende og kritiske eksplosionspunkt for ultimatonisk kondensation.

41:3.7 (459.1) De fleste af kæmpesolene er relativt unge; de fleste af dværgstjernerne er gamle, men ikke alle. Kollisionsdværgene kan være meget unge og kan lyse med et intenst hvidt lys, uden at have kendt et indledende rødt stadium af ungdommelig glans. Både meget unge og meget gamle sole skinner normalt med et rødligt skær. Det gule skær indikerer moderat ungdom eller nærmer sig alderdom, men det strålende hvide lys betyder robust og forlænget voksenliv.

41:3.8 (459.2) Mens alle unge sole ikke gennemgår et pulserende stadie, i det mindste ikke synligt, kan du, når du kigger ud i rummet, observere mange af disse yngre stjerner, hvis gigantiske åndedrætsbølger kræver fra to til syv dage for at fuldføre en cyklus. Din egen sol bærer stadig en aftagende arv fra de mægtige opsving i sine yngre dage, men perioden er forlænget fra de tidligere tre og en halv dags pulseringer til de nuværende elleve og et halvt års solpletcyklusser.

41:3.9 (459.3) Stjernevariabler har mange oprindelser. I nogle dobbeltstjerner giver tidevandet, der forårsages af hurtigt skiftende

afstande, når de to legemer svinger rundt i deres baner, også anledning til periodiske udsving i lyset. Disse tyngdekraftsvariationer producerer regelmæssige og tilbagevendende opflammen, ligesom indfangningen af meteoror ved akkumulering af energimateriale på overfladen ville resultere i et forholdsvis pludseligt lysglimt, som hurtigt ville forsvinde til normal lysstyrke for den pågældende sol. Nogle gange vil en sol indfange en strøm af meteoror i en linje med mindsket tyngdekraftmodstand, og lejlighedsvis forårsager kollisioner stjerneopblusninger, men de fleste af sådanne fænomener skyldes udelukkende interne svingninger.

41:3.10 (459.4) I en gruppe af variable stjerner er perioden med lysudsving direkte afhængig af lysstyrken, og viden om dette faktum gør det muligt for astronomer at bruge sådanne sole som universets fyrtårne eller nøjagtige målepunkter til den videre udforskning af fjerne stjernehebe. Ved denne teknik er det muligt at måle stjerneafstande mest præcist op til mere end en million lysår. Bedre metoder til rummåling og forbedret teleskopteknik vil engang mere fuldstændigt afsløre de ti store divisioner af superuniverset Orvonton; du vil i det mindste genkende otte af disse enorme sektorer som enorme og ret symmetriske stjernehebe.

4. Solenes tæthed

41:4.1 (459.5) Jeres sols masse er en smule større end jeres fysikers skøn; de har anslået den til omkring et tusinde otte hundred

kvadrillioner ($1,8 \times 10^{27}$) tons. Den befinder sig nu omtrent halvvejs mellem de tætteste og de mest spredte stjerner, og har omkring halvanden gang vands tæthed. Jeres sol er imidlertid hverken flydende eller fast—den er gasformig—og dette er sandt til trods for vanskeligheden ved at forklare, hvordan gasformig stof kan opnå denne og endnu meget større tætheder.

41:4.2 (459.6) Gasformige, flydende og faste tilstande er spørgsmål om atom-molekylære forhold, men massefylde er et forhold mellem rum og masse. Tætheden varierer direkte med mængden af masse i rummet og omvendt med mængden af rum i massen, rummet mellem stoffets centrale kerner og de partikler, der hvirvler rundt om disse centre, såvel som rummet inden i sådanne materielle partikler.

41:4.3 (459.7) Kølende stjerner kan være fysisk gasformige og utrolig tætte på samme tid. I kender ikke til solenes *supergasser*, men disse og andre usædvanlige former for stof forklarer, hvordan selv ikke-faste sole kan opnå en tæthed, der er svarer til jern—omtrent Urantias tæthed—og alligevel være i en stærk opvarmet gasformig tilstand og forsætte med at fungere som sole. Atomerne i disse supergasser er usædvanlig små; de indeholder få elektroner. Disse sole har også stor set mistet deres frie ultimatoniske energilagere.

41:4.4 (460.1) En af jeres nærliggende sole, som startede livet med omtrent samme masse som jeres, er nu krympet sammen næsten til størrelsen af Urantia, efter at være blevet fyrre tusinde gange så tæt som jeres sol. Vægten af dette varme-kolde gasformige-faste stof er

omkring et ton pr. kubiktomme. Og stadig skinner denne sol med et svagt rødligt skær, det senile glimt af en døende lysmonark.

41:4.5 (460.2) De fleste sole er dog ikke så tætte. En af jeres nærmeste naboer har en tæthed, der svarer nøjagtigt til jeres atmosfære ved havets overflade. Hvis I befandt jer inde i denne sol, ville i ikke kunne observere noget som helst. Og hvis temperaturen tillader det, kunne i trænge ind i de fleste af de sole, der glimter på nattehimlen og ikke bemærke mere stof end I opfatter i luften i jeres stuer på jorden.

41:4.6 (460.3) Den massive sol Veluntia, en af de største i Orvonton, har en tæthed på kun en tusindedel af Urantias atmosfære. Hvis den havde en sammensætning magen til jeres atmosfære og ikke var overophedet ville den udgøre et sådan vakuum, at mennesker hurtig ville blive kvalt hvis de befandt sig i eller på den.

41:4.7 (460.4) En anden af Orvontons kæmperne har nu en overflade temperatur på omkring 1.600 grader Celsius. Dens diameter er over 480 millioner kilometer—tilstrækkelig med plads til at rumme jeres sol og jordens nuværende omløbsbane. Og på trods af denne enorme størrelse, over fyrre millioner gange jeres sol, er dens masse kun omkring tredive gange større. Disse enorme sole har en udvidet periferi som strækker sig næsten fra en sol til en anden.

5. Solstrålingen

41:5.1 (460.5) At rummets sole ikke er særlig tætte, bevises af de stadige strømme af undslippende lysenergier. En for stor massefylde ville holde lyset tilbage ved at gøre det uigennemsigtigt, indtil lysenergitrykket nåede eksplosionspunktet. Der er et enormt lys- eller gastryk inde i en sol, som får den til at udsende en sådan strøm af energi, at den trænger millioner og atter millioner af kilometer ud i rummet for at give energi, lys og varme til de fjerne planeter. En næsten seks meter tyk overflade af Urantias tæthed ville effektivt forhindre alle røntgenstråler og lysenergier i at slippe ud fra en sol, indtil det stigende indre tryk af akkumulerende energier som følge af atomar opsplætning overvandt tyngdekraften med en enorm eksplosion udadtil.

41:5.2 (460.6) Lys, i nærværelse af de fremdrivende gasser, er meget eksplosivt, når det er indespærret ved høje temperaturer af uigennemsigtige støttevægge. Lys er ægte. Når du værdsætter energi og kraft på din verden, ville sollys være økonomisk til to millioner dollar per kilo.

41:5.3 (460.7) Det indre af jeres sol er en vældig røntgengenerator. Solene understøttes indefra af det uophørlige bombardement fra disse mægtige udstrålinger.

41:5.4 (460.8) Det tager mere end en halv million år for en røntgenstimuleret elektron at arbejde sig fra centrum af en gennemsnitlig sol op til solens overflade, hvorfra den starter på sit rumeventyr, måske for at opvarme en beboet planet, blive fanget af en meteor, deltage i fødslen af et atom, blive tiltrukket af en stærkt

ladet mørk ø i rummet eller finde sin rumrejse afsluttet med et endeligt dyk ned i overfladen af en sol, der ligner den, den kom fra.

41:5.5 (461.1) Røntgenstrålerne fra solens indre oplader de stærkt ophedede og ophidsede elektroner med tilstrækkelig energi til at føre dem ud gennem rummet, forbi mængden af forstyrrende påvirkninger af mellemliggende stof og, på trods af divergerende tyngdekraftattraktioner, videre til de fjerne sfærer i de fjerntliggende systemer. Den store hastighedsenergi, der kræves for at undslippe solens tyngdekraft, er tilstrækkelig til at sikre, at solstrålen vil rejse videre med uformindsket hastighed, indtil den støder på betydelige stofmasser; hvorefter den hurtigt omdannes til varme med frigørelse af andre energier.

41:5.6 (461.2) Energi, hvad enten det er som lys eller i andre former, bevæger sig lige frem i sin flugt gennem rummet. De faktiske partikler i den materielle eksistens krydser rummet som en fusillade. De går i en lige og ubrudt linje eller procession, undtagen når de påvirkes af højere kræfter, og undtagen når de altid adlyder den lineære tyngdekraft, der er iboende i materiel masse, og den cirkulære tyngdekraft, der er til stede på Paradisøen.

41:5.7 (461.3) Solenergi kan forekomme at blive drevet frem i bølger, men det skyldes virkningen af sameksisterende og forskelligartede påvirkninger. En given form for organiseret energi forløber ikke i bølger, men i direkte linjer. Tilstedeværelsen af en anden eller en tredje form for kraft-energi kan få strømmen under observation til at

forekommer at bevæge sig i bølger, ligesom vandet i en blændende regnbyge ledsaget af en kraftig vind nogle gange ser ud til at falde i lag eller i bølger. Regndråberne kommer ned i en direkte linje med ubrudt procession, men vindens virkning er sådan, at den giver det synlige udseende af lag af vand og bølger af regndråber.

41:5.8 (461.4) Virkningen af visse sekundære og andre uopdagede energier, der er til stede i rumregionerne i dit lokale univers, er sådan, at sollysudstrålinger ser ud til at udføre visse bølgede fænomener samt at blive hakket op i uendeligt små portioner af bestemt længde og vægt. Og i praksis er det præcis, hvad der sker. Du kan næppe håbe på at nå frem til en bedre forståelse af lysets opførsel, før du får et klarere begreb om samspillet og de indbyrdes relationer mellem de forskellige rumkræfter og solenergier, der opererer i Nebadons rumregioner. Jeres nuværende forvirring skyldes også jeres ufuldstændige forståelse af dette problem, da det involverer de indbyrdes forbundne aktiviteter af den personlige og ikke-personlige kontrol af mesteruniverset—tilstedeværelserne, handlingerne og koordineringen af Samforeneren og den Egenskabsløse Absolutte.

6. Kalcium—vandrerer i rummet

41:6.1 (461.5) Ved dechifreringen af spektrale fænomener, bør man huske på, at rummet ikke er tomt; at lys, når det krydser rummet, nogle gange modificeres en smule af de forskellige former for energi

og stof, der cirkulerer overalt i det organiserede rum. En del af de linjer, der indikerer ukendt stof og som optræder i jeres sols spektre skyldes modifikationer af velkendte grundstoffer, som flyder rundt i rummet i splintret form, de atomare ofre fra de voldsomme sammenstød i solelementernes kampe. Rummet er gennemtrængt af disse vandrende efterladenskaber, især natrium og calcium.

41:6.2 (461.6) Calcium er faktisk hovedelementet i rummets gennemtrængning af stof i hele Orvonton. Hele vores superunivers er overstrøet med små pulveriserede sten. Sten er bogstaveligt talt det grundlæggende byggemateriale for planeterne og sfærerne i rummet. Den kosmiske sky, det store rumtæppe, består for størstedelens vedkommende af modificerede calciumatomer. Stenatomet er et af de mest udbredte og vedholdende af grundstofferne. Det udholder ikke kun solens ionisering—spaltning—men fortsætter i en associativ identitet, selv efter at det er blevet mishandlet af de destruktive røntgenstråler og knust af de høje soltemperaturer. Calcium har en individualitet og en lang levetid, der overgår alle de mere almindelige former for stof.

41:6.3 (462.1) Som jeres fysikere har mistænkt, rider disse lemlæstede rester af solcalcium bogstaveligt talt på lysstrålerne over varierende afstande, og dermed lettes deres udbredelse i rummet enormt. Natriumatomet er, under visse modifikationer, også i stand til at bevæge sig med lys og energi. Calciums bedrift er så meget desto mere bemærkelsesværdig, da dette grundstof har næsten dobbelt så stor masse som natrium. Calciums lokale rumgennemtrængning skyldes, at det undslipper fra solens fotosfære i modificeret form ved

bogstaveligt talt at ride på de udgående solstråler. Af alle solens grundstoffer er calcium, på trods af sin forholdsvis store masse—som indeholder tyve roterende elektroner—det, der har størst succes med at undslippe fra solens indre til verdensrummet. Det forklarer, hvorfor der er et calciumlag, en gasagtig stenoverflade, på solen, som er 10.000 km tykt; og det på trods af, at der er 19 lettere grundstoffer og adskillige tungere nedenunder.

41:6.4 (462.2) Calcium er et aktivt og alsidigt grundstof ved soltemperaturer. Stenatomet har to smidige og løst tilknyttede elektroner i de to ydre elektroniske kredsløb, som ligger meget tæt på hinanden. Tidligt i atomkampen mister det sin yderste elektron, hvorefter det på mesterlig vis jonglerer den nittende elektron frem og tilbage mellem det nittende og tyvende kredsløb i den elektroniske revolution. Ved at kaste denne nittende elektron frem og tilbage mellem sin egen bane og den mistede ledsagers bane mere end 25.000 gange i sekundet, er et lemlæstet stenatom i stand til delvist at trodse tyngdekraften og dermed med succes at ride på de nye strømme af lys og energi, solstrålerne, til frihed og eventyr. Dette calciumatom bevæger sig udad med skiftende ryk fremad og griber og slipper solstrålen omkring 25.000 gange hvert sekund. Og det er derfor, sten er den vigtigste bestanddel af rummets verdener. Calcium er den dygtigste til at flygte fra solfængslet.

41:6.5 (462.3) Denne akrobatiske calciumelektrons smidighed fremgår af det faktum, at når den kastes af temperatur-røntgen-solkræfterne til cirklen i den højere bane, forbliver den kun i denne bane i omkring en milliontedel af et sekund; men før atomkernens

elektriske tyngdekraft trækker den tilbage i sin gamle bane, er den i stand til at fuldføre en million omdrejninger omkring atomcentret

41:6.6 (462.4) Jeres sol har skilt sig af med en enorm mængde af sit calcium, efter at have mistet enorme mængder under sine krampagtige udbrud i forbindelse med dannelsen af solsystemet. Meget af solens calcium befinder sig nu i solens ydre skorpe.

41:6.7 (462.5) Man skal huske på, at spektralanalyser kun viser soloverfladens sammensætning. For eksempel: Solspektre udviser mange jernlinjer, men jern er ikke det vigtigste grundstof i solen. Dette fænomen skyldes næsten udelukkende den nuværende temperatur på solens overflade, lidt mindre end 3.300 grader og denne temperatur er meget gunstig for registreringen af jernspektret.

7. Solenergiens kilder

41:7.1 (463.1) Den indre temperatur i mange af solene, selv din egen, er meget højere, end man almindeligvis tror. I det indre af en sol findes der praktisk talt ingen hele atomer; de er alle mere eller mindre knust af det intensive røntgenbombardement, som er naturligt for så høje temperaturer. Uanset hvilke materielle elementer, der findes i de ydre lag af en sol, bliver dem i det indre meget ens på grund af den dissociative virkning af de forstyrrende røntgenstråler. Røntgen er den store udjævner af atomær eksistens.

41:7.2 (463.2) Overfladetemperaturen på jeres sol er næsten 3.300 grader, men den stiger hurtigt, efterhånden som man trænger ind i det indre, indtil den når den utrolige højde af omkring 19.400.000 grader. (Alle disse temperaturer refererer til jeres Celsius-skala.)

41:7.3 (463.3) Alle disse fænomener er tegn på et enormt energiforbrug, og kilderne til solenergi, nævnt i rækkefølge efter deres betydning, er:

41:7.4 (463.4) 1. Atomernes, og til sidst elektronernes, tilintetgørelse.

41:7.5 (463.5) 2. Forvandling af grundstoffet til andre, inklusiv den derved frigivet gruppe af radioaktive energier.

41:7.6 (463.6) 3. Indsamling og overføring af visse universelle rumenergier.

41:7.7 (463.7) 4. Rumstof og meteoror som uophørligt dykker ned i de brændende sole.

41:7.8 (463.8) 5. Solsammentrækning; afkøling og deraf følgende sammentrækning af en sol giver energi og varme, der nogle gange er større end den, der leveres af rummets stof.

41:7.9 (463.9) 6. Tyngdekraftens virkning ved høje temperaturer forvandler vise former af kredsløbskraft til strålingsenergier.

41:7.10 (463.10) 7. Genfangende lys og andet stof, som trækkes tilbage til solen efter at have forladt den, sammen med andre energier af ekstrasolar oprindelse.

41:7.11 (463.11) Der findes et reguleringstæppe af varme gasser (nogen gange millioner af grader i temperatur), som omslutter solene, og

som virker til at stabilisere varmetabet og ellers forhindre risikofyldte udsving i varmeafgivelsen. I løbet af en sols aktive leveliv forbliver den indre temperatur på 19.400.000 grader nogenlunde den samme helt uanset det progressive fald i den ydre temperatur.

41:7.12 (463.12) I kan forsøge at visualisere 19.400.000 graders varme i forening med visse tyngdekraftstryk som elektronernes kogepunkt. Under et sådan tryk og ved en sådan temperatur nedbrydes alle atomer og splittes op i deres elektroniske og andre nedarvede komponenter; selv elektronerne og andre sammenslutninger af ultimatoner kan blive splittet op, men solene er ikke i stand til at nedbryde ultimatonerne.

41:7.13 (463.13) Disse soltemperaturer fremskynder ultimatonerne og elektronerne enormt, i det mindste de af sidstnævnte, som fortsætter med at opretholde deres eksistens under disse forhold. I vil indse, hvad høj temperatur betyder i form af accelerationen af ultimatoniske og elektroniske aktivitet, når I stopper op og tænker på, at en dråbe almindelig vand indeholder over et tusinde trillioner atomer. Dette er energien på mere end et hundrede hestekræfter, der udøves uafbrudt i to år. Den samlede varme, der nu afgives af solsystemets sol hvert sekund, er tilstrækkelig til at koge alt vandet i alle oceanerne på Urantia indenfor bare et sekund.

41:7.14 (464.1) Kun de sole, der fungerer i de direkte kanaler i hovedstrømmene af universets energi kan skinne for evigt. Sådanne solovne brænder på ubestemt tid, de de er i stand til at genopbygge

deres materielle tab ved indtagelse af rumkraft og tilsvarende cirkulerende energi. Men stjerner langt væk fra disse hovedkanaler for genopladning er bestemt til at gennemgå energiudtømmelse—gradvist afkøling for til sidst at udbrænde.

41:7.15 (464.2) Sådanne døde eller døende sole kan forynges ved kollisionspåvirkning eller kan genoplades af visse ikke-lysende energier i rummet, eller gennem tyngdekraftsrøveri af nærliggende mindre sole eller systemer. Størstedelen af døde sole vil opleve genoplivning ved disse eller andre evolutionære teknikker. De, der således ikke til sidst genoplades er bestemt til at undergå afbrydelse ved masseeksplosion, når tyngdekraftens kondensation når det kritiske niveau af ultimatonisk kondensering af energitryk. Sådanne forsvindende sole bliver således energi af den sjældne form, som er perfekt tilpasset til at give energi til andre mere fordelsagtigt beliggende sole.

8. Solenergiens reaktioner

41:8.1 (464.3) I de sole, som er omsluttet i rumenergikanalerne, frigives solenergi af forskellige komplekse kernereaktionskæder, hvoraf den almindeligste er brint-kulstof-heliumreaktionen. I denne metamorfose fungerer kulstof som en energikatalysator, da det på ingen måde ændres i processen med at omdanne brint til helium. Under visse betingelser med høj temperatur trænger brinten ind i kulstofkernerne. Da kulstoffet ikke kan rumme mere end fire af disse

protoner, begynder det at udsende protoner lige så hurtigt, som der kommer nye til, når denne mætningstilstand er nået. I denne reaktion kommer de indgående brintpartikler ud som et heliumatom.

41:8.2 (464.4) Reduktion af brintindholdet øger en sols lysstyrke. I de sole, der er bestemt til at brænde ud, når højdepunktet for lysstyrke, når brinten er opbrugt. Efter dette punkt opretholdes lysstyrken af den resulterende proces med tyngdekraftkontraktion. Til sidst vil en sådan stjerne blive en såkaldt hvid dværg, en stærkt kondenseret sfære.

41:8.3 (464.5) I store sole—små cirkulære stjernetåger—når brint er udtømt og tyngdekraftens sammentrækning opstår, hvis et sådan himmellegeme ikke er tilstrækkelig ugenomsigtigt til at bevare det indre tryk, der støtter de ydre gasområder, så indtræffer en pludselig kollaps. De tyngdekraft-elektriske ændringer skaber enorme mængder af små partikler uden elektrisk potentiale, og sådanne partikler undslipper let fra solens indre og får dermed en gigantisk sol til at kollapse i løbet af få dage. Det var en sådan emigration af disse “løbske partikler”, der forårsaget kollapset af den gigantisk ny stjerne i stjernetågen Andromeda for omkring halvtreds år siden. Dette vældige stjernelegeme kollapsede på fyrre minutter af Urantia tid.

41:8.4 (464.6) Som regel fortsætter den enorme eruption af stof med at eksistere omkring den tilbageværende afkølede sol som omfattende tåger af stjernegasser. Og alt dette forklarer oprindelsen af mange typer af uregelmæssige stjernetåger såsom Krabbetågen, der havde

sin oprindelse for omkring ni hundred år siden og som stadige udviser modersfæren som er en enlig stjerne tæt på centrum af denne uregelmæssige stjernemasse.

9. Sol stabilitet

41:9.1 (465.1) De større sole opretholder en sådan tyngdekraftskontrol over deres elektroner, at lyset kun kan slippe ud ved hjælp af de kraftige røntgenstråler. Disse hjælpestråler gennemtrænger hele rummet og er med til at opretholde de grundlæggende ultimatoniske energiforbindelser. De store energitab i solens første tider, efter at den nået sin maksimale temperatur—op mod 19.400.000 grader—skyldes ikke så meget lysudslip som ultimatonisk udsivning. Disse ultimatonenergier slipper ud i rummet for at engagere sig i eventyret med elektronisk forening og energimaterialisation som en veritabel energiskplosion i solens ungdomstid.

41:9.2 (465.2) Atomer og elektroner er underlagt tyngdekraften. Ultimatonerne er *ikke* underlagt lokal tyngdekraft, samspillet mellem materiel tiltrækning, men de er fuldt ud lydige over for den absolutte eller paradisiske tyngdekraft, over for tendensen, svingningen, i den universelle og evige cirkel i universernes univers. Ultimatonisk energi adlyder ikke den lineære eller direkte tyngdekraftstiltrækning fra nærliggende eller fjerntliggende

materielle masser, men den svinger altid tro mod kredsløbet af den store ellipse af den fjerntliggende skabelse.

41:9.3 (465.3) Dit eget solcenter udstråler næsten hundrede milliarder tons faktisk stof om året, mens kæmpesolene mister stof i et enormt tempo under deres tidligere vækst, de første milliarder år. En sols liv bliver stabilt, når den maksimale indre temperatur er nået, og de subatomare energier begynder at blive frigivet. Og det er netop på dette kritiske punkt, at de større sole begynder at pulsere krampagtigt.

41:9.4 (465.4) Solenes stabilitet er helt afhængig af ligevægten i kampen mellem tyngdekraften og varme—gigantiske trykforhold afbalanceres af fantastiske temperaturer. Solens indre gaselasticitet opretholder de overliggende lag af forskellige materialer, og når tyngdekraften og varmen er i ligevægt, svarer vægten af de ydre materialer nøjagtigt til temperaturtrykket fra de underliggende og indre gasser. I mange af de yngre stjerner giver den fortsatte tyngdekondensation stadig højere indre temperaturer, og efterhånden som den indre varme stiger, bliver det indre røntgentryk fra supergasvinde så stort, at en sol i forbindelse med centrifugalbevægelsen begynder at kaste sine ydre lag ud i rummet og dermed genoprette ubalancen mellem tyngdekraft og varme.

41:9.5 (465.5) Jeres egen sol har for længst opnået relativ ligevægt mellem dens ekspansions- og sammentrækningscyklusser, de forstyrrelser, som frembringer de gigantiske pulseringer af mange af de yngre stjerner. Din sol er nu ved at gå ud af sit seks milliarder år. På nuværende tidspunkt fungerer den gennem perioden med størst

økonomi. Den vil skinne videre med den nuværende effektivitet i mere end 25 milliarder år. Den vil sandsynligvis opleve en delvist effektiv nedgangsperiode, der er lige så lang som de kombinerede perioder af dens ungdom og stabiliserede funktion.

10. Oprindelsen af beboede verdener

41:10.1 (465.6) Nogle af de variable stjerner, i eller nær tilstanden af maksimal pulsering, er i fæd med at give ophav til underordnede systemer, hvoraf mange til sidst vil ligne jeres egen sol og dens roterende planeter. Jeres sol var netop i en sådan tilstand af mægtig pulsering, da det massive Angona-system nærmede sig, og solens ydre overflade begyndte at udløse veritable strømme—kontinuerlige lag—af stof. Dette fortsatte med stadigt stigende voldsomhed indtil den nærmeste tilnærmelse, hvor grænserne for solens sammenhængskraft blev nået, og et vældigt masse af materie, forstadiet til solsystemet, blev slynget ud. Under lignende omstændigheder trækker det tiltrækkende himmellegemes tætteste tilnærmelse nogle gange hele planeter, endda en fjerdedel eller en tredjedel af en sol. Disse større udstødninger danner visse særegne skybundne typer af verdener, sfærer meget lig Jupiter og Saturn.

41:10.2 (466.1) De fleste solsystemer har dog en helt anden oprindelse end dit, og det gælder også dem, der er skabt ved hjælp af tyngdekraft-tidevandsteknik. Men uanset hvilken teknik for verdensopbygning som råder, frembringer tyngdekraften altid

solsystemets type skabelse; det vil sige en central sol eller mørk ø med planeter, satellitter, undersatellitter og meteoror.

41:10.3 (466.2) De fysiske aspekter af de enkelte verdener er i høj grad bestemt af oprindelsesmåde, astronomisk situation og fysiske omgivelser. Alder, størrelse, omdrejningshastighed og hastighed gennem rummet er også afgørende faktorer. Både gas-sammentræknings- og faststof-akkretions-verdenerne er karakteriseret ved bjerge og, i deres tidligere liv, når de ikke var for små, ved vand og luft. De smeltede og kollisionelle verdener er nogle gange uden omfattende bjergkæder.

41:10.4 (466.3) I alle disse nye verdeners tidlige alder er jordskælv hyppige, og de er alle kendetegnet ved store fysiske forstyrrelser; det gælder især for gaskontraktionssfærerne, de verdener, der er født af de enorme tågeringe, som er efterladt i kølvandet på den tidlige kondensering og sammentrækning af visse individuelle sole. Planeter med en dobbelt oprindelse som Urantia gennemgår en mindre voldsom og stormfuld ungdomskarriere. Alligevel oplevede jeres verden en tidlig fase med mægtige omvæltninger, præget af vulkaner, jordskælv, oversvømmelser og forfærdelige storme.

41:10.5 (466.4) Urantia ligger forholdsvis isoleret i udkanten af Satania, og jeres solsystem er med en enkelt undtagelse det, der ligger længst væk fra Jerusem, mens selve Satania ligger ved siden af det yderste system Norlatiadek, og denne konstellation krydser nu Neadons yderste kant. I var i sandhed blandt de mindste i hele skabelsen, indtil Mikaels overdragelse ophøjede jeres planet til en status af ære

og stor interesse for universet. Nogle gange er den sidste den første, mens den mindste i sandhed bliver den største.

41:10.6 (466.5) [Præsenteret af en Ærkeengle i samarbejde med Lederen for Styrkecentrene i Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 41](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 43](#) >>

Kapitel 42

Energi—Sind Og Materie

42:0.1 (467.1) Universets fundament er materielt i den forstand, at energi er grundlaget for al eksistens, og ren energi kontrolleres af den Universelle Fader. Kraft, energi, er den eneste ting, der står som et evigt monument, der demonstrerer og beviser eksistensen og tilstedeværelsen af det Universelle Absolutte. Denne enorme strøm af energi, der udgår fra Paradisets Tilstedeværelser, er aldrig ophørt, har aldrig svigtet; der har aldrig været en pause i den uendelige opretholdelse.

42:0.2 (467.2) Manipulationen af universets energi er altid i overensstemmelse med den Universelle Faders personlige vilje og alvidende mandater. Denne personlige kontrol over manifesteret kraft og cirkulerende energi modificeres af den Evige Søns koordinerede handlinger og beslutninger, såvel som af Sønnens og Faderens forenede formål, der udføres af Samskaberens. Disse guddommelige væsener handler personligt og som individer; de fungerer også i personer og med kræfter fra et næsten ubegrænset

antal underordnede, som hver især på forskellig vis udtrykker det evige og guddommelige formål i universernes univers. Men disse funktionelle og midlertidige modifikationer eller transmutationer af guddommelig styrke mindsker på ingen måde sandheden i udsagnet om, at al kraft-energi er under den ultimative kontrol af en personlig Gud, der bor i centrum af alle ting.

1. Paradisets kræfter og energier

42:1.1 (467.3) Universets grundlag er materiel, men livets essens er ånd. Åndernes Fader er også universernes stamfader; den evige Fader til den Oprindelige Søn er også evighedens kilde til det oprindelige mønster, Paradisøen.

42:1.2 (467.4) Materie—energi—for de er kun forskellige manifestationer af den samme kosmiske virkelighed, da et universfænomen en iboende i den Universelle Fader. “I ham består alle ting.” Materie kan synes at manifestere iboende energi og udvise selvindeholdende kræfter, men de tyngdekrafts linjer, der er involveret i de involverede energier i alle disse fysiske fænomener er afledt af, og afhængige af Paradiset. Ultimatonen, den første målbare form af energi, har Paradiset som sin kerne.

42:1.3 (467.5) Der er en form for energi, som ikke kendes på Urantia, indbygget i materien og til stede i det universelle rum. Når denne opdagelse endelig er gjort, vil fysikerne føle, at de i det mindste

næsten har løst materiens mysterium. Og så vil de være kommet et skridt nærmere Skaberen; så vil de have mestret endnu en fase af den guddommelige teknik; men på ingen måde vil de have fundet Gud, og de vil heller ikke have fastslået eksistensen af stof eller naturlovenes funktion bortset fra Paradisets kosmiske teknik og den Universelle Faders motiverende formål.

42:1.4 (468.1) Efter endnu større fremskridt og yderligere opdagelser, efter at Urantia har gjort umådelige fremskridt i forhold til den nuværende viden, selv om I skulle få kontrol over energirotationerne i de elektriske enheder af stof i en sådan grad, at I kan ændre deres fysiske manifestationer—selv efter alle disse mulige fremskridt, vil videnskabsmænd for evigt være ude af stand til at skabe et atom af stof eller frembringe et glimt af energi eller nogensinde tilføje stof det, vi kalder liv.

42:1.5 (468.2) Skabelsen af energi og overdragelsen af liv er den Universelle Faders og hans tilknyttede Skaberpersonligheders privilegier. Strømmen af energi og liv er en kontinuerlig udstrømning fra guderne, den universelle og forenede strøm af paradiskraft, der går ud til hele rummet. Denne guddommelige energi gennemtrænger hele skabelsen. Kraftorganisatorerne igangsætter de forandringer og indfører de modifikationer af rumkraften, som ender i energi; kraftlederne transmuterer energi til materie; således fødes de materielle verdener. Livsbærerne igangsætter de processer i dødt stof, som vi kalder liv, materielt liv. Morontiastyrkens Tilsynsførende arbejder på samme måde i hele overgangsriget mellem de materielle og de åndelige verdener. De

højere åndelige Skabere indleder lignende processer i guddommelige energiformer, og deraf følger de højere åndelige former for intelligent liv.

42:1.6 (468.3) Energi udgår fra Paradiset, formet efter den guddommelige orden. Energi—ren energi—tager del i den guddommelige organisations natur; den er formet efter ligheden mellem de tre guder, der er omfavnet i én, som de fungerer i hovedkvarteret i universets univers. Og al kraft går i kredsløb i Paradiset, kommer fra Paradisets tilstedeværelser og vender tilbage dertil, og er i bund og grund en manifestation af den uforårsagede Årsag—den Universelle Fader; og uden Faderen ville der ikke eksistere noget, der eksisterer.

42:1.7 (468.4) Kraft, der stammer fra en selveksisterende Guddom, er i sig selv evigt eksisterende. Kraft-energi er uforgængelig, unedbrydelig; disse manifestationer af den Uendelige kan gennemgå ubegrænset forvandling, endeløse omformning og evig metamorfose; men på ingen måde eller i nogen grad, ikke engang i den mindste tænkelige udstrækning, kan de eller vil de nogensinde udslettes. Men selvom energi udspringer fra den Uendelige, er den ikke uendelige manifesteret; der er ydre grænser for det nuværende opfattet mesteruniverset.

42:1.8 (468.5) Energi er evig, men ikke uendelig; den reagerer altid på den Uendeliges altomfavnende greb. For evigt fortsætter kraft og energi sin rejse; efter at de er gået ud fra Paradiset, må de vende tilbage dertil, selv om det ville kræve tidsalder efter tidsalder at fuldføre det foreskrevne kredsløb. Det, der er af oprindelse i

Paradisguddommen kan kun have en paradisdestination eller en guddomsskæbne.

42:1.9 (468.6) Og alt dette bekræfter vores tro på et cirkulær, noget begrænset, men velordnet og vidtstrakt univers af universer. Hvis dette ikke var sandt, ville beviset på energiformindskelse før eller siden dukke op. Alle love, organisationer, administration og vidnesbyrd fra universets udforskere—alt peger på eksistensen af en uendelig Gud, men indtil videre på et begrænset univers, en cirkulær, uendelig eksistens, næsten ubegrænset, men ikke desto mindre begrænset i modsætning til uendeligheden.

2. Universelle ikke-åndelige energisystemer (fysiske energier)

42:2.1 (469.1) Det er virkeligt svært at finde egnede ord i det engelske sprog for at betegne og beskrive de forskellige niveauer af kraft og energi—fysiske, mentale eller åndelige. Disse beretninger kan ikke helt følge jeres accepterede definitioner af kraft, energi og styrke. Der råder en sådan fattigdom i sproget, at vi må anvende udtryk i flere forskellige betydninger. I dette kapitel for eksempel anvendes ordet *energi* for at angive alle faser og former af fænomenal bevægelse, handling og potentiale, mens *kraft* anvendes for tyngdekraften og *styrke* for energistadier efter tyngdekraften.

42:2.2 (469.2) Jeg vil dog forsøge at mindske begrebsforvirringen ved at foreslå følgende klassifikation af kosmisk kraft, emergent energi og universstyrke—fysisk energi.

42:2.3 (469.3) 1. *Rum potens*. Dette er den ubestridte frie rumtilstedeværelse af den Egenskabsløse Absolutte. Udvidelsen af dette begreb betegner universets kraft-rum potentiale, der er iboende i den Egenskabsløse Absoluttes funktionelle totalitet, mens intentionen af dette begreb indebærer totaliteten af den kosmiske virkelighed—universer—som udsprang i al evighed fra den aldrig begyndende, aldrig endende, aldrig bevægende, aldrig foranderlige Paradisø.

42:2.4 (469.4) Fænomenerne, der er hjemmehørende på undersiden af Paradiset, omfatter sandsynligvis tre zoner af absolut krafttilstedeværelse og ydeevne: den Egenskabsløse Absoluttes støttepunktszone i midten, selve Paradisøens zone og den mellemliggende zone med visse uidentificerede udlignende og kompenserende instanser eller funktioner. Disse tre koncentriske zoner er centrum for Paradisets cyklus af kosmiske virkelighed.

42:2.5 (469.5) Rum potensen er en prævirkelighed; den er den Egenskabsløse Absoluttes domæne og reagerer kun på den Universelle Faders personlige greb, uanset at det tilsyneladende kan modificeres ved tilstedeværelsen af Første gradens Ledende Kraftorganisatorer.

42:2.6 (469.6) I Uversa benævnes rum potens ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7)

2. *Urkraft*. Denne repræsenterer den første grundlæggende ændring i rumpotensen og kan være en af den Egenskabsløse Absoluttes funktioner i nedre Paradis. Vi ved, at rumtilstedeværelse, der går ud fra nedre Paradis, er modificeret på en eller anden måde i forhold til den, der kommer ind. Men uanset sådanne mulige relationer, er den åbent erkendte forvandling af rummets potens til urkraft den primære differentierende funktion af de levende Paradis-kraftorganisatorers spændingstilstedeværelse.

42:2.8 (469.8)

Passiv og potentiel kraft bliver aktiv og primordial som reaktion på den modstand, der ydes af rumtilstedeværelsen af Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer. Kraften er nu på vej ud af den Egenskabsløse Absoluttes eksklusive domæne og ind i et område med mangfoldig respons—respons på visse oprindelige bevægelser, der er igangsat af Handlingens Gud, og derefter på visse kompenserende bevægelser, der udgår fra den Universelle Absolutte. Urkraft er tilsyneladende reaktiv over for transcendentale årsagssammenhænge i forhold til absolutthed.

42:2.9 (469.9)

Urkraften benævnes blandt andet *ren energi*; i Uversa kalder vi den SEGREGATA.

42:2.10 (470.1)

3. *Fremvoksende energier*. Den passive tilstedeværelse af første gradens kraftorganisatorer er tilstrækkelig til at omdanne rumpotens til urkraft, og det er på et sådan aktiveret rumfelt, at de samme kraftorganisatorer begynder deres indledende og aktive operationer. Urkraften er bestemt til at passere gennem to adskilte faser af forvandling i energimanifestationens områder, før den

fremstår som universstyrke. Disse to niveauer af fremvoksende energi er:

42:2.11 (470.2) a. *Magtfuld energi*. Dette er den kraftfulde retningsbestemte, massebevægelige, mægtigt- spændingsladede og kraftige reagerende energi—gigantiske energisystemer sat i bevægelse af aktiviteterne fra første gradens kraftorganisatorer. Denne primære eller magtfulde energi reagerer i begyndelsen ikke decideret responsiv over for Paradisets tyngdekraft træk, selvom den sandsynligvis giver en samlende masse- eller rumrettet respons til den kollektive gruppe af absolutte indflydelser, der opererer fra Paradiset nedre side. Når energien kommer op på niveauet for den første respons på Paradisets cirkulære og absolutte tyngdekraftsgreb trækker første gradens kraftorganisatorer sig tilbage og lader deres medarbejdere af anden graden fortsætte.

42:2.12 (470.3) b. *Tyngdekrafts energi*. Den nu fremkommende tyngdekraftsreagerende energi bærer potentialet af universets styrke og bliver den aktive stamfader til alt universstof. Denne sekundære eller tyngdekraftsenergi er et produkt af energibearbejdning, der er et resultatet af den tryktilstedeværelse og de spændingstendenser, som de Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer har bygget op. Som en reaktion på disse kraftmanipulatorers arbejde passerer rumenergien hurtig fra magtfuld- til tyngdekraftsenergiens stadiet og bliver således direkte responsiv på Paradisets (absolutte) tyngdekrafts cirkulære greb, samtidigt med at den afslører et vist potentiale for følsomhed over for den lineære tyngdekrafts tiltrækning, der er iboende i den snart fremtrædende materielle

masse i de elektroniske og postelektroniske energi og materie stadie. Når tyngdekraftsresponsen viser sig, kan de Tilknyttende Ledende Kraftorganisatorer trække sig tilbage fra rummets energicykloner, forudsat at Universets Styrkelederne kan tildeles dette handlingsområde.

42:2.13 (470.4) Vi er ret usikre på de nøjagtige årsager til de tidlige stadier af kraftudvikling, men vi anerkender det Ultimatives intelligente handling i begge niveauer af fremvoksende energimanifestation. Magtfulde- og tyngdekraftsenergier, når de betragtes samlet, omtales på Uversa som ULTIMATA.

42:2.14 (470.5) 4. *Univers styrke*. Rumkraft er blevet forændret til rumenergi og derfra til energien til at kontrollere tyngdekraften. Således er fysiske energi modnet til det punkt, hvor den kan ledes ind i styrkekanaler og bringes til at tjene Universskabernes mangeartede formål. Dette arbejde udføres af de alsidige ledere, centre og kontrollører af fysisk energi i storuniverset—de organiserede og beboede skabelser. Disse Universets Styrkeledere har mere eller mindre fuld kontrol over de enogtyve af de tredive energifaser, der udgør det nuværende energisystem i de syv superuniverser. Dette domæne af styrke-energi-materie er området for de Syvfoldiges intelligente aktiviteter, der fungerer under den Højestes overkontrol af tid og rum.

42:2.15 (470.6) I Uversa refererer vi til universstyrkens område som GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havonaenergi*. I konceptet har denne fortælling bevæget sig mod paradiset, efterhånden som forvandlende rumkraft er blevet fulgt, niveau for niveau, til arbejdsniveauet for energikraften i universerne af tid og rum. Fortsætter man mod Paradis, støder man derefter på en allerede eksisterende fase af energi, som er karakteristisk for centraluniverset. Her synes den evolutionære cyklus at vende tilbage til sig selv; energi-styrke synes nu at begynde at svinge tilbage mod kraft, men kraft af en natur, der er meget ulig rumpotens og urkraft. Havona energisystemer er ikke dobbelte; de er treenige. Dette er det eksistentielle energidomæne for Samforeneren som agerer på vegne af Paradistreenigheden.

42:2.17 (471.1) I Uversa kaldes disse Havona energier TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendental energi*. Dette energisystem opererer på og fra Paradisets øverste niveau og kun i forbindelse med de absonite befolkninger. På Uversa benævnes det TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energi er nært beslægtet med guddommelighed, når det er Paradisets energi. Vi er tilbøjelige til den overbevisning, at monota er paradisets levende, ikke-åndelige energi—en evighedsmodpart til den Oprindelige Søns levende åndelige energi—og dermed den Universelle Faders ikke-åndelige energisystem.

42:2.20 (471.4) Vi kan ikke skelne mellem *naturen* af Paradisånden og Paradismonotaen; de er tilsyneladende ens. De har forskellig navne, men I kan næppe få særligt meget at vide om en virkelighed, hvis

åndelige og ikke-åndelige manifestationer kun kan skelnes ved *navnet*.

42:2.21 (471.5) Vi ved, at endelige skabninger kan opnå tilbedelsesoplevelsen af den Universelle Fader gennem Gud den Syvfoldige og Tankeretterne, men vi tvivler på, at enhver underabsolut personlighed, selv styrkelederne, kan forstå energiuendeligheden af den Første Store Kilde og Center. En ting er sikkert: Hvis styrkelederne er fortrolige med teknikken til rumkraftens metamorfose, så afslører de ikke hemmeligheden for os andre. Det er min opfattelse, at de ikke helt forstår kraftorganisatorernes funktion.

42:2.22 (471.6) Disse styrkeledere er selv energikatalysatorer, det vil sige, at de får energi til at segmentere, organisere eller samle sig i enhedsdannelse ved deres tilstedeværelse. Og alt dette indebærer, at der må være noget iboende i energien, som får den til at fungere på denne måde i nærvær af disse styrkeenheder. Nebadons Melkisedekerne har for længst betegnet fænomenet med omdannelsen af kosmisk kraft til universstyrke som en af de syv "guddommelighedens uendeligheder." Og det er så langt, som du vil komme på dette punkt under din opstigning i lokaluniverset.

42:2.23 (471.7) På trods af vores manglende evne til fuldt ud at forstå oprindelsen, naturen og transmutationerne af den kosmiske kraft, er vi fuldt ud fortrolige med alle faser af den fremvoksende energiadfærd fra det tidspunkt, hvor den direkte og umiskendelige

reaktion på Paradisets tyngdekraft fandt sted—omkring det tidspunkt, hvor superuniversets styrkeledere begyndte at fungere.

3. Klassificering af materie

42:3.1 (471.8) Materien i alle universer, undtagen i centraluniverset, er identisk. Stoffets fysiske egenskaber afhænger af omdrejningshastighederne for dets bestanddele, antallet og størrelsen af de roterende bestanddele, deres afstand fra kernelegemet eller stoffets rumindhold samt af tilstedeværelsen af visse kræfter, som endnu ikke er opdaget på Urantia.

42:3.2 (471.9) I de forskellige sole, planeter og rumlegemer findes der ti store grupper af materie:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonisk materie—de første fysiske enheder i den materielle tilværelse, de energipartikler som behøves for at opbygge elektroner.

42:3.4 (472.2) 2. Subelektronisk materie—det eksplosive og frastødende stadie i solenes supergasser.

42:3.5 (472.3) 3. Elektronisk materie—det elektroniske stadie af materiel differentiering—elektroner, protoner og forskellige andre enheder som indgår i de elektroniske grupper varierende sammensætning.

42:3.6 (472.4) 4. Subatomisk materie—materie, som i omfattende grad eksisterer i de indre af de varme sole.

42:3.7 (472.5) 5. Splittede atomer—som man finder i de afkølede sole og overalt i rummet.

42:3.8 (472.6) 6. Ioniseret materie—individuelle atomer som er berøvet deres ydre (kemiske aktive) elektroner af elektricitet, varme eller røntgenstråleaktiviteter og af opløsningsmidler.

42:3.9 (472.7) 7. Atomisk materie—det kemiske stadie for grundstoffernes organisation, bestanddelene i den molekylære eller synlige materie.

42:3.10 (472.8) 8. Materiens molekylære stadium—materie så som den eksisterer på Urantia i et relativt stabilt stadium af materialisation under normale forhold.

42:3.11 (472.9) 9. Radioaktiv materie—den desorganiserende tendens og aktivitet hos de tungere grundstoffer under forhold af moderat varme og formindsket tyngdekraftstryk.

42:3.12 (472.10) 10. Sammensunket materie—den relative uforanderlige materie som findes i det indre af kolde eller døde sole. Denne form for materie er ikke helt uforanderlig; der er endnu stadig en del ultimatonisk og endda elektronisk aktivitet, men disse enheder ligger meget tæt på hinanden, og deres rotationshastighed er stærkt formindsket.

42:3.13 (472.11) Klassifikationen af materie i det foregående henfører til dets organisation snarere end til de former som fremtræder til skabte væsener. Den medregner heller ikke de præemergente stadier af energi eller de evige materialisationer i Paradiset og centraluniverset.

4. Energi og materie forvandling

42:4.1 (472.12) Lys, varme, elektricitet, magnetisme, kemi, energi og materie er—oprindelse, natur og skæbne—en og samme ting, sammen med andre materielle realiteter som endnu er uopdaget på Urantia.

42:4.2 (472.13) Vi forstår ikke til fulde de næsten endeløse forandringer, som fysisk energi kan være underlagt. I et univers fremtræder det som lys, i et andet som lys plus varme, i et tredje som energiformer, der er ukendt på Urantia; i utallige millioner af år kan det igen dukke op som en form for rastløs, bølgende elektrisk energi eller magnetisk kraft; og endnu senere kan den igen dukke op i et efterfølgende univers som form for variabelt stof, der gennemgår en serie metamorfoser, og derefter kblive efterfuldt af sin ydre fysiske forsvinden i en eller anden stor verdenskatastrofe. Og så, efter utallige tidsaldre og næsten endeløs vandring gennem utallige universer, kan denne samme energi igen dukke op og mange gange ændre sin form og sitpotentiale; og således fortsætter disse forvandlinger gennem utallige tidsaldre efter hinanden og gennem utallige riger. Således fejer materien videre, undergår tidens forvandlinger, men svinger altid tro mod evighedens cirkel; selvom den længe har været forhindret i at vende tilbage til dens kilde, reagerer den altid på den, og den fortsætter altid på den vej, der er ordineret af den Uendelige Personlighed, som sendte den af sted.

42:4.3 (473.1)

Styrkecentrene og deres medarbejdere er meget engagerede i arbejdet med at transmutere ultimatonen til elektronens kredsløb og omdrejninger. Disse unikke væsener kontrollerer og sammensætter styrken ved deres dygtige manipulation af de grundlæggende enheder af materialiseret energi, ultimatonerne. De er mestre i energi, som den cirkulerer i denne primitive tilstand. I samarbejde med de fysiske kontrollører er de i stand til effektivt at kontrollere og styre energien, selv efter at den er transmuteret til det elektriske niveau, det såkaldte elektroniske stadie. Men deres aktionsradius indskrænkes enormt, når elektronisk organiseret energi svinger ind i de atomare systemers hvirvler. Ved en sådan materialisering falder disse energier fuldstændig ind under den lineære tyngdekrafts tiltrækningskraft.

42:4.4 (473.2)

Tyngdekraften virker positivt på styrkecentrenes og de fysiske kontrollørers styrkebaner og energikanaler, men disse væsener har kun en negativ relation til tyngdekraften—udøvelsen af deres antityngdekrafts egenskaber.

42:4.5 (473.3)

Overalt i rummet er kulde og andre påvirkninger i gang med kreativt at organisere ultimatoner til elektroner. Varme er målingen af elektronisk aktivitet, mens kulde blot betyder fravær af varme—komparativ energi-hvile—status for den universelle kraftladning af rummet, forudsat at hverken fremvoksende energi eller organiseret stof var til stede og reagerede på tyngdekraften.

42:4.6 (473.4)

Tyngdekraftens tilstedeværelse og handling er det, der forhindrer fremkomsten af det teoretiske absolutte nulpunkts, for det interstellare rum har ikke det absolutte nulpunkts temperatur. I

hele det organiserede rum er der energistrømme, der svarer til tyngdekraften, kraftkredsløb og ultimatoniske aktiviteter samt organiserende elektroniske energier. Praktisk taget er rummet ikke tomt. Selv Urantias atmosfære tynder ud i stadig større udstrækning, indtil den ved omkring 4.800 kilometers højde gradvis begynder at glide over i gennemsnitlige rumstof i denne del af universet. Det mest tomme rum som er kendt i Nebadon indeholder cirka hundrede ultimatoner—modsvarende til en elektron—i hver 16,4 kubikcentimeter. En sådan knaphed på stof betragtes som praktisk talt tomt rum.

42:4.7 (473.5) Temperatur—varme og kulde—er kun sekundært til tyngdekraften når det gælder energi- og stofudvikling. Ultimatoner er ydmygt lydige over for ekstreme temperaturer. Lave temperaturer fremmer visse former af elektronisk konstruktion og atomar samling, mens høje temperaturer fremmer alle former for atomare opløsning og materiel nedbrydning.

42:4.8 (473.6) Når materien udsættes for varmen og trykket fra visse indre soltilstande, kan alle undtagen de mest primitive associationer af stof brydes op. Varme kan således i stor udstrækning overvinde tyngdekraftens stabilitet. Men ingen kendt solvarme eller -tryk kan konvertere ultimatoner tilbage til magtfuld energi.

42:4.9 (473.7) De brændende sole kan omdanne materie til forskellige former for energi, men de mørke verdener og hele det ydre rum kan bremse elektronisk og ultimatonisk aktivitet til det punkt, hvor disse energier omdannes til rigernes stof. Visse elektroniske sammenslutninger af tæt karakter, såvel som mange af de

grundlæggende sammenslutninger af kernestof, dannes i de ekstremt lave temperaturer i det åbne rum og bliver senere forstærket ved sammenslutning med større tilførsler af materialiserende energi.

42:4.10 (473.8) Under hele denne metamorfose af energi og stof må vi regne med tyngdekraftstrykket og med de ultimatoniske energiers antityngdekrafts adfærd under visse betingelser for temperatur, hastighed og omdrejning. Temperatur, energistrømme, afstand og tilstedeværelsen af de levende kraftorganisatorer og styrkeledere er også af betydning for alle transmutationsfænomener af energi og stof.

42:4.11 (474.1) Forøgelsen af masse i stof er lig med forøgelse af energi divideret med kvadratet af lysets hastighed. I en dynamisk forstand er det arbejde, som hvilende stof kan udføre, lig med den energi, der bruges på at bringe dets dele sammen fra Paradis, minus modstanden fra de kræfter, der overvindes undervejs, og den tiltrækning, som stoffets dele udøver på hinanden.

42:4.12 (474.2) Eksistensen af præelektroniske former for stof indikeres af de to atomvægte for bly. Det bly, der oprindeligt blev dannet, vejer en smule mere end det, der blev produceret gennem uranopløsning ved hjælp af radiumstråling; Og denne forskel i atomvægt repræsenterer det faktiske tab af energi i atomopløsningen.

42:4.13 (474.3) Stoffets relative integritet er sikret ved, at energi kun kan absorberes eller frigives i de nøjagtige mængder, som Urantia-videnskabsmænd har betegnet kvanter. Denne kloge bestemmelse i

de materielle riger tjener til at opretholde universerne som fungerende virksomheder.

42:4.14 (474.4) Mængden af energi, der tages ind eller afgives, når elektroniske eller andre positioner forskydes, er altid et "kvante" eller et multiplum heraf, men den vibrerende eller bølgelignende opførsel af sådanne energienheder er helt bestemt af dimensionerne på de pågældende materielle strukturer. Sådanne bølgelignende energikrusninger er 860 gange diameteren af de ultimatoner, elektroner, atomer eller andre enheder, der således optræder. Den uendelige forvirring, der følger med observationen af kvantemekanikkens bølgemekanik, skyldes overlejringen af energibølger: To bølgetoppe kan kombineres til en dobbelt så høj bølgetop, mens en bølgetop og en bølgedal kan kombineres og dermed ophæve hinanden.

5. Den bølgeformede energis manifestationer

42:5.1 (474.5) I superuniverset Orvonton er der hundrede oktaver af bølgeenergi. Af disse hundrede grupper af energimanifestationer er fireogtres helt eller delvis genkendelige på Urantia. Solens stråler udgør fire oktaver på superuniversets skala, de synlige stråler omfatter en enkel oktav, nummer seksogfyrre i denne serie. Den ultraviolette gruppe er den næste, mens røntgenstrålerne ligger ti oktaver højere, efterfulgt af gammastrålerne fra radium. Toogtrediv

oktaver over solens synlige lys ligger de energistråler fra det ydre rum, som så ofte blandes sammen med de tilhørende meget energirige små partikler af stof. Næste trin ned fra det synlige sollys er de infrarøde stråler, og tredive oktaver nede er radiotransmissionsgruppen.

42:5.2 (474.6) Bølgelignende energimanifestationer—set fra det tyvende århundredes Urantia videnskabelige oplysning—kan klassificeres i følgende ti grupper:

42:5.3 (474.7) 1. *Infraultimatoniske stråler*— ultimatonernes omdrejninger i grænselandet, når de begynder at antage en bestemt form. Dette er det første stadie af fremkommende energi, hvor bølgelignende fænomener kan detekteres og måles.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimatoniske stråler*. Samlingen af energi i ultimatonernes små sfærer fremkalder vibrationer i rummets indhold, som er mærkbare og målelige. g længe før fysikerne nogensinde opdager ultimatonen, vil de utvivlsomt opdage fænomenerne ved disse stråler, når de vælter ind over Urantia. Disse korte og kraftige stråler repræsenterer ultimatonernes indledende aktivitet, når de bliver bremset ned til det punkt, hvor de drejer mod stoffets elektroniske organisation. Når ultimatonerne samler sig til elektroner, sker der en kondensering med en deraf følgende lagring af energi.

42:5.5 (475.1)

3. *De korte rumstråler*. Disse er de korteste af alle rent elektroniske vibrationer og repræsenterer det præatomiske stadie af denne form for stof. Disse stråler kræver ekstraordinært høje eller lave temperaturer for at blive produceret. Der er to slags af disse rumstråler: den ene ledsager fødslen af atomer, og den anden er tegn på atomar opløsning. De udgår i de største mængder fra superuniversets tætteste plan, Mælkevejen, som også er det tætteste plan af de ydre universer.

42:5.6 (475.2)

4. *Det elektroniske stadie*. Dette energistadie er grundlaget for al materialisering i de syv superuniverser. Når elektroner går fra højere til lavere energiniveauer af orbital revolution, afgives der altid kvanter. Orbital forskydning af elektroner resulterer i udstødning eller absorption af meget bestemte og ensartede målbare partikler af lys-energi, mens den enkelte elektron altid giver afkald på en partikel af lysenergi, når den udsættes for kollision. Bølgeformede energimanifestationer følger også de positive legemers optræden og de andre medlemmer af den elektroniske scene.

42:5.7 (475.3)

5. *Gammastråler*—de udstrålinger, der karakteriserer den spontane opløsning af atomart stof. Den bedste illustration af denne form af elektronisk aktivitet er de fænomener, der er forbundet med radiumnedbrydning.

42:5.8 (475.4)

6. *Røntgenstrålernes gruppe*. Det næste trin i elektronens nedbremsning frembringer de forskellige former af

solrøntgenstråler sammen med de kunstigt genererede røntgenstråler. Den elektroniske ladning skaber et elektronisk felt; bevægelse giver anledning til en elektrisk strøm; strømmen producerer et magnetisk felt. Når en elektron pludselig standes, frembringer den resulterende elektronmagnetiske tumult røntgenstrålen; røntgenstrålen er *denne* forstyrrelse. Solens røntgenstråler er identiske med dem, der genereres mekanisk til at udforske det indre af menneskekroppen, bortset fra at de er en anelse længere.

42:5.9 (475.5) 7. *De ultraviolette* eller kemiske stråler fra sollyset og de forskellige mekaniske frembringelser.

42:5.10 (475.6) 8. *Det hvide lys*—alt synligt lys fra solene.

42:5.11 (475.7) 9. *Infrarøde stråler*—nedsættelsen af elektronisk aktivitet, der stadig er tættere på stadiet med mærkbar varme.

42:5.12 (475.8) 10. *Hertzianske-bølger*—de energier, der bruges på Urantia ved radioudsendelse.

42:5.13 (475.9) Af alle disse ti faser af bølgelignende energiaktivitet kan det menneskelige øje kun reagere på én oktav, hele lyset fra almindeligt sollys.

42:5.14 (475.10) Den såkaldte æter er blot en fællesbetegnelse for en gruppe af kraft- og energiaktiviteter, der indtræffer i rummet. Ultimatoner, elektroner og andre masseaggregater af energi er

ensartede stofpartikler, og når de bevæger sig gennem rummet, bevæger de sig virkelig i direkte linjer. Lys og alle andre former for genkendelige energimanifestationer består af en række af bestemte eneenergipartiklersom bevæger sig i direkte linjer, undtagen når de modificerets af tyngdekraften og andre indgribende kræfter. At disse processioner af energipartikler fremstår som bølgefænomener, når de udsættes for visse observationer, skyldes modstanden fra det udifferentierede krafttæppe i hele rummet, den hypotetiske æter, og tyngdekraftspændingen i de associerede aggregater af stof. Afstanden mellem partikelintervallerne af stof, sammen med energistrålernes starthastighed, skaber den bølgende fremtoning af mange former for energistof.

42:5.15 (476.1) Stimuleringen af rummets indhold producerer en bølgelignende reaktion på passagen af hurtigt bevægelige stofpartikler, ligesom et skibs passage gennem vand igangsætter bølger af varierende amplitude og interval.

42:5.16 (476.2) Urkraftens adfærd giver anledning til fænomener, som på mange måder er analoge med din postulerede æter. Rummet er ikke tomt; sfærerne i hele rummet hvirvler og styrter videre gennem et stort hav af udspreddt kraft-energi; heller ikke et atoms rumindhold er tomt. Ikke desto mindre er der ingen æter, og netop fraværet af denne hypotetiske æter gør det muligt for den beboede planet at undgå at falde ned i solen og for den omgivende elektron at modstå at falde ned i kernen.

6. ultimatoner, elektroner og atomer

42:6.1 (476.3) Mens den universelle krafts rumladning er homogen og udifferentieret, indebærer organiseringen af udviklet energi i stof, at energien koncentrerer sig i diskrete masser med bestemte dimensioner og en etableret vægt-præcis tyngdekraftsreaktion.

42:6.2 (476.4) Lokal eller lineær tyngdekraft bliver fuldt funktionsdygtig med fremkomsten af den atomare organisering. Præatomiske stof reagerer en anelse på tyngdekraften, når det aktiveres af røntgenstråler og andre lignende energier, men der udøves ingen målbar lineær tyngdekraft på frie, ubundne og uladete elektroniske energipartikler eller på utilknyttede ultimatoner.

42:6.3 (476.5) Ultimatoner fungerer ved gensidig tiltrækning og reagerer kun på den cirkulære Paradis tyngdekraft. Uden lineær tyngdekraftsrespons holdes de således fast i den universelle rumdrift. Ultimatoner er i stand til at accelerere deres revolutionære hastighed til et punkt med delvis antityngdekraftsadfærd, men de kan ikke, uafhængigt af kraftorganisatorer eller styrkeledere opnå den kritiske flugthastighed for afindividualisering og vende tilbage til det magtfulde energistadie. I naturen undslipper ultimatoner kun status som fysisk eksistens, når de deltager i den terminale disruption af en afkølet og døende sol.

42:6.4 (476.6)

Ultimatonerne, som er ukendte på Urantia, sænker hastigheden gennem mange faser af fysisk aktivitet, før de opnår den revolutionære energi, der er en forudsætning for en elektronisk organisation. Ultimatonerne har tre variationer af bevægelse: gensidig modstand mod kosmisk kraft, individuelle omdrejninger af antityngdekraftspotentiale og de intraelektroniske positioner for de hundrede indbyrdes forbundne ultimatoner.

42:6.5 (476.7)

Gensidig tiltrækning holder hundrede ultimatoner sammen i elektronens konstitution; og der er aldrig flere eller færre end hundrede ultimatoner i en typisk elektron. Tabet af en eller flere ultimatoner ødelægger den typiske elektroniske identitet og skaber således en af elektronens ti modificerede former.

42:6.6 (476.8)

Ultimatoner beskriver ikke baner eller hvirvler rundt i kredsløb i elektronerne, men de spreder sig eller grupperer sig i overensstemmelse med deres aksiale rotationshastigheden og bestemmer således de elektroniske differentiale dimensioner. Den samme ultimatoniske aksiale rotationshastighed bestemmer også de negative eller positive reaktioner af de forskellige typer af elektroniske enheder. Hele adskillelsen og grupperingen af elektronisk stof, sammen med den elektroniske differentiering af negative og positive legemer af energistof, er resultatet af disse forskellige funktioner i komponentens ultimatoniske indbyrdes forening.

42:6.7 (477.1)

Hvert atom er en bagatel på over $1/40.000.000^{\text{te}}$ del af en centimeter i diameter mens en elektron vejer noget over $1/2000^{\text{de}}$ del af det mindste atom, hydrogen. Den positive proton, som er

karakteristisk for atomkernen, er måske ikke større end en negativ elektron, men den vejer næsten to tusind gange mere.

42:6.8 (477.2) Hvis materiens masse skulle forstørres, indtil en elektrons mængde var lig med en tiende del af en ounce, 2,8 gram, ville elektronens volumen blive lige så stort som jordens, hvis størrelsen blev proportionelt forstørret. Hvis rumfanget af en proton —1800 gange så tung som en elektron—skulle forstørres til størrelsen af et knappenålshoved, så ville et knappenålshoved til sammenligning få en diameter, der svarer til jordens bane omkring solen.

7. Atomisk materie

42:7.1 (477.3) Dannelsen af alt stof er af samme størrelsesorden som solsystemet. I centrum af hvert eneste lille univers af energi er der en relativt stabil, relativt stationær, nuklear del af den materielle eksistens. Denne centrale enhed er udstyret med en tredobbelt mulighed for manifestation. Omkring dette energicenter hvirvler der i endeløs overflod, men i fluktuerende kredsløb, energienheder, som svagt kan sammenlignes med planeterne, der omkranser solen i en stjernegruppe som jeres eget solsystem.

42:7.2 (477.4) I atomet kredser elektronerne om den centrale proton med omtrent samme relative plads, som planeterne har, når de kredser om solen i solsystemets rum. Der er den samme relative

afstand, i forhold til den faktiske størrelse, mellem atomkernen og det indre elektroniske kredsløb, som der er mellem den indre planet, Merkur, og din sol.

42:7.3 (477.5) De elektroniske aksiale omdrejninger og deres banehastigheder omkring atomkernen overgår begge den menneskelige fantasi, for slet ikke at tale om hastighederne for de ultimatoner, de består af. De positive partikler af radium flyver ud i rummet med en hastighed på cirka seksten tusinde kilometer per sekund, mens de negative partikler opnår en hastighed, der nærmer sig lysets.

42:7.4 (477.6) De lokale universer er af decimal konstruktion. Der er kun hundrede forskellige atomare materialiseringer af rum-energi i et dobbelt univers; det er den maksimalt mulige organisering af stof i Nebadon. Disse hundrede former for stof består af en regelmæssig serie, hvor fra en til hundrede elektroner kredser omkring en central og relativt kompakt kerne. Det er denne ordnede og pålidelige forening af forskellige energier, der udgør materien.

42:7.5 (477.7) Ikke alle verdener vil have hundrede genkendelige grundstoffer på overfladen, men de er til stede et eller andet sted, har været til stede eller er i gang med at udvikle sig. Forholdene omkring en planets oprindelse og efterfølgende udvikling bestemmer, hvor mange af de hundrede atomtyper, der kan observeres. De tungere atomer findes ikke på overfladen af mange verdener. Selv på Urantia har de kendte tungere grundstoffer en tendens til at flyve i stykker, hvilket illustreres af radiums opførsel.

42:7.6 (477.8) Atomets stabilitet afhænger af antallet af elektrisk inaktive neutroner i det centrale legeme. Kemisk adfærd er helt afhængig af aktiviteten af de frit roterende elektroner.

42:7.7 (478.1) I Orvonton har det aldrig været muligt på naturlig vis at samle over hundrede orbitale elektroner i et atomsystem. Når et hundrede og en kunstigt er blevet introduceret i orbitalfeltet, har resultatet altid været en øjeblikkelig opløsning af den centrale proton med en vild spredning af elektronerne og andre frigjorte energier.

42:7.8 (478.2) Mens atomer kan indeholde fra et til hundrede kredsløbselektroner, er det kun de yderste ti elektroner i de større atomer, der kredser om den centrale kerne som særskilte og diskrete legemer, der svinger intakt og kompakt rundt i præcise og afgrænsede kredsløb. De tredive elektroner, der er tættest på centrum, er svære at observere eller registrere som separate og organiserede legemer. Det samme komparative forhold mellem elektronisk adfærd og atomets nærhed gør sig gældende i alle atomer, uanset hvor mange elektroner de indeholder. Jo tættere på kernen, jo mindre elektronisk individualitet. En elektrons bølgelignende energiudstrækning kan sprede sig så meget, at den optager alle de mindre atomare baner; det gælder især for de elektroner, der er tættest på atomkernen.

42:7.9 (478.3) De tredive inderste orbitale elektroner har individualitet, men deres energisystemer har tendens til at blande sig og strækker sig fra elektron til elektron og næsten fra orbit til orbit. De næste tredive elektroner udgør den anden familie eller energizone og er mere og mere individuelle, idet de er legemer af stof, der udøver en

mere fuldstændig kontrol over deres tilhørende energisystemer. De næste tredivte elektroner, den tredje energizone, er endnu mere individualiserede og cirkulerer i mere distinkte og definerede baner. De sidste ti elektroner, som kun findes i de ti tungeste grundstoffer, har uafhængighedens værdighed og er derfor i stand til at undslippe mere eller mindre frit fra moderkernens kontrol. Med en minimal variation i temperatur og tryk vil medlemmerne af denne fjerde og yderste gruppe af elektroner slippe ud af den centrale kernes greb, som det illustreres af den spontane opløsning af uran og beslægtede grundstoffer.

42:7.10 (478.4) De første syvogtyve atomer, som indeholder fra en til syvogtyve orbitale elektroner, er lettere at forstå end de øvrige. Fra otteogtyve og opefter støder vi mere og mere på uforudsigeligheden ved den formodede tilstedeværelse af det ukvalificerede absolutte. Men noget af denne elektroniske uforudsigelighed skyldes ultimatonernes forskellige aksiale revolutionærehastigheder og ultimatonernes uforklarlige tilbøjelighed til at “klumpe sig sammen.” Andre påvirkninger—fysiske, elektriske, magnetiske og gravitationsmæssige—er også med til at skabe variabel elektronisk adfærd. Atomer ligner derfor personer med hensyn til forudsigelighed. Statistikere kan udstede love for et stort antal af enten atomer eller personer, men ikke for et enkelt atom eller en enkelt person.

8. Atomets kohæsion

42:8.1 (478.5) Selvom tyngdekraften er en af flere faktorer, når det gælder sammenholdelsen af et lille atomisk energisystem, er der også til stede i og blandt disse grundlæggende fysiske enheder en kraftfuld og ukendt energi, hemmeligheden bag deres grundlæggende opbygning og ultimative adfærd; en kraft, der mangler at blive opdaget på Urantia. Denne universelle indflydelse gennemtrænger hele det rum, der er omfattet af denne lille energiorganisation.

42:8.2 (478.6) Det interelektroniske rum i et atom er ikke tomt. I hele atomet er dette interelektroniske rum aktiveret af bølgelignende manifestationer, som er perfekt synkroniseret med elektronisk hastighed og ultimatoniske omdrejninger. Denne kraft er ikke helt domineret af dine anerkendte love om positiv og negativ tiltrækning; dens opførsel er derfor nogle gange uforudsigelig. Denne unavngivne indflydelse synes at være en rumkraftsreaktion fra den Egenskabsløse Absolutte.

42:8.3 (479.1) De ladede protoner og de uladede neutroner i atomers kerne holdes sammen af den frem- og tilbagegående funktion af mesotronen, en stofpartikel, der er 180 gange så tung som elektronen. Uden dette arrangement ville den elektriske ladning, som protonerne bærer, ødelægge atomkernen.

42:8.4 (479.2) Som atomer er opbygget, kan hverken elektriske kræfter eller tyngdekræfter holde kernen sammen. Atomkernens integritet opretholdes af mesotronens gensidige kohæsionsfunktion, som er i stand til at holde ladede og uladede partikler sammen på grund af sin overlegne kraft-masse-styrke, og af den yderligere funktion, der får protoner og neutroner til konstant at skifte plads. Mesotronen får

den elektriske ladning af kernepartiklerne til uophørligt at blive kastet frem og tilbage mellem protoner og neutroner. På en uendelig lille del af et sekund er en given kernepartikel en ladet proton og den næste en uladet neutron. Og disse skift i energistatus er så utroligt hurtige, at den elektriske ladning fratages enhver mulighed for at fungere som en forstyrrende indflydelse. På den måde fungerer mesotronen som en “energibærende” partikel, der i høj grad bidrager til atomets nukleare stabilitet.

42:8.5 (479.3) Tilstedeværelsen og funktionen af mesotronen forklarer også en anden atomar gåde. Når atomer optræder radioaktivt, udsender de langt mere energi, end man kunne forvente. Dette overskud af stråling stammer fra opløsningen af mesotronen som “energibærer,” og derved blot bliver en elektron. Den mesotroniske opløsning ledsages også af udsendelse af visse små uladete partikler.

42:8.6 (479.4) Mesotronen forklarer visse af atomkernens sammenhængende egenskaber, men den tager ikke højde for samhørigheden af proton til proton eller neutronernes gensidige tiltrækning til hinanden. Den paradoksale og kraftfulde kraft af atomisk sammenhængende integritet er en form for energi, der endnu ikke er opdaget på Urantia.

42:8.7 (479.5) Disse mesotroner forekommer i rigelige mængder i de rumstråler, der så uophørligt rammer jeres planet.

9. Naturfilosofi

42:9.1 (479.6)

Religion er ikke alene dogmatisk; naturfilosofien har også en tendens til at dogmatisere. Da en berømt religiøs lærer ræsonnerede, at tallet syv var fundamentalt for naturen, fordi der er syv åbninger i menneskets hoved, kunne han, hvis han havde kendt mere til kemi, have argumenteret for en sådan tro baseret på et sandt fænomen i den fysiske verden. I alle de fysiske universer i tid og rum er der, på trods af den universelle manifestation af energiens decimale opbygning, den evigt tilstedeværende påmindelse om virkeligheden i den syvfoldige elektroniske organisering af præmaterien.

42:9.2 (479.7)

Tallet syv er grundlæggende for centraluniverset og det åndelige system af iboende karakteroverførsler, men tallet ti, decimalsystemet, er iboende i energi, materie og den materielle skabelse. Ikke desto mindre udviser den atomare verden en vis periodisk karakterisering, som går igen i grupper af syv—et fødselsmærke, som denne materielle verden bærer, og som indikerer dens fjerne åndelige oprindelse.

42:9.3 (480.1)

Denne syvfoldige vedholdenhed i den skabende konstitution viser sig i de kemiske domæner som en gentagelse af lignende fysiske og kemiske egenskaber i adskilte perioder på syv, når grundstofferne er arrangeret i rækkefølge efter deres atomvægt. Når de kemiske grundstoffer på Urantia således er arrangeret i en række, har enhver given kvalitet eller egenskab en tendens til at gentage sig i syvtaller. Denne periodiske ændring med syvere gentager sig i aftagende grad og med variationer gennem hele den kemiske tabel, og den er mest markant i de tidligere eller lettere

atomgrupper. Hvis man starter med et hvilket som helst grundstof efter at have bemærket en eller anden egenskab, vil denne egenskab ændre sig for seks på hinanden følgende grundstoffer, men når man når til det ottende, er der en tendens til, at den dukker op igen, dvs. at det ottende kemisk aktive grundstof ligner det første, det niende det andet osv. En sådan kendsgerning i den fysiske verden peger umiskendeligt på den syvfoldige sammensætning af forfædrenes energi og er et tegn på den grundlæggende realitet i den syvfoldige mangfoldighed i skabelserne af tid og rum. Mennesket bør også bemærke, at der er syv farver i det naturlige spektrum.

42:9.4 (480.2) Men ikke alle naturfilosofiens antagelser er gyldige; for eksempel den hypotetiske æter, som repræsenterer et genialt forsøg fra menneskets side på at forene sin uvidenhed om rumfænomener. Universets filosofi kan ikke baseres på observationer fra den såkaldte videnskab. Hvis en sådan metamorfose ikke kunne ses, ville en videnskabsmand være tilbøjelig til at benægte muligheden for at udvikle en sommerfugl ud af en larve.

42:9.5 (480.3) Fysisk stabilitet forbundet med biologisk elasticitet er kun til stede i naturen på grund af den næsten uendelige visdom, som skabelsens mesterarkitekter besidder. Intet mindre end transcendental visdom kunne nogensinde designe enheder af stof, som på samme tid er så stabile og så effektivt fleksible.

10. Universelle ikke-åndelige energisystemer

(materielle sindssystemer)

42:10.1 (480.4) Den relative kosmiske virkeligheds endeløse udstrækning, fra absolutheden af Paradisets monota til absolutheden af rummets potens, antyder visse udviklinger af relationer i den Første Kildes og Centers ikke-åndelige virkeligheder—de virkeligheder, der er skjult i rummets potens, åbenbaret i monota og foreløbigt åbenbaret på mellemliggende kosmiske niveauer. Denne evige cyklus af energi, der cirkuleres i universernes Fader, er absolut, og da den er absolut, er den hverken kendsgerning eller værdi; ikke desto mindre er Urfaderen selv nu—som altid—selvbevidst om en stadigt voksende arena af tid-rum og af tid-rum-transcenderede betydninger, en arena af skiftende relationer, hvor energistof gradvist underkastes den levende og guddommelige ånds overkontrol gennem det levende og personlige sinds erfaringsmæssige stræben.

42:10.2 (480.5) De universelle ikke-spirituelle energier genforenes i de levende ikke-skabersindets system på forskellige niveauer, hvoraf nogle kan beskrives som følger:

42:10.3 (480.6) 1. *Sindet, forud for de hjælpende sindsånder.* Dette sindsniveau er uerfarende og administreres på de beboede planeter af de Fysiske Mesterkontrollører. Dette sind er mekanisk, det ikke-lærebare intellekt i de mest primitive former for materielt liv, men

det ikke-lærebare sind fungerer på mange andre niveau end det primitive planetariske liv.

42:10.4 (481.1) 2. *Sindet, i forening med de hjælpende sindsånder.*

Dette er et lokalunivers' Moderånds tjeneste, der fungerer gennem sine syv hjælpende sinds-ånder på det materielle sinds lærbare (ikke-mekaniske) niveau. På dette niveau oplever det materielle sind: som undermenneskeligt (dyrisk) intellekt i de første fem sindsånder; som menneskeligt (moralsk) intellekt i de syv sindsånder; som overmenneskeligt (mellemvæsen) intellekt i de sidste to sindsånder.

42:10.5 (481.2) 3. *Udviklende morontiasind*—den ekspanderende bevidsthed hos evolverende personligheder i lokaluniversets opstigende karrierer. Dette er skænket af lokaluniversets Moderånd i samarbejde med Skabersønnen. Dette sindsniveau angiver organiseringen af den livsbefordrende morontielle type, en syntese af det materielle og det åndelige, som udføres af Morontiastyrkens Tilsynsførende i et lokalunivers. Morontiasindet fungerer forskelligt som reaktion på de 570 niveauer af morontialiv og afslører en stigende evne til at forbinde sig med det kosmiske sind på de højere niveauer af opnåelse. Dette er de dødelige skabningers evolutionære forløb, men sind af en ikke-morontiel orden skænkes også af en Universets Søn og en Universets Ånd til de ikke-morontielle børn i de lokale skabninger.

42:10.6 (481.3) *Det kosmiske sind.* Dette er det syvfoldige diversificerede sind af tid og rum, hvoraf hver af de syv Mesterånder betjener et af

de syv superuniverser med én fase. Det kosmiske sind omfatter alle finite sindsniveauer og koordinerer erfaringsmæssigt med det Højeste Sinds evolutionære guddomsniveauer og transcendentalt med det absolutte sinds eksistentielle niveauer—Samforenerens direkte kredsløb.

42:10.7 (481.4) I Paradiset er sindet absolut, i Havona er det absonit, i Orvonton er det finit. Sind er altid ensbetydende med tilstedeværelse og aktivitet af levende tjeneste plus forskellige energisystemer, og det gælder for alle niveauer og alle former for sind. Men ud over det kosmiske sind bliver det stadig vanskeligere at beskrive sindets forhold til ikke-åndelig energi. Havona-sindet er subabsolut, men superevolutionært; da det er eksistentielt-erfaringsmæssigt, er det tættere på det absonite end noget andet begreb, der er blevet åbenbaret for dig. er hinsides menneskelig forståelse; det er eksistentielt, ikke-rumbetinget og ikke-tidsbetinget. Ikke desto mindre overskygges alle disse sindsniveauer af Samforenerens universelle tilstedeværelse—af sindstyngdekraftens greb, som har sin oprindelse i sindets Gud i Paradiset.

11. Universets mekanismer

42:11.1 (481.5) I evalueringen og anerkendelsen af sindet bør man huske på, at universet hverken er mekanisk eller magisk; det er en skabelse af sindet og en mekanisme af love. Men selvom naturlovene i praksis opererer i det, der synes at være det fysiske og det åndelige, er de i

virkeligheden ét. Den Første Kilde og Centret er den oprindelige årsag til al materialisering og på samme tid den første og endelige Fader til alle ånder. Paradisfaderen viser sig kun personligt i universerne uden for Havona som ren energi og ren ånd—som Tankerettere og andre lignende fragmenteringer.

42:11.2 (481.6) Mekanismer har ikke absolut dominans over den samlede skabelse; universernes univers *i sin helhed* er planlagt af sind, skabt af sind og administreret af sind. Men den guddommelige mekanisme i universernes univers er alt for perfekte til, at menneskets begrænsede sind med sine videnskabelige metoder kan se så meget som et spor af det uendelige sinds dominans. For dette skabende, kontrollerende og opretholdende sind er hverken et materielt sind eller et skabningssind; det er et åndeligt sind, der fungerer på og fra den guddommelige virkeligheds skaberniveauer.

42:11.3 (482.1) Evnen til at skelne og opdage sindet i universets mekanismer afhænger helt af evnen, omfanget og kapaciteten hos det udforskende sind, der er engageret i en sådan observationsopgave. Tid-rum-sind, der er organiseret ud fra tidens og rummets energier, er underlagt tidens og rummets mekanismer.

42:11.4 (482.2) Bevægelse og universets tyngdekraft er de to facetter af den upersonlige tid-rum-mekanisme i universernes univers. Tyngdekraftsniveauerne for ånd, sind og stof er helt uafhængige af tid, men kun de sande åndelige virkelighedsniveau er uafhængige af rum (ikke-rumlig). De højere sindsniveauer i universet—de åndelige mentale niveauer—kan også være ikke-rumlig, men de materielle

sindsniveauer, som f.eks. det menneskelige sind, reagerer på interaktionerne i universets tyngdekraft og mister kun denne reaktion i forhold til åndelig identifikation. Åndelige virkelighedsniveauer genkendes på deres åndelige indhold, og åndelighed i tid og rum måles omvendt i forhold til den lineære tyngdekraftsrespons.

42:11.5 (482.3) Lineær tyngdekraftsreaktion er et kvantitativt mål på ikke-åndelig energi. Al masse—organiseret energi—er underlagt dette greb, undtagen når bevægelse og sind indvirker på massen. Lineær tyngdekraft er makrokosmos kortrækkende sammenhængskraft ligesom kræfterne i den intraatomiske samhørighed er mikrokosmos kortrækkende kræfter. Fysisk materialiseret energi, organiseret som såkaldt stof, kan ikke krydse rummet uden at påvirke den lineære tyngdekraftsrespons. Selvom denne tyngdekraftsrespons er direkte proportional med massen, modificeres den så meget af det mellemliggende rum, at det endelige resultat kun tilnærmelsesvis kan udtrykkes som omvendt proportional med kvadratet på afstanden. Rummet overvinder til sidst den lineære tyngdekraft på grund af tilstedeværelsen af antityngdekrafts påvirkninger fra talrige supermaterielle kræfter, som virker til at neutralisere tyngdekraften og alle reaktioner på den.

42:11.6 (482.4) Ekstremt komplekse og meget automatiske udseende kosmiske mekanismer har altid en tilbøjelig til at skjule tilstedeværelse af det oprindelige eller skabende iboende sind fra enhver og alle intelligenser meget langt under universets niveauer for selve mekanismens natur og kapacitet. Derfor er det uundgåeligt, at

de højere universmekanismer må fremstår som tankeløse for de lavere ordener af skabninger. Den eneste mulige undtagelse fra en sådan konklusion ville være implikationen af sind i det forbløffende fænomen med et *tilsyneladende opretholdende univers*— men det er et spørgsmål om filosofi snarere end en faktiske erfaring.

42:11.7 (482.5) Eftersom sindet koordinerer universet, findes der ingen fixitet i mekanismerne. Fænomenet med fremadskridende evolution, der er forbundet med kosmisk selvopretholdelse, er universelt. Universets evolutionære kapacitet er uudtømmelig i spontanitetens uendelighed. Fremskridt mod harmonisk enhed, en voksende oplevelsesmæssig syntese overlejret af en stadigt stigende kompleksitet af relationer, kan kun udføres af et målbevidst og dominerende sind.

42:11.8 (482.6) Jo højere universets sind er forbundet med ethvert universfænomen, jo sværere er det for de lavere typer af sind at opdage det. Og eftersom universmekanismens sind er skabende åndeligt sind (selv den Uendeliges sind), kan det aldrig opdages eller skelnes af universets sind på lavere niveauer, og slet ikke af det *laveste* sind af alle, menneskets. Det udviklende dyresind er naturligvis gudssøgende, men det er ikke alene og i sig selv iboende gudsvidende.

12. Mønster og form—sindets dominans

42:12.1 (483.1) Udviklingen af mekanismer indebærer og indikerer det kreative sinds skjulte tilstedeværelse og dominans. Det jordiske intellekts evne til at udtænke, designe og skabe automatiske mekanismer demonstrerer menneskesindets overlegne, kreative og formålsrettede kvaliteter som den dominerende indflydelse på planeten. Sindet rækker altid ud mod:

- 42:12.2 (483.2) 1. Oprettelse af materielle mekanismer
- 42:12.3 (483.3) 2. Opdagelse af skjulte mysterier.
- 42:12.4 (483.4) 3. Udforskning af fjerntliggende situationer.
- 42:12.5 (483.5) 4. Formulering af mentale systemer.
- 42:12.6 (483.6) 5. Opnåelse af visdomsmål.
- 42:12.7 (483.7) 6. Opnåelse af åndelige niveauer.
- 42:12.8 (483.8) 7. Udførelse af guddommelige skæbner—højeste, ultimative og absolutte.

42:12.9 (483.9) Sindet er altid kreativt. Sindets begavelse af et individuelt dyr, en dødeligs, morontianers, åndelig opstigendes eller finalitets-opnåedes sind er altid kompetent til at producere en passende og brugbar krop for den levende skabnings identitet. Men det tilstedeværende fænomen af en personlighed eller mønster af en identitet er ikke som sådan en manifestation af energi, hverken fysisk, mental eller åndelig. Personlighedsformen er et levende væsens *mønster*-aspekt; det er ensbetydende med *arrangementet* af energier, og dette, plus liv og bevægelse, er *mekanismen* for væsenets eksistens.

42:12.10 (483.10) Selv åndelige væsener har form, og disse åndelige former (mønstre) er virkelige. Selv den højeste type af åndelige personligheder har former—personlighedsnærvær i enhver forstand analogt med de dødeliges kroppe på Urantia. Næsten alle væsener, man træffer i de syv superuniverser er i besiddelse af former. Men der er nogle få undtagelser fra denne generelle regel: Tankeretterne synes at mangle form indtil de fusionerer med de overlevende sjæle fra deres dødelige medarbejdere. Hos Enlige Budbringere, Inspirerende Treenighedsånder, den Uendelige Ånds Personlige hjælpere, Tyngdekraftsbudbringere, Transcendentale Registratorer og visse andre er også uden form, der kan opdages. Men disse er typiske for de få undtagelser, det store flertal har ægte personlighedsformer, former, som er individuelt karakteristiske og som er genkendelige og personligt identificerbare.

42:12.11 (483.11) Forbindelsen med det kosmiske sind og de hjælpende sindsånders aktiviteter udvikler et passende fysisk tabernakel for det udviklende menneske. På samme måde individualiserer morontia-sindet morontia-formen for alle dødelige overlevende. Ligesom den dødelige krop er personlig og karakteristisk for ethvert menneske, således vil morontia-formen være yderst individuel og tilstrækkeligt karakteristisk for det skabende sind, der dominerer den. Der er ikke to morontia-former, der er mere ens end to menneskekroppe. Morontia Styrketilsynsførende sponsorerer, og de ledsagende serafer leverer, det udifferentierede morontia-materiale, som morontialivet kan begynde at arbejde med. Og efter morontialivet vil det vise sig, at

åndeformerne er lige så forskellige, personlige og karakteristiske for deres respektive åndelige indehavere med åndesind.

42:12.12 (483.12) I en materiel verden tænker man på en krop som havende en ånd, men vi betragter ånden som havende en krop. De materielle øjne er i sandhed den åndsfødte sjæls vinduer. Ånden er arkitekten, sindet er bygmesteren, kroppen er den materielle bygning.

42:12.13 (484.1) Fysiske, åndelige og tankemæssige energier, som sådan og i deres rene tilstand, interagerer ikke fuldt ud som aktualer i de fænomenale universer. I Paradiset er de tre energier ligestillet, i Havona koordinerede, mens man i universets niveauer af endelige aktiviteter må støde på alle områder af materiel, mental og åndelig dominans. I ikke-personlige situationer i tid og rum synes den fysiske energi at være fremherskende, men det ser også ud til, at jo mere åndesindets funktion nærmer sig guddommelighed i formålet og overherredømme i handling desto mere bliver åndefasen dominerende; så åndesindet på det ultimative niveau kan blive næsten fuldstændigt dominerende. På det absolutte niveau er ånden helt sikkert dominerende. Og derfra ud gennem tidens og rummets riger, hvor som helst en guddommelig åndelig virkelighed er til stede, hvor som helst et ægte åndeligt sind fungerer, er der altid en tendens til at producere et materielt eller fysisk modstykke til den åndelige realitet.

42:12.14 (484.2) Ånden er den skabende virkelighed; det fysiske modstykke er tids-rum refleksionen af den åndelige virkelighed, den

fysiske eftervirkning af åndesindets skabende handling.

42:12.15 (484.3) Sindet dominerer universelt materien, selv om det til gengæld er lydhørt over for åndens ultimative overkontrol. Og hos det dødelige menneske er det kun det sind, som frit underkaster sig åndens styring, der kan håbe på, at overleve den dødelige eksistens i tid og rum som et udødeligt barn af den evige ånde verden af den Højeste, den Ultimative og den Absolutte: den Uendelige.

42:12.16 (484.4) [Præsenteret på anmodning af Gabriel af en Mægtig Budbringer på tjeneste i Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 42](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 44](#) >>

Kapitel 43

Konstellationerne

43:0.1 (485.1) URANTIA kaldes almindeligvis 606 af Satania i Norlatiadek af Nebadon, hvilket betyder den sekshundredesjette beboede verden i det lokale system Satania, der ligger i konstellationen Norlatiadek, en af de hundrede konstellationer i det lokale univers Nebadon. Konstellationer er de primære inddelinger af et lokalunivers, og deres herskere forbinder de lokale systemer af beboede verdener med den centrale administration af lokaluniverset på Salvington og via refleksion med superadministrationen af Dagenes Ældste i Uversa.

43:0.2 (485.2) Regeringen i jeres konstellation er placeret i en klynge af 771 arkitektoniske sfærer, hvoraf den midterste og største er Edentia, som er sæde for administrationen af konstellationens fædre, Norlatiadeks Højeste. Edentia i sig selv er cirka hundrede gange så stor som jeres verden. De halvfjerds store sfærer, der omgiver Edentia, er cirka ti gange så store som Urantia, mens de ti satellitter, der kredser om hver af disse halvfjerds verdener, er cirka lige så store

som Urantia. Disse 771 arkitektoniske sfærer er ret sammenlignelige i størrelse med andre konstellationer.

43:0.3 (485.3) Tidsregning og afstandsmåling i Edentia er den samme som i Salvington, og ligesom sfærerne i universets hovedstad er konstellationshovedkvarterets verdener fuldt forsynet med alle ordener af himmelske intelligenser. Generelt er disse personligheder ikke meget forskellige fra dem, der er beskrevet i forbindelse med universets administration.

43:0.4 (485.4) Tilsynsførende seraferne, den tredje orden af engle i lokaluniverset, er forordnet til tjeneste i konstellationerne. De har deres hovedkvarter på hovedstadssfærerne og tjener i omfattende aktiviteter i de omgivende verdener for morontiauddannelse. I Norlatiadek er de halvfjerds store sfærer, sammen med de syv hundrede mindre satellitter, beboet af univitatia, konstellationens permanente borgere. Alle disse arkitektoniske verdener administreres fuldt ud af de forskellige grupper af indfødte væsener, som for størstedelens vedkommende ikke er uåbenbaret men som omfatter de effektive spirongerne og de smukke spornagierne. Da det ligger i midtpunktet af morontiauddannelsens program er konstellationernes morontialiv, som i sikkert formoder, både typisk og ideelt.

1. Konstellationens hovedkvarter

43:1.1 (485.5) Edentia er rig på fascinerende højland, omfattende højdedrag af fysisk materie kronet med morontielt liv og overstrøet med åndelig herlighed, men der er ingen barske bjergkæder som på Urantia. Der er titusinder af glitrende søer og tusinder og atter tusinder af vandløb, men der er ingen store oceaner eller brusende floder. Kun højlandet mangler disse overflade vandløb.

43:1.2 (486.1) Vandet på Edentia og lignende arkitektoniske sfærer er ikke anderledes end vandet på de evolutionære planeter. Vandsystemet på sådanne sfærer findes både på overfladen og underjordisk, og fugtigheden er i konstant cirkulation. Edentia kan omsejles via disse forskellige vandveje men den vigtigste transportvej er atmosfæren. Åndevæsener færdes naturligt ovenover sfærens overflade mens morontiaavæsnerne og de materielle væsener gør brug af materielle og semimaterielle midler for at navigere i atmosfæren.

43:1.3 (486.2) Edentia og dets tilknyttede verdener har en ægte atmosfære, den sædvanlige blanding af tre gasser, som er karakteristisk for sådanne arkitektoniske skabelser, og som indeholder de to elementer i Urantias atmosfære samt en morontiagas, der gør det muligt for morontiaavæsener at ånde. Men selvom denne atmosfære både er materiel og morontiel, så er der ingen storme eller orkaner; der er hverken sommer og vinter. Dette fravær af atmosfæriske forstyrrelser og årstidsvariationer gør det muligt at forskønne alt udendørs på disse særligt skabte verdener.

43:1.4 (486.3) Edentias højland er storslået fysiske landskaber, og dets skønhed forstærkes af den endeløse overflod af liv, som findes i hele dets længde og bredde. Bortset fra nogle få ret isolerede strukturer

indeholder dette højland intet arbejde udført af skabninger. Materielle og morontielle udsmykninger er begrænset til beboelsesområderne. På de mindre højder er der særlige boliger, og de er smukt udsmykket med både biologisk og morontiel kunst.

43:1.5 (486.4) På toppen af den syvende højsletteplateau ligger Edentias opstandelseshaller, hvor de opstigende dødelige fra den sekundære modificerede opstigningsorden vækkes. Disse kamre til gensamling af skabninger er under opsyn af Melkisedekerne. Den første af Edentias modtagende sfærer (ligesom planeten Melchizedek nær Salvington) har også særlige opstandelseshaller, hvor de dødelige fra de modificerede opstigningsordener samles igen.

43:1.6 (486.5) Melkisedekerne opretholder også to særlige kollegier på Edentia. Den ene, nødskolen, er helliget studiet af de problemer, der opstod i forbindelse med Sataniaoprøret. Den anden, overdragelsesskolen, er dedikeret til at mestre de nye problemer, der opstår som følge af, at Mikael udførte sin sidste overdragelse på en af Norlatiadeks verdener. Sidstnævnte kollegium blev grundlagt for næsten fyrre tusinde år siden, umiddelbart efter Mikael's meddelelse om, at Urantia var blevet udvalgt som verden for hans sidste overdragelse.

43:1.7 (486.6) Glashavet, Edentias modtagelsesområdet, ligger tæt på det administrative center og er omkranset af hovedkvarterets amfiteater. Omkring dette område ligger de styrende centre for de halvfjerds divisioner af konstellationsanliggender. Den ene halvdel af Edentia er opdelt i halvfjerds trekantede sektioner, hvis grænser

konvergerer ved hovedkvarterets bygninger i deres respektive sektorer. Resten af denne sfære er en eneste stor naturpark, Guds haver.

43:1.8 (486.7) Under dine periodiske besøg på Edentia, selvom hele planeten er åben for din inspektion, vil det meste af din tid blive brugt i den administrative trekant, hvis nummer svarer til nummeret på din nuværende boligverden. Du vil altid være velkommen som observatør i de lovgivende forsamlinger.

43:1.9 (486.8) Morontiaområdet, der er tildelt de opstigende dødelige, som bor på Edentia, er ligger i midterzonen af den femogtredivte trekant og støder op til finaliternes hovedkvarter, som ligger i den seksogtredivte trekant. Univitationernes hovedkvarter optager et enormt område i midterregionen af den fireogtredivte trekants, der støder umiddelbart op til morontiaborgernes boligreservat. Af disse oarrangementer fremgår det klart, at der er sørget for indkvartering af mindst halvfjerds hoveddivisioner af det himmelske liv, og også at hvert af disse halvfjerds triangulære områder er korreleret med en af de halvfjerds større sfærer for morontiauddannelse.

43:1.10 (487.1) Edentias glashav er en enorm cirkulær krystal med en omkreds af cirka et hundrede og tres kilometer og en dybde af cirka otteogfyrre kilometer. Denne storslåede krystal tjener som modtagerfelt for alle transportserafer og andre væsener, der ankommer fra steder uden for sfæren; et sådant glashav gør det meget lettere for transportseraferne at lande.

43:1.11 (487.2) Et krystalfelt i denne størrelsesorden findes på næsten alle arkitektoniske verdener, og det tjener mange formål ud over sin

dekorative værdi, idet det bruges til at fremstille superuniversets refleksivitet for forsamlede grupper og som en faktor i energitransformationsteknikken til at modificere rummets strømme og til at tilpasse andre indkommende fysiske energistrømme.

2. Konstellationsregeringen

43:2.1 (487.3) Konstellationerne er de autonome enheder i et lokalunivers, og hver konstellation administreres i overensstemmelse med sin egen lovgivning. Når Nebadons domstole dømmer i universets anliggender, bliver alle interne sager afgjort i overensstemmelse med de love, der gælder i den pågældende konstellation. Disse retsafgørelser fra Salvington bliver sammen med konstellationernes love eksekveret af administratorerne i de lokale systemer.

43:2.2 (487.4) Konstellationerne fungerer således som de lovgivende eller lovstiftende enhed mens de lokale systemer fungerer som de udøvende eller håndhævende enheder. Salvington-regeringen er den højeste dømmende og koordinerende myndighed.

43:2.3 (487.5) Selvom den højeste retslige funktion ligger hos den centrale administration i et lokal univers, er der to underordnede, men vigtige domstole i hovedkvarteret for hver konstellation, Melkisedekernes råd og den Højestes domstol.

43:2.4 (487.6)

Alle juridiske problemer gennemgås først af Melkisedekernes råd. Tolv af denne orden, som har haft fornøden erfaring på de evolutionære planeter og i systemhovedkvarterets verdener, er bemyndiget til at gennemgå bevismaterialet, gennemtænke forsvar og formulere udkast til domsafgørelser, som går videre til den Højeste domstol, den regerende Konstellationsfader. Den dødelige afdeling af dette tribunal består af syv dommere, som alle er opstegne dødelige. Jo højere op i universet i stiger, desto sikrere bliver i på at blive bedømt af din egen slags.

43:2.5 (487.7)

Konstellationens lovgivende organ er opdelt i tre grupper. lovgivningsprogram for en konstellation tager sin begyndelse i de opstigendes underhus, en gruppe, der ledes af en finaliter og som består af et tusinde repræsentative dødelige. Hvert system nominerer ti medlemmer til at sidde i denne rådgivende forsamling. På Edentia er dette organ for nuværende ikke fuldtalligt.

43:2.6 (487.8)

Lovgivernes midterste kammer består af engleskarerne og deres medarbejdere, andre børn af lokaluniversets Moderånd. Denne gruppe tæller hundrede og er nomineret af de tilsynsførende personligheder, som leder disse væseners forskellige aktiviteter, når de fungerer indenfor konstellationen.

43:2.7 (488.1)

Det rådgivende eller højeste organ af konstellationens lovgivere består af huset af ligemænd—de guddommelige sønners hus. Dette korps vælges af de Højeste Fædre og tæller ti. Kun sønner med særlig erfaring kan tjene i dette øverste hus. Det er den gruppe, der undersøger fakta og sparer tid, og som meget effektivt tjener begge de lavere afdelinger af den lovgivende forsamling.

43:2.8 (488.2)

Det kombinerede råd af lovgivere består af tre medlemmer fra hver af disse separate grene af konstellationens rådgivende forsamling og ledes af den regerende junior Højeste. Denne gruppe godkender den endelige udformning af alle love og giver informations udsprederne tilladelse til at offentliggøre dem. Godkendelsen fra denne øverste kommission gør lovtekster til rigets lov; deres handlinger er endelige. Edentias lovudtalelser udgør den grundlæggende lov for hele Norlatiadek.

3. De højeste i norlatiadek

43:3.1 (488.3)

Konstellationernes herskere er af Vorondadek-ordenen af lokaluniversets sønner. Når disse sønner er udkommanderet til aktiv tjeneste i universet som konstellationsherskere eller på anden måde, er de kendt som de *Højeste* da de repræsenterer den højeste administrative visdom, kombineret med den mest fremsynede og intelligente loyalitet, af alle ordnerne af Guds Sønner i lokaluniverset. Deres personlige integritet og gruppeloyalitet er aldrig blevet betvivlet; ingen oprørsånd blandt Vorondadeksønnerne har nogensinde forekommet i Nebadon.

43:3.2 (488.4)

Mindst tre Vorondadeksønner er udpeget af Gabriel som de Højeste i hver af Nebadons konstellationer. Det præsiderende medlem af denne trio er kendt som *Konstellationsfaderen* og hans to medarbejdere som den *ældre Højeste* og den *ynge Højeste*. En

Konstellationsfader regerer i ti tusinde standardår (ca. 50.000 Urantia år) efter tidligere at have tjent henholdsvis som yngre og ældre medarbejder under ligeså lange perioder.

43:3.3 (488.5) Salmisten vidste, at Edentia blev regeret af tre Konstellationsfædre, og derfor talte han om deres opholdssted i flertal: “Der er en flod, hvis strømme skal glæde Guds by, det allerhelligste sted for de Højestes tabernakler.”

43:3.4 (488.6) Gennem tiderne har der været stor forvirring på Urantia om de forskellige universherskere. Mange senere lærere forvekslede deres vage og ubestemte stammeguddomme med de Højeste Fædre. Endnu senere smeltede hebræerne alle disse himmelske herskere sammen til en sammensat guddom. En lærer forstod, at de Højeste ikke var de øverste herskere, for han sagde: “Den, der bor i den Højestes hemmelige sted, skal blive under den Almægtiges skygge.” I Urantias optegnelser er det til tider meget vanskeligt at vide præcis, hvem der henvises til med udtrykket “Den Højeste.” Men Daniel forstod fuldt ud disse ting. Han sagde: “Den Højeste hersker i menneskenes rige og giver det til, hvem han vil.”

43:3.5 (488.7) Konstellationsfædrene beskæftiger sig ikke meget med individerne på en beboet planet, men de er tæt forbundet med konstellationernes lovgivende og lovudstedende funktioner, som i så høj grad vedrører alle dødelige *racers* og nationale *grupper* i de beboede verdener.

43:3.6 (489.1) Selv om konstellationsstyret står mellem jer og universadministrationen, har i som enkeltpersoner normalt ikke

meget berøring med konstellationsregeringen. Jeres store interesse ville normalt være centreret om det lokale system, Satania; men midlertidigt er Urantia tæt forbundet med constellationens herskere på grund af visse system- og planetariske forhold, der er vokset ud af Lucifers oprør.

43:3.7 (489.2) De Højeste på Edentia overtog visse faser af planetarisk myndighed i de oprørske verdener på tidspunktet for Lucifers løsrivelse. De har fortsat med at udøve denne magt og Dagenes Ældste har for længst bekræftet denne overtagelse af kontrollen over disse uregerlige verdener. De vil uden tvivl fortsætte med at udøve denne formodede jurisdiktion, så længe Lucifer lever. Meget af denne autoritet ville normalt, i et loyalt system, være investeret i Systemherskeren

43:3.8 (489.3) Men der er endnu en måde, hvorpå Urantia blev særligt forbundet med de Højeste. Da Mikael, Skabersønnen, befandt var på sin afsluttende overdragelsesopgave blev alle Urantias anliggender som berørte Mikael's overdragelse, og Lucifers efterfølger ikke havde fuld autoritet i det lokale system, blev alle Urantias anliggender, der vedrørte Mikael's overdragelse, straks overvåget af de Allershøjeste i Norlatiadek.

4. Forsamlingsbjerget—dagenes trofaste

43:4.1 (489.4) Det allerhellige forsamlingsbjerg er opholdstedet for Dagenes Trofaste, Paradisets treenigheds repræsentant som fungerer

på Edentia.

43:4.2 (489.5) Denne Dagenes Trofaste er en Paradiset Treenighedssøn, og han har opholdt sig på Edentia som Immanuels personlige repræsentant siden skabelsen af hovedkvarterets verden. Dagenes Trofaste står altid ved Konstellationsfædrenes højre side for at rådgive dem, men han tilbyder aldrig rådgivning medmindre der bliver bedt om det. Paradisets høje Sønner deltager aldrig i ledelsen af et lokalunivers anliggender, undtagen efter anmodning fra de tjenestegørende herskere over sådanne domæner. Men alt, hvad en Dagenes Forenede er for en Skabersøn, er en Dagenes Trofaste for de Højeste i en konstellation

43:4.3 (489.6) Boligen som tilhører Dagenes Trofaste på Edentia er konstellationcentrum for paradissystemets kommunikation og informationsindsamling uden for universet. Disse Treenighedssønner med deres staber af personligheder fra Havona og Paradiset er, i samarbejde med de tilsynsførende Dagenes Forenede, i direkte og vedvarende kontakt med deres orden overalt i alle universer, selv i Havona og Paradiset.

43:4.4 (489.7) Det allerhelligste bjerg er udsøgt smukt og vidunderligt indrettet, men Paradissønnens faktiske residens er beskeden i sammenligning med de Højestes centrale bolig og de omkringliggende halvfjerds strukturer som udgør Vorondadeksønnernes boligenhed. Disse bebyggelser er udelukkende boliger; de er helt adskilt fra de omfattende administrative hovedkvarterbygninger, hvor konstellationens anliggender bliver behandlet.

43:4.5 (489.8) Dagenes Trofastes residens på Edentia er beliggende nord for disse De Højstes residenser og er kendt som "Paradisets forsamlingsbjerg." På dette indviede højland samles de opstigende dødelige med jævne mellemrum for at høre denne Paradisets Søn fortælle om de opstigende dødeliges lange og spændende rejse gennem Havonas en milliard perfektionsverdener og videre til Paradisets ubeskrivelige herligheder. Og det er ved disse særlige sammenkomster på Forsamlingsbjerget, at de morontielle dødelige bliver mere fortrolige med de forskellige grupper af personligheder, der har deres oprindelse i centraluniverset.

43:4.6 (490.1) Da den forræderiske Lucifer, engang Satantias hersker, bekendtgjorte sine krav om udvidet beføjelser, forsøgte han at tilsidesætte alle højere ordener af Sønner fra lokaluniversets forvaltningsstruktur. Han tænkte i sit hjerte og sagde: "Jeg skal ophøje min trone over Guds Sønner; jeg vil sidde på Forsamlingsbjerget i nord; jeg vil være som den Højeste."

43:4.7 (490.2) De hundrede systemherskere kommer med jævne mellemrum til Edentia-konklaverne, hvor de diskuterer konstellationens velfærd. Efter oprøret i Satania havde ærkerebellerne i Jerusem for vane at møde op til disse forsamlinger i Edentia ligesom de ved tidligere lejligheder havde gjort. Og man kunne ikke finde nogen måde at stoppe denne arrogante uforskammethed førend efter Mikael's overdragelse på Urantia og hans efterfølgende overtagelse af den ubegrænsende suverænitæt i hele Nebadon. Aldrig siden den dag har disse syndens anstiftere fået

tilladelse til at sidde i de loyale Systemherskernes rådsforsamlinger på Edentia.

43:4.8 (490.3) At fortidens lærere kendte til disse ting, fremgår af beretningen: “Og det hændte en dag, at Guds Sønner kom og trådte frem foran de Højeste, og Satan kom også med blandt dem og trådte frem.” Og dette er en kendsgerning, uanset i hvilken sammenhæng den tilfældigvis optræder.

43:4.9 (490.4) Siden Kristi triumf er hele Norlatiadek ved at blive rensat for synd og oprørere. Engang før Michaels død i kødet forsøgte den faldne Lucifers medarbejder, Satan, at deltage i et sådant Edentia-konklave, men den stivnede stemning mod ærkerebellerne havde nået det punkt, hvor sympatiens døre var så godt som universelt lukkede, at der ikke kunne findes nogen stående grund for Satantias modstandere. Når der ikke er nogen åben dør for det onde, er der heller ingen mulighed for at underholde synden. Dørene til alle Edentias hjerter lukkede sig for Satan; han blev enstemmigt afvist af de forsamlede systemherskere, og det var på dette tidspunkt, at Menneskesønnen “så Satan falde som et lyn fra himlen.”

43:4.10 (490.5) Efter Lucifers oprør er en ny konstruktion opført tæt ved Dagenes Trofastes bolig. Denne midlertidige bygning er hovedkvarter for den Højestes forbindelsesofficer, som fungerer i tæt kontakt med Paradisets Søn som rådgiver til konstellationsregeringen i alle sager vedrørende Dagenes ordens politik og holdning til synd og oprør.

5. Edentiafædrene siden lucifers oprør

43:5.1 (490.6) Rotationen af de Højeste på Edentia blev suspenderet på tidspunktet for Lucifers oprør. Vi har nu de samme herskere, som var i tjeneste på det tidspunkt. Vi udleder, at der ikke sker en udskiftning af disse herskere før Lucifer og hans kompagnoner er endeligt fjernet.

43:5.2 (490.7) Konstellationens nuværende regering er imidlertid blevet udvidet til at omfatte tolv Sønner af Vorondadek-ordenen. Disse tolv er som følger:

43:5.3 (490.8) 1. Konstellationsfaderen. Den nuværende Allershøjeste hersker over Norlatiadek er nummer 617.318 i Vorondadek-serien i Nebadon. Han gjorde tjeneste i mange konstellationer i hele vores lokalunivers inden han påtog sig sit ansvar i Edentia.

43:5.4 (490.9) 2. Den ældre Højeste medarbejder.

43:5.5 (491.1) 3. Den yngre Højeste medarbejder.

43:5.6 (491.2) 4. Den Allershøjeste rådgiver, Mikael's personlige repræsentant siden han har opnået status som Mestersøn.

43:5.7 (491.3) 5. Den Allershøjeste udøver, Gabriels personlige repræsentant stationeret på Edentia lige siden Lucifers oprør.

43:5.8 (491.4) 6. Den Allershøjeste leder for de planetariske observatører, lederen for Vorondadekobservatørerne udstationeret i Satantias isolerede verdener.

43:5.9 (491.5) Den Allershøjeste dommer, Vorondadek-sønnen, betroet opgaven med at regulere alle vanskeligheder som følge af oprøret i konstellationen.

43:5.10 (491.6) 8. Den Allershøjeste nødhjælpsadministrator, Vorondadek-sønnen, der har til opgave at tilpasse Norlatiadek-lovgiverens nødlove til de oprørsisolerede verdener i Satania.

43:5.11 (491.7) 9. Den Allershøjeste mægler, Vorondadeksønnen, der har til opgave at harmonisere de særlige tildelingsjusteringer på Urantia med konstellationens rutinemæssige administration. Tilstedeværelsen af visse ærkeengleaktiviteter og talrige andre uregelmæssige tjenester på Urantia, sammen med de strålende aftenstjerners særlige aktiviteter på Jerusem, nødvendiggør denne Søns funktion.

43:5.12 (491.8) 10. Den Højeste dommeradvokat, ordføreren for nødsituationsdomstolen som helligere sig reguleringen af de specielle problemer i Norlatiadek som fremkommer ud af forvirringer, som følge af oprøret i Satania.

43:5.13 (491.9) 11. Den Højeste forbindelsesofficer, Vorondadeksønnen som er knyttet til Edentias herskere men forordnet som speciel rådgiver hos Dagenes Trofaste med hensyn til den bedste

fremgangsmåde til at forfølge i forvaltningen af problemer som kan henføres til oprøret og de skabtes illoyalitet.

43:5.14 (491.10) 12. Den Højeste leder, ordføreren for nødsituationsrådet på Edentia. Alle personligheder som er forordnet til Norlatiadek på grund af omvæltningen i Satania danner nødsituations rådet, og dets ordfører er en Vorondadeksøn med speciel stor erfaring.

43:5.15 (491.11) Heri indgår ikke de talrige Vorondadeker, sendebude fra konstellationerne i Nebadon og andre, som også er bosat på Edentia.

43:5.16 (491.12) Lige siden Lucifers oprør har Edentiafædrene udvist en særlig omsorg for Urantia og de andre isolerede verdener i Satania. For længe siden erkendte profeten Konstellationsfædrenes kontrollerende hånd i nationernes anliggender. “Da den Højeste delte deres arv ud til nationerne, da han adskilte Adams sønner, satte han grænserne for folket.”

43:5.17 (491.13) Hver verden i karantæne eller isoleret har en Vorondadeksøn som observatør. Han deltager ikke i den planetariske administration, undtagen når han beordres af Konstellationsfaderen til at intervenere i nationernes anliggender. Faktisk er det denne Allerhøjeste observatør, der “hersker i menneskenes riger.” Urantia er en af Norlatiadeks isolerede verdener, og en Vorondadek-observatør har været udstationeret på planeten lige siden Caligastias forræderi. Da Makiventa Melkisedek tjente i semimateriel skikkelse på Urantia udviste han respektfuld hyldest til den Højeste observatør, der var i tjeneste, som der står skrevet, “Og Melkisedek,

kongen af Salem, var præst af den Højeste”. Melkisedek åbenbarede denne Højeste observatørs relationer til Abraham, da han sagde, “Og velsignet være Den Højeste, som har givet dine fjender i din hånd”.

6. Guds haver

43:6.1 (492.1) Systemhovedstæderne er i særdeleshed forskønnet med materielle og mineralske konstruktioner, mens universets hovedkvarter i højere grad afspejler åndelig herlighed, men constellationernes hovedstæder repræsenterer toppen af morontiaaktiviteter og levende udsmykninger. I constellationernes hovedkvartersverdener er levende udsmykninger mere almindeligt anvendt, og det er denne overvægt af liv—botaniske kunstfærdighed—som gør at disse verdener kaldes “Guds haver.”

43:6.2 (492.2) Omkring halvdelen af Edentia er helliget de Højestes udsøgte haver, og disse haver er blandt de mest forførende morontiaskabelser i lokaluniverset. Det forklarer, hvorfor de usædvanlige smukke steder på de beboede verdener i Norlatiadek så ofte kaldes “Edens haver.”

43:6.3 (492.3) Centralt i denne storslåede have ligger de Højestes helligdom for tilbedelse. Salmisten må have vidst noget om disse ting, for han skrev: “Hvem skal bestige de Højestes bakke? Hvem skal stå på dette hellige sted? Den, der har rene hænder og et rent hjerte, som ikke har opløftet sin sjæl til forfængelighed og ikke svoret

falsk.” Ved denne helligdom leder de Allershøjeste på hver tiende hviledag, hele Edentia i tilbedende kontemplation af Gud den Højeste.

43:6.4 (492.4) De arkitektoniske verdener har ti former for liv af den materielle orden. På Urantia er der plante og dyreliv, men i en verden som Edentia er der ti opdelinger af den materielle livsorden. Hvis I betragtede disse ti opdelinger af livet på Edentia, ville I hurtigt klassificere de første tre som vegetabiliske og de sidste tre som animalske, men det ville være helt umuligt for jer at forstå naturen af de fire mellemliggende grupper af frugtbare og fascinerende livsformer.

43:6.5 (492.5) Selv det karakteristiske dyreliv, er meget forskelligt fra det i de evolutionære verdener, så forskelligt, at det er helt umuligt for dødelige sind at beskrive den unikke karakter og hengiven natur hos disse ikke-talende skabninger. Der er tusinde og atter tusinde af levende væsener som din fantasi umuligt kan forestille sig. Hele dyreskabelsen er af en helt anden orden end de grove dyrearter på de evolutionære planeter. Men alt dette dyreliv er yderst intelligent og udsøgt brugbart, og alle de forskellige arter er overraskende blide og rørende kammeratlige. Der er ingen kødædende væsener på sådanne arkitektoniske verdener; der er intet i hele Edentia, der kan gøre noget levende væsen bange.

43:6.6 (492.6) Det vegetabiliske liv er også meget forskelligt fra det på Urantia, idet det består af både materielle og morontielle varianter. De materielle vækster har en karakteristisk grøn farve, men det vegetative livs morontia-ækvivalenter har et violet eller orkidéfarvet

skær af varierende nuance og refleksion. En sådan morontiavegetation er en ren energivækst; når den spises, er der ingen tiloversblevne rester.

43:6.7 (492.7) Da disse arkitektoniske verdener er iudstyret med ti former af fysisk liv, for ikke at tale om morontiavarianterne, giver de vældige muligheder for biologisk forskønnelse af landskabet og de materielle og morontielle strukturer. De himmelske håndværkere leder de indfødte spornagier i dette omfattende arbejde med botanisk dekoration og biologisk forskønnelse. Mens jeres kunstnere må ty til inaktiv farve og livløs marmor for at synliggøre deres koncepter, bruger de himmelske håndværkere og univitationerne oftere levende materialer for at repræsentere deres idéer og indfange deres idealer.

43:6.8 (493.1) Hvis du nyder blomsterne, buskene og træerne på Urantia, så vil du glæde dig over den botaniske skønhed og blomsterpragt i de himmelske haver på Edentia. Men det ligger uden for mine evner at forsøge at beskrive for det jordiske sind et fyldestgørende billede af disse skønheder i de himmelske verdener. Sandelig, øjet har ikke set sådanne herligheder, som venter på jeres ankomst til disse verdener i de dødeliges opstigningseventyr.

7. Univitationerne

43:7.1 (493.2) Univitationerne er de permanente borgere på Edentia og dens tilknyttede verdener, og alle syv hundrede og halvfjerds

verdener omkring konstellationens hovedkvarter er under deres tilsyn. Disse børn af Skabersønnen og den Skabende Ånd er projiceret på et eksistensplan mellem det materielle og det åndelige, men de er ikke morontiavæsener. De indfødte på hver af Edentias halvfjerds større sfærer har alle forskellige synlige former, og de morontielle dødelige får deres morontielle former afstemt, så de modsvarer univitationernes opadgående skala, hver gang de skifter opholdssted fra en Edentia-sfære til en anden, når de successivt passerer fra verden nummer et til verden nummer halvfjerds.

43:7.2 (493.3) I åndelig henseende er univitationerne ens; intellektuelt varierer de som de dødelige; i form ligner de meget den morontielle eksistenstilstand, og de er skabt til at fungere i halvfjerds forskellige personlighedsordener. Hver af disse ordener af univitatia udviser ti større variationer af intellektuel aktivitet, og hver af disse varierende intellektuelle typer leder de særlige trænings- og kulturskoler for progressiv erhvervsmæssig eller praktisk socialisering på en af de ti satellitter, der svinger rundt om hver af de store Edentia-verdener.

43:7.3 (493.4) Disse syv hundrede mindre verdener er tekniske sfærer for praktisk uddannelse i hele lokaluniversets funktion og er åbne for alle klasser af intelligente væsener. Disse skoler for særlige færdigheder og teknisk viden er ikke udelukkende for opstigende dødelige, selvom morontia-studerende udgør langt den største gruppe af alle dem, der deltager i disse uddannelseskurser. Når du bliver modtaget på en af de halvfjerds store verdener for social kultur, får du straks tilladelse til at gå ind på hver af de ti omkringliggende satellitter.

43:7.4 (493.5) I de forskellige æreskolonier er de fleste omvekslingsledere opstigende morontiadødelige, men univitationerne repræsenterer den største gruppe med tilknytning til de himmelske håndværkers korps i Nebadon. I hele Orvonton kan ingen andre væsener udenfor Havona end Uversa abandonterne, der kan måle sig med univitationerne i spørgsmålet om kunstnerisk dygtighed, social tilpasningsevne og koordinerende klogskab.

43:7.5 (493.6) Disse konstellationsborgere er ikke egentlige medlemmer af håndværkerkorpset, men de arbejder frit sammen med alle grupper og bidrager meget til at gøre konstellationsverdenene til de vigtigste sfærer for realiseringen af overgangskulturens storslåede kunstneriske muligheder. De fungerer ikke uden for rammerne af constellationens hovedkvartersverdener.

8. Edentias uddannelsesverdener

43:8.1 (493.7) Den fysiske udformning af Edentia og de omkringliggende sfærer er så godt som perfekt; de kan næppe måle sig med den åndelige storhed i Salvingtons sfærer, men de overgår langt herlighederne i Jerusems uddannelsesverdener. Alle disse Edentias sfærer får deres energi direkte fra de universelle rumstrømme, og deres enorme kraftsystemer, både materielle og morontielle, overvåges og distribueres professionelt af konstellationscentrene, assisteret af et kompetent korps af de Fysiske Mesterkontrollører og Morontiastyrkens Tilsynsførende.

43:8.2 (494.1)

Den tid, man tilbringer i de halvfjerds uddannelsesverdener for overgangsforløbets morontiakultur, der er forbundet med Edentia æraen for dødelig opstigning, er den mest afklarede periode i en opstigende dødeliges karriere op til status som finaliter; det er virkelig det typiske morontialiv. Selvom du omstemmes hver gang du flyttes fra en større kulturverden til en anden bevarer du samme morontiakrop, og der forekommer ingen perioder hvor personligheden er bevidstløs.

43:8.3 (494.2)

Dit ophold på Edentia og dets tilknyttede sfærer vil hovedsageligt være optaget af beherskelsen af gruppeetik, hemmeligheden bag behageligt og profitabelt indbyrdes forhold mellem de forskellige univers og superuniversets ordener af intelligente personligheder.

43:8.4 (494.3)

I palæverdenerne fuldførte I foreningen af den dødelige personlighed under udvikling; i systemhovedstaden opnåede I borgerskab i Jerusem og viljen til at underkaste selvet disciplinen i gruppeaktiviteter og koordinerede foretagender; men nu i konstellationens uddannelsesverdener skal I opnå den virkelige socialisering af jeres morontielle personlighed under udvikling. Denne overjordiske kulturelle tilegnelse består i at lære, hvordan man:

43:8.5 (494.4)

1. Lever lykkeligt og arbejder effektivt sammen med ti forskellige morontialedsagere, mens ti andre grupper forenes til et kompagni på hundrede medlemmer og videre til et korps på et tusinde medlemmer.

43:8.6 (494.5) Bliv glad og samarbejde hjerteligt med ti univitationer, som, selvom de intellektuelt er meget ligesom morontia væsnerne, er meget forskellig i alle andre henseender. Og siden må du fungere med denne gruppe på ti, når den koordinerer sig med ti andre familier, som igen er forbundet til et korps på et tusinde univitationer.

43:8.7 (494.6) Opnår samtidig tilpasning til både morontia ledsagere og disse værtsunivitationer. Erhverv evnen til frivilligt og effektivt at samarbejde med din egen orden af væsener i tæt arbejdsfællesskab med en noget anderledes gruppe af intelligente væsener.

43:8.8 (494.7) Mens man således fungerer socialt sammen med væsener, der ligner og ikke ligner dig selv, skal du opnå intellektuel harmoni med og erhvervsmæssig tilpasning til begge grupper af medarbejdere.

43:8.9 (494.8) Mens man opnår en tilfredsstillende socialisering af personligheden på det intellektuelle og erhvervsrettede plan, skal man yderligere perfektionere evnen til at leve i tæt kontakt med lignende og lidt anderledes væsener med stadig mindre irritabilitet og stadig mindre vrede. Omvekslingslederne bidrager gennem deres gruppespils aktiviteter meget til denne sidstnævnte opnåelse af denne færdighed.

43:8.10 (494.9) Tilpas alle disse forskellige socialiseringsteknikker til at fremme den progressive koordinering af Paradis-opstigningskarrieren; forøg universets indsigt ved at forbedre evnen

til at forstå de evige målbetydninger, der er skjult i disse
tilsyneladende ubetydelige tid-rum-aktiviteter.

43:8.11 (494.10) Og så skal alle disse multisocialiseringsprocedurer
kulminere med den samtidige forøgelse af åndelig indsigt, når det
gælder forøgelsen af alle faser af den personlige begavelse gennem
åndelig gruppeassociation og morontia-koordinering. Intellektuelt,
socialt og åndeligt fordobler to moralske væsener ikke blot deres
personlige potentiale for at opnå noget i universet ved hjælp af
partnerskabsteknikken; de næsten firedobler deres muligheder for at
opnå og udrette noget.

43:8.12 (495.1) Vi har skildret Edentia-socialisering som en morontia-
dødeligs tilknytning til en univitatia-familiegruppe bestående af ti
intellektuelt forskellige individer, samtidig med en lignende
tilknytning til ti andre morontianer. Men i de første syv store
verdener lever kun én opstigende dødelig sammen med ti univitatia.
I den anden gruppe af syv store verdener bor to dødelige sammen
med hver indfødte gruppe på ti, og sådan fortsætter det, indtil der i
den sidste gruppe af syv store sfærer bor ti morontiavæsener
sammen med ti univitatiaer. Efterhånden som du lærer, hvordan du
bedre kan omgås univitatiaerne, vil du praktisere en sådan forbedret
etik i dit forhold til dine fremadskridende morontialedsagere.

43:8.13 (495.2) Som opstigende dødelig nyder i jeres ophold i Edentias
fremskridts verdener, men i oplever ikke den personlige
tilfredsstillelses begejstring som kendetegner jeres første kontakt
med universets anliggender i systemhovedkvarteret eller jeres

afskedsfølelse med disse realiteter i universets sidste hovedstadsverden.

9. Statsborgerskab på edentia

43:9.1 (495.3) Efter gradueringen fra verdens nummer halvfjerds, tager opstigende dødelige ophold på Edentia. Opstigende deltager nu for første gang i “Paradisets forsamlinger” og hører historien om deres vidtstrakte karriere, som den er skildret af Dagenes Trofaste, den første af de Højeste Treenigheds-oprindelse Personligheder, de har mødt.

43:9.2 (495.4) Hele dette ophold i konstellationens uddannelsesverdener, der kulminerende i borgerskabet på Edentia, er en periode af sand og himmelsk lyksalighed for morontiafremadskridterne. Under hele dit ophold i systemverdenerne udviklede i jer fra et næsten dyrisk til et morontiel væsen; I var mere materielle end åndelige. På Salvingtons sfærer vil du udvikle dig fra et morontia-væsen til status som en sand ånd; du vil være mere åndelig end materiel. Men på Edentia er de opstigende midtvejs mellem deres tidligere og deres fremtidige status, midtvejs i deres overgang fra evolutionært dyr til opstigende ånd. Under hele dit ophold på Edentia og dets verdener er du “som englene”; du gør konstant fremskridt, men opretholder hele tiden en generel og typisk morontiastatus.

43:9.3 (495.5) Dette konstellationsophold for en opstigende dødelig er den mest ensartede og stabiliserede epoke i hele den morontielle udviklingskarriere. Denne oplevelse udgør den præåndelige socialiseringsuddannelse for de opstigende. Den modsvarer med den åndelige præfinalite oplevelse i Havona og den præabsonitiske undervisning i Paradis.

43:9.4 (495.6) Opstigende dødelige på Edentia er hovedsageligt beskæftiget med opgaverne på de halvfjerds progressive univitatia-verdener. De tjener også i forskellige funktioner på selve Edentia, hovedsageligt i forbindelse med konstellationsprogrammet, der beskæftiger sig med gruppe-, race-, national- og planetarisk velfærd. De Højeste er ikke så engagerede i at fremme individuel fremgang på de beboede verdener; de hersker i menneskenes riger snarere end i individernes hjerter.

43:9.5 (495.7) Og den dag, hvor du er forberedt på at forlade Edentia for karriere i Salvington, stopper du op og se tilbage på en af de smukkeste og mest forfriskende af alle dine praktikperioder på denne side af Paradiset. Men al denne herlighed vil kun blive forstærket under din opstigning indad og med din voksende evne til i større udstrækning at værdsætte guddommelige betydninger og åndelige værdier.

43:9.6 (496.1) [Sponsoreret af Malavatia Melkisedek.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 43](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 45](#) >>

Kapitel 44

De Himmelske Håndværkere

44:0.1 (497.1) BLANDT æreskolonierne i hovedkvartersverdener i universet og dets forskellige divisioner kan man finde den unikke orden af sammensatte personligheder, der betegnes som de himmelske håndværkere. Disse væsener er mesterkunstnerne og håndværkerne i morontia og de lavere ånderiger. De er de ånder og halvånder, der er beskæftiget med at udsmykke morontia og med åndelig forskønnelse. Disse håndværkere er fordelt over hele storuniverset—på superuniversernes hovedverdener, lokaluniverserne, konstellationerne og systemerne samt på alle de sfærer, der er befolket af lys og liv; men deres primære aktivitetsområde er i konstellationerne og især i de syv hundrede og halvfjerds verdener, der omgiver hver hovedverden.

44:0.2 (497.2) Selvom deres arbejde næsten kan være uforståelig for det materielle sind, bør man forstå, at morontia- og åndeverdenerne ikke er uden deres høje kunst og overjordiske kulturer.

44:0.3 (497.3) De himmelske håndværkere er ikke skabt som sådan; de er et udvalgt og rekrutteret korps af væsener, der består af visse lærerpersonligheder hjemmehørende i centraluniverset og deres frivillige elever hentet fra de opstigende dødelige og talrige andre himmelske grupper. Det oprindelige lærerkorps af disse håndværkere blev på et tidspunkt udpeget af den Uendelige Ånd i samarbejde med de Syv Mesterånder og bestod af syv tusinde Havona-instruktører, et tusinde til hver af de syv afdelinger af håndværkere. Med en sådan kerne at starte med har der gennem tiderne udviklet sig dette strålende korps af dygtige arbejdere i åndelige og morontielle anliggender.

44:0.4 (497.4) Enhver morontiapersonlighed eller åndevæsen kan når som helst træde ind i de himmelske håndværkernes korps; dvs. ethvert væsen hvis rang ligger under de medfødte guddommelige Sønner. Guds opstigende sønner fra de evolutionære sfærer kan efter deres ankomst til morontiaverdnerne søge om optagelse i håndværker korpset, og hvis de er tilstrækkelig begavet kan de vælge en sådan livsbane for en længere eller kortere periode. men ingen kan tilslutte sig til de himmelske håndværkere for mindre end en tusindårs periode, et tusinde år af superuniversetid.

44:0.5 (497.5) Alle himmelske håndværkere registreres i superuniversets hovedkvarter, men ledes af morontia vejledere i lokaluniversernes hovedstæder. De forordnes til følgende syv større aktivitetsgrupper af morontia vejledernes centrale korps som virker i hver lokalunivers hovedkvarters verden:

44:0.6 (497.6) 1. Himmelske musikere.

- 44:0.7 (497.7) 2. Himmelske gengivere.
- 44:0.8 (497.8) 3. Guddommelige bygmestre.
- 44:0.9 (497.9) 4. Tankeoptagere.
- 44:0.10 (498.1) 5. Energimanipulatorer
- 44:0.11 (498.2) 6. Formgivere og forskønnere.
- 44:0.12 (498.3) 7. Harmoniarbejdere.

44:0.13 (498.4) De oprindelige lærere for disse syv grupper kom alle fra de perfekte verdener i Havona, og Havona indeholder mønstrene, mønsterstudierne, for alle faser og former for åndelig kunsthåndværk. Selvom det er en gigantisk opgave at overføre disse kunstarter fra Havona til rummets verdener, har de himmelske håndværkere forbedret teknikken og udførelsen fra tidsalder til tidsalder. Som i alle andre faser af den opstigende karriere kræves det konstant af dem, der er længst fremme i en hvilken som helst branche, at de formidler deres overlegne viden og færdigheder til deres mindre begunstigede medmennesker.

44:0.14 (498.5) I mansoniverdnerne får I for første gang at se et glimt af disse transplanterede kunstformer fra Havona, og deres skønhed og jeres påskønnelse af denne skønhed højnes og bliver klarere indtil I står i Salvingtons åndehaller og ser de inspirerende mesterværker fra de overjordiske kunstnere i ånderigerne.

44:0.15 (498.6) Alle disse aktiviteter i morontia- og ånde verdenen er virkelige. For åndelige væsener er den åndelige verden en realitet. For os er den materielle verden desto mere uvirkelig. De højere

former for ånder passerer frit gennem almindeligt stof. Høje ånder reagerer ikke på noget materielt bortset fra visse af grundenergiene. For materielle væsener er den åndelige verden mere eller mindre uvirkelig; for åndelige væsener er den materielle verden næsten helt uvirkelig, idet den blot er en skygge af den åndelige virkeligheds substans.

44:0.16 (498.7) Jeg kan ikke, med udelukkende åndeligt syn, opfatte den bygning, hvor denne fortælling bliver oversat og optaget. En guddommelig rådgiver fra Uversa, som tilfældigvis står ved min side, opfatter endnu mindre af disse rent materielle skabelser. Vi kan se, hvordan disse materielle strukturer ser ud for jer, ved at se en åndelig pendant, som en af vores tilstedeværende energitransformatorer har præsenteret for vores sind. Denne materielle bygning er ikke ligefrem virkelig for mig, et åndeligt væsen, men den er selvfølgelig meget virkelig og meget brugbar for materielle dødelige.

44:0.17 (498.8) Der findes visse typer af væsener, som er i stand til at skelne mellem virkeligheden af skabningerne i både den åndelige og den materielle verden. Til denne klasse hører de såkaldte fjerde skabninger af Havona Servitals og de fjerde skabninger af mæglerne. Englene i tid og rum er udstyret med evnen til at skelne mellem både åndelige og materielle væsener, og det samme gælder de opstigende dødelige efter udfrielsen fra det kødelige liv. Efter at have nået de højere åndelige niveauer er de opstigende i stand til at genkende materielle, morontielle og åndelige realiteter.

44:0.18 (498.9) Der er også en Mægtig Budbringer fra Uversa her sammen med mig, en opstigende Retter fusioneret, engang dødelig, og han ser jer sådan som du er, og samtidig visualiserer han den Enlige Budbringer, supernaferne og andre tilstedeværende himmelske væsener. Aldrig under jeres lange opstigning vil du miste evne til at genkende jeres forbindelser fra tidligere eksistenser. Når du stiger indad i livets skala vil du altid bevare evnen til at genkende og omgås med andre væsener fra jeres tidligere og lavere erfaringsniveauer. Hver ny oversættelse eller genopstandelse bringer yderligere en gruppe af åndelige væsener ind i jeres synsfelt uden på den mindste måde at fratage jer evnen til at genkende jeres venner og bekendte fra tidligere tilstande.

44:0.19 (498.10) Alt dette er gjort muligt for de opstigende dødelige ved hjælp af de indre Tankerettere. Gennem deres opbevaring af duplikater af hele dit livs erfaringer er du sikker på aldrig at miste nogen sand egenskab, som du engang havde; og disse Rettere gør hele rejsen med jer, som en del af jer, i virkeligheden som *jer*.

44:0.20 (499.1) Men jeg har næsten opgivet håbet om at overføre til det materielle sind de himmelske håndværkernes arbejde. Jeg er nødt til konstant at fordreje tanken og forvrænge sproget i et forsøg på at udfolde virkeligheden af disse morontia-transaktioner og nær-åndelige fænomener for det dødelige sind. Jeres forståelse er ude af stand til at fatte, og jeres sprog er utilstrækkeligt til at formidle betydningen, værdien og forholdet mellem disse halvåndelige aktiviteter. Og jeg fortsætter med dette forsøg på at oplyse det menneskelige sind om disse realiteter med den fulde forståelse af

den fuldstændige umulighed af, at jeg får stor succes med et sådant foretagende.

44:0.21 (499.2) Jeg kan ikke gøre andet end at forsøge at skitsere en grov parallelitet mellem de dødeliges materielle aktiviteter og de himmelske håndværkeres mangfoldige funktioner. Hvis Urantias racer var mere avancerede inden for kunst og andre kulturelle præstationer, så kunne jeg gå så meget længere i et forsøg på at projicere det menneskelige sind fra materiens ting til det morontielle. Det eneste, jeg kan håbe på at opnå, er at understrege kendsgerningen om, at disse transaktioner mellem morontia og de åndelige verdener er virkelige.

1. De himmelske musikere

44:1.1 (499.3) Med den begrænsede rækkevidde af dødelig hørelse kan du næppe forestille dig morontia-melodier. Der er endda et materielt område af smuk lyd, som den menneskelige høresans ikke kan genkende, for ikke at tale om det ufattelige omfang af morontia- og åndeharmoni. Åndelige melodier er ikke materielle lydbølger men åndelige pulseringer, der modtages af de himmelske personligheders ånder. Der er en enorm rækkevidde og en sjæl i udtrykket, såvel som en storhed i udførelsen, forbundet med sfærernes melodi, som er helt uden for menneskelig fatteevne. Jeg har set millioner af henrykte væsener blive holdt i sublim ekstase, mens rigets melodi rullede ind

over de himmelske kredsløbs åndelige energi. Disse vidunderlige melodier kan udsendes til de yderste dele af et univers.

44:1.2 (499.4) De himmelske musikere er optaget af at skabe himmelsk harmoni ved at manipulere med følgende åndskræfter:

44:1.3 (499.5) 1. *Åndelig lyd*—afbrydelse af åndestrømmen.

44:1.4 (499.6) 2. *Åndelig lys*—kontrol og intensivering af lyset i de morontielle og åndelige riger.

44:1.5 (499.7) 3. *Energikollisioner*—melodier som frembringes gennem dygtig styring af morontia- og åndeenergiene.

44:1.6 (499.8) 4. *Farvesymfonier*—melodier af morontiafarvetoner; dette rangerer blandt de himmelske musikeres højeste præstationer

44:1.7 (499.9) 5. *Harmoni af tilknyttede ånder*—selve arrangementet og tilknytningen af forskellige klasser af morontia- og åndevæsener producerer majestætiske melodier.

44:1.8 (499.10) 6. *Tankemelodier*—tænkningen af åndelige tanker kan blive så perfektioneret, at det bryder ud i Havonas melodier.

44:1.9 (499.11) 7. *Rummets musik*—ved korrekt afstemning kan melodierne fra andre sfærer opfanges på universets udsendelseskredsløb.

44:1.10 (500.1) Der er over hundrede tusinde forskellige måder at manipulere lyd, farve og energi, teknikker, der kan sammenlignes

med menneskers brug af musikinstrumenter. Jeres dansegrupper repræsenterer uden tvivl et primitivt og grotesk forsøg af materielle væsener på at nærme sig den himmelske harmoni i placering af væsener og personlighedsarrangementer. De andre fem former for morontiel melodi genkendes ikke af de materielle legemers sansemekanismer.

44:1.11 (500.2) Harmoni, musikken fra de syv niveauer af melodisk forening, er den eneste universelle kode for åndekommunikation. Musik, som de dødelige på Urantia forstår, når sit højeste udtryk i skolerne i Jerusem, systemets hovedkvarter, hvor semimaterielle væsener undervises i lydens harmonier. Dødelige reagerer ikke på de andre former for morontiamelodier og himmelsk harmoni.

44:1.12 (500.3) Værdsættelsen af musik på Urantia er både fysisk og åndelig; og jeres menneskelige musikere har gjort meget for at opløfte den musikalske smag fra jeres tidligste forfædres barbariske monotoni til de højere niveauer af lydpåskønnelse. Størstedelen af de dødelige på Urantia reagerer så meget på musik med de materielle muskler og så lidt med sindet og ånden; men der har været en støt forbedring i musikalsk påskønnelse i mere end femogtredive tusinde år.

44:1.13 (500.4) Melodisk synkopering repræsenterer en overgang fra det primitive menneskes musikalske monotoni til udtryksfuld harmoni og meningsfulde melodier hos jeres senere tiders musikere. Disse tidligere rytmetyper stimulerer reaktionen fra den musikelskende sans uden at kræve de højere intellektuelle evner til at forstå

harmoni og appellerer derfor mere generelt til umodne eller åndelige sløve individer.

44:1.14 (500.5) Den bedste musik på Urantia er blot et flygtigt ekko af de storslåede toner, der blev hørt af jeres musikeres himmelske medarbejdere, som kun efterlod brudstykker af disse morontia-kræfters harmonier på plade, som de musikalske melodier af lydharmonier. Åndelig-morontiamusik anvender ikke sjældent alle syv udtryks- og gengivelsesmåder, så menneskesindet er enormt handicappet i ethvert forsøg på at reducere disse melodier fra de højere sfærer til blot toner af musikalsk lyd. Et sådant forsøg ville svare til at forsøge at gengive tonerne fra et stort orkester ved hjælp af et enkelt musikinstrument.

44:1.15 (500.6) Selvom I har samlet nogle smukke melodier på Urantia, er I ikke kommet nær så langt musikalsk som mange af jeres naboplaneter i Satania. Hvis bare Adam og Eva havde overlevet, ville I i virkeligheden have haft musik; men harmoniens gave, som var så stor i deres natur, er blevet så udvandet af umusikalske tendenser, at der kun en gang ud af tusind dødelige liv er nogen stor påskønnelse af harmoni. Men lad jer ikke afskrække; en dag dukker der måske en rigtig musiker op på Urantia, og hele folkeslag vil blive tryllebundet af de storslåede toner fra hans melodier. Et sådant menneske kan for altid ændre kursen for en hel nation, ja, for hele den civiliserede verden. Det er bogstaveligt talt sandt, at “melodi har magt til at forvandle en hel verden.” Musikken vil for altid være det universelle sprog for mennesker, engle og ånder. Harmoni er Havonas tale.

2. De himmelske gengivere

44:2.1 (500.7) Det dødelige menneske kan næppe håbe på mere end en mager og forvrænget begreb om de himmelske gengivernes funktioner, som jeg må forsøge at illustrere gennem jeres materielle sprogs grove og begrænsede symbolik. Den åndelige-morontielle verden har tusind og én ting af højeste værdi, ting, der er værd at reproducere, men som er ukendt på Urantia, oplevelser, der hører til i kategorien af de aktiviteter, der knap “er trængt ind i det menneskelige sind,” de realiteter, som Gud har i vente til dem, der overlever livet i kødet.

44:2.2 (501.1) Der findes syv grupper af himmelske reproducerer, og jeg vil forsøge at illustrere deres arbejde af følgende klassifikation:

44:2.3 (501.2) 1. *Sangerne*—harmonisterne, der gentager fortidens specifikke harmonier og fortolker nutidens melodier. Men alt dette foregår på morontia-niveau.

44:2.4 (501.3) 2. *Farvearbejderne*—de lys og skyggekunstnere, som I ville kalde tegnere og malere, kunstnere, som bevarer forbigående scener og flygtige episoder til fremtidig morontiel nydelse.

44:2.5 (501.4) 3. *Lysbillede frembringere*—skaberne af de virkelige halvåndelige fænomener, hvis bevarelse film ville være en meget grov

illustration af.

44:2.6 (501.5) 4. *Fremførerne af de historiske skuespil*—dem, der på dramatisk vis gengiver de afgørende begivenheder i universets optegnelser og historie.

44:2.7 (501.6) 5. *De profetiske kunstnere*—dem som projicerer historiens betydninger ind i fremtiden.

44:2.8 (501.7) 6. *Liv historiefortællerne*—dem, der foreviger meningen og betydningen af livserfaring. Projektionen af nutidige personlige erfaringer ind i fremtidige opnåelsesværdier.

44:2.9 (501.8) 7. *De administrative iscenesættere*—dem, der skildrer betydningen af regeringsfilosofi og administrativ teknik, suverænitetens himmelske dramatikere.

44:2.10 (501.9) Meget ofte og effektivt samarbejder de himmelske reproducenter med omvekslingslederne om at kombinere hukommelsesgengivelsen med visse former for mental hvile og afledning af personligheden. Før morontiakonklaverne og åndesammenkomsterne forener disse gengivere sig blandt andet i vældige dramatiske forestillinger, der repræsenterer formålet med sådanne sammenkomster. Jeg bevidnede for nylig en sådan storslået præsentation, hvor mere end en million skuespillere producerede en række af tusinde scener.

44:2.11 (501.10) De højere intellektuelle lærere og overgangsministre anvender gerne og effektivt disse forskellige grupper af gengivere i

deres morontielle uddannelsesaktiviteter. Men ikke alle deres anstrengelser er viet til forbigående illustration; meget, virkelig meget af deres arbejde er af permanent karakter og vil for altid forblive som en arv i al fremtid. Disse håndværkere er så alsidige, at når de arbejder i massevis, er de i stand til at genopføre en tidsalder, og i samarbejde med de serafiske ministre kan de faktisk skildre de evige værdier i ånde verdenen for tidens dødelige seere.

3. De guddommelige bygmestre

44:3.1 (501.11) Der findes byer “hvis bygmestre og skabere er Gud”. I form af åndeligt modstykke har vi alting som i dødelige er familiær med og uudsigeligt mere. Vi har boliger, åndebekvemligheder og morontianødvendigheder. For enhver materiel tilfredsstillelse som mennesker er i stand til at nyde har vi tusindvis af åndelige realiteter som beriger og udvider vores tilværelse. De guddommelige bygmestre fungerer i syv grupper:

44:3.2 (502.1) 1. *Designerne og bygmestrene af boliger*—dem, der konstruerer og ombygger de boliger, der er tildelt enkeltpersoner og arbejdsgrupper. Disse morontia- og åndeboliger er virkelige. De ville være usynlige for dit korte syn, men de er meget virkelige og smukke for os. Til en vis grad kan alle åndelige væsener dele visse detaljer om planlægningen og skabelsen af deres morontia- eller åndeboliger med bygherrerne. Disse hjem er indrettet og udsmykket efter de

behov som morontia- og åndevæsenerne har som skal bo i dem. Der er rigelig variation og rig mulighed for individuelt udtryk i alle disse konstruktioner.

44:3.3 (502.2) 2. *De som bygger erhvervsbygninger*—der arbejder med at designe og samle boligerne for de regelmæssige og rutinemæssige arbejdere i åndens og morontias riger. Disse bygmestre kan sammenlignes med dem, der konstruerer værksteder og andre industrielle anlæg på Urantia. Overgangsverdenerne har en nødvendig økonomi med gensidig tjeneste og specialiseret arbejdsdeling. Vi gør ikke alle sammen, alting; der er forskellige funktioner blandt morontiavæsener og evolverende ånder, og disse erhvervsdedikerede bygger ikke kun bedre værksteder, men bidrager også til at forbedre arbejdernes erhverv.

44:3.4 (502.3) 3. *De som bygger afslapningsbygninger*. Enorme bygningsværker tages i brug i hvileperioderne, hvad dødelige ville kalde rekreation og i en vis forstand leg. Der er sørget for passende omgivelser til omvekslingslederne, morontiaverdenernes humorister, disse overgangssfærer, hvor uddannelsen af opstigende væsener, der for nylig er forflyttet fra de evolutionære planeter, finder sted. Selv de højere ånder beskæftiger sig med en vis form for erindringshumor i deres perioder med åndelig genopladning.

44:3.5 (502.4) 4. *De som bygger tilbedelsesbygninger*—de erfarne arkitekter af ånde- og morontiatemplerne. Alle de dødeliges verdener

har templer til tilbedelse, og de er de mest udsøgte kreationer fra morontia-rigerne og åndesfærerne.

44:3.6 (502.5) 5. *De som bygger uddannelesbygninger*— dem, der bygger hovedkvarteret for morontia-uddannelse og avanceret åndelig læring. Vejen er altid åben for at tilegne sig mere viden, for at få yderligere information om ens nuværende og fremtidige arbejde såvel som universel kulturel viden, information, der er designet til at gøre opstigende dødelige til mere intelligente og effektive borgere i morontia- og åndeverdenene.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontiaplanlæggerne*—dem, der bygger for den koordinerede forening af alle personligheder fra alle riger, som de på et hvilket som helst tidspunkt er til stede på en hvilken som helst sfære. Disse planlæggere samarbejder med Morontiastyrkens Tilsynsførende for at berige koordineringen af det progressive morontialiv.

44:3.8 (502.7) 7. *De offentlige bygmestre*—de håndværkere, der planlægger og konstruerer de udpegede forsamlingssteder, bortset fra dem, hvor der holdes gudstjeneste. Store og storslåede er de fælles samlingssteder.

44:3.9 (502.8) Selvom hverken disse strukturer eller deres udsmykning ville være helt virkelige for materielle dødeliges sanseopfattelse, er de meget virkelige for os. Du ville ikke være i stand til at se disse templer, hvis du var der i kød og blod; ikke desto mindre er alle disse

overmaterielle skabelser der faktisk, og vi kan tydeligt se dem og nyde dem lige så fuldt ud.

4. Tankeoptagerne

44:4.1 (503.1) Disse håndværkere er helliget bevarelsen og reproduktionen af rigernes ophøjede tanker, og de fungerer i syv grupper:

44:4.2 (503.2) 1. *Tankebevarere*. Det er de håndværkere, der er dedikeret til at bevare de højere tanker i verdenerne. I de morontielle verdener værner de virkelig om mentaliseringens ædelstene. Før jeg første gang kom til Urantia, så jeg optegnelser og hørte udsendelser om nogle af denne planets store tænkere. Tankeoptagere bevarer sådanne ædle ideer på Uversas sprog.

44:4.3 (503.3) Hvert superunivers har sit eget sprog, en tunge, der tales af dets personligheder og er fremherskende i alle dets sektorer. Det er kendt som Uversas sprog i vores superunivers. Hvert lokalunivers har også sit eget sprog. Alle de højere ordener i Nebadon er tosprogede og taler både Nebadons sprog og Uversas sprog. Når to personer fra forskellige lokaluniverser mødes, kommunikerer de på Uversas sprog; men hvis en af dem kommer fra et andet superunivers, må de ty til en oversætter. I centraluniverset er der ikke meget brug for et sprog; der eksisterer en perfekt og næsten fuldstændig forståelse; der er det kun guderne, der ikke bliver

forstået fuldt ud. Vi lærer, at et tilfældigt møde i Paradis afslører mere af gensidig forståelse, end der kunne kommunikeres med et dødeligt sprog på tusind år. Selv på Salvington “kender vi, som vi bliver kendt.”

44:4.4 (503.4) Evnen til at oversætte tanker til sprog i morontia- og åndesfærerne er hinsides dødelig fatteevne. Den hastighed, hvormed vi overfører tanker til en permanent optegnelse, kan sættes så meget i vejret af eksperterne, at det, der svarer til over en halv million ord eller tankesymboler, kan registreres på ét minut af Urantias tid. Disse universets sprog er langt mere righoldige end talen i de verdener, der er under udvikling. Begrebssymbolerne i Uversa omfatter mere end en milliard tegn, selvom det grundlæggende alfabet kun indeholder halvfjerds symboler. Neadons sprog er ikke helt så detaljeret, og de grundlæggende symboler, eller alfabetet, er otteogfyrre i antal.

44:4.5 (503.5) 2. *Begrebsoptagere*. Denne anden gruppe af optagere beskæftiger sig med bevarelsen af konceptbilleder, idémønstre. Det er en form for permanent registrering, som er ukendt i de materielle verdener, og med denne metode kan jeg få mere viden på en time af din tid, end du kan få på hundrede år ved at læse almindeligt skriftsprog.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideografoptagere*. Vi har det, der svarer til både det skrevne og det talte ord, men når vi skal bevare tanker, bruger vi som regel konceptbilleder og ideografteknikker. De, der bevarer

ideogrammer, er i stand til at forbedre konceptoptagernes arbejde tusindfold.

44:4.7 (503.7) 4. *Talekunstens fortalere*. Denne gruppe af optegnere er optaget af at bevare tanker til gengivelse i taler. Men på Nebadons sprog kunne vi i løbet af en halv times tale dække emnet for hele livet for en dødelig på Urantia. Jeres eneste håb om at forstå disse transaktioner er at stoppe op og overveje teknikken i jeres uordnede og forvrængede drømmeliv—hvordan I på få sekunder kan rejse gennem flere år af erfaring i disse natlige fantasier.

44:4.8 (503.8) Åndeverdenens taler er en af de sjældne lækkerier, der venter dig, som kun har hørt Urantias grove og snublende taler. Der er harmoni i musikken og eufori i udtrykket i Salvingtons og Edentias taler, som er inspirerende ud over enhver beskrivelse. Disse brændende begreber er som ædelstene af skønhed i diademer af herlighed. Men jeg kan ikke gøre det! Jeg kan ikke formidle bredden og dybden af disse realiteter fra en anden verden til det menneskelige sind!

44:4.9 (504.1) 5. *Udsendelseslederne*. Paradisets, superuniversernes og lokaluniversernes udsendelser er under den generelle overvågning af denne gruppe af tankekonservere. De fungerer som censorer og redaktører såvel som koordinatore af udsendelsesmaterialet, laver en superunivers-tilpasning af alle Paradis-udsendelser og tilpasser og oversætter Dagenes Ældstes udsendelser til de individuelle tungemål i lokaluniverserne.

44:4.10 (504.2) Udsendelserne fra lokaluniverset skal også modificeres, så de kan modtages af systemerne og de enkelte planeter.

Transmissionen af disse rumrapporter overvåges nøje, og der er altid et bagvedliggende register for at sikre korrekt modtagelse af hver rapport på hver verden i et givet kredsløb. Disse udsendelsesledere er tekniske eksperter i udnyttelsen af rummets strømme til alle formål inden for efterretningskommunikation.

44:4.11 (504.3) 6. *Rytmeoptagerne*. Urantianere ville utvivlsomt betegne disse håndværkere som digtere, selvom deres arbejde er meget forskelligt fra, og næsten uendeligt overgår, jeres poetiske produktioner. Rytme er mindre udmattende for både morontia og åndelige væsener, og derfor gøres der ofte en indsats for at øge effektiviteten såvel som fornøjelsen ved at udføre mange funktioner i rytmisk form. Jeg ville bare ønske, at I kunne få det privilegium at høre nogle af de poetiske udsendelser fra Edentia-forsamlingerne og nyde rigdommen i farverne og tonerne fra de konstellationsgenier, der er mestre i denne udsøgte form for selvudfoldelse og social harmonisering.

44:4.12 (504.4) 7. *Morontiaoptagerne*. Jeg ved ikke, hvordan jeg for det materielle sind skal beskrive funktionen af denne vigtige gruppe af tankeoptagere, der har til opgave at bevare helhedsbillederne af de forskellige grupperinger af morontielle anliggender og åndelige transaktioner; groft illustreret er de overgangsverdenernes gruppefotografer. De gemmer de vitale scener og associationer fra

disse progressive epoker til fremtiden og bevarer dem i arkiverne i de morontielle optegnelseshaller.

5. Energimanipulatorerne

44:5.1 (504.5) Disse interessante og effektive håndværkere beskæftiger sig med alle former for energi: fysisk, mental og spirituel.

44:5.2 (504.6) 1. *De fysiske energimanipulatorer.* De fysiske energimanipulatorer tjener i lange perioder sammen med styrkelederne og er eksperter i manipulation og kontrol af mange faser af fysisk energi. De er fortrolige med de tre grundlæggende strømme og de tredive underordnede energiopdelinger i superuniverserne. Disse væsener er til uvurderlig hjælp for Morontia styrke Tilsynsførende i overgangsverdenerne. De er de vedholdende studerende af de kosmiske projektioner af Paradiset.

44:5.3 (504.7) 2. *Sindsenergi manipulatorer.* Disse er eksperter i interkommunikation mellem morontia og andre typer intelligente væsener. Denne form for kommunikation mellem dødelige er praktisk talt ikke-eksisterende på Urantia. Det er disse specialister, der fremmer de opstigende morontiavæseners evne til at kommunikere med hinanden, og deres arbejde omfatter talrige unikke eventyr i intellektuel forbindelse, som ligger langt ud over

min evne til at skildre for det materielle sind. Disse håndværkere er de ivrige studerende af den Uendelige Ånds sindskredsløb.

44:5.4 (505.1) 3. *Åndelige energiemanipulatorer*. Manipulatorerne af åndelig energi er en spændende gruppe. Åndelig energi reagerer i overensstemmelse med etablerede love, ligesom fysisk energi gør. Det vil sige, at åndelig kraft, når den studeres, giver pålidelige slutninger og kan håndteres præcist, ligesom de fysiske energier kan. Der er lige så sikre og pålidelige love i den åndelige verden, som der er i de materielle riger. I løbet af de sidste par millioner år har disse studerende af Den Evige Søns grundlæggende love for åndelig energi, som anvendes på morontia og andre ordener af himmelske væsener i alle universerne, udviklet mange forbedrede teknikker til at indtage åndelig energi.

44:5.5 (505.2) 4. *Manipulatorer af sammensatte energier*. Dette er en eventyrlig gruppe af veluddannede væsener som helligere sig til den funktionelle sammenslutning mellem de tre oprindelige faser af guddommelig energi manifesteret overalt i universerne som fysiske, sindsmæssige og åndelige energier. De er kloge personligheder som i virkeligheden forsøger at opdage Gud den Højestes univers tilstedeværelse, for i denne Guddomspersonlighed må den erfaringsmæssige forening af al guddommelighed i storuniverset ske. I en vis udstrækning har disse håndværkere under de senere tider haft en vis fremgang.

44:5.6 (505.3) 5. *Transportrådgiverne*. Dette korps af tekniske rådgivere til transportseraferne er særdeles dygtige i at samarbejde med stjerneforskerne i udarbejdelsen af ruter og i øvrigt assistere transportcheferne i rummets verdener. De er de trafikale tilsynsførende af sfærerne og de findes på alle beboede planeter. Urantia betjenes af et korps på halvfjerds transportrådgivere.

44:5.7 (505.4) 6. *Kommunikationseksperterne*. Urantia betjenes ligeledes af tolv teknikere inden for interplanetarisk og interuniversel kommunikation. Disse væsener med lang erfaring er eksperter i viden om lovene for transmission og interferens, som de anvendes på rigernes kommunikation. Dette korps beskæftiger sig med alle former for meddelelser fra rummet undtagen tyngdekraftens og de ensomme budbringers. På Urantia må meget af deres arbejde udføres over ærkeenglenes kredsløb.

44:5.8 (505.5) 7. *Hvilelærerne*. Guddommelig hvile er forbundet med teknikken til indtagelse af åndelig energi. Morontia og åndelig energi skal genopfyldes lige så sikkert som fysisk energi, men ikke af de samme grunde. Jeg er tvunget til at bruge grove illustrationer i mine forsøg på at oplyse jer; ikke desto mindre må vi i den åndelige verden stoppe vores regelmæssige aktiviteter med jævne mellemrum og begive os til passende mødesteder, hvor vi går ind i den guddommelige hvile og dermed genvinder vores udtømmende energier.

44:5.9 (505.6) I får jeres første lektion om disse sager, når I er nået mansoniaverdenerne efter at I er blevet morontiavæsener og er

begyndt at få erfaring i de procedurer, der anvendes i åndelige anliggender. I har viden om Havonas inderste cirkel og at rummets pilgrimme, efter at de har krydset de foregående cirkler, skal indlemmes i Paradisets lange og genoplivende hvile. Dette er ikke kun et teknisk krav i forbindelse med overgangen fra tidens karriere til evighedens tjeneste, men det er også en nødvendighed, en form for hvile, der er nødvendig for at genopbygge det energitab, der er forbundet med de sidste trin i den opstigende oplevelse, og for at oplagre reserver af åndelig kraft til det næste trin i den endeløse karriere.

44:5.10 (506.1) Disse energimanipulatorer fungerer også på hundredvis af andre måder, der er alt for talrige til at blive katalogiseret, såsom at rådgive serafer, keruber og sanober vedrørende de mest effektive måder at indtage energi på og om at opretholde den mest nyttige balance af forskellige kræfter mellem aktive keruber og de passive sanober. På mange andre måder yder disse eksperter hjælp til morontia- og åndelige skabninger i deres forsøg på at forstå den guddommelige hvile, som er så afgørende for en effektiv udnyttelse af rummets grundenergier.

6. Formgiverne og forskønnerne

44:6.1 (506.2) Hvor ville jeg ønske at jeg kunne beskrive disse enestående håndværkers udsøgte arbejde! Ethvert forsøg fra min side på at forklare åndeforskønnelsens arbejdet ville kun genkalde i

det materielle sind jeres egne ynkelige, men agtværdige bestræbelser i denne retning i sindets og materiens verden.

44:6.2 (506.3) Selvom dette korps funktionelt omfatter over et tusind underafdelinger inddeles det i følgende syv større hovedgrupper:

44:6.3 (506.4) 1. *Farvekunstnerne*. Det er dem, som får de ti tusind farvetoner fra åndeafspejling til brusende at fremføre deres udsøgte budskaber om harmonisk skønhed. Der findes i menneskers erfaring ingenting andet end farveopfattelsen som disse aktiviteter kan sammenlignes med.

44:6.4 (506.5) 2. *Lydformgiverne*. Åndelige bølger af forskellig identitet og morontiel påskønnelse skildres af disse designere af det, I ville kalde lyd. Disse impulser er i virkeligheden de fantastiske refleksioner af de himmelske hærskarers nøgne og strålende åndssjæle.

44:6.5 (506.6) 3. *Følelsesformgiverne*. Disse følelsesforstærkere og -bevarere er dem, der bevarer morontias følelser og guddommelighedens følelser til studium og opbyggelse for tidens børn og til inspiration og forskønnelse af morontias fremskridende og fremrykkende ånder.

44:6.6 (506.7) 4. *Duftkunstnerne*. Denne sammenligning af de himmelske ånders aktiviteter med den fysiske genkendelse af kemiske lugte er ganske vist uheldig, men de dødelige på Urantia kunne næppe genkende denne tjeneste under noget andet navn. Disse håndværkere skaber deres varierede symfonier til opbyggelse

og glæde for lysets fremadskridende børn. I har intet på jorden, som denne form for åndelig storhed bare tilnærmelsesvis kan sammenlignes med.

44:6.7 (506.8) 5. *De tilstedeværende forskønnere*. Disse håndværkere er ikke beskæftiget med selvudsmykning eller teknikken til at forskønne skabninger. De er helliget frembringelsen af mangfoldige og glædelige reaktioner hos individuelle morontia- og åndevæsener ved at dramatisere betydningen af relationer gennem de positionsværdier, der tildeles forskellige morontia- og åndeordener i de sammensatte ensembler af disse forskelligartede væsener. Disse kunstnere arrangerer overmaterielle væsener, som man ville arrangere levende musikalske toner, dufte og syn, og blander dem derefter i herlighedens hymner.

44:6.8 (506.9) 6. *Smagsformgiverne*. Og hvordan kan du få noget at vide om disse kunstnere! Jeg kan svagt antyde, at de forbedrer den morontielle smag, og at de også bestræber sig på at øge opfattelsen af skønhed ved at skærpe de åndelige sanser, der er under udvikling.

44:6.9 (507.1) 7. *Morontiasyntetiserne*. Det er håndværksmestrene, der, når alle andre har ydet deres respektive bidrag, så tilføjer den kulminerende og afsluttende finish til morontia-ensemblet og dermed opnår en inspirerende skildring af det guddommeligt smukke, en varig inspiration for åndelige væsener og deres morontia-medarbejdere. Men du må afvente din udfrielse fra

dyrekroppen, før du kan begynde at forestille dig de kunstneriske herligheder og æstetiske skønheder i morontia- og åndeverdenerne.

7. Harmoniarbejderne

44:7.1 (507.2) Disse kunstnere beskæftiger sig ikke med musik, maleri eller noget lignende, som man måske kunne forledes til at tro. De beskæftiger sig med manipulation og organisering af specialiserede kræfter og energier, som er til stede i åndeverdenen, men som ikke erkendes af dødelige. Hvis jeg havde det mindst mulige sammenligningsgrundlag, ville jeg forsøge at skildre dette unikke felt af åndelige præstationer, men jeg fortvivler—der er intet håb om at formidle denne sfære af himmelsk kunst til dødelige sind. Ikke desto mindre kan det, der ikke kan beskrives, stadig antydes:

44:7.2 (507.3) Skønhed, rytme og harmoni er intellektuelt forbundet og åndeligt beslægtet. Sandhed, kendsgerning og relation er intellektuelt uadskillelige og forbundet med de filosofiske begreber om skønhed. Godhed, retskaffenhed og retfærdighed er filosofisk forbundne og åndeligt forbundet med levende sandhed og guddommelig skønhed.

44:7.3 (507.4) Kosmiske begreber om sand filosofi, skildringen af himmelsk kunst eller det dødelige forsøg på at skildre den menneskelige erkendelse af guddommelig skønhed kan aldrig være virkelig tilfredsstillende, hvis sådan et fremskridts forsøg af et skabt væsen er uforenet. Disse udtryk for den guddommelige trang i det

skabende væsen kan være intellektuelt sande, følelsesmæssigt smukke og åndeligt gode; men den virkelige sjæl i udtrykket er fraværende, medmindre disse sandheder, betydninger af skønhed og værdier af godhed er forenet i håndværkerens, videnskabsmandens eller filosofens livserfaring.

44:7.4 (507.5) Disse guddommelige kvaliteter er perfekt og absolut forenet i Gud. Og ethvert menneske eller engel, der kender Gud, besidder potentialet til ubegrænset selvudfoldelse på stadigt fremadskridende niveauer af forenet selvrealisering ved hjælp af teknikken til den uendelige opnåelse af gudslighed—den erfaringsmæssige sammensmeltning i den evolutionære oplevelse af evig sandhed, universel skønhed og guddommelig godhed.

8. De dødeliges Forhåbninger og Morontielle Opnåelser

44:8.1 (507.6) Selvom himmelske håndværkere ikke personligt arbejder på materielle planeter, som Urantia, kommer de fra tid til anden fra systemets hovedkvarter for at tilbyde hjælp til de naturligt begavede individer i de dødelige racer. Når de får en sådan opgave, arbejder disse håndværkere midlertidigt under opsyn af de planetariske fremskridtsengle. De serafiske værter samarbejder med disse håndværkere i forsøget på at hjælpe de dødelige kunstnere, der besidder iboende begavelser og som også har Rettere med særlig og tidligere erfaring.

44:8.2 (507.7)

Der er tre mulige kilder til særlige menneskelige evner: I bunden findes der *altid* den naturlige eller iboende evne. Særlige evner er aldrig en vilkårlig gave fra guderne; der er altid et forfædres fundament for ethvert enestående talent. Ud over denne naturlige evne, eller snarere som et supplement til den, kan der være bidrag fra Tankeretteren hos de individer, hvis indre rettere kan have haft faktiske og ægte erfaringer i den retning i andre verdener og hos andre dødelige skabninger. I de tilfælde, hvor både det menneskelige sind og den indre Retter er usædvanligt dygtige, kan de åndelige håndværkere blive uddelegeret til at fungere som harmonisatorer af disse talenter og på anden måde hjælpe og inspirere disse dødelige til at søge efter evigt fuldkomne idealer og til at forsøge at forbedre deres portrættering til opbyggelse af riget.

44:8.3 (508.1)

Der er ingen kaste i de åndelige håndværkeres rækker. Uanset hvor ringe din oprindelse er, hvis du har evner og evnen til at udtrykke dig, vil du opnå passende anerkendelse og modtage behørig påskønnelse, efterhånden som du stiger opad på skalaen over morontielle erfaringer og åndelig opnåelse. Der kan ikke være noget handicap fra menneskelig arv eller afsavn fra dødelige omgivelser, som morontiakarrieren ikke fuldt ud vil kompensere for og helt fjerne. Og alle sådanne tilfredsstillelser af kunstnerisk præstation og udtryksfuld selvrealisering vil blive opnået ved jeres egen personlige indsats i et progressivt fremskridt. Endelig kan den evolutionære middelmådigheds forhåbninger blive realiseret. Guderne skænker ikke vilkårligt talenter og evner til tidens børn, men de sørger for, at

alle deres ædle længsler bliver tilfredsstillet, og at alle menneskers hunger efter himmelsk selvudfoldelse bliver tilfredsstillet.

44:8.4 (508.2) Men ethvert menneske bør huske det: Mange ambitioner om at udmærke sig, som frister dødelige i kødet, vil ikke vare ved hos de samme dødelige i morontia- og åndskarrieren. De opstigende morontianer lærer at socialisere deres tidligere rent selviske længsler og egoistiske ambitioner. Ikke desto mindre vil de ting, som du så inderligt længtes efter at gøre på jorden, og som omstændighederne så vedholdende nægtede dig, hvis du, efter at have erhvervet sand mota-indsigt i morontiakarrieren, stadig ønsker at gøre, så vil du helt sikkert få enhver mulighed for fuldt ud at tilfredsstille dine længe elskede ønsker.

44:8.5 (508.3) Før opstigende dødelige forlader lokaluniverset for at påbegynde deres åndelige karriere, vil de være mættede med hensyn til enhver intellektuel, kunstnerisk og social længsel eller sand ambition, som nogensinde har kendetegnet deres dødelige eller morontielle eksistensplaner. Dette er opnåelsen af lighed i tilfredsstillelsen af selvudfoldelse og selvrealisering, men ikke opnåelsen af identisk erfaringsmæssig status eller den fuldstændige udslettelse af karakteristisk individualitet i dygtighed, teknik og udtryk. Men den nye åndelige forskel i personlig erfaringsmæssig opnåelse vil ikke blive nivelleret og udlignet på denne måde, før du har afsluttet den sidste cirkel i Havona-karrieren. Og så vil Paradisets beboere blive konfronteret med nødvendigheden af at tilpasse sig den absurde forskel i personlig erfaring, som kun kan

udlignes ved gruppens opnåelse af den ultimative status som skabning—de dødelige finaliters åndelige skæbne på syvende stadie.

44:8.6 (508.4) Og dette er historien om de himmelske håndværkere, den kosmopolitiske gruppe af udsøgte arbejdere, der gør så meget for at forherlige de arkitektoniske sfærer med de kunstneriske skildringer af Paradisskabernes guddommelige skønhed.

44:8.7 (508.5) [Forfattet af en Ærkeengel i Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 44](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 46](#) >>

Kapitel 45

Administrationen Af Lokalsystemet

45:0.1 (509.1) SATANIAS administrative centrum består af en klynge arkitektoniske sfærer, syvoghalvtreds i antal—selve Jerusem, de syv større satellitter og de niogfyrre undersatellitter. Jerusem, systemets hovedstad, er næsten hundrede gange større end Urantia, selvom tyngdekraften er en anelse mindre. Jerusems vigtigste satellitter er de syv overgangsverdener, som hver især er omkring ti gange så store som Urantia, mens de syv undersatellitter i disse overgangssfærer kun er omtrent på størrelse med Urantia.

45:0.2 (509.2) De syv mansoniaverdner er de syv subsatellitter til overgangsverden nummer et.

45:0.3 (509.3) Hele dette system bestående af syvoghalvtreds arkitektoniske verdner har deres eget lys-, varme, vand, og energibaseret ved koordinering af Satantias Styrkecenter og de fysiske mesterkontrollører i overensstemmelse med den etablerede teknik for den fysiske organisering og indretning af disse specielt skabte

sfærer. De bliver også fysisk plejet og på anden måde vedligeholdt af den indfødte spornagia.

1. Overgangskulturens verdner

45:1.1 (509.4) De syv store verdener, som kredser omkring Jerusem er generelt kendt som overgangskulturens sfærer. Deres herskere udnævnes fra tid til anden af Jerusems højeste udøvende råd. Disse sfærer er nummererede og navngivet som følgende:

45:1.2 (509.5) *Nummer 1. Finaliterverden.* Dette er hovedkvarteret for det lokale systems finaliterkorps, og det er omgivet af de modtagende verdener, de syv mansoniaverdener, der er så fuldt ud dedikeret til planen for de dødeliges opstigning. Finaliterverden er tilgængelig for indbyggerne i alle syv mansoniaverdener. Transportserafer bærer opstigende personligheder frem og tilbage på disse pilgrimsrejser, som er designet til at kultivere deres tro på den endelige skæbne for overgangsdødelige. Selvom finaliterne og deres strukturer normalt ikke er synlige for det morontielle syn, vil I fra tid til anden blive mere end begejstrede, når energitransformatorerne og Morontia Styrke Tilsynsførende gør det muligt for jer et øjeblik at skimte disse høje åndelige personligheder, som faktisk har fuldført opstigningen til Paradis, og som er vendt tilbage til netop de verdener, hvor I begynder denne lange rejse, som et løfte om sikkerhed for, at I kan og vil fuldføre det enorme foretagende. Alle, der opholder sig i

mansoniaverdenerne, rejser til finaliter-sfæren mindst én gang om året til disse forsamlinger med synliggørelsen af finaliterne.

45:1.3 (510.1) *Nummer 2. Morontiaverden.* Denne planet er hovedkvarter for morontialivets tilsynsførende og er omgivet af de syv sfærer, hvor morontialederne uddanner deres medarbejdere og hjælpere, både morontiavæsener og opstigende dødelige.

45:1.4 (510.2) Når du passerer gennem de syv mansoniaverdener vil du også bevæge dig gennem disse kulturelle og sociale sfærer med stigende morontiakontakt. Når du avancerer fra den første til den anden mansoniaverden, vil du blive berettiget til en besøgstilladelse til overgangshovedkvarter nummer to, morontiaverdenen, og så videre. Og når du er til stede i en af disse seks kulturelle sfærer, kan du på invitation blive besøgende og observatør i en af de syv omkringliggende verdener med tilknyttede gruppeaktiviteter.

45:1.5 (510.3) *Nummer 3. Engleverdenen.* Dette er hovedkvarteret for alle serafiske hærskarer der er engageret i systemaktiviteter, og det er omgivet af de syv verdener for engleoplæring og -instruktion. Disse er serafernes sociale sfærer.

45:1.6 (510.4) *Nummer 4. Superenglenes verden.* Denne sfære er Satania-hjemsted for de Strålende Aftenstjerner og en enorm samling af koordinerede og næsten ligestillede væsener. De syv

satellitter i denne verden er tildelt de syv større grupper af disse ikke-navngivne himmelske væsener.

45:1.7 (510.5) *Nummer 5. Sønnernes verden.* Denne planet er hovedkvarter for alle ordener af guddommelige Sønner, inklusive de skabte treenigede sønner. De omkringliggende syv verdener er helliget visse individuelle grupperinger af disse guddommeligt beslægtede sønner.

45:1.8 (510.6) *Nummer 6. Åndens verden.* Denne sfære tjener som systemets mødested for den Uendelige Ånds høje personligheder. Dens syv omgivende satellitter er tildelt individuelle grupper af disse forskellige ordener. Men på overgangsverden nummer seks er der ingen repræsentation af Ånden, og en sådan tilstedeværelse kan heller ikke observeres på systemhovedstæderne; den guddommelige minister for Salvington er *overalt* i Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Nummer 7. Faderens verden.* Dette er systemets tavse sfære. Ingen gruppe af væsener holder til her. Lysets store tempel indtager en central plads, men ingen kan skimtes derinde. Alle væsener fra alle systemets verdener er velkomne som tilbedere.

45:1.10 (510.8) De syv satellitter som omkredser Faderens verden udnyttes på forskellig måde i de forskellige systemer. I Satania anvendes de nu som fængselssfærer for de internerede grupper fra Lucifers oprør. Konstellationshovedstaden Edentia har ingen

tilsvarende fængselsverdener; de få serafer og keruber som gik over til rebellerne ved oprøret i Satania er for længst blevet indespærret på disse isoleringsverdener i Jerusem.

45:1.11 (510.9) Som beboer på den syvende mansoniaverden har du adgang til den syvende overgangsverden, den Universelle Faders sfære, og du har også tilladelse til at besøge Satanias fængselsverdener, der omgiver denne planet, hvor Lucifer og størstedelen af de personligheder, der fulgte ham i oprør mod Mikael, nu er indespærret. Og dette sørgelige syn har kunnet iagttages i de seneste tidsaldre og vil fortsat tjene som en højtidelig advarsel til hele Nebadon, indtil Dagenes Ældste skal dømme Lucifer og hans faldne medarbejdere, der afviste den frelse, som Mikael, deres Universelle Fader, tilbød.

2. System suveræne

45:2.1 (511.1) Den øverste leder af et lokalt system af beboede verdener er en Lanonandek-søn af første grad, systemherskeren. I vores lokale univers er disse herskere betroet et stort udøvende ansvar og usædvanlige personlige privilegier. Ikke alle universer, selv ikke i Orvonton, er organiseret på en sådan måde, at de tillader systemherskerne at udøve så usædvanligt store personlige beføjelser i styringen af systemets anliggender. Men i hele Nebadons historie har disse uindskrænkede ledere kun udvist illoyalitet tre gange.

Lucifer-oprøret i Satania-systemet var det sidste og det mest udbredte af dem alle.

45:2.2 (511.2) I Satania er der, selv efter denne katastrofale omvæltning, absolut ingen ændringer sket i systemets administrationsteknik. Den nuværende systemhersker besidder al den magt og udøver al den autoritet, som hans uværdige forgænger blev tildelt, bortset fra visse anliggender, som nu er under tilsyn af Konstellationsfædrene, og som Dagenes Ældste endnu ikke helt har givet tilbage til Lanaforge, Lucifers efterfølger.

45:2.3 (511.3) Den nuværende leder af Satania er en elskværdig og strålende hersker, og han er en oprørserfaren hersker. Da Lanaforge fungerede som assisterende systemhersker, var han trofast mod Mikael under en tidligere omvæltning i Neadons univers. Denne mægtige og strålende herre af Satania er en afprøvet og testet administrator. På tidspunktet for det andet systemoprør i Neadon, da systemherskeren snublede og faldt ned i mørket, greb Lanaforge, den første assistent for den fejlagtige høvding, regeringsmagten og ledede systemets anliggender på en sådan måde, at forholdsvis få personligheder gik tabt enten i hovedkvarterets verdener eller på de beboede planeter i det uheldige system. Lanaforge bærer den ære at være den eneste Lanonandek-søn af første grad i hele Neadon, som på denne måde fungerede loyalt i Mikael's tjeneste og i selve nærværet af sin brors manglende autoritet og forudgående rang. Lanaforge vil sandsynligvis ikke blive fjernet fra Jerusem, før alle

resultaterne af den tidligere dårskab er blevet overvundet, og virkningerne af oprøret er fjernet fra Satania.

45:2.4 (511.4) Selvom alle anliggender i de isolerede verdener i Satania ikke er vendt tilbage til hans forvaltningsområde, afslører Lanaforge stor interesse for deres velfærd, og han er en hyppig gæst på Urantia. Som i andre og normale systemer præsiderer herskeren over systemets råd af verdensherskere, de planetariske prinser og de fastboende generalguvernører i de isolerede verdener. Dette planetariske råd samles fra tid til anden i systemets hovedkvarter —“Når Guds sønner kommer sammen.”

45:2.5 (511.5) En gang om ugen, hver tiende dag på Jerusem, holder herskeren et konklave med en eller anden gruppe af de forskellige personlighedsordener, der er bosiddende i hovedkvarterets verden. Det er de charmerende uformelle timer på Jerusem, og det er lejligheder, man aldrig glemmer. På Jerusem er der det største broderskab mellem alle de forskellige ordener af væsener og mellem hver af disse grupper og systemherskeren.

45:2.6 (511.6) Disse unikke forsamlinger finder sted på glashavet, systemhovedstadens store samlingsområde. De er rent sociale og åndelige begivenheder; intet, der vedrører den planetariske administration eller sågar opstigningsplanen, bliver nogensinde diskuteret. Opstigende dødelige mødes på disse tidspunkter blot for at hygge sig og møde deres med-jerusemitter. De grupper, der ikke bliver underholdt af herskeren ved disse ugentlige afslapninger, mødes i deres eget hovedkvarter.

3. Systemregeringen

45:3.1 (512.1) Den øverste leder af et lokalt system, systemherskeren, støttes altid af to eller tre Lanonandek-sønner, der fungerer som første- og andenassistenter. Men på nuværende tidspunkt administreres systemet i Satania af en stab på syv Lanonandeks:

45:3.2 (512.2) 1. *Systemherskeren*— Lanaforge, nummer 2.709 af første gradens orden og efterfølger til den frafaldne Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *Den første Assistenthersker*— Mansurotia, nummer 17.841 af tredje gradens Lanonandeker. Han blev sendt til Satania sammen med Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *Den anden Assistenthersker*— Sadib, nummer 271.402 af tredje gradens orden. Sadib kom også til Satania sammen med Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *Systemets vogter*— Holdant, nummer 19 af tredje gradens korps, vogter og fører tilsyn med alle internerede ånder ovenover de dødeliges eksistensklasse. Holdant kom ligeledes til Satania med Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *Systemets registrator*— Vilton, sekretær i Lanonandek-regimet i Satania, nummer 374 af tredje gradens orden. Vilton var medlem af den oprindelige Lanaforge-gruppe.

45:3.7 (512.7) 6. *Overdragelseslederen*—Fortant, nummer 319.847 i reserven af anden gradens Lanonandeker og midlertidig leder for alle universaktiviteter som er overført til Jerusem efter Mikael's overdragelse på Urantia. Fortant har været knyttet til Lanaforgeries stab i et tusind ni hundrede år af urantiatid.

45:3.8 (512.8) 7. *Den høje rådgiver*— Hanavard, nummer 67 af første gradens Lanonandeksønner og medlem af det høje korps af universets rådgivere og koordinatore. Han tjenestegør som tilforordnet ordstyrer for det udøvende råd i Satania. Hanavard er den tolvte af denne klasse som tjener i denne egenskab i Jerusem siden Lucifers oprør.

45:3.9 (512.9) Denne udøvende gruppe på syv Lanonandeks udgør den udvidede nødadministration, der blev nødvendig på grund af Lucifer-oprørets krav. Der er kun mindre domstole på Jerusem, da systemet er en administrativ enhed, ikke en dømmende enhed, men Lanonandek-administrationen støttes af Jerusems eksekutivråd, Satania's øverste rådgivende organ. Dette råd består af tolv medlemmer:

45:3.10 (512.10) 1. Hanavard, Lanonandek-ordføreren.

45:3.11 (512.11) 2. Lanaforger, Systemherskeren.

45:3.12 (512.12) 3. Mansurotia, den første Assistenthersker.

45:3.13 (512.13) 4. Lederen for Melkisedekerne i Satania.

45:3.14 (512.14) 5. Den udøvende leder for Livsbærerne i Satania.

45:3.15 (512.15) 6. Lederen for finaliterne i Satania.

45:3.16 (512.16) 7. Den oprindelige Adam af Satania, det overordnede overhoved for de Materielle Sønner.

45:3.17 (512.17) 8. Lederen for serafernes hærskarer i Satania.

45:3.18 (512.18) 9. Lederen for de fysiske kontrollere i Satania.

45:3.19 (512.19) 10. Lederen af systemets Morontia krafttilsynsførende.

45:3.20 (513.1) 11. Den udøvende leder for systemets mellemvæsener.

45:3.21 (513.2) 12. Den udøvende leder af korpset af opstigende dødelige.

45:3.22 (513.3) Dette råd vælger med jævne mellemrum tre medlemmer til at repræsentere det lokale system i det øverste råd i universets hovedkvarter, men denne repræsentation er suspenderet af oprøret. Satania har nu en observatør i det lokale univers' hovedkvarter, men siden Mikael's overdragelse har systemet genoptaget valget af ti medlemmer til Edentias lovgivende forsamling.

4. De fireogtyve rådgivere

45:4.1 (513.4) I centrum af englenes syv beboelsescirkler i Jerusem ligger hovedkvarteret for Urantias rådgivende råd, de fireogtyve rådgivere. Johannes Åbenbareren kaldte dem de fireogtyve ældste: "Og rundt om tronen fandtes fireogtyve andre sæder, og på sæderne så jeg fireogtyve ældste sidde, klædt i hvide klæder." Tronen i midten af denne gruppe er den præsiderende ærkeengels dommersæde, tronen for opstandelsens navneopråb om barmhjertighed og

retfærdighed for hele Satania. Dette dommersæde har altid været i Jerusem, men de omgivende fireogtyve sæder blev placeret der for ikke mere end et tusind ni hundrede år siden, kort tid efter at Mikael var ophøjet til fuld suverænitæt i Nebadon. Disse fireogtyve rådgivere er hans personlige repræsentanter i Jerusem, og de har myndighed til at repræsentere Mestersønnen i alle spørgsmål vedrørende navneopråbene i Satania og i mange andre faser af planen for de dødeliges opstigning i systemets isolerede verdener. De er udvalgt repræsentanter, til at udføre Gabriels særlige anmodninger og Mikaels usædvanlige mandater.

45:4.2 (513.5) Disse fireogtyve rådgivere er rekrutteret fra de otte racer på Urantia, og de sidste af denne gruppe blev samlet på tidspunktet for Mikaels opstandelses navneopråb for nitten hundrede år siden. Dette Urantia rådgivende råd består af følgende medlemmer:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, mestersindet under tidsalderen før Planetprinsen, som ledede sine medmennesker i tilbedelsen af “Åndegiveren.”

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, den store lærer under tidsalderen efter Planetprinsen på Urantia, som henledte sine medmenneskers opmærksomhed på tilbedelsen af “Det Store Lys”.

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, en tidligere meget fjernt leder for de røde mennesker og den, der ledte denne race fra tilbedelsen af mange guder til dyrkelsen af “Den Store Ånd”.

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, en af de blå menneskers prinser og deres leder i anerkendelsen af “Den Højeste Høvdings” guddommelighed.

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, den uddøde orangefarvet races orakel og dette folks leder i tilbedelsen af “Den Store Lærer”.

45:4.8 (513.11) 6. *Singlanton*, den første af de gule mennesker, der underviste og ledte sit folk i tilbedelsen af “En Sandhed” i stedet for mange. For tusinder af år siden kendte de gule mennesker til den ene Gud.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, de grønne mænds befrier fra mørket og deres leder i tilbedelsen af “Den Ene Livskilde.”

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, oplyseren af de indigofarvede racer og deres leder i tjenesten af “Gudernes Gud” en gang i tiden.

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, den miskrediterede men rehabiliterede planetariske far for Urantia, en materiel Guds Søn, som blev degraderet til at ligne dødeligt kød, men som overlevede og efterfølgende blev ophøjet til denne position ved Mikaels dekret.

45:4.12 (514.2) 10. *Eva*, moderen til den violette race på Urantia, som blev straffet for at have misligholdt sine forpligtelser sammen med sin mage, og som også blev rehabiliteret sammen med ham og sat til at tjene sammen med denne gruppe af dødelige overlevende.

45:4.13 (514.3) 11. *Enok*, den første blandt de dødelige på Urantia som fusionerede sammen med Tankeretteren under det dødelige liv i kødet.

45:4.14 (514.4) 12. *Moses*, befrieren af en rest af den forsvundne violette race og initiativtageren til genoplivningen af tilbedelsen af den Universelle Fader under navnet “Israels Gud.”

45:4.15 (514.5) 13. *Elias*, en overført sjæl med strålende åndelig præstation i tiden efter den Materielle Søn.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek*, den eneste søn af denne orden, der har skænket sig selv til Urantias racer. Mens han stadig regnes som en Melkisedek, er han blevet “for evigt en tjener for de Højeste”, idet han for evigt har påtaget sig tjenesteopgaven som en dødelig opstiger efter at have opholdt sig på Urantia i dødeligt køds skikkelse i Salem i Abrahams dage. Denne Melkisedek er senere blevet udnævnt til stedfortrædende planetarisk prins af Urantia med hovedkvarter på Jerusem og myndighed til at handle på vegne af Mikael, som faktisk er den planetariske prins af den verden, hvor han oplevede sin endelige overdragelse i menneskelig form. På trods af dette er Urantia stadig under opsyn af skiftende generalguvernører, medlemmer af de fire og tyve rådgivere.

45:4.17 (514.7) 15. *Johannes Døberen*, forløberen for Mikael's mission på Urantia og i kødelig henseende en fjern fætter til Menneskesønnen.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 den Første*, lederen for de loyale mellemvæsener i tjeneste hos Gabriel under tiden for Caligastias bedrageri, ophøjet til denne position af Mikael hurtigt efter at denne havde opnået ubetinget suverænitet.

45:4.19 (514.9) Disse udvalgte personligheder er undtaget fra opstigningsregimet indtil videre på Gabriels anmodning, og vi har ingen idé om, hvor længe de kan tjene i denne egenskab.

45:4.20 (514.10) Pladserne nummer 17, 18, 19 og 20 er ikke permanent besat. De er midlertidigt besat med enstemmigt samtykke fra de seksten permanente medlemmer og holdes åbne for senere tildeling til opstigende dødelige fra den nuværende tidsalder efter Sønnens overdragelse på Urantia.

45:4.21 (514.11) Nummer 21, 22, 23 og 24 er ligeledes midlertidigt udfyldt, mens de holdes i reserve til de store lærere i andre og efterfølgende tidsaldre, som utvivlsomt vil følge efter den nuværende tidsalder. Administratorsønnernes, de Undervisende Sønners tidsaldre og lysets og livets tidsaldre må forventes på Urantia, uanset om der kommer uventede besøg af guddommelige sønner eller ej.

5. De materielle sønner

45:5.1 (514.12) De store afdelinger af himmelsk liv har deres hovedkvarter og enorme levesteder i Jerusem, og de inkluderer de forskellige ordener af guddommelige sønner, høje ånder, superengle,

engle og mellemvæsener. Den centrale plads i denne vidunderlige sektor er de Materielle Sønners hovedtempel.

45:5.2 (515.1) Adamernes domæne er hovedattraktionen for alle nyankomne til Jerusem. Det er et enormt område bestående af et tusind centre, selv om hver familie af Materielle Sønner og Døtre bor på deres egen landejendom frem til det tidspunkt hvor medlemmerne afrejser for tjeneste i de evolutionære verdener i rummet eller til de påbegynder deres karriere af opstigningen til Paradiset.

45:5.3 (515.2) Disse materielle Sønner er den højeste type af kønsreproducerende væsener, der findes på uddannelsessfærerne i de udviklende universer. De er virkelige materielle; selv de Planatariske Adam'er og Eva'er er tydeligt synlige for de dødelige racer i de beboede verdener. Disse Materielle Sønner er det sidste og fysiske led i kæden af personligheder, der strækker sig fra guddommelighed og fuldkommenhed foroven ned til menneskeheden og den materielle eksistens forneden. Disse sønner forsyner de beboede verdener med et gensidigt kontaktbart mellemlid mellem den usynlige planetprins og de materielle skabninger i verdenerne.

45:5.4 (515.3) Ved den seneste tusindårsregistrering på Salvington var der i Nebadon registreret 161.432.840 Materielle Sønner og Døtre med borgerstatus i lokalsystemets hovedstæder. Antallet af Materielle Sønner varierer i de forskellige systemer, og deres antal øges konstant ved naturlig reproduktion. I udøvelsen af deres reproduktive funktioner er de ikke udelukkende styret af de

kontaktende personligheters personlige ønsker, men også af de højere styrende organer og rådgivende råd.

45:5.5 (515.4) Disse Materielle Sønner og Døtre er de permanente indbyggere i Jerusem og dens tilknyttede verdener. De bor på store områder på Jerusem og deltager flittigt i den lokale ledelse af hovedstadssfæren, hvor de administrerer praktisk talt alle rutineanliggender med hjælp fra mellemvæsenerne og de opstigende dødelige.

45:5.6 (515.5) På Jerusem år disse reproducerende sønner lov til at eksperimentere med idealerne for selvstyre på samme måde som Melkisedekerne, og de opnår en meget høj samfundstype. De højere sønneordener forbeholder sig vetofunktionerne i riget, men i næsten alle henseender styrer Jerusems adamitter sig selv ved almindelig valgret og repræsentativ regering. På et tidspunkt håber de at få næsten fuldstændig autonomi.

45:5.7 (515.6) Karakteren af de Materielle Sønners tjeneste er i høj grad bestemt af deres alder. Selvom de ikke er berettigede til optagelse på Melkisedek-universitetet i Salvington—de er materielle og normalt begrænset til bestemte planeter—opretholder Melkisedekkerne ikke desto mindre stærke fakulteter af lærere på hovedkvartererne i hvert system til instruktion af de yngre generationer af Materielle Sønner. De pædagogiske- og åndelige uddannelsessystemer, der er til rådighed for udviklingen af de yngre materielle sønner og døtre, er højdepunktet af perfektion i omfang, teknik og praktisk gennemførlighed.

6. Adamernes uddannelse af de opstigende

45:6.1 (515.7) De materielle sønner og døtre udgør sammen med deres børn et indtagende skue, som aldrig undlader at vække nysgerrigheden og fascinere opmærksomheden hos alle opstigende dødelige. De ligner jeres egne materielle kønsracer så meget, at I begge finder meget af fælles interesse, der kan optage jeres tanker og optage jeres perioder med broderlig kontakt.

45:6.2 (515.8) Dødelige overlevende bruger meget af deres fritid i systemets hovedstad på at observere og studere disse overlegne halvfysiske kønsvæseners livsvaner og adfærd, for disse borgere i Jerusem er de dødelige overlevendes umiddelbare sponsorer og mentorer fra det tidspunkt, hvor de opnår borgerskab i hovedkvarterets verden, til de tager afsked med Edentia.

45:6.3 (516.1) I de syv mansoniaverdner tilbydes de opstigende dødelige rigelig mulighed for at kompensere alle sådan erfaringsmæssigt afsavn som de har lid i den verden hvor de har deres oprindelse, hvad enten dette skyldes arvelighed, de omgivende faktorer eller den ulykkelige omstændighed af en for tidlig afslutning af det kødelige livsforløb. Dette er i enhver henseende sandt med undtagelse af de dødeliges seksualliv og de tilpasninger det indebærer. Tusindvis af dødelige når mansoniaverdenerne uden at have opnået den særlige nytte af de lærdomme som et gennemsnitlig seksuelt forhold på deres fødselssfære medfører. Mansoniaverdens

erfaringen tilbyder meget få muligheder for at kompensere disse meget personlige afsavn. Seksuel oplevelse i fysisk betydning hører til det forgangne for disse opstigende, men i tæt samarbejde med de Materielle Sønner og Døtre, både individuelt og som medlemmer af deres familier, gøres det muligt for disse dødelige uden seksuel erfaring, at kompensere for de sociale, intellektuelle, følelsesmæssige og åndelige sider af deres mangler. Således tilbydes alle de mennesker, som af omstændighederne eller dårlig omdømme er berøvet de fordele som et givende seksuelt forhold i de evolutionære verdner medfører, her i systemhovedstæderne fuld mulighed for at erhverve det dødelige livs væsentlige erfaringer i tæt og kærlighedsfuldt samvirke med de overjordiske adamiske sex skabninger som er fast bosat i systemhovedstæderne.

45:6.4 (516.2) Ingen overlevende dødelig, mellemvæsen eller seraf kan stige op til Paradiset, opnå Faderen og blive mønstret i Finalitetens korps uden at have gennemgået den storslåede oplevelse af at opnå et forældreforhold til et udviklende barn af verdenerne eller en anden lignende og tilsvarende hermed. Forholdet mellem barn og forælder er grundlæggende for det essentielle begreb om den Universelle Fader og hans børn i universet. Derfor er en sådan oplevelse uundværlig for alle opstigendes erfaringsmæssige uddannelse.

45:6.5 (516.3) De opstigende mellemvæsener og de evolutionære serafer må gennemgå denne oplevelse af forældreskab i forbindelse med de Materielle Sønner og Døtre i systemets hovedkvarter. Således

opnår sådanne ikke-reproducerende opstigende oplevelsen af forældreskab ved at hjælpe Jerusems Adamer og Evaer med at opdrage og træne deres afkom.

45:6.6 (516.4) Alle dødelige overlevende, der ikke har oplevet forældreskab på de evolutionære verdener, må også opnå denne nødvendige træning, mens de opholder sig i Jerusems Materielle Sønners hjem og som forældrepartnere til disse fremragende fædre og mødre. Dette er sandt med undtagelse af de tilfælde, hvor de dødelige kan kompensere for deres mangler i systemets børnehaver beliggende i overgangskulturens første verden i Jerusem.

45:6.7 (516.5) Denne prøvebørnehaver i Satania opretholdes af visse morontiapersonligheder på finaliternes verden, og halvdelen af planeten er helliget dette børneopdragelsesarbejde. Her modtages og samles visse børn af overlevende dødelige, såsom det afkom, der omkom på de evolutionære verdener, før de opnåede åndelig status som individer. Hvis en af dets naturlige forældre stiger op, sikrer det, at et sådant dødeligt barn fra verdenerne vil blive genpersonificeret på systemets finaliterplanet og der få lov til at demonstrere ved et efterfølgende frit valg, om det vælger at følge forældrenes vej til dødelig opstigning eller ej. Børn her ser ud som i fødselsverdenen bortset fra fraværet af kønsdifferentiering. Der er ingen reproduktion af dødelig art efter livserfaringen på de beboede verdener.

45:6.8 (517.1) Mansionverdenens studerende, der har et eller flere børn i prøvebarnehaven på finaliternes verden, og som mangler væsentlig forældreerfaring, kan ansøge om en Melkisedek-tilladelse, der vil medføre deres midlertidige overførsel fra opstigningspligter på

mansionverdenene til finaliternes verden, hvor de får mulighed for at fungere som associerede forældre for deres egne og andre børn. Denne forældretjeneste kan senere akkrediteres på Jerusem som opfyldelsen af den ene halvdel af den træning, som sådanne opstigere skal gennemgå i de materielle sønners og døtres familier.

45:6.9 (517.2) Selve prøvetidshjemmet for børn overvåges af tusind par af Materielle Sønner og Døtre, frivillige fra Jerusem kolonien i deres orden. De bliver straks assisteret af et omtrent lige så stort antal frivillige midsonitiske forældregrupper, som gør holdt her for at yde denne tjeneste på deres vej fra den midsonitiske verden Satania til den uafslørede skæbne i deres særlige reservationsverdener blandt Salvingtons finalitersfærer.

7. Melkisedekernes skoler

45:7.1 (517.3) Melkisedekerne er lederne af det store korps af instruktører—delvise åndeliggjorte viljevæsener og andre—som fungerer så velegnet på Jerusem og dets tilknyttede verdener, men især på de syv mansoniaverdener. Det er tilbageholdelsesplaneterne, hvor de dødelige, der ikke er opnået fusion med deres indre Retter i løbet af det kødelige liv, bliver rehabiliteret i forbigående form for at modtage yderligere hjælp og udvidet mulighed for at fortsætte deres stræben efter åndelig opnåelse, netop de bestræbelser, der blev afbrudt for tidligt af døden. Eller hvis denne sjæleopnåelse af en eller anden grund, arveligt handicap, ugunstigt miljø eller

sammensværgelse af omstændigheder, ikke blev fuldført, uanset årsagen, finder alle, der har et sandt formål og er værdige i ånden, sig selv til stede på de fortsatte planeter, hvor de skal lære at mestre det væsentlige i den evige karriere, at besidde egenskaber, som de ikke kunne, eller ikke fik, i løbet af livet i kødet.

45:7.2 (517.4) De strålende aftenstjerner (og deres unavngivne koordinater) tjener ofte som lærere i universets forskellige uddannelsesforetagender, herunder dem, der er sponsoreret af Melkisedekkerne. Treenighedens Undervisende Sønner deltager også i samarbejdet, og de giver disse progressive uddannelsesskoler en antydning af Paradisets fuldkommenhed. Men alle disse aktiviteter er ikke udelukkende helliget udviklingen af opstigende dødelige; mange er ligeledes tilegnet den gradvise uddannelse af de indfødte åndepersonligheder i Neadon.

45:7.3 (517.5) Melkisedeksønnerne driver op mod tredive forskellige uddannelsescentre i Jerusem. Disse uddannelsesskoler begynder med selvevalueringsskolen og slutter med Jerusem borgerskoler, hvor de materielle sønner og døtre går sammen med Melkisedekkerne og andre i deres højeste indsats for at kvalificere de dødelige overlevende til at påtage sig det høje ansvar, som en repræsentativ regering har. Hele universet er organiseret og administreret efter den *repræsentative* plan. Repræsentativt styre er det guddommelige ideal for selvstyre blandt ikke-perfekte væsener.

45:7.4 (517.6) Hvert hundrede år af universets tid vælger hvert system sine ti repræsentanter til at sidde i konstellationens lovgivende forsamling. De vælges af rådet med tusind medlemmer i Jerusem, et

organ hvis medlemmer udpeges gennem valg og hvis opgave det er, at repræsentere systemgrupperne i alle sådanne delegerede eller udpegede sager. Alle repræsentanter eller andre delegerede vælges af de tusind vælgeres råd, og de skal være kandidater fra den højeste skole i Melkisedek højskole for administration, ligesom alle dem, der udgør denne gruppe af tusind vælgere. Denne skole er fostret af Melkisedekerne, senest assisteret af finaliterne.

45:7.5 (518.1) Der er mange valgbare organer på Jerusem, og de bliver fra tid til anden stemt ind i autoritet af tre ordener af borgere—de materielle sønner og døtre, seraferne og deres medarbejdere, herunder mellemvæsenerne og de opstigende dødelige. For at blive nomineret til repræsentativ ære skal en kandidat have opnået den nødvendige anerkendelse fra Melkisedekernes skoler for administration.

45:7.6 (518.2) Stemmeretten er universel på Jerusem blandt disse tre grupper af borgere, men stemmerne afgives forskelligt i overensstemmelse med den anerkendte og behørigt registrerede personlige besiddelse af mota—morontia visdom. Den stemme, der afgives ved et Jerusem-valg af en hvilken som helst personlighed, har en værdi, der spænder fra én op til tusind. Jerusems borgere er således klassificeret i overensstemmelse med deres mota-præstationer.

45:7.7 (518.3) Fra tid til anden præsenterer Jerusems borgere sig for Melkisedeks eksaminatorer, som bekræfter, at de har opnået morontiel visdom. Derefter går de foran de strålende aftenstjerners eksaminatorkorps eller deres repræsentanter, som fastslår graden af

åndelig indsigt. Dernæst møder de op foran de fire og tyve rådgivere og deres medarbejdere, som bedømmer deres status af erfaringsmæssig opnåelse af socialisering. Disse tre faktorer bliver så bragt til borgerskabsregistratorerne i den repræsentative regering, som hurtigt beregner mota-status og tildeler stemmeretskvalifikationer i overensstemmelse hermed.

45:7.8 (518.4) Under Melkisedekernes opsyn bliver de opstigende dødelige, især dem, der er forsinkede i deres personlighedsforening på de nye morontia-niveauer, taget i hånden af de Materielle Sønner og får intensiv træning, der er designet til at rette op på sådanne mangler. Ingen opstigende dødelig forlader systemets hovedkvarter for konstellationens mere omfattende og varierede socialiseringskarriere, før disse Materielle Sønner certificerer opnåelsen af motapersonlighed—en individualitet, der kombinerer den afsluttede dødelige eksistens i erfaringsmæssig forening med den spirende morontiakarriere, idet begge er behørigt blandet af Tankeretterens åndelige overkontrol.

45:7.9 (518.5) [Præsenteret af en Melkisedek midlertidig tilknyttet til Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 45](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 47](#) >>

Kapitel 46

Lokalsystemets Hovedkvarterer

46:0.1 (519.1) JERUSEM, Satantias hovedkvarter, er en gennemsnitlig hovedstad i et lokalsystem, og bortset fra adskillige uregelmæssigheder forårsaget af Lucifers oprør og Mikael's overdragelse til Urantia, er den typisk for lignende sfærer. Jeres lokalsystem har gennemgået nogle stormfulde oplevelser, men det bliver i øjeblikket administreret meget effektivt, og som tidsaldrene går, bliver resultaterne af disharmoni langsomt, men sikkert udryddet. Orden og god vilje bliver genoprettet, og forholdene på Jerusem nærmer sig mere og mere den himmelske status i jeres traditioner, for systemets hovedkvarter er i sandhed den himmel, som flertallet af det tyvende århundredes religiøse troende visualiserer.

1. Jerusems fysiske aspekter

46:1.1 (519.2) Jerusem er opdelt i tusind sektorer langs breddegraderne og titusind zoner langs meridianerne. Sfæren har syv større hovedstæder og halvfjerds mindre administrative centre. De syv sektionshovedstæder beskæftiger sig med forskelligartede aktiviteter, og systemherskeren besøger hver af dem mindst en gang om året.

46:1.2 (519.3) En standardmil på Jerusems modsvarer omtrent syv mil på Urantia (11,2 km). Standardvægten "gradant" er opbygget efter decimalsystemet på basis af den fuldtudviklet ultimaton og modsvarer næsten nøjagtigt ti uns, eller 280 gram, efter jeres mål. Dagen i Satania modsvarer tre dage på Urantia minus en time, fire minutter og femten sekunder, hvilket udgør Jerusems akslens rotationstid. Systemets år består af et hundrede jerusemdage. Systemets tid udsendes af mesterkronoldekerne.

46:1.3 (519.4) Jerusems energi er fremragende kontrolleret og cirkulerer rundt på sfæren i zonekanalerne, som tilføres direkte fra rummets energiladninger og kyndigt administreres af de Fysiske Mesterkontrollører. Den naturlige modstand mod disse energiers passage gennem de fysiske ledningskanaler giver den varme, der er nødvendig for at frembringe Jerusems ligevægtige temperatur. Temperaturen ved fuldt dagslys opretholdes ved omkring 21 grader

Celsius, mens den under skumringsperioden falder til noget under 10 grader.

46:1.4 (519.5) Jerusems belysningssystem burde ikke være så svært for dig at forstå. Der er ingen dage og nætter, ingen sæsoner med varme og kulde. Krafttransformatorerne opretholder hundrede tusinde centre, hvorfra fortyndede energier projiceres opad gennem den planetariske atmosfære og undergår visse forandringer, indtil de når sfærens elektriske luftloft; og så reflekteres disse energier tilbage og ned som et blidt, sigtbart og jævnt lys af omtrent samme intensitet som Urantias sollys, når solen skinner over os klokken ti om formiddagen.

46:1.5 (520.1) Under sådanne lysforhold ser det ikke ud til, at lysstrålerne kommer fra ét sted; de siver bare ned fra himlen og udgår ligeligt fra alle retninger i rummet. Dette lys er meget lig naturligt sollys, bortset fra at det indeholder meget mindre varme. Således vil man erkende, at sådanne hovedkvartersverdener ikke er lysende i rummet; hvis Jerusem var meget tæt på Urantia, ville det ikke være synligt.

46:1.6 (520.2) De gasser, som reflekterer denne lysenergi fra Jerusems øvre ionosfære tilbage til jorden, er meget lig dem i Urantias øvre luftbælter, som er involveret i jeres såkaldte nordlysphenomener, selvom disse er frembragt af forskellige årsager. På Urantia er det det samme gasskjold, der forhindrer de jordiske udsendelsesbølger i at undslippe og reflekterer dem mod jorden, når de rammer dette gasbælte i deres direkte flugt udad. På denne måde holdes

udsendelserne nær overfladen, når de rejser gennem luften rundt i jeres verden.

46:1.7 (520.3) Denne belysning af sfæren opretholdes ensartet i 75 procent af Jerusems dag, og derefter sker der en gradvis aftagende belysning, indtil lyset på tidspunktet for den mindste belysning er omtrent som fuldmånen på en klar nat. Dette er den stille time for hele Jerusem. Kun modtagelses- og informationsudsendelsesstationerne er i drift under denne periode for hvile og fornyelse.

46:1.8 (520.4) Jerusem modtager svagt lys fra flere nærliggende sole—en slags strålende stjernelys—men den er ikke afhængig af dem; verdener som Jerusem er ikke udsat for solforstyrrelsernes omskiftelighed, og de konfronteres heller ikke med problemet med en afkølende eller døende sol.

46:1.9 (520.5) De syv overgangsverdener for studier og deres niogfyrre satellitter opvarmes, oplyses, får energi og vandes af samme teknik som Jerusem.

2. Jerusems fysiske træk

46:2.1 (520.6) På Jerusem vil du savne de barske bjergkæder på Urantia og andre udviklede verdener, da der hverken er jordskælv eller regn, men du vil nyde det smukke højland og andre unikke variationer i topografi og landskab. Enorme områder af Jerusem er

bevaret i en “naturlig tilstand”, og storheden i sådanne distrikter overgår helt den menneskelige forestillingsevne.

46:2.2 (520.7) Der er tusinder og atter tusinder af små søer, men ingen rivende floder eller vidtstrakte oceaner. Der er ingen nedbør, hverken storme eller snestorme, på nogen af de arkitektoniske verdener, men der er den daglige udfældning af kondenseret fugt i det tidsrum, hvor temperaturen er lavest i forbindelse med lysets tilbagegang. (Dugpunktet er højere på en verden med tre gasser end på en planet med to gasser som Urantia). Både det fysiske planteliv og den morontielle verden af levende væsener har brug for fugt, men den leveres i vid udstrækning af undergrundens cirkulationssystem, som strækker sig over hele sfæren, selv helt op til højlandets toppe. Dette vandsystem er ikke udelukkende underjordisk, for der er mange kanaler, som forbinder Jerusems glitrende søer.

46:2.3 (520.8) Atmosfæren i Jerusem er en blanding af tre gasser. Denne luft er meget lig den på Urantia med tilføjelse af en gas, der er tilpasset respirationen i den morontielle livsorden. Denne tredje gas gør på ingen måde luften uegnet til respiration af dyr eller planter fra de materielle ordener.

46:2.4 (521.1) Transportsystemet er forbundet med de cirkulerende strømme af energibevægelse, og disse hovedenergistrømme er placeret med seksten kilometers mellemrum. Ved at justere de fysiske mekanismer kan planetens materielle væsener bevæge sig i et tempo, der varierer fra trehundrede og tyve og ottehundrede kilometer i timen. Transportfuglene flyver omkring hundrede og tres kilometer i timen. De materielle Sønners mekanismer for luftfart har

en hastighed på omkring ottehundrede kilometer i timen. Materielle og tidlige morontiavæsener må benytte sig af disse mekaniske transportmidler, men åndelige personligheder bevæger sig frem ved at forbinde sig med de højere kræfter og åndelige energikilder.

46:2.5 (521.2) Jerusem og dens tilknyttede verdener er udstyret med de ti standardinddelinger af fysisk liv, der er karakteristiske for Nebadons arkitektoniske sfærer. Og da der ikke er nogen organisk evolution på Jerusem, er der ingen modstridende livsformer, ingen kamp for tilværelsen, ingen overlevelse af den stærkeste. Der er snarere tale om en kreativ tilpasning, som foregriber skønheden, harmonien og perfektionen i de evige verdener i det centrale og guddommelige univers. Og i al denne kreative fuldkommenhed er der den mest forbløffende blanding af fysisk og morontielt liv, der kunstnerisk kontrasteres af de himmelske håndværkere og deres medmennesker.

46:2.6 (521.3) Jerusem er virkelig en forsmag på paradisisk herlighed og storhed. Men du kan aldrig gøre dig håb om at få en fyldestgørende idé om disse strålende arkitektoniske verdener ved at forsøge at beskrive dem. Der er så lidt, der kan sammenlignes med noget i jeres verden, og selv da overgår tingene i Jerusem tingene på Urantia i en sådan grad, at sammenligningen næsten er grotesk. Indtil I rent faktisk ankommer til Jerusem, kan I næppe forestille jer noget, der ligner et sandt begreb om de himmelske verdener, men det er ikke så langt ude i fremtiden, når jeres kommende oplevelse i systemets hovedstad sammenlignes med jeres engangs-ankomst til

universets mere fjerntliggende træningssfærer, superuniverset og Havona.

46:2.7 (521.4) Jerusems produktions- eller laboratoriesektor er et omfattende domæne, som Urantianerne næppe ville genkende, da det ikke har nogen rygende skorstene; ikke desto mindre er der en indviklet materiel økonomi forbundet med disse specielle verdener, og der er en perfektion af mekanisk teknik og fysisk præstation, som ville forbløffe og endda imponere jeres mest erfarne kemikere og opfindere. Tænk over, at denne første verden for tilbageholdelse på rejsen til Paradis er langt mere materiel end åndelig. Under hele dit ophold i Jerusem og dens overgangsverdener er du langt tættere på dit jordiske liv med materielle ting end på dit senere liv med fremadskridende åndelig eksistens.

46:2.8 (521.5) Serafbjerget som er cirka fire tusind sekshundrede meter højt er det højeste sted på Jerusem, og det er afgangsstedet for alle transportserafer. Talrige mekaniske udviklinger bruges til at skaffe den indledende energi til at undslippe den planetariske tyngdekraft og overvinde luftmodstanden. En serafisk transport afgår hvert tredje sekund i Urantia-tid i hele lysperioden og nogle gange langt ind i skumringen. Transportseraferne letter med en hastighed på cirka femogtyve standardmil pr. sekund i Urantiatid og opnår ikke standardhastighed, før de er mere end to tusinde standardmil fra Jerusem.

46:2.9 (521.6) Transporterne ankommer til krystalfeltet, det såkaldte glashav. Rundt om dette område ligger de modtagelsesstationer for

de forskellige ordener af væsener som færdes i rummet med serafrtransport. Nær polarkrystallens modtagelsesstation for gæstestuderende kan du stige op til det perleskinnende observatorium og se det gigantiske reliefkort over hele hovedkvarterets planet.

3. Jerusems informationsudsendelser

46:3.1 (522.1) Informationsudsendelserne fra superuniverset og Paradiset-Havona modtages i Jerusem i forbindelse med Salvington og ved hjælp af en metode involverende polarkrystallen, glashavet. Foruden de anordninger som findes for modtagelse af meddelelser som er afsendt udenfor Nebadon findes der tre adskilte grupper af modtagelsesstationer. Disse separate men i tre kredse opbyggede grupper af stationer er tilpasset for at modtage udsendelser fra de lokale verdener, fra konstellationshovedkvarteret og fra hovedstaden i lokaluniverset. Alle disse udsendelser offentliggøres automatisk på en sådan måde, at alle typer af væsener som er til stede i det centrale amfiteater for informationsmodtagelse kan tage del i dem; af alle beskæftigelsesaktiviteter som en opstigende dødelig har i Jerusem, er ingen mere engagerende og fængslende end at følge med i den uendelige strøm af rumrapporter fra universet.

46:3.2 (522.2) Denne udsendelses-modtagelsesstation i Jerusem er omgivet af et enormt amfiteater, bygget af funklende materialer, der stort set er ukendte på Urantia, og med plads til over fem milliarder

væsener—materielle og morontielle—foruden at rumme utallige åndspersonligheder. Det er den mest yndede form for adspredelse af alle i Jerusem, at tilbringe sin fritid med ophold i modtagelsesstationen, for der at lære om velfærden og tilstanden i universet. Og dette er den eneste planetariske aktivitet som ikke aftager når lyset dæmpes.

46:3.3 (522.3) I dette amfiteater, der modtager udsendelser, kommer Salvington-budskaberne løbende ind. I nærheden modtages Edentia-budskabet fra De Højeste Konstellationsfædre mindst én gang om dagen. Med jævne mellemrum videresendes de regelmæssige og særlige udsendelser fra Uversa gennem Salvington, og når der modtages budskaber fra Paradiset, samles hele befolkningen omkring glashavet, og Uversas venner tilføjer refleksionsfænomenerne til Paradis-udsendelsernes teknik, så alt, hvad der høres, bliver synligt. Og det er på denne måde, at de dødelige overlevende hele tiden får en forsmag på den kommende skønhed og storhed, mens de rejser indad på det evige eventyr.

46:3.4 (522.4) Stationen for udsendelser fra Jerusem er beliggende ved sfærens modsatte pol. Alle udsendelser til de enkelte verdener videresendes fra systemhovedstæderne med undtagelse af Mikael budskaberne, hvilket ofte går direkte til deres bestemmelsessted via ærkeenglenes kredsløb.

4. Beboelses- og

administrationsområder.

46:4.1 (522.5) Betydelige dele af Jerusem er tildelt som beboelsesområder, mens andre dele af systemhovedstaden er givet til de nødvendige administrative funktioner, der involverer overvågning af forholdene i 619 beboede sfærer, 56 verdener for overgangskultur og selve systemhovedstaden. På Jerusem og i Nebadon er disse arrangementer udformet som følger:

46:4.2 (522.6) 1. *Cirklerne*— beboelsesområder for ikke-indfødte.

46:4.3 (522.7) 2. *Kvadraterne*—systemets udøvende- og administrative områder.

46:4.4 (522.8) 3. *Rektanglerne*— mødested for det oprindelige indfødte liv.

46:4.5 (522.9) 4. *Trekanterne*—de lokale eller Jerusem administrative områder.

46:4.6 (522.10) Dette arrangement af systemaktiviteterne i cirkler, kvadrater, rektangler og trekanter er fælles for alle systemhovedstæder i Nebadon. I et andet univers kan der være et helt andet arrangement. Disse anliggender bestemmes af Skabersønnernes forskellige planer.

46:4.7 (523.1) Vores fortælling om disse beboelses- og administrationsområder tager ikke højde for de store og smukke ejendomme, som tilhører Guds materielle sønner, Jerusems permanente borgere, og vi nævner heller ikke de mange andre

fascinerende klasser af åndelige og næsten-åndelige væsner. For eksempel: Jerusem nyder godt af de effektive tjenester fra spirongerne, formgivet til at fungere i systemet. Disse væsener er dedikeret til åndelig tjeneste på vegne af de supermaterielle beboere og besøgende. De er en vidunderlig gruppe af intelligente og smukke væsener, som er overgangstjenere for de højere morontia-væsener og for de morontiahjælpere, der arbejder for at vedligeholde og udsmykke alle morontiaskabelser. De er på Jerusem, hvad midtvejsvæsenerne er på Urantia, midtvejshjælpere, der fungerer mellem det materielle og det åndelige.

46:4.8 (523.2) Systemhovedstæderne er unikke, fordi de er de eneste verdener, der næsten perfekt udstiller alle tre faser af universets eksistens: den materielle, den morontielle og den åndelige. Uanset om du er en materiel, morontiel eller åndelig personlighed, vil du føle dig hjemme på Jerusem; det samme gør de kombinerede væsener, såsom midtvejsvæsenerne og de materielle sønner.

46:4.9 (523.3) Jerusem har storartede bygninger både af materielle og morontielle slags, samtidig som at forskønnelse af de rent åndelige zoner er mindst lige så udsøgte og fuldendte. Om jeg blot havde ord til at beskrive morontias modsvarende til den forunderlige fysiske udsmykning i Jerusem! Om jeg derefter blot kunne fortsætte skildringen af den sublime værdighed og udsøgte perfektion i den åndelige udsmykning af denne hovedkvartersverden! Jeres mest fantasifulde opfattelse om skønhedens perfektion og udsmykningens fyldestgørelse ville næppe kunne nærme sig disse storslåede ting. Og

Jerusem er endda kun første trin på vejen til den himmelske perfektion i Paradisets skønhed.

5. Jerusems cirkler

46:5.1 (523.4) De områder som er reserveret for beboelsesformål for de større grupper af livsformer i universet kaldes Jerusems cirkler. De cirkelgrupper som omtales i denne beretning er følgende:

46:5.2 (523.5) 1. Cirklerne for Guds Sønner.

46:5.3 (523.6) 2. Cirklerne for englene og de højere ånder.

46:5.4 (523.7) 3. Cirklerne for Univershjælperne, inklusiv cirklerne for de Skabte Treenigede Sønner som ikke anvises til Treenighedens Undervisende Sønner.

46:5.5 (523.8) 4. Cirklerne for de Fysiske Mesterkontrollører.

46:5.6 (523.9) 5. Cirklerne for de forordnede opstigende dødelige, inklusiv mellemvæsenerne.

46:5.7 (523.10) 6. Cirklerne for æreskolonierne.

46:5.8 (523.11) 7. Cirklerne for finalitkorpset.

46:5.9 (523.12) Hver af disse beboelsesgrupper består af syv koncentriske og gradvis forhøjede cirkler. De er alle konstrueret på samme måde, men har forskellige størrelser og formet af forskelligt materialer. De er alle omgivet af vidtrækkende indhegninger, som

rejser sig og danne omfattende promenader, der helt omslutter hver gruppe af syv koncentriske cirkler.

46:5.10 (524.1) 1. *Cirklerne for Guds Sønner*. Selvom Guds sønner har deres egen sociale planet, en af overgangskulturens verdener, indtager de også disse omfattende domæner på Jerusem. På deres overgangskulturverden blander de opstigende dødelige sig frit med alle guddommelige sønners ordener. Der vil du personligt kende og elske disse sønner, men deres sociale liv er stort set begrænset til denne særlige verden og dens satellitter. I Jerusems cirkler kan man dog observere disse forskellige grupper af sønner i arbejde. Og da morontia-synet har en enorm rækkevidde, kan du gå rundt på Sønnernes promenader og overse de spændende aktiviteter i deres talrige ordener.

46:5.11 (524.2) Disse Sønnernes syv cirkler er koncentriske og på skift efter hinanden forhøjet således at hver ydre og større cirkel har udsigt over de indre og mindre cirkler, og hver og en omgives af en offentlig promenademur. Disse mure er konstrueret af gnistrende klare krystalformede ædelstene og er forhøjet så de giver udsigt over alle deres respektive residentcirkler. De mange porte—fra halvtreds til et hundrede og halvtredstusind—som går igennem murene består af en eneste perleskinnende krystal.

46:5.12 (524.3) Den første cirkel indenfor Sønnernes domæne optages af Administratorsønnerne og deres personlige personale. Her centrerer alle planer og umiddelbare aktiviteter for disse juridiske Sønners

tildelings- og dømmende tjenester. Det er også gennem dette center, at systemets Avonaler opretholder kontakten med universet.

46:5.13 (524.4) Den anden cirkel optages af Treenighedens

Undervisende Sønner. I dette herlige område viderefører Daynalerne og deres medarbejder uddannelse af de nylig ankomne Undervisende Sønner af første grad. I alt dette arbejde får de stor hjælp af en gruppe som er samordnet med de Strålende Aftenstjerner. De skabningstreenigede sønner optager en sektor indenfor Daynalernes cirkel. Treenighedens Undervisende Sønner kommer nærmest til at være den Universelle Faders personlige repræsentanter i et lokalsystem; de er i det mindste væsener af Treenighedens oprindelse. Denne anden cirkel er et domæne af ekstraordinær interesse for alle Jerusems folk.

46:5.14 (524.5) Den tredje cirkel er helliget Melkisedekerne. Her bor systemlederne som har tilsyn over disse mangesidige Sønners næsten endeløse aktiviteter. Fra den første af mansoniaverdener og gennem hele Jerusem karrieren for de opstigende dødelige er Melkisedekerne som fosterfædre og altid nærværende rådgivere. Det er ikke forkert at sige, at deres indflydelse på Jerusem er dominerende, bortset fra de Materielle Sønners og Døtres allestedsnærværende aktiviteter.

46:5.15 (524.6) Den fjerde cirkel er hjemsted for Vorondadekerne og alle andre ordener af besøgende og observerende Sønner, som der ikke er taget højde for på anden måde. De Højeste Konstellationsfædre har deres bolig i denne cirkel når de aflægger inspektionsbesøg i lokalsystemet. Vidsommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere

og Universelle Censorer bor alle i denne cirkel når de er på opgave i systemet.

46:5.16 (524.7) Den femte cirkel er Lanonandekernes bolig, Systemherskernes og Planetprinsernes orden af sønner. De tre grupper blander sig som én, når de er hjemme i dette område. Systemets reserver er forlagt til denne cirkel, mens Systemherskeren har et tempel, beliggende i centrum af den styrende gruppe af strukturer på administrationsbakken.

46:5.17 (524.8) Den sjette cirkel er opholdssted for Systemets Livsbærere. Alle ordener af disse Sønner samles her, og herfra rejser de ud på deres verdensopgaver.

46:5.18 (524.9) Den syvende cirkel er samlingssted for de opstigende sønner, de tildelte dødelige som muligvis midlertidigt fungerer på systemets hovedkvarter, sammen med deres serafiske ledsagere. Alle tidligere dødelige med status over Jerusem-borgere og under finalitterne regnes for at tilhøre den gruppe, der har sit hovedkvarter i denne cirkel.

46:5.19 (525.1) Disse cirkulære reservater af Sønnerne optager et enormt areal, og indtil for nitten hundrede år siden eksisterede der et stort åbent rum i centrum. Denne centrale region er nu optaget af Mikael's mindesmærke, som blev færdiggjort for omkring fem hundrede år siden. For fire hundrede og femoghalvfems år siden, da dette tempel blev indviet, var Mikael personligt tilstede, og hele Jerusem hørte den rørende historie om Mestersønnens overdragelse på Urantia, den mindste i Satania. Mindepladsen til Mikael's æra er nu centrum for alle de aktiviteter, der indgår i den ændrede styring

af systemet, som Mikael's overdragelse har medført, herunder de fleste af de Salvington- aktiviteter, der for nylig er overført. Mindesmærkets personale består af over en million personligheder.

46:5.20 (525.2) 2. *Cirklerne for englene*. Ligesom Sønnernes

beboelsesområde består disse englenes cirkler af syv koncentriske og efterfølgende forhøjede cirkler, der hver især har udsigt over de indre områder.

46:5.21 (525.3) Englenes første cirkel er besat af den Uendelige Ånds Højere Personligheder, som kan være udstationeret i hovedkvarterets verden—Enlige Budbringere og deres medarbejdere. Den anden cirkel er dedikeret til budbringerskarerne, Tekniske Rådgivere, ledsagere, inspektører og registratorer, når de fra tid til anden eventuelt tjenestegør i Jerusem. Den tredje cirkel indehaves af de tjenende ånder som tilhører de højere ordener og grupperinger.

46:5.22 (525.4) Den fjerde cirkel indehaves af administrator-seraferne, og serafer, der tjener i et lokalsystem som Satania, som er en “utallige skare af engle.” Den femte cirkel optages af de planetariske serafer, mens den sjette er overgangsministrenes hjemsted. Den syvende cirkel er opholdssfæren for visse uåbenbarede serafer ordener. Registratorerne af alle disse grupper af engle opholder sig ikke sammen med deres kollegaer, da de er bosat registreringernes tempel i Jerusem. Alle registreringer bliver opbevaret i tre eksemplarer i denne trefoldige arkivhal. På et systemhovedkvarter

bliver registreringer altid bevaret i materiel, morontiel og åndelig form.

46:5.23 (525.5) Disse syv cirkler er omgivet af Jerusems udstillingspanorama, over fem tusind standardmil i omkreds, som er helliget præsentationen af den fremadskridende status for de beboede verdener i Satania og som konstant revideres for virkelig at repræsentere opdaterede forhold på de enkelte planeter. Jeg tvivler ikke på, at dette vidtstrakte promenade med udsigt over englenes cirkler vil være det første syn af Jerusem, der påkalder sig jeres opmærksomhed, når I bevilges forlænget fritid under jeres første besøg.

46:5.24 (525.6) Disse udstillinger er under ledelse af de indfødte livsformer i Jerusem, men de assisteres af de opstigende fra de forskellige Satania-verdener, som opholder sig på Jerusem på vej til Edentia. Skildringen af planetariske forhold og verdens fremskridt sker ved hjælp af mange metoder, hvoraf nogle er kendt for jer, men de fleste er teknikker, der er ukendte på Urantia. Disse udstillinger optager den ydre kant af denne enorme mur. Resten af promenaden er næsten helt åben, og den er stærkt og storslået udsmykket.

46:5.25 (525.7) *3. Cirklerne for Univershjælperne* huser Aftenstjernernes hovedkvarter som er beliggende i det enorme centrale rum. Her ligger systemhovedkvarteret for Galantia, den tilknyttende leder for denne mægtige gruppe af superengle og den første blandt alle opstigende Aftenstjerner der får sin udnævnelse. Dette er en af de mest storslåede af alle Jerusems administrative

sektorer, selv om det er en af de nyere konstruktioner. Dette center er firs kilometer i diameter. Galantias hovedkvarter er en monolitisk støbt krystal, helt gennemsigtig. Disse materielt-morontielle krystaller er meget værdsatte af både morontielle og materielle væsener. De skabte Aftenstjerner udøver deres indflydelse over hele Jerusem, fordi de er i besiddelse af sådanne ekstrapersonlige egenskaber. Hele verden er blevet åndeligt velduftende, siden så mange af deres aktiviteter blev overført hertil fra Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *Cirklerne for de Fysiske Mesterkontrollører* De forskellige ordener af Fysiske Mesterkontrollører er koncentrisk arrangeret rundt om det vældige styrketempel, hvor systemets styrkeledere præsiderer sammen med lederne for Morontiastyrkens Tilsynsførende. Dette styrketempel er den ene af to sektorer på Jerusem, hvor opstigende dødelige og mellemvæsener ikke er tilladt. Den anden er dematerialiseringssektoren i de Materielle Sønners område, en række laboratorier, hvor transportseraferne forvandler materielle væsener til en tilstand, der minder meget om den, der findes i den morontielle eksistensorden.

46:5.27 (526.2) 5. *Cirklerne for de opstigende dødelige.* Det centrale område i de opstigende dødeliges cirkler er besat af en gruppe på 619 planetariske mindesmærker, der repræsenterer de beboede verdener i systemet, og disse strukturer undergår med jævne mellemrum omfattende ændringer. Det er de dødeliges privilegium fra hver verden fra tid til anden at blive enige om visse af ændringerne eller

tilføjelserne til deres planetariske mindesmærker. Selv nu er der ved at blive foretaget mange ændringer i Urantias strukturer. I centrum af disse 619 templer er der en arbejdsmodel af Edentia og dens mange verdener med opstigende kultur. Denne model er femogtres kilometer i diameter og en tro reproduktion af Edentia systemet, i overensstemmende med originalen i alle detaljer.

46:5.28 (526.3) De opstigende nyder deres Jerusem-tjenester og har glæde af at observere andre grupper teknikker. Alt, hvad der foregår i disse forskellige cirkler, er åbent for fuld observation af alle i Jerusem.

46:5.29 (526.4) Aktiviteterne i en sådan verden er af tre forskellige slags: arbejde, fremskridt og leg. Sagt på en anden måde er de: tjeneste, studier og afslapning. De sammensatte aktiviteter består af socialt samvær, gruppeunderholdning og guddommelig tilbedelse. Der er stor uddannelsesmæssig værdi i at blande sig med forskellige grupper af personligheder, ordrer, der er meget forskellige fra ens egne medmennesker.

46:5.30 (526.5) 6. *Cirklerne for æreskolonierne.* Æreskoloniernes syv cirkler er prydet af tre enorme strukturer: Jerusems vældige astronomiske observatorium, Satantias gigantiske kunstgalleri og omvekslingsledernes enorme forsamlingssal, teatret for morontia-aktiviteter, der er helliget hvile og rekreation.

46:5.31 (526.6) De himmelske håndværkere styrer spornagierne i deres arbejde og frembringer mængden af kreative dekorationer og monumentale mindesmærker, som findes overalt, hvor folk samles.

Disse håndværkeres atelierer er blandt de største og smukkeste af alle de uforlignelige strukturer i denne vidunderlige verden. De andre æreskolonier har omfattende og smukke hovedkvarterer. Mange af disse bygninger er konstrueret helt udelukkende af krystalædelstene. Alle arkitektoniske verdener bugner af krystaller og de såkaldte ædle metaller.

46:5.32 (527.1) 7. *Finaliternes cirkler* har en unik struktur i centrum. Og et lignende tomt tempel findes på alle systemhovedkvarterets verdener i hele Nebadon. Dette bygningsværk i Jerusem er forseglet med Mikael's emblem og det bærer følgende inskription: "Uindviet til det syvende åndelige stadie—til den evige opgave." Gabriel forseglede dette mysteriums tempel, og ingen anden end Mikael kan eller må bryde suverænitetseglet, anbragt af den Lysende Morgenstjerne. En dag skal du se på dette tavse tempel, selvom du måske ikke trænger ind i dets mysterium.

46:5.33 (527.2) *Andre cirkler i Jerusem*: Foruden disse beboelsescirkler er der på Jerusem talrige andre udvalgte opholdssteder.

6. De udøvende- og administrative kvadrater

46:6.1 (527.3) Systemets udøvende- administrative afdelinger er placeret i de enorme departementale firkanter, et tusind i antal. Hver administrativ enhed er opdelt i hundrede underafdelinger med hver ti undergrupper. Disse tusind firkanter er samlet i ti store divisioner, som således danner følgende ti administrative afdelinger:

46:6.2 (527.4) 1. Fysisk vedligeholdelse og materiel forbedring, områderne for fysisk styrke og energi.

46:6.3 (527.5) 2. Voldgift, etik og administrative afgørelser.

46:6.4 (527.6) 3. Planetariske og lokale anliggender.

46:6.5 (527.7) 4. Konstellations- og universanliggender.

46:6.6 (527.8) 5. Uddannelse og andre Melkisedek aktiviteter.

46:6.7 (527.9) 6. Planetens og systemets fysiske fremskridt, de videnskabelige områder af Satantias aktiviteter.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia anliggender.

46:6.9 (527.11) 8. Rene åndeaktiviteter og -etik.

46:6.10 (527.12) 9. Tjeneste af de opstigende.

46:6.11 (527.13) 10. Storuniversets filosofi.

46:6.12 (527.14) Disse strukturer er gennemsigtige; så alle systemaktiviteter kan ses, selv af besøgende studerende.

7. Rektanglerne—spornagierne

46:7.1 (527.15) De tusind *rektangler* i Jerusem er besat af de oprindelige indfødte livsformer på hovedkvartersplaneten, og i deres centrum ligger spornagiernes enorme cirkulære hovedkvarter.

46:7.2 (527.16) På Jerusem vil du blive forbløffet over de vidunderlige spornagiernes landbrugsbedrifter. Her dyrkes jorden først og fremmest for æstetiske og dekorative effekter. Spornagierne er hovedkvartersverdenernes anlægssgartnere, og de er både originale og kunstneriske i deres behandling af Jerusem åbne områder. De bruger både dyr og adskillige mekaniske reskaber ved dyrkning af jorden. De er intelligente sagkyndige i anvendelse af de kraftorganer der er tilgængelig i deres verdener såvel som i udnyttelsen af talrige ordener af deres mindre brødre i de lavere dyreskabelser, hvoraf mange er stillet til rådighed for dem i disse særlige verdener. Denne orden af dyreliv styres nu i vid udstrækning af de opstigende mellemvæsener fra de evolutionære sfærer.

46:7.3 (528.1) Spornagierne har ikke iboende Rettere. De har ingen overlevelsessjæle, men de har lange liv, nogen gange helt op til fyrre-til halvtreds tusind standardår. Deres antal er legio, og de yder fysisk tjeneste for alle ordener af universets personligheder som behøver materiel service.

46:7.4 (528.2) Selvom spornagierne hverken har eller udvikler overlevelsessjæle, selvom de ikke har personlighed, udvikler de ikke desto mindre en individualitet som kan opleve reinkarnation. Når disse unikke skabningers fysiske kroppe med tiden forfalder som følge af anvendelse og alder, fremstiller deres skabere i samarbejde

med Livsbærerne nye kroppe, hvor de gamle spornagier genindtager deres boliger.

46:7.5 (528.3) Spornagierne er de eneste væsener i hele Nebadons univers, der oplever denne eller nogen anden form for reinkarnation. De er kun reaktive over for de fem første hjælpende sindsånder; de reagerer ikke på tilbedelse eller visdommens ånder. Men sindet med de fem hjælpende ånder udgør en helhed eller et sjette virkelighedsniveau, og det er denne faktor, der består som en oplevelsesmæssig identitet.

46:7.6 (528.4) Jeg har ingenting at sammenligne med, når jeg forsøger at beskrive disse nyttige og usædvanlige skabninger, for der findes ingen dyr i de evolutionære verdener, der kan sammenlignes med dem. De er ikke evolutionære væsener, idet Livsbærerne har projiceret dem i deres nuværende form og status. De er af to køn og formerer sig, når det er nødvendigt for at opfylde behovene hos en voksende befolkning.

46:7.7 (528.5) Måske kan jeg bedst antyde for Urantias sind noget om disse smukke og brugbare skabningers natur ved at sige, at de har de kombinerede træk fra en trofast hest og en kærlig hund og udviser en intelligens, der overstiger den højeste type chimpanses. Og de er meget smukke, bedømt ud fra de fysiske standarder på Urantia. De er meget taknemmelige for den opmærksomhed, som de materielle og semimaterielle beboere på disse arkitektoniske verdener viser dem. De har et syn, der tillader dem at genkende—ud over de materielle væsener—morontiaskabelserne, de lavere engleordener, mellemvæsenerne og en del af de lavere ordener af

åndepersonligheder. De forstår ikke tilbedelse af den Uendelige, og de fatter heller ikke betydningen af den Evige, men de deltager af kærlighed til deres mestre i de ydre åndelige hengivelser i deres riger.

46:7.8 (528.6) Der er dem, der tror, at disse trofaste spornagier i en fremtidig univers tidsalder vil slippe ud af deres dyriske eksistensniveau og opnå en værdig evolutionær skæbne med progressiv intellektuel vækst og endda åndelig præstation.

8. Trekanterne i Jerusem

46:8.1 (528.7) De rent lokale og rutinemæssige anliggender i Jerusem styres fra de hundrede *trekanter*. Disse enheder er grupperet omkring de ti fantastiske strukturer, der huser Jerusems lokale administration. Trekanterne er omgivet af en panoramisk fremstilling af systemhovedkvarterets historie. For nuværende er der et udradering på over to standard mil i denne cirkulær historie. Denne sektor vil blive genoprettet, når Satania genoptages i konstellationsfamilien. Alle forholdsregler for denne begivenhed er blevet truffet af Mikaels dekret, men tribunalet for Dagenes Ældste har endnu ikke afsluttet afgørelsen af sagerne om Lucifers oprør. Satania kan ikke vende tilbage til Norlatiadeks fulde fællesskab, så længe det huser ærkerebeller, høje skabte væsener, der er faldet fra lyset til mørket.

46:8.2 (529.1) Når Satania kan vende tilbage til konstellationens kredsløb, vil behandlingen af de isolerede verdener genindtrædelse i systemfamilien af beboede planeter blive taget op, ledsaget af deres genoprettelse af det åndelige fællesskab mellem rigerne. Men selv om Urantia genforenes med systemets kredsløb, ville i stadigvæk være besværet af det faktum, at hele jeres system hviler under en Norlatiadek karantæne, der delvist adskiller det fra alle andre systemer.

46:8.3 (529.2) Men inden længe kommer dommen over Lucifer og hans medarbejdere til at gendanne systemet Satania i Norlatiadeks konstellationen, og derefter vil Urantia og de øvrige isolerede sfærer blive genforenet i Satanias kredsløb, og igen vil disse verdener nyde godt af privilegierne af interplanetarisk kommunikation og fællesskab indenfor og med systemet.

46:8.4 (529.3) Rebeller og oprør vil få deres afslutning. De Højeste Herskere er barmhjertige og tålmodige, men den lov som gælder ondskab med fuldt overlæg fuldbyrdes universelt og ufejlbarlig. “Syndens løn er døden”—evig udslettelse.

46:8.5 (529.4) [Præsenteret af en Ærkeengel i Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 46](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 48](#) >>

Kapitel 47

De Syv Mansoniaverdner

47:0.1 (530.1) SKABERSØNNEN talte under sit ophold på Urantia om de “mange boliger i Faderens univers”. I en vis forstand er alle de seksoghalvtreds verdener, der omkranser Jerusem, helliget de opstigende dødeliges overgangskultur, men de syv satellitter til verden nummer et er mere bestemt kendt som mansoniaverdenerne.

47:0.2 (530.2) Overgangsverden nummer et er helt og holdent helliget opstigningsaktiviteter, idet den er hovedkvarter for det finaliterkorps som er tildelt Satania. Denne verden tjener nu som hovedkvarter for mere end hundrede tusinde kompagnier af finaliter, og der er tusind glorificerede væsener i hver af disse grupper.

47:0.3 (530.3) Når et system er etableret i lys og liv, og når mansoniaverdenerne én efter én ophører med at tjene som uddannelsesstationer for de dødelige, overtages de af den voksende finaliterbefolkning, som samles i disse ældre og mere højt perfektionerede systemer.

47:0.4 (530.4)

Morontia Tilsynsførende og Melkisedekerne har ansvaret for de syv mansoniverdener. Der er en tjenestegørende guvernør på hver verden, som er direkte ansvarlige overfor Jerusem herskerne. Uversa mæglerne har hovedkvarter på hver af mansoniverderne, og i nærheden ligger de Tekniske Rådgivers lokale mødested. Omvekslingslederne og de himmelske kunstnere har gruppehovedkvarterer i hver af disse verdener. Spirongerne fungerer fra mansoniverden nummer to, mens alle syv, i lighed med de andre overgangskulturplaneter og hovedkvartersverdenen, er rigelig forsynet med spornagier af standardtypen.

1. Finaliternes verden

47:1.1 (530.5)

Selv om det kun er finaliter og visse grupper af genoplivede børn samt disses plejere som er bosiddende i overgangsverden nummer et, så er der sørget for underholdning af alle ordener af åndevæsener, overgangsdødelige og gæstestuderende. Spornagierne, som fungerer i alle disse verdener, er gæstfrie værter for alle væsener, som de kan genkende. De har en vag fornemmelse af finaliterne, men kan ikke visualisere dem. De må betragte dem på samme måde, som I gør med englenerne i jeres nuværende fysiske tilstand.

47:1.2 (530.6)

Selvom finaliternes verden er en sfære med udsøgt fysisk skønhed og ekstraordinær morontiel udsmykning, er den store åndelige bolig, der ligger i centrum af aktiviteterne, finaliternes

tempel, ikke synlig for det uhjulpne materielle eller tidlige morontielle syn. Men energiomformerne er i stand til at visualisere mange af disse realiteter for opstigende dødelige, og fra tid til anden fungerer de således, som ved lejlighederne for klasseforsamlingerne for mansoniverdenens studerende på denne kulturelle sfære.

47:1.3 (531.1) Gennem hele oplevelsen af mansoniverdenerne er du på en måde åndeligt bevidst om tilstedeværelsen af dine glorificerede brødre, der har nået Paradiset, men det er meget forfriskende nu og da rent faktisk at opleve dem, som de fungerer i deres hovedkvarterer. I vil ikke spontant visualisere finaliter, før I opnår sand åndelig vision.

47:1.4 (531.2) På den første palæverden skal alle overlevende bestå kravene fra forældrekommissionen fra deres oprindelige planeter. Den nuværende Urantia kommission består af tolv forældrepar, der for nylig er ankommet, og som har haft dødelig erfaring med at opdrage tre eller flere børn til pubertetsalderen. Tjenesten i denne kommission går på skift og er som regel kun for ti år. Alle, der ikke kan tilfredsstille disse kommissærer med hensyn til deres forældreerfaring, må kvalificere sig yderligere ved at gøre tjeneste i de Materielle Sønners hjem på Jerusem eller delvist i prøvebørnehaven på finaliternes verden.

47:1.5 (531.3) Men uafhængig af forældreerfaring gives de forældre i mansoniverdnerne, som har voksende børn i prøvetidsbørnehjemmet alle muligheder for at samarbejde med morontiavogterne af disse børn angående deres undervisning og

træning. Disse forældre har tilladelse til at rejse derhen på besøg så ofte som fire gange om året. Og det er en af de mest rørende smukke scener under hele opstigningsforløbet, at se forældrene fra mansoniverdnerne omfavne deres materielle efterkommere ved lejlighederne for deres periodiske pilgrimsfærd til finaliter verden. Mens den ene eller begge forældre kan tænkes at forlade en mansoniverden tidligere end barnet er de meget ofte samtidig der under en periode.

47:1.6 (531.4) Ingen opstigende dødelig kan undslippe oplevelsen af at opfostre børn—deres egne eller andres—hverken i de materielle verdener eller senere i finaliterverdenen eller i Jerusem. Fædre skal igennem denne vigtige erfaring lige så sikkert som mødre. Det er en uheldig og fejlagtig opfattelse hos moderne mennesker på Urantia, at børnekultur hovedsageligt er mødrenes opgave. Børn har brug for fædre såvel som mødre, og fædre har lige så meget brug for denne forældreerfaring som mødre.

2. Prøvetidsbørnehjemmet

47:2.1 (531.5) De skoler, der modtager spædbørn i Satania, ligger på finaliterverdenen, den første af Jerusems overgangskultur-sfærer. Disse skoler for spædbørn er virksomheder, der er helliget opdragelse og træning af tidens børn, inklusive dem, der er døde i de evolutionære verdener i rummet, før de fik individuel status i universets optegnelser. I tilfælde af at en eller begge af et sådant

barns forældre overlever, udpeger skæbnens vogter sine tilknyttede keruber som vogtere af barnets potentielle identitet og pålægger keruberne ansvaret for at levere denne uudviklede sjæl i hænderne på morontiaverdens lærer i morontiaverdenernes prøvetidsbørnehjem.

47:2.2 (531.6) Det er de samme udsendte keruber, som i egenskab af mansoniaverdens lærere under Melkisedekernes tilsyn opretholder sådanne omfattende uddannelsestjenester for at træne finaliternes prøvetidsprotegéer. Disse finaliternes protegéer, disse småbørn til opstigende dødelige, personaliseres altid nøjagtig efter den fysiske status de havde ved tiden for deres død, med undtagelse af potentialet for reproduktion. Denne opvågning sker på det nøjagtige tidspunkt, hvor barnets forældre ankommer til den første mansoniaverden. Og så får disse børn alle muligheder for at vælge den himmelske vej, ligesom de ville have gjort det i de verdener, hvor døden så utidigt afsluttede deres karriere.

47:2.3 (532.1) I børnehjemsverden grupperes de væsener som er på prøvetid i overensstemmelse med om de har Rettere eller ikke, for Retterne kommer for at tage bolig i disse materielle børn på samme måde som i tidens verdener. Børn, som er i en alder, hvor de endnu ikke har Rettere passes i familier med fem børn, i aldersgruppen fra under et år og op til omtrent fem år, den tid hvor Retteren ankommer.

47:2.4 (532.2) Alle børn i de udviklende verdener, der har Tankerettere, men som før døden ikke havde et valg vedrørende Paradiskarrieren, bliver også genpersonaliseres i systemets finaliter verden, hvor de

ligeledes vokser op i de Materielle Sønners og deres medarbejderes familier, ligesom de små, der ankom uden Retterer, men som senere vil modtage Mysterieledsagerne, når de har nået den fornøden alder for moralsk valg.

47:2.5 (532.3) De børn og unge som bebos af Rettere opdrages også i finaliter verden i familier af fem børn, i alderen mellem seks og fjorten; tilnærmelsesvis består disse familier af børn som er seks, otte, ti, tolv og fjorten år. Når de har truffet deres endelige valg efter at være fyldt seksten år overgår de til den første mansoniverden og begynder deres opstigning til Paradis. En del gør deres valg før denne alder og går videre til opstigningssfærerne, men meget få børn under seksten år, regnet efter Urantias standarder, vil være at finde i mansoniverdenerne.

47:2.6 (532.4) Serafvogterne passer disse børn prøvetidsbørnehjem på finaliterverdenen, ligesom de åndelige ministre tager sig af de dødelige på de evolutionære planeter, mens de trofaste spornagier tager sig af deres fysiske fornødenheder. Og på denne måde vokser disse børn op i overgangskulturen til det tidspunkt, hvor de gør sig deres endelige valg.

47:2.7 (532.5) Hvis der ikke er gjort noget valg angående opstigningslivet, når det materielle liv har nået sin afslutning, eller hvis disse tidens børn definitivt har besluttet sig mod Havona eventyret, afslutter døden automatisk deres prøvetidslivskarriere. Der er ingen domsafsigelse i sådanne sager; der er ingen genopstandelse fra en sådan anden død. De bliver simpelthed, som om de aldrig havde været.

47:2.8 (532.6) Men hvis de vælger Paradisets vej til fuldkommenhed, bliver de straks gjort klar til oversættelse til den første mansoniaverden, hvor mange af dem ankommer i tide til at slutte sig til deres forældre i Havona-opstigningen. Efter at have passeret gennem Havona og nået frem til guddommene udgør disse reddede sjæle af dødelig oprindelse Paradisets permanente opstigende borgerskab. Disse børn, som er blevet berøvet den værdifulde og essentielle evolutionære erfaring i de dødelige verdener, bliver ikke mønstret i Finalitetens Korps.

3. Den første mansoniaverden

47:3.1 (532.7) I mansoniaverdnerne genoptager de genopstandne dødelige overlevende deres liv, lige hvor de slap, da de blev overhalet af døden. Når du går fra Urantia til den første mansoniaverden, vil du bemærke en betydelig forandring, men hvis du var kommet fra en mere normal og progressiv tidssfære, ville du næppe bemærke forskellen bortset fra, at du var i besiddelse af en anden krop; tabernaklet af kød og blod er blevet efterladt på fødselsverdenen.

47:3.2 (532.8) Selve centrum for alle aktiviteter i den første mansoniaverden er opstandelseshallen, det enorme tempel for personlighedssammensætning. Denne gigantiske struktur består af det centrale mødested for de serafiske skæbnevogtere, Tankeretterne og opstandelsens ærkeengle. Livsbærerne fungerer også sammen med disse himmelske væsener i genopstandelsen af de døde.

47:3.3 (533.1)

Udskrifterne af de dødeliges sind og de aktive skabningers hukommelsesmønstre, som de er transformeret fra de materielle niveauer til de åndelige, er i de løsrevne tankeretteres individuelle besiddelse; disse åndeliggjorte faktorer af sind, hukommelse og skabningers personlighed er for evigt en del af disse rettere. Skabningens sindsmatrix og de passive identitetspotentialer er til stede i morontiasjælen, som er betroet de serafiske skæbnevogtere. Og det er genforeningen af serafernes tillid til morontiasjælen og Retternes tillid til åndesindet, der samler skabningens personlighed igen og udgør genopstandelsen af en sovende overlevende.

47:3.4 (533.2)

Hvis en forgængelig personlighed af dødelig oprindelse aldrig skulle blive samlet på denne måde, ville det ikke-overlevende dødelige væsens åndelige elementer for evigt fortsætte som en integreret del af den individuelle oplevelsesmæssige gave fra den engangsboende Retter.

47:3.5 (533.3)

Fra det Nye Livets tempel strækker der sig syv radiale fløje, de dødelige racers opstandelseshaller. Hver af disse strukturer er helliget til sammensætningen af personlighederne fra en af de syv racer i tiden. Der er hundrede tusind personlige opstandelseskamre i hver af disse syv fløje, som enden i de cirkelrunde haller som ved klassevis opstandelse tjener som opvækkelseskamre for op til en million individer. Disse haller omgives af kamre for sammensætning af personligheder fra de blandede racer i de normale verdener fra tiden efter Adam. Uanset hvilken teknik, der anvendes i de enkelte verdener af tid i forbindelse med særlige opstandelser eller som

gælder hele domsperioden, sker den virkelige og bevidste genforening af den faktiske og fuldstændige personlighed i opstandelseshallerne i mansoniverden nummer et. Gennem hele evigheden vil i tænke tilbage på de dybe erindringsbilleder af hvordan i først bevidnede denne opstandelses morgen.

47:3.6 (533.4) Fra opstandelseshallerne fortsætter du til Melkisedek sektoren, hvor du får tildelt permanent bolig. Derefter får du ti dage med personlig frihed. Det står dig frit at udforske omgivelserne rundt om dit nye hjem og gøre dig fortrolig med det program som umiddelbart er forestående. Du har også tid til at tilfredsstille din længsel efter at konsultere registret og opsøge dine kære og andre jordiske venner, som er gået forud for dig til disse verdener. Ved afslutningen af din ti dages periode, begynder du det andet skridt på vejen til Paradiset, for mansoniverdenerne er i selve virkeligheden uddannelsesverdener, ikke kun opholdsplaneter.

47:3.7 (533.5) I mansoniverden nummer et (eller en anden i tilfælde af avanceret status) vil du genoptager din intellektuelle uddannelse og åndelig udvikling nøjagtig på præcis det niveau, hvor de blev afbrudt af døden. Mellem tidspunktet for den planetariske død, eller forvandlingen, og opstandelsen i mansoniverden opnår mennesket absolut ingenting bortset fra en erfaring af overlevelse som et faktum. Du begynder over på den anden siden, præcis hvor du slap hernede.

47:3.8 (533.6) Næsten hele oplevelsen på mansoniverden nummer et angår rettelse af mangler. De overlevende, der ankommer til denne

første opholdssfære fremviser så mange og så forskellige defekter i skabningskarakteren og mangler i den dødelige erfaring, at rigets vigtigste aktiviteter går ud på at korrigere og helbrede disse mangfoldige efterladenskaber fra det kødelige liv i de materielle evolutionære verdener i tid og rum.

47:3.9 (534.1) Opholdet i mansoniaverden nummer et er designet til at udvikle dødelige overlevende mindst op til status for den postadamiske dispensation i de normale evolutionære verdener. Åndeligt er de studerende i mansoniaverdenen naturligvis langt forud for en sådan tilstand af blot menneskelige udvikling.

47:3.10 (534.2) Hvis du ikke tilbageholdes i mansoniaverden nummer et indtræder du ved afslutningen af disse ti dage ind i forvandlingssøvnen og rejser til verden nummer to, og hver tiende dag derefter avancerer du på denne måde til du ankommer til den verden du er blevet tildelt.

47:3.11 (534.3) I centrum af mansoniaverdens syv større administrationscirkler ligger Morontialedsagernes tempel, de personlige vejledere, der er tildelt de opstigende dødelige. Disse ledsagere er afkom af lokaluniversets Moderånd, og der er flere millioner af dem på morontiaverdenerne i Satania. Bortset fra dem, som er tildelt som gruppeledsagere, vil du få meget at gøre med tolkene og oversætterne, bygningsvogterne og ekskursionslederne. Og alle disse ledsagere er meget samarbejdsvillige med dem, der har at gøre med at udvikle dine personlighedsfaktorer i sind og ånd i morontiakroppen.

47:3.12 (534.4) Når du begynder i den første mansoniaverden bliver der tildelt en Morontialedsager til hver kompagni på et tusind opstigende dødelige, men du vil møde et større antal, efterhånden som du gør fremskridt gennem de syv mansoniasfærer. Disse smukke og alsidige væsener er selskabelige kammerater og charmerende vejledere. Det kan frit ledsage enkeltpersoner eller udvælge grupper til enhver af overgangskulturens sfærern, inklusive deres satellitverdener. De er ekskursionsvejledere og fritidskammerater for alle opstigende dødelige. De ledsager ofte grupper af overlevende på periodiske besøg i Jerusem, og på enhver dag, hvor du er der, kan du gå til systemhovedstadens registreringssektor og møde opstigende dødelige fra alle syv mansoniaverdener, da de frit rejser frem og tilbage mellem deres boliger og systemets hovedkvarter.

4. Den anden mansoniaverden

47:4.1 (534.5) På denne sfære bliver du nærmere bekendt med mansoniaverdens liv. Morontialivets grupperinger begynder at tage form; arbejdsgrupper og sociale organisationer begynder at fungere, samfundet antager formelle proportioner og de avancerede dødelige indvier nye samfundsprogrammer og styrelsesformer.

47:4.2 (534.6) De overlevende, der er fusioneret med ånden, bor i mansoniaverdenerne sammen med de opstigende dødelige, der er fusioneret med Retteren. Selvom de forskellige himmelske livsformer

er forskellige, er de alle venlige og broderlige. I alle opstignings verdener vil du ikke finde noget, der kan sammenlignes med menneskelig intolerance og diskrimination i hensynsløse kastesystemer.

47:4.3 (534.7) Når du stiger op gennem den ene efter den anden af mansoniaverdnerne bliver de mere fyldt med fremrykkende overlevendes morontiaaktiviteter. Under den videre rejse vil du opdage, at mansoniaverdnerne fremviser mere og mere af Jerusems kendetegn. Glashavet optræder for første gang i den anden mansoniaverden.

47:4.4 (534.8) En nylig udviklet og tilpasset morontiakrop erhverves hver gang, der sker en opflytning fra en mansoniaverden til en anden. Du falder i søvn ved tiden for den serafiske transport og vågner op med den nye men uudviklet krop i opstandelseshallerne, på stort set samme måde som da du ankom til mansoniaverden nummer et, undtagen at Tankeretteren ikke forlader dig under denne overgangssøvn mellem forskellige mansoniaverdener. Din personlighed forbliver intakt efter at du en gang er overgået fra de evolutionære verdener til den første mansoniaverden.

47:4.5 (535.1) Retterens hukommelse forbliver helt intakt hos dig under din opstigning gennem morontialivet. De mentale associationer, der var rent dyriske og udelukkende materielle, gik naturligvis til grunde sammen med den fysiske hjerne, men alt i jeres mentale liv, som var værdifuldt, og som havde overlevelsesværdi, blev modsvaret af Retteren og bevares som en del af den personlige hukommelse under hele opstigningsforløbet. Du vil være bevidst om

alle dine værdifulde erfaringer, når du avancerer fra en mansoniverden til en anden og fra en sektor af universet til en anden—endda til Paradiset.

47:4.6 (535.2) Selvom I har morontielle kroppe fortsætter i gennem alle disse syv verdener med at spise, drikke og hvile. I tager del i den morontielle orden af føde, et rige af levende energi ukendt i de materielle verdener. Både mad og vand udnyttes fuldt ud i morontiakroppen; der forekommer ingen restaffald. Hold en pause og tænk over det: Mansonia nummer et er en meget materiel sfære, der præsenterer den tidlige begyndelse af morontia-regimet. Du er stadig et næsten-menneske og ikke langt fra det dødelige livs begrænsede synsvinkler, men hver verden afslører klare fremskridt. Fra sfære til sfære bliver du mindre materiel, mere intellektuel og en smule mere åndelig. Det åndelige fremskridt er størst i de sidste tre af disse syv progressive verdener.

47:4.7 (535.3) De biologiske mangler blev i vid udstrækning udbedret på den første mansoniverden. Der blev mangler i planetariske erfaringer vedrørende sexliv, familiesammenhold og forældrefunktion enten korrigeret eller projiceret til fremtidig udbedring blandt de materielle sønners familier på Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansoniverden nummer to drager i særdeleshed omsorg for fjernelse af alle faser af intellektuel konflikt og for helbredelse af alle former af mental disharmoni. Anstrengelserne med at forstå den morontielle mota betydning, påbegyndt i den første mansoniverden fortsætter her med større alvorlighed. Udviklingen i mansoniverden nummer to kan sammenlignes med

den intellektuelle status som råder i de idealistiske evolutionære verdener kultur efter Administratorsønnens besøg.

5. Den tredje mansoniaverden

47:5.1 (535.5) Mansonia den tredje er hovedkvarter for mansoniaverdens lærerne. Selvom de arbejder på alle syv mansonia-sfærer, har de deres gruppes hovedkvarter i centrum af skolecirklerne i verden nummer tre. Der er millioner af disse instruktører i mansonia- og de højere morontiaverdener. Disse avancerede og glorificerede keruber tjener som morontialærere hele vejen op fra mansoniaverdenerne til den sidste sfære for de opstigendes uddannelse i lokaluniverset. De vil være blandt de sidste der vil ønske jer et kærligt farvel, når afskedens time nærmer sig, den tid, hvor I siger farvel—i det mindste for et par tidsaldre—til jeres fødselsunivers, når I bliver serafomsluttet for overførsel til modtagelsesverdenerne i den mindre sektor af superuniverset.

47:5.2 (535.6) Når du opholder dig i den første mansoniaverden, har du tilladelse til at besøge den første af overgangsverdenerne, finaliternes hovedkvarter og systemets prøveørnehave til opdragelse af uudviklede evolutionære børn. Når du ankommer til mansonia nummer to, får du tilladelse til regelmæssigt at besøge overgangsverden nummer to, hvor hovedkvarteret for de morontielle tilsynsførende for hele Satania og uddannelsesskolerne for de forskellige morontielle ordener ligger. Når du når mansoniaverden

nummer tre, får du straks tilladelse til at besøge den tredje overgangssfære, hovedkvarteret for engleordenerne og hjemstedet for deres forskellige systemuddannelsesskoler. Besøg i Jerusem fra denne verden bliver mere og mere indbringende og er af stadig større interesse for de dødelige, der er på vej frem.

47:5.3 (536.1) Mansonia den tredje er en verden med store personlige og sociale præstationer for alle, der ikke har nået det, der svarer til disse kulturkredse, før de blev frigivet fra kødet i de dødelige fødselsverdener. På denne sfære påbegyndes et mere positivt uddannelsesarbejde. Uddannelsen i de to første mansoniaverdener er for det meste af mangelfuld karakter—negativ—idet den har at gøre med at supplere erfaringerne fra livet i kødet. I denne tredje mansoniaverden begynder de overlevende virkelig deres progressive morontiakultur. Hovedformålet med denne uddannelse er at øge forståelsen af sammenhængen mellem morontia mota og de dødeliges logik, koordineringen af morontia mota og den menneskelige filosofi. Overlevende dødelige får nu praktisk indsigt i sand metafysik. Dette er den virkelige introduktion til den intelligente forståelse af kosmiske betydninger og universets indbyrdes relationer. Kulturen i den tredje mansoniaverden har karakter af en normal beboet planets under tiden efter en Søns overdragelse.

6. Den fjerde mansoniaverden

47:6.1 (536.2)

Når du ankommer til den fjerde mansoniverden, er du godt i gang med den morontielle karriere; du er kommet langt fra den første materielle eksistens. Nu får du tilladelse til at besøge overgangsverden nummer fire for der at blive fortrolig med superenglenes hovedkvarterer og uddannelsesskoler, herunder de strålende aftenstjerner. Gennem de gode tjenester fra disse superengle i den fjerde overgangsverden får de morontielle besøgende mulighed for at komme meget tæt på de forskellige ordener af Guds sønner under de periodiske besøg i Jerusem, for nye sektorer af systemets hovedstad åbner sig gradvist for de fremadskridende dødelige, når de foretager disse gentagne besøg i hovedkvarterets verden. Nye storheder udfolder sig gradvist for disse opstigendes ekspanderende sind.

47:6.2 (536.3)

På den fjerde mansonia finder den enkelte opstiger mere passende sin plads i morontialivets gruppearbejds- og klassefunktioner. Opstigere udvikler her en øget forståelse af udsendelserne og andre faser af lokaluniversets kultur og fremskridt.

47:6.3 (536.4)

Det er i løbet af uddannelsesperioden på verden nummer fire, at de opstigende dødelige virkelig først bliver introduceret til kravene og glæderne ved morontiavæsenernes sande sociale liv. Og det er virkelig en ny oplevelse for evolutionære væsener at deltage i sociale aktiviteter, der hverken er baseret på personlig selvhævdelse eller på egennyttig erobring. En ny social orden er ved at blive indført, en orden baseret på den gensidige påskønnelses forstående sympati, den gensidige tjenestes uselviske kærlighed og den altoverskyggende motivation til at realisere en fælles og højeste

skæbne—Paradisets mål om tilbedende og guddommelig perfektion. De opstegne er alle ved at blive selvbevidste om at kende Gud, åbenbare Gud, søge Gud og finde Gud.

47:6.4 (536.5) Den intellektuelle og sociale kultur i denne fjerde mansoniverden kan sammenlignes med det mentale og sociale liv under tidsalderen efter den Undervisende Søn på planeter med normal evolution. Det åndelige niveau er dog langt ovenover niveauet i de dødeliges verdensorden.

7. Den femte mansoniverden

47:7.1 (537.1) Transport til den femte mansoniverden repræsenterer et enormt skridt fremad i en morontia fremadskridendes liv. Oplevelsen i denne verden er en ægte forsmag på livet i Jerusem. Her begynder man at indse de loyale evolutionære verdners høje skæbne, eftersom de normalt kan nå frem til dette stadie i løbet af deres naturlige planetariske udvikling. Kulturen i denne mansoniverden svarer generelt til kulturen i den tidlige æra af lys og liv på planeter med normal evolutionær udvikling. Og ud fra dette kan du forstå, hvorfor det er sådan arrangeret, at de højt kultiverede og progressive typer af væsener, der nogle gange bebor disse avancerede evolutionære verdner, er fritaget for at passere gennem en eller flere, eller endda alle, af mansoniasfærerne.

47:7.2 (537.2) Efter at have mestret det lokale univers' sprog, før du forlod den fjerde mansoniverden bruger du nu mere tid på at

perfektionere Uversas sprog, så du kan beherske begge sprog, før du ankommer til Jerusem med status som beboer. Alle opstigende dødelige er tosprogede fra systemets hovedkvarter og op til Havona. Og så er det kun nødvendigt at udvide superuniversets ordforråd, og der kræves stadig yderligere udvidelse for at få ophold i Paradis.

47:7.3 (537.3) Ved ankomsten til mansoniaverden nummer fem får pilgrimmen tilladelse til at besøge overgangsverden med tilsvarende nummer, Sønnernes hovedkvarter. Her bliver den opstigende dødelig personlig fortrolig med de forskellige grupper af guddommelige sønner. I har hørt om disse fantastiske væsener og har allerede truffet dem i Jerusem, men nu lærer i dem virkelig at kende.

47:7.4 (537.4) I den femte mansoniaverden begynder du at lære om konstellationens studieverdener. Her møder du den første af de instruktører, der begynder at forberede dig til det efterfølgende ophold i konstellationen. Mere af denne forberedelse fortsætter på verdenerne seks og syv, mens de sidste detaljer bliver lagt i sektoren for de opstigende dødelige på Jerusem.

47:7.5 (537.5) En ægte fødsel af kosmisk bevidsthed finder sted på mansonia nummer fem. Du er ved at blive universbevidst. Dette er i sandhed en tid med udvidede horisonter. Det begynder at gå op for de opstigende dødeliges udvidede sind, at der venter en fantastisk og storslået, en himmelsk og guddommelig skæbne for alle, der fuldfører den progressive opstigning til Paradis, som er blevet så møjsommeligt, men så glædeligt og lykkebringende påbegyndt. Omtrent på dette tidspunkt begynder den gennemsnitlige dødelige

opstigningsperson at udvise ægte erfaringsmæssig entusiasme for opstigningen til Havona. Studiet bliver frivilligt, uselvisk tjeneste naturligt og tilbedelse spontant. En ægte morontia-karakter er ved at spire frem; et ægte morontia-væsen er ved at udvikle sig.

8. Den sjette mansoniverden

47:8.1 (537.6) De som opholder sig på denne sfære tillades at besøge overgangssfære nummer seks, hvor de lærer mere om superuniversets høje ånder, selvom de ikke kan visualisere særlig mange af disse himmelske væsener. Her får de også deres første lektioner i den fremtidige spirituelle karriere som ånd, hvilket umiddelbart følger efter gradueringen fra morontiauddannelsen i lokaluniverset.

47:8.2 (537.7) Den tilknyttende Systemhersker besøger ofte denne verden, og her påbegyndes den indledende instruktion i universets administrationsteknik. De første lektioner, der omfatter et helt univers, bliver nu givet.

47:8.3 (538.1) Dette er en strålende tidsalder for opstigende dødelige, og som regel er den vidne til den perfekte sammensmeltning af det menneskelige sind og den guddommelige Retter. Potentielt kan denne fusion have været indtruffet tidligere, men den egentlige funktionsidentitet opnås mange gange ikke før opholdet i den femte eller endda den sjette verden.

47:8.4 (538.2) Foreningen af den udviklende udødelige sjæl med den evige og guddommelige Retter signaleres af den serafisk tilkaldelse af den overvågende superengel for de opstandne overlevende og af ærkeenglen for dem, som går til doms på tredje dagen; og så, i nærvær af en sådan overlevendes morontialedsager, taler disse bekræftelsens budbringere: "Dette er en elsket søn, som jeg har velbehag i." Denne enkelte ceremoni markerer indgangen for en opstigende dødelig til den evige karriere i Paradisets tjeneste.

47:8.5 (538.3) Umiddelbart efter bekræftelsen af fusion med Retteren præsenteres det nye morontia-væsen for første gang for sine kammerater med sit nye navn og bevilges fyrre dage af åndelig tilbagetrækning fra alle rutineaktiviteter, for under denne tid, at føre fortrolig samtale med sig selv, og vælge en af de valgfrie ruter til Havona og vælge mellem de forskellige teknikker til at opnå Paradis.

47:8.6 (538.4) Men disse strålende væsener er stadig mere eller mindre materielle; de er langt fra at være sande ånder; de er mere som superdødelige, åndeligt set, stadig en smule lavere end englene. Men de er virkelig ved at blive vidunderlige skabninger.

47:8.7 (538.5) Under opholdet i verden nummer seks opnår mansonia-verdens studerende en status, der er sammenlignelig med den ophøjede udvikling, der kendetegner de evolutionære verdener, som normalt er nået udover det indledende stadie af lys og liv. Samfundsorganisationen på denne mansonia-verden er af høj klasse. Skyggen af den dødelige natur bliver mindre og mindre, efterhånden som disse verdener stiger op én efter én. I bliver mere og mere bedårende, efterhånden som I efterlader de grove rester af planetens

dyriske oprindelse. “At komme op gennem store prøvelser” tjener til at gøre glorificerede dødelige meget venlige og forstående, meget sympatiske og tolerante.

9. Den syvende mansoniverden

47:9.1 (538.6) Oplevelsen på denne sfære er kronen i det umiddelbare livsforløb som fulgte direkte efter døden. Under jeres ophold her vil I modtage undervisning af mange lærere, som alle vil samarbejde om at forberede jer til opholdet på Jerusem. Enhver mærkbar forskel mellem de dødelige, der kommer fra de isolerede og tilbagestående verdener, og de overlevende fra de mere avancerede og oplyste sfærer, bliver praktisk talt udslettet under opholdet i den syvende mansoniverden. Her vil du blive rensset for alle rester af uheldig arvelighed, usunde omgivelser og uåndelige planetariske tendenser. De sidste rester af “dyrets mærke” bliver udryddet her.

47:9.2 (538.7) Under opholdet i mansoniverden nummer syv bevilges du tilladelse til at besøge overgangsverden nummer syv, den Universelle Faders verden. Her begynder du en ny og mere åndelig tilbedelse af den usynlige Fader, en vane, du i stigende grad vil fortsætte med hele vejen op gennem din lange karriere. Du finder Faderens tempel i denne verden af overgangskultur, men du ser ikke Faderen.

47:9.3 (538.8) Nu begynder dannelsen af klasserne til opgraderingen til Jerusem. I er gået fra verden til verden som individer, men nu forbereder I jer på at tage af sted til Jerusem i grupper, selvom en opstiger inden for visse grænser kan vælge at blive i den syvende mansoniaverden med det formål at gøre det muligt for et langsomt medlem af hans jordiske eller mansoniaverdens arbejdsgruppe at indhente ham.

47:9.4 (539.1) Personalet i den syvende mansoniaverden samles på glashavet for at bevidne din afrejse til Jerusem med opholdsstatus. Hundredvis eller tusindvis af gange har du besøgt Jerusem, men altid som gæst; aldrig før har du bevæget dig mod systemets hovedstad i selskab med en gruppe af dine medmennesker, der tog et evigt farvel til hele mansoniakarrieren som opstigende dødelige. I vil snart blive budt velkommen i hovedkvarterets verden som borgere i Jerusem.

47:9.5 (539.2) Du vil i stor udstrækning nyde dine fremskridt gennem de syv dematerialiserende verdener; de er i virkeligheden demortaliserende sfærer. I den første mansoniaverden er du for det meste menneskelig, bare et dødelig væsen minus en materiel krop, et menneskelig sind huset i en morontiel skikkelse—en materiel krop i den morontielle verden, men ikke et dødelig hylster af kød og blod. I går virkelig fra at være dødelige til at være udødelige, når I fusionerer med Retteren, og efter af have afsluttet jeres karriere i Jerusem vil I være fuldgylde morontianer.

10. Borgerskab i jerusem

47:10.1 (539.3) Modtagelsen af en ny klasse graduerede fra mansoniverdenen er signalet til, at hele Jerusem samles som en velkomstkomité. Selv spornagierne glædes over ankomsten af disse triumferende opstigende af evolutionær oprindelse, dem, der har gennemført den planetariske livsbane og afsluttet udviklingen i mansoniverdenerne. Kun de fysiske kontrollører og Morontistyrkens Tilsynsførende er fraværende fra disse glædesfester.

47:10.2 (539.4) Johannes Åbenbareren så en vision om ankomsten af en klasse avancerede dødelige fra den syvende mansoniverden til deres første himmel, til Jerusems herligheder. Han skrev: "Og jeg så som et glashav blandet med ild; og de, der havde vundet sejren over dyret, der oprindeligt var i dem, og over billedet, der vedblev gennem herskabsverdenerne, og endelig over det sidste mærke og spor, stod på glashavet, havde Guds harper og sang sangen om befrielse fra dødelig frygt og død." (Fuldkommen rumkommunikation findes i alle disse verdener; og jeres modtagelse af sådanne kommunikationer overalt er muliggjort ved at bære "Guds harpe", en morontiel opfindelse, der kompenserer for den manglende evne til direkte at tilpasse den umodne morontielle sansemekanisme til modtagelse af rumkommunikation).

47:10.3 (539.5) Paulus havde også et syn på det opstigende borgerkorps af fuldkomne dødelige på Jerusem, for han skrev: “Men du er kommet til Zions bjerg og til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem, og til en utallig skare af engle, til Mikael's store forsamling og til de retfærdige menneskers ånder, der bliver gjort fuldkomne.”

47:10.4 (539.6) Efter at de dødelige har opnået opholdsstatus i systemhovedkvarteret oplever de ikke længere nogen opstandelse i bogstavelig forstand. Den morontiasikkelse som gives jer ved afslutningen af livsforløbet i mansoniaverden er sådan, at i kan anvende den til helt til slutningen af jeres eventyr i lokaluniverset. Forandringer i den vil blive gjort fra tid til anden, men i bibeholder denne samme form indtil i tager afsked med den, når i fremstår som første stadiets ånder forberedt til overførsel til superuniversets verdener for højere kultur og åndeuddannelse.

47:10.5 (540.1) Syv gange oplever de dødelige, der går igennem hele mansoniakarrieren, tilpasningssøvnen og opstandelsesopvågningen. Men den sidste opstandelseshal, det sidste opvågningskammer, blev efterladt i den syvende mansoniaverden. Ikke længere vil en formændring nødvendiggøre bortfald af bevidsthed eller et brud i kontinuiteten i personlig hukommelse.

47:10.6 (540.2) Den dødelige personlighed, der er blevet indviet i de evolutionære verdener og har taget bolig i kødet—beboet af Mysterieovervågerne og udstyret med Sandhedens Ånd—er ikke fuldt mobiliseret, realiseret og forenet før den dag, hvor en sådan Jerusem-borger får tilladelse til Edentia og bliver udråbt til et sandt

medlem af Nebadons morontiakorps—en udødelig overlevende med Retterens forening, en Paradis-opstiger, en personlighed med morontiastatus og et sandt barn af de Højeste.

47:10.7 (540.3) Menneskets død er en procedure, som gør det muligt at forlade det materielle liv i kødet; og mansoniooplevelsen af progressivt liv gennem syv verdener af korrigerende uddannelse og undervisning i kultur repræsenterer introduktionen af dødelige overlevende til morontiakarrieren, overgangslivet, der griber ind mellem den evolutionære materielle eksistens og den højere åndelige opnåelse af tidens opstigere, der er bestemt til at nå evighedens porte.

47:10.8 (540.4) [Sponsoreret af en Strålende Aftenstjerne.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 47](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 49](#) >>

Kapitel 48

Morontialivet

48:0.1 (541.1) Guderne kan ikke—de gør det i hvert fald ikke—forvandle et væsen af grov animalsk natur til en fuldkommen ånd ved hjælp af en mystisk kreativ magisk handling. Når Skaberne ønsker at frembringe perfekte væsener, gør de det ved direkte og original skabelse, men de påtager sig aldrig at omdanne dyriske og materielle væsener til perfekte væsener i et enkelt trin.

48:0.2 (541.2) Morontialivet, som strækker sig over de forskellige stadier i lokaluniversets karriere, er den eneste mulige tilgang, hvorved materielle dødelige kan nå tærsklen til ånde verdenen. Hvilken magi kan døden, den naturlige opløsning af det materielle legeme, have, at et så simpelt skridt øjeblikkeligt skulle forvandle det dødelige og materielle sind til en udødelig og fuldkommen ånd? Sådanne forestillinger er blot uvidende overtro og behagelige fabler.

48:0.3 (541.3) Der er altid denne morontielle overgang mellem de overlevende menneskers dødelige tilstand og deres efterfølgende åndelige status. Denne mellemtilstand i universets udvikling

adskiller sig markant i de forskellige lokale skabelser, men i hensigt og formål er de alle ret ens. Indretningen af mansonia- og de højere morontiaverdener i Nebadon er ganske typiske for de morontielle overgangsregimer i denne del af Orvonton.

1. Morontiamaterialer

48:1.1 (541.4) De morontielle riger er lokaluniversets forbindelsessfærer mellem det materielle og åndelige niveau af skabningernes eksistens. Dette morontielle liv har været kendt på Urantia siden Planetprinsens tidlige dage. Fra tid til anden er dødelige blevet undervist i denne overgangstilstand, og begrebet har i forvrænget form fundet en plads i nutidens religioner.

48:1.2 (541.5) Morontiasfærerne er overgangsfaserne for de dødeliges opstigning gennem lokaluniversets progressionsverdener. Kun de syv verdener, der omgiver finaliternes sfære i lokalsystemet kaldes mansoniaverdener, men alle seksoghalvtreds af systemets overgangsboliger kaldes morontiaverdener sammen med de højere sfærer omkring konstellationerne og univershovedkvarteret. Disse skabelser har samme fysiske skønhed og morontielle storhed som de lokale universers hovedkvarterssfærer.

48:1.3 (541.6) Alle disse verdener er arkitektoniske sfærer, og de har lige dobbelt så mange grundstoffer som de udviklende planeter. Sådanne bestillingsverdener bugner ikke kun af tungmetaller og krystaller, der har hundrede fysiske elementer, men har ligeledes

præcis hundrede former for en unik energiorganisation kaldet *morontiamateriale*. De Fysiske Mesterkontrollører og Morontiastyrkens Tilsynsførende er i stand til at ændre omdrejningerne i de primære stofenheder og samtidig transformere disse energiforbindelser, så de skaber dette nye stof.

48:1.4 (542.1) Det tidlige morontielle liv i de lokale systemer minder meget om livet i jeres nuværende materielle verden, og det bliver mindre fysisk og mere ægte morontielt i konstellationens studieverdener. Og efterhånden som I avancerer til Salvington-sfærerne, opnår I i stigende grad åndelige niveauer.

48:1.5 (542.2) Morontiastyrkens Tilsynsførende er i stand til at skabe en forening af materielle og åndelige energier og derved organisere en morontiel form for materialisering, som er modtagelig for overvejring af en kontrollerende ånd. Når du krydser Nebadons morontielle liv, vil de samme tålmodige og dygtige Morontiastyrkens Tilsynsførende gradvist forsyne dig med 570 morontielle legemer, som hver især er en fase i din progressive transformation. Fra det tidspunkt, hvor du forlader de materielle verdener, til du bliver en førstegradsånd på Salvington, vil du gennemgå netop 570 separate og opstigende morontia-forandringer. Otte af disse sker i systemet, enoghalvfjerds i konstellationen og 491 under opholdet på Salvingtons sfærer.

48:1.6 (542.3) I det dødelige køds dage bor den guddommelige ånd i dig, næsten som en ting adskilt—i virkeligheden en invasion af mennesket af den universelle Faders skænkede ånd. Men i morontia-livet vil ånden blive en reel del af din personlighed, og efterhånden

som du successivt passerer gennem de 570 progressive transformationer, stiger du op fra det materielle til den åndelige tilstand af det skabte liv.

48:1.7 (542.4) Paulus kendte til eksistensen af de morontielle verdener og til virkeligheden af morontielle materialer, for han skrev: “De har i himlen et bedre og mere varigt stof.” Og disse morontia-materialer er virkelige, bogstavelige, ligesom i “byen, der har fundamenter, hvis bygherre og skaber er Gud.” Og hver af disse vidunderlige sfærer er “et bedre land, det vil sige et himmelsk land.”

2. Morontiastyrkens Tilsynsførende

48:2.1 (542.5) Disse unikke væsener er udelukkende beskæftiget med tilsynet over de aktiviteter, der repræsenterer en funktionel kombination af åndelige og fysiske eller semimaterielle energier. De er udelukkende helliget arbejdet med de morontielle fremskridt. Ikke at de så meget tjener de dødelige, under overgangsoplevelsen, men de gør snarere overgangsmiljøet muligt for de fremadskridende morontielle væsener. De er de kanaler af morontiel styrke, som opretholder og giver energi til de morontielle faser i overgangsverdenene.

48:2.2 (542.6) Morontiastyrkens Tilsynsførende er afkom af et lokalunivers Moderånd. De er ret standardiserede i deres design, selvom de varierer lidt i natur i de forskellige lokale skabelser. De er

skabt til deres specifikke funktion og kræver ingen træning, før de påtager sig deres ansvar.

48:2.3 (542.7) Skabelsen af de første Morontistyrkens Tilsynsførende sker samtidig med, at den første dødelig overlevende ankommer til kysterne af en af de første mansoniaverdener i et lokalunivers. De skabes i grupper på tusind, klassificeret som følger:

48:2.4 (542.8)	1. Kredsløbsregulatorer	400
48:2.5 (542.9)	2. System Koordinatorer	200
48:2.6 (542.10)	3. Planetariske Beskyttere	100
48:2.7 (543.1)	4. Kombinerede Kontrollører	100
48:2.8 (543.2)	5. Forbindelsesstabilisatorer	100
48:2.9 (543.3)	6. Udvælgende Sorterere	50
48:2.10 (543.4)	7. Tilknyttede Registratorer	50

48:2.11 (543.5) Styrke-tilsynsførende tjener altid i deres oprindelige univers. De ledes udelukkende af Universets Søns og Universåndens fælles åndelige aktivitet, men er ellers en helt selvstyrende gruppe. De har hovedkvarter i den første mansoniaverden i hvert lokalsystem, hvor de arbejder tæt sammen med både de fysiske kontrollører og seraferne, men de fungerer i deres egen verden, hvad angår energimanifestation og åndelig anvendelse.

48:2.12 (543.6) De arbejder også nogle gange i forbindelse med supermaterielle fænomener i de evolutionære verdener som ministre med midlertidige opgaver. Men de tjener sjældent på de beboede planeter, og de arbejder heller ikke på de højere

uddannelsesverdener i superuniverset, men er hovedsageligt helliget overgangsordningen for morontia-udvikling i et lokalunivers.

48:2.13 (543.7) 1. *Kredsløbsregulatorer*. Det er de unikke væsener, der koordinerer fysisk og åndelig energi og regulerer dens strøm ind i de adskilte kanaler i morontiasfærene, og disse kredsløb er udelukkende planetariske, begrænset til en eneste verden. Morontiakredsløbene adskiller sig fra og kompletterer både de fysiske og åndelige kredsløb i overgangsverdenerne, og det kræver millioner af disse regulatorer at forsyne selv et system af mansoniaverdener som Satantias med energi.

48:2.14 (543.8) Kredsløbsregulatorer iværksætter de ændringer i materielle energier, som gør dem til genstand for kontrol og regulering af deres medarbejdere. Disse væsener er morontielle styrkegeneratorer samt kredsløbsregulatorer. Ligesom en dynamo tilsyneladende genererer elektricitet ud af atmosfæren, så synes disse levende morontiadynamoer at omdanne rummets energier overalt til de materialer, som morontia-tilsynsførerne væver ind i de opstigende dødeliges kroppe og livsaktiviteter.

48:2.15 (543.9) 2. *Systemkoordinatorer*. Da hver morontiel verden har en separat orden af morontiel energi, er det overordentlig vanskeligt for mennesker at visualisere disse sfærer. Men på hver successiv overgangssfære vil de dødelige finde plantelivet og alt andet, der hører til den morontielle eksistens, gradvist modificeret, for at svare til den fremadskridende åndeliggørelse af den opstigende overlevende. Og da energisystemet i hver verden således er

individualiseret, arbejder disse koordinatore på at harmonisere og blande sådanne forskellige energisystemer til en fungerende enhed for de tilknyttede sfærer i enhver bestemt gruppe.

48:2.16 (543.10) Opstigende dødelige udvikler sig gradvis fremad fra det fysiske til det åndelige, når de avancerer fra en morontia-verden til en anden; derfor nødvendigheden af at tilvejebringe en stigende skala af morontiasfærer og en stigende skala af morontia-former

48:2.17 (543.11) Når de opstigende i en mansonia-verden går videre fra en sfære til en anden, bliver de leveret af transportseraferne til modtagerne af systemkoordinatorerne i den højere verden. Her i disse enestående templer i midten af de halvfjerds udstrålende fløjbygninger, hvor der er overgangskamre svarende til opstandelseshallerne i den første modtagelsesverden for dødelige af jordisk oprindelse, bliver de nødvendige ændringer i skabningernes form dygtigt udført af systemkoordinatorerne. Disse tidlige ændringer af morontia-form kræver omkring syv dages standardtid for at blive gennemført.

48:2.18 (544.1) 3. *Planetariske beskyttere*. Hver morontia-verden, fra mansoniasfærene op til universets hovedkvarter, er—hvad angår morontiaanligger—under beskyttelse af halvfjerds vogtere. De udgør det lokale planetariske råd med den højeste morontielle autoritet. Dette råd giver materiale til morontielle former til alle opstigende væsener, der lander på sfærene, og godkender de ændringer i væsenets form, som gør det muligt for en opstigende at fortsætte til den efterfølgende sfære. Når mansonia-verdenerne er blevet krydset, vil du gå fra én fase af morontia-livet til en anden

uden at skulle overgive bevidstheden. Bevidstløshed er kun til stede ved de tidligere metamorfoser og de senere overgange fra et univers til et andet og fra Havona til Paradis.

48:2.19 (544.2) 4. *Kombinerede kontrollører*. Et af disse meget mekaniske væsener er altid stationeret i midten af hver administrativ enhed i en morontiel verden. En kombineret kontrollør er sensitiv over for og fungerer med fysiske, åndelige og morontielle energier; og til dette væsen er der altid knyttet to systemkoordinatorer, fire kredsløbsregulatorer, en planetarisk vogter, en forbindelsesstabilisator og enten en tilknyttende registrator eller en udvælgende sorterer.

48:2.20 (544.3) 5. *Forbindelsesstabilisatorer*. Det er dem, der regulerer morontiaenergien i forbindelse med rigets fysiske og åndelige kræfter. De muliggør omdannelsen af morontiaenergi til morontiamateriale. Hele den morontielle organisering af tilværelsen er afhængig af stabilisatorerne. De bremser energiomdrejningerne til det punkt, hvor der kan ske en fysikalisering. Men jeg har ingen begreber, hvormed jeg kan sammenligne eller illustrere sådanne væseners tjeneste. Det ligger helt uden for menneskets forestillingsevne.

48:2.21 (544.4) 6. *Udvælgende sorterere*. Når du bevæger dig fra en klasse eller fase i en morontiaverden til en anden, skal du omtastes eller forhåndstunes, og det er disse udvælgende sorterers opgave at holde dig i progressiv synkronisering med morontialivet.

48:2.22 (544.5) Mens de grundlæggende morontielle former for liv og materie er identiske fra den første mansoniverden til den sidste overgangssfærer i universet, er der en funktionel fremgang som gradvis strækker sig fra det materielle til det åndelige. Din tilpasning til denne grundlæggende ensartede, men efter hinanden avancerede og åndeliggørende skabelse, sker ved denne udvælgende omtastning. En sådan justering i personlighedsmekanismen er ensbetydende med en ny skabelse, uanset at du bevarer den samme morontielle form.

48:2.23 (544.6) Du kan gentagne gange udsætte dig selv for disse eksaminators test, og så snart du registrerer en tilstrækkelig åndelig fremgang, vil de med glæde certificere dig til en højere stilling. Disse gradvise forandringer resulterer i ændrede reaktioner på morontia-miljøet, såsom ændringer i behov for føde og talrige andre personlige vaner.

48:2.24 (544.7) De udvælgende sorterere er også til stor nytte ved grupperingen af morontia personligheder med henblik på studier, undervisning og andre projekter. De har en naturlig evne til at angive, hvem der midlertidigt fungerer bedst sammen.

48:2.25 (544.8) *7. Tilknyttede registratorer.* Morontiaverdenen har sine egne registratorer, som i samarbejde med ånderegistratorerne overvåger og opbevarer registreringer og andre data, der hører til morontiaskabelserne. Morontiaregistrene er tilgængelige for alle ordener af personligheder.

48:2.26 (545.1) Alle morontielle overgangsriger er lige tilgængelig for materielle væsener som åndelige væsener. Som morontielle fremadskridende forbliver du i fuld kontakt med den materielle verden og med materielle personligheder samtidig med at du i stigende grad kan skelne åndelige væsener og omgås med dem; og på det tidspunkt, hvor du forlader morontiaregimet, vil du have set alle ordener af ånder med undtagelse af nogle få af de højere typer, såsom de Enlige Budbringere.

3. Morontialedsagerne

48:3.1 (545.2) Disse værter i mansonia- og morontiaverdenerne er afkom af et lokalunivers Moderånd. De skabes under tidsaldrenes gang i grupper på hundrede tusinde, og i Neadon er der for nuværende over halvfjerds milliarder af disse unikke væsener.

48:3.2 (545.3) Morontialedsagere er uddannet for tjeneste af Melkisedekerne på en særlig planet nær Salvington; de passerer ikke gennem de centrale Melkisedeker-skoler. Deres tjenester spænder fra systemets laveste mansoniaverdener til de højeste studiesfærer i Salvington, men man møder dem sjældent i de beboede verdener. De tjener under generelt tilsyn af Guds Sønner og under direkte ledelse af Melkisedekerne.

48:3.3 (545.4) Morontialedsagerne opretholder titusinde hovedkvarterer i et lokalunivers—i hver af de første mansoniaverdener i lokalsystemerne. De er næsten helt en

selvstyrende orden, og og er generelt en intelligent og loyal gruppe af væsener; men nu og da, i forbindelse med visse uheldige himmelske omvæltninger, har de været kendt for at komme på afveje. Tusindvis af disse nyttige skabninger gik tabt under Lucifer-oprøret i Satania. Jeres lokale system har nu sin fulde kvote af disse væsener, idet tabet fra Lucifer-oprøret først for nylig er blevet udlignet.

48:3.4 (545.5) Der er to forskellige typer af morontialedsagere; den ene type er aktiv, den anden tilbageholdende, men ellers er de ens i status. De er ikke kønsvæsener, men de manifesterer en rørende smuk hengivenhed for hinanden. Og selvom de næppe er ledsagere i materiel (menneskelig) forstand, er de meget tæt beslægtet med menneskeracerne i skabningernes eksistensorden. Verdenernes mellemvæsener er jeres nærmeste slægtninge; derefter kommer morontiakeruberne og efter dem morontialedsagerne.

48:3.5 (545.6) Disse ledsagere er rørende hengivne og charmerende sociale væsener. De har forskellige personligheder, og når du møder dem i mansoniverdenene, vil du, efter at have lært at genkende dem som en orden, snart kunne skelne deres individualitet. Alle dødelige ligner hinanden, men samtidig har hver af jer en tydelig og genkendelig personlighed.

48:3.6 (545.7) Man kan få en idé om karakteren af disse Morontialedsageres arbejde ud fra følgende klassifikation af deres aktiviteter i et lokalt system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrimsvogtere* er ikke tildelt specifikke opgaver i deres samvær med morontiafremadskridende. Disse ledsagere er ansvarlige for hele morontiakarrieren og er derfor koordinators for alle andre morontia- og overgangstjeneres arbejde.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrimsmodtagere og de Frie ledsagere*. Disse er de nyankomnes sociale ledsagere i mansoniverdnerne. En af dem vil helt sikkert være til stede for at byde dig velkommen, når du vågner op i den første mansoniverden fra den første transit-søvn i tiden, når du oplever opstandelsen fra kødets død til morontia-livet. Og fra det tidspunkt, hvor du formelt bliver budt velkommen ved din opvågning, til den dag, hvor du forlader lokaluniverset som en ånd i første stadie, er disse Morontia-ledsagere altid med dig.

48:3.9 (546.2) Ledsagere tildeles ikke permanent til enkeltpersoner. En opstigende dødelig på en af mansoniverdnerne eller højere verdener kan have forskellige ledsagere ved hver af flere på hinanden følgende lejligheder, og kan igen gå i lange perioder uden en. Det hele afhænger af kravene og også af, hvor mange ledsagere der er til rådighed.

48:3.10 (546.3) 3. *Værter for himmelske besøgende*. Disse elskværdige væsener er dedikeret til underholdningen af de overmenneskelige grupper af gæstestuderende og andre himmelske væsener, som tilfældigvis opholder sig i overgangsverdenene. Du vil få rigelig med mulighed for at besøge indenfor ethvert område, du

erfaringsmæssigt har opnået. Gæstestuderende har tilladelse til at besøge alle beboede planeter, også dem i isolation.

48:3.11 (546.4) 4. *Koordinatorere og forbindelsesledere.* Disse ledsagere er tilegnet på at lette morontiasamværet og forhindre forvirring. De er instruktører i social adfærd og morontielle fremskridt, samt sponsorerer klasser- og andre gruppeaktiviteter blandt de opstigende dødelige. De har omfattende områder, hvor de samler deres elever, og fra tid til anden rekvirerer de himmelske håndværkere og omvekslingsledere til at forskønne deres programmer. Efterhånden som du gør fremskridt, vil du komme i intim kontakt med disse ledsagere, og du vil komme til at holde meget af begge grupper. Det er et spørgsmål om tilfældigheder, om du vil blive associeret med en aggressiv eller en tilbagetrukket type ledsager.

48:3.12 (546.5) 5. *Tolke og oversættere.* I løbet af den tidlige mansoniakarriere vil du ofte have brug for tolkene og oversætterne. De kender og taler alle tungemålene i et lokaltunivers; de er rigernes lingvister.

48:3.13 (546.6) I vil ikke tilegne jer nye sprog automatisk; I vil lære et sprog derovre, ligesom I gør hernede, og disse strålende væsener vil være jeres sproglærere. Det første studium i mansoniaverden vil være Satanias sprog og derefter Nebadons sprog. Og mens I mestrer disse nye tungemål, vil Morontia-ledsagerne være jeres effektive tolke og tålmodige oversættere. I vil aldrig møde en besøgende på

nogen af disse verdener, uden at en af Morontia-ledsagerne vil være i stand til at fungere som tolk.

48:3.14 (546.7) 6. *Ekskursions- og omvekslings tilsynsførende.*

Ekskursions- og omvekslings tilsynsførende. Disse ledsagere ledsager jer på de lange rejser til hovedkvarterets sfære og til de omkringliggende verdener med overgangskultur. De planlægger, leder og overvåger alle sådanne individuelle og gruppe rundrejser i systemverdenene for uddannelse og kultur.

48:3.15 (546.8) 7. *Område- og bygningsvogterne.* Selv de materielle og morontielle strukturer tiltager i perfektion og storhed efterhånden som du avancerer under morontiakarriere. Som enkeltpersoner og som grupper har i tillades til at foretage visse ændringer i de boliger, der er anvises tildelt som hovedkvarter under jeres ophold i de forskellige mansoniaverdener. Mange af aktiviteterne i disse sfærer finder sted i de åbne indhegninger i de forskellige cirkler, kvadrater og trekanter. De fleste af mansoniaverdenernes bygninger er uden tag og består af indhegninger af storslået konstruktion og udsøgt udsmykning. De klimatiske og andre fysiske forhold, der råder i de arkitektoniske verdener, gør tagene helt unødvendige.

48:3.16 (547.1) Disse beskyttere af overgangsfaserne i opstigningslivet er enerådende i forvaltningen af morontielle anliggender. De blev skabt til dette arbejde, og indtil det Højeste Væsens faktualisering, forbliver de altid Morontialedsagere; de udfører aldrig andre opgaver.

48:3.17 (547.2) Efterhånden som systemer og universer etableres i lys og liv, ophører mansoniaverdenerne i stigende grad med at fungere som overgangssfærer for morontiauddannelse. indfører mere og mere deres nye træningssystem, som ser ud til at være designet til at oversætte den kosmiske bevidsthed fra det nuværende niveau i det store univers til niveauet i de fremtidige ydre universer. Morontia-ledsagernes skæbne er i stigende grad at fungere sammen med finaliterne og i talrige andre riger, som på nuværende tidspunkt ikke er åbenbaret på Urantia.

48:3.18 (547.3) Du kan forudse, at disse væsener sandsynligvis vil bidrage meget til din fornøjelse i mansoniaverdenerne, uanset om dit ophold bliver langt eller kort. Du vil vedvarende fortsætte med at have glæde af dem hele vejen op til Salvington. Teknisk set er de ikke afgørende for nogen del af din overlevelseseoplevelse. Du kan godt nå Salvington uden dem, men du vil savne dem meget. De er den personlige luksus i din opadstigende karriere i det lokale univers.

4. Omvekslingslederne

48:4.1 (547.4) Frydefuld glæde og det tilsvarende til smil er lige så universel som musik. Der er en morontiel og åndelig ækvivalent til glæde og latter. Den opstigendes liv fordeler sig omtrent ligeligt fordelt mellem arbejde og afslapning—frihed fra opgaver.

48:4.2 (547.5) Himmelsk afslapning og overmenneskelig humor er helt forskellig fra deres menneskelige modstykker, men vi nyder alle selv

virkelig en form af begge; og faktisk afstedkommer de for os i vores tilstand, omtrent hvad ideal humor kan gøre for jer på Urantia. Morontialedsagerne er dygtige legeledere, og de får god støtte af omvekslingslederne.

48:4.3 (547.6) Du ville nok bedst forstå omvekslingsledernes arbejde, hvis du sammenlignede dem med de højere typer af humorister på Urantia, selvom det ville være en overordentlig grov og noget uheldig måde at forsøge at formidle en idé om funktionen af disse ledere af forandring og afslapning, disse ministre for den ophøjede humor i morontia- og ånderigerne.

48:4.4 (547.7) Når jeg diskuterer åndelig humor, så lad mig først fortælle jer, hvad *detikke* er. Åndelig spøg er aldrig farvet af en fremhævelse af de svages og vildfarnes ulykker. Den er heller aldrig blasfemisk over for guddommelighedens retfærdighed og herlighed. Vores humor omfatter tre generelle niveauer af påskønnelse:

48:4.5 (547.8) 1. *Mindeværdig spøg*. Vittigheder, der vokser ud af minderne om tidligere episoder i ens oplevelse af kamp, strid og undertiden frygt, og ofte tåbelig og barnlig angst. For os stammer denne fase af humor fra den dybtliggende og vedvarende evne til at trække på fortiden som erindringsmateriale, der på en behagelig måde kan krydre og på anden måde lette nutidens tunge byrder.

48:4.6 (548.1) 2. *Nuværende humor*. Det meningsløse i meget af det, der så ofte giver os alvorlige bekymringer, glæden ved at opdage det ubetydelige i meget af vores alvorlige personlige angst. Vi sætter

mest pris på denne fase af humor, når vi er bedst i stand til at se bort fra nutidens bekymringer til fordel for fremtidens vished.

48:4.7 (548.2) 3. *Profetisk glæde*. Det vil måske være svært for dødelige at forestille sig denne fase af humoren, men vi får en særlig tilfredsstillelse ud af forsikringen om, “at alle ting arbejder sammen til det gode”—for ånder og morontianere såvel som for dødelige. Dette aspekt af den himmelske humor vokser ud af vores tro på vores overordnede kærlige omsorg og på vores øverste ledes guddommelige stabilitet.

48:4.8 (548.3) Men rigernes omvekslingsledere er ikke udelukkende optaget af at skildre den høje humor hos de forskellige ordener af intelligente væsener; de er også optaget af at lede adspredelse, åndelig rekreation og morontia-underholdning. Og i denne forbindelse har de de himmelske håndværkeres hjertelige samarbejde.

48:4.9 (548.4) Omvekslingslederne selv er ikke en skabt gruppe; de er et rekrutteret korps, der omfatter væsener lige fra de indfødte i Havona ned gennem rummets budbringerskarer og tidens tjenende ånder til de morontielle fremadskridere fra de evolutionære verdener. Alle er frivillige og giver sig selv til arbejdet med at hjælpe deres kammerater til at nå tankeforandring og hvile i sindet, for sådanne holdninger er meget hjælpsomme til at genindvinde udtømte energier.

48:4.10 (548.5) Når man er delvist udmattet af anstrengelserne for at opnå noget, og mens man venter på at modtage nye energiladninger, er der en behagelig fornøjelse i at genopleve andre dages og tiders handlinger. *Racen eller ordenes tidlige erfaring er afslappende at mindes.* Og det er netop derfor, at disse kunstnere kaldes omvekslingsledere—de hjælper med at føre hukommelsen tilbage til et tidligere udviklingstrin eller til en mindre oplevet væsen tilstand.

48:4.11 (548.6) Alle væsener nyder godt af denne form for tilbagevenden, undtagen dem, der er iboende Skabere, og som derfor automatisk vitaliserer sig selv, og visse højt specialiserede typer af væsener, såsom kraftcentre og de fysiske kontrollører, der altid og for evigt er grundigt forretningsmæssige i alle deres reaktioner. Disse periodiske frigørelser fra spændingen ved funktionel pligt er en regelmæssig del af livet i alle verdener i hele universernes univers, men ikke på Paradisøen. Væsener, der er hjemmehørende i den centrale bolig, er ude af stand til at udmattes og er derfor ikke genstand for genaktivering. Og med sådanne væsener af evig paradisiske fuldkommenhed kan der ikke være en sådan tilbagevenden til evolutionære erfaringer.

48:4.12 (548.7) De fleste af os er kommet op gennem lavere stadier i tilværelsen eller gennem gradvise stigende niveauer i vores klasse, og det er opfriskende og på en vis måde rørende at se tilbage på visse episoder blandt vores tidligere erfaringer. Det er fredfyldt at tænke over det, som er langt tilbage i fortiden for ens klasse og som lever videre som en hukommelsesskat i sindet. Fremtiden indebærer kamp og fremskridt; det betyder arbejde, anstrengelse og resultat; men

duften af det forgangne, det som allerede er behersket og opnået; betragtning af det forgangne giver mulighed for afslapning og til et sådan sorgløst tilbageblik som er egnet til at fremkalde åndelig glæde og morontiel sindstilstand som grænser til munterhed.

48:4.13 (548.8) Selv de dødeliges humor bliver mest hjertelig, når den skildrer episoder, der berører dem, der står blot lidt under jeres nuværende udviklingsniveau, eller når den skildrer ens formodede overordnede, der bliver ofre for de oplevelser, der almindeligvis forbindes med formodede underordnede. Jer på Urantia har tilladt meget, der på én gang er vulgært og uvenligt, blive forvekslet med jeres humor, men i det store og hele skal I lykønskes med en forholdsvis skarp sans for humor. Nogle af jeres racer har en rig åre af det og er meget hjulpet i deres jordiske karriere derved. Tilsyneladende har I modtaget meget humor fra jeres adamiske arv, meget mere end der blev sikret af hverken musik eller kunst.

48:4.14 (549.1) Hele Satania bliver i legens stund, når indbyggerne på forfriskende vis genopliver minderne fra et lavere eksistensstadiet, opbygget af den behagelige humor fra et korps af omvekslingsledere fra Urantia. Følelsen for den himmelske humor har vi altid hos os, selv når vi er engageret i de allersværeste opgaver. Det hjælper en til at undgå en overbetoning af forestillingen om ens egen betydning. Men vi giver det ikke frie tøjler, så som i siger, "har det sjovt" undtagen når vi er fri fra de alvorlige opgaver i vores respektive orden.

48:4.15 (549.2) Når vi fristes til at forstørre vores selvhøjtidelighed, bliver vores egen selvforherligelse sublimt latterlig, endda på

grænsen til det humoristiske, hvis vi stopper op og betragter vores Skaberes uendelige storhed og ædelhed. En af humorens funktioner er at hjælpe os alle med at tage os selv mindre alvorligt. *Humor er den guddommelige modgift mod egoets ophøjelse.*

48:4.16 (549.3) Behovet for humorens afslapning og adspredelse er størst hos de ordener af opstigende væsener, der udsættes for vedvarende stress i deres opadgående kamp. De to yderpunkter i livet har ikke meget behov for humoristisk adspredelse. Primitive mennesker har ingen evne til det, og væsener i Paradisets perfektion har intet behov for det. Skarerne af væsener i Havona er af naturen en glad og opmuntrende samling af højeste lykkelige personligheder. I Paradis overflødiggør kvaliteten af tilbedelse nødvendigheden af omvekslingsaktiviteter. Men blandt dem, der starter deres karriere langt under målet for Paradisets fuldkommenhed, er der en stor plads til omvekslingsledernes tjeneste.

48:4.17 (549.4) Jo højere de jordiske arter er, jo større stress og jo større kapacitet for humor, såvel som behovet for den. I den åndelige verden er det modsatte tilfældet: Jo højere vi stiger op, jo mindre er behovet for afveksling i form af omvekslingsoplevelser. Men når vi bevæger os ned ad åndelivets skala fra Paradiset til de serafiske værter, er der et stigende behov for munterhedens mission og for at udøve munterhedens tjeneste. De væsener, der har mest brug for opfriskning ved periodisk at vende tilbage til tidligere erfaringers intellektuelle status, er de højere typer af den menneskelige art, morontianerne, englene og de Materielle Sønner, såvel som alle lignende personlighedstyper.

48:4.18 (549.5) Humor bør fungere som en automatisk sikkerhedsventil, der forhindrer, at der opbygges et for stort pres på grund af monotonien i den vedvarende og alvorlige selvransagelse i forbindelse med den intense kamp for udviklingsmæssige fremskridt og ædle præstationer. Humor har også den funktion, at den mindsker chokket over den uventede virkning af kendsgerninger eller sandhed, stive, urokkelige kendsgerninger og fleksible, evigt levende sandheder. Den dødelige personlighed, der aldrig er sikker på, hvad den næste gang vil møde, forstår—gennem humor hurtigt pointen og opnår indsigt—situationens uventede natur, hvad enten det er fakta eller sandhed.

48:4.19 (549.6) Selvom humor på Urantia er yderst primitiv og højest ukunstnerisk, tjener den et værdifuldt formål både som sundhedsforsikring og som en frigørelse af følelsesmæssigt tryk, hvilket forhindrer skadelig nervøs anspændthed og alt for alvorlig selvransagelse. Humor og underholdning—afslapning—er aldrig reaktioner på fremadrettet anstrengelse; de er altid ekkoet af et tilbageblik, en ihukommelse af det forgangne. Selv på Urantia, og sådan som i nu er, finder i det altid opfriskende, når i for en kort tid kan afbryde anstrengelserne i de nyere og højere intellektuelle bestræbelser og vende tilbage til jeres forfædres mere enkle engagementer.

48:4.20 (550.1) Principperne for fritidslivet på Urantia er filosofisk sunde og fortsætter med at gælde gennem hele jeres opstigende liv, gennem Havonas kredsløb til Paradisets evige kyster. Som opstigende væsener er I i besiddelse af personlig hukommelse fra alle

tidligere og lavere eksistenser, og uden sådanne identitetserindringer om fortiden, ville der ikke være noget grundlag for nutidens humor, hverken for de dødeliges latter eller for morontiel munterhed. Det er denne genkaldelse af fortidens oplevelser, der danner grundlag for nutidens adspredelse og morskab. Og derfor vil du nyde de himmelske ækvivalenter til din jordiske humor hele vejen op gennem din lange morontielle, og derefter i stigende grad åndelige, karriere. Den del af Gud (Retteren) som bliver en evig del af personligheden hos en opstigende dødelig, bidrager med overtoner af guddommelighed til de glade udtryk, endog den åndelige latter, hos de opstigende væsener i tid og rum.

5. Mansoniaverdens lærere

48:5.1 (550.2) Mansoniaverdens lærere er et korps af tilbageblevne men glorificerede keruber og sanober. Når en pilgrim af tiden avancerer fra en prøveverden i rummet til morontiauddannelsens mansoniaverdener ledsages han af sin personlige eller gruppeseraf, skæbnevogteren. I de dødeliges verdener bliver seraferne dygtigt hjulpet af keruber og sanober; men når serafernes dødelige protege befries fra kødets bånd og begynder på den opstigende karriere, når det postmaterielle eller morontielle liv begynder, har den ledsagende seraf ikke længere behov for sine tidligere løjtnanter, kerubernes og sanobernes, tjeneste.

48:5.2 (550.3) Disse tilbageblevne assistenter til de tjenende serafer indkaldes ofte til universets hovedkvarter, hvor de går ind i Universets Moderånds intime favntag og derefter går ud til systemets uddannelsessfærer som Mansoniaverdens lærere. Disse lærere besøger ofte de materielle verdener, og de gør tjeneste fra de laveste mansoniaverdener op til de højeste uddannelsessfærer som er forbundet med universets hovedkvarter. På egen begæring kan de vende tilbage til deres tidligere arbejde i tilknytning til de tjenende serafer.

48:5.3 (550.4) Der er milliarder og atter milliarder af disse lærere i Satania, og deres antal stiger konstant, fordi der i de fleste tilfælde efterlades både en kerub og en sanob, når en seraf bevæger sig indad med en dødelig, der er fusioneret med Retteren.

48:5.4 (550.5) Mansoniaverdens lærere er, ligesom de fleste andre instruktører deres bestilt af Melkisedekerne. Det almindelige tilsyn af dem foretages af Morontialedsagerne, men som individer og som lærere overvåges de af de tjenestegørende ledere af de skoler eller sfærer hvor de fungerer som instruktører.

48:5.5 (550.6) Disse forfremmede keruber arbejder sædvanligvis i par, som de gjorde, da de var knyttet til seraferne. De er af natur meget tæt på den morontielle eksistenstype, og de er i sagens natur sympatiske lærere for de opstigende dødelige og gennemfører højst effektivt programmet for mansoniaverden og det morontielle uddannelsessystem.

48:5.6 (551.1) I morontialivets skoler, engagerer disse lærere sig i individuel, gruppe-, klasse-, og masseundervisning. I mansoniaverdnerne er sådanne skoler organiseret i tre generelle grupper på hundrede afdelinger hver: tænkningens skoler, følelsernes skoler og handlingens skoler. Når du når konstellationen, tilføjes der yderligere skoler for etik, skoler for administration og skoler for social tilpasning. I universets hovedkvartersverdener begynder du i filosofiens, guddommelighedens og den rene åndeligheds skoler.

48:5.7 (551.2) De ting, som du kunne have lært på jorden, men som du ikke har lært, må du tilegne dig under disse trofaste og tålmodige læreres opsyn. Der findes ingen kongeveje, genveje eller lette stier til Paradis. Uanset de individuelle variationer af ruten, så mestrer man lektionerne i én sfære, før man går videre til en anden; det gælder i hvert fald, når man først har forladt sin fødeverden.

48:5.8 (551.3) Et af formålene med morontiakarrieren er, at udrydde dyriske levn fra de dødelige overlevende, såsom udsættelse, tvetydighed, uoprigtighed, problemundgåelse, uretfærdighed og bekvemmelighedssøgning. Mansonia-livet lærer tidligt de unge morontiaelever, at udsættelse på ingen måde er undgåelse. Efter livet i kødet er tiden ikke længere tilgængelig som en teknik til at undgå situationer eller til at omgå ubehagelige forpligtelser.

48:5.9 (551.4) Mansoniaverdens Lærere begynder deres tjeneste på de laveste henslæbende sfærer, og når de bliver mere erfarne avancerer de gennem systemets og konstellationens uddannelsessfærer til

uddannelsesverdnerne i Salvington. De får ingen speciel uddannelse hverken før eller efter at de omfavnes af Universets Moderånd. De er allerede uddannet til deres arbejde mens de tjente som serafernes medarbejdere i fødselsverdnerne for deres elever i mansoniverdnerne. De har haft virkelig erfaring sammen med disse avancerede dødelige i de beboede verdner. De er praktiske og sympatiske lærere, kloge og forståelsesfulde instruktører, dygtige og effektive vejledere. De er helt fortrolige med opstigningsplanerne og har en grundig erfaring i begyndelsesfaserne i det opadgående livsforløb.

48:5.10 (551.5) Mange af de ældre blandt disse lærere, de som længe har tjent i Salvington kredsløbets verdener, omfavnes igen af Universets Moderånd, og fra denne anden omfavnelse træder disse keruber og sanober frem som serafer.

6. Morontiaverdens serafer— overgangsministre

48:6.1 (551.6) Mens alle engleordener, fra de planetariske hjælpere til de højeste serafer, tjener i Morontiaverdnerne, er overgangstjenerne mere eksklusivt tildelt disse aktiviteter. Disse engle er af den sjette orden af serafiske tjenere, og deres tjeneste er helliget at lette materielle og dødelige skabningers overgang fra det timelige liv i kødet til de tidlige stadier af morontia-eksistens i de syv mansoniverdner.

48:6.2 (551.7) Du bør forstå, at opstigende dødeliges morontielle liv virkelig indledes i de beboede verdener ved sjælens undfangelse, i det øjeblik, hvor skabningssindet med moralsk status bliver beboet af den åndelige Retter. Og fra det øjeblik har den dødelige sjæl potentiel kapacitet til superdødelig funktion, endda til anerkendelse på de højere niveauer af lokaluniversets morontiasfærer.

48:6.3 (552.1) Du vil dog ikke være bevidst om overgangsserafernes tjeneste, før du når frem til mansoniaverdnerne, hvor de utrættelig arbejder for at fremme deres jordiske elever, idet de er udpeget til tjeneste i følgende syv grupperinger:

48:6.4 (552.2) 1. *Serafevangelisterne*. I det øjeblik du vågner til bevidsthed i mansoniaverdnerne, klassificeres i som udviklende ånder i systemets optegnelser. Sandt nok, du er endnu ikke ånd i virkeligheden, men i er ikke længere dødelige eller materielle væsener; i er påbegyndt den indledende åndekarriere og er på behørig vis givet adgang til morontialivet.

48:6.5 (552.3) I mansoniaverdenerne vil de serafiske evangelister hjælpe dig med at foretage et klogt valg blandt de valgfrie ruter til Edentia, Salvington, Uversa og Havona. Hvis der findes flere lige anbefalelsesværdige ruter præsenteres de for dig, og du får mulighed for at vælge den som mest tiltaler dig. Disse serafer giver derefter deres anbefalinger til de fireogtyve rådgivere i Jerusem vedrørende den kurs som vil være mest fordelagtig for hver opstigende sjæl.

48:6.6 (552.4) Du får ikke ubegrænset valgfrihed vedrørende din fremtidige kurs; men du kan vælge indenfor grænserne af det, som

overgangsministrene og deres overordnede klogt afgør til at være de mest egnede for din fremtidige åndelige opnåelse. Den åndelige verden styres efter princippet om at respektere dit frie valg, forudsat at den kurs, du måtte vælge ikke er skadelig for dig eller ødelæggende for dine medmennesker.

48:6.7 (552.5) Disse serafevangelister er dedikeret til at proklamere evangeliet om evige fremgang, triumfen for opnåelse af fuldkommenhed. På mansoniverdenerne forkynnder de den store lov om godhedens bevarelse og dominans: Ingen god handling går nogensinde helt tabt; den kan længe modvirkes men aldrig helt tilintetgøres, og den er evigt potent i forhold til guddommeligheden i dens motivation.

48:6.8 (552.6) Selv på Urantia råder evangelisterne menneskelærerne i sandhed og retfærdighed til at holde sig til forkyndelsen af “Guds godhed, som fører til omvendelse”, at forkynde “Guds kærlighed, som fordriver al frygt.” Selv sådan er disse sandheder blevet erklæret i jeres verden:

48:6.9 (552.7) Guderne er mine vogtere; jeg skal ikke fare vild;

48:6.10 (552.8) Side ved side fører de mig ad det evige livs smukke stier og herlige forfriskninger.

48:6.11 (552.9) I dette guddommelige nærvær skal jeg ikke mangle føde eller tørste efter vand.

48:6.12 (552.10) Om jeg så går ned i uvishedens dal eller stiger op i tvivlens verdener,

48:6.13 (552.11) Om jeg bevæger mig i ensomhed eller sammen med
mine artsfæller,
48:6.14 (552.12) Om jeg så triumferer i lysets kor eller vakler på
sfærernes ensomme steder,
48:6.15 (552.13) Din gode ånd skal hjælpe mig, og din strålende engel
vil trøste mig.
48:6.16 (552.14) Selvom jeg synker ned i mørkets dybder og dødens
selv,
48:6.17 (552.15) Skal jeg ikke tvivle på dig eller frygte dig,
48:6.18 (552.16) For jeg ved, at du i tidens fylde og dit navns ære
48:6.19 (552.17) Vil du rejse mig op, så jeg kan sidde sammen med
dig på de høje tinder.

48:6.20 (553.1) Det er den historie, der blev hvisket til hyrdedrengen i
nattens mulm og mørke. Han kunne ikke huske den ord for ord, men
efter bedste evne gengav han den stort set, som den er nedskrevet i
dag.

48:6.21 (553.2) Disse serafer forkynder også evangeliet om opnåelsen af
fuldkommenhed for hele systemet såvel som for den enkelte
opstigende. Selv nu i Satantias unge system omfatter deres lære og
planer bestemmelser for de fremtidige tidsaldre, hvor
mansoniaverdenerne ikke længere vil tjene de dødelige opstigende
som trædesten til sfærerne i det høje.

48:6.22 (553.3) 2. *Racefortolkerne*. Alle racer af dødelige væsen er ikke ens. Det er sandt, at der er et planetarisk mønster, der løber gennem de fysiske, mentale og åndelige naturer og tendenser hos de forskellige racer i en given verden; men der er også afgjort forskellige racetyper, og meget bestemte sociale tendenser karakteriserer afkommet af disse forskellige grundtyper af mennesker. I tidens verdener fremmer de serafiske racefortolkere racekommissærernes anstrengelser med at harmonisere racernes forskellige synspunkter, og de fortsætter deres funktion i mansoniaverdenerne, hvor de samme forskelle har tendens til at bestå i et vist omfang. På en forvirret planet som Urantia har disse strålende væsener næppe haft en fair mulighed for at fungere, men de er dygtige sociologer og de kloge rådgivere i etiske spørgsmål i den første himmel.

48:6.23 (553.4) I bør overveje, udsagnet om “himlen” og “himlernes himmel”. Den himmel, som de fleste af jeres profeter forestillede sig, var den første af lokalsystemets mansoniaverdener. Da apostlen talte om at blive “rykket op til den tredje himmel,” henviste han til den oplevelse, hvor hans Retter blev løsrevet under søvnen og i denne usædvanlige tilstand foretog en projektion til den tredje af de syv mansoniaverdener. Nogle af jeres vise mænd så visionen om den større himmel, “himlernes himmel,” hvorefter den syvfoldige mansoniaverdens oplevelse kun var den første; mens Jerusem var den anden; Edentia og dens satellitter den tredje; den fjerde,

Salvington og dens omgivende uddannelsessfærer; den femte, Uversa; den sjette, Havona; og den syvende, Paradis.

48:6.24 (553.5) 3. *Sindsplanlæggerne*. Disse serafer er dedikeret til effektiv gruppering af morontiavæsener og til at organisere deres samarbejde i mansoniaverdenerne. De er den første himmels psykologer. Størstedelen af denne særlige afdeling af serafiske tjenere har tidligere haft erfaring som skytsengle for tidens børn, men af en eller anden grund formåede deres værger ikke at personliggøre sig i mansoniaverdenerne, eller også overlevede de ved hjælp af teknikken med fusion med ånden.

48:6.25 (553.6) Det er sindsplanlæggernes opgave at studere karakteren, erfaringen og status hos de Rettersjæle, der er i transit gennem mansoniaverdenerne og at lette deres gruppering med henblik på opgaver og forfremmelse. Disse sindsplanlæggere intrigerer ikke eller manipulerer og udnytter ikke på anden måde uvidenheden eller andre begrænsninger hos mansoniaverdens studerende. De er helt igennem fair og yderst retfærdige. De respekterer jeres nyfødte morontielle vilje; de betragter jer som uafhængige viljesvæsner, og de søger at opmuntre jer til hurtig udvikling og avancement. Her står du ansigt til ansigt med sande venner og forstående rådgivere, engle, der virkelig er i stand til at hjælpe dig med “at se dig selv, som andre ser dig” og “at kende dig selv, som engle kender dig”.

48:6.26 (553.7) Selv på Urantia, underviser disse serafer i den evige sandhed: Hvis dit eget sind ikke tjener dig godt kan du bytte det ud

med Jesus fra Nazarets sind, som altid tjener dig godt.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontiarådgiverne*. Disse ministre har fået deres navn, fordi de er udpeget til at undervise, vejlede og rådgive de overlevende dødelige fra menneskenes fødselsverdener, sjæle på vej til de højere skoler i systemernes hovedkvarterer. De er lærere for dem, der søger indsigt i den erfaringsmæssige enhed mellem forskellige livsniveauer, dem, der forsøger at integrere betydninger og forene værdier. Dette er filosofiens funktion i jordisk liv, motaens på morontiasfærerne.

48:6.28 (554.2) Mota er mere end en overlegen filosofi; den er for filosofien, som to øjne er for ét; den har en stereoskopisk effekt på betydninger og værdier. Det materielle menneske ser universet, så at sige, kun med et øje—som flad. Mansoniaverdenens studerende opnår kosmisk perspektiv—dybde—ved at lægge morontialivets opfattelser oven på det fysiske livs opfattelser. Og de er i stand til at bringe disse materielle og morontielle synsvinkler i sand fokus, i høj grad gennem den utrættelige tjeneste fra deres serafiske rådgivere, som så tålmodigt underviser de studerende i mansoniaverdenen og de morontielle fremadskridende. Mange af undervisningsrådgiverne i serafernes højeste orden startede deres karriere som rådgivere for de nyligt frigjorte sjæle blandt de dødelige i tiden.

48:6.29 (554.3) 5. *Teknikerne*. Det er de serafer, der hjælper nye opstigende med at tilpasse sig til det nye og forholdsvis fremmede miljø på morontiasfærerne. Livet i overgangsverdenerne indebærer

reel kontakt med energierne og materialerne på både det fysiske og morontielle niveau og til en vis grad med åndelige realiteter. De opstigende skal akklimatisere sig til hvert nyt morontianiveau, og i alt dette får de stor hjælp af de serafiske teknikere. Disse serafer fungerer som forbindelsesled til Morontiastrækmens Tilsynsførende og til de Fysiske Mesterkontrollører og fungerer i vid udstrækning som instruktører for de opstigende pilgrimme med hensyn til arten af de energier, der anvendes på overgangssfærerne. De tjener som rumrejsende i nødsituationer og udfører talrige andre regulære og særlige opgaver.

48:6.30 (554.4) 6. *Registrarlærere*. Disse serafer er registrarer for de hændelser som indtræffer i grænselandet mellem det åndelige og det fysiske, forholdet mellem mennesker og engle, morontia begivenhederne i de lavere universers riger. De tjener også som instruktører i de effektive teknikker til registrering af fakta. Der ligger en kunst i den intelligente samling og koordinering af relaterede data, og denne kunst forstærkes i samarbejdet med de himmelske håndværkere, og selv de opstigende dødelige bliver på den måde tilknyttet de registrerende serafer.

48:6.31 (554.5) Registrarerne fra alle de serafiske ordener bruger en vis mængde tid på at undervise og uddanne morontielle fremadskridende. Disse englevogtere af tidens kendsgerninger er de ideelle instruktører for alle, der søger kendsgerninger. Før du forlader Jerusem, vil du blive ganske fortrolig med Satantias historie

og dens 619 beboede verdener, og meget af denne historie vil blive formidlet af de serafiske registratorer.

48:6.32 (554.6) Disse engle er alle en del af kæden af registratorer, som strækker sig fra de laveste til de højeste vogtere af tidens kendsgerninger og evighedens sandheder. En dag vil de lære dig at søge sandhed såvel som fakta, at udvide din sjæl såvel som dit sind. Allerede nu bør du lære at vande dit hjertes have såvel som at søge efter kundskabens tørre sand. Formerne er værdiløse, når lektionerne er lært. Man kan ikke få en kylling uden skal, men ingen skal har nogen værdi efter at kyllingen er udklækket. Men nogle gange er fejltagelsen så stor, at dens berigtigelse ved åbenbaring ville være fatal for de langsomt fremvoksende sandheder, som er afgørende for dens erfaringsmæssige omstyrtelse. Når børn har deres idealer, skal du ikke fjerne dem; lad dem vokse. Og mens I lærer at tænke som voksen, bør I også lære at bede som børn.

48:6.33 (555.1) Loven er selve livet og ikke reglerne for dets adfærd. Ondskab er en overtrædelse af loven, ikke en overtrædelse af reglerne for adfærd i forbindelse med livet, som *er* loven. Falskhed er ikke et spørgsmål om fortælleteknik, men noget overlagt som en fordrejning af sandheden. Skabelsen af nye billeder ud af gamle kendsgerninger, gengivelsen af forældrenes liv i afkommets liv—det er sandhedens kunstneriske triumfer Skyggen af en hårsbredde, udtænkt på forhånd for et usandt formål, den mindste vridning eller forvrængning af det, der er princippet—alt dette udgør falskhed. Men fetichen med den faktuelle sandhed, den forstenede sandhed, den såkaldte uforanderlige sandheds jernbånd, holder en blindt fast i en

lukket cirkel af kolde kendsgerninger. Man kan have teknisk ret med hensyn til fakta og evigt tage fejl med hensyn til sandheden.

48:6.34 (555.2) 7. *Tjenende reserver.* Et stort korps af alle overgangsserafernes ordener er stationeret i den første mansoniverden. Næst efter skæbnevogterne er disse overgangsministre de serafer, der er tættest på mennesker, og du vil tilbringe mange af dine ledige stunder sammen med dem. Engle er glade for at tjene, og når de ikke er tildelt opgaver, gør de det ofte som frivillige. Mange opstigende dødeliges sjæle er for første gang optændt af tjenestevillighedens guddommelige ild gennem personlig venskab med de frivillige tjenere i de serafiske reserver.

48:6.35 (555.3) Fra dem vil du lære at lade pres udvikle stabilitet og sikkerhed; at være trofast og oprigtig og samtidig munter; at acceptere udfordringer uden at klage og at møde vanskeligheder og usikkerhed uden frygt. De vil spørge: Hvis du fejler, vil du så rejse dig ukueligt for at prøve igen? Hvis det lykkes dig, vil du så bevare en velafbalanceret holdning—en stabiliseret og åndeliggjort indstilling—gennem alle anstrengelser i den lange kamp for at bryde den materielle inertis lænker og opnå åndens frihed?

48:6.36 (555.4) Ligesom de dødelige, så har selv disse engle været igennem mange skuffelser, og de vil påpege, at nogle gange er dine mest skuffende skuffelser blevet dine største velsignelser. Nogle gange kræver plantningen af et frø, at det dør, at dine største forhåbninger dør, før det kan genfødes og bære frugterne af nyt liv og

nye muligheder. Og fra dem vil du lære at lide mindre under sorg og skuffelse, først ved at lægge færre personlige planer vedrørende andre personligheder, og derefter ved at acceptere dit lod, når du trofast har udført din pligt.

48:6.37 (555.5) Du vil lære, at du øger dine byrder og mindsker sandsynligheden for succes ved at tage dig selv for alvorligt. Intet kan have forrang frem for arbejdet i din statussfære—denne verden eller den næste. Arbejdet med at forberede sig til den næste højere sfære er meget vigtigt, men intet kan måle sig med vigtigheden af arbejdet i den verden, hvor du faktisk lever. Men selvom *arbejdet* er vigtigt, er *selvet* det ikke. Når man føler sig vigtig, mister man energi på grund af sliddet fra egoets værdighed, så der ikke er meget energi tilbage til at udføre arbejdet. Selvhøjtidelighed, ikke arbejdshøjtidelighed, udmatter umodne væsener; det er selvelementet, der udmatter, ikke indsatsen for at opnå noget. Du kan udføre vigtigt arbejde, hvis du ikke bliver selvhøjtidelig; du kan gøre flere ting lige så let som én, hvis du udelader dig selv. Variation er afslappende; monotoni er det, der slider og udmatter. Dag efter dag er ens—bare liv eller alternativet død.

7. Morontia mota

48:7.1 (556.1) De lavere niveauer af morontia mota er direkte forbundet med de højere niveauer af menneskelig filosofi. På den første mansoniaverden er det praksis at undervise de mindre

avancerede studerende ved hjælp af parallelteknikken; det vil sige, at i den ene kolonne præsenteres de mere enkle begreber i motaens betydninger, og i den modsatte kolonne citeres analoge udsagn fra den jordiske filosofi.

48:7.2 (556.2) For ikke så lang tid siden, da jeg udførte en opgave i den første mansoniaverden i Satania, havde jeg mulighed for at observere denne undervisningsmetode, og selvom jeg ikke må foretage præsentationen af motaindholdet i lektionen, har jeg tilladelse til at gengive disse otteogtyve fremstillinger af menneskefilosofi som denne morontiainstruktør udnyttede som illustrationsmateriale afset til at hjælpe disse nyankomne i mansoniaverden i deres første forsøg på at begribe vigtigheden og betydningen af mota. Disse illustrationer fra menneskefilosofi var følgende:

48:7.3 (556.3) 1. En fremvisning af specialiseret færdighed betyder ikke besiddelse af åndelig kapacitet. Klogskab er ikke en erstatning for sand karakter.

48:7.4 (556.4) 2. Få mennesker lever op til den tro, de virkelig har. Ubegrundet frygt er et mesterligt intellektuelt bedrageri, der udøves på den dødelige sjæl i udvikling.

48:7.5 (556.5) 3. Iboende kapaciteter kan ikke overskrides; et halv liter kan aldrig rumme en hel liter. Det åndelige koncept kan ikke mekanisk tvinges ind i den materielle hukommelsesform.

48:7.6 (556.6) 4. Kun få dødelige vover nogensinde at trække på noget, der ligner den sum af personlighedskreditter, der er etableret af

naturens og nådens kombinerede tjenester. De fleste forarmede sjæle er virkelig rige, men de nægter at tro det.

48:7.7 (556.7) 5. Vanskeligheder kan udfordre middelmådigheden og besejre de frygtssomme men de stimulerer kun de sande børn af de Højeste.

48:7.8 (556.8) 6. At nyde privilegier uden at misbruge dem, at have frihed uden tilladelse, at besidde magt og standhaftigt nægte at bruge den til selvforherligelse—det er kendetegnene på høj civilisation.

48:7.9 (556.9) 7. Blinde og uforudsete ulykker indtræffer ikke i kosmos. De himmelske væsener hjælper heller ikke det lavere væsen, der nægter at handle ud fra sit sandhedsllys.

48:7.10 (556.10) 8. Anstrengelse skaber ikke altid glæde, men der er ingen lykke uden intelligent anstrengelse.

48:7.11 (556.11) 9. Handling opnår styrke; mådehold resulterer i charme

48:7.12 (556.12) 10. Retfærdighed slår sandhedens harmoniske akkorder an, og melodien vibrerer gennem hele kosmos, selv til den Uendeliges erkendelse.

48:7.13 (556.13) 11. De svage hengiver sig til beslutninger, men de stærke handler. Livet er kun en dags arbejde—gør det godt. Handlingen er vores; konsekvenserne Guds.

48:7.14 (556.14) 12. Den største lidelse i kosmos er aldrig at have været ramt. Dødelige lærer kun visdom gennem oplevelse af modgang.

48:7.15 (556.15) 13. Stjernerne skelnes bedst fra de erfaringsmæssige dybders enlige isolation, ikke fra de belyste og ekstatiske bjergtoppe.

48:7.16 (556.16) 14. Skærp dine medmenneskers appetit for sandhed; giv kun råd, når du bliver spurgt.

48:7.17 (557.1) 15. Affektation er den uvidendes latterlige forsøg på at fremstå klog, den ufrugtbare sjæls forsøg på at fremstå rig.

48:7.18 (557.2) 16. Du kan ikke opfatte åndelig sandhed, før du følelsesmæssigt oplever den, og mange sandheder føles ikke rigtig, undtagen i modgang.

48:7.19 (557.3) 17. Ærgerrighed er farlig, indtil den er fuldt socialiseret. Du har ikke virkelig opnået nogen dyd, før dine handlinger gør dig værdig til den.

48:7.20 (557.4) 18. Utålmodighed er gift for ånden; vrede er som en sten, der kastes ind i en hvepserede.

48:7.21 (557.5) 19. Angst må opgives. De skuffelser, der er sværest at bære, er dem, der aldrig kommer.

48:7.22 (557.6) 20. Kun en digter kan skelne poesi i rutineeksistensens banale prosa.

48:7.23 (557.7) 21. Enhver kunsts fornemste formål er, gennem sine illusioner, at foregribe en højere univers virkelighed, at krystallisere tidens følelser i evighedens tanker.

48:7.24 (557.8) 22. Den udviklende sjæl bliver ikke guddommelig af det, den gør, men af det, som den stræber efter at gøre.

48:7.25 (557.9) 23. Døden tilføjede intet til den intellektuelle besiddelse eller til den åndelige begavelse, men den tilføjede bevidstheden *omoverlevelse* til den erfaringsmæssige status.

48:7.26 (557.10) 24. Evighedens skæbne bestemmes øjeblik for øjeblik af det, vi opnår i vores daglige liv. Handlingerne i dag er skæbnen for i morgen.

48:7.27 (557.11) 25. Storhed ligger ikke så meget i besiddelse af styrke som i en klog og guddommelig anvendelse af sådan en styrke.

48:7.28 (557.12) 26. Viden besiddes kun ved at dele; den beskyttes af visdom og socialiseres af kærlighed.

48:7.29 (557.13) 27. Fremskridt kræver udvikling af individualitet; middelmådighed søger fortsættelse i standardisering.

48:7.30 (557.14) 28. D Det argumenterende forsvar af enhver påstand er omvendt proportionalt med den sandhed, den indeholder.

48:7.31 (557.15) Sådan er arbejdet for nybegyndere i den første mansoniverden, mens de mere avancerede elever i de senere

verdener mestrer de højere niveauer af kosmisk indsigt og morontia mota.

8. Morontiafremadskriderne

48:8.1 (557.16) Fra tidspunktet for gradueringen fra mansoniverdenerne til opnåelsen af åndestatus i superuniversets karriere betegnes de opstigende dødelige som morontiafremadskridende. Din passage gennem dette vidunderlige grænselandsliv vil være en uforglemmelig oplevelse, et charmerende minde. Det er den evolutionære portal til åndelivet og den endelige opnåelse af skabningens fuldkommenhed, hvorved de opstigende opnår tidens mål—at finde Gud i Paradis.

48:8.2 (557.17) Der er et bestemt og guddommeligt formål med hele denne morontielle- og efterfølgende åndelige plan for de dødeliges udvikling, denne udførlige univers uddannelse for opstigende skabninger. Det er Skaberens plan at give tidens skabninger en gradueret mulighed for at mestre detaljerne i driften og administrationen af det store univers, og dette lange uddannelsesforløb gennemføres bedst ved at lade den overlevende dødelige klatre op gradvist og ved faktisk at deltage i hvert trin af opstigningen.

48:8.3 (558.1) Planen for de dødeliges overlevelse har et praktisk og brugbart mål; I er ikke modtagere af alt dette guddommelige arbejde og møjsommelige uddannelse, blot for at I kan overleve og nyde

endeløs lyksalighed og evig lethed. Der er et mål om transcendent tjeneste, som ligger skjult bag horisonten af den nuværende universalder. Hvis guderne blot havde til hensigt at tage jer med på én lang og evig glædesudflugt, ville de bestemt ikke i den grad forvandle hele universet til én stor og indviklet praktisk uddannelsesskole, rekvirere en betydelig del af den himmelske skabelse som lærere og instruktører og derefter bruge evigheder på evigheder på at styre jer, én efter én, gennem denne gigantiske universsskole for erfaringsmæssig uddannelse. Fremme af planen for de dødeliges udvikling synes at være en af de vigtigste opgaver i det nuværende organiserede univers, og størstedelen af de utallige ordener af skabte intelligenser er enten direkte eller indirekte involveret i at fremme en eller anden fase af denne progressive fuldkommengørelsesplan.

48:8.4 (558.2) Når du rejser langs den opadgående skala af levende eksistens fra dødelige mennesker til Guddommens omfavnelser, lever du i selve virkeligheden af det liv som kendetegner enhver mulig fase og muligt stadium af perfektioneret væsen eksistens indenfor grænserne for den nuværende universtidsalder. Fra dødelige menneske til finalit i Paradiset omfatter alt som du kan være—alt som for nuværende er muligt for de levende klasser af intelligente, perfektioneret, finitte skabte væsener. Hvis den fremtidige skæbne for Paradisets finalitere er tjeneste i nye universer som nu er under opbyggelse, er det sikkert at der i denne nye og fremtidige skabelse ikke vil være nogen skabte klasser af erfaringsmæssige væsener, hvis liv vil være helt afvigende fra det liv som de dødelige finalitere har

levet i nogen verden som en del af deres opstigende træning, som et af stadierne i deres årelange udvikling fra dyr til engel, fra engel til ånd og fra ånd til Gud.

48:8.5 (558.3)

[Præsenteret af en Ærkeengel fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 48](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 50](#) >>

Kapitel 49

De Beboede Verdner

49:0.1 (559.1) ALLE verdener beboet af dødelige er evolutionære i deres oprindelse og natur. Disse sfærer er ynglepladsen, den evolutionære vugge, for de dødelige racer i tid og rum. Hver enhed i det opstigende liv er en veritabel uddannelsesskole for det eksistenstrin, der ligger lige foran, og det gælder for hvert trin i menneskets gradvise opstigning til Paradiset; det gælder lige så meget for den første dødelige oplevelse på en evolutionær planet som for Melkisedekernes endelige skole i universets hovedkvarter, en skole, som de opstigende dødelige ikke deltager i før lige før deres overgang til superuniversets regime og opnåelsen af første stadiums åndelige eksistens.

49:0.2 (559.2) Alle beboede verdener er grundlæggende grupperet til himmelsk administration i de lokale systemer, og hvert af disse lokale systemer er begrænset til omkring tusind evolutionære verdener. Denne begrænsning er et dekret fra Dagenes Ældste, og den vedrører de faktiske evolutionære planeter, hvor der bor

dødelige med overlevelsesstatus. Hverken verdener, der er etableret i lys og liv, eller planeter i det præhumane stadie af livsudvikling regnes med i denne gruppe.

49:0.3 (559.3) Satania selv er et ufærdigt system, der kun indeholder 619 beboede verdener. Sådanne planeter nummereres fortløbende i overensstemmelse med deres registrering som beboede verdener, som verdener beboet af viljesvæsner. Således fik Urantia nummeret *606 af Satania*, hvilket betyder den 606te verden i dette lokalsystem hvor den lange evolutionære livsproces kulminerede med fremkomsten af mennesker. Der er 36 ubeboede planeter, som nærmer sig livsuddelingsstadiet, og flere er nu ved at blive gjort klar til Livsbærerne. Der er næsten to hundrede sfærer, som er ved at udvikle sig, så de er klar til livsimplantation inden for de næste par millioner år.

49:0.4 (559.4) Ikke alle planeter er velegnede til at huse dødeligt liv. Små planeter med en høj aksial omdrejningshastighed er helt uegnede som levesteder for liv. I flere af Satanias fysiske systemer er planeterne, der kredser om den centrale sol, for store til beboelse, fordi deres store masse giver en undertrykkende tyngdekraft. Mange af disse enorme sfærer har satellitter, nogle gange et halvt dusin eller flere, og disse måner har ofte en størrelse, der er meget tæt på Urantias, så de er næsten ideelle til beboelse.

49:0.5 (559.5) Den ældste beboede verden i Satania, verden nummer et, er Anova, en af de fireogfyrre satellitter, der kredser om en enorm mørk planet, men som udsættes for det differentierede lys fra tre

nabosole. Anova befinder sig i et fremskredent stadie af progressiv civilisation.

1. Det planetariske liv

49:1.1 (559.6) Tidens og rummets universer udvikler sig gradvist; livets udvikling—jordisk eller himmelsk—er hverken vilkårlig eller magisk. Kosmisk evolution er måske ikke altid forståelig (forudsigelig), men den er absolut ikke tilfældig.

49:1.2 (560.1) Det materielle livs biologiske enhed er den protoplasmatiske celle, den fælles forening af kemiske, elektriske og andre grundenergier. De kemiske formler er forskellige i hvert system, og teknikken til reproduktion af levende celler er lidt anderledes i hvert lokalunivers, men Livsbærerne er altid de levende katalysatorer, der sætter det materielle livs urreaktioner i gang; de er igangsætterne af det levende stofs energikredsløb.

49:1.3 (560.2) Alle verdener i et lokalsystem afslører et umiskendeligt fysisk slægtskab; ikke desto mindre har hver planet sin egen skala af liv, og ikke to verdener er nøjagtig ens i flora og fauna. Disse planetariske variationer i systemets livstyper er resultatet af Livsbærernes beslutninger. Men disse væsener er hverken lunefulde eller uberegnelige; universerne styres i overensstemmelse med lov og orden. Nebadons love er Salvingtons guddommelige mandater, og livets evolutionære orden i Satania er i overensstemmelse med Nebadons evolutionære mønster.

49:1.4 (560.3)

Evolution er reglen for menneskets udvikling, men selve processen varierer meget i forskellige verdener. Nogle gange begynder livet i ét center, andre gange i tre, som det gjorde på Urantia. På de atmosfæriske verdener har det normalt en marine oprindelse, men ikke altid; meget afhænger af en planets fysiske status. Livsbærerne har store frihedsgrader i deres funktion med at initiere liv.

49:1.5 (560.4)

I det planetariske livs udvikling er dyrelivet altid efterfulgt af den vegetabiliske form som er helt fuldt udviklet inden dyremønstre skiller sig ud. Alle typer af dyr udvikles fra grundmønstret i livet i det forudgående vækstrige; de organiseres ikke særskilt.

49:1.6 (560.5)

De tidlige stadier af livets udvikling er ikke helt i overensstemmelse med jeres nutidige synspunkter. *Det dødelige menneske er ikke en evolutionær tilfældighed.* Der er et præcist system, en universel lov, som bestemmer udfoldelsen af den planetariske livsplan på rummets sfærer. Tid og produktion af et stort antal af en art er ikke de styrende faktorer. Mus reproducerer sig meget hurtigere end elefanter, men alligevel udvikler elefanter sig hurtigere end mus.

49:1.7 (560.6)

Den planetariske evolutionsproces er velordnet og kontrolleret. Udviklingen af højere organismer fra lavere grupperinger af liv er ikke tilfældig. Nogle gange forsinkes evolutionen midlertidigt af ødelæggelsen af visse gunstige linjer af livsplasma, som en udvalgt art bærer på. Det tager ofte mange tidsaldre at udligne den skade, som tabet af en enkelt overlegen

stamme af menneskelig arvelighed har forårsaget. Disse udvalgte og overlegne stammer af levende protoplasma bør beskyttes nidkært og intelligent, når de først dukker op. Og på de fleste af de beboede verdener værdsættes disse overlegne livspotentialer meget højere end på Urantia.

2. De planetariske fysiske typer

49:2.1 (560.7) Der er et standard- og grundmønster for plante- og dyreliv i hvert system. Men Livsbærerne bliver ofte konfronteret med nødvendigheden af at modificere disse grundlæggende mønstre, så de passer til de varierende fysiske forhold, som de bliver konfronteret med i de mange verdener i rummet. De fostrer en generaliseret systemtype af dødelige væsener, men der er syv forskellige fysiske typer såvel som tusinder og atter tusinder af mindre varianter af disse syv enestående differentieringer:

- 49:2.2 (561.1) 1. Atmosfæriske typer.
- 49:2.3 (561.2) 2. Elementær typer.
- 49:2.4 (561.3) 3. Tyngdekraftstyper.
- 49:2.5 (561.4) 4. Temperaturtyper.
- 49:2.6 (561.5) 5. Elektriske typer.
- 49:2.7 (561.6) 6. Energiindtagnings typer.
- 49:2.8 (561.7) 7. Unavngivne typer.

49:2.9 (561.8) I systemet Satania forekommer alle disse typer og talrige mellemliggende grupper, selvom visse af dem er meget sparsomt repræsenteret.

49:2.10 (561.9) 1. *De atmosfæriske typer.* De fysiske forskelle mellem de verdener, hvor de dødelige bor, er hovedsageligt bestemt af atmosfærens beskaffenhed; andre påvirkninger, der bidrager til den planetariske differentiering af liv, er relativt små.

49:2.11 (561.10) Urantias nuværende atmosfæriske status er næsten ideel til at understøtte den åndende mennesketype, men mennesketypen kan modificeres så meget, at den kan leve på både de superatmosfæriske og de subatmosfæriske planeter. Sådanne modifikationer omfatter også dyrelivet, som er meget forskelligt på de forskellige beboede sfærer. Der er en meget stor modifikation af dyrerækkerne på både de sub- og superatmosfæriske verdener.

49:2.12 (561.11) Af de atmosfæriske typer i Satania er omkring to og en halv procent subånder, omkring fem procent er superånder og over enoghalvfems procent hører til den mellemste form af dem som ånder, tilsammen svarer disse typer til otteoghalvfems og en halv procent af Satania-verdenerne.

49:2.13 (561.12) Væsener som Urantias racer er klassificeret som mellem-ånder; I repræsenterer den gennemsnitlige eller typiske åndedrætsorden for dødelig eksistens. Hvis der skulle findes intelligente væsener på en planet med en atmosfære, der ligner den på jeres nærmeste nabo, Venus, ville de tilhøre super-åndedrætsgruppen, mens de, der bor på en planet med en atmosfære

så tynd som den på jeres ydre nabo, Mars, ville blive betegnet som sub-åndedrætsvæsener.

49:2.14 (561.13) Hvis dødelige skulle bo på en planet uden luft, som jeres måne, ville de tilhøre den separate orden af ikke-åndere. Denne type repræsenterer en radikal eller ekstrem tilpasning til det planetariske miljø og betragtes separat. Ikke-åndere udgør den resterende halvanden procent af Satantias verdener.

49:2.15 (561.14) *2. Elementær typerne.* Disse differentieringer har at gøre med de dødeliges forhold til vand, luft og land, og der er fire forskellige arter af intelligent liv, som de er relateret til disse levesteder. Urantias racer er af landordenen.

49:2.16 (561.15) Det er helt umuligt for dig at forestille dig det miljø, der hersker i de tidlige aldre på nogle verdener. Disse usædvanlige forhold gør det nødvendigt for det udviklende dyreliv at forblive i sin marine børnehave i længere perioder end på de planeter, der meget tidligt giver et gæstfrit land- og atmosfærisk miljø. Omvendt er det på nogle af superåndernes verdener, når planeten ikke er for stor, nogle gange hensigtsmæssigt at sørge for en dødelig type, som let kan klare atmosfærisk passage. Disse luftnavigatører blander sig nogle gange mellem vand- og landgrupperne, og de lever altid i en vis udstrækning på jorden, hvor de til sidst udvikler sig til landboere. Men i nogle verdener fortsætter de i årevis med at flyve, selv efter at de er blevet landtypevæsner.

49:2.17 (562.1) Det er både forbløffende og underholdende at iagttage en primitiv race af menneskevæsners tidlige civilisation tage form, i et

tilfælde i luften og trætoppene, i et andet i lavvandet i beskyttende tropiske bassiner samt på bunden, siderne og strandene af de tidlige racers maritime opvækst i specielle verdner. Selv på Urantia var der en lang tidsalder hvorunder det primitive menneske holdt sig i live og førte sin primitive civilisation fremad ved for det meste at leve i trætoppene ligesom sine tidligere trælevende forfædre. På Urantia har i stadig en gruppe af små pattedyr (flagermusfamilien) som navigerer i luften, og jeres sæler og hvaler hjemmehørende i havet hører også med til pattedyrenes klasse.

49:2.18 (562.2) I Satania er syv procent af elementær-typerne vand, ti procent luft, halvfjerds procent land og tretten procent kombinerede land- og lufttyper. Men disse modifikationer af tidlige intelligente væsener er hverken menneskefisk eller menneskefugle. De er af de menneskelige og førmenneskelige typer, hverken superfisk eller glorificerede fugle, men udpræget dødelige.

49:2.19 (562.3) 3. *Tyngdekraftstyperne.* Ved at modificere det kreative design er intelligente væsener konstrueret således, at de frit kan fungere på sfærer, der er både mindre og større end Urantia, og således i et vist omfang er tilpasset tyngdekraften på de planeter, der ikke har den ideelle størrelse og tæthed.

49:2.20 (562.4) De forskellige planetariske typer af dødelige varierer i højde, og gennemsnittet i Nebadon er en smule under to meter. Nogle af de større verdener er befolket med væsener, der kun er omkring femoghalvfjerds centimeter i højde. Dødelig statur varierer herfra og op gennem gennemsnitshøjderne på de mellemstore

planeter til omkring tre meter på de mindre beboede sfærer. I Satania er der kun én race, hvis højde er under hundrede og tyve centimeter. Tyve procent af de beboede verdener i Satania er befolket med dødelige af de modificerede tyngdekraftstyper, der bor på de større og mindre planeter.

49:2.21 (562.5) 4. *Temperaturtyperne.* Det er muligt at skabe levende væsener, som kan modstå temperaturer, der både er meget højere og meget lavere end Urantias racers livsområde. Der er fem forskellige ordener af væsener, som er klassificeret med henvisning til varmeregulerende mekanismer. På denne skala er Urantias racer nummer tre. Tredive procent af Satantias verdener er befolket med racer af modificerede temperaturtyper. Tolv procent hører til de højere temperaturområder, atten procent til de lavere, sammenlignet med urantianerne, som fungerer i mellemtemperaturgruppen.

49:2.22 (562.6) 5. *De elektriske typer.* Verdenernes elektriske, magnetiske og elektroniske opførsel varierer meget. Der findes ti former for dødeligt liv, som er udformet forskelligt for at kunne modstå sfærernes forskellige energi. Disse ti varianter reagerer også på lidt forskellige måder på de kemiske stråler fra almindeligt sollys. Men disse små fysiske variationer påvirker på ingen måde det intellektuelle eller åndelige liv.

49:2.23 (562.7) Af de elektriske grupperinger af dødeligt liv tilhører næsten treogtyve procent klasse nummer fire, Urantias eksistenstype. Disse typer fordeler sig som følger: nummer 1, én

procent; nummer 2, to procent; nummer 3, fem procent; nummer 4, treogtyve procent; nummer 5, syvogtyve procent; nummer 6, fireogtyve procent; nummer 7, otte procent; nummer 8, fem procent; nummer 9, tre procent; nummer 10, to procent—i hele procenter.

49:2.24 (563.1) 6. *Energiindtagningstyperne*. Ikke alle verdener er ens med hensyn til den måde, de optager energi på. Ikke alle beboede verdener har et atmosfærisk hav, der er egnet til respiratorisk udveksling af gasser, sådan som det findes på Urantia. Under mange planeters tidligere og senere stadier kunne væsener af jeres nuværende orden ikke eksistere; og når åndedrætsfaktorerne på en planet er meget høje eller meget lave, men når alle andre forudsætninger for intelligent liv er tilstrækkelige, etablerer Livsbærerne ofte en modificeret form for dødelig eksistens på sådanne verdener, væsener, der er kompetente til at udføre deres livsprocesudvekslinger direkte ved hjælp af lysenergi og de førstehånds krafttransmutationer fra de Fysiske Mesterkontrollører.

49:2.25 (563.2) Der er seks forskellige typer ernæring for dyr og dødelige: Sub-ånderne anvender den første type ernæring, havdyrene den anden og mellemånderne den tredje, som på Urantia. Super-ånderne anvender den fjerde form for energiindtag, mens ikke-ånderne anvender den femte form for ernæring og energi. Den sjette teknik til energitilførsel er begrænset til mellemvæsnerne.

49:2.26 (563.3) 7. *De unavngivne typer*. Der er adskillige andre fysiske variationer i det planetariske liv, men alle disse forskelle er

udelukkende spørgsmål om anatomiske modifikationer, fysiologisk differentiering og elektrokemisk justering. Sådanne forskelle vedrører ikke det intellektuelle eller det åndelige liv.

3. Ikke åndernes verdener

49:3.1 (563.4) Størstedelen af de beboede planeter er befolket med den type intelligente væsener, der trækker vejret. Men der findes også ordener af dødelige, som er i stand til at leve på verdener med lidt eller ingen luft. Af de beboede verdener på Orvonton udgør denne type mindre end syv procent. I Nebadon er denne procentdel mindre end tre. I hele Satania er der kun ni af den slags verdener.

49:3.2 (563.5) Der er så få beboede verdener af dem som ikke-ånder i Satania, fordi denne mere nyligt organiserede del af Norlatiadek stadig er rig på meteoriske rumlegemer; og verdener uden en beskyttende friktionsatmosfære er udsat for uophørligt bombardement fra disse vandrere. Selv nogle af kometerne består af meteorsværme, men som regel er de splittede mindre legemer af materiedelev.

49:3.3 (563.6) Millioner og atter millioner af meteoritter kommer dagligt ind i Urantias atmosfære med en hastighed på næsten tre kilometer i sekundet. På de ikke-åndende verdener må de fremskredne racer gøre meget for at beskytte sig mod meteorskader ved at lave elektriske installationer, som kan opsluge eller aflede meteoritterne. De står over for store farer, når de vover sig uden for

disse beskyttede zoner. Disse verdener er også udsat for katastrofale elektriske storme af en art, der er ukendt på Urantia. I sådanne tider med enorme energiudsving må indbyggerne søge tilflugt i deres særlige strukturer af beskyttende isolering.

49:3.4 (563.7) Livet i ikke-åndernes verdener er radikalt anderledes, end det er på Urantia. De ikke-åndende spiser ikke mad eller drikker vand, som Urantias racer gør. Nervesystemets reaktioner, den varmeregerende mekanisme og stofskiftet hos disse specialiserede folkeslag er radikalt anderledes end hos de dødelige på Urantia. Næsten alle livets handlinger, bortset fra forplantning, er forskellige, og selv forplantningsmetoderne er noget anderledes.

49:3.5 (564.1) På de ikke-åndende verdener er dyrearterne radikalt forskellige fra dem, man finder på de atmosfæriske planeter. Den ikke-åndende livsplan varierer fra eksistens teknikken på en atmosfærisk verden; selv når det gælder overlevelse, er deres folk forskellige, da de er kandidater til åndsfusion. Ikke desto mindre nyder disse væsener livet og viderefører rigets aktiviteter med de samme relative prøvelser og glæder, som opleves af de dødelige, der lever på atmosfæriske verdener. I sind og karakter adskiller ikke-ånderne sig ikke fra andre dødelige typer.

49:3.6 (564.2) Du ville være mere end interesseret i denne type dødeliges planetariske adfærd, fordi en sådan race af væsener bebor en sfære i umiddelbar nærhed af Urantia.

4. De evolutionære viljevæsener

49:4.1 (564.3) Der er store forskelle mellem de dødelige i de forskellige verdener, selv mellem dem, der tilhører de samme intellektuelle og fysiske typer, men alle dødelige af viljesmæssig værdighed er oprejste dyr, tobenede.

49:4.2 (564.4) Der er seks grundlæggende evolutionære racer: tre primære—rød, gul og blå; og tre sekundære—orange, grøn og indigo. De fleste beboede verdener har alle disse racer, men mange af de trehjernede planeter huser kun de tre primære typer. Nogle lokalsystemer har også kun disse tre racer.

49:4.3 (564.5) Mennesket har i gennemsnit tolv særlige fysiske sanser, men de trehjernede dødeliges særlige sanser er udvidet en smule i forhold til de en- og tohjernede typer; de kan se og høre betydeligt mere end Urantias racer.

49:4.4 (564.6) Unge fødes normalt enkeltvis, flerfødsler er undtagelsen, og familielivet er ret ensartet på alle typer planeter. Der hersker ligestilling mellem kønnene på alle avancerede verdener; mænd og kvinder er lige begavede og har samme åndelige status. Vi anser ikke en planet for at være kommet ud af barbariet, så længe det ene køn forsøger at tyrannisere det andet. Denne del af skabningernes erfaring forbedres altid betydeligt efter ankomsten af en Materiel Søn og Datter.

49:4.5 (564.7) Årstider og temperaturvariationer forekommer på alle soloplyste og solopvarmede planeter. Landbrug er universelt på alle atmosfæriske verdener; at dyrke jorden er den eneste beskæftigelse, der er fælles for de fremadstormende racer på alle sådanne planeter.

49:4.6 (564.8) Dødelige har alle de samme generelle kampe med mikroskopiske fjender i deres tidlige dage, som I nu oplever på Urantia, selvom de måske ikke er så omfattende. Livets længde varierer på de forskellige planeter fra femogtyve år på de primitive verdener til næsten fem hundrede år på de mere avancerede og ældre sfærer.

49:4.7 (564.9) Mennesker er alle selskabelige, både som stammer og racer. Disse gruppeadskillelser er iboende deres oprindelse og konstitution. Sådanne tendenser kan kun modificeres ved at fremme civilisationen og ved gradvis åndeliggørelse. De sociale, økonomiske og statslige problemer i de beboede verdener varierer i overensstemmelse med planeternes alder og den grad, i hvilken de er blevet påvirket af de guddommelige sønners successive ophold.

49:4.8 (564.10) Sindet er skænket af den Uendelige Ånd og fungerer helt ens i forskellige miljøer. De dødeliges sind er beslægtet, uanset visse strukturelle og kemiske forskelle, som karakteriserer den fysiske natur hos de lokale systemers viljesvæsener. Uanset personlige eller fysiske planetariske forskelle er det mentale liv for alle disse forskellige ordener af dødelige meget ens, og deres umiddelbare karriere efter døden er meget ens.

49:4.9 (565.1) Men et dødeligt sind uden en udødelig ånd kan ikke overleve. Menneskets sind er dødeligt; kun den skænkede ånd er udødelig. Overlevelse er afhængig af åndeliggørelse gennem Retterens tjeneste—af den udødelige sjæls fødsel og evolution; i det mindste må der ikke have udviklet sig et modsætningsforhold til

Retterens mission om at gennemføre den åndelige transformation af det materielle sind.

5. De planetariske serier af dødelige

49:5.1 (565.2) Det vil være noget vanskeligt at lave en fyldestgørende skildring af den planetariske serie af dødelige, fordi du ved så lidt om dem, og fordi der er så mange variationer. Dødelige væsener kan dog studeres fra adskillige synsvinkler, blandt hvilke er de følgende:

- 49:5.2 (565.3) 1. Tilpasning til planetarisk miljø.
- 49:5.3 (565.4) 2. Hjerne-type serier.
- 49:5.4 (565.5) 3. Åndsmodtagelses-serier.
- 49:5.5 (565.6) 4. Planetariske dødeliges epoker.
- 49:5.6 (565.7) 5. Skabningsslægtskabs serier.
- 49:5.7 (565.8) 6. Retterfusions serier.
- 49:5.8 (565.9) 7. Teknikker for frigørelse fra jordisk liv.

49:5.9 (565.10) De beboede sfærer i de syv superuniverser er befolket med dødelige, som samtidig klassificeres i en eller flere kategorier i hver af disse syv generaliserede klasser af evolutionært skabningsliv. Men selv disse generelle klassifikationer tager ikke højde for væsener som midsonitere eller for visse andre former for intelligent liv. De beboede verdener, som de er blevet præsenteret i disse fortællinger,

er befolket med evolutionære dødelige væsner, men der findes andre livsformer.

49:5.10 (565.11) 1. *Tilpasning til planetarisk miljø.* Der er tre generelle grupper af beboede verdener med hensyn til skabningernes tilpasning til det planetariske miljø: den normale tilpasningsgruppe, den radikale tilpasningsgruppe og den eksperimentelle gruppe.

49:5.11 (565.12) Normale justeringer af planetariske forhold følger de generelle fysiske mønstre, der tidligere er beskrevet. Ikke-åndernes verdener er typiske for den radikale eller ekstreme tilpasning, men andre typer er også inkluderet i denne gruppe. Eksperimentelle verdener er som regel ideelt tilpasset de typiske livsformer, og på disse decimalplaneter forsøger Livsbærerne at frembringe gavnlige variationer i standardlivsformerne. Da jeres verden er en eksperimentel planet, adskiller den sig markant fra sine søstersfærer i Satania; mange livsformer er dukket op på Urantia, som ikke findes andre steder, ligesom mange almindelige arter er fraværende på jeres planet.

49:5.12 (565.13) I Nebadons univers er alle de livsmodificerende verdener forbundet med hinanden og udgør et særligt domæne af universets anliggender, som får opmærksomhed fra udpegede administratorer; og alle disse eksperimentelle verdener bliver regelmæssigt inspiceret af et korps af universets ledere, hvis chef er den erfarne finalit, der i Satania er kendt som Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Efter hjernetype, forskellige serier.* Den eneste fysiske ensartethed hos dødelige er hjernen og nervesystemet; ikke desto mindre er der tre grundlæggende organisationer af hjernemekanismen: den en-, den to- og den tre-hjernede type. Urantianere er af den to-hjernede type, noget mere fantasifulde, eventyrlystne og filosofiske end de et-hjernede dødelige, men noget mindre åndelige, etiske og tilbedende end de tre-hjernede ordener. Disse hjerneforskelle kendetegner selv de førnævnte dyreeksistenser.

49:5.14 (566.2) På basis af den type af to hjernehalvdele som hjernebarken består af hos Urantianerne kan i analogisk forstå noget om den en-hjernede type. Den tredje hjerne i de trehjernede ordener kan bedst opfattes som en udvikling af den lavere eller rudimentære form for hjerne, som er udviklet til det punkt, hvor den hovedsageligt kontrollerer fysiske aktiviteter og efterlader de to overordnede hjerner fri til højere engagementer: Den ene for intellektuelle funktioner og den anden for Tankeretterens aktiviteter som formålet med at bygge åndelige genparter.

49:5.15 (566.3) Mens de et-hjernede racers jordiske præstationer er en smule begrænsede i sammenligning med de to-hjernede ordener, udviser de ældre planeter i den tre-hjernede gruppe civilisationer, der ville forbløffe urantianerne, og som ville gøre jeres til skamme ved sammenligning. I mekanisk udvikling og materiel civilisation, selv i intellektuelt fremskridt, er de to-hjernede dødelige verdener i stand til at matche de tre-hjernede sfærer. Men når det gælder den

højere kontrol af sindet og udviklingen af intellektuel og åndelig gensidighed, er I noget underlegne.

49:5.16 (566.4) Alle sådanne sammenlignende vurderinger af den intellektuelle udvikling eller de åndelige resultater i en verden eller gruppe af verdener bør retfærdigvis anerkende planetarisk alder; meget, meget, afhænger af alder, hjælpen fra de biologiske opløftere og de efterfølgende missioner fra de forskellige ordener af de guddommelige sønner.

49:5.17 (566.5) Mens de trehjernede folkeslag er i stand til en lidt højere planetarisk evolution end enten de en- eller tohjernede ordener, har alle den samme type livsplasma og udfører planetariske aktiviteter på meget lignende måder, ligesom mennesker gør på Urantia. Disse tre typer af dødelige er fordelt over alle verdener i lokalsystemerne. I de fleste tilfælde havde planetariske forhold meget lidt at gøre med Livsbærernes beslutninger om at projicere disse forskellige klasser af dødelige på de forskellige verdener; det er således Livsbærernes prærogativ at planlægge og udføre.

49:5.18 (566.6) Disse tre ordener står på lige fod i opstigningskarrieren. De skal hver især gennemløbe den samme intellektuelle udviklingsskala, og de skal hver især mestre de samme åndelige fremskridtsprøver. Systemadministrationen og konstellationens overkontrol af disse forskellige verdener er ensartet fri for diskrimination; selv Planetprinsernes regimer er identiske.

49:5.19 (566.7) 3. *Efter åndemodtagelse, forskellige serier.* Der er tre grupper af sindets udformning i forbindelse med kontakt med

åndelige anliggender. Denne klassifikation refererer ikke til de dødeliges en-, to- og trehjernede ordener; den refererer primært til kirtelkemi, mere specifikt til organiseringen af visse kirtler, der kan sammenlignes med hypofyselegemerne. Racerne i nogle verdener har én kirtel, i andre to, ligesom urantianerne, mens racerne på endnu andre sfærer har tre af disse unikke organer. Den iboende fantasi og åndelige modtagelighed er bestemt påvirket af denne forskellige kemiske udrustning.

49:5.20 (566.8) Af de åndeligt modtagelige typer er 65 procent af den anden gruppe, ligesom Urantias racer. Tolv procent er af den første type, naturligt mindre modtagelige, mens treogtyve procent er mere åndeligt tilbøjelige under det jordiske liv. Men sådanne forskelle overlever ikke den naturlige død; alle disse raceforskelle vedrører kun livet i kødet.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetariske-dødelige epoker.* Denne klassifikation anerkender rækkefølgen af tidslige dispensationer, da de påvirker menneskets jordiske status og dets modtagelse af himmelsk tjeneste.

49:5.22 (567.2) Livet initieres på planeterne af Livsbærerne som våger over dets udvikling indtil noget tid efter menneskers evolutionære fremkomst. Inden Livsbærerne forlader planeten installerer de på behørigt måde en Planetprins som verdens hersker. Med han ankommer også en fuld kvote af underordnede medhjælpere og tjenende hjælpere, og den første pådømmelse over levende og døde sker samtidig med hans ankomst.

49:5.23 (567.3) Når menneskene begynder at gruppere sig ankommer denne Planetprins for at lægge grunden til menneskenes civilisation og målrette menneskesamfundet. Jeres forvirrede verden er ikke kriterium på de første tider af planetprinsernes styre, for det var nær begyndelsen af en sådan administration på Urantia at jeres Planetprins Caligastia knyttede sin skæbne til Systemherskeren Lucifers oprør. Jeres planet har fulgt en stormfuld kurs lige siden.

49:5.24 (567.4) I en normal evolutionær verden opnår den racemæssige udvikling sin naturlige biologiske højdepunkt under Planetprinsens regime, og kort derefter sender Systemherskeren en Materiel Søn og Datter til planeten. Disse importerede væsener fungerer som biologiske opløftere; deres forsømmelse på Urantia komplicerede yderligere jeres planetariske historie.

49:5.25 (567.5) Når en menneskeraces intellektuelle og etiske fremskridt har nået grænserne for evolutionær udvikling, kommer der en Avonal Søn fra Paradiset på en administrativ mission; og senere, når den åndelige status i en sådan verden nærmer sig grænsen for naturlig opnåelse, får planeten besøg af en Paradis Overdragelsessøn. Den vigtigste mission for en overdragelsessøn, er at etablere planetens status, frigøre Sandhedens Ånd til planetarisk funktion og dermed bevirke Tankeretternes universelle ankomst.

49:5.26 (567.6) Her afviger Urantia igen: Der har aldrig været en administrativ mission på jeres verden, og jeres overdragelsessøn var heller ikke af Avonal-ordenen; jeres planet nød den store ære at blive den jordiske hjemplanet for Herskersønnen, Mikael af Nebadon.

49:5.27 (567.7) Som et resultat af alle de successive guddommelige sønners tjeneste begynder de beboede verdener og deres fremadskridende racer at nærme sig toppen af den planetariske evolution. Disse verdener bliver nu modne til den kulminerende mission, ankomsten af Treenighedens Lærersønner. Denne epoke med Lærersønnerne er indgangen til den endelige planetariske tidsalder—den evolutionære utopi—lysets og livets tidsalder.

49:5.28 (567.8) Denne klassificering af mennesker vil få særlig opmærksomhed i en efterfølgende artikel.

49:5.29 (567.9) *5. Serier om skabningsslægtskab.* Planeterne er ikke kun organiseret vertikalt i systemer, konstellationer og så videre, men universets administration sørger også for horisontale grupperinger i henhold til type, serier og andre relationer. Denne laterale administration af universet vedrører mere specifikt koordineringen af aktiviteter af beslægtet karakter, som er blevet fremmet uafhængigt af hinanden på forskellige sfærer. Disse beslægtede klasser af universets skabninger inspiceres med jævne mellemrum af visse sammensatte korps af høje personligheder, der ledes af finaliter med lang erfaring.

49:5.30 (568.1) Disse slægtskabsfaktorer manifesterer sig på alle niveauer, for der findes slægtskabsserier mellem ikke-menneskelige personligheder såvel som mellem dødelige skabninger—selv mellem menneskelige og overmenneskelige ordener. Intelligente væsener er vertikalt beslægtede i tolv store grupper med syv hovedafdelinger hver. Koordineringen af disse unikt beslægtede grupper af levende

væsener sker sandsynligvis ved hjælp af en teknik fra det Højeste Væsens side, som ikke er fuldt forstået

49:5.31 (568.2) 6. *Retterfusions serier*. Den åndelige klassifikation eller gruppering af alle dødelige under deres præfusionsoplevelse er helt bestemt af personlighedens status i forhold til den iboende Mysterieledsager Næsten halvfems procent af Nebadons beboede verdener er befolket med dødelige, der er fusioneret med Retteren, i modsætning til et nærliggende univers, hvor knap halvdelen af verdenerne huser væsener, der er kandidater til evig fusion med Retteren i deres indre.

49:5.32 (568.3) 7. *Fremgangsmåder for frigørelse fra jordelivet*. Der findes i grunden kun en måde på hvilken et enkelt menneskeliv kan få sin begyndelse i de beboede verdener, og det sker gennem væsenernes forplantning og naturlig fødsel, men der findes talrige forhold gennem hvilken mennesket frigør sig fra sin status på jorden og opnår adgang til den indadgående strøm af opstigende på vej til Paradiset.

6. Terrestrisk flugt

49:6.1 (568.4) Alle de forskellige fysiske typer og planetariske serier af dødelige nyder godt af Tankeretternes, skytsenglenes og de

forskellige ordener af den Uendelige Ånds budbringerskarers tjenester. Alle bliver befriet fra kødets bånd ved den naturlige døds frigørelse, og alle går derfra til morontielle verdener med åndelig evolution og sindsfremgang.

49:6.2 (568.5) Fra tid til anden bliver der på foranledning af de planetariske myndigheder eller systemets herskere gennemført særlige opstandelser af de sovende overlevende. Sådanne opstandelser finder sted mindst hvert årtusinde i den planetariske tid, hvor ikke alle, men “mange af dem, der sover i støvet, vågner”. Disse særlige opstandelser er anledningen til at mobilisere særlige grupper af opstigere til specifik tjeneste i lokaluniversets plan for de dødeliges opstigning. Der er både praktiske grunde og sentimentale associationer forbundet med disse særlige opstandelser.

49:6.3 (568.6) I løbet af den beboede verdens tidligere tidsaldre bliver mange kaldt til mansoniasfærerne ved den særlige og den tusindårige opstandelse, men de fleste overlevende bliver genpersonaliseret ved indvielsen af en ny dispensation, der er forbundet med fremkomsten af en guddommelig Søn til planetarisk tjeneste.

49:6.4 (568.7) 1. *Dødelige i dispensations- eller gruppeordenen for overlevelse.* Med ankomsten af den første Retter til en beboet verden dukker serafvogterne også op; de er uundværlige for jordisk frigørelse. I hele de sovende overlevendes livsperiode holdes de åndelige værdier og evige realiteter i deres nyudviklede og udødelige

sjæle som en hellig sikkerhed af den personlige eller af gruppens serafvogtere.

49:6.5 (568.8) Gruppevogterne som er tildelt de sovende overlevende fungerer altid sammen med de dømmende Sønner, når disse ankommer til den omhandlende verden. "Og han skal sende sine engle, og de skal samle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner." Med hver seraf, der har til opgave at repersonalisere en sovende dødelig, fungerer den tilbagevendte Retter, det samme udødelige Faderfragment, som levede i ham i kødets dage, og således er identiteten genoprettet og personligheden genopstået. Mens disse ventede Retters menneskepartner sover tjener de i Divington; de bor aldrig i et andet dødeligt sind under denne mellemliggende periode.

49:6.6 (569.1) Mens de ældre verdener i den dødelige tilværelse huser højt udviklede og udsøgte åndelige mennesketyper, som praktisk taget er undtaget fra morontialivet, er de tidligere tidsaldres racer med animalsk oprindelse karakteriseret ved primitive dødelige, der er så umodne, at fusion med deres Rettere er umulig. Genopvækkelsen af disse dødelige udføres af serafvogterne i samarbejde med en individualiseret del af den Tredje Kildes og Centers udødelige ånd.

49:6.7 (569.2) På denne måde bliver de sovende overlevende fra en planetarisk tidsalder genpersonificeret på ny ved det dispensatoriske navneopråb. Men hvad angår de personligheder i et rige, der ikke kan reddes, er der ingen udødelig ånd til stede til at fungere sammen med skæbnens gruppevogtere, og dette udgør ophøret af skabningernes eksistens. Mens nogle af jeres optegnelser har

forestillet sig, at disse begivenheder finder sted på de dødeliges planeter, finder de i virkeligheden alle sted på mansoniverdenerne.

49:6.8 (569.3) 2. *Dødelige i de individuelle opstigningsordener.*

Menneskers individuelle fremskridt måles ved deres successive opnåelse og gennemløb (beherskelse) af de syv kosmiske cirkler. Disse cirkler for dødelig udvikling er niveauer af tilknyttede intellektuelle, sociale, åndelige og kosmiske indsigtsværdier. Med udgangspunkt i den syvende cirkel stræber de dødelige efter den første, og alle, der har opnået den tredje, får straks tildelt personlige skæbnevogtere. Disse dødelige kan blive genpersonificeret i morontia-livet uafhængigt af dispensationer eller andre afgørelser.

49:6.9 (569.4) I de tidligere tidsaldre i en evolutionær verden er der kun få dødelige, der går til doms på den tredje dag. Men som tidsaldrene går, bliver flere og flere af de personlige skæbnevogtere tildelt de fremadskridende dødelige, og således bliver et stigende antal af disse udviklende skabninger genpersonificeret i den første mansoniverden på den tredje dag efter den naturlige død. Ved sådanne lejligheder signalerer Retterens tilbagevenden den menneskelige sjæls opvågning, og dette er de dødes genpersonificering lige så bogstaveligt, som når der kaldes til masseopkald ved afslutningen af en dispensation i de evolutionære verdener.

49:6.10 (569.5) Der er tre grupper af individuelle opstigere: De mindre avancerede lander på den oprindelige eller første mansoniverden. Den mere avancerede gruppe kan påbegynde deres morontielle

karriere i en hvilken som helst af de mellemliggende verdener i overensstemmelse med tidligere planetarisk fremskridt. De mest avancerede af disse ordener begynder virkelig deres morontia-erfaring i den syvende mansoniaverden.

49:6.11 (569.6) 3. *Dødelige som hører til opstigningsordener med prøvetid.* Ankomsten af en Retter udgør en identitet i universets øjne, og alle iboende væsener er på retfærdighedens liste. Men det timelige liv i de evolutionære verdener er usikkert, og mange dør i ungdommen, før de når at vælge karrieren til Paradis. Sådanne Retter iboende børn og unge følger den forælder, der har den mest fremskredne åndelige status, og går således til systemets finaliter-verden (prøvetidens børnehave) på den tredje dag, ved en særlig opstandelse eller ved de almindelige tusindårs- og dispensations navneopråb.

49:6.12 (570.1) Børn, der dør, når de er for unge til at have Tankerettere, bliver genpersonaliseret på finaliter-verden i de lokale systemer samtidig med, at en af forældrene ankommer til mansoniaverdenerne. Et barn får en fysisk enhed ved den jordiske fødsel, men når det gælder overlevelse, regnes alle børn uden Tankerettere for stadig at være knyttet til deres forældre.

49:6.13 (570.2) Med tiden kommer Tankeretterne til at bo i disse små, mens serafernes tjeneste for begge grupper af de prøvetidsafhængige overlevelseshierark generelt svarer til den for den mere avancerede forælder eller svarer til forælderens, hvis kun én overlever. De, der

opnår den tredje cirkel, uanset deres forældres status, tildeles personlige vogtere.

49:6.14 (570.3) Lignende prøvebørnehaver opretholdes på finalitersfærerne i konstellationen og universets hovedkvarter for de Retterløse børn af de primære og sekundære modificerede ordener af opstigere.

49:6.15 (570.4) 4. *Dødelige af anden gradens modificerede opstigningsordener.* Dette er de progressive mennesker i de mellemliggende evolutionære verdener. Som regel er de ikke immune over for den naturlige død, men de er undtaget fra at passere gennem de syv mansoniverdener

49:6.16 (570.5) Den mindre perfektionerede gruppe vågner op igen i deres lokalsystems hovedkvarter og passerer kun forbi palæverdenerne. Den mellemliggende gruppe tager til konstellationens uddannelsesverdener; de passerer hele lokalsystemets morontia-regime. Endnu længere fremme i de planetariske tidsaldre med åndelig stræben vågner mange overlevende op i konstellationens hovedkvarter og begynder der opstigningen til Paradis.

49:6.17 (570.6) Men før nogen af disse grupper kan gå videre, må de rejse tilbage som instruktører til de verdener, de gik glip af, og få mange erfaringer som lærere i de riger, de gik forbi som elever. Derefter fortsætter de alle til Paradis ad de dødeliges foreskrevne veje.

49:6.18 (570.7) 5. *Dødelige af første gradens modificerede*

opstigningsorden. Disse dødelige tilhører den evolutionære livstype, der er fusioneret med Retteren, men de er oftest repræsentative for de sidste faser af den menneskelige udvikling i en verden under udvikling. Disse glorificerede væsener er fritaget for at passere gennem dødens portaler; de er underlagt Sønnens besiddelse; de er transformeret fra blandt de levende og fremtræder umiddelbart i nærværelse af den Suveræne Søn på lokaluniversets hovedkvarter.

49:6.19 (570.8) Det er de dødelige, der fusionerer med deres Rettere i løbet af deres liv som dødelige, og sådanne Retter-fusionerede personligheder bevæger sig frit rundt i rummet, før de bliver iklædt morontielle former. Disse fusionerede sjæle går via direkte Rettertransit til opstandelseshallerne i de højere morontiasfærer, hvor de modtager deres første Morontia-investitur ligesom alle andre dødelige, der ankommer fra de evolutionære verdener.

49:6.20 (570.9) Denne første gradens modificerede ordning for dødelig opstigning kan gælde for individer i enhver af de planetariske serier fra de laveste til de højeste stadier i de Retterfusionerende verdener, men den fungerer oftere på de ældre af disse sfærer, efter at de har modtaget fordelene ved adskillige ophold af de guddommelige Sønner.

49:6.21 (570.10) Med etableringen af den planetariske æra af lys og liv, tager mange til universets morontiaverdener via første gradens modificerede oversættelsesordning. Længere fremme i de fremskredne stadier af afklaret eksistens, når størstedelen af de dødelige, der forlader et rige, er omfattet af denne klasse, anses

planeten for at tilhøre denne serie. Naturlig død bliver mindre og mindre hyppig på disse sfærer, der længe har været etableret i lys og liv.

49:6.22 (571.1) [Præsenteret af en Melkisedek fra Jerusems skole for Planetarisk Administration.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 49](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 51](#) >>

Kapitel 50

De Planetariske Prinser

50:0.1 (572.1) SELVOM Planetprinserne tilhører ordenen af Lanonandeksønner, er de så specialiserede i deres tjeneste, at de almindeligvis betragtes som en særskilt gruppe. Efter deres Melchizedek-certificering som anden gradens Lanonandeker bliver disse lokalunivers-sønner tildelt deres ordens reserver i konstellationshovedkvarteret. Herfra bliver de tildelt forskellige opgaver af systemherskeren, og til sidst udnævnt til planetariske prinser og sendt ud for at herske over de beboede verdener, der er under udvikling.

50:0.2 (572.2) Signalet til en systemhersker om at handle, når det gælder tildelingen af en hersker til en vis planet er den anmodning han modtager fra Livsbærerne til at sende et administrativt overhoved til at fungere på denne planet, hvor de har etableret liv og udviklet intelligente evolutionære væsener. Alle planeter, der er beboet af evolutionære dødelige væsener, har fået tildelt en planetarisk hersker tilhørende denne orden af Sønner.

1. Prinsernes opgave

50:1.1 (572.3) Planetprinsen og hans assisterende brødre repræsenterer den mest intime personaliserede tilnærmelse (bortset fra inkarnation) som den Evige Søn i Paradiset kan gøre til de ydmyge væsener i tid og rum. Sandt nok, at Skabersønnen berører verdners væsener gennem sin ånd, men Planetprinsen repræsenterer den sidste af de personlige Sønners klasser, som strækker sig fra Paradiset til menneskebornene. Den Uendelige Ånd kommer meget tæt på dem i skæbnevogternes og andre englevæseners person; den Universelle Fader lever i mennesket gennem Mysterieledsagernes førpersonlige tilstedeværelse, men Planetprinsen repræsenterer den Evige Søns og hans Sønners sidste anstrengelse i at komme tæt på jer. På en nylig befolket planet er Planetprinsen den eneste repræsentant for direkte fuldendt guddommelighed, for han nedstammer fra Skabersønnen (efterkommere til den Universelle Fader og den Evige Søn) og den Guddommelige Minister (den Uendelige Ånds Universdatter).

50:1.2 (572.4) Prinsen af en ny beboet verden er omgivet af et loyalt korps af hjælpere og assistenter og af et stort antal af de tjenende ånder. Men lederkorpset i sådanne nye verdener må være af de lavere ordener af administratorer i et system for at være medfødt sympatisk indstillet over for og forstå de planetariske problemer og vanskeligheder. Og alle disse bestræbelser på at give de evolutionære verdener et sympatisk styre medfører en øget risiko for, at disse

næsten-menneskelige personligheder kan blive ført på afveje ved at ophøje deres eget sind ud over de Højeste Herskeres vilje.

50:1.3 (572.5)

Da de er ret alene som repræsentanter for guddommelighed på de enkelte planeter, bliver disse sønner testet hårdt, og Nebadon har lidt den ulykke at opleve adskillige oprør. I skabelsen af Systemherskerne og Planetprinserne sker der en personalisering af et begreb, der har fjernet sig længere og længere fra den Universelle Fader og den Evige Søn, og der er en stigende fare for at miste proportionssansen i forhold til sin egen betydning og en større sandsynlighed for, at man ikke kan bevare et ordentligt greb om værdierne og relationerne i de mange ordener af guddommelige væsener og deres grader af autoritet. At Faderen ikke er personligt til stede i det lokale univers, stiller også alle disse sønner over for en vis tros- og loyalitetsprøve.

50:1.4 (573.1)

Men det er ikke ofte, at disse verdensprinser fejler i deres mission med at organisere og administrere de beboede sfærer, og deres succes letter i høj grad de efterfølgende missioner for de Materielle Sønner, som kommer for at indpode de højere former for skabningsliv på verdenernes primitive mennesker. Deres styre gør også meget for at forberede planeterne til Guds Paradissønner, som senere kommer for at dømme verdenerne og indlede successive dispensationer.

2. Planetarisk administration

50:2.1 (573.2) Alle Planetprinser er under universets administrative myndighed af Gabriel, Mikael's administrative leder, mens de i deres umiddelbare myndighed er underlagt de udøvende mandater fra Systemherskerne.

50:2.2 (573.3) Planetprinserne kan til enhver tid søge råd hos Melkisedekerne, deres tidligere instruktører og sponsorer, men de er ikke vilkårligt forpligtet til at bede om en sådan hjælp, og hvis der ikke frivilligt anmodes om en sådan hjælp, blander Melkisedekerne sig ikke i den planetariske administration. Disse verdensherskere kan også rådføre sig med de fireogtyve rådgivere, der er samlet fra systemet's overdragelsesverdener. I Satania er disse rådgivere for nuværende tidspunkt alle indfødte på Urantia. Og der er et tilsvarende råd på halvfjerds i konstellationens hovedkvarter, som også er udvalgt blandt de evolutionære væsener i verdenerne.

50:2.3 (573.4) De evolutionære planets styre i deres tidlige og uafklarede karriere er stort set autokratisk. Planetprinserne organiserer deres specialiserede grupper af assistenter blandt deres korps af planetariske hjælpere. De omgiver sig normalt med et øverste råd på tolv, men det er forskelligt valgt og forskelligt sammensat på de forskellige verdener. En planetarisk prins kan også have en eller flere af tredje orden i sin egen gruppe af sønner som assistenter og nogle gange, på visse verdener, en af sin egen orden, en anden gradens Lanonandek kollega.

50:2.4 (573.5) Hele en verdensherskers stab består af personligheder fra den Uendelige Ånd og visse typer af højere udviklede væsener og opstigende dødelige fra andre verdener. En sådan stab er i

gennemsnit på omkring tusind, og efterhånden som planeten udvikler sig, kan dette korps af hjælpere øges op til hundrede tusind eller mere. Når som helst der opstår behov for flere hjælpere, behøver planetprinserne blot at anmode deres brødre, systemherskerne, om det, og anmodningen bliver straks imødekommet.

50:2.5 (573.6) Planeterne varierer meget i natur, organisation og administration, men alle har retsinstanser. Lokaluniversets retssystem har sin begyndelse i en Planetprins' domstole, som ledes af et medlem af hans personlige stab; sådanne domstoles afgørelser afspejler en meget faderlig og og fintfølende indstilling. Alle problemer, der involverer mere end regulering af planetens indbyggere, kan appelleres til de højere domstole, men anliggender i hans verdensdomæne justeres i vid udstrækning i overensstemmelse med prinsens personlige skøn.

50:2.6 (574.1) De omrejsende kommissioner af mæglere tjener og supplerer de planetariske domstole, og både åndelige og fysiske kontrollører er underlagt disse mægleres konklusioner. Men ingen vilkårlig henrettelse bliver nogensinde udført uden samtykke fra Konstellationens Fader, for "De Højeste hersker i menneskenes riger."

50:2.7 (574.2) Kontrollørerne og transformatorerne af planetariske opgaver er også i stand til at samarbejde med engle og andre himmelske væsener om at gøre disse sidstnævnte personligheder synlige for dødelige væsener. Ved særlige lejligheder kan de serafiske hjælpere og selv Melkisedekerne gøre sig synlige for indbyggerne i de

evolutionære verdener, og det gør de. Hovedårsagen til at bringe dødelige opstigere fra systemhovedstaden som en del af Planetprinsens stab er at lette kommunikationen med rigets indbyggere.

3. Prinsens legemliggjorte stab

50:3.1 (574.3) Når en planetarisk prins begiver sig til en ung verden tager han sædvanligvis en gruppe frivillige opstigende væsener fra lokalsystemets hovedkvarter med sig. Disse opstigende ledsager prinsen som rådgivere og hjælpere i raceforbedringsarbejdet under de første tider. Dette korps af materielle hjælpere udgør forbindelsesleddet mellem prinsen og verdensracerne. Urantias Prins, Caligastia havde et korps på hundrede af sådanne hjælpere.

50:3.2 (574.4) Disse frivillige hjælpere er borgere i en systemhovedstad, og ingen af dem har fusioneret med deres indre Retter. Den status som Retteren i disse frivillige hjælperes har, forbliver den, de har i systemhovedkvarteret, mens disse morontielle fremadskridere midlertidigt vender tilbage til en tidligere materielt tilstand

50:3.3 (574.5) Livsbærerne, formenes arkitekter, forsyner disse frivillige med nye fysiske legemer, som de indtager i de perioder, hvor de opholder sig på planeten. Selvom disse personlighedsformer er undtaget for de almindelige sygdomme i rigerne, er de ligesom de tidlige morontiakroppe udsat for visse ulykker af mekanisk art.

50:3.4 (574.6)

Prinsens legemlige stab flyttes normalt fra planeten i forbindelse med den næste dom på det tidspunkt, hvor den anden søn ankommer til sfæren. Før de rejser, overdrager de sædvanligvis deres forskellige pligter til deres fælles afkom og til visse frivillige højerestående indfødte. På de verdener, hvor disse prinsens hjælpere tillades at parre sig med de højerestående grupper af de indfødte racer, efterfølger sådanne afkom dem normalt.

50:3.5 (574.7)

Disse assistenter til Planetprinsen parrer sig sjældent med verdens racer, men de parrer sig altid indbyrdes. To klasser af væsener bliver resultatet af disse parringer: den primære type af mellemvæsener og visse højerestående typer af materielle væsener, der forbliver knyttet til prinsens stab efter at deres forældre er fjernet fra planeten på det tidspunkt hvor Adam og Eva ankommer. Disse børn parrer sig ikke med de dødelige racer undtagen i visse nødsituationer og da kun efter Planetprinsens anvisning. I sådanne tilfælde har deres børn—børnebørnene til de legemliggjorte stabs medlemmer—samme status som den tidens og generationens højerestående racer. Alle efterkommere til disse Planetprinsens semimaterielle assistenter har en iboende Retter.

50:3.6 (575.1)

Ved afslutningen af prinsens dispensation, når tiden er inde til, at denne “tilbagevendende stab” skal returneres til systemets hovedkvarter for at genoptage Paradis-karrieren, præsenterer disse opstigende sig for Livsbærerne med det formål at give afkald på deres materielle legemer. De går ind i overgangssøvnen og vågner befriet fra deres dødelige investering og iklædt morontia-former, klar til serafisk transport tilbage til systemhovedstaden, hvor deres

løsrevne Retter afventer dem. De er en hel dispensation bagud efter deres Jerusem klasse, men de har fået en unik og ekstraordinær oplevelse, et sjældent kapitel i en opstigende dødeligs karriere.

4. Det Planetariske hovedkvarter og skoler

50:4.1 (575.2) Prinsens legemlige stab organiserer tidligt de planetariske skoler for uddannelse og kultur, hvor cremen af de evolutionære racer instrueres og derefter sendes ud for at undervise deres folk i disse bedre metoder. Disse prinsens skoler er placeret i planetens materielle hovedkvarter.

50:4.2 (575.3) Meget af det fysiske arbejde, der er forbundet med etableringen af denne hovedkvartersby, udføres af det legemlige personale. Sådanne hovedkvartersbyer eller bosættelser fra Planetprinsens tidlige tid er meget forskellige fra, hvad en dødelig på Urantia kan forestille sig. De er, sammenlignet med senere tidsaldrer, enkle, karakteriseret ved mineralsk udsmykning og ved relativt avanceret materiel konstruktion. Og alt dette står i kontrast til det adamiske regime, der er centreret omkring et havehovedkvarter, hvorfra deres arbejde på vegne af racerne fortsættes under den anden dispensation af universets sønner.

50:4.3 (575.4) I hovedkvarteret på din verden var alle menneskelige beboelser forsynet med masser af jord. Selvom de fjerntliggende

stammer fortsatte med at jage og samle føde, var eleverne og lærerne i Prinsens skoler alle landbrugere og gartnere. Tiden var omtrent ligeligt fordelt mellem følgende sysler:

50:4.4 (575.5) 1. *Fysisk arbejde*. Dyrkning af jorden, forbundet med husbygning og udsmykning.

50:4.5 (575.6) 2. *Sociale aktiviteter*. Underholdning og kulturelle sociale grupperinger.

50:4.6 (575.7) 3. *Uddannelsesmæssig anvendelse*. Individuel instruktion i forbindelse med undervisning i familiegrupper, suppleret med specialiseret uddannelse i klasser.

50:4.7 (575.8) 4. *Erhvervsuddannelse*. Skoler for ægteskab og husholdning, skoler for uddannelse i kunst og håndværk samt klasser for uddannelse af lærere—verdslige, kulturelle og religiøse.

50:4.8 (575.9) 5. *Åndelig kultur*. Lærernes broderskab, oplysningen af børne- og ungdomsgrupper og uddannelsen af adopterede indfødte børn som missionærer for deres folk.

50:4.9 (575.10) En Planetprins er ikke synlig for dødelige væsener; det er en test på tro at have tillid til beskrivelserne fra de semimaterielle væsener i hans stab. Men disse skoler for kultur og uddannelse er vel tilpasset til behovet på hver planet, og der udvikler sig snart en intens og rosende rivalisering mellem menneskeracerne i deres bestræbelser på at få adgang til disse forskellige uddannelsesinstitutioner.

50:4.10 (575.11) Fra et sådant verdenscenter for kultur og præstationer udstråler der gradvist til alle folk en opløftende og civiliserende

indflydelse, som langsomt og sikkert forvandler de evolutionære racer. I mellemtiden vender de uddannede og åndeliggjorte børn fra de omkringliggende folkeslag, som er blevet adopteret og oplært i prinsens skoler, tilbage til deres oprindelige grupper, hvor de efter bedste evne etablerer nye og kraftfulde centre for læring og kultur, som de viderefører i henhold til planen for prinsens skoler.

50:4.11 (576.1) På Urantia var disse planer om planetarisk fremgang og kulturel udvikling godt i gang og forløb meget tilfredsstillende, da hele foretagendet fik en ret pludselig og meget æreløs afslutning på grund af Caligastias tilslutning til Lucifers oprør.

50:4.12 (576.2) Det var en af de mest chokerende episoder i dette oprør for mig at høre om den afstumpede perfiditet hos en af min egen klasse af sønner, Caligastia, som med fuldt overlæg og ond vilje systematisk fordrejede instruktionen og forgiftede undervisningen i alle de planetariske skoler på Urantia, der var i drift på det tidspunkt. Disse skolers undergang var hurtig og fuldstændig.

50:4.13 (576.3) Mange af efterkommerne af de opstigende fra Prinsens materialiserede stab forblev loyale og forlod Caligastias rækker. Disse loyalister blev opmuntret af de Melkisedekske modtagere på Urantia, og i senere tider gjorde deres efterkommere meget for at opretholde de planetariske begreber om sandhed og retfærdighed. Disse loyale evangelisters arbejde var med til at forhindre den totale udslettelse af åndelig sandhed på Urantia. Disse modige sjæle og deres efterkommere holdt en vis viden om Faderens styre i live og bevarede for verdens racer begrebet om de på hinanden

efterfølgende planetariske dispensationer for de forskellige ordener af guddommelige sønner.

5. Civilisationens fremadskridelse

50:5.1 (576.4) De loyale prinser fra de beboede verdener er permanent knyttet til de planeter, hvor de oprindeligt fik deres opgave. Paradisets sønner og deres dispensationer kan komme og gå, men en succesfuld planetarisk prins fortsætter som hersker over sit rige. Hans arbejde er helt uafhængigt af de højere Sønners missioner, da det er designet til at fremme udviklingen af planetarisk civilisation.

50:5.2 (576.5) Civilisationens fremskridt er næppe ens på to planeter. Detaljerne i udfoldelsen af den dødelige evolution er meget forskellige på mange forskellige verdener. På trods af disse mange forskelle i planetarisk udvikling langs fysiske, intellektuelle og sociale linjer, skrider alle evolutionære sfærer frem i visse veldefinerede retninger.

50:5.3 (576.6) Under Planetprinsens velgørende styre, forstærket af de Materielle Sønner og ledsaget af Paradissønnernes periodiske missioner, vil de dødelige racer på en gennemsnitlig verden i tid og rum passere efter hinanden gennem følgende syv udviklingsepoker:

50:5.4 (576.7) 1. *Næringsepoken*. De førmenneskelige skabninger og det primitive menneskes begyndende racer beskæftiger sig hovedsageligt med fødevareproblemer. Disse udviklende væsener

bruger deres vågne timer på enten at søge føde eller på at kæmpe, offensivt eller defensivt. Jagten på mad er altafgørende for disse tidlige forfædre til den senere civilisation

50:5.5 (576.8) 2. *Sikkerhedsalderen.* Lige så snart den primitive jæger kan afse tid fra jagten på føde, bruger han fritiden på at øge sin sikkerhed. Mere og mere opmærksomhed bliver viet til krigsteknik. Hjemmene befæstes, og klanerne styrkes af gensidig frygt og indpodning af had til fremmede grupper. Selvopretholdelse er en stræben, som altid følger efter selvvedligeholdelse.

50:5.6 (577.1) 3. *Den materielle komforts æra.* Når fødevareproblemerne er blevet delvist løst, og der er opnået en vis grad af sikkerhed, bruges den ekstra fritid til at fremme den personlige komfort. Luksus konkurrerer med nødvendighed om at indtage den centrale plads på scenen for menneskelige aktiviteter. En sådan tidsalder er alt for ofte præget af tyranni, intolerance, frådseri og drukkenskab. De svagere elementer i racerne hælder mod udskejelser og brutalitet. Gradvist bliver disse nydelsessyge svæklinge underkuet af de mere stærke og sandhedselskende elementer i den fremadskridende civilisation.

50:5.7 (577.2) 4. *Søgen efter kundskab og visdom.* Mad, sikkerhed, fornøjelse og fritid danner grundlaget for udviklingen af kultur og spredningen af viden. Bestræbelsen på at udføre viden resulterer i visdom, og når en kultur har lært, hvordan man drager nytte af og forbedrer sig gennem erfaring, er civilisationen virkelig ankommet.

Mad, sikkerhed og materiel komfort dominerer stadig samfundet, men mange fremsynede individer hungre efter viden og tørster efter visdom. Alle børn får mulighed for at lære ved at gøre; uddannelse er nøgleordet i disse tider.

50:5.8 (577.3) 5. *Filosofiens og broderskabets epoke.* Når de dødelige lærer at tænke og begynder at drage nytte af erfaringer, bliver de filosofiske—de begynder at ræsonnere i sig selv og udøve diskriminerende dømmekraft. Samfundet i denne tidsalder bliver etisk, og de dødelige i en sådan tidsalder bliver i sandhed moralske væsener. Vise moralske væsener er i stand til at etablere et menneskeligt broderskab i en verden, der udvikler sig sådan. Ethiske og moralske væsener kan lære at leve i overensstemmelse med den gyldne regel.

50:5.9 (577.4) 6. *Den åndelige stræbens tidsalder.* Når dødelige har gennemgået de fysiske, intellektuelle og sociale udviklingsstadier, når de før eller siden de niveauer af personlig indsigt, som får dem til at søge åndelig tilfredsstillelse og kosmisk forståelse. Religion fuldender opstigningen fra de følelsesmæssige domæner af frygt og overtro til de høje niveauer af kosmisk visdom og personlig åndelig erfaring. Uddannelse stræber efter at opnå betydninger, og kultur griber fat i kosmiske relationer og sande værdier. Sådanne dødelige i udvikling er ægte kultiverede, ægte uddannede og udsøgt gudkendende.

50:5.10 (577.5) 7. *Lysets og livets æra*. Dette er opblomstringen af de successive tidsaldre med fysisk sikkerhed, intellektuel ekspansion, social kultur og åndelig præstation. Disse menneskelige præstationer er nu blandet, forbundet og koordineret i kosmisk enhed og uselvisk tjeneste. Inden for den begrænsede naturs og de materielle begavelsers grænser er der ingen grænser for de evolutionære muligheder, som de fremadskridende generationer, der successivt lever i disse overjordiske og faste verdener i tid og rum, kan opnå.

50:5.11 (577.6) Efter at have tjent deres sfærer gennem successive dispensationer i verdenshistorien og de fremadskridende epoker af planetarisk fremskridt, bliver de planetariske prinser ophøjet til positionen som planetherskere ved indvielsen af lysets og livets æra.

6. Den planetariske kultur

50:6.1 (578.1) Urantias isolation gør det umuligt at præsentere mange detaljer om livet og miljøet hos jeres naboer i Satania. I disse præsentationer er vi begrænset af den planetariske karantæne og af systemets isolation. Vi må lade os lede af disse begrænsninger i alle vores bestræbelser på at oplyse de dødelige på Urantia, men i det omfang, det er tilladt, er I blevet instrueret i udviklingen i en gennemsnitlig evolutionær verden, og I er i stand til at sammenligne en sådan verdens karriere med Urantias nuværende tilstand.

50:6.2 (578.2) Civilisationens udvikling på Urantia har ikke adskilt sig så meget fra andre verdener, der har været udsat for den ulykke at være åndeligt isoleret. Men sammenlignet med de loyale verdener i universet virker jeres planet meget forvirret og stærkt forsinket i alle faser af intellektuel fremgang og åndelig opnåelse.

50:6.3 (578.3) På grund af jeres planetariske ulykke, er Urantianerne forhindret fra at forstå særligt meget om kulturen i normale verdener. I bør imidlertid ikke forestille jer, at de evolutionære verdener, selv ikke de mest idealistiske, som sfærer, hvor livet er en dans på roser. De dødelige racers første liv er altid forbundet med kamp. Anstrengelse og beslutninger er en væsentlig del af tilegnelsen af overlevelseshværdier.

50:6.4 (578.4) Kultur forudsætter sindskvalitet; kultur kan ikke forbedres, medmindre sindet er ophøjet. Højerestående intellekt søger en ædel kultur og finder en måde at nå et sådan mål. Laverestående sind vil afvise den højeste kultur, selv når den præsenteres for dem færdiglavet. Meget afhænger også af de guddommelige sønners successive missioner og af, i hvor høj grad oplysning modtages af tidsaldrene i deres respektive dispensationer.

50:6.5 (578.5) Du må ikke glemme, at i to hundrede tusinde år har alle verdener i Satania hvilet under Norlatiadeks åndelige forbud som følge af Lucifers oprør. Og det vil kræve år efter år at genvinde de handicap, som synden og løsrivelsen har medført. Jeres verden fortsætter stadig med at forfølge en uregelmæssig og broget karriere som et resultat af den dobbelte tragedie med en oprørs planetarisk prins og en misligholdende materiel søn. Selv Kristus Mikael

overdragelse til Urantia fjernede ikke umiddelbart de tidsmæssige konsekvenser af disse alvorlige fejltagelser i den tidligere administration af verden.

7. Belønningen ved isolering

50:7.1 (578.6) Ved første tanke kan det se ud, som om Urantia og dens tilknyttede isolerede verdener er meget uheldige, fordi de er berøvet den velgørende tilstedeværelse og indflydelse fra sådanne overmenneskelige personligheder som en planetarisk prins og en materiel søn og datter. Men disse sfærers isolation giver deres racer en enestående mulighed for at udøve tro og for at udvikle en særlig tillid til kosmisk pålidelighed, som ikke er afhængig af synet eller nogen anden materiel overvejelse. Det kan i sidste ende vise sig, at dødelige væsner, der kommer fra de verdener, der er sat i karantæne som følge af oprør, er ekstremt heldige. Vi har opdaget, at sådanne opstigere meget tidligt bliver betroet adskillige særlige opgaver i kosmiske foretagender, hvor ubestridelig tro og sublim tillid er afgørende for at opnå resultater.

50:7.2 (579.1) På Jerusem indtager de opstigende fra disse isolerede verdener en boligsektor for sig selv og er kendt som *agondonterne*, hvilket betyder evolutionære viljesvæsner, der kan tro uden at se, holde ud, når de er isolerede, og sejre over uoverstigelige vanskeligheder, selv når de er alene. Denne funktionelle gruppering af agondonterne består under hele opstigningen i lokaluniverset og

gennemrejsen af superuniverset; den forsvinder under opholdet i Havona, men dukker straks op igen, når Paradiset er nået, og består definitivt i de Dødeliges Finalitetskorps. Tabamantia er en *agondonter* med finaliter-status, som har overlevet fra en af de sfærer, der blev sat i karantæne, og som var involveret i det første oprør, der nogensinde fandt sted i tidens og rummets universer.

50:7.3 (579.2) Gennem hele Paradis-karrieren følger belønningen indsatsen som et resultat af årsager. Sådanne belønninger adskiller den enkelte fra gennemsnittet, giver en forskel i skabningserfaring og bidrager til alsidigheden i de ultimative præstationer i finaliternes samlede gruppe.

50:7.4 (579.3) [Præsenteret af en anden gradens Lanonandeksøn fra reservekorpset.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 50](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 52](#) >>

Kapitel 51

De Planetariske Adamer

51:0.1 (580.1) UNDER en planetprins udnævnelse når det primitive menneske grænsen for naturlig evolutionær udvikling, og denne biologiske præstation signalerer til Systemherskeren, at han skal sende den anden orden af sønner, de biologiske opløftere, til en sådan verden. Disse sønner, for der er to af dem—den Materielle Søn og Datter—er normalt kendt på en planet som Adam og Eva. Satantias oprindelige Materielle Søn er Adam, og de, der tager til systemverdenene som biologiske opløftere, bærer altid navnet på denne første og oprindelige Søn af deres unikke orden.

51:0.2 (580.2) Disse sønner er den materielle gave fra Skabersønnen til de beboede verdener. Sammen med Planetprinsen forbliver de på den planet, hvor de har fået deres opgave, gennem hele sfærens evolutionære forløb. Et sådant eventyr på en verden med en planetarisk prins er ikke særlig farligt, men på en frafalden planet, et rige uden en åndelig hersker og uden interplanetarisk kommunikation, er en sådan mission fyldt med alvorlige farer.

51:0.3 (580.3)

Selvom du ikke kan håbe på at vide alt om disse sønners arbejdet i alle verdener i Satania og andre systemer, så skildrer andre kapitler mere fuldstændigt det interessante par, Adams og Evas liv og oplevelser. De kom fra de biologiske opløfters korps i Jerusem for at forbedre racerne på Urantia. Selvom de oprindelige planer for at forbedre jeres indfødte racer slog fejl, var Adams mission ikke forgæves; Urantia har profiteret umådeligt fra gaven af Adam og Eva, og blandt deres medmennesker og rådsforsamlingerne i de Højeste råd er deres arbejde ikke regnet som et samlet tab.

1. Guds materielle sønners oprindelse og væsen

51:1.1 (580.4)

De Materielle eller seksuelle Sønner og Døtre er efterkommere af Skabersønnen; Universets Moderånd deltager ikke i skabelsen af disse væsener, som er bestemt til at fungere som fysiske opløftere på de evolutionære verdner.

51:1.2 (580.5)

Sønnernes materielle ordener er ikke ensartet i hele lokaluniverset. Skabersønnen producerer kun et par af disse væsener i hvert lokalsystem; disse oprindelige par er forskellige i deres natur, idet de er afstemt efter livsmønstret i deres respektive systemer. Dette er en nødvendig bestemmelse, da Adamernes reproduktive potentiale ellers ikke ville være funktionelt i forhold til de dødelige væsener, der udvikler sig i verdenerne i et bestemt system. Den

Adam og Eva, der kom til Urantia, nedstammede fra det oprindelige Satania-par af Materielle Sønner.

51:1.3 (580.6) Materielle sønner varierer i højde fra otte til ti fod, og deres kroppe skinner af strålende lys i en violet nuance. Mens materielt blod cirkulerer gennem deres materielle kroppe, er de også opladet med guddommelig energi og mættet med himmelsk lys. Disse materielle sønner (Adamer) og materielle døtre (Evaer) er ligestillede med hinanden og adskiller sig kun i reproduktiv natur og i visse kemiske egenskaber. De er lige, men forskellige, mandlige og kvindelige—derfor komplementære—og er designet til at tjene på næsten alle opgaver i par.

51:1.4 (581.1) De Materielle Sønner nyder en dobbelt ernæring; de er virkelig dobbelte i natur og konstitution, idet de tager del i materialiseret energi ligesom de fysiske væsener i riget, mens deres udødelige eksistens fuldt ud opretholdes af den direkte og automatiske indtagelse af visse opretholdende kosmiske energier. Hvis de fejler på en eller anden mission eller endda bevidst og overlagt gør oprør, bliver denne orden af sønner isoleret og afskåret fra forbindelsen med universets kilde til lys og liv. Derefter bliver de praktisk talt materielle væsener, bestemt til at leve et materielt liv i den verden, hvor de har fået deres opgave, og tvunget til at henvende sig til universets dommere for at få deres dom. Den materielle død vil til sidst afslutte den planetariske karriere for en sådan uheldig og uklog materiel søn eller datter.

51:1.5 (581.2) En oprindelig eller direkte skabt Adam og Eva er udødelige i kraft af deres iboende begavelse, ligesom alle andre

ordener af sønner i lokaluniverset, men deres sønner og døtre er kendetegnet ved en formindskelse af udødelighedspotentialt. Dette oprindelige par kan ikke overføre ubetinget udødelighed til deres frembragte sønner og døtre. Deres efterkommere er afhængige af uafbrudt intellektuel synkronisering med Åndens kredsløb af sindstyngdekraft for at kunne fortsætte livet. Siden starten på Satantias system er tretten planetariske adamer gået tabt i oprør og misligholdelse og 681.204 i underordnede tillidsposter. De fleste af disse frafald skete på tidspunktet for Lucifers oprør.

51:1.6 (581.3) Mens de Materielle Sønner lever som permanente borgere på systemhovedstæderne, besidder de ikke Tankerettere, og heller ikke, når de fungerer som nedstigende i missioner på de evolutionære planeter, men det er gennem netop disse tjenester, at de erhverver erfaringsmæssige kapacitet til at blive beboet af Retterne og for opstigningskarrieren til Paradiset. Disse unikke og vidunderligt nyttige væsener er det forbindende forbindelsesled mellem de åndelige og fysiske verdener. De er koncentreret på systemhovedkvarterne, hvor de reproducerer og lever som materielle borgere, og hvorfra de sendes til de evolutionære verdner.

51:1.7 (581.4) I modsætning til de andre skabte sønner i planetarisk tjeneste er den materielle orden af sønner ikke af natur usynlig for materielle skabninger som indbyggerne på Urantia. Disse Guds sønner kan ses, forstås og kan til gengæld faktisk blande sig med tidens skabninger, de kan endda formere sig med dem, selvom denne

rolle med biologisk opløftelse normalt tilfalder de planetariske Adamers afkom.

51:1.8 (581.5) På Jerusem er de loyale børn af enhver Adam og Eva udødelige, men afkommet af en Materiel Søn og Datter, der er avlet efter deres ankomst til en evolutionær planet, er ikke immune over for den naturlige død. Der sker en ændring i den livstransmitterende mekanisme, når disse Sønner rematerialiseres til reproduktiv funktion på en evolutionær verden. Livsbærerne fratager med vilje de planetariske Adam'er og Eva'er evnen til at avle udødelige sønner og døtre. Hvis de ikke misligholder, kan en Adam og Eva på en planetarisk mission leve videre på ubestemt tid, men inden for visse grænser oplever deres børn faldende levetid for hver efterfølgende generation.

2. Transit af de planetariske Adamer

51:2.1 (582.1) Efter at have modtaget nyheden om, at en anden beboet verden har nået højden af fysisk evolution, indkalder Systemherskeren korpset af Materielle Sønner og Døtre i systemets hovedstad, og efter en diskussion af behovene i en sådan evolutionær verden udvælges to fra den frivillige gruppe—en Adam og en Eva fra det ældre korps af Materielle Sønner—til at påtage sig eventyret og underkaste sig den dybe søvn, der forbereder dem på at blive

serafomsluttet og transporteret fra deres hjem med tilknyttet tjeneste til det nye rige med nye muligheder og nye farer.

51:2.2 (582.2) Adamer og Evaer er semimaterielle væsner og kan som sådan ikke transporteres af serafer. De skal undergå dematerialisering på systemhovedstaden, før de kan blive serafomsluttet for transport til verdenen for deres opgave. Transportseraferne er i stand til at foretage sådanne ændringer i de Materielle Sønner og i andre semimaterielle væsener, så disse kan serafomsluttes og dermed transporteres gennem rummet fra en verden eller et system til et andet. Omkring tre dages standardtid går med denne transportforberedelse, og det kræver en Livsbærers samarbejde at genoprette et sådant dematerialiseret væsen til normal eksistens ved ankomsten til enden af den serafiske transportrejse

51:2.3 (582.3) Mens der er denne dematerialiseringsteknik til at forberede Adams til transit fra Jerusem til de evolutionære verdener, er der ingen tilsvarende metode til at tage dem væk fra sådanne verdener, medmindre hele planeten skal tømmes, i hvilket tilfælde der foretages en nødinstallation af dematerialiseringsteknikken for hele den befolkning, der kan reddes. Hvis en fysisk katastrofe skulle gøre det af med en udviklende races planetariske opholdssted, ville Melkisedekerne og Livsbærerne installere dematerialiseringsteknikken for alle overlevende, og med serafisk transport ville disse væsener blive båret væk til den nye verden, der var forberedt til deres fortsatte eksistens. Udviklingen af en menneskerace, der først er påbegyndt i en rumverden, må fortsætte helt uafhængigt af planetens fysiske overlevelse, men i løbet af de

evolutionære tidsaldre er det ellers ikke meningen, at en planetarisk Adam eller Eva skal forlade deres udvalgte verden.

51:2.4 (582.4) Ved ankomsten til deres planetariske destination bliver den Materielle Søn og Datter genmaterialiseret under ledelse af Livsbærerne. Hele denne proces tager ti til otteogtyve dage af Urantias tid. Den serafiske søvns bevidstløshed fortsætter gennem hele denne genopbygningsperiode. Når genforeningen af den fysiske organisme er afsluttet, står disse materielle sønner og døtre i deres nye hjem og i deres nye verdener i det store og hele, præcis som de var, før de underkastede sig dematerialiseringsprocessen på Jerusem.

3. Adamernes missioner

51:3.1 (582.5) På de beboede verdner bygger de Materielle Sønner og Døtre deres egen havehjem, og snart får de hjælp af deres egne børn. Sædvanligvis vælges stedet for haven af Planetprinsen, og hans kropslige personale gør meget af det indledende forberedelsesarbejde med hjælp fra mange af de indfødte racers højerestående typer.

51:3.2 (583.1) Disse Edens Haver er navngivet således til ære for Edentia, konstellationens hovedstad, og fordi de er udformet efter den botaniske storhed i de Højeste Fædres hovedkvarterverden. Sådanne havehjem ligger normalt i en afsides del og i en nær-tropisk

zone. De er vidunderlige skabelser i en gennemsnitlig verden. Man kan ikke dømme noget om disse smukke kulturcentre ud fra den fragmentariske beretning om den mislykkede udvikling af et sådant foretagende på Urantia.

51:3.3 (583.2) En planetarisk Adam og Eva er potentielt set den fulde gave af fysisk nåde til de dødelige racer. Hovedopgaven for et sådant importeret par er at formere sig og opløfte tidens børn. Men der er ingen umiddelbar krydsning mellem havens folk og verdens folk; i mange generationer forbliver Adam og Eva biologisk adskilt fra de evolutionære dødelige, mens de opbygger en stærk race af deres egen orden. Dette er oprindelsen til den violette race på de beboede verdener.

51:3.4 (583.3) Planerne for racens opstigen udarbejdes af Planetprinsen og hans medarbejdere og udføres af Adam og Eva. Og det var her, jeres Materielle Søn og hans ledsager blev stillet i en meget ugunstig situation, da de ankom til Urantia. Caligastia tilbød snedig og effektiv modstand mod Adams mission; og på trods af at de Melkisedekske modtagere på Urantia behørigt havde advaret både Adam og Eva om de planetariske farer, der var forbundet med tilstedeværelsen af den oprørske Planetprins, udmanøvrerede denne ærkerebel ved en snedig list parret i Edens have og fik dem til at overtræde pagten om deres formynderskab som de synlige herskere over jeres verden. Det lykkedes den forræderiske Planetprins at kompromittere jeres Adam og Eva, men han fejlede i sit forsøg på at involvere dem i Lucifers oprør.

51:3.5 (583.4)

Den femte orden af engle, de planetariske hjælpere, er knyttet til den adamiske mission og ledsager altid de planetariske Adam'er på deres verdenseventyr. Korpset med den første opgave er normalt på omkring hundrede tusinde. Da Adam og Evas arbejde på Urantia blev for tidligt stoppet, da de fraveg den foreskrevne plan, var det en af de serafiske stemmer fra haven, der irettesatte dem for deres forkastelige adfærd. Og jeres fortælling om denne begivenhed illustrerer godt den måde, hvorpå jeres planetariske traditioner har været tilbøjelige til at tilskrive alt overnaturligt til Gud Herren. På grund af dette er urantianerne ofte blevet forvirrede med hensyn til den Universelle Faders natur, eftersom alle hans medarbejders og underordnedes ord og handlinger så generelt er blevet tilskrevet ham. I tilfældet med Adam og Eva var englen i haven ingen anden end den øverste for de planetariske hjælpere, der var på vagt på det tidspunkt. Denne seraf, Solonia, proklamerede, at den guddommelige plan var slået fejl, og krævede, at Melkisedek-modtagerne vendte tilbage til Urantia.

51:3.6 (583.5)

Mellemvæsenerne af anden grad er en naturlig del af de Adamiske missioner. Ligesom med Planetprinsens legemlige personale er efterkommerne af de Materielle Sønner og Døtre af to ordener: deres fysiske børn og mellemvæsenerne af anden grad. Disse materielle, men normalt usynlige planetariske tjenere bidrager meget til civilisationens fremskridt og endda til underkastelsen af ulydige minoriteter, der kan forsøge at undergrave den sociale udvikling og det åndelige fremskridt.

51:3.7 (583.6) Mellemvæsenerne af anden grad bør ikke forveksles med dem der tilhører første grad, og som stammer fra tiden efter Planetprinsens ankomst. På Urantia gik størstedelen af disse tidligere mellemvæsener i oprør med Caligastia og har siden pinse været interneret. Mange som tilhørte Adams gruppe, som ikke forblev loyale over for den planetariske administration er ligeledes interneret.

51:3.8 (584.1) På pinsedagen indgik de loyale Mellemvæsener af første og anden grad et frivilligt forbund, og har fungeret som én enhed i verdensanliggender lige siden. De tjener under ledelse af loyale Mellemvæsener, der skiftevis er valgt fra de to grupper.

51:3.9 (584.2) Jeres verden er blevet besøgt af fire ordener af sønner: Caligastia, Planetprinsen; Adam og Eva af Guds materielle sønner; Machiventa Melkisedek, "vismanden fra Salem" på Abrahams tid; og Kristus Mikael, der kom som Paradisets forærende Søn. Hvor meget mere effektivt og smukt ville det ikke have været, hvis Mikael, den øverste hersker over Nebadons univers, var blevet budt velkommen til jeres verden af en loyal og effektiv Planetprins og en hengiven og succesrig Materiel Søn, som begge kunne have gjort så meget for at forbedre foræringssønnens livsværk og mission! Men ikke alle verdener har været så uheldige som Urantia, og de planetariske Adam'ers mission har heller ikke altid været så vanskelig eller så farlig. Når de har succes, bidrager de til udviklingen af et stort folk og fortsætter som de synlige ledere af planetariske anliggender selv langt ind i den tidsalder, hvor en sådan verden er etableret i lys og liv.

4. De seks evolutionære racer

51:4.1 (584.3) Den dominerende race i de beboede verdener tidlige tidsaldre er det røde menneske, som normalt er den første, der opnår menneskelige udviklingsniveauer. Men mens det røde menneske er den ældste race på planeterne, begynder de efterfølgende farvede folkeslag at dukke op meget tidligt i de dødeliges tidsalder.

51:4.2 (584.4) De tidligere racer er noget bedre end de senere; det røde menneske står langt over den indigofarvede—sorte—race. Livsbærerne giver den oprindelige eller røde race den fulde gave af de levende energier, og hver efterfølgende evolutionær manifestation af en særskilt gruppe af dødelige repræsenterer en variation på bekostning af den oprindelige tildeling. Selv de dødeliges statur har en tendens til at aftage fra det røde menneske ned til den indigofarvede race, selvom der på Urantia dukkede uventede former for gigantisme op blandt de grønne og orange folkeslag.

51:4.3 (584.5) I de verdener, der har alle seks evolutionære racer, er de højst rangerede folkeslag den første, tredje og femte race—den røde, den gule og den blå. De evolutionære racer veksler således i evne til intellektuel vækst og åndelig udvikling, mens den anden, fjerde og sjette er noget mindre udrustet. Disse sekundære racer er de folkeslag, der mangler på visse verdener; det er dem, der er blevet udryddet på mange andre. Det er en ulykke på Urantia, at I i så høj grad har mistet jeres højerestående blå mennesker, bortset fra at de

stadig findes i jeres sammensmeltede “hvide race”. Tabet af jeres orange og grønne racer er ikke så alvorligt.

51:4.4 (584.6) Udviklingen af seks—eller tre—farvede racer, som synes at forringe det røde menneskes oprindelige begavelse, giver visse meget ønskelige variationer i de dødelige typer og giver mulighed for et ellers uopnåeligt udtryk for forskellige menneskelige potentialer. Disse modifikationer er gavnlige for menneskehedens fremskridt som helhed, forudsat at de efterfølgende bliver opgraderet af den importerede adamiske eller violette race. På Urantia blev denne sædvanlige plan for sammensmeltning ikke gennemført i udstrakt grad, og denne manglende gennemførelse af planen for racernes evolution gør det umuligt for jer at forstå ret meget om disse folks status på en gennemsnitlig beboet planet ved at observere resterne af disse tidlige racer på jeres verden.

51:4.5 (585.1) I de tidlige dage af race udvikling er der en svag tendens til, at de røde, gule og de blå mennesker vil krydse med hinanden; der findes en lignende tendens for de orange, grønne og indigo racer til at blande sig indbyrdes.

51:4.6 (585.2) De mere tilbagestående mennesker bliver normalt ansat som arbejdskraft af de mere progressive racer. Dette forklarer oprindelsen af slaveri på planeterne i de tidlige tidsaldr. De orange mænd bliver som regel undertvunget af de røde og reduceret til tjenere—nogle gange udryddet. De gule og røde mennesker fraterniserer ofte, men ikke altid. Den gule race gør normalt de grønne til slaver, mens de blå mennesker underkuer de indigofarvede. Disse primitive menneskeracer tænker ikke mere på

at udnytte deres tilbagestående medmennesker til tvangsarbejde, end Urantianerne ville gøre ved at købe og sælge heste og kvæg.

51:4.7 (585.3) I de fleste normale verdener overlever ufrivillig trældom ikke Planetprinsens dispensation, selvom mentalt defekte og sociale forbrydere ofte stadig tvinges til at udføre ufrivilligt arbejde. Men på alle normale sfærer bliver denne form for primitivt slaveri afskaffet kort efter ankomsten af den importerede violette eller Adamiske race.

51:4.8 (585.4) Disse seks evolutionære racer er bestemt til at blive blandet og ophøjet ved sammensmeltning med de adamiske opløfters afkom. Men før disse folk bliver blandet, bliver de mindreværdige og uegnede i vid udstrækning elimineret. Planetprinsen og den materielle søn, sammen med andre egnede planetariske autoriteter, bedømmer egnetheden af de reproducerende stammer. Vanskeligheden ved at gennemføre et så radikalt program på Urantia består i, at der ikke findes kompetente dommere til at afgøre, om individerne i jeres verdensracer er biologisk egnede eller uegnede. På trods af denne forhindring ser det ud til, at I burde være i stand til at blive enige om den biologiske udelukkelse af jeres mere udpræget uegnede, defekte, degenererede og asociale stammer.

5. Racesammensmeltning— tildelingen af det adamiske blod

51:5.1 (585.5) Når en planetarisk Adam og Eva ankommer til en beboet verden, er de blevet fuldt instrueret af deres overordnede om den bedste måde at forbedre de eksisterende racer af intelligente væsener på. Handlingsplanen er ikke ensartet; meget er overladt til det tjenende pars dømmekraft, og fejltagelser er ikke sjældne, især på uordnede, oprørske verdener som Urantia.

51:5.2 (585.6) Normalt begynder de violette folkeslag ikke at smelte sammen med de planetariske indfødte, før deres egen gruppe tæller over en million. Men i mellemtiden proklamerer Planetprinsens personale, at gudernes børn så at sige er kommet ned for at blive ét med menneskeracerne, og folkene ser ivrigt frem til den dag, hvor det vil blive bekendtgjort, at de, der har kvalificeret sig til at tilhøre de højerestående racestammer, kan fortsætte til Edens Have og der blive udvalgt af Adams sønner og døtre som de evolutionære fædre og mødre for menneskehedens nye og blandede orden.

51:5.3 (585.7) I normale verdener parrer den planetariske Adam og Eva sig aldrig med de evolutionære racer. Dette arbejde med biologisk forbedring er en funktion for det adamiske afkom. Men disse adamitter går ikke ud blandt racerne; prinsens personale bringer de højerestående mænd og kvinder til Edens Have, så de frivilligt kan parre sig med det adamiske afkom. Og i de fleste verdener betragtes det som den højeste ære at blive udvalgt som kandidat til at parre sig med havens sønner og døtre.

51:5.4 (586.1) For første gang er racekrigene og andre stammekampe formindsket, mens verdens racerne i stigende grad stræber efter at kvalificere sig til anerkendelse og optagelse i haven. Du kan i bedste

fald kun have en meget ringe idé om, hvordan denne konkurrencekamp kommer til at indtage centrum for alle aktiviteter på en normal planet. Hele denne plan om raceforbedring blev tidligt ødelagt på Urantia.

51:5.5 (586.2) Den violette race er et monogamt folk, og enhver evolutionær mand eller kvinde, der forener sig med de adamiske sønner og døtre, lover ikke at tage andre partnere og at oplære sine børn i monogami. Børnene af hver af disse forbindelser bliver uddannet og trænet i Planetprinsens skoler og får derefter lov til at rejse ud til deres evolutionære forældres race for at gifte sig med udvalgte grupper af højerestående dødelige.

51:5.6 (586.3) Når disse arveanlæg fra de Materielle Sønner tilføjes som et tilskud i verdens udviklende racer, påbegyndes en ny og større æra af evolutionær udvikling. Efter denne udgydelse gennem formering af importeret evne og superevolutionære træk følger en række af hurtige fremskridt i civilisationen og den racemæssige udvikling; på under hundred tusinde år gøres der større fremskridt end under en million år tidligere kamp. I jeres verden, selv i lyset af at de ordinerede planer blev misligholdt, er der gjort store fremskridt siden jeres folk fik Adams livsplasma i gave.

51:5.7 (586.4) Selvom de racerene børn fra en planetarisk Edens have kan overdrage sig selv til de højerestående individer af de evolutionære racer og derved opgradere det biologiske niveau for menneskeheden, ville det ikke være til gavn for de højerestående dødelige af Urantia at parre sig med de laverestående racer; en sådan uklog foretagende ville bringe hele civilisationen på jeres verden i

fare. Da det ikke lykkes at opnå raceharmonisering gennem det Adamiske foretagende, må I nu udrede jeres planetariske raceforbedrings problem gennem andre og hovedsageligt menneskelige metoder for tilpasning og kontrol.

6. Det Edenske styre

51:6.1 (586.5) På de fleste af de beboede verdener forbliver Edens Haver fremragende kulturelle centre og fortsætter med at fungere som de sociale mønstre for planetarisk adfærd og brug i tidsalder efter tidsalder. Selv i de tidlige tider, hvor de violette folkeslag er relativt adskilte, modtager deres skoler egnede kandidater fra verdensracerne, mens havens industrielle udvikling åbner nye kanaler for kommercielt samkvem. Adams og Eves og deres efterkommere bidrager således til den pludselige udvidelse af kulturen og til den hurtige forbedring af de evolutionære racer i deres verdener. Og alle disse forhold forstærkes og besegles ved sammensmeltningen af de evolutionære racer og Adams sønner, hvilket resulterer i en øjeblikkelig højnelse af den biologiske status, en forøgelse af det intellektuelle potentiale og en forøgelse af den åndelige modtagelighed.

51:6.2 (586.6) I normale verdener bliver den violette races hovedkvarter i haven det andet centrum for verdenskulturen, og sammen med Planetprinsens hovedkvarter sætter den tempoet for civilisationens udvikling. I århundreder har Planetprinsens skoler i

hovedkvarters hovedstaden og Adam og Evas haveskoler været samtidige. De ligger normalt ikke langt fra hinanden, og de arbejder sammen i et harmonisk samarbejde.

51:6.3 (587.1) Tænk på, hvad det ville betyde for din verden, hvis der et sted i Mellemøsten fandtes et verdenscenter for civilisation, et stort planetarisk kulturuniversitet, som havde fungeret uafbrudt i 37.000 år. Og overvej igen, hvordan selv et så gammelt centers moralske autoritet ville blive styrket, hvis der ikke langt derfra lå et andet og ældre hovedkvarter for himmelsk tjeneste, hvis traditioner ville udøve en kumulativ kraft på 500.000 års integreret evolutionær indflydelse. Det er skikke, som til sidst spreder Edens idealer til en hel verden.

51:6.4 (587.2) Planetprinsens skoler beskæftiger sig primært med filosofi, religion, moral og de højere intellektuelle og kunstneriske præstationer. Adams og Evas haveskoler er som regel helliget praktisk kunst, grundlæggende intellektuel træning, social kultur, økonomisk udvikling, handelsforbindelser, fysisk effektivitet og civil regering. Til sidst smelter disse verdenscentre sammen, men denne faktiske tilknytning sker nogle gange ikke før den første Administrator Søns besøg.

51:6.5 (587.3) Den fortsatte eksistens af den planetariske Adam og Eva, sammen med den violette races kerne af rene linjer, giver Edens kultur den stabilitet i væksten, som gør, at den kommer til at virke på en verdens civilisation med traditionens overbevisende kraft. I disse udødelige materielle sønner og døtre møder vi det sidste og uundværlige bindeled, der forbinder Gud med mennesket og bygger

bro over den næsten uendelige kløft mellem den evige Skaber og tidens laveste, begrænsede personligheder. Her er et væsen af høj oprindelse, som er fysisk, materielt, endda et kønsvæsen som de dødelige på Urantia, et væsen, som kan se og forstå den usynlige Planetprins og fortolke ham for de dødelige væsener i riget, for de Materielle Sønner og Døtre er i stand til at se alle de lavere ordener af åndelige væsener; de visualiserer Planetprinsen og hele hans personale, synligt og usynligt.

51:6.6 (587.4) Efterhånden som århundrederne går, og deres afkom smelter sammen med menneskeracerne, bliver den samme Materielle Søn og Datter accepteret som menneskehedens fælles forfædre, de fælles forældre til de nu blandede efterkommere af de evolutionære racer. Det er meningen, at dødelige, der starter fra en beboet verden, skal have oplevelsen af at genkende syv fædre:

51:6.7 (587.5) 1. Den biologiske far—den kødelige far.

51:6.8 (587.6) 2. Verdens far—den Planetariske Adam.

51:6.9 (587.7) 3. Sfærernes far—Systemherskeren.

51:6.10 (587.8) 4. Den Højeste Far—Konstellations Faderen.

51:6.11 (587.9) 5. Universets Far—Skabersønnen og øverste hersker af de lokale skabelser.

51:6.12 (587.10) 6. Superfædrene—Dagenes Ældste, der styrer superuniverset.

51:6.13 (587.11) 7. Ånde eller Havona Faderen—den Universelle Fader, som bor i Paradiset og udgiver sin ånd til at leve og virke i sindene på de ydmyge væsener, som bor i universernes univers.

7. Forenet administration

51:7.1 (587.12) Fra tid til anden kommer Paradisets Avonal-sønner til de beboede verdener for at udføre retslige handlinger, men den første Avonal, der ankommer på en administrativ mission, indleder den fjerde dispensation i en evolutionær verden af tid og rum. På nogle planeter, hvor denne Administrator søn er universelt accepteret, forbliver han i én tidsalder; og således blomstrer planeten under tre sønners fælles herredømme: Planetprinsen, den materielle søn og den administrative søn, hvor de to sidstnævnte er synlige for alle indbyggere i riget.

51:7.2 (588.1) Før den første Administratorsøn afslutter sin mission på en normal evolutionær verden, er der sket en forening af Planetprinsens og den Materielle Søns uddannelsesmæssige og administrative arbejde. Denne sammensmeltning af det dobbelte tilsyn med en planet skaber en ny og effektiv orden for verdensadministration. Når den Administrative Søn trækker sig tilbage, overtager den Planetariske Adam den ydre ledelse af sfæren. Den Materielle Søn og Datter fungerer således i fællesskab som planetariske administratorer, indtil verden er blevet etableret i lysets og livets æra, hvorefter den Planetariske Prins ophøjes til planetarisk hersker. I denne tidsalder med avanceret evolution bliver Adam og Eva, hvad man kunne kalde fælles statsministre i det forherligede rige.

51:7.3 (588.2) Så snart den nye og konsoliderede hovedstad i den verden, der er under udvikling, er blevet veletableret, og lige så hurtigt som kompetente underordnede administratorer kan blive ordentligt uddannet, grundlægges der underhovedstæder på fjerne landområder og blandt de forskellige folkeslag. Før ankomsten af endnu en dispensations-søn vil fra halvtreds til hundrede af disse undercentre være blevet organiseret.

51:7.4 (588.3) Planetprinsen og hans personale fremmer stadig de åndelige og filosofiske aktivitetsområder. Adam og Eva er særligt opmærksomme på rigets fysiske, videnskabelige og økonomiske status. Begge grupper bruger ligeledes deres energi på at fremme kunst, sociale relationer og intellektuelle præstationer.

51:7.5 (588.4) På tidspunktet for indvielsen af den femte domsperiode for verdens anliggender, er en storslået administration af planetariske aktiviteter opnået. De dødeliges eksistens på en sådan veldrevet sfære er faktisk stimulerende og givende. Hvis Urantianerne blot kunne observere livet på sådan en planet, ville de straks sætte pris på værdien af det, som deres verden har mistet ved at omfavne det onde og deltage i oprør.

51:7.6 (588.5) [Præsenteret af en Anden gradens Lanonandek Søn fra Reservekorpset.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 51](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 53](#) >>

Kapitel 52

De Dødeliges Planetariske Epoker

52:0.1 (589.1) FRA indførelsen af liv på en evolutionær planet til tidspunktet for den endelige blomstringstid med lys og liv, forekommer der på scenen af verdens begivenheder mindst syv epoker i menneskets liv. Disse efter hinanden følgende tidsaldre er bestemt af de guddommelige Sønners planetariske missioner, og disse epoker vises på en gennemsnitlig beboet verden i følgende rækkefølge:

- 52:0.2 (589.2) 1. Mennesket før Planetprinsen.
- 52:0.3 (589.3) 2. Mennesket efter Planetprinsen.
- 52:0.4 (589.4) 3. Mennesket efter Adam.
- 52:0.5 (589.5) 4. Mennesket efter Administratorsønnen.
- 52:0.6 (589.6) 5. Mennesket efter Overdragelsens Søn.
- 52:0.7 (589.7) 6. Mennesket efter den Undervisende Søn.

52:0.8 (589.8)

7. Lysets og Livets tidsalder.

52:0.9 (589.9)

Så snart verdenerne i rummet er fysisk egnede til liv, bliver de placeret i Livsbærernes register, og i rette tid bliver disse Sønner sendt til sådanne planeter med det formål at indlede livet. Hele perioden fra livets indvielse til menneskets tilsynekomst betegnes som den præhumane æra og går forud for de følgende dødelige epoker, der behandles i denne fortælling.

1. Det primitive menneske

52:1.1 (589.10)

Fra tidspunktet for menneskets fremkomst fra dyrets niveau—til han kan vælge at tilbede Skaberen—til ankomsten af Planetprinsen, kaldes de dødelige vilje skabninger *primitive mennesker*. Der er seks grundlæggende typer eller racer af primitive mennesker, og disse tidlige folkeslag optræder efter hinanden i spektralfarvernes rækkefølge, begyndende med den røde. Den tid, der bruges på denne tidlige livsudvikling, varierer meget i de forskellige verdener, fra et hundrede og halvtreds tusinde år til over en million år af Urantias tid.

52:1.2 (589.11)

De evolutionære farvede racer—rød, orange, gul, grøn, blå og indigo—begynder at fremkomme omkring det tidspunkt, hvor det primitive menneske er ved at udvikle et simpelt sprog, og begynder at udøve sin kreative fantasi. På dette tidspunkt har mennesket tilpasset sig til at stå oprejst.

52:1.3 (589.12)

Primitive mennesker er mægtige jægere og voldsomme krigere. Loven i denne tidsalder er, at den stærkeste overlever fysisk; styret i disse tider er helt og holdent baseret på stammen. Under de tidlige racekampe på mange verdener bliver nogle af de evolutionære racer udslettet, som det skete på Urantia. De, der overlever, bliver som regel efterfølgende blandet med den senere importerede violette race, de adamiske folk.

52:1.4 (589.13)

Set i lyset af den senere civilisation er dette primitive menneskes æra et langt, mørkt og blodigt kapitel. Junglens etik og urskovenes moral er ikke i overensstemmelse med standarderne for senere tiders åbenbarede religion og højere åndelige udvikling. På normale og ikke-eksperimentelle verdener er denne epoke meget forskellig fra de langvarige og usædvanligt brutale kampe, som karakteriserede denne tidsalder på Urantia. Når du er kommet ud af din første verdenserfaring, vil du begynde at se, hvorfor denne lange og smertefulde kamp finder sted i de evolutionære verdener, og efterhånden som du bevæger dig fremad på Paradisets vej, vil du i stigende grad forstå visdommen i disse tilsyneladende mærkelige handlinger. Men på trods af alle omskiftelserne i de tidlige tidsaldre af menneskets fremkomst, repræsenterer det primitive menneskes præstationer et storslået, endda et heroisk, kapitel i annalerne for en evolutionær verden af tid og rum.

52:1.5 (590.1)

Det tidlige evolutionære menneske er ikke et farverigt væsen. Generelt er disse primitive dødelige huleboere eller klippeboere. De bygger også primitive hytter i de store træer. Før de opnår en høj grad af intelligens, bliver planeterne nogle gange

overrendt af de større dyretyper. Men tidligt i denne æra lærer de dødelige at tænde og vedligeholde ild, og med den øgede opfindsomhed og forbedringen af redskaber overvinder det udviklende menneske snart de større og mere uhåndterlige dyr. De tidlige racer gør også udstrakt brug af de større flyvende dyr. Disse enorme fugle er i stand til at bære en eller to mænd af gennemsnitlig størrelse på en uafbrudt flyvetur på over otte hundrede kilometer. På nogle planeter er disse fugle til stor nytte, da de besidder en høj grad af intelligens og ofte er i stand til at tale mange ord af rigets sprog. Disse fugle er meget intelligente, meget lydige og utroligt kærlige. Sådanne passagerfugle har længe været uddøde på Urantia, men jeres tidlige forfædre nød godt af deres tjenester.

52:1.6 (590.2) Menneskets erhvervelse af etisk dømmekraft, moralsk vilje, er normalt sammenfaldende med fremkomsten af det tidlige sprog. Efter at have nået det menneskelige niveau, efter denne fremkomst af dødelig vilje, bliver disse væsener modtagelige for de iboende guddommelige Retterses midlertidige tilstedeværelse, og ved døden bliver mange behørigt valgt som overlevende og beseglet af ærkeenglene til efterfølgende genopstandelse og åndsfusion. Ærkeenglene ledsager altid de planetariske prinser, og en dispensationsdom over riget finder sted samtidig med prinsens ankomst.

52:1.7 (590.3) Alle dødelige, der er indviet af Tankerettere, er potentielle tilbedere; de er blevet "oplyst af det sande lys," og de besidder evnen til at søge gensidig kontakt med guddommelighed. Ikke desto mindre er det primitive menneskes tidlige eller biologiske

religion i vid udstrækning en fortsættelse af dyrisk frygt kombineret med uvidende ærefrygt og stammeovertro. Overtroens overlevelse i Urantias racer er næppe en kompliment til jeres evolutionære udvikling eller forenelig med jeres ellers fantastiske præstationer inden for materielle fremskridt. Men denne tidlige frygtreligion tjener et meget værdifuldt formål med at dæmpe disse primitive væseners iltre temperament. Den er forløberen for civilisationen og den jord, som Planetprinsen og hans tjenere efterfølgende planter frøene til den åbenbarede religion.

52:1.8 (590.4) Inden for hundrede tusinde år fra det tidspunkt, hvor mennesket opnår oprejst stilling, ankommer Planetprinsen normalt, efter at være blevet udsendt af Systemherskeren på baggrund af en rapport fra Livsbærerne om, at viljen fungerer, selvom forholdsvis få individer har udviklet sig således. Primitive dødelige byder normalt Planetprinsen og hans synlige personale velkommen; faktisk ser de ofte på dem med ærefrygt og ærbødighed, næsten med tilbedelse, hvis de ikke bliver behersket.

2. Mennesket efter planetprinsen

52:2.1 (591.1) Med Planetprinsens ankomst begynder en ny dispensation. Regeringen dukker op på jorden, og den avancerede stammeepoke er nået. Der sker store sociale fremskridt i løbet af de få tusinde år, dette regime varer. Under normale forhold opnår de

dødelige en høj grad af civilisation i denne tidsalder. De kæmper ikke så længe i barbari, som Urantias racer gjorde. Men livet på en beboet verden er så forandret af oprøret, at man kan have ringe eller ingen idé om et sådant regime på en normal planet.

52:2.2 (591.2) Den gennemsnitlige længde af denne dispensation er omkring fem hundrede tusinde år, nogle længere, andre kortere. I løbet af denne æra bliver planeten etableret i systemets kredsløb, og en fuld kvote af serafiske og andre himmelske hjælpere bliver tildelt dens administration. Tankeretterne kommer i stigende antal, og de serafiske vogtere forstærker deres tilsyn med de dødelige.

52:2.3 (591.3) Da Planetprinsen ankommer til en primitiv verden, hersker den udviklede religion af frygt og uvidenhed. Prinsen og hans personale kommer med de første åbenbaringer om højere sandhed og universets organisation. Disse første præsentationer af åbenbaret religion er meget enkle, og de vedrører som regel det lokale systems anliggender. Religion er helt og holdent en evolutionær proces før Planetprinsens ankomst. Efterfølgende udvikler religionen sig ved gradueret åbenbaring såvel som ved evolutionær vækst. Hver dispensation, hver dødelig epoke, modtager en udvidet præsentation af åndelig sandhed og religiøs etik. Udviklingen af den religiøse modtagelighedsevne hos indbyggerne i en verden bestemmer i høj grad deres åndelige fremskridt og omfanget af religiøs åbenbaring.

52:2.4 (591.4) Denne dispensation er vidne til et åndeligt daggry, og de forskellige racer og deres forskellige stammer har tendens til at udvikle specialiserede systemer af religiøs og filosofisk tænkning.

Gennem alle disse racers religioner løber der to strenge: de primitive menneskers tidlige frygt og Planetprinsens senere åbenbaringer. I nogle henseender ser Urantianerne ikke ud til at være kommet helt ud af dette stadie af planetarisk evolution. Efterhånden som du fortsætter dette studium, vil du tydeligere kunne se, hvor langt din verden afviger fra det gennemsnitlige forløb af evolutionære fremskridt og udvikling.

52:2.5 (591.5) Men den planetariske prins er ikke “Fredens prins.”

Racekampe og stammekrige fortsætter ind i denne tidsalder, men med aftagende hyppighed og alvor. Dette er den store tidsalder for racemæssig spredning, og den kulminerer i en periode med intens nationalisme. Farve er grundlaget for stamme- og nationale grupperinger, og de forskellige racer udvikler ofte separate sprog. Hver ekspanderende gruppe af dødelige har en tendens til at søge isolation. Denne adskillelse fremmes af eksistensen af mange sprog. Før de forskellige racer forenes, resulterer deres ubarmhjertige krigsførelse nogle gange i udslettelsen af hele folkeslag; de orange og grønne mennesker er særligt udsatte for en sådan udslettelse.

52:2.6 (591.6) I gennemsnit begynder det nationale liv i den sidste del af prinsens styre, at erstatte stammeorganisationen eller snarere at blive lagt oven på de eksisterende stammegrupperinger. Men den store sociale præstation i prinsens epoke er fremkomsten af familielivet. Hidtil har menneskelige relationer hovedsageligt været stammebaserede; nu begynder hjemmet at materialisere sig.

52:2.7 (591.7) Dette er dispensationen for realiseringen af ligestilling mellem kønnene. På nogle planeter kan manden herske over

kvinden, på andre er det omvendt. I løbet af denne tidsalder etablerer normale verdener fuld ligestilling mellem kønnene, hvilket er en forudsætning for en mere fuldstændig realisering af idealerne for livet i hjemmet. Dette er begyndelsen på hjemmets gyldne tidsalder. Ideen om stammeherredømme viger gradvist for det dobbelte koncept om nationalt liv og familieliv.

52:2.8 (592.1) I denne alder gør landbruget sit indtog. Den voksende familieidé er uforenelig med jægerens omstrejfende og ustabile liv. Gradvist bliver faste bopladser og dyrkning af jorden en etableret praksis. Tæmningen af dyr og udviklingen af husflid fortsætter i højt tempo. Når toppen af den biologiske evolution er nået, er der opnået et højt civilisationsniveau, men der er kun lidt udvikling af en mekanisk orden; opfindelser er karakteristisk for den efterfølgende tidsalder.

52:2.9 (592.2) Racerne renses og bringes op til en høj grad af fysisk perfektion og intellektuel styrke inden afslutningen af denne æra. Den tidlige udvikling af en normal verden er i høj grad hjulpet af planen om at fremme forøgelsen af de højere typer af dødelige med en forholdsmæssig begrænsning af de lavere. Og det er jeres tidlige folks manglende evne til at skelne mellem disse typer, der er årsagen til tilstedeværelsen af så mange defekte og degenererede individer blandt de nuværende racer på Urantia.

52:2.10 (592.3) En af de store bedrifter i Prinsens tidsalder er denne begrænsning af formeringen af mentalt defekte og socialt uegnede individer. Længe før tiden for ankomsten af den anden søn, Adam'erne, tager de fleste verdener alvorligt fat på opgaverne med at

rense racen, noget som folkene på Urantia endnu ikke engang har taget alvorligt.

52:2.11 (592.4) Dette problem med raceforbedring er ikke så omfattende, når det angribes på dette tidlige tidspunkt i menneskets evolution. Den forudgående periode med stammekampe og hård konkurrence om racens overlevelse har udryddet de fleste af de unormale og defekte stammer. En idiot har ikke mange chancer for at overleve i en primitiv og krigerisk social stammeorganisation. Det er den falske stemning i jeres delvist perfektionerede civilisationer, der fremmer, beskytter og fastholder de håbløst defekte stammer i den evolutionære menneskestamme.

52:2.12 (592.5) Det er hverken ømhed eller altruisme at skænke nytteløs sympati til degenererede mennesker, unormale og mindreværdige dødelige, der ikke kan reddes. Selv i den mest normale af de evolutionære verdener findes der tilstrækkelige forskelle mellem individer og mellem talrige sociale grupper til at give mulighed for fuld udøvelse af alle disse ædle træk af altruistiske følelser og uselvisk jordisk omsorg uden at videreføre de socialt uegnede og de moralsk degenererede træk ved den udviklende menneskehed. Der er rig mulighed for at udøve tolerance og altruisme på vegne af de uheldige og trængende individer, som ikke uigenkaldeligt har mistet deres moralske arv og for evigt ødelagt deres åndelige fødselsret.

3. Mennesket efter adam

52:3.1 (592.6)

Når den oprindelige drivkraft i det evolutionære liv er gået sin biologiske gang, når mennesket har nået toppen af den dyriske udvikling, kommer den næste søn i rækken, og den anden uddeling af nåde og tjeneste indledes. Dette er sandt i alle evolutionære verdener. Når det højest mulige niveau af evolutionært liv er nået, når det primitive menneske er steget så langt op som muligt på den biologiske skala, dukker der altid en Materiel Søn og Datter op på planeten, som er blevet sendt af Systemherskeren.

52:3.2 (593.1)

Tankeretterne bliver i stigende grad skænket til de postadamiske mennesker, og i et konstant forøget antal opnår disse dødelige kapacitet til efterfølgende fusion med Retteren. Mens de fungerer som nedstigende sønner, besidder Adamerne ikke Rettere men deres planetariske afkom—direkte og blandede—bliver legitime kandidater til at modtage Mysterieledsagerne i rette tid. Ved afslutningen af den postadamiske tidsalder er planeten i besiddelse af sin fulde kvote af himmelske tjenere; kun Rettere til fusion er endnu ikke skænket universelt

52:3.3 (593.2)

Det er det primære formål med det adamiske regime at påvirke det udviklende menneske til at fuldføre overgangen fra civilisationens jæger- og hyrdestadie til landbrugets og gartneriets stadie, som senere skal suppleres med fremkomsten af civilisationens urbane og industrielle hjælpemidler. Ti tusind år med denne dispensation fra de biologiske opløftere er tilstrækkeligt til at skabe en forunderlig forvandling. Femogtyve tusinde år med en sådan administration af Planetprinsens og de Materielle Sønners

fælles visdom modner sædvanligvis sfæren for ankomsten af en Administrator Søn.

52:3.4 (593.3) Denne tidsalder vidner normalt færdiggørelsen af eliminering af de uegnede og yderligere rensning af de racemæssige arveanlæg; i normale verdener er de defekte bestialske tendenser næsten helt elimineret fra verdens reproducerende menneskeracer.

52:3.5 (593.4) De adamiske efterkommere formerer sig aldrig med de laverestående elementer af de evolutionære racer. Det er heller ikke den guddommelige plan, at den Planetariske Adam eller Eva personligt skal parre sig med de evolutionære folk. Dette projekt for raceforbedring er en opgave for deres efterkommere. Men efterkommerne af den Materielle Søn og Datter mobiliseres i mange generationer før foretagende med race-sammensmeltningen indvies.

52:3.6 (593.5) Resultatet af gaven af det adamiske livsplasma til de dødelige racer er en øjeblikkelig forøgelse af den intellektuelle kapacitet og en acceleration af de åndelige fremskridt. Der sker som regel også en vis fysisk forbedring. I en gennemsnitlig verden er den postadamiske dispensation en tidsalder med store opfindelser, energikontrol og mekanisk udvikling. Det er den æra, hvor man begynder at fremstille mange forskellige ting og kontrollere naturkræfterne; det er guldalderen for udforskning og den endelige beherskelse af planeten. En stor del af en verdens materielle fremskridt sker i denne tid, hvor udviklingen af de fysiske videnskaber indledes, netop en sådan epoke, som Urantia oplever nu. Jeres verden er en hel dispensation og mere bagud i forhold til den gennemsnitlige planetariske tidsplan.

52:3.7 (593.6) Ved slutningen af den adamiske dispensation på en normal planet er racerne praktisk talt blandet, så det virkelig kan proklameres, at “Gud har gjort alle nationerne af ét blod,” og at hans Søn “har gjort alle folkeslagene af én farve.” Farven på en sådan sammensmeltet race er noget i retning af en oliven nuance af den violette farve, sfærernes racemæssige “hvide.”

52:3.8 (593.7) Det primitive menneske er for det meste kødædende; de Materielle Sønner og Døtre spiser ikke kød, men deres afkom bevæger sig normalt i løbet af nogle få generationer mod det altædende niveau, selvom hele grupper af deres efterkommere nogle gange forbliver ikke-kødædere. Denne dobbelte oprindelse hos de postadamiske racer forklarer, hvordan sådanne blandede menneskestammer udviser anatomiske rester, der tilhører både de planteædende og kødædende dyregrupper.

52:3.9 (593.8) Inden for 10.000 år efter racernes sammensmeltning viser de resulterende bestande forskellige grader af anatomisk blanding, hvor nogle stammer bærer flere af mærkerne fra de ikke-planteædende forfædre, mens andre udviser flere af de karakteristiske træk og fysiske egenskaber fra deres kødædende evolutionære forfædre. Størstedelen af disse verdensracer bliver snart altædende og lever af en bred vifte af fødeemner fra både dyre- og planteriget.

52:3.10 (594.1) Den postadamiske epoke er internationalismens dispensation. Når opgaven med at blande racerne næsten er fuldført, svinder nationalismen ind, og menneskets broderskab begynder

virkelig at materialisere sig. Repræsentativt styre begynder at træde i stedet for den monarkiske eller faderlige form for herredømme.

Uddannelsessystemet bliver verdensomspændende, og gradvist viger racernes sprog for det violette folks sprog. Universel fred og samarbejde opnås sjældent, før racerne er nogenlunde blandet, og før de taler et fælles sprog.

52:3.11 (594.2) I de sidste århundreder af den postadamiske tidsalder udvikler der sig en ny interesse for kunst, musik og litteratur, og denne verdensomspændende opvågning er signalet til fremkomsten af en Administrator Søn. Kronen på værket i denne æra er den universelle interesse for intellektuelle realiteter, sand filosofi. Religion bliver mindre nationalistisk og bliver mere og mere et planetarisk anliggende. Nye sandhedsåbenbaringer karakteriserer disse tidsaldre, og konstellationernes Højeste begynder at herske i menneskenes anliggender. Sandheden bliver åbenbaret op til administrationen af konstellationerne.

52:3.12 (594.3) Stort etisk fremskridt karakteriserer denne æra; menneskets broderskab er målet for samfundet. Verdensomspændende fred—ophør af konflikt mellem racerne og fjendtligheder mellem nationerne—angiver at planeten er moden for ankomsten af den tredje orden blandt Sønnerne, Administratorsønnen.

4. Mennesket efter administratorsønnen

52:4.1 (594.4) På normale og loyale planeter begynder denne tidsalder med, at de dødelige racer blandes og passer sammen biologisk. Der er ingen race- eller farveproblemer; bogstaveligt talt er alle nationer og racer af samme blod. Menneskets broderskab blomstrer, og nationerne lærer at leve på jorden i fred og ro. En sådan verden står på tærsklen til en stor og kulminerende intellektuel udvikling.

52:4.2 (594.5) Når en evolutionær verden bliver moden til administrationstidsalderen, dukker en af Avonalsønnernes høje orden op på en administrativ mission. Planetprinsen og de Materielle Sønner stammer fra lokaluniverset; Administratorsønnen kommer fra Paradiset.

52:4.3 (594.6) Når Paradisets Avonaler kommer til de dødelige sfærer på retslige opgaver, udelukkende som dispensationsdommere, er de aldrig inkarnerede. Men når de kommer på retslige missioner, i det mindste den første, er de altid inkarnerede, selvom de ikke oplever fødsel, og de dør heller ikke rigets død. De kan leve videre i generationer i de tilfælde, hvor de forbliver som herskere på visse planeter. Når deres mission er afsluttet, opgiver de deres planetariske liv og vender tilbage til deres tidligere status som guddommelige sønner.

52:4.4 (594.7) Hver ny dispensation udvider den åbenbarede religions horisont, og de administrative sønner udvider sandhedens åbenbaring til at beskrive forholdene i lokaluniverset og alle dets hjælpeorganisationer.

52:4.5 (594.8)

Efter den indledende visitation af en Administrator Søn opnår racerne snart deres økonomiske frigørelse. Det daglige arbejde, der kræves for at opretholde ens uafhængighed, ville være repræsenteret af to en halv time af din tid. Det er helt sikkert at befri sådanne etiske og intelligente dødelige. Sådanne forfinede mennesker ved godt, hvordan man bruger fritiden til selvforbedring og planetarisk fremgang. Denne tidsalder er vidne til en yderligere rensning af racerne ved at begrænse reproduktionen blandt de mindre egnede og dårligt begavede individer.

52:4.6 (595.1)

Den politiske regering og den sociale administration af racerne fortsætter med at forbedre sig, selvstyre er ret godt etableret ved slutningen af denne tidsalder. Med selvstyre henviser vi til den højeste type repræsentativ regering. Sådanne verdener fremmer og ærer kun de ledere og herskere, der er bedst egnede til at bære sociale og politiske ansvar.

52:4.7 (595.2)

I denne epoke er størstedelen af verdens dødelige beboede af Rettere. Men selv nu er tildelingen af guddommelige Ledsagere ikke altid universel. Rettere med fusionsskæbne er endnu ikke skænket til alle planetariske dødelige; det er stadig nødvendigt for viljesvæsenerne at vælge Mysterieledsagerne.

52:4.8 (595.3)

I de afsluttende tidsaldre af denne dispensation begynder samfundet at vende tilbage til mere forenklede livsformer. Den fremadskridende civilisations komplekse natur går sin gang, og de dødelige lærer at leve mere naturligt og effektivt. Og denne tendens øges for hver efterfølgende epoke. Dette er en tid med opblomstring af kunst, musik og højere lærdom. De fysiske

videnskaber har allerede nået deres højdepunkt i udviklingen. Ved afslutningen af denne tidsalder vil man i en ideel verden være vidne til en stor religiøs opvågnen, en verdensomspændende åndelig oplysning. Og denne omfattende opvågning af racernes åndelige natur er signalet til overdragelses sønnens ankomst og til indvielsen af den femte dødelige epoke.

52:4.9 (595.4) På mange verdener udvikler det sig sådan, at planeten ikke bliver gjort klar til en Overdragelsessøn af én administrativ mission; i så fald vil der komme en anden, endda en række af administrative sønner, som hver især vil fremme racerne fra en dispensation til en anden, indtil planeten er gjort klar til gaven fra Overdragelsessønnen. På den anden og efterfølgende missioner kan Administratorsønnerne blive inkarneret eller ej. Men uanset hvor mange Administratorsønner, der måtte dukke op—og de kan også komme som sådan efter Overdragelsessønnen—markerer hver enkelts tilsynekomst afslutningen på en dispensation og begyndelsen på en anden.

52:4.10 (595.5) Disse dispensationer for Administratorsønner dækker alt fra femogtyve tusind til halvtreds tusind år af Urantias tid. Nogle gange er en sådan epoke meget kortere og i sjældne tilfælde endnu længere. Men i tidens fylde vil en af de samme Administratorsønner blive født som Paradisets Overdragelsessøn.

5. Mennesket efter overdragelsessønnen

52:5.1 (595.6) Når en bestemt standard for intellektuel og åndelig udvikling er nået på en beboet verden, ankommer der altid en søn fra Paradiset. I normale verdener viser han sig ikke i kød og blod, før racerne er steget op til de højeste niveauer af intellektuel udvikling og etisk opnåelse. Men på Urantia dukkede Skabersønnen, selv jeres egen Skabersøn, op ved afslutningen af den adamiske dispensation, men det er ikke den sædvanlige rækkefølge af begivenheder i rummets verdener.

52:5.2 (595.7) Når verdenerne er blevet modne til åndeliggørelse, ankommer Overdragelsens Søn. Disse Sønner tilhører altid den administrative eller avonale orden, undtagen i det tilfælde, én gang i hvert lokalunivers, hvor Skabersønnen forbereder sin afsluttende overdragelse til en evolutionær verden, som det skete, da Mikael af Nebadon dukkede op på Urantia for at overdrage sig selv til jeres dødelige racer. Kun én verden ud af næsten ti millioner kan nyde en sådan gave; alle andre verdener er åndeligt fremskredne ved at få en Paradissøn af Avonal-ordenen.

52:5.3 (596.1) Overdragelsens Søn ankommer til en verden med høj uddannelseskultur og møder en race, der er åndeligt trænet og forberedt på at assimilere avancerede læresætninger og værdsætte overdragelsens mission. Dette er en tidsalder, der er kendetegnet ved en verdensomspændende stræben efter moralsk kultur og åndelig

sandhed. Den dødelige lidenskab i denne dispensation er gennemtrængning af den kosmiske virkelighed og fællesskab med den åndelige virkelighed. Sandhedens åbenbaringer udvides til at omfatte superuniverset. Helt nye uddannelses- og regeringssystemer vokser op for at erstatte tidligere tiders rå regimer. Glæden ved at leve får en ny farve, og livets reaktioner bliver ophøjet til himmelske højder i tone og klang.

52:5.4 (596.2) Overdragelsens Søn lever og dør for den åndelige opløftelse af de dødelige racer i en verden. Han etablerer den “nye og levende vej”; hans liv er en inkarnation af Paradisets sandhed i dødeligt kød, netop den sandhed—selv Sandhedens Ånd—som mennesker skal blive frie af at kende.

52:5.5 (596.3) På Urantia var etableringen af denne “nye og levende vej” både en kendsgerning og en sandhed. Isolationen af Urantia under Lucifers oprør havde suspenderet den procedure, hvorved dødelige ved deres død kan passere direkte til mansoniaverdenernes kyster. Ør Kristus Mikaels dage på Urantia sov alle sjæle videre indtil de dispensatoriske eller særlige tusindårige opstandelser. Selv Moses fik ikke lov til at gå over på den anden side før ved en særlig opstandelse, idet den faldne planetariske prins, Caligastia, modsatte sig en sådan udfrielse. Men lige siden pinsedagen har de dødelige på Urantia igen kunnet gå direkte til de morontielle sfærer.

52:5.6 (596.4) Når en Overdragelsenssøn genopstår på den tredje dag efter at have opgivet sit inkarnerede liv, stiger han op til den Universelle Faders højre hånd, modtager forsikringen om, at overdragelsesmissionen er accepteret, og vender tilbage til

Skabersønnen i lokaluniversets hovedkvarter. Derefter sender Overdragelsens Avonal og Skaberen Mikael deres fælles ånd, Sandhedens Ånd, ind i Overdragelsens verden. Dette er den lejlighed, hvor “den triumferende Søns ånd udgydes over alt kød.” Universets Moderånd deltager også i denne udgydelse af Sandhedens Ånd, og samtidig hermed udstedes Tankeretternes uddelingsedikt. Derefter vil alle normalt tænkende væsner i denne verden modtage Retterere, så snart de når alderen for moralsk ansvar og åndeligt valg.

52:5.7 (596.5) Hvis en sådan overdragelsens Avonal skulle vende tilbage til en verden efter overdragelsesmissionen, ville han ikke inkarnere, men komme “i herlighed med de serafiske hærskarer.”

52:5.8 (596.6) Sønnens tidsalder efter indstiftelsen kan strække sig fra ti tusind til hundrede tusind år. Der er ingen vilkårlig tid tildelt nogen af disse tidsaldre. Det er en tid med store etiske og åndelige fremskridt. Under den åndelige indflydelse fra disse tidsaldre gennemgår menneskets karakter enorme forandringer og oplever en fænomenal udvikling. Det bliver muligt at anvende den gyldne regel i praksis. Jesu lære er virkelig anvendelig for en dødelig verden, som har fået den indledende træning af de forudbestemte sønner med deres dispensationer af karakterforædling og kulturforøgelse.

52:5.9 (596.7) I denne æra er problemerne med sygdom og kriminalitet stort set løst. Degeneration er allerede stort set blevet elimineret ved selektiv reproduktion. Sygdom er praktisk talt blevet mestret gennem de adamiske stammers høje modstandsdygtighed og ved den intelligente og verdensomspændende anvendelse af opdagelserne

inden for de fysiske videnskaber i de foregående tidsaldre. Den gennemsnitlige livslængde i denne periode stiger til langt over det, der svarer til tre hundrede år af Urantias tid.

52:5.10 (597.1) Gennem hele denne epoke sker der en gradvis mindskelse af det statslige tilsyn. Ægte selvstyre begynder at fungere; færre og færre restriktive love er nødvendige. De militære grene af national modstand er ved at forsvinde; den internationale harmonis æra er virkelig ved at indfinde sig. Der er mange nationer, for det meste bestemt af jordfordeling, men kun én race, ét sprog og én religion. Dødelige anliggender er næsten, men ikke helt, utopiske. Dette er i sandhed en stor og glørværdig tid!

6. Tiden efter overdragelsens søn på urantia

52:6.1 (597.2) Overdragelsens Søn er Fredsprinsen. Han ankommer med budskabet: "Fred på jorden og god vilje blandt mennesker." I normale verdener er dette en dispensation for verdensomspændende fred; nationerne lærer ikke mere om krig. Men en sådan gavnlig indflydelse fulgte ikke med, da din søn, Kristus Mikael, kom. Urantia skrider ikke frem i den normale rækkefølge. Jeres verden er ude af trit med den planetariske udvikling. Da din Mester var på jorden, advarede han sine disciple om, at hans komme ikke ville bringe det sædvanlige fredsstyre på Urantia. Han fortalte dem tydeligt, at der ville være "krige og rygter om krige," og at nation ville rejse sig mod

nation. På et andet tidspunkt sagde han: “Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden.”

52:6.2 (597.3) Selv i normale evolutionære verdener er realiseringen af det verdensomspændende broderskab mellem mennesker ikke nogen let bedrift. På en forvirret og uordentlig planet som Urantia kræver en sådan præstation meget længere tid og en langt større indsats. Uden hjælp kan social evolution næppe opnå så lykkelige resultater på en åndeligt isoleret sfære. Religiøs åbenbaring er afgørende for realiseringen af broderskab på Urantia. Mens Jesus har vist vejen til den umiddelbare opnåelse af åndeligt broderskab, afhænger virkeliggørelsen af socialt broderskab på jeres verden meget af opnåelsen af de følgende personlige transformationer og planetariske justeringer:

52:6.3 (597.4) 1. *Socialt broderskab*. Forøgelse af internationale og raceblandede sociale kontakter og broderlige foreninger gennem rejser, handel og konkurrencespil. Udvikling af et fælles sprog og mangedobling af flersprogede. Den racemæssige og nationale udveksling af studerende, lærere, industrialister og religiøse filosoffer.

52:6.4 (597.5) 2. *Intellektuel krydsbefrugtning*. Broderskab er umuligt i en verden, hvis indbyggere er så primitive, at de ikke kan se det tåbelige i uhæmmet egoisme. Der må ske en udveksling af national og racemæssig litteratur. Hver race må blive fortrolig med alle racers tanker; hver nation må kende alle nationers følelser. Uvidenhed avler

mistænksomhed, og mistænksomhed er uforenelig med den essentielle holdning af sympati og kærlighed.

52:6.5 (597.6) 3. *Etisk opvågnen*. Kun etisk bevidsthed kan afsløre det umoralske i menneskelig intolerance og det syndige i brodermorderiske stridigheder. Kun en moralsk samvittighed kan fordømme det onde ved national misundelse og racejalousi. Kun moralske væsener vil nogensinde søge efter den åndelige indsigt, som er afgørende for at efterleve den gyldne regel.

52:6.6 (598.1) 4. *Politisk visdom*. Følelsesmæssig modenhed er afgørende for selvkontrol. Kun følelsesmæssig modenhed vil sikre, at internationale teknikker til civiliseret afgørelse erstattes af krigens barbariske vilkårlighed. Kloge statsmænd vil på et tidspunkt arbejde for menneskehedens velfærd, selv når de stræber efter at fremme deres nationale eller racemæssige gruppers interesser. Egoistisk politisk klogskab er i sidste ende selvmorderisk—ødelæggende for alle de varige kvaliteter, der sikrer planetariske gruppers overlevelse.

52:6.7 (598.2) 5. *Åndelig indsigt*. Menneskets broderskab er, når alt kommer til alt, baseret på anerkendelsen af Guds faderskab. Den hurtigste måde at realisere menneskenes broderskab på Urantia er at gennemføre en åndelig transformation af den nuværende menneskehed. Den eneste teknik, der kan fremskynde den naturlige tendens i den sociale evolution, er at lægge et åndeligt pres ovenfra og dermed øge den moralske indsigt, samtidig med at man forbedrer enhver dødeligs sjæls evne til at forstå og elske enhver anden

dødelig. Gensidig forståelse og broderlig kærlighed er transcendent civilisatorer og mægtige faktorer i den verdensomspændende realisering af menneskets broderskab.

52:6.8 (598.3) Hvis du kunne blive transplanteret fra din tilbagestående og forvirrede verden til en normal planet nu i Overdragelsens Søns tidalder, ville du tro, at du var blevet overført til dine traditioners himmel. I ville næppe tro, at I observerede den normale evolutionære funktion af en dødelig sfære med menneskelig beboelse. Disse verdener befinder sig i deres riges åndelige kredsløb, og de nyder alle fordelene ved universets udsendelser og superuniversets refleksions tjenester.

7. Mennesket efter den undervisende søn

52:7.1 (598.4) Sønnerne af den næste orden, der ankommer til den gennemsnitlige evolutionære verden, er Treenighedens Undervisende Sønner, Paradistreenighedens guddommelige Sønner. Igen ser vi at Urantia er ude af trit med sine søstersfærer, idet jeres Jesus har lovet at vende tilbage. Det løfte, vil han helt sikkert opfylde, men ingen ved, om hans anden kommen vil ske før eller efter af Administrator Sønneren eller de Undervisende Sønner viser sig på Urantia.

52:7.2 (598.5) Lærersønnerne kommer i grupper til de åndeliggørende verdener. En planetarisk Undervisende Søn assisteres og

understøttes af halvfjerds Sønner af første graden, tolv anden gradens sønner og tre af de højeste og mest erfarne fra Daynalernes øverste orden. Dette korps forbliver i nogen tid i verden, tilstrækkelig længe for at gennemføre overgangen fra de evolutionære tidsaldre til lyset og livets æra—ikke mindre end tusind års af planetarisk tid og ofte betydeligt længere. Denne mission er et treenighedsbidrag til den forudgående indsats fra alle de guddommelige personligheder, der har tjent en beboet verden.

52:7.3 (598.6) Sandhedens åbenbaring er nu udvidet til centraluniverset og til Paradiset. Racerne er ved at blive meget spirituelle. Et stort folk har udviklet sig, og en stor tidsalder nærmer sig. Planetens uddannelsesmæssige, økonomiske og administrative systemer gennemgår radikale forandringer. Nye værdier og relationer er ved at blive etableret. Himmeriget viser sig på jorden, og Guds herlighed bliver spredt ud i verden.

52:7.4 (598.7) Dette er den dispensation, hvor mange dødelige bliver overført fra de levende. Efterhånden som Treenighedens Undervisende sønners æra skrider frem, bliver de dødeliges åndelige loyalitet mere og mere universel. Naturlig død bliver mindre hyppig, da Rettere i stigende grad fusionere med deres subjekt under det kødelige liv. Planeten bliver til sidst klassificeret som den primære modificerede orden for dødelig opstigning.

52:7.5 (599.1) Livet i denne æra er behageligt og indbringende. Degeneration og de asociale slutprodukter af den lange evolutionære kamp er stort set blevet udslettet. Livets længde nærmer sig fem

hundrede Urantia-år, og racernes forplantningshastighed er intelligent kontrolleret. En helt ny samfundsorden er ankommet. Der er stadig store forskelle mellem de dødelige, men samfundstilstanden nærmer sig mere idealerne om socialt broderskab og åndelig lighed. Det repræsentative styre er ved at forsvinde, og verden er ved at overgå til individuel selvkontrol. Regeringens funktion er hovedsageligt rettet mod kollektive opgaver inden for social administration og økonomisk koordinering. Den gyldne tidsalder nærmer sig med hastige skridt; det tidsmæssige mål for den lange og intense planetariske evolutionære kamp er i sigte. Tidsaldrenes belønning vil snart blive realiseret; gudernes visdom er ved at blive manifesteret.

52:7.6 (599.2) Den fysiske administration af en verden i denne tidsalder kræver omkring en time hver dag af hvert voksent individ; det svarer til en Urantia time. Planeten er i tæt kontakt med universets anliggender, og dens folk scanner de seneste udsendelser med samme store interesse, som I nu udviser for de seneste udgaver af jeres dagblade. Disse racer er optaget af tusindvis af interessante ting, som er ukendte i jeres verden.

52:7.7 (599.3) I stigende grad vokser planetens sande loyalitet over for Det Højeste Væsen. Generation efter generation slutter flere og flere sig til dem, der praktiserer retfærdighed og lever i barmhjertighed. Langsomt men sikkert er verden ved at blive vundet til Guds sønners glade tjeneste. De fysiske vanskeligheder og materielle problemer er

stort set blevet løst; planeten modnes til avanceret liv og en mere afklaret tilværelse.

52:7.8 (599.4) Fra tid til anden i løbet af deres dispensation fortsætter Lærersønnerne med at komme til disse fredelige verdener. De forlader ikke en verden, før de har observeret, at den evolutionære plan, som vedrører den pågældende planet, fungerer problemfrit. En dømmende Administrator Søn ledsager normalt Lærersønnerne på deres successive missioner, mens en anden sådan Søn fungerer på tidspunktet for deres afrejse, og disse retslige handlinger fortsætter fra tidsalder til tidsalder i hele varigheden af det jordiske regime i tid og rum.

52:7.9 (599.5) Hver tilbagevendende mission af Treenighedens Undervisende Sønner ophøjer sådan en superb verden til stadigt stigende højder af visdom, åndelighed og kosmisk oplysning. Men de ædle indfødte i en sådan sfære er stadig begrænsede og dødelige. Intet er perfekt; ikke desto mindre udvikler der sig en kvalitet af næsten perfektion i driften af en ufuldkommen verden og i dens menneskelige indbyggers liv.

52:7.10 (599.6) Treenighedens Lærersønner kan vende tilbage til den samme verden mange gange. Men før eller senere, i forbindelse med afslutningen af en af deres missioner, bliver Planetprinsen ophøjet til Planethersker, og Systemherskeren viser sig for at proklamere, at en sådan verden er trådt ind i lysets og livets æra.

52:7.11 (599.7) Det var ved afslutningen af Lærersønnernes sidste mission (det ville i hvert fald være kronologien i en normal verden),

at Johannes skrev: “Jeg så en ny himmel og en ny jord og det nye Jerusalem komme ned fra Gud fra himlen, beredt som en prinsesse, der er smykket til prinsen.”

52:7.12 (600.1) Dette er den samme renoverede jord, det avancerede planetariske stadie, som den gamle seer forestillede sig, da han skrev: “For ligesom de nye himle og den nye jord, som jeg vil skabe, skal blive stående foran mig, sådan skal I og jeres børn overleve; og det skal ske, at fra den ene nymåne til den anden og fra den ene sabbat til den anden skal alt kød komme for at tilbede foran mig,’ siger Herren.”

52:7.13 (600.2) Det er de dødelige i en sådan tidsalder, der beskrives som “en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, en hellig nation, et ophøjet folk; og I skal vise lovprisningen af ham, som har kaldt jer ud af mørket til dette vidunderlige lys.”

52:7.14 (600.3) Uanset hvad den enkelte planets særlige naturhistorie måtte være, uanset om et rige har været helt loyalt, plettet af ondskab eller forbandet af synd—uanset hvad fortilfældene måtte være—før eller siden vil Guds nåde og englenes tjeneste indvarsle dagen for Treenighedens Undervisende Sønners komme; og deres afrejse, efter deres sidste mission, vil indvarsle denne fantastiske æra af lys og liv.

52:7.15 (600.4) Alle verdener i Satania kan slutte sig til håbet hos ham, der skrev: “Ikke desto mindre ser vi efter hans løfte frem til en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdighed bor. Derfor, mine elskede, da I ser frem til dette, så vær flittige, så I kan blive fundet af ham i fred, uden pletter og uden skyld.”

52:7.16 (600.5) Når de Undervisende Sønners korps afrejser, ved afslutningen af deres første eller nogle efterfølgende regeringsperioder, indvarsler begyndelsen af lysets og livets æra—tærsklen til overgangen fra tiden til evighedens forhal. Den planetariske virkeliggørelse af denne æra af lys og liv svarer langt mere end til de dybeste forventninger hos de dødelige på Urantia, som ikke har haft mere fremsynede forestillinger om det fremtidige liv end dem, der er indeholdt i religiøse overbevisninger, som skildrer himlen som den umiddelbare skæbne og det endelige opholdssted for de overlevende dødelige.

52:7.17 (600.6) [Sponsoreret af en Mægtig Budbringer midlertidigt knyttet til Gabriel personale.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 52](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 54](#) >>

Kapitel 53

Lucifers Oprør

53:0.1 (601.1) LUCIFER var en lysende første gradens Lanonandeksøn i Nebadon. Han havde erfaringer af tjeneste i mange systemer, havde været en ledende rådgiver indenfor sin gruppe og excelleret indenfor visdom, skarpsindighed og effektivitet. Lucifer var nummer 37 i sin orden, og da han blev indsat af Melkisedekerne, blev han udpeget som en af de hundrede mest dygtige og strålende personligheder ud af mere end syv hundrede tusind af sin slags. Fra en så storslået begyndelse omfavnede han gennem ondskab og fejl synd og er nu nummereret som en af tre systemherskere i Nebadon, der er bukket under for selvets trang og har overgivet sig til den falske personlige friheds sofisteri—afvisning af universets troskab og tilsidesættelse af broderlige forpligtelser, blindhed over for kosmiske relationer.

53:0.2 (601.2) I Nebadons univers, Kristus Mikaels domæne, er der ti tusinde systemer af beboede verdener. I hele Lanonandek Sønnernes' historie, i alt deres arbejde i disse tusindvis af systemer

og i universets hovedkvarter, er kun tre systemherskere nogensinde blevet fundet i foragt for Skabersønnens regering.

1. Lederne af oprøret

53:1.1 (601.3) Lucifer var ikke et opstigende væsen; han var en skabt søn af lokaluniverset, og om ham blev det sagt: “Du var fuldkommen på alle dine måder fra den dag, du blev skabt, indtil der blev fundet uretfærdighed i dig.” Mange gange havde han rådført sig med de Højeste i Edentia. Og Lucifer regerede “på Guds hellige bjerg”, det administrative bjerg på Jerusem, for han var den øverste leder af et stort system med 607 beboede verdener.

53:1.2 (601.4) Lucifer var et storslået væsen, en strålende personlighed; han stod ved siden af konstellationernes Højeste Fædre i den direkte linje af universets autoritet. På trods af Lucifers overtrædelse undlod underordnede intelligenser at vise ham mangel på respekt og foragt, før Mikaels overdragelse til Urantia. Selv Mikaels ærkeengel, på tidspunktet for Moses’ opstandelse, “fældede ikke en anklagende dom over ham, men sagde blot: ‘Dommeren irttesætter dig’.” Dommen i sådanne sager tilhører Dagenes Ældste, superuniversets herskere.

53:1.3 (601.5) Lucifer er nu den faldne og afsatte hersker over Satania. Selvoptagethed er yderst katastrofalt, selv for de ophøjede personligheder i den himmelske verden. Om Lucifer blev det sagt: “Dit hjerte var opløftet på grund af din skønhed; du fordærvede din

visdom på grund af din glans.” Jeres gamle profet så hans triste tilstand, da han skrev: “Hvor er du faldet fra himlen, o Lucifer, morgenens søn! Hvor er du kastet ned, du, som vovede at forvirre verdenerne!”

53:1.4 (602.1) Man hørte meget lidt til Lucifer på Urantia på grund af den kendsgerning, at han udpegede sin første stedfortræder, Satan, til at tale sin sag på jeres planet. Satan var medlem af den samme gruppe af første gradens Lanonandeks, men havde aldrig fungeret som systemhersker; han deltog fuldt ud i Lucifers oprør. “Djævelen” er ingen anden end Caligastia, Urantias afsatte planetariske prins og en søn af anden gradens Lanonandeks orden. På det tidspunkt, hvor Mikael var på Urantia i kød og blod, stod Lucifer, Satan og Caligastia i ledtog med hinanden for at få hans overdragelsesmission til at mislykkes. Men det mislykkedes på afgørende vis.

53:1.5 (602.2) Abaddon var chef for Caligastias personale. Han fulgte sin herre ind i oprøret og har lige siden fungeret som øverste leder for Urantias oprørere. Beelzebub var leder af de illoyale mellemvæsener, der allierede sig med den forræderiske Caligastias styrker.

53:1.6 (602.3) Dragen blev til sidst den symbolske repræsentation af alle disse onde personligheder. Da Mikael sejrede, “kom Gabriel ned fra Salvington og bandt dragen (alle oprørslederne) for en menneskealder.” Om de serafiske oprørere fra Jerusem står der skrevet: “Og de engle, som ikke bevarede deres første ejendom, men forlod deres egen bolig, har han tilbageholdt i mørkets sikre lænker til dommen på den store dag.”

2. Årsagerne til oprøret

53:2.1 (602.4) Lucifer og hans første assistent, Satan, havde regeret på Jerusem i mere end fem hundrede tusinde år, da de i deres hjerter begyndte at sætte sig op mod den universelle Fader og hans daværende stedfortrædende søn, Mikael.

53:2.2 (602.5) Der var ingen særegne eller specielle forhold i Satantias system, som antydede eller begunstigede oprør. Det er vores overbevisning, at idéen opstod og tog form i Lucifers sind, og at han kunne have anstiftet et sådant oprør, uanset hvor han havde været udstationeret. Lucifer bekendtgjorde først sine planer for Satan, men det tog flere måneder at korrumpere hans dygtige og geniale medarbejders sind. Men da han først var blevet omvendt til oprørsteoriene, blev han en dristig og alvorlig fortaler for “selvhævdelse og frihed.”

53:2.3 (602.6) Ingen har nogensinde foreslået Lucifer at gøre oprør. Tanken om selvhævdelse i opposition til Mikael's vilje og til den Universelle Faders planer, som de er repræsenteret i Mikael, havde sin oprindelse i hans eget sind. Hans forhold til Skabersønnen havde været intimt og altid hjerteligt. På intet tidspunkt før ophøjelsen af sit eget sind gav Lucifer åbent udtryk for utilfredshed med universets administration. På trods af hans tavshed havde Dagenes Forenede i Salvington i mere end hundrede års standardtid reflekteret til Uversa, at alt ikke var fredfyldt i Lucifers sind. Disse oplysninger blev

også kommunikeret til Skabersønnen og konstellationsfædrene i Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) I løbet af denne periode blev Lucifer mere og mere kritisk over for hele planen for universets administration, men erklærede sig altid helhjertet loyal over for de Øverste Herskere. Hans første åbenlyse illoyalitet kom til udtryk i forbindelse med Gabriels besøg på Jerusem blot et par dage før den åbne proklamation af Lucifers frihedserklæring. Gabriel var så dybt overbevist om det forestående udbrud, at han tog direkte til Edentia for at konferere med Konstellationens Fædre om de foranstaltninger, der skulle træffes i tilfælde af åbent oprør.

53:2.5 (603.1) Det er meget vanskeligt at pege på den eller de præcise årsager, som til sidst kulminerede i Lucifers oprør. Vi er kun sikre på én ting, og det er: Uanset hvad disse første begyndelser var, havde de deres oprindelse i Lucifers sind. Der må have været en stolthed over sig selv, som nærede sig til selvbedrag, så Lucifer i en periode virkelig overbeviste sig selv om, at hans overvejelser om oprør faktisk var til gavn for systemet, hvis ikke for universet. Da hans planer havde udviklet sig til det punkt, hvor han blev desillusioneret, var han uden tvivl gået for langt til, at hans oprindelige og ondskabsfulde stolthed tillod ham at stoppe. På et tidspunkt i denne oplevelse blev han uoprigtig, og ondskaben udviklede sig til bevidst og forsætlig synd. At dette skete, bevises af denne strålende leders efterfølgende opførsel. Han fik længe mulighed for at angre, men kun nogle af hans underordnede tog nogensinde imod den tilbudte nåde. Dagenes trofaste fra Edentia præsenterede på konstellationsfædrenes

anmodning personligt Mikael's plan for at redde disse åbenlyse oprørere, men altid blev Skabersønnens barmhjertighed afvist og forkastet med stigende foragt og ringeagt.

3. Lucifers manifest

53:3.1 (603.2) Uanset den tidlige oprindelse af problemerne i Lucifers og Satans hjerter, tog det endelige udbrud form som Lucifers Frihedserklæring. Oprørernes sag blev beskrevet under tre overskrifter:

53:3.2 (603.3) 1. *Den Universelle Faders virkelige eksistens.* Lucifer påstod, at den Universelle Fader ikke eksisterede i virkeligheden, at fysisk tyngdekraft og rum-energi var iboende i universet, og at Faderen var en myte opfundet af Paradissønnerne for at gøre dem i stand til at opretholde herredømmet over universerne i Faderens navn. Han benægtede, at personligheden var en gave fra den Universelle Fader. Han antydte endda, at finaliterne var i ledtog med Paradissønnerne om at snyde hele skabelsen, eftersom de aldrig bragte en meget klar idé tilbage om Faderens faktiske personlighed, som den kan erkendes i Paradiset. Ærefrygt udnyttede han som værende uvidenhed Anklagen var omfattende, frygtelig og blasfemisk. Det var dette skjulte angreb på finaliterne, der uden tvivl påvirkede de opstigende borgere i Jerusem til at stå fast og forblive standhaftige i modstanden mod alle oprørernes forslag.

53:3.3 (603.4) 2. *Universets regering af Skabersønnen—Mikael.*

Lucifer hævdede, at de lokale systemer skulle være selvstændige. Han protesterede mod Skabersønnens Mikael's ret til at påtage sig suveræniteten over Nebadon i en hypotetisk Paradisfars navn og kræve, at alle personligheder skulle vedkende sig troskab over for denne usynlige Fader. Han hævdede, at hele tilbedelsesplanen var en smart plan for at ophøje Paradissønnerne. Han var villig til at anerkende Mikael som sin Skaber-Fader, men ikke som sin Gud og retmæssige hersker.

53:3.4 (603.5) Mest bittert angreb han Dagenes Ældres—"fremmede magthaveres"—ret til at blande sig i de lokale systemers og universers anliggender. Disse herskere fordømte han som tyranner og tronranere. Han formanede sine tilhængere til at tro på, at ingen af disse herskere kunne gøre noget for at forhindre fuldstændigt selvstyre, hvis blot mennesker og engle havde modet til at hævde sig selv og frimodigt kræve deres rettigheder.

53:3.5 (603.6) Han hævdede, at bødlerne fra Dagenes Ældstes kunne udelukkes fra at fungere i de lokale systemer, hvis blot de indfødte væsener ville hævde deres uafhængighed. Han hævdede, at udødelighed var iboende i systemets personligheder, at genopstandelse var naturlig og automatisk, og at alle væsener ville leve evigt, bortset fra de vilkårlige og uretfærdige handlinger, der blev udført af bødlerne fra Dagenes Ældste.

53:3.6 (604.1) 3. *Angrebet på den universelle plan for de opstigende dødeliges uddannelse.* Lucifer fastholdt, at der blev brugt alt for meget tid og energi på planen om så grundigt at træne de opstigende

dødelige i principperne for universets administration, principper, som han hævdede var uetiske og uholdbare. Han protesterede mod det langvarige program med at forberede de dødelige i rummet på en ukendt skæbne og pegede på finaliterkorpsets tilstedeværelse på Jerusem som bevis på, at disse dødelige havde brugt evigheder på at forberede sig på en skæbne, der var ren fiktion. Med hån påpegede han, at finaliterne havde mødt en skæbne, der ikke var mere glørværdig end at blive sendt tilbage til ydmyge sfærer, der lignede dem, de kom fra. Han antydede, at de var blevet fordærvet af for megen disciplin og langvarig træning, og at de i virkeligheden var forrædere mod deres dødelige medmennesker, da de nu samarbejdede med planen om at gøre hele skabelsen til slaver af fiktionerne om en mytisk evig skæbne for opstigende dødelige. Han gik ind for, at de opstigende skulle nyde friheden til individuel selvbestemmelse. Han udfordrede og fordømte hele planen om de dødeliges opstigning, som den var sponsoreret af Guds Paradissønner og støttet af Den Uendelige Ånd.

53:3.7 (604.2) Og det var med sådan en frihedsdeklaration at Lucifer igangsatte sit orgie af mørke og død.

4. Oprøret bryder ud

53:4.1 (604.3) Lucifers manifest blev udstedt ved det årlige konklave i Satania på glashavet, i nærværelse af de forsamlede skarer fra

Jerusem, på årets sidste dag for omkring to hundrede tusinde år siden, Urantia tid. Satan proklamerede, at man kunne tilbede de universelle kræfter—fysiske, intellektuelle og åndelige—men at man kun kunne være tro mod den aktuelle og nuværende hersker, Lucifer, “menneskenes og englenes ven” og “frihedens Gud.”

53:4.2 (604.4) Selvhævdelse var Lucifer-oprørets kampråb. Et af hans hovedargumenter var, at hvis selvstyre var godt og rigtigt for Melkisedekerne og andre grupper, var det lige så godt for alle intelligensordener. Han var dristig og vedholdende i sit forsvar for “sindets lighed” og “intelligensens broderskab.” Han fastholdt, at al regering skulle begrænses til de lokale planeter og deres frivillige sammenslutning i de lokale systemer. Alt andet tilsyn afviste han. Han lovede de planetariske prinser, at de skulle regere verdenerne som øverste ledere. Han fordømte placeringen af lovgivende aktiviteter i konstellationens hovedkvarter og udførelsen af retslige anliggender i universets hovedstad. Han hævdede, at alle disse regeringsfunktioner skulle koncentreres i systemhovedstæderne, og fortsatte med at oprette sin egen lovgivende forsamling og organiserede sine egne domstole under Satans jurisdiktion. Og han beordrede prinserne i de frafaldne verdener til at gøre det samme.

53:4.3 (604.5) Hele Lucifers administrative kabinet gik over i samlet flok og blev offentligt taget i ed som embedsmænd i administrationen for det nye overhoved for “de befriede verdener og systemer.”

53:4.4 (605.1) Selvom der havde været to tidligere oprør i Nebadon, var de i fjerne konstellationer. Lucifer mente, at disse oprør var

mislykkede, fordi størstedelen af intelligenserne ikke fulgte deres ledere. Han hævdede, at “flertallet hersker,” at “sindet er ufejlbarligt.” Den frihed, som universets herskere tillod ham, understøttede tilsyneladende mange af hans forbryderiske påstande. Han trodsede alle sine overordnede, men de tog tilsyneladende ikke notits af hans gøren og laden. Han fik frie hænder til at forfølge sin forførende plan uden at lade sig stoppe eller hindre.

53:4.5 (605.2) Alle de barmhjertige forsinkelser af retfærdigheden pegede Lucifer på som bevis for, at Paradissønnernes regering var ude af stand til at stoppe oprøret. Han udfordrede åbent og arrogant Mikael, Immanuel og Dagenes Ældste og pegede så på det faktum, at der ikke skete noget, som et positivt bevis på universets og superuniversets regerings afmagt.

53:4.6 (605.3) Gabriel var personligt til stede under alle disse illoyale handlinger og meddelte kun, at han til sin tid ville tale for Mikael, og at alle væsener ville være frie og uanfægtede i deres valg; at “Sønnernes regering for Faderen kun ønskede den loyalitet og hengivenhed, som var frivillig, helhjertet og modstandsdygtig over for sofisteri.”

53:4.7 (605.4) Lucifer fik lov til fuldt ud at etablere og grundigt organisere sin oprørsregering, før Gabriel gjorde noget forsøg på at bestride retten til løsrivelse eller modarbejde oprørspropagandaen. Men Konstellationens Fædre begrænsede straks disse illoyale personligheders handlinger til Satantias system. Ikke desto mindre var denne forsinkede periode en tid med store prøvelser for de loyale

væsener i hele Satania. Alt var kaotisk i et par år, og der var stor forvirring i mansoniaverdenene.

5. Konfliktens art

53:5.1 (605.5) Da oprøret i Satania brød ud, rådførte Mikael sig med sin bror i Paradiset, Immanuel. Efter denne betydningsfulde konference meddelte Mikael, at han ville forfølge den samme politik, som havde kendetegnet hans håndtering af lignende omvæltninger i fortiden, en holdning af ikke-indblanding.

53:5.2 (605.6) På tidspunktet for dette oprør og de to, der gik forud for det, var der ingen absolut og personlig suveræn autoritet i Neadons univers. Mikael regerede med guddommelig ret, som stedfortræder for den Universelle Fader, men endnu ikke i sin egen personlige ret. Han havde ikke fuldført sin overdragelseskariere; han var endnu ikke blevet udstyret med “al magt i himlen og på jorden.”

53:5.3 (605.7) Fra udbruddet af oprøret til den dag, hvor han blev indsat som suveræn hersker over Neadon, greb Mikael aldrig ind over for Lucifers oprørsstyrker; de fik lov til at løbe frit i næsten to hundrede tusinde år af Urantias tid. Kristus Mikael har nu tilstrækkelig magt og autoritet til at håndtere sådanne udbrud af illoyalitet hurtigt, endda summarisk, men vi tvivler på, at denne suveræne autoritet ville få ham til at handle anderledes, hvis der igen skulle opstå en sådan omvæltning.

53:5.4 (605.8) Da Mikael valgte at holde sig på afstand af den egentlige krigsførelse i Lucifer-oprøret, samlede Gabriel sine personlige medarbejdere på Edentia, og i samråd med de Højeste valgte han at overtage kommandoen over Satantias loyale værter. Mikael forblev på Salvington, mens Gabriel fortsatte til Jerusem, og da han etablerede sig på den sfære, der var viet til Faderen—den samme Universelle Fader, hvis personlighed Lucifer og Satan havde sat spørgsmålstegn ved—i nærværelse af de forsamlede værter af loyale personligheder, viste han Mikaels banner, det materielle emblem for Treenighedens regering af hele skabelsen, de tre azurblå koncentriske cirkler på en hvid baggrund.

53:5.5 (606.1) Lucifers emblem var et hvidt banner med en rød cirkel, i hvis midte en sort solid cirkel fremstod.

53:5.6 (606.2) “Der var krig i himlen; Mikaels hærfører og hans engle kæmpede mod dragen (Lucifer, Satan og de frafaldne prinser); og dragen og hans oprørske engle kæmpede, men sejrede ikke.” Denne “krig i himlen” var ikke et fysisk slag, sådan som en sådan konflikt kan opfattes på Urantia. I kampens tidlige dage holdt Lucifer uafbrudt tale i det planetariske amfiteater. Gabriel udførte en uophørlig afsløring af oprørernes sofisterier fra sit hovedkvarter tæt på. De forskellige personligheder, der var til stede på sfæren, og som var i tvivl om deres holdning, rejste frem og tilbage mellem disse diskussioner, indtil de nåede frem til en endelig beslutning.

53:5.7 (606.3) Men denne krig i himlen var meget frygtelig og meget virkelig. Selvom den ikke udviste noget af det barbari, der er så karakteristisk for fysisk krigsførelse i de umodne verdener, var denne

konflikt langt mere dødbringende; materielt liv er i fare i materiel kamp, men krigen i himlen blev udkæmpet med henblik på evigt liv.

6. En loyal serafkommandør

53:6.1 (606.4) Der var mange ædle og inspirerende handlinger af hengivenhed og loyalitet, som blev udført af adskillige personligheder i tiden mellem fjendtlighedernes udbrud og ankomsten af den nye systemhersker og hans personale. Men den mest spændende af alle disse dristige bedrifter af hengivenhed var den modige opførsel af Manotia, næstkommanderende for seraferne i Satania-hovedkvarteret.

53:6.2 (606.5) Da oprøret brød ud på Jerusem, sluttede lederen af de serafiske hærskarer sig til Lucifers sag. Det forklarer uden tvivl, hvorfor et så stort antal af den fjerde orden, systemadministrator-seraferne, kom på afveje. Den serafiske leder var åndeligt forblændet af Lucifers strålende personlighed; hans charmerende væremåde fascinerede de lavere ordener af himmelske væsener. De kunne simpelthen ikke forstå, at det var muligt for en så blændende personlighed at tage fejl.

53:6.3 (606.6) For ikke så længe siden sagde Manotia, da han beskrev de oplevelser, der var forbundet med starten på Lucifer-oprøret: “Men mit mest opløftende øjeblik var det spændende eventyr i forbindelse med Lucifer-oprøret, da jeg som anden serafisk

kommandør nægtede at deltage i den planlagte fornærmelse mod Mikael; og de magtfulde oprørere forsøgte at tilintetgøre mig ved hjælp af de forbindelsesstyrker, de havde arrangeret. Der var en enorm omvæltning på Jerusem, men ikke en eneste loyal seraf kom til skade.

53:6.4 (606.7) “Da min nærmeste overordnede ikke var til stede, påhvilede det mig at overtage kommandoen over Jerusems englehære som titulær leder af systemets forvirrede serafiske anliggender. Jeg blev moralsk støttet af Melkisedekerne, dygtigt assisteret af et flertal af de Materielle Sønner, forladt af en enorm gruppe af min egen orden, men storslået støttet af de opstigende dødelige på Jerusem.

53:6.5 (606.8) “Da vi automatisk blev smidt ud af konstellationskredsløbene ved Lucifers løsrivelse, var vi afhængige af loyaliteten hos vores efterretningskorps, som videresendte nødråb til Edentia fra det nærliggende system Rantulia; og vi fandt ud af, at ordenens rige, loyalitetens intellekt og sandhedens ånd i sagens natur sejrede over oprør, selvhævdelse og såkaldt personlig frihed; vi var i stand til at fortsætte indtil ankomsten af den nye systemhersker, Lucifers værdige efterfølger. Og umiddelbart derefter blev jeg tildelt korpset for Melkisedeks forvaltning af Urantia og overtog myndigheden over de loyale serafiske ordener på den forræderiske Caligastias verden, som havde proklameret sin sfære som medlem af det nyligt projekterede system af ‘befriede verdener og frigjorte personligheder’ foreslået i den berygtede Frihedserklæring udstedt af Lucifer i hans opfordring til de

‘frihedselskende, frit tænkende og fremsynede intelligenser i Satantias fejlstyrede og dårligt forvaltede verdener.’”

53:6.6 (607.1) Denne engel er stadig i tjeneste på Urantia, fungerende som næstkommanderende for seraferne.

7. Oprørets historie

53:7.1 (607.2) Lucifers oprør omfattede hele systemet. Syvogtredive løsrevne planetprinser fik deres verdensadministrationer til at svinge over på ærkeoprørets side. Kun på Panoptia lykkedes det ikke Planetprinsen at få sit folk med sig. På denne verden samledes folket under ledelse af Melkisedekerne til støtte for Mikael. Ellanora, en ung kvinde fra det dødelige rige, greb lederskabet af de menneskelige racer, og ikke en eneste sjæl på den konfliktramte verden meldte sig under Lucifers banner. Og lige siden har disse loyale panoptianere tjent på den syvende Jerusem-overgangsverden som forvaltere og bygherrer på Faderens sfære og dens omkringliggende syv tilbageholdelsesverdener. Panoptierne fungerer ikke kun som de bogstavelige vogtere af disse verdener, men de udfører også Mikael's personlige ordrer om udsmykning af disse sfærer til en fremtidig og ukendt brug. De udfører dette arbejde, mens de er på vej til Edentia.

53:7.2 (607.3) I hele denne periode var Caligastia fortaler for Lucifers sag på Urantia. Melkisedekerne modsatte sig dygtigt den frafaldne planetariske prins, men den uhæmmede friheds spidsfindigheder og

selvhævdelsens vrangforestillinger havde alle muligheder for at bedrage de primitive folk i en ung og uudviklet verden.

53:7.3 (607.4) Al løsrivelsespropaganda måtte foregå ved personlig indsats, fordi transmissionstjenesten og alle andre muligheder for interplanetarisk kommunikation blev suspenderet af systemkredsløbets tilsynsførende. Da oprøret brød ud, blev hele Satantias system isoleret i både konstellationens og universets kredsløb. I denne periode blev alle indgående og udgående beskeder sendt af serafiske agenter og Ensomme Budbringere. Kredsløbene til de faldne verdener blev også afbrudt, så Lucifer ikke kunne bruge denne vej til at fremme sin forbryderiske plan. Og disse kredsløb vil ikke blive genoprettet, så længe ærkerebellen lever inden for Satantias grænser.

53:7.4 (607.5) Dette var et Lanonandek-oprør. De højere klasser af lokaluniversets sønner sluttede sig ikke til Lucifers løsrivelse, selvom nogle få af de livsbærere, der var udstationeret på de oprørske planeter, var noget påvirket af de illoyale prinsers oprør. Ingen af de treenige sønner kom på afveje. Melkisedekerne, ærkeenglene og de strålende aftenstjerner var alle loyale over for Mikael, og sammen med Gabriel kæmpede de tappert for Faderens vilje og Sønnens herredømme.

53:7.5 (608.1) Ingen væsener af paradisisk oprindelse var involveret i illoyalitet. Sammen med De Ensomme Budbringere tog de hovedkvarter i Ådens verden og forblev under ledelse af De Trofaste fra Edentias Dage. Ingen af mæglerne faldt fra, og heller ikke en

eneste af de himmelske registratorer kom på afveje. Men det tog hårdt på Morontia-ledsagerne og Mansoniaverdens lærere.

53:7.6 (608.2) Af serafernes højeste orden gik ikke en engel tabt, men en betydelig gruppe af den næste orden, den ophøjede, blev bedraget og narret. Ligeledes blev nogle få af den tredje eller tilsynsførende orden af engle vildledt. Men det frygtelige sammenbrud kom i den fjerde gruppe, administrator-englene, de serafer, der normalt er tildelt opgaverne i systemets hovedstæder. Manotia reddede næsten to tredjedele af dem, men lidt over en tredjedel fulgte deres chef ind i oprørernes rækker. En tredjedel af alle Jerusems keruber, der var knyttet til administrator-englene, gik tabt sammen med deres illoyale serafer.

53:7.7 (608.3) Af de planetariske englehjælpere, som var tildelt de materielle sønner, blev omkring en tredjedel bedraget, og næsten ti procent af overgangstjenerne blev narret. I et symbol så Johannes dette, da han skrev om den store røde drage og sagde: “Og hans hale trak en tredjedel af himlens stjerner til sig og kastede dem ned i mørket.”

53:7.8 (608.4) Den største tab skete i de himmelske rækker, men de fleste af de lavere klasser af intelligens var involveret i illoyalitet. Ud af de 681.227 Materielle Sønner tabt i Satania, var femoghalvfems procent ofre for Lucifers oprør. Et stort antal Mellemvæsener gik tabt på de enkelte planeter, hvis Planetprins støttede Lucifers sag.

53:7.9 (608.5) I mange henseender var dette oprør det mest udbredte og katastrofale af alle sådanne begivenheder i Nebadon. Flere personligheder var involveret i dette oprør end i begge de andre. Og

det er til deres evige vanære, at Lucifers og Satans udsendinge ikke skånede børneskolerne på finaliternes kulturplanet, men snarere forsøgte at fordærve disse udviklende sind i barmhjertighed bjærget fra de evolutionære verdener.

53:7.10 (608.6) De opstigende dødelige var sårbare, men de modstod oprørets spidsfindigheder bedre end de lavere ånder. Mens mange i de lavere mansoniaverdener, som ikke havde opnået den endelige sammensmeltning med deres Rettere, faldt, er det til ære for visdommen i opstigningsplanen registreret, at ikke et eneste medlem af det opstigende Satania-borgerskab, der boede på Jerusem, deltog i Lucifers oprør.

53:7.11 (608.7) Time efter time og dag efter dag var informationsstationerne i hele Nebadon overfyldt af ængstelige iagttagere fra alle tænkelige klasser af himmelsk intelligens, som opmærksomt gennemgik bulletinerne om Satantias oprør og glædede sig, da rapporterne uafbrudt fortalte om de opstigende dødeliges urokkelige loyalitet, som under deres Melkisedek-ledelse med held modstod de kombinerede og langvarige bestræbelser fra alle de finurlige onde kræfter, som så hurtigt samledes omkring løsrivelsens og syndens bannere.

53:7.12 (608.8) Det var over to års systemtid fra begyndelsen af “krigen i himlen” til installationen af Lucifers efterfølger. Men endelig kom den nye hersker og landede på glashavet med sit personale. Jeg var blandt de reserver, som Gabriel mobiliserede på Edentia, og jeg husker udmærket Lanaforgets første besked til Norlatiadeks konstellationsfader. Den lød: “Ikke en eneste Jerusem-borger gik

tabt. Hver eneste opstigende dødelig overlevede den brændende prøvelse og kom ud af den afgørende test triumferende og helt igennem sejrende.” Og videre til Salvington, Uversa og Paradis gik dette budskab med forsikringen om, at overlevelseseoplevelsen af dødelig opstigning er den største sikkerhed mod oprør og det sikreste værn mod synd. Denne ædle flok af trofaste dødelige fra Jerusem talte kun 187.432.811.

53:7.13 (609.1) Med Lanaforges ankomst blev ærkerebellerne afsat og frataget al regeringsmagt, men de fik lov til frit at bevæge sig rundt i Jerusem, de morontielle sfærer og endda i de enkelte beboede verdener. De fortsatte deres bedrageriske og forførende bestræbelser på at forvirre og vildlede menneskers og engles sind. Men hvad angår deres arbejde på det administrative bjerg i Jerusem, “blev deres plads ikke fundet mere.”

53:7.14 (609.2) Mens Lucifer blev frataget al administrativ myndighed i Satania, eksisterede der på det tidspunkt ingen lokal universmagt eller domstol, som kunne tilbageholde eller tilintetgøre denne onde oprører; på det tidspunkt var Mikael ikke en suveræn hersker. Dagenes Ældste støttede Konstellationens Fædre i deres overtagelse af systemets regering, men de har aldrig truffet nogen efterfølgende afgørelser i de mange appelsager, der stadig verserer med hensyn til Lucifers, Satans og deres medhjælperes nuværende status og fremtidige disposition.

53:7.15 (609.3) Således var disse ærkerebeller tilladt til at strejfe rundt i hele systemet for at forsøge yderligere at udbrede deres doktriner af

utilfredshed og selvhævdelse. Men i næsten 200.000 Urantia år, har de ikke været i stand til at bedrage en anden verden. Ingen Satania verdener er gået tabt siden faldet af de syvogtredive, ikke engang de yngre verdener som er blevet befolket efter oprørsdagen.

8. Menneskesønnen på urantia

53:8.1 (609.4) Lucifer og Satan strejfede frit omkring i Satania-systemet, indtil Mikaels overdragelsesmission på Urantia var fuldført. De var sidst på jeres verden sammen i den periode, hvor de sammen angreb Menneskesønnen.

53:8.2 (609.5) Tidligere, når de planetariske prinser, "Guds sønner," med jævne mellemrum blev samlet, "kom Satan også" og hævdede, at han repræsenterede alle de faldne planetariske prinsers isolerede verdener. Men han har ikke fået en sådan frihed på Jerusem siden Mikaels afsluttende overdragelse. Efter deres forsøg på at korrumpere Mikael, under hans overdragelse i kødelig skikkelse, er al sympati for Lucifer og Satan forsvundet i hele Satania, det vil sige uden for syndens isolerede verdener.

53:8.3 (609.6) Mikaels overdragelse afsluttede Lucifers oprør i hele Satania bortset fra de frafaldne planetariske prinsers planeter. Og det var betydningen af Jesu personlige oplevelse, lige før han døde i kødet, da han en dag udbrød til sine disciple: "Og jeg så Satan falde

som et lyn fra himlen.” Han var kommet med Lucifer til Urantia for at kæmpe den sidste afgørende kamp.

53:8.4 (609.7) Menneskesønnen var sikker på succes, og han vidste, at hans triumf i jeres verden for altid ville afgøre status for hans evige fjender, ikke kun i Satania, men også i de to andre systemer, hvor synden var trængt ind. Der var overlevelse for de dødelige og sikkerhed for englene, da jeres Mester, som svar på Lucifers forslag, roligt og med guddommelig sikkerhed svarede: “Kom om bag mig, Satan.” Det var i princippet den virkelige afslutning på Lucifers oprør. Det er sandt, at Uversa-domstolene endnu ikke har truffet den udøvende beslutning vedrørende Gabriels appel om at bede om ødelæggelsen af oprørerne, men et sådant dekret vil uden tvivl komme i tidens fylde, da det første skridt i høringen af denne sag allerede er taget.

53:8.5 (610.1) Caligastia blev anerkendt af Menneskesønnen som Urantias tekniske prins, op til nær tidspunktet for hans død. Jesus sagde: “Nu er der dom over denne verden; nu skal denne verdens prins kastes ned.” Og så, endnu tættere på afslutningen af sit livsværk, meddelte han: “Denne verdens prins skal kastes ned.” Og det er den samme afsatte og miskrediterede prins, som engang blev kaldt “Urantias Gud.”

53:8.6 (610.2) Mikael's sidste handling, før han forlod Urantia, var at tilbyde nåde til Caligastia og Daligastia, men de afviste hans tilbud. Caligastia, jeres frafaldne planetariske prins, er stadig fri på Urantia til at forfølge sine forbryderiske planer, men han har absolut ingen magt til at trænge ind i menneskenes sind, og han kan heller ikke

nærme sig deres sjæle for at friste eller fordærve dem, medmindre de virkelig ønsker at blive forbandet med hans onde tilstedeværelse.

53:8.7 (610.3) Før Mikaels overdragelse, forsøgte disse mørkets herskere at bevare deres autoritet på Urantia, og de modstod vedholdende de mindre og underordnede himmelske personligheder. Men siden pinsedagen har denne forræderiske Caligastia og hans lige så foragtelige medsammensvorne, Daligastia, været underdanige over for den guddommelige majestæt, Paradisets Tankerettere og Sandhedens beskyttende Ånd, Mikaels ånd, som er blevet udgydt over alt kød.

53:8.8 (610.4) Men alligevel har ingen falden ånd nogensinde haft magt til at invadere Guds børns sind eller chikanere deres sjæle. Hverken Satan eller Caligastia kunne nogensinde røre eller nærme sig Guds troende sønner; troen er en effektiv rustning mod synd og uretfærdighed. Det er sandt: "Den, der er født af Gud, bevarer sig selv, og den onde rører ham ikke."

53:8.9 (610.5) Generelt, når svage og uopdragne dødelige antages at være under indflydelse af djævlene og dæmoner, bliver de blot domineret af deres egne iboende og nedværdigende tendenser og ledt på afveje af deres egne naturlige tilbøjeligheder. Djævelen har fået en stor del af æren for ondskab, som ikke tilkommer ham. Caligastia har været forholdsvis impotent siden Kristi kors.

9. Oprørets nuværende status

53:9.1 (610.6)

Tidligt i Lucifers oprørs tid tilbød Mikael frelse til alle oprørere. Han tilbød alle, der kunne bevise oprigtig anger, tilgivelse og genindsættelse i en eller anden form for tjeneste i universet, når han havde opnået fuld suverænitet over universet. Ingen af lederne accepterede dette barmhjertige tilbud. Men tusinder af engle og lavere himmelske væsener, inklusive hundredvis af de Materielle Sønner og Døtre, tog imod den nåde som blev proklameret af Panoptianerne og blev rehabiliteret på tidspunktet for Jesu opstandelse et tusind og ni hundred år siden. Disse væsener er siden blevet overført til Faderens verden Jerusem, hvor de teknisk set skal forblive, indtil domstolene i Uversa har truffet en afgørelse i sagen om Gabriel *vs.* Lucifer. Men ingen tvivler på, at når tilintetgørelsesdommen bliver afsagt, vil disse angrende og frelste personligheder blive undtaget fra udslettelsesdekretet. Disse sjæle på prøve arbejder nu sammen med panoptierne i arbejdet med at tage sig af Faderens verden.

53:9.2 (611.1)

Ærkebedrageren har aldrig været på Urantia siden de dage, hvor han forsøgte at afholde Mikael fra at fuldføre overdragelsen og etablere sig endeligt og sikkert som den ubetingede hersker af Nebadon. Da Mikael blev det retmæssige overhoved for Nebadons univers, blev Lucifer taget i forvaring af agenter fra Uversa Dagenes Ældste og har siden været fange på satellit nummer et i Faderens gruppe af overgangssfærer i Jerusem. Og her kan herskerne over andre verdener og systemer se afslutningen på den utro hersker af Satania. Paulus kendte til disse oprørske lederes

status efter Mikael's overdragelse, for han skrev om Caligastias ledere som “ondskabens åndelige herskare i himlene.”

53:9.3 (611.2) Da Mikael, havde overtaget den højeste suverænitet Nebadon, ansøgte han Dagenes Ældste for myndighed til at internere alle berørte personligheder i Lucifer oprør som afventede afgørelser i superuniversernes domstole i sagen Gabriel *vs.* Lucifer, som blev registreret i Uversas højesteret for næsten to hundrede tusinde år siden, som I regner tiden. Hvad angår systemets hovedgruppe, imødekom Dagenes Ældste Mikael's begæring med kun en enkelt undtagelse: Satan fik lov til at aflægge periodiske besøg hos de frafaldne prinser i de faldne verdener, indtil en anden Guds søn skulle blive accepteret af sådanne frafaldne verdener, eller indtil Uversas domstole skulle begynde at dømme i sagen om Gabriel *vs.* Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan kunne komme til Urantia, fordi I ikke havde nogen Søn af rang boende—hverken Planetprins eller Materiel Søn. Machiventa Melkisedek er siden blevet udnævnt til stedfortrædende planetarisk prins af Urantia, og åbningen af sagen mellem Gabriel *vs.* Lucifer har signaleret indvielsen af midlertidige planetariske regimer på alle isolerede verdener. Det er sandt, at Satan med jævne mellemrum besøgte Caligastia og andre af de faldne prinser lige indtil tidspunktet for præsentationen af disse åbenbaringer, hvor man første gang hørte Gabriels bøn om tilintetgørelse af ærkerebellerne. Satan er nu ubetinget tilbageholdt i Jerusems fængselsverdener.

53:9.5 (611.4)

Siden Mikael's sidste overdragelse har ingen i hele Satania ønsket at tage til fængselsverdenerne for at hjælpe de internerede oprørere. Og der er ikke blevet vundet flere væsener til bedragernes sag. I nitten hundrede år har status været uændret.

53:9.6 (611.5)

Vi forventer ikke, at de nuværende Satania-restriktioner bliver fjernet, før Dagenes Ældste har gjort endeligt op med ærkerebellerne. Systemkredsløbene vil ikke blive genindført, så længe Lucifer lever. I mellemtiden er han helt inaktiv.

53:9.7 (611.6)

Oprøret er slut på Jerusem. Det slutter på de faldne verdener lige så hurtigt, som de guddommelige sønner ankommer. Vi tror, at alle oprørere, der nogensinde vil acceptere nåde, har gjort det. Vi afventer den blinkende udsendelse, der vil fratage disse forrædere deres personlige eksistens. Vi forventer, at Uversas dom vil blive bekendtgjort ved den henrettelsesudsendelse, som vil udlette disse internerede oprørere. Så vil I lede efter deres steder, men de vil ikke blive fundet. "Og de, der kender dig blandt verdenerne, vil være forbløffede over dig; du har været en rædsel, men det skal du aldrig mere være." Og således skal alle disse uværdige forrædere "blive, som om de ikke havde været." Alle afventer Uversas dekret.

53:9.8 (611.7)

Men i evigheder har de syv fængselsverdener af åndeligt mørke i Satania udgjort en højtidelig advarsel til hele Nebadon og veltalende og effektivt forkyndt den store sandhed, "at overtræderens

vej er hård”; “at der i enhver synd er skjult frøet til dens egen ødelæggelse”; at “syndens løn er døden.”

53:9.9 (612.1) [Præsenteret af Manovandet Melkisedek, engang knyttet til konkursforvaltningen af Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 53](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 55](#) >>

Kapitel 54

Problemmet I Forbindelse Med Lucifers Oprør

54:0.1 (613.1) Det evolutionære menneske har svært ved helt at forstå betydningen af ondskab, fejl, synd og uretfærdighed. Mennesket er langsomt til at indse, at modstridende perfektion og ufuldkommenhed skaber potentiel ondskab; at modstridende sandhed og falskhed skaber forvirrende fejl; at den guddommelige begavelse med frit valg ender i de forskellige områder af synd og retfærdighed; at den vedvarende stræben efter guddommelighed fører til Guds rige i modsætning til den vedvarende afvisning, som fører til uretfærdighedens domæner.

54:0.2 (613.2) Guderne hverken skaber ondskab eller tillader synd og oprør. Potentiel ondskab er tidseksisterende i et univers, der omfatter forskellige niveauer af perfektion, betydninger og værdier. Synd er potentiel i alle verdener, hvor ufuldkomne væsener er udstyret med evnen til at vælge mellem godt og ondt. Selve den modstridende tilstedeværelse af sandhed og usandhed, fakta og løgn,

udgør potentialet for fejl. Det bevidste valg af det onde er synd; den bevidste afvisning af sandheden er fejl; den vedholdende stræben efter synd og fejl er uretfærdighed.

1. Sand og falsk frihed

54:1.1 (613.3) Af alle de forvirrende problemer, der er vokser ud af Lucifers oprør, har ingen forårsaget sværere vanskeligheder end den fejlslagne umodne evolutionære dødeliges evne til at skelne mellem sandt og falsk frihed.

54:1.2 (613.4) Sand frihed er tidernes søgen og belønningen for evolutionære fremskridt. Falsk frihed er det subtile bedrag af tidens fejl og rummets ondskab. Varig frihed er baseret på retfærdighedens virkelighed—intelligens, modenhed, broderskab og lighed.

54:1.3 (613.5) Frihed er en selvødelæggende teknik i den kosmiske eksistens, når dens motivation er uintelligent, ubetinget og ukontrolleret. Sand frihed er progressivt relateret til virkeligheden og er altid opmærksom på social lighed, kosmisk retfærdighed, universets broderskab og guddommelige forpligtelser.

54:1.4 (613.6) Frihed er selvmorderisk, når den adskilles fra materiel retfærdighed, intellektuel retfærdiggørelse, social overbærenhed, moralsk pligt og åndelige værdier. Frihed eksisterer ikke uden den kosmiske virkelighed, og al personlighedsvirkelighed er proportional med dens guddommelige relationer.

54:1.5 (613.7) Uhæmmet egenvilje og ureguleret selvudfoldelse er lig med uhæmmet egoisme, det ypperste af ugudelighed. Frihed uden den tilhørende og stadigt voksende erobring af selvet er et fantasifoster for egoistiske dødelige. Selvmotiveret frihed er en konceptuel illusion, et grusomt bedrag. Licens maskeret i frihedens klæder er forløberen for elendig trældom.

54:1.6 (614.1) Sand frihed er forbundet med ægte selvrespekt; falsk frihed er selvbeundringens ledsager. Sand frihed er frugten af selvkontrol; falsk frihed er antagelsen om selvhævdelse. Selvkontrol fører til altruistisk tjeneste; selvforherligelse fører til udnyttelse af andre for selvisk forøgelse af et forfejlet individ, som er villig til at ofre retfærdig opnåelse for at besidde uretfærdig magt over sine medvæsener.

54:1.7 (614.2) Selv visdom er kun guddommelig og sikker, når den er kosmisk i sit omfang og åndelig i sin motivation

54:1.8 (614.3) Der er ingen fejl større end den form for selvbedrag, som får intelligente væsener til at kræve udøvelsen af magt over andre væsener med henblik på at fratage disse personer deres naturlige friheder. Den gyldne regel af menneskelig retfærdighed er i konflikt med alle sådan bedrag, uærlighed, selviskhed og uretfærdighed. Eneste sand og ægte frihed er forenelig med en kærlig styring og arbejde i barmhjertighed.

54:1.9 (614.4) Hvor vover den egenrådige skabning at krænke sine medmenneskers rettigheder i den personlige friheds navn, når universets højeste herskere står tilbage i barmhjertig respekt for

disse viljesprærogativer og personlighedspotentialer! Intet væsen har i udøvelsen af sin formodede personlige frihed ret til at fratage noget andet væsen de eksistensprivilegier, der er tildelt af Skaberne og behørigt respekteret af alle deres loyale medarbejdere, underordnede og undersåtter.

54:1.10 (614.5) Det evolutionære menneske kan være nødt til at kæmpe for sine materielle friheder med tyranner og undertrykkere i en verden af synd og uretfærdighed eller i de tidlige tider i en primitiv evolutionsfære, men ikke i morontiaverdenerne eller i åndesfærerne. Krig er det tidlige evolutionære menneskes arv, men i verdener med normal fremadskridende civilisation er fysisk kamp som en teknik til at rette op på racemæssige misforståelser for længst faldet i miskredit.

2. Tyveri af friheden

54:2.1 (614.6) Med Sønnen og i Ånden projicerede Gud det evige Havona, og lige siden har der været et evigt mønster af koordineret deltagelse i skabelses—deling. Dette mønster for deling er mesterdesignet for hver eneste af Guds sønner og døtre, der drager ud i rummet for at engagere sig i forsøget på at duplikere den evige fuldkommenheds centralunivers i tiden.

54:2.2 (614.7) Ethvert væsen i ethvert univers under udvikling, som stræber efter at gøre Faderens vilje, er bestemt til at blive partner med skaberne i tid og rum i dette storslåede eventyr med at opnå

erfaringsmæssig fuldkommenhed. Hvis dette ikke var sandt, ville Faderen næppe have udstyret sådanne skabninger med kreativ fri vilje, og han ville heller ikke indvie dem, faktisk gå i partnerskab med dem ved hjælp af sin egen ånd.

54:2.3 (614.8) Lucifers dårskab var forsøget på at gøre det umulige, at kortslutte tiden i et erfaringsbaseret univers. Lucifers forbrydelse var forsøget på at fratage alle personligheder i Satania deres kreative rettigheder, den uerkendte indskrænkning af skabningernes personlige deltagelse—deltagelse af fri vilje—i den lange evolutionære kamp for at opnå status som lys og liv både individuelt og kollektivt. Ved at gøre dette satte denne engang hersker over jeres system det timelige formål med sin egen vilje i direkte modstrid med det evige formål med Guds vilje, som den er åbenbaret i tildelingen af fri vilje til alle personlige skabninger. Lucifers oprør truede således med den størst mulige krænkelse af det frie viljesvalg hos opstigerne og tjenerne i Satantias system—en trussel om for evigt at fratage hvert eneste af disse væsener den spændende oplevelse af at bidrage med noget personligt og unikt til det langsomt voksende monument over erfaringsbaseret visdom, som engang vil eksistere som Satantias fuldkomne system. Således står Lucifer-manifestet, forklædt som frihed, frem i fornuftens klare lys som en monumental trussel om at fuldbyrde tyveriet af personlig frihed og at gøre det i et omfang, som kun er blevet forsøgt to gange i hele Neadons historie.

54:2.4 (615.1) Kort sagt, hvad Gud havde givet mennesker og engle, ville Lucifer have taget fra dem, det vil sige det guddommelige

privilegium at deltage i skabelsen af deres egen skæbne og skæbnen for dette lokale system af beboede verdener.

54:2.5 (615.2) Intet væsen i hele universet har den retmæssige frihed til at fratage et andet væsen den sande frihed, retten til at elske og blive elsket, privilegiet til at tilbede Gud og tjene sine medmennesker.

3. Forsinkelse af retfærdighed

54:3.1 (615.3) De moralske viljesvæsner i de evolutionære verdener er altid plaget af det ureflekterede spørgsmål om, hvorfor de altidende Skabere tillader ondskab og synd. De forstår ikke, at begge dele er uundgåelige, hvis skabningen virkelig skal være fri. Det udviklende menneskes eller den udsøgte engels frie vilje er ikke blot et filosofisk begreb, et symbolsk ideal. Menneskets evne til at vælge godt eller ondt er en realitet i universet. Denne frihed til selv at vælge er en gave fra de Højeste Herskere, og de vil ikke tillade noget væsen eller nogen gruppe af væsener at fratage en eneste personlighed i det store univers denne guddommeligt skænkede frihed—ikke engang for at tilfredsstille sådanne vildledte og uvidende væsener i nydelsen af denne fejlagtigt kaldte personlige frihed.

54:3.2 (615.4) Selvom bevidst og helhjertet identifikation med det onde (synd) svarer til ikke-eksistens (tilintetgørelse), skal der altid gribes ind mellem tidspunktet for en sådan personlig identifikation med synd og udførelsen af straffen—det automatiske resultat af en sådan

forsætlig omfavnelser af det onde—være en tidsperiode, der er tilstrækkelig lang til at tillade en sådan afgørelse af et sådant individs universstatus, som vil vise sig at være helt tilfredsstillende for alle relaterede universpersonligheder, og som vil være så retfærdig og fair, at den vinder synderens egen godkendelse.

54:3.3 (615.5) Men hvis dette univers, der gør oprør mod sandhedens og godhedens virkelighed, nægter at godkende dommen, og hvis den skyldige i sit hjerte kender retfærdigheden af sin domfældelse, men nægter at komme med en sådan tilståelse, så må eksekveringen af dommen udsættes i overensstemmelse med Dagenes Ældstes skøn. Og Dagenes Ældste nægter at tilintetgøre noget væsen, før alle moralske værdier og alle åndelige realiteter er udslettet, både hos den onde og hos alle relaterede støtter og mulige sympatisører.

4. Barmhjertighedens forsinkelsen

54:4.1 (615.6) Et andet lidt vanskeligt forklarligt problem i konstellationen Norlatiadek er årsagerne til, at Lucifer, Satan og de faldne prinser fik lov til at lave ulykker så længe, før de blev pågrebet, interneret og dømt.

54:4.2 (616.1) Forældre, der har født og opdraget børn, er bedre i stand til at forstå, hvorfor Mikael, en skabende far, kan være langsom til at fordømme og ødelægge sine egne sønner. Jesu historie om den fortabte søn illustrerer godt, hvordan en kærlig far længe kan vente på et vildfarent barns omvendelse.

54:4.3 (616.2) Selve den kendsgerning, at et væsen, der gør ondt, faktisk kan vælge at gøre noget forkert—begå synd—etablerer den frie vilje og retfærdiggør fuldt ud enhver forsinkelse i udførelsen af retfærdighed, forudsat at den forlængede nåde kan føre til omvendelse og rehabilitering.

54:4.4 (616.3) De fleste af de friheder, Lucifer søgte, havde han allerede; andre skulle han modtage i fremtiden. Alle disse dyrebare goder gik tabt, fordi man gav efter for utålmodighed og et ønske om at eje det, man ønsker nu, og at eje det på trods af alle forpligtelser til at respektere rettighederne og frihederne for alle andre væsener, der udgør universernes univers. Ethiske forpligtelser er medfødte, guddommelige og universelle.

54:4.5 (616.4) Vi kender mange grunde til, at de Højeste Herskere ikke straks tilintetgjorde eller internerede lederne af Lucifer-oprøret. Der er uden tvivl endnu andre og muligvis bedre grunde, som vi ikke kender. De barmhjertige træk ved denne forsinkelse i udførelsen af retfærdighed blev personligt udvist af Mikael af Neadon. Hvis det ikke var for denne Skaberfaders kærlighed til sine vildfarne sønner, ville superuniversets højeste retfærdighed have handlet. Hvis en episode som Lucifers oprør havde fundet sted i Neadon, mens Mikael var inkarneret på Urantia, kunne anstifterne af denne ondskab være blevet tilintetgjort øjeblikkeligt og fuldstændigt.

54:4.6 (616.5) Den højeste retfærdighed kan handle øjeblikkeligt, når den ikke begrænses af guddommelig barmhjertighed. Men barmhjertighedens tjeneste over for tidens og rummets børn sørger

altid for denne tidsforsinkelse, dette frelsende interval mellem såtid og høst. Hvis såsæden er god, giver dette interval mulighed for at afprøve og opbygge karakteren; hvis såsæden er ond, giver denne barmhjertige forsinkelse tid til omvendelse og rettelse. Denne forsinkelse i domsafsigelsen og henrettelsen af ondsinded er iboende i de syv superuniversers barmhjertighed. Denne barmhjertighedens begrænsning af retfærdigheden beviser, at Gud er kærlighed, og at en sådan kærlighedsgud dominerer universerne og i barmhjertighed kontrollerer alle sine skabningers skæbne og dom.

54:4.7 (616.6) Barmhjertighedens tidsforsinkelser er et mandat fra Skabernes frie vilje. Der er noget godt at hente i universet fra denne tålmodighedens teknik til at håndtere syndige oprørere. Mens det er alt for sandt, at der ikke kan komme noget godt ud af det onde for den, der overvejer og udfører det onde, er det lige så sandt, at alle ting (inklusive ondskab, potentiel og manifest) arbejder sammen for det gode for alle væsener, der kender Gud, elsker at gøre hans vilje og stiger op mod Paradis i overensstemmelse med hans evige plan og guddommelige formål.

54:4.8 (616.7) Men disse barmhjertighedsforsinkelser er ikke uendelige. På trods af den lange forsinkelse (som tid regnes på Urantia) i afgørelsen af Lucifers oprør, kan vi registrere, at i den periode, hvor denne åbenbaring fandt sted, blev den første høring i den verserende sag om Gabriel *vs.* Lucifer afholdt på Uversa, og kort tid efter blev der udstedt et mandat fra Dagenes Ældste om, at Satan fremover skal være indespærret i fængselsverdenen sammen med Lucifer. Dette sætter en stopper for Satans mulighed for at aflægge

yderligere besøg i nogen af Satantias faldne verdener. Retfærdighed i et univers domineret af barmhjertighed kan være langsom, men den er sikker.

5. Visdom med forsinkelse

54:5.1 (617.1) Af de mange grunde, jeg kender til, hvorfor Lucifer og hans forbundsfæller ikke tidligere blev interneret eller dømt, har jeg tilladelse til at recitere følgende:

54:5.2 (617.2) 1. Barmhjertighed kræver, at enhver, der gør noget forkert, har tilstrækkelig tid til at formulere en bevidst og fuldt valgt holdning til sine onde tanker og syndige handlinger.

54:5.3 (617.3) 2. Den højeste retfærdighed er domineret af en Faders kærlighed; derfor vil retfærdighed aldrig ødelægge det, som barmhjertighed kan redde. Tid til at acceptere frelse er givet enhver ondskabsfuld person

54:5.4 (617.4) 3. Ingen kærlig far er nogensinde forhastet med at straffe et familiemedlem, der har begået fejl. Tålmodighed kan ikke fungere uafhængigt af tid.

54:5.5 (617.5) 4. Selvom forseelser altid er skadelige for en familie, formaner visdom og kærlighed de retskafne børn til at bære over

med en fejlagtig bror i den tid, som den kærlige far giver synderen til at indse sine fejltagelser og tage imod frelsen.

54:5.6 (617.6) 5. Uanset Mikael's holdning til Lucifer, og uanset at han var Lucifers Skaber-far, lå det ikke inden for Skabersønnens område at udøve summarisk jurisdiktion over den frafaldne Systemhersker, fordi han på det tidspunkt ikke havde afsluttet sin overdragelseskariere og dermed opnået ubetinget suverænitet over Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. Dagenes Ældste kunne have udslettet disse oprørere med det samme, men de udsletter sjældent lovovertrædere uden en fuld høring. I dette tilfælde nægtede de at underkende Mikael's beslutninger.

54:5.8 (617.8) 7. Det er klart, at Immanuel rådede Mikael til at holde sig væk fra oprørerne og tillade oprøret at forfølge et naturligt forløb af selvudslettelse. Og visdommen i Dagenes Forenede er den tidsmæssige refleksion af den forenede visdom i Paradisets Treenighed.

54:5.9 (617.9) 8. Dagenes trofaste på Edentia rådede Konstellationens Fædre til at give oprørerne frit løb, så al sympati for disse forbrydere hurtigst muligt kunne rykkes op med rode i hjerterne på alle nuværende og fremtidige borgere i Norlatiadek—alle dødelige, morontia eller åndelige væsener.

54:5.10 (617.10) 9. På Jerusem rådede den personlige repræsentant for Orvontons Højeste Udøvende Gabriel til at fremme alle levende væseners fulde mulighed for at modne et bevidst valg i de spørgsmål, der var involveret i Lucifers Frihedserklæring. Da spørgsmålet om oprør var blevet rejst, skildrede Gabriels nødrådgiver i Paradiset, at hvis ikke alle væsener i Norlatiadek- fik en sådan fuld og fri mulighed, så ville Paradisets karantæne mod alle sådanne mulige halvhjertede eller tvivlrådige væsener blive udvidet i selvbeskyttelse mod hele konstellationen. For at holde Paradisets døre til opstigning åbne for Norlatiadeks væsener, var det nødvendigt at sørge for oprørets fulde udvikling og at sikre en fuldstændig beslutsom holdning hos alle væsener, der på nogen måde var berørt af det.

54:5.11 (617.11) 10. Den guddommelige minister for Salvington udstedte som sin tredje uafhængige proklamation et mandat, der påbød, at der ikke blev gjort noget for at helbrede halvt, kujonagtigt undertrykke eller på anden måde skjule oprørernes og oprørets hæslige ansigt. Engleskarerne blev instrueret i at arbejde for fuld afsløring og ubegrænset mulighed for at udtrykke synd som den hurtigste teknik til at opnå den perfekte og endelige helbredelse af ondskabens og syndens pest.

54:5.12 (618.1) 11. Et nødråd af eks-dødelige bestående af Mægtige Budbringere, glorificerede dødelige, der havde haft personlig erfaring med lignende situationer, blev sammen med deres kolleger organiseret på Jerusem. De rådgav Gabriel om, at mindst tre gange så mange væsener ville blive ført på afveje, hvis man forsøgte sig med

vilkårlige eller summariske metoder til undertrykkelse. Hele Uversas korps af rådgivere var enige om at råde Gabriel til at lade oprøret gå sin fulde og naturlige gang, selv om det skulle tage en million år at afvikle konsekvenserne.

54:5.13 (618.2) 12. Tid, selv i et tidsunivers, er relativ: Hvis en dødelig på Urantia med en gennemsnitlig livslængde begik en forbrydelse, som udløste et verdensomspændende kaos, og hvis han blev pågrebet, dømt og henrettet inden for to eller tre dage efter forbrydelsen, ville det så virke som lang tid for dig? Og dog ville det være tættere på en sammenligning med længden af Lucifers liv, selv hvis hans dom, som nu er påbegyndt, ikke skulle være afsluttet før om hundrede tusinde Urantia år. Det relative tidsforløb set fra Uversa, hvor retssagen verserer, kunne angives ved at sige, at Lucifers forbrydelse blev bragt for retten inden for to og et halvt sekund efter, at den var begået. Fra Paradisets synsvinkel er dommen samtidig med vedtagelsen.

54:5.14 (618.3) Der er lige så mange grunde til ikke vilkårligt at stoppe Lucifers oprør, som ville være delvist forståelige for dig, men som jeg ikke har tilladelse til at fortælle om. Jeg kan oplyse dig om, at vi på Uversa underviser i otteogfyrre grunde til at lade ondskaben løbe sin egen moralske fallit og åndelige udslettelse i møde. Jeg tvivler ikke på, at der er lige så mange yderligere grunde, som jeg ikke kender til.

6. Kærligheden sejrer

54:6.1 (618.4)

Uanset hvilke vanskeligheder evolutionære dødelige kan støde på i deres bestræbelser på at forstå Lucifers oprør, bør det stå klart for alle reflekterende tænkere, at teknikken til at håndtere oprørerne er en retfærdiggørelse af guddommelig kærlighed. Den kærlige barmhjertighed over for oprørerne ser ud til at have involveret mange uskyldige væsener i prøvelser og trængsler, men alle disse fortvivlede personligheder kan trygt stole på, at de alvidende dommere vil afgøre deres skæbne i barmhjertighed såvel som retfærdighed.

54:6.2 (618.5)

I al deres omgang med intelligente væsener er både Skabersønnen og hans Paradisfar domineret af kærlighed. Det er umuligt at forstå mange faser af universets herskeres holdning til rebeller og oprør—synd og syndere—medmindre man husker på, at Gud som Fader har forrang for alle andre faser af guddommens manifestation i alle guddommens forhold til menneskeheden. Man bør også huske på, at Paradisets Skabersønner alle er motiveret af barmhjertighed.

54:6.3 (618.6)

Hvis en kærlig far i en stor familie vælger at vise barmhjertighed over for et af sine børn, som har gjort sig skyldig i en alvorlig forseelse, kan det meget vel være, at denne barmhjertighed over for det uopdragne barn midlertidigt vil gå ud over alle de andre og velopdragne børn. Sådanne eventualiteter er uundgåelige; en sådan risiko er uadskillelig fra den faktiske situation, det er at have en kærlig forælder og at være medlem af en familiegruppe. Hvert medlem af en familie nyder godt af alle de andre medlemmers

retskafne opførsel; på samme måde må hvert medlem lide under de umiddelbare tidsmæssige konsekvenser af alle de andre medlemmers dårlige opførsel. Familier, grupper, nationer, racer, verdener, systemer, konstellationer og universer er associationsforhold, der besidder individualitet; og derfor høster hvert medlem af en sådan gruppe, stor eller lille, fordelene og lider under konsekvenserne af alle de andre gruppemedlemmers rette og forkerte handlinger.

54:6.4 (619.1) Men én ting bør stå klart: Hvis du kommer til at lide under de onde konsekvenser af et familiemedlems synd, en medborger eller en meddødelig, endda oprør i systemet eller andre steder—uanset hvad du måtte blive nødt til at udholde på grund af dine medarbejderes, medborgeres eller overordnedes forseelser—kan du hvile i den evige forvisning om, at sådanne trængsler er forbigående lidelser. Ingen af disse broderlige konsekvenser af dårlig opførsel i gruppen kan nogensinde bringe dine evige udsigter i fare eller i den mindste grad fratage dig din guddommelige ret til opstigning til Paradis og opnåelse af Gud.

54:6.5 (619.2) Og der er compensation for disse prøvelser, forsinkelser og skuffelser, som uvægerligt ledsager oprørets synd. Af de mange værdifulde følger af Lucifers oprør, som kunne nævnes, vil jeg kun henlede opmærksomheden på de forbedrede karrierer for de dødelige opstigere, Jerusems borgere, som ved at modstå syndens spidsfindigheder placerede sig selv i rækken til at blive fremtidige Mægtige Budbringere, medlemmer af min egen orden. Ethvert

væsen, der bestod prøven i den onde episode, avancerede derved straks sin administrative status og øgede sit åndelige værd.

54:6.6 (619.3) I begyndelsen så Lucifer-omvæltningen ud til at være en ren katastrofe for systemet og for universet. Gradvist begyndte der at komme fordele. Da der var gået femogtyve tusind år af systemets tid (tyve tusind år af Urantias tid), begyndte Melkisedekerne at undervise i, at det gode, der var resultatet af Lucifers dårskab, var kommet til at svare til det onde, der var påført. Summen af det onde var på det tidspunkt blevet næsten stationær og fortsatte kun med at stige på visse isolerede verdener, mens de gavnlige følger fortsatte med at formere sig og strække sig ud gennem universet og superuniverset, selv til Havona. Melkisedekerne lærer nu, at det gode, som Satania-oprøret resulterede i, er mere end tusind gange summen af alt det onde.

54:6.7 (619.4) Men en sådan ekstraordinær og velgørende høst af forseelser kunne kun frembringes af den vise, guddommelige og barmhjertige holdning hos alle Lucifers overordnede, der strækker sig fra Konstellationsfædrene på Edentia til den Universelle Fader i Paradis. Den tid, der er gået, har forstærket det gode, der kan udledes af Lucifers dårskab; og eftersom det onde, der skulle straffes, var ganske fuldt udviklet inden for en forholdsvis kort tid, er det indlysende, at universets alvidende og fremsynede herskere ville være sikre på at forlænge den tid, inden for hvilken man kunne høste stadig mere gavnlige resultater. Uanset de mange andre grunde til at forsinke pågribelsen og domsafsigelsen over Satania-oprørerne, ville

denne ene gevinst have været nok til at forklare, hvorfor disse syndere ikke blev interneret før, og hvorfor de ikke er blevet dømt og tilintetgjort.

54:6.8 (619.5) Kortsynede og tidsbundne dødelige sind bør være langsomme til at kritisere tidsforsinkelserne hos de fremsynede og alvidende administratorer af universets anliggender.

54:6.9 (620.1) En fejl i den menneskelige tankegang i forhold til disse problemer består i ideen om, at alle evolutionære dødelige på en planet under udvikling ville vælge at gå ind i den paradisiske karriere, hvis ikke synden havde forbandet deres verden. Evnen til at afvise overlevelse daterer sig ikke fra tiden for Lucifers oprør. Det dødelige menneske har altid haft den frie vilje til at vælge en karriere i Paradis.

54:6.10 (620.2) Efterhånden som du stige opad i overlevelses erfaring, vil du udvide dine univers begreber og udvide dine horisont af betydninger og værdier; og derfor vil du bedre kunne forstå, hvorfor sådanne væsener som Lucifer og Satan tillades at fortsætte med oprør. Du vil også bedre forstå, hvordan det ultimative (hvis ikke umiddelbar) gode i sidste ende kan opnås fra tidsbegrænset ondt. Når du opnår Paradiset, vil du virkelig blive oplyst og trøstet, når du lytter til de supernafiske filosoffer diskutere og forklare disse dybe problemer med justering i universet. Men selv da, tvivler jeg, at du vil være helt tilfreds med dine egne tanker. I det mindste var jeg det ikke selv, da jeg således havde nået højdepunktet af universets filosofi. Jeg opnåede ikke en fuld forståelse af disse komplekse sammenhænge indtil senere, da jeg var blevet tildelt administrative

opgaver i superuniverset, hvor jeg gennem konceptuelle erfaringer har erhvervet tilstrækkelig forståelsen af sådanne mangesidet problemer i kosmisk retfærdighed og spirituel filosofi. Som du stige op til Paradiset, vil du i stigende grad lære, at mange problematiske træk af universets administration kun kan forstås efter erhvervelsen af øget erfaringsmæssige kapacitet og opnåelsen af en forbedret åndelig indsigt. Kosmisk visdom er afgørende for forståelsen af kosmiske situationer.

54:6.11 (620.3) [Præsenteret af en Mægtig Budbringer, der erfaringsmæssig overlevelse det første system i tidens universer og som nu er knyttet til superuniversets styre i Orvonton og handler i denne sag efter anmodning fra Gabriel af Salvington.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 54](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 56](#) >>

Kapitel 55

Lysets Og Livets Sfærer

55:0.1 (621.1) Lysets og livets tidsalder er den endelige evolutionære opnåelse af en verden i tid og rum. Fra det primitive menneskes tidlige tid har en sådan beboet verden gennemgået de successive planetariske tidsalder—tidsalderne før og efter Planetprinsen, den postadamiske tidsalder, tidsalderne efter Administratorsønnen og tidsalderne efter den Overdragelsens Søn. Og så bliver en sådan verden gjort klar til den evolutionære kulmination, lysets og livets etablerede status, ved hjælp af de successive planetariske missioner fra Treenighedens Undervisende Sønner med deres stadigt fremadskridende åbenbaringer af guddommelig sandhed og kosmisk visdom. I disse bestræbelser nyder de Undervisende Sønner altid hjælp fra de Strålende Aftenstjerner og nogle gange fra Melkisedekerne til at etablere den endelige planetariske tidsalder.

55:0.2 (621.2) Denne æra af lys og liv, som indvies af de Undervisende Sønner ved afslutningen af deres sidste planetariske mission, fortsætter på ubestemt tid i de beboede verdner. Hver

fremadskridende etape i den etablerede status kan af Administrator Sønnernes retslige handlinger adskilles i en række domsperioder; men alle sådanne retslige handlinger er rent teknisk og ændre på ingen måde forløbet af de planetariske begivenheder.

55:0.3 (621.3) Kun de planeter, der opnår eksistens i superuniversets hovedkredsløb, er sikret kontinuerlig overlevelse, men så vidt vi ved, er disse verdener, der er etableret i lys og liv, bestemt til at fortsætte gennem de evige tidsaldre i al fremtidig tid.

55:0.4 (621.4) Der er syv stadier i udfoldelsen af lysets og livets æra på en evolutionær verden, og i den sammenhæng skal det bemærkes, at de verdener med Ånden-fusionerede dødelige udvikler sig identisk med dem i Retter-fusion serien. Disse syv stadier af lys og liv er:

- 55:0.5 (621.5) 1. Den første eller planetarisk stadie.
- 55:0.6 (621.6) 2. Den anden eller systemstadie.
- 55:0.7 (621.7) 3. Det tredje eller konstellationsstadiet.
- 55:0.8 (621.8) 4. Det fjerde eller lokalunivers-stadiet.
- 55:0.9 (621.9) 5. Det femte eller mindre sektorstadie.
- 55:0.10 (621.10) 6. Den sjette eller større sektorstadie.
- 55:0.11 (621.11) 7. Det syvende eller superunivers-stadiet.

55:0.12 (621.12) I slutningen af denne fortælling beskrives disse stadier af fremskridende udvikling som vedrører deres forhold til universets organisation, men de planetariske værdier i hver stadie kan opnås af hver verden helt uafhængig af udviklingen i andre verdener eller af universadministrationens overplanetariske niveau.

1. Morontiatemplet

55:1.1 (622.1) Tilstedeværelsen af et morontiatempel i en beboet verdens hovedstad er beviset på, at en sådan sfære er optaget i lysets og livets etablerede tidsaldre. Før de Undervisende Sønner forlader en verden ved afslutningen af deres endelige mission, indleder de denne sidste epoke af evolutionær opnåelse; de præsiderer på den dag, hvor det “hellige tempel kommer ned på jorden”. Denne begivenhed, der signalerer begyndelsen på lysets og livets æra, bliver altid hædret af den personlige tilstedeværelse af Paradisets Overdragelsens Søn på den pågældende planet, som kommer for at bevidne denne store dag. I dette tempel af uovertruffen skønhed udråber denne Paradisets Overdragelsens søn den mangeårige Planetprins som den nye Planetariske Hersker og giver en sådan trofast Lanonandek-Søn nye beføjelser og udvidet autoritet over planetariske anliggender. Systemherskeren er også til stede og bekræfter i sin tale disse proklamationer.

55:1.2 (622.2) Et morontiatempel har tre dele: I det midterste er helligdommen for Paradisets Overdragelsens Søn. Til højre er den tidligere Planetprins, nu Planetherskers sæde; og når han er til stede i templet, er denne Lanonandek Søn synlig for de mere åndelige individer af verden. Til venstre er sædet for den fungerende leder for finaliterne som er knyttet til planeten.

55:1.3 (622.3)

Selvom de planetariske templer er blevet omtalt som noget, der “kommer ned fra himlen,” bliver der i virkeligheden ikke transporteret noget egentligt materiale fra systemets hovedkvarter. Arkitekturen af hvert enkelt tempel er udarbejdet i miniature i systemhovedstaden, og Morontiastyrkens Tilsynsførende bringer efterfølgende disse godkendte planer til planeten. Her fortsætter de i samarbejde med de fysiske Mesterkontrollører med at bygge morontiatemplet i henhold til specifikationerne.

55:1.4 (622.4)

Det gennemsnitlige morontia-tempel har plads til omkring tre hundrede tusinde tilskuere. Disse bygninger bruges ikke til tilbedelse, leg eller til at modtage udsendelser; de er helliget planetens særlige ceremonier, såsom: kommunikation med Systemherskeren eller med de Højeste, særlige visualiseringsceremonier designet til at afsløre åndelige væseners personlighedstilstedeværelse og stille kosmisk kontemplation. Skolerne for kosmisk filosofi afholder deres afgangsøvelser her, og her modtager rigets dødelige også planetarisk anerkendelse for præstationer i høj social tjeneste og for andre fremragende præstationer.

55:1.5 (622.5)

Et sådant morontia-tempel tjener også som samlingssted for vidner til levende dødeliges translation til morontia-eksistensen. Det er, fordi oversættelsestemplet består af morontiamateriale, at det ikke ødelægges af den flammende herlighed fra den fortærende ild, der så fuldstændigt tilintetgør de fysiske legemer hos de dødelige, der deri oplever den endelige fusion med deres guddommelige Retter. På en stor verden er disse afgangsblus næsten uafbrudte, og

efterhånden som antallet af oversættelser stiger, bliver der oprettet underordnede morontielle livshelligdomme i forskellige områder af planeten. For ikke så længe siden opholdt jeg mig på en verden langt mod nord, hvor der var 25 morontiahelligdomme i funktion.

55:1.6 (622.6) På forudbestemte verdener, planeter uden morontia-templer, forekommer disse fusionsglimt mange gange i den planetariske atmosfære, hvor en oversættelseskandidats materielle krop løftes op af mellemvæsnerne og de fysiske kontrollører.

2. Død og overførsel

55:2.1 (623.1) Naturlige, fysiske død er ikke en dødelig uundgåelighed. Størstedelen af avancerede evolutionære væsener, borgere i verdener, der eksisterer i den sidste æra af lys og liv, dør ikke; de overføres direkte fra livet i kødet til den morontielle eksistens.

55:2.2 (623.2) Denne oplevelse af oversættelse fra det materielle liv til morontiatilstanden—den udødelige sjæls sammensmeltning med den iboende Retter—stiger i hyppighed i forhold til planetens evolutionære fremskridt. Til at begynde med er det kun nogle få dødelige i hver tidsalder, der opnår oversættelsesniveauer af åndeligt fremskridt, men med begyndelsen af de successive tidsaldre for de Undervisende Sønner sker der flere og flere sammensmeltninger med Retterne, før afslutningen af disse fremadskridende dødeliges forlængede liv; og på tidspunktet for Lærersønnernes afsluttende

mission er cirka en fjerdedel af disse fremragende dødelige undtaget fra den naturlige død.

55:2.3 (623.3) Længere fremme i lysets og livets æra fornemmer mellemvejsvæsenerne eller deres medarbejdere, at den sandsynlige sjæl og Retter forening nærmer sig, og de meddeler dette til skæbnevogterne, som igen kommunikerer disse forhold til den finaliter-gruppe, under hvis jurisdiktion denne dødelige måtte fungere; Derefter udsender den planetariske hersker en opfordring til en sådan dødelig om at fratræde alle planetariske pligter, tage afsked med sin oprindelsesverden og begive sig til den planetariske herskers indre tempel for der at afvente morontia transit, oversættelsesglimtet, fra evolutionens materielle domæne til det morontielle niveau af præåndelig fremadudvikling.

55:2.4 (623.4) Når en sådan fusionskandidats familie, venner og arbejdsgruppe er samlet i morontiatemplet, placerer de sig rundt om den centrale scene, hvor fusionskandidaterne hviler og i mellemtiden taler frit med deres forsamlede venner. En cirkel af mellemliggende himmelske personligheder er arrangeret for at beskytte de materielle dødelige mod virkningen af de energier, der manifesterer sig i det øjeblik, hvor "livsglimtet" befrier opstigningskandidaten fra det materielle køds bånd og derved gør for en sådan evolutionær dødelig alt det, som den naturlige død gør for dem, der derved befries fra kødet.

55:2.5 (623.5) Mange fusionskandidater kan være samlet i det rummelige tempel på samme tid. Og hvilken smuk begivenhed, når

dødelige således samles for at bevidne deres kæres opstigning i åndelige flammer, og hvilken kontrast til de tidligere tidsaldre, hvor dødelige måtte overgive deres døde til de jordiske elementers favntag! De scener med gråd og jammer, der var karakteristiske for tidligere epoker i den menneskelige evolution, erstattes nu af ekstatisk glæde og den mest sublime begejstring, når disse gudsvidende dødelige byder deres kære et kortvarigt farvel, mens de fjernes fra deres materielle forbindelser af den fortærende storheds og den opstigende herligheds åndelige ild. I verdener med lys og liv er "begravelser" en anledning til stor glæde, dyb tilfredsstillelse og ubeskriveligt håb.

55:2.6 (623.6) Disse progressive dødelige sjæle fyldes i stigende grad af tro, håb og sikkerhed. Den ånd, der hersker blandt dem, der har forsamlet sig omkring transformation skrinet minder om den ånd af glade venner og slægtninge, der kan tænkes samlet ved en eksamen øvelse for nogen i deres gruppe, eller som kan komme sammen for at se aflevering af nogen stor ære af én blandt dem. Det ville være decideret nyttigt, hvis mindre avancerede dødelige kun kunne lære at betragte naturlig død med noget af denne munterhed og lethed.

55:2.7 (624.1) Dødelige iagttagere kan ikke se noget til deres oversatte medarbejdere efter fusionsglimtet. Sådanne oversatte sjæle fortsætter via Rettertransport direkte til genopstandelseshallen i den relevante morontia-uddannelsesverden. Disse transaktioner, der vedrører oversættelsen af levende mennesker til morontiaverdenen, overvåges af en ærkeengel, der blev tildelt en sådan verden på den dag, hvor den først blev etableret i lys og liv.

55:2.8 (624.2)

Når en verden når det fjerde stadie af lys og liv, forlader mere end halvdelen af de dødelige planeten ved at blive overført fra de levende. Denne formindskelse af døden fortsætter og fortsætter, men jeg kender ikke til noget system, hvis beboede verdener, selv om de længe har været i live, er helt fri for naturlig død som teknik til at slippe ud af kødets bånd. Og indtil en sådan høj tilstand af planetarisk evolution er opnået, må morontia-uddannelsesverdenerne i lokaluniverset fortsætte med at tjene som uddannelsesmæssige og kulturelle sfærer for de udviklende morontia fremadskridende. Elimineringen af døden er teoretisk mulig, men det er endnu ikke sket ifølge min observation. Måske kan en sådan status opnås i løbet af den fjerne fremtid i de efterfølgende epoker af det syvende stadie af fastboende planetarisk liv.

55:2.9 (624.3)

De oversatte sjæle fra de etablerede sfærers blomstrende tidsaldre passerer ikke gennem palæverdenerne. De opholder sig heller ikke som studerende i systemets eller konstellationens morontielle verdener. De gennemgår ikke nogen af de tidligere faser af morontialivet. De er de eneste opstigende dødelige, der så næsten undslipper den morontielle overgang fra materiel eksistens til halvåndelig status. Sådanne *Søn-opløftede* dødeliges første oplevelse i opstigningskarrieren er i tjeneste i universets hovedkvarters fremadskridende verdener. Og fra disse studieverdener i Salvington vender de tilbage som lærere til de selvsamme verdener, som de passerede, og fortsætter derefter indad til Paradis ad den etablerede rute for de dødeliges opstigning.

55:2.10 (624.4) Hvis I blot kunne besøge en planet på et fremskredent udviklingstrin, ville I hurtigt forstå grundene til, at man har sørget for en forskellig modtagelse af opstigende dødelige i mansoniaverdenerne og de højere morontiaverdener. I ville let forstå, at væsener, der rejser videre fra sådanne højt udviklede sfærer, er parate til at genoptage deres opstigning til Paradis langt før den gennemsnitlige dødelige, der ankommer fra en så uorganiseret og tilbagestående verden som Urantia.

55:2.11 (624.5) Uanset fra hvilket planetarisk niveau mennesker stiger op til de morontielle verdener, giver de syv mansoniasfærer dem rig mulighed for som lærer-elever at få erfaring med alt det, som de ikke nåede igennem på grund af deres oprindelige planets fremskredne status.

55:2.12 (624.6) Universet er ufejlbarligt i anvendelsen af disse udligningsteknikker, der er designet til at sikre, at ingen opstigende bliver berøvet noget, der er essentielt for hans opstigningsoplevelse.

3. De gyldne tidsalder

55:3.1 (624.7) Under denne lysets og livets tidsalder blomstrer verden i stigende grad under Planetherskerens faderlige styre. På dette tidspunkt er verdnerne i fremdrift under den samlede styrke af et sprog, en religion, og på normale sfære, en race. Men denne tidsalder er ikke perfekt. Disse verdener har stadig velindrettede hospitaler, hjem til pleje af de syge. Der er stadig problemer med omsorgen for

utilsigtede skader og de uundgåelige skavanker som ledsager affældigheden af høj alderdom samt senilitet lidelser. Sygdommene er ikke helt overvundet, og landdyrerne er endnu ikke blevet reguleret i fuldkommenhed; men sådanne verdener er ligesom paradiset sammenlignet med de tidlige tider af primitive mennesker under æraen før Planetprinsens tidsalder. Du ville instinktivt beskrive sådan en verden—hvis du pludselig kunne blive transporteret til en planet i denne fase af udviklingen—som himmelen på jorden.

55:3.2 (625.1) Den menneskelige regering fortsætter med at fungere i gennemførelsen af materielle anliggender i hele denne tidsalder af relative fremskridt og perfektion. De offentlige aktiviteter fra en verden i den første fase af lys og liv, som jeg besøgte for nylig blev finansieret af tiende metoden. Alle voksne arbejdstager—og alle raske borgere arbejdede på noget—betalte ti procent af deres indkomst eller formue til statskassen, og det blev udbetalt som følger:

55:3.3 (625.2) 1. Tre procent blev brugt til at fremme af sandheden—videnskab, uddannelse og filosofi.

55:3.4 (625.3) 2. Tre procent var afsat til skønhed—leg, social fritid og kunst.

55:3.5 (625.4) 3. Tre procent var dedikeret til godhed—social tjeneste, altruisme, og religion.

55:3.6 (625.5) 4. Én procent var afsat til forsikringsreserver mod risikoen for uarbejdsdygtighed på grund af ulykke, sygdom, alderdom eller nødsituationer som ikke kan forhindres.

55:3.7 (625.6) Denne planets naturressourcer blev forvaltet som sociale ejendele, fælleseje.

55:3.8 (625.7) På denne verden var den højeste ære, der blev givet til en borger, ordenen "højeste tjeneste," som var den eneste grad af anerkendelse, der nogensinde blev givet i morontiatemplet. Denne anerkendelse blev givet til dem, der længe havde udmærket sig i en eller anden fase af supermateriel opdagelse eller planetarisk social tjeneste.

55:3.9 (625.8) De fleste sociale og administrative poster blev varetaget af mænd og kvinder i fællesskab. Det meste af undervisningen foregik også i fællesskab, ligesom alle juridiske opgaver blev varetaget af lignende associerede par.

55:3.10 (625.9) I disse fantastiske verdener er den fødedygtige periode ikke særlig langvarig. Det er ikke det bedste, at der går for mange år mellem en børnefamilies aldre. Når børnene er tæt på hinanden i alder, er de i stand til at bidrage meget mere til deres fælles opdragelse. Og i disse verdener oplæres de på storslået vis af konkurrencesystemerne med ivrig stræben inden for de avancerede områder og inddelinger af forskellige præstationer i beherskelsen af sandhed, skønhed og godhed. Men frygt aldrig, at selv sådanne glorificerede sfærer har masser af ondskab, reel og potentiel, som

stimulerer valget mellem sandhed og fejl, godt og ondt, synd og retfærdighed.

55:3.11 (625.10) Ikke desto mindre er der en vis, uundgåelig straf forbundet med dødelig eksistens på sådanne avancerede evolutionære planeter. Når en etableret verden når ud over det tredje stadie af lys og liv, er det alle opstigendes skæbne, inden de når den mindre sektor, at modtage en slags forbigående opgave på en planet, der gennemgår de tidligere stadier af evolution.

55:3.12 (626.1) Hver af disse på hinanden efterfølgende tidsaldrer repræsenterer bedre resultater i alle faser af planetarisk opnåelse. I lysets indledende tidsalder udvides sandhedsåbenbaringen til at omfatte driften i universernes univers, mens studier af Guddommen under den anden tidsalder indebærer en søgen på at beherske det omskiftelige begreb om Skabersønnernes natur, mission, tjenester, forbindelser, oprindelse, og skæbne, Gud den Syvfoldiges første niveau.

55:3.13 (626.2) En planet på størrelse med Urantia vil, når den er nogenlunde veletableret, have omkring et hundrede underadministrative centre. Disse underordnede centre vil blive ledet af en af følgende grupper af kvalificerede administratorer:

55:3.14 (626.3) 1. Unge materielle sønner og døtre hentet fra systemets hovedkvarter for at fungere som assistenter for de herskende Adam og Eva.

55:3.15 (626.4) 2. Afkommet af Planetprinsens halvdødelige stab, som blev frembragt på visse verdener til dette og andre lignende

ansvarsområder.

55:3.16 (626.5) 3. Det direkte planetariske afkom af Adam og Eva

55:3.17 (626.6) 4 Materialiserede og humaniserede mellemvæsener.

55:3.18 (626.7) 5. Dødelige med Retter-fusionsstatus, som efter eget ønske midlertidigt er fritaget for oversættelse efter ordre fra den Personlige Retter i universets lederskab, for at de kan fortsætte på planeten i visse vigtige administrative stillinger.

55:3.19 (626.8) 6. Specielt uddannede dødelige fra de planetariske administrationsskoler, som også har modtaget ordren til den højeste tjeneste i morontiatemplet.

55:3.20 (626.9) 7. Visse valgkommissioner bestående af tre korrekt kvalificerede borgere, som nogle gange vælges af borgerne efter anvisning fra den planetariske hersker i overensstemmelse med deres særlige evne til at udføre en bestemt opgave, som er nødvendig i den pågældende planetariske sektor.

55:3.21 (626.10) Det store handicap, som Urantia står over for, når det drejer sig om at opnå den høje planetariske skæbne med lys og liv, ligger i problemerne med sygdom, degeneration, krig, flerfarvede racer og flersprogethed.

55:3.22 (626.11) Ingen evolutionær verden kan håbe på at komme videre end til det første stadie af etablering i lyset, før den har opnået ét sprog, én religion og én filosofi. At være af én race gør det i høj grad lettere at opnå dette, men de mange folkeslag på Urantia udelukker ikke, at man kan nå højere stadier.

4. Administrative justeringer

55:4.1 (626.12) I de efterfølgende stadier af etableret eksistens gør de beboede verdener forunderlige fremskridt under den kloge og sympatiske administration af Finalitetens frivillige korps, opstigende, der har nået Paradiset, og som er kommet tilbage for at tjene deres brødre i kødet. Disse finaliter er aktive i samarbejde med Treenighedens Undervisende Sønner, men de begynder ikke deres virkelige deltagelse i verdens anliggender, før morontiatemplet dukker op på jorden.

55:4.2 (626.13) Efter den formelle indvielse af Finalitetskorpsets planetariske tjeneste trækker størstedelen af de himmelske værter sig tilbage. Men skæbnens serafiske vogtere fortsætter deres personlige tjeneste for de dødelige, der gør fremskridt i lyset; faktisk kommer sådanne engle i stadigt stigende antal gennem de etablerede tidsaldre, da større og større grupper af mennesker når den tredje kosmiske cirkel af koordineret dødelig opnåelse i løbet af den planetariske levetid.

55:4.3 (627.1) Dette er blot den første af de efterfølgende administrative justeringer, der følger med udfoldelsen af de efterfølgende tidsaldre med stadig mere strålende resultater i de beboede verdener, når de går fra det første til det syvende stadie af etableret eksistens.

55:4.4 (627.2) 1. *Det første stadie af lys og liv.* En verden i dette indledende etablerede stadie bliver administreret af tre herskere:

55:4.5 (627.3) a. Planetherskeren, der på dette tidspunkt bliver rådgivet af den rådgivende Treenighedens Undervisende Søn, er efter al sandsynlighed lederne af det sidste korps der skal fungere på planeten.

55:4.6 (627.4) b. Lederen af det planetariske Finalitkorps.

55:4.7 (627.5) c. Adam og Eva, der i fællesskab fungerer som forenere at det dobbelte lederskab af Prinseherskerens og finaliternes overhoved.

55:4.8 (627.6) De ophøjede og befriede mellemvæsener fungerer som fortolkere for de serafiske vogtere og finaliterne. En af Treenighedens Undervisende Sønners sidste handlinger på deres sidste mission er at befri rigets mellemvæsener og forfremme (eller genoprette) dem til avanceret planetarisk status og tildele dem ansvarsfulde poster i den nye administration af den etablerede sfære. Der er allerede sket ændringer i det menneskelige synsfelt, som gør det muligt for dødelige at genkende disse hidtil usynlige fætre og kusiner fra det tidlige adamiske regime. Dette er gjort muligt af den fysiske videnskabs seneste opdagelser i forbindelse med de udvidede planetariske funktioner hos de fysiske Mesterkontrollører.

55:4.9 (627.7) Systemherskeren har bemyndigelse til at frigive mellemvæsener når som helst efter det første etablerede stadie, så de kan menneskeliggøres i morontia ved hjælp af Livsbærerne og de

fysiske kontrollører og, efter at have modtaget Tankerettere, begynde på deres opstigning til Paradis.

55:4.10 (627.8) I tredje og efterfølgende stadier, fungerer nogle af mellemvæsenerne hovedsagelig som kontaktpersonligheder for finaliterne, men på hver ny stadiet af lys og liv erstatter nye klasser af forbindelsespersonligheder i stor udstrækning mellemvæsenerne; meget få af dem forbliver nogensinde over det fjerde stadiet af lys. Det syvende stadiet vil bevidne ankomsten af de første absonitte ministre fra Paradiset til at tjene i stedet for visse univers væsener.

55:4.11 (627.9) 2. *Det andet stadiet af lys og liv.* Denne epoke signaleres på verdenerne ved ankomsten af en Livsbærer, som bliver de planetariske herskeres frivillige rådgiver i de videre bestræbelser på at rense og stabilisere den dødelige race. Således deltager Livsbærerne aktivt i den videre udvikling af den menneskelige race—fysisk, socialt og økonomisk. Og så udvider de deres overvågning til den videre renselse af den dødelige race ved drastisk at eliminere de retarderede og vedvarende rester af ringere potentiale af intellektuel, filosofisk, kosmisk og åndelig karakter. De, der designer og planter liv på en beboet verden, er fuldt ud kompetente til at rådgive de materielle sønner og døtre, som har fuld og ubestridt autoritet til at rense den udviklende race for alle skadelige påvirkninger.

55:4.12 (627.10) Fra det andet stadiet og hele vejen igennem en etableret planets karriere tjener de Undervisende Sønner som rådgivere for finaliterne. Under sådanne missioner tjener de som frivillige og ikke ved tildeling; og de tjener udelukkende med finaliterkorpset, bortset

fra at de, med samtykke fra systemherskeren, kan bruges som rådgivere for den planetariske Adam og Eva.

55:4.13 (628.1) 3. *Tredje stadie af lys og liv.* I løbet af denne epoke når de beboede verdener frem til en ny forståelse af Dagenes Ældste, den anden fase af Gud den Syvfoldige, og repræsentanterne for disse superuniversets herskere indgår i nye relationer med den planetariske administration.

55:4.14 (628.2) I hver efterfølgende tidsalder af etableret eksistens fungerer finaliterne i stadigt stigende kapacitet. Der er et tæt arbejdsfællesskab mellem finaliterne, Aftenstjernerne (overengle) og Treenighedens Undervisende Sønner.

55:4.15 (628.3) I løbet af denne eller følgende tidsalder knyttes en Undervisende Søn, assisteret af en kvartet af tjenende ånder til den valgte dødelige administrerende leder, som nu bliver tilknyttet Planetherskeren som fælles administrator af verdens anliggender. Disse dødelige topledere tjener i femogtyve år af planetarisk tid, og det er denne nye udvikling, der gør det nemt for den Planetariske Adam og Eva i de følgende tidsaldre at opnå frigørelse fra den verden hvor de har haft deres langvarige opgave.

55:4.16 (628.4) Kvartetten af tjenende ånder består af: den serafiske chef af sfæren, superuniversets seconafrådgiver, ærkeenglen for de dødeliges overførsel, og omniaf der virker som personlig repræsentant for den Forordnede Vagt stationeret på systemets

hovedkvarter. Disse rådgivere tilbyder aldrig råd, medmindre de er spurgt om det.

55:4.17 (628.5) 4. *Det fjerde stadie af lys og liv.* I disse verdener optræder Treenighedens Undervisende Sønner i nye roller. Assisteret af de skabte, treenigede sønner, der så længe har været forbundet med deres orden, kommer de nu til verdenerne som frivillige rådgivere for den planetariske hersker og hans medarbejdere. Sådanne par—Paradis-Havona-treenigede sønner og opstignings-treenigede sønner—repræsenterer forskellige synsvinkler på universet og forskellige personlige erfaringer, som er yderst brugbare for de planetariske herskere.

55:4.18 (628.6) Når som helst efter denne tidsalder kan den planetariske Adam og Eva bede den herskende Skabersøn om at blive fritaget for planetariske pligter for at begynde deres opstigning til Paradis; eller de kan blive på planeten som ledere af den nyopståede orden af stadig mere åndelige samfund, der består af avancerede dødelige, der stræber efter at forstå den filosofiske lære fra finaliterne portrætteret af de strålende Aftenstjerner, som nu er tildelt disse verdener for at samarbejde i par med sekonaferne fra hovedkvarteret i superuniverset.

55:4.19 (628.7) Finaliterne er hovedsageligt beskæftiget med at igangsætte samfundets nye og supermaterielle aktiviteter—sociale, kulturelle, filosofiske, kosmiske og åndelige. Så vidt vi kan se, vil de fortsætte denne tjeneste langt ind i den syvende epoke af evolutionær stabilitet, hvor de eventuelt vil drage ud fra, for at tjene i det ydre

rum; hvorefter vi formoder, at deres pladser vil blive overtaget af absonite væsener fra Paradis.

55:4.20 (628.8) 5. *Det femte stadie af lys og liv.* Justeringerne i dette stadie af etableret eksistens vedrører næsten udelukkende de fysiske domæner og er af primær interesse for de overordnede fysiske kontrollører.

55:4.21 (628.9) 6. *Det sjette stadie af lys og liv* er vidne til udviklingen af nye funktioner i rigets sindskredsløb. Kosmisk visdom ser ud til at blive en bestanddel af sindets universtjeneste.

55:4.22 (628.10) 7. *Det syvende stadie af lys og liv.* Tidligt i den syvende epoke får den planetariske herskers rådgiver, Treenighedslæreren, følgeskab af en frivillig rådgiver sendt af Dagenes Ældste, og senere vil de blive suppleret af en tredje rådgiver, der kommer fra superuniversets Højeste Udøvende.

55:4.23 (629.1) I løbet af denne epoke, hvis ikke før, bliver Adam og Eva altid fritaget for planetariske pligter. Hvis der er en Materiel Søn i finaliterkorpset, kan han blive tilknyttet med den dødelige administrerende leder, og nogle gange er det en Melkisedek, der melder sig frivilligt til at fungere i denne egenskab. Hvis der er en mellemvæsen blandt finaliterne, bliver alle af den orden, der er tilbage på planeten, straks frigivet.

55:4.24 (629.2) Når en planetarisk Adam og Eva bliver løsladt fra deres livslange opgave, kan de vælge karriere som følger:

55:4.25 (629.3) 1. De kan sikre sig planetarisk frigivelse og fra universets hovedkvarter straks begynde på Paradis-karrieren og modtage Tankerettere ved afslutningen af morontia-oplevelsen.

55:4.26 (629.4) 2. Meget ofte vil en planetarisk Adam og Eva modtage Rettere, mens de endnu tjener på en verden, der er etableret i lyset, samtidig med at nogle af deres importerede børn af den rene linje, der har meldt sig frivilligt til en periode med planetarisk tjeneste, modtager Rettere. Efterfølgende kan de alle tage til universets hovedkvarter og der begynde deres karriere i Paradis.

55:4.27 (629.5) 3. En planetarisk Adam og Eva kan vælge—ligesom materielle sønner og døtre fra systemets hovedstad—at tage direkte til den midsonitiske verden for et kort ophold, hvor de kan modtage deres Rettere.

55:4.28 (629.6) 4. De kan beslutte at vende tilbage til systemets hovedkvarter, hvor de i en periode vil indtage pladser i den højeste domstol, hvorefter de vil modtage Rettere og begynde opstigningen til Paradis.

55:4.29 (629.7) 5. De kan vælge at tage fra deres administrative pligter tilbage til deres oprindelige verden for at tjene som lærere i en periode og for at blive beboet af Rettere på det tidspunkt, hvor de overføres til universets hovedkvarter.

55:4.30 (629.8) Gennem alle disse epoker udøver de importerede assisterende Materielle Sønner og Døtre en enorm indflydelse på de

fremadskridende sociale og økonomiske ordener. De er potentielt udødelige, i det mindste indtil det tidspunkt, hvor de vælger at menneskeliggøre sig, modtage Rettere og begynde rejsen til Paradis.

55:4.31 (629.9) I de evolutionære verdener skal et væsen menneskeliggøres for at modtage en Tankeretter. Alle opstigende medlemmer af de dødeliges korps af finalitere er blevet Retter beboet og er fusioneret undtagen serafer, og de er beboet af Fader gennem en anden type ånd på det tidspunkt, hvor de bliver mønstret ind i dette korps.

5. Den materielle udviklings højdepunkt

55:5.1 (629.10) Dødelige væsener, der lever i en isoleret verden, der er påvirket af synd, domineret af ondskab og præget af egoisme, som Urantia, kan næppe forestille sig den fysiske perfektion, de intellektuelle resultater og den åndelige udvikling, der kendetegner disse avancerede evolutionære epoker på en syndfri sfære.

55:5.2 (629.11) De avancerede stadier af en verden, der er etableret i lys og liv, repræsenterer højdepunktet af den evolutionære materielle udvikling. I disse kultiverede verdener er lediggang og friktion fra de tidligere primitive tidsaldre væk. Fattigdom og social ulighed er næsten forsvundet, degeneration er forsvundet, og kriminalitet ses sjældent. Sindssyge er praktisk talt ophørt med at eksistere, og åndssvaghed er en sjældenhed.

55:5.3 (629.12) Den økonomiske, sociale og administrative status i disse verdener er af en høj og perfektioneret orden. Videnskab, kunst og industri blomstrer, og samfundet er en velfungerende mekanisme med høje materielle, intellektuelle og kulturelle præstationer. Industrien er i vid udstrækning blevet omdirigeret til at tjene de højere mål for en sådan fremragende civilisation. Det økonomiske liv i en sådan verden er blevet etisk.

55:5.4 (630.1) Krig er blevet historie, og der findes ikke længere hære eller politistyrker. Staten er gradvist ved at forsvinde. Selvkontrol gør langsomt menneskeskabte love forældede. Omfanget af civil regering og lovmæssig regulering i en mellemtilstand af fremadskridende civilisation er omvendt proportional med borgernes moral og spiritualitet.

55:5.5 (630.2) Skolerne er blevet meget bedre og er helliget uddannelse af sindet og udvidelse af sjælen. Kunstcentrene er udsøgte og de musikalske organisationer fremragende. Templerne for tilbedelse med deres tilknyttede skoler for filosofi og erfaringsbaseret religion er skabelser af skønhed og storhed. De udendørs forsamlingsarenaer er lige så sublime i deres kunstneriske enkelhed.

55:5.6 (630.3) Der er rigeligt og passende plads til legekonkurrencer, humor og andre faser af personlig og gruppemæssig præstation. Et særligt træk ved konkurrenceaktiviteterne i en så højt kultiveret verden er individers og gruppers bestræbelser på at udmærke sig inden for kosmologiens videnskaber og filosofier. Litteraturen og talekunsten blomstrer, og sproget er så forbedret, at det både symboliserer begreber og udtrykker ideer. Livet er forfriskende

enkelt; mennesket har omsider koordineret en høj grad af mekanisk udvikling med en inspirerende intellektuel præstation og har overskygget begge dele med en udsøgt åndelig præstation. Jagten på lykke er en oplevelse af glæde og tilfredshed.

6. Den individuelle dødelig

55:6.1 (630.4) Efterhånden som verdenerne udvikler sig i retning af lys og liv, bliver samfundet mere og mere fredeligt. Individet er ikke blevet mindre uafhængigt og hengivet til sin familie, men er blevet mere altruistisk og broderligt.

55:6.2 (630.5) På Urantia, og som du er, kan du kun have ringe forståelse for den avancerede status og progressive natur hos de oplyste racer i disse perfektionerede verdener. Disse mennesker er blomstringen af de evolutionære racer. Men sådanne væsener er stadig dødelige; de fortsætter med at trække vejret, spise, sove og drikke. Denne store evolution er ikke himlen, men den er et sublimt forvarsel om de guddommelige verdener i opstigningen til Paradis.

55:6.3 (630.6) I en normal verden er den dødelige races biologiske formåen for længst blevet bragt op på et højt niveau i løbet af de postadamiske epoker, og nu fortsætter menneskets fysiske udvikling fra tidsalder til tidsalder gennem de etablerede epoker. Både syn og hørelse udvides. På nuværende tidspunkt er befolkningen blevet stationær i antal. Reproduktionen er reguleret i overensstemmelse med planetens krav og medfødte arvelige egenskaber: De dødelige på

en planet i denne tidsalder er opdelt i fem til ti grupper, og de lavere grupper har kun lov til at producere halvt så mange børn som de højere. Den fortsatte forbedring af en så storslået race gennem lysets og livets æra er i høj grad et spørgsmål om selektiv reproduktion af de racestammer, der udviser overlegne kvaliteter af social, filosofisk, kosmisk og åndelig karakter.

55:6.4 (630.7) Retterne fortsætter med at ankomme som under tidligere evolutionære epoker, og under epokernes forløb er disse dødelige i stigende grad bedre i stand til at kommunikere med Faderfragmentet i deres indre. Under de embryonale og føråndelige udviklingstrin fungerer den assisterende sindsånd stadig. Helligånden og englenes overvågning er endnu mere effektive efterhånden som de på hinanden følgende epoker af etableret liv opleves. I fjerde fase af lys og liv synes de avancerede dødelige at opleve en betydelig grad af bevidst kontakt med Herskeråndens tilstedeværelse i superuniversets forvaltningsområde, samtidig med at filosofien i en sådan verden er fokuseret på forsøget på at forstå de nye afsløringer af Gud den Højeste. Mere end halvdelen af de menneskelige beboere på planeter i denne avancerede status oplever overførsel til morontianiveauet blandt de levende. Helt så “alt gammelt forsvinder; se, alting bliver nyt.”

55:6.5 (631.1) Vi forestiller os, at den fysiske evolution vil have nået sin fulde udvikling ved slutningen af den femte epoke i lys-og-liv-æraen. Vi observerer, at de øvre grænser for åndelig udvikling, der er forbundet med det udviklende menneskelige sind, bestemmes af

Retter-fusionsniveau af fælles morontia-værdier og kosmiske betydninger. Men hvad angår visdom: Selvom vi ikke rigtig ved det, formoder vi, at der aldrig kan være en grænse for intellektuel evolution og opnåelse af visdom. I en verden på det syvende stadie kan visdom udtømme de materielle potentialer, gå ind i mota-indsigt og til sidst endda smage på absonit storhed.

55:6.6 (631.2) Vi observerer, at mennesker i disse højt udviklede verdener på det lange syvende stadie fuldt ud lærer lokaluniversets sprog, før de bliver oversat; og jeg har besøgt nogle få meget gamle planeter, hvor abandonters underviste de ældre dødelige i superuniversets sprog. Og på disse verdener har jeg observeret den teknik, hvormed de absonite personligheder afslører finaliternes tilstedeværelse i morontiatemplet.

55:6.7 (631.3) Dette er historien om det storslåede mål for de dødeliges stræben i de evolutionære verdener; og det hele finder sted, selv før mennesker påbegynder deres morontielle karriere; hele denne storslåede udvikling kan opnås af materielle dødelige i de beboede verdener, det allerførste stadie i den endeløse og uforståelige karriere med opstigning til Paradis og opnåelse af guddommelighed.

55:6.8 (631.4) Men kan du overhovedet forestille dig, hvilken slags evolutionære dødelige, der nu kommer op fra verdener, der længe har eksisteret i den syvende epoke med etableret lys og liv? Det er dem, der tager videre til morontiaverdenerne i den lokale univershovedstad for at begynde deres opstigningskarriere.

55:6.9 (631.5) Hvis de dødelige på det fortvivlede Urantia blot kunne se en af disse mere avancerede verdener, der for længst er etableret i lys og liv, ville de aldrig mere sætte spørgsmålstegn ved visdommen i den evolutionære skabelsesplan. Hvis der ikke var nogen fremtid for evig skabningsprogression, ville de dødelige racers fremragende evolutionære resultater i sådanne etablerede verdener med perfektionerede fremskridt stadig rigeligt retfærdiggøre menneskets skabelse i tidens og rummets verdener.

55:6.10 (631.6) Vi tænker ofte over det: Hvis det store univers skulle blive etableret i lys og liv, ville de opstigende udsøgte dødelige så stadig være bestemt til Finalitetens Korps? Men vi ved det ikke.

7. Det første eller planetariske stadiet

55:7.1 (631.7) Denne epoke strækker sig fra tilsynekomsten af morontiatemplet i det nye planetariske hovedkvarter til det tidspunkt, hvor hele systemet er blevet etableret i lys og liv. Denne tidsalder indvies af Treenighedens Undervisende Sønner ved afslutningen af deres på hinanden følgende verdensmissioner, når Planetprinsen ophøjes til planetens hersker ved mandat og personlig tilstedeværelse af Paradisets Overdragelsens søn fra denne sfære. Samtidig hermed indleder finaliterne deres aktive deltagelse i planetariske anliggender.

55:7.2 (632.1) Set udefra og synlig fremstår den materielle søn og datter, den planetariske Adam og Eva af sådan en verden, der er

etableret i lys og liv, som de faktiske herskere eller ledere. Finaliterne er usynlige, og det samme er hersker prinsen, undtagen når han befinder sig i morontiatemplet. De faktiske og bogstavelige ledere af det planetariske regime er derfor den Materielle Søn og Datter. Det er kendskabet til disse ordninger, der har givet prestige til ideen om konger og dronninger i alle universets riger. Og konger og dronninger er en stor succes under disse ideelle omstændigheder, når en verden kan få så høje personligheder til at handle på vegne af endnu højere, men usynlige herskere.

55:7.3 (632.2) Når en sådan æra er nået på jeres verden, vil Makiventa Melkisedek, som nu er den stedfortrædende planetariske prins på Urantia, uden tvivl indtage den planetariske herskers sæde; og det har længe været formodet på Jerusem, at han vil blive ledsaget af en søn og datter af Urantias Adam og Eva, som nu holdes på Edentia som værger for de Højeste i Norlatiadek. Disse børn af Adam kan således tjene på Urantia i tilknytning til Melkisedek-herskeren, eftersom de blev frataget forplantningsevnen for næsten 37.000 år siden, da de opgav deres materielle legemer på Urantia som forberedelse til transit til Edentia.

55:7.4 (632.3) Denne etablerede tidsalder fortsætter og fortsætter, indtil alle beboede planeter i systemet opnår stabiliseringens æra; og så, når den yngste verden—den sidste til at opnå lys og liv—har oplevet en sådan stabilisering i et årtusinde af systemets tid, træder hele systemet ind i den stabiliserede status, og de individuelle verdener indledes i systemets epoke af lysets og livets æra.

8. Det andet eller systemstadiet

55:8.1 (632.4) Når et helt system bliver etableret i livet, indvies en ny regeringsorden. Planetherskerne bliver medlemmer af systemets konklave, og dette nye administrative organ, der er underlagt konstellationsfædrenes vetoret, har den højeste autoritet. Et sådant system af beboede verdener bliver praktisk talt selvstyrende. Systemets lovgivende forsamling konstitueres på hovedkvarterets verden, og hver planet sender sine ti repræsentanter dertil. Domstole er nu etableret i systemets hovedstæder, og kun appeller bliver taget til universets hovedkvarter.

55:8.2 (632.5) Med systemets afvikling bliver den tilforordnede vagt, repræsentant for superuniversets øverste ledelse, frivillig rådgiver for systemets højesteret og faktisk formand for den nye lovgivende forsamling.

55:8.3 (632.6) Når et helt system har fundet sig til rette i lys og liv, vil systemherskerne ikke længere komme og gå. En sådan hersker forbliver for evigt i spidsen for sit system. De assisterende herskere fortsætter med at skifte som i tidligere tidsaldr.

55:8.4 (632.7) I løbet af denne stabiliseringsepoke kommer der for første gang midsoniter fra universets hovedkvartersverdener, hvor de har opholdt sig, for at fungere som rådgivere for de lovgivende forsamlinger og rådgivere for de dømmende domstole. Disse midsoniter fortsætter også visse bestræbelser på at indprente nye mota-betydninger af højeste værdi i de undervisningsforetagender,

som de sponsorerer sammen med finaliterne. Hvad de Materielle Sønner gjorde for de dødelige racer biologisk set, gør de midsonitiske væsener nu for disse forenede og forherligede mennesker i filosofiens og den spiritualiserede tænknings stadigt fremadskridende riger.

55:8.5 (633.1) På de beboede verdener bliver de Undervisende Sønner frivillige samarbejdspartnere med finaliterne, og de samme Undervisende Sønner ledsager også finaliterne til mansoniaverdenerne, når disse sfærer ikke længere skal bruges som differentielle modtagende verdener, efter at et helt system er etableret i lys og liv; det er i det mindste sandt, når hele konstellationen har udviklet sig på denne måde. Men der er ingen grupper, der er så langt fremme i Nebadon.

55:8.6 (633.2) Vi har ikke tilladelse til at afsløre arten af det arbejde, der udføres af de finaliter, som vil føre tilsyn med sådanne genindviede mansoniaverdener. I er dog blevet informeret om, at der overalt i universerne findes forskellige typer af intelligente væsner, som ikke er blevet portrætteret i disse fortællinger.

55:8.7 (633.3) Og nu, hvor systemerne et efter et bliver stabiliseret i lyset i kraft af deres komponentverdeners fremskridt, kommer tiden, hvor det sidste system i en given konstellation opnår stabilisering, og universets administratorer—Mestersønnen, Dagene Forenede og Den Lysende Morgenstjerne—ankommer til konstellationens hovedstad for at proklamere de Højeste som de ubetingede herskere over den nyligt perfektionerede familie af hundrede stabiliserede systemer af beboede verdener.

9. Det tredje eller konstellationsstadiet

55:9.1 (633.4) Foreningen af en hel konstellation af stabiliserende systemer ledsages af omfordeling af den udøvende magt og yderligere justering af universets administration. Denne epoke bevidner avancerede resultater på hver beboet verden, men kendetegnes i særdeleshed af justeringer i konstellationens hovedkvarter, med markante ændringer i relation både til systemets tilsyn og lokaluniversets regering. Under denne tidsalder overføres mange konstellations- og universaktiviteter til systemets hovedstæder, og superuniversets repræsentanterne påtager sig nye og mere intime forbindelser med de planetariske, systemets og universets herskere. Samtidig med disse nye forbindelser, etablerer visse af superuniversernes administratorer sig som frivillige rådgivere for de Højeste Fædre i konstellationshovedstæderne.

55:9.2 (633.5) Når en konstellation således er etableret i lyset, ophører den lovgivende funktion, og Systemherskernes hus, som ledes af De Allerhøjeste, fungerer i stedet. Nu, for første gang, handler sådanne administrative grupper direkte med superuniversets regering i sager, der vedrører Havona- og Paradis-relationer. Ellers forbliver konstellationen relateret til det lokaluniverset som før. Fra stadie til stadie i det etablerede liv fortsætter univitatiaerne med at administrere konstellationens morontia-verdener.

55:9.3 (633.6) Som tidsaldrene går, overtager konstellationsfædrene flere og flere af de detaljerede administrative eller overvågende

funktioner, som tidligere var centreret omkring universets hovedkvarter. Ved opnåelsen af det sjette stadie af stabilisering vil disse forenede konstellationer have nået en position med næsten fuldstændig selvstændighed. Indgangen til det syvende stadie af stabilisering vil uden tvivl bevidne ophøjelsen af disse herskere til den sande værdighed, som deres navne, de Højeste, indikerer. I alle henseender vil konstellationerne så handle direkte med superuniversets herskere, mens lokaluniversets regering vil udvide sig og påtage sig ansvaret for nye forpligtelser i storuniverset.

10. Det fjerde eller lokaluniversets stadiet

55:10.1 (634.1) Når et univers bliver stabiliseret i lys og liv, svinger det snart ind i de etablerede superuniverselle kredsløb, og Dagenes Ældste proklamerer oprettelsen af det *øverste råd med ubegrænset myndighed*. Dette nye styrende organ består af de hundrede af Dagenes Trofaste, der ledes af Dagenes Forenede, og dette øverste råds første handling er at anerkende Mester Skabersønnens fortsatte suverænitet.

55:10.2 (634.2) Universets administration, for så vidt angår Gabriel og Fader Melkisedek, er helt uændret. Dette råd med ubegrænset autoritet beskæftiger sig hovedsageligt med de nye problemer og de nye forhold, der opstår som følge af lysets og livets avancerede status.

55:10.3 (634.3) Den Tilknyttede inspektør mobiliserer nu alle Forordnede vagter til at oprette *stabiliseringskorpset i lokaluniverset* og beder Fader Melchizedek om at dele dets tilsyn med ham. Og nu, for første gang, er et korps af de Inspirerede Treenighedsånder sat til at tjene Dagenes Forenede.

55:10.4 (634.4) Når et helt lokalunivers stabiliseres i lys og liv, indledes en dybtgående justering af hele administrationssystemet, fra de enkelte beboede verdener til universets hovedkvarter. Nye relationer strækker sig ned til konstellationerne og systemerne. Lokaluniversets Moderånd oplever nye forbindelsesrelationer med superuniversets Mesterånd, og Gabriel etablerer direkte kontakt med Dagene Ældste for at være effektiv, når og hvis Mestersønnen måtte være fraværende fra hovedkvarterets verden.

55:10.5 (634.5) I denne og de efterfølgende tidsaldre fortsætter Administratorsønnerne med at fungere som dispensationsdommere, mens et hundrede af disse Paradisets Avonal Sønner udgør den Lysende Morgenstjernes nye høje råd i universets hovedstad. Senere, og som anmodet af systemherskerne, vil en af disse administratorsønner blive den øverste rådgiver udstationeret på hovedkvarterets verden i hvert lokalsystem, indtil det syvende stadie af enhed er nået.

55:10.6 (634.6) I denne epoke er Treenighedens Undervisende Sønner frivillige rådgivere, ikke kun for de planetariske herskere, men i grupper på tre tjener de ligeledes konstellationsfædrene. Og til sidst finder disse sønner deres plads i lokaluniverset, for på dette

tidspunkt fjernes de fra den lokale skabelses ansvarsområde og bliver sat til at tjene det højeste råd med ubegrænset autoritet.

55:10.7 (634.7) Finaliterkorpset anerkender nu for første gang en myndighed uden for Paradisets kompetenceområde, det øverste råd. Hidtil har finaliterne ikke anerkendt noget tilsyn på denne side af Paradis.

55:10.8 (634.8) Skabersønnerne i sådanne etablerede universer bruger meget af deres tid i Paradiset og dets tilknyttede verdener og på at rådgive de talrige finaliter-grupper, der tjener i hele den lokale skabelse. På denne måde vil Mikael som person et fyldigere broderskabs forhold med de forherligede finalit dødelige.

55:10.9 (634.9) Spekulationer om disse Skabersønners funktioner i forbindelse med de ydre universer som nu gennemgår en indledende samling er helt forgæves. Men vi deltager alle i sådanne overvejelser fra tid til anden. Ved opnåelsen af dette fjerde stadium af udviklingen bliver Skabersønnen administrativt fri; den guddommelige minister forener flere og flere af hendes tjenester med superuniversets Mester Ånd og den Uendelige Ånd. Der synes at være udviklet et ny og sublimt forhold mellem Skabersønnen, den Skabende Ånd, Aftenstjernerne, de Undervisende Sønner, og det stadigt voksende finalitkorps.

55:10.10 (635.1) Hvis Mikael nogensinde skulle forlade Nebadon, ville Gabriel utvivlsomt blive øverste administrator med faderen Melkisedek som sin medarbejder. Samtidig ville der blive givet ny status til alle klasser med permanent statsborgerskab, såsom

materielle sønner, univitatiaer, midsoniter, susatier og de med ånden fusionerede dødelige. Men så længe evolutionen fortsætter, vil seraferne og ærkeenglene være nødvendige i universets administration.

55:10.11 (635.2) Vi er dog tilfredse med to aspekter af vores spekulationer: Hvis Skabersønnerne er bestemt til de ydre universer, vil de guddommelige ministre utvivlsomt ledsage dem. Vi er lige så sikre på, at Melkisedekerne skal forblive i deres oprindelsesuniverser. Vi mener, at Melkisedekerne er bestemt til at spille en stadig mere ansvarlig rolle i lokaluniversets regering og administration.

11. De mindre og større sektorer stadier

55:11.1 (635.3) Mindre og større sektorer i superuniverset indgår ikke direkte i planen om at blive etableret i lys og liv. En sådan evolutionær udvikling vedrører primært lokaluniverset som en enhed og vedrører kun komponenterne i et lokalunivers. Et superunivers er etableret i lys og liv, når alle de lokale universer, det består af, er fuldkomne. Men ikke ét af de syv superuniverser har nået et udviklingsniveau, der bare nærmer sig dette.

55:11.2 (635.4) *Den mindre sektors tidsalder.* Så vidt observationer kan trænge igennem, har den femte eller mindre sektors stadie af stabilisering udelukkende at gøre med fysisk status og med den

koordinerede afvikling af de hundrede tilknyttede lokaluniverser i superuniversets etablerede kredsløb. Tilsyneladende er ingen andre end kraftcentre og deres medarbejdere involveret i disse justeringer af den materielle skabelse.

55:11.3 (635.5) *Den større sektors tidsalder.* Hvad angår det sjette stadie, eller stabiliseringen af de store sektorer, kan vi kun gisne, da ingen af os har været vidne til en sådan begivenhed. Ikke desto mindre kan vi postulere meget om de administrative og andre tilpasninger, der sandsynligvis ville ledsage en så avanceret status for beboede verdener og deres universgrupper.

55:11.4 (635.6) Eftersom den mindre sektors status har at gøre med koordineret fysisk ligevægt, udleder vi, at den større sektors forening vil handle om visse nye intellektuelle niveauer, muligvis nogle avancerede præstationer i den højeste realisering af kosmisk visdom.

55:11.5 (635.7) Vi når frem til konklusioner om de tilpasninger, der sandsynligvis ville følge med realiseringen af hidtil uopnåede niveauer af evolutionært fremskridt, ved at observere resultaterne af sådanne præstationer i de enkelte verdener og i oplevelserne hos individuelle dødelige, der lever på disse ældre og højt udviklede sfærer.

55:11.6 (635.8) Lad det stå klart, at de administrative mekanismer og regeringsteknikker i et univers eller et superunivers ikke på nogen måde kan begrænse eller forsinke den evolutionære udvikling eller de åndelige fremskridt på en enkelt beboet planet eller hos en enkelt dødelig på en sådan sfære.

55:11.7 (635.9) I nogle af de ældre universer finder vi verdener, der er etableret i det femte og sjette stadie af lys og liv—endda langt ind i den syvende epoke—hvis lokale systemer endnu ikke er etableret i lys. Yngre planeter kan forsinke systemets forening, men det er ikke det mindste handicap for en ældre og avanceret verdens fremskridt. Miljømæssige begrænsninger kan heller ikke, selv på en isoleret verden, hindre den enkelte dødelige i at opnå sin personlige status; Jesus af Nazaret, som et menneske blandt mennesker, opnåede personligt status af lys og liv for over nitten hundrede år siden på Urantia.

55:11.8 (636.1) Ved at observere, hvad der sker i de længe stabiliserede verdener, kan vi drage nogenlunde pålidelige konklusioner om, hvad der vil ske, når et helt superunivers etableres i lyset, selv om vi ikke med sikkerhed kan postulere hvad der sker i tilfældet af stabiliseringen af de syv superuniverser.

12. Det syvende eller superunivers stadiet

55:12.1 (636.2) Vi kan ikke positivt forudsige, hvad der ville ske, når et superunivers blev etableret i lys, fordi en sådan begivenhed aldrig har fundet sted. Ud fra Melkisedekernes lære, som aldrig er blevet modsagt, kan vi udlede, at der ville blive foretaget gennemgribende ændringer i hele organisationen og administrationen af hver eneste enhed i skabelserne af tid og rum, der strækker sig fra de beboede verdener til superuniversets hovedkvarter.

55:12.2 (636.3) Det antages generelt, at et stort antal af de ellers utilknyttede Skabte Treenigede Sønner vil blive samlet i hovedkvartererne og divisionshovedstæderne i de etablerede superuniverser. Det kan være i forventning om, at der på et tidspunkt vil ankomme folk fra det ydre rum på vej til Havona og Paradis, men vi ved det virkelig ikke.

55:12.3 (636.4) Hvis og når et superunivers bliver etableret i lys og liv, tror vi, at de nu rådgivende Ikke egenskabsbestemte tilsynsførende fra den Højeste vil blive det øverste administrative organ i superuniversets hovedverden. Det er de personligheder, der er i stand til at tage direkte kontakt til de absonite administratorer, som straks vil blive aktive i det etablerede superunivers. Selvom disse ikke egenskabsbestemte tilsynsførende længe har fungeret som rådgivere og vejledere i avancerede evolutionære skabelsesenheder, påtager de sig ikke administrativt ansvar, før det Højeste Væsens autoritet bliver suveræn.

55:12.4 (636.5) Den Højestes ikke egenskabsbestemte tilsynsførende, som fungerer mere omfattende i denne epoke, er ikke endelige, absonite, ultimative eller uendelige; de *er* overhøjheden og repræsenterer kun Gud den Højeste. De er personificeringen af tid-rum-overhøjheden og fungerer derfor ikke i Havona. De fungerer kun som højeste forenere. De kan muligvis være involveret i teknikken med universets refleksivitet, men vi er ikke sikre.

55:12.5 (636.6) Ingen af os har en tilfredsstillende forestilling om, hvad der vil ske, når storuniverset (de syv superuniverser, som er

afhængige af Havona) bliver helt etableret i lys og liv. Denne begivenhed vil utvivlsomt være den mest dybtgående i evighedens annaler siden centraluniversets fremkomst. Der er dem, der mener, at det Højeste Væsen selv vil træde ud af Havona-mysteriet, der indhyller hans åndelige person, og vil tage bolig på hovedkvarteret i det syvende superunivers som den almægtige og erfaringsmæssige hersker over de fuldkomne skabelser i tid og rum. Men vi ved det virkelig ikke.

55:12.6 (636.7) [Præsenteret af en Mægtig Budbringer, der midlertidigt er tilknyttet Ærkeenglens Råd på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 55](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [DEL III](#) >>

Kapitel 56

Universel Enhed

56:0.1 (637.1) GUD er enhed. Guddommen er universelt koordineret.

Universernes univers er én stor integreret mekanisme, som er absolut kontrolleret af ét uendeligt sind. De fysiske, intellektuelle og åndelige domæner i den universelle skabelse er guddommeligt korrelerede. Det perfekte og det uperfekte er i sandhed indbyrdes forbundne, og derfor kan det endelige evolutionære væsen stige op til Paradis i lydighed mod den universelle Faders mandat: “Vær fuldkomne, ligesom jeg er fuldkommen.”

56:0.2 (637.2) Skabelsens forskellige niveauer er alle forenet i de planer og den administration, som Mesteruniversets Arkitekter står for. For de dødeliges afgrænsede sind i tid og rum kan universet præsentere mange problemer og situationer, som tilsyneladende skildrer disharmoni og indikerer fravær af effektiv koordination; men de af os, som er i stand til at observere bredere strækninger af universelle fænomener, og som er mere erfarne i denne kunst at opdage den grundlæggende enhed, som ligger til grund for den kreative

mangfoldighed, og at opdage den guddommelige enhed, som overskygger al denne funktion af mangfoldighed, opfatter bedre det guddommelige og eneste formål, der udvises i alle disse mangfoldige manifestationer af universel kreativ energi.

1. Fysisk koordinering

56:1.1 (637.3) Den fysiske og materielle skabelse er ikke uendelig, men den er perfekt koordineret. Der er kraft, energi, og styrke, men de er alle en i oprindelse. De syv superuniverser er tilsyneladende af dobbelt natur; centraluniverset er treenigt; men Paradis er af ensartet sammensætning. Og Paradis er den egentlige kilde af alle materielle universer—fortidige, nutidige, og fremtidige. Men da denne kosmiske afledning er en *evigheds* begivenhed; på intet *tidspunkt*—fortid, nutid eller fremtid—udspringer hverken rummet eller det materielle kosmos fra Lysøen i altings centrum. Som den kosmiske kilde fungerer Paradiset før rummet og før tiden; derfor ville dets afledninger synes at være forældreløse i tid og rum, hvis de ikke opstod gennem den egenskabsløse absolutte, deres ultimative opbevaringssted i rummet og deres åbenbarere og regulatore i tiden.

56:1.2 (637.4) Den egenskabsløse absolutte opretholder det fysiske univers, mens den guddomsabsolutte motiverer den udsøgte overkontrol af al materiel virkelighed; og begge absolutter er funktionelt forenet af det universelle absolutte. Denne

sammenhængende korrelation i det materielle univers er bedst forstået af alle personligheder—materielle, morontielle, absonite eller åndelige—ved at observere tyngdekraftsresponsen fra alt ægte materiel virkelighed til tyngdekraften centreret i det nedre Paradis.

56:1.3 (638.1) Tyngdekraftens forening er universel og uforanderlig; den rene energis respons er ligeledes universel og uundgåelig. Ren energi (urkraft) og ren ånd reagerer helt på forhånd på tyngdekraften. Disse urkræfter, der ligger i det Absolutte, kontrolleres personligt af den Universelle Fader; derfor er al tyngdekraft centreret i den personlige tilstedeværelse af Paradisets Fader af ren energi og ren ånd og i hans supermaterielle bolig.

56:1.4 (638.2) Ren energi er stamfaderen til alle relative, ikke-åndelige funktionelle realiteter, mens ren ånd er potentialet for den guddommelige og styrende overkontrol af alle grundlæggende energisystemer. Og disse realiteter, der er så forskellige, som de manifesterer sig i rummet, og som de observeres i tidens bevægelser, er begge centreret i Paradisfaderens person. I ham er de ét—må være forenede—fordi Gud er ét. Faderens personlighed er absolut forenet.

56:1.5 (638.3) I Gud Faderens uendelige natur kunne der umuligt eksistere dualitet i virkeligheden, såsom fysisk og åndelig; men i det øjeblik vi ser bort fra de uendelige niveauer og den absolutte virkelighed af Paradisfaderens personlige værdier, observerer vi eksistensen af disse to virkeligheder og erkender, at de er fuldt lydhøre over for hans personlige tilstedeværelse; i ham består alle ting.

56:1.6 (638.4) I det øjeblik du forlader det egenskabsløse begreb af den uendelige personlighed af Paradis Faderen, må du postulere SIND som den uundgåelige forenende teknik af de for altid udvidende afvigelse af disse dobbelte univers manifestationer af den originale monoteistiske Skaberpersonlighed, den Første Kilde og Center—JEG ER.

2. Intellektuel enhed

56:2.1 (638.5) Tankefaderen virkeliggør åndens udtryk i Ord-Sønnen og opnår virkelighedsekspansion gennem Paradis i de fjerntliggende materielle universer. Den Evige Søns åndelige udtryk er korreleret med skabelsens materielle niveauer ved hjælp af den Uendelige Ånds funktioner, ved hvis åndsresponsive sindstjeneste, og i hvis fysisk-dirigerende sindshandlinger, Guddommens åndelige realiteter og Guddommens materielle konsekvenser er korreleret med hinanden.

56:2.2 (638.6) Sindet er den funktionelle gave fra den Uendelige Ånd, derfor uendelig i potentiale og universel i udbredelse. Den Universelle Faders urtanke eviggøres i et dobbelt udtryk: Paradisets Ø og hans guddoms ligestillede, den åndelige og Evige Søn. En sådan dualitet i den evige virkelighed gør sindets Gud, den Uendelige Ånd, uundgåelig. Sindet er den uundværlige kommunikationskanal mellem åndelige og materielle realiteter. Det materielle evolutionære væsen kan kun opfatte og forstå den iboende ånd ved hjælp af sindets tjeneste.

56:2.3 (638.7) Dette uendelige og universelle sind er tjenende i universet af tid og rum som det kosmiske sind; og selv om det strækker sig fra de oprindelige tjenester af de Bistående ånder op til det storslået sind af den udøvende leder af et univers, så er dette kosmiske sind også fyldestgørende forenet i tilsynet af de Syv Mesterånder, som igen er koordineret med det Højeste Sind af tid og rum og perfekt korreleret med den Uendelige Ånd altfavnende sind.

3. Åndelig forening

56:3.1 (639.1) Ligesom det universelle sinds tyngdekraft er centreret i den Uendelige Ånds personlige nærvær i Paradis, således er den universelle ånds tyngdekraft centreret i den Evige Søns personlige nærvær i Paradis. Den Universelle Fader er én, men for tid og rum er han åbenbaret i de dobbelte fænomener ren energi og ren ånd.

56:3.2 (639.2) Paradisets åndelige realiteter er ligeledes én, men i alle tid-rum-situationer og relationer afsløres denne ene ånd i de dobbelte fænomener: Den Evige Søns åndelige personligheder og udstrålinger og den Uendelige Ånds åndelige personligheder og indflydelser og tilknyttede skabelser; og der er endnu en tredje—rene åndelige fragmenteringer—Faderens overdragelse af Tankeretterne og andre åndelige entiteter, som er præpersonlige.

56:3.3 (639.3) Uanset på hvilket niveau af universets aktiviteter du måtte støde på åndelige fænomener eller kontakt med åndelige

væsener, kan du vide, at de alle stammer fra Gud, som er ånd ved hjælp af Åndens Søn og Den Uendelige Sindsånd. Og denne fjerntliggende ånd fungerer som et fænomen i tidens evolutionære verdener, da den er styret fra de lokale universers hovedkvarterer. Fra disse Skabersønnernes hovedstæder kommer Helligånden og Sandhedens Ånd, sammen med de assisterende sinds-ånders tjeneste, til de lavere og udviklende niveauer af materielle sind.

56:3.4 (639.4) Mens sindet er mere forenet på Mesteråndernes niveau i forening med Det Højeste Væsen og som det kosmiske sind, der er underordnet Det Absolutte Sind, er åndens tjeneste til de verdener, der er under udvikling, mere direkte forenet i de personligheder, der bor i lokaluniversernes hovedkvarterer, og i de præsiderende guddommelige ministres personer, som igen er næsten perfekt korreleret med Den Evige Søns Paradis-tyngdekraftskredsløb, hvor den endelige forening af alle åndelige manifestationer i tid og rum finder sted.

56:3.5 (639.5) Fuldkommen skabningseksistens kan opnås, opretholdes og eviggøres ved, at det selvbevidste sind smelter sammen med et fragment af den før-treenige åndsbegavelse fra en af personerne i Paradisets Treenighed. Det jordiske sind er skabt af den Evige Søns og den Uendelige Ånds Sønner og Døtre, og når det smelter sammen med Tankeretteren fra Faderen, tager det del i de evolutionære rigers trefoldige åndsbegavelse. Men disse tre åndelige udtryk bliver perfekt forenet i finaliterne, ligesom de i evigheden var så forenede i den Universelle JEG ER, før han nogensinde blev den Universelle Fader til den Evige Søn og den Uendelige Ånd.

56:3.6 (639.6) Ånden må altid og i sidste ende blive trefoldig i sit udtryk og treenigt forenet i sin endelige realisering. Ånd stammer fra én kilde gennem et trefoldigt udtryk; og i sidste ende må og opnår den sin fulde virkeliggørelse i den guddommelige forening, som opleves ved at finde Gud—enhed med guddommelighed—i evigheden, og ved hjælp af det kosmiske sinds tjeneste for det uendelige udtryk for det evige ord af Faderens universelle tanke

4. Personlighedens forening

56:4.1 (639.7) Den Universelle Fader er en guddommeligt forenet personlighed; derfor vil alle hans opstigende børn, som bliver båret til Paradis af den tilbagevendende impuls fra de Tankeretterne, som drog ud fra Paradis for at bo i materielle dødelige i overenstemmelse med Faderens mandat, også være fuldt forenede personligheder, før de når Havona.

56:4.2 (640.1) Personligheden rækker i sagens natur ud efter at forene alle virkelighedens bestanddele. Den uendelige personlighed hos den Første Kilde og Center, den Universelle Fader, forener alle Uendelighedens syv konstituerende Absolutter; og det dødelige menneskes personlighed, der er en eksklusiv og direkte overdragelse fra den Universelle Fader, har ligeledes potentialet til at forene de konstituerende faktorer i det dødelige væsen. En sådan forenende kreativitet i hele skabningens personlighed er et fødselsmærke for dens høje og eksklusive kilde og er yderligere et bevis på dens

ubrudte kontakt med den samme kilde gennem personlighedskredsløbet, ved hjælp af hvilket skabningens personlighed opretholder en direkte og vedvarende kontakt med Faderen til al personlighed i Paradis.

56:4.3 (640.2) Uanset at Gud er manifesteret fra de syvfoldige domæner op gennem overhøjhed og ultimativitet til Gud den Absolutte, sørger personlighedskredsløbet, der er centreret i Paradis og i Gud Faderens person, for den fuldstændige og perfekte forening af alle disse forskellige udtryk for guddommelig personlighed, hvad angår alle skabningspersonligheder på alle niveauer af intelligent eksistens og i alle områder af de perfekte, perfektionerede og perfektionerende universer.

56:4.4 (640.3) Selvom Gud for og i universerne er alt det, vi har skildret, er han ikke desto mindre for dig og alle andre skabninger, der kender Gud, én, din Fader og deres Fader. For personligheden kan Gud ikke være i flertal. Gud er far til hver af sine skabninger, og det er bogstaveligt talt umuligt for et barn at have mere end én far.

56:4.5 (640.4) Filosofisk, kosmisk og med henvisning til forskellige manifestationsniveauer og -steder kan og må I nødvendigvis forestille jer flere guddomme og postulere eksistensen af flere treenigheder; men i den tilbedende oplevelse af den personlige kontakt med enhver tilbedende personlighed i hele mesteruniverset er Gud én; og denne forenede og personlige guddom er vores paradisorælder, Gud Faderen, giveren, bevareren og faderen til alle personligheder fra det dødelige menneske i de beboede verdener til den Evige Søn på den centrale ø af Lys.

5. Guddommens enhed

56:5.1 (640.5) Paradisguddommens enhed, udelelighed, er eksistentiel og absolut. Der er tre evige personificeringer af guddommen—den Universelle Fader, den Evige Søn og den Uendelige Ånd—men i Paradisets Treenighed er de *faktisk* én guddom, udelt og udelelig.

56:5.2 (640.6) Fra det oprindelige Paradis-Havona-niveau af eksistentiel virkelighed har to subabsolutte niveauer differentieret sig, og derpå har Faderen, Sønnen og Ånden engageret sig i skabelsen af talrige personlige medarbejdere og underordnede. Og selvom det i denne forbindelse er upassende at overveje absonit guddommelig forening på transcendentale niveauer af ultimativitet, er det muligt at se på nogle træk ved den forenende funktion af de forskellige guddommelige personaliseringer, i hvilke guddommelighed er funktionelt manifesteret for de forskellige sektorer af skabelse og for de forskellige ordener af intelligente væsener.

56:5.3 (640.7) Guddommens nuværende funktion i superuniverserne er aktivt manifesteret i de Højeste Skaberes handlinger—lokaluniversets Skabersønner og Ånder, superuniversets Dagenes Ældste og Paradisets Syv Mesterånder. Disse væsener udgør de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige, der fører indad til den Universelle Fader, og hele dette domæne af Gud den Syvfoldige

koordinerer på det første niveau af erfaringsmæssig guddommelighed i det udviklende Højeste Væsen.

56:5.4 (641.1) På Paradis og i centraluniverset er Guddommens enhed en kendsgerning. I alle de universer, der udvikler sig i tid og rum, er Guddommens enhed en præstation.

6. Den evolutionære guddoms forening

56:6.1 (641.2) Når Guddommens tre evige personer fungerer som udelt Guddom i Paradisets Treenighed, opnår de fuldkommen enhed; på samme måde, når de skaber, enten i forening eller hver for sig, udviser deres Paradis-afkom den karakteristiske enhed af guddommelighed. Og denne formålets guddommelighed, som manifesteres af de Højeste Skabere og Herskere i tid-rum-domænerne, udmønter sig i det forenende kraftpotentiale i den erfaringsmæssige suverænitets overhøjhed, som i nærvær af universets upersonlige energienhed udgør en realitetsspænding, der kun kan løses gennem en passende forening med den erfaringsmæssige Guddoms erfaringsmæssige personlighedsrealitet.

56:6.2 (641.3) Det Højeste Væsens personlighedsvirkelighed kommer frem fra Paradisguddommene og forenes i pilotverdenen i det ydre Havonakredsløb med den Almægtige Højestes styrkeprærogativer, der kommer op fra skaberguddommene i storuniverset. Gud den Højeste som person eksisterede i Havona før skabelsen af de syv

superuniverser, men han fungerede kun på åndelige niveauer. Udviklingen af den Almægtige Højestes kraft ved hjælp af forskellige guddommelige synteser i de universer, der udviklede sig, resulterede i en ny guddommelig krafttilstedeværelse, som koordinerede med den Højestes åndelige person i Havona ved hjælp af det Højeste Sind, som samtidig blev oversat fra det potentielle, der boede i den Uendelige Ånds uendelige sind, til det Højeste Væsens aktive funktionelle sind.

56:6.3 (641.4) De materielt tænkende væsener i de evolutionære verdener i de syv superuniverser kan kun forstå Guddommens enhed, som den udvikler sig i denne kraft-personlighedssyntese af det Højeste Væsen. På intet eksistensniveau kan Gud overgå den begrebsmæssige kapacitet hos de væsener, der lever på et sådant niveau. Det dødelige menneske må gennem erkendelse af sandhed, værdsættelse af skønhed og tilbedelse af godhed udvikle erkendelsen af en kærlighedens Gud og derefter bevæge sig gennem stigende guddomsniveauer til forståelsen af den Højeste. Når guddommen således er blevet forstået som forenet i kraft, kan den personliggøres i ånd til skabningens forståelse og opnåelse.

56:6.4 (641.5) Mens opstigende dødelige opnår styrkeforståelse af den Almægtige i superuniversernes hovedstæder og personlighedsforståelse af den Højeste på Havonas ydre kredsløb, så finder de faktisk ikke det Højeste Væsen, sådan som de er bestemt til at finde Paradisguddommene. Selv finaliterne, ånder på sjette stadie, har ikke fundet det Højeste Væsen, og det vil de sandsynligvis heller

ikke, før de har opnået status som ånder på syvende stadie, og før det Højeste faktisk er blevet funktionelt i aktiviteterne i de fremtidige ydre universer.

56:6.5 (641.6) Men når opstigere finder den Universelle Fader som det syvende niveau af Gud den Syvfoldige, har de opnået personligheden af den Første Person på *alle* guddommelige niveauer af personlige relationer med universets skabninger.

7. Universelle evolutionære eftervirkninger

56:7.1 (642.1) Evolutionens stadige fremskridt i tid-rum-universerne ledsages af stadig større åbenbaringer af Guddommen til alle intelligente skabninger. Opnåelsen af højden af evolutionære fremskridt på en verden, i et system, en konstellation, et univers, et superunivers eller i det store univers signalerer tilsvarende udvidelser af guddommens funktion til og i disse progressive skabelsesenheder. Og enhver sådan lokal forøgelse af guddommelighedens realisering ledsages af visse veldefinerede følgevirkninger af udvidet guddommelig manifestation til alle andre sektorer af skabelsen. Strækkende sig udad fra Paradiset udgør hvert nyt domæne af realiseret og opnået evolution en ny og udvidet åbenbaring af erfaringsbaseret guddom til universernes univers.

56:7.2 (642.2) Efterhånden som komponenterne i et lokalunivers gradvist etableres i lys og liv, bliver Gud den Syvfoldige i stigende

grad manifesteret. Evolutionen i tid og rum begynder på en planet med det første udtryk for Gud den Syvfoldige—foreningen af Skabersøn og Skaberånd—i kontrol. Når et system er blevet etableret i lys, opnår denne forbindelse mellem Søn og Ånd sin fulde funktion; og når en hel konstellation er blevet etableret på denne måde, bliver den anden fase af Gud den Syvfoldige mere aktiv i hele dette rige. Den afsluttede administrative evolution af et lokalunivers ledsages af nye og mere direkte tjenester fra superuniversets Mesterånder; og på dette tidspunkt begynder også den stadigt voksende åbenbaring og erkendelse af Gud den Højeste, som kulminerer i den opstigendes forståelse af det Højeste Væsen, mens han passerer gennem verdenerne i det sjette Havonakredsløb.

56:7.3 (642.3) Den Universelle Fader, den Evige Søn og den Uendelige Ånd er eksistentielle guddomsmanifestationer for intelligente skabninger og er derfor ikke på samme måde udvidet i personlighedsrelationer med sinds- og åndsvæsenerne i hele skabelsen.

56:7.4 (642.4) Det skal bemærkes, at opstigende dødelige kan opleve den upersonlige tilstedeværelse af efterfølgende niveauer af guddommelighed, længe før de bliver tilstrækkeligt åndelige og tilstrækkeligt uddannede til at opnå erfaringsmæssig personlig anerkendelse af og kontakt med disse guddomme som personlige væsener.

56:7.5 (642.5)

Hver ny evolutionær opnåelse inden for en sektor af skabelsen, såvel som hver ny invasion af rummet af guddommelige manifestationer, ledsages af samtidige udvidelser af guddommens funktionelle åbenbaring inden for de eksisterende og tidligere organiserede enheder af al skabelse. Denne nye invasion af det administrative arbejde i universerne og deres bestanddele ser måske ikke altid ud til at blive udført nøjagtigt i overensstemmelse med den teknik, der her er skitseret, fordi det er praksis at sende grupper af administratorer ud i forvejen for at forberede vejen for de efterfølgende og successive epoker af ny administrativ overkontrol. Selv Gud den Ultimative varsler sin transcendentale overkontrol af universerne under de senere stadier af et lokalunivers, der er afgjort i lys og liv.

56:7.6 (642.6)

Det er en kendsgerning, at efterhånden som tidens og rummets skabninger får en evolutionær status, observeres der en ny og mere fuldkommen funktion af Gud den Højeste samtidig med en tilsvarende tilbagetrækning af de første tre manifestationer af Gud den Syvfoldige. Hvis og når storuniverset bliver etableret i lys og liv, hvad vil så være den fremtidige funktion for Gud den Syvfoldiges Skaber-skabende manifestationer, hvis Gud den Højeste påtager sig direkte kontrol over disse skabelser af tid og rum? Vil disse organisatorer og pionerer i tids-rum-universerne blive frigjort til lignende aktiviteter i det ydre rum? Vi ved det ikke, men vi spekulerer meget over disse og beslægtede spørgsmål.

56:7.7 (643.1)

Efterhånden som grænserne for den erfaringsbaserede Guddom udvides ud i det egenskabsløse Absolutts domæner, forestiller vi os den Syvfoldige Guds aktivitet i de tidligere evolutionære epoker af disse fremtidige skabelser. Vi er ikke alle enige med hensyn til den fremtidige status for Dagenes Ældste og superuniversets Mesterånder. Vi ved heller ikke, om det Højeste Væsen deri vil fungere som i de syv superuniverser. Men vi formoder alle, at Mikaelerne, Skabersønnerne, er bestemt til at fungere i disse ydre universer. Nogle mener, at de fremtidige tidsaldre vil blive vidne til en tættere form for forening mellem de forbundne Skabersønner og guddommelige ministre; det er endda muligt, at en sådan skaberforening kan resultere i et nyt udtryk for forbundet skaberidentitet af en ultimativ karakter. Men vi ved virkelig intet om disse muligheder i den uopdagede fremtid.

56:7.8 (643.2)

Vi ved dog, at i tidens og rummets universer giver Gud den Syvfoldige en fremadskridende tilgang til den Universelle Fader, og at denne evolutionære tilgang erfaringsmæssigt er forenet i Gud den Højeste. Vi kan formode, at en sådan plan må være fremherskende i de ydre universer; på den anden side kan de nye ordener af væsener, som måske engang vil bebo disse universer, være i stand til at nærme sig Guddommen på ultimative niveauer og ved absonite teknikker. Kort sagt har vi ikke den fjerneste idé om, hvilken teknik til at nærme sig guddommen, der kan komme til at fungere i de fremtidige universer i det ydre rum.

56:7.9 (643.3)

Ikke desto mindre mener vi, at de perfektionerede superuniverser på en eller anden måde vil blive en del af Paradis-

opstigningskarrieren for de væsener, der måtte bebo disse ydre skabelser. Det er meget muligt, at vi i denne fremtidige tidsalder vil være vidne til, at væsener fra det ydre rum nærmer sig Havona gennem de syv superuniverser, administreret af Gud den Højeste med eller uden samarbejde fra de syv Mesterånder.

8. Den højeste forener

56:8.1 (643.4) Det Højeste Væsen har en tredobbelt funktion i det dødelige menneskes oplevelse: For det første er han foreningen af guddommelighed i tid og rum, Gud den Syvfoldige; for det andet er han det maksimale af guddommelighed, som endelige skabninger faktisk kan forstå; for det tredje er han det dødelige menneskes eneste mulighed for at nærme sig den transcendentale oplevelse af at omgås det absonite sind, den evige ånd og Paradisets personlighed.

56:8.2 (643.5) Finaliter i opstigning, der er født i lokaluniverserne, opvokset i superuniverserne og trænet i centraluniverset, favner i deres personlige erfaringer det fulde potentiale for forståelsen af Gud den Syvfoldiges guddommelighed i tid og rum, der forenes i den Højeste. Finaliterne tjener successivt i andre superuniverser end dem, de er født i, og lægger derved erfaring oven på erfaring, indtil hele den syvfoldige mangfoldighed af mulige skabningserfaringer er blevet omfattet. Gennem de iboende Retters tjeneste bliver finaliterne i stand til at *finde* den Universelle Fader, men det er ved hjælp af disse erfaringsteknikker, at sådanne finaliter virkelig

kommer til at *kende* det Højeste Væsen, og de er bestemt til at tjene og *åbenbare* denne Højeste Guddom i og for de fremtidige universer i det ydre rum.

56:8.3 (644.1) Husk på, at alt, hvad Gud Faderen og hans Paradissønner gør for os, har vi til gengæld og i ånden mulighed for at gøre for og i det fremvoksende Højeste Væsen. Oplevelsen af kærlighed, glæde og tjeneste i universet er gensidig. Gud Faderen har ikke brug for, at hans sønner giver ham alt det tilbage, som han skænker dem, men de skænker (eller kan skænke) til gengæld alt dette til deres medmennesker og til det fremvoksende Højeste Væsen.

56:8.4 (644.2) Alle skabelsesfænomener er en afspejling af forudgående aktiviteter fra skaberånden. Jesus sagde, og det er bogstaveligt talt sandt: “Sønnen gør kun de ting, han ser Faderen gøre.” Med tiden kan I dødelige begynde at åbenbare den Højeste for jeres medmennesker, og i stigende grad kan I forøge denne åbenbaring, efterhånden som I stiger op i Paradiset. I evigheden kan I få lov til at foretage stadig flere åbenbaringer af denne Gud for evolutionære skabninger på højeste niveauer—endda ultimative—som finaliter på syvende stadie.

9. Universel absolut enhed

56:9.1 (644.3) Den egenskabsløse absolutte og guddomsabsoluttet er forenet i den universelle absolutte. De absolutte er koordineret i den

ultimative, betinget i den højeste, og tid-rum modificeret i Gud den syvdobbelte. På subinfinite niveauer er der *tre* Absolutter, men i uendeligheden synes de at være *en*. På Paradisets niveau er der tre personificeringer af Guddommen, men i Treenigheden er de *én*.

56:9.2 (644.4) Den største filosofiske påstand i mesteruniverset er denne: Eksisterede den Absolutte (de tre Absolutte som ét i uendeligheden) før Treenigheden? og er den Absolutte forfader til Treenigheden? eller er Treenigheden forfader til den Absolutte?

56:9.3 (644.5) Er den egenskabsløse Absolutte en kraft, der er til stede uafhængigt af Treenigheden? Betyder guddomsabsoluttets tilstedeværelse treenighedens ubegrænsede funktion? Og er det universelle absolutte treenighedens endelige funktion, selv i en treenighed af treenigheder?

56:9.4 (644.6) Ved første tanke synes et koncept om det Absolutte som forfader til alle ting—selv Treenigheden—at give en forbigående tilfredsstillelse af konsistens og filosofisk forening, men enhver sådan konklusion er ugyldiggjort af Paradis-Treenighedens evighed. Vi lærer, og vi tror, at den universelle Fader og hans treenige medarbejdere er evige i deres natur og eksistens. Der er derfor kun én konsekvent filosofisk konklusion, og det er: Det Absolutte er, for alle universets intelligenser, Treenighedens (treenighedernes) upersonlige og koordinerede reaktion på alle grundlæggende og primære rumsituationer, intrauniverselle og ekstrauniverselle. For alle personlighedsintelligenser i storuniverset står Paradisets Treenighed for evigt i endelighed, evighed, overhøjhed og

ultimativitet og, for alle praktiske formål med personlig forståelse og skabningens erkendelse, som absolut.

56:9.5 (644.7) Som skabningernes sind betragter dette problem, ledes de til det endelige postulat om det Universelle JEG ER som den oprindelige årsag og den egenskabsløse kilde til både Treenigheden og den Absolutte. Når vi derfor higer efter at få et personligt begreb om det absolutte, vender vi tilbage til vores ideer og idealer om Paradisfaderen. Når vi ønsker at lette forståelsen eller øge bevidstheden om dette ellers upersonlige Absolutte, vender vi tilbage til det faktum, at den Universelle Fader er den absolutte personligheds eksistentielle Fader; den Evige Søn er den Absolutte Person, dog ikke, i erfaringsmæssig forstand, personificeringen af det Absolutte. Og så fortsætter vi med at forestille os de erfaringsmæssige treenigheder som kulminerende i den erfaringsmæssige personificering af Guddommens Absolutte, mens vi opfatter den Universelle Absolutte som det, der udgør universet og de ekstrauniverselle fænomener af den åbenlyse tilstedeværelse af de upersonlige aktiviteter i de forenede og koordinerede Guddoms sammenslutning af overhøjhed, yderstehed, og uendelighed—Treenighedernes Treenighed.

56:9.6 (645.1) Gud Faderen er synlig på alle niveauer fra det endelige til det uendelige, og selvom hans skabninger fra Paradis til de evolutionære verdener har opfattet ham forskelligt, er det kun Den Evige Søn og Den Uendelige Ånd, der kender ham som en uendelighed.

56:9.7 (645.2) Åndelig personlighed er kun absolut i Paradis, og begrebet om den Absolutte er kun egenskabsløst i uendelighed. Guddoms tilstedeværelse er kun absolut i Paradis, og åbenbaringen af Gud må altid være delvis, relativ og tiltagende, indtil hans kraft erfaringsmæssigt bliver uendelig i den egenskabsløse Absolutts rumlige potens, mens hans personlighedsmanifestation erfaringsmæssigt bliver uendelig i det Guddomsabsolutte manifesterede nærvær, og mens disse to potentialer af uendelighed bliver virkelighedsforenet i det Universelle Absolutte.

56:9.8 (645.3) Men udover underfinitte niveauer *er* de tre Absolutter ét, og dermed er uendelighedens guddom realiseret, uanset om nogen anden eksistensorden nogensinde selv realiserer uendelighedens bevidsthed.

56:9.9 (645.4) Eksistentiel status i evigheden indebærer eksistentiel selvbevidsthed om uendelighed, selv om det kan kræve endnu en evighed at opleve selvrealisering af de erfaringsmæssige muligheder, der ligger i en uendeligheds evighed—en evig uendelighed.

56:9.10 (645.5) Og Gud Faderen er den personlige kilde til alle manifestationer af Guddom og virkelighed for alle intelligente skabninger og åndelige væsener i hele universernes univers. Som personligheder, nu eller i de efterfølgende universoplevelser i den evige fremtid, uanset om I opnår Gud den Syvfoldige, forstår Gud den Højeste, finder Gud den Ultimative eller forsøger at fatte begrebet Gud den Absolutte, vil I til jeres evige tilfredshed opdage, at I i fuldbyrnelsen af hvert eventyr på nye erfaringsniveauer har

genopdaget den evige Gud—Paradisfaderen for alle universpersonligheder.

56:9.11 (645.6) Den Universelle Fader er forklaringen på den universelle enhed, som den skal være i højeste grad, endda ultimativt, realiseret i den postultimative enhed af absolutte værdier og betydninger—den ubetingede Virkelighed.

56:9.12 (645.7) Mesterkraft-organisatorerne går ud i rummet og mobiliserer dets energier, så de bliver tyngdekraftsreagerende over for den Universelle Faders paradistræk; og derefter kommer Skabersønnerne, som organiserer disse tyngdekraftsreagerende kræfter i beboede universer, og deri udvikles intelligente skabninger, som modtager Paradisfaderens ånd og derefter stiger op til Faderen for at blive som ham i alle mulige guddommeligheds egenskaber.

56:9.13 (645.8) Paradisets kreative kræfters uophørlige og ekspanderende march gennem rummet synes at være et varsel om det evigt udvidede domæne for den Universelle Faders tyngdekraft og den uendelige multiplikation af forskellige typer intelligente skabninger, der er i stand til at elske Gud og blive elsket af ham, og som ved således at blive Gudkendende kan vælge at være som ham, kan vælge at nå Paradiset og finde Gud.

56:9.14 (646.1) Universernes univers er helt og aldeles forenet. Gud er én i kraft og personlighed. Der er koordination af alle energiniveauer og alle personlighedsfaser. Filosofisk og erfaringsmæssigt, i konceptet og i virkeligheden, er alle ting og væsener centreret i Paradisets Fader. Gud er alt og i alt, og ingen ting eller væsener eksisterer uden ham.

10. Sandhed, skønhed og godhed

56:10.1 (646.2) Efterhånden som de verdener, der er etableret i liv og lys, gør fremskridt fra det indledende stadie til den syvende epoke, griber de gradvis efter erkendelsen af Gud den Syvfoldiges virkelighed, der strækker sig fra tilbedelsen af Skabersønnen til tilbedelsen af hans Paradisfar. Gennem det fortsatte syvende stadie af en sådan verdens historie vokser de evigt fremadskridende dødelige i viden om Gud den Højeste, mens de svagt aner realiteten af Gud den Ultimatives overskyggende tjeneste.

56:10.2 (646.3) I hele denne herlige tidsalder er de evigt fremadskridende dødeliges fornemste opgave at søge efter en bedre forståelse og en mere fuldstændig erkendelse af Guddommens forståelige elementer—sandhed, skønhed og godhed. Dette repræsenterer menneskets forsøg på at skelne Gud i sindet, materien og ånden. Og efterhånden som den dødelige forfølger denne søgen, bliver han mere og mere optaget af det erfaringsbaserede studium af filosofi, kosmologi og guddommelighed.

56:10.3 (646.4) Filosofi forstår du nogenlunde, og guddommelighed forstår du i tilbedelse, social tjeneste og personlig åndelig erfaring, men jagten på skønhed—kosmologi—begrænser du alt for ofte til studiet af menneskets primitive kunstneriske bestræbelser. Skønhed, kunst, er i høj grad et spørgsmål om forening af kontraster. Variation

er afgørende for skønhedsbegrebet. Den højeste skønhed, højden af endelig kunst, er dramaet om foreningen af de enorme kosmiske ekstremer mellem Skaberen og skabningen. Mennesket, der finder Gud, og Gud, der finder mennesket—skabningen, der bliver fuldkommen som Skaberen—det er den overjordiske præstation af den højeste skønhed, opnåelsen af den kosmiske kunsts højdepunkt.

56:10.4 (646.5) Derfor er materialisme, ateisme, maksimeringen af grimhed, klimakset af det skønnes endelige antitese. Den højeste skønhed består i panoramaet af foreningen af de variationer, der er blevet født af en præeksisterende harmonisk virkelighed.

56:10.5 (646.6) Opnåelsen af kosmologiske tankeniveauer inkluderer:

56:10.6 (646.7) 1. *Nysgerrighed*. Hunger efter harmoni og tørst efter skønhed. Vedholdende forsøg på at opdage nye niveauer af harmoniske kosmiske relationer.

56:10.7 (646.8) 2. *Æstetisk påskønnelse*. Kærlighed til det smukke og en stadigt voksende forståelse af det kunstneriske islæt i alle kreative manifestationer på alle niveauer af virkeligheden.

56:10.8 (646.9) 3. *Etisk følsomhed*. Gennem erkendelsen af sandheden fører påskønnelsen af skønhed til fornemmelsen af den evige egnethed af de ting, der påvirker erkendelsen af guddommelig godhed i guddommens forhold til alle væsener; og således fører selv kosmologi til jagten på guddommelige virkelighedsværdier—til gudsbevidsthed.

56:10.9 (646.10) De verdener, der er etableret i lys og liv, er så fuldt optaget af forståelsen af sandhed, skønhed og godhed, fordi disse

kvalitetsværdier omfatter åbenbaringen af Guddommen i tidens og rummets riger. Betydningen af den evige sandhed er en kombineret appel til det dødelige menneskes intellektuelle og åndelige natur. Universel skønhed omfatter de harmoniske relationer og rytmer i den kosmiske skabelse; dette er mere udpræget den intellektuelle appel og fører til en samlet og synkron forståelse af det materielle univers. Guddommelig godhed repræsenterer åbenbaringen af uendelige værdier for det begrænsede sind, der skal opfattes og løftes til selve tærsklen for den menneskelige forståelses åndelige niveau.

56:10.10 (647.1) Sandhed er grundlaget for videnskab og filosofi og præsenterer det intellektuelle fundament for religion. Skønhed sponsorerer kunst, musik og de meningsfulde rytmer i al menneskelig erfaring. Godhed omfavner sansen for etik, moral og religion—erfaringsmæssig perfektionstrang.

56:10.11 (647.2) Eksistensen af skønhed forudsætter tilstedeværelsen af et påskønnende skabersind, lige så sikkert som kendsgerningen om fremadskridende evolution indikerer det højeste sinds dominans. Skønhed er den intellektuelle anerkendelse af den harmoniske syntese i tid og rum af den fænomenale virkeligheds vidtstrakte mangfoldighed, som alt sammen udspringer af en forudgående og evig enhed.

56:10.12 (647.3) Godhed er den mentale anerkendelse af de relative værdier af de forskellige niveauer af guddommelig perfektion. Anerkendelsen af godhed forudsætter et sind med moralsk status, et personligt sind med evnen til at skelne mellem godt og ondt. Men

besiddelsen af godhed, storhed, er målet for virkelig opnåelse af guddommelighed.

56:10.13 (647.4) Anerkendelsen af *sande relationer* forudsætter et sind, der er kompetent til at skelne mellem sandhed og fejl. Den tildelte Sandhedens Ånd, som omgiver de menneskelige sind på Urantia, er ufejlbarligt lydhør over for sandheden—det levende åndelige forhold mellem alle ting og alle væsener, som de er koordineret i den evige opstigning mod Gud.

56:10.14 (647.5) Hver impuls fra hver elektron, tanke eller ånd er en handlende enhed i hele universet. Kun synden er isoleret, og det onde modstår tyngdekraften på det mentale og åndelige plan. Universet er en helhed; ingen ting eller væsener eksisterer eller lever i isolation. Selvrealisering er potentielt ond, hvis den er asocial. Det er bogstaveligt talt sandt: “Intet menneske lever for sig selv.” Kosmisk socialisering udgør den højeste form for forening af personligheder. Jesus sagde: “Den, der vil være størst blandt jer, han skal være tjener for alle.”

56:10.15 (647.6) Selv sandhed, skønhed og godhed—menneskets intellektuelle tilgang til universet af sind, materie og ånd—skal kombineres til ét samlet begreb om et guddommeligt og højeste *ideal*. Når den dødelige personlighed forener den menneskelige erfaring med materie, sind og ånd, så bliver dette guddommelige og højeste ideal forenet i overhøjhed og derefter personificeret som en Gud af faderlig kærlighed.

56:10.16 (647.7) Al indsigt i delenes forhold til en given helhed kræver en forståelse af alle delenes forhold til denne helhed; og i universet betyder det de skabte deles forhold til den skabende helhed. Guddommen bliver således det transcendentale, endda det uendelige, mål for universel og evig opnåelse.

56:10.17 (647.8) Universel skønhed er anerkendelsen af refleksionen af Paradisøen i den materielle skabelse, mens evig sandhed er Paradissønnernes særlige tjeneste, som ikke blot skænker sig selv til de dødelige racer, men endda udgyder deres Sandhedens Ånd over alle folkeslag. Guddommelig godhed kommer mere fuldstændigt til udtryk i den kærlige tjeneste fra den Uendelige Ånds mangfoldige personligheder. Men kærlighed, den samlede sum af disse tre kvaliteter, er menneskets opfattelse af Gud som sin åndelige Fader.

56:10.18 (648.1) Fysisk materie er tid-rum-skyggen fra de absolutte Guddommes paradisiske energiudstråling. Sandhedsbetydninger er de dødeliges intellektuelle eftervirkninger af Guddommens evige ord —tidsrummets forståelse af de højeste begreber. Guddommelighedens godhedsværdier er de barmhjertige tjenester, som det Universelles, det Eviges og det Uendeliges åndspersonligheder yder til de evolutionære sfærers tids-rum-finitte skabninger.

56:10.19 (648.2) Disse guddommelighedens meningsfulde virkelighedsværdier blandes i Faderens forhold til hver personlig skabning som guddommelig kærlighed. De er koordineret i Sønnen og hans sønner som guddommelig barmhjertighed. De manifesterer

deres kvaliteter gennem Ånden og hans åndelige børn som guddommelig tjeneste, skildringen af kærlig barmhjertighed over for tidens børn. Disse tre guddommeligheder manifesteres primært af det Højeste Væsen som en syntese af styrke og personlighed. De fremvises på forskellig vis af Gud den Syvfoldige i syv forskellige associationer af guddommelige betydninger og værdier på syv stigende niveauer.

56:10.20 (648.3) For det endelige menneske er sandhed, skønhed og godhed den fulde åbenbaring af den guddommelige virkelighed. Efterhånden som denne kærlighedsforståelse af Guddommen kommer til åndeligt udtryk i de gudsbevidste dødeliges liv, høstes guddommelighedens frugter: intellektuel fred, social fremgang, moralsk tilfredsstillelse, åndelig glæde og kosmisk visdom. De avancerede dødelige på en verden i det syvende stadie af lys og liv har lært, at kærlighed er den største ting i universet—og de ved, at Gud er kærlighed.

56:10.21 (648.4) Kærlighed er ønsket om at gøre godt til andre.

56:10.22 (648.5) [Præsenteret af en Mægtig Budbringer på besøg på Urantia, på anmodning af Nebadons Åbenbarings Korps og i samarbejde med en bestemt Melchizedek, den konstitueret Planetfyrste af Urantia.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) Denne artikel om universel enhed er den femogtyvende af en række præsentationer af forskellige forfattere, der som gruppe er blevet sponsoreret af en kommission af Nebadon-personligheder, der tæller tolv og handler under ledelse af Mantutia Melchizedek. Vi udarbejdede disse beretninger og udgav dem på engelsk ved hjælp af en teknik, der var godkendt af vores overordnede, i år 1934 af Urantias tid.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 56](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 57](#) >>

DEL III

Urantias Historie

Disse kapitler er støttet af et korps af personligheder fra det lokale univers, autoriseret af Gabriel af Salvington.

[Kapitel 57 - Urantias Oprindelse](#)

[Kapitel 58 - Livets Etablering På Urantia](#)

[Kapitel 59 - Marine Livets Æra På Urantia](#)

[Kapitel 60 - Urantia I Den Tidlige Landbaserede Livets Æra](#)

[Kapitel 61 - Pattedyrenes Æra På Urantia](#)

[Kapitel 62 - Urmenneskets Første Racer](#)

[Kapitel 63 - Den Første Menneskefamilie](#)

[Kapitel 64 - De Evolutionære Farvede Racer](#)

[Kapitel 65 - Overvågningen Af Evolutionen](#)

[Kapitel 66 - Urantias Planetprins](#)

[Kapitel 67 - Det Planetariske Oprør](#)

[Kapitel 68 - Civilisationens Begyndelse](#)

[Kapitel 69 - Primitive Menneskelige Institutioner](#)
[Kapitel 70 - Udviklingen Af Den Menneskelige Regering](#)
[Kapitel 71 - Statens Udvikling](#)
[Kapitel 72 - Regeringen På En Naboplanet](#)
[Kapitel 73 - Edens Have](#)
[Kapitel 74 - Adam Og Eva](#)
[Kapitel 75 - Adams Og Evas Misligholdelse](#)
[Kapitel 76 - Den Anden Have](#)
[Kapitel 77 - Mellemvæsenerne](#)
[Kapitel 78 - Den Violette Race Efter Adams Dage](#)
[Kapitel 79 - Anditernes Udbredelse I Østen](#)
[Kapitel 80 - Anditernes Udbredelse I Vesten](#)
[Kapitel 81 - Nutidens Civilisations Udvikling](#)
[Kapitel 82 - Ægteskabets Udvikling](#)
[Kapitel 83 - Ægteskabsinstitutionen](#)
[Kapitel 84 - Ægteskab Og Familieliv](#)
[Kapitel 85 - Tilbedelsens Oprindelse](#)
[Kapitel 86 - Religionens Tidligste Udvikling](#)
[Kapitel 87 - Spøgelseskulterne](#)
[Kapitel 88 - Feticher, Amuletter Og Magi](#)
[Kapitel 89 - Synd, Offer Og Forsoning](#)
[Kapitel 90 - Shamanisme—Medicinmænd Og Præster](#)
[Kapitel 91 - Bønnens Udvikling](#)
[Kapitel 92 - Religionens Senere Udvikling](#)
[Kapitel 93 - Makiventa Melkisedek](#)
[Kapitel 94 - Melkisedek-Læren i Orienten](#)
[Kapitel 95 - Melkisedeks Lærdomme I Levanten](#)

[Kapitel 96 - Jahve—Hebræernes Gud](#)
[Kapitel 97 - Gudsbegrebets Udvikling Blandt Hebræerne](#)
[Kapitel 98 - Melkisedeks Lære I Vesten](#)
[Kapitel 99 - Religionens sociale problemer](#)
[Kapitel 100 - Religionen I Menneskelig Erfaring](#)
[Kapitel 101 - Religionens Virkelige Natur](#)
[Kapitel 102 - Den Religiøse Tros Grundværdier](#)
[Kapitel 103 - Den Religiøse Erfarings Virkelighed](#)
[Kapitel 104 - Treenighedsbegrebets Udvikling](#)
[Kapitel 105 - Guddom Og Virkelighed](#)
[Kapitel 106 - Universets Niveauer Af Virkelighed](#)
[Kapitel 107 - Tankeretternes Oprindelse Og Natur](#)
[Kapitel 108 - Tankeretternes Mission Og Tjenestegørelse](#)
[Kapitel 109 - Retternes Forhold Til De Skabte Væsener I Universet](#)
[Kapitel 110 - Retternes Forhold Til Individuelle Dødelige](#)
[Kapitel 111 - Retteren Og Sjælen](#)
[Kapitel 112 - Personlighedens Overlevelse](#)
[Kapitel 113 - De Serafiske Skæbnevogtere](#)
[Kapitel 114 - Serafisk Planetarisk Regering](#)
[Kapitel 115 - Det Højeste Væsen](#)
[Kapitel 116 - Den Almægtige Højeste](#)
[Kapitel 117 - Gud Den Højeste](#)
[Kapitel 118 - Højeste Og Ultimative—Tid Og Rum](#)
[Kapitel 119 - Kristus Mikaels Overdragelse](#)

Urantia Bogen

<< [DEL III](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 58](#) >>

Kapitel 57

Urantias Oprindelse

57:0.1 (651.1) NÅR VI PRÆSEENTERER uddrag fra arkiverne i Jerusem for Urantias optegnelser om dets forhistorie og tidlige historie, er vi blevet bedt om at regne med tiden i forhold til den nuværende brug—den nuværende skudårskalender med $365\frac{1}{4}$ dage om året. Som regel vil der ikke blive gjort noget forsøg på at angive nøjagtige årstal, selv om de er vigtige. Vi vil bruge de nærmeste hele tal som den bedste metode til at præsentere disse historiske fakta.

57:0.2 (651.2) Når vi henviser til en begivenhed for en eller to millioner år siden, har vi til hensigt at datere en sådan begivenhed det antal år tilbage fra de første årtier af det tyvende århundrede af den kristne æra. Vi vil således skildre disse fjerntliggende begivenheder, som om de fandt sted i lige perioder på tusinder, millioner og milliarder af år.

1. Andronover tågen

57:1.1 (651.3) Urantia har sin oprindelse i jeres sol, og jeres sol er et af de mangfoldige afkom af Andronover-tågen, som engang var organiseret som en del af den fysiske kraft og det materielle stof i lokaluniverset Nebadon. Og denne store tåge har selv sin oprindelse i den universelle kraftladning af rummet i superuniverset Orvonton for længe, længe siden.

57:1.2 (651.4) På det tidspunkt, hvor denne beretning begynder, havde Første gradens Ledende Kraftorganisatorer i Paradis længe haft fuld kontrol over de rum-energier, der senere blev organiseret som Andronover tågen.

57:1.3 (651.5) For *987.000.000.000* år siden rapporterede den associerede kraftorganisator og daværende fungerende inspektør nummer 811.307 i Orvonton-serien, der rejste ud fra Uversa, til Dagenes Ældste, at rumforholdene var gunstige for igangsættelse af materialisationsfænomener i en bestemt sektor af det daværende østlige segment af Orvonton.

57:1.4 (651.6) For *900.000.000.000* år siden, vidner Uversas arkiver om, blev der registreret en tilladelse udstedt af Uversas Råd for Ligevægt til superuniversets regering, der bemyndigede udsendelsen af en kraftorganisator og personale til den region, der tidligere var udpeget af inspektør nummer 811.307. Myndighederne i Orvonton gav den oprindelige opdager af dette potentielle univers til opgave at udføre mandatet fra Dagenes Ældste, der opfordrede til organisering af en ny materiel skabelse.

57:1.5 (652.1)

At denne tilladelse blev bogført, indebærer at kraftorganisatoren med sit personale allerede havde begivet sig fra Uversa ud på den lange rejse til den østlige rumsektor, hvor de derefter skulle gå i gang med de tidskrævende aktiviteter, som i sidste ende ville medføre fremkomsten af en ny fysisk skabelse i Orvonton.

57:1.6 (652.2)

For 875.000.000.000 år siden blev den enorme Andronover-tåge nummer 876.926 indviet på behørig vis. Kun tilstedeværelsen af kraftorganisatoren og forbindelsespersonalet var nødvendig for at indvie den energihvirvel, der til sidst voksede til denne enorme cyklon i rummet. Efter indledningen af sådanne stjernetaågerevolutioner trækker de levende kraftorganisatorer sig simpelthen tilbage vinkelret på den revolutionære skives plan, og fra det tidspunkt sikrer energiens iboende kvaliteter den progressive og velordnede udvikling af et sådant nyt fysisk system.

57:1.7 (652.3)

Omtrent på dette tidspunkt skifter fortællingen til superuniversets personligheders funktion. I virkeligheden har historien sin egentlige begyndelse på dette tidspunkt—omtrent på det tidspunkt, hvor Paradisets kraftorganisatorer forbereder sig på at trække sig tilbage efter at have gjort rum-energi-betingelserne klar til, at styrkelederne og de fysiske kontrollører af superuniverset Orvonton kan handle.

2. Det første stjernetaåge stadium

57:2.1 (652.4)

Alle evolutionære materielle skabelser er født af cirkulære og gasformige tåger, og alle sådanne primære tåger er cirkulære i den tidlige del af deres gasformige eksistens. Efterhånden som de bliver ældre, bliver de som regel spiralformede, og når deres funktion som soldannelse er udløbet, ender de ofte som klynger af stjerner eller som enorme sole omgivet af et varierende antal planeter, satellitter og mindre grupper af stof, der på mange måder ligner dit eget lille solsystem.

57:2.2 (652.5)

For *800.000.000.000* år siden var Andronover-skabelsen veletableret som en af Orvontons storslåede primære stjernetåger. Da astronomerne i de nærliggende universer kiggede ud på dette rumfænomen, så de meget lidt, der tiltrak deres opmærksomhed. Tyngdekraftsberegninger foretaget i tilstødende skabelser indikerede, at der fandt rummaterialiseringer sted i Andronover-regionerne, men det var alt.

57:2.3 (652.6)

For *700.000.000.000* år siden var Andronover-systemet ved at antage gigantiske proportioner, og yderligere fysiske kontrollører blev sendt til ni omkringliggende materielle skabelser for at yde støtte og levere samarbejde til styrkecentrene i dette nye materielle system, som var så hurtigt under udvikling. På dette fjerne tidspunkt var alt det materiale, der blev videregivet til de efterfølgende skabelser, holdt inden for grænserne af dette gigantiske rumhjul, som fortsatte med at snurre og, efter at have nået sin

maksimal diameter, snurrede hurtigere og hurtigere, mens det fortsatte med at kondensere og trække sig sammen.

57:2.4 (652.7) For 600.000.000.000 år siden var højdepunktet for Andronovers energimobiliseringsperiode nået; tågen havde opnået sin maksimale masse. På dette tidspunkt var den en gigantisk cirkulær gassky med form som en fladtrykt sfæroid. Dette var den tidlige periode med differentieret massedannelse og varierende revolutionær hastighed. Tyngdekraften og andre påvirkninger var ved at begynde deres arbejde med at omdanne rumgasser til organiseret stof.

3. Det andet stjernetaåge stadium

57:3.1 (653.1) Den enorme stjernetaåge begyndte nu gradvist at antage spiralform og blive klart synlig for astronomerne i selv fjerne universer. Dette er de fleste stjernetaågers naturlige historie; før de begynder at kaste solene af sig og gå i gang med at opbygge universet, bliver disse sekundære rumtaåger normalt observeret som *spiral fænomener*.

57:3.2 (653.2) De nærmeste stjerneforskere i denne fjernt forgangne tidsalder så når de observerede Andronover tågens forvandling, nøjagtig det samme som det tyvende århundrede astronomer ser når de vender deres teleskoper ud mod rummet og får øje på vor tidsalders spiraltåger i det tilstødende ydre rum.

57:3.3 (653.3)

Omkring det tidspunkt, hvor den maksimale masse var nået, begyndte tyngdekraftens kontrol af gasindholdet at svækkes, og der fulgte et stadie med gasudslip, hvor gassen strømmede ud som to gigantiske og adskilte arme, der havde deres udspring på hver sin side af modermassen. De hurtige omdrejninger af denne enorme centrale kerne gav snart disse to fremspringende gasstrømme et spiralformet udseende. Afkølingen og den efterfølgende kondensering af dele af disse fremspringende arme skabte til sidst deres knudrede udseende. Disse tættere dele var enorme systemer og undersystemer af fysisk stof, der hvirvlede gennem rummet midt i stjernetaågens gassky, mens de blev holdt sikkert inden for moderhjulets tyngdekraftsgreb.

57:3.4 (653.4)

Men taågen var begyndt at trække sig sammen, og stigningen i omdrejningshastigheden mindskede tyngdekraftens kontrol yderligere; og efterhånden begyndte de ydre gasformige regioner faktisk at undslippe fra taågekernens umiddelbare favntag og passere ud i rummet på kredsløb med uregelmæssige konturer, vende tilbage til kerneområderne for at fuldføre deres kredsløb og så videre. Men dette var kun et midlertidigt stadie i taågens udvikling. Den stadig stigende hvirvelhastighed ville snart kaste enorme sole ud i rummet på uafhængige kredsløb.

57:3.5 (653.5)

Og det var det, der skete i Andronover for mange, mange år siden. Energihjulet voksede og voksede, indtil det nåede sin maksimale ekspansion, og da sammentrækningen satte ind, snurrede det hurtigere og hurtigere videre, indtil det kritiske centrifugalstadie til sidst blev nået, og det store opbrud begyndte.

57:3.6 (653.6)

For *500.000.000.000* år siden blev den første Andronover-sol født. Denne flammende stribe rev sig løs fra moderens tyngdekraftsgreb og fløj ud i rummet på et uafhængigt eventyr i skabelsens kosmos. Dens bane blev bestemt af dens flugtvej. Sådanne unge sole bliver hurtigt kugleformede og begynder på deres lange og begivenhedsrige karriere som stjerner i rummet. Med undtagelse af terminale tågekerner har langt de fleste Orvonton-sole haft en tilsvarende fødsel. Disse undslupne sole gennemgår forskellige perioder med evolution og efterfølgende tjeneste i universet

57:3.7 (653.7)

For *400.000.000.000* år siden begyndte Andronover-tågens genindfangningsperiode. Mange af de nærliggende og mindre sole blev genindfanget som et resultat af den gradvise udvidelse og yderligere kondensering af moderkernen. Meget snart begyndte den sidste fase af tågekondensationen, den periode, der altid går forud for den endelige adskillelse af disse enorme rumsammenslutninger af energi og stof.

57:3.8 (654.1)

Det var knap en million år efter denne epoke, at Mikael af Nebadon, en skabersøn fra Paradis, valgte denne opløsende tåge som stedet for sit eventyr i universets opbygning. Næsten øjeblikkeligt begyndte man at bygge Salvingtons arkitektoniske verdener og de hundrede grupper af planeter i konstellationens hovedkvarter. Det tog næsten en million år at færdiggøre disse klynger af specielt skabte verdener. Det lokale systems

hovedkvartersplaneter blev konstrueret over en periode, der strakte sig fra det tidspunkt til for omkring fem milliarder år siden.

57:3.9 (654.2) For *300.000.000.000* år siden var Andronovers solkredsløb veletablerede, og tågesystemet gennemgik en forbigående periode med relativ fysisk stabilitet. Omkring dette tidspunkt ankom Mikaels stab til Salvington, og Uversa-regeringen i Orvonton udvidede den fysiske anerkendelse til Neadons lokalunivers.

57:3.10 (654.3) For *200.000.000.000* år siden var vi vidne til sammentrækningen og kondenseringen med enorm varmeudvikling i Andronovers centrale klynge eller kernemasse. Relativ plads opstod selv i regionerne nær det centrale moder-solhjul. De ydre regioner blev mere stabiliserede og bedre organiserede; nogle planeter, der kredsede om de nyfødte sole, var kølet tilstrækkeligt af til at være egnede til livsimplantation. De ældste beboede planeter i Neadon stammer fra denne tid.

57:3.11 (654.4) Nu begynder Neadons færdige universmekanisme for første gang at fungere, og Mikaels skabelse registreres på Uversa som et univers med beboelse og progressiv dødelig opstigning.

57:3.12 (654.5) For *100.000.000.000* år siden nåede stjernetågen toppen af kondensationsspændingen; punktet for maksimal varmespænding blev nået. Dette kritiske stadie i kampen mellem tyngdekraft og varme varer nogle gange i evigheder, men før eller siden vinder varmen kampen mod tyngdekraften, og den spektakulære periode

med solens spredning begynder. Og dette markerer afslutningen på en rumtåges sekundære karriere.

4. Det tredje og fjerde stadie

57:4.1 (654.6) I det første stadie er en stjernetåge cirkelrund; i det andet spiralformet; i det tredje stadie bliver den første solspredning, mens det fjerde omfatter den anden og sidste cyklus af solspredning, hvor moderkernen enten ender som en kugleformet klynge eller som en enlig sol, der fungerer som centrum i et afsluttende solsystem.

57:4.2 (654.7) For 75.000.000.000 år siden havde denne tåge nået højden af sit solfamiliestadie. Dette var toppen af den første periode med soltab. Størstedelen af disse sole har siden haft omfattende systemer af planeter, satellitter, mørke øer, kometer, meteoror og kosmiske støvskyer.

57:4.3 (654.8) For 50.000.000.000 år siden var denne første periode med solspredning afsluttet; stjernetågen var hurtigt ved at afslutte sin tredje cyklus af eksistens, hvor den gav ophav til 876.926 solsystemer.

57:4.4 (654.9) For 25.000.000.000 år siden afsluttedes den tredje cyklus i stjernetågens liv, og det førte til organisering og relativ stabilisering af de fjerntliggende stjernesystemer, der stammer fra denne modertåge. Men processen med fysisk sammentrækning og

øget varmeproduktion fortsatte i den centrale masse af den tågeformede rest.

57:4.5 (655.1) For *10.000.000.000* år siden begyndte Andronovers fjerde cyklus. Den maksimale temperatur i kernemassen var nået, fortætningens kritiske punkt nærmede sig. Den oprindelige moderkerne var i krampetrækninger under trykket fra kondenseringsspændingen af sin egen indre varme og fra den stigende tyngdekrafts tidevandstræk fra den sværm af frigivne solsystemer som omgav den. De nukleare udbrud som skulle indlede stjernetaågens anden solcyklus nærmede sig; det fjerde stadie i hele dens eksistens skulle til at begynde.

57:4.6 (655.2) For *8.000.000.000* år siden begyndte det forrygende, afsluttende udbrud. Kun de ydre systemer er sikre på tidspunktet for en sådan kosmisk omvæltning. Og dette var begyndelsen til enden for stjernetaågen. Denne endegyldige solopløsning strakte sig over en periode på næsten to milliarder år.

57:4.7 (655.3) For *7.000.000.000* år siden var Andronovers terminale opbrud på sit højeste. Dette var perioden for fødslen af de større terminale sole og højdepunktet for de lokale fysiske forstyrrelser.

57:4.8 (655.4) For *6.000.000.000* år siden sluttede det endelige opbrud, og din sol blev født, den halvtredsindstyvende af de sidste i Andronovers anden solfamilie. Dette sidste udbrud af tågekernen fødte 136.702 sole, de fleste af dem ensomme kugler. Det samlede

antal sole og solsystemer med oprindelse i Andronover-tågen var 1.013.628. Antallet af sole i solsystemet er 1.013.572.

57:4.9 (655.5) Og nu er den store Andronover-tåge ikke mere, men den lever videre i de mange sole og deres planetariske familier, som opstod i denne modersky i rummet. Den sidste rest af kernen i denne storslåede tåge brænder stadig med en rødlig glød og fortsætter med at afgive moderat lys og varme til sin tilbageværende planetariske familie på et hundrede og femogtres verdener, som nu kredser om denne ærværdige moder til to mægtige generationer af lysets monarker.

5. Oprindelsen af monmatia—Urantias solsystem

57:5.1 (655.6) For 5.000.000.000 år siden var din sol en forholdsvis isoleret flammende kugle, der havde samlet det meste af rummets cirkulerende stof i nærheden til sig, rester af den nylige omvæltning, der fulgte med dens egen fødsel.

57:5.2 (655.7) I dag har din sol opnået relativ stabilitet, men dens solpletcyklusser på 11,5 år afslører, at den var en variabel stjerne i sin ungdom. I din sols tidlige dage udløste den fortsatte sammentrækning og deraf følgende gradvise temperaturstigning enorme kramper på dens overflade. Disse gigantiske rystelser krævede tre en halv dag for at fuldføre en cyklus med varierende lysstyrke. Denne variable tilstand, denne periodiske pulsering, gjorde

jeres sol meget følsom over for visse påvirkninger udefra, som den snart skulle møde.

57:5.3 (655.8) Således blev scenen i det lokale rum sat for den unikke oprindelse af *Monmatia*, som er navnet på din sols planetariske familie, det solsystem, som din verden tilhører. Mindre end én procent af Orvontons planetsystemer har haft en lignende oprindelse.

57:5.4 (655.9) For 4.500.000.000 år siden begyndte det enorme Angona-system at nærme sig denne ensomme sols nabolag. Centrum af dette store system var en mørk rumgigant, solid, stærkt ladet og med en enorm tyngdekraft.

57:5.5 (656.1) Efterhånden som Angona nærmede sig solen, blev der i øjeblikke med maksimal ekspansion under solpulseringer skudt strømme af gasformigt materiale ud i rummet som gigantiske soltunger. Til at begynde med ville disse flammende gastunger uvægerligt falde tilbage i solen, men efterhånden som Angona kom nærmere og nærmere, blev den gigantiske besøgendes tyngdekraft så stor, at disse gastunger ville brække af på visse punkter, og rødderne faldt tilbage i solen, mens de ydre sektioner ville blive løsrevet for at danne uafhængige stoflegemer, solmeteoritter, som straks begyndte at kredse om solen i deres egne elliptiske baner.

57:5.6 (656.2) Efterhånden som Angona-systemet nærmede sig, blev de ildtungerne større og større; mere og mere stof blev trukket ud af solen for at blive selvstændige cirkulerende legemer i det omgivende rum. Denne situation udviklede sig i omkring fem hundrede tusinde år, indtil Angona kom tættest på solen; hvorefter solen, i forbindelse

med en af sine periodiske indre kramper, oplevede en delvis forstyrrelse; fra modsatte sider og samtidigt blev enorme mængder af stof spyttet ud. Fra Angona-siden blev der trukket en enorm søjle af solgasser ud, temmelig spids i begge ender og markant svulmende i midten, som blev permanent løsrevet fra solens umiddelbare tyngdekraftskontrol.

57:5.7 (656.3) Denne store søjle af solgasser, som således blev adskilt fra solen, udviklede sig efterfølgende til solsystemets tolv planeter. Udstødningen af gas fra den modsatte side af solen i tidevandssympati med udstødningen af denne gigantiske forfader til solsystemet har siden kondenseret til meteoror og rumstøv i solsystemet, selvom meget, meget, af dette stof efterfølgende blev indfanget af solens tyngdekraft, da Angona-systemet trak sig tilbage til det fjerne rum.

57:5.8 (656.4) Selvom det lykkedes Angona at trække det oprindelige materiale fra solsystemets planeter og den enorme mængde stof, der nu cirkulerer omkring solen som asteroider og meteoror, med sig, sikrede den sig ikke noget af dette solstof. Det besøgende system kom ikke helt tæt nok på til rent faktisk at stjæle noget af solens substans, men det svingede tilstrækkeligt tæt på til at trække alt det materiale, der udgør det nuværende solsystem, ud i det mellemliggende rum.

57:5.9 (656.5) De fem indre og fem ydre planeter blev snart dannet i miniature fra de afkølede og kondenserende kerner i de mindre massive og tilspidsede ender af den gigantiske tyngdekraftsbule, som Angona havde haft held til at løsrive fra solen, mens Saturn og

Jupiter blev dannet fra de mere massive og svulmende centrale dele. Jupiters og Saturns kraftige tyngdekraft indfangede tidligt det meste af det materiale, der blev stjålet fra Angona, hvilket den retrograde bevægelse af visse af deres satellitter vidner om.

57:5.10 (656.6) Jupiter og Saturn, som stammer fra selve midten af den enorme søjle af overophedede solgasser, indeholdt så meget stærkt ophedet solmateriale, at de skinnede med et strålende lys og udsendte enorme mængder varme; de var i virkeligheden sekundære sole i en kort periode efter deres dannelse som separate rumlegemer. Disse to største af solsystemets planeter er stort set forblevet gasformige den dag i dag, og de er ikke engang kølet så meget af, at de er blevet helt kondenseret eller størknet.

57:5.11 (656.7) Gaskondensationskernerne på de andre ti planeter nåede snart størkningsstadiet og begyndte derfor at tiltrække stadig større mængder af det meteoriske stof, der cirkulerede i det nærliggende rum. Solsystemets verdener havde således en dobbelt oprindelse: kerner af gaskondensation, der senere blev forøget ved indfangning af enorme mængder meteorer. De fortsætter faktisk stadig med at indfange meteorer, men i stærkt reduceret antal.

57:5.12 (657.1) Planeterne svinger ikke rundt om solen i deres solmors ækvatoriale plan, hvilket de ville gøre, hvis de var blevet kastet af solens revolution. I stedet bevæger de sig i Angona-solens udtrækningsplan, som lå i en betydelig vinkel i forhold til solens ækvatorplan.

57:5.13 (657.2) Mens Angona ikke var i stand til at indfange noget af solens masse, så tilførte jeres sol til sin metamorfoserende

planetfamilie noget af det cirkulerende rummateriale fra det besøgende system. På grund af det intense tyngdefelt fra Angona fulgte dens planetariske bifamilie baner i betydelig afstand fra den mørke kæmpe; og kort efter udstødningen af solsystemets oprindelige masse, og mens Angona endnu var i nærheden af solen, svingede tre af Angona-systemets store planeter så tæt på den massive solsystem-forfader, at dens tyngdekraft, forstærket af solens, var tilstrækkelig til at overbalancere Angonas tyngdekraftgreb og permanent løsrive disse tre sideplaneter fra den himmelske vandrer.

57:5.14 (657.3) Alt solsystemets materiale, der stammer fra solen, var oprindeligt udstyret med en homogen banesvingningsretning, og havde det ikke været for indtrængen af disse tre fremmede rumlegemer, ville alt solsystemets materiale stadig opretholde den samme banebevægelsesretning. Som det var, indsprøjtede de tre Angona-sideplaneter nye og fremmede retningsbestemte kræfter i det nye solsystem med det resultat, at der opstod *retrograd bevægelse*. Retrograd bevægelse i ethvert astronomisk system er altid tilfældig og opstår altid som et resultat af kollisioner mellem fremmede rumlegemer. Sådanne kollisioner producerer måske ikke altid retrograd bevægelse, men retrograd bevægelse opstår kun i et system, der indeholder masser af forskellig oprindelse.

6. Solsystemet stadie—Den planetdannende æra

57:6.1 (657.4) Efter solsystemets fødsel fulgte en periode med aftagende soludladning. I yderligere fem hundrede tusinde år fortsatte solen med at udspy stadig mindre mængder af stof i det omgivende rum. Men i disse tidlige tider med uregelmæssige baner, hvor de omgivende legemer nærmede sig solen, var solens moderlegeme i stand til at genindfange en stor del af dette meteoriske materiale.

57:6.2 (657.5) Planeterne tættest på solen var de første, hvis omdrejninger blev bremset af tidevandsfriktion. Sådanne tyngdekraftpåvirkninger bidrager også til at stabilisere planeternes baner, samtidig med at de virker som en bremse på planetens aksiale omdrejningshastighed, hvilket får en planet til at dreje stadig langsommere, indtil den aksiale omdrejning ophører, så planetens ene halvkugle altid er vendt mod solen eller et større legeme, som det illustreres af planeten Merkur og af månen, der altid vender den samme side mod Urantia.

57:6.3 (657.6) Når månen og jordens tidevands friktion bliver udlignet, vil jorden altid dreje den samme halvkugle mod månen, og dagen og måneden vil være analoge—i længden omkring syvogfyrre dage. Når en sådan stabilitet i kredsløbene er opnået, vil tidevandsspændingerne gå i modsat retning og ikke længere drive månen længere væk fra jorden, men gradvist trække satellitten mod planeten. Og så, i den fjerne fremtid, når månen nærmer sig jorden med ca. 11.000 km, vil jordens tyngdekraft få månen til at gå i stykker, og denne tidevands-tyngdekraftsekspllosion vil splintre månen i små partikler, som kan samle sig om verden som ringe af

stof, der ligner Saturns, eller som gradvist kan blive trukket ind i jorden som meteoror.

57:6.4 (658.1) Hvis rumlegemer er ens i størrelse og tæthed, kan der forekomme kollisioner. Men hvis to rumlegemer med samme tæthed er relativt forskellige i størrelse, og det mindre gradvist nærmer sig det større, vil det mindre legeme blive sprængt, når radius i dets bane bliver mindre end to en halv gange radius i det større legeme. Kollisioner mellem rummets giganter er meget sjældne, men disse eksplosioner af mindre legemer som følge af tidevandstygdekraften er ret almindelige.

57:6.5 (658.2) Stjernes kud opstår i sværme, fordi de er fragmenter af større legemer af stof, som er blevet forstyrret af tidevandstygdekraften fra nærliggende og endnu større legemer i rummet. Saturns ringe er fragmenter af en splittet satellit. En af Jupiters måner nærmer sig nu faretruende den kritiske zone for tidevandsforstyrrelse og vil inden for nogle få millioner år enten blive opslugt af planeten eller blive forstyrret af tidevandstygdekraften. Solsystemets femte planet kredsede for længe, længe siden i en uregelmæssig bane som til tider bragte den nærmere og nærmere Jupiter, helt til den kom ind i den kritiske zone for sprængning, som følge af tyngdekraftens tidevandsenergi, og gik hurtig i små brudstykker og blev til den nuværende samling af asteroider.

57:6.6 (658.3) For 4.000.000.000 år siden blev Jupiter- og Saturnsystemerne organiseret stort set som i dag, bortset fra deres måner, som fortsatte med at vokse i størrelse i flere milliarder år.

Faktisk vokser alle solsystemets planeter og satellitter stadig som et resultat af fortsatte meteoriske indfangninger.

57:6.7 (658.4) For 3.500.000.000 år siden var kondensationskernerne på de andre ti planeter velformede, og kernerne på de fleste måner var intakte, selvom nogle af de mindre satellitter senere forenede sig til nutidens større måner. Denne tidsalder kan betragtes som æraen for planetarisk samling.

57:6.8 (658.5) For 3.000.000.000 år siden fungerede solsystemet stort set, som det gør i dag. Dets medlemmer blev ved med at vokse i størrelse, mens meteoror fra rummet blev ved med at vælte ind over planeterne og deres satellitter i et enormt tempo.

57:6.9 (658.6) Omkring dette tidspunkt blev jeres solsystem placeret i Neadons fysiske register og fik navnet Monmatia.

57:6.10 (658.7) For 2.500.000.000 år siden var planeterne vokset enormt i størrelse. Urantia var en veludviklet sfære med omkring en tiendedel af sin nuværende masse, og den voksede stadig hurtigt ved meteorisk tilvækst.

57:6.11 (658.8) Al denne enorme aktivitet er en normal del af skabelsen af en evolutionær verden i Urantias størrelsesorden og udgør de astronomiske forudsætninger for at sætte scenen for begyndelsen af den fysiske evolution af sådanne verdener i rummet som forberedelse til tidens livseventyr.

7. Den meteoriske æra—den vulkanske tidsalder den primitive planetariske atmosfære

57:7.1 (658.9) I løbet af disse tidlige tider vrimlede solsystemets rumregioner med små forstyrrende og kondenserende legemer, og i mangel af en beskyttende forbrændingsatmosfære styrtede sådanne rumlegemer direkte ned på Urantias overflade. Disse uophørlige nedslag holdt planetens overflade mere eller mindre opvarmet, og sammen med den øgede tyngdekraft, efterhånden som sfæren voksede sig større, begyndte det at sætte gang i de påvirkninger, som gradvist fik de tungere grundstoffer, såsom jern, til at lægge sig mere og mere mod planetens kerne.

57:7.2 (659.1) For 2.000.000.000 år siden begyndte jorden at vinde markant ind på månen. Planeten har altid været større end sin satellit, men der var ikke så stor forskel i størrelse før omkring dette tidspunkt, hvor enorme rumlegemer blev indfanget af jorden. Urantia var dengang omkring en femtedel af sin nuværende størrelse og var blevet stor nok til at rumme den primitive atmosfære, der var begyndt at opstå som et resultat af den interne elementkonkurrence mellem det opvarmede indre og den afkølede skorpe.

57:7.3 (659.2) Decideret vulkansk aktivitet stammer fra denne tid. Jordens indre varme blev fortsat forøget af den dybere og dybere begravelse af de radioaktive eller tungere grundstoffer, som

meteorerne bragte ind fra rummet. Studiet af disse radioaktive grundstoffer vil afsløre, at Urantia er mere end en milliard år gammel på overfladen. Radiumuret er jeres mest pålidelige ur til at foretage videnskabelige skøn over planetens alder, men alle sådanne skøn er for korte, fordi de radioaktive materialer, som I kan undersøge, alle stammer fra jordens overflade og derfor repræsenterer Urantias forholdsvis nylige erhvervelse af disse grundstoffer.

57:7.4 (659.3) For 1.500.000.000 år siden var jorden to tredjedele af sin nuværende størrelse, mens månen nærmede sig sin nuværende masse. Jordens hurtige forøgelse af sin størrelse i forhold til månen gjorde det muligt for den at begynde det langsomme røveri af den lille atmosfære, som dens satellit oprindeligt havde.

57:7.5 (659.4) Den vulkanske aktivitet er nu på sit højeste. Hele jorden er et veritabelt ildinferno, og overfladen ligner dens tidligere smeltede tilstand, før de tungere metaller graviterede mod midten. *Dette er den vulkanske tidsalder.* Jo desto mindre dannes der gradvist en skorpe, der hovedsageligt består af den forholdsvis lettere granit. Scenen er ved at blive sat for en planet, som en dag kan understøtte liv.

57:7.6 (659.5) Den primitive planetariske atmosfære udvikler sig langsomt og indeholder nu noget vanddamp, kulilte, kuldioxid og hydrogenklorid, men der er kun lidt eller slet ingen fri kvælstof eller fri ilt. Atmosfæren på en verden i den vulkanske tidsalder er et mærkeligt syn. Ud over de nævnte gasser er den stærkt belastet af

talrige vulkanske gasser og, efterhånden som luftbæltet modnes, af forbrændingsprodukterne fra de kraftige meteorbyger, som hele tiden suser ind over planetens overflade. Denne meteoriske forbrænding holder den atmosfæriske ilt meget tæt på at være opbrugt, og det meteoriske bombardement er stadig enormt.

57:7.7 (659.6) På et tidspunkt blev atmosfæren mere stabil og tilstrækkeligt afkølet til, at der begyndte at falde regn på planetens varme stenede overflade. I tusindvis af år var Urantia indhyllet i et stort og kontinuerligt tæppe af damp. Og i disse tidsaldre skinnede solen aldrig på jordens overflade.

57:7.8 (659.7) Meget af atmosfærens kulstof blev brugt til at danne karbonater af de forskellige metaller, som fandtes i planetens overfladelag. Senere blev langt større mængder af disse kulstofgasser forbrugt af det tidlige og frodige planteliv.

57:7.9 (660.1) Selv i de senere perioder holdt de fortsatte lavastrømme og de indkommende meteorer luftens ilt næsten helt opbrugt. Selv de tidlige aflejringer fra det primitive hav, der snart dukkede op, indeholder ingen farvede sten eller skifer. Og i lang tid efter at dette hav var opstået, var der stort set ingen fri ilt i atmosfæren; og den dukkede ikke op i nævneværdige mængder, før den senere blev dannet af tang og andre former for vegetabilsk liv.

57:7.10 (660.2) Den primitive planetariske atmosfære fra den vulkanske tidsalder yder kun ringe beskyttelse mod meteorsværmenes kollisioner. Millioner og atter millioner af meteorer er i stand til at trænge igennem et sådant luftbælte for at smadre mod planetskorpen som faste legemer. Men som tiden går, viser færre og

færre sig at være store nok til at modstå det stadig stærkere friktionsskjold fra den iltberigede atmosfære i de senere tidsaldr.

8. Jordskorpens stabilisering jordskælvenes tidsalder verdenshavet og det første kontinent

57:8.1 (660.3) *1.000.000.000* år siden er tidspunktet for den faktiske begyndelse af Urantias historie. Planeten havde omtrent nået sin nuværende størrelse. Og omkring dette tidspunkt blev den placeret i Neadons fysiske registre og fik sit navn, *Urantia*.

57:8.2 (660.4) Atmosfæren, sammen med uophørlig fugtighedsnedbør, lettede afkølingen af jordskorpen. Vulkansk aktivitet udlignede tidligt det indre varmetryk og jordskorpens sammentrækning, og da vulkanerne hurtigt blev færre, opstod der jordskælv, efterhånden som denne epoke med afkøling og justering af jordskorpen skred frem.

57:8.3 (660.5) Urantias virkelige geologiske historie begynder med, at jordskorpen afkøles tilstrækkeligt til at forårsage dannelsen af det første hav. Da kondenseringen af vanddamp på jordens afkølede overflade først var begyndt, fortsatte den, indtil den næsten var fuldført. Ved slutningen af denne periode var havet verdensomspændende og dækkede hele planeten med en gennemsnitlig dybde på over en kilometer. Tidevandet var dengang i spil, ligesom det er nu, men dette primitive hav var ikke salt; det var

praktisk talt ferskvand som dækkede hele verden. På den tid var det meste af klore kombineret med forskellige metaller, men der var nok i forbindelse med hydrogen til at gøre vandet svagt surt.

57:8.4 (660.6) Ved åbningen af denne fjerne æra skal Urantia opfattes som en vanddækket planet. Senere kom der dybere og dermed tættere lavastrømme ud på bunden af det nuværende Stillehav, og denne del af den vanddækkede overflade blev betydeligt nedtrykt. Den første kontinentale landmasse dukkede op fra verdenshavet som en kompenserende justering af ligevægten i den gradvist tykkere jordskorpe.

57:8.5 (660.7) For 950.000.000 år siden viser Urantia et billede af ét stort landkontinent og én stor vandmasse, Stillehavet. Vulkaner er stadig vidt udbredte, og jordskælv er både hyppige og voldsomme. Meteoror bombarderer fortsat jorden, men de er aftagende i både hyppighed og størrelse. Atmosfæren er ved at blive klarere, men mængden af kuldioxid er fortsat stor. Jordskorpen er gradvist ved at stabilisere sig.

57:8.6 (660.8) Det var omtrent på denne tid, at Urantia fik sin planetadministrative tilhørsforhold i systemet Satania og blev registreret i Norlatiadeks livsregister. Så begyndte den administrative anerkendelse af den lille og ubetydelige sfære, som var bestemt til at være den planet, hvor Mikael senere ville engagere sig i den storslåede opgave at skænke de dødelige, ville deltage i de oplevelser, som siden har fået Urantia til at blive lokalt kendt som “korsets verden”.

57:8.7 (661.1)

For 900.000.000 år siden ankom den første rekognosceringsgruppe fra Satania, der blev sendt ud fra Jerusem for at undersøge planeten og aflægge rapport om hvorvidt Urantia egnede sig som åsted for et livseksperiment. Denne kommission bestod af 24 medlemmer, der omfattede Livsbærere, Lanonandek-sønner, Melkisedeks, serafer og andre ordener af himmelsk liv, der havde at gøre med de tidlige dage med planetarisk organisation og administration.

57:8.8 (661.2)

Efter at have foretaget en omhyggelig undersøgelse af planeten, vendte denne kommission tilbage til Jerusem og rapporterede positivt til Systemherskeren og anbefalede, at Urantia blev placeret på livseksperiment-registret. Jeres verden blev derfor registreret på Jerusem som en decimalplanet, og Livsbærerne blev underrettet om, at de ville få tilladelse til at indføre nye mønstre for mekanisk, kemisk og elektrisk mobilisering på tidspunktet for deres efterfølgende ankomst med livstransplantations- og implantationsmandater.

57:8.9 (661.3)

Efterhånden blev planerne for besættelsen af planeten færdiggjort af den blandede kommission på tolv på Jerusem og godkendt af den planetariske kommission på halvfjerds på Edentia. Disse planer, der var foreslået af Livsbærernes rådgivende rådgivere, blev endelig accepteret på Salvington. Kort tid efter bragte Nebadon-udsendelserne meddelelsen om, at Urantia ville blive den scene, hvor Livsbærerne ville udføre deres tresindstyvende Satania-eksperiment, der skulle forstærke og forbedre Satania-typen af Nebadons livsmønstre.

57:8.10 (661.4) Kort efter at Urantia for første gang anerkendes i universets udsendelser til hele Nebadon, blev den tildelt fuld universstatus. Snart efter blev den registreret i optegnelserne over de mindre og de større sektorhovedkvartersplaneter i superuniverset, og inden denne tidsalder var forbi, havde Urantia fundet optagelse i registret over planetarisk liv i Uversa.

57:8.11 (661.5) Hele denne tidsalder var præget af hyppige og voldsomme storme. Den tidlige jordskorpe var i en tilstand af konstant forandring. Afkøling af overfladen vekslede med enorme lavastrømme. Intet sted på verdens overflade kan man finde noget af denne oprindelige planetariske skorpe. Det hele er blevet blandet for mange gange med udstrømmende lavaer af dyb oprindelse og blandet med efterfølgende aflejringer fra det tidlige verdenshav.

57:8.12 (661.6) Intet sted på verdens overflade finder man flere af de modificerede rester af disse gamle præoceaniske klipper end i det nordøstlige Canada omkring Hudson Bay. Denne omfattende granithøjde er sammensat af sten, der tilhører de præoceaniske tidsaldre. Disse klippelag er blevet opvarmet, bøjet, vredet, krøllet sammen, og igen og igen har de gennemgået disse forvrængende metamorfe omdannelser.

57:8.13 (661.7) Gennem de oceaniske tidsaldre blev enorme lag af fossilfri lagdelt sten aflejret på denne gamle havbund. (Kalksten kan dannes som et resultat af kemisk udfældning; ikke al den ældre kalksten blev produceret ved aflejring af havliv). I ingen af disse gamle klippeformationer vil man kunne finde tegn på liv; de indeholder ingen fossiler, medmindre senere aflejringer fra

vandtiden tilfældigvis er blevet blandet med disse ældre lag fra før livet.

57:8.14 (662.1) Jordens tidlige skorpe var meget ustabil, men der var ikke ved at blive dannet bjerge. Planeten trak sig sammen under tyngdekraftens pres, da den blev dannet. Bjerge er ikke resultatet af sammenstyrtningen af den afkølede skorpe på en sammentrækkende sfære; de opstår senere som et resultat af regn, tyngdekraft og erosion.

57:8.15 (662.2) Den kontinentale landmasse i denne æra voksede, indtil den dækkede næsten ti procent af jordens overflade. Alvorlige jordskælv begyndte ikke, før den kontinentale landmasse kom et godt stykke op over vandet. Da de først begyndte, steg de i hyppighed og styrke i årevis. I millioner og atter millioner af år er jordskælvene blevet færre, men Urantia har stadig et gennemsnit på femten om dagen.

57:8.16 (662.3) For 850.000.000 år siden begyndte de første virkelige epoker med stabilisering af jordskorpen. De fleste af de tungere metaller havde lagt sig ned mod klodens midtpunkt; den afkølede skorpe var holdt op med at falde sammen i så stort et omfang som i tidligere tider. Der opstod en bedre balance mellem landhævningen og den tungere havbund. Strømmen af lava under skorpen blev næsten verdensomspændende, og det kompenserende og stabiliserende de svingninger, der skyldtes afkøling, sammentrækning og overfladisk forskydning.

57:8.17 (662.4) Vulkanudbrud og jordskælv blev fortsat mindre hyppige og mindre alvorlige. Atmosfæren blev rensat for vulkanske gasser og vanddamp, men procentdelen af kuldioxid var stadig høj.

57:8.18 (662.5) Elektriske forstyrrelser i luften og i jorden var også aftagende. Lavastrømmene havde bragt en blanding af elementer op til overfladen, som gjorde jordskorpen mere varieret og isolerede planeten bedre fra visse rum-energier. Og alt dette gjorde det meget lettere at kontrollere den jordiske energi og regulere dens strømning, som det fremgår af de magnetiske polers funktion.

57:8.19 (662.6) For 800.000.000 år siden begyndte den første store landepoke, den tiltagende landhævningens tidsalder.

57:8.20 (662.7) Siden kondenseringen af jordens hydrosfære, først til verdenshavet og derefter til Stillehavet, bør sidstnævnte vandmasse visualiseres som dengang dækkende ni tiendedele af jordens overflade. Meteoror, der faldt ned i havet, samlede sig på havbunden, og meteoror består generelt af tunge materialer. De, der faldt ned på landjorden, blev i vid udstrækning oxideret, derefter slidt ned af erosion og skyllet ud i havbassinerne. På den måde blev havbunden stadig tungere, og dertil kom vægten af en vandmasse, der nogle steder var seksten kilometer dyb.

57:8.21 (662.8) Den stigende nedadgående bevægelse i Stillehavet fik de kontinentale landmasser til at stige yderligere. Europa og Afrika begyndte at hæve sig op af Stillehavets dyb sammen med de masser, der nu kaldes Australien, Nord- og Sydamerika og kontinentet Antarktis, mens bunden af Stillehavet foretog en yderligere

kompenserende synkejustering. Ved slutningen af denne periode bestod næsten en tredjedel af jordens overflade af land, alt sammen samlet i et kontinent.

57:8.22 (662.9) Med denne stigning i landhøjden opstod de første klimatiske forskelle på planeten. Landhøjde, kosmiske skyer og oceaniske påvirkninger er de vigtigste faktorer i klimatiske udsving. Rygraden af den asiatiske landmasse nåede en højde på næsten fjorten og en halv km på tidspunktet for den maksimale landhævning. Hvis der havde været meget fugt i luften over disse højtliggende områder, ville der have dannet sig enorme istæpper; istiden ville være kommet længe før den gjorde. Der gik flere hundrede millioner år, før så meget land igen dukkede op over vandet.

57:8.23 (663.1) For 750.000.000 år siden begyndte de første brud i den kontinentale landmasse som den store nord-sydgående sprække, der senere lukkede havvandet ind og banede vejen for den vestgående drift af kontinenterne i Nord- og Sydamerika, inklusive Grønland. Den lange øst-vestlige spaltning adskilte Afrika fra Europa og skar landmasserne i Australien, Stillehavsøerne og Antarktis fra det asiatiske kontinent.

57:8.24 (663.2) For 700.000.000 år siden nærmede Urantia sig modningen af forhold, der var egnede til at understøtte liv. Kontinentaldriften fortsatte; i stigende grad trængte havet ind i landet som lange fingerlignende indhav, der skabte de lavvandede

områder og beskyttede bugter, som er så velegnede som levested for livet i havet.

57:8.25 (663.3) For 650.000.000 år siden skete der en yderligere adskillelse af landmasserne og som følge heraf en yderligere udvidelse af de kontinentale have. Og disse vande opnåede hurtigt den grad af saltholdighed, som var afgørende for livet på Urantia.

57:8.26 (663.4) Det var disse have og deres efterfølgere, der nedfældede Urantias livsoptegnelser, som efterfølgende blev opdaget i velbevarede klippesider, bind efter bind, efterhånden som æra afløste æra og alder voksede på alder. Disse tidligere tiders indlandshave var i sandhed evolutionens vugge.

57:8.27 (663.5) [Præsenteret af en Livsbærer, medlem af det oprindelige Urantia korps og nu en bosiddende observatør.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 57](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 59](#) >>

Kapitel 58

Livets Etablering På Urantia

58:0.1 (664.1) I HELE Satania findes der kun enogtres verdener, der ligner Urantia, livsmodificeringsplaneter. Størstedelen af de beboede verdener er befolket i overensstemmelse med etablerede teknikker; på sådanne sfærer har livsbærerne kun lidt spillerum i deres planer for livsimplantation. Men omkring en ud af ti verdener betegnes som en *decimal planet* og tildeles Livsbærernes særlige register; og på sådanne planeter har vi tilladelse til at foretage visse livseksperimenter i et forsøg på at modificere eller muligvis forbedre standarduniversets typer af levende væsener.

1. Forudsætninger for fysisk liv

58:1.1 (664.2) For 600.000.000 år siden ankom den kommission af Livsbærere, der var udsendt fra Jerusem, til Urantia og begyndte at studere de fysiske forhold som forberedelse til at starte livet på

verden nummer 606 i Satania-systemet. Dette skulle blive vores sekshundrede og sjette oplevelse med indvielsen af Nebadons livsmønstre i Satania og vores tresindstyvende mulighed for at foretage ændringer og indføre modifikationer i lokaluniversets grundlæggende og standardiserede livsdesign.

58:1.2 (664.3) Det skal gøres klart, at Livsbærere ikke kan initiere liv, før en sfære er moden til indvielsen af den evolutionære cyklus. Vi kan heller ikke sørge for en hurtigere udvikling af liv, end planetens fysiske fremskridt kan understøtte og rumme.

58:1.3 (664.4) Satania-livsbærerne havde projiceret et natriumklorid-livsmønster, og derfor kunne der ikke tages skridt til at plante det, før havvandet var blevet tilstrækkeligt salt. Urantias type protoplasma kan kun fungere i en passende saltopløsning. Alt oprindeligt liv—vegetabilsk og animalsk—udviklede sig i et saltopløsningshabitat. Og selv de mere velorganiserede landdyr kunne ikke fortsætte med at leve, hvis ikke den samme essentielle saltopløsning cirkulerede i hele deres krop i blodstrømmen, som frit bader, bogstaveligt talt nedsænker, hver eneste lille levende celle i dette “salte dyb”.

58:1.4 (664.5) Dine primitive forfædre cirkulerede frit rundt i det salte hav; i dag cirkulerer den samme havlignende saltopløsning frit rundt i jeres kroppe og bader hver enkelt celle med en kemisk væske, der i alt væsentligt kan sammenlignes med det saltvand, der stimulerede de første protoplasmiske reaktioner i de første levende celler, der fungerede på planeten.

58:1.5 (664.6) Men mens denne æra begynder, udvikler Urantia sig på alle måder mod en tilstand, der er gunstig for understøttelsen af de første former for marint liv. Langsomt men sikkert forbereder den fysiske udvikling på jorden og i de tilstødende rumområder scenen for de senere forsøg på at etablere sådanne livsformer, som vi havde besluttet ville være bedst tilpasset det fysiske miljø, der udfolder sig —både på jorden og i rummet.

58:1.6 (665.1) Efterfølgende vendte Satantias kommission af livsbærere tilbage til Jerusem og foretrak at afvente den videre opsplitning af den kontinentale landmasse, som ville give endnu flere indre farvande og beskyttede bugter, før de rent faktisk begyndte at implantere liv.

58:1.7 (665.2) På en planet, hvor livet stammer fra havet, er de ideelle betingelser for livsimplantation tilvejebragt af et stort antal indsøer, af en omfattende kystlinje med lavt vand og beskyttede bugter; og netop sådan en fordeling af jordens vand var hurtigt under udvikling. Disse indre farvande var sjældne mere end et hundrede og halvtreds til et hundrede og firs meter dybe, og sollyset kan trænge mere end et hundrede og firs meter ned i havvandet.

58:1.8 (665.3) Og det var fra sådanne kyster i de senere tiders milde og rolige klimaer, at det primitive planteliv fandt vej til landjorden. Her gav det høje kulstofindhold i atmosfæren de nye livsformer på land mulighed for hurtig og frodig vækst. Selvom denne atmosfære dengang var ideel for plantevækst, indeholdt den så meget kuldioxid, at intet dyr, og slet ikke mennesket, kunne have levet på jorden.

2. Urantias atmosfære

58:2.1 (665.4) Planetens atmosfære filtrerer omkring to milliardtedel af solens totale udstråling af lys igennem til jorden. Hvis det lys, som falder ned på Nordamerika skulle betales med en pris på femten øre pr kilowatttime, ville den årlige lysregning stige til over seks billioner kroner. Chicagos solskinsafgift ville lyde på godt over 700 millioner kroner om dagen. Og man skal huske på, at man modtager andre former for energi fra solen—lys er ikke det eneste bidrag fra solen, der når atmosfæren. Enorme solenergier strømmer ind over Urantia og omfatter bølgelængder, der ligger både over og under det menneskelige synsfelt.

58:2.2 (665.5) Jordens atmosfære er næsten uigennemsigtig for en stor del af solstrålingen i den ekstreme ultraviolette ende af spektret. De fleste af disse korte bølgelængder absorberes af et ozonlag, som findes i et niveau omkring 15 km over jordoverfladen, og som strækker sig yderligere 15 km ud i rummet. Den ozon, der gennemtrænger dette område, ville under de forhold, der hersker på jordens overflade, kun udgøre et lag, der er en tiendedel tomme tykt; ikke desto mindre beskytter denne relativt lille og tilsyneladende ubetydelige mængde ozon indbyggerne på Urantia mod det overskud af disse farlige og destruktive ultraviolette stråler, der findes i sollyset. Men hvis dette ozonlag bare var en smule tykkere, ville I være berøvet de yderst vigtige og sundhedsfremmende ultraviolette

stråler, som nu når jordens overflade, og som er grundlaget for en af de mest essentielle af jeres vitaminer.

58:2.3 (665.6) Og alligevel insisterer nogle af de mindre fantasifulde af jeres dødelige mekanister på at betragte materiel skabelse og menneskelig evolution som en ulykke. Urantias mellemvæsener har samlet over halvtreds tusind kendsgerninger inden for fysik og kemi, som de anser for at være uforenelige med tilfældighedens love, og som de hævder umiskendeligt demonstrerer tilstedeværelsen af et intelligent formål i den materielle skabelse. Og alt dette tager ikke hensyn til deres katalog over mere end hundrede tusinde fund uden for fysikkens og kemiens domæne, som de hævder beviser sindets tilstedeværelse i planlægningen, skabelsen og vedligeholdelsen af det materielle kosmos.

58:2.4 (666.1) Jeres sol udsender en variabel strøm af dødbringende stråler, og det at I kan trives på Urantia skyldes den "tilfældighed" at I bliver beskyttet af mere end fyrre tilsyneladende tilfældige beskyttende mekanismer, som fungerer omtrent på samme måde som dette enestående ozonlag.

58:2.5 (666.2) Havde det ikke været for atmosfærens "dyneeffekt" om natten, ville varmetabet fra jordudstrålingen gå så hurtigt, at det ikke ville være muligt at opretholde livet, undtagen på kunstig vis.

58:2.6 (666.3) Jordatmosfærens nederste otte-ni en halv kilometer udgør troposfæren; dette er området for vindene og luftstrømmene som frembringer vejrfænomenet. Ovenfor dette område ligger den indre ionosfære, og derefter følger stratosfæren. Jo højere op fra jordoverfladen man stiger, jo jævnt koldere bliver det, helt op til ni

og en halv til tretten kilometers højde hvor temperaturen ligger på -57° C. Denne variation mellem -54° og -57° C kuldegrader holder sig uforandret under de næste fem og tres kilometer lange opstigning; dette område med uforanderlig temperatur er stratosfæren. I en højde af to og halvfjerds til fem og firs kilometer, begynder temperaturen at stige igen, og fortsætter med dette helt op til de højder hvor nordlyset forekommer, og temperaturen når 650° C varmegrader. Og det er denne intense varme som ioniserer oxygen. Men temperatur i en så fortyndet atmosfære er knap sammenlignelig med varmen som den forekommer nede på jorden. Glem ikke at halvdelen af hele atmosfæren over jer befinder sig nedenfor fem kilometer. Jordatmosfærens tykkelse synliggøres ved de højeste nordlysstriber—omkring seks hundrede og fyrre kilometer.

58:2.7 (666.4) Aurorafænomener er direkte relateret til solpletter, de solcykloner, som hvirvler i modsatte retninger over og under solens ækvator, ligesom de tropiske orkaner på jorden gør. Sådanne atmosfæriske forstyrrelser hvirvler i modsatte retninger, når de opstår over eller under ækvator.

58:2.8 (666.5) Solpletternes evne til at ændre lysfrekvenser viser, at disse solstormscentre fungerer som enorme magneter. Sådanne magnetfelter er i stand til at slynge ladede partikler fra solpletternes kratere ud gennem rummet til jordens ydre atmosfære, hvor deres ioniserende indflydelse skaber så spektakulære nordlys. Derfor har man de største nordlysfænomener, når solpletterne er på deres højeste—eller kort tid derefter—hvor pletterne generelt er placeret ækvatorialt.

58:2.9 (666.6) Selv kompasnålen reagerer på denne solpåvirkning, da den drejer en smule mod øst, når solen står op, og en smule mod vest, når solen er ved at gå ned. Det sker hver dag, men når solpletcyklusserne er på deres højeste, er kompassets variation dobbelt så stor. Disse daglige vandringer i kompasset er en reaktion på den øgede ionisering af den øvre atmosfære, som produceres af sollyset.

58:2.10 (666.7) Det er tilstedeværelsen af to forskellige niveauer af elektrificerede, ledende områder i superstratosfæren, der gør det muligt at sende jeres lang- og kortbølgede radioudsendelser over lange afstande. Jeres udsendelser bliver nogle gange forstyrret af de forrygende storme, som lejlighedsvis raser i disse ydre ionosfærer.

3. Miljøet i rummet

58:3.1 (666.8) I de tidligere tider af universets materialisering var rumregionerne gennemsyret af enorme brintskyer, præcis sådanne astronomiske støvklynger, som nu karakteriserer mange regioner i det fjerne rum. Meget af det organiserede stof, som de flammende sole nedbryder og spreder som strålingsenergi, blev oprindeligt opbygget i disse tidligt forekommende brintskyer i rummet. Under visse usædvanlige forhold sker der også atomnedbrydning i kernen af de større hydrogenmasser. Og alle disse fænomener med atomopbygning og atomopløsning, som i de stærkt ophedede stjernetaåger, ledsages af fremkomsten af flodbølger af korte

rumstråler af strålingsenergi. Disse forskellige stråler ledsages af en form for rum-energi, som er ukendt på Urantia.

58:3.2 (667.1) Denne kortstrålingsenergiladning i universets rum er fire hundrede gange større end alle andre former for strålingsenergi, der findes i de organiserede rumdomæner. Udbyttet af korte rumstråler, hvad enten de kommer fra de flammende stjernetaager, spændte elektriske felter, det ydre rum eller de enorme brintstøvskyer, modificeres kvalitativt og kvantitativt af udsving og pludselige spændingsændringer i temperatur, tyngdekraft og elektronisk tryk.

58:3.3 (667.2) Disse eventualiteter i rumstrålernes oprindelse bestemmes af mange kosmiske hændelser såvel som af kredsløbene for cirkulerende stof, som varierer fra modificerede cirkler til ekstreme ellipser. De fysiske forhold kan også være stærkt forandrede, fordi elektronernes spin nogle gange er i den modsatte retning af den grovere stofadfærd, selv i den samme fysiske zone.

58:3.4 (667.3) De enorme brintskyer er veritable kosmiske kemiske laboratorier, der rummer alle faser af udviklende energi og transformerende stof. Der sker også store energiudfoldelser i den yderste gasområder i de store dobbeltstjerner, som så ofte overlapper hinanden og derfor i vid udstrækning blander sig med hinanden. Men ingen af disse enorme og vidtstrakte energiaktiviteter i rummet udøver den mindste indflydelse på fænomenerne i det organiserede liv—kimplasmaet i levende ting og væsener. Disse energiforhold i rummet er relevante for det essentielle miljø for livets etablering, men de er ikke effektive i den efterfølgende modifikation af arvefaktorerne i kimplasmaet, som nogle af de længere stråler af

strålingsenergi er det. Livsbærernes implanterede liv er fuldt ud modstandsdygtigt over for alle disse fantastiske oversvømmelser af universets korte energistråler.

58:3.5 (667.4) Alle disse nødvendige kosmiske betingelser måtte nødvendigvis udvikle sig frem til et gunstige stadie før Livsbærerne faktisk kunne begynde at etablere liv på Urantia.

4. Livets begyndende æra

58:4.1 (667.5) At vi kaldes Livsbærere bør ikke forvirre dig. Vi kan bære liv til planeterne, og det gør vi, men vi har ikke bragt liv til Urantia. Livet på Urantia er unikt og oprindeligt fra planeten. Denne sfære er en livsmodificerende verden; alt liv, der optræder her, blev formuleret af os lige her på planeten; og der er ingen anden verden i hele Satania, selv ikke i hele Nebadon, der har en livseksistens som Urantias.

58:4.2 (667.6) For 550.000.000 år siden vendte Livsbærerkorpsset tilbage til Urantia. I samarbejde med åndelige styrker og superfysiske kræfter organiserede og igangsatte vi denne verdens oprindelige livsmønstre og plantede dem i rigets gæstfrie vande. Alt planetarisk liv (bortset fra ekstraplanetariske personligheder) ned til Caligastias dage, Planetprinsen, havde sin oprindelse i vores tre oprindelige, identiske og samtidige marine livsimplantationer. Disse tre livsimplantationer er blevet betegnet som: den *centrale* eller

eurasiske-afrikanske, den *østlige* eller den australsk-asiatiske og den *vestlige* som omfatter Grønland og samt Nord- og Sydamerika.

58:4.3 (668.1) For 500.000.000 år siden var det primitive marine planteliv veletableret på Urantia. Grønland og den arktiske landmasse var sammen med Nord- og Sydamerika begyndt på deres lange og langsomme vandring mod vest. Afrika bevægede sig en smule mod syd og skabte en øst-vest-dal, Middelhavsbassinet, mellem sig selv og moderlegemet. Antarktis, Australien og det land, der er angivet af øerne i Stillehavet, brød løs mod syd og øst og er drevet langt væk siden den dag.

58:4.4 (668.2) Vi havde plantet den primitive form for marint liv i de beskyttede tropiske bugter i de centrale have i øst-vest spaltningen af den opbrudte kontinentale landmasse. Vores formål med at lave tre implantationer af marint liv var at sikre, at hver stor landmasse ville bære dette liv med sig i sine varmtvandshave, når landmasserne efterfølgende blev adskilt. Vi forudså, at store oceaner af vand ville adskille disse drivende kontinentale landmasser i den senere æra af landlivets opståen.

5. Kontinentaldriften

58:5.1 (668.3) Kontinentaldriften fortsatte. Jordens kerne var blevet så tæt og stiv som stål, da den var udsat for et tryk på næsten 3.500 tons per kvadratcentimeter, og på grund af det enorme

tyngdekraftstryk var og er det stadig meget varmt i det dybe indre. Temperaturen stiger fra overfladen og nedad, indtil den i midten er lidt over solens overfladetemperatur.

58:5.2 (668.4) De yderste et tusinde og seks hundrede kilometer af jordens masse består hovedsageligt af forskellige slags sten. Længere nede findes de tættere og tungere metalliske grundstoffer. I de første, føratmosfæriske tidsaldre var verden så flydende i sin smeltede og stærkt opvarmede tilstand, at de tungere metaller sank dybt ned i dets indre. De, der finder nær overfladen i dag, repræsenterer udbrud fra gamle vulkaner, senere og omfattende lavastrømme og de nyere meteoriske aflejringer.

58:5.3 (668.5) Den ydre jordskorpe var omkring 65 kilometer tyk. Denne ydre skal blev understøttet af og hvilede direkte på et smeltet hav af basalt af varierende tykkelse, et mobilt lag af smeltet lava, der blev holdt under højt tryk, men som altid havde tendens til at flyde frem og tilbage for at udligne skiftende planetariske tryk og derved stabilisere jordskorpen.

58:5.4 (668.6) Selv i dag flyder kontinenterne fortsat på dette ikke-krystalliserede pudehav af smeltet basalt. Hvis det ikke var for denne beskyttende tilstand, ville de mere alvorlige jordskælv bogstaveligt talt ryste verden i stykker. Jordskælv forårsages af glidning og forskydning af den faste ydre skorpe og ikke af vulkaner.

58:5.5 (668.7) Lavalagene i jordskorpen danner granit, når de er afkølede. Urantias gennemsnitlige massefylde er lidt mere end fem en halv gange så stor som vandets; granittens massefylde er mindre

end tre gange så stor som vandets. Jordens kerne er tolv gange så tæt som vand.

58:5.6 (668.8) Havbunden er mere tæt end landmasserne, og det er det, der holder kontinenterne oven vande. Når havbunden presses op over havets overflade, viser det sig, at den hovedsageligt består af basalt, en form for lava, der er betydeligt tungere end landmassernes granit. Igen, hvis kontinenterne ikke var lettere end havbunden, ville tyngdekraften trække oceanernes kanter op på land, men sådanne fænomener er ikke observerbare.

58:5.7 (668.9) Oceanernes vægt er også en faktor i stigningen af trykket på havbunden. De lavere, men relativt tungere havbunde, plus vægten af det overliggende vand, svarer omtrent til vægten af de højere, men meget lettere kontinenter. Men alle kontinenter har en tendens til at krybe ned i havene. Det kontinentale tryk på havbundens niveau er omkring 1400 kg pr. kvadratcentimeter, det vil sige; at så stort vil trykket være når kontinentet rager fem kilometer over havbunden, Vandtrykket på havbunden er kun 350 kg pr. kvadratcentimeter. Disse trykforskelle har en tendens til at få kontinenterne til at glide mod havbunden.

58:5.8 (669.1) Ocean bundenes nedsynkning i tiderne før livet opstod, havde presset en eneste kontinental landmasse op, og det så højt at trykket fra siderne fik de østlige, vestlige og sydlige yderkanter til at glide ned ad og udover de ikke helt stivnede eller helt flydende lavalag og ud i det omkringliggende Stillehav. Dette kompenserede så meget for det kontinentale tryk, at der ikke opstod et bredt brud på østkysten af dette gamle asiatiske kontinent, men lige siden har

den østlige kystlinje svævet over afgrunden til de tilstødende oceaniske dybder og truet med at glide ned i en vandgrav.

6. Overgangsperioden

58:6.1 (669.2) For 450.000.000 år siden indtræf *overgangen fra planteliv til dyreliv*. Denne metamorfose fandt sted i det lave vand i de beskyttede tropiske bugter og laguner ved de udstrakte kystlinjer på de adskilte kontinenter. Og denne udvikling, som alt sammen var iboende i de oprindelige livsmønstre, skete gradvist. Der var mange overgangsstadier mellem de tidlige primitive vegetabiliske livsformer og de senere veldefinerede dyreorganismer. Selv i dag findes overgangsformerne, og de kan næppe klassificeres som hverken planter eller dyr.

58:6.2 (669.3) Selv om plantelivets udvikling kan spores videre til dyreriget, og selv om man har fundet graduerede serier af planter og dyr, der gradvist fører op fra de mest simple til de mest komplekse og avancerede organismer, vil man ikke kunne finde sådanne forbindelsesled mellem de store inddelinger af dyreriget, eller mellem de højeste af de førmenneskelige dyretyper og de første medlemmer af menneskeslægten. Disse såkaldte “manglende led” vil forblive manglende i al evighed af den simple grund at de aldrig har eksisteret.

58:6.3 (669.4) Fra æra til æra opstår der radikalt nye dyrearter. De udvikler sig ikke som resultatet af en gradvis ophobning af små variationer; de optræder som fuldgældige og nye livsformer, og de optræder *pludselig*.

58:6.4 (669.5) Den *pludselige* fremkomst af nye arter og forskelligartede ordener af levende organismer er helt og holdent biologisk, strengt naturlig. Der er intet overnaturligt forbundet med disse genetiske mutationer.

58:6.5 (669.6) Ved den rette grad af salt i havene udviklede dyrelivet sig, og det var forholdsvis enkelt at lade det salte vand cirkulere gennem dyrelegemerne i havet. Men da havene trak sig sammen, og saltprocenten blev kraftigt forøget, udviklede de samme dyr evnen til at reducere saltindholdet i deres kropsvæsker, ligesom de organismer, der lærte at leve i ferskvand, fik evnen til at opretholde den rette grad af natriumklorid i deres kropsvæsker ved hjælp af geniale teknikker til saltbevarelse.

58:6.6 (669.7) Undersøgelser af fossiler af havdyr, der er indkapslet i sten, afslører disse primitive organismers tidlige tilpasningskampe. Planter og dyr holder aldrig op med at foretage disse tilpasningseksperimenter. Miljøet ændrer sig hele tiden, og levende organismer stræber altid efter at tilpasse sig disse uendelige udsving.

58:6.7 (670.1) Det fysiologiske udstyr og den anatomiske struktur i alle nye livsformer er en reaktion på den fysiske lov, men den efterfølgende begavelse af sindet er en gave fra de hjælpende sinds-ånder i overensstemmelse med den medfødte hjernekapacitet. Selvom sindet ikke er en fysisk evolution, er det helt afhængigt af den

hjernekapacitet, som den rent fysiske og evolutionære udvikling giver.

58:6.8 (670.2) Gennem næsten endeløse cyklusser af gevinster og tab, justeringer og genjusteringer svinger alle levende organismer frem og tilbage fra tidsalder til tidsalder. De, der opnår kosmisk enhed, fortsætter, mens de, der ikke når dette mål, ophører med at eksistere.

7. Den geologiske historiebog

58:7.1 (670.3) Den store gruppe af bjergartssystemer, som udgjorde verdens ydre skorpe under livets daggy, eller den proterozoiske æra, viser sig ikke så mange steder på jordoverfladen i dag. Og når den dukker frem under alle de efterfølgende tidsaldres ophobninger, vil man kun finde de fossile rester af vegetabilsk og tidligt primitivt dyreliv. Nogle af disse ældre vandaflejrede bjergarter er blandet med efterfølgende lag, og nogle gange giver de fossile rester af nogle af de tidligere former for vegetabilsk liv, mens man i de øverste lag lejlighedsvis kan finde nogle af de mere primitive former for de tidlige havdyrsorganismer. Mange steder kan disse ældste lagdelte stenlag med fossiler af det tidlige marine liv, både dyr og planter, findes direkte oven på de ældre udifferentierede sten.

58:7.2 (670.4) Fossiler fra denne æra indeholder alger, korallignende planter, primitive protozoer og svampelignende overgangsorganismer. Men fraværet af sådanne fossiler i de tidlige klippelag beviser ikke nødvendigvis, at der ikke fandtes levende ting

andre steder på det tidspunkt, hvor de blev aflejret. Livet var sparsomt i disse tidlige tider og banede sig kun langsomt vej over jordens overflade.

58:7.3 (670.5) Klipperne fra denne ældste tid ligger nu på jordoverfladen, eller meget tæt på overfladen, over omkring en ottendedel af det nuværende landområde. Den gennemsnitlige tykkelse af denne overgangssten, de ældste lagdelte klippelag, er omkring halvanden kilometer. Nogle steder er disse ældgamle klippesystemer helt op til fire kilometer tykke, men mange af de lag, der er blevet tilskrevet denne æra, hører til senere perioder.

58:7.4 (670.6) I Nordamerika kommer dette ældgamle og primitive fossilbærende stenlag op til overfladen i de østlige, centrale og nordlige regioner af Canada. Der er også en periodevis øst-vestgående højderyg af denne sten, som strækker sig fra Pennsylvania og de gamle Adirondack-bjerge vestpå gennem Michigan, Wisconsin og Minnesota. Andre højderygge løber fra Newfoundland til Alabama og fra Alaska til Mexico.

58:7.5 (670.7) Klipperne fra denne æra er blottet her og der over hele verden, men ingen er så lette at fortolke som dem omkring Lake Superior og i Grand Canyon ved Colorado-floden, hvor disse primitive fossilbærende klipper, der findes i flere lag, vidner om omvæltningerne og overfladesvingningerne i disse fjerne tider.

58:7.6 (670.8) Dette stenlag, det ældste fossilbærende lag i jordskorpen, er blevet krøllet, foldet og grotesk forvredet som følge af omvæltningerne fra jordskælv og de tidlige vulkaner.

Lavastrømmene fra denne tid bragte meget jern, kobber og bly op nær planetens overflade.

58:7.7 (670.9) Der er få steder på jorden, hvor sådanne aktiviteter er mere grafisk vist end i St. Croix-dalen i Wisconsin. Croix-dalen i Wisconsin. I denne region var der et hundrede og syvogtyve på hinanden følgende lavastrømme på land med efterfølgende vandoversvømmelse og deraf følgende aflejring af sten. Selvom en stor del af de øverste stenaflejringer og periodiske lavastrømme er forsvundet i dag, og selvom bunden af dette system er begravet dybt i jorden, er omkring femogtres til halvfjerds af disse lagdelte optegnelser fra tidligere tider nu synlige.

58:7.8 (671.1) I disse tidlige tidsaldre, hvor meget land var nær havets overflade, skete der mange på hinanden følgende nedsænkninger og fremkomster. Jordskorpen var netop på vej ind i sin senere periode med relativ stabilisering. Den tidligere kontinentaldrifts bølger, stigninger og fald bidrog til hyppigheden af den periodiske nedsænkning af de store landmasser.

58:7.9 (671.2) I disse tider med primitivt havliv sank store områder af de kontinentale kyster ned under havet fra et par meter til en halv kilometer. En stor del af de ældre sandsten og konglomerater repræsenterer de sedimentære aflejringer fra disse gamle kyster. De sedimentære bjergarter, der hører til denne tidlige lagdeling, hviler direkte på de lag, der daterer sig langt tilbage efter livets oprindelse, tilbage til det tidlige verdenshav.

58:7.10 (671.3) Nogle af de øverste lag i disse overgangsbjergarter indeholder små mængder skifer eller skifer i mørke farver, hvilket

indikerer tilstedeværelsen af organisk kulstof og vidner om eksistensen af forfædrene til de former for planteliv, som overvandt jorden i den efterfølgende karbon- eller kulalder. Meget af kobberet i disse stenlag stammer fra vandaflejringer. Noget findes i sprækkerne i de ældre klipper og er koncentratet af det træge sumpvand fra en gammel beskyttet kystlinje. Jernminerne i Nordamerika og Europa befinder sig i aflejringer og udstødninger, der dels ligger i de ældre ustratificerede bjergarter og dels i disse senere stratificerede bjergarter fra overgangsperioderne i livets dannelse.

58:7.11 (671.4) Denne æra er vidne til livets udbredelse i alle verdens farvande; livet i havet er blevet veletableret på Urantia. Bunden af de lavvandede og vidtstrakte indlandshave er gradvist ved at blive dækket af en rig og frodig vegetation, mens vandet ved kysterne vrimler med simple former for dyreliv.

58:7.12 (671.5) Hele denne historie er grafisk anskueliggjort, nedfældet som fossiler i side efter side af verdenshistoriens kæmpemæssige “stenleksikon”. Og siderne i denne gigantiske biogeologiske optegnelse fortæller ufejlbarligt sandheden, hvis man blot er dygtig nok til at fortolke dem. Mange af disse gamle havbunde er nu hævet højt op på land, og deres aflejringer fra tidsalder til tidsalder fortæller historien om livskampen i de tidlige dage. Det er bogstaveligt talt sandt, som jeres digter har sagt: “Det støv, vi træder på, var engang levende.”

58:7.13 (671.6) [Præsenteret af et medlem af Urantia Livsbærerkorps,
der nu er bosiddende på planeten.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 58](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 60](#) >>

Kapitel 59

Marine Livets Æra På Urantia

59:0.1 (672.1) VI ERKENDER, at Urantias historie begyndte for omkring en milliard år siden og strakte sig gennem fem store æraer:

59:0.2 (672.2) 1. *Før livets æra* strækker sig over de første fire hundrede og halvtreds millioner år, fra omtrent da planeten nåede sin nuværende størrelse, og frem til den tid da livet blev etableret. Jeres forskere har givet denne periode betegnelsen den *arkeozoiske*.

59:0.3 (672.3) 2. *Livets begyndende æra* strækker sig over de næste hundrede og halvtreds millioner år. Denne epoke ligger mellem den forudgående førlivstid eller naturkatastrofernes tidsalder og den efterfølgende periode med mere højtudviklet marint liv. Denne æra er kendt af jeres forskere som den *proterozoiske*.

59:0.4 (672.4) 3. *Havlivets æra* dækker de næste to hundrede og

halvtreds millioner år og er mest kendt hos jer som den *paleozoiske*.

59:0.5 (672.5) 4. *Det tidlige landbaserede* livets æra strækker sig over de næste hundrede millioner år og er kendt som den *mesozoiske*.

59:0.6 (672.6) 5. *Pattedyrenes æra* fylder de sidste halvtreds millioner år. Denne nyere tids æra er kendt som den *kenozoiske*.

59:0.7 (672.7) Marine livs æra dækker således omkring en fjerdedel af jeres planetariske historie. Den kan inddeles i seks lange perioder, som hver især er kendetegnet ved visse veldefinerede udviklinger i både de geologiske og de biologiske domæner.

59:0.8 (672.8) Da denne æra begynder, er havbunden, de udstrakte kontinentalsokler og de mange lavvandede kystnære bassiner dækket af en frodig vegetation. De mere simple og primitive former for dyreliv har allerede udviklet sig fra tidligere vegetabiliske organismer, og de tidlige dyreorganismer har gradvist banet sig vej langs de forskellige landmassers vidtstrakte kystlinjer, indtil de mange indlandshave vrimler med primitivt havliv. Da så få af disse tidlige organismer havde skaller, er der ikke mange, der er blevet bevaret som fossiler. Ikke desto mindre er scenen sat for de første kapitler i den store “stenbog” over livets bevarelse, som så metodisk blev nedfældet i løbet af de efterfølgende tidsaldr.

59:0.9 (672.9) Det nordamerikanske kontinent er vidunderligt rigt på fossilholdige aflejringer fra hele det marine livs æra. De allerførste og ældste lag er adskilt fra de senere lag fra den foregående periode af

omfattende erosionsaflejringer, som tydeligt adskiller disse to stadier i planetens udvikling.

1. Det første marine liv på lavt vand trilobitternes tidsalder

59:1.1 (673.1) Ved begyndelsen af denne periode med relativ ro på jordens overflade er livet begrænset til de forskellige indlandshave og havets kystlinje; endnu har ingen form for landorganisme udviklet sig. Primitive havdyr er veletablerede og er forberedt på den næste evolutionære udvikling. Amøber er typiske overlevende fra dette første stadie af dyrelivet, og de dukkede op mod slutningen af den foregående overgangsperiode.

59:1.2 (673.2) For 400.000.000 år siden var marine liv, både floraen og faunaen, nogenlunde vel udbredt over hele verden. Klimaet på jorden var lidt varmere og mere ensartet. Der er en generelt udbredt oversvømmelse af de forskellige kontinenters kystlinjer, især i Nord- og Sydamerika. Nye oceaner opstår, og de ældre vandområder er stærkt udvidet.

59:1.3 (673.3) Vegetationen kravler nu for første gang ud på landjorden og gør snart store fremskridt i tilpasningen til et ikke-marint levested.

59:1.4 (673.4) *Pludselig* og uden gradvise forstadier fremtræder de første flercellede dyr. Trilobitterne har udviklet sig, og i lang tid

dominerer de havene. Set fra det marine livs synspunkt er dette trilobitternes tidsalder.

59:1.5 (673.5) I den senere del af dette tidssegment dukkede store dele af Nordamerika og Europa op af havet. Jordskorpen blev midlertidigt stabiliseret; bjerge, eller rettere høje landområder, rejste sig langs Atlanterhavs- og Stillehavskysten, over Vestindien og i Sydeuropa. Hele den caribiske region var meget højtliggende.

59:1.6 (673.6) For 390.000.000 år siden var landet stadig hævet. Over dele af det østlige og vestlige Amerika og Vesteuropa kan man finde de stenlag, der blev aflejret på denne tid, og det er de ældste klipper, der indeholder trilobitfossiler. Der var mange lange, fingerlignende kløfter, som stak ind i landmasserne, hvor de fossilholdige bjergarter blev aflejret.

59:1.7 (673.7) I løbet af nogle få millioner år begyndte Stillehavet at invadere de amerikanske kontinenter. Landets nedsynkning skyldtes hovedsageligt jordskorpejustering, selvom den laterale landspredning, eller kontinentale krybning, også var en faktor.

59:1.8 (673.8) For 380.000.000 år siden var Asien ved at synke sammen, og alle andre kontinenter oplevede en kortvarig fremkomst. Men som denne epoke skred frem, gjorde det nyopståede Atlanterhav omfattende indhug i alle tilstødende kystlinjer. Det nordlige Atlanterhav eller arktiske hav blev derefter forbundet med det sydlige Golfvand. Da dette sydlige hav trængte ind i Appalachernes dal, brød dets bølger mod øst mod bjerge så høje som

Alperne, men generelt var kontinenterne uinteressante lavlandsområder, fuldstændig blottet for naturskønhed.

59:1.9 (673.9) De sedimentære aflejringer fra disse tidsaldre er af fire slags:

59:1.10 (673.10) 1. Konglomerater—“materiale aflejret nær kystlinjen.

59:1.11 (673.11) 2. Sandstens—aflejringer dannet på lavt vand, men hvor bølgerne var tilstrækkelige til at forhindre mudder i at sætte sig fast.

59:1.12 (673.12) 3. Lerskifer—aflejringer nedfældet på dybere og roligere vand.

59:1.13 (673.13) 4. Kalksten—deriblandt aflejringer af trilobitskaller på dybt vand.

59:1.14 (673.14) Trilobitfossilerne fra denne tid viser visse grundlæggende ensartetheder kombineret med visse velmarkerede variationer. De tidlige dyr, der udviklede sig fra de tre oprindelige livsimplantationer, var karakteristiske; dem, der dukkede op på den vestlige halvkugle, var lidt forskellige fra dem i den eurasiske gruppe og fra den australasiske eller australsk-antarktiske type.

59:1.15 (674.1) For *370.000.000* år siden skete den store og næsten totale nedsenkning af Nord- og Sydamerika, efterfulgt af nedsenkningen af Afrika og Australien. Kun visse dele af Nordamerika forblev over disse lavvandede kambriske have. Fem millioner år senere trak havene sig tilbage foran det stigende land. Og alle disse fænomener med land, der synker og land, der hæver sig, var udramatiske og fandt sted langsomt over millioner af år.

59:1.16 (674.2) De trilobit fossilbærende lag fra denne æra dukker op her og der på alle kontinenter undtagen i det centrale Asien. I mange regioner er disse klipper vandrette, men i bjergene er de skråstillede og forvrængede på grund af tryk og foldning. Og et sådant tryk har mange steder ændret disse aflejrings oprindelige karakter. Sandsten er blevet til kvarts, lerskifer er blevet til stenskifer, mens kalksten er blevet omdannet til marmor.

59:1.17 (674.3) For 360.000.000 år siden hævede landet sig stadig. Nord- og Sydamerika var godt oppe. Vesteuropa og De Britiske Øer var på vej op, bortset fra dele af Wales, som var dybt nedsænket. Der var ingen store iskapper i disse tidsaldre. De formodede istidsaflejringer, der optræder i forbindelse med disse lag i Europa, Afrika, Kina og Australien, skyldes isolerede bjerggletsjere eller forskydning af istidsrester af senere oprindelse. Verdens klima var oceanisk, ikke kontinentalt. De sydlige have var varmere dengang end nu, og de strakte sig nordpå over Nordamerika op til polarområderne. Golfstrømmen løb over den centrale del af Nordamerika og blev afbøjet mod øst for at bade og varme Grønlands kyster, hvilket gjorde det nu isklædte kontinent til et sandt tropisk paradis.

59:1.18 (674.4) Marine livet var ganske ensartet verden over og bestod af alger, encellede organismer, simple svampe, trilobitter og andre krebsdyr—rejer, krabber og hummere. Tre tusinde forskellige slags armfødter dukkede op mod slutningen af denne periode, hvoraf kun

to hundrede har overlevet. Disse dyr repræsenterer en variation af det tidlige liv, som er kommet ned til nutiden praktisk talt uændret.

59:1.19 (674.5) Men trilobitterne var de dominerende levende væsener. De var kønnede dyr og fandtes i mange former; da de var dårlige svømmere, flød de trægt i vandet eller kravlede langs havbunden og krummede sig sammen i selvbeskyttelse, når de blev angrebet af deres senere fjender. De voksede i længde fra fem centimeter til tredive centimeter og udviklede sig til fire særskilte grupper: kødæderne; planteæderne; altæderne og “mudderæderne.” Den sidstnævnte gruppes evne til at leve på uorganisk føde—var de sidste flercellede dyr som kunne dette—forklarer hvorfor de kunne formere sig så kraftig og holde stand så længe.

59:1.20 (674.6) Dette er det biogeologiske billede af Urantia ud ved slutningen af den lange periode i verdenshistorien som strækker sig over halvtreds millioner år og som jeres geologer har givet betegnelsen den *kambriske* periode.

2. Det første kontinentale oversvømmelsesstadie de hvirvelløse dyrs tidsalder

59:2.1 (674.7) De periodiske fænomener med landhævning og landsænkning, som er karakteristiske for disse tider, var alle gradvise og uspektakulære og blev ledsaget af lidt eller ingen vulkansk

aktivitet. I løbet af alle disse på hinanden følgende landhævninger og -sænkninger delte det asiatiske moderkontinent ikke fuldt ud de andre landområders historie. Det oplevede mange oversvømmelser og dykkede først i den ene retning og så i den anden, især i sin tidligere historie, men det fremviser ikke de ensartede klippeaflejringer, som man kan finde på de andre kontinenter. I nyere tid har Asien været den mest stabile af alle landmasser.

59:2.2 (675.1) For 350.000.000 år siden begyndte den store oversvømmelsesperiode på alle kontinenter undtagen det centrale Asien. Landmasserne blev gentagne gange dækket af vand; kun kysthøjlandet forblev over disse lavvandede, men udbredte vekslende indlandshave. Tre store oversvømmelser karakteriserede denne periode, men inden den sluttede, rejste kontinenterne sig igen, og den samlede landhævning var femten procent større end nu. Den caribiske region var stærkt forhøjet. Denne periode er ikke så godt markeret i Europa, fordi landfluktuationerne var mindre, mens den vulkanske aktivitet var mere vedholdende.

59:2.3 (675.2) For 340.000.000 år siden skete der endnu en omfattende landsænkning, undtagen i Asien og Australien. Vandet fra verdenshavene blev generelt blandet. Dette var en stor kalkstensalder, hvor meget af den kalksten, som blev dannet kom fra kalkudskillende alger.

59:2.4 (675.3) Et par millioner år senere begyndte store dele af de amerikanske kontinenter og Europa at dukke op af vandet. På den vestlige halvkugle var der kun en arm af Stillehavet tilbage over

Mexico og de nuværende Rocky Mountain-regioner, men mod slutningen af denne epoke begyndte Atlanterhavs- og Stillehavskysten igen at synke.

59:2.5 (675.4) For *330.000.000* år siden begyndte en periode med relativ ro over hele verden, hvor meget land igen var over vand. Den eneste undtagelse fra denne periode med ro på jorden var udbruddet af den store nordamerikanske vulkan i det østlige Kentucky, en af de største enkeltstående vulkanske aktiviteter, verden nogensinde har oplevet. Asken fra denne vulkan dækkede et område på et tusinde trehundrede kvadratkilometer i en dybde på mellem fem og tyve meter.

59:2.6 (675.5) For *320.000.000* år siden fandt den tredje store oversvømmelse i denne periode sted. Vandet fra denne oversvømmelse dækkede alt det land, der var blevet oversvømmet af den foregående syndflod, mens det strakte sig længere i mange retninger over hele Amerika og Europa. Det østlige Nordamerika og Vesteuropa lå mellem tre og fire et halv tusinde meter under vand.

59:2.7 (675.6) For *310.000.000* år siden var verdens landmasser igen godt oppe med undtagelse af de sydlige dele af Nordamerika. Mexico dukkede op og skabte dermed Golfhavet, som lige siden har bevaret sin identitet.

59:2.8 (675.7) Livet i denne periode fortsætter med at udvikle sig. Verden er igen stille og relativt fredelig; klimaet er fortsat mildt og udjævnende; landplanterne vandrer længere og længere væk fra

kysterne. Livsmønstrene er veludviklede, selvom der kun findes få plantefossiler fra denne tid.

59:2.9 (675.8) Dette var den store tidsalder for de enkelte dyreorganismers evolution, selvom mange af de grundlæggende forandringer, såsom overgangen fra plante til dyr, havde fundet sted tidligere. Den marine fauna udviklede sig til et punkt, hvor enhver form for liv under hvirveldyrsskalaen var repræsenteret i fossilerne i de klipper, der blev aflejret i denne tid. Men alle disse dyr var marine organismer. Der var endnu ingen landdyr, bortset fra nogle få typer orme, som gravede sig ned langs kysterne, og landplanterne havde endnu ikke bredt sig ud over kontinenterne; der var stadig for meget kuldioxid i luften til at tillade eksistensen af luftåndere. Alle dyr, bortset fra nogle af de mere primitive, er direkte eller indirekte afhængige af plantelivet for at kunne eksistere.

59:2.10 (676.1) Trilobitterne var stadig fremtrædende. Disse små dyr fandtes i titusindvis af mønstre og var forgængere for moderne krebsdyr. Nogle af trilobitterne havde fra femogtyve til fire tusinde små øjne; andre havde fejludviklede øjne. Da denne periode sluttede, delte trilobitterne herredømmet over havene med adskillige andre former for hvirvelløst liv. Men de uddøde fuldstændigt i begyndelsen af den næste periode.

59:2.11 (676.2) Kalkudskillende alger var vidt udbredte. Der fandtes tusindvis af arter af de tidlige forfædre til korallerne. Havorme var talrige, og der var mange forskellige gopler, som siden er uddøde. Koraller og de senere typer af svampe udviklede sig. Blæksprutter var

veludviklede, og de har overlevet som de moderne perlemorssnegle og otte- og tiarmede blæksprutter og andre blækfisk.

59:2.12 (676.3) Der var mange forskellige slags skaldyr, men deres skaller var ikke så nødvendige til forsvarsformål som i senere tidsaldrer. Sneglene var til stede i urhavene, og til dem hørte de enkeltskallede borende snegle, strandsneglene og andre sneglearter. De toskallede snegle har levet temmelig uforandret videre op gennem de mellemliggende millionvis af år og omfatter muslinger, snegle, østers og kammuslinger. De ventilformede organismer udviklede sig også, og disse armfødter levede i urhavene omtrent på samme måde som de gør i dag; de havde endda hængslede, hakkede og andre former for beskyttende arrangementer af deres ventiler.

59:2.13 (676.4) Sådan slutter den evolutionære historie om den anden store periode med marint liv, som jeres geologer kender som den *Ordoviciske* periode.

3. Den anden store oversvømmelsesstadie koralperioden—brachipodernes tidsalder

59:3.1 (676.5) For 300.000.000 år siden begyndte endnu en stor periode med nedsenkning af land. De gamle siluriske haves indtrængen mod syd og nord gjorde klar til at opsluge det meste af Europa og Nordamerika. Landet var ikke hævet langt over havet, så der skete ikke megen aflejring omkring kystlinjerne. Havet vrimlede

med liv af kalkskaller, og når disse skaller faldt ned på havbunden, blev der gradvist opbygget meget tykke lag af kalksten. Dette er den første udbredte kalkstensaflejring, og den dækker praktisk talt hele Europa og Nordamerika, men dukker kun op på jordoverfladen nogle få steder. Tykkelsen af dette ældgamle klippelag er i gennemsnit omkring trehundrede meter, men mange af disse aflejringer er siden blevet stærkt deformeret af vipning, omvæltninger og forkastninger, og mange er blevet ændret til kvarts, skifer og marmor.

59:3.2 (676.6) Hverken vulkanske bjergarter eller lava findes i denne periodens stenlag undtagen det som kommer fra de store vulkaner i Sydeuropa og det østlige Maine eller fra lavastrømmene i Quebec. Vulkanaktiviteten var i væsentlig grad overstået. Dette var højden af den store vandaflejring; der var kun lidt eller ingen bjergdannelse.

59:3.3 (676.7) For 290.000.000 år siden havde havet stort set trukket sig tilbage fra kontinenterne, og bunden af de omkringliggende oceaner var ved at synke. Landmasserne ændrede sig kun lidt, indtil de igen blev oversvømmet. De tidlige bjergbevægelser på alle kontinenterne var begyndt, og de største af disse jordskorpeomvæltninger var Himalaya i Asien og de store kaledoniske bjerge, der strækker sig fra Irland gennem Skotland og videre til Svalbard.

59:3.4 (677.1) Det er i aflejringerne fra denne alder, at man finder meget gas, olie, zink og bly, idet gassen og olien stammer fra de enorme samlinger af vegetabilsk og animalsk materiale, der blev ført ned på tidspunktet for den tidligere landoversvømmelse, mens mineralaflejringerne repræsenterer sedimentationen af stillestående

vandmasser. Mange af klippesaltaflejringerne hører til denne periode.

59:3.5 (677.2) Trilobitterne faldt hurtigt i antal, og de større bløddyr, blæksprutterne, indtog scenen. Disse dyr blev op til fem meter lange og en fod i diameter og blev havets herrer. Denne dyreart dukkede *pludselig* op og overtog dominansen af livet i havet.

59:3.6 (677.3) Den store vulkanske aktivitet i denne tidsalder var i den europæiske sektor. Ikke i millioner og atter millioner af år havde der været så voldsomme og omfattende vulkanudbrud, som nu fandt sted omkring Middelhavet og især i nærheden af De Britiske Øer. Denne lavastrøm over De Britiske Øer viser sig i dag som skiftende lag af lava og sten, der er cirka 8000 meter tykke. Disse klipper blev aflejret af de tilbagevendende lavastrømme, som bredte sig ud over en lavvandet havbund og derved spredte klippeaflejringerne, og alt dette blev efterfølgende hævet højt over havet. Voldsomme jordskælv fandt sted i Nordeuropa, især i Skotland.

59:3.7 (677.4) Det oceaniske klima forblev mildt og ensartet, og de varme have badede kysterne i polarområderne. Man kan finde fossiler af brachiopoder og andre havdyr i disse aflejringer helt op til Nordpolen. Snegle, armfodder, svampe og revdannende koraller blev ved med at vokse.

59:3.8 (677.5) Ved afslutningen af denne epoke kommer den anden fremrykning af de siluriske have med endnu en sammenblanding af vandet i de sydlige og nordlige oceaner. Blæksprutterne dominerer

livet i havet, mens tilknyttede livsformer gradvist udvikler og differentierer sig.

59:3.9 (677.6) For 280.000.000 år siden var kontinenterne stort set kommet ud af den anden siluriske oversvømmelse. Stenaflejringerne fra denne oversvømmelse er i Nordamerika kendt som Niagara-kalksten, fordi det er det stenlag, som Niagara Falls nu flyder over. Dette klippelag strækker sig fra de østlige bjerge til Mississippidalen, men ikke længere mod vest, undtagen mod syd. Flere lag strækker sig over Canada, dele af Sydamerika, Australien og det meste af Europa, og den gennemsnitlige tykkelse af denne Niagara-serie er omkring to hundrede meter. Umiddelbart over Niagara-aflejringerne kan man i mange regioner finde en samling af konglomerat, skifer og stensalt. Dette er ophobningen af sekundære nedsænkninger. Saltet blev aflejret i store laguner, som skiftevis blev åbnet op til havet og derefter lukket af, så der skete en fordampning med aflejring af salt sammen med andre stoffer, der blev holdt i opløsning. I nogle områder er disse klippesaltlag tyve meter tykke.

59:3.10 (677.7) Klimaet er jævnt og mildt, og der aflejres marine fossiler i de arktiske områder. Men i slutningen af denne epoke er havene så overordentligt salte, at kun lidt liv overlever.

59:3.11 (677.8) Mod slutningen af den sidste siluriske nedsænkning er der en stor stigning i pighuderne—stenliljerne—som det fremgår af kalkstensaflejringerne med pighuder. Trilobitterne er næsten forsvundet, og bløddyrene fortsætter med at være havets monarker; dannelsen af koralrev øges kraftigt. I løbet af denne tidsalder

udvikler de primitive vandskorpioner sig først på de mere gunstige steder. Kort tid efter, og *pludselig* dukker ægte skorpioner op—de, der faktisk ånder—i luften.

59:3.12 (678.1) Disse udviklingsforløb afslutter den tredje marine livsperiode, som varer femogtyve millioner år og er kendt af jeres forskere som *silurperioden*.

4. Det store landhævningsstadie perioden for planteliv på land fiskenes tidsalder

59:4.1 (678.2) I den evige kamp mellem land og vand har havet i lange perioder været forholdsvis sejrherre, men nu er der tider, hvor landet vinder. Og kontinentalforskydningerne er ikke kommet længere, end at praktisk talt alt land i verden til tider er forbundet af smalle landtanger og smalle landbroer.

59:4.2 (678.3) Da landet kommer ud af den sidste siluriske oversvømmelse, slutter en vigtig periode i verdens udvikling og livets evolution. Det er begyndelsen på en ny tidsalder på jorden. Tidligere tiders nøgne og utiltalende landskab er ved at blive beklædt med frodigt grønt, og de første storslåede skove vil snart dukke op.

59:4.3 (678.4) Det marine liv i denne tidsalder var meget forskelligartet på grund af den tidlige adskillelse af arter, men senere var der fri blanding og forening af alle disse forskellige typer. Armfødterne nåede tidligt deres klimaks og blev efterfulgt af leddyrene, og

rankefødderne dukkede op for første gang. Men den største begivenhed af alle var den pludselige fremkomst af fiskefamilien. Dette blev fiskenes tidsalder, den periode i verdenshistorien, der er karakteriseret ved *hvirveldyrene*.

59:4.4 (678.5) For 270.000.000 år siden var alle kontinenter over vand. I millioner og atter millioner af år havde der ikke været så meget land over vand på én gang; det var en af de største landskabsepoker i hele verdenshistorien.

59:4.5 (678.6) Fem millioner år senere var landområderne i Nord- og Sydamerika, Europa, Afrika, det nordlige Asien og Australien blevet kortvarigt oversvømmet; og Nordamerika var på et eller andet tidspunkt næsten helt oversvømmet, noget som førte til dannelse af kalkstenslag i en tykkelse på mellem et hundrede og halvtreds og femten hundrede meter. Disse forskellige devonske have strakte sig først i én retning og derefter i en anden, så det enorme arktiske nordamerikanske indlandshav fandt et udløb til Stillehavet gennem det nordlige Californien.

59:4.6 (678.7) For 260.000.000 år siden, mod slutningen af denne landsænkningsperiode, var Nordamerika delvis dækket af hav som var forbundet med Stillehavet, Atlanten og havene i Arktis og Golfen samtidig. Aflejringerne fra disse senstadier af første Devoniske oversvømmelser har en gennemsnitstykkelse på rundt regnet trehundrede meter. Korallrevene som denne tid bærer præg af, antyder at indhavene var lavvandede og havde klart vand. Sådanne koralaflejringer ligger synlige oppe i dalen langs Ohio Floden ved

Louisville i Kentucky, og er omtrent tredive meter tykke, og indeholder mere end tohundrede forskellige varianter. Disse koralformationer strækker sig gennem Canada og Nordeuropa til de arktiske områder.

59:4.7 (678.8) Efter disse neddykninger blev mange af kystlinjerne hævet betydeligt, så de tidligere aflejringer blev dækket af mudder eller skifer. Der er også et rødt sandstenslag, som karakteriserer en af de devonske aflejringer, og dette røde lag strækker sig over en stor del af jordens overflade og findes i Nord- og Sydamerika, Europa, Rusland, Kina, Afrika og Australien. Sådanne røde aflejringer tyder på tørre eller halvtørre forhold, men klimaet i denne epoke var stadig mildt og jævnt.

59:4.8 (679.1) Gennem hele denne periode holdt landet sydøst for Cincinnati øen et godt stykke over vand. Men vældige meget af Vesteuropa stod under vand, deriblandt de Britiske øer. I Wales, Tyskland og andre steder i Europa er Devoniske bjerge omkring seks kilometer tykke.

59:4.9 (679.2) For 250.000.000 år siden opstod fiskefamilien, hvirveldyrene, et af de vigtigste skridt i hele den førmenneskelige evolution.

59:4.10 (679.3) Leddyrene, eller krebsdyrene, var forfædre til de første hvirveldyr. Forløberne for fiskefamilien var to modificerede ledrysforfædre; den ene havde en lang krop, der forbandt hoved og hale, mens den anden var en ryg- og kæbeløs forfisk. Men disse foreløbige typer blev hurtigt ødelagt, da fiskene, de første hvirveldyr i dyreverdenen, pludselig dukkede op nordfra.

59:4.11 (679.4) Mange af de største ægte fisk hører til denne tidsalder, og nogle af de tandbærende arter er femogtyve til tredive meter lange; nutidens hajer er de overlevende af disse gamle fisk. Lunge- og panserfiskene nåede deres evolutionære højdepunkt, og inden denne epoke var slut, havde fiskene tilpasset sig både fersk- og saltvand.

59:4.12 (679.5) Man kan finde veritable knoglebanker med fisketænder og skeletter i de aflejringer, der blev dannet mod slutningen af denne periode, og der findes rige fossilbanker langs Californiens kyst, da mange beskyttede bugter i Stillehavet strakte sig ind i landet i denne region.

59:4.13 (679.6) Jorden blev hurtigt overrendt af nye former for landvegetation. Hidtil havde der kun vokset få planter på land, bortset fra i vandkanten. Nu, og *pludselig*, dukkede den frodige *bregnefamilie* op og spredte sig hurtigt over det hurtigt stigende land i alle dele af verden. Snart udviklede der sig træsorter, fra tres centimeter tykke til tolv meter høje; senere udviklede de også blade, men disse første varianter havde kun rudimentært løv. Der var mange mindre planter, men deres fossiler er ikke fundet, da de som regel blev ødelagt af de endnu tidligere bakterier.

59:4.14 (679.7) Efterhånden som landet hævede sig, blev Nordamerika forbundet med Europa via landbroer, der strakte sig til Grønland. Og i dag gemmer Grønland resterne af disse tidlige landplanter under sin kappe af is.

59:4.15 (679.8) For 240.000.000 år siden begyndte landet over dele af både Europa og Nord- og Sydamerika at synke. Denne nedsynkning

markerede fremkomsten af den sidste og mindst omfattende af de devonske oversvømmelser. De arktiske have bevægede sig igen sydpå over store dele af Nordamerika, Atlanterhavet oversvømmede en stor del af Europa og det vestlige Asien, mens det sydlige Stillehav dækkede det meste af Indien. Denne oversvømmelse var langsom til at opstå og lige så langsom til at trække sig tilbage. Catskill-bjergene langs den vestlige bred af Hudson-floden er et af de største geologiske monumenter fra denne epoke, som findes på Nordamerikas overflade.

59:4.16 (679.9) For 230.000.000 år siden fortsatte havet sin tilbagetrækning. Meget af Nordamerika var over vand og i St. Lawrence området var der stor vulkansk aktivitet. Mount Royal ved Montreal er det eroderede kraterrør efter en af disse vulkaner. Aflejringerne fra hele denne epoke vises tydeligst i de Nordamerikanske Appalachian bjerge, hvor Susquehannafloden har udskåret en dal som viser disse kronologiske nedfældede lag frem, som nåede en tykkelse på over 4000 meter.

59:4.17 (680.1) Kontinenternes højde steg, og atmosfæren blev beriget med ilt. Jorden var dækket af enorme skove af bregner, der var hundrede meter høje, og af de særlige træer fra dengang, stille skove; man hørte ikke en lyd, ikke engang raslen af et blad, for sådanne træer havde ingen blade.

59:4.18 (680.2) Og således gik det mod slutningen for en af de længste perioder i marine livets evolution, *fiskenes tidsalder*. Denne periode i

verdenshistorien varede næsten halvtreds millioner år; den er blevet kendt af jeres forskere som *Devon* periode.

5. Jordskorpens forskydningsstadie Bregneskovens kuldannelsesperiode Frøernes tidsalder

59:5.1 (680.3) Fremkomsten af fisk i den foregående periode markerer højdepunktet i udviklingen af livet i havet. Fra dette tidspunkt bliver udviklingen af livet på land stadig vigtigere. Og denne periode begynder med, at scenen er næsten ideelt sat for fremkomsten af de første landdyr.

59:5.2 (680.4) For 220.000.000 år siden var mange af kontinenternes landområder, deriblandt det meste af Nordamerika, kommet over havet. Landjorden var klædt med et frodig vegetation, dette var virkelig *bregnernes tidsalder*. Kuldioxid var stadig til stede i atmosfæren, men i aftagende grad.

59:5.3 (680.5) Kort tid efter blev den centrale del af Nordamerika oversvømmet, hvilket skabte to store indlandshave. Både Atlanterhavets og Stillehavets kysthøjland lå lige uden for de nuværende kystlinjer. Disse to have forenedes nu og blandede deres forskellige livsformer, og foreningen af denne marine fauna markerede begyndelsen på den hurtige og verdensomspændende

nedgang i livet i havet og åbningen af den efterfølgende periode med liv på landjorden.

59:5.4 (680.6) For 210.000.000 år siden dækkede de arktiske have med varmt vand det meste af Nordamerika og Europa. De sydpolare vande oversvømmede Sydamerika og Australien, mens både Afrika og Asien var højtliggende.

59:5.5 (680.7) Da havene var på sit højest, indtraf der *pludselig* en ny evolutionær udvikling. Hurtigt dukkede de første landdyr op. Der var adskillige arter af disse dyr, som kunne leve på land eller i vand. Disse luftåndende amfibier udviklede sig fra leddyrene, hvis svømmeblærer havde udviklet sig til lunger.

59:5.6 (680.8) Fra havets salte vand kravlede snegle, skorpioner og frøer op på landjorden. I dag lægger frøer stadig deres æg i vand, og deres unger eksisterer først som små fisk, haletudser. Denne periode kunne godt kaldes *frøernes tidsalder*.

59:5.7 (680.9) Meget snart derefter dukkede insekterne op for første gang, og sammen med edderkopper, skorpioner, kakerlakker, fårekylinger og græshopper spredte de sig snart over verdens kontinenter. Guldsmedefluer målte 75 centimeter på tværs. Tusind arter af kakerlakker udviklede sig, og nogle blev op til 10 cm lange.

59:5.8 (680.10) To grupper af pighuder blev særligt veludviklede, og de er i virkeligheden de ledende fossiler fra denne epoke. De store skaldyrsædende hajer var også højt udviklede, og i mere end fem millioner år dominerede de havene. Klimaet var stadig mildt og jævnt, og livet i havet var kun lidt forandret. Ferskvandsfisk var

under udvikling, og trilobitterne var ved at uddø. Koraller var sjældne, og meget af kalken blev lavet af havliljerne. De finere bygningskalksten blev aflejret i løbet af denne epoke.

59:5.9 (681.1) Vandet i mange af de indre have var så stærkt belastet af kalk og andre mineraler, at det i høj grad forstyrrede mange marine arters fremgang og udvikling. Til sidst klarede havene op som følge af en omfattende stenaflejring, der nogle steder indeholdt zink og bly.

59:5.10 (681.2) Aflejringerne fra denne tidlige karbonalder er fra 500 til 2.000 meter tykke og består af sandsten, skifer og kalksten. De ældste lag indeholder fossiler af både land- og havdyr og -planter sammen med meget grus og bassinaflejringer. Der findes kun lidt brugbart kul i disse ældre lag. Disse aflejringer i hele Europa ligner meget dem, der er aflejret over Nordamerika.

59:5.11 (681.3) Hen imod slutningen af denne epoke begyndte Nordamerikas land at hæve sig. Der var en kort afbrydelse, og havet vendte tilbage og dækkede omkring halvdelen af sit tidligere leje. Dette var en kort oversvømmelse, og det meste af landet var snart langt over vand. Sydamerika var stadig forbundet med Europa via Afrika.

59:5.12 (681.4) I denne epoke så man Vosges-, Schwarzwald og Uralbjergene begynde at tage form. Stumper af andre ældre bjerge kan man finde over hele Storbritannien og Europa.

59:5.13 (681.5) For 200.000.000 år siden begyndte de virkelig aktive stadier af den kulstofholdige periode. I tyve millioner år forud for

dette tidspunkt var de tidligere kulaflejringer blevet aflejret, men nu var de mere omfattende kuldannende aktiviteter i gang. Længden af den egentlige kulaflejringsperiode var lidt over femogtyve millioner år.

59:5.14 (681.6) Landet hævede og sænkede sig med jævne mellemrum på grund af det skiftende havniveau forårsaget af aktiviteter på havbunden. Denne uro i jordskorpen—landjordens hævnning og sænkning—bidrog sammen med den frodige vegetation i kystsumpene til produktionen af omfattende kulaflejringer, som har gjort denne periode kendt som *kultiden*. Og klimaet var fortsat mildt over hele verden.

59:5.15 (681.7) Kullagene veksler med skifer, sten og konglomerat. Disse kullag over det centrale og østlige USA varierer i tykkelse fra tolv til femten meter. Men mange af disse aflejringer blev skyllet væk under de efterfølgende landhævninger. I nogle dele af Nordamerika og Europa er de kulholdige lag 5.400 meter tykke.

59:5.16 (681.8) Tilstedeværelsen af træerødder, da de voksede i leret under de nuværende kullag, viser, at kul blev dannet præcis, hvor det nu findes. Kul er de vandkonserverede og trykmodificerede rester af den frodige vegetation, der voksede i moser og på sumpbredder i denne fjerne tidsalder. Kullag indeholder ofte både gas og olie. Tørvelag, resterne af tidligere tiders plantevækst, kan omdannes til en slags kul, hvis de udsættes for det rette tryk og den rette varme. Brunkul har været udsat for mere tryk og varme end andet kul.

59:5.17 (681.9) I Nordamerika varierer kullagene i de forskellige lag, som viser, hvor mange gange landet har hævet og sænket sig, fra ti i Illinois, tyve i Pennsylvania, femogtrediven i Alabama til

femoghalvfjerds i Canada. Der findes både ferskvands- og saltvandsfossiler i kullagene.

59:5.18 (682.1) I hele denne epoke var bjergene i Nord- og Sydamerika aktive, og både Andesbjergene og de sydlige Rocky Mountains rejste sig. De store kystområder ved Atlanterhavet og Stillehavet begyndte at synke og blev til sidst så eroderede og oversvømmede, at kystlinjerne ved begge oceaner trak sig tilbage til omtrent deres nuværende positioner. Aflejringerne fra denne oversvømmelse er i gennemsnit omkring trehundrede meter.

59:5.19 (682.2) For *190.000.000* år siden udvidede det nordamerikanske kulhav sig mod vest over den nuværende Rocky Mountain-region med udløb i Stillehavet gennem det nordlige Californien. Kul fortsatte med at blive aflejret i hele Amerika og Europa, lag på lag, efterhånden som kystområderne hævede og sænkede sig i løbet af disse tidsaldre med kystsvingninger.

59:5.20 (682.3) For *180.000.000* år siden sluttede den karboniske periode, hvor der blev dannet kul over hele verden—i Europa, Indien, Kina, Nordafrika og Amerika. Ved afslutningen af kuldannelsesperioden steg Nordamerika øst for Mississippi-dalen, og det meste af denne del har lige siden ligget over havet. Denne landhævningsperiode markerer begyndelsen på de moderne bjerge i Nordamerika, både i Appalacherne og i vest. Vulkaner var aktive i Alaska og Californien og i de bjergdannende regioner i Europa og

Asien. Østamerika og Vesteuropa var forbundet af det grønlandske kontinent.

59:5.21 (682.4) Landhævningen begyndte at ændre det marine klima fra de foregående tidsaldre og erstatte det med begyndelsen til det mindre milde og mere variable kontinentale klima.

59:5.22 (682.5) Planterne fra denne tid var sporebærende, og vinden var i stand til at sprede dem vidt og bredt. Stammerne på træerne fra kultiden var ofte over to meter i diameter og ofte fyrre meter høje. De moderne bregner er i sandhed levn fra disse svundne tider.

59:5.23 (682.6) Stort set var denne periode hvor ferskvandsorganismerne udviklede sig; det allerede eksisterende marine liv forandrede sig lidt. Men det virkelige kendetegn for denne periode var den *pludselige* tilsynekomst af frøerne og deres mange slægtninge. Et særkendetegn for kultiden var *bregnerne og frøerne*.

6. Det klimatiske overgangsstadiet frøplanternes periode Den biologiske prøvelses tidsalder

59:6.1 (682.7) Denne periode markerer slutningen på de afgørende evolutionære forløb for marine livet og indledningen til overgangsperioden som fører til de senere tidsaldre for landdyr.

59:6.2 (682.8) Dette var en tidsalder da livet blev svært udpint. Tusindvis af marine arter uddøde, og livet var næsten ikke etableret på land endnu. Det var en biologisk prøvelsestid, hvor livet næsten

forsvandt fra jordens overflade og fra oceanernes dybder. Mod slutningen af den lange æra med havliv var der mere end hundrede tusinde arter af levende væsener på jorden. Ved afslutningen af denne overgangsperiode havde mindre end fem hundrede overlevet.

59:6.3 (682.9) Det særegne ved denne nye periode skyldtes ikke så meget afkølingen af jordskorpen eller det lange fravær af vulkansk aktivitet som en usædvanlig kombination af almindelige og allerede eksisterende påvirkninger—havets begrænsninger og de enorme landmassers stigende højde. Tidligere tiders milde havklima var ved at forsvinde, og den barskere kontinentale vejrtype var under hurtig udvikling.

59:6.4 (683.1) For *170.000.000* år siden fandt der store evolutionære forandringer og justeringer sted over hele jorden. Land hævede sig over hele verden, mens havbunden sank. Isolerede bjergrygge dukkede op. Den østlige del af Nordamerika lå højt over havet, mens den vestlige del langsomt hævede sig. Kontinenterne var dækket af store og små saltsøer og talrige indlandshave, som var forbundet med havene gennem smalle stræder. Strata fra denne overgangsperiode varierer i tykkelse fra 300 til 2000 meter.

59:6.5 (683.2) Jordskorpen foldede sig meget under disse landhævninger. Det var en tid, hvor kontinenterne voksede frem, bortset fra at visse landbroer forsvandt, herunder de kontinenter, der så længe havde forbundet Sydamerika med Afrika og Nordamerika med Europa.

59:6.6 (683.3) Gradvist tørrede de indre søer og have ud over hele verden. Isolerede bjerge og regionale gletsjere begyndte at dukke op, især på den sydlige halvkugle, og i mange regioner kan man endda finde gletsjeraflejringer fra disse lokale isformationer blandt nogle af de øvre og senere kulaflejringer. To nye klimatiske faktorer dukkede op—istid og tørke. Mange af jordens højere regioner var blevet tørre og golde.

59:6.7 (683.4) I løbet af disse tider med klimatiske forandringer skete der også store variationer i landplanterne. *Frøplanterne* dukkede først op, og de gav en bedre fødeforsyning til det efterfølgende øgede landdyreliv. Insekterne gennemgik en radikal forandring. *Hvilestadierne* blev udviklet for at imødekomme fordringerne til suspenderet livsfunktioner om vinteren og i tørkeperioderne.

59:6.8 (683.5) Blandt landdyrene nåede frøerne deres højdepunkt i den foregående tidsalder og gik hurtigt tilbage, men de overlevede, fordi de kunne leve længe selv i de udtørrede vandhuller og damme i disse fjerntliggende og ekstremt vanskelige tider. I løbet af frørernes nedgangstid, i Afrika, skete det første skridt i frørernes udvikling til krybdyr. Og da landmasserne stadig var forbundne, spredte dette forkrybdyr, som ånder i luften, sig over hele verden. På dette tidspunkt var atmosfæren blevet ændret så meget, at den fungerede glimrende til at understøtte dyrenes åndedræt. Det var kort efter ankomsten af disse frøer, at Nordamerika blev midlertidigt isoleret og afskåret fra Europa, Asien og Sydamerika.

59:6.9 (683.6) Den gradvise afkøling af havvandet bidrog meget til ødelæggelsen af livet i havet. Havdyrene fra den tid søgte midlertidigt tilflugt i tre gunstige områder: den nuværende Mexicanske Golf, Ganges-bugten i Indien og Sicilien-bugten i Middelhavsområdet. Og det var fra disse tre regioner, at de nye marine arter, født i modgang, senere drog ud for at genopbygge havene.

59:6.10 (683.7) For *160.000.000* år siden var landet stort set dækket af vegetation, der var tilpasset landdyrenes liv, og atmosfæren var blevet ideel for dyrenes respiration. Således slutter perioden med indskrænkning af livet i havet og disse prøvelser med biologisk modgang, som eliminerede alle former for liv undtagen dem, der havde overlevelsesværdi, og som derfor var berettiget til at fungere som forfædre til det hurtigere udviklende og højt differentierede liv i de efterfølgende tidsaldre af planetarisk evolution.

59:6.11 (684.1) Afslutningen på denne periode med biologiske trængsler, som jeres studerende kender som *permtiden*, markerer også afslutningen på den lange *palæozoiske* æra, som dækker en fjerdedel af planetens historie, to hundrede og halvtreds millioner år.

59:6.12 (684.2) Den enorme oceaniske børnehave for livet på Urantia har tjent sit formål. I de lange tidsaldre, hvor landjorden ikke var egnet til at understøtte liv, før atmosfæren indeholdt tilstrækkelig ilt til at understøtte de højere landdyr, var havet moder for og gav næring til rigets tidlige liv. Nu mindskes havets biologiske betydning

gradvist, efterhånden som evolutionens andet stadie begynder at udfolde sig på landjorden.

59:6.13 (684.3) [Præsenteret af en Livsbærer fra Nebadon, et af de oprindelige korps, der blev tildelt Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 59](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 61](#) >>

Kapitel 60

Urantia I Den Tidlige Landbaserede Livets Æra

60:0.1 (685.1) Æraen med eksklusivt liv i havet er slut. Landhævning, afkøling af jordskorpen og afkøling af havene, indsnævring af havet og deraf følgende uddybning, sammen med en stor stigning af land på de nordlige breddegrader, har alt sammen i høj grad ændret verdens klima i alle regioner langt væk fra ækvatorialzonen.

60:0.2 (685.2) De sidste epoker af den foregående æra var ganske rigtigt frøernes tid, men disse forfædre til landhvirveldyrene var ikke længere dominerende, da de havde overlevet i stærkt reduceret antal. Meget få typer overlevede de hårde prøvelser i den forudgående periode med biologiske trængsler. Selv de sporebærende planter var næsten uddøde.

1. Den tidlige krybdyrs tidsalder

60:1.1 (685.3) Erosionsaflejringerne fra denne periode var for det meste konglomerater, skifer og sandsten. Gipset og de røde lag i disse aflejringer over både Amerika og Europa indikerer, at klimaet på disse kontinenter var tørt. Disse tørre distrikter blev udsat for stor erosion fra de voldsomme og periodiske skybrud i det omkringliggende højland.

60:1.2 (685.4) Der findes kun få fossiler i disse lag, men man kan se talrige sandstensaftryk af landkrybdyr. I mange regioner er der ingen fossiler i de trehundrede meter røde sandsten fra denne periode. Landdyrenes liv var kun kontinuerligt i visse dele af Afrika.

60:1.3 (685.5) Disse aflejringer varierer i tykkelse fra 1.000 til 3.000 meter, og på Stillehavskysten er de endda op til 5.500 meter tykke. Lava blev senere presset ind mellem mange af disse lag. Palisaderne ved Hudson-floden blev dannet ved udpresning af basaltlava mellem disse triassiske lag. Vulkansk aktivitet var omfattende i forskellige dele af verden.

60:1.4 (685.6) Overalt i Europa, især i Tyskland og Rusland, kan man finde aflejringer fra denne periode. I England hører New Red Sandstone til denne epoke. Kalksten blev aflejret i de sydlige Alper som følge af en invasion fra havet og kan nu ses som de særlige dolomitkalkstensvægge, toppe og søjler i disse regioner. Dette lag findes over hele Afrika og Australien. Carrara-marmoren kommer fra en sådan modificeret kalksten. Intet fra denne periode vil blive fundet i de sydlige regioner af Sydamerika, da den del af kontinentet forblev nede og derfor kun præsenterer en vand- eller havaflejring, der er kontinuerlig med de foregående og efterfølgende epoker.

60:1.5 (686.1) For *150.000.000* år siden begyndte de tidlige landlivsperioder i verdenshistorien. Livet klarede sig generelt ikke godt, men bedre end i den anstrengende og fjendtlige afslutning på havlivets æra.

60:1.6 (686.2) Da denne æra begynder, er de østlige og centrale dele af Nordamerika, den nordlige halvdel af Sydamerika, det meste af Europa og hele Asien godt over vandet. Nordamerika er for første gang geografisk isoleret, men ikke længe, da landbroen ved Beringstrædet snart dukker op igen og forbinder kontinentet med Asien.

60:1.7 (686.3) Store sænkingsdale udviklede sig i Nordamerika, parallelt med Atlanterhavs- og Stillehavskysten. Den store østlige Connecticut-forkastning dukkede op, og den ene side sank til sidst tre kilometer. Mange af disse nordamerikanske dalsænkninger blev senere fyldt med erosionsaflejringer, ligesom mange af bassinerne til fersk- og saltvandssøerne i bjergområderne. Senere blev disse fyldte landsænkninger kraftigt forhøjet af lavastrømme, som fandt sted under jorden. De forstenede skove i mange regioner hører til denne epoke.

60:1.8 (686.4) Stillehavskysten, som normalt var over vand under kontinenternes neddykning, gik under med undtagelse af den sydlige del af Californien og en stor ø, som dengang lå i det, der nu er Stillehavet. Dette gamle californiske hav var rigt på marint liv og strakte sig mod øst for at forbinde sig med det gamle havbassin i den midtvestlige region.

60:1.9 (686.5) For 140.000.000 år siden, *pludselig* og med kun antydningen af de to præreptile forfædre, der udviklede sig i Afrika i løbet af den foregående epoke, dukkede krybdyrene op i fuldgyltig form. De udviklede sig hurtigt og frembragte snart krokodiller, skælklædte krybdyr og til sidst både søslanger og flyvende krybdyr. Deres overgangsforfædre forsvandt hurtigt.

60:1.10 (686.6) Disse hurtigt udviklende krybdyr-dinosaurer blev snart monarker i denne tidsalder. De var æglæggere og adskiller sig fra alle andre dyr ved deres små hjerner, der vejede mindre end et pund til at styre kroppe, der senere vejede op til fyrre tons. Men tidligere krybdyr var mindre, kødædende og gik kængurulignende på deres bagben. De havde hule fugleknogler og udviklede efterfølgende kun tre tæer på bagbenene, og mange af deres fossile fodspor er blevet forvekslet med kæmpefugles. Senere udviklede de planteædende dinosaurer sig. De gik på alle fire, og en gren af denne gruppe udviklede en beskyttende rustning.

60:1.11 (686.7) Flere millioner år senere dukkede de første pattedyr op. De var uden livmoder, og viste sig hurtigt at være en fiasko; ingen overlevede. Dette var et eksperimentelt forsøg på at forbedre pattedyrstyperne, men det lykkedes ikke på Urantia.

60:1.12 (686.8) Det marine liv i denne periode var sparsomt, men forbedredes hurtigt med den nye invasion af havet, som igen skabte omfattende kystlinjer med lavt vand. Da der var mere lavvandet omkring Europa og Asien, finder man de rigeste fossilbanker omkring disse kontinenter. Hvis du i dag vil studere livet i denne tidsalder, skal du undersøge Himalaya, Sibirien og

Middelhavsområdet, samt Indien og øerne i det sydlige Stillehavsbassin. Et fremtrædende træk ved det marine liv var tilstedeværelsen af smukke ammoniter, hvis fossile rester findes over hele verden.

60:1.13 (686.9) For *130.000.000* år siden havde havene ændret sig meget lidt. Sibirien og Nordamerika var forbundet af landbroen Beringstrædet. Et rigt og unikt marint liv dukkede op på den californiske Stillehavskyst, hvor over tusind arter af ammoniter udviklede sig fra de højere typer af blæksprutter. Livsforandringerne i denne periode var i sandhed revolutionerende, selv om de var overgangsmæssige og gradvise.

60:1.14 (687.1) Denne periode strakte sig over 25 millioner år, og er kendt som *Trias*.

2. Den senere krybdyrs tidsalder

60:2.1 (687.2) For *120.000.000* år siden begyndte en ny fase af krybdyrenes tidsalder. Den store begivenhed i denne periode var dinosaurernes udvikling og tilbagegang. Landdyrene nåede deres største udvikling, hvad angår størrelse, og var stort set forsvundet fra jordens overflade ved slutningen af denne tidsalder. Dinosaurerne udviklede sig i alle størrelser fra en art, der var mindre end 60 centimeter og til de store ikke kødædende dinosaurer, som nærmere

sig 23 meter lange, som i størrelse siden da aldrig er overgået af en hvilken som helst anden levende skabning.

60:2.2 (687.3) De største af dinosaurerne opstod i det vestlige Nordamerika. Disse uhyrlige krybdyr er begravet overalt i Rocky Mountain-regionerne, langs hele Nordamerikas Atlanterhavskyst, over Vesteuropa, Sydafrika og Indien, men ikke i Australien.

60:2.3 (687.4) Disse massive skabninger blev mindre aktive og stærke, efterhånden som de voksede sig større og større; men de krævede så enorme mængder føde, og landet blev så oversvømmet af dem, at de bogstaveligt talt sultede ihjel og uddøde—de manglede intelligensen til at håndtere situationen.

60:2.4 (687.5) På dette tidspunkt var det meste af den østlige del af Nordamerika, som længe havde været hævet, blevet jævnet med jorden og skyllet ud i Atlanterhavet, så kysten strakte sig flere hundrede kilometer længere ud end nu. Den vestlige del af kontinentet var stadig hævet, men selv disse regioner blev senere invaderet af både det nordlige hav og Stillehavet, som strakte sig østpå til Dakota Black Hills-regionen.

60:2.5 (687.6) Det var en ferskvandsalder med mange søer inde i landet, som det fremgår af de mange ferskvandsfossiler i de såkaldte Morrison-lag i Colorado, Montana og Wyoming. Tykkelsen af disse kombinerede salt- og ferskvandsaflejringer varierer fra 600 til 1500 meter; men der findes ikke ret meget kalksten i disse lag.

60:2.6 (687.7) Det samme polarhav, som strakte sig så langt ned over Nordamerika, dækkede også hele Sydamerika med undtagelse af Andesbjergene, som snart dukker op. Det meste af Kina og Rusland

blev oversvømmet, men vandinvasionen var størst i Europa. Det var under denne oversvømmelse, at den smukke litografiske sten i Sydtyskland blev aflejret, de lag, hvor fossiler, såsom de mest delikate vinger fra fortidens insekter, er bevaret som var de fra i går.

60:2.7 (687.8) Floraen i denne tidsalder var meget lig den i den foregående. Bregnerne bestod, mens nåletræer og fyrretræer blev mere og mere lig nutidens sorter. Der blev stadig dannet en del kul langs de nordlige Middelhavskyster.

60:2.8 (687.9) Havets tilbagevenden forbedrede vejret. Koraller spredte sig til europæiske farvande og vidnede om, at klimaet stadig var mildt og jævnt, men de dukkede aldrig op igen i de langsomt afkølede polarhave. Det marine liv i disse tider forbedredes og udviklede sig meget, især i de europæiske farvande. Både koraller og pighuder dukkede midlertidigt op i større antal end tidligere, men ammoniterne dominerede havenes hvirvelløse liv, og deres gennemsnitsstørrelse var på syv til 10 cm, selvom en art opnåede en diameter på to en halv meter. Svampe var overalt, og både blæksprutter og østers fortsatte med at udvikle sig.

60:2.9 (688.1) For *110.000.000* år siden fortsatte det marine livs potentialer med at udfolde sig. Søpindsvinet var en af de enestående mutationer i denne epoke. Krabber, hummere og de moderne typer af krebsdyr modnedes. Der skete markante ændringer i fiskefamilien, hvor en størtype først dukkede op, men de grusomme søslanger, der nedstammer fra landkrybdyrene, hærgede stadig alle havene, og de truede med at udrydde hele fiskefamilien.

60:2.10 (688.2) Dette fortsatte med at være dinosaurernes tidsalder. De overvandt landet i en sådan grad, at to arter havde søgt til vands for at finde føde i den forudgående periode med havets indtrængen. Disse søslanger repræsenterer et tilbageskridt i evolutionen. Mens nogle nye arter udvikler sig, forbliver visse stammer stationære, og andre bevæger sig baglæns og vender tilbage til en tidligere tilstand. Og det er, hvad der skete, da disse to typer krybdyr opgav landet.

60:2.11 (688.3) Som tiden gik, voksede søslangerne til en sådan størrelse, at de blev meget træge og til sidst gik til grunde, fordi de ikke havde hjerner, der var store nok til at beskytte deres enorme kroppe. Deres hjerner vejede under tres gram, til trods for at disse enorme fiskeøgler nogle gange kunne blive over femten meter lange, og de fleste var over ti meter. Marine krokodillerne var også et tilbageskridt i udviklingen fra land type krybdyr, men i modsætning til søslangerne trak disse dyr altid op på land for at lægge deres æg.

60:2.12 (688.4) Kort efter at to arter af dinosaurer vandrede til vandet i et forgæves forsøg på selvopholdelse, blev to andre typer drevet op i luften af den bitre konkurrence om livet på landjorden. Men disse flyvende pterosaurer var ikke forfædre til de sande fugle i de efterfølgende tidsaldre. De udviklede sig fra de springende dinosaurer med hule knogler, og deres vinger var flagermuslignende med et vingefang på seks til syv meter. Disse ældgamle flyvende krybdyr blev tre meter lange, og de havde kæber, der kunne skilles ad, meget lig nutidens slanger. I en periode så disse flyvende krybdyr ud til at være en succes, men de formåede ikke at udvikle sig i en

retning, der ville gøre dem i stand til at overleve som luftnavigatører. De repræsenterer de ikke-overlevende stammer af fuglenes forfædre.

60:2.13 (688.5) Skildpadderne blev flere og flere i denne periode og dukkede først op i Nordamerika. Deres forfædre kom over fra Asien via den nordlige landbro.

60:2.14 (688.6) For hundrede millioner år siden nærmede krybdyrenes tidsalder sig sin afslutning. På trods af deres enorme masse var dinosaurerne næsten hjerneløse dyr, der manglede intelligens til at skaffe tilstrækkelig føde til at nære så enorme kroppe. Og sådan gik disse træge landkrybdyr til grunde i stadigt stigende antal. Fremover vil evolutionen følge hjernens vækst, ikke den fysiske masse, og hjernens udvikling vil karakterisere hver efterfølgende epoke i dyrenes evolution og planetens fremskridt.

60:2.15 (688.7) Denne periode, som omfatter højdepunktet og den begyndende tilbagegang for krybdyr, varede i næsten femogtyve millioner år og er kendt som *Jurassic* perioden.

3. Kridtstadiet blomsterplanternes periode— fuglenes tidsalder

60:3.1 (688.8) Den store kridttidsperiode har fået sit navn fra den fremherskende forekomst af de produktive kridtdannende

foraminiferer i havene. Denne periode bringer Urantia tæt på afslutningen af krybdyrenes lange dominans og er vidne til fremkomsten af blomstrende planter og fugleliv på landjorden. Det er også i denne periode, at kontinenternes vandring mod vest og syd ophører, ledsaget af enorme deformationer af jordskorpen og medfølgende udbredte lavastrømme og store vulkanske aktiviteter.

60:3.2 (689.1) Tæt på afslutningen af den foregående geologiske periode var meget af det kontinentale land oppe over vandet, selvom der endnu ikke var nogen bjergtoppe. Men da den kontinentale landdrift fortsatte, mødte den den første store forhindring på den dybe bund af Stillehavet. Dette sammenstød mellem geologiske kræfter gav stødet til dannelsen af hele den enorme bjergkæde mod nord og syd, der strækker sig fra Alaska ned gennem Mexico til Kap Horn.

60:3.3 (689.2) Denne periode bliver således det *moderne bjergopbygningsstadie* i den geologiske historie. Før denne tid var der kun få bjergtoppe, kun høje landrygge af stor bredde. Nu var Stillehavskysten begyndt at hæve sig, men den lå over et tusinde et hundrede kilometer vest for den nuværende kystlinje. Sierras bjergene var begyndt at blive dannet, og deres guldholdige kvartslag er resultatet af lavastrømme fra denne epoke. I den østlige del af Nordamerika var det atlantiske havtryk også med til at hæve landet.

60:3.4 (689.3) For *100.000.000* år siden lå det nordamerikanske kontinent og en del af Europa et godt stykke over vandet. Forvridningen af de amerikanske kontinenter fortsatte, hvilket resulterede i metamorfosen af de sydamerikanske Andesbjerge og i

den gradvise hævnning af de vestlige sletter i Nordamerika. Det meste af Mexico sank ned under havet, og det sydlige Atlanterhav trængte ind på Sydamerikas østkyst og nåede til sidst frem til den nuværende kystlinje. Atlanterhavet og Det Indiske Ocean var dengang omtrent, som de er i dag.

60:3.5 (689.4) For *95.000.000* år siden begyndte de amerikanske og europæiske landmasser igen at synke. De sydlige have påbegyndte invasionen af Nordamerika og strakte sig gradvist nordpå for at forbinde sig med Ishavet, hvilket udgjorde den næststørste nedsænkning af kontinentet. Da dette hav endelig trak sig tilbage, efterlod det kontinentet omtrent, som det er nu. Før denne store nedsænkning begyndte, var det østlige Appalachiske højland næsten helt slidt ned til vandoverfladen. De mange farvede lag af rent ler, som nu bruges til fremstilling af lertøj, blev aflejret over Atlanterhavskysten i denne tidsalder, og deres gennemsnitlige tykkelse var omkring 600 meter.

60:3.6 (689.5) Store vulkanske aktioner fandt sted syd for Alperne og langs linjen af de nuværende californiske kystbjerge. De største deformationer af jordskorpen i millioner og atter millioner af år fandt sted i Mexico. Der skete også store forandringer i Europa, Rusland, Japan og det sydlige Sydamerika. Klimaet blev mere og mere varieret.

60:3.7 (689.6) For *90.000.000* år siden dukkede de dækfrøede planter op af disse første kridttidens hav og spredte sig snart over alle kontinenter. Disse landplanter opstod *pludselig*, samtidig med

figentræer, magnolier og tulipantræer. Kort efter dette tidspunkt spredte figentræer, brødfrugttræer og palmer sig over Europa og de vestlige sletter i Nordamerika. Ingen nye landdyr dukkede op.

60:3.8 (689.7) For *85.000.000* år siden lukkede Beringstrædet og lukkede af for de nordlige haves afkølede vand. Hidtil havde det marine liv i Atlanterhavet og Stillehavet været meget forskelligt på grund af temperaturudsvingene i de to vandmasser, som nu blev ensartede.

60:3.9 (689.8) Aflejringerne af kridt og grøn sandmergel giver navn til denne periode. Aflejringerne fra denne tid er brogede og består af kridt, skifer, sandsten og små mængder kalksten, sammen med mindre gode kul eller brunkul, og i mange regioner indeholder de olie. Disse lag varierer i tykkelse fra 60 meter nogle steder til 3000 meter i det vestlige Nordamerika og adskillige europæiske lokaliteter. Langs de østlige grænser af Rocky Mountains kan disse aflejringer observeres i de opskudte udløbere langs foden af bjergene.

60:3.10 (690.1) Over hele verden er disse lag gennemtrængt af kridt, og disse lag af porøs halvsten opsamler vand ved opadvendte udspring og transporterer det nedad for at levere vandforsyningen til mange af jordens nuværende tørre områder.

60:3.11 (690.2) For *80.000.000* år siden opstod der store forstyrrelser i jordskorpen. Kontinentaldriftens fremrykning mod vest var ved at gå i stå, og den enorme energi fra den bagvedliggende kontinentale masses træge fremdrift opkrøllede Stillehavets kystlinje i både Nord-

og Sydamerika og satte gang i dybtgående ændringer langs Asiens Stillehavskyst. Denne landhævning rundt om Stillehavet, som kulminerede i de nuværende bjergkæder, er mere end fyrre tusinde kilometer lang. Og de omvæltninger, der fulgte med dens fødsel, var de største overfladeforvrængninger, der har fundet sted, siden livet opstod på Urantia. Lavastrømmene, både over og under jorden, var omfattende og vidt udbredte.

60:3.12 (690.3) For *75.000.000* år siden sluttede kontinentaldriften. Fra Alaska til Kap Horn var de lange bjergkæder langs Stillehavskysten færdige, men der var endnu kun få bjergtoppe.

60:3.13 (690.4) Efterslaget fra den standsede kontinentaldrift fortsatte med at hæve Nordamerikas vestlige sletteland, mens de nedslidte Appalacherne på Atlanterhavskysten i øst blev projiceret lige op, med lidt eller ingen hældning.

60:3.14 (690.5) For *70.000.000* år siden var forvridningerne af jordskorpe i forbindelse med Rocky Mountains området blev hævet op til sit højeste niveau. Et vidtstrakt bjergsegment blev skubbet over femogtyve kilometer ved overfladen i British Columbia; her er de kambriske klipper skubbet skråt ud over lagene fra kridttiden. På den østlige skråning af Rocky Mountains, nær grænsen til Canada skete der en anden spektakulær forskydning; her kan man finde stenlagene fra tiden før livets begyndelse skubbet ud over de dengang nydannede aflejringer fra kridttiden.

60:3.15 (690.6) Dette var en tidsalder med vulkanaktivitet over hele verden, som gav ophav til utallige små, isolerede vulkanske krater

kegler. Undersøiske vulkanudbrud foregik i det undersøiske Himalaya region. Meget af resten af Asien, Sibirien medregnet, stod fortsat under vand.

60:3.16 (690.7) For *65.000.000* år siden fandt en af de største lavastrømme nogensinde sted. Aflejringslagene fra disse og tidligere lavastrømme kan findes over hele Amerika, Nord- og Sydafrika, Australien og dele af Europa.

60:3.17 (690.8) Landdyrene var kun lidt forandrede, men på grund af den større kontinentale fremkomst, især i Nordamerika, formerede de sig hurtigt. Nordamerika var det store område for landdyrenes evolution på denne tid, da det meste af Europa var under vand.

60:3.18 (690.9) Klimaet var stadig varmt og ensartet. I de arktiske egne var vejret meget lig det nuværende klima i det centrale og sydlige Nordamerika.

60:3.19 (690.10) En stor evolution af plantelivet fandt sted. Blandt landplanterne dominerede de dækfrøede planter, og mange af dagens træsorter viste sig for første gang, deriblandt bøg, birk, eg, valnød, platan, ahorn og vore tiders palmer. Der var masser af frugt, græs og korn, og disse frøbærende græsser og træer var for planteverdenen, hvad menneskets forfædre var for dyreverdenen—de var næstvigst i evolutionen, kun overgået af mennesket selv. *Pludselig* og uden forudgående graduering muterede den store familie af blomstrende planter. Og denne nye flora spredte sig snart over hele verden.

60:3.20 (691.1) For 60.000.000 år siden, selvom landkrybdyrene var på retur, fortsatte dinosaurerne som monarker på landjorden, og føringen blev nu overtaget af de mere adrætte og aktive typer af de mindre springende kænguru-varianter af de kødædende dinosaurer. Men et stykke tid forinden var der dukket nye typer af de planteædende dinosaurer op, hvis hurtige vækst skyldtes fremkomsten af græsfamilien af landplanter. En af disse nye græsædende dinosaurer var en ægte firbenet med to horn og en hættelignende skulderkrave. En landskildpadde på seks meter i diameter dukkede op, og det samme gjorde den moderne krokodille og ægte slanger af den moderne type. Der skete også store forandringer blandt fiskene og andre former for liv i havet.

60:3.21 (691.2) De tidligere tiders vade- og svømmefugle havde ikke været en succes i luften, og det havde de flyvende dinosaurer heller ikke. De var en kortlivet art, som snart uddøde. De blev også udsat for dinosaurernes undergang, ødelæggelse, fordi de havde for lidt hjernesubstans i forhold til kropsstørrelsen. Dette andet forsøg på at frembringe dyr, der kunne navigere i atmosfæren, mislykkedes, ligesom det mislykkede forsøg på at frembringe pattedyr i denne og en tidligere tidsalder.

60:3.22 (691.3) For 55.000.000 år siden blev udviklingens fremmarch markeret ved den *pludselige* fremkomst af de første af den *rigtige fugle*, et lille duelignende væsen, som var forfader til alt fugleliv. Dette var den tredje type flyvende væsen, der dukkede op på jorden, og den udsprang direkte fra krybdyrgruppen, ikke fra de samtidige flyvende dinosaurer eller fra de tidligere typer af tandede landfugle.

Og derfor bliver dette kendt som *fuglenes tidsalder* og samtidig som tidsalderen for krybdyrenes tilbagegang.

4. Kridttidens afslutning

60:4.1 (691.4) Den store kridttid nærmede sig sin afslutning, og dens slutning markerer ophøret af de store havinvasioner af kontinenterne. Det gælder især for Nordamerika, hvor der kun havde været fireogtyve store oversvømmelser. Og selvom der efterfølgende var mindre oversvømmelser, kan ingen af disse sammenlignes med de omfattende og langvarige havinvasioner i denne og tidligere tidsaldre. Disse skiftende perioder med land- og havdominans har fundet sted i cyklusser på millioner af år. Der har været en evig rytme forbundet med denne hævnning og sænkning af havbunden og kontinenternes landniveau. Og de samme rytmiske jordskorpebevægelser vil fortsætte fra dette tidspunkt og gennem hele jordens historie, men med aftagende hyppighed og omfang.

60:4.2 (691.5) Denne periode er også vidne til afslutningen på kontinentaldriften og opbygningen af de moderne bjerge på Urantia. Men trykket fra de kontinentale masser og den modarbejdede dynamik i deres evige drift er ikke de eneste påvirkninger i bjergopbygningen. Den vigtigste og underliggende faktor, der bestemmer placeringen af en bjergkæde, er det forudgående lavland eller trug, som er blevet fyldt op med de forholdsvis lettere aflejringer fra landerosionen og havdriften i de forudgående

tidsaldre. Disse lettere landområder er nogle gange 4500 – 6000 meter tykke; når jordskorpen udsættes for tryk af en eller anden årsag, er disse lettere områder derfor de første til at krølle sammen, folde sig og hæve sig opad for at kompensere for de modstridende kræfter og tryk, der virker i jordskorpen eller under jordskorpen. Nogle gange sker disse landhævninger uden foldning. Men i forbindelse med Rocky Mountains' opståen skete der store foldninger og vipninger, kombineret med enorme overskydninger af de forskellige lag, både under jorden og på overfladen.

60:4.3 (692.1) Verdens ældste bjerge ligger i Asien, på Grønland og i Nordeuropa blandt de ældre øst-vestgående bjergkæder. De middel gamle bjerge er dem som ligger omkring Stillehavet, og den anden europæiske øst-vestgående bjergkæde, som blev til omtrent på samme tid. Denne gigantiske opstand er næsten seksten tusinde kilometer lang og strækker sig fra Europa over til de vestindiske landområder. De yngste bjerge findes i Rocky Mountains-kæden, hvor der i årevis har været landhævninger, som efterfølgende er blevet dækket af havet, selvom nogle af de højere områder forblev som øer. Efter dannelsen af bjergene i mellemalderen blev et rigtigt bjergland hævet, som senere skulle blive til de nuværende Rocky Mountains ved hjælp af naturelementernes kombinerede kunst.

60:4.4 (692.2) Den nuværende nordamerikanske Rocky Mountain-region er ikke den oprindelige højde af landet; den højde var for længst blevet udjævnet af erosion og derefter hævet igen. Den nuværende forreste bjergkæde er, hvad der er tilbage af resterne af den oprindelige bjergkæde, som blev hævet igen. Pikes Peak og

Longs Peak er fremragende eksempler på denne bjergaktivitet, der strækker sig over to eller flere generationer af bjergliv. Disse to toppe holdt hovedet oven vande under flere af de tidligere oversvømmelser.

60:4.5 (692.3) Biologisk såvel som geologisk var dette en begivenhedsrig og aktiv tid på land og under vand. Søpindsvinene steg i antal, mens koraller og pighuder faldt. Ammoniterne, som havde haft en fremherskende indflydelse i en tidligere tidsalder, gik også hurtigt tilbage. På land blev bregneskovene stort set erstattet af fyrretræer og andre moderne træer, herunder de gigantiske redwoods. Ved slutningen af denne periode, hvor livmors-pattedyret endnu ikke er udviklet, er den biologiske scene fuldt ud sat for fremkomsten i en efterfølgende tidsalder af de tidlige forfædre til de fremtidige pattedyrtyper.

60:4.6 (692.4) Således ender en lang æra i verdens evolution, som strækker sig fra livets første fremtræden på land, helt til menneskeslægtenes umiddelbare forgængere og deres parallelle udviklingsgrens nyere tid. Denne *kridttid* omfatter halvtreds millioner år og afslutter den landbaserede livs æra før pattedyrene, som strækker sig over en periode på et hundrede millioner år og er kendt som den *mesozoiske* verdensperiode.

60:4.7 (692.5) [Præsenteret af en Livsbærer fra Nabadon, udsendt til Satania og som nu arbejder på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 60](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 62](#) >>

Kapitel 61

Pattedyrenes Æra På Urantia

61:0.1 (693.1) PATTEDYRENES ra strækker sig fra placenta-pattedyrenes oprindelse til slutningen af istiden og dækker lidt mindre end halvtreds millioner år

61:0.2 (693.2) I denne kenozoiske tidsalder havde verdens landskab et attraktivt udseende—bølgende bakker, vidtstrakte dale, brede floder og store skove. To gange i løbet af dette tidsrum gik landtangen i Panama op og ned; tre gange gjorde landbroen i Beringstrædet det samme. Dyretyperne var både mange og varierede. Træerne vrimlede med fugle, og hele verden var et dyreparadis, på trods af de udviklende dyrearters uophørlige kamp for overherredømmet.

61:0.3 (693.3) De akkumulerede aflejringer fra de fem perioder i denne halvtreds millioner år lange æra indeholder de fossile optegnelser over de successive pattedyrsdynastier og fører helt frem til tiden for menneskets faktiske fremkomst.

1. Kontinentets nye landstadium de første pattedyrs tidsalder

61:1.1 (693.4) For *50.000.000* år siden var verdens landområder generelt over vand eller kun let nedsænket. Formationerne og aflejringerne fra denne periode er både land- og havbaserede, men hovedsageligt landbaserede. I lang tid hævede landet sig gradvist, men blev samtidig skyllet ned til de lavere niveauer og mod havene.

61:1.2 (693.5) Tidligt i denne periode og i Nordamerika dukkede den placentale type pattedyr *pludselig* op, og de udgjorde den vigtigste evolutionære udvikling op til dette tidspunkt. Der havde eksisteret tidligere ordener af ikke-placentale pattedyr, men denne nye type udsprang direkte og *pludselig* fra den allerede eksisterende reptilforfader, hvis efterkommere havde overlevet ned gennem dinosaurernes nedgangstid. Faderen til de placentale pattedyr var en lille, meget aktiv, kødædende, springende type dinosaur.

61:1.3 (693.6) De grundlæggende pattedyrsinstinkter begyndte at manifestere sig i disse primitive pattedyrstyper. Pattedyr har en enorm overlevelseshfordel i forhold til alle andre former for dyreliv, fordi de kan:

61:1.4 (693.7) 1. Frembringe relativt modent og veludviklet afkom.

61:1.5 (693.8) 2. Ernære, fostre og beskytte deres afkom med en hengiven omsorg.

61:1.6 (693.9) 3. Anvender deres overlegne hjernekapacitet til selvopretholdelse.

61:1.7 (693.10) 4. Udnytte øget smidighed til at undslippe fjender.

61:1.8 (693.11) 5. Anvende overlegen intelligens til at justere og tilpasse sig miljøet.

61:1.9 (694.1) For *45.000.000* år siden blev kontinenternes rygrad hævet i forbindelse med en meget generel sænkning af kystlinjerne. Pattedyrenes liv udviklede sig hurtigt. En lille reptilagtig, æglæggende pattedyrtype blomstrede, og forfædrene til de senere kænguruer strejfede rundt i Australien. Snart var der små heste, næsehorn med hurtige fødder, tapirer med snabel, primitive grise, egern, lemurer, pungrotter og flere stammer af abelignende dyr. De var alle små, primitive og bedst egnede til at leve i skovene i bjergområderne. En stor strudselignende landfugl udviklede sig til en højde på tre meter og lagde et æg på ni gange tretten centimeter. Det var forfædrene til de senere gigantiske passagerfugle, der var så højt intelligente, og som engang transporterede mennesker gennem luften.

61:1.10 (694.2) Pattedyrene i den tidlige kenozoiske periode levede på land, under vandet, i luften og blandt trætoppene. De havde fra et til elleve par brystkirtler, og de var alle dækket af en kraftig behåring. I lighed med de senere optrædende ordener udviklede de to successive tandsæt og havde store hjerner i forhold til kropsstørrelsen. Men blandt dem alle fandtes der ingen moderne former.

61:1.11 (694.3) For 40.000.000 år siden begyndte landområderne på den nordlige halvkugle at hæve sig, og det blev efterfulgt af nye omfattende landaflejringer og andre landaktiviteter, herunder lavastrømme, forvridning, sødannelse og erosion.

61:1.12 (694.4) I den sidste del af denne epoke var det meste af Europa oversvømmet. Efter en lille landhævning blev kontinentet dækket af søer og bugter. Det Arktiske Ocean løb gennem Ural-sænkningen mod syd for at forbinde sig med Middelhavet, som dengang udvidede sig mod nord, hvor højlandet med Alperne, Karpaterne, Apenninerne og Pyrenæerne var hævet over vandet som øer i havet. Panamahavet var oppe; Atlanterhavet og Stillehavet var adskilt. Nordamerika var forbundet med Asien via landbroen i Beringstrædet og med Europa via Grønland og Island. Jordkredsen af land på de nordlige breddegrader blev kun brudt af Uralstrædet, som forbandt de arktiske have med det udvidede Middelhav.

61:1.13 (694.5) Betydelige mængder foraminifer kalksten blev aflejret i de europæiske farvande. I dag er den samme sten hævet til en højde af 3000 meter i Alperne, nærmere 4800 meter i Himalaya og over 6000 meter i Tibet. Kridtaflejringerne fra denne periode findes langs Afrikas og Australiens kyster, på Sydamerikas vestkyst og omkring De Vestindiske Øer.

61:1.14 (694.6) I hele denne såkaldte *Eocene* periode fortsatte udviklingen af pattedyr og andre beslægtede livsformer med få eller ingen afbrydelser. Nordamerika var dengang landfast med alle kontinenter undtagen Australien, og verden blev gradvist overrendt af en primitiv pattedyrsfauna af forskellige typer.

2. Det seneste oversvømmelsesstadie De avancerede pattedyrs tidsalder

61:2.1 (694.7) Denne periode var kendetegnet ved den videre og hurtige udvikling af placentale pattedyr, de mere progressive former for pattedyrsliv, der udviklede sig i løbet af disse tider.

61:2.2 (694.8) Selvom de tidlige placentapattedyr udsprang af kødædende forfædre, udviklede der sig meget snart planteædende grene, og efterhånden opstod der også altædende pattedyrfamilier. Dækfrøede planter var den vigtigste føde for de hurtigt voksende pattedyr, idet den moderne landflora, herunder størstedelen af nutidens planter og træer, var opstået i tidligere perioder.

61:2.3 (695.1) For *35.000.000* år siden markerer begyndelsen på tidsalderen for placenta- pattedyrenes verdensherredømmes. Den sydlige landbro var omfattende og forbandt det dengang enorme antarktiske kontinent med Sydamerika, Sydafrika og Australien. På trods af landmassen på de høje breddegrader forblev verdensklimaet relativt mildt på grund af den enorme stigning i størrelsen af de tropiske have, og landet blev heller ikke hævet tilstrækkeligt til at producere gletsjere. Omfattende lavastrømme fandt sted i Grønland og Island, og noget kul blev aflejret mellem disse lag.

61:2.4 (695.2) Der skete markante ændringer i planetens fauna. Livet i havet undergik store forandringer; de fleste af nutidens havdyr eksisterede, og foraminiferer fortsatte med at spille en vigtig rolle.

Insektlivet var meget lig det fra den forrige æra. De fossile Florissant-lag i Colorado hører til de senere år af denne fjerne tid. De fleste af de nulevende insektfamilier stammer fra denne periode, men mange af dem er nu uddøde, selvom deres fossiler stadig findes.

61:2.5 (695.3) På landjorden var dette især pattedyrenes fornyelses- og ekspansionstid. Af de tidligere og mere primitive pattedyr var over hundrede arter uddøde, før denne periode sluttede. Selv pattedyrene med stor størrelse og lille hjerne gik snart til grunde. Hjerne og smidighed havde erstattet panser og størrelse i udviklingen af dyrenes overlevelse. Og med dinosaurfamilien i tilbagegang overtog pattedyrene langsomt herredømmet over jorden og udryddede hurtigt og fuldstændigt resten af deres krybdyrsforfædre.

61:2.6 (695.4) Sammen med dinosaurernes forsvinden skete der andre og store ændringer i de forskellige grene af øglefamilien. De overlevende medlemmer af de tidlige krybdyrfamilier er skildpadder, slanger og krokodiller sammen med den ærværdige frø, som er den eneste tilbageværende gruppe, der repræsenterer menneskets tidligere forfædre.

61:2.7 (695.5) Forskellige grupper af pattedyr havde deres oprindelse i et unikt dyr, som nu er uddødt. Dette kødædende væsen var en slags krydsning mellem en kat og en sæl; det kunne leve på land eller i vand og var meget intelligent og aktivt. I Europa udviklede forfaderen til hundefamilien sig og gav snart anledning til mange arter af små hunde. Omkring samme tid dukkede de gnavende gnavere op, herunder bævere, egern, jordegern, mus og kaniner, og de blev snart en bemærkelsesværdig livsform, og der er siden sket

meget få ændringer i denne familie. De senere aflejringer fra denne periode indeholder de fossile rester af hunde, katte, vaskebjørne og mår i deres oprindelige form.

61:2.8 (695.6) For 30.000.000 år siden begyndte moderne typer af pattedyr at vise sig. Tidligere havde pattedyrene stort set levet oppe i bjergene som bjergdyr, men *pludselig* begyndte udviklingen af sletterne eller hovtypen, de græssende arter, som adskiller sig fra de klovbærende kødædere. Disse græssere udsprang af en uddifferentieret forfader med fem tæer og fireogfyrre tænder, som gik til grunde inden tidsalderens afslutning. Udviklingen af tæer gik ikke videre end til tretåede stadier i hele denne periode.

61:2.9 (695.7) Hesten, som er et fremragende eksempel på evolution, levede i disse tider i både Nordamerika og Europa, selvom dens udvikling ikke var helt afsluttet før den senere istid. Selv om næsehornsfamilien dukkede op i slutningen af denne periode, gennemgik den sin største ekspansion senere. Der udviklede sig også et lille svinelignende væsen, som blev forfader til de mange arter af svin, navlesvin, og flodheste. Kameler og lamaer havde deres oprindelse i Nordamerika omkring midten af denne periode og overtog de vestlige sletter. Senere udvandrede lamaerne til Sydamerika, kamelerne til Europa, og snart var begge uddøde i Nordamerika, selvom nogle få kameler overlevede op til istiden.

61:2.10 (696.1) Omkring dette tidspunkt skete der noget bemærkelsesværdigt i det vestlige Nordamerika: De tidlige forfædre til de gamle lemurer viste sig for første gang. Selvom denne familie

ikke kan betragtes som ægte lemurer, markerede deres ankomst etableringen af den linje, som de ægte lemurer senere udsprang fra.

61:2.11 (696.2) Ligesom landslangerne i en tidligere tidsalder, der søgte til havs, forlod en hel stamme af pattedyr landjorden og tog ophold i havene. Og de er lige siden forblevet i havet og har skabt de moderne hvaler, delfiner, marsvin, sæler og søløver.

61:2.12 (696.3) Fuglelivet på planeten fortsatte med at udvikle sig, men med få vigtige evolutionære ændringer. Størstedelen af de moderne fugle fandtes, herunder måger, hejrer, flamingoer, musvåger, falke, ørne, ugler, vagtler og strudse.

61:2.13 (696.4) Ved slutningen af denne *Oligocæn* periode, der dækker ti millioner år, havde plantelivet, sammen med livet i havet og landdyrene, i høj grad udviklet sig og var til stede på jorden stort set som i dag. Der er efterfølgende sket en betydelig specialisering, men de oprindelige former for de fleste levende ting var i live dengang.

3. De nuværende bjerges stadie elefantens og hestens tidsalder

61:3.1 (696.5) Landhævningen og havets adskillelse ændrede langsomt verdens vejr og afkølede det gradvist, men klimaet var stadig mildt. Der voksede kæmpegraner og magnolier i Grønland, men de subtropiske planter var begyndt at vandre sydpå. I slutningen af denne periode var disse planter og træer fra det varme klima stort set

forsvundet fra de nordlige breddegrader, og de blev erstattet af mere hårdføre planter og løvfældende træer.

61:3.2 (696.6) Der var en stor stigning i græssorterne, og tænderne hos mange pattedyrarter blev gradvist ændret, så de passede til nutidens græsningstype.

61:3.3 (696.7) For 25.000.000 år siden var der en lille nedsænkning af landet efter den lange epoke med landhævning. Rocky Mountain-regionen forblev højt hævet, så aflejringen af erosionsmateriale fortsatte gennem lavlandet mod øst. Sierras blev hævet igen; faktisk har de hævet sig lige siden. Den store seks og en halv kilometer lodrette forkastning i Californien stammer fra denne tid.

61:3.4 (696.8) For 20.000.000 år siden var det virkelig pattedyrenes guldalder. Landbroen over Beringstrædet var oppe, og mange grupper af dyr migrerede til Nordamerika fra Asien, herunder mastodonter med fire stødtænder, kortbenede næsehorn og mange varianter af kattefamilien.

61:3.5 (696.9) De første hjorte dukkede op, og Nordamerika blev snart overrendt af drøvtyggere—hjorte, okser, kameler, bisonokser og flere arter af næsehorn—men de gigantiske grise, der var mere end to meter høje, uddøde.

61:3.6 (697.1) De enorme elefanter i denne og efterfølgende perioder havde store hjerner såvel som store kroppe, og de indtog snart hele verden undtagen Australien. For en gangs skyld blev verden domineret af et enormt dyr med en hjerne, der var stor nok til, at det kunne fortsætte. Konfronteret med det højt intelligente liv i disse

tidsaldre kunne intet dyr på størrelse med en elefant have overlevet, medmindre det havde haft en hjerne af stor størrelse og overlegen kvalitet. I intelligens og tilpasning overgås elefanten kun af hesten og overgås kun af mennesket selv. Alligevel har kun to af de halvtreds elefantarter, der eksisterede ved begyndelsen af denne periode, overlevet.

61:3.7 (697.2) For *15.000.000* år siden var bjergregionerne i Eurasien ved at rejse sig, og der var en vis vulkansk aktivitet i disse regioner, men intet, der kunne sammenlignes med lavastrømmene på den vestlige halvkugle. Disse ustabile forhold var fremherskende over hele verden.

61:3.8 (697.3) Gibraltarstrædet lukkede sig, og Spanien var forbundet med Afrika via den gamle landbro, men Middelhavet flød ud i Atlanterhavet gennem en smal kanal, der strakte sig tværs over Frankrig, og bjergtoppene og højlandet fremstod som øer over dette gamle hav. Senere begyndte disse europæiske have at trække sig tilbage. Endnu senere blev Middelhavet forbundet med Det Indiske Ocean, og i slutningen af denne periode blev Suez-regionen hævet, så Middelhavet for en tid blev et salt hav inde i landet.

61:3.9 (697.4) Den islandske landbro forsvandt, og det arktiske vand blandede sig med Atlanterhavets. Nordamerikas Atlanterhavskyst blev hurtigt afkølet, men Stillehavskysten forblev varmere end i dag. De store havstrømme var i funktion og påvirkede klimaet meget, som de gør i dag.

61:3.10 (697.5) Pattedyrenes liv fortsatte med at udvikle sig. Enorme flokke af heste sluttede sig til kamelerne på de vestlige sletter i

Nordamerika; dette var i sandhed både hestenes og elefanternes tidsalder. Hestens hjerne er den næste i dyrisk kvalitet i forhold til elefantens, men i én henseende er den afgjort ringere, for hesten overvandt aldrig helt den dybtliggende tilbøjelighed til at flygte, når den bliver skræmt. Hesten mangler elefantens følelsesmæssige kontrol, mens elefanten er stærkt handicappet af sin størrelse og manglende smidighed. I denne periode udviklede der sig et dyr, som mindede lidt om både elefanten og hesten, men det blev snart udryddet af den hurtigt voksende kattefamilie.

61:3.11 (697.6) Da Urantia er på vej ind i den såkaldte “hesteløse tidsalder,” bør du stoppe op og tænke over, hvad dette dyr betød for dine forfædre. Menneskene brugte først heste til mad, så til rejser og senere i landbrug og krig. Hesten har længe tjent menneskeheden og har spillet en vigtig rolle i udviklingen af den menneskelige civilisation.

61:3.12 (697.7) Den biologiske udvikling i denne periode bidrog i høj grad til at sætte scenen for menneskets senere fremkomst. I det centrale Asien udviklede de sande typer af både den primitive abe og gorillaen sig med en fælles forfader, som nu er uddød. Men ingen af disse arter er involveret i den række af levende væsener, som senere skulle blive menneskets forfædre.

61:3.13 (697.8) Hundefamilien var repræsenteret af flere grupper, især ulve og ræve; kattestammen af pantere og store sabeltandede tigre, hvoraf sidstnævnte først udviklede sig i Nordamerika. De moderne katte- og hundefamilier voksede i antal over hele verden. Væsler,

mårer, oddere og vaskebjørne trivedes og udviklede sig på de nordlige breddegrader.

61:3.14 (698.1) Fuglene fortsatte med at udvikle sig, men der skete kun få markante ændringer. Krybdyrene lignede de moderne typer—slanger, krokodiller og skildpadder.

61:3.15 (698.2) Dermed sluttede en meget begivenhedsrig og interessant periode i verdenshistorien. Denne elefantens og hestens tidsalder er kendt som *Miocæn perioden*.

4. Kontinenternes seneste hævningsstadiet pattedyrernes sidste store migration

61:4.1 (698.3) Dette er perioden med landhævning før istiden i Nordamerika, Europa og Asien. Landet blev i høj grad ændret i topografi. Bjergkæder blev født, vandløb ændrede deres kurs, og isolerede vulkaner brød ud over hele verden.

61:4.2 (698.4) For *10.000.000* år siden begyndte en tid med udbredte lokale landaflejringer på kontinenternes lavland, men de fleste af disse aflejringer blev senere flyttet. Meget af Europa var på dette tidspunkt stadig under vand, inklusive dele af England, Belgien og Frankrig, og Middelhavet dækkede meget af det nordlige Afrika. I Nordamerika blev der foretaget omfattende aflejringer ved

bjergfoden, i søer og i de store landbassiner. Disse aflejringer er i gennemsnit kun omkring tres meter høje, de er mere eller mindre farvede, og fossiler er sjældne. Der eksisterede to store ferskvandssøer i det vestlige Nordamerika. Sierras var ved at hæve sig; Shasta, Hood og Rainier begyndte deres bjergkarriere. Men det var ikke før den efterfølgende istid, at Nordamerika begyndte at krybe mod den atlantiske fordybning.

61:4.3 (698.5) I en kort periode var alle verdens lande igen forbundet med undtagelse af Australien, og den sidste store verdensomspændende dyrevandring fandt sted. Nordamerika var forbundet med både Sydamerika og Asien, og der var en fri udveksling af dyreliv. Asiatiske dovendyr, bæltedyr, antiloper og bjørne kom til Nordamerika, mens nordamerikanske kameler tog til Kina. Næsehornene vandrede over hele verden undtagen Australien og Sydamerika, men de var uddøde på den vestlige halvkugle ved slutningen af denne periode.

61:4.4 (698.6) Generelt fortsatte livet fra den foregående periode med at udvikle sig og sprede sig. Kattefamilien dominerede dyrelivet, og livet i havet var næsten gået i stå. Mange af hestene var stadig tretåede, men de moderne typer var på vej; lamaer og giraflignende kameler blandede sig med hestene på de græssende sletter. Giraffen dukkede op i Afrika og havde lige så lang hals dengang som nu. I Sydamerika udviklede dovendyr, bæltedyr, myreslugere og den sydamerikanske type af primitive aber sig. Før kontinenterne blev endeligt isoleret, vandrede de massive dyr, mastodonterne, overalt undtagen til Australien.

61:4.5 (698.7) For 5.000.000 år siden udviklede hesten sig, som den er nu, og fra Nordamerika udvandrede den til hele verden. Men hesten var uddød på sit oprindelseskontinent, længe før det røde menneske ankom.

61:4.6 (698.8) Klimaet blev gradvist køligere, og landplanterne bevægede sig langsomt mod syd. I første omgang var det den stigende kulde i nord, der stoppede dyrenes vandringer over de nordlige landtanger; senere sank disse nordamerikanske landbroer ned. Kort tid efter forsvandt landforbindelsen mellem Afrika og Sydamerika, og den vestlige halvkugle blev isoleret, omtrent som den er i dag. Fra dette tidspunkt begyndte forskellige typer af liv at udvikle sig på den østlige og vestlige halvkugle.

61:4.7 (699.1) Og således nærmer denne periode på næsten ti millioner år sig sin afslutning, og endnu er menneskets forfader ikke dukket op. Dette er den tid, der normalt betegnes som *Pliocæn perioden*.

5. Den første istid

61:5.1 (699.2) Ved slutningen af den foregående periode var landområderne i den nordøstlige del af Nordamerika og Nordeuropa højt hævet i stor skala, og i Nordamerika steg store områder op til 9000 meter og endda højere. Der havde tidligere hersket et mildt klima i disse nordlige regioner, og de arktiske farvande var alle åbne

for fordampning, og de fortsatte med at være isfri næsten til slutningen af istiden.

61:5.2 (699.3) Samtidig med disse landhævninger ændrede havstrømmene sig, og de sæsonbestemte vinde skiftede retning. Disse forhold skabte til sidst en næsten konstant nedbør af fugt fra bevægelsen af den stærkt mættede atmosfære over det nordlige højland. Sneen begyndte at falde på disse højtliggende og derfor kølige områder, og den blev ved med at falde, indtil den havde nået en dybde på 6000 meter. Områderne med den største snetykkelse bestemte sammen med højden de centrale punkter for de efterfølgende gletsjertrykstrømme. Og istiden varede lige så længe, som den store nedbør fortsatte med at dække det nordlige højland med denne enorme kappe af sne, som snart forvandlede sig til fast, men krybende is.

61:5.3 (699.4) De store iskapper fra denne periode var alle placeret på højtliggende områder, ikke i bjergområder, hvor de findes i dag. Halvdelen af isen lå i Nordamerika, en fjerdedel i Eurasien og en fjerdedel andre steder, hovedsageligt i Antarktis. Afrika var kun lidt påvirket af isen, men Australien var næsten dækket af det antarktiske istæppe.

61:5.4 (699.5) Denne verdens nordlige områder har været gennem seks adskilte nedisninger som kan skelnes fra hinanden, selv om der forekom dusinvis af fremrykninger og tilbagetrækninger i forbindelse med hvert enkelte islags aktivitet. Isen over Nordamerika samlede sig i to, og senere i tre centre. Grønland var tildækket, og Island lå helt begravet under den vandrende is. I Europa dækkede isen på

forskellige tidspunkter de Britiske Øer undtagen sydkysten af England, og den bredte sig ud over Vesteuropa ned til Frankrig.

61:5.5 (699.6) For *2.000.000* år siden begyndte den første nordamerikanske gletsjer sit sydlige fremstød. Istiden var nu i gang, og denne gletsjer brugte næsten en million år på sin fremrykning fra og tilbagetrækning tilbage mod de nordlige trykcentre. Den centrale iskappe strakte sig mod syd så langt som til Kansas; de østlige og vestlige iscentre var ikke så omfattende dengang.

61:5.6 (699.7) For *1.500.000* år siden trak den første store gletsjer sig tilbage mod nord. I mellemtiden var der faldet enorme mængder sne på Grønland og i den nordøstlige del af Nordamerika, og efterhånden begyndte denne østlige ismasse at flyde mod syd. Dette var den anden invasion af isen.

61:5.7 (699.8) Disse to første isinvasioner var ikke omfattende i Eurasien. I disse tidlige perioder af istiden blev Nordamerika overrendt af mastodonter, uldne mammuter, heste, kameler, hjorte, moskusokser, bisonokser, dovendyr, kæmpebævere, sabeltandede tigre, dovendyr så store som elefanter og mange grupper af katte- og hundefamilien. Men fra dette tidspunkt blev de hurtigt reduceret i antal på grund af den tiltagende kulde i istiden. Mod slutningen af istiden var de fleste af disse dyrearter uddøde i Nordamerika.

61:5.8 (700.1) Væk fra isen var verdens liv på land og i vand kun lidt forandret. Mellem isinvasionerne var klimaet omtrent lige så mildt som i dag, måske en smule varmere. Gletsjerne var trods alt lokale

fænomener, selvom de spredte sig og dækkede enorme områder. Kystklimaet varierede meget mellem de tider, hvor gletsjerne var inaktive, og de tider, hvor enorme isbjerge gled fra Maines kyst ud i Atlanterhavet, gled gennem Puget Sound ud i Stillehavet og tordnede ned ad de norske fjorde og ud i Nordsøen.

6. Det primitive menneske i istiden

61:6.1 (700.2) Den store begivenhed i denne istid var udviklingen af det primitive menneske. Lidt vest for Indien, på land, der nu var under vand, og blandt efterkommerne af asiatiske indvandrere af de ældre nordamerikanske lemur-typer, dukkede de første pattedyr *pludselig* op. Disse små dyr gik for det meste på bagbenene, og de havde store hjerner i forhold til deres størrelse og i sammenligning med andre dyrs hjerner. I den halvfjerdsindstyvende generation af denne livsorden differentierede en ny og højere gruppe af dyr sig *pludselig*. Disse nye mellemstore pattedyr—næsten dobbelt så store og høje som deres forfædre og med en tilsvarende større hjernekapacitet—havde kun lige etableret sig, da primaterne, den tredje vitale mutation, *pludselig* dukkede op. (På samme tid gav en tilbagegående udvikling inden for mellemstammeslægten ophav til abeafstamningen; og fra den dag til i dag er den menneskelige gren gået fremad ved progressiv evolution, mens abeafstamningerne er forblevet stationære eller faktisk er gået tilbage).

61:6.2 (700.3) For *1.000.000* år siden blev Urantia registreret som en *beboet verden*. En mutation i bestanden af fremadskridende primater frembragte *pludselig* to primitive mennesker, menneskehedens egentlige forfædre.

61:6.3 (700.4) Denne begivenhed fandt sted omkring tidspunktet for begyndelsen af den tredje istid; således kan det ses, at jeres tidlige forfædre blev født og opvokset i et stimulerende, forfriskende og vanskeligt miljø. Og de eneste overlevende af disse Urantias aboriginer, eskimoerne, foretrækker selv nu at bo i de kølige nordlige klimaer.

61:6.4 (700.5) På den vestlige halvkugle fandtes der ikke mennesker før hen imod slutningen af istiden. Men i perioderne mellem istiderne flyttede de sig vestover rundt Middelhavet og trængte sig snart indover det europæiske kontinent. I Vesteuropas huler kan man finde menneskeknogler sammen med rester af både tropiske og arktiske dyr, noget som vidner om, at mennesket boede i disse områder op gennem de fremrykkende og tilbagetrækkende gletsjers senere epoker.

7. Fortsættelsen af istiden

61:7.1 (700.6) I løbet af istiden var der andre aktiviteter i gang, men isens virkning overskygger alle andre fænomener på de nordlige breddegrader. Ingen anden terrestrisk aktivitet efterlader så

karakteristiske spor i topografien. De karakteristiske stenblokke og overfladespaltninger, såsom huller, søer, forskudte sten og stenmel, findes ikke i forbindelse med noget andet fænomen i naturen. Isen er også ansvarlig for de blide dønninger eller overfladebølger, som er kendt som radialmoræner. Og når en gletsjer rykker frem, flytter den floder og ændrer hele jordens overflade. Gletsjere alene efterlader de afslørende aflejringer—grund-, side- og slutmoræner. Disse aflejringer, især grundmorænerne, strækker sig fra den østlige kyst mod nord og vest i Nordamerika og findes i Europa og Sibirien.

61:7.2 (701.1) For 750.000 år siden var den fjerde iskappe, en forening af de nordamerikanske centrale og østlige isområder, godt på vej sydpå; på sit højeste nåede den til det sydlige Illinois og forskubbede Mississippi-floden 50 miles mod vest, og i øst strakte den sig så langt sydpå som Ohio-floden og det centrale Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) I Asien gjorde den sibiriske indlandsis sin sydligste invasion, mens den fremadskridende is i Europa stoppede lige før Alpernes bjergbarriere.

61:7.4 (701.3) For 500.000 år siden, under det femte isfremstød, accelererede en ny udvikling den menneskelige evolution. *Pludselig* og i løbet af én generation muterede de seks farvede racer fra den oprindelige menneskelige stamme. Dette er en dobbelt vigtig datering, da den også markerer Planetprinsens ankomst.

61:7.5 (701.4) I Nordamerika bestod den fremrykkende femte gletsjer af en kombineret invasion af alle tre iscentre. Den østlige istunge strakte sig dog kun et kort stykke under St. Lawrence-dalen, og den

vestlige iskappe rykkede kun lidt frem mod syd. Men den centrale tunge nåede sydpå og dækkede det meste af staten Iowa. I Europa var denne invasion af isen ikke så omfattende som den foregående.

61:7.6 (701.5) For *250.000* år siden begyndte den sjette og sidste istid. Og på trods af, at det nordlige højland var begyndt at synke en smule, var dette perioden med den største sneaflejring på de nordlige ismarker.

61:7.7 (701.6) I denne invasion smeltede de tre store iskapper sammen til én stor ismasse, og alle de vestlige bjerge deltog i denne istidsaktivitet. Dette var den største af alle isinvasioner i Nordamerika; isen bevægede sig sydpå mere end to tusinde firehundrede kilometer fra sine trykcentre, og Nordamerika oplevede sine laveste temperaturer.

61:7.8 (701.7) For *200.000* år siden, under den sidste gletsjers fremmarch, skete der en episode, som havde meget at gøre med begivenhedernes gang på Urantia—Lucifers oprør.

61:7.9 (701.8) For *150.000* år siden nåede den sjette og sidste gletsjer sit yderste punkt i den sydlige udstrækning, hvor den vestlige iskappe krydsede lige over den canadiske grænse; den centrale kom ned i Kansas, Missouri og Illinois; den østlige iskappe bevægede sig mod syd og dækkede størstedelen af Pennsylvania og Ohio.

61:7.10 (701.9) Det er den gletsjer, der sendte de mange tunger eller isflager ud, som udhuggede de nuværende søer, store som små. Under dens tilbagetrækning blev det nordamerikanske system af

store søer skabt. Og Urantias geologer har meget nøjagtigt udledt de forskellige stadier af denne udvikling og har korrekt antaget, at disse vandmasser på forskellige tidspunkter først løb ud i Mississippi-dalen, derefter østpå i Hudson-dalen og til sidst ad en nordlig rute ud i St. Lawrence. Det er syv og tredive tusinde år siden, at det sammenhængende system af de Store Søer begyndte at løbe ud langs den nuværende Niagara-rute

61:7.11 (702.1) For *100.000* år siden, da den sidste gletsjer trak sig tilbage, begyndte de store polare iskapper at blive dannet, og centrum for isophobningen flyttede sig betydeligt nordpå. Og så længe polarområderne fortsat er dækket af is, er det næppe muligt, at der kommer en ny istid, uanset fremtidige landhævninger eller ændringer i havstrømmene.

61:7.12 (702.2) Den sidste gletsjer var 100.000 år gammel, og det tog lige så lang tid at fuldføre dens tilbagetrækning mod nord. De tempererede områder har været fri for is i lidt over halvtreds tusind år.

61:7.13 (702.3) Den strenge istid udryddede mange arter og ændrede mange andre radikalt. Mange blev hårdt ramt af den vandring frem og tilbage, som blev nødvendiggjort af isens frem- og tilbagetrækning. De dyr, der fulgte gletsjerne frem og tilbage over land, var bjørnen, bisonen, rensdyret, moskusoksen, mammutten og mastodonten.

61:7.14 (702.4) Mammutten søgte mod de åbne prærier, mens mastodonten foretrak de beskyttede skovbryn. Mammutten har indtil et sent tidspunkt bredt sig fra Mexico til Canada; den sibiriske

variant blev dækket af uld. Mastodonten overlevede i Nordamerika, indtil den blev udryddet af den røde mand, ligesom den hvide mand senere nedslagtede bisonen.

61:7.15 (702.5) I Nordamerika uddøde hesten, tapiren, lamaen og den sabeltandede tiger under den sidste istid. I deres sted kom dovendyr, bæltedyr og vandsvin op fra Sydamerika.

61:7.16 (702.6) Livets tvungne vandring foran den fremrykkende is førte til en ekstraordinær sammenblanding af planter og dyr, og da den sidste isinvasion trak sig tilbage, strandede mange arktiske arter af både planter og dyr højt oppe på visse bjergtoppe, hvor de var rejst hen for at undslippe gletscherens ødelæggelse. Og derfor kan man i dag finde disse forvredne planter og dyr højt oppe i Alperne i Europa og endda i Appalacherne i Nordamerika.

61:7.17 (702.7) Istiden er den sidste afsluttende geologiske periode, den såkaldte *Pleistocæn*, som varede i over to millioner år.

61:7.18 (702.8) For 35.000 år siden markerer afslutningen på den store istid, undtagen i planetens polarområder. Denne dato er også vigtig, fordi den nærmer sig ankomsten af en materiel søn og datter og begyndelsen på den adamiske dispensation, hvilket nogenlunde svarer til begyndelsen på *Holocæn* eller perioden efter istiden.

61:7.19 (702.9) Denne fortælling, der strækker sig fra pattedyrenes opståen til isens tilbagetrækning og videre ned til historisk tid, dækker et tidsrum på næsten halvtreds millioner år. Dette er den

sidste—den nuværende—geologiske periode og er kendt af jeres forskere som *Kenozoikum* eller den nyere tids æra.

61:7.20 (702.10) [Udarbejdet af en fastboende Livsbærer.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 61](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 63](#) >>

Kapitel 62

Urmenneskets Første Racer

62:0.1 (703.1) For omkring en million år siden dukkede menneskehedens umiddelbare forfædre op ved tre på hinanden følgende og pludselige mutationer, der stammede fra en tidlig bestand af lemur-typen af placentale pattedyr. De dominerende faktorer hos disse tidlige lemurer stammede fra den vestlige eller senere amerikanske gruppe af det udviklende livsplasma. Men før den direkte linje til menneskets forfædre blev etableret, blev denne stamme forstærket af bidrag fra den centrale livsimplantation, der udviklede sig i Afrika. Den østlige livsgruppe bidrog kun lidt eller slet ikke til den egentlige produktion af den menneskelige art.

1. De første typer af lemurer

62:1.1 (703.2) De tidlige lemurer, der er involveret i menneskets afstamning, var ikke direkte i familie med de stammer af gibboner og

aber, der dengang levede i Eurasien og Nordafrika, og hvis afkom har overlevet til i dag. De var heller ikke afkom af den moderne type lemur, selvom de udsprang af en forfader, der var fælles for begge, men for længst uddød.

62:1.2 (703.3) Mens disse tidlige lemurer udviklede sig på den vestlige halvkugle, fandt etableringen af menneskehedens direkte pattedyrsforfædre sted i det sydvestlige Asien, i det oprindelige område for den centrale livsimplantation, men på grænsen til de østlige regioner. For flere millioner år siden var de nordamerikanske lemurer vandret mod vest over Beringlandbroen og havde langsomt bevæget sig mod sydvest langs den asiatiske kyst. Disse vandrende stammer nåede til sidst den salte region, der ligger mellem det dengang udvidede Middelhav og de højtliggende bjergområder på den indiske halvø. I disse lande vest for Indien forenede de sig med andre og gunstige stammer og etablerede dermed menneskets afstamning.

62:1.3 (703.4) Efterhånden som tiden gik, sank Indiens kystland sydvest for bjergene gradvis så livet i dette område blev helt isoleret. Der fandtes ingen adgang til eller fra denne mesopotamiske eller persiske halvø undtagen i nord, og der blev forbindelsen gentagne gange spærret af gletsjerens fremstød sydover. Og det var i dette område, som da næsten var et paradis, at to store grupper opstod fra de højerestående efterkommere af denne lemur type blandt pattedyrene: de nulevende abernes familier og dagens menneskerace.

2. De før-menneskelige pattedyr

62:2.1 (703.5) For lidt mere en million år siden opstod de tidlige mesopotamiske pattedyr; de direkte efterkommere af den nordamerikanske lemur type, *pludselig* op blandt placenta pattedyr. De var aktive små væsener, næsten en meter høje, og selvom de ikke normalt gik på bagbenene, kunne de sagtens stå oprejst. De var behårede og adrætte og pludrede som aber, men i modsætning til abestammerne var de kødædere. De havde en primitiv tommelfinger, der kunne sættes på tværs, samt en meget nyttig storetå, der kunne gribe fat. Fra dette tidspunkt udviklede de førmenneskelige arter gradvist den modsatte tommelfinger, mens de gradvist mistede storetåens gribekraft. De senere abestammer beholdt den gribende storetå, men udviklede aldrig den menneskelige form for tommelfinger.

62:2.2 (704.1) Disse tidlige pattedyr var fuldt udvoksede, da de var tre eller fire år gamle, og havde en potentiel levetid på omkring tyve år i gennemsnit. Afkommet blev som regel født enkeltvis, men tvillinger forekom af og til.

62:2.3 (704.2) Medlemmerne af denne nye art havde de største hjerner i forhold til deres størrelse af alle dyr, der hidtil havde eksisteret på jorden. De oplevede mange af de følelser og delte adskillige instinkter, som senere karakteriserede det primitive menneske, idet de var meget nysgerrige og udviste en betydelig glæde, når de havde succes med et foretagende. Sultfølelsen efter mad og sex var

veludviklet, og en klar kønsseleksion kom til udtryk i en primitiv form for kurmageri og valg af mage. De ville kæmpe voldsomt for at forsvare deres slægtninge og var ret sarte i familiesammenhænge, idet de havde en følelse af selvfordedrelse, der grænsede til skam og anger. De var meget kærlige og rørende loyale over for deres partnere, men hvis omstændighederne skilte dem ad, ville de vælge nye partnere.

62:2.4 (704.3) Da de var små af vækst og havde et skarpt sind til at indse farerne i deres skovhabitat, udviklede de en ekstraordinær frygt, som førte til de kloge forholdsregler, der bidrog så enormt til overlevelse, såsom deres konstruktion af primitive ly i de høje trætoppe, som eliminerede mange af farerne ved livet på jorden. Begyndelsen på menneskehedens frygttendenser stammer mere specifikt fra disse dage.

62:2.5 (704.4) Disse morgengry-pattedyr udviklede mere af en stammeånd, end der tidligere var blevet udvist. De var ganske vist meget flokagtige, men ikke desto mindre overordentlig kamplystne, når de på nogen måde blev forstyrret i deres almindelige rutineprægede liv, og de udviste et hidsigt temperament, når deres vrede blev vækket til live. Deres krigeriske natur tjente dog et godt formål; overlegne grupper tøvede ikke med at føre krig mod deres underlegne naboer, og på den måde blev arten gradvist forbedret gennem selektiv overlevelse. De dominerede meget snart livet for de mindre skabninger i denne region, og meget få af de ældre ikke-kødædende abelignende stammer overlevede.

62:2.6 (704.5) Disse aggressive små dyr formerede sig og spredte sig over den mesopotamiske halvø i mere end tusind år, hvor de konstant forbedrede deres fysiske type og generelle intelligens. Og det var kun halvfjerds generationer efter, at denne nye stamme var udsprunget af den højeste type lemurforfader, at den næste epokegørende udvikling fandt sted—den *pludselige* differentiering af forfædrene til det næste vitale trin i menneskets evolution på Urantia.

3. Mellemliggende pattedyr

62:3.1 (704.6) I begyndelsen af den tidlige pattedyrs udvikling, blev et tvillingepar født, en han og en hun, i toppen af et træ hos et højerestående par af disse behændige og adrætte skabninger. Sammenlignet med deres forfædre var de virkelig smukke små væsner. De havde kun lidt hår på kroppen, men det var ikke noget handicap, da de levede i et varmt og behageligt klima.

62:3.2 (705.1) Disse børn blev lidt over en meter høje. De var på alle måder større end deres forældre, havde længere ben og kortere arme. De havde næsten perfekt modsatrettede tommelfingre, der var omtrent lige så velegnede til forskelligt arbejde som den nuværende mennesketommelfinger. De gik oprejst og havde fødder, der var næsten lige så velegnede til at gå på som de senere menneskeracer.

62:3.3 (705.2) Deres hjerner var underlegne og mindre end menneskers, men meget overlegne og relativt meget større end deres

forfædres. Tvillingerne udviste tidligt overlegen intelligens og blev snart anerkendt som overhoveder for hele stammen af den tidlige pattedyrs gruppe og indførte virkelig en primitiv form for social organisation og en rå økonomisk arbejdsdeling. Denne bror og søster parrede sig og fik snart enogtyve børn, der var meget lig dem selv, alle mere end to meter høje og på alle måder bedre end de oprindelige arter. Denne nye gruppe dannede kernen i mellempattedyrene.

62:3.4 (705.3) Da antallet af denne nye og overlegne gruppe voksede sig stort, udbrød der krig, en ubarmhjertig krig, og da den frygtelige kamp var forbi, var der ikke et eneste individ tilbage i live af den tidligere eksisterende og oprindelige race af pattedyr. Den mindre talrige, men mere kraftfulde og intelligente udløber af arten havde overlevet på bekostning af deres forfædre.

62:3.5 (705.4) Og nu, i næsten femten tusind år (seks hundrede generationer), er dette væsen blevet skrækken i denne del af verden. Alle de store og ondskabsfulde dyr fra tidligere tider var uddøde. De store dyr, der var hjemmehørende i disse regioner, var ikke kødædende, og de større arter af kattefamilien, løver og tigre, havde endnu ikke invaderet denne særligt beskyttede afkrog af jordens overflade. Derfor blev disse mellempattedyr tapre og underkuede hele deres hjørne af skabelsen.

62:3.6 (705.5) Sammenlignet med forfædrenes art udgjorte de mellemliggende pattedyr på alle måder en forbedring. Selv deres potentielle levetid var længere, omkring femogtyve år. En række rudimentære menneskelige træk dukkede op hos denne nye art. Ud

over de medfødte tilbøjeligheder, som deres forfædre udviste, var disse mellemliggende pattedyr i stand til at vise afsky i visse frastødende situationer. De havde desuden et veldefineret hamstringsinstinkt; de gemte mad til senere brug og var meget optagede af at samle glatte runde sten og visse typer runde sten, der var velegnede til forsvars- og angrebsammunition.

62:3.7 (705.6) Disse mellempattedyr var de første, der udviste en klar tilbøjelighed til at bygge, som det fremgår af deres rivalisering om at bygge både boliger i trætoppene og deres underjordiske tilflugtssteder med mange tunneler; de var de første pattedyr, der nogensinde sørgede for sikkerhed i både træ- og underjordiske tilflugtssteder. De opgav stort set træerne som opholdssted, levede på jorden om dagen og sov i trætoppene om natten.

62:3.8 (705.7) Som tiden gik, resulterede den naturlige stigning i antallet i alvorlig fødekongurrence og kønsrivalisering, som alt sammen kulminerede i en række interne kampe, der næsten udryddede hele arten. Disse kampe fortsatte, indtil der kun var en gruppe på mindre end hundrede individer tilbage i live. Men freden sejrede igen, og denne enlige overlevende stamme byggede på ny sine soverum i trætoppene og genoptog igen en normal og halvt fredfyldt tilværelse.

62:3.9 (705.8) Du er næppe klar over, med hvilke små marginaler dine førmenneskelige forfædre fra tid til anden gik glip af udryddelse. Hvis menneskehedens forfader, frøen, havde hoppet fem centimeter mindre ved en bestemt lejlighed, ville hele evolutionens forløb have været markant ændret. Den umiddelbare lemurlignende mor til de

tidlige pattedyrarter undslap døden ikke mindre end fem gange med hårsbredde marginaler, før hun fødte faderen til den nye og højere pattedyrorden. Men det tætteste på var, da lynet slog ned i det træ, hvor den kommende mor til primaternes tvillinger lå og sov. Begge disse forældre blev alvorligt chokeret og forbrændt; tre af deres syv børn blev dræbt af dette lyn fra himlen. Disse dyr under udvikling var næsten overtroiske. Dette par, hvis hjem i trætoppen var blevet ramt, var i virkeligheden lederne af den mere progressive gruppe af mellemliggende arter af pattedyr; og efter deres eksempel flyttede mere end halvdelen af stammen, der omfattede de mere intelligente familier, omkring tre kilometer væk fra dette sted og begyndte at bygge nye boliger i trætoppene og nye tilflugtssteder på jorden—deres midlertidige tilflugtssteder i tilfælde af pludselig fare.

62:3.10 (706.1) Kort efter færdiggørelsen af deres hjem blev dette par, veteraner fra så mange kampe, de stolte forældre til tvillinger, de mest interessante og vigtige dyr, der nogensinde var blevet født i verden indtil da, for de var de første af de nye arter af *primater*, der udgjorde det næste vigtige skridt i den førmenneskelige evolution.

62:3.11 (706.2) Samtidig med fødslen af disse primat-tvillinger fødte et andet par—en særligt retarderet han og hun af den midterste pattedyrsstamme, et par, der var både mentalt og fysisk underlegne—også tvillinger. Disse tvillinger, en han og en hun, var ligeglade med erobring; de var kun optaget af at skaffe føde, og da de ikke ville spise kød, mistede de snart enhver interesse i at søge bytte. Disse retarderede tvillinger blev grundlæggerne af de moderne abestammer. Deres efterkommere søgte mod de varmere sydlige

egne med deres milde klima og en overflod af tropiske frugter, hvor de stort set har levet videre som dengang, bortset fra de grene, der parrede sig med de tidligere gibbon- og abetyper og derfor er blevet meget ringere.

62:3.12 (706.3) Og derfor er det let at se, at mennesket og aben kun er beslægtede, fordi de udsprang af de mellemste pattedyr, en stamme, hvor der skete en samtidig fødsel og efterfølgende adskillelse af to par tvillinger: det underlegne par var bestemt til at producere de moderne typer af aber, bavianer, chimpanser og gorillaer; det overlegne par var bestemt til at fortsætte den opstigende linje, som udviklede sig til mennesket selv.

62:3.13 (706.4) Det moderne menneske og aberne stammer fra den samme stamme og art, men ikke fra de samme forældre. Menneskets forfædre nedstammer fra de overlegne stammer af den udvalgte rest af denne midterste pattedyrsstamme, mens de moderne aber (bortset fra visse allerede eksisterende typer af lemurer, gibboner, aber og andre abelignende væsner) er efterkommere af det mest underlegne par af denne midterste pattedyrsgruppe, et par, der kun overlevede ved at gemme sig i et underjordisk madlager i mere end to uger under deres stammes sidste voldsomme kamp og først kom frem, da fjendtlighederne var vel overstået.

4. Primaterne

62:4.1 (706.5) Vi går tilbage til fødslen af de overlegne tvillinger, en han og en hun, til de to førende medlemmer af den midterste pattedyrsstamme: Disse dyrebørn var af en usædvanlig orden; de havde stadig mindre hår på kroppen end deres forældre, og da de var helt små, insisterede de på at gå oprejst. Deres forfædre havde altid lært at gå på bagbenene, men disse primat-tvillinger stod oprejst fra begyndelsen. De nåede en højde på over to meter, og deres hoveder blev større i sammenligning med andre i stammen. Mens de tidligt lærte at kommunikere med hinanden ved hjælp af tegn og lyde, var de aldrig i stand til at få deres folk til at forstå disse nye symboler.

62:4.2 (707.1) Da de var omkring fjorten år gamle, flygtede de fra stammen og tog vestpå for at stifte familie og etablere den nye art af primater. Og disse nye skabninger betegnes meget korrekt *Primater* da de var de direkte og umiddelbare dyreforfædre til selve menneskefamilien.

62:4.3 (707.2) Således kom primaterne til at indtage et område på vestkysten af den mesopotamiske halvø, som dengang ragede ud i det sydlige hav, mens de mindre intelligente og nært beslægtede stammer levede omkring halvøens spids og op ad den østlige kystlinje.

62:4.4 (707.3) Primaterne var mere menneskelige og mindre dyriske end deres forgængere blandt pattedyrene. Skeletproportionerne hos denne nye art var meget lig de primitive menneskeracers. Den menneskelige type hånd og fod var fuldt udviklet, og disse væsener kunne gå og endda løbe lige så godt som deres senere menneskelige efterkommere. De opgav stort set livet i træerne, selvom de fortsat

søgte til trætoppene som en sikkerhedsforanstaltning om natten, for ligesom deres tidligere forfædre var de i høj grad udsat for frygt. Den øgede brug af deres hænder gjorde meget for at udvikle deres iboende hjernekraft, men de havde endnu ikke et sind, der virkelig kunne kaldes menneskeligt.

62:4.5 (707.4) Selvom primaterne i deres følelsesmæssige natur ikke adskilte sig meget fra deres forfædre, udviste de en mere menneskelig tendens i alle deres tilbøjeligheder. De var faktisk pragtfulde og overlegne dyr, der blev kønsmodne i en alder af omkring ti år og havde en naturlig levetid på omkring fyrre år. Det vil sige, at de kunne have levet så længe, hvis de var døde en naturlig død, men i de tidlige dage var der meget få dyr, der nogensinde døde en naturlig død; kampen for tilværelsen var alt for intens.

62:4.6 (707.5) Og nu, efter næsten ni hundrede generationers udvikling, der dækker omkring enogtyve tusinde år fra pattedyrenes oprindelse, fødte primaterne *pludselig* to bemærkelsesværdige skabninger, de første sande mennesker.

62:4.7 (707.6) Det var således, at de tidlige pattedyr, der udsprang af den nordamerikanske lemurtype, gav ophav til mellempattedyrene, og disse mellempattedyr gav igen ophav til de overlegne primater, som blev de umiddelbare forfædre til den primitive menneskerace. Primatstammerne var det sidste vitale led i menneskets evolution, men på mindre end fem tusind år var der ikke et eneste individ tilbage af disse ekstraordinære stammer.

5. De første mennesker

62:5.1 (707.7) Fra året 1934 e.Kr. og tilbage til fødslen af de første to menneskers er der nøjagtig 993.419 år.

62:5.2 (707.8) Disse to bemærkelsesværdige væsener var ægte mennesker. De havde perfekte menneskelige tommelfingre, ligesom mange af deres forfædre, mens de havde lige så perfekte fødder som nutidens menneskeracer. De var vandrere og løbere, ikke klatrere; storetåens gribefunktion var fraværende, fuldstændig fraværende. Når faren drev dem op i trætoppene, klatrede de ligesom nutidens mennesker ville gøre det. De klatrede op ad stammen på et træ som en bjørn og ikke som en chimpanse eller en gorilla, der svinger sig op i grenene.

62:5.3 (708.1) Disse første mennesker (og deres efterkommere) nåede fuld modenhed i en alder af 12 år og havde en potentiel levetid på omkring femoghalvfjerds år.

62:5.4 (708.2) Mange nye følelser dukkede tidligt op hos disse menneskelige tvillinger. De oplevede beundring for både genstande og andre væsener og udviste en betydelig forfængelighed. Men det mest bemærkelsesværdige fremskridt i den følelsesmæssige udvikling var den pludselige fremkomst af en ny gruppe af virkelig menneskelige følelser, den tilbedende gruppe, som omfatter ærefrygt, ærbødighed, ydmyghed og endda en primitiv form for taknemmelighed. Frygt, kombineret med uvidenhed om naturfænomener, er ved at føde en primitiv religion.

62:5.5 (708.3) Det var ikke kun sådanne menneskelige følelser, der kom til udtryk hos disse primitive mennesker, men mange mere højtudviklede følelser var også til stede i rudimentær form. De var mildt bevidste om medlidenhed, skam og bebrejdelse, og de var akut bevidste om kærlighed, had og hævn, og de var også modtagelige for markante følelser af jalousi.

62:5.6 (708.4) Disse to første mennesker—tvillingerne—var en stor prøvelse for deres primatforældre. De var så nysgerrige og eventyrlystne, at de flere gange var tæt på at miste livet, inden de var fyldt otte år. Som det var, var de ret godt arrede, da de var tolv.

62:5.7 (708.5) Meget tidligt lærte de at kommunikere verbalt; da de var ti år gamle, havde de udviklet et forbedret tegn- og ordsprog med næsten et halvt hundrede idéer og havde i høj grad forbedret og udvidet deres forfædres primitive kommunikationsteknik. Men uanset hvor meget de prøvede, var de kun i stand til at lære deres forældre nogle få af deres nye tegn og symboler.

62:5.8 (708.6) Da de var omkring ni år gamle, rejste de en lys dag ned ad floden og holdt en betydningsfuld konference. Alle himmelske intelligenser, der var udstationeret på Urantia, inklusive mig selv, var til stede som observatører af transaktionerne under dette middagsstævnemøde. På denne begivenhedsrige dag nåede de frem til en aftale om at leve med og for hinanden, og dette var den første af en række sådanne aftaler, som til sidst kulminerede i beslutningen om at flygte fra deres underlegne dyrefæller og rejse nordpå, uden at de vidste, at de dermed skulle grundlægge den menneskelige race.

62:5.9 (708.7) Selvom vi alle var meget bekymrede over, hvad disse to små vilde planlagde, var vi ude af stand til at kontrollere, hvordan deres sind fungerede; vi havde ikke—og kunne ikke—vilkårligt påvirke deres beslutninger. Men inden for de tilladte grænser for planetarisk funktion konspirerede vi, Livsbærerne, sammen med vores medarbejdere om at føre mennesketvillingerne nordpå og langt væk fra deres behårede og delvist træboende folk. Og på grund af deres eget intelligente valg, *udvandrede* tvillingerne, og på grund af vores overvågning udvandrede de *mod nord* til et afsidesliggende område, hvor de undgik muligheden for biologisk nedbrydning gennem sammenblanding med deres mindreværdige slægtninge fra primatstammerne.

62:5.10 (708.8) Kort før deres afrejse fra hjemskovene mistede de deres mor i et gibbonangreb. Selvom hun ikke besad deres intelligens, havde hun en værdig pattedyrskærlighed af høj rang til sit afkom, og hun gav frygtløst sit liv i forsøget på at redde det vidunderlige par. Hendes offer var heller ikke forgæves, for hun holdt fjenden stangen, indtil faderen ankom med forstærkninger og slog angriberne på flugt.

62:5.11 (709.1) Kort tid efter at dette unge par havde forladt deres partnere for at grundlægge menneskeracen, blev deres primatfar mismodig—han var sønderknust. Han nægtede at spise, selv når hans andre børn kom med mad til ham. Da hans strålende afkom var gået tabt, syntes livet ikke værd at leve blandt hans almindelige artsfæller; så han vandrede ud i skoven, blev overfaldet af fjendtlige gibboner og slået ihjel.

6. Menneskesindets evolution

62:6.1 (709.2) Vi, Livsbærerne på Urantia, havde gennemlevet den lange vågne ventetid siden den dag, vi første gang plantede livsplasmaet i planetens vand, og naturligvis bragte tilsynekomsten af de første virkelig intelligente og viljestyrede væsener os stor glæde og højeste tilfredshed.

62:6.2 (709.3) Vi havde set tvillingerne udvikle sig mentalt gennem vores iagttagelse af, hvordan de syv hjælpende sinds-ånder, der var tildelt Urantia på det tidspunkt, hvor vi ankom til planeten, fungerede. Gennem hele den lange evolutionære udvikling af livet på planeten havde disse utrættelige sindets tjenere altid registreret deres stigende evne til at komme i kontakt med de gradvist voksende hjernekapaciteter hos de gradvist højerestående dyrevæsener.

62:6.3 (709.4) Til at begynde med var det kun *intuitionens ånd* der kunne fungere i det oprindelige dyrelivs instinktive og refleksmæssige adfærd. Med differentieringen af højere typer var *forståelsens ånd* i stand til at udstyre sådanne skabninger med gaven til spontan association af ideer. Senere observerede vi *modets ånd* i funktion; dyr under udvikling udviklede virkelig en primitiv form for beskyttende selvbevidsthed. Efter fremkomsten af pattedyrsgruupperne så vi *kundskabens ånd* manifestere sig i stigende grad. Og evolutionen af de højere pattedyr medførte funktionen af *rådgivningens ånd* med den deraf følgende vækst af flokinstinktet og begyndelsen til primitiv social udvikling.

62:6.4 (709.5) I stigende grad havde vi op igennem de tidlige pattedyrs lange udvikling, de mellemliggende pattedyr og primaternes udvikling observeret de første fem sindsånders øget ydelse. Men aldrig havde de resterende to, de højeste sindets tjenere, været i stand til at fungere i Urantias type af evolutionært sind.

62:6.5 (709.6) Forstil jer vores glæde den dag—tvillingerne var omtrent ti år gamle—da *tilbedelses ånd* fik sin første kontakt med den kvindelige tvillings sind, og lidt efter med den mandlige. Vi vidste, at noget, der var tæt beslægtet med det menneskelige sind, nærmede sig kulminationen; og da de omkring et år senere endelig besluttede sig for, som et resultat af meditative tanker og en målrettet beslutning, at flygte hjemmefra og rejse nordpå, da begyndte *visdommens ånd* at fungere på Urantia og i disse to nu anerkendte menneskelige sind.

62:6.6 (709.7) Der skete en ny slags mobilisering af de syv hjælpende sindsånder. Vi var fulde af forventning; vi erkendte at den stund vi længe havde ventet på, nærmede sig; vi vidste vi var på grænsen til realiseringen af vores langvarige indsats efter at udvikle viljeskabninger på Urantia.

7. Anerkendelse som en beboet verden

62:7.1 (709.8) Vi behøvede ikke at vente længe. Ved middagstid, dagen efter tvillingernes flugt, indtraf det første testglimt af universets kredsløbssignaler ved Urantias planetariske modtagelsesfokus. Vi

var selvfølgelig alle opstemte over, at en stor begivenhed var nært forestående; men da denne verden var en station for livseksperimenter, havde vi ikke den fjerneste idé om, hvordan vi ville blive informeret om, at der var intelligent liv på planeten. Men vi var ikke længe i spænding. På tredjedagen efter tvillingernes flugt, og før Livsbærerkorpsen tog af sted, ankom Neadons ærkeengel, som stod for etableringen af det første planetariske kredsløb.

62:7.2 (710.1) Det var en begivenhedsrig dag på Urantia, da vores lille gruppe samledes omkring den planetariske pol for rumkommunikation og modtog det første budskab fra Salvington over planetens nyetablerede sindskredsløb. Og dette første budskab, dikteret af chefen for ærkeengelkorpsen, sagde:

62:7.3 (710.2) “Til livsbærerne på Urantia—vær hilset! Vi overbringer forsikringen om stor glæde på Salvington, Edentia og Jerusem til ære for registreringen i Neadons hovedkvarter af signalet om eksistensen på Urantia af sind med viljeværdighed. Tvillingenes målbevidste beslutning om at flygte nordpå og adskille deres afkom fra deres laverestående forfædre er blevet bemærket. Dette er sindets—den menneskelige sindstypes—første beslutning på Urantia og etablerer automatisk det kommunikationskredsløb, som dette indledende budskab om anerkendelse transmitteres igennem.”

62:7.4 (710.3) Dernæst kom der hilsner fra Edentias Højeste, som indeholdt instruktioner til de herboende Livsbærere, der forbød os at ændre på det livsmønster, vi havde etableret. Vi blev instrueret i ikke at gribe ind i den menneskelige udvikling. Det bør ikke udledes, at Livsbærere nogensinde vilkårligt og mekanisk blander sig i den

naturlige udførelse af planetens evolutionære planer, for det gør vi ikke. Men indtil dette tidspunkt havde vi fået lov til at manipulere miljøet og beskytte livsplasmaet på en særlig måde, og det var denne ekstraordinære, men helt naturlige overvågning, der skulle ophøre.

62:7.5 (710.4) Og så snart De Højeste var færdige med at tale, begyndte Lucifers smukke budskab, som dengang var Satania-systemets hersker, at komme ind til planeten. Nu hørte Livsbærerne deres egen chefs velkomstord og fik hans tilladelse til at vende tilbage til Jerusem. Dette budskab fra Lucifer indeholdt den officielle accept af Livsbærernes arbejde på Urantia og fritog os for al fremtidig kritik af vores bestræbelser på at forbedre Nebadons livsmønstre, som de er etableret i Satania-systemet.

62:7.6 (710.5) Disse meddelelser fra Salvington, Edentia og Jerusem markerede formelt afslutningen på Livsbærernes langvarige overvågning af planeten. I evigheder havde vi været på vagt, kun assisteret af de syv hjælpende sinds-ånder og de Fysiske Mesterkontrollører. Og nu, hvor viljen, kraften til at vælge at tilbede og stige op, var dukket op i planetens evolutionære skabninger, indså vi, at vores arbejde var fuldført, og vores gruppe forberedte sig på at tage af sted. Da Urantia er en livsmodificerende verden, blev der givet tilladelse til at efterlade to seniorlivsbærere med tolv assistenter, og jeg blev valgt som en af denne gruppe og har lige siden været på Urantia.

62:7.7 (710.6) Det er kun 993.408 år siden (fra år 1934 e.Kr.), at Urantia formelt blev anerkendt som en planet med menneskelig beboelse i Nebadons univers. Den biologiske evolution havde endnu

engang nået de menneskelige niveauer af viljesmæssig værdighed;
mennesket var ankommet til planet 606 i Satania.

62:7.8 (710.7) [Udarbejdet af en Livsbærer fra Neadon bosiddende på
Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 62](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 64](#) >>

Kapitel 63

Den Første Menneskefamilie

63:0.1 (711.1) URANTIA blev registreret som en beboet verden, da de to første menneskevæsener—tvillingerne—var elleve år gamle og inden de var blev forældre til den førstefødte af den anden generation af de egentlige mennesker. Ærkeengelens budskab fra Salvington, ved dette begivenhed af formel planetarisk anerkendelse, blev afsluttet med følgende ord:

63:0.2 (711.2) “Menneskesindet er fremvist sig på 606 i Satania, og disse forældre til den nye race skal kaldes *Andon* og *Fonta*. Og alle ærkeenglene beder om, at disse væsener snart måtte blive beriget med den personlige iboende gave af den Universelle Faders ånd.”

63:0.3 (711.3) Andon er det navn som i Nebadon betyder “det første Fader-lignende væsen som udviser menneskelig længsel efter fuldkommenhed”. Fonta betyder “det første Søn-lignende væsen som udviser menneskelig længsel efter fuldkommenhed”. Andon og Fonta kendte aldrig disse navne indtil de blev udstyret med dem på tidspunktet for deres fusion med deres Tankerettere. Under hele

deres ophold som dødelige på Urantia kaldte de hinanden for Sonta-an og Sonta-en, Sonta-an betyder “elsket af mor” og Sonta-en “elsket af far”. De gav hinanden disse navne, og navnenes betydning er betegnende for deres gensidige respekt og hengivenhed.

1. Andon og fonta

63:1.1 (711.4) I mange henseender var Andon og Fonta det mest bemærkelsesværdige menneskepar, der nogensinde har levet på jordens overflade. Dette vidunderlige par, hele menneskeheden egentlige forældre, var på alle måder bedre end mange af deres umiddelbare efterkommere, og de var radikalt forskellige fra alle deres forfædre, både de umiddelbare og de fjernere.

63:1.2 (711.5) Forældrene til dette første menneskepar var tilsyneladende ikke meget anderledes end gennemsnittet i deres stamme, selvom de var blandt de mere intelligente medlemmer, den gruppe, som først lærte at kaste med sten og bruge køller i kamp. De gjorde også brug af skarpe pigge af sten, flint og ben.

63:1.3 (711.6) Mens han stadig boede hos sine forældre, havde Andon fastgjort et skarpt stykke flint på enden af en kølle ved hjælp af sener fra dyr, og ved ikke mindre end et dusin lejligheder gjorde han god brug af et sådant våben til at redde både sit eget liv og sin lige så eventyrlystne og nysgerrige søsters, som altid fulgte ham på alle hans opdagelsesture.

63:1.4 (711.7)

Andons og Fontas beslutning om at flygte fra primatstammerne antyder en sindskvalitet, der ligger langt over den lavere intelligens, som kendetegnede så mange af deres senere efterkommere, der nedlod sig til at parre sig med deres retarderede fætre fra abe-stammerne. Men deres vage følelse af at være noget mere end blot dyr skyldtes besiddelsen af personlighed og blev forstærket af Tankeretternes indbyggede tilstedeværelse.

2. Tvillingernes flugt

63:2.1 (712.1)

Efter at Andon og Fonta havde besluttet sig for at flygte nordpå, bukkede de under for deres frygt i et stykke tid, især frygten for at gøre deres far og nærmeste familie utilfredse. De forestillede sig at blive overfaldet af fjendtlige slægtninge og indså derfor muligheden for at møde døden i hænderne på deres allerede jaloux stammefæller. Som unge havde tvillingerne tilbragt det meste af deres tid i hinandens selskab, og af den grund havde de aldrig været særligt populære hos deres dyrefætre i primatstammen. De havde heller ikke forbedret deres status i stammen ved at bygge et separat, og meget overlegent, træhjem

63:2.2 (712.2)

Og det var i dette nye hjem blandt trætoppene, en nat efter at de var blevet vækket af en voldsom storm, og mens de holdt om hinanden i en frygtelig og kærlig omfavnelser, at de endelig og fuldt ud besluttede sig for at flygte fra stammens levested og hjemmets trætoppe.

63:2.3 (712.3) De havde allerede forberedt et primitivt fristed i trætoppene omtrent en halv dag rejse mod nord. Dette var deres hemmelige og sikker gemmested den første dag væk fra hjemme skovene. Selvom tvillingerne ligesom Primaterne delte døds frygt ved at opholde sig på jorden om natten, forlod de kort før mørkets frembrud og begyndte deres vej mod nord. Selvom det krævede usædvanlig mod af dem til at påtage sig denne aften rejse, selvom det var fuldmåne, så konkluderede de med rette, at det var usandsynligt, at de ville være savnet og forfulgt af deres stammefolk og slægtninge. De ankom sikkert til deres tidligere forberedte gemmested kort efter midnat.

63:2.4 (712.4) På deres rejse mod nord opdagede de en flintforekomst, og da de fandt mange sten, der var formet til forskellige formål, samlede de et forråd til fremtiden. Da Andon forsøgte at tilhugge flinten, så den blev bedre egnet til bestemte formål, opdagede han dens gnistdannende egenskaber og fik idéen til at lave ild. Men tanken greb ham ikke rigtigt på det tidspunkt, for klimaet var stadig sundt, og der var ikke meget brug for ild.

63:2.5 (712.5) Men efterårssolen stod lavere på himlen, og efterhånden som de rejste nordpå, blev nætterne køligere og køligere. De havde allerede været tvunget til at bruge dyreskind for at holde varmen. Inden de havde været væk hjemmefra én måne, gjorde Andon sin mage opmærksom på, at han troede, han kunne lave ild med flinten. De forsøgte i to måneder at bruge flintgnisten til at tænde et bål, men det mislykkedes. Hver dag slog parret til flinten og forsøgte at antænde træet. Endelig, en aften omkring solnedgang, blev

hemmeligheden bag teknikken afsløret, da det faldt Fonta ind at klatre op i et træ i nærheden for at sikre sig en forladt fuglerede. Reden var tør og meget letantændelig og blussede derfor op til fuld flamme i det øjeblik, gnisten faldt på den. De blev så overraskede og forskrækkede over deres succes, at de næsten mistede ilden, men de reddede den ved at tilsætte passende brændsel, og så begyndte den første søgen efter brænde af alle menneskehedens forældre.

63:2.6 (712.6) Det var et af de mest glædelige øjeblikke i deres korte, men begivenhedsrige liv. Hele natten sad de og så på deres bål, mens de svagt indså, at de havde gjort en opdagelse, som ville gøre det muligt for dem at trodse klimaet og dermed for evigt være uafhængige af deres dyriske slægtninge i de sydlige lande. Efter tre dages hvile og nydelse af ilden rejste de videre.

63:2.7 (712.7) Andons forfædre blandt primaterne havde ofte holdt gang i ild som var tændt af lyn, men aldrig tidligere havde jordens væsener haft en metode til at tænde ild efter eget behag. Men det tog lang tid inden tvillingerne lærte sig at tørre mos og andre materialer kan fænge ild lige så let som fuglereder.

3. Andons familie

63:3.1 (713.1) Der gik næsten to år fra den nat, hvor tvillingerne forlod deres hjem, til deres første barn blev født. De kaldte ham Sontad, og Sontad var det første væsen, der blev født på Urantia, og som var svøbt i beskyttende klæder på fødselstidspunktet. Den menneskelige

race var begyndt, og med denne nye evolution opstod instinktet til at tage sig ordentligt af de stadig mere svækkede spædbørn, som ville karakterisere den progressive udvikling af sindet af den intellektuelle orden i modsætning til den mere rent dyriske type.

63:3.2 (713.2) Andon og Fonta fik i alt 19 børn, og de nåede at nyde samværet med næsten et halvt hundrede børnebørn og et halvt dusin oldebørn. Familien boede i fire tilstødende klippeskjul eller halvhuler, hvoraf de tre var forbundet af gange, som var blevet udgravet i den bløde kalksten med flintredskaber, som Andons børn havde udviklet.

63:3.3 (713.3) Disse tidlige andonitter udviste en meget udpræget klanånd; de jagede i grupper og gik aldrig ret langt væk fra deres hjemsted. De syntes at indse, at de var en isoleret og unik gruppe af levende væsener og derfor burde undgå at blive adskilt. Denne følelse af intimt slægtskab skyldtes utvivlsomt forbedrede sinds aktivitet af de hjælpende ånder.

63:3.4 (713.4) Andon og Fonta arbejdede uophørligt for klanens opvækst og udvikling. De blev 42 år gamle, da de begge blev dræbt under et jordskælv, da en overhængende klippe faldt ned. Fem af deres børn og elleve børnebørn omkom sammen med dem, og næsten en snes af deres efterkommere fik alvorlige skader.

63:3.5 (713.5) Da hans forældre døde, overtog Sontad, trods en alvorligt skadet fod, straks ledelsen af klanen og blev dygtigt assisteret af sin kone, hans ældste søster. Deres første opgave var at rulle sten sammen for effektivt at begrave deres døde forældre, brødre, søstre og børn. Denne begravelseshandling bør ikke tillægges

unødig betydning. Deres forestillinger om overlevelse efter døden var meget vage og ubestemte og stammede i høj grad fra deres fantastiske og brogede drømmeliv.

63:3.6 (713.6) Andons og Fontas slægt holdt sammen indtil den tyvende generation, indtil kampen om føde i kombineret med sociale spændinger førte til spredningens begyndelse.

4. De andoniske klaner

63:4.1 (713.7) Det primitive menneske—andonitterne—havde sorte øjne og en mørk hudfarve, en slags krydsning mellem gul og rød. Melanin er et farvestof, som findes i huden på alle mennesker. Det er det oprindelige andoniske hudpigment. I deres generelle udseende og hudfarve lignede disse tidlige andonitter mere nutidens eskimoer end nogen anden type nulevende mennesker. De var de første væsener, der brugte dyrehud som beskyttelse mod kulde; de havde ikke meget mere hår på kroppen end nutidens mennesker.

63:4.2 (713.8) Stammelivet hos disse tidlige menneskers animalske forfædre havde varslet begyndelsen på adskillige sociale konventioner, og med disse væseners voksende følelser og forøgede hjernekapacitet skete der en øjeblikkelig udvikling i den sociale organisation og en ny arbejdsdeling i klanerne. De var yderst efterlignende, men legeinstinktet var kun svagt udviklet, og sansen for humor var næsten helt fraværende. Det primitive menneske

smilede af og til, men det hengav sig aldrig til hjertelig latter. Humor var arven fra den senere Adamiske race. Disse tidlige mennesker var ikke så følsomme over for smerte eller så reaktive over for ubehagelige situationer, som mange af de dødelige, der udviklede sig senere, var. Fødsler var ikke en smertefuld eller pinefuld prøvelse for Fonta og hendes nærmeste afkom.

63:4.3 (714.1) De var en vidunderlig stamme. Hannerne kæmpede heltemodigt for deres kammeraters og deres afkoms sikkerhed, og hunnerne var kærligt hengivne over for deres børn. Men deres patriotisme var helt begrænset til den nærmeste klan. De var meget loyale over for deres familier; de ville uden tøven dø for at forsvare deres børn, men de var ikke i stand til at fatte idéen om at forsøge at gøre verden til et bedre sted for deres børnebørn. Altruisme var endnu ufødt i det menneskelige hjerte, til trods for at alle de følelser, der er afgørende for religionens fødsel, allerede var til stede hos disse Urantia-indfødte.

63:4.4 (714.2) Disse tidlige mænd havde en rørende hengivenhed for deres kammerater og havde helt sikkert en reel, om end primitiv, idé om venskab. Det var et almindeligt syn i senere tider, under deres konstant tilbagevendende kampe med de underlegne stammer, at se en af disse primitive mænd kæmpe tappert med den ene hånd, mens han kæmpede videre og forsøgte at beskytte og redde en såret medkriger. Mange af de mest ædle og menneskelige træk i den senere evolutionære udvikling blev på rørende vis forvarslet i disse primitive folkeslag.

63:4.5 (714.3) Den oprindelige andoniske klan opretholdt en ubrudt linje af ledere indtil den syvogtyvende generation, da der ikke var noget mandligt afkom blandt Sontads direkte efterkommere, og to rivaliserende potentielle herskere af klanen måtte kæmpe om overherredømmet.

63:4.6 (714.4) Før den omfattende spredning af de andoniske klaner havde et veludviklet sprog udviklet sig fra deres tidlige forsøg på at kommunikere med hinanden. Dette sprog fortsatte med at vokse, og næsten dagligt kom der tilføjelser til det på grund af de nye opfindelser og tilpasninger til omgivelserne, som blev udviklet af disse aktive, rastløse og nysgerrige mennesker. Og dette sprog blev Urantias ord, den tidlige menneskefamilies sprog, indtil de farvede racer senere dukkede op.

63:4.7 (714.5) Som tiden gik, voksede de andoniske klaner i antal, og kontakten mellem de voksende familier udviklede gnidninger og misforståelser. Kun to ting kom til at optage disse folks tanker: at jage for at skaffe mad og at kæmpe for at hævne sig på en reel eller formodet uretfærdighed eller fornærmelse fra nabostammerne.

63:4.8 (714.6) Familiefejder tog til, stammekrige brød ud, og alvorlige tab blev lidt blandt de allerbedste elementer i de mere dygtige og avancerede grupper. Nogle af disse tab var uoprettelige; nogle af de mest værdifulde former for evner og intelligens var for evigt tabt for verden. Denne tidlige race og dens primitive civilisation var truet af udryddelse på grund af klanernes uophørlige krigsførelse.

63:4.9 (714.7) Det er umuligt at få så primitive væsener til at leve sammen i fred i lang tid. Mennesket er efterkommer af kæmpende dyr, og når de lever tæt sammen, irriterer og fornærmer ukultiverede mennesker hinanden. Livsbærerne kender denne tendens blandt evolutionære skabninger og sørger derfor for, at de udviklende mennesker til sidst adskilles i mindst tre, og oftere seks, forskellige og adskilte racer.

5. Spredningen af andoniterne

63:5.1 (715.1) De tidlige andonske racer trængte ikke særlig langt ind i Asien, og de kom ikke i første omgang til Afrika. Den tids geografiske forhold pegede dem mod nord, og længere og længere mod nord rejste disse mennesker, indtil de blev hindret af den tredje gletsjers langsomt fremadskridende is.

63:5.2 (715.2) Før denne omfattende iskappe nåede Frankrig og De Britiske Øer, var Andons og Fontas efterkommere rykket vestpå over Europa og havde etableret mere end tusind separate bosættelser langs de store floder, der førte til det dengang varme vand i Nordsøen.

63:5.3 (715.3) Disse andoniske stammer var de tidlige flodbeboere i Frankrig; de levede langs floden Somme i titusinder af år. Somme er den eneste flod, der er uændret af gletscherne, og den løb ned til havet dengang, ligesom den gør i dag. Og det forklarer, hvorfor man

finder så mange beviser på de andoniske efterkommere langs denne floddal.

63:5.4 (715.4) Disse indfødte på Urantia boede ikke i træer, selv om de i nødsituationer stadig søgte op i trætoppene. De boede regelmæssigt i ly af overhængende klipper langs floderne og i grotter på bjergskråninger, som gav dem en god udsigt over indfaldsvejene og beskyttede dem mod elementerne. På den måde kunne de nyde komforten ved deres bål uden at blive generet for meget af røgen. De var heller ikke egentlige huleboere, selvom de senere iskapper kom længere sydpå og drev deres efterkommere til hulerne. De foretrak at slå lejr i udkanten af en skov og ved siden af et vandløb.

63:5.5 (715.5) De blev meget tidligt bemærkelsesværdigt dygtige til at skjule deres delvist beskyttede opholdssteder og viste stor dygtighed i konstruktionen af sten-sovekamre, kuppelformede stenhytter, som de krøb ind i om natten. Indgangen til sådan en hytte blev lukket ved at rulle en sten foran den, en stor sten, der var blevet placeret inde i hytten til dette formål, før tagstenene blev lagt på plads.

63:5.6 (715.6) Andonitterne var frygtløse og succesfulde jægere, og med undtagelse af vilde bær og visse frugter fra træerne levede de udelukkende af kød. Ligesom Andon havde opfundet stenøksen, så opdagede hans efterkommere tidligt kastestokken og harpunen og gjorde effektiv brug af dem. Endelig fungerede et værktøjsskabende sind sammen med en hånd, der brugte redskaber, og disse tidlige mennesker blev meget dygtige til at fremstille flintredskaber. De rejste vidt og bredt for at finde flint, ligesom nutidens mennesker rejser til verdens ende for at finde guld, platin og diamanter.

63:5.7 (715.7) Og på mange andre måder manifesterede disse Andonstammer en grad af intelligens, som deres tilbagestående efterkommere ikke opnåede i løbet af en halv million år, selvom de igen og igen genopdagede forskellige metoder til at tænde ild.

6. Onagar—den første sandhedslærer

63:6.1 (715.8) Efterhånden som den andoniske spredning bredte sig, gik klanernes kulturelle og åndelige status tilbage i næsten 10.000 år, indtil Onagar overtog ledelsen af disse stammer, bragte fred mellem dem og for første gang ledte dem alle i tilbedelsen af “Åndegiveren til mennesker og dyr.”

63:6.2 (716.1) Andons filosofi havde været meget forvirret; han var med nød og næppe sluppet for at blive ildtilbeder på grund af den store trøst, han fik ved sin tilfældige opdagelse af ilden. Fornuften ledte ham dog fra hans egen opdagelse til solen som en overlegen og mere ærefrygtindgydende kilde til varme og lys, men den var for fjern, og derfor blev han ikke soltilbeder.

63:6.3 (716.2) Andoniterne udviklede tidligt en frygt for elementerne—torden, lyn, regn, sne, hagl og is. Men sult var den konstant tilbagevendende trang i disse tidlige dage, og da de i vid udstrækning levede af dyr, udviklede de til sidst en form for dyretilbedelse. For Andon var de store dyr symboler på skabende kraft og opretholdende magt. Fra tid til anden blev det skik at udpege forskellige af disse

større dyr som objekter for tilbedelse. Mens et bestemt dyr var på mode, tegnede man grove omrids af det på hulernes vægge, og senere, efterhånden som man gjorde fremskridt inden for kunsten, blev dyreguden indgraveret på forskellige pyntegenstande.

63:6.4 (716.3) Meget tidligt gjorde de andoniske folk det til en vane at afholde sig fra at spise kødet fra det dyr, som stammen ærede. Senere udviklede de en ærbødighedsceremoni, som blev udført omkring kroppen af et af disse dyr, der blev æret, for bedre at kunne præge deres unges sind; og endnu senere udviklede denne primitive forestilling sig til de mere detaljerede offerceremonier, som deres efterkommere udførte. Og dette er oprindelsen til ofringer som en del af tilbedelsen. Denne idé blev uddybet af Moses i det hebraiske ritual og blev i princippet bevaret af apostlen Paulus som læren om soning for synd ved "udgydelse af blod."

63:6.5 (716.4) At mad var det allervigtigste i disse primitive menneskers liv, fremgår af den bøn, som Onagar, deres store lærer, lærte disse simple mennesker. Og denne bøn var:

63:6.6 (716.5) "Åh Livets Ånd, giv os i dag vores daglige føde, befri os fra isens forbandelse, red os fra vores fjender i skoven, og modtag os med barmhjertighed i det store hinsides."

63:6.7 (716.6) Onagar havde sit hovedkvarter på den nordlige bred af det gamle Middelhav i området omkring det nuværende Kaspiske Hav i en bosættelse ved navn Oban, et opholdssted ved den vestlige drejning af rejsestien, der fører nordpå fra det mesopotamiske sydland. Fra Oban sendte han lærere ud til de fjerntliggende

bosættelser for at udbrede sine nye doktriner om én guddom og sit koncept om det hinsides, som han kaldte det store hinsides. Disse udsendinge fra Onagar var verdens første missionærer; de var også de første mennesker, der tilberedte kød, de første, der regelmæssigt brugte ild til at tilberede mad. De tilberedte kød på enderne af pinde og også på varme sten; senere stegte de store stykker i ilden, men deres efterkommere vendte næsten helt tilbage til brugen af råt kød.

63:6.8 (716.7) Onagar blev født for 983.323 år siden (regnet fra 1934 e.kr.), og han levede til han blev 69 år gammel. Optegnelserne af resultaterne af dette mesterlige sind og denne åndelig leder fra tiden før Planetprinsen er en spændende beretning om hvordan disse primitive folkeslag organiserede sig til en reel samfund. Han indførte et effektivt stammestyre, hvis lige de efterfølgende generationer ikke opnåede i mange årtusinder. Indtil Planetprinsens ankomst, opstod der aldrig en lige så stor åndelig civilisation på jorden. Disse enkle mennesker havde en reel bestemt primitiv religion, men den gik efterfølgende tabt til deres degenererede efterkommere.

63:6.9 (717.1) Selvom både Andon og Fonta havde modtaget Tankerettere, ligesom mange af deres efterkommere, men det var først i Onagar dage, at Tankerettere og serafvogtere i stort antal kom til Urantia. Det var virkelig det primitive menneskes gyldne tidsalder.

7. Andon og fontas overlevelse

63:7.1 (717.2) Andon og Fonta, de fantastiske grundlæggere af den menneskelige race, modtog anerkendelse på det tidspunkt, hvor Urantia blev dømt ved Planetprinsens ankomst, og i rette tid kom de ud af regimet i mansoniverdenerne med borgerstatus på Jerusem. Selvom de aldrig har fået lov til at vende tilbage til Urantia, kender de historien om den race, de grundlagde. De sørgede over Caligastias forræderi, sørgede over den adamiske fiasko, men glædede sig overordentligt, da de modtog meddelelsen om, at Mikael havde valgt deres verden som skueplads for sin sidste overdragelse.

63:7.2 (717.3) I Jerusem fusionerede både Andon og Fonta med deres Tankerettere, som også flere af deres børn, herunder Sontad, men de fleste af selv deres nærmeste efterkommere opnået kun fusion med Ånden.

63:7.3 (717.4) Andon og Fonta fik kort efter deres ankomst til Jerusem tilladelse fra Systemherskeren til at vende tilbage til den første mansoniverden for at tjene sammen med de morontiapersonligheder, der byder tidens pilgrimme fra Urantia velkommen til de himmelske sfærer. Og de er blevet tildelt denne tjeneste på ubestemt tid. De forsøgte at sende hilsner til Urantia i forbindelse med disse åbenbaringer, men denne anmodning blev klogeligt afslået for dem.

63:7.4 (717.5) Og dette er opremsningen af det mest heroiske og fascinerende kapitel i hele Urantias historie, historien om

evolutionen, livskampen, døden og den evige overlevelse af menneskehedens unikke forældre.

63:7.5 (717.6) [Præsenteret af en Livsbærer bosiddende på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 63](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 65](#) >>

Kapitel 64

De Evolutionære Farvede Racer

64:0.1 (718.1) DETTE er historien om de evolutionære racer på Urantia fra Andon og Fontas dage, næsten en million år siden, ned gennem Planetprinsens tid til slutningen af istiden.

64:0.2 (718.2) Den menneskelige race er næsten en million år gammel, og den første halvdel af denne beretning svarer stort set til tiden før Planetprinsens dage på Urantia. Den sidste halvdel af menneskehedens historie begynder på tidspunktet for Planetprinsens ankomst og de seks farvede racers fremkomst og svarer stort set til den periode, der almindeligvis betragtes som den ældre palæolitiske stenalder.

1. De andoniske urbefolkninger

64:1.1 (718.3)

Det primitive menneske gjorde sin evolutionære entré på jorden for lidt mindre end en million år siden, og det havde en stærk oplevelse. Han søgte instinktivt at undslippe faren ved at blande sig med de laverestående abe-stammer. Men han kunne ikke vandre mod øst på grund af det tørre tibetanske land, der ligger 9000 meter over havets overflade; han kunne heller ikke gå mod syd eller vest på grund af det udvidede Middelhav, der dengang strakte sig mod øst til Det Indiske Ocean; og da han gik mod nord, stødte han på den fremrykkende is. Men selv da yderligere migration blev blokeret af isen, og selv om de spredte stammer blev mere og mere fjendtlige, fik de mere intelligente grupper aldrig den idé at tage sydpå for at leve blandt deres behårede træboende fætre med lavere intellekt.

64:1.2 (718.4)

Mange af menneskets tidligste religiøse følelser voksede ud af dets følelse af hjælpeløshed i det indesluttede miljø i denne geografiske situation—bjerge til højre, vand til venstre og is foran. Men disse progressive Andoniter ville ikke vende tilbage til deres underlegne træboende slægtninge i syd.

64:1.3 (718.5)

Disse Andoniter undgik skovene i modsætning til deres ikke-menneskelige slægtninges vaner. I skovene er mennesket altid blevet dårligere; den menneskelige evolution har kun gjort fremskridt i det åbne land og på de højere breddegrader. Kulden og sulten i det åbne land stimulerer handling, opfindsomhed og snarrådighed. Mens disse andoniske stammer udviklede pionererne for den nuværende menneskehed under strabadserne og afsavnene i disse barske nordlige klimaer, trivedes deres tilbagestående fætre i

de sydlige tropiske skove i det land, hvor de havde deres tidlige fælles oprindelse.

64:1.4 (718.6) Disse begivenheder fandt sted under den tredje gletsjer, den første ifølge geologernes beregninger. De to første gletsjere var ikke omfattende i Nordeuropa.

64:1.5 (718.7) Under det meste af istiden var England landfast med Frankrig, mens Afrika senere blev forbundet med Europa via den sicilianske landbro. På tidspunktet for de andoniske vandring var der en kontinuerlig landvej fra England i vest videre gennem Europa og Asien til Java i øst; men Australien var igen isoleret, hvilket yderligere forstærkede udviklingen af dets egen særegne fauna.

64:1.6 (719.1) For 950.000 år siden var efterkommerne af Andon og Fonta vandret langt mod øst og vest. Mod vest gik de over Europa til Frankrig og England. Senere trængte de østpå så langt som til Java, hvor deres knogler for nylig blev fundet—det såkaldte Java-menneske—og rejste derefter videre til Tasmanien.

64:1.7 (719.2) De grupper, der gik mod vest, blev mindre forurenede med de tilbagestående stammer af fælles forfædres oprindelse end dem, der gik mod øst, og som blandede sig så frit med deres tilbagestående dyrefætre. Disse uudviklede individer drev sydpå og parrede sig med de underlegne stammer. Senere vendte et stigende antal af deres blandede efterkommere tilbage til nord for at parre sig med de hurtigt ekspanderende andoniske folk, og sådanne uheldige forbindelser forringede uvægerligt den overlegne bestand. Færre og færre af de primitive bosættelser opretholdt tilbedelsen af

Ådegiveren. Denne tidlige opstående civilisation var truet af undergang.

64:1.8 (719.3) Og sådan har det altid været på Urantia. Civilisationer med store løfter er successivt blevet forringet og er til sidst blevet udslettet af den tåbelighed at tillade de overlegne frit at formere sig med de underlegne.

2. Foxhall-folket

64:2.1 (719.4) 900.000 år siden var Andons og Fontas kunst og Onagars kultur ved at forsvinde fra jordens overflade; kultur, religion og selv flintebearbejdning var på sit laveste.

64:2.2 (719.5) Det var på den tid, hvor et stort antal laverestående blandingsgrupper ankom til England fra Sydfrankrig. Disse stammer var i så høj grad blandet med skovens abelignende væsener, at de næsten ikke var menneskelige. De havde ingen religion, men var grove flinthuggere og havde tilstrækkelig intelligens til at tænde ild.

64:2.3 (719.6) Deres efterfølgere i Europa var en noget højerestående og frugtbart folk, hvis efterkommere snart spredte sig over hele kontinentet fra isen i nord til Alperne og Middelhavet i syd. Disse stammer udgør den såkaldte *Heidelberg race*.

64:2.4 (719.7) I denne lange periode med kulturelt forfald fortsatte Foxhall-folket i England og Badonan-stammerne nordvest for Indien

med at holde fast i nogle af Andons traditioner og visse rester af Onagars kultur.

64:2.5 (719.8) Foxhall-folket var længst mod vest og formåede at bevare meget af den andoniske kultur; de bevarede også deres viden om flintebearbejdning, som de videregav til deres efterkommere, eskimoernes gamle forfædre.

64:2.6 (719.9) Selvom resterne af Foxhall-folket var de sidste, der blev opdaget i England, var disse Andoniter virkelig de første mennesker, der levede i disse regioner. På det tidspunkt forbandt landbroen stadig Frankrig med England, og da de fleste af andoniternes tidlige bosættelser lå langs floder og kyster fra dengang, ligger de nu under vandet i Den Engelske Kanal og Nordsøen, men tre eller fire ligger stadig over vandet på den engelske kyst.

64:2.7 (720.1) Mange af de mere intelligente og spirituelle af Foxhall-folkene bevarede deres racemæssige overlegenhed og videreførte deres primitive religiøse skikke. Og disse mennesker, som senere blev blandet med efterfølgende stammer, rejste videre vestpå fra England efter et senere isbesøg og har overlevet som de nuværende eskimoer.

3. Badonans stammer

64:3.1 (720.2) Ud over Foxhall-folket i vest var der et andet kæmpende kulturcenter i øst. Denne gruppe befandt sig ved foden af det

nordvestlige indiske højland blandt Badonans stammer, et tipoldebarn af Andon. Disse mennesker var de eneste efterkommere af Andon, der aldrig praktiserede menneskeofringer.

64:3.2 (720.3) Disse højlands Badonites boede på et stort plateau omgivet af skove, gennemskåret af vandløb og rig på vildt. Ligesom nogle af deres fætre i Tibet boede de i rå stenhytter, grotter på bjergskrånninger og halvt underjordiske gange.

64:3.3 (720.4) Mens stammerne i nord blev mere og mere bange for isen, blev de, der boede i nærheden af deres oprindelsesland, ekstremt bange for vandet. De observerede, hvordan den mesopotamiske halvø gradvist sank ned i havet, og selvom den dukkede op flere gange, voksede disse primitive racers traditioner op omkring havets farer og frygten for periodisk at blive opslugt. Og denne frygt, sammen med deres erfaring med flodoversvømmelser, forklarer, hvorfor de søgte op i højlandet som et sikkert sted at leve.

64:3.4 (720.5) Øst for Badonan-folket, i Siwalik Hills i det nordlige Indien, kan man finde fossiler, der kommer tættere på overgangstyper mellem mennesket og de forskellige førmenneskelige grupper end nogen andre på jorden.

64:3.5 (720.6) For 850.000 år siden begyndte de overlegne badonanske stammer en udryddelseskrig rettet mod deres underlegne og dyriske naboer. På mindre end tusind år var de fleste af grænselandets dyregrupper i disse regioner enten blevet udryddet eller drevet tilbage til de sydlige skove. Denne kampagne for udryddelse af de underlegne medførte en lille forbedring i datidens bjergstammer. Og de blandede efterkommere af denne forbedrede badonitiske stamme

dukkede op på scenen som et tilsyneladende nyt folk—
Neandertalracen.

4. Neandertal racerne

64:4.1 (720.7) Neandertalerne var fremragende krigere, og de rejste meget. De spredte sig gradvist fra højlandscentrene i det nordvestlige Indien til Frankrig mod vest, Kina mod øst og endda ned i det nordlige Afrika. De dominerede verden i næsten en halv million år indtil tiden for de evolutionære farvede racers migration.

64:4.2 (720.8) For 800.000 år siden var der masser af vildt; mange hjortearter samt elefanter og flodheste strejfedes rundt i Europa. Der var masser af kvæg; heste og ulve var overalt. Neandertalerne var gode jægere, og stammerne i Frankrig var de første til at indføre den praksis, at de mest succesfulde jægere fik lov til at vælge kvinder som hustruer.

64:4.3 (721.1) Rensdyret var meget nyttigt for disse neandertalere, både som mad, tøj og værktøj, da de brugte horn og knogler på forskellige måder. De havde ikke megen kultur, men de forbedrede i høj grad arbejdet med flint, indtil det næsten nåede niveauet fra Andons dage. Store flintesten fastgjort til træhåndtag kom i brug igen og fungerede som økser og hakker.

64:4.4 (721.2) For 750.000 år siden var den fjerde iskappe godt på vej sydpå. Med deres forbedrede redskaber lavede neandertalerne huller

i isen, der dækkede de nordlige floder, og kunne dermed spidde de fisk, der kom op til disse åbninger. Disse stammer trak sig altid tilbage for den fremrykkende is, som på dette tidspunkt foretog sin mest omfattende invasion af Europa.

64:4.5 (721.3) På dette tidspunkt var den sibiriske gletsjer på sin sydligste march, hvilket tvang det tidlige menneske til at bevæge sig sydpå, tilbage mod sit oprindelsesland. Men den menneskelige art havde differentieret sig så meget, at faren for yderligere sammenblanding med dens ikke-progressive abe-slægtninge var stærkt formindsket.

64:4.6 (721.4) For 700.000 år siden var den fjerde gletsjer, den største af alle i Europa, på tilbagetog, og mennesker og dyr vendte tilbage mod nord. Klimaet var køligt og fugtigt, og det primitive menneske trivedes igen i Europa og det vestlige Asien. Gradvist bredte skovene sig nordpå over det land, der for nylig havde været dækket af gletsjeren.

64:4.7 (721.5) Pattedyrenes liv var kun blevet lidt ændret af den store gletsjer. Dyrene blev i det smalle bælte mellem isen og Alperne, og da gletsjeren trak sig tilbage, spredte de sig igen hurtigt ud over hele Europa. Fra Afrika kom der over den sicilianske landbro elefanter med lige stødtænder, brednæsede næsehorn, hyæner og afrikanske løver, og disse nye dyr udryddede stort set de sabeltandede tigre og flodhestene.

64:4.8 (721.6) For 650.000 år siden fortsatte det milde klima. I midten af mellemistiden var det blevet så varmt, at Alperne næsten var

blottet for is og sne.

64:4.9 (721.7) For 600.000 år siden havde isen nået sit daværende nordligste tilbagetrækningspunkt, og efter en pause på et par tusinde år startede den sydpå igen på sin femte udflugt. Men klimaet ændrede sig kun lidt i halvtreds tusind år. Mennesket og dyrene i Europa ændrede sig kun lidt. Den tidligere periodes lette tørke aftog, og de alpine gletsjere trak sig langt ned i floddalene.

64:4.10 (721.8) For 550.000 år siden skubbede den fremadskridende gletsjer igen mennesker og dyr mod syd. Men denne gang havde mennesket masser af plads i det brede bælte af land, der strakte sig mod nordøst ind i Asien og lå mellem indlandsisen og den dengang stærkt udvidede Sortehavsforlængelse af Middelhavet.

64:4.11 (721.9) I disse tider med den fjerde og femte gletscher skete der en yderligere spredning af neandertalernes rå kultur. Men der var så få fremskridt, at det virkelig så ud, som om forsøget på at frembringe en ny og modificeret type intelligent liv på Urantia var ved at mislykkes. I næsten en kvart million år drev disse primitive folkeslag videre, jagede og kæmpede, med stave, der forbedrede sig i visse retninger, men i det store og hele gik de støt tilbage i forhold til deres overlegne andoniske forfædre.

64:4.12 (721.10) I disse åndeligt mørke tidsaldre nåede den overtroiske menneskeheds kultur sit laveste niveau. Neandertalerne havde virkelig ingen religion ud over en skammelig overtro. De var dødsensangste for skyer, især for tåge og dis. En primitiv religion

baseret på frygt for naturkræfter udviklede sig gradvist, mens dyretilbedelsen aftog i takt med, at forbedrede redskaber og rigelige mængder vildt gjorde det muligt for disse mennesker at leve med mindre angst for mad; jagtens seksuelle belønninger havde en tendens til at forbedre jagtevnerne. Denne nye frygtens religion førte til forsøg på at formilde de usynlige kræfter bag disse naturlige elementer og kulminerede senere i ofring af mennesker for at formilde disse usynlige og ukendte fysiske kræfter. Og denne forfærdelige praksis med menneskeofringer er blevet videreført af de mere tilbagestående folkeslag på Urantia helt op til det tyvende århundrede.

64:4.13 (722.1) Disse tidlige neandertalere kan næppe kaldes soltilbedere. De levede snarere i frygt for mørket; de havde en dødsangst for mørkets frembrud. Så længe månen skinnede en smule, kunne de klare sig, men i månens mørke blev de paniske og begyndte at ofre deres bedste eksemplarer af manddom og kvindelighed i et forsøg på at få månen til at skinne igen. Solen, lærte de tidligt, ville regelmæssigt vende tilbage, men månen formodede de kun vendte tilbage, fordi de ofrede deres stammefæller. I takt med at racen udviklede sig, ændrede formålet med ofringerne sig gradvist, men menneskeofringer som en del af det religiøse ceremoniel fortsatte længe.

5. De farvede racers oprindelse

64:5.1 (722.2)

For 500.000 år siden blev Badonan-stammerne i det nordvestlige højland i Indien involveret i endnu en stor racekamp. I mere end hundrede år rasede denne nådesløse krigsførelse, og da den lange kamp var slut, var der kun omkring hundrede familier tilbage. Men disse overlevende var de mest intelligente og eftertragtede af alle de dengang levende efterkommere af Andon og Fonta.

64:5.2 (722.3)

Og nu skete der noget nyt og mærkeligt blandt disse Badonitter i højlandet. En mand og en kvinde, der boede i den nordøstlige del af det dengang beboede højlandsområde, begyndte *pludselig* at producere en familie med usædvanligt intelligente børn. Det var *Sangik familien*, forfædrene til alle de seks farvede racer på Urantia.

64:5.3 (722.4)

Disse Sangik-børn, 19 i alt, var ikke blot mere intelligente end deres medmennesker, men deres hud havde også en unik tendens til at skifte farve, når den blev udsat for sollys. Blandt disse 19 børn var fem røde, to orange, fire gule, to grønne, fire blå og to indigo. Disse farver blev mere udtalte, efterhånden som børnene blev ældre, og da disse unge senere parrede sig med deres stammefæller, havde alt deres afkom tendens til at få samme hudfarve som Sangik-forældrene.

64:5.4 (722.5)

Nu afbryder jeg den kronologiske fortælling, for at gøre opmærksom på Planetprinsens ankomst omkring dette tidspunkt, mens vi behandler de seks Sangik racer på Urantia hver for sig.

6. De seks sangikracer på urantia

64:6.1 (722.6) På en gennemsnitlig evolutionær planet fremtræder de seks farvede evolutionære racer én efter én; det røde menneske er den første til at udvikle sig, og i lange tidsaldre flakker han omkring i verden, før de efterfølgende farvede racer gør deres indtog. Den samtidige fremkomst af alle seks racer på Urantia *og i samme familie*, var i højeste grad usædvanligt.

64:6.2 (723.1) Tilsynekomsten af de tidligere Andoniter på Urantia var også noget nyt i Satania. På ingen anden verden i det lokale system har en sådan race af viljesvæsener udviklet sig forud for de evolutionære farveracer.

64:6.3 (723.2) 1. *Det røde menneske*. Disse folk var bemærkelsesværdige eksemplarer af den menneskelige race, på mange måder bedre end Andon og Fonta. De var en meget intelligent gruppe og var de første af Sangik-børnene, der udviklede en stammecivilisation og et styre. De var altid monogame; selv deres blandede efterkommere praktiserede sjældent flerkoneri.

64:6.4 (723.3) I senere tider havde de alvorlige og langvarige problemer med deres gule brødre i Asien. De blev hjulpet af deres tidlige opfindelse af bue og pil, men de havde desværre arvet en stor del af deres forfædres tendens til at slås indbyrdes, og det svækkede dem så

meget, at de gule stammer var i stand til at fordrive dem fra det asiatiske kontinent.

64:6.5 (723.4) For omtrent femogfirs tusind år siden drog de forholdsvis rene rester af den røde race i massevis over til Nordamerika, og kort tid efter sank Berings landtange og isolerede dem dermed. Ingen røde mennesker vendte nogensinde tilbage til Asien. Men i hele Sibirien, Kina, Centralasien, Indien og Europa efterlod de en stor del af deres afstamning blandet med de andre farvede racer.

64:6.6 (723.5) Da det røde menneske krydsede grænsen til Amerika, medbragte han en stor del af læren og traditionerne fra sin tidlige oprindelse. Hans nærmeste forfædre havde været i kontakt med de senere aktiviteter i Planetprinsens verdenshovedkvarter. Men kort tid efter at de røde mennesker var nået til Amerika, begyndte de at miste denne lære af syne, og der skete en stor tilbagegang i den intellektuelle og åndelige kultur. Meget snart begyndte disse mennesker igen at kæmpe så voldsomt indbyrdes, at det så ud til, at disse stammekrige ville resultere i en hurtig udryddelse af denne rest af den forholdsvis rene røde race.

64:6.7 (723.6) På grund af denne store tilbagegang syntes de røde mennesker at være dødsdømte, da Onamonalonton for omkring fem og tres tusinde år siden dukkede op som deres leder og åndelige befrier. Han bragte midlertidig fred blandt de amerikanske røde mennesker og genoplivede deres tilbedelse af “den store ånd.” Onamonalonton blev seksoghalvfems år gammel og havde sit hovedkvarter blandt de store Sequoia -træer i Californien. Mange af

hans senere efterkommere er kommet ned til moderne tid blandt Sortfods indianerne.

64:6.8 (723.7) Som tiden gik, blev Onamonalontons lære til uklare traditioner. Interne krige blev genoptaget, og aldrig efter denne store lærers dage lykkedes det en anden leder at skabe universel fred blandt dem. I stigende grad gik de mere intelligente stammer til grunde i disse stammekampe; ellers ville en stor civilisation være blevet bygget på det nordamerikanske kontinent af disse dygtige og intelligente røde mennesker.

64:6.9 (723.8) Efter at det røde menneske i nord havde vandret over til Amerika fra Kina, kom han aldrig igen i kontakt med andre indflydelser i verden (undtagen Eskimoerne), før han senere blev opdaget af den hvide mand. Det var meget uheldigt, at det røde menneske næsten helt mistede muligheden for at blive opgraderet gennem tilskud fra de senere adamiske raceelementer. Som det var, kunne den røde mand ikke herske over den hvide mand, og han ville ikke villig tjene ham. I sådanne tilfælde, hvis de to racer ikke blandes så er den ene eller anden dømt til undergang.

64:6.10 (723.9) 2. *Det orangefarvede menneske.* Det mest fremtrædende træk ved denne race var deres særlige trang til at bygge, til at bygge noget og alt, selv til at stable store stenhøje op bare for at se, hvilken stamme der kunne bygge den største høj. Selvom de ikke var et progressivt folk, havde de stor gavn af prinsens skoler og sendte delegerede dertil for at få undervisning.

64:6.11 (724.1) Den orange race var den første, der fulgte kystlinjen sydpå mod Afrika, da Middelhavet trak sig tilbage mod vest. Men de fik aldrig et godt fodfæste i Afrika og blev udslettet af den senere ankomne grønne race.

64:6.12 (724.2) Inden afslutningen kom, mistede dette folk meget kulturelt og åndeligt terræn. Men der var en stor genoplivning af en højere levemåde som resultat af Porshuntas kloge lederskab. Han var et mesterligt sind for denne uheldige race og havde omsorg for dem, da den havde deres hovedkvarter på Armageddon for omkring trehundrede tusinde år siden.

64:6.13 (724.3) Den sidste store kamp mellem de orange og de grønne mennesker fandt sted i området ved den nedre del af Nildalen i Egypten. Denne langvarige kamp blev udkæmpet i næsten hundrede år, og da den sluttede, var der kun meget få af den orange race tilbage i live. De knuste rester af dette folk blev absorberet af de grønne og af de senere ankomne indigo-mennesker. Men som race ophørte det orange menneske med at eksistere for omkring et hundrede tusinde år siden.

64:6.14 (724.4) 3. *Det gule menneske.* De primitive gule stammer var de første til at opgive jagten, etablere faste samfund og udvikle et hjemmeliv baseret på landbrug. Intellektuelt var de noget underlegne i forhold til det røde menneske, men socialt og kollektivt viste de sig overlegne i forhold til alle sangik-folkene, når det gjaldt om at fremme racemæssig civilisation. Fordi de udviklede en broderlig ånd, og de forskellige stammer lærte at leve sammen i

relativ fred, var de i stand til at drive den røde race foran sig, da de gradvist ekspanderede ind i Asien.

64:6.15 (724.5) De rejste langt væk fra indflydelsen fra verdens åndelige hovedkvarter og drev ind i et stort mørke efter Caligastias frafald; men der opstod en strålende tid blandt dette folk, da Singlangton for omkring hundrede tusind år siden overtog ledelsen af disse stammer og proklamerede tilbedelsen af "En Sandhed."

64:6.16 (724.6) Det forholdsvis store antal overlevende af den gule race skyldes, at de er fredelige på tværs af stammerne. Fra Singlangtons dage til det moderne Kina har den gule race været blandt de mere fredelige af Urantias nationer. Denne race modtog en lille, men potent arv fra den senere importerede adamiske arvemasse.

64:6.17 (724.7) 4. *Det grønne menneske.* Den grønne race var en af de mindre dygtige grupper af primitive mennesker, og de blev stærkt svækket af omfattende vandringer i forskellige retninger. Før de blev spredt, oplevede disse stammer en stor genoplivning af kulturen under ledelse af Fantad for omkring tre hundrede og halvtreds tusind år siden.

64:6.18 (724.8) Den grønne race delte sig i tre store divisioner: De nordlige stammer blev undertvunget, gjort til slaver og absorberet af de gule og blå racer. Den østlige gruppe blev slået sammen med datidens indiske folkeslag, og der findes stadig rester blandt dem. Den sydlige del af befolkningen gik ind i Afrika, hvor de udslettede deres næsten lige så laverestående orange fætre.

64:6.19 (724.9) På mange måder var begge grupper jævnbyrdige i denne kamp, da de begge bar på stammer af gigantisme, og mange af deres ledere var to og tre meter høje. Disse gigantiske stammer hos de grønne menneske var for det meste begrænset til denne sydlige eller egyptiske region.

64:6.20 (725.1) Resterne af de sejrende grønne mennesker blev efterfølgende absorberet af den indigofarvede race, den sidste af de farvede folkeslag, der udviklede sig og udvandrede fra det oprindelige Sangik-center for racens spredning.

64:6.21 (725.2) 5. *Det blå menneske.* De blå mennesker var et stort folk. De opfandt tidligt spyddet og udarbejdede efterfølgende rudimenterne til mange af den moderne civilisations kunstarter. Det blå menneske havde det røde menneskes hjernekraft forbundet med det gule menneskes sjæl og følelser. De adamiske efterkommere foretrak dem frem for alle de senere farvede racer.

64:6.22 (725.3) De tidlige blå mennsker var lydhøre over for overtalelserne fra lærerne i prins Caligastias stab og blev kastet ud i stor forvirring af disse forræderiske lederes efterfølgende perverterede lære. Ligesom andre primitive racer kom de sig aldrig helt over den uro, som Caligastias forræderi skabte, og de overvandt heller aldrig helt deres tendens til at slås indbyrdes.

64:6.23 (725.4) Omkring fem hundrede år efter Caligastias fald skete—der en udbredt genoplivning af lærdom og religion af en primitiv slags—men ikke desto mindre reel og gavnlig. Orlandof blev en stor lærer blandt den blå race og førte mange af stammerne tilbage til

tilbedelsen af den sande Gud under navnet “den Øverste Høvding.” Dette var det største fremskridt for det blå menneske indtil de senere tider, hvor denne race blev så stærkt opgraderet af blandingen af den adamiske arvemasse.

64:6.24 (725.5) De europæiske undersøgelser og udforskninger af den ældre stenalder har i høj grad at gøre med afdækningen af disse gamle blå menneskers redskaber, knogler og kunsthåndværk, for de levede videre i Europa indtil nyere tid. De såkaldte *hvide racer* på Urantia er efterkommere af disse blå mennesker, efter at de først var blevet modificeret i en vis grad med en blanding af gule og røde mennesker, og da de senere i høj grad blev opgraderet ved at assimilere størstedelen af den violette race.

64:6.25 (725.6) 6. *Indigo-racen*. Ligesom de røde mennesker var de mest avancerede af alle sangik-folkene, så var de sorte mennesker de mindst progressive. De var de sidste, der udvandrede fra deres hjem i højlandet. De rejste til Afrika, tog kontinentet i besiddelse og er lige siden blevet der, bortset fra når de med magt er blevet ført bort som slaver fra tid til anden.

64:6.26 (725.7) Isoleret i Afrika modtog indigofolket, ligesom det røde menneske, kun lidt eller intet af den raceforøgelse, som ville være kommet fra tilførslen af den adamiske arvemasse. Alene i Afrika gjorde den indigofarvede race kun små fremskridt indtil Orvonons dage, hvor de oplevede en stor åndelig opvågnen. Selvom de senere næsten helt glemte den “Gudernes Gud” som Orvonon proklamerede, mistede de ikke helt ønsket om at tilbede den

Ukendte; i det mindste opretholdt de en form for tilbedelse indtil for nogle få tusinde år siden.

64:6.27 (725.8) På trods af deres tilbageståenhed har disse indigofolk nøjagtig den samme status over for de himmelske magter som enhver anden jordisk race.

64:6.28 (725.9) Det var tider med intense kampe mellem de forskellige racer, men nær Planetprinsens hovedkvarter levede de mere oplyste og nyligt underviste grupper sammen i relativ harmoni, selvom der ikke var opnået nogen stor kulturel erobring af verdens racerne op til tidspunktet for den alvorlige forstyrrelse af dette regime ved udbruddet af Lucifer-oprøret.

64:6.29 (726.1) Fra tid til anden oplevede alle disse forskellige folkeslag kulturelle og spirituelle vækkelser. Mansant var en stor lærer i tiden efter Planetprinsen. Men vi nævner kun de fremragende ledere og lærere, som på markant vis påvirkede og inspirerede en hel race. Med tiden opstod der mange mindre lærere i forskellige regioner, og samlet set bidrog de meget til summen af de frelsende indflydelser, som forhindrede det totale sammenbrud af den kulturelle civilisation, især i de lange og mørke tidsaldre mellem Caligastia-oprøret og Adams ankomst.

64:6.30 (726.2) Der er mange gode og tilstrækkelige grunde til planen om at udvikle enten tre eller seks farvede racer i rummets verdener. Selvom de dødelige på Urantia måske ikke er i stand til fuldt ud at

forstå alle disse grunde, vil vi gerne henlede opmærksomheden på følgende:

64:6.31 (726.3) 1. Variation er uundværlig for, at den naturlige udvælgelse kan fungere bredt, og for at overlegne stammer kan overleve forskelligt.

64:6.32 (726.4) 2. Stærkere og bedre racer får man ved at blande forskellige folkeslag, når disse forskellige racer er bærere af overlegne arvefaktorer. Og racerne på Urantia ville have nydt godt af en sådan tidlig sammensmeltning, forudsat at et sådant fælles folk efterfølgende kunne være blevet effektivt opgraderet ved en gennemgribende blanding med den overlegne adamiske arvemasse. Forsøget på at udføre et sådant eksperiment på Urantia under de nuværende racemæssige forhold ville være yderst katastrofalt.

64:6.33 (726.5) 3. Konkurrence stimuleres sundt af forskellige racer.

64:6.34 (726.6) 4. Forskelle i status mellem racerne og mellem grupper indenfor hver race er afgørende for udviklingen af menneskelig tolerance og altruisme.

64:6.35 (726.7) 5. Homogenitet i den menneskelige race er ikke ønskelig, før folkene i en verden under udvikling opnår forholdsvis høje niveauer af åndelig udvikling.

7. De farvede racers spredning

64:7.1 (726.8) Da de farvede efterkommere af Sangik-familien begyndte at formere sig, og da de søgte muligheder for at ekspandere ind i tilstødende områder, var den femte gletsjer, den tredje i geologisk tid, langt fremme på sin sydlige vandring over Europa og Asien. Disse tidlige farvede racer blev udsat for ekstraordinære prøvelser og strabadser i den istid, hvor de opstod. Denne gletsjer var så omfattende i Asien, at migrationen til det østlige Asien var afskåret i tusinder af år. Og først da Middelhavet senere trak sig tilbage som følge af, at Arabien blev hævet, var det muligt for dem at nå Afrika.

64:7.2 (726.9) Sådan gik det til, at disse sangik-folk i næsten hundrede tusinde år spredte sig omkring foden af bjergene og blandede sig mere eller mindre med hinanden, på trods af den særegne, men naturlige antipati, som tidligt manifesterede sig mellem de forskellige racer.

64:7.3 (726.10) Mellem Planetprinsen og Adams tid blev Indien hjemsted for den mest kosmopolitiske befolkning, der nogensinde har eksisteret på jorden. Men det var uheldigt, at denne blanding kom til at indeholde så mange af de grønne, orange og indigofarvede racer. Disse sekundære sangik-folk fandt tilværelsen lettere og mere behagelig i de sydlige egne, og mange af dem udvandrede efterfølgende til Afrika. De primære sangik-folk, de højerestående racer, undgik troperne, og den røde befolkningsgruppe rejste mod

nordøst til Asien, tæt fulgt af den gule befolkningsgruppe, mens den blå befolkningsgruppe rejste mod nordvest til Europa.

64:7.4 (727.1) De røde mennesker begyndte tidligt at vandre mod nordøst i hælene på isen, der trak sig tilbage, og de passerede Indiens højland og besatte hele det nordøstlige Asien. De blev fulgt tæt af de gule stammer, som efterfølgende drev dem ud af Asien og ind i Nordamerika.

64:7.5 (727.2) Da de relativt rene rester af den røde race forlod Asien, var der elleve stammer, og de talte lidt over syv tusind mænd, kvinder og børn. Disse stammer blev ledsaget af tre små grupper med blandede aner, hvoraf den største var en kombination af den orange og den blå race. Disse tre grupper blev aldrig helt venner med den røde mand og rejste tidligt sydpå til Mexico og Mellemamerika, hvor de senere fik følgeskab af en lille gruppe af blandede gule og røde. Disse folk giftede sig med hinanden og grundlagde en ny og sammensmeltet race, som var meget mindre krigerisk end de rene røde mennesker. I løbet af fem tusind år delte denne sammensmeltede race sig op i tre grupper, som grundlagde civilisationerne i henholdsvis Mexico, Mellemamerika og Sydamerika. Den sydamerikanske udløber fik et svagt strejf af Adams blod.

64:7.6 (727.3) Til en vis grad blandede de tidlige røde og gule mennsker sig i Asien, og afkommet af denne forening rejste videre mod øst og langs den sydlige kyst og blev til sidst drevet af den hurtigt voksende gule race ud på halvøerne og de nærliggende øer i havet. De er nutidens brune mennesker.

64:7.7 (727.4) Den gule race er fortsat med at bebo de centrale områder i det østlige Asien. Af alle de seks farvede racer har de overlevet i størst antal. Selvom de gule mennesker nu og da deltog i racekrig, førte de ikke så uophørlige og ubarmhjertige udryddelseskrige, som de røde, grønne og orange mennesker gjorde. Disse tre racer udslettede stort set sig selv, før de til sidst blev næsten udslettet af deres fjender af andre racer.

64:7.8 (727.5) Da den femte gletsjer ikke strakte sig så langt mod syd i Europa, var vejen delvist åben for disse sangik-folk til at migrere mod nordvest, og da isen trak sig tilbage, migrerede de blå mennesker sammen med et par andre små racegrupper mod vest langs andonstammernes gamle stier. De invaderede Europa i successive bølger og besatte det meste af kontinentet.

64:7.9 (727.6) I Europa mødte de snart neandertalernes efterkommere af deres tidlige og fælles forfader, Andon. Disse ældre europæiske neandertalere var blevet drevet mod syd og øst af gletsjeren og var derfor hurtigt i stand til at møde og absorbere deres invaderende fætre fra Sangik-stammerne.

64:7.10 (727.7) Generelt og til at begynde med var sangik-stammerne mere intelligente end, og på de fleste måder langt bedre end, de forringede efterkommere af de tidlige andoniske slettefolk; og sammenblandingen af disse sangik-stammer med neandertalerne førte til en øjeblikkelig forbedring af den ældre race. Det var denne tilførsel af sangikblod, især de blå menneskes blod, der skabte den markante forbedring af neandertalerne, som de successive bølger af

stadig mere intelligente stammer, der skyllede ind over Europa fra øst, viste.

64:7.11 (727.8) I den følgende mellemistid bredte denne nye neandertalerrace sig fra England til Indien. Den rest af den blå race, der var tilbage på den gamle persiske halvø, smeltede senere sammen med visse andre racer, primært den gule; og den resulterende blanding, som senere blev opgraderet noget af Adams violette race, har overlevet som de moderne araberes mørklødede nomadestammer.

64:7.12 (728.1) Alle forsøg på at identificere de moderne folks sangik-afstamning må tage højde for den senere forbedring af racestammerne ved den efterfølgende blanding af adamisk blod.

64:7.13 (728.2) De højerestående racer søgte mod de nordlige eller tempererede klimaer, mens de orange, grønne og indigofarvede racer successivt søgte mod Afrika over den nyoprettede landbro, som adskilte det vestligt tilbagetrukne Middelhav fra Det Indiske Ocean.

64:7.14 (728.3) Den sidste af sangik-folkene, der udvandrede fra racens oprindelsescenter, var de indigofarvede mennesker. Omkring det tidspunkt, hvor den grønne mand udryddede den orange race i Egypten og derved svækkede sig selv betydeligt, begyndte den store sorte udvandring sydpå gennem Palæstina langs kysten; og senere, da disse fysisk stærke indigofolk overvandt Egypten, udslettede de den grønne mand af ren og skær talstyrke. Disse indigofarvede racer absorberede resterne af det orange menneske og meget af det grønne menneskes arvemasse, og visse af de indigofarvede stammer blev betydeligt forbedret ved denne racemæssige sammensmeltning.

64:7.15 (728.4) Og således ser det ud til, at Egypten først blev domineret af den orange mand, derefter af den grønne, efterfulgt af den indigofarvede (sorte) menneske, og endnu senere af en blandingsrace af indigofarvede, blå og modificerede grønne mennesker. Men længe før Adam ankom, havde de blå mennesker i Europa og de blandede racer i Arabien drevet den indigofarvede race ud af Egypten og langt sydpå på det afrikanske kontinent.

64:7.16 (728.5) Da Sangik-migrationerne nærmer sig deres afslutning, er de grønne og orange racer væk, de røde mennesker holder Nordamerika, de gule mennesker Østasien, de blå mennesker Europa, og den indigofarvede race er draget til Afrika. Indien huser en blanding af de sekundære Sangik-racer, og de brune mennesker, en blanding af den røde og gule, holder til på øerne ud for den asiatiske kyst. En sammensmeltet race med et ret overlegent potentiale bor i Sydamerikas højlend. De renere andoniter lever i de allernordligste egne af Europa og på Island, Grønland og i det nordøstlige Nordamerika.

64:7.17 (728.6) I de perioder, hvor istiden var længst fremme, var den vestligste af Andon-stammerne meget tæt på at blive drevet i havet. De levede i årevis på en smal sydlig stribe af den nuværende ø England. Og det var traditionen for disse gentagne gletsjerfremstød, der fik dem til at tage til havet, da den sjette og sidste gletsjer endelig dukkede op. De var de første eventyrere på havet. De byggede både og begyndte at søge efter nye lande, som de håbede kunne være fri for de frygtelige isinvasioner. Og nogle af dem nåede Island, andre Grønland, men langt de fleste døde af sult og tørst på det åbne hav.

64:7.18 (728.7) For lidt mere end firs tusind år siden, kort efter at det røde menneske var ankommet til det nordvestlige Nordamerika, fik tilfrysningen af de nordlige have og fremrykningen af lokale isfelter på Grønland disse eskimoiske efterkommere af Urantias urbefolkning til at søge et bedre land, et nyt hjem; og det lykkedes dem at krydse de smalle stræder, som dengang adskilte Grønland fra Nordamerikas nordøstlige landmasser, sikkert. De nåede kontinentet omkring enogtyve hundrede år efter, at de røde menneske ankom til Alaska. Efterfølgende rejste nogle af de blå mennesker vestpå og blandede sig med de senere eskimoer, og denne forening var en smule gavnlig for de eskimoiske stammer.

64:7.19 (728.8) For omkring fem tusind år siden skete der et tilfældigt møde mellem en indianerstamme og en ensom eskimogruppe på den sydøstlige bred af Hudson Bay. Disse to stammer havde svært ved at kommunikere med hinanden, men meget snart giftede de sig med hinanden med det resultat, at disse eskimoer til sidst blev absorberet af de mere talrige røde mennesker. Og dette repræsenterer den eneste kontakt mellem den nordamerikanske røde mand og nogen anden menneskestamme indtil for omkring tusind år siden, da den hvide mand tilfældigvis gik i land på Atlanterhavskysten.

64:7.20 (729.1) Kampene i disse tidlige tidsaldre var præget af mod, tapperhed og endda heltemod. Og vi beklager alle, at så mange af disse gode og barske træk fra jeres tidlige forfædre er gået tabt for de senere tiders racer. Mens vi værdsætter værdien af mange af den fremadskridende civilisations raffinementer, savner vi jeres tidlige

forfædres storslåede vedholdenhed og fantastiske hengivenhed, som ofte grænsede til storhed og ophøjethed.

64:7.21 (729.2) [Præsenteret af en Livsbærer bosiddende på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 64](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 66](#) >>

Kapitel 65

Overvågningen Af Evolutionen

65:0.1 (730.1) DET grundlæggende evolutionære materielle liv—livet før sindets tilblivelse—er resultatet af de Fysiske Mesterkontrolløres udformning og de Syv Mesterånders livsoverførings tjeneste i forening med de tilforordnede Livsbærers aktive virksomhed. Som et resultat af den koordinerede funktion af denne trefoldige kreativitet udvikles organismens fysiske kapacitet for sind—materielle mekanismer med intelligent reaktion på ydre omgivelsesstimuli, og senere på indre stimuli, påvirkninger, der udspringer af organismens eget sind.

65:0.2 (730.2) Der er altså tre forskellige niveauer af livsproduktion og evolution:

65:0.3 (730.3) 1. Det fysiske og energimæssige område—frembringelse af sindskapacitet.

65:0.4 (730.4) 2. De hjælpende ånders sindstjeneste—påvirkning af åndekapacitet.

65:0.5 (730.5) 3. Det dødelige sinds åndebegavelse—kulminerende i overdragelsen af Tankeretteren.

65:0.6 (730.6) De mekaniske, ikke-lærbare niveauer af organismens miljømæssige respons er de fysiske kontrollørers domæner. De hjælpende sinds-ånder aktiverer og regulerer de tilpassende eller ikke-mekanisk-lærevillige sindstyper—de reaktionsmekanismer hos organismer, der er i stand til at lære af erfaring. Og ligesom de åndelige hjælpere således manipulerer med sindets potentialer, så udøver Livsbærerne en betydelig skønsæssig kontrol over de miljømæssige aspekter af de evolutionære processer helt frem til tidspunktet for fremkomsten af den menneskelige vilje—evnen til at kende Gud og magten til at vælge at tilbede ham.

65:0.7 (730.7) Det er den integrerede funktion af Livsbærerne, de fysiske kontrollører og de åndelige hjælpere, der betinger forløbet af den organiske evolution på de beboede verdener. Og det er derfor, at evolution—på Urantia eller andre steder—altid er målrettet og aldrig tilfældig.

1. Livsbærernes funktioner

65:1.1 (730.8) Livsbærerne er udstyret med et potentiale for personlighedsmetamorfose, som kun få ordener af skabninger

besidder. Disse lokaluniversets Sønner er i stand til at fungere i tre forskellige livsfaser. De udfører normalt deres pligter som Sønner i mellemfasen, som er deres oprindelsestilstand. Men en Livsbærer i en sådan eksistensfase kan umuligt fungere i de elektrokemiske domæner som en fremstiller af fysiske energier og materielle partikler til enheder af levende eksistens.

65:1.2 (730.9) Livsbærerne er i stand til at fungere på følgende tre niveauer:

65:1.3 (730.10) 1. Elektrokemiens fysiske niveau.

65:1.4 (730.11) 2. Den sædvanlige mellemfase af kvasimorontiel eksistens.

65:1.5 (730.12) 3. Det avancerede semispirituelle niveau.

65:1.6 (731.1) Når Livsbærerne gør sig klar til at gå i gang med livsimplantation, og når de har udvalgt stederne for en sådan foretagende, tilkalder de ærkeenglekommisionen for Livsbærertransmutation. Denne gruppe består af ti ordener af forskellige personligheder, herunder de fysiske kontrollører og deres medarbejdere, og den ledes af ærkeenglenes overhoved, som handler i denne egenskab på Gabriels mandat og med tilladelse fra Dagene Ældste. Når disse væsener er korrekt indkapslet, kan de foretage sådanne modifikationer i livsbærerne, at de straks kan fungere på elektrokemiens fysiske niveauer.

65:1.7 (731.2) Når livsmønstrene er blevet formuleret, og de materielle organisationer er blevet behørigt færdiggjort, bliver de overmaterielle kræfter, der er involveret i livsudbredelsen, straks

aktive, og livet eksisterer. Herefter vender Livsbærerne straks tilbage til deres normale midtfase af personlighedseksistens, hvor de kan manipulere de levende enheder og manøvrere de organismer, der er under udvikling, selv om de er frataget enhver evne til at organisere —skabe—nye mønstre af levende stof.

65:1.8 (731.3) Når den organiske evolution har haft et vist forløb, og fri vilje af den menneskelige type er dukket op i de højest udviklede organismer, må Livsbærerne enten forlade planeten eller aflægge afsværgelsesløfte; det vil sige, at de skal forpligte sig til at afstå fra alle yderligere forsøg på at påvirke den organiske evolutions forløb. Og når sådanne løfter frivilligt afgives af de Livsbærere, der vælger at blive på planeten som fremtidige rådgivere for dem, der skal have til opgave at pleje de nyudviklede viljesvæsener, indkaldes der en kommission på tolv under ledelse af Aftenstjernernes overhoved, der handler med bemyndigelse fra Systemherskeren og med tilladelse fra Gabriel; og straks transmutteres disse Livsbærere til den tredje fase af personlighedens eksistens—det semispirituelle niveau af eksistens. Og jeg har fungeret på Urantia i denne tredje eksistensfase lige siden Andons og Fontas tid.

65:1.9 (731.4) Vi ser frem til en tid, hvor universet kan blive etableret i lys og liv, til et muligt fjerde stadie, hvor vi vil være helt åndelige, men det er aldrig blevet afsløret for os, med hvilken teknik vi kan opnå denne ønskværdige og avancerede tilstand.

2. Det evolutionære panorama

65:2.1 (731.5)

Historien om menneskets opstigning fra havets tang til herredømmet over det jordiske skaberværk er i sandhed en romance om biologisk kamp og mental overlevelse. Menneskets oprindelige forfædre var bogstaveligt talt slim og slam fra havets bund i de sløve og varmtvandede bugter og laguner ved de vidtstrakte kyster af de gamle indlandshave, netop de vande, hvor Livsbærerne etablerede de tre uafhængige livsimplantationer på Urantia.

65:2.2 (731.6)

Meget få arter af de tidlige typer af havvegetation, som deltog i de epokale forandringer, der resulterede i de dyrelignende grænselandsorganismer, eksisterer i dag. Svampene er de overlevende af en af disse tidlige mellemtyper, de organismer, hvorigennem den *gradvise* overgang fra det vegetabilske til det animalske fandt sted. Disse tidlige overgangsformer var ikke identiske med moderne svampe, men lignede dem meget; de var sande grænseorganismer—hverken vegetabilske eller animalske—men de førte i sidste ende til udviklingen af de sande animalske livsformer.

65:2.3 (732.1)

Bakterierne, simple vegetabilske organismer af en meget primitiv natur, er meget lidt forandret fra livets tidlige morgengry; de udviser endda en grad af tilbagegang i deres parasitiske adfærd. Mange af svampene repræsenterer også et tilbageskridt i evolutionen, idet de er planter, der har mistet deres evne til at danne klorofyl og er blevet mere eller mindre parasitiske. Størstedelen af de sygdomsfremkaldende bakterier og deres hjælpevirus hører i virkeligheden til denne gruppe af frafaldne parasitiske svampe. I den

mellemliggende tid har hele det store planterige udviklet sig fra de samme forfædre, som bakterierne også nedstammer fra.

65:2.4 (732.2) Den højere protozoiske type dyreliv dukkede snart op, og det skete *pludseligt*. Og fra disse fjerne tider er amøben, den typiske encellede dyreorganisme, kun blevet ændret lidt. Den opfører sig i dag meget, som den gjorde, da den var den sidste og største præstation i livets evolution. Dette lille væsen og hans protozoiske fætre er for dyreriget, hvad bakterier er for planteriget; de repræsenterer overlevelsen af de første tidlige evolutionære trin i livets differentiering sammen med den *efterfølgende udviklings fiasko*.

65:2.5 (732.3) Inden længe forenede de første encellede dyretyper sig i fællesskaber, først på flagellaternes måde og snart som polypper og vandmænd. Endnu senere udvikledes søstjerner, sten liljer, søpindsvin, søpølser, tusindben, insekter, edderkopper, krebsdyr, og de nært beslægtede grupper af regnorme og igler, snart efterfulgt af bløddyr—østers, blæksprutter og snegle. Hundreder og atter hundreder af arter opstod og omkom; vi nævner kun dem, der overlevede den lange, lange kamp. Disse ikke-progressive arter udgør i dag sammen med fiskenes senere fremkommende familie, de stationære typer af tidlige laverestående dyr, grene på livets træ, som ikke udviklede sig.

65:2.6 (732.4) Scenen var således sat for fremkomsten af de første hvirveldyr, fiskene. Fra denne fiskefamilie opstod to unikke modifikationer, frøen og salamanderen. Det var frøen som begyndte

den række af progressive differentieringer i dyrelivet, som til sidst kulminerede i mennesket selv.

65:2.7 (732.5) Frøen er en af de tidligste overlevende forfædre til menneskeracen, men den formåede heller ikke at udvikle sig og eksisterer i dag på samme måde som i disse fjerne tider. Frøen er den eneste af de nulevende arters forfader til de tidligste menneskeracer på jorden. Den menneskelige race har ingen overlevende forfædre mellem frøen og eskimoen.

65:2.8 (732.6) Frøerne gav ophav til krybdyrene, en stor dyrefamilie, som næsten er uddød, men som, før den uddøde, gav ophav til hele fuglefamilien og de mange pattedyr.

65:2.9 (732.7) Det største enkeltstående spring i hele den førmenneskelige evolution blev sandsynligvis udført, da krybdyret blev til en fugl. Nutidens fugletyper—ørne, ænder, duer og strudse—nedstammer alle fra de enorme krybdyr for længe, længe siden.

65:2.10 (732.8) Krybdyrenes rige, der nedstammer fra frøfamilien, er i dag repræsenteret af fire overlevende divisioner: to ikke-progressive, slanger og øgler, sammen med deres fætre, alligatorer og skildpadder; en delvist progressiv, fuglefamilien, og den fjerde, pattedyrenes forfædre og den direkte nedstammingslinje til menneskearten. Men selv om de for længst er borte, fandt de forbigående krybdyrs massivitet et ekko i elefanten og mastodonten, mens deres særegne former blev foreviget i de springende kænguruer.

65:2.11 (733.1) På Urantia er kun fjorten hovedgrupper fremkommet, af hvilken fiskene er den nyeste, og ingen nye klasser er udviklet siden fugle og pattedyr.

65:2.12 (733.2) Det var fra en kvik lille krybdyrsdinosaur med kødædende vaner, men med en forholdsvis stor hjerne, at de placentale pattedyr *pludselig* udsprang. Disse pattedyr udviklede sig hurtigt og på mange forskellige måder, og gav ikke kun anledning til de almindelige moderne varianter, men udviklede sig også til marine typer, såsom hvaler og sæler, og til luftnavigatorer som flagermusfamilien.

65:2.13 (733.3) Mennesket udviklede sig således fra de højerestående pattedyr som hovedsagelig nedstammede fra den *vestlige implantation* af liv i de gamle øst-vestlige beskyttede have. De *østlige* og *centrale grupper* af levende organismer udviklede sig tidligt positivt i retning af at opnå de førmenneskelige niveauer af dyrisk eksistens. Men som tidsaldrene gik, lykkedes det ikke det østlige livsfokus at opnå et tilfredsstillende niveau af intelligent førmenneskelig status, da det havde lidt så gentagne og uigenkaldelige tab af sine højeste typer af kimplasma, at det for altid var afskåret fra evnen til at rehabilitere menneskelige potentialer.

65:2.14 (733.4) Da kvaliteten af sindets udvikling kapacitet i denne østlige gruppe var så afgjort ringere end de to andre grupper, så manipuleret Livsbærerne omgivelserne med samtykke fra deres overordnede, således at disse laverestående førmenneskelige racemæssige elementer af udviklende liv blev afgrænset. Udadtil så

hele fjernelsen af disse laverestående grupper af væsener ud til at skyldes tilfældigheder, men i virkeligheden var det helt målrettet.

65:2.15 (733.5) Senere i den evolutionære udfoldelse af intelligens var menneskeartens lemurforfædre langt mere avancerede i Nordamerika end i andre regioner, og de blev derfor ledt til at migrere fra arenaen for vestlig livsimplantation over Beringlandbroen og ned langs kysten til det sydvestlige Asien, hvor de fortsatte med at udvikle sig og drage fordel af tilføjelsen af visse stammer fra den centrale livsgruppe. Mennesket udviklede sig således ud fra visse vestlige og centrale livsstammer, men i de centrale til nærøstlige regioner.

65:2.16 (733.6) På denne måde udviklede det liv, der blev plantet på Urantia, sig indtil istiden, hvor mennesket selv først dukkede op og begyndte sin begivenhedsrige planetariske karriere. Og dette primitive menneskes tilsynkomst på jorden under istiden var ikke bare et uheld; det var planlagt. Istidens strenge klima var på alle måder tilpasset formålet med at fremme produktionen af en hårdfør mennesketype med en enorm overlevelsessevne.

3. Fremmelse af evolutionen

65:3.1 (733.7) Det vil næppe være muligt at forklare det nutidige menneskesind mange af de mærkelige og tilsyneladende groteske forekomster af tidlige evolutionære fremskridt. En målrettet plan var i funktion gennem alle disse tilsyneladende mærkelige evolutioner af

levende væsener, men vi har ikke lov til vilkårligt at gribe ind i udviklingen af livsmønstrene, når de først er blevet sat i gang.

65:3.2 (733.8) Livsbærere kan anvende alle mulige naturlige ressourcer og udnytte alle tilfældige omstændigheder, som vil fremme udviklingen af livseksperimentet, men vi har ikke lov til mekanisk at gribe ind i eller vilkårligt manipulere med hverken plante- eller dyreudviklingens forløb.

65:3.3 (733.9) I er blevet informeret om, at de dødelige på Urantia udviklede sig via en primitiv frøudvikling, og at denne opstigende stamme, som blev båret potentielt i en enkelt frø, med nød og næppe undslap udryddelse ved en bestemt lejlighed. Men det bør ikke udledes, at menneskehedens evolution ville være blevet afsluttet af en ulykke på dette tidspunkt. I netop det øjeblik observerede og fostrede vi ikke mindre end tusind forskellige og fjerntliggende muterende livsstammer, som kunne være blevet ledt ind i forskellige mønstre af præhuman udvikling. Denne særlige forfædres frø repræsenterede vores tredje udvælgelse, idet de to tidligere livsstammer var gået til grunde på trods af alle vores bestræbelser på at bevare dem.

65:3.4 (734.1) Selv tabet af Andon og Fonta, før de fik afkom, ville ikke have forhindret den menneskelige evolution, selvom det forsinkede den. Efter at Andon og Fonta dukkede op, og før dyrelivets muterende menneskelige potentiale var udtømt, udviklede der sig ikke mindre end syv tusind gunstige stammer, som kunne have

opnået en form for menneskelig udvikling. Og mange af disse bedre stammer blev efterfølgende assimileret af de forskellige grene af den ekspanderende menneskeart.

65:3.5 (734.2) Længe før den Materielle Søn og Datter, de biologiske opløftere, ankommer til en planet, er de menneskelige potentialer i de udviklende dyrearter blevet opbrugt. Denne biologiske status for dyrelivet afsløres for Livsbærerne af fænomenet med den tredje fase af mobilisering af hjælpeånder, som automatisk finder sted samtidig med, at alt dyrelivs evne til at give ophav til de mutante potentialer hos førmenneskelige individer udtømmes.

65:3.6 (734.3) Menneskeheden på Urantia må løse sine problemer med dødelig udvikling med de menneskelige ressourcer, den har—ingen flere racer vil udvikle sig fra førmenneskelige kilder i al fremtid. Men denne kendsgerning udelukker ikke muligheden for at opnå langt højere niveauer af menneskelig udvikling gennem intelligent fremme af de evolutionære potentialer, der stadig findes i de dødelige racer. Det, som vi, Livsbærerne, gør for at fremme og bevare livsstammerne, før den menneskelige vilje dukker op, må mennesket gøre for sig selv efter en sådan begivenhed, og efter at vi har trukket os tilbage fra aktiv deltagelse i evolutionen. Generelt set ligger menneskets evolutionære skæbne i dets egne hænder, og videnskabelig intelligens må før eller siden afløse den tilfældige funktion af ukontrolleret naturlig udvælgelse og tilfældig overlevelse.

65:3.7 (734.4) Og når vi taler om at fremme udviklingen, ville det ikke være forkert at påpege, at i den lange fremtid, hvor du måske engang

bliver tilknyttet et korps af livsbærere, vil du få rig lejlighed til at komme med forslag og forbedringer af planerne og teknikkerne for livshåndtering og transplantation. Vær tålmodig! Hvis I har gode ideer, hvis jeres sind er frugtbart med bedre administrationsmetoder for en hvilken som helst del af de universelle domæner, vil I helt sikkert få mulighed for at præsentere dem for jeres medarbejdere og medadministratorer i de kommende tidsaldr.

4. Urantia eventyret

65:4.1 (734.5) Overse ikke den kendsgerning, at Urantia blev tildelt os som en verden for livseksperimenter. På denne planet gjorde vi vores tresindstyvende forsøg på at modificere og om muligt forbedre den sataniske tilpasning af Nebadons livsmønstre, og det er dokumenteret, at vi opnåede adskillige gavnlige modifikationer af standardlivsmønstrene. For at være specifik har vi på Urantia udarbejdet og på tilfredsstillende vis demonstreret ikke mindre end otteogtyve træk ved livsmodifikation, som vil være til gavn for alle i Nebadon i al fremtidig tid.

65:4.2 (735.1) Men etableringen af liv på ingen verden er nogensinde eksperimentel i den forstand, at noget uprøvet og ukendt bliver forsøgt. Livets evolution er en teknik, der altid er progressiv, differentieret og variabel, men aldrig tilfældig, ukontrolleret eller helt eksperimentel i den tilfældige betydning.

65:4.3 (735.2) Mange træk ved menneskelivet giver rigelige beviser på, at fænomenet dødelig eksistens var intelligent planlagt, at organisk evolution ikke blot er en kosmisk ulykke. Når en levende celle bliver skadet, har den evnen til at udarbejde visse kemiske stoffer, som er i stand til at stimulere og aktivere de normale naboceller, så de straks begynder at udskille visse stoffer, der letter helingsprocesserne i såret; og samtidig begynder disse normale og uskadede celler at sprede sig—de begynder faktisk at arbejde på at skabe nye celler til erstatning for de andre celler, der måtte være blevet ødelagt af ulykken.

65:4.4 (735.3) Denne kemiske handling og reaktion, der er involveret i sårheling og celleforplantning, repræsenterer Livsbærernes valg af en formel, der omfatter over hundrede tusinde faser og træk af mulige kemiske reaktioner og biologiske følger. Mere end en halv million specifikke eksperimenter blev udført af Livsbærerne i deres laboratorier, før de endelig besluttede sig for denne formel til Urantias livseksperiment.

65:4.5 (735.4) Når forskerne på Urantia kender mere til disse helbredende kemikalier, vil de blive mere effektive i behandlingen af skader, og indirekte vil de vide mere om, hvordan man kontrollerer visse alvorlige sygdomme.

65:4.6 (735.5) Siden livet blev etableret på Urantia, har Livsbærerne forbedret denne healingsteknik, da den blev introduceret på en anden Satania-verden, idet den giver mere smertelindring og udøver

bedre kontrol over spredningskapaciteten af de tilknyttede normale celler.

65:4.7 (735.6)

Der var mange unikke træk ved Urantias

livseksperiment, men de to enestående episoder var fremkomsten af den andoniske race før udviklingen af de seks farvede folkeslag og den senere samtidige fremkomst af Sangik-mutanterne i en enkelt familie. Urantia er den første verden i Satania, hvor de seks farvede racer udsprang af den samme menneskelige familie. De opstår normalt i forskellige stammer fra uafhængige mutationer i den førmenneskelige dyrebestand og dukker normalt op på jorden en ad gangen og successivt over lange tidsperioder, begyndende med det røde menneske og videre ned gennem farverne til indigo.

65:4.8 (735.7)

En anden enestående variation i proceduren var

Planetprinsens sene ankomst. Som regel dukker prinsen op på en planet omkring tidspunktet for viljens udvikling; og hvis en sådan plan var blevet fulgt, kunne Caligastia være kommet til Urantia selv i Andons og Fontas levetid i stedet for næsten fem hundrede tusind år senere, samtidig med de seks Sangik-racer.

65:4.9 (735.8)

På en almindelig beboet verden ville en planetarisk prins

være blevet udnævnt efter anmodning fra Livsbærerne ved eller nogen tid efter Andons og Fontas tilsynekomst. Men da Urantia var blevet udpeget som en livsmodificerende planet, var det efter forudgående aftale, at Melkisedek-observatørerne, tolv i alt, blev sendt som rådgivere for Livsbærerne og som opsynsmænd for planeten, indtil Planetprinsen senere ankom. Disse Melkisedeker

kom på det tidspunkt, hvor Andon og Fonta tog de beslutninger, der gjorde det muligt for Tankeretterne at bo i deres dødelige sind.

65:4.10 (736.1) På Urantia har Livsbærernes bestræbelser på at forbedre Satantias livsmønstre nødvendigvis resulteret i frembringelsen af mange tilsyneladende ubrugelige former for overgangsliv. Men de gevinster, der allerede er opnået, er tilstrækkelige til at retfærdiggøre Urantias modifikationer af standardlivsmønstrene.

65:4.11 (736.2) Det var vores hensigt at frembringe en tidlig manifestation af vilje i Urantias evolutionære liv, og det lykkedes os. Normalt dukker viljen ikke op, før de farvede racer har eksisteret længe, og den dukker som regel først op blandt de overlegne typer af det røde menneske. Jeres verden er den eneste planet i Satania, hvor den menneskelige type vilje har vist sig i en præfarvet race.

65:4.12 (736.3) Men i vores bestræbelser på at tilvejebringe den kombination og forening af arvefaktorer, som til sidst gav ophav til menneskets pattedyrsforfædre, blev vi konfronteret med nødvendigheden af at tillade hundreder og tusinder af andre og forholdsvis ubrugelige kombinationer og foreninger af arvefaktorer at finde sted. Mange af disse tilsyneladende mærkelige biprodukter af vores anstrengelser vil helt sikkert møde dit blik, når du graver tilbage i planetens fortid, og jeg kan godt forstå, hvor forvirrende nogle af disse ting må være for det begrænsede menneskelige synspunkt.

5. Livsevolutionens omskiftelser

65:5.1 (736.4) Det var en kilde til beklagelse for Livsbærerne, at vores særlige bestræbelser på at modificere intelligent liv på Urantia skulle have været så hæmmet af tragiske perversioner uden for vores kontrol: Caligastias forræderi og det adamiske mislighold.

65:5.2 (736.5) Men gennem hele dette biologiske eventyr voksede vores største skuffelse ud af, at visse primitive planter vendte tilbage til præklorofylniveauet af parasitære bakterier i et så omfattende og uventet omfang. Denne eventualitet i plantelivets evolution forårsagede mange plagsomme sygdomme hos de højere pattedyr, især hos de mere sårbare menneskearter. Da vi blev konfronteret med denne forvirrende situation, så vi lidt bort fra vanskelighederne, fordi vi vidste, at den efterfølgende blanding af det adamiske livsplasma ville styrke modstandskraften hos den resulterende blandede race, så den praktisk talt ville blive immun over for alle sygdomme, der blev frembragt af den vegetabilske type organisme. Men vores håb var dømt til at skuffe på grund af den adamiske misligholdelses forsømmelse.

65:5.3 (736.6) Universernes univers, inklusive denne lille verden kaldet Urantia, bliver ikke styret blot for at opfylde vores ønsker eller for at gøre det bekvemt for os, og slet ikke for at tilfredsstille vores luner og nysgerrighed. De vise og almægtige væsener, der er ansvarlige for universets ledelse, ved utvivlsomt præcis, hvad de har med at gøre; og derfor bliver det passende for Livsbærerne og påhviler de dødelige

sind, at melde sig til tålmodig venten og hjerteligt samarbejde med visdommens styre, magtens herredømme og fremskridtets march.

65:5.4 (736.7) Der er selvfølgelig visse compensationer for trængsler, såsom Mikaels overdragelse til Urantia. Men uanset alle sådanne overvejelser udtrykker de senere himmelske tilsynsførende for denne planet fuld tillid til menneskeslægtens endelige evolutionære triumf og til den endelige retfærdiggørelse af vores oprindelige planer og livsmønstre.

6. Livets evolutionære fremgangsmåde

65:6.1 (737.1) Det er umuligt at bestemme et bevægeligt objekts nøjagtige position og hastighed samtidigt; ethvert forsøg på at måle en af delene vil uundgåeligt medføre ændringer i den anden. Den samme form for paradoks konfronterer det dødelige menneske, når det foretager en kemisk analyse af protoplasma. Kemikeren kan belyse kemien i *dødt* protoplasma, men han kan ikke få øje på hverken den fysiske organisation eller den dynamiske ydeevne i *levende* protoplasma. Videnskabsmanden kommer nærmere og nærmere livets hemmeligheder, men han vil aldrig finde dem og af den simple grund, at han skal dræbe protoplasmaet for at analysere det. Dødt protoplasma vejer det samme som levende protoplasma, men det er ikke det samme.

65:6.2 (737.2) Der er en iboende evne til at tilpasse sig i levende ting og væsener. I enhver *levende* plante eller dyrecelle, i enhver *levende* organismer—materiale eller åndelige—er der en umættelig længsel efter at opnå en stadigt stigende perfektion af miljøtilpasning, organismetilpasning og øget livsudfoldelse. Disse uendelige bestræbelser hos alle levende væsener vidner om, at der i dem findes en medfødt stræben efter perfektion.

65:6.3 (737.3) Det vigtigste skridt i planteudviklingen var udviklingen af evnen til at danne klorofyl, og det næststørste fremskridt var udviklingen af sporen til det komplekse frø. Sporen er det mest effektive forplantningsmiddel, men den mangler de muligheder for variation og alsidighed, der ligger i frøet.

65:6.4 (737.4) En af de mest brugbare og komplekse episoder i evolutionen af de højere dyretyper bestod i udviklingen af evnen hos jernet i de cirkulerende blodceller til at fungere i den dobbelte rolle som iltbærer og kuldioxidfjerner. Og denne evne hos de røde blodlegemer illustrerer, hvordan organismer under udvikling er i stand til at tilpasse deres funktioner til varierende eller skiftende omgivelser. De højere dyr, inklusive mennesket, ilter deres væv ved hjælp af jernet i de røde blodlegemer, som transporterer ilt til de levende celler og lige så effektivt fjerner kuldioxid. Men man kan få andre metaller til at tjene det samme formål. Blæksprutten bruger kobber til denne funktion, og søpindsvinet bruger vanadium.

65:6.5 (737.5) Fortsættelsen af sådanne biologiske tilpasninger illustreres af udviklingen af tænder hos de højere pattedyr på Urantia; disse nåede op på seksogtrediven hos menneskets fjerne

forfædre, og derefter begyndte en tilpasningsjustering mod toogtredive hos de første mennesket og dets nære slægtninge. Nu er den menneskelige art langsomt på vej mod otteogtyve. Evolutionsprocessen er stadig aktivt og tilpasningsdygtigt i gang på denne planet.

65:6.6 (737.6) Men mange tilsyneladende mystiske justeringer af levende organismer er rent kemiske, helt fysiske. På et hvilket som helst tidspunkt er der i et menneskes blodstrøm mulighed for op mod 15.000.000 kemiske reaktioner mellem hormonproduktionen fra et dusin endokrine kirtler.

65:6.7 (737.7) De lavere former for planteliv reagerer udelukkende på det fysiske, kemiske og elektriske miljø. Men efterhånden som livets skala stiger, bliver de syv hjælpeånders mentale tjenester en efter en operative, og sindet bliver mere og mere tilpasningsdygtigt, kreativt, koordinerende og dominerende. Dyrenes evne til at tilpasse sig luft, vand og land er ikke en overnaturlig begavelse, men en superfysisk tilpasning.

65:6.8 (738.1) Fysik og kemi alene kan ikke forklare, hvordan et menneske udviklede sig ud af den oprindelige protoplasma i de tidlige have. Evnen til at lære, hukommelse og differentierede reaktioner på miljøet er sindets begavelse. Fysikkens love reagerer ikke på træning; de er uigenkaldelige og uforanderlige. Kemiens reaktioner modificeres ikke af uddannelse; de er ensartede og pålidelige. Bortset fra tilstedeværelsen af det Egenskabsløse Absolutte så er elektriske og kemiske reaktioner forudsigelige. Men

sindet kan drage nytte af erfaring, kan lære af tilbagevendende adfærdsvaner som reaktion på gentagne stimuli.

65:6.9 (738.2) Præintelligente organismer reagerer på miljømæssige stimuli, men de organismer, der er reaktive over for tankevirksomhed, kan justere og manipulere miljøet selv.

65:6.10 (738.3) Den fysiske hjerne med dens tilhørende nervesystem besidder en medfødt kapacitet til at reagere på sindets tjenester, ligesom det sind, som udvikler sig hos ens personlighed har en vis medfødt evne til ånde modtagelighed, og derfor indeholder potentialer for åndelige fremskridt og opnåelse. Den intellektuelle, sociale, moralske og åndelige udvikling er afhængige af sindstjenesterne som de syv hjælpeånder og deres overfysiske medarbejdere udøver.

7. Evolutionære sindsniveauer

65:7.1 (738.4) De syv hjælpende sinds-ånder er de alsidige sindstjenere for de lavere intelligente eksistenser i et lokalunivers. Denne sindets orden betjenes fra lokaluniversets hovedkvarter eller fra en verden, der er forbundet med det, men der er indflydelsesrig ledelse af det lavere sinds funktion fra systemets hovedstæder.

65:7.2 (738.5) I en evolutionær verden afhænger meget, rigtig meget, af disse syv hjælperes arbejde. Men de er sindets tjenere; de er ikke involveret i den fysiske evolution, som er Livsbærernes domæne. Ikke desto mindre er den perfekte integration af disse åndelige

begavelser med den forordnede og naturlige procedure for Livsbærernes udfoldelse og iboende regime ansvarlig for den dødelige manglende evne til i fænomenet sind at skelne andet end naturens hånd og udførelsen af naturlige processer, selv om I lejlighedsvis er noget forvirrede over at forklare alt, hvad der er forbundet med sindets naturlige reaktioner, når det er forbundet med materie. Og hvis Urantia fungerede mere i overensstemmelse med de oprindelige planer, ville I observere endnu mindre, der kunne fastholde jeres opmærksomhed på fænomenet sind.

65:7.3 (738.6) De syv hjælpeånder er mere kredsløbsagtige end væsensagtige, og på almindelige verdener er de omgivet af andre hjælpefunktioner i hele lokaluniverset. På livseksperimentplaneter er de dog relativt isolerede. Og på Urantia oplevede de lavere hjælpeånder på grund af livsmønstrenes unikke natur langt større vanskeligheder med at komme i kontakt med de evolutionære organismer, end det ville have været tilfældet i en mere standardiseret form for livsudfoldelse.

65:7.4 (738.7) Igen, i en gennemsnitlig evolutionær verden er de syv hjælperånder langt bedre synkroniseret med de fremskredne stadier af dyrenes udvikling, end de var på Urantia. Med kun en enkelt undtagelse oplevede sindshjelperne de største vanskeligheder med at komme i kontakt med Urantias organismers udviklende sind, som de nogensinde havde haft i hele deres virke i Neadons univers. På denne verden udviklede der sig mange former for grænsefænomener —forvirrende kombinationer af de mekaniske - ikke-lærbare og de ikke-mekaniske - lærbare typer af organismers respons.

65:7.5 (739.1) De syv hjælpeånder er ikke i kontakt med de rent mekaniske former for organismernes reaktion på miljøet. Sådanne præintelligente reaktioner hos levende organismer hører udelukkende til kraftcentrenes, de fysiske kontrollørers og deres medarbejders energidomæner.

65:7.6 (739.2) Erhvervelsen af potentialet for evnen til at *lære* af erfaring markerer begyndelsen på de hjælpende ånders funktion, og de fungerer fra de laveste sind i primitive og usynlige eksistenser op til de højeste typer i menneskets evolutionære skala. De er kilden til og mønsteret for sindets ellers mere eller mindre mystiske adfærd og ufuldstændigt forståede hurtige reaktioner på det materielle miljø. Disse trofaste og altid pålidelige indflydelser må længe fortsætte deres indledende arbejde, før det dyriske sind når op på de menneskelige niveauer af åndelig modtagelighed.

65:7.7 (739.3) Hjælpeånderne fungerer udelukkende i evolutionen af det oplevende sind op til niveauet for den sjette fase, tilbedelsens ånd. På dette niveau opstår den uundgåelige overlapning af tjeneste—fænomenet, hvor det højere rækker ned for at koordinere med det lavere i forventning om efterfølgende opnåelse af avancerede udviklingsniveauer. Og endnu mere åndelig tjeneste ledsager handlingen fra den syvende og sidste hjælpeånd, visdommens ånd. Gennem hele ånde verdenens tjeneste oplever individet aldrig pludselige overgange i åndesamarbejdet; disse ændringer er altid gradvise og gensidige.

65:7.8 (739.4) Der bør altid skelnes mellem den fysiske (elektrokemiske) og den mentale reaktion på miljømæssige stimuli,

og til gengæld skal de alle anerkendes som fænomener, der er adskilt fra åndelige aktiviteter. Den fysiske, mentale og spirituelle tyngdekraft er forskellige områder af den kosmiske virkelighed, på trods af deres intime indbyrdes relationer.

8. Evolutionen i tid og rum

65:8.1 (739.5) Tid og rum er uløseligt forbundet; der er en medfødt sammenhæng. Tidsforsinkelser er uundgåelige, når der er visse rumforhold til stede.

65:8.2 (739.6) Hvis det giver anledning til forvirring at bruge så meget tid på at gennemføre de evolutionære forandringer i livets udvikling, vil jeg sige, at vi ikke kan fremskynde livsprocesserne, så de udfolder sig hurtigere, end de fysiske metamorfoser på en planet tillader. Vi må vente på den naturlige, fysiske udvikling af en planet; vi har absolut ingen kontrol over den geologiske evolution. Hvis de fysiske forhold tillod det, kunne vi sørge for, at livets udvikling blev afsluttet på betydeligt mindre end en million år. Men vi er alle under Paradisets Højeste Herskeres jurisdiktion, og tid eksisterer ikke i Paradis.

65:8.3 (739.7) Individets målestok for tidsmåling er længden af dets liv. Alle skabninger er således tidsbetingede, og derfor betragter de evolutionen som en langtrukken proces. For dem af os, hvis levetid ikke er begrænset af en tidslig eksistens, synes evolution ikke at være

en så langvarig transaktion. I Paradis, hvor tid ikke eksisterer, er alle disse ting *til stede* i Uendelighedens sind og Evighedens handlinger.

65:8.4 (739.8) Da sindsevolution er afhængig af, og forsinket af, den langsomme udvikling af de fysiske forhold, så er åndelige fremskridt afhængig af mental ekspansion og altid forsinket af intellektuel retardering. Men det betyder ikke, at åndelig udvikling er afhængig af uddannelse, kultur, eller visdom. Sjælen kan udvikle sig uafhængigt af mental kultur, men ikke i fravær af mental kapacitet og ønske—valget om overlevelse og beslutningen om at opnå stadigt større fuldkommenhed—at gøre den himmelske Faders vilje. Selvom overlevelse måske ikke afhænger af besiddelse af viden og visdom, så gør fremskridt det helt sikkert.

65:8.5 (740.1) I de kosmiske evolutionære laboratorier er sindet altid dominerende over materien, og ånden er altid forbundet med sindet. Hvis disse forskellige begavelser ikke synkroniseres og koordineres, kan det medføre tidsforsinkelser, men hvis individet virkelig kender Gud og ønsker at finde ham og blive som ham, så er overlevelsen sikret uanset tidens handicap. Fysisk status kan hæmme sindet, og mental perversitet kan forsinke åndelig opnåelse, men ingen af disse forhindringer kan besejre det helhjertede valg af vilje.

65:8.6 (740.2) Når de fysiske forhold er modne, kan en *mental* udvikling finde sted; når sindstilstanden er gunstig, kan der *pludselige* forekomme åndelige transformationer; når åndelige værdier får den rette anerkendelse, bliver kosmiske betydninger

synlige, og personligheden bliver i stigende grad frigjort fra tidens handicap og befriet fra rummets begrænsninger.

65:8.7 (740.3) [Sponsoreret af en livsbærer fra Neadon bosiddende på Urantia].

Urantia Bogen

<< [Kapitel 65](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 67](#) >>

Kapitel 66

Urantias Planetprins

66:0.1 (741.1) EN LANONANDEK SØNS ankomst til en gennemsnitlig verden betyder, at viljen, evnen til at vælge vejen til evig overlevelse, har udviklet sig i det primitive menneskes sind. Men på Urantia ankom Planetprinsen næsten en halv million år efter, at den menneskelige vilje var opstået.

66:0.2 (741.2) For omkring fem hundrede tusinde år siden og samtidig med de seks farvede eller sangik-racer ankom Caligastia, den planetariske prins, til Urantia. Der var næsten en halv milliard primitive mennesker på jorden på tidspunktet for Prinsens ankomst, og de var godt spredt ud over Europa, Asien og Afrika. Prinsens hovedkvarter, der var etableret i Mesopotamien, lå omtrent i centrum af verdens befolkning.

1. Prins caligastia

66:1.1 (741.3) Caligastia var en Lanonandek søn, nummer 9.344 af anden gradens orden. Han havde erfaring med administration af lokaluniversets anliggender i almindelighed og i de senere tidsaldr, med forvaltningen af lokalesystemet Satania i særdeleshed.

66:1.2 (741.4) Før Lucifer regerede i Satania, havde Caligastia været knyttet til Livsbærernes rådgivende råd på Jerusem. Lucifer forfremmede Caligastia til en position i hans personlige personale, og han havde acceptabelt udført fem efter hinanden udsendelser af ære og tillid.

66:1.3 (741.5) Caligastia ansøgte meget tidligt en udnævnelse som planetprins, men gentagne gange, når hans anmodning kom op til godkendelse i konstellationsrådene, fik den ikke konstellationsfædrenes samtykke. Caligastia syntes især at have en særlig lyst til at blive udsendt som planetarisk hersker til en decimal eller livsmodifikationsverden. Hans anmodning var flere gange blevet afvist, før han endelig blev udsendt til Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia rejste ud fra Jerusem til sin tillidsopgave som verdenshersker udstyret med misundelsesværdig renommé af loyalitet og hengivenhed for velfærden i universet for hans oprindelse og ophold, selv om en vis rastløshed var karakteristisk for ham i forbindelse med en tendens til at være uenig med den etablerede orden i visse mindre sager.

66:1.5 (741.7) Jeg var til stede på Jerusem, da den lysende Caligastia tog af sted fra systemets hovedstad. Ingen af planeternes prinser har nogensinde påbegyndt en karriere som verdenshersker med en rigere

forberedende erfaring eller med bedre udsigter, end Caligastia gjorde på den begivenhedsrige dag for en halv million år siden. En ting er sikkert: Da jeg udførte min opgave med at bringe beretningen om den begivenhed i lokaluniversets udsendelser, havde jeg ikke et øjeblik den mindste tanke om, at denne ædle Lanonandek så kort tid efter ville forråde sin hellige tillid som planetarisk vogter og så frygteligt besudle sit ophøjede univers-sønners ærværdige navn. Jeg anså virkelig Urantia for at være blandt de fem-seks mest heldige planeter i hele Satania, fordi den havde et så erfarent, strålende og originalt sind ved roret i verdens anliggender. Dengang forstod jeg ikke, at Caligastia på snigende vis var ved at blive forelsket i sig selv; dengang forstod jeg ikke så meget af personlighedsstolthedens finesser.

2. Prinsens personale

66:2.1 (742.1) Urantias Planetprins blev ikke sendt ud alene på sin mission, men blev ledsaget af det sædvanlige korps af assistenter og administrative hjælpere.

66:2.2 (742.2) Lederen af denne gruppe var Daligastia, planetprinsens tilknyttede assistent. Daligastia var også en anden gradens Lanonandek Søn, nummer 319.407 i den orden. Han havde en stilling som assistent på det tidspunkt da han blev udnævnt til Caligastias medarbejder.

66:2.3 (742.3) Til det planetariske personale hørte et stort antal engle samarbejdspartnere og en stor skare af andre himmelske væsener, som var blevet udnævnt til at fremme menneskeracernes interesser og velfærd. Men fra jeres synsvinkel var den mest interessante gruppe alle de legemlige medlemmer af prinsens personale—nogle gange omtalt som *Caligastias et hundrede*.

66:2.4 (742.4) Disse hundrede genmaterialiserede medlemmer af Prinsens personale blev udvalgt af Caligastia blandt mere end 785.000 opstigende borgere i Jerusem, som meldte sig frivilligt til at tage med på Urantia-eventyret. Hver enkelt af de hundrede udvalgte var fra en anden planet, og ingen af dem var fra Urantia.

66:2.5 (742.5) Disse frivillige fra Jerusem blev bragt med serafisk transport direkte fra systemets hovedstad til Urantia, og ved ankomsten blev de holdt serafomsluttet, indtil de kunne forsynes med personlighedsformer af den dobbelte karakter af særlig planetarisk tjeneste, bogstavelige kroppe bestående af kød og blod, men også afstemt til systemets livskredsløb.

66:2.6 (742.6) Nogen tid før ankomsten af disse hundrede Jerusem-borgere anmodede de to tilsynsførende Livsbærere på Urantia, som tidligere havde perfektioneret deres planer, Jerusem og Edentia om tilladelse til at transplantere livsplasmaet fra hundrede udvalgte overlevende fra Andon- og Fonta-bestanden ind i de materielle kroppe, der skulle projiceres til de legemlige medlemmer af Prinsens personale. Anmodningen blev imødekommet på Jerusem og godkendt på Edentia.

66:2.7 (742.7) Derfor udvalgte Livsbærerne 50 mænd og 50 kvinder af Andon- og Fonta-efterkommerne, som repræsenterede de overlevende af de bedste stammer af denne unikke race. Med en eller to undtagelser var disse andonitiske bidragydere til racens fremgang fremmede for hinanden. De blev samlet fra vidt forskellige steder ved hjælp af koordineret Tankeretterstyring og serafisk vejledning ved tærsklen til Prinsens planetariske hovedkvarter. Her blev de hundrede mennesker givet i hænderne på den højt kvalificerede frivillige kommission fra Avalon, som styrede den materielle udvinding af en del af livsplasmaet fra disse Andon-efterkommere. Dette levende materiale blev derefter overført til de materielle kroppe, der var konstrueret til brug for de hundrede jerusemitiske medlemmer af prinsens personale. I mellemtiden blev disse nyankomne borgere fra systemets hovedstad holdt i søvn af serafisk transport.

66:2.8 (742.8) Disse transaktioner, sammen med den bogstavelige skabelse af særlige kroppe til Caligastia et hundrede, gav anledning til adskillige legender, hvoraf mange senere blev forvekslet med de senere traditioner om Adams og Evas planetariske installation.

66:2.9 (743.1) Hele genpersonaliseringsprocessen, fra tidspunktet for ankomsten af de serafiske transportere med de hundrede frivillige fra Jerusem, indtil disse frivillige vågnede til bevidsthed som tredobbelt væsener i denne verden, tog præcis ti dage.

3. Dalamatia—prinsens by

66:3.1 (743.2) Planetprinsens hovedkvarter lå dengang i området omkring Den Persiske Golf, i det område, der svarer til det senere Mesopotamien.

66:3.2 (743.3) Klimaet og landskabet i Mesopotamien på den tid var i alle henseende gunstige for de projekter prinsens personale og deres assistenter beskæftigede sig med, og adskilte sig meget fra de betingelser, der engang senere har hersket her. Det var nødvendigt at have et sådant gunstigt klima som en del af det naturlige miljø, der skulle få de primitive Urantianere til at gøre visse indledende fremskridt inden for kultur og civilisation. Den vigtigste opgave i disse tidsaldre var at forvandle mennesket fra en jæger til en hyrde, med håbet om, at det senere ville udvikle sig til en fredselkende, landmand med kærlighed til hjemmet.

66:3.3 (743.4) Planetprinsens hovedkvarter på Urantia var typisk for sådanne stationer på en ung og udviklende sfære. Kernen i Prinsens bosættelse var en meget enkel, men smuk by, omsluttet af en fire meter høj mur. Dette verdenscenter for kultur blev navngivet Dalamatia til ære for Daligastia.

66:3.4 (743.5) Byen var inddelt i ti underafdelinger med hovedkvartererne for de ti råd for det fysiske personale placeret i centrum af disse underafdelinger. Centralt i byen lå den usynlige Faders tempel. Prinsens og hans medarbejders administrative

hovedkvarter var indrettet i tolv kamre, der var grupperet umiddelbart omkring selve templet.

66:3.5 (743.6) Bygningerne i Dalamatia var alle i én etage, undtagen rådets hovedkvarter, som var i to etager, og det centrale tempel for Faderen over alle, som var lille, men tre etager højt.

66:3.6 (743.7) Byen repræsenterede den tidlige tids bedste praksis inden for byggematerialer—mursten. Der blev brugt meget lidt sten eller træ. Husbyggeri og landsbyarkitektur blandt de omkringliggende folk blev i høj grad forbedret af det dalamatiske eksempel.

66:3.7 (743.8) I nærheden af prinsens hovedkvarter boede der mennesker i alle farver og samfundslag. Og det var fra disse nærliggende stammer, at de første elever til prinsens skoler blev rekrutteret. Selvom disse tidlige skoler i Dalamatia var primitive, tilbød de alt, hvad der kunne gøres for mænd og kvinder i den primitive tidsalder.

66:3.8 (743.9) Prinsens fysiske personale samlede løbende de dygtigste individer fra de omkringliggende stammer omkring sig, og efter at have trænet og inspireret disse elever, sendte de dem tilbage som lærere og ledere for deres respektive folk.

4. De et hundredes første tider

66:4.1 (743.10) Ankomsten af prinsens personale skabte et dybtgående indtryk. Selvom det tog næsten tusind år for nyheder til at spredes over hele verden, blev stammerne nær det mesopotamiske hovedkvarter enormt påvirket af læren og adfærden hos de hundrede nye beboere på Urantia. Og meget af jeres efterfølgende mytologi voksede ud af de forvrængede legender fra disse tidlige dage, hvor disse medlemmer af prinsens personale blev genpersonificeret på Urantia som supermænd.

66:4.2 (744.1) Den alvorlige hindring for den gode indflydelse fra sådanne ekstraplanetariske lærere er de dødeliges tendens til at betragte dem som guder, men bortset fra teknikken bag deres optræden på jorden benyttede Caligastia—et hundrede—halvtreds mænd og halvtreds kvinder—sig ikke af overnaturlige metoder eller overmenneskelige manipulationer.

66:4.3 (744.2) Men den kropslige personale var ikke desto mindre overmenneskelig. De begyndte deres mission på Urantia som ekstraordinære trefoldige væsener:

66:4.4 (744.3) 1. De var kropslige og relativt menneskelige, for de indeholdt det faktiske livsplasma fra en af de menneskelige racer, det andoniske livsplasma fra Urantia.

66:4.5 (744.4) Disse hundrede medlemmer af Prinsens personale var ligeligt fordelt med hensyn til køn og i overensstemmelse med deres tidligere dødelige status. Hver person i denne gruppe var i stand til at blive forældre til en eller anden ny orden af fysiske væsener, men de var blevet omhyggeligt instrueret i kun at blive forældre under visse

betingelser. Det er kutyme, at en planetarisk prins' legemlige personale avler deres efterfølgere, før de trækker sig tilbage fra særlig planetarisk tjeneste. Normalt sker det på det tidspunkt, hvor den planetariske Adam og Eva ankommer, eller kort tid efter.

66:4.6 (744.5) Disse særlige væsener havde derfor kun ringe eller ingen anelse om, hvilken type materiel skabning deres seksuelle forening ville frembringe. Og de fik det aldrig at vide; inden tiden var inde til et sådant skridt i udførelsen af deres verdensarbejde, var hele regimet blevet forstyrret af oprør, og de, der senere fungerede i forældrerollen, var blevet isoleret fra systemets livsstrømme.

66:4.7 (744.6) Disse materialiserede medlemmer af Caligastias personale lignede den andoniske race med hensyn til hudfarve og sprog. De spiste mad ligesom de dødelige i verden med denne forskel: De genskabte kroppe i denne gruppe var fuldt tilfredse med en kødfri kost. Det var en af grundene til, at de bosatte sig i en varm region med masser af frugt og nødder. Skikken med at leve på en kødfri kost stammer fra Caligastias tid, for denne skik spredte sig vidt omkring og påvirkede spisevanerne hos mange omkringliggende stammer, grupper med oprindelse i de evolutionære racer, der engang udelukkende spiste kød.

66:4.8 (744.7) 2. De et hundrede var materielle, men overmenneskelige væsener, der er blevet genskabt på Urantia som unikke mænd og kvinder af en høj og særlig orden.

66:4.9 (744.8) Mens denne gruppe nød midlertidigt statsborgerskab på Jerusem, var de endnu ikke fusioneret med deres Tankerettere; og da de meldte sig frivilligt og blev accepteret til planetarisk tjeneste i

forbindelse med de nedstigende ordener af sønner, blev deres Tankerettere frigjort. Men disse Jerusemitter var overmenneskelige væsener—de besad sjæle af opstigende vækst. Under det jordiske liv i kødet er sjælen på fosterstadiet; den fødes (genopstår) i morontia-livet og oplever vækst gennem de successive morontia-verdener. Og sjælene i Caligastia et hundrede havde således ekspanderet gennem de progressive erfaringer i de syv mansoniaverdener til borgerstatus på Jerusem.

66:4.10 (744.9) I overensstemmelse med deres instruktioner deltog personalet ikke i seksuel reproduktion, men de studerede omhyggeligt deres personlige sammensætning, og de udforskede omhyggeligt alle tænkelige faser af intellektuel (sind) og morontiel (sjæl) forbindelse. Og det var i løbet af det 33. år af deres ophold i Dalamatia, længe før muren var færdig, at nummer to og nummer syv i Dans gruppe ved et tilfælde opdagede et fænomen, der var forbundet med forbindelsen mellem deres morontielle selv (angiveligt ikke-seksuelt og ikke-materielt); og resultatet af dette eventyr viste sig at være det første af de primære midtervæsener. Dette nye væsen var helt synligt for den planetariske personale og deres himmelske medarbejdere, men var ikke synligt for mændene og kvinderne i de forskellige menneskestammer. Efter bemyndigelse fra Planetprinsen påtog hele den kropslige personalegruppe sig at producere lignende væsener, og alle havde succes med at følge instruktionerne fra Dans pionerpar. Således skabte Prinsens personale til sidst det oprindelige korps af 50.000 mellemvæsener af første grad.

66:4.11 (745.1) Disse væsener af mellemtypen var til stor hjælp i arbejdet i verdens hovedkvarter. De var usynlige for mennesker, men de primitive beboere i Dalamatia blev undervist i disse usynlige halvånder, og i årevis udgjorde de summen af åndeverdenen for disse dødelige, der var under udvikling.

66:4.12 (745.2) 3. Caligastias et hundrede var personligt udødelige eller ikke-døende. Gennem deres materielle former cirkulerede de antidotale komplementer til systemets livsstrømme, og hvis de ikke havde mistet kontakten til livskredsløbene på grund af oprør, ville de have levet videre på ubestemt tid, indtil en senere Guds søn ankom, eller indtil de engang senere blev løsladt for at genoptage den afbrudte rejse til Havona og Paradis.

66:4.13 (745.3) Disse modgifts supplementer til Satantias livsstrømme stammer fra frugten af livets træ, en busk af Edentia, som blev sendt til Urantia af de Højeste fra Norlatiadek på tidspunktet for Caligastias ankomst. I Dalamatias dage voksede dette træ i den centrale gård i den usynlige Faders tempel, og det var frugten af livets træ, der gjorde det muligt for de materielle og ellers dødelige væsener i Prinsens personale at leve videre på ubestemt tid, så længe de havde adgang til den.

66:4.14 (745.4) Selv om dette super næringsstof ikke var af nogen værdi for de evolutionære racer, var det helt tilstrækkelig til at give Caligastias et hundrede og endda til de et hundrede modificerede Andoniter som var forbundet med dem, et vedvarende liv.

66:4.15 (745.5) Det bør forklares i denne forbindelse, at på det tidspunkt, hvor de hundrede andonitter bidrog med deres menneskelige kimplasma til medlemmerne af Prinsens personale, indførte Livsbærerne komplementet af systemkredsløbene i deres dødelige kroppe; og således blev de i stand til at leve videre samtidig med personalet, århundrede efter århundrede, på trods af den fysiske død.

66:4.16 (745.6) Til sidst blev de hundrede andonitter gjort opmærksomme på deres bidrag til deres overordnede nye former, og de samme hundrede børn af andon-stammerne boede i hovedkvarteret som personlige ledsagere for prinsens legemlige personale.

5. De hundredes organisation

66:5.1 (745.7) De hundrede var organiseret til tjeneste i ti autonome råd med ti medlemmer i hvert. Når to eller flere af disse ti råd mødtes i en fælles session, blev sådanne forbindelsesmøder ledet af Daligastia. Disse ti grupper var sammensat som følger:

66:5.2 (745.8) 1. *Rådet for fødevarer og materiel vælfærd.* Denne gruppe blev ledet af Ang. Mad, vand, tøj og den menneskelige races materielle fremgang blev fremmet af dette dygtige korps. De underviste i brøndgravning, kildekontrol og kunstvanding. De underviste dem som kom fra de højere liggende områder og fra nord

i forbedrede metoder til at behandle skind til brug som beklædning, og vævning blev senere introduceret af lærerne i kunst og videnskab.

66:5.3 (746.1) Der blev gjort store fremskridt inden for metoder til opbevaring af mad. Mad blev konserveret ved kogning, tørring og røgning; det blev således den tidligste ejendom. Mennesket lærte at tage højde for risikoen for hungersnød, som med jævne mellemrum hærgede verden.

66:5.4 (746.2) 2. *Bestyrelsen for tæmning og udnyttelse af dyr.* Dette råd var dedikeret til opgaven med at udvælge og avle de dyr, der var bedst egnet til at hjælpe mennesker med at bære byrder og transportere sig selv, til at levere mad og senere til at være til nytte i dyrkningen af jorden. Dette dygtige korps blev ledet af Bon.

66:5.5 (746.3) Flere typer af nyttige dyr, som nu er uddøde, blev tæmnet sammen med nogle, der er fortsat som tamme dyr til i dag. Mennesket havde længe levet med hunden, og det blå menneske havde allerede haft succes med at tæmme elefanten. Koen blev så forbedret ved omhyggelig avl, at den blev en værdifuld fødekilde; smør og ost blev almindelige artikler i menneskets kost. Folk lærte at bruge okser til at bære byrder, men hesten blev først tæmnet på et senere tidspunkt. Medlemmerne af dette korps lærte først mennesket at bruge hjulet til at lette trækraften.

66:5.6 (746.4) Det var på den tid, at man begyndte at bruge brevduer, som blev taget med på lange rejser med det formål at sende beskeder eller kalde på hjælp. Bon's gruppe havde succes med at træne de

store fandorer som passagerfugle, men de uddøde for mere end tredive tusind år siden.

66:5.7 (746.5) 3. *Rådgiverne vedrørende erobringen af rovdyr.* Det var ikke nok, at det tidlige menneske forsøgte at tæmme visse dyr, men det måtte også lære at beskytte sig mod ødelæggelse fra resten af den fjendtlige dyreverden. Denne gruppe blev ledet af Dan.

66:5.8 (746.6) Formålet med en gammel bymur var at beskytte mod glubske dyr samt at forhindre overraskelsesangreb fra fjendtlige mennesker. De, der boede uden for murene og i skoven, var afhængige af træboliger, stenhytter og natbål. Det var derfor meget naturligt, at disse lærere brugte meget tid på at undervise deres elever i forbedring af menneskelige boliger. Ved at anvende forbedrede teknikker og fælder blev der gjort store fremskridt med at undertvinge dyr.

66:5.9 (746.7) 4. *Lærerstaben for udbredelse og bevarelse af viden.* Denne gruppe organiserede og styrede de rent uddannelsesmæssige bestræbelser i disse tidlige tider. Den blev ledet af Fad. Fads uddannelsesmetoder bestod i overvågning af beskæftigelse ledsaget af instruktion i forbedrede arbejdsmetoder. Fad formulerede det første alfabet og indførte et skriftsystem. Dette alfabet indeholdt femogtyve tegn. Som skrivemateriale brugte disse tidlige folk træbark, lertavler, stenplader, en form for pergament lavet af hamrede huder og en primitiv form for papirlignende materiale lavet af hvepsebo. Dalamatia-biblioteket, der blev ødelagt kort efter

Caligastias oprør, omfattede mere end to millioner separate optegnelser og var kendt som “Fads hus.”

66:5.10 (746.8) Det blå menneske var tilhænger af alfabetskrift og gjorde de største fremskridt i den retning. Det røde menneske foretrak billedskrift, mens de gule racer gik over til at bruge symboler for ord og ideer, meget lig dem, de bruger nu. Men alfabetet og meget andet gik efterfølgende tabt for verden under den forvirring, der fulgte med et oprør. Caligastias afhopning ødelagde verdens håb om et universelt sprog, i hvert fald i utallige tidsaldre.

66:5.11 (747.1) 5. *Kommissionen for fabrikation og handel.* Dette råd var ansat til at fremme industri inden for stammerne og til at fremme handel mellem de forskellige fredsgrupper. Dets leder var Nod. Alle former for primitiv produktion blev opmuntret af dette korps. De bidrog direkte til at hæve levestandarden ved at levere mange nye varer, der kunne tiltrække de primitive menneskers interesse. De udvidede i høj grad handlen med det forbedrede salt, som Rådet for Videnskab og Kunst producerede.

66:5.12 (747.2) Det var blandt disse oplyste grupper, der var uddannet i Dalamatia-skolerne, at den første kommercielle kredit blev praktiseret. Fra en central udveksling af kreditter sikrede de sig symboler, som blev accepteret i stedet for de faktiske bytteobjekter. Verden forbedrede ikke disse forretningsmetoder i hundredtusindvis af år.

66:5.13 (747.3) 6. *Kollegiet for åbenbaret religion.* Denne gruppe fungerede langsomt. Urantias civilisation blev bogstaveligt talt

smedet ud mellem nødvendighedens ambolt og frygtens hamre. Men denne gruppe havde gjort betydelige fremskridt i deres forsøg på at erstatte frygten for Skaberen med frygten for skabninger (spøgelsesdyrkelse), før deres arbejde blev afbrudt af den senere forvirring i forbindelse med løsrivelsesomvæltningen. Lederen af dette råd var Hap.

66:5.14 (747.4) Ingen af prinsens personale ønskede at præsentere en åbenbaring på en måde der ville komplicere evolutionen; de præsenterede kun åbenbaring som højdepunktet af deres udtømmning af evolutionens kræfter. Men Hap gav efter for byens indbyggers ønske om at etablere en form for religiøs tjeneste. Hans gruppe forsynede dalmaterne med de syv tilbedelsessange og gav dem også den daglige lovprisningssætning og lærte dem til sidst “Faderens bøn,” som lød sådan:

66:5.15 (747.5) “Alles Fader, hvis søn vi ære, se ned på os med velvilje. Fri os fra frygten for alle undtagen dig. Gør os til behag for vores guddommelige lærere og lad altid sandheden være på vores læber. Fri os fra vold og vrede; Giv os respekt for vores ældre og det, der tilhører vores naboer. Giv os i denne sæson grønne græsgange og frugtbare flokke for at glæde vores hjerter. Vi beder for en hurtig ankomst af den lovede Opløfter, og vi ønsker at gøre din vilje i denne verden som andre gør i verdener hinsides.”

66:5.16 (747.6) Selvom prinsens personale var begrænset til naturlige midler og almindelige metoder til raceforbedring, holdt de løftet om

den adamiske gave af en ny race som målet for efterfølgende evolutionær vækst, når højden af den biologiske udvikling var nået.

66:5.17 (747.7) 7. *Vogterne af liv og helbred.* Dette råd beskæftigede sig med indførelsen af sanitet og fremme af primitiv hygiejne og blev ledet af Lut.

66:5.18 (747.8) Dens medlemmer lærte meget, som gik tabt i forvirringen i de efterfølgende tidsaldre, og som først blev genopdaget i det 20. århundrede. De lærte menneskeheden, at madlavning, kogning og stegning, var et middel til at undgå sygdom; også at sådan madlavning i høj grad reducerede børnedødeligheden og lettede tidlig fravænning.

66:5.19 (747.9) Mange af de tidlige lærdomme fra Luts vogtere af sundheden levede videre blandt jordens stammer helt frem til Moses' dage, selvom de blev meget forvrænget og væsentligt ændret.

66:5.20 (748.1) Den største hindring for at fremme hygiejnen blandt disse uvidende folkeslag var, at de virkelige årsager til mange sygdomme var for små til at kunne ses med det blotte øje, og også fordi de alle havde en overtroisk opfattelse af ild. Det krævede tusinder af år at overtale dem til at brænde affald. I mellemtiden blev de opfordret til at begrave deres rådne affald. Det store sanitære fremskridt i denne epoke kom fra udbredelsen af viden om sollysets sundhedsgivende og sygdomsødelæggende egenskaber.

66:5.21 (748.2) Før prinsens ankomst havde badning udelukkende været en religiøs ceremoni. Det var virkelig svært at overtale primitive mænd til at vaske deres kroppe som en sundhedspraksis. Lut fik til

sidst de religiøse lærere til at inkludere renselse med vand som en del af de renselsesceremonier, der skulle praktiseres i forbindelse med middagshøjtideligheden, en gang om ugen, i tilbedelsen af alles Fader.

66:5.22 (748.3) Disse sundhedsvogtere forsøgte også at indføre håndtryk i stedet for spytudveksling eller bloddrik som et tegn på personligt venskab og som et tegn på gruppeloyalitet. Men da disse primitive folkeslag slap ud af det tvingende pres fra deres overlegne lederes lære, var de ikke sene til at vende tilbage til deres tidligere sundhedsødelæggende og sygdomsfremkaldende praksis, der var baseret på uvidenhed og overtro.

66:5.23 (748.4) 8. *Det planetariske råd for kunst og videnskab.* Dette korps gjorde meget for at forbedre det tidlige menneskes industrielle teknik og for at højne dets opfattelse af skønhed. Deres leder var Mek.

66:5.24 (748.5) Kunst og videnskab befandt sig på et lavpunkt i hele verden, men dalamaterne fik lært de grundlæggende principper i fysik og kemi. Keramik var avanceret, dekorativ kunst var forbedret, og idealerne for menneskelig skønhed var i høj grad forbedret. Men musikken gjorde kun små fremskridt indtil efter den violette races ankomst.

66:5.25 (748.6) Disse primitive mennesker ville ikke gå med til at eksperimentere med dampkraft på trods af deres læreres gentagne opfordringer; de kunne aldrig overvinde deres store frygt for den indesluttede damps eksplosive kraft. De blev dog til sidst overtalt til

at arbejde med metaller og ild, selvom et stykke rødglødende metal var et skræmmende objekt for det tidlige menneske.

66:5.26 (748.7) Mek gjorde meget for at fremme andoniternes kultur og for at forbedre de blå menneskers kunst. En blanding af de blå mennesker og andoniterne skabte en kunstnerisk begavet type, og mange af dem blev mesterskulptører. De arbejdede ikke i sten eller marmor, men deres værker af ler, hærdet ved bagning, prydede Dalamatias haver.

66:5.27 (748.8) Der blev gjort store fremskridt inden for husflid, hvoraf de fleste gik tabt i oprørets lange og mørke tidsalder for aldrig at blive genopdaget før i moderne tid.

66:5.28 (748.9) *9. Styrelsen for avancerede stammerelationer.* Dette var den gruppe, der var betroet arbejdet med at bringe det menneskelige samfund op på statsniveau. Deres høvding var Tut.

66:5.29 (748.10) Disse ledere bidrog meget til at skabe ægteskaber mellem stammerne. De fremmede kurmageri og ægteskab efter behørig overvejelse og fuld mulighed for at lære hinanden at kende. De rent militære krigsdanse blev forfinet og brugt til værdifulde sociale formål. Mange konkurrencelege blev introduceret, men disse gamle folk var et alvorligt folk; der var ikke meget humor i disse tidlige stammer. Kun få af disse skikke overlevede den efterfølgende opløsning af planetariske oprør.

66:5.30 (749.1) Tut og hans medarbejdere arbejdede på at fremme gruppesammenslutninger af fredelig karakter, at regulere og humanisere krigsførelse, at koordinere forholdet mellem stammerne

og at forbedre stammernes regeringer. I nærheden af Dalamatia udviklede der sig en mere avanceret kultur, og disse forbedrede sociale relationer var meget nyttige til at påvirke mere fjerntliggende stammer. Men det civilisationsmønster, der herskede i prinsens hovedkvarter, var helt forskelligt fra det barbariske samfund, der udviklede sig andre steder, ligesom det 20. århundredes samfund i Capetown, Sydafrika, er helt ulig den primitive kultur hos de små buskmænd mod nord.

66:5.31 (749.2) 10. *Højeste domstol for koordinering mellem stammerne og samspillet mellem racerne.* Dette øverste råd blev ledet af Van og var appeldomstol for alle de andre ni særlige kommissioner, der havde til opgave at føre tilsyn med menneskelige anliggender. Dette råd havde en bred funktion og blev betroet alle jordiske anliggender, som ikke specifikt var tildelt de andre grupper. Dette udvalgte korps var blevet godkendt af konstellationsfædrene i Edentia, før de fik tilladelse til at påtage sig funktionerne som Urantias øverste domstol.

6. Prinsens regeringstid

66:6.1 (749.3) Graden af en verdens kultur måles ud fra de indfødte væseners sociale arv, og den kulturelle ekspansionshastighed bestemmes helt af indbyggernes evne til at forstå nye og avancerede ideer.

66:6.2 (749.4) Slaveri af traditioner skaber stabilitet og samarbejde ved sentimentalt at forbinde fortiden med nutiden, men det kvæler også initiativ og slavebinder personlighedens kreative kræfter. Hele verden var fanget i et dødvande af traditionsbundne skikke, da Caligastia hundrede ankom og begyndte at forkynde det nye evangelium om individuelt initiativ inden for datidens sociale grupper. Men dette velgørende styre blev så hurtigt afbrudt, at racerne aldrig er blevet helt befriet fra sædvanens slaveri; moden dominerer stadig Urantia i urimelig grad.

66:6.3 (749.5) De hundrede Caligastia—kandidater fra Satania—mansoniaverdenerne kendte godt til Jerusems kunst og kultur, men den slags viden er næsten værdiløs på en barbarisk planet befolket af primitive mennesker. Disse kloge væsener vidste bedre end at foretage *enpludselig* forvandling eller en masseopdragelse af datidens primitive racer. De forstod godt den menneskelige arts langsomme udvikling, og de afstod klogeligt fra ethvert radikalt forsøg på at ændre menneskets levevis på jorden.

66:6.4 (749.6) Hver af de ti planetariske kommissioner, begyndte *langsomt* og naturligt i gang med at fremme de interesser, der var betroet dem. Deres plan bestod i at tiltrække de bedste hjerner fra de omkringliggende stammer og, efter at have trænet dem, sende dem tilbage til deres folk som udsendinge for social opløftelse.

66:6.5 (749.7) Fremmede udsendinge blev aldrig sendt til en race, medmindre det var på folkets specifikke anmodning. De, der arbejdede for at opløfte og fremme en given stamme eller race, var altid indfødte af denne stamme eller race. De hundrede ville ikke

forsøge at påtvinge en anden stamme selv en overlegen races vaner og skikke. De arbejdede altid tålmodigt på at opløfte og fremme hver races gennemprøvede skikke. De simple folk på Urantia bragte deres sociale skikke til Dalamatia, ikke for at udskifte dem med nye og bedre skikke, men for at få dem opløftet ved kontakt med en højere kultur og ved at omgås overlegne sind. Processen var langsom, men meget effektiv.

66:6.6 (750.1) Dalamatia-lærerne forsøgte at tilføje bevidst social udvælgelse til den biologiske evolutions rent naturlige udvælgelse. De forstyrrede ikke det menneskelige samfund, men de fremskyndede markant dets normale og naturlige evolution. Deres motiv var progression gennem evolution og ikke revolution gennem åbenbaring. Menneskeheden havde brugt evigheder på at tilegne sig den smule religion og moral, den havde, og disse overmennesker vidste bedre end at berøve menneskeheden disse få fremskridt ved at skabe den forvirring og forfærdelse, som altid er resultatet, når oplyste og overlegne væsener påtager sig at opløfte de tilbagestående racer ved at overbelære og overoplyse.

66:6.7 (750.2) Når kristne missionærer går ind i hjertet af Afrika, hvor sønner og døtre formodes at forblive under deres forældres kontrol og ledelse i hele forældrenes levetid, skaber de kun forvirring og nedbrydning af al autoritet, når de i en enkelt generation forsøger at erstatte denne praksis ved at lære, at disse børn skal være fri for al forældretvang, efter at de er fyldt 21 år.

7. Livet i Dalamatia

66:7.1 (750.3) Selv om prinsens hovedkvarter var udsøgt smukt og designet til at imponere datidens primitive mennesker, var det helt igennem beskedent. Bygningerne var ikke specielt store, da det var disse importerede læreres motiv at opmuntre til en senere udvikling af landbruget gennem indførelsen af dyrehold. Jorden inden for bymurene var tilstrækkelig til at sørge for græsning og havearbejde til en befolkning på omkring tyve tusinde.

66:7.2 (750.4) Interiøret i det centrale tilbedelsestempel og de ti rådsbygninger for de tilsynsførende grupper af supermænd var virkelig smukke kunstværker. Og mens beboelsesbygningerne var modeller for pænhed og renlighed, var alt meget enkelt og helt primitivt i sammenligning med senere tiders udvikling. I dette kulturens hovedkvarter blev der ikke anvendt nogen metoder, som ikke naturligt hørte hjemme på Urantia.

66:7.3 (750.5) Prinsens fysiske personale stod i spidsen for enkle og eksemplariske boliger, som de vedligeholdte som hjem designet til at inspirere og gøre positivt indtryk på de studerende observatører, der opholdt sig i verdens sociale center og uddannelsesmæssige hovedkvarter.

66:7.4 (750.6) Familielivets faste orden og det, at en familie bor sammen i en bolig med en forholdsvis fast beliggenhed, stammer fra disse tider i Dalamatia og skyldes hovedsageligt de hundrede og

deres elevers eksempel og lære. Hjemmet som en social enhed blev aldrig en succes, før Dalamatias supermænd og superkvinder fik menneskeheden til at elske og planlægge for deres børnebørn og deres børnebørns børn. Det vilde menneske elsker sit barn, men det civiliserede menneske elsker også sit barnebarn.

66:7.5 (750.7) Prinsens personale levede sammen som fædre og mødre. De havde ganske vist ikke selv børn, men de halvtreds mønsterhjem i Dalamatia husede aldrig mindre end fem hundrede adopterede små børn, der var samlet fra de overlegne familier af den andoniske og sangikiske race; mange af disse børn var forældreløse. De blev begunstiget med disse superforældres disciplin og træning, og efter tre år i prinsens skoler (de kom ind fra tretten til femten år) var de egnede til ægteskab og klar til at modtage deres opgaver som prinsens udsendinge til de trængende stammer i deres respektive racer.

66:7.6 (751.1) Fad støttede Dalamatia-planen for undervisning, der blev gennemført som en industriskole, hvor eleverne lærte ved at gøre, og hvor de arbejdede sig igennem ved dagligt at udføre nyttige opgaver. Denne uddannelsesplan ignorerede ikke tænkning og følelse i udviklingen af karakteren, men den gav førstepladsen til manuel træning. Undervisningen var individuel og kollektiv. Eleverne blev undervist af både mænd og kvinder, og af de to i fællesskab. Den ene halvdel af denne gruppeundervisning var kønsopdelt; den anden halvdel var fælles. Eleverne blev undervist i manuel fingerfærdighed som individer og blev socialiseret i grupper eller klasser. De blev trænet i at fraternisere med yngre grupper,

ældre grupper og voksne, såvel som at arbejde sammen med jævnaldrende. De blev også gjort bekendt med foreninger som familiegrupper, legegrupper og skoleklasser.

66:7.7 (751.2) Blandt de senere studerende, der blev trænet i Mesopotamien til at arbejde med deres respektive racer, var andoniter fra højlandet i det vestlige Indien sammen med repræsentanter for de røde og de blå mennesker; endnu senere blev der også modtaget et lille antal af den gule race.

66:7.8 (751.3) Hap præsenterede de tidlige racer med en morallov. Dette kodeks var kendt som "Faderens Vej," og bestod af følgende syv befalinger:

66:7.9 (751.4) 1. Du skal ikke frygte eller tilbede nogen anden Gud end Faderen.

66:7.10 (751.5) 2. Du skal ikke være ulydig mod Faderens Søn, verdens hersker, eller vise manglende respekt for hans overmenneskelige medarbejdere.

66:7.11 (751.6) 3. Du skal ikke tale en løgn, når du står foran folkets dommere.

66:7.12 (751.7) 4. Du skal ikke dræbe mænd, kvinder eller børn.

66:7.13 (751.8) 5. Du skal ikke stjæle din nabos varer eller kvæg.

66:7.14 (751.9) 6. Du skal ikke røre din vens kone.

66:7.15 (751.10) 7. Du skal ikke udvise manglende respekt for dine forældre eller til de ældste i stammen.

66:7.16 (751.11) Dette var loven i Dalamatia i næsten tre hundrede tusinde år. Og mange af de sten, som denne lov blev indskrevet på, ligger nu under vandet ud for Mesopotamiens og Persiens kyster. Det blev skik at huske en af disse befalinger for hver dag i ugen og bruge den til hilsener og taksigelser ved måltiderne.

66:7.17 (751.12) Tidsmålingen for disse dage var månemåned, og denne periode blev regnet som otteogtyve dage. Det var, med undtagelse af dag og nat, den eneste tidsregning, som de tidlige folk kendte til. Syvdagesugen blev introduceret af Dalamatias lærere og voksede ud af det faktum, at syv var en fjerdedel af otteogtyve. Syvtallets betydning i superuniverset gav dem utvivlsomt mulighed for at indføre en åndelig påmindelse i den almindelige tidsregning. Men der er ingen naturlig oprindelse til den ugentlige periode.

66:7.18 (751.13) Landet omkring byen var ret veletableret inden for en radius af hundrede kilometer. Umiddelbart omkring byen var hundredvis af kandidater fra prinsens skoler beskæftiget med dyrehold og udførte på anden vis den undervisning, de havde modtaget fra hans personale og deres mange menneskelige hjælpere. Nogle få beskæftigede sig med landbrug og gartneri.

66:7.19 (751.14) Menneskeheden blev ikke henvist til landbrugets slid som straf for en formodet synd. "I dit ansigts sved skal du spise markens frugt" var ikke en straffedom, der blev udtalt på grund af menneskets deltagelse i Lucifer-oprørets tåbeligheder under ledelse af den forræderiske Caligastia. Dyrkning af jorden er iboende i etableringen af en fremadskridende civilisation på de evolutionære

verdener, og dette påbud var centrum for al undervisning af Planetprinsen og hans personale gennem de tre hundrede tusinde år, der gik mellem deres ankomst til Urantia og de tragiske dage, hvor Caligastia kastede sit lod med oprøreren Lucifer. Arbejde med jorden er ikke en forbandelse; det er snarere den højeste velsignelse for alle, der således får lov til at nyde den mest menneskelige af alle menneskelige aktiviteter.

66:7.20 (752.1) Da oprøret brød ud, havde Dalamatia en fastboende befolkning på næsten seks tusind. Dette tal inkluderer de faste studerende, men ikke de besøgende og observatører, som altid talte mere end tusind. Men du kan kun have et lille eller slet intet begreb om de vidunderlige fremskridt i disse fjerne tider; praktisk talt alle de vidunderlige menneskelige landvindinger fra dengang blev udslettet af den forfærdelige forvirring og det dystre åndelige mørke, som fulgte efter Caligastias katastrofe med bedrag og oprør.

8. Caligastias ulykker

66:8.1 (752.2) Når vi ser tilbage på Caligastias lange karriere, finder vi kun ét fremtrædende træk ved hans adfærd, som kunne have udfordret opmærksomheden: Han var ultraindividualistisk. Han var tilbøjelig til at tage parti for næsten enhver protestgruppe, og han var normalt sympatisk indstillet over for dem, der gav mildt udtryk for underforstået kritik. Vi ser tidligt denne tendens til at være rastløs under autoriteter, til at være mildt afvisende over for alle former for

tilsyn. Selvom han var en smule vred på seniorrådgivere og en smule urolig under overordnet autoritet, havde han ikke desto mindre altid vist sig loyal over for universets herskere og lydig over for Konstellationsfædrenes mandater. Der blev aldrig fundet nogen egentlig fejl hos ham, før han på skammelig vis forrødte Urantia.

66:8.2 (752.3) Det skal bemærkes, at både Lucifer og Caligastia var blevet tålmodigt instrueret og kærligt advaret om deres kritiske tendenser og den subtile udvikling af deres stolthed over sig selv og den tilhørende overdrivelse af følelsen af selvhøjtidelighed. Men alle disse forsøg på at hjælpe var blevet misforstået som uberettiget kritik og som uberettiget indblanding i den personlige frihed. Både Caligastia og Lucifer vurderede, at deres venlige rådgivere var drevet af de samme forkastelige motiver, som var begyndt at dominere deres egen forvrængede tænkning og misforståede planlægning. De dømte deres uselviske rådgivere ud fra deres egen voksende egoisme.

66:8.3 (752.4) Fra prins Caligastias ankomst udviklede den planetariske civilisation sig på en ret normal måde i næsten tre hundrede tusinde år. Bortset fra at Urantia er en livsmodificerende sfære og derfor udsat for talrige uregelmæssigheder og usædvanlige episoder med evolutionære udsving, udviklede den sig meget tilfredsstillende i sin planetariske karriere frem til tiden for Lucifers oprør og det samtidige forræderi fra Caligastia. Al efterfølgende historie er definitivt blevet ændret af denne katastrofale fejltagelse såvel som af Adam og Evas senere fiasko med at opfylde deres planetariske mission.

66:8.4 (752.5) Prinsen af Urantia gik ind i mørket på tidspunktet for Lucifers oprør og udløste dermed den lange forvirring på planeten. Han blev efterfølgende frataget sin suveræne autoritet ved konstellationsherskernes og andre universmyndigheders koordinerede handling. Han delte de uundgåelige omskiftelser på det isolerede Urantia ned til tidspunktet for Adams ophold på planeten og bidrog noget til, at planen om at opløfte de dødelige racer mislykkedes gennem infusion af livsblod fra den nye violette race—Adams og Evas efterkommere.

66:8.5 (753.1) Den faldne prins' beføjelser til at forstyrre menneskelige anliggender blev enormt indskrænket af Makiventa Melkisedeks inkarnation i dødelig form i Abrahams dage; og efterfølgende, under Mikael liv i kødelig form, blev denne forræderiske prins endelig frataget al autoritet på Urantia.

66:8.6 (753.2) Selvom læren om en personlig djævel på Urantia, havde et vist fundament i den forræderiske og uretfærdige Caligastias planetariske tilstedeværelse, var den ikke desto mindre helt fiktiv i sin lære om, at en sådan "djævel" kunne påvirke det normale menneskesind mod dets frie og naturlige valg. Selv før Mikael's overdragelse til Urantia var hverken Caligastia eller Daligastia nogensinde i stand til at undertrykke dødelige eller tvinge et normalt individ til at gøre noget imod den menneskelige vilje. Menneskets frie vilje er suveræn i moralske anliggender; selv den iboende Tankeretter nægter at tvinge mennesket til at tænke en eneste tanke eller udføre en eneste handling imod menneskets eget valg.

66:8.7 (753.3) Og nu afventer denne rebel fra riget, der er frataget al magt til at skade sine tidligere undersåtter, den endelige dom af Dagenes Ældste i Uversa over alle, der deltog i Lucifers oprør.

66:8.8 (753.4) [Præsenteret af en Melkisedek fra Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 66](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 68](#) >>

Kapitel 67

Det Planetariske Oprør

67:0.1 (754.1) DE problemer, der er forbundet med den menneskelige eksistens på Urantia, er umulige at forstå uden et kendskab til visse store epoker i fortiden, især forekomsten og konsekvenserne af det planetariske oprør. Selv om denne omvæltning ikke alvorligt forstyrrede den organiske evolutions fremskridt, ændrede den markant forløbet af den sociale evolution og den åndelige udvikling. Hele planetens superfysiske historie blev dybt påvirket af denne ødelæggende katastrofe.

1. Caligastias forræderi

67:1.1 (754.2) I tre hundrede tusinde år havde Caligastia haft ansvaret for Urantia, da Satan, Lucifers assistent, aflagde et af sine periodiske inspektionsbesøg. Og da Satan ankom til planeten, lignede hans udseende på ingen måde jeres karikaturer af hans ondskabsfulde

majestæt. Han var, og er stadig, en Lanonandek-søn med stor genialitet. “Og det er ikke så underligt, for Satan er selv en strålende skabning af lys.”

67:1.2 (754.3) I løbet af denne inspektion informerede Satan Caligastia om Lucifers daværende forslag til “Frihedserklæring,” og som vi nu ved, indvilligede prinsen i at forråde planeten, da oprøret blev annonceret. De loyale universpersonligheder ser med en særlig foragt på prins Caligastia på grund af dette overlagte tillidsbrud. Skabersønnen gav udtryk for denne foragt, da han sagde: “Du er som din leder, Lucifer, og du har syndigt videreført hans misgerninger. Han var en forfalsker fra begyndelsen af sin selvophøjelse, fordi han ikke blev i sandheden.”

67:1.3 (754.4) I alt det administrative arbejde i et lokalunivers anses ingen tillid for at være mere hellig end den, der hviler på en planetarisk prins, som påtager sig ansvaret for velfærd og vejledning af de dødelige under udvikling på en ny beboet verden. Og af alle former for ondskab er der ingen, der er mere ødelæggende for personlighedens status end tillidsbrud og illoyalitet over for ens fortrolige venner. Da Caligastia begik denne bevidste synd, forvrængede han sin personlighed så fuldstændigt, at hans sind aldrig siden har været i stand til at genvinde sin ligevægt.

67:1.4 (754.5) Der er mange måder at anskue synd på, men fra et universfilosofisk synspunkt er synd en holdning hos en personlighed, som bevidst modsætter sig den kosmiske virkelighed. Fejl kan betragtes som en misforståelse eller forvrængning af virkeligheden. Ondskab er en delvis erkendelse af eller mistilpasning til universets

realiteter. Men synd er en målrettet modstand mod den guddommelige virkelighed—et bevidst valg om at modsætte sig åndelige fremskridt—mens uretfærdighed består i en åben og vedholdende trods mod den anerkendte virkelighed og betyder en sådan grad af personlighedsopløsning, at det grænser til kosmisk sindssyge.

67:1.5 (755.1) Fejl antyder fravær af intellektuel skarphed; ondskab, mangel på visdom; synd, ussel åndelig fattigdom; men uretfærdighed er tegn på forsvindende personlighedskontrol.

67:1.6 (755.2) Og når synden er blevet valgt så mange gange og er blevet gentaget så ofte, kan den blive en vane. Vanesyndere kan let blive syndige, blive helhjertede oprørere mod universet og alle dets guddommelige realiteter. Selvom alle slags synder kan tilgives, tvivler vi på, at den etablerede synder nogensinde oprigtigt vil opleve sorg over sine ugerninger eller acceptere tilgivelse for sine synder.

2. Oprøret bryder ud

67:2.1 (755.3) Kort efter Satans inspektion, og da den planetariske administration stod på tærsklen til virkeliggørelsen af store ting på Urantia, holdt Caligastia en dag midt om vinteren på de nordlige kontinenter en længere konference med sin medarbejder, Daligastia, hvorefter sidstnævnte indkaldte Urantias ti råd til en ekstraordinær samling. Denne forsamling blev åbnet med en erklæring om, at prins Caligastia var ved at udråbe sig selv til Urantias absolutte hersker og

krævede, at alle administrative grupper abdicerede ved at overdrage alle deres funktioner og beføjelser til Daligastia som forvalter, indtil reorganiseringen af den planetariske regering og den efterfølgende omfordeling af disse embeder med administrativ myndighed.

67:2.2 (755.4) Præsentationen af dette forbløffende krav blev efterfulgt af en mesterlig appel fra Van, formand for det øverste koordinationsråd. Denne fremtrædende administrator og dygtige jurist stemplede Caligastias foreslåede kurs som en handling, der grænsede til planetarisk oprør, og appellerede til sine kolleger om at afholde sig fra al deltagelse, indtil der kunne appelleres til Lucifer, Satantias systemhersker; og han vandt støtte fra hele personalet. Derfor blev der appelleret til Jerusem, og straks kom ordrene tilbage, der udpegede Caligastia som øverste suveræn på Urantia og befalede absolut og ubetinget troskab til hans mandater. Og det var som svar på denne fantastiske besked, at den ædle Van holdt sin mindeværdige tale på syv timer, hvor han formelt anklagede Daligastia, Caligastia og Lucifer for at foragte Nebadons univers' suverænitet; og han appellerede til Edentias Højeste om støtte og bekræftelse.

67:2.3 (755.5) I mellemtiden var systemets kredsløb blevet afbrudt; Urantia var isoleret. Hver gruppe af himmelsk liv på planeten befandt sig pludselig og uden varsel isoleret, fuldstændig afskåret fra alle råd og vejledning udefra.

67:2.4 (755.6) Daligastia proklamerede formelt Caligastia som “Urantias Gud og øverste over alle”. Med denne proklamation foran sig var problemerne klart defineret, og hver gruppe trak sig tilbage for sig selv og begyndte at diskutere, diskussioner, der i sidste ende skulle afgøre skæbnen for alle overmenneskelige personligheder på planeten.

67:2.5 (755.7) Serafer og keruber og andre himmelske væsener var involveret i beslutningerne i denne bitre kamp, denne lange og syndige konflikt. Mange overmenneskelige grupper, som tilfældigvis befandt sig på Urantia, da den blev isoleret, blev tilbageholdt her, og ligesom seraferne og deres medarbejdere blev de tvunget til at vælge mellem synd og retfærdighed—mellem Lucifers veje og den usynlige Faders vilje.

67:2.6 (756.1) I mere end syv år fortsatte denne kamp. Først da alle involverede personer havde truffet en endelig beslutning, ville myndighederne i Edentia blande sig eller gribe ind. Først da fik Van og hans loyale medarbejdere oprejsning og befrielse fra deres langvarige ængstelse og utålelige spænding.

3. De syv afgørende år

67:3.1 (756.2) Budskabet om, at oprøret var brudt ud, blev i Jerusem, Satania hovedstad, givet i en informations udsendelse af Melkisedek Rådet. Melkisedeks nødhjælpssønner blev straks sendt til Jerusem, og Gabriel meldte sig frivilligt til at virke som repræsentant for

Skabersønnen, hvis myndighed var blevet udfordret. Med denne informations udsendelse om oprøret i Satania blev systemet isolerede, sat i karantæne, fra sine søster-systemer. Der var “krig i himlen”, Satanias hovedkvarteret, og det bredte sig til hver planet i det lokale system.

67:3.2 (756.3) På Urantia nægtede 40 medlemmer af det legemlige personale af de et hundrede (inklusive Van) at deltage i oprøret. Mange af personalets menneskelige assistenter (modificerede og andre) var også modige og ædle forsvarere af Mikael og hans universregering. Der var et frygteligt tab af personligheder blandt serafer og keruber. Næsten halvdelen af de administrator- og overgangsserafer, der var tildelt planeten, sluttede sig til deres leder og Daligastia for at støtte Lucifers sag. Fyrre tusind et hundrede og nitten af de primære mellemvæsner sluttede sig til Caligastia, men resten af disse væsener forblev tro mod deres tillid.

67:3.3 (756.4) Den forræderiske prins mobiliserede de illoyale mellemvæsener og andre grupper af oprørske personligheder og organiserede dem til at udføre hans ordrer, mens Van samlede de loyale mellemvæsener og andre trofaste grupper og begyndte den store kamp for at frelse planetens personale og andre strandede himmelske personligheder.

67:3.4 (756.5) Under denne kamp boede loyalisterne i en ubefæstet og dårligt beskyttet bosættelse et par kilometer øst for Dalamatia, men deres boliger blev bevogtet dag og nat af de årvågne og altid vagtsomme loyale mellemvæsener, og de var i besiddelse af det uvurderlige livets træ.

67:3.5 (756.6) Da oprøret brød ud, overtog de loyale keruber og serafer, med hjælp fra tre trofaste mellemvæsener, ansvaret for livets træ og tillod kun de fyrre loyalister af personalet og deres tilknyttede modificerede dødelige at tage del i frugten og bladene fra denne energi-plante. Der var seksoghalvtreds af disse modificerede andoniske medarbejdere i staven, og seksten af de andoniske ledsagere af den illoyale stab nægtede at gøre oprør med deres herrer.

67:3.6 (756.7) Gennem de syv afgørende år af Caligastia-oprøret var Van helt og holdent helliget arbejdet med at tjene sin loyale hær af mennesker, mellemvæsener og engle. Den åndelige indsigt og moralske standhaftighed, som gjorde Van i stand til at opretholde en så urokkelig holdning af loyalitet over for universets regering, var et produkt af klar tænkning, klog ræsonnement, logisk dømmekraft, oprigtig motivation, uselvisk formål, intelligent loyalitet, erfaringshukommelse, disciplineret karakter og den ubetingede dedikation af hans personlighed til at gøre Faderens vilje i Paradis.

67:3.7 (756.8) Disse syv års ventetid var en tid med ransagning af hjertet og disciplinering af sjælen. Sådanne kriser i et univers demonstrerer sindets enorme indflydelse som en faktor i åndelige valg. Uddannelse, træning og erfaring er faktorer i de fleste af de vitale beslutninger, som alle evolutionære moralske skabninger træffer. Men det er fuldt ud muligt for den iboende ånd at komme i direkte kontakt med de beslutningsbestemmende kræfter i den menneskelige personlighed for at give skabningens fuldt indviede vilje mulighed for at udføre fantastiske handlinger af loyal

hengivenhed over for Faderens vilje og vej i Paradis. Og det var netop det, der skete for Amadon, Vans modificerede menneskelige medarbejder.

67:3.8 (757.1) Amadon er den enestående menneskelige helt fra Lucifer-oprøret. Denne mandlige efterkommer af Andon og Fonta var en af de hundrede, der bidrog med livsplasma til prinsens personale, og lige siden den begivenhed har han været knyttet til Van som hans medarbejder og menneskelige assistent. Amadon valgte at stå sammen med sin leder gennem hele den lange og hårde kamp. Og det var et inspirerende syn at se dette barn af de evolutionære racer stå uberørt af Daligastias spidsfindigheder, mens han og hans loyale medarbejdere gennem hele den syv år lange kamp med urokkelig styrke modstod alle den lysende Caligastias vildledende belæringer.

67:3.9 (757.2) Caligastia, med et maksimum af intelligens og en enorm erfaring i universets anliggender, kom på afveje—omfavnede synden. Amadon, med et minimum af intelligens og fuldstændig blottet for erfaring med universet, forblev standhaftig i universets tjeneste og i loyalitet over for sin partner. Van brugte både sind og ånd i en storslået og effektiv kombination af intellektuel beslutsomhed og åndelig indsigt og opnåede derved et erfaringsmæssigt niveau af personlighedsrealisering af den højeste opnåelige orden. Når sindet og ånden er fuldt forenet, er der potentiale til at skabe overmenneskelige værdier, endda morontielle realiteter.

67:3.10 (757.3) Der er ingen ende på opremsningen af de bevægende begivenheder i disse tragiske dage. Men til sidst blev den sidste personligheds endelige beslutning truffet, og da, men først da,

ankom en af de Allershøjeste fra Edentia med nødhjælps-Melkisedekerne for at overtage autoriteten på Urantia. Caligastias panoramiske regeringsoptegnelser på Jerusem blev udslettet, og den planetariske rehabiliterings prøveperiode blev indledt.

4. Caligastias et hundrede efter oprøret

67:4.1 (757.4) Da det endelige navneopråb blev foretaget, viste det sig, at de fysiske medlemmer af prinsens stab havde indrettet sig på følgende måde: Van og hele hans koordinationsdomstol var forblevet loyale. Ang og tre medlemmer af fødevarerådet havde overlevet. Bestyrelsen for husdyrhold var alle blevet revet med i oprøret, og det samme var alle rådgiverne vedrørende erobring af dyr. Fad og fem medlemmer af det pædagogiske fakultet blev reddet. Nod og hele kommissionen for industri og handel sluttede sig til Caligastia. Hap og hele kollegiet for åbenbaret religion forblev loyale over for Van og hans ædle bande. Lut og hele sundhedsstyrelsen gik tabt. Rådet for kunst og videnskab forblev loyalt i sin helhed, men Tut og kommissionen for stammestyling gik alle på afveje. Således blev fyrre ud af de hundrede reddet, og de blev senere overført til Jerusem, hvor de genoptog deres rejse til Paradis.

67:4.2 (757.5) De tres medlemmer af den planetariske personalegruppe, som gjorde oprør, valgte Nod som deres leder. De arbejdede helhjertet for oprørsprinsen, men opdagede snart, at de var berøvet næringen fra systemets livskredsløb. De vågnede op til

den kendsgerning, at de var blevet degraderet til dødelige væsener. De var ganske vist overmenneskelige, men på samme tid materielle og dødelige. I et forsøg på at øge deres antal beordrede Daligastia øjeblikkelig seksuel reproduktion, vel vidende at de oprindelige tres og deres fireogfyrre modificerede andoniske medarbejdere var dømt til at uddø før eller siden. Efter Dalamatias fald migrerede det illoyale personale mod nord og øst. Deres efterkommere var længe kendt som noditerne, og deres opholdssted som "Nods land."

67:4.3 (758.1) Tilstedeværelsen af disse ekstraordinære supermænd og superkvinder, der var strandet efter oprøret og nu parrede sig med jordens sønner og døtre, gav let anledning til de traditionelle historier om guderne, der kom ned for at parre sig med de dødelige. Og således opstod de tusind og én legender af mytisk karakter, men baseret på fakta fra tiden efter oprøret, som senere fandt en plads i folkesagnene og traditionerne hos de forskellige folkeslag, hvis forfædre havde været i kontakt med noditerne og deres efterkommere.

67:4.4 (758.2) Personaleoprørerne, der var berøvet åndelig næring, døde til sidst en naturlig død. Og meget af den efterfølgende afgudsdyrkelse hos menneskeracerne udsprang af ønsket om at forevige mindet om disse højt ærede væsener fra Caligastias dage.

67:4.5 (758.3) Da personalet på hundrede kom til Urantia, blev de midlertidigt adskilt fra deres Tankerettere. Straks efter ankomsten af Melkisedek-nødhjælperne blev de loyale personligheder (undtagen Van) sendt tilbage til Jerusem og genforenet med deres ventende Rettere. Vi kender ikke skæbnen for de tres personaleoprørere; deres

Rettere befinder sig stadig på Jerusem. Tingene vil utvivlsomt forblive, som de er nu, indtil hele Lucifer-oprøret er endeligt afgjort, og alle deltagernes skæbne er afgjort.

67:4.6 (758.4) Det var meget svært for væsener som engle og mellemvæsener at forestille sig, at geniale og betroede herskere som Caligastia og Daligastia kunne komme på afveje—begå forræderisk synd. De væsener, der faldt i synd—de gik ikke bevidst eller med overlæg ind i et oprør—blev vildledt af deres overordnede, bedraget af deres betroede ledere. Det var ligeledes let at vinde støtte fra de primitivt tænkende evolutionære dødelige.

67:4.7 (758.5) Langt størstedelen af alle menneskelige og overmenneskelige væsener, der var ofre for Lucifers oprør på Jerusem og de forskellige vildledte planeter, har for længst inderligt angret deres dumhed, og vi tror fuldt og fast på, at alle sådanne oprigtige angrende på en eller anden måde vil blive rehabiliteret og genindsat i en eller anden fase af universets tjeneste, når Dagenes Ældste endelig afslutter behandlingen af Satania-oprøret, som de for nylig har påbegyndt.

5. Umiddelbare resultater af oprøret

67:5.1 (758.6) Der herskede stor forvirring i Dalamatia og omegn i næsten halvtreds år efter oprørets start. En fuldstændig og radikal omorganisering af hele verden blev forsøgt; revolution afløste

evolution som politikken for kulturel fremgang og racemæssig forbedring. Blandt de højerestående og delvist uddannede indbyggere i og nær Dalamatia var der en pludselig fremgang i kulturel status, men da disse nye og radikale metoder blev forsøgt på de fjerntliggende folk, var det umiddelbare resultat en ubeskrivelig forvirring og racemæssigt kaos. Frihed blev hurtigt omsat til tøjlesløshed af de halvt udviklede primitive mennesker på den tid.

67:5.2 (758.7) Meget snart efter oprøret var hele personalet i oprøret engageret i et energisk forsvar af byen mod de horder af halvvilde, der belejrede dens mure som et resultat af de doktriner om frihed, som de var blevet undervist i for tidligt. Og flere år før det smukke hovedkvarter gik under i de sydlige bølger, havde de vildledte og fejllærte stammer i Dalamatias bagland allerede kastet sig over den pragtfulde by i et halvvildt angreb og drevet oprørspersonalet og deres medarbejdere nordpå.

67:5.3 (759.1) Caligastias plan for en øjeblikkelig genopbygning af det menneskelige samfund i overensstemmelse med hans ideer om individuel frihed og gruppefrihed viste sig at være en hurtig og mere eller mindre fuldstændig fiasko. Samfundet sank hurtigt tilbage til sit gamle biologiske niveau, og den fremadrettede kamp begyndte forfra, ikke særlig langt fra hvor den var i begyndelsen af Caligastia-styret, idet denne omvæltning havde efterladt verden i en værre forvirring, end den var i forvejen.

67:5.4 (759.2) Et hundrede og toogtres år efter oprøret skyllede en flodbølge ind over Dalamatia, og det planetariske hovedkvarter sank under havets bølger, og dette land dukkede ikke op igen, før næsten

alle spor af den ædle kultur fra disse pragtfulde tider var blevet udslettet.

67:5.5 (759.3) Da verdens første hovedstad blev opslugt af havet, husede den kun de laveste typer af Sangik-racerne på Urantia, overløbere, som allerede havde omdannet Faderens tempel til en helligdom dedikeret til Nog, den falske gud for lys og ild.

6. Van—den standhaftige

67:6.1 (759.4) Vans tilhængere trak sig tidligt tilbage til højlandet vest for Indien, hvor de var fri for angreb fra lavlandets forvirrede racer, og hvorfra de planlagde at genoprette verden, som deres tidlige forgængere, Badoniterne, engang uforvarende havde arbejdet for menneskehedens velfærd lige før Sangik-stammernes fødsel.

67:6.2 (759.5) Før ankomsten af Melkisedek-nødhjælperne lagde Van administrationen af menneskelige anliggender i hænderne på ti kommissioner med fire i hver, grupper, identiske med dem i Prinsens regime. De ældste fastboende Livsbærere overtog midlertidigt ledelsen af dette råd på fyrre, som fungerede gennem de syv års ventetid. Lignende grupper af Amadoniter overtog disse ansvarsområder, da de 39 loyale medarbejdere vendte tilbage til Jerusem.

67:6.3 (759.6) Disse *Amadoniter* nedstammede fra den gruppe af 144 loyale Andonitter, som Amadon tilhørte, og som er blevet kendt under hans navn. Denne gruppe bestod af niogtredive mænd og et

hundrede og fem kvinder. Seksoghalvtreds af dem havde udødelighedsstatus, og alle (undtagen Amadon) blev overflyttet sammen med de loyale medlemmer af personalet. Resten af denne ædle flok fortsatte på jorden til slutningen af deres dødelige dage under ledelse af Van og Amadon. De var den biologiske surdej, som formerede sig og fortsatte med at levere lederskab til verden ned gennem de lange mørke tider efter oprøret.

67:6.4 (759.7) Van blev tilbage på Urantia indtil Adams tid og forblev titulær leder af alle overmenneskelige personligheder, der fungerede på planeten. Han og Amadon blev opretholdt af processen fra livets træ i forbindelse med Melkisedekernes specialiserede livstjeneste i over et hundrede og halvtreds tusind år.

67:6.5 (759.8) Urantias anliggender blev i lang tid administreret af et råd af planetariske nødhjælpere, tolv Melkisedeks, bekræftet af mandatet fra den øverste konstellationshersker, den Højeste Fader af Norlatiadek. Tilknyttet Melkisedek-nødhjælperne var et rådgivende råd bestående af: en af den faldne prins' loyale hjælpere, de to herboende livsbærere, en Treenighedssøn i lærlingeuddannelse, en frivillig Undervisningssøn, en strålende Aftenstjerne fra Avalon (med jævne mellemrum), serafernes og kerubernes overhoveder, rådgivere fra to naboplaneter, generaldirektøren for det underordnede engleliv og Van, den øverstbefalende for midtvejsvæsenerne. Og sådan blev Urantia regeret og administreret indtil Adams ankomst. Det er ikke mærkeligt, at den modige og loyale Van blev tildelt en plads i det råd af planetariske modtagere, som i så lang tid administrerede Urantias anliggender.

67:6.6 (760.1) De tolv Melkisedek-nødhjælpere på Urantia udførte et heroisk arbejde. De bevarede resterne af civilisationen, og deres planetariske politik blev trofast udført af Van. Inden for tusind år efter oprøret havde han mere end tre hundrede og halvtreds avancerede grupper spredt rundt omkring i verden. Disse civilisationens forposter bestod for en stor dels vedkommende af efterkommere af de loyale Andonitter, let blandet med Sangik-racerne, især de blå mennesker, og med Noditerne.

67:6.7 (760.2) På trods af oprørets frygtelige tilbageslag var der mange lovende biologisk arvelinjer på jorden. Under opsyn af Melkisedek-nødhjælperne fortsatte Van og Amadon arbejdet med at fremme menneskeslægtens naturlige evolution og førte menneskets fysiske evolution fremad, indtil den nåede det højdepunkt, der retfærdiggjorde udsendelsen af en Materiel Søn og Datter til Urantia.

67:6.8 (760.3) Van og Amadon forblev på jorden indtil kort efter Adam og Evas ankomst. Nogle år senere blev de overflyttet til Jerusem, hvor Van blev genforenet med sin ventende Tankeretter. Van tjener nu på vegne af Urantia, mens han afventer ordren til at gå videre på den lange, lange vej til Paradisets fuldkommenhed og den uåbenbare skæbne for de dødeliges Finalitetskorps.

67:6.9 (760.4) Det bør noteres, at da Van appellerede til de Højeste i Edentia, efter at Lucifer havde støttet Caligastia på Urantia, sendte Konstellationsfædrene en øjeblikkelig afgørelse, der gav Van medhold på alle punkter i hans påstand. Denne dom nåede ikke frem

til ham, fordi de planetariske kommunikationskredsløb blev afbrudt, mens den var undervejs. Først for nylig blev denne faktiske afgørelse opdaget i et energioverførende relæ, hvor den havde været strandet lige siden Urantias isolation. Uden denne opdagelse, der blev gjort som et resultat af Urantias mellemvæsners undersøgelser, ville frigivelsen af denne afgørelse have afventet Urantias tilbagevenden til konstellationens kredsløb. Og dette tilsyneladende tilfælde af interplanetarisk kommunikation var muligt, fordi energisendere kan modtage og sende intelligens, men de kan ikke indlede kommunikation.

67:6.10 (760.5) Vans tekniske status i Satantias lovbøger blev faktisk ikke endeligt afgjort, før denne afgørelse fra Edentia-fædrene blev registreret på Jerusem.

7. Dybtgående konsekvenser af synd

67:7.1 (760.6) De personlige (centripetale) konsekvenser af skabningens forsætlige og vedholdende afvisning af lyset er både uundgåelige og individuelle og vedrører kun Guddommen og den personlige skabning. En sådan sjælsødelæggende høst af uretfærdighed er den indre høst af den uretfærdige viljeskabning.

67:7.2 (761.1) Men sådan er det ikke med de ydre konsekvenser af synd: De upersonlige (centrifugale) konsekvenser af den omfavnede synd er både uundgåelige og kollektive, idet de vedrører enhver

skabning, der befinder sig inden for sådanne begivenheders affektområde.

67:7.3 (761.2) Halvtreds tusind år efter den planetariske administrations sammenbrud var de jordiske forhold så uorganiserede og forsinkede, at menneskeheden kun havde vundet meget lidt i forhold til den generelle evolutionære status, der eksisterede på tidspunktet for Caligastias ankomst tre hundrede og halvtreds tusind år tidligere. I visse henseender var der sket fremskridt; i andre retninger var der tabt meget terræn.

67:7.4 (761.3) Synd er aldrig rent lokal i sine virkninger. De administrative sektorer i universerne er organisatoriske; en personligheds situation må til en vis grad deles af alle. Synd, som er en persons holdning til virkeligheden, er bestemt til at udstille sin iboende negative høst på alle relaterede niveauer af universets værdier. Men de fulde konsekvenser af fejlagtig tænkning, onde handlinger eller syndig planlægning opleves kun på niveauet for den faktiske udførelse. Overtrædelsen af universets love kan være fatal i det fysiske rige uden at involvere sindet alvorligt eller forringe den åndelige oplevelse. Synd er kun fyldt med fatale konsekvenser for personlighedens overlevelse, når det er hele væsenets holdning, når det står for sindets valg og sjælens vilje.

67:7.5 (761.4) Ondskab og synd har konsekvenser på det materielle og sociale område og kan nogle gange endda forsinke åndelige fremskridt på visse niveauer af universets virkelighed, men aldrig kan et væsens synd berøve et andet væsen den guddommelige ret til

at overleve som personlighed. Evig overlevelse kan kun bringes i fare af sindets beslutninger og sjælens valg hos individet selv.

67:7.6 (761.5) Synden på Urantia gjorde meget lidt for at forsinke den biologiske evolution, men den gjorde sit til at fratage de dødelige racer det fulde udbytte af den adamiske arv. Synden forsinker enormt den intellektuelle udvikling, den moralske vækst, den sociale fremgang og den åndelige masseopnåelse. Men den forhindrer ikke den højeste åndelige præstation hos ethvert individ, der vælger at kende Gud og oprigtigt gøre hans guddommelige vilje.

67:7.7 (761.6) Caligastia gjorde oprør, Adam og Eva var forsømmelige, men ingen dødelig, der senere er født på Urantia, har lidt i sin personlige åndelige erfaring på grund af disse fejltagelser. Alle dødelige, der er født på Urantia siden Caligastias oprør, er på en eller anden måde blevet straffet i tiden, men sådanne sjæles fremtidige velfærd har aldrig været det mindste truet i evigheden. Ingen person kommer nogensinde til at lide vital åndelig afsavn på grund af en andens synd. Synd er helt personlig med hensyn til moralsk skyld eller åndelige konsekvenser, uanset dens vidtrækkende konsekvenser på administrative, intellektuelle og sociale områder.

67:7.8 (761.7) Selvom vi ikke kan forstå den visdom, der tillader sådanne katastrofer, kan vi altid se den gavnlige virkning af disse lokale forstyrrelser, når de reflekteres ud i universet som helhed.

8. Oprørets menneskehelt

67:8.1 (761.8) Mange modige væsener på de forskellige verdener af Satania; modstod Lucifers oprør, men optegnelserne på Salvington portrætterer Amadon som hele systemets mest fremtrædende karakter i hans storartet afvisning af oprørsbølgen og i hans urokkelige hengivenhed til Van—de stod sammen urokkeligt i deres loyalitet over for den usynlige Fader og hans Søn Mikael overherredømme.

67:8.2 (762.1) På tidspunktet for disse skelsættende begivenheder var jeg udstationeret på Edentia, og jeg er stadig bevidst om den begejstring, jeg oplevede, da jeg gennemgik Salvington-informationsudsendelser, som fra dag til dag fortalte om den utrolige udholdenhed, den overjordiske hengivenhed og den udsøgte loyalitet hos denne tidligere halvvilde, der udsprang af den andoniske races eksperimentelle og oprindelige slægt.

67:8.3 (762.2) Fra Edentia op gennem Salvington og endda videre til Uversa var det første spørgsmål som alle underordnede himmelske liv stillede angående Satania-oprøret i løbet af disse syv lange år, var altid: “Hvad med Amadon fra Urantia, står han stadig uberørt?”

67:8.4 (762.3) Hvis Lucifer-oprøret har hæmmet det lokale system og dets faldne verdener, hvis tabet af denne Søn og hans vildledte medarbejdere midlertidigt har hæmmet udviklingen af konstellationen Norlatiadek, så afvej effekten af den vidtrækkende præsentation af dette ene naturbarns inspirerende præstation og hans beslutsomme gruppe af 143 kammerater i at stå fast på de højere koncepter for universets ledelse og administration i lyset af et så enormt og negativt pres, der blev udøvet af hans illoyale

overordnede. Og lad mig forsikre jer om, at dette allerede har gjort mere godt i universet Nebadon og superuniverset Orvonton, end det nogensinde kan opvejes af summen af alt det onde og sorgfulde ved Lucifers oprør.

67:8.5 (762.4) Alt dette fremhæver på en smukt rørende og fantastisk storslåede måde visdommen i Faderens universelle plan om at mobilisere de Dødeliges Finalitkorps i Paradis og ansætte denne store gruppe af fremtidens mystiske tjenere stort set fra det almindelige ler fra de dødelige med opstigende fremgang—lige netop sådanne dødelige som den uindtagelig Amadon.

67:8.6 (762.5) [Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 67](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 69](#) >>

Kapitel 68

Civilisationens Begyndelse

68:0.1 (763.1) DETTE er begyndelsen på fortællingen om menneskehedens lange, lange fremadrettede kamp fra en status, der ikke var meget bedre end en dyrisk eksistens, gennem de mellemliggende tidsaldre og ned til de senere tider, hvor en reel, om end ufuldkommen, civilisation havde udviklet sig blandt menneskehedens højere racer.

68:0.2 (763.2) Civilisation er en racemæssig erhvervelse; den er ikke biologisk iboende; derfor skal alle børn opdrages i et kulturmiljø, mens hver efterfølgende generation af unge skal modtage sin uddannelse på ny. Civilisationens højere kvaliteter—videnskabelige, filosofiske og religiøse—kan ikke overføres fra en generation til en anden ved direkte arv. Disse kulturelle præstationer bevares kun gennem den oplyste bevarelse af den sociale arv.

68:0.3 (763.3) Den sociale udvikling af den samarbejdende orden blev indledt af Dalamatias lærere, og i tre hundrede tusinde år blev menneskeheden næret af ideen om gruppeaktiviteter. Det blå

menneske profiterede mest af alt af disse tidlige sociale lærdomme, det røde menneske til en vis grad og det sorte menneske mindst af alle. I nyere tid har den gule race og den hvide race haft den mest avancerede sociale udvikling på Urantia.

1. Socialisering som en beskyttelsesforanstaltning

68:1.1 (763.4) Når mennesker bringes tæt sammen, lærer de ofte at holde af hinanden, men det primitive menneske flød ikke naturligt over med broderfølelsens ånd og ønsket om social kontakt med sine medmennesker. Snarere lærte de tidlige racer af sørgelig erfaring, at “i enighed er der styrke”; og det er denne mangel på naturlig broderlig tiltrækning, der nu står i vejen for en øjeblikkelig realisering af menneskets broderskab på Urantia.

68:1.2 (763.5) Sammenslutning blev tidligt prisen for overlevelse. Den enlige mand var hjælpeløs, medmindre han bar et stammemærke, der vidnede om, at han tilhørte en gruppe, som med sikkerhed ville hævne ethvert overfald på ham. Selv på Kains tid var det livsfarligt at rejse alene uden et tegn på gruppetilhørsforhold. Civilisationen er blevet menneskets forsikring mod voldelig død, mens præmierne betales ved at underkaste sig samfundets mange lovkrav.

68:1.3 (763.6) Det primitive samfund blev således grundlagt på nødvendighedens gensidighed og på den øgede sikkerhed ved fællesskab. Og det menneskelige samfund har udviklet sig i uendelige

cyklusser som et resultat af denne frygt for isolation og ved hjælp af modvilligt samarbejde.

68:1.4 (763.7) Primitive mennesker lærte tidligt, at grupper er langt større og stærkere end blot summen af deres individuelle enheder. Hundrede mænd, der står sammen og arbejder i fællesskab, kan flytte en stor sten; en snes veltrænede fredsvagter kan tøjle en vred pøbel. Og således blev samfundet født, ikke blot som en sammenslutning af tal, men snarere som et resultat af *organiseringen* af intelligente samarbejdspartnere. Men samarbejde er ikke et naturligt træk hos mennesket; det lærer at samarbejde først af frygt og senere, fordi det opdager, at det er mest gavnligt for at klare tidens vanskeligheder og beskytte sig mod evighedens formodede farer.

68:1.5 (764.1) De folk, der således tidligt organiserede sig i et primitivt samfund, blev mere succesfulde i deres angreb på naturen såvel som i forsvaret mod deres medmennesker; de besad større overlevelsesmuligheder; derfor har civilisationen udviklet sig støt på Urantia, på trods af dens mange tilbageslag. Og det er kun på grund af den øgede overlevelsesværdi i forening, at menneskets mange fejltagelser indtil videre ikke har formået at stoppe eller ødelægge den menneskelige civilisation.

68:1.6 (764.2) At det moderne kultursamfund er et ret nyt fænomen, fremgår tydeligt af den nutidige overlevelse af primitive sociale forhold, som kendetegner de australske indfødte og buskmændene og pygmæerne i Afrika. Blandt disse tilbagestående folkeslag kan

man iagttage noget af den tidlige gruppefjendtlighed, personlige mistænksomhed og andre stærkt asociale træk, som var så karakteristiske for alle primitive racer. Disse sørgelige rester af oldtidens asociale folkeslag er et veltalende vidnesbyrd om, at menneskets naturlige individualistiske tendens ikke med succes kan konkurrere med de mere potente og magtfulde organisationer og sammenslutninger i den sociale udvikling. Disse tilbagestående og mistænksomme asociale racer, der taler en anden dialekt for hver halvtreds eller hundrede kilometer, illustrerer, hvilken verden I måske ville leve i nu, hvis det ikke havde været for den kombinerede undervisning fra Planetprinsens legemlige personale og det senere arbejde fra den adamiske gruppe af raceopløftere.

68:1.7 (764.3) Det moderne udtryk “tilbage til naturen” er en illusion af uvidenhed, en tro på virkeligheden i den engang fiktive “gyldne tidsalder.” Det eneste grundlag for legenden om den gyldne tidsalder er de historiske kendsgerninger om Dalamatia og Eden. Men disse forbedrede samfund var langt fra realiseringen af utopiske drømme.

2. Faktorer i social udvikling

68:2.1 (764.4) Det civiliserede samfund er resultatet af menneskets tidlige bestræbelser på at overvinde sin modvilje mod *isolation*. Men det betyder ikke nødvendigvis gensidig hengivenhed, og den nuværende turbulente tilstand i visse primitive grupper illustrerer godt, hvad de tidlige stammer kom igennem. Men selvom

individerne i en civilisation kan kollideres med hinanden og kæmpe mod hinanden, og selvom civilisationen selv kan synes at være en inkonsekvent masse af stræben og kamp, så vidner den om oprigtig stræben og ikke om stagnationens dødbringende monotoni.

68:2.2 (764.5) Mens intelligensniveauet har bidraget betydeligt til det kulturelle fremskridt, er samfundet i bund og grund designet til at mindske risikoelementet i den enkeltes levevis, og det har udviklet sig lige så hurtigt, som det er lykkedes at mindske smerten og øge nydelseselementet i livet. Således bevæger hele den sociale krop sig langsomt frem mod skæbnens mål—udryddelse eller overlevelse—afhængigt af, om målet er selvopretholdelse eller selvtilfredsstillelse. Selvopretholdelse skaber samfundet, mens overdreven selvtilfredsstillelse ødelægger civilisationen.

68:2.3 (764.6) Samfundet er optaget af selvopretholdelse, selvvedligeholdelse og selvtilfredsstillelse, men menneskelig selvrealisering er værdig til at blive det umiddelbare mål for mange kulturelle grupper.

68:2.4 (765.1) Flokinstinktet i det naturlige menneske er næppe tilstrækkeligt til at forklare udviklingen af en sådan social organisation, som nu findes på Urantia. Selvom denne medfødte floktilbøjelighed ligger til grund for det menneskelige samfund, er en stor del af menneskets omgængelighed noget, det har tilegnet sig. To store indflydelser, som bidrog til menneskets tidlige forening, var sult efter mad og kærlighed til sex; disse instinktive drifter deler mennesket med dyreverdenen. To andre følelser, som drev

mennesker sammen og *holdt* dem sammen var forfængelighed og frygt, især frygten for spøgelse.

68:2.5 (765.2) Historien er det eneste referat af menneskets årelange kamp for føde. *Primitive mennesker tænkte kun, når det var sulten*; mad besparelse var dets første selvfornægtelse, selvdisciplin. Efterhånden som samfundet voksede, ophørte behovet for fødevarer med at være det eneste incitament for gensidige fællesskab. Talrige andre former for sult, bevidsthed om forskellige behov, førte alle til en tættere sammenslutning af menneskeheden. Men i dag er samfundet overlæsset med en overflod af formodede menneskelige behov. Det tyvende århundrede civilisation stønner træt under den enorme overbelastning af luksus og den overdrevne mangedobling af menneskelige begær og længsler. Det moderne samfund gennemgår en af sine mest farlige faser karakteriseret ved udbredte gensidige relationer og meget kompliceret indbyrdes afhængighed.

68:2.6 (765.3) Sult, forfængelighed, og spøgelsesfrygt forårsagede et konstant socialt pres, men den seksuelle tilfredsstillelse var forbigående og spasmodisk. Den seksuelle trang alene fik ikke primitive mænd og kvinder til at påtage sig de tunge byrder med at vedligeholde hjemmet. Det tidlige hjem blev grundlagt på mandens seksuelle rastløshed, når han blev frataget hyppig tilfredsstillelse, og på den hengivne moderkærlighed hos menneskekvinden, som hun i et vist omfang deler med hunnerne hos alle de højere dyr. Tilstedeværelsen af en hjælpeløs baby bestemte den tidlige differentiering af mandlige og kvindelige aktiviteter; kvinden var

nødt til at opretholde en fast bopæl, hvor hun kunne dyrke jorden. Og fra de tidligste tider har det sted, hvor kvinden befandt sig, altid været betragtet som hjemmet.

68:2.7 (765.4) Kvinden var således tidligt blevet uundværlig for samfundsordenen som udvikler sig, ikke så meget på grund af den flygtige sex lidenskab men som følge af *behovet for fødevarer*; hun var en vigtig partner i selvopretholdelsen. Hun var en føde anskaffer, en bærer af byrder, og en ledsager, der ville modstå stor misbrug uden voldsom vrede, og i tillæg til alle disse ønskelige træk, var hun et altid tilstedeværende middel til seksuel tilfredsstillelse.

68:2.8 (765.5) Næsten alt af blivende værdi i civilisationen har sine rødder i familien. Familien var den første vellykkede fredsgruppe, hvor manden og kvinden lærte at tilpasse sig deres modsætninger, samtidig med at de lærte deres børn om fred.

68:2.9 (765.6) Ægteskabets funktion i evolutionen er at sikre racens overlevelse, ikke blot at realisere personlig lykke; selvopretholdelse og selvbevarelse af hjemmets egentlige formål. Selvtfredsstillelse er tilfældig og ikke afgørende, undtagen som et incitament der sikrer det seksuelle forhold. Naturen kræver overlevelse, men civilisationens kunst fortsætter med at øge glæden ved ægteskabet og tilfredsstillelsen ved familielivet.

68:2.10 (765.7) Hvis forfængelighed udvides til at omfatte stolthed, ambition og ære, så kan vi ikke blot se, hvordan disse tilbøjeligheder bidrager til dannelsen af menneskelige foreninger, men også hvordan de holder mennesker sammen, da sådanne følelser er

nytteløse uden et publikum at vise sig for. Snart associerede forfængeligheden sig med andre følelser og impulser, som krævede en social arena, hvor de kunne udstille og tilfredsstille sig selv. Denne gruppe af følelser gav anledning til den tidlige begyndelse af al kunst, ceremoniel og alle former for sportslige lege og konkurrencer.

68:2.11 (766.1) Forfængelighed bidrog i høj grad til samfundets fødsel; men på tidspunktet for disse afsløringer truer en forfængelig generations snedige stræben med at oversvømme og nedsænke hele den komplicerede struktur i en højt specialiseret civilisation. Lystbegæret har for længst afløst sultbegæret; de legitime sociale mål om selvopretholdelse er hurtigt ved at forvandle sig til usle og truende former for selvtilfredsstillelse. Selvopretholdelse opbygger samfundet; uhæmmet selvtilfredsstillelse ødelægger uvægerligt civilisationen.

3. Spøgelsesfrygtens socialiserende indflydelse

68:3.1 (766.2) Primitive begær skabte det oprindelige samfund, men spøgelsesfrygt holdt det sammen og gav dets eksistens et ekstramenneskeligt aspekt. Almindelig frygt var af fysiologisk oprindelse: frygt for fysisk smerte, utilfredsstillet sult eller en eller anden jordisk ulykke; men spøgelsesfrygt var en ny og sublim form for terror.

68:3.2 (766.3)

Den største enkeltfaktor i udviklingen af det menneskelige samfund var sandsynligvis spøgelsesdrømmen. Selvom de fleste drømme i høj grad foruroligede det primitive sind, terroriserede spøgelsesdrømmen faktisk de tidlige mennesker og drev disse overtroiske drømmere i armene på hinanden i en villig og seriøs forening for gensidig beskyttelse mod de vage og usynlige imaginære farer i åndeveden. Spøgelsesdrømmen var en af de tidligste forskelle, der viste sig mellem dyrs og menneskers sindstyper. Dyr visualiserer ikke overlevelse efter døden.

68:3.3 (766.4)

Bortset fra denne spøgelsesfaktor var alle samfund baseret på grundlæggende behov og basale biologiske drifter. Men spøgelsesfrygten introducerede en ny faktor i civilisationen, en frygt, der rækker ud og væk fra individets elementære behov, og som hæver sig langt over selv kampen for at opretholde gruppen. Frygten for de afdødes ånder bragte en ny og forbløffende form for frygt frem i lyset, en forfærdende og magtfuld terror, som bidrog til at piske de tidlige tiders løse sociale ordener ind i de mere grundigt disciplinerede og bedre kontrollerede primitive grupper fra fordums tid. Denne meningsløse overtro, hvorefter noget stadig eksisterer, forberedte menneskenes sind, gennem overtroisk frygt for det uvirkelige og overnaturlige, til den senere opdagelse af "frygten for Herren, som er begyndelsen til visdom." Evolutionens ubegrundede frygt er designet til at blive erstattet af den ærefrygt for Guddommen, som er inspireret af åbenbaringen. Den tidlige kult af spøgelsesfrygt

blev et stærkt socialt bånd, og lige siden den fjerntliggende dag har menneskeheden mere eller mindre stræbt efter at opnå spiritualitet.

68:3.4 (766.5) Sult og kærlighed drev mennesker sammen; forfængelighed og spøgelsesfrygt holdt dem sammen. Men disse følelser alene, uden indflydelse fra fredsfremmende åbenbaringer, er ude af stand til at udholde presset fra mistænksomheden og irritationen i menneskers indbyrdes forbindelser. Uden hjælp fra overmenneskelige kilder bryder samfundet sammen, når det når visse grænser, og netop disse påvirkninger af social mobilisering—sult, kærlighed, forfængelighed og frygt—samarbejder om at kaste menneskeheden ud i krig og blodsudgydelse.

68:3.5 (766.6) Menneskeslægtens fredstendens er ikke en naturlig begavelse; den stammer fra den åbenbarede religions lære, fra de progressive racers akkumulerede erfaring, men især fra Jesu, Fredsprinsens, lære.

4. Skikkenes udvikling

68:4.1 (767.1) Alle moderne sociale institutioner stammer fra udviklingen af dine vilde forfædres primitive skikke; nutidens konventioner er de modificerede og udvidede skikke fra i går. Hvad vanen er for individet, er skikken for gruppen, og gruppens skikke udvikler sig til folkesagn eller stammetraditioner—massekonventioner. Fra denne tidlige begyndelse har alle

institutioner i nutidens menneskelige samfund deres ydmyge oprindelse.

68:4.2 (767.2) Man må huske på, at skikkene opstod i et forsøg på at tilpasse gruppelivet til massetilværelsens betingelser; skikkene var menneskets første sociale institution. Og alle disse stammereaktioner voksede ud af forsøget på at undgå smerte og ydmygelse, samtidig med at man forsøgte at nyde glæde og magt. Folkeskikkens oprindelse er, ligesom sprogets oprindelse, altid ubevidst og utilsigtet og derfor altid omgærdet af mystik.

68:4.3 (767.3) Frygten for spøgelser fik det primitive menneske til at forestille sig det overnaturlige og lagde dermed grundstenen til de stærke sociale påvirkninger fra etik og religion, som igen bevarede samfundets sæder og skikke ukrænket fra generation til generation. Den ene ting, der tidligt etablerede og krystalliserede skikkene, var troen på, at de døde var misundelige på den måde, de havde levet og var døde på; derfor ville de straffe de levende dødelige hårdt, hvis de vovede at behandle de leveregler, som de havde æret, da de var i kødet, med skødesløs foragt. Alt dette illustreres bedst af den gule races nuværende ærbødighed for deres forfædre. Senere udviklede primitive religioner forstærkede i høj grad spøgelsesfrygten ved at stabilisere skikkene, men den fremadskridende civilisation har i stigende grad befriet menneskeheden fra frygtens og overtroens slaveri.

68:4.4 (767.4) Forud for befriende og liberaliserende undervisning af lærerne i Dalamatia, var fortidens menneske et hjælpeløst offer for skikkernes ritualer; den primitive vilde var omgivet af en endeløs

ceremoniel. Alt, hvad han gjorde fra han vågnede om morgenen til det øjeblik, han faldt i søvn i sin hule for natten skulle gøres på lige en bestemt måde—i overensstemmelse med stammens indgroede vaner. Han var en slave til skikkenes tyranni; hans liv indeholdt ingenting frit, spontant eller originalt. Der var ingen naturlig fremskridt i retning af højere mentale, moralske eller social eksistens.

68:4.5 (767.5) De første tiders mennesker var fastholdt i grebet af sædvane; den vilde var en ægte slave til sædvane; men der er nu og da opstået visse variationer fra typen, der har vovet at indvie nye måder at tænke og forbedrede metoder til at leve. Ikke desto mindre udgør det primitive menneskes træghed den biologiske sikkerhedsbremse mod at falde for pludseligt ned i den ødelæggende fejltilpasning af en for hurtigt fremadskridende civilisation.

68:4.6 (767.6) Men disse skikke er ikke et ubetinget onde; deres udvikling bør fortsætte. Det er næsten fatalt for civilisationens fortsatte beståen at foretage en gennemgribende ændring af dem ved en radikal revolution. Skikke har været den tråd af kontinuitet, som har holdt civilisationen sammen. Menneskets historie er fyldt med rester af kasserede skikke og forældet social praksis, men ingen civilisation har overlevet ved at opgive sine skikke uden at indføre bedre og mere passende skikke.

68:4.7 (767.7) Et samfunds overlevelse afhænger hovedsageligt af den gradvise udvikling af dets skikke. Processen med at udvikle skikke vokser ud af ønsket om at eksperimentere; nye ideer fremsættes—konkurrence følger. En civilisation i fremgang omfavner den

progressive idé og holder ud; tid og omstændigheder udvælger til sidst den gruppe, der er bedst egnet til at overleve. Men det betyder ikke, at hver enkelt og isoleret ændring i sammensætningen af det menneskelige samfund har været til det bedre. Nej! bestemt ikke! for der har været mange, mange tilbageskridt i Urantia-civilisationens lange kamp fremad.

5. Arealanvendelse—opretholdelsens kunst

68:5.1 (768.1) Landet er samfundets scene; mennesket er aktørerne. Og mennesket må hele tiden tilpasse sine aktiviteter til landets situation. Udviklingen af skik og brug er altid afhængig af forholdet mellem land og menneske. Det er sandt, selv om det er svært at gennemskue. Menneskets landanvendelse eller opretholdelseskunst plus dets levestandard er lig med summen af folkeskikkene, sædvanerne. Og summen af menneskets tilpasning til livets krav er lig med dets kulturelle civilisation.

68:5.2 (768.2) De tidligste menneskelige kulturer opstod langs floderne på den østlige halvkugle, og der var fire store skridt i civilisationens fremmarch. De var:

68:5.3 (768.3) 1. *Samlerstadiet*. Fødekravet, sult, førte til den første form for industriel organisation, de primitive madindsamlingslinjer. Nogle gange kunne en sådan sultemarchlinje være ti til tyve

kilometer lang, når den gik frem over landet søgende efter føde. Dette var den primitive nomade kulturstadiet og er den levemåde som de afrikanske buskmænd anvender i dag.

68:5.4 (768.4) 2. *Jægerstadiet*. Opfindelsen af våbenredskaber gjorde det muligt for mennesket at blive en jæger og således opnå en betydelig frihed fra fødeslaveriet. En eftertænksom Andonit, der havde fået sin næve stærkt beskadiget i en hård kamp genopdagede tanken om at bruge en lang stok i stedet for sin arm og et stykke hårdt flint, bundet med sener i enden af stokken i stedet for hans knytnæve. Mange stammer gjorde denne form for opdagelse uafhængige af hinanden, og disse forskellige former for hamre repræsenterede et af de store frem skridt i den menneskelige civilisation. Den dag i dag er der nogle australske indfødte som kun er avanceret lidt ud over dette stadium.

68:5.5 (768.5) De blå mennesker blev fremtrædende jægere og fangere; ved at bygge hegn i floderne fangede de fisk i store mængder, tørrede overskuddet til vinterbrug. Mange former for geniale slynger og fælder var anvendt i jagten på vildt, men de mere primitive menneskeracer jagtede ikke de større dyr.

68:5.6 (768.6) 3. *Hyrdestadiet*. Denne fase af civilisationen blev muliggjort, da man begyndte at tæmme dyr. Araberne og de indfødte i Afrika er blandt de nyere tiders hyrdefolk.

68:5.7 (768.7) Hyrdelivet gav yderligere lettelse fra fødeslaveriet; mennesket lærte at leve af renten af sin kapital, forøgelsen af sine flokke; og dette gav mere fritid for kultur og fremskridt.

68:5.8 (768.8) Samfundet før hyrdestadiet var præget af samarbejde mellem de to køn, men udbredelsen af dyrehold reducerede kvinderne til slaveriets bund i samfundet. I tidligere tider var det mandens pligt at skaffe føde fra dyreriget og kvinders opgave at tilvejebringe det spiselige fra planteriget. Derfor faldt kvindens værdighed betydeligt, da manden trådte ind i hyrdestadiet af sin tilværelse. Hun var stadig tvunget til at slide og slæbe med at producere de vegetabilske livsfornødenheder, mens manden kun behøver at gå til sine flokke for at få dyrefoder i overflod. Manden blev således relativt uafhængig af kvinden; gennem hele hyrdealderen faldt kvinders status støt. Ved afslutningen af dette stadium, var hun næppe blevet mere end et menneske dyr, hvis opgave var at arbejde og at bære det menneskelige afkom, stort set på samme måde som flokdyrene i besætningen forventes at arbejde og føde afkom. Mændene under hyrdealdrene havde en stor kærlighed til deres kvæg; derfor er det så meget mere skammeligt, at mændene ikke kunne udvikle en dybere kærlighed til deres koner.

68:5.9 (769.1) 4. *Landbrugsstadiet*. Denne æra tog sin begyndte, da man begyndte at dyrke planter, og det repræsenterer den højeste form af materiel civilisation. Både Caligastia og Adam bestræbte sig på at undervise i gartneri og landbrug. Adam og Eva var gartnere, ikke hyrder, og havearbejde var på den tid en avanceret kultur. Dyrkning af planter udøver en forædlende indflydelse på alle racer af menneskeheden.

68:5.10 (769.2) Landbruget mere end firedoblet forholdet mellem jord og mennesker i verden. Landbruget kan kombineres med hyrde

aktiviteten fra det forudgående kultur trin. Når de tre stadier overlapper hinanden, går mændene på jagt og kvinderne dyrker jorden.

68:5.11 (769.3) Der har altid forekommet spændinger mellem husdyrs ejerne og jordbrugerne. Jægeren og hyrden var militante, krigerisk; landmanden er en mere fredselskende type. Arbejde med dyr antyder kamp og kraft; arbejde med planter indgyder tålmodighed, ro og fred. Landbrug og industrialisme er fredens aktiviteter. Men svagheden ved begge, som sociale aktiviteter i verden, er, at de mangler spænding og eventyr.

68:5.12 (769.4) Menneskelige samfund har udviklet sig fra jægerstadiet gennem husdyr ejerskab til landbrugets territoriale stadie. Og hvert trin i denne progressive civilisation blev ledsaget af mindre og mindre nomadisme; flere og flere mennesker begyndte at leve hjemme.

68:5.13 (769.5) Og nu supplerer industrien landbruget, hvilket medfører øget urbanisering og en mangedobling af ikke-landbrugsmæssige grupper af borgere. Men en industriel æra kan ikke gøre sig håb om at overleve, hvis dens ledere ikke erkender, at selv den højeste sociale udvikling altid må hvile på et sundt landbrugsgrundlag.

6. Kulturens udvikling

68:6.1 (769.6) Mennesket er en skabning af jorden, et barn af naturen; uanset hvor inderligt det forsøger at flygte fra jorden, så er han i sidste ende, dømt til at mislykkes. “Af støv er du kommen, og til støv skal du vende tilbage” er bogstaveligt talt sandt for hele menneskeheden. Menneskets vigtigste kamp var altid, og er, og kommer altid til at gælde land. De første sociale sammenslutninger af primitive mennesker var med henblik på at vinde disse stridigheder om land. Forholdet mellem land og mennesket er grundlaget for al social civilisation.

68:6.2 (769.7) Menneskets intelligens, ved hjælp af kunst og videnskab, øgede jordens udbytte; samtidig blev den naturlige forøgelse af afkom bragt noget under kontrol, og dermed blev der givet næring og fritid til at opbygge en kulturel civilisation.

68:6.3 (769.8) Det menneskelige samfund styres af en lov, der bestemmer, at befolkningen skal variere direkte i overensstemmelse med landbrugsproduktionen og omvendt i forhold til en given levestandard. Gennem disse tidlige tidsaldre, endnu mere end i dag, bestemte loven om udbud og efterspørgsel, hvad angår mennesker og jord, den anslåede værdi af begge. I tider med rigelig jord—ubesat territorium—var behovet for mennesker stort, og derfor var værdien af menneskeliv meget højere; derfor var tabet af liv mere forfærdeligt. I perioder med knaphed på jord og tilhørende overbefolkning blev menneskeliv relativt billigere, så krig, hungersnød og pest blev betragtet med mindre bekymring.

68:6.4 (770.1) Når jordudbyttet reduceres, eller befolkningen øges, genoptages den uundgåelige kamp; de allerværste træk i den

menneskelige natur kommer op til overfladen. Forbedringen af jordudbyttet, udbredelsen af de mekaniske hjælpemidler og reduktionen af befolkningen har alle en tendens til at fremme udviklingen af de bedre sider af den menneskelige natur.

68:6.5 (770.2) Nybyggersamfund udvikler menneskehedens uuddannede sider; de skønne kunster og sande videnskabelige fremskridt sammen med åndelig kultur, har alle bedst kunne trives i livet større centre, når de blev understøttet af et landbrugs- og industrisamfunds befolkning lidt under forholdet mellem land og menneske. Byer mangedobler altid deres indbyggeres magt til enten at være gode eller onde.

68:6.6 (770.3) Familiens størrelse har altid været påvirket af levestandarden. Jo højere standard jo mindre familie, op til den etablerede status eller gradvis udryddelse.

68:6.7 (770.4) Gennem alle tidsaldrene, har levestandarden været bestemmende for kvaliteten af en overlevende befolkning i modsætning til blot mængde. Lokale klassers levestandarder giver oprindelse til nye kastesystemer i samfundet, nye skikke. Når levestandarden bliver for kompliceret eller for meget luksuriøs bliver den hurtigt selvudslettelse. Kastesystemer er det direkte resultat af det høje sociale pres fra intens konkurrence som forårsages af stor befolkningstæthed.

68:6.8 (770.5) De tidlige racer tyede ofte til metoder, der var bestemt til at begrænse befolkningen; alle primitive stammer dræbte deforme og sygelige børn. Det var almindeligt, at pige børn blev dræbt, inden kone køb blev indført. Børn blev undertiden kvalt ved fødslen, men

den foretrukne metode var eksponering. Faderen til tvillinger insisterede normalt på, at den ene blev dræbt, da man mente at flere fødsler var forårsaget enten af magi eller utroskab. Som regel blev tvillinger af samme køn skånet. Selv om disse tabuer om tvillinger engang eksisterede stort set i hele verden, så var de aldrig en del af Andoniternes skikke; disse folk betragtede altid tvillinger som et varsel, der betød held og lykke.

68:6.9 (770.6) Mange racer lærte sig abortmetoder, og denne praksis blev meget almindelig efter etableringen af tabu om fødsel blandt de ugifte. Det var i lang tid skik for en jomfru at dræbe sit afkom, men blandt de mere civiliserede grupper blev disse uægte børn plejebørn hos pigens mor. Mange primitive klaner blev næsten udryddet af, at man praktiserede både abort og barnemord. Men uanset hvad skikkene dikterede, døde meget få børn efter at de en gang var blevet ammet—moderkærligheden er for stærk til det.

68:6.10 (770.7) Selv i det tyvende århundrede er der rester af disse primitive måder at kontrollere befolkningen. I Australien er der en stamme, hvis mødre nægter at føde mere end to eller tre børn. For ikke så længe siden, fandtes der en kannibalistisk stamme, der spiste hver femte fødte barn. I Madagaskar er der nogle stammer der dræber alle børn født på bestemte uheldige dage, hvilket resulterer i drab af omkring femogtyve procent af alle babyer.

68:6.11 (770.8) Fra et globalt perspektiv har overbefolkning aldrig været et alvorligt problem i fortiden, men hvis krige aftager og videnskaben i stigende grad får menneskernes sygdomme under kontrol, kan det blive et alvorligt problem i den nærmeste fremtid. På sådan et

tidspunkt bliver visdommen af verdens ledere stillet overfor en stor test. Vil herskere på Urantia have indsigt og mod til at fremme formeringen af det gennemsnitlige eller stabiliseret menneske i stedet for ekstremerne af overnormale og enormt voksende grupper af undernormale? Det normale menneske er det som bør fremmes; det er rygraden i civilisationen og kilden til de genier som racen frembringer gennem mutationer. Det undernormale menneske skal holdes under samfundets kontrol; der burde ikke fødes flere, end hvad der kræves for at administrere de lavere niveauer af erhvervslivet, de opgaver, der kræver intelligens over dyrets niveau, men som fordrer et så lavt krav, at de fremstår som værende rent slaveri og trældom for de højere typer af menneskeheden.

68:6.12 (771.1) [Præsenteret af en Melkisedek der engang var udstationeret på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 68](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 70](#) >>

Kapitel 69

Primitive Menneskelige Institutioner

69:0.1 (772.1) FØLELSESMÆSSIGT, overgår mennesket sine dyriske forfædre i sin evne til at værdsætte humor, kunst og religion. Socialt viser mennesket sin overlegenhed, fordi det er en værktøjsmager, en kommunikator og en institutionsbygger.

69:0.2 (772.2) Når mennesker længe opretholder sociale grupper, resulterer sådanne sammenlægninger altid i skabelsen af visse aktivitetstendenser, som kulminerer i institutionalisering. De fleste af menneskets institutioner har vist sig at være arbejdsbesparende, samtidig med at de har bidraget til at øge gruppens sikkerhed.

69:0.3 (772.3) Det civiliserede menneske er meget stolt af sine etablerede institutioners karakter, stabilitet og kontinuitet, men alle menneskelige institutioner er blot fortidens akkumulerede skikke, som de er blevet bevaret af tabuer og ophøjet til værdighed af religion. Sådan en arv bliver til traditioner, og traditioner forvandles i sidste ende til konventioner.

1. Menneskets grundlæggende institutioner

69:1.1 (772.4) Alle menneskelige institutioner opfylder et eller andet socialt behov, før eller nu, på trods af at deres overudvikling altid forringer individets værdifuldhed, fordi personligheden overskygges og initiativet mindskes. Mennesket bør kontrollere sine institutioner i stedet for at lade sig dominere af disse skabelser af den fremadskridende civilisation.

69:1.2 (772.5) Menneskelige institutioner er af tre generelle klasser:

69:1.3 (772.6) 1. *Institutionerne for selvopretholdelse.* Disse institutioner omfatter de skikke, der vokser ud af sulten efter mad og de dermed forbundne instinkter til selvopholdelse. De omfatter industri, ejendom, krig for vindings skyld og hele samfundets regulerende maskineri. Før eller senere fremmer frygtinstinktet oprettelsen af disse overlevelsesinstitutioner ved hjælp af tabu, konvention og religiøs sanktion. Men frygt, uvidenhed og overtro har spillet en fremtrædende rolle i den tidlige oprindelse og efterfølgende udvikling af alle menneskelige institutioner.

69:1.4 (772.7) 2. *Institutionerne for forplantningen.* Det er de samfundsinstitutioner, der vokser ud af sexsult, moderinstinkt og racernes højere, ømme følelser. De omfatter de sociale sikkerhedsforanstaltninger i hjemmet og skolen, i familielivet,

uddannelse, etik og religion. De omfatter ægteskabsskikke, forsvarskrig og opbygning af hjemmet.

69:1.5 (772.8) 3. *Institutionerne af nydelse og velvære.* Det er den praksis, der vokser ud af forfængelighedens tilbøjeligheder og stolthedens følelser; og de omfatter skikke med hensyn til påklædning og personlig udsmykning, sociale skikke, krig for ære, dans, underholdning, spil og andre faser af sanselig tilfredsstillelse. Men civilisationen har aldrig udviklet særprægede institutioner for nydelse og velvære.

69:1.6 (773.1) Disse tre grupper af social praksis er intimt forbundne med hinanden og er indbyrdes afhængige af hinanden. På Urantia repræsenterer de en kompleks organisation, der fungerer som en enkelt social mekanisme.

2. Industriens begyndelse

69:2.1 (773.2) Den primitive industri voksede langsomt frem som en forsikring mod hungersnødens rædsler. Tidligt i sin eksistens begyndte mennesket at tage ved lære af nogle af de dyr, der under en høst med overflod oplagrer mad til dage med knaphed.

69:2.2 (773.3) Inden den tidlige sparsommelighed og den primitive produktionsindustri fik sin start var armod og reel lidelse den gennemsnitlige stammes lod. Urmenneskerne var tvunget til at konkurrere med hele dyreverdenen for sin føde.

Konkurrenceeffekten trækker altid mennesket ned mod vilddyrets niveau; fattigdom er dets naturlige og tyranniserende tilstand. Rigdom er ikke en naturlig gave; den er resultatet af arbejdskraft, viden og organisation.

69:2.3 (773.4) Det primitive menneske var ikke sen til at erkende fordelene ved sammenslutning. Sammenslutning førte til organisering, og det første resultat af organisering var arbejdsdeling med øjeblikkelig besparelse af tid og materialer. Disse specialiseringer af arbejdet opstod ved tilpasning til presset—ved at følge de veje, hvor modstanden var mindst. Primitive vilde udførte aldrig noget rigtigt arbejde med glæde eller villighed. Hos dem skyldtes konformitet nødvendighedens tvang.

69:2.4 (773.5) Det primitive menneske kunne ikke lide hårdt arbejde, og det skyndte sig ikke, medmindre det stod over for en alvorlig fare. Tidselementet i arbejde, ideen om at udføre en given opgave inden for en bestemt tidsgrænse, er udelukkende en moderne forestilling. De gamle havde aldrig travlt. Det var de dobbelte krav fra den intense kamp for tilværelsen og den stadigt stigende levestandard, der drev de naturligt inaktive racer af det tidlige menneske ind på industriens veje.

69:2.5 (773.6) Arbejde, den planmæssige indsats, adskiller mennesket fra dyret, hvis anstrengelser i høj grad er instinktive. Nødvendigheden af arbejde er menneskets altoverskyggende velsignelse. Prinsens personale arbejdede alle; de gjorde meget for at forædle det fysiske arbejde på Urantia. Adam var gartner; hebræernes Gud arbejdede—han var skaberen og opretholderen af

alle ting. Hebræerne var den første stamme, der satte industri i højsædet; de var det første folk, der forkyndte, at “den, der ikke arbejder, skal ikke spise.” Men mange af verdens religioner vendte tilbage til det tidlige ideal om lediggang. Jupiter var en festabe, og Buddha blev en reflekterende tilhænger af tidsfordriv.

69:2.6 (773.7) Sangik-stammerne var ret flittige, når de boede væk fra troperne. Men der var en lang, lang kamp mellem de dovne tilhængere af magi og arbejdets apostle—dem, der udviste forudseenhed.

69:2.7 (773.8) Den første menneskelige forudseenhed var rettet mod at bevare ild, vand og mad. Men det primitive menneske var den fødte gambler; det ønskede altid at få noget for ingenting, og alt for ofte i disse tidlige tider blev den succes, der opstod ved tålmodig øvelse, tilskrevet trylleformularer. Magi var langsom til at vige pladsen for forudseenhed, selvfornægtelse og industri.

3. Arbejdskraftens specialisering

69:3.1 (773.9) Arbejdsdelingen i det primitive samfund blev først bestemt ved naturlige, og derefter af de sociale, omstændigheder. Den tidlige rækkefølge af arbejdskraftens specialisering var:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialisering på baggrund af køn.* Kvindens arbejde var afledt af barnets udvalgte tilstedeværelse; kvinder elsker af natur babyer mere end mænd gør. Således blev kvinden rutinearbejderen,

mens manden blev jægeren og krigeren, der engagerede sig i forskellige perioder med arbejde og hvile.

69:3.3 (774.2) Gennem tiderne har tabuerne holdt kvinden strengt inden for sit eget område. Manden har mest egoistisk valgt det mere behagelige arbejde og overladt det rutineprægede slid til kvinden. Manden har altid skammet sig over at udføre kvindens arbejde, men kvinden har aldrig vist nogen modvilje mod at udføre mandens arbejde. Men mærkeligt nok har både mænd og kvinder altid arbejdet sammen om at bygge og indrette hjemmet.

69:3.4 (774.3) 2. *Ændring som følge af alder og sygdom.* Disse forskelle afgjorde den næste arbejdsdeling. De gamle mænd og krøblingerne blev tidligt sat til at lave værktøj og våben. Senere blev de sat til at bygge vandingsanlæg.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiering baseret på religion.* Medicinmændene var de første mennesker, der blev fritaget for fysisk arbejde; de var pionererne inden for den professionelle klasse. Smedene var en lille gruppe, der konkurrerede med medicinmændene som magikere. Deres evner til at arbejde med metaller gjorde folk bange for dem. De “hvide smede” og de “sorte smede” gav ophav til den tidlige tro på hvid og sort magi. Og denne tro blev senere involveret i overtroen om gode og onde spøgelse, gode og onde ånder.

69:3.6 (774.5) Smedene var den første ikke-religiøse gruppe, der nød godt af særlige privilegier. De blev betragtet som neutrale under krig, og denne ekstra fritid førte til, at de som klasse blev det primitive samfunds politikere. Men på grund af groft misbrug af disse

privilegier blev smedene universelt hadet, og medicinmændene var ikke sene til at skabe had til deres konkurrenter. I denne første kamp mellem videnskab og religion vandt religionen (overtroen). Efter at være blevet drevet ud af landsbyerne opretholdt smedene de første kroer, offentlige overnatningssteder, i udkanten af bosættelserne.

69:3.7 (774.6) 4. *Herre og slave.* Den næste differentiering af arbejdskraft voksede ud af forholdet mellem erobreren og de erobrede, og det betød begyndelsen på menneskets slaveri.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiering baseret på forskellige fysiske og mentale evner.* Yderligere arbejdsdeling blev fremmet af de iboende forskelle i mennesker; alle mennesker er ikke født lige.

69:3.9 (774.8) De tidlige industrispecialister var flinthuggerne og stenhuggerne; derefter kom smedene. Efterfølgende udviklede gruppespecialisering sig; hele familier og klaner dedikerede sig til bestemte former for arbejde. Oprindelsen af en af de tidligste kaster af præster, bortset fra stammernes medicinmænd, skyldtes den overtroiske ophøjelse af en familie af dygtige sværdfabrikanter.

69:3.10 (774.9) Den første gruppe, der specialiserede sig i industri, var stensalteksportører og pottemagere. Kvinderne lavede den almindelige keramik og mændene den mere specielle. I nogle stammer blev syning og vævning udført af kvinder, i andre af mænd.

69:3.11 (774.10) De første handlende var kvinder; de blev ansat som spioner og drev handel som en bibeskæftigelse. Efterhånden ekspanderede handelen, og kvinderne fungerede som formidlere—

mellemhandlere. Så kom købmandsklassen, der opkrævede en kommission, fortjeneste, for deres tjenester. Væksten i gruppernes byttehandel udviklede sig til handel, og efter udvekslingen af varer kom udvekslingen af kvalificeret arbejdskraft.

4. Begyndelse af handels udveksling

69:4.1 (775.1) Ligesom ægteskab ved kontrakt fulgte efter ægteskab ved tilfangetagelse, så fulgte handel ved byttehandel efter beslaglæggelse ved razziaer. Men der var en lang periode med pirateri mellem den tidlige praksis med tavs byttehandel og den senere handel med moderne udvekslingsmetoder.

69:4.2 (775.2) Den første byttehandel blev udført af bevæbnede handlende, som efterlod deres varer på et neutralt sted. Kvinderne holdt de første markeder; de var de tidligste handlende, og det skyldtes, at de var bærere af byrder; mændene var krigere. Meget tidligt blev handelsdisken udviklet, en mur, der var bred nok til at forhindre de handlende i at nå hinanden med våben.

69:4.3 (775.3) En fetich blev brugt til at holde vagt ved deponering af varer til stille byttehandel. Sådanne markedspladser var sikrede mod tyveri; intet ville blive fjernet undtagen ved byttehandel eller køb; med en fetich på vagt var varerne altid sikre. De tidlige handlende var strengt ærlige inden for deres egne stammer, men betragtede det som helt i orden at snyde fjerne fremmede. Selv de tidlige hebræere

anerkendte et særskilt etisk kodeks i deres omgang med ikke-jøderne.

69:4.4 (775.4) I årevis fortsatte den tavse byttehandel, før mænd mødtes ubevæbnede på den hellige markedsplads. De samme markedspladser blev de første tilflugtssteder, og i nogle lande blev de senere kendt som "tilflugtsbyer." Enhver flygtning, der nåede frem til markedspladsen, var tryk og sikker mod angreb.

69:4.5 (775.5) De første vægte var hvedekorn og andre kornsorter. Det første byttemiddel var en fisk eller en ged. Senere blev koen en bytteenhed.

69:4.6 (775.6) Den moderne skrift stammer fra de tidlige handelsoptegnelser; menneskets første litteratur var et handelsfremmende dokument, en saltannonce. Mange af de tidligere krige blev udkæmpet over naturlige forekomster, såsom flint, salt og metaller. Den første formelle stammeaftale handlede om en saltforekomst mellem stammerne. Disse traktatsteder gav mulighed for venskabelig og fredelig udveksling af ideer og sammenblanding af forskellige stammer.

69:4.7 (775.7) Skriften udviklede sig gennem stadierne med "budskabspinden," knyttede snore, billedskrift, hieroglyffer og wampum-bælter til de tidlige symbolske alfabeter. Afsendelse af beskeder udviklede sig fra det primitive røgsignal op gennem løbere, dyreryttere, jernbaner og flyvemaskiner samt telegraf, telefon og trådløs kommunikation.

69:4.8 (775.8) Nye ideer og bedre metoder blev bragt rundt i den beboede verden af de gamle handelsmænd. Handel, forbundet med eventyr, førte til udforskning og opdagelse. Og alt dette skabte transport. Handel har været den store civilisator ved at fremme krydsbefrugtning af kultur.

5. Kapitalens Begyndelse

69:5.1 (775.9) Kapital er arbejdskraft anvendt som et afkald på nutiden til fordel for fremtiden. Opsparing repræsenterer en form for vedligeholdelse og overlevelseshorsikring. Hamstring af mad udviklede selvkontrol og skabte de første problemer med kapital og arbejde. Den mand, der havde mad, forudsat at han kunne beskytte den mod røvere, havde en klar fordel i forhold til den mand, der ikke havde mad.

69:5.2 (775.10) Den tidlige bankmand var stammens tapre mand. Han opbevarede gruppens skatte i depot, mens hele klanen forsvarede hans hytte i tilfælde af angreb. Således førte akkumuleringen af individuel kapital og gruppeformue straks til militær organisering. I starten var sådanne forholdsregler beregnet til at forsvare ejendom mod udenlandske røvere, men senere blev det skik at holde den militære organisation i praksis ved at indlede angreb på nabostammernes ejendom og rigdom.

69:5.3 (776.1) De grundlæggende behov, der førte til akkumulering af

kapital var:

69:5.4 (776.2) 1. *Sult—forbundet med fremsynethed*. Opbevaring og konservering af mad betød magt og komfort for dem, der havde tilstrækkelig *forudseenhed* til at sørge for fremtidige behov. Opbevaring af mad var en tilstrækkelig forsikring mod hungersnød og katastrofer. Og alle de primitive skikke var i virkeligheden designet til at hjælpe mennesket med at underordne nutiden under fremtiden.

69:5.5 (776.3) 2. *Kærlighed til familien*—ønske om at dække deres behov. Kapital repræsenterer opsparing af ejendom på trods af presset fra nutidens behov for at forsikre sig mod fremtidens krav. En del af dette fremtidige behov kan have at gøre med ens efterkommere.

69:5.6 (776.4) 3. *Forfængelighed*—længsel efter at vise sine ophobede ejendele. Ekstra tøj var et af de første tegn på udmærkelse. Forfængelighed ved at samle appellerede tidligt til menneskets stolthed.

69:5.7 (776.5) 4. *Position*—iver efter at købe sig til social og politisk prestige. Der opstod tidligt en kommercialiseret aristokrati, hvis optagelse afhang af udførelsen af en særlig tjeneste for de adelige eller blev givet mod betaling af penge

69:5.8 (776.6) 5. *Magt*—trangen til at være herre. Udlån af penge blev udført som et middel til slaveri, hvor hundrede procent om året var

lånerenten i disse gamle tider. Pengeudlånerne gjorde sig selv til konger ved at skabe en stående hær af skyldnere. Tjenere var en af de tidligste former for ejendom, der blev akkumuleret, og i gamle dage strakte gældsslaveriet sig endda til kontrollen over kroppen efter døden.

69:5.9 (776.7) 6. *Frygten for de dødes ånder*—beskyttelseshonorar til præsterne. Folk begyndte tidligt at give dødsgaver til præsterne med henblik på at få deres ejendom brugt til at lette deres fremgang gennem det næste liv. På den måde blev præsteskaberne meget rige; de var de vigtigste af oldtidens kapitalister.

69:5.10 (776.8) 7. *Sexualdrift*—ønsket om at købe en eller flere koner. Menneskets første form for handel var udveksling af kvinder; det gik længe forud for hestehandel. Men handelen med sexslaver har aldrig fremmet samfundet; en sådan handel var og er en racemæssig skændsel, for på én og samme tid hindrede den udviklingen af familielivet og forurenede de højerestående folkeslags biologiske egnethed.

69:5.11 (776.9) 8. *Talrige former for selvtilfredsstillelse*. Nogle søgte rigdom, fordi det gav magt; andre knoklede for ejendom, fordi det betød lethed. Det tidlige menneske (og nogle af de senere) havde en tendens til at ødsle sine ressourcer væk på luksus. Rusmidler og stoffer fascinerede de primitive racer.

69:5.12 (776.10) Efterhånden som civilisationen udviklede sig, fik mennesker nye incitamenter til at spare op; nye behov blev hurtigt

føjet til den oprindelige sult efter mad. Fattigdom blev så forhadet, at kun de rige formodedes at komme direkte i himlen, når de døde. Ejendom blev så højt værdsat, at det at give en pretentiøs fest ville fjerne vanære fra ens navn.

69:5.13 (777.1) Ophobning af rigdom blev tidligt et tegn på social udmærkelse. Individer i visse stammer akkumulerede ejendom i årevis bare for at skabe et indtryk ved at brænde det af på en eller anden helligdag eller ved frit at uddele det til stammefæller. Det gjorde dem til store mænd. Selv moderne mennesker svælger i den overdådige uddeling af julegaver, mens rige mænd stifter store institutioner for filantropi og læring. Menneskets teknik varierer, men dets sindelag forbliver helt uændret.

69:5.14 (777.2) Men det er kun rimeligt at sige, at mange af oldtidens rige mænd delte ud af deres formue af frygt for at blive dræbt af dem, der begærede deres skatte. Rige mænd ofrede ofte masser af slaver for at vise deres foragt for rigdom.

69:5.15 (777.3) Selvom kapitalen har haft en tendens til at frigøre mennesket, har den i høj grad kompliceret dets sociale og industrielle organisation. Uretfærdige kapitalisters misbrug af kapital ødelægger ikke det faktum, at den er grundlaget for det moderne industrisamfund. Gennem kapital og opfindelser nyder den nuværende generation en højere grad af frihed end nogen, der nogensinde er gået forud for den på jorden. Dette er en kendsgerning og ikke en retfærdiggørelse af tankeløse og egoistiske forvalteres mange misbrug af kapital.

6. Ild i forhold til civilisationen

69:6.1 (777.4) Det primitive samfund med sine fire forretningsområder —den produktionsøkonomiske, den regulerende, den religiøse og den militære er opstået gennem medvirken af ild, dyr, slaver, og ejendom.

69:6.2 (777.5) Udarbejdelsen af ild adskilte for altid mennesket fra dyrene; det er den grundlæggende menneskelige opfindelse eller opdagelse. Ild gjorde det muligt for mennesket at blive på jorden om natten, da alle dyr er bange for den. Ild opmuntrede til socialt samvær om aftenen; den beskyttede ikke kun mod kulde og vilde dyr, men blev også brugt som sikkerhed mod spøgelse. I begyndelsen blev den brugt mere til lys end til varme; mange tilbagestående stammer nægter at sove, medmindre en flamme brænder hele natten.

69:6.3 (777.6) Ilden var en stor civilisere, der gav mennesket de første midler til at være uselvsk uden tab ved at gøre det muligt at give levende kul til en nabo uden at berøve sig selv noget. Ilden i hjemmet, som blev passet af moderen eller den ældste datter, var den første opdrager, som krævede årvågenhed og pålidelighed. Det tidlige hjem var ikke en bygning, men familien samlet omkring ilden, familiens ildsted. Når en søn grundlagde et nyt hjem, bar han en fakkel fra familiens ildsted.

69:6.4 (777.7) Selvom Andon, der opdagede ilden, undgik at behandle den som en genstand for tilbedelse, betragtede mange af hans efterkommere flammen som en fetich eller en ånd. De kunne ikke høste de sanitære fordele ved ilden, fordi de ikke ville brænde affald. Det primitive menneske frygtede ilden og forsøgte altid at holde den i godt humør, derfor dryssede man røgelse over den. De gamle ville under ingen omstændigheder spytte i ilden, og de ville heller aldrig gå mellem nogen og en brændende ild. Selv de jernpyritter og flintesten, der blev brugt til at tænde ild med, var hellige for den tidlige menneskehed.

69:6.5 (777.8) Det var en synd at slukke en flamme; hvis der gik ild i en hytte, fik den lov til at brænde. Ilden i templerne og helligdommene var hellig og måtte aldrig slukkes, bortset fra at det var skik at tænde nye flammer hvert år eller efter en ulykke. Kvinder blev valgt som præster, fordi de var vogtere af hjemmets ild.

69:6.6 (778.1) De tidlige myter om, hvordan ilden kom ned fra guderne, voksede ud af observationer af ild forårsaget af lyn. Disse ideer om overnaturlig oprindelse førte direkte til ilddyrkelse, og ilddyrkelse førte til skikken med at "gå gennem ild," en praksis, der blev videreført helt op til Moses' tid. Og ideen om at gå gennem ilden efter døden eksisterer stadig. Ildmyten var et stærkt bånd i de tidlige tider og eksisterer stadig i parsernes symbolik.

69:6.7 (778.2) Ild førte til madlavning, og "råpisere" blev et hånligt udtryk. Og madlavning mindskede forbruget af vital energi, der var nødvendig for at fordøje maden, og gav dermed det tidlige menneske

kræfter til social kultur, mens dyrehold, ved at reducere den indsats, der var nødvendig for at skaffe mad, gav tid til sociale aktiviteter.

69:6.8 (778.3) Man skal huske på, at ilden åbnede dørene for metalarbejde og førte til den efterfølgende opdagelse af dampkraft og nutidens brug af elektricitet.

7. Udnyttelse af dyr

69:7.1 (778.4) Til at begynde med var hele dyreverdenen menneskets fjende, og mennesket måtte lære at beskytte sig mod dyrene. Først spiste mennesket dyrene, men senere lærte det at tæmme dem og få dem til at tjene sig.

69:7.2 (778.5) Tæmningen af dyr skete ved et tilfælde. De vilde jagede flokke på samme måde, som de amerikanske indianere jagede bisonokser. Ved at omringe flokken kunne de holde styr på dyrene og dermed dræbe dem, når de skulle bruges til mad. Senere blev der bygget indhegninger, og hele flokke blev indfanget.

69:7.3 (778.6) Det var let at tæmme nogle dyr, men ligesom elefanten ville mange af dem ikke formere sig i fangenskab. Senere opdagede man, at visse dyrearter ville underkaste sig menneskets tilstedeværelse, og at de ville formere sig i fangenskab. Tæmningen af dyr blev således fremmet af selektiv avl, en kunst, der har gjort store fremskridt siden Dalamatias dage.

69:7.4 (778.7) Hunden var det første dyr, der blev tæmmet, og den vanskelige oplevelse med at tæmme den begyndte, da en bestemt

hund, efter at have fulgt en jæger rundt hele dagen, faktisk gik med ham hjem. I mange år blev hunde brugt til mad, jagt, transport og selskab. I starten hylede hunde kun, men senere lærte de at gø. Hundens gode lugtesans førte til forestillingen om, at den kunne se ånder, og dermed opstod de hunde-fetichistiske kulter. Ansættelsen af vagthunde gjorde det først muligt for hele klanen at sove om natten. Derefter blev det skik at ansætte vagthunde til at beskytte hjemmet mod ånder såvel som materielle fjender. Når hunden gøede, nærmede mennesket eller dyret sig, men når hunden hylede, var ånderne i nærheden. Selv i dag tror mange stadig, at en hunds hyl om natten er et tegn på død.

69:7.5 (778.8) Da mennesket var jæger, var det ret venligt over for kvinden, men efter at dyrene blev gjort tamme, og Caligastia-forvirringen opstod, behandlede mange stammer deres kvinder skammeligt. De behandlede dem alt for meget, som de behandlede deres dyr. Menneskets brutale behandling af kvinden udgør et af de mørkeste kapitler i menneskets historie.

8. Slaveriet som en faktor i civilisationen

69:8.1 (778.9) Det primitive menneske tøvede aldrig med at gøre sine medmennesker til slaver. Kvinden var den første slave, en familieslave. Hyrde tidens mænd slavebandt kvinden som sin underlegne sexpartner. Denne form for sexslaveri voksede direkte ud af mandens reducerede afhængighed af kvinden.

69:8.2 (779.1) For ikke så længe siden var slaveri skæbnen for de krigsfanger, der nægtede at acceptere erobrerens religion. I tidligere tider blev fangerne enten spist, tortureret til døde, sat til at bekæmpe hinanden, ofret til ånder eller gjort til slaver. Slaveri var et stort fremskridt i forhold til massakre og kannibalisme.

69:8.3 (779.2) Slaveriet var et skridt fremad i den barmhjertige behandling af krigsfanger. Bagholdsangrebet på Ai med den omfattende nedslagtning af mænd, kvinder og børn, hvor kun kongen blev reddet for at tilfredsstille erobrerens forfængelighed, er et troværdigt billede af den barbariske nedslagtning, som selv angiveligt civiliserede folkeslag praktiserede. Angrebet på Og, kongen af Bashan, var lige så brutalt og effektivt. Hebræerne “ødelagde” deres fjender fuldstændigt og tog al deres ejendom som bytte. De satte alle byer under afgift under straf af “ødelæggelse af alle mænd”. Men mange af de samtidige stammer, dem med mindre stammeegoisme, var for længst begyndt at adoptere overlegne fanger.

69:8.4 (779.3) Jægeren, ligesom det røde menneske i Amerika, tog ikke folk til slaver. Han adopterede eller dræbte sine fanger. Slaveri var ikke udbredt blandt hyrdefolket, for de havde kun brug for få arbejdere. I krig havde hyrderne for vane at dræbe alle tilfangetagne mænd og kun tage kvinder og børn som slaver. Moseloven indeholdt specifikke anvisninger på, hvordan man kunne gøre disse kvinder til hustruer i fangenskab. Hvis de ikke var tilfredsstillende, kunne de sendes væk, men hebræerne havde ikke lov til at sælge sådanne afviste ægtefæller som slaver—det var i det mindste et fremskridt i

civilisationen. Selvom hebræernes sociale standarder var primitive, lå de langt over de omkringliggende stammers.

69:8.5 (779.4) Hyrderne var de første kapitalister; deres flokke repræsenterede kapital, og de levede af renterne—den naturlige forøgelse. Og de var ikke tilbøjelige til at overlade denne rigdom til hverken slaver eller kvinder. Men senere tog de mandlige fanger og tvang dem til at dyrke jorden. Dette er den tidlige oprindelse til livegenskab—en mand, der er knyttet til jorden. Det var nemt at lære afrikanerne at dyrke jorden, og derfor blev de den store slaverace.

69:8.6 (779.5) Slaveri var et uundværligt led i den menneskelige civilisations kæde. Det var den bro, som samfundet gik over fra kaos og dovenskab til orden og civiliserede aktiviteter; det tvang tilbagestående og dovne folk til at arbejde og dermed skaffe rigdom og fritid til deres overordnedes sociale fremgang.

69:8.7 (779.6) Slaveriet tvang mennesket til at opfinde det primitive samfunds regulerende mekanisme; det gav ophav til begyndelsen af regeringen. Slaveri kræver stærk regulering, og i løbet af den europæiske middelalder forsvandt det stort set, fordi feudalherrerne ikke kunne kontrollere slaverne. De tilbagestående stammer i oldtiden, ligesom de indfødte australiere i dag, havde aldrig slaver.

69:8.8 (779.7) Det er sandt, at slaveriet var undertrykkende, men det var i undertrykkelsens skoler, at mennesket lærte industri. Til sidst fik slaverne del i velsignelserne fra et højere samfund, som de så ufrivilligt havde været med til at skabe. Slaveri skaber en organisation af kultur og social præstation, men angriber snart

snigende samfundet indefra som den alvorligste af alle destruktive sociale sygdomme.

69:8.9 (779.8) Moderne mekaniske opfindelser gjorde slaven forældet. Slaveri, ligesom polygami, er ved at forsvinde, fordi det ikke kan betale sig. Men det har altid vist sig at være katastrofalt pludselig at frigøre et stort antal slaver; der opstår færre problemer, når de frigøres gradvist.

69:8.10 (780.1) I dag er mennesker ikke sociale slaver, men tusinder lader ambitioner gøre dem til gældsslaver. Ufrivilligt slaveri er blevet afløst af en ny og forbedret form for modificeret industriel trældom.

69:8.11 (780.2) Selvom idealet for samfundet er universel frihed, bør lediggang aldrig tolereres. Alle arbejdsdygtige personer bør tvinges til at udføre i det mindste en selvforsynende mængde arbejde.

69:8.12 (780.3) Det moderne samfund er i tilbagegang. Slaveriet er næsten forsvundet, og de tamdyrernes tid er snart forbi. Civilisationen rækker tilbage til ilden—den uorganiske verden—for at få magt. Mennesket kom op fra vildskaben via ild, dyr og slaveri; i dag rækker det tilbage og kasserer slavernes hjælp og dyrenes assistance, mens det søger at tilrive sig nye hemmeligheder og kilder til rigdom og magt fra naturelementernes forråds-kammer.

9. Privat ejendom

69:9.1 (780.4) Selv om det primitive samfund stort set var et fællesskab, fulgte det primitive menneske ikke de moderne doktriner om kommunisme. Kommunismen i disse tidlige tider var ikke blot en teori eller en social doktrin; det var en enkel og praktisk automatisk tilpasning. Kommunismen forhindrede fattigdom og nød; tiggeri og prostitution var næsten ukendt blandt disse gamle stammer.

69:9.2 (780.5) Den primitive kommunisme gjorde ikke mennesker særligt ensrettede, og den ophøjede heller ikke middelmådighed, men den satte en pris på inaktivitet og lediggang, og den kvalte industri og ødelagde ambitioner. Kommunismen var et uundværligt stillads i det primitive samfunds vækst, men den måtte vige pladsen for udviklingen af en højere social orden, fordi den stred mod fire stærke menneskelige tilbøjeligheder:

69:9.3 (780.6) 1. *Familien*. Mennesket higer ikke kun efter at akkumulere ejendom; det ønsker at testamentere sine kapitalgoder til sit afkom. Men i det tidlige samfund blev en mands kapital enten forbrugt med det samme eller fordelt blandt gruppen ved hans død. Der var ingen arv af ejendom—arveafgiften var hundrede procent. De senere kapitalakkumulerings- og ejendomsarvsmønstre var et tydeligt socialt fremskridt. Og det er sandt på trods af det efterfølgende grove misbrug, der fulgte med misbruget af kapital.

69:9.4 (780.7) 2. *Religiøse tendenser*. Det primitive menneske ønskede også at gemme ejendom som en kerne til at starte livet i den næste eksistens. Dette motiv forklarer, hvorfor det så længe var skik at begrave en mands personlige ejendele sammen med ham. De gamle

troede, at kun de rige overlevede døden med umiddelbar glæde og værdighed. Lærerne i den åbenbarede religion, især de kristne lærere, var de første til at proklamere, at de fattige kunne få frelse på lige fod med de rige.

69:9.5 (780.8) 3. *Ønsket om frihed og fritid.* I de tidligere dage af den sociale udvikling var fordelingen af den enkeltes indtjening blandt gruppen praktisk talt en form for slaveri; arbejderen blev gjort til slave af den, der gik ledig. Dette var kommunismens selvmorderiske svaghed: De uøkonomiske levede sædvanligvis af de sparsommelige. Selv i moderne tid er de uduelige afhængige af, at staten (sparsommelige skatteydere) tager sig af dem. De, der ikke har nogen kapital, forventer stadig, at de, der har, brødføder dem.

69:9.6 (780.9) 4. *Trangen til sikkerhed og magt.* Kommunismen blev til sidst ødelagt af progressive og succesfulde individers bedrageriske praksis, som tyede til forskellige kneb i et forsøg på at undslippe slaveriet under deres stammers uduelige dagdrivere. Men i begyndelsen var al hamstring hemmelig; primitiv usikkerhed forhindrede den ydre akkumulering af kapital. Og selv på et senere tidspunkt var det meget farligt at samle for meget rigdom; kongen ville helt sikkert finde på en eller anden anklage for at konfiskere en rig mands ejendom, og når en rig mand døde, blev begravelsen udsat, indtil familien donerede en stor sum til offentlig velfærd eller til kongen, en arveafgift.

69:9.7 (781.1)

I de tidligste tider var kvinderne samfundets ejendom, og moderen dominerede familien. De tidlige høvdinge ejede hele landet og var indehavere af alle kvinder; ægteskab krævede samtykke fra stammehøvdingen. Da kommunismen forsvandt, blev kvinderne privat ejendom, og faderen overtog til sidst kontrollen med hjemmet. Hjemmet fik således sin begyndelse, og de herskende polygame skikke blev gradvist fortrængt af monogami. (Polygami er overlevelsen af kvindeslaveriets element i ægteskabet. Monogami er det slavefrie ideal om den uforlignelige sammenslutning af en mand og en kvinde i den ædle opgave at danne et hjem, opdrætte afkom, skabe fælles kultur og udvikle sig selv.)

69:9.8 (781.2)

I begyndelsen var al ejendom, inklusive værktøj og våben, stammens fælles eje. Privat ejendom bestod først af alle de ting, man personligt rørte ved. Hvis en fremmed drak af et bæger, var bægeret fra nu af hans. Dernæst blev ethvert sted, hvor der blev udgydt blod, den sårede persons eller gruppes ejendom.

69:9.9 (781.3)

Privat ejendom blev således oprindeligt respekteret, fordi den blev anset for at være ladet med en del af ejerens personlighed. Ærlighed om ejendom hvilede trygt på denne type overtro; der var ikke brug for politi til at beskytte personlige ejendele. Der blev ikke stjålet inden for gruppen, selvom mænd ikke tøvede med at tilegne sig andre stammers ejendele. Ejendomsforhold sluttede ikke med døden; tidligt blev personlige ejendele brændt, derefter begravet med de døde, og senere arvet af den overlevende familie eller af stammen.

69:9.10 (781.4) Smykketyper af personlige effekter stammer fra brugen af amuletter. Forfængelighed plus spøgelsesfrygt fik det tidlige menneske til at modstå alle forsøg på at fratage sig sine yndlingsamuletter, da sådanne ejendele blev værdsat højere end fornødenheder.

69:9.11 (781.5) Soveplads var en af menneskets tidligste ejendom. Senere blev hjemsteder tildelt af stammehøvdingene, som havde al fast ejendom i tillid til gruppen. I dag giver et ildsted ejerskab, og endnu senere gav en brønd ret til det tilstødende land. Vandhuller og brønde var blandt de første private ejendele.

69:9.12 (781.6) Vandhuller og brønde var blandt de første private ejendele. Hele fetichpraksissen blev brugt til at beskytte vandhuller, brønde, træer, afgrøder og honning. Efter tabet af troen på fetichen blev der udviklet love for at beskytte private ejendele. Men jagtlovene, retten til at jage, kom længe før jordlovene. Det røde menneske i Amerika forstod aldrig privat ejendomsret til jord; han kunne ikke forstå den hvide mands syn på tingene.

69:9.13 (781.7) Privat ejendom blev tidligt markeret med familieinsignier, og dette er den tidlige oprindelse til våbenskjolde. Fast ejendom kunne også sættes under åndernes opsyn. Præsterne "indviede" et stykke jord, og det hvilede derefter under beskyttelse af de magiske tabuer, der var rejst på det. Man sagde, at ejerne havde en "præstetitel". Hebræerne havde stor respekt for disse familiemærker: "Forbandet være den, der fjerner sin nabos vartegn." Disse stenmarkeringer bar præstens initialer. Selv træer blev privat ejendom, når de fik initialer.

69:9.14 (782.1) I begyndelsen var det kun afgrøderne, der var private, men flere på hinanden følgende afgrøder gav ejendomsret; landbruget var således oprindelsen til det private ejerskab af jord. Individer fik først besiddelsesret til et liv; efter døden vendte jorden tilbage til stammen. De allerførste jordtitler, som stammerne gav til enkeltpersoner, var grave—familiens begravelsespladser. I senere tider tilhørte jorden dem, der indhegnede den. Men byerne reserverede altid visse landområder til offentlig græsning og til brug i tilfælde af belejring; “disse” fællesområder repræsenterer overlevelsen af den tidligere form for kollektivt ejerskab.

69:9.15 (782.2) Til sidst tildelte staten ejendom til den enkelte og forbeholdt sig retten til at beskatte. Efter at have sikret deres titler kunne udlejere opkræve leje, og jord blev en kilde til indkomst—kapital. Endelig blev jord virkelig omsættelig med salg, overførsler, pant og tvangsauktioner.

69:9.16 (782.3) Privat ejendomsret gav øget frihed og øget stabilitet; men privat ejendomsret til jord blev først socialt sanktioneret, efter at den kommunale kontrol og styring havde slået fejl, og det blev snart efterfulgt af en række slaver, trælle og jordløse klasser. Men forbedrede maskiner frigør gradvist mennesker fra slavelignende arbejde.

69:9.17 (782.4) Ejendomsretten er ikke absolut; den er rent social. Men al regering, lov, orden, borgerrettigheder, sociale friheder, konventioner, fred og lykke, som de nydes af moderne mennesker, er vokset op omkring den private ejendomsret.

69:9.18 (782.5) Den nuværende samfundsorden er ikke nødvendigvis rigtig—ikke guddommelig eller hellig—men menneskeheden vil gøre klogt i at gå langsomt frem med ændringer. Det, I har, er langt bedre end noget system, jeres forfædre kendte til. Sørg for, at når I ændrer den sociale orden, så ændrer I den til det bedre. Lad jer ikke overtale til at eksperimentere med jeres forfædres forkastede formler. Gå fremad, ikke baglæns! Lad evolutionen fortsætte! Tag ikke et skridt tilbage.

69:9.19 (782.6) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 69](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 71](#) >>

Kapitel 70

Udviklingen Af Den Menneskelige Regering

70:0.1 (783.1) Så snart mennesket delvist havde løst problemet med at tjene til livets ophold, blev det konfronteret med opgaven med at regulere forholdet mellem mennesker. Udviklingen af industrien krævede lov, orden og social tilpasning; privat ejendom nødvendiggjorde en regering.

70:0.2 (783.2) I en evolutionær verden er modsætninger naturlige, og fred kan kun sikres gennem en form for socialt reguleringsystem. Social regulering er uadskillelig fra social organisation; forening indebærer en eller anden kontrollerende myndighed. Regeringen tvinges til at koordinere modsætningerne mellem stammer, klaner, familier og individer.

70:0.3 (783.3) Regering er en ubevidst udvikling; den udvikler sig ved forsøg og fejl. Den har overlevelsesværdi, og derfor bliver den traditionel. Anarki forøgede elendigheden, og derfor opstod eller opstår der langsomt et styre, der kan sammenlignes med lov og

orden. Tvangskravene i kampen for tilværelsen drev bogstaveligt talt menneskeheden langs den progressive vej til civilisation.

1. Krigens tilblivelse

70:1.1 (783.4) Krig er det udviklende menneskes naturlige tilstand og arv; fred er den sociale målestok for civilisationens fremskridt. Før den delvise socialisering af de fremadstormende racer var mennesket ekstremt individualistisk, ekstremt mistænksomt og utroligt stridbart. Vold er naturens lov, fjendtlighed er den automatiske reaktion hos naturens børn, mens krig blot er de samme aktiviteter udført kollektivt. Og uanset hvor og hvornår civilisationens struktur bliver belastet af komplikationerne ved samfundets udvikling, er der altid en øjeblikkelig og ødelæggende tilbagevenden til disse tidlige metoder til voldelig justering af irritationerne ved menneskelige sammenslutninger.

70:1.2 (783.5) Krig er en dyrisk reaktion på misforståelser og irritationer; fred er en civiliseret løsning på alle sådanne problemer og vanskeligheder. Sangik-racen, sammen med de senere forringede Adamiter og Noditer, var alle krigeriske. Andoniterne lærte tidligt den gyldne regel, og selv i dag lever deres eskimoiske efterkommere i høj grad efter denne regel; skik og brug står stærkt blandt dem, og de er stort set fri for voldelige modsætninger.

70:1.3 (783.6) Andon lærte sine børn at afgøre stridigheder ved, at de hver især slog et træ med en pind, mens de forbandede træet; den,

hvis pind knækkede først, var sejrherren. De senere andoniter plejede at afgøre stridigheder ved at afholde et offentligt skue, hvor de stridende parter gjorde grin med og latterliggjorde hinanden, mens publikum afgjorde vinderen ved deres bifald.

70:1.4 (783.7) Men krig som fænomen kunne ikke finde sted, indtil samfundet havde udviklet sig tilstrækkeligt langt til rent faktisk at have oplevet perioder med fred og før det kunne sanktionere krigeriske metoder. Selve begrebet krig indebærer en vis grad af organisation.

70:1.5 (784.1) Med fremkomsten af sociale grupperinger begyndte individuelle irritationer at drukne i gruppefølelser, og det fremmede freden inden for stammerne, men på bekostning af freden mellem stammerne. Freden blev således først nydt af den indre gruppe, eller stammen, som altid afskyede og hadede den ydre gruppe, de fremmede. Det tidlige menneske betragtede det som en dyd at udgyde fremmed blod.

70:1.6 (784.2) Men selv dette fungerede ikke i starten. Når de tidlige høvdinge forsøgte at udrede misforståelser, fandt de det ofte nødvendigt, mindst en gang om året, at tillade stammens stenkampe. Klanen delte sig i to grupper og udkæmpede en kamp, der varede hele dagen. Og det var kun for sjov; de nød virkelig at slå.

70:1.7 (784.3) Krigsførelse fortsætter, fordi mennesket er udviklet fra et dyr, og alle dyr er krigeriske. Blandt de tidlige årsager til krig var:

70:1.8 (784.4) 1. *Sult*, hvilket førte til fødevaretogter. Knaphed på jord har altid medført krig, og under disse kampe blev de tidlige fredelige

stammer praktisk talt udryddet.

70:1.9 (784.5) 2. *Knaphed på kvinder*—et forsøg på at afhjælpe mangel på hushjælp. Kvinderøveri har altid forårsaget krig.

70:1.10 (784.6) 3. *Forfængelighed*—ønsket om at fremvise stammens tapperhed. Højerestående stammer ville kæmpe for at påtvinge deres levevis på laverestående folk.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaver*—behov for at skaffe arbejdskraft.

70:1.12 (784.8) 5. *Hævn* var motivet til krig, når en stamme mente, at en nærliggende stamme var skyldig i en stammekollegas død. Sorgen fortsatte, indtil et hoved blev bragt hjem. Krig for hævnens skyld stod i høj kurs helt frem til forholdsvis moderne tider.

70:1.13 (784.9) 6. *Rekreation*—krig blev betragtet som rekreation af de unge mænd i disse tidlige tider. Hvis der ikke opstod noget godt og tilstrækkelig påskud for krig, når freden blev trykkende, var tilstødende stammer vant til at gå ud i halv venskabelige kampe for at engagere sig i et plyndringstog som en ferie, for at nyde en fingeret kamp.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion*—ønsket om at skaffe proselytter til kulten. Alle de primitive religioner sanktionerede krig. Det er kun i nyere tid at religionen er begyndt at fordømme krig. De tidlige præsteskaber var desværre normalt allieret med militærmagt. En af de store

fredsbestræbelser i tiderne har været forsøget på at adskille kirke og stat.

70:1.15 (784.11) Disse gamle stammer drog altid ud i krig på ordre af deres guder, på befaling af deres høvdinge eller medicinmænd. Hebræerne troede på en sådan “kampens gud”; og beretningen om deres angreb på midjanitterne er en typisk beretning om de gamle stammekrigens grusomme grusomheder; og dette angreb, med nedslagtningen af alle mænd og senere drab på alle drengebørn og alle kvinder, der ikke var jomfruer, ville have gjort ære på en stammehøvdings for to hundrede tusinde år siden. Og alt dette blev udført i “Herrens, Israels Guds navn.”

70:1.16 (784.12) Dette er en fortælling om samfundets udvikling—den naturlige udmøntning af racernes problemer—mennesket, der udarbejder sin egen skæbne på jorden. Sådanne grusomheder er ikke tilskyndet af Guddommen, på trods af menneskets tendens til at lægge ansvaret over på sine guder.

70:1.17 (784.13) Barmhjertighed i krig har været langsom i at komme til menneskeheden. Selv da en kvinde, Deborah, herskede over hebræerne, fortsatte de samme grusomheder i stor skala. Når hendes general havde vundet en sejr over hedningerne forårsagede han at “hele fjenden skulle falde for sværdet; til der ikke var én tilbage.”

70:1.18 (785.1) Meget tidligt i menneskeslægtens historie blev forgiftede våben anvendt. Alle slags lemlæstelser blev praktiseret. Saul tøvede ikke med at kræve hundrede forhuder af filistrene som den medgift David skulle betale for hans datter Mikal.

70:1.19 (785.2) Tidligere krige blev udkæmpet mellem stammerne som helhed, men i senere tider, når to personer i forskellige stammer havde en tvist, udkæmpede de to stridende en duel i stedet for at begge stammer skulle i krig. Det blev også en skik for to hære at overlade afgørelsen til slutningen af kampen mellem en repræsentant valgt fra hver side, som i tilfældet med David og Goliat.

70:1.20 (785.3) Den første forbedring af krigen var skikken at tage fanger. Derefter blev kvinder fritaget fra fjendtlighederne, og så kom anerkendelsen af nonkombattanter. Militære kaster og stående hære udviklede sig snart for at holde trit med den stigende kompleksitet i kampene. Sådanne krigere fik tidligt forbud mod at omgås kvinder, og kvinder er for længst holdt op med at kæmpe, selvom de altid har fodret og plejet soldaterne og tilskyndet dem til kamp.

70:1.21 (785.4) Praksis med at erklære krig repræsenterede et stort fremskridt. Sådanne erklæringer om, at man havde til hensigt at kæmpe, var et tegn på, at man begyndte at føle sig retfærdig, og det blev efterfulgt af en gradvis udvikling af reglerne for "civiliseret" krigsførelse. Meget tidligt blev det skik ikke at kæmpe i nærheden af religiøse steder og endnu senere ikke at kæmpe på visse hellige dage. Dernæst kom den generelle anerkendelse af retten til asyl; politiske flygtninge fik beskyttelse.

70:1.22 (785.5) Således udvikledes krigsførelse sig gradvist fra den primitive menneskejagt til den noget mere velordnet system i de senere tiders "civiliserede" nationer. Men kun langsomt fortrænger venlighed i stedet for fjendtlighed holdningen i samfundet.

2. Den samfundsmæssige værdi af krig

70:2.1 (785.6) I tidligere tider kunne en voldsom krig skabe sociale forandringer og gøre det lettere at indføre nye ideer, som ikke ville være opstået naturligt i løbet af 10.000 år. Den frygtelige pris, der blev betalt for disse krigsfordele, var, at samfundet midlertidigt blev kastet tilbage til vildskab; den civiliserede fornuft måtte give op. Krig er stærk medicin, meget dyr og meget farlig; selvom den ofte helbreder visse sociale lidelser, dræber den nogle gange patienten og ødelægger samfundet.

70:2.2 (785.7) Den konstante nødvendighed af nationalt forsvar skaber mange nye og avancerede sociale tilpasninger. Samfundet nyder i dag godt af en lang række nyttige innovationer, som oprindeligt var helt militære, og vi står endda i gæld til krigen for dansen, hvoraf en af de tidlige former var en militærøvelse.

70:2.3 (785.8) Krig har haft en social værdi for tidligere civilisationer, fordi den:

- 70:2.4 (785.9) 1. Påtvunget disciplin, tvunget samarbejde.
- 70:2.5 (785.10) 2. Præmierede tapperhed og mod.
- 70:2.6 (785.11) 3. Fremmede og styrkede nationalisme.
- 70:2.7 (785.12) 4. Tilintetgjorde svage og uegnede folk.
- 70:2.8 (785.13) 5. Opløste illusionen om primitive lighed og selektivt lagdelte samfund.

70:2.9 (785.14)

Krig har haft en vis evolutionær og selektiv værdi, men ligesom slaveri må den på et tidspunkt opgives, efterhånden som civilisationen langsomt skrider frem. Gamle krige fremmede rejser og kulturelt samkvem; disse formål er nu bedre tjent med moderne transport- og kommunikationsmetoder. Gamle krige styrkede nationer, men moderne kampe forstyrrer den civiliserede kultur. Oldtidens krigsførelse resulterede i decimering af mindreværdige folkeslag; nettoresultatet af moderne konflikter er en selektiv ødelæggelse af de bedste menneskelige ressourcer. Tidlige krige fremmede organisation og effektivitet, men det er nu blevet den moderne industris mål. I tidligere tider var krig en social gæring, som skubbede civilisationen fremad; dette resultat opnås nu bedre ved ambitioner og opfindelser. Oldtidens krigsførelse understøttede forestillingen om en slagets Gud, men det moderne menneske har fået at vide, at Gud er kærlighed. Krig har tjent mange værdifulde formål i fortiden, den har været et uundværligt stillads i opbygningen af civilisationen, men den er hurtigt ved at gå kulturelt fallit—ude af stand til at producere udbytte i form af social gevinst, der på nogen måde står mål med de frygtelige tab, der er forbundet med dens påkaldelse.

70:2.10 (786.1)

På et tidspunkt troede lægerne på åreladning som en kur mod mange sygdomme, men de har siden opdaget bedre midler mod de fleste af disse lidelser. Og sådan må krigens internationale blodsudgydelser helt sikkert vige for opdagelsen af bedre metoder til at helbrede nationernes sygdomme.

70:2.11 (786.2) Urantias nationer er allerede gået ind i den gigantiske kamp mellem nationalistisk militarisme og industrialisme, og på mange måder er denne konflikt analog med den evige kamp mellem hyrde-jægeren og bonden. Men hvis industrialismen skal sejre over militarismen, må den undgå de farer, der omgiver den. Farerne ved spirende industri på Urantia er:

- 70:2.12 (786.3) 1. Den stærke drift mod materialisme, åndelig blindhed.
- 70:2.13 (786.4) 2. Tilbedelsen af rigdom-magt, værdiforvrængning.
- 70:2.14 (786.5) 3. De luksuriøse laster, kulturel umodenhed.
- 70:2.15 (786.6) 4. De stigende farer ved lediggang, tjenestevillighedens ufølsomhed.
- 70:2.16 (786.7) 5. Fremvæksten af uønsket racemæssig svaghed, biologisk forringelse.
- 70:2.17 (786.8) 6. Truslen om standardiseret industrielt slaveri, personlighedsstagnation. Arbejde er forædlende men slid er nedbrydende.

70:2.18 (786.9) Militarisme er autokratisk og grusom—barbarisk. Det fremmer social organisation blandt erobrerne men opløser de besejrede. Industrialisme er mere civiliseret og det bør udvikles for at fremme initiativtagere og tilskynde individualisme. Samfundet bør på enhver mulig måde fremme originalitet.

70:2.19 (786.10) Begå ikke den fejl at glorificere krig; se hellere, hvad den har gjort for samfundet, så du mere nøjagtigt kan visualisere, hvad dens erstatninger skal levere for at fortsætte civilisationens

fremskridt. Og hvis der ikke findes sådanne passende erstatninger, kan du være sikker på, at krigen vil fortsætte længe.

70:2.20 (786.11) Mennesket vil aldrig acceptere fred som en normal levevis, før det grundigt og gentagne gange er blevet overbevist om, at fred er bedst for dets materielle velfærd, og før samfundet klogt nok har sørget for fredelige erstatninger for tilfredsstillelsen af den iboende tendens til periodisk at slippe en kollektiv drift løs, der har til formål at frigøre de evigt akkumulerende følelser og energier, der tilhører selvopholdelsesdriften hos mennesket som art.

70:2.21 (786.12) Men selv i forbifarten bør krig hædres som den erfaringsskole, der tvang en race af arrogante individualister til at underkaste sig en stærkt koncentreret autoritet—en øverste leder. Gammeldags krig udvalgte de medfødte store mænd til lederskab, men moderne krig gør det ikke længere. For at finde ledere må samfundet nu vende sig mod fredens erobringer: industri, videnskab og sociale præstationer.

3. Menneskets første sammenslutninger

70:3.1 (787.1) I det mest primitive samfund er *flokken* alt; selv børn er dens fælles ejendom. Den udviklende familie fortrængte flokken i børneopdragelsen, mens de nye klaner og stammer indtog dens plads som den sociale enhed.

70:3.2 (787.2) Sexsult og moderkærlighed etablerer familien. Men en egentlig regering opstår ikke, før grupper større end familierne er

begyndt at blive dannet. I flokkene i tiderne før familiens tilblivelse blev lederskabet varetaget af uformelt udvalgte individer. De afrikanske buskmænd har aldrig udviklet sig ud over dette primitive stadie; de har ikke høvdinge i flokken.

70:3.3 (787.3) Familier blev forenet af blodsband i klaner, samlinger af slægtninge; og disse udviklede sig efterfølgende til stammer, territoriale samfund. Krigsførelse og ydre pres tvang stammeorganisationen ned over slægtskabsklanerne, men det var handel og erhverv, der holdt disse tidlige og primitive grupper sammen med en vis grad af intern fred.

70:3.4 (787.4) Freden på Urantia vil blive fremmet langt mere af internationale handelsorganisationer end af alle de følelsesladede spidsfindigheder i visionær fredsplanlægning. Handelsforbindelser er blevet lettet af sprogets udvikling og af forbedrede kommunikationsmetoder såvel som af bedre transport.

70:3.5 (787.5) Manglen på et fælles sprog har altid hæmmet væksten af fredsgrupper, men penge er blevet det universelle sprog for moderne handel. Det moderne samfund holdes i høj grad sammen af det industrielle marked. Gevinstmotivet er en mægtig civilisationsskaber, når det suppleres med ønsket om at tjene.

70:3.6 (787.6) I de tidlige tider var hver stamme omgivet af koncentriske cirkler af stigende frygt og mistænksomhed; derfor var det engang skik at dræbe alle fremmede og senere at gøre dem til slaver. Den gamle idé om venskab betød optagelse i klanen, og man

troede, at klanmedlemskab overlevede døden—en af de tidligste forestillinger om evigt liv.

70:3.7 (787.7) Adoptionsceremonien bestod i at drikke hinandens blod. I nogle grupper blev der udvekslet spyt i stedet for blod, og det er den gamle oprindelse til det sociale kys. Og alle ceremonier, hvad enten det var ægteskab eller adoption, blev altid afsluttet med et festmåltid.

70:3.8 (787.8) Senere brugte man blod fortyndet med rødvin, og til sidst drak man vin alene for at forsegle adoptionsceremonien, som blev markeret ved, at man stødte vinbægrene sammen og fuldendte den ved at sluge drikken. Hebræerne brugte en modificeret form af denne adoptionsceremoni. Deres arabiske forfædre gjorde brug af den ed, der blev aflagt, mens kandidatens hånd hvilede på en indfødt stammemedlems kønsorgan. Hebræerne behandlede adopterede udlændinge venligt og broderligt. “Den fremmede, der bor hos jer, skal være som en, der er født iblandt jer, og I skal elske ham som jer selv.”

70:3.9 (787.9) “Gæstevenskab” var en relation af midlertidig gæstfrihed. Når besøgende gæster tog af sted, blev et fad brækket midt over, og det ene stykke blev givet til den afrejsende ven, så det kunne tjene som en passende introduktion til en tredje part, der kunne ankomme på et senere besøg. Det var almindeligt, at gæsterne betalte for sig ved at fortælle historier om deres rejser og eventyr. Historiefortællerne fra gamle dage blev så populære, at de til sidst blev forbudt at optræde hverken i jagt- eller høstsæsonen.

70:3.10 (788.1) De første fredstraktater var “blodbåndene.” Fredsambassadørerne fra to stridende stammer mødtes, hilste på

hinanden og begyndte så at stikke i huden, indtil den blødte, hvorefter de sugede hinandens blod og erklærede fred.

70:3.11 (788.2) De tidligste fredsmissioner bestod af delegationer af mænd, der medbragte deres udvalgte jomfruer til seksuel tilfredsstillelse af deres tidligere fjender, idet den seksuelle appetit blev brugt til at bekæmpe krigstrangen. Den stamme, der blev hædret, kom på genvisit med sine jomfruer, og så var freden en realitet. Og snart blev ægteskaber mellem høvdingefamilierne sanktioneret.

4. Klaner og stammer

70:4.1 (788.3) Den første fredsgruppe var familien, så klanen, stammen og senere nationen, som til sidst blev til den moderne territorialstat. Det faktum, at de nuværende fredsgrupper for længst har udvidet sig ud over blodsband til at omfatte nationer, er meget opmuntrende, på trods af at Urantias nationer stadig bruger enorme summer på krigsforberedelser.

70:4.2 (788.4) Klanerne var blodsbandsgrupper inden for stammen, og de var baseret på visse fælles interesser, som f.eks:

70:4.3 (788.5) 1. Afstamning tilbage til en fælles forfader.

70:4.4 (788.6) 2. Troskab til et fælles religiøst totem.

70:4.5 (788.7) 3. Taler samme dialekt.

70:4.6 (788.8) 4. At dele en fælles boplads.

70:4.7 (788.9) 5. Frygter de samme fjender.

70:4.8 (788.10) 6. At have haft fælles krigsoplevelse.

70:4.9 (788.11) Klanernes ledere var altid underordnet stammehøvdingen, og de tidlige stammesamfund er en løs sammenslutning af klaner. De indfødte i Australien udviklede aldrig en stamme styreform.

70:4.10 (788.12) Klanernes fredshøvdinge regerede normalt gennem moderlinjen, mens stammekrigshøvdingene etablerede faderlinjen. Stammehøvdinges og tidlige kongers hof bestod af klanernes overhoveder, som det var skik at invitere til kongens tilstedeværelse flere gange om året. På den måde kunne han holde øje med dem og bedre sikre sig deres samarbejde. Klanerne tjente et værdifuldt formål i det lokale selvstyre, men de forsinkede i høj grad væksten af store og stærke nationer.

5. Begyndelsen på en regering

70:5.1 (788.13) Enhver menneskelig institution havde en begyndelse, og den civile regering er et produkt af progressiv evolution, lige så vel som ægteskab, industri og religion. Fra de tidlige klaner og primitive stammer udviklede der sig gradvist de forskellige former for menneskelig styring, som er kommet og gået helt frem til de former for social og civil regulering, som kendetegner den anden tredjedel af det tyvende århundrede.

70:5.2 (788.14) Med den gradvise fremkomst af familieenhederne blev grundlaget for regeringen etableret i klanorganisationen, grupperingen af blodsbeslægtede familier. Det første egentlige regeringsorgan var de *ældstes råd*. Denne regulerende gruppe bestod af gamle mænd, der havde udmærket sig på en eller anden effektiv måde. Visdom og erfaring blev tidligt værdsat, selv af barbariske mennesker, og der fulgte en lang periode med de ældres dominans. Dette alderens oligarki voksede gradvist ind i den patriarkalske idé.

70:5.3 (789.1) I det tidlige ældsteråd lå potentialet for alle statslige funktioner: udøvende, lovgivende og dømmende. Når rådet fortolkede de gældende skikke, var det en domstol; når det etablerede nye former for social brug, var det en lovgivende forsamling; i det omfang, sådanne dekreter og love blev håndhævet, var det den udøvende magt. Formanden for rådet var en af forløberne for den senere stammehøvding.

70:5.4 (789.2) Nogle stammer havde kvindelige råd, og fra tid til anden havde mange stammer kvindelige herskere. Visse stammer af de røde mennesker bevarede Onamonalontons lære ved at følge den enstemmige regel i "de syv råds".

70:5.5 (789.3) Det har været svært for menneskeheden at lære, at hverken fred eller krig kan styres af et debatsamfund. De primitive "palaver" var sjældent nyttige. Racen lærte tidligt, at en hær ledet af en gruppe klanledere ikke havde en chance mod en stærk enmandshær. Krig har altid været en kongemager.

70:5.6 (789.4) I starten blev krigshøvdingene kun valgt til militær tjeneste, og de gav afkald på noget af deres autoritet i fredstid, hvor deres pligter var af mere social karakter. Men efterhånden begyndte de at gribe ind i fredsperioderne, og de havde en tendens til at fortsætte med at regere fra den ene krig til den næste. De sørgede ofte for, at der ikke gik for lang tid fra den ene krig til den anden. Disse tidlige krigsherrer var ikke glade for fred.

70:5.7 (789.5) I senere tider blev nogle høvdinge valgt til andet end militærtjeneste, og de blev valgt på grund af usædvanlig fysik eller enestående personlige evner. De røde mennesker havde ofte to sæt høvdinge—sachemerne, eller fredshøvdingene, og de arvelige krigshøvdinge. Fredsherskerne var også dommere og lærere.

70:5.8 (789.6) Nogle tidlige samfund blev styret af medicinmænd, som ofte fungerede som høvdinge. Én mand fungerede som præst, læge og øverste leder. Ofte havde de tidlige kongelige insignier oprindeligt været symboler eller emblemer for præsternes klædedragt.

70:5.9 (789.7) Og det var med disse skridt, at den udøvende magt gradvist opstod. Klan- og stammerådene fortsatte i en rådgivende funktion og som forløbere for de senere optrædende lovgivende og dømmende grene. I Afrika i dag eksisterer alle disse former for primitive regeringer i praksis blandt de forskellige stammer.

6. Monarkisk regeringsform

70:6.1 (789.8) Effektivt statsstyre kom først, da der kom en høvding med fuld udøvende myndighed. Mennesket fandt ud af, at en effektiv regering kun kunne opnås ved at give magt til en personlighed, ikke ved at give magt til en idé.

70:6.2 (789.9) Herredømmet voksede ud af ideen om familiens autoritet eller rigdom. Når en patriarkalsk kongesøn blev en rigtig konge, blev han nogle gange kaldt "sit folks far." Senere mente man, at konger var udsprunget af helte. Og endnu senere blev herredømmet arveligt på grund af troen på kongernes guddommelige oprindelse.

70:6.3 (789.10) Med arveligt kongedømme undgik man det anarki, som tidligere havde skabt så meget ravage mellem en konges død og valget af en efterfølger. Familien havde et biologisk overhoved; klanen en udvalgt naturlig leder; stammen og senere staten havde ingen naturlig leder, og det var endnu en grund til at gøre høvdingekongerne arvelige. Ideen om kongelige familier og aristokrati var også baseret på sædvanen med "navneejerskab" i klanerne.

70:6.4 (790.1) Kongerækken blev til sidst betragtet som overnaturlig, og man mente, at det kongelige blod strakte sig tilbage til tiden med prins Caligastias materialiserede personale. Derfor blev konger til fetich-personligheder, som man frygtede i ekstrem grad, og en særlig form for tale blev indført til brug ved hoffet. Selv i nyere tid troede man, at kongers berøring kunne helbrede sygdomme, og nogle folk på Urantia betragter stadig deres herskere som havende en guddommelig oprindelse.

70:6.5 (790.2)

Den tidlige fetichkonge blev ofte holdt afsondret; han blev betragtet som for hellig til at blive set undtagen på festdage og hellige dage. Normalt blev der valgt en repræsentant til at efterligne ham, og det er oprindelsen til premierministre. Den første kabinetsemedsmand var en madadministrator; andre fulgte snart efter. Herskerne udnævnte snart repræsentanter til at stå for handel og religion, og udviklingen af et kabinet var et direkte skridt i retning af at afpersonalisere den udøvende magt. Disse assistenter for de tidlige konger blev den accepterede adel, og kongens kone steg gradvist til dronningens værdighed, efterhånden som kvinder blev værdsat højere.

70:6.6 (790.3)

Skrupelløse herskere fik stor magt ved at opdage gift. Tidlig hofmagi var djævelsk; kongens fjender døde hurtigt. Men selv den mest despotiske tyrann var underlagt visse restriktioner; han blev i det mindste holdt tilbage af den allestedsnærværende frygt for snigmord. Medicinmændene, heksedoktorerne og præsterne har altid været en stærk kontrol af kongerne. Efterfølgende udøvede jordejerne, aristokratiet, en begrænsende indflydelse. Og en gang imellem rejste klanerne og stammerne sig simpelthen og væltede deres despoter og tyranner. Afsatte herskere fik, når de blev dømt til døden, ofte mulighed for at begå selvmord, hvilket gav anledning til den gamle sociale mode med selvmord under visse omstændigheder.

7. Primitive klubber og hemmelige selvskeer

70:7.1 (790.4) Blodsbånd bestemte de første grupper i samfundet; sammenslutninger udvidede den slægtskabs baserede klan. Ægteskaber mellem klaner var det næste skridt i udvidelsen af gruppen, og den multiforgrenede stamme som dette blev til var den første sande politiske enhed. Det næste fremskridt i den sociale udvikling var udviklingen af religiøse kulter og de politiske klubber. Disse optrådte først som hemmelige selskaber og var oprindeligt kun religiøse; senere blev de normgivende. Først var disse klubber kun for mænd; senere opstod kvindeklubber. Snart blev de opdelt i to klasser: socialpolitiske og religiøst mystiske.

70:7.2 (790.5) Der var mange grunde til at disse samfund var hemmelige.

70:7.3 (790.6) 1. Frygt for at falde i unåde hos magthaverne på grund af overtrædelse af tabu.

70:7.4 (790.7) 2. Udnyttelse af ritualer i en minoritetsreligion.

70:7.5 (790.8) 3. Bevarelse af værdifulde “ånde” eller forretningshemmeligheder.

70:7.6 (790.9) 4. For at kunne nyde godt af en særlig fortryllelse eller magi.

70:7.7 (790.10) Selve hemmelighedskræmmeriet i disse samfund gav alle medlemmer en mystisk magt over resten af stammen.

Hemmeligholdelse appellerer også til forfængelighed; de indviede var deres tids sociale aristokrati. Efter indvielsen gik drengene på jagt med mændene, mens de før havde samlet grøntsager med kvinderne. Og det var den største ydmygelse, en skændsel for

stammen, ikke at bestå pubertetsprøverne og dermed blive tvunget til at forblive uden for mændenes bolig sammen med kvinder og børn, at blive betragtet som feminin. Desuden havde ikke-indviede ikke lov til at gifte sig.

70:7.8 (791.1) Primitive mennesker lærte meget tidligt deres teenagere sexkontrol. Det blev skik at tage drenge væk fra forældrene fra puberteten til ægteskabet, og deres uddannelse og træning blev overladt til mændenes hemmelige selskaber. Og en af de vigtigste funktioner for disse klubber var at holde styr på de unge mænd i puberteten og dermed forhindre uægte børn.

70:7.9 (791.2) Kommercialiseret prostitution begyndte, da disse mandeklubber betalte penge for brug af kvinder fra andre stammer. Men de tidligere grupper var bemærkelsesværdigt fri for seksuel løsagtighed.

70:7.10 (791.3) Pubertetsindvielsesceremonien strakte sig normalt over en periode på fem år. Disse ceremonier indebar megen selvpineri og smertefulde snit. Omskæring blev først praktiseret som et indvielsesritual i et af disse hemmelige broderskaber. Stammemærkerne blev skåret på kroppen som en del af pubertetsindvielsen; tatoveringen opstod som et sådant tegn på medlemskab. Denne tortur, sammen med mange afsavn, var designet til at hærde disse unge, til at indprente dem livets virkelighed og dets uundgåelige trængsler. Dette formål opnås bedre ved de senere atletiske lege og fysiske konkurrencer.

70:7.11 (791.4) DMen de hemmelige selskaber sigtede mod at forbedre de unges moral; et af hovedformålene med pubertetsceremonierne

var at indprente drengen, at han skulle lade andre mænds koner være i fred.

70:7.12 (791.5) Efter disse års med streng disciplin og uddannelse blev de unge mænd normalt frigivet i en kort periode af fritid og frihed, lige før ægteskabet, hvorefter de vendte tilbage for at gifte sig og underkaste sig til stammeområdernes tabuer for hele livet. Denne gamle skik har overlevet til moderne tider, som det tåbelige begreb om at “lukke trykket ud.”

70:7.13 (791.6) Mange senere stammer godkendte dannelsen af hemmelige kvindeklubber, hvis formål var at forberede unge piger på at blive hustruer og mødre. Efter indvielsen var pigerne egnede til ægteskab og fik lov til at deltage i “brudesfesten,” den tids introduktion til det sociale liv. Der opstod tidligt kvindeordener, som forpligtede sig til ikke at indgå ægteskab.

70:7.14 (791.7) De ikke-hemmelige klubber opstod, da grupper af ugifte mænd og grupper af ugifte kvinder dannede deres egne organisationer. Disse foreninger var i virkeligheden de første skoler. Og mens mænds og kvinders klubber ofte forfulgte hinanden, eksperimenterede nogle avancerede stammer, efter kontakt med Dalamatia-lærerne, med fællesundervisning og havde kostskoler for begge køn.

70:7.15 (791.8) Hemmelige selskaber bidrog til opbygningen af sociale kaster, hovedsageligt på grund af deres mystiske indvielser. Medlemmerne af disse selskaber bar først masker for at skræmme nysgerrige væk fra deres sørgeritualer—tilbedelse af forfædre. Senere

udviklede dette ritual sig til en pseudo-seance, hvor spøgelses efter sigende skulle have vist sig. De gamle samfund med “ny fødsel” brugte tegn og et særligt hemmeligt sprog; de forsagede også visse mad- og drikkevarer. De fungerede som natpoliti og havde ellers en bred vifte af sociale aktiviteter.

70:7.16 (792.1) Alle hemmelige foreninger pålagde en ed, indskærpede fortrolighed og underviste i at holde på hemmeligheder. Disse ordener skræmte og kontrollerede pøblen; de fungerede også som vagtselskaber og praktiserede dermed lynchjustits. De var de første spioner, når stammerne var i krig, og det første hemmelige politi i fredstid. Bedst af alt holdt de skruppelløse konger på pinebænken. For at opveje dem fostrede kongerne deres eget hemmelige politi.

70:7.17 (792.2) Disse samfund gav anledning til de første politiske partier. De første partier i samfundet bestod af “de stærke” *vs.* “de svage.” I oldtider fulgte et regeringsskifte kun efter en borgerkrig, hvilket var et tydeligt bevis på, at de svage var blevet stærke.

70:7.18 (792.3) Disse klubber blev brugt af købmænd til at inddrive gæld og af magthavere til at inddrive skatter. Beskatning har været en lang kamp, og en af de tidligste former var tiende, en tiendedel af jagten eller byttet. Skatter blev oprindeligt opkrævet for at holde gang i kongens hus, men man fandt ud af, at de var lettere at opkræve, når de blev forklædt som et offer til støtte for tempeltjenesten.

70:7.19 (792.4) Til sidst voksede disse hemmelige sammenslutninger ud til de første velgørende organisationer og udviklede sig til de tidlige tiders religiøse samfund—kirkernes forgængere. Til slut kom en del

af disse sammenslutninger til at omfatte flere samfund, de første internationale broderskaber.

8. Samfundets klasser

70:8.1 (792.5) Den mentale og fysiske ulighed mellem mennesker sikrer, at der vil opstå sociale klasser. De eneste verdener uden sociale lag er de mest primitive og de mest avancerede. En gryende civilisation har endnu ikke påbegyndt differentieringen af sociale niveauer, mens en verden etableret i lys og liv stort set har udslettet disse opdelinger af menneskeheden, som er så karakteristiske for alle mellemliggende evolutionære stadier.

70:8.2 (792.6) Da samfundet udviklede sig fra vildskab til barbari, havde dets menneskelige komponenter en tendens til at blive grupperet i klasser af følgende generelle årsager:

70:8.3 (792.7) 1. *Naturlige*— nærkontakt, slægtskab og ægteskab; de første sociale forskelle var baseret på køn, alder, og blodbånd—slægtskab til høvdingen.

70:8.4 (792.8) 2. *Personlige*—anerkendelse af evner, udholdenhed, dygtighed og udholdenhed; snart efterfulgt af anerkendelse af sprogbeherskelse, viden og generel intelligens.

70:8.5 (792.9) 3. *Tilfældighed*—krig og udvandring resulterede i adskillelse af menneskegrupper. Klasseudviklingen blev kraftigt

påvirket af erobring, sejrherrens forhold til de besejrede, mens slaveriet skabte den første generelle opdeling af samfundet i frie og trælle.

70:8.6 (792.10) 4. *Økonomisk*—rige og fattige. Rigdom og besiddelse af slaver var et genetisk grundlag for én samfundsklasse.

70:8.7 (792.11) 5. *Geografiske*— klasser opstod som følge af bosættelse i by eller på land. By og land har henholdsvis bidraget til differentieringen af hyrde-landmanden og handelsmanden-industrimanden med deres forskellige synspunkter og reaktioner.

70:8.8 (792.12) 6. *Sociale*— klasser er gradvist blevet dannet i overensstemmelse med den folkelige vurdering af forskellige gruppers sociale værdi. Blandt de tidligste opdelinger af denne slags var skillelinjerne mellem præster-lærere, herskere-krigere, kapitalist-handlende, almindelige arbejdere og slaver. Slaven kunne aldrig blive kapitalist, selvom lønarbejderen nogle gange kunne vælge at slutte sig til de kapitalistiske rækker.

70:8.9 (793.1) 7. *Erhverv*—når der blev flere og flere erhverv, var der en tendens til at etablere kaster og laug. Arbejderne delte sig i tre grupper: de professionelle klasser, herunder medicinmændene, derefter de faglærte arbejdere, efterfulgt af de ufaglærte arbejdere.

70:8.10 (793.2) 8. *Religiøse*—de tidlige kultklubber skabte deres egne klasser inden for klanerne og stammerne, og præsternes fromhed og

mystik har længe foreviget dem som en separat social gruppe.

70:8.11 (793.3) 9. *Race*—tilstedeværelsen af to eller flere racer inden for en given nation eller territorial enhed skabte normalt kaster efter hudfarve. Det oprindelige kastesystem i Indien var baseret på hudfarve, hvilket også var tilfælde i det tidlige Egypten.

70:8.12 (793.4) 10. *Aldersbaserede*— ungdom og modenhed. Blandt stammerne blev drengen passet af sin far, så længe faderen levede, mens pigen blev passet af sin mor, indtil hun blev gift.

70:8.13 (793.5) Fleksible og skiftende sociale klasser er uundværlige for en udviklende civilisation, men når *klasse* bliver *kaste*, når de sociale niveauer forstener, erstattes den øgede sociale stabilitet med en reduktion af det personlige initiativ. Sociale kaster løser problemet med at finde sin plads i industrien, men det begrænser også kraftigt den individuelle udvikling og forhindrer praktisk talt socialt samarbejde.

70:8.14 (793.6) S Samfundsklasser, der er dannet naturligt, vil bestå, indtil mennesket gradvist opnår deres evolutionære udslettelse gennem intelligent manipulation af de biologiske, intellektuelle og åndelige ressourcer i en fremadskridende civilisation, såsom:

70:8.15 (793.7) 1. Biologisk renovering af racerne—selektiv eliminering af mindreværdige menneskelige stammer. Dette vil have en tendens til at udrydde mange dødelige uligheder.

70:8.16 (793.8) 2. Uddannelsesmæssig uddannelse af den øgede hjernekapacitet, der vil opstå som følge af en sådan biologisk forbedring.

70:8.17 (793.9) 3. Religiøs tilskyndelse til følelser af dødeligt slægtskab og broderskab.

70:8.18 (793.10) Disse foranstaltninger kan kun bære deres sande frugter i de fjerne årtusinders fremtid, selv om mange sociale forbedringer bliver det umiddelbare resultat af en intelligent, klog, og *tålmodig* manipulation af disse accelerationsfaktorer for kulturelle fremskridt. Religion er den mægtige løftestang, der løfter civilisationen fra kaos, men den er magtesløs, hvis den ikke har et sundt og normalt sind, der hviler sikkert på sund og normal arvelighed som omdrejningspunkt.

9. Menneskerettigheder

70:9.1 (793.11) Naturen giver ikke mennesket nogen rettigheder, kun livet og en verden, hvor det kan leves. Naturen giver ikke engang ret til at leve, som man kan udlede ved at overveje, hvad der sandsynligvis ville ske, hvis en ubevæbnet mand mødte en sulten tiger ansigt til ansigt i den primitive skov. Samfundets vigtigste gave til mennesket er sikkerhed.

70:9.2 (793.12) Gradvis vil samfundet hævde sine rettigheder, og på nuværende tidspunkt, er de:

- 70:9.3 (793.13) 1. Sikring af fødevareforsyningen.
- 70:9.4 (793.14) 2. Militært forsvar—sikkerhed gennem beredskab.
- 70:9.5 (793.15) 3. Intern fredsbevarelse—forebyggelse af personlig vold og uorden i samfundet.
- 70:9.6 (794.1) 4. Seksuel kontrol—ægteskab, familie institutionen.
- 70:9.7 (794.2) 5. Ejendom—retten til at eje.
- 70:9.8 (794.3) 6. Fremme af individuel og grupperelateret konkurrence.
- 70:9.9 (794.4) 7. Foranstaltninger til at uddanne og træne unge.
- 70:9.10 (794.5) 8. Fremme af handel og erhverv—industriel udvikling.
- 70:9.11 (794.6) 9. Forbedring af arbejdsforhold og belønninger.
- 70:9.12 (794.7) 10. Garanti for frihed til religiøs praksis med det formål, at alle disse andre sociale aktiviteter kan blive ophøjet ved at blive åndeligt motiverede.

70:9.13 (794.8) Når rettigheder er gamle uden kendskab til oprindelse, kaldes de *ofte naturlige rettigheder*. Men menneskerettigheder er egentlig ikke naturlige; de er helt igennem sociale. De er relative og ændrer sig hele tiden, de er ikke andet end spillets regler—anerkendte justeringer af relationer, der styrer de evigt skiftende fænomener i den menneskelige konkurrence.

70:9.14 (794.9) Hvad der betragtes som rigtigt i én tidsalder, betragtes måske ikke sådan i en anden. Når et stort antal defekte og degenererede overlever, er det ikke, fordi de har nogen naturlig ret til

at belaste civilisationen af det tyvende århundrede, men simpelthen fordi tidens samfund, tidens moral, foreskriver det.

70:9.15 (794.10) Kun få menneskerettigheder blev anerkendt i den europæiske middelalder; dengang tilhørte alle mennesker nogen andre, og rettigheder var kun privilegier eller tjenester, der blev givet af staten eller kirken. Og oprøret mod denne fejl var lige så fejlagtigt, fordi det førte til troen på, at alle mennesker er født lige.

70:9.16 (794.11) De svage og underlegne har altid kæmpet for lige rettigheder; de har altid insisteret på, at staten skulle tvinge de stærke og overlegne til at dække deres behov og på anden måde kompensere for de mangler, som alt for ofte er det naturlige resultat af deres egen ligegyldighed og dovenskab.

70:9.17 (794.12) Men dette lighedsideal er et barn af civilisationen; det findes ikke i naturen. Selv kulturen demonstrerer på afgørende vis den iboende ulighed mellem mennesker ved deres meget ulige evne til at drage fordel af den. Den pludselige og ikke-evolutionære realisering af den formodede naturlige lighed ville hurtigt kaste det civiliserede menneske tilbage til de primitive tidsaldres rå skikke. Samfundet kan ikke tilbyde lige rettigheder til alle, men det kan love at administrere de forskellige rettigheder med retfærdighed og rimelighed. Det er samfundets opgave og pligt at give naturens barn en retfærdig og fredelig mulighed for at vedligeholde sig selv, deltage i selvopretholdelsen og samtidig nyde et vist mål af selvtilfredsstillelse, idet summen af alle tre udgør den menneskelige lykke.

10. Rettens udvikling

70:10.1 (794.13) Naturlig retfærdighed er en menneskeskabt teori; det er ikke en realitet. I naturen, er retfærdighed rent teoretisk, udelukkende en fiktion. Naturen giver kun én slags retfærdighed—uundgåelig overensstemmelse mellem resultater og årsager.

70:10.2 (794.14) Retfærdighed, som den opfattes af mennesker, betyder at få sin ret og har derfor været et spørgsmål om en gradvis udvikling. Retfærdighedsbegrebet kan godt være konstituerende i et ånds-begavet sind, men det opstår ikke fuldgældigt i rummets verdener.

70:10.3 (794.15) Det primitive menneske henførte alle fænomener til en person. I tilfælde af død spurgte den vilde, ikke *hvad* dræbte ham, men *hvem*? Tilfældigt mord blev derfor ikke anerkendt, og i straffen for forbrydelser blev forbryderens motiv fuldstændig ignoreret; dommen blev afsagt i overensstemmelse med den forvoldte skade.

70:10.4 (795.1) I de tidligste primitive samfund fungerede den offentlige mening direkte; der var ikke brug for lovens håndhævere. Der var intet privatliv i det primitive liv. En mands naboer var ansvarlige for hans opførsel, og derfor havde de ret til at snage i hans personlige anliggender. Samfundet blev reguleret ud fra teorien om, at gruppemedlemmerne skulle have en interesse i og en vis grad af kontrol over det enkelte individs adfærd.

70:10.5 (795.2) Man troede meget tidligt, at spøgelse udøvede retfærdighed gennem medicinmænd og præster, hvilket gjorde disse

klasser til de første kriminaldetektiver og lovens håndhævere. Deres tidlige metoder til at opdage forbrydelser bestod i at udføre prøvelser med gift, ild og smerte. Disse grusomme prøvelser var ikke andet end primitive voldgiftsteknikker; de løste ikke nødvendigvis en tvist på retfærdig vis. For eksempel: Når der blev givet gift, var den anklagede uskyldig, hvis han kastede op.

70:10.6 (795.3) Det Gamle Testamente fortæller om en af disse prøvelser, en ægteskabelig skyldprøve: Hvis en mand mistænkte sin kone for at være ham utro, tog han hende med til præsten og fortalte om sin mistanke, hvorefter præsten tilberedte en mikstur bestående af helligt vand og fejemateriale fra tempelgulvet. Efter en behørig ceremoni, der inkluderede truende forbandelser, blev den anklagede kone tvunget til at drikke den ulækre drik. Hvis hun var skyldig, "skal vandet, der forårsager forbandelsen, trænge ind i hende og blive bittert, og hendes mave skal svulme op, og hendes lår skal rådne, og kvinden skal være forbandet blandt sit folk." Hvis en kvinde tilfældigvis kunne drikke denne beskidte drik uden at vise symptomer på fysisk sygdom, blev hun frikendt for sin jaloux mands anklager.

70:10.7 (795.4) Disse grusomme metoder til opklaring af strafbare handlinger blev praktiseret af næsten alle de udviklende stammer på et eller andet tidspunkt. Duellering er en moderne overlevelse af forsøget med prøvelser.

70:10.8 (795.5) Det er ikke underligt, at hebræerne og andre halvciviliserede stammer praktiserede sådanne primitive teknikker til retspleje for tre tusind år siden, men det er meget forbløffende, at

tænkende mennesker efterfølgende ville beholde et sådant levn fra barbariet på siderne i en samling hellige skrifter. Reflekterende tænkning burde gøre det klart, at intet guddommeligt væsen nogensinde har givet dødelige mennesker så uretfærdige instrukser om, hvordan man opdager og dømmer mistanke om ægteskabelig utroskab.

70:10.9 (795.6) Samfundet vedtog tidligt holdningen om at tage hævn ved at betale tilbage med gengældelse: øje for øje, et liv for et liv. Alle udviklende stammer anerkendt denne ret til blodhævn. Hævnen blev formålet med det primitive liv, men religionen har siden da i høj grad ændret disse tidlige stammeskikke. Lærerne i åbenbaret religion har altid proklameret, “Hævnen er min’, siger Herren.” Hævndrab i tidlige tider var ikke helt ulig nutidens mord under påskud af den uskrevne lov.

70:10.10 (795.7) Selvmord var en almindelig form for hævn. Den som ikke kunne hævne sin uretfærdighed i livet, døde i troen på, at man som et spøgelse, kunne vende tilbage og udgyde sin vrede over sin fjende. Eftersom at denne tro var meget almindelig, var truslen om selvmord på en fjendes dørrin normalt tilstrækkeligt til at bringe ham til at acceptere en løsning. Urtidsmennesket holdt ikke livet særligt kært; selvmord på grund af bagateller var almindelige, men Dalamatianernes undervisning formindskede i høj grad denne skik, mens den nyere tids fritid, komfort, religion og filosofi har forenet sig til at gøre livet mere behageligt og mere værdsat. Sultestrejker er dog en moderne analog af denne gammeldags metode til gengældelse.

70:10.11 (796.1) En af de tidligste formuleringer af avanceret stammelov vedrørte overtagelsen af blodfejde til et anliggende for stammen. Men mærkeligt nok, kunne en mand selv dengang dræbe sin kone uden straf, forudsat at han havde betalt fuldt ud for hende. De nutidige eskimoer overlader imidlertid stadig straffen for en forbrydelse, selv for mord, der skal afgøres og håndhæves til den krænkede familie

70:10.12 (796.2) Et andet fremskridt var indførelsen af bøder for tabu overtrædelser, straffebestemmelser. Disse bøder udgjorde de første offentlige indtægter. Denne praksis med at betale "blodpenge" kom også på mode som en erstatning for blodhævn. Sådanne skader blev normalt betalt i kvinder eller kvæg; det varede længe, før egentlige bøder, monetær compensation, blev udmålt som straf for forbrydelser. Og da tanken om straf i bund og grund var compensation, fik alt, inklusive menneskeliv, til sidst en pris, som kunne betales som erstatning. Hebræerne var de første til at afskaffede skikken med at betale blodpenge. Moses lærte dem, at de ikke skulle "tage imod erstatning for livet af en morder, som er skyldig i døden; han skal helt sikkert slås ihjel."

70:10.13 (796.3) Retfærdighed blev således først udmålt i familien, så ved klanen, og senere af stammen. Den sande retspleje får sin start når hævn fratages enkeltpersoner og grupper af pårørende og overført til håndshævelse i den sociale gruppe, staten.

70:10.14 (796.4) Afstraffelse ved at brænde levende var engang en almindelig praksis. Det blev anerkendt af mange gamle herskere,

inklusive Hammurabi og Moses, hvor sidstnævnte gav ordre til, at mange forbrydelser, især dem af alvorlig seksuel karakter, skulle straffes ved at blive brændt på bålet. Hvis “en præsts datter” eller en anden ledende borger gik over til offentlig prostitution, var det hebræernes skik at “brænde hende med ild.”

70:10.15 (796.5) Forræderi—at “sælge ud” eller forråde sine stammefæller—var den første forbrydelse, der blev straffet med døden. Kvægtyveri blev generelt straffet med dødsstraf, og selv for nylig er hestetyveri blevet straffet på samme måde. Men som tiden gik, fandt man ud af, at straffens strenghed ikke var så afskrækkende for kriminalitet som dens sikkerhed og hurtighed.

70:10.16 (796.6) Når samfundet ikke straffer forbrydelser, giver gruppens vrede sig som regel udslag i lynchjustits; at give folk et tilflugtssted var et middel til at undslippe denne pludselige gruppevrede. Lynchjustits og duel repræsenterer individets uvilje mod at overlade privat oprejsning til staten.

11. Love og domstole

70:11.1 (796.7) Det er lige så vanskeligt at skelne skarpt mellem skikke og love, som at angiver præcist hvornår, ved daggry natten efterfølges af dagen. Skikke er lovgivning og ordningsforskrifter i sin tilblivelse. Når de har været etableret længe, har de udefinerede skikke en tendens til at krystallisere sig til præcise love, konkrete regler og veldefinerede sociale konventioner.

70:11.2 (796.8) Loven er altid først negativ og forbudsagtig, men i de fremadudviklende civilisationer bliver den mere og mere positiv og vejledende. De tidlige samfund fungerede med forbud, det gav den enkelte ret til at leve ved at pålægge alle andre kommandoen, "du må ikke slå ihjel." De tidlige samfund fungerede negativt og gav individet ret til at leve ved at pålægge alle andre befalingen: "Du må ikke slå ihjel." Enhver tildeling af rettigheder eller frihed til individet indebærer en indskrænkning af alle andres friheder, og det sker ved hjælp af tabuet, den primitive lov. Hele ideen om tabu er i sig selv negativ, for de primitive samfund var helt igennem negative i deres organisation, og den tidlige administration af retfærdighed bestod i håndhævelsen af tabuerne. Men oprindeligt galt disse love kun for stammefæller, som fremgår af de senere dages hebræere, som havde en anden etisk kodeks for behandling af ikke-jødere.

70:11.3 (797.1) Aflæggelse af ed havde sin oprindelse i Dalamatias tid, i et forsøg på at gøre vidnesbyrd mere sandfærdige. Sådanne eder bestod i at udtale en forbandelse over sig selv. Tidligere ville ingen individer vidne mod sin oprindelige gruppe.

70:11.4 (797.2) Kriminalitet var et angreb på stammeledernes skikke, synd var overtrædelse af disse tabuer, der var bekræftet af ånderne, og der var længe forvirring på grund af den manglende adskillelse af kriminalitet og synd.

70:11.5 (797.3) Egeninteressen etablerede tabuet mod at dræbe, samfundet styrkede tabuet som en del af de traditionelle skikke, mens religionen indviet skikken som moralsk lov, og således samvirkede alle tre til at gøre menneskelivet mere sikkert og helligt.

Samfundet kunne ikke have holdt sammen i de tidlige tider, hvis ikke rettighederne havde været sanktioneret af religionen; overtroen var den moralske og sociale politistyrke i de lange evolutionære tidsaldre. De gamle hævdede alle, at deres gamle love, tabuerne, var blevet givet til deres forfædre af guderne.

70:11.6 (797.4) Loven er en kodificeret optegnelse af lang menneskelig erfaring, den offentlige mening krystalliseret og legaliseret. Sæder og skikke var det råmateriale af akkumuleret erfaring, som senere herskende hjerner formulerede de skrevne love ud fra. Den gamle dommer havde ingen love. Når han afsagde en afgørelse, sagde han blot, "Sådan er skikken."

70:11.7 (797.5) Henvisning til præcedens i domstolsafgørelser repræsenterer dommernes bestræbelser på at tilpasse de skrevne love til de skiftende forhold i samfundet. Dette giver en gradvis tilpasning til at ændre sociale forhold kombineret med den effektivitet som følger af traditionel kontinuitet.

70:11.8 (797.6) Ejendomstvister blev håndteret på mange måder, såsom:

- 70:11.9 (797.7) 1. Ved at ødelægge den omstridte ejendom.
- 70:11.10 (797.8) 2. Med magt—de stridende parter kæmpede om det.
- 70:11.11 (797.9) 3. Ved voldgift—en tredjepart afgjorde det.
- 70:11.12 (797.10) 4. Ved appel til de ældste—senere til domstolene.

70:11.13 (797.11) De første domstole var regulerede knytnæveslagsmål; dommerne var blot ringdommer eller kampdommere. De sørgede for, at kampen blev gennemført efter godkendte regler. På vej ind i en domstol kamp, deponerede hver part et depositum til dommeren

for at betale sagens omkostninger og bøden efter at være blevet besejret af den anden. “Den stærkestes ret.” Senere erstattede verbale argumenter fysiske slag.

70:11.14 (797.12) Hele idéen med den primitive retfærdighed var ikke så meget at være fair, som at få tvisten ud af verden og dermed forhindre uroligheder og privat vold. Primitive mennesker blev ikke så meget fortørnet over hvad der nu ville blive betragtes som en uretfærdighed; det blev taget for givet, at de, der havde magten ville anvende den selvsk. Ikke desto mindre kan enhver civilisations udviklingsniveau være meget nøjagtigt bestemmes af domstolenes grundighed og retfærdighed og af dommernes integritet.

12. Regeringsmagtens fordeling

70:12.1 (797.13) Den store kamp i evolutionen af regeringer har drejet sig om magtkoncentration. Universets administratorer har lært af erfaring, at de evolutionære folkeslag på de beboede verdener bedst reguleres af den repræsentative form for civil regering, når der opretholdes en passende magtbalance mellem de velkoordinerede udøvende, lovgivende og dømmende grene.

70:12.2 (798.1) Mens den primitive autoritet var baseret på styrke, fysisk magt, er den ideelle regering det repræsentative system, hvor lederskab er baseret på evner, men i barbariets dage var der alt for meget krig til, at den repræsentative regering kunne fungere

effektivt. I den lange kamp mellem opdeling af autoritet og fælles kommando vandt diktatoren. Det primitive ældsteråds tidlige og diffuse magt blev gradvist koncentreret i den enevældige monarks person. Efter ankomsten af rigtige konger fortsatte grupperne af ældste som rådgivende organer, der næsten var lovgivende og dømmende; senere dukkede lovgivende forsamlinger med koordineret status op, og til sidst blev der etableret øverste domstole adskilt fra de lovgivende forsamlinger.

70:12.3 (798.2) Kongen var eksekutør af sædvanerne, den oprindelige eller uskrevne lov. Senere håndhævede han de lovgivningsmæssige bestemmelser, krystalliseringen af den offentlige mening. En folkeforsamling som et udtryk for den offentlige mening markerede et stort socialt fremskridt, selvom den var langsom i optrækket.

70:12.4 (798.3) De tidlige konger var i høj grad begrænset af skik og brug —af traditionen eller den offentlige mening. I nyere tid har nogle af Urantias nationer kodificeret disse skikke til et dokumentarisk grundlag for regeringen.

70:12.5 (798.4) De dødelige på Urantia har ret til frihed; de bør skabe deres egne regeringssystemer; de bør vedtage deres egne forfatninger eller andre chartre for civil myndighed og administrative procedurer. Og når de har gjort dette, bør de vælge deres mest kompetente og værdige medmennesker som øverste ledere. Til repræsentanter i den lovgivende magt bør de kun vælge dem, der er intellektuelt og moralsk kvalificerede til at varetage et så helligt ansvar. Som dommere i deres høje og suveræne domstole bør de kun vælge dem,

der er udstyret med naturlige evner, og som er blevet kloge af rig erfaring.

70:12.6 (798.5) Hvis mennesker vil bevare deres frihed, må de, efter at have valgt deres frihedscharter, sørge for en klog, intelligent og frygtløs fortolkning af det, så det kan forhindre følgende:

70:12.7 (798.6) 1. Tilegnelse af uberettiget magt enten fra den udøvende eller lovgivende magt.

70:12.8 (798.7) 2. Rænkespil smedet af uvidende og overtroiske agitatorer.

70:12.9 (798.8) 3. Forsinkelse af videnskabelige fremskridt.

70:12.10 (798.9) 4. Dødvande på grund af middelmådighedens dominans.

70:12.11 (798.10) 5. Dominans af ondskabsfulde mindretal.

70:12.12 (798.11) 6. Kontrol af ambitiøse og dygtige potentielle diktatorer.

70:12.13 (798.12) 7. Katastrofale forstyrrelser af panik.

70:12.14 (798.13) 8. Udnyttelse af den skrupelløse.

70:12.15 (798.14) 9. Beskatning af borgerne som slaver af staten.

70:12.16 (798.15) 10. Manglende social og økonomisk retfærdighed.

70:12.17 (798.16) 11. Forening mellem kirke og stat.

70:12.18 (798.17) 12. Tab af personlig frihed.

70:12.19 (798.18) Det er formålene og målene med forfatningsdomstole, der fungerer som regulatorer for den repræsentative regering i en evolutionær verden.

70:12.20 (799.1) Menneskehedens kamp for at perfektionere regeringen på Urantia indebærer at man forbedre administrationsvejene, at

tilpasse dem til de stadigt skiftende aktuelle behov, at forbedre magtfordelingen inden for regeringen, og derefter at udvælge de administrative ledere, der er virkelig kloge. Selvom der findes en guddommelig og ideel regeringsform, kan en sådan ikke afsløres, men skal langsomt og møjsommeligt opdages af mænd og kvinder på hver planet overalt i universerne af tid og rum.

70:12.21 (799.2) [Præsenteret af en Melkisedek fra Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 70](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 72](#) >>

Kapitel 71

Statens Udvikling

71:0.1 (800.1) STATEN er en nyttig udvikling af civilisationen; den repræsenterer samfundets nettogevinst fra krigens hærgen og lidelser. Selv statskunst er blot den akkumulerede teknik til at justere den konkurrenceprægede magtkamp mellem de kæmpende stammer og nationer.

71:0.2 (800.2) Den moderne stat er den institution, der overlevede den lange kamp om gruppemagt. Den stærkeste vandt til sidst, og det førte til en de facto skabelse—staten—sammen med den moralske myte om borgerens absolutte forpligtelse til at leve og dø for staten. Staten er ikke af guddommelig oprindelse; den blev ikke engang skabt af viljestærk intelligent menneskelig handling; den er en rent evolutionær institution og opstod helt automatisk.

1. Den embryoniske stat

71:1.1 (800.3) Staten er en territorial social regulerende organisation, og den stærkeste, mest effektive og varige stat består af en enkelt nation, hvis folk har fælles sprog, skikke og institutioner.

71:1.2 (800.4) De tidlige stater var små og var alle et resultat af erobring. De opstod ikke i frivillige sammenslutninger. Mange blev grundlagt af erobrende nomader, som kastede sig over fredelige hyrder eller fastboende landmænd for at overmande og slavebinde dem. Sådanne stater, der var resultatet af erobring, var nødvendigvis lagdelte; klasser var uundgåelige, og klassekampe har altid været selektive.

71:1.3 (800.5) I Amerika nåede de røde menneskers nordligste stammer aldrig frem til en rigtig statsdannelse. De nåede aldrig længere end til en løst forbund af stammer, en meget primitiv form for stat. Nærmeste en statsdannelse kom Irokesernes føderation, men denne gruppe af seks folk fungerede aldrig rigtigt som en stat og den overlevede ikke på grund af fraværet af visse elementer som er væsentlige for det nutidige nationale liv, så som:

71:1.4 (800.6) 1. Erhvervelse og arv af privat ejendom.

71:1.5 (800.7) 2. Byer samt landbrug og industri.

71:1.6 (800.8) 3. Nyttige husdyr.

71:1.7 (800.9) 4. Praktisk familieorganisation. Disse røde mennesker klyngede sig til moderfamilien og nevøens arv.

71:1.8 (800.10) 5. Klart afgrænset territorium

71:1.9 (800.11) 6. En stærk udøvende leder

71:1.10 (800.12) 7. Slavebinding af fanger—enten optages de i stammen eller man dræbte dem.

71:1.11 (800.13) 8. Afgørende erobringer.

71:1.12 (800.14) De røde mennesker var for demokratiske; de havde en god regering, men den mislykkedes. På et tidspunkt ville de have udviklet en stat, hvis de ikke for tidligt var stødt på den hvide mands mere avancerede civilisation, som fulgte grækernes og romernes regeringsmetoder.

71:1.13 (801.1) Den succesfulde romerske stat var baseret på:

71:1.14 (801.2) 1. Faderbaserede familie.

71:1.15 (801.3) 2. Landbrug og domesticering af dyr.

71:1.16 (801.4) 3. Koncentrationen af befolkningen—byer.

71:1.17 (801.5) 4. Privat ejerskab af ejendom og jord.

71:1.18 (801.6) 5. Slaveri—klasser af borgere.

71:1.19 (801.7) 6. Erobring og reorganisering af svage og tilbagestående folkeslag.

71:1.20 (801.8) 7. Klart afgrænset territorium med veje.

71:1.21 (801.9) 8. Personlige og stærke herskere.

71:1.22 (801.10) Den store svaghed i den romerske civilisation, og en faktor i imperiets endelige sammenbrud, var den formodede liberale og avancerede bestemmelse om drengens frigørelse som 21-årig og pigens ubetingede frigørelse, så hun frit kunne gifte sig med en mand efter eget valg eller rejse ud i landet for at blive umoralsk. Skaden på

samfundet bestod ikke i disse reformer i sig selv, men snarere i den pludselige og omfattende måde, de blev vedtaget på. Roms sammenbrud viser, hvad man kan forvente, når en stat gennemgår en for hurtig udvidelse forbundet med indre degeneration.

71:1.23 (801.11) Den spirende stat blev muliggjort af nedgangen i blodets bånd til fordel for det territoriale, og sådanne stammeføderationer blev sædvanligvis solidt cementeret af erobring. Selvom en suverænitet, der transcenderer alle mindre kampe og gruppeforskelle, er karakteristisk for den sande stat, er der stadig mange klasser og kaster i de senere statslige organisationer som rester af tidligere tiders klaner og stammer. De senere og større territorialstater havde en lang og bitter kamp med disse mindre, blodsbeslægtede klangrupper, og stammestyret viste sig at være en værdifuld overgang fra familie- til statsmyndighed. I senere tider voksede mange klaner ud af handel og andre industrielle sammenslutninger.

71:1.24 (801.12) Svigt i statens integration resulterer i en tilbagevenden til styre betingelser fra før statens opståen, som for eksempel feudalisme under den europæiske middelalder. I disse mørke århundrede kollapsede territorialstaten, og der var en tilbagevenden til de små borgsamfunds genopblussen af klanen og stammefolks udviklingstrin. Lignende halvstater eksisterer, selv nu i Asien og Afrika, men alle udgør ikke en tilbagevenden til tidligere udviklingstrin; mange er embryonale forstadier til fremtidige stater.

2. Udviklingen af den representative regering

71:2.1 (801.13) Mens demokratiet er et ideal, er det et produkt af civilisationen, ikke af evolutionen. Gå langsomt frem! Vælg omhyggeligt! for demokratiet indebærer nemlig følgende farer:

71:2.2 (801.14) 1. Forherligelse af middelmådighed.

71:2.3 (801.15) 2. Valg af usle og uvidende herskere.

71:2.4 (801.16) 3. Manglende kendskab til de grundlæggende fakta i den sociale evolution.

71:2.5 (801.17) 4. Faren ved universel stemmeret i hænderne på uuddannede og sløve flertal.

71:2.6 (801.18) 5. Slaveri over for den offentlige mening; flertallet har ikke altid ret.

71:2.7 (802.1) Den offentlige mening, den fælles mening, har altid forsinket samfundet; ikke desto mindre er den værdifuld, for selvom den forsinker den sociale evolution, bevarer den civilisationen. Uddannelse af den offentlige mening er den eneste sikre og sande metode til at fremskynde civilisationen; magt er kun et midlertidigt middel, og kulturel vækst vil i stigende grad accelerere, efterhånden som kugler viger for stemmesedler. Den offentlige mening, moralen, er den grundlæggende og elementære energi i social evolution og statslig udvikling, men for at være af statslig værdi skal den være ikke-voldelig i sit udtryk.

71:2.8 (802.2) Målet for samfundets fremskridt er direkte bestemt af, i hvor høj grad den offentlige mening kan kontrollere personlig adfærd og statslig regulering gennem ikke-voldelige udtryk. Den virkelig civiliserede regering var ankommet, da den offentlige mening blev udstyret med personlig stemmeret. Folkevalg afgør måske ikke altid tingene rigtigt, men de repræsenterer den rigtige måde at gøre selv en forkert ting på. Evolutionen skaber ikke på én gang enestående perfektion, men snarere en sammenlignelig og fremadskridende praktisk tilpasning.

71:2.9 (802.3) Der er ti trin eller faser, til udviklingen af en praktisk og effektiv form for repræsentativ regering, og disse er:

71:2.10 (802.4) 1. *Personlig frihed*. Slaveri, livegenskab, og alle former for menneskelig trældom skal forsvinde.

71:2.11 (802.5) 2. *Tankefrihed*. Medmindre et frit folk uddannes—lære at tænke intelligent og planlægge klogt—gør friheden som regel mere skade end gavn.

71:2.12 (802.6) 3. *Lovlighed*. Frihed kan kun nydes, når de menneskelige herskers vilje og luner erstattes af juridiske bestemmelser i overensstemmelse med accepteret grundlæggende ret.

71:2.13 (802.7) 4. *Ytringsfrihed*. En repræsentativ regering er utænkkelig uden frihed til at udtrykke alle former for menneskelige forhåbninger og meninger.

71:2.14 (802.8) 5. *Sikkerhed af ejendom.* Ingen regering kan holde længe, hvis den ikke sikrer retten til at nyde personlig ejendom i en eller anden form. Mennesket higer efter retten til at bruge, kontrollere, forære, sælge, lease og testamentere sin personlige ejendom.

71:2.15 (802.9) 6. *Retten til at indgive andragender.* Et repræsentativt styre forudsætter, at borgerne har ret til at blive hørt. Retten til at indgive andragender er en iboende del af det frie borgerskab.

71:2.16 (802.10) 7. *Retten til at herske.* Det er ikke nok at blive hørt; retten til at indgive andragender skal føre til den faktiske ledelse af regeringen.

71:2.17 (802.11) 8. *Valg.* En repræsentativ regering forudsætter en intelligent, effektiv og universel vælgerskare. Karakteren af en sådan regering vil altid blive bestemt af karakteren og kaliberen af dem, der udgør den. Efterhånden som civilisationen skrider frem, vil stemmeretten, selvom den forbliver universel for begge køn, blive effektivt modificeret, omgrupperet og på anden måde differentieret.

71:2.18 (802.12) 9. *Kontrol af offentligt ansatte.* Ingen civil regering vil være brugbar og effektiv, medmindre borgerne besidder og bruger kloge teknikker til at vejlede og kontrollere embedsmænd og offentligt ansatte.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent og uddannet repræsentantskab.*
Demokratiets overlevelse afhænger af et vellykket repræsentativt

styre, og det er betinget af, at man til offentlige embeder kun vælger de personer, der er teknisk uddannede, intellektuelt kompetente, socialt loyale og moralsk egnede. Kun med sådanne bestemmelser kan et styre af folket, ved folket og for folket bevares.

3. Statens idealer

71:3.1 (803.1) Den politiske eller administrative form for statsstyre er af underordnet betydning, forudsat at den opfylder de væsentlige punkter for samfundsudviklingen—frihed, sikkerhed, uddannelse og social koordinering. Det er ikke, hvad en stat er, men hvad den gør, der bestemmer forløbet af samfundsudviklingen. I sidste ende, så kan ingen stat transcendere borgernes moralske værdier således som disse er eksemplificeret i deres valgte ledere. Uvidenhed og egoisme vil sikre undergang for selv den højeste form for regering.

71:3.2 (803.2) Selvom det er meget beklageligt, har national egoisme været afgørende for social overlevelse. Doktrinen om det udvalgte folk har været en primær faktor når det gjaldt om at sammensvejs stammer og opbygge nationer helt frem til moderne tid. Men ingen stat kan nå det ideelle funktionsniveau, før enhver form for intolerance er overvundet; den er en evig hindring for menneskelig fremgang. Og intolerance bekæmpes bedst ved at koordinere videnskab, handel, leg og religion.

71:3.3 (803.3) Den ideelle stat fungerer under indflydelse af tre stærke og koordinerede drivkræfter:

71:3.4 (803.4) 1. Kærligheds loyalitet, afledt af erkendelsen af menneskeligt broderskab.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotisme, baseret på kloge idealer.

71:3.6 (803.6) 3. Kosmisk indsigt, fortolket i forhold til planetariske kendsgerninger, behov og mål.

71:3.7 (803.7) Idealstatens love er fåtallige, og de har forladt den negativistiske tabualder til fordel for en æra med positiv udvikling af individuel frihed som følge af øget selvkontrol. Den ophøjede stat tvinger ikke kun sine borgere til at arbejde, men lokker dem også til en rentabel og opløftende udnyttelse af den stigende fritid, som er resultatet af den fremadskridende maskinalders frigørelse af arbejde. Fritiden skal både producere og forbruge.

71:3.8 (803.8) Intet samfund er kommet særlig langt, når det tillader lediggang eller tolererer fattigdom. Men fattigdom og afhængighed kan aldrig elimineres, hvis de defekte og degenererede befolkningsgrupper frit understøttes og får lov til at reproducere sig uden begrænsninger.

71:3.9 (803.9) Et moralsk samfund bør sigte mod at bevare borgernes selvrespekt og give ethvert normalt individ tilstrækkelige muligheder for selvrealisering. En sådan plan for social udvikling ville skabe et kulturelt samfund af højeste rang. Social udvikling bør opmuntres af et statsligt tilsyn, der udøver et minimum af regulerende kontrol. Den stat er bedst, som koordinerer mest, mens den styrer mindst.

71:3.10 (803.10) Statsdannelsens idealer må opnås gennem evolution, gennem den langsomme vækst i borgerbevidstheden, erkendelsen af forpligtelsen og privilegiet ved social tjeneste. Først påtager mennesker sig regeringens byrder som en pligt efter afslutningen på administrationen af politiske ødelæggere, men senere søger de en sådan tjeneste som et privilegium, som den største ære. Et hvilket som helst civilisationsniveaus status afspejles trofast af kvaliteten af de borgere, der frivilligt påtager sig statsskabets ansvar.

71:3.11 (803.11) I et ægte fællesskab styres byer og provinser af eksperter og administreres på samme måde som alle andre former for økonomiske og kommercielle sammenslutninger af mennesker.

71:3.12 (803.12) I avancerede stater betragtes politisk tjeneste som borgernes højeste hengivenhed. Den største ambition for de klogeste og ædlest borgere er at opnå civil anerkendelse, at blive valgt eller udnævnt til en regeringspost, og sådanne regeringer giver deres højeste æresbevisninger for tjeneste til deres civile og sociale tjenere. Dernæst tildeles hæder i den nævnte rækkefølge til filosoffer, undervisere, videnskabsfolk, industrifolk og militærfolk. Forældre bliver behørigt belønnet af deres børns dygtighed, og rent religiøse ledere, som er ambassadører for et åndeligt rige, modtager deres virkelige belønning i en anden verden.

4. Den progressiv civilisation

71:4.1 (804.1) Økonomi, samfund og regering skal udvikle sig, hvis de skal bestå. Statiske forhold i en evolutionær verden er tegn på forfald; kun de institutioner, der bevæger sig fremad med den evolutionære strøm, består.

71:4.2 (804.2) Det progressive program for en ekspanderende civilisation omfatter:

71:4.3 (804.3) 1. Bevarelse af individuelle frihedsrettigheder.

71:4.4 (804.4) 2. Beskyttelse af hjemmet.

71:4.5 (804.5) 3. Fremme af økonomisk sikkerhed.

71:4.6 (804.6) 4. Forebyggelse af sygdomme.

71:4.7 (804.7) 5. Obligatorisk uddannelse.

71:4.8 (804.8) 6. Obligatorisk beskæftigelse.

71:4.9 (804.9) 7. Rentabel udnyttelse af fritid.

71:4.10 (804.10) 8. Omsorg for de uheldigt.

71:4.11 (804.11) 9. Race forbedring.

71:4.12 (804.12) 10. Fremme af videnskab og kunst.

71:4.13 (804.13) 11. Fremme af filosofi—visdom.

71:4.14 (804.14) 12. Forøgelse af kosmisk indsigt—spiritualitet.

71:4.15 (804.15) Og dette fremskridt i civilisationens kunst fører direkte til realiseringen af de højeste menneskelige og guddommelige mål for dødelig stræben—den sociale opnåelse af menneskets broderskab og den personlige status af Gudsbevidsthed, som bliver åbenbaret i hvert individs højeste ønske om at gøre den himmelske Faders vilje.

71:4.16 (804.16) Tilsynekomsten af ægte broderskab betyder, at der er kommet en social orden, hvor alle mennesker glæder sig over at bære hinandens byrder; de ønsker faktisk at praktisere den gyldne regel. Men et sådant ideelt samfund kan ikke realiseres, når enten de svage eller de onde ligger på lur for at drage uretfærdig og uheldig fordel af dem, der hovedsageligt er drevet af hengivenhed til at tjene sandhed, skønhed og godhed. I en sådan situation er der kun én praktisk udvej: de, der anvender den "gyldne regel" kan oprette deres eget progressive samfund, hvor de lever i overensstemmelse med deres idealer og samtidig opretholde en tilstrækkelig beskyttelse mod deres formørkede medmennesker, som kan tænkes enten at udnytte deres fredelige forkærlighed eller at ødelægge deres fremrykkende civilisation.

71:4.17 (804.17) Idealisme kan aldrig overleve på en planet i udvikling, hvis idealisterne i hver generation lader sig udrydde af menneskehedens lavere klasser. Og her er idealismens store test: Kan et avanceret samfund opretholde det militære beredskab, som gør det sikkert mod ethvert angreb fra dets krigselskende naboer, uden at give efter for fristelsen til at bruge denne militære styrke i offensive operationer mod andre folk med henblik på selvisk vinding eller national forøgelse? National overlevelse kræver beredskab, og religiøs idealisme alene kan forhindre misbrug af beredskab til aggression. Kun kærlighed, broderskab, kan forhindre de stærke i at undertrykke de svage.

5. Konkurrencens udvikling

71:5.1 (805.1) Konkurrence er afgørende for social fremgang, men ureguleret konkurrence skaber vold. I det nuværende samfund er konkurrence langsomt ved at fortrænge krig, fordi den bestemmer den enkeltes plads i industrien, såvel som den bestemmer selve industriens overlevelse. (Mord og krig adskiller sig i deres status før morderne, idet mord har været forbudt siden samfundets tidlige dage, mens krig endnu aldrig er blevet forbudt af menneskeheden som helhed).

71:5.2 (805.2) Den ideelle stat forpligter sig til kun at regulere social adfærd nok til at fjerne vold fra individuel konkurrence og til at forhindre uretfærdighed i personligt initiativ. Her er et stort problem i statsdannelse: Hvordan kan man garantere fred og ro i industrien, betale de skatter, der understøtter statsmagten, og samtidig forhindre beskatning i at hæmme industrien og forhindre staten i at blive parasitisk eller tyrannisk?

71:5.3 (805.3) I de tidligere tider af enhver verden er konkurrence afgørende for en progressiv civilisation. Efterhånden som menneskets udvikling skrider frem, bliver samarbejde mere og mere effektivt. I avancerede civilisationer er samarbejde mere effektivt end konkurrence. Det tidlige menneske stimuleres af konkurrence. Den tidlige evolution er kendetegnet ved, at de biologisk egnede overlever, men senere civilisationer fremmes bedre af intelligent samarbejde, forstående broderskab og åndeligt broderskab.

71:5.4 (805.4)

Det er sandt, at konkurrence i industrien er overordentlig ødsel og yderst ineffektiv, men intet forsøg på at eliminere denne økonomiske blindgyde bør accepteres, hvis sådanne justeringer medfører selv den mindste afskaffelse af nogen af individets grundlæggende frihedsrettigheder.

6. Profitmotivet

71:6.1 (805.5)

Nutidens profitmotiverede økonomi er dødsdømt, medmindre profitmotiverne kan suppleres med servicemotiver. Hensynsløs konkurrence baseret på snæversynet egeninteresse er i sidste ende ødelæggende for selv de ting, som den søger at opretholde. Eksklusiv og egoistisk profitmotivation er uforenelig med kristne idealer—og endnu mere uforenelig med Jesu lære.

71:6.2 (805.6)

I økonomi er profitmotivet for servicemotivet, hvad frygt er for kærlighed i religion. Men profitmotivet må ikke pludselig ødelægges eller fjernes; det holder mange ellers dovne dødelige i gang med at arbejde. Det er dog ikke nødvendigt, at denne sociale energipåvirker er evigt egoistisk i sine mål.

71:6.3 (805.7)

Profitmotivet i økonomiske aktiviteter er helt igennem usselt og fuldstændig uværdigt for en avanceret samfundsorden; ikke desto mindre er det en uundværlig faktor i de tidligere faser af civilisationen. Profitmotivet må ikke fjernes fra mennesker, før de har tilegnet sig højere typer af motiver for økonomisk stræben og samfundstjeneste -der ikke er profitdominerende—den

transcendente drift af ophøjet visdom, spændende broderskab og fremragende åndelig opnåelse.

7. Uddannelse

71:7.1 (806.1) Den bestående stat er baseret på kultur, domineret af idealer og motiveret af tjeneste. Formålet med uddannelse bør være at tilegne sig færdigheder, stræbe efter visdom, realisere sig selv og opnå åndelige værdier.

71:7.2 (806.2) I den ideelle stat fortsætter uddannelsen gennem hele livet, og filosofi bliver på et tidspunkt den vigtigste beskæftigelse for dens borgere. Borgerne i et sådant samfund stræber efter visdom som en forbedring af indsigten i betydningen af menneskelige relationer, virkelighedens betydning, værdiernes ædelhed, livets mål og den kosmiske skæbnes herligheder.

71:7.3 (806.3) Urantias borgere bør få en vision om et nyt og højere kulturelt samfund. Uddannelse vil nå nye værdiniveauer, når det rent profitmotiverede økonomisystem forsvinder. Uddannelse har alt for længe været lokalistisk, militaristisk, ego-forherligende og succes-søgende; den må i sidste ende blive verdensomspændende, idealistisk, selvrealiserende og kosmisk favnende.

71:7.4 (806.4) Uddannelse er for nylig gået fra præsteskabets kontrol til advokaternes og forretningsmændenes. I sidste ende må den overdrages til filosofferne og videnskabsmændene. Lærerne skal

være frie væsener, rigtige ledere, så filosofien, søgen efter visdom, kan blive den vigtigste pædagogiske beskæftigelse.

71:7.5 (806.5) Uddannelse er en del af livet; det skal fortsætte gennem hele livet, så menneskeheden gradvist kan opleve de stigende niveauer af dødelig visdom, som er:

- 71:7.6 (806.6) 1. Viden om ting.
- 71:7.7 (806.7) 2. Erkendelsen af betydninger.
- 71:7.8 (806.8) 3. Værdsættelse af værdier.
- 71:7.9 (806.9) 4. Det ædle ved at arbejde—pligt.
- 71:7.10 (806.10) 5. Motivation af mål—moral.
- 71:7.11 (806.11) 6. Kærlighed til tjeneste—karakter.
- 71:7.12 (806.12) 7. Kosmisk indsigt—åndelig dømmekraft.

71:7.13 (806.13) Og så, ved hjælp af disse præstationer, vil mange stige op til den dødelige ultimative opnåelse af sindet, Gudsbevidsthed.

8. Statdannelsens karakter

71:8.1 (806.14) Det eneste hellige træk ved enhver menneskelig regering er opdelingen af staten i de tre domæner: udøvende, lovgivende og dømmende funktioner. Universet administreres i overensstemmelse med en sådan plan for adskillelse af funktioner og autoritet. Bortset fra dette guddommelige koncept om effektiv social regulering eller civil regering, betyder det ikke så meget, hvilken statsform et folk vælger at have, forudsat at borgerne hele tiden udvikler sig mod

målet om øget selvkontrol og øget social service. Et folks intellektuelle skarphed, økonomiske visdom, sociale klogskab og moralske udholdenhed afspejles alle trofast i statsdannelsen.

71:8.2 (806.15) Udviklingen i statsdannelse indebærer fremskridt fra niveau til niveau, som følger:

71:8.3 (806.16) 1. Oprettelsen af en tredelt styreform, der består af den udøvende, lovgivende og dømmende magt.

71:8.4 (806.17) 2. Frihed til de sociale, politiske og religiøse aktiviteter.

71:8.5 (807.1) 3. Afskaffelse af alle former for slaveri og menneskelige trældom.

71:8.6 (807.2) 4. Borgernes mulighed for at kontrollere opkrævningen af skatter.

71:8.7 (807.3) 5. Etablering af universel uddannelse—læring udvides fra vugge til grav.

71:8.8 (807.4) 6. Korrekt justering mellem lokale og nationale myndigheder.

71:8.9 (807.5) 7. Fremme af videnskab og overvindelsen af sygdomme.

71:8.10 (807.6) 8. Anerkendelse af ligestilling mellem kønnene og koordinerede funktioner for mænd og kvinder i hjemmet, i skolen, og kirken, med specialiseret tjeneste for kvinder i industrien og regeringen.

71:8.11 (807.7) 9. Afskaffelse af slaveriet ved hjælp af opfindelsen af maskiner og den efterfølgende beherskelse af maskinalderen.

71:8.12 (807.8) 10. Overvindelsen af dialekter—triumfen for et universelt sprog.

71:8.13 (807.9) 11. Afskaffelsen af krig—international afgørelse af nationale og racemæssige forskelle ved kontinentale domstole under ledelse af en øverste planetarisk domstol, der automatisk rekrutteres fra de periodisk afgående ledere af de kontinentale domstole. De kontinentale domstole er autoritative; verdensdomstolen er rådgivende—moralsk.

71:8.14 (807.10) 12. Den verdensomspændende udbredelse af søgen efter visdom—ophøjelsen af filosofi. Udviklingen af en verdensreligion, der varsler planetens indtræden i de tidligere faser af etableringen i lys og liv.

71:8.15 (807.11) Det er forudsætningerne for en progressiv regering og karakteristika på en idealistisk stat. Urantia er langt fra realiseringen af disse ophøjede idealer, men de civiliserede racer har gjort en begyndelse—menneskeheden er på vej mod højere evolutionære skæbner.

71:8.16 (807.12) [Sponsoreret af en Melkisedek i Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 71](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 73](#) >>

Kapitel 72

Regeringen På En Naboplanet

72:0.1 (808.1) MED TILLADELSE fra Lanaforge og med godkendelse af Edentias Højeste, er jeg bemyndiget til at fortælle noget om det sociale, moralske og politiske liv som leves af den mest avancerede menneskelige race boende på en ikke fjernliggende planet tilhørende Satania systemet.

72:0.2 (808.2) Af alle de Satania verdener, der blev isoleret på grund af deltagelsen i Lucifers oprør, har denne planet oplevet en historie meget ligesom Urantia. Ligheden mellem de to sfærer forklarer utvivlsomt, hvorfor tilladelse blev givet til denne ekstraordinære præsentation, for det er meget sjældent at systemets herskere samtykker til at der på en planet berettes om anliggender på en anden planet.

72:0.3 (808.3) Denne planet, blev ligesom Urantia, ført på vildspor af sin Planetprins illoyalitet i forbindelse med Lucifer oprør. Planeten modtog en Materiel Søn kort efter at Adam kom til Urantia, og denne

Søn gjorde sig også skyldig i misligholdelse, og planeten forblev isoleret, da en Administrator Søn aldrig er blevet skænket disse dødelige racer.

1. Den kontinentale nation

72:1.1 (808.4) På trods af alle disse planetariske handicap er en meget overlegen civilisation ved at udvikle sig på et isoleret kontinent på størrelse med Australien. Denne nation tæller omkring 140 millioner. Befolkningen er en blandet race, overvejende blå og gul, med en lidt større andel af violet end den såkaldte hvide race på Urantia. Disse forskellige racer er endnu ikke helt blandet, men de fraterniserer og omgås hinanden på en meget acceptabel måde. Den gennemsnitlige levetid på dette kontinent er nu halvfems år, hvilket er femten procent højere end for noget andet menneske på planeten.

72:1.2 (808.5) Den industrielle virksomhed i denne nation har en særlig stor fordel ved den unikke topografi af kontinentet. De høje bjerge, hvor kraftig regn falder otte måneder på året, ligger i centrum af landet. Dette naturlige arrangement favoriserer udnyttelsen af vandkraft og letter i høj grad kunstvandingen af den mere tørre vestlige fjerdedel af kontinentet

72:1.3 (808.6) Disse mennesker er selvforsynende, dvs. at de kan leve i det uendelige uden at importere noget fra de omkringliggende nationer. De har masser af naturressourcer, og med videnskabelige teknikker har de lært sig at kompensere for deres mangler ved

væsentlige råvarer. De har en livlig indenrigshandel, men kun lidt udenrigshandel på grund af den generelle fjendtlighed af deres mindre progressive naboer.

72:1.4 (808.7) Denne kontinentale nation fulgte generelt den evolutionære udvikling af planeten: Udviklingen fra stammestadiet til fremkomsten af stærke herskere og konger tog tusinder af år. De enevældige monarker blev efterfulgt af mange forskellige regeringsformer—mislykkede republikker, kommunale stater, og diktatorer kom og gik i endeløs overflod. Denne udvikling fortsatte indtil for omkring 500 år siden, da en af landets magtfulde diktator-triumvirat under en politisk gærende periode ombestemte sig. Han tilbød frivilligt at abdicere på betingelse af, at en af de andre herskere, den værste af de to resterende, også afsagde sit diktatur. Således blev den øverste magt på kontinentet placeret i en herskers hænder. Den forenede stat gik fremad under et stærkt monarkisk styre for over hundrede år, hvor der udviklede sig et mesterlig frihedstraktat.

72:1.5 (809.1) Den efterfølgende overgang fra monarki til en repræsentativ styreform skete gradvis, og kongerne forblev kun sociale eller sentimentale galionsfigurer for endelig at forsvinde, da den mandlige slægtlinje uddøde. Den nuværende republik har nu eksisteret i blot to hundrede år, i den tid har der været en kontinuerlig fremgang i retning mod de statslige styreformer, som i det følgende bliver fortalt, og de seneste ændringer i den industrielle og politiske områder er blevet gennemført indenfor det seneste årti.

2. Politisk organisation

72:2.1 (809.2) Denne kontinentale nation har nu en repræsentativ regering med en centralt placeret national hovedstad. Centralregeringen består af en stærk føderation af hundrede forholdsvis frie stater. Disse stater vælger deres guvernører og lovgivere for ti år ad gangen, og ingen kan genvælges. Delstatsdommere udnævnes på livstid af guvernørerne og bekræftes af deres lovgivende forsamlinger, som består af en repræsentant for hver hundrede tusinde borgere.

72:2.2 (809.3) Der er fem forskellige typer af styring i hovedstadsområderne, afhængigt af byens størrelse, men ingen by er tilladt til at have mere end en million indbyggere. I det hele taget er disse kommunale styresystemer i byerne meget enkle, direkte og økonomiske. De få stillinger i byens administration er stærkt eftersøgte af de højeste typer af borgere.

72:2.3 (809.4) Den føderale regering omfatter tre koordinerende afdelinger: udøvende, lovgivende og dømmende. Den føderale regeringschef vælges hvert sjette år ved almindelig territorial valgret. Han kan kun genvælges efter anmodning fra mindst 75 delstatsparlamerter, som de respektive delstatsguvernører har tilsluttet sig, og da kun for én periode. Han rådgives af et superkabinet, der består af alle nulevende tidligere chefer.

72:2.4 (809.5) Den lovgivende afdelinger omfatter tre huse:

72:2.5 (809.6) 1. *Overhuset* vælges af industri-, erhvervs-, landbrugs- og andre grupper af arbejdere, der stemmer i overensstemmelse med økonomisk funktion.

72:2.6 (809.7) 2. *Underhuset* vælges af visse organisationer i samfundet, der omfatter de sociale, politiske og filosofiske grupper, der ikke er inkluderet i industrien eller professionerne. Alle borgere med et godt omdømme deltager i valget af begge klasser af repræsentanter, men de er grupperet forskelligt, afhængigt af om valget vedrører over- eller underhuset.

72:2.7 (809.8) 3. Det *tredje hus*—de ældre statsmænd—omfatter veteranerne fra samfundets tjeneste og inkluderer mange fremtrædende personer, der er nomineret af den øverste leder, af de regionale (subføderale) ledere, af chefen for højesteret og af formændene for et af de andre lovgivende huse. Denne gruppe er begrænset til hundrede, og dens medlemmer vælges af et flertal af de ældre statsmænd selv. Medlemskabet er på livstid, og når der opstår ledige pladser, er den person, der får flest stemmer på listen over nominerede, dermed behørigt valgt. Dette organ er rent rådgivende, men det er en mægtig regulator af den offentlige mening og udøver en stærk indflydelse på alle grene af regeringen.

72:2.8 (810.1) En meget stor del af det føderale administrative arbejde udføres af de ti regionale (underføderale) myndigheder, som hver især består af en sammenslutning af ti stater. Disse regionale afdelinger er udelukkende udøvende og administrative og har

hverken lovgivende eller dømmende funktioner. De ti regionale ledere er personligt udnævnt af den føderale leder, og deres embedsperiode er sammenfaldende med hans—seks år. Den føderale højesteret godkender udnævnelsen af disse ti regionale ledere, og selvom de ikke kan genudnævnes, bliver den afgående leder automatisk medarbejder og rådgiver for sin efterfølger. Ellers vælger disse regionale høvdinge deres egne kabinetter af administrative embedsmænd.

72:2.9 (810.2) Denne nation dømmes af to store retssystemer—de juridiske domstole og de socioøkonomiske domstole. De juridiske domstole fungerer på følgende tre niveauer:

72:2.10 (810.3) 1. *Underretten* med kompetence i byer og lokaleområder, hvis afgørelser kan påklages til de høje statslige domstole.

72:2.11 (810.4) 2. *Delstaternes øverste retsinstanser*, hvis afgørelser er endelige i alle spørgsmål, der ikke involverer den føderale regering eller truer borgernes friheder og rettigheder. De regionale ledere har beføjelse til straks at bringe alle sager til behandling for den føderale højesteret

72:2.12 (810.5) 3. *Federal højesteret*—den øverste domstol til afgørelse af nationale stridigheder og appelsager, der kommer op fra delstatsdomstolene. Denne højesteret består af tolv mænd over fyrrer og under femoghalvfjerds år, som har tjent to eller flere år ved en delstatsdomstol, og som er blevet udnævnt til denne høje stilling af den øverste leder med flertalsgodkendelse fra superkabinettet og det

tredje hus i den lovgivende forsamling. Alle beslutninger i denne øverste retsinstans træffes med mindst to tredjedeles flertal.

72:2.13 (810.6) De socioøkonomiske domstole fungerer i følgende tre afdelinger:

72:2.14 (810.7) 1. *Forældredomstole*, forbundet med de lovgivende og udøvende afdelinger i hjemmet og det sociale system.

72:2.15 (810.8) 2. *Uddannelsesdomstole*—de juridiske organer, der er forbundet med de statslige og regionale skolesystemer og forbundet med de udøvende og lovgivende afdelinger af uddannelsesforvaltningens mekanisme.

72:2.16 (810.9) 3. *Erhvervslivets domstole*—de jurisdiktionsdomstole som har fuld myndighed til at afgøre alle økonomiske misforståelser.

72:2.17 (810.10) Den føderale højesteret tager ikke samfundsøkonomiske sager til behandling, undtagen med tre fjerdedele beslutning af den tredje lovgivende afdeling af den nationale regering, de ældre statsmænds hus. I øvrigt er alle beslutninger af forældre-, uddannelses-, og erhvervslivets domstole endelige.

3. Hjemmelivet

72:3.1 (811.1) På dette kontinent er det ulovligt for to familier til at leve under samme tag. Og da bofællesskaber er blevet erklæret ulovligt, er de fleste af bygninger af denne type blevet revet ned. Men den ugifte

bor stadig i klubber, på hoteller og andre bofællesskaber. Det mindste tilladte boligområde skal omfatte 4500 kvadratmeter jord. Al jord og anden ejendom, der anvendes til hjemmets formål er fri for beskatning op til ti gange værdien af den minimale arealstørrelse.

72:3.2 (811.2) Hjemmelivet blandt dette folk er i høj grad forbedret i løbet af det sidste århundrede. Det er obligatorisk for forældre, både fædre og mødre, at deltage i børnekulturens forældreskoler. Selv de jordbrugere, der bor i små bosættelser på landet deltager i dette arbejde per korrespondance og tager til det nærmeste centre for mundtlig undervisning hver tiende dag—hver anden uge, for de har en femdagesuge.

72:3.3 (811.3) Det gennemsnitlige antal børn i hver familie er fem, og deres tilsyn varetages udelukkende af forældrene eller, ved den ene eller begges død af de værger som forældredomstolen har udpeget. Det betragtes som en stor ære for enhver familie at blive værge for et barn, der har mistet både far og mor. Konkurrenceprægede eksaminer afholdes blandt forældrene, og de forældreløse børn tildeles det hjem hvor forældrene udviser de bedste forældrekvalifikationer.

72:3.4 (811.4) Disse mennesker betragter hjemmet som den grundlæggende institution i deres civilisation. Det forventes, at den mest værdifulde del af et barns uddannelse og karaktertræning vil blive sikret af forældrene og i hjemmet, og fædre bruger næsten lige så meget opmærksomhed på børnekultur som mødre.

72:3.5 (811.5) Al seksualundervisning administreres i hjemmet af forældrene eller værge. Moralsk undervisning tilbydes af lærere i

skoleværkstedernes hvileperioder, men dette gælder ikke den religiøse uddannelse, som anses for at være forældrenes eksklusive privilegium, fordi religion betragtes som en integreret del af hjemmelivet. Rent religiøs undervisning gives kun offentligt i filosofiens templer, og der er ikke udviklet sådanne eksklusivt religiøse institutioner som Urantia-kirkerne blandt dette folk. I deres filosofi er religion en stræben efter at kende Gud og at manifestere kærlighed til sine medmennesker gennem tjeneste for dem, men dette er ikke typisk for den religiøse status hos de andre nationer på denne planet. Religion er så meget et familieanliggende blandt disse mennesker, at der ikke findes offentlige steder, som udelukkende er helliget religiøse forsamlinger. Politisk er kirke og stat, som Urantianerne plejer at sige, er helt adskilt, men der er et mærkeligt overlap mellem religion og filosofi.

72:3.6 (811.6) Indtil for tyve år siden var de åndelige lærere (der kan sammenlignes med Urantias præster), som besøgte hver familie med jævne mellemrum for at undersøge, om børnene er blevet ordentligt instrueret af deres forældre, under statsligt opsyn. Disse åndelige rådgivere og eksaminatorer er nu under ledelse af den nyoprettede Institut til åndelige fremskridt, en institution, der støttes af frivillige bidrag. Det er muligt, at denne institution ikke vil udvikle sig yderligere før efter ankomsten af en Paradisets administrationssøn.

72:3.7 (811.7) Børn forbliver juridisk underlagt deres forældre, indtil de er femten, hvor den første indvielse i borgerligt ansvar finder sted. Derefter afholdes der hvert femte år i fem på hinanden følgende perioder lignende offentlige øvelser for sådanne aldersgrupper, hvor

deres forpligtelser over for forældrene mindskes, mens de påtager sig nye borgerlige og sociale ansvarsområder over for staten. Man får stemmeret, når man er tyve, ret til at gifte sig uden forældrenes samtykke, når man er femogtyve, og børn skal flytte hjemmefra, når de er tredive.

72:3.8 (812.1) Lovgivningen om ægteskab og skilsmisse er ensartet i hele landet. Det er ikke tilladt at gifte sig, før man er tyve år—den alder, hvor man har borgerlig ret. Tilladelse til at gifte sig gives kun efter et års varsel, og efter at både brud og brudgom har fremlagt certifikater, der viser, at de er blevet behørigt instrueret i forældrenes skoler om det ansvar, der følger med et ægteskabsliv.

72:3.9 (812.2) Skilsmissegloberne er noget slappe, men separationsdekreter, udstedt af forældredomstolene, kan ikke fås før et år efter, at ansøgningen herom er blevet registreret, og året på denne planet er betydeligt længere end på Urantia. På trods af deres lempelige skilsmisseglovgivning er det nuværende antal skilsmisser kun en tiendedel af det, der ses hos de civiliserede racer på Urantia.

4. Uddannelsessystemet

72:4.1 (812.3) Uddannelsessystemet i denne nation er obligatorisk og fælles for de skoler, som eleverne går på, fra de er fem til atten år gamle. Disse skoler er meget forskellige fra dem på Urantia. Der er ingen klasseværelser, der er kun ét fag ad gangen, og efter de første tre år bliver alle elever hjælpelærere og underviser dem, der er under

dem. Bøger bruges kun til at sikre information, der kan hjælpe med at løse de problemer, der opstår i skolens værksteder og på skolens gårde. Mange af de møbler, der bruges på kontinentet, og de mange mekaniske indretninger—dette er en stor tidsalder for opfindelser og mekanisering—produceres i disse værksteder. I tilknytning til hvert værksted er der et arbejdsbibliotek, hvor eleverne kan finde de nødvendige opslagsværker. Der undervises også i landbrug og gartneri gennem hele uddannelsesperioden på de store gårde, der støder op til hver lokal skole.

72:4.2 (812.4) De svagtbegavede oplæres kun i landbrug og dyrehold og anbringes på livstid i særlige forvaringskolonier, hvor de adskilles efter køn for at forhindre forældreskab, hvilket nægtes alle undernormale. Disse restriktive foranstaltninger har været i brug i 75 år, og indlæggelsesdekreterne er afsagt af forældredomstolene.

72:4.3 (812.5) Alle holder en måneds ferie hvert år. Førskoleundervisningen foregår i ni måneder ud af årets ti, og ferien tilbringes med at rejse med forældre eller venner. Disse rejser er en del af voksenuddannelsesprogrammet og fortsættes gennem hele livet, idet midlerne til at dække sådanne udgifter akkumuleres efter samme metoder som dem, der anvendes i aldersforsikring.

72:4.4 (812.6) En fjerdedel af skoletiden er afsat til leg og konkurrencer i atletik—hvor eleverne bevæger sig fra de lokale, over de statslige og regionale til de nationale konkurrencer i dygtighed og evner. På samme måde optager de oratoriske og musikalske konkurrencer,

såvel som dem i videnskab og filosofi, elevernes opmærksomhed fra de lavere sociale klasser og op til konkurrencerne om national hæder.

72:4.5 (812.7) Skolens regering er en kopi af den nationale regering med dens tre korrelerede afdelinger, hvor lærerstaben fungerer som den tredje eller rådgivende lovgivende afdeling. Hovedformålet med uddannelse på dette kontinent er at gøre hver elev til en selvforsørgende borger.

72:4.6 (813.1) Enhver elev der i atten års alderen graduere fra skolesystemet er en dygtig håndværker. Derefter begynder studiet af bøger og jagten på specialviden, enten i voksenskolerne eller på kollegierne. Når en dygtig elev afslutter sit arbejde før tid, får han tildelt tid og midler, så han kan udføre et projekt, han selv har udtænkt. Hele uddannelsessystemet er designet til at uddanne individet tilstrækkeligt.

5. Erhvervslivets organisation

72:5.1 (813.2) Den industrielle situation blandt dette folk er langt fra deres idealer; kapital og arbejdskraft har stadig deres problemer, men begge er ved at tilpasse sig planen om oprigtigt samarbejde. På dette unikke kontinent bliver arbejderne i stigende grad aktionærer i alle industrivirksomheder; enhver intelligent arbejder bliver langsomt en lille kapitalist.

72:5.2 (813.3) De sociale modsætninger mindskes, og den gode vilje vokser hurtigt. Der er ikke opstået alvorlige økonomiske problemer i

forbindelse med afskaffelsen af slaveriet (for over hundrede år siden), da denne tilpasning blev foretaget gradvist ved at frigive to procent hvert år. De slaver, der på tilfredsstillende vis bestod mentale, moralske og fysiske prøver, fik statsborgerskab; mange af disse overlegne slaver var krigsfanger eller børn af sådanne fanger. For omkring halvtreds år siden deporterede de deres sidste mindreværdige slaver, og for nylig har de taget fat på at reducere antallet af deres degenererede og onde klasser.

72:5.3 (813.4) Disse mennesker har for nylig udviklet nye teknikker til at løse industrielle misforståelser og til at rette op på økonomisk misbrug, som er markante forbedringer i forhold til deres tidligere metoder til at løse sådanne problemer. Vold er blevet forbudt som en procedure til at afgøre enten personlige eller industrielle uoverensstemmelser. Lønninger, overskud og andre økonomiske problemer er ikke strengt reguleret, men de kontrolleres generelt af de industrielle lovgivere, mens alle tvister, der opstår i industrien, afgøres af de industrielle domstole.

72:5.4 (813.5) Erhvervslivets domstole er kun tredive år gamle, men fungerer meget tilfredsstillende. Den seneste udvikling indebærer, at erhvervslivets domstole fremover anerkender lovlig compensation som falder i tre områder:

72:5.5 (813.6) 1. Lovlige rentesatser på investeret kapital.

72:5.6 (813.7) 2. Rimelig løn for kvalifikationer praktiseret i erhvervslivet.

72:5.7 (813.8) 3. Retfærdige og rimelige lønninger for arbejdskraft.

72:5.8 (813.9) Disse erstatninger skal først betales i henhold til aftale, eller i tilfælde af falden indtjening skal de deles proportionalt i tilsvarende samme forhold. Derefter skal al indtjening, der overstiger disse faste omkostninger, betragtes som udbytte og fordeles forholdsmæssigt til alle tre afdelinger: kapital, dygtighed og arbejdskraft.

72:5.9 (813.10) Hvert tiende år justerer og fastlægger de regionale ledere de lovpligtige daglige arbejdstider ved lønnet arbejde. Erhvervslivet opererer nu med en femdages uge, fire dages arbejde og en dags afslapning. Disse mennesker arbejder seks timer hver arbejdsdag, og ligesom studerende, ni måneder ud af årets ti. Ferien bruges normalt på at rejse, og da nye transportmetoder for nyligt er blevet udviklet, er hele nationen ivrig efter at rejse. Klimaet favoriserer rejser omkring otte måneder om året, og folket udnytter til fulde deres muligheder.

72:5.10 (813.11) For to hundrede år siden var profitmotivet helt dominerende i industrien, men i dag bliver det hurtigt fortrængt af andre og højere drivkræfter. Konkurrencen er skarp på dette kontinent, men meget af den er overført fra industrien til leg, dygtighed, videnskabelig præstation, og intellektuelle færdigheder. Konkurrencen er mest aktiv inden for social service og regeringsloyalitet. Blandt dette folk er offentlig tjeneste hurtigt ved at blive det vigtigste mål for deres ambitionsniveau. Den rigeste mand på kontinentet arbejder seks timer om dagen på kontoret i hans maskinværksted og derefter skynder han sig over til den lokale

afdeling af skolen i statsmandskunst, hvor han søger at kvalificere sig til offentlig tjeneste.

72:5.11 (814.1) Arbejdet bliver mere ærefuldt på dette kontinent, og alle raske borgere over atten arbejde enten hjemme eller på gårde, i enhver anerkendt industrivirksomhed, i offentlige arbejder, hvor midlertidigt arbejdsløse er beskæftiget eller i korps af obligatorisk arbejde i minerne.

72:5.12 (814.2) Disse mennesker er også begyndt at rumme en ny form for social væmmelse—afsky for både lediggang og ufortjent rigdom. Langsomt, men sikkert besejrer de deres maskiner. En gang kæmpede de også for politisk frihed og senere for økonomisk frigørelse. Nu kommer de ind i en tid hvor de kan nyde dem begge mens de tilmed er begyndt at sætte pris på deres velfortjente fritid, som kan afsættes til øget selvrealisering.

6. Alderdomsforsikring

72:6.1 (814.3) Denne nation gør nu en målrettet indsats for at erstatte den type af velgørenhed som ødelægger selvrespekten med statsgaranteret forsikring for alderdoms tryghed. Denne nation giver alle børn en uddannelse og hvert menneske et job; derfor kan den med succes bevare en sådan forsikringsordning til beskyttelse af svagelige og ældre.

72:6.2 (814.4) Blandt dette folk må alle personer trække sig tilbage fra lønnet arbejde ved femogtres medmindre de sikre sig en tilladelse fra

statens arbejdskommissær, der berettiger dem til at forblive på arbejde, indtil de fylder halvfjerds. Denne aldersgrænse gælder ikke for offentlige ansatte eller filosoffer. Fysisk handicappede eller permanent lammede kan uafhængig af alder overføres til pensionssystemet ved en retsafgørelse medunderskrevet af pensionskommissæren i den regionale regering

72:6.3 (814.5) Midlerne til alderspension kommer fra fire kilder:

72:6.4 (814.6) 1. En dag indtjening hver måned beslaglægges af den føderale regering til dette formål, og i dette land arbejder alle.

72:6.5 (814.7) 2. Testamentariske gaver—mange velhavende borgere ordinerer midler til dette formål.

72:6.6 (814.8) 3. Indtægterne fra tvangsarbejde i de statslige miner. Efter at de værnepligtige arbejdere har forsørget sig selv og lagt deres egne pensionsbidrag til side, bliver al overskydende fortjeneste på deres arbejde overført til denne pensionsfond.

72:6.7 (814.9) 4. Indkomsten fra naturressourcer. Al naturrigdom på kontinentet ejes som en social fond af den føderale regering, og indtægterne herfra bruges til sociale formål, såsom sygdomsforebyggelse, uddannelse af genier og udgifter til særligt lovende individer i statsmandsskolerne. Halvdelen af indtægterne fra naturressourcerne går til alderspensionsfonden.

72:6.8 (814.10) Selvom forsikringsfonde i delstaterne og regionerne yder mange former for beskyttende forsikring, så er alderspension udelukkende administreret af den føderale regering gennem de ti regionale afdelinger.

72:6.9 (814.11) Disse offentlige midler har længe været forvaltet ærligt. Næst efter forræderi og mord er de hårdeste straffe, der udmåles af domstolene, knyttet til forræderi af offentlig tillid. Social og politisk illoyalitet bliver nu betragtet som den mest afskyelige af alle forbrydelser.

7. Beskatning

72:7.1 (815.1) Den føderale regering har kun en formynderrolle i forvaltningen af alderspension og i fremme af genialitet og kreativ originalitet; delstatsregeringerne er lidt mere optaget af den enkelte borger, mens de lokale styrelser er meget mere formynderbetonede eller socialistisk. Byen (eller nogle underafdelinger heraf) beskæftiger sig med spørgsmål som sundhed, sanitet, bygningsreglementer, forskønnelse, vandforsyning, belysning, opvarmning, fritid, musik og trafikforbindelser.

72:7.2 (815.2) Indenfor al industri er første opmærksom på sundhed; visse faser af fysisk velvære betragtes som industriens og samfundets privilegier, men individuelle og familiære sundhedsproblemer er kun et personligt anliggende. Inden for medicin, som i alle andre rent personlige anliggender, er det i stigende grad regeringens plan at afholde sig fra at blande sig.

72:7.3 (815.3) Byerne har ingen beskatningskompetence, de kan heller ikke gældsætte sig. De modtager midler fra statskassen i forhold til

antallet af indbyggere og må supplere disse indtægter fra indtjeningen i deres socialistiske ejede virksomheder og med koncessionsafgifter fra forskellige kommercielle aktiviteter

72:7.4 (815.4) De hurtige transportfaciliteter, som gør det praktisk at udvide bygrænserne, er under kommunal kontrol. Byens brandvæsener støttes af brandforebyggelses- og forsikringsfondene, og alle bygninger, i byen eller på landet, er brandsikre—det har de været i over 75 år.

72:7.5 (815.5) Byerne har ingen kommunalt aflønnet ordensmagt; politiet er vedligeholdt af delstatsregeringerne. Denne afdeling rekrutteres næsten udelukkende blandt ugifte mænd mellem 25 og 50 år. De fleste delstater opkræver en ret høj ungkarleskat, som alle mænd, der melder sig til delstatspolitiet, skal betale. I den gennemsnitlige stat er politistyrken nu kun en tiendedel så stor, som den var for halvtreds år siden.

72:7.6 (815.6) Der er ringe eller slet ingen sammenhæng mellem beskatningsordninger af de hundrede forholdsvis frie og suveræne delstater som i økonomiske og andre forhold varierer meget i forskellige dele af kontinentet. Hver delstat har ti grundlæggende forfatningsmæssige bestemmelser, som ikke kan ændres, undtagen ved den føderale højesterets samtykke, og en af disse bestemmelser forhindrer at opkrævningen af ejendomsafgift stiger mere end én procent af værdien i et givet år, ud over boligområder i byerne eller på landet, som er fritaget.

72:7.7 (815.7) Den føderale regering kan ikke gældsætte sig, og der kræves en tre fjerdedeles folkeafstemning, før en stat kan optage lån,

undtagen til krigsformål. Da den føderale regering ikke kan stifte gæld, har det nationale forsvarsråd i tilfælde af krig bemyndigelse til at opkræve penge fra staterne, såvel som mænd og materialer, som det måtte være nødvendigt. Men ingen gæld må løbe i mere end femogtyve år.

72:7.8 (815.8) Indtægter til at opretholde den føderale regering kommer fra følgende fem kilder:

72:7.9 (815.9) 1. *Importafgifter*. Alt import er omfattet af en tarif designet til at beskytte levestandarden på dette kontinent, hvilket er langt højere end nogen anden nation på planeten. Disse takster er fastsat af den højeste erhvervs domstol efter at begge kamre i kongressen har ratificeret anbefalingerne fra den administrerende direktør for økonomiske anliggender, som er den fælles udpegede i disse to lovgivende organer. Erhvervslivets overhus vælges af arbejdstagerne, underhuset af kapitalisterne.

72:7.10 (816.1) 2. *Royalties*. Den føderale regering opmuntrer mennesker til opfindelser og originale skabelser i de ti regionale laboratorier, og hjælper dermed alle slags genier—kunstnere, forfattere og videnskabsmænd—og beskytter deres patenter. Som compensation tager regeringen halvdelen af fortjeneste fra alle sådanne opfindelser og frembringelser, det gælder både maskiner, bøger, artisteri, planter eller dyr.

72:7.11 (816.2) 3. *Arveskat*. Den føderale regering opkræver en gradueret arveafgift varierer fra en til halvtreds procent, afhængigt af

størrelsen af boet samt andre forhold.

72:7.12 (816.3) 4. *Militært udstyr*. Regeringen tjener en betydelig sum ved at udleje hærens og flådens udstyr til erhvervsmæssige og rekreative formål.

72:7.13 (816.4) 5. *Naturværdier*. Indtægterne fra naturværdierne, når de ikke helt er nødvendige for de specifikke formål, der er fastsat i den føderale statut, overføres til den nationale statskassen.

72:7.14 (816.5) Føderale bevillinger, undtagen krigsmidler, der vurderes af det nationale forsvarsråd, kommer fra det lovgivende overhus, vedtages af underhuset, godkendes af den administrerende direktør og valideres endeligt af den føderale budgetkommission på hundrede. Medlemmerne af denne kommission udnævnes af delstaternes guvernører og vælges af delstaternes lovgivende forsamlinger for en periode på 24 år, hvoraf en fjerdedel vælges hvert sjette år. Hvert sjette år vælger dette organ med tre fjerdedeles flertal en af sine medlemmer som chef, og han bliver dermed direktør og kontrollør for det føderale finansministerium.

8. Specielhøjskolerne

72:8.1 (816.6) Ud over den grundlæggende obligatoriske uddannelse, der strækker sig fra det fyldte femte til attende år, opretholdes

følgende specialskoler:

72:8.2 (816.7) 1. *Statskundskabshøjskolerne*. Disse skoler er inddelt i tre klasser: nationale, regionale og statslige. De offentlige embeder i nationen er grupperet i fire afdelinger. Den første afdeling af offentlig tillid vedrører hovedsageligt den nationale administration, og alle embedsmænd i denne gruppe skal være uddannet fra både regionale og nationale skoler for statskundskab. Individer kan acceptere politiske, valg- eller udnævnelsesmæssige embeder i den anden afdeling, når de er uddannet fra en af de ti regionale skoler for statskundskab; deres tillid vedrører ansvar i den regionale administration og delstatsregeringerne. Tredje afdeling omfatter statslige ansvarsområder, og sådanne embedsmænd skal kun have statslige grader i statskundskab i en delstat. Den fjerde og sidste gruppe af embedsmænd skal ikke have en eksamen i statskundskab, da disse embeder udelukkende er udnævnelser. De repræsenterer mindre stillinger som assistenter, sekretærer og tekniske tillidsposter, som varetages af de forskellige lærde erhverv, der arbejder i regeringens administrative kapaciteter.

72:8.3 (816.8) Dommere i underretterne og delstatsdomstolene har eksamen fra delstaternes skoler for statskundskab. Dommere ved de jurisdiktionelle domstole for sociale, uddannelsesmæssige, og industrielle anliggender har eksamen fra de regionale skoler. Dommerne ved den føderale højesteret skal have eksamen fra alle disse statskundskabsskoler.

72:8.4 (817.1) 2. *Filosofiskoler*. Disse skoler er tilknyttet de filosofiske templer og er mere eller mindre forbundet med religion som en offentlig virksomhed.

72:8.5 (817.2) 3. *Videnskabelige institutioner*. Disse tekniske skoler er koordineret med erhvervslivet snarere end med uddannelsessystemet og administreres opdelt i femten afdelinger.

72:8.6 (817.3) 4. *Videregående uddannelsesskoler*. Disse særlige institutioner tilbyder teknisk uddannelse af de forskellige faglige erhverv, som er tolv i antal.

72:8.7 (817.4) 5. *Militæret og flådens skoler*. Nær det nationale hovedkvarter og ved de femogtyve militære centre ved kysten opretholdes disse institutioner, der er dedikeret til den militære uddannelse af frivillige borgere i alderen atten til tredive år. Forældrenes samtykke er nødvendigt før det fyldte femogtyve år for at få adgang til disse skoler.

9. Planen for almindelige valgret

72:9.1 (817.5) Selvom kandidater til alle offentlige embeder er begrænset til kandidater fra de statslige, regionale eller føderale skoler for statskundskab opdagede de progressive ledere i denne nation en alvorlig svaghed i deres plan om almindelig valgret og indførte for omkring halvtreds år siden en forfatningsmæssig

bestemmelse om en modificeret valgordning, der omfatter følgende træk:

72:9.2 (817.6) 1. Enhver mand og kvinde på 20 år og derover har én stemme. Når medborgerne opnår denne alder, skal alle acceptere medlemskab i to stemmeberettigede grupper: De tilslutter sig til den først i overensstemmelse med deres økonomiske funktion—industri, selvstændig virksomhed, landbrug eller handel; i den anden gruppe indtræder de efter politisk, filosofisk og samfundsmæssige præferencer. Alle arbejdstagere tilhører således nogle økonomiske stemmeretsgrupper, og disse sammenslutninger har, ligesom de ikke-økonomiske foreninger, vedtægter, som stort set følger de samme principper som den nationale regering med sin tredeling af magten. Registreringen i disse grupper er bindende i tolv år

72:9.3 (817.7) 2. Efter indstilling fra delstaternes guvernører eller de regionale ledere og med mandatet fra de regionale øverste råd, kan personer, som har gjort samfundet en stor tjeneste, eller som har udvist ekstraordinær visdom i statens tjeneste, få tildelt yderligere stemmer men ikke oftere end hvert femte år og ikke mere end ni sådanne ekstra stemmer. De maksimale antal stemmer for dem som har flere stemmer er ti. Forskere, opfindere, lærere, filosoffer og åndelige ledere er også således anerkendt og hædret med øget politisk magt. Disse avancerede borgerlige privilegier er skænket af delstaternes og regionernes øverste råd meget på stort set samme måde som specialhøjskolerne bevilger deres lærdomskarakter og modtagerne er stolte af at vedhæfte symbolerne af sådanne

borgerlige anerkendelse, sammen med deres andre karakterer, til deres liste over personlige resultater.

72:9.4 (817.8) 3. 3. Alle personer, der er dømt til tvangsarbejde i minerne, og alle offentligt ansatte, der forsørges af skattemidler, er i den periode, hvor de gør tjeneste, frataget deres stemmeret. Dette gælder ikke for ældre personer, der kan gå på pension som 65-årige.

72:9.5 (817.9) 4. Der er fem stemmeberettigede klasser baseret på de skatter som en medborger i gennemsnit har betalt årligt under de seneste fem år. Store skatteydere tildeles ekstra stemmer, op til fem. Denne bevilling er uafhængig af alle andre anerkendelse, men i intet tilfælde kan en person afgive over ti stemmer.

72:9.6 (818.1) 5. På det tidspunkt, hvor denne valgplan blev vedtaget, blev den territoriale valgmetode opgivet til fordel for det økonomiske eller funktionelle system. Alle borgere stemmer nu som medlemmer af industrielle, sociale eller professionelle grupper, uanset hvor de bor. Således består vælgerkorpset af solide, forenede og intelligente grupper, som kun vælger deres bedste medlemmer til offentlige tillids- og ansvarsposter. Der er én undtagelse fra denne ordning med funktionel eller gruppevalgret: Valget af en føderal regeringschef hvert sjette år foregår ved en landsdækkende afstemning, og ingen borger kan afgive mere end én stemme.

72:9.7 (818.2) Med undtagelse af valget af den føderal regeringschef, bliver valgretten udøvet af økonomiske, faglige, intellektuelle og sociale grupperinger af borgerne. Den ideelle stat er økologisk, og

hver fri og intelligent gruppe af borgere udgør en vital og velfungerende organ inden for den større forvaltningsorganisme.

72:9.8 (818.3) Skolerne i statskundskab har mandat til at anlægge retsprocesser ved delstaternes domstole for at få frataget stemmeretten fra enhver evnesvag, arbejdssky, ligegyldig, eller kriminel person. Disse mennesker erkender, at når halvtreds procent af befolkningen i en nation er laverestående eller evnesvag og har ret til at stemme, så er nationen dødsdømt. De mener at middelmådighedens dominans betyder undergang for enhver nation. Afstemningen er obligatorisk, store bøder pålægges alle, der undlader at afgive deres stemme.

10. Behandlingen af kriminelle

72:10.1 (818.4) Selv om dette folks metoder til at håndtere kriminalitet, sindssyge, og degeneration, i nogle henseender kan synes tiltrækkende, forholder det sig uden tvivl i andre henseender chokerende for de fleste Urantianer. Almindelige kriminelle og de evnesvage placeres kønsopdelt i forskellige landbrugskolonier og er mere end selvforsørgende. De mere alvorlige vanemæssige kriminelle og de uhelbredeligt sindssyge dømmes af domstolene til døden i gaskamrene. Talrige forbrydelser ud over mord, herunder forræderi mod regeringens tillid, medfører også dødsstraf, og retfærdigheden sker hurtigt og sikkert fyldest.

72:10.2 (818.5) Disse mennesker passerer ud af den negative og ind i positive æra af loven. For nylig har de gået så vidt som til at forsøge at forebygge kriminalitet ved at dømme dem, som menes at være potentielle mordere og større kriminelle til livstidstjeneste i interneringskolonier. Såfremt sådanne fanger senere viser sig, at de er blevet mere normale, kan de enten prøveløslades eller benådes. Mordraten på dette kontinent er kun én procent af mordraten i de andre nationer.

72:10.3 (818.6) Indsatsen for at forhindre avl af kriminelle og evnesvage blev indledt for over hundrede år siden og har allerede givet tilfredsstillende resultater. Der er ingen fængsler eller hospitaler for sindssyge. En årsag til dette er, at der kun er omkring ti procent, så mange af disse grupper, som findes på Urantia.

11. Det militære beredskab

72:11.1 (818.7) Kandidater fra de føderale militære skoler kan af formanden for det nationale forsvarsråd udnævnes som “civilisationens vogtere” indenfor syv militærgrader, i overensstemmelse med evner og erfaring, Dette råd består af femogtyve medlemmer, udpeget af de højeste forældre-, uddannelses- og erhvervsdomstolene, bekræftet af den føderale højesteret, og ledet i embeds medfør af stabschefen for de samordnede militære anliggender. Disse medlemmer tjener indtil 70 år alderen.

72:11.2 (819.1)

De kurser som disse officerer følger er fire år lange og er altid forbundet med beherskelse af et håndværk eller en profession. Militær træning gives aldrig uden denne sammenkobling med den industrielle, videnskabelige eller erhvervsuddannelse. Når den militære uddannelse er afsluttet, har den enkelte i løbet af sine fire år modtaget halvdelen af den uddannelse, der gives på en af de særlige skoler, hvor kurserne ligeledes varer fire år. På denne måde undgår man at skabe en klasse af professionelle soldater når man tilbyder denne mulighed for et stort antal mænd til at forsørge sig selv, mens de får den første halvdel af en teknisk eller erhvervsfaglig uddannelse.

72:11.3 (819.2)

Militærtjeneste i fredstid er helt frivillig, og tjenestetid i alle grene af militæret er fire år, hvor hver mand følger en særlig studieretning ud over at mestre militær taktik. Træning i musik er en af hovedbeskæftigelserne på de centrale militærskoler og i de 25 træningslejre, der er fordelt i periferien af kontinentet. I perioder med industriel træghed bliver mange tusinde arbejdsløse automatisk brugt til at opbygge kontinentets militære forsvar til lands, til vands og i luften.

72:11.4 (819.3)

Selvom disse mennesker opretholder et stærkt krigsapparat som et forsvar mod invasion fra de omkringliggende fjendtlige folkeslag, kan det noteres til deres ære, at de ikke i over hundrede år har brugt disse militære ressourcer i en offensiv krig. De er blevet civiliserede til det punkt, hvor de energisk kan forsvare civilisationen uden at give efter for fristelsen til at bruge deres

krigsmagt i aggression. Der har ikke været borgerkrige siden oprettelsen af den forenede kontinentale stat, men i løbet af de sidste to århundreder er dette folk blevet indkaldt til at føre ni voldsomme forsvarskonflikter, hvoraf tre var mod mægtige sammenslutninger af verdensmagter. Selvom denne nation opretholder et passende forsvar mod angreb fra fjendtlige naboer, lægger den langt større vægt på uddannelsen af statsmænd, videnskabsfolk og filosoffer.

72:11.5 (819.4) Når der er fred med verden, er alle mobile forsvarsmekanismer fuldt beskæftiget med handel, erhverv og rekreation. Når der erklæres krig, bliver hele nationen mobiliseret. I hele perioden med fjendtligheder er der militær løn i alle industrier, og cheferne for alle militære afdelinger bliver medlemmer af den øverste leders kabinet.

12. De øvrige nationer

72:12.1 (819.5) Selvom samfundet og statsstyret hos dette unikke folk i mange henseender er på et højere niveau end de tilsvarende nationer på Urantia, bør det nævnes, at regeringerne på de andre kontinenter (der er elleve på denne planet) er decideret laverestående end de mere avancerede nationer på Urantia.

72:12.2 (819.6) Lige nu planlægger denne fremragende regering at etablere diplomatiske forbindelser med de laverestående folk, og for første gang er en stor religiøs leder opstået som går ind for at man skal sende missionærer til disse omgivende nationer. Vi frygter, at de

er ved at begå den fejl, som så mange andre har gjort, når de har forsøgt at tvinge en overlegen kultur og religion på andre racer. Hvilket vidunderligt resultat kunne man ikke få i denne verden, hvis denne kontinentale nation med sin avancerede kultur kun ville gå ud og hente de bedste individer blandt nabofolket og derefter, efter at have uddannet dem, sende dem tilbage som kulturens udsendinge til deres uoplyste brødre! Selvfølgelig, hvis en Administratorsøn snart skulle komme til denne avancerede nation, kunne store ting hurtigt ske på denne verden.

72:12.3 (820.1) Denne beretning om forholdene på en naboplanet er lavet med særlig tilladelse med det formål at fremme civilisationen og øge den statslige udvikling på Urantia. Der kunne fortælles meget mere, som uden tvivl ville interessere og fascinere Urantianerne, men denne afsløring dækker grænserne for vores tilladte mandat.

72:12.4 (820.2) Urantianerne bør dog bemærke, at deres søstersfære i Satania-familien hverken har nydt godt af Administrator- eller overdragelse missioner fra Paradissønner. De forskellige folkeslag på Urantia er heller ikke adskilt fra hinanden af en sådan kulturforskel, som adskiller den kontinentale nation fra dens planetariske naboer.

72:12.5 (820.3) Udgydelsen af sandhedens Ånd danner det åndelige grundlag for realiseringen af betydelige fremskridt i menneskehedens interesse i overdragelsens verden. Urantia er derfor langt bedre forberedt på en mere umiddelbar realisering af en planetarisk regering med dens love, mekanismer, symboler,

konventioner og sprog—som alle kan bidrage rigtig meget til etableringen af en verdensomspændende fred i henhold til loven og som kan føre til en tidsalder af ægte åndelig stræben; og en sådan tidsalder er den planetariske tærskel til de utopiske tidsaldre med lys og liv.

72:12.6 (820.4) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nabadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 72](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 74](#) >>

Kapitel 73

Edens Have

73:0.1 (821.1) DEN kulturelle dekadence og åndelige fattigdom, der var resultatet af Caligastias fald og den deraf følgende sociale forvirring, havde kun ringe indflydelse på Urantias folks fysiske eller biologiske status. Den organiske evolution fortsatte ufortrødent, helt uafhængigt af det kulturelle og moralske tilbageslag, der så hurtigt fulgte efter Caligastias og Daligastias oprørsånd. Og der kom et tidspunkt i planetens historie for næsten fyrre tusind år siden, hvor de vagthavende Livsbærere noterede sig, at ud fra et rent biologisk synspunkt nærmede Urantias racers udviklingsmæssige fremskridt sig sit højdepunkt. De Melkisedekske forvaltere, der var enige i denne opfattelse, indvilligede beredvilligt i at slutte sig til Livsbærerne i et andragende til de Allerhøjeste i Edentia, hvor de bad om, at Urantia blev inspiceret med henblik på at autorisere udsendelsen af biologiske opløftere, en Materiel Søn og Datter.

73:0.2 (821.2) Denne anmodning blev rettet til de Højeste i Edentia, fordi de havde udøvet direkte jurisdiktion over mange af Urantias

anliggender lige siden Caligastias fald og den midlertidige ophævelse af autoriteten på Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, den suveræne tilsynsførende for rækken af decimal- eller eksperimentelle verdener, kom for at inspicere planeten, og efter sin undersøgelse af racens fremskridt anbefalede han behørigt, at Urantia blev tildelt Materielle Sønner. Lidt mindre end hundrede år efter denne inspektion ankom Adam og Eva, en materiel søn og datter af det lokale system, og påbegyndte den vanskelige opgave at forsøge at udrede de forvirrede forhold på en planet, der var hæmmet af oprør og hvilede under den åndelige isolations forbud.

1. Noditerne og amadoniterne

73:1.1 (821.4) På en normal planet ville ankomsten af den Materielle Søn normalt indvarsle en stor tidsalder med opfindelser, materielle fremskridt og intellektuel oplysning. Den postadamiske æra er den store videnskabelige tidsalder i de fleste verdener, men ikke på Urantia. Selvom planeten var befolket af racer, der var fysisk egnede, hensygnede stammerne i dybet af barbari og moralsk stagnation.

73:1.2 (821.5) Ti tusind år efter oprøret var stort set alt, hvad Prinsen havde opnået, blevet udslettet; verdens racer var ikke meget bedre stillet, end hvis denne vildledte Søn aldrig var kommet til Urantia. Kun blandt Noditerne og Amadoniterne var der stadig traditioner fra Dalamatia og planetprinsens kultur.

73:1.3 (821.6) *Noditerne* var efterkommere af de oprørske medlemmer af prinsens personale. Deres navn stammer fra deres første leder, Nod, engang formand for Dalamatias kommission for håndværk og handel. *Amadoniterne* var efterkommere af de Andoniter, der valgte at forblive loyale over for Van og Amadon. “Amadonit” er mere en kulturel og religiøs betegnelse end et racebetegnelse; racemæssigt var amadoniterne i bund og grund *Andoniter*. “Nodit” er både en kulturel og racemæssig betegnelse, for Noditerne udgjorde selv den ottende race på Urantia.

73:1.4 (822.1) Der eksisterede en traditionel fjendskab mellem Noditerne og Amadoniterne. Denne fejde blussede konstant op til overfladen, når efterkommere af disse to grupper forsøgte at påbegynde noget i fælles projekter. Endnu senere, i forbindelse med anlæggelsen af Eden, var det overordentlig vanskeligt for dem at samarbejde i fred.

73:1.5 (822.2) Kort efter ødelæggelsen af Dalmatia delte Nods tilhængerne sig i tre hovedgrupper. Den midterste gruppe forblev i umiddelbar nærhed af deres oprindelige hjem nær udspringet i Den Persiske Golf. Den østlige gruppe begav sig til Elams højlandsregioner, lidt øst for Eufratdalen. Den vestlige gruppe bosatte sig på de nordøstlige syriske kyst ved Middelhavet og i tilstødende område.

73:1.6 (822.3) Disse Noditer havde frit parret sig med Sangikracerne og havde efterladt sig levedygtigt afkom. En del af efterkommerne til de oprørske Dalamatinere sluttede sig derefter til Van og hans loyale tilhængere i landområderne nord for Mesopotamien. Her i nærheden

af søen Van og det sydlige Kaspiske Hav, omgik og blandede Noditerne sig med Amadoniterne, og de blev regnet blandt “fortidens mægtigste mænd.”

73:1.7 (822.4) Før ankomsten af Adam og Eva var disse grupper—Noditerne og Amadoniterne—de mest avancerede og kultiverede racer på jorden.

2. Planlægningen af haven

73:2.1 (822.5) I næsten hundrede år før Tabamantias inspektion havde Van og hans medarbejdere fra deres højlandshovedkvarter for verdens etik og kultur forkyndt fremkomsten af en lovet Guds Søn, en racefornyer, en sandhedens lærer og den værdige efterfølger for den forræderiske Caligastia. Selvom størstedelen af verdens indbyggere på den tid udviste ringe eller ingen interesse for en sådan forudsigelse, tog de, der var i umiddelbar kontakt med Van og Amadon, en sådan lære alvorligt og begyndte at planlægge den faktiske modtagelse af den lovede Søn.

73:2.2 (822.6) Van fortalte sine nærmeste medarbejdere historien om de Materielle Sønner i Jerusem, hvad han vidste om dem, før han nogensinde kom til Urantia. Han vidste godt, at disse Adamiske Sønner altid boede i enkle, men charmerende havehjem og foreslog, treogfirs år før ankomsten af Adam og Eva, at de helligede sig proklamationen af deres ankomst og forberedte et havehjem til deres modtagelse.

73:2.3 (822.7) Fra deres højlands hovedkvarter og fra enogtres fjerntliggende bebyggelser, rekrutterede Van og Amadon et korps på over tre tusinde villige og entusiastiske arbejdere, som ved en højtidelige forsamling dedikeret sig til denne opgave med at forberede den lovede—i hvert fald forventet—søns ankomst.

73:2.4 (822.8) Van inddelte sine frivillige i et hundrede arbejdsgrupper med en kaptajn over hver og en medarbejder som tjente i hans personlige personale som forbindelsesofficer, og han beholdte Amadon som sin egen medarbejder. Alle disse grupper begyndte for alvor deres indledende arbejde, og og komitéen for havens placering gik i gang med at finde det ideelle sted.

73:2.5 (822.9) Selvom Caligastia og Daligastia har fået frataget en stor del af deres onde magt, gjorde de alt hvad de kunne for at frustrere og hæmme arbejdet med at forberede haven. Men deres onde rænkespil blev stort set opvejet af de næsten ti tusinde loyale mellemvæseners som utrætteligt arbejdede for at fremme projektet.

3. Havens placering

73:3.1 (823.1) Lokaliseringskomiteen var fraværende i næsten tre år. Den rapporterede positivt om tre mulige placeringer: Den første var en ø i Den Persiske Golf; den anden var den flod, der senere blev brugt som den anden have; den tredje var en lang smal halvø—næsten en ø—der rakte mod vest fra Middelhavets østlige kyst.

73:3.2 (823.2) Komitéen foretrak næsten enstemmigt det tredje valg. Dette sted blev valgt, og der gik to år med at flytte verdens kulturelle hovedkvarter, inklusive livets træ, til denne halvø i Middelhavet. Alle på nær en enkelt gruppe af halvøens beboere forlod fredeligt stedet, da Van og hans kompagni ankom.

73:3.3 (823.3) Denne halvø i Middelhavet havde en sundt klima og en ensartet temperatur; det stabile vejr skyldtes de omgivende bjerge og det faktum, at dette område næsten var en ø i et indhav. Mens det regnede rigeligt på de omkringliggende højland, regnede det sjældent i selve Eden. Men hver nat steg der en "tåge op" fra det omfattende netværk af kunstige vandingskanaler for at opfriske havens vegetation.

73:3.4 (823.4) Kystlinjen omkring denne landmasse var temmelig høje, og landtangen som forbandt halvøen med fastlandet var kun treogfyrre kilometer bred på det smalleste sted. Den store flod, som vandede haven kom ned fra de højere områder på halvøen og løb østover gennem halvøen hals til fastlandet og derfra over lavlandet i Mesopotamien til havet udenfor. Den blev forsynet med vand fra fire bifloder, som havde deres udspring i de kystnære bakker på Edens halvø, og disse er de "fire hoveder" af floden, som "gik ud af Eden", og som senere blev forveksles med forgreningerne af de floder som omgav den anden have.

73:3.5 (823.5) Bjergene omkring haven var rige på ædelsten og metaller, men de fik meget lidt opmærksomhed. Den dominerende idé skulle være forherligelsen af havebrug og ophøjelsen af landbrug.

73:3.6 (823.6) Det sted, der blev valgt til haven, var sandsynligvis det smukkeste sted af sin art i hele verden, og klimaet var dengang ideelt. Ingen andre steder fandtes der et sted, der kunne have egnet sig så perfekt til at blive et paradis for botanisk udfoldelse. På dette mødested samledes cremen af Urantias civilisation. Udenfor og hinsides lå verden i mørke, uvidenhed og vildskab. Eden var det eneste lyspunkt på Urantia; det var naturligvis en drøm af skønhed, og det blev snart et digt af udsøgt og perfektioneret landskabelig herlighed.

4. Etableringen af haven

73:4.1 (823.7) Når Materielle Sønner, de biologiske opløftere, begynder deres ophold i en evolutionær verden, bliver deres opholdssted ofte kaldt Edens Have, fordi den er kendetegnet ved blomsterskønheden og den botaniske storhed i Edentia, konstellationens hovedstad. Van kendte godt til disse skikke og sørgede derfor for, at hele halvøen blev overladt til haven. Græsningsarealer og dyrehold blev projekteret til det tilstødende fastland. Af dyreliv var det kun fuglene og de forskellige domesticerede arter, der skulle findes i parken. Vans instruktioner var, at Eden skulle være en have og kun en have. Ingen dyr blev nogensinde slagtet inden for dens område. Alt kød, som havens arbejdere spiste i løbet af alle årene med byggeri, blev bragt ind fra de flokke, der blev holdt under bevogtning på fastlandet.

73:4.2 (824.1) Den første opgave var at bygge en mur på tværs af halvøens hals. Da den var færdig, kunne det egentlige arbejde med landskabsforskønnelse og husbyggeri fortsætte uhindret.

73:4.3 (824.2) En zoologisk have blev skabt ved at bygge en mindre mur lige uden for hovedmuren; det mellemliggende rum, der var besat af alle mulige vilde dyr, fungerede som et ekstra forsvar mod fjendtlige angreb. Dette menageri var organiseret i tolv store afdelinger, og murede stier førte mellem disse grupper til havens tolv porte, hvor floden og dens tilstødende græsgange udgjorde det centrale område.

73:4.4 (824.3) I forberedelsen af haven hyrede man kun frivillige arbejdere; intet lønnet personale blev nogensinde brugt. De dyrkede haven og passede besætningerne for deres levebrød; bidrag i form af mad blev også modtaget fra troende som boede i nærheden. Dette store foretagende blev gennemført og afsluttet på trods af den forvirrede tilstand af verden i disse urolige tider.

73:4.5 (824.4) Men det forårsagede en stor skuffelse, at Van, der ikke vidste, hvor hurtigt den forventede søn og datter kunne tænkes at komme, foreslog, at den yngre generation også skulle uddannes i arbejdet med at fortsætte projektet, hvis deres ankomst blev udsat. Det virkede som en indrømmelse fra Vans side, at han vaklede i troen og dette skabte betydelige problemer, forårsagede mange desertører; men Van fortsatte med sin beredskabsplan, og han fyldte i mellemtiden desertørernes pladser med yngre frivillige.

5. Havehjemmet

73:5.1 (824.5)

I centrum af Edens halvø fandtes den Universelle Faders udsøgte stentempel, havens hellige helligdom. Længere mod nord blev det administrative hovedkvarter etableret; mod syd blev bygget boliger til arbejderne og deres familier; og mod vest blev der afsat jord til de foreslåede skoler i den forventede Søns uddannelsessystem, mens der i "øst for Eden" blev bygget boliger til den lovede Søn og hans nærmeste afkom. De arkitektoniske planer for Eden forudså boliger samt rigeligt med landområde til en million mennesker.

73:5.2 (824.6)

På tidspunktet for Adams ankomst, selvom haven kun var en fjerdedel færdig, var der tusindvis af kilometer af kunstvandings grøfter og mere end tyve tusinde kilometer af grusbelagte stier og veje. Der var lidt mere end fem tusinde murstensbygninger i de forskellige sektorer, og træer og planter var næsten utallige. Hver gruppe af bygninger i parken bestod højst af syv huse. Selvom strukturerne i haven var enkle, var de meget kunstnerisk. Vejene og stierne var godt anlagt, og landskabsudformningen var udsøgt.

73:5.3 (824.7)

De sanitære foranstaltninger i haven var langt forud for alt, hvad der tidligere var blevet forsøgt på Urantia. Drikkevandet i Eden blev holdt sundt ved streng overholdelse af de sanitære regler, der var beregnet til at bevare dets renhed. I disse tidlige tider opstod der mange problemer på grund af forsømmelse af disse regler, men Van indprentede gradvist sine medarbejdere vigtigheden af ikke at lade noget falde ned i havens vandforsyning.

73:5.4 (825.1) Før den senere etablering af et kloaksystem praktiserede edenditterne en omhyggelig nedgravning af alt affald eller rådne materiale. Amadons inspektører gik deres runder hver dag for at lede efter mulige årsager til sygdom. Urantianerne fik ikke igen øjnene op for vigtigheden af at forebygge sygdomme hos mennesker før senere i det nittende og tyvende århundrede. Før det Adamiske regime blev afbrudt, havde man konstrueret et overdækket murstensrørssystem, som løb under murene og mundede ud i Edens flod næsten en kilometer uden for havens ydre eller mindre mur.

73:5.5 (825.2) På det tidspunkt, hvor Adam ankom, voksede de fleste af planterne i den del af verden i Eden. Mange af frugterne, kornsorterne og nødderne var allerede blevet kraftigt forædlet. Mange moderne grøntsager og kornsorter blev først dyrket her, men masser af sorter af madplanter gik efterfølgende tabt for verden.

73:5.6 (825.3) Omkring fem procent af haven var under kunstig opdyrkning, femten procent var delvist opdyrket, og resten blev efterladt i en mere eller mindre naturlig tilstand, indtil Adam ankom, da man mente, at det var bedst at færdiggøre parken i overensstemmelse med hans ideer.

73:5.7 (825.4) Og således blev Edens Have gjort klar til modtagelsen af den lovede Adam og hans ægtefælle. Og denne have ville have gjort ære på en verden med en perfektioneret administration og normal kontrol. Adam og Eva var godt tilfredse med den generelle plan for Eden, selvom de foretog mange ændringer i indretningen af deres egen personlige bolig.

73:5.8 (825.5) Selv om arbejdet med forskønnelse ikke var færdig på det tidspunkt, da Adam ankomst, var stedet allerede en perle af botanisk skønhed; og i løbet af den første tid af sit ophold i Eden fik hele haven en ny form og antog nye dimensioner af skønhed og pragt. Aldrig før eller efter dette tidspunkt har Urantia næret en lignede smuk og rig udstilling af havedyrkning og landbrug.

6. Livets træ

73:6.1 (825.6) I midten af havens tempel plantede Van det længe bevogtede livets træ, hvis blade var “til helbredelse af nationerne,” og hvis frugt så længe havde holdt ham i live på jorden. Van vidste godt, at Adam og Eva også ville være afhængige af denne gave fra Edentia for at opretholde deres liv, når de engang dukkede op på Urantia i materiel form.

73:6.2 (825.7) De Materielle Sønner på systemets hovedstæder har ikke brug for livets træ til at opretholde sig selv. Kun i den planetariske repersonalisering er de afhængige af dette supplement til fysisk udødelighed.

73:6.3 (825.8) “Træet til kundskab om godt og ondt” er måske en talemåde, en symbolsk betegnelse, der dækker over en mangfoldighed af menneskelige erfaringer, men “livets træ” var ikke en myte; det var virkeligt og var i lang tid til stede på Urantia. Da de Højeste fra Edentia godkendte Caligastia som planetarisk prins af

Urantia og de hundrede borgere fra Jerusem som hans administrative medarbejdere, sendte de via Melkisedekkerne en busk fra Edentia til planeten, og denne plante voksede til at blive livets træ på Urantia. Denne form for ikke-intelligent liv er hjemmehørende i konstellationen hovedkvarterssfærer og findes også på lokal- og superuniversernes hovedkvarterssfærer samt på Havona-sfærerne, men ikke i systemhovedstæderne.

73:6.4 (826.1) Denne superplante oplagrede visse rum-energier, som var en modvægt til de aldersfremkaldende elementer i den animalske eksistens. Frugten fra livets træ var som et superkemisk lagerbatteri, der på mystisk vis frigav universets livsforlængende kraft, når den blev spist. Denne form for næring var fuldstændig ubrugelig for de almindelige evolutionære væsener på Urantia, men den var specielt anvendelig for de hundrede materialiserede medlemmer af Caligastias personale og for de hundrede modificerede andonitter, der havde bidraget med deres livsplasma til Prinsens personale, og som til gengæld blev gjort til indehavere af det supplement af liv, der gjorde det muligt for dem at bruge frugten af livets træ til en ubegrænset forlængelse af deres ellers dødelige eksistens.

73:6.5 (826.2) Under Prinsens styre voksede træet op af jorden i den centrale og cirkulære gård i Faderens tempel. Da oprøret brød ud, blev det genplantet fra den centrale kerne af Van og hans medarbejdere i deres midlertidige lejr. Denne Edentia-busk blev efterfølgende taget med til deres tilflugtssted i højlandet, hvor den tjente både Van og Amadon i mere end et hundrede og halvtreds tusind år.

73:6.6 (826.3) Da Van og hans medarbejdere gjorde haven klar til Adam og Eva, transplanterede de Edentia-træet til Edens Have, hvor det igen voksede i en central, cirkulær gårdhave i et andet tempel for Faderen. Og Adam og Eva spiste med jævne mellemrum af dets frugt for at opretholde deres dobbelte form for fysisk liv.

73:6.7 (826.4) Da den Materielle Søns planer kom på afveje, fik Adam og hans familie ikke lov til at bære træets kerne væk fra haven. Da noditerne invaderede Eden, fik de at vide, at de ville blive som “guder, hvis de spiste af træets frugt.” Til deres store overraskelse fandt de det ubevogtet. De spiste frit af frugten i årevis, men det gjorde intet for dem; de var alle materielle dødelige i riget; de manglede tilsætningsstoffet, som virkede som et supplement til frugten fra livets træ. De blev rasende over deres manglende evne til at nyde godt af livets træ, og i forbindelse med en af deres interne krige blev både templet og træet ødelagt af ild; kun stenmuren stod tilbage, indtil haven efterfølgende blev oversvømmet. Dette var det andet af Faderens templer, der gik til grunde.

73:6.8 (826.5) Og nu må alt kød på Urantia følge livets og dødens naturlige gang. Adam, Eva, deres børn og deres børns børn samt deres medarbejdere gik alle til grunde i tidens løb og blev dermed underlagt lokaluniversets opstigningsplan, hvorunder opstandelse i mansoniverdnerne følger efter den fysiske død.

7. Edens skæbne

73:7.1 (826.6)

Efter at Adam havde forladt den første have, blev den på forskellig vis beboet af noditerne, kutiterne og suntiterne. Senere blev den bolig for de nordlige noditer, som modsatte sig samarbejde med adamiterne. Halvøen havde været overrendt af disse lavere noditer i næsten fire tusind år efter, at Adam havde forladt haven, da Middelhavets østlige bund sank i forbindelse med de omkringliggende vulkaners voldsomme aktivitet og oversvømmelsen af den sicilianske landbro til Afrika, og hele den Edeniske halvø blev trukket med ned under vandet. Samtidig med denne enorme nedsynkning blev kystlinjen i det østlige Middelhav hævet kraftigt. Og dette var enden på den smukkeste naturlige skabelse, som Urantia nogensinde har huset. Nedsynkningen skete ikke pludseligt, det tog flere hundrede år at nedsænke hele halvøen.

73:7.2 (827.1)

Vi betragter ikke denne forsvinden af haven som værende på nogen måde et resultat af de guddommelige planer eller som følge af Adams og Evas fejltagelse. Vi betragter det ikke som værende noget andet end en naturlig oversvømmelse af Eden, men det forekommer os, at sænkningen af haven var forudset til at indtræffe omkring det tidspunkt, hvor der var akkumuleret nok reserver af den violette race for at påbegynde rehabiliteringen af verdens folk.

73:7.3 (827.2)

Melkisedekerne rådede Adam til ikke at indlede programmet for raceforbedring og blanding, indtil hans egen familie udgjorde en halv million. Det var aldrig meningen, at haven skulle være Adamiternes permanente hjemsted. De skulle blive udsendinge

af et nyt liv for hele verden; de skulle mobiliseres til uselvsk overdragelse til de trængende racer på jorden.

73:7.4 (827.3) De instruktioner som Melkisedekerne gav Adam, indebar, at han skulle etablere racemæssige, kontinentale og distrikts hovedkvarterer under ledelse af hans nærmeste sønner og døtre, mens han og Eva skulle fordele deres tid mellem disse forskellige verdenshovedstæder som rådgivere og koordinаторer af den verdensomspændende tjeneste for biologisk opløftelse, intellektuel fremgang og moralsk rehabilitering.

73:7.5 (827.4) [Præsenteret af Solonia, den serafiske “stemme i haven.”]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 73](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 75](#) >>

Kapitel 74

Adam Og Eva

74:0.1 (828.1) ADAM OG EVA ankom til Urantia for 37.848 år regnet fra år 1934 e.Kr. Det var midt på sæsonen, da haven var i sit højeste flor, at de ankom. Da solen var på sit højeste og uanmeldt, sænkede to seraftransporter, sammen med personalet fra Jerusem, der havde fået overdraget transporten af de biologiske opløftere til Urantia, sig langsomt ned til overfladen af den roterende planet i nærheden af den Universelle Faders tempel. Alt arbejde med at materialisere Adams og Evas kroppe blev udført indenfor området af denne nyopførte helligdom. Og fra tidspunktet for deres ankomst gik der ti dage, før de blev genskabt i dobbelt menneskelig form og klar til at blive præsenteret som verdens nye herskere. De kom til bevidsthed på samme tid. Materielle Sønner and Døtre tjener altid sammen. Det er selve essensen af deres tjeneste til alle tider og på alle steder aldrig at blive adskilt. De er designet til at arbejde i par; sjældent fungerer de alene.

1. Adam og eva i jerusem

74:1.1 (828.2) Urantias planetariske Adam og Eva var medlemmer af det ældste korps af Materielle Sønner i Jerusem, og deres fællesskabs nummer var 14.311. De tilhørte den tredje fysiske serie og var omtrent to og en halv meter høje.

74:1.2 (828.3) På det tidspunkt da Adam blev valgt til at komme til Urantia, arbejdede han sammen, med sin hustru, i de fysiske forsøgstestlaboratorier i Jerusem. I mere end femten tusinde år havde de været ledere i afdelingen for eksperimentel energi, som anvendes til modificering af levende organismers udformning. Længe før dette havde de været lærere i statsborgerskolerne for nyankomne til Jerusem. Alt dette skal tages i betragtning i forbindelse med beretningen af deres efterfølgende adfærd på Urantia.

74:1.3 (828.4) Da proklamationen blev udsendt med opfordring til at melde sig frivilligt til missionen med det adamiske eventyr på Urantia, meldte hele seniorkorpset af Materielle Sønner og Døtre sig frivilligt. Med godkendelse af Lanaforge og de Højeste i Edentia udvalgte de eksaminerende Melkisedekere, til sidst Adam og Eva, som senere kom til at fungere som Urantias biologiske opløftere.

74:1.4 (828.5) Adam og Eva var forblevet loyale over for Mikael under Lucifers oprør; Ikke desto mindre blev parret indkaldt for Systemherskeren og hele hans kabinet til undersøgelse og instruktion. Detaljerne vedrørende Urantias anliggender blev fuldt fremlagt; de fik udtømmende instruktioner om de planer, som skulle

følges ved at acceptere ansvaret og herredømmet på en sådan stridsplaget verden. De måtte aflægge fælles troskabsed til de Højeste i Edentia og til Mikael i Salvington. De blev behørigt rådgivet til at betragte sig selv som underlagt korpset af Melkisedek forvalterne på Urantia indtil dette styrende organ anså det formålstjenstligt at opgive herredømmet over den verden, hvor de havde modtaget deres opgave.

74:1.5 (829.1) Dette Jerusem-par efterlod sig i Satantias hovedstad og andre steder, et hundrede efterkommere—halvtreds sønner og halvtreds døtre—storslåede væsener, der havde undgået udviklingens faldgruber, og som alle var i funktion som trofaste forvaltere af universets tillid på tidspunktet for deres forældres rejse til Urantia. Og de var alle til stede i de Materielle Sønners smukke tempel, hvor de overværede afskedigelsen i forbindelse med afslutningsceremonien efter modtagelsen af overdragelsesopgaven. Disse børn ledsagede deres forældre til dematerialiserings hovedkvarteret for deres klasse og var de sidste til at sige farvel og ønske dem guddommelig hjælp, da de faldt i søvn i bevidsthedens bortfald fra personligheden, der går forud for forberedelsen til serafransport. Børnene opholdt sig nogen tid sammen på familiens samlingssted og glædede sig over, at deres forældre snart ville blive de synlige overhoveder, i virkeligheden de eneste herskere, på planet 606 i systemet Satania.

74:1.6 (829.2) Således forlod Adam og Eva Jerusem midt i anerkendelse og gode ønsker fra byens medborgere. De rejste ud til

deres nye ansvarsområder, veludrustede og fuldt instruerede i alle pligter og farer, de ville møde på Urantia.

2. Adam og evas ankomst

74:2.1 (829.3) Adam og Eva faldt i søvn på Jerusem, og da de vågnede i Faderens tempel på Urantia i nærvær af den mægtige folkeskare, der var samlet for at byde dem velkommen, stod de ansigt til ansigt med to væsener, som de havde hørt meget om, Van og hans trofaste medarbejder Amadon. Disse to helte fra Caligastias løsrivelse var de første til at byde dem velkommen i deres nye havehjem.

74:2.2 (829.4) Sproget i Eden var en Andonisk dialekt som det blev talt af Amadon. Van og Amadon havde markant forbedret dette sprog ved at skabe et nyt alfabet med fireogtyve bogstaver, og de havde håbet på at se at det ville blive Urantias sprog, efterhånden som den Edentiske kultur spredte sig over hele verden. Adam og Eva havde til fulde lært sig denne menneskelige dialekt inden de forlod Jerusem, så denne søn af Andons efterkommere hørte den ophøjede hersker i hans verden tale til ham i hans eget sprog.

74:2.3 (829.5) På denne dag var der stor spænding og glæde i hele Eden, mens løberne skyndte sig til oplagringsstedet for brevduerne, der var indsamlet fra nær og fjern, og råbte: "Slip fuglene løs; lad dem bære budskabet, at den lovede søn er kommet." Hundredvis af bosættelser med troende havde trofast år efter år, sikret sig at der

fandtes tilstrækkelige med disse hjemmeopdrættede duer til netop sådan en lejlighed.

74:2.4 (829.6) Da nyheden om Adams ankomst spredte sig ud i verden, accepterede tusindvis af de nærliggende stammefolk Vans og Amadons undervisning, mens pilgrimme måned efter måned fortsatte med at strømme ind i Eden for at byde Adam og Eva velkommen og hylde deres usynlige Fader.

74:2.5 (829.7) Kort efter deres opvågnen blev Adam og Eva eskorteret til den formelle modtagelse på den store høj nord for templet. Denne naturlige bakke var blevet udvidet og forberedt til installation af verdens nye herskere. Her, ved middagstid, bød Urantias modtagelsesudvalg denne søn og datter af Satania systemet velkommen. Amadon var formand for denne komité, som bestod af tolv medlemmer og omfattede en repræsentant for hver af de seks Sangik racer; den fungerende leder af mellemvæsenerne; Annan, en loyal datter og repræsentant for Noditerne; Noa, søn af havens arkitekt og bygherre og udøver af sin afdøde fars planer; og de to bosiddende Livsbærere.

74:2.6 (830.1) Den næste handling var overdragelsen af ansvaret for den planetariske varetægt til Adam og Eva af den ældre Melkisedek, som var leder af rådet for forvalterskabet på Urantia. Den Materielle Søn og Datter afgav troskabsed til de Højeste i Norlatiadek og til Mikael af Nebadon og blev proklameret herskere over Urantia af Van, som derved gav afkald på den titulære myndighed, som han i

over et hundrede og halvtreds tusind år havde haft i kraft af Melkisedeks handlinger.

74:2.7 (830.2) Og Adam og Eva blev udstyret med kongelige klæder ved denne lejlighed, tidspunktet for deres formelle indføring i verdensherredømmet. Ikke alle Dalamatias kunstarter var gået tabt for verden; vævning blev stadig praktiseret i Edens dage.

74:2.8 (830.3) Derefter hørte de ærkeenglens bekendtgørelse, og Gabriels udsendte stemme dekreterede anden domsopråb på Urantia og opstandelse af de sovende overlevende fra den anden dispensation af nåde og barmhjertighed på 606 i Satania. Prinsens dispensation er afsluttet; Adams æra, den tredje planetariske epoke, åbner sig midt i scener af simpelt storhed; og Urantias nye herskere starter deres regeringstid under tilsyneladende gunstige betingelser, til trods for den verdensomspændende forvirring, der er forårsaget af manglen på samarbejde fra deres forgænger i autoritet på planeten.

3. Adam og eva lærer mere om planeten

74:3.1 (830.4) Nu, efter deres formelle installation, blev Adam og Eva smerteligt bevidste om deres planetariske isolation. Stilheden rådede i stedet for de velkendte informationsudsendelser, og alle kredsløb af udefra kommende planetarisk kommunikation var fraværende. Deres kollegaer i Jerusem var rejst til verdener, hvor alt forløb glat med en veletableret Planetprins og et erfaren personale klar til at modtage dem og kompetent til at samarbejde med dem i løbet af

deres første erfaringer på disse verdener. Men på Urantia havde oprøret imidlertid ændret alt. Her var Planetprinsen i højeste grad til stede, og selv om han var frataget det meste af sin magt til at udøve ondskab, var han stadig i stand til at gøre Adams og Evas opgave vanskelig og til en vis grad farlig. Det var en alvorlig og desillusioneret Søn og Datter af Jerusem, der om aftenen vandrede gennem haven under en fuldmåne, og diskuterede planer for den næste dag.

74:3.2 (830.5) Således sluttede den første dag for Adam og Eva på den isolerede Urantia, planeten som var blevet forvirret af Caligastias forræderi. De vandrede og talte til langt ud på natten, deres første nat på jorden—og det var så ensomt.

74:3.3 (830.6) Adams anden dag på jorden blev brugt i session med de planetariske forvaltere og det rådgivende råd. Fra Melkisedekerne og deres partnere, lærte Adam og Eva mere om detaljerne i Caligastias oprør og resultatet af denne omvæltning på verdens udvikling. Og det var i det store hele, en nedslående historie, denne lange beretning om den dårlige forvaltning af verdens anliggender. De lærte om alle de forhold, der forårsagede det totale sammenbrud af Caligastias plan for at fremskynde den sociale udviklingsproces. De fik også en klar forståelse i det tåbelige det var at forsøge at opnå planetarisk fremgang uafhængigt af den guddommelige plan for fremskridt. Og således endte en trist, men oplysende dag—deres anden på Urantia.

74:3.4 (831.1)

Den tredje dag var afsat til en inspektion af haven. Fra de store passager fugle—fandorerne—så Adam og Eva ned over de store strækninger af haven, mens de blev transporteret gennem luften over dette, det smukkeste sted på jorden. Denne inspektionsdag sluttede med en enorm festmiddag til ære for alle, som havde arbejdet for at skabe denne Edens skønne og storslåede have. Igen, vandrede Sønnen og hans partner rundt i haven til sent ud på natten under deres tredje dag, og talte om hvor enorme deres problemer var.

74:3.5 (831.2)

På den fjerde dag talte Adam og Eva til de forsamlede mennesker i haven. Fra indvielsesbjerget talte de til folket om deres planer for rehabilitering af verden og skitserede de metoder, hvormed de ville forsøge at forløse den sociale kultur på Urantia fra det lave niveau, den var faldet til som følge af synd og oprør. Det var en stor dag, og den sluttede med en fest for det råd af mænd og kvinder, som var blevet udvalgt til at påtage sig ansvarsopgaver i den nye forvaltning af verdens anliggender. Vær opmærksom på! at såvel kvinder som mænd var i denne gruppe, og det var første gang sådan noget var sket på jorden siden tiden i Dalamatia. Det var en forbløffende nyskabelse at se Eva, en kvinde, dele æren og ansvaret for verdens anliggender med en mand. Således sluttede den fjerde dag på jorden.

74:3.6 (831.3)

Den femte dag blev brugt til at organisere den midlertidige regering, den administration, der skulle fungere indtil de Melkisedekske forvaltere forlod Urantia.

74:3.7 (831.4) Den sjette dag var helliget en inspektion af de mange typer af mennesker og dyr. Langs væggene mod øst i Eden blev Adam og Eva eskorteret hele dagen, mens de betragtede planetens dyreliv og nåede frem til en bedre forståelse af, hvad der skal gøres for at bringe orden i forvirringen i en verden beboet af så mange forskellige levende væsener.

74:3.8 (831.5) Det overraskede meget dem, der ledsaget Adam på denne tur at iagttage, hvordan han fuldstændigt forstod de tusinder og atter tusinder af dyrs natur og funktion, der blev vist ham. I det øjeblik han kastede et blik på et dyr, var han i stand til at angive dets natur og adfærd. Adam kunne navngive alle væsentlige skabninger som han så med beskrivelse af oprindelse, art og funktion. De, som fulgte ham på denne inspektionstur vidste ikke, at verdens nye hersker var en af de mest førende eksperter i anatomi i hele Satania; og Eva var lige så dygtig. Adam forbløffet sine medarbejdere ved at beskrive skabninger af levende ting som var for små til at kunne ses med menneskeøjne.

74:3.9 (831.6) Da den sjette dag af deres ophold på jorden var forbi, hvilede Adam og Eva sig for første gang i deres nye hjem i “øst for Eden.” De første seks dage af Urantia-eventyret havde været meget hektiske, og de så med stor glæde frem til en hel dag i frihed fra alle aktiviteter.

74:3.10 (831.7) Men omstændigheder ville det anderledes. Oplevelsen fra dagen før, hvor Adam så intelligent og så udtømmende havde drøftet dyrelivet på Urantia, sammen med sin mesterlige tiltrædelsestale og hans charmerende væremåde, havde i den grad

vundet haveboernes hjerter og overvundet deres intellekt, at de ikke blot var helhjertet indstillet på at acceptere den nyankomne søn og datter af Jerusem som herskere, men flertallet var næsten parat til at falde ned og tilbede dem som guder.

4. Den første omvæltning

74:4.1 (832.1) Den nat, natten efter den sjette dag, mens Adam og Eva slumrede, indtræf der mærkelige ting i nærheden af Faderens tempel i den centrale del af Eden. Der, i det milde måneskin lyttede, hundreder af entusiastiske og begejstrede mænd og kvinder i timevis til deres leders lidenskabelige appel. De mente godt, men de kunne simpelthen ikke forstå enkelheden af deres nye herskers broderlige og demokratisk måde. Længe før daggry kom de nye og midlertidige administratorer af verdens anliggender næsten enstemmig til den konklusion, at Adam og hans mage var alt for beskedne og fordringsløse. De besluttede, at guddommeligheden havde sænket sig ned til jorden i kropslig form, at Adam og Eva i virkeligheden var guder eller i hvert fald så tæt på en sådan status, at de var værdige til ærbødig tilbedelse.

74:4.2 (832.2) De fantastiske begivenheder i Adams og Evas første seks dage på jorden var alt for meget for verdens bedste mænd og for deres uforberedte sind; deres hoveder var i en hvirvelvind; de blev revet med af forslaget om at bringe det ædle par op til Faderens tempel ved middagstid, så alle kunne bøje sig i respektfuld tilbedelse

og kaste sig ned i ydmyg underkastelse. Og beboerne i haven var virkelig oprigtige i alt dette.

74:4.3 (832.3) Van protesterede. Amadon var fraværende, da han var ansvarlig for den æresvagt der opholdt sig natten over med Adam og Eva. Men Vans protest blev fejet til side. Han fik at vide, at han ligeledes var alt for beskeden, for fordringsløs; at han selv ikke var langt fra en Gud selv. Hvordan havde han ellers levet så længe på jorden, og hvordan havde han skabt sådan en stor begivenhed som fremkomsten af Adam? Da de ophidsede Edenitere ville gribe ham og føre ham op til bjerget for tilbedelse, banede Van sig vej ud gennem folkemassen, og da han var i stand til at kommunikere med mellemvæsener, sendte han deres leder i al hast til Adam.

74:4.4 (832.4) Det var nær daggryet på deres syvende dag på jorden, da Adam og Eva hørte den overraskende nyhed om disse velmenende, men vildledte dødeliges forslag; og så, selv mens passagerfuglene hurtigt strakte deres vinger ud klar til at bringe dem til templet, transporterede mellemvæsenerne, som kunne gøre sådanne ting, Adam og Eva til Faderen tempel. Det var tidligt om morgenen på denne syvende dag og fra højen, hvor de for nyligt var blevet modtaget, at Adam holdt en gennemgang af de forskellige klasser af guddommelige Sønner og gjorde det klart for disse jordiske sind, at kun Faderen og dem, som han udpeger, må tilbedes. Adam gjorde det klart, at han ville acceptere enhver ære og modtage al respekt, men aldrig gudstilbedelse!

74:4.5 (832.5) Det var en skelsættende dag, og lige før middag, omkring tidspunktet for ankomsten af det serafiske sendebud med Jerusems

anerkendelse af indsættelsen af verdens herskere, bevægede Adam og Eva sig væk fra menneskemængden, pegede på Faderens tempel og sagde: "Gå nu hen til det materielle symbol for Faderens usynlige tilstedeværelse og bøj jer i tilbedelsen af ham, som har skabt os alle, og som holder os i live. Og lad denne handling være et højtideligt løfte om, at I aldrig mere vil blive fristet til at tilbede andre end Gud." De gjorde alle, som Adam sagde. Den Materielle Søn og Datter stod alene på bjerget med bøjede hoveder, mens folket kastede sig ned omkring templet.

74:4.6 (832.6) Og dette var oprindelsen af sabbatdagens tradition. I Eden var den syvende dag altid helliget middagsforsamlingen i templet; og længe var det skik at bruge denne dag til selvudvikling. Formiddagen var helliget fysisk forbedring, middagstid til åndelig tilbedelse, eftermiddagen til sindets udvikling, mens aftenen blev brugt i selskabeligt samvær. Dette var aldrig loven i Eden, men det var skikken, så længe den Adamiske administration herskede på jorden.

5. Adams administration

74:5.1 (833.1) I næsten syv år efter Adams ankomst forblev Melkisedek forvalterne på vagt, men til sidst kom den tid, da de overlod administrationen af verdens anliggender til Adam og vendte tilbage til Jerusem.

74:5.2 (833.2)

Afskedsceremonien af forvalterne tog hele dagen, og i løbet af aftenen gav de enkelte Melkisedeks Adam og Eva deres afskedsråd og bedste ønsker. Adam havde flere gange anmodet sine rådgivere til at blive på jorden med ham, men disse andragender blev altid afvist. Tiden var kommet, hvor de materielle Sønner måtte påtage sig det fulde ansvar for gennemførelsen af verdens anliggender. Så ved midnat, forlod Satantias serafransport planeten med fjorten væsener til Jerusem, transformationen af Van og Amadon sker samtidig med de tolv Melkisedekers afrejse.

74:5.3 (833.3)

Alt gik for en tid rimeligt godt på Urantia, og det så ud til, at Adam til sidst ville være i stand til at udvikle en plan for at fremme den gradvise udvidelse af Edens civilisation. I overensstemmelse med Melkisedekernes rådgivning, begyndte han at fremme de forskellige former for kunsthåndværk med tanken om at udvikle handelsforbindelser med omverdenen. Da Eden blev afbrudt, var der over hundrede primitive produktionsanlæg i drift, og omfattende handelsforbindelser med stammerne i nærområdet var blevet etableret.

74:5.4 (833.4)

gennem mange tidsaldre var Adam og Eva blevet instrueret i teknikken med at forbedre en verden så den var klar til deres specialiserede bidrag til udviklingen af den evolutionære civilisation; men nu stod de ansigt til ansigt med presserende problemer, såsom at indføre lov og orden i en verden af vilde, barbarer og halvciviliserede mennesker. Bortset fra eliten af jordens

befolkning, der var samlet i haven, var der kun nogle få grupper, her og der, som overhovedet var klar til at modtage den adamiske kultur.

74:5.5 (833.5) Adam gjorde en heroisk og beslutsom indsats for at etablere en verdensregering, men han mødtes med stædig modstand overalt. Adam havde allerede indført et system med gruppekontrol overalt i Eden og havde samlet alle disse virksomheder i et Edens forbund. Men problemer, alvorlige problemer, fulgte, når han gik udenfor haven og forsøgte at tilpasse disse ideer til de fjerntliggende stammer. I det øjeblik Adams medarbejdere begyndte at arbejde uden for haven, mødte de den direkte og velplanlagte modstand fra Caligastia og Daligastia. Den faldne prins var blevet afsat som verdens hersker, men han var ikke blevet fjernet fra planeten. Han var stadig til stede på jorden og kunne, i hvert fald til en vis grad modstå alle Adams planer for rehabilitering af det menneskelige samfund. Adam forsøgte at advare racerne mod Caligastia, men opgaven blev gjort meget vanskelig, fordi hans ærkefjende var usynlig for de dødeliges øjne.

74:5.6 (833.6) Selv blandt Edeniterne fandtes der forvirrede sind, der hældte til Caligastias lære om uhæmmet personlig frihed; og de forårsagede Adam problemer uden ende; og altid var de klar til at afspore de mest omhyggelige planer for en ordnet fremadskridende og solid udvikling. Adam blev til sidst tvunget til at trække sit program for en øjeblikkelig socialisering tilbage; og han vendte tilbage til Vans organiseringsmetode, og opdelte Edeniterne i kompagnier på hundrede med kaptajner for hvert kompagni og med løjtnanter med ansvar for hver gruppe på ti personer.

74:5.7 (834.1) Adam og Eva var kommet for at etablere et repræsentativt styre i stedet for et monarkisk, men de fandt ikke noget styre, der var dette navn værdigt, på hele jorden. Indtil videre opgav Adam alle forsøg på at etablere en repræsentativ regering, og før sammenbruddet af Edens regime lykkedes det ham at etablere næsten hundrede afsidesliggende handel og samdundscentre, hvor stærke individer regerede i hans navn. De fleste af disse centre var på forhånd blevet organiseret af Van og Amadon.

74:5.8 (834.2) At sende ambassadører fra en stamme til en anden går helt tilbage til Adams tid. Det var et stort skridt fremad i udviklingen af styreformer.

6. Adams og evas hjemmeliv

74:6.1 (834.3) Markområdet for Adams familie omfattede lidt over et tusinde tre hundrede hektar. Umiddelbart omkring dette hjemsted var der planlagt plads til bosættelse af mere end tre hundrede tusinde af familiens racerene afkom. Men kun den første enhed af de forventede bygninger blev nogensinde bygget. Før Adams familie nåede at vokse større end disse tidlige bygninger var hele Edens plan blevet ødelagt, og haven forladt.

74:6.2 (834.4) Adamson var den førstefødte af den violette race på Urantia, og efter ham fødtes hans søster og Eveson, Adam og Evas anden søn. Eva var mor til fem børn, inden Melkisedekerne afrejste—

tre sønner og to døtre. De to næste var tvillinger. Hun fødte treogtres børn, toogtredive døtre og enogtredive sønner, før misligholdelsen. Da Adam og Eva forlod haven, bestod deres familie af fire generationer og sammenlagt 1.647 racerene efterkommere. De havde toogfyrre børn efter at de havde forladt haven, med undtagelse af de to efterkommer, hvis forældre tilhørte den dødelige race på jorden. Dette inkluderer ikke Adamiske forældreskab til børn blandt Noditerne og de evolutionære racer.

74:6.3 (834.5) De adamiske børn fik ikke mælk fra dyr, da de holdt op med at die ved moderens bryst, da de var et år gamle. Eva havde adgang til mælken fra en lang række nødder og saften fra mange frugter, og da hun udmærket kendte kemien og energien i disse fødevarer, kombinerede hun dem på passende vis til sine børns ernæring, indtil de fik tænder.

74:6.4 (834.6) Mens madlavning blev anvendt universelt uden for den umiddelbare adamiske sektor af Eden, var der ingen madlavning i Adams husholdning. De fandt deres mad—frugt, nødder og korn—klar, efterhånden som de modnede. De spiste én gang om dagen, kort efter middagstid. Adam og Eva indtog også “lys og energi” direkte fra visse udstrålinger fra rummet i forbindelse med livets træ.

74:6.5 (834.7) Adams og Evas kroppe udstrålede et skær af lys, men de bar altid tøj i overensstemmelse med skik og brug i deres omgangskreds. Selvom de havde meget lidt på om dagen, tog de nattøj på ved aftenstid. Oprindelsen til den traditionelle glorie, der omkranser formodede fromme og hellige mænds hoveder, går tilbage til Adam og Evas dage. Da lysudstrålingen fra deres kroppe i så høj

grad var skjult af tøj, var det kun den strålende glød fra deres hoveder, der var synlig. Adamsons efterkommere har altid portrætteret deres opfattelse af individer, som de mente var ekstraordinære i deres spirituelle udvikling.

74:6.6 (834.8) Adam og Eva kunne kommunikere med hinanden og med deres nærmeste børn over en afstand på omkring 80 kilometer. Denne tankeudveksling foregik ved hjælp af de fine gaskamre, der var placeret tæt på deres hjernestrukturer. Ved hjælp af denne mekanisme kunne de sende og modtage tankesvingninger. Men denne kraft blev øjeblikkeligt suspenderet, da sindet overgav sig til ondskabens disharmoni og forstyrrelse.

74:6.7 (835.1) De adamiske børn gik i deres egne skoler, indtil de var seksten, og den yngste blev undervist af den ældste. De små skiftede aktivitet hver halve time, de ældre hver time. Og det var helt sikkert et nyt syn på Urantia at se disse børn af Adam og Eva lege, glade og opstemte aktiviteter bare for at have det sjovt. De nutidige racers leg og humor stammer i høj grad fra den adamitiske stamme. Adamiterne satte alle stor pris på musik og havde en skarp sans for humor.

74:6.8 (835.2) Gennemsnitsalderen for forlovelse var 18 år, og disse unge påbegyndte derefter et toårigt undervisningsforløb som forberedelse til at påtage sig et ægteskabeligt ansvar. Da de var tyve, kunne de gifte sig, og efter ægteskabet begyndte de deres livsværk eller påbegyndte en særlig forberedelse til det.

74:6.9 (835.3) Nogle senere nationers praksis med at tillade de kongelige familier, der angiveligt nedstammer fra guderne, at gifte

sig med søskende, stammer fra traditionerne om Adams afkom—der parrede sig, som de måtte, med hinanden. Ægteskabsceremonierne i den første og anden generation i haven blev altid udført af Adam og Eva.

7. Livet i haven

74:7.1 (835.4) Med undtagelse af fire år i de vestlige skoler boede og arbejdede Adams børn mod “øst i Eden.” De blev trænet intellektuelt, indtil de var seksten år i overensstemmelse med metoderne fra skolerne i Jerusem. Fra 16 til 20 år blev de undervist i Urantias skoler i den anden ende af haven, hvor de også virkede som lærere for de lavere klassetrin.

74:7.2 (835.5) Hele formålet med det vestlige skolesystem i haven var *social tilpasning*. Formiddagsperioderne var afsat til praktisk havebrug og landbrug, eftermiddagsperioderne til konkurrencedygtige lege. Aftenen var ansat til socialt samvær og dyrkning af personlige venskaber. Religiøs og seksuel uddannelse blev betragtet som en opgave for hjemmet, en forpligtigelse for forældrene.

74:7.3 (835.6) Undervisningsprogrammet i disse skoler omfattede undervisning i følgende:

74:7.4 (835.7) 1. Sundhed og kropspleje.

74:7.5 (835.8) 2. Den gyldne regel, normen for socialt samvær.

- 74:7.6 (835.9) 3. Forholdet mellem individuelle rettigheder og grupperettigheder og samfundsforpligtelse.
- 74:7.7 (835.10) 4. Jordens forskellige racers historie og kultur.
- 74:7.8 (835.11) 5. Metoder til at fremme og forbedre verdenshandelen.
- 74:7.9 (835.12) 6. Koordinering af modstridende pligter og følelser.
- 74:7.10 (835.13) 7. Dyrkelse af leg, humor, og konkurrencemæssige erstatninger for fysisk kamp.

74:7.11 (835.14) Skolerne, og faktisk enhver aktivitet i haven, var altid åben for besøgende. Ubevæbnede observatører fik frit adgang til Eden for korte besøg. For længere ophold i haven måtte en Urantianer “adopteres.” Han blev instrueret i planen og formålet med Adams overdragelse. Han måtte tilkendegivet sin hensigt om at deltage i dette arbejde, og derefter erklære sin loyalitet til Adams samfundsstyre og den Universelle Faders åndelige suverænitet.

74:7.12 (836.1) Lovene i haven var baseret på de ældre forskrifter i Dalamatia og blev bekendtgjort under syv overskrifter:

- 74:7.13 (836.2) 1. Lovene om sundhed og sanitet.
- 74:7.14 (836.3) 2. De sociale regler i haven.
- 74:7.15 (836.4) 3. Reglerne for handel og erhverv.
- 74:7.16 (836.5) 4. Lovene om rent og ærligt spil og konkurrence.
- 74:7.17 (836.6) 5. Lovene for hjemmelivet.
- 74:7.18 (836.7) 6. De civilretslige bestemmelser i den gyldne regel.
- 74:7.19 (836.8) 7. De syv befalinger i den højeste moralske regel.

74:7.20 (836.9) Edens morallov var ikke meget anderledes end de syv bud i Dalamatia. Men Adamiterne lærte yderligere mange andre grunde til disse påbud; for eksempel, når det gjaldt forbuddet om ikke at myrde, blev den iboende Tankeretter præsenteret som en grund til ikke at ødelægge menneskeliv. De lærte, at “den, som udgyder menneskeblod, hans blod skal af mennesker blive udgydt, thi Gud har gjort mennesket i sit billede.”

74:7.21 (836.10) Den offentlige gudstjeneste i Eden var ved middagstid; solnedgang var tidspunktet for familiens gudstjeneste. Adam gjorde sit bedste for at modvirke brugen af faste bønner og lærte, at effektiv bøn skal være helt individuel, at den skal være “sjælens ønske”; men Edeniterne fortsatte med at bruge de bønner og former, der var overleveret fra Dalamatias tid. Adam forsøgte også at erstatte blodofrene i de religiøse ceremonier med ofringer af jordens frugter, men havde ikke gjort store fremskridt, før haven blev opløst.

74:7.22 (836.11) Adam forsøgte at undervise menneskeracerne i ligestilling mellem kønnene. Den måde Eva arbejdede ved siden af hendes mand gjorde et dybt indtryk på alle beboere i haven. Adam lærte dem absolut, at kvinden er ligeværdig med manden, begge bidrager de til livsfaktorer, som forener sig og danner et nyt væsen. Hidtil havde menneskeheden antaget, at al forplantning boede i “faderens lænd.” De havde betragtet moderens funktion til kun at nære den ufødte og pleje den ammende nyfødte.

74:7.23 (836.12) Adam lærte sine samtidige alt, hvad de kunne forstå, men der var ikke meget, relativt set. Ikke desto mindre så de mere intelligente af jordens menneskeracer ivrigt frem til det tidspunkt,

hvor de ville få lov til at gifte sig med de højerestående børn af den violette race. Sikken en anden verden Urantia ville være blevet, hvis denne store plan for racernes forbedring var blevet gennemført! Selv om det gik som det gjorde blev resultatet af den lille mængde blod fra denne importerede race en stor gevinst som tilfældigvis kom de evolutionære folkeslag til gavn.

74:7.24 (836.13) Således arbejdede Adam for velfærd og forbedring af den verden hvor han boede. Det var en vanskelig opgave at lede disse blandede og andet end racerene folk på en bedre vej.

8. Skabeelseslegenden

74:8.1 (836.14) Historien om skabelsen af Urantia på seks dage var baseret på den tradition, at Adam og Eva kun havde brugt seks dage på deres første undersøgelse af haven. Denne omstændighed gav næsten hellig sanktion til ugens tidsperiode, som oprindeligt var blevet introduceret af dalamatierne. At Adam brugte seks dage på at inspicere haven og formulere foreløbige planer for organiseringen var ikke aftalt på forhånd; det blev udarbejdet fra dag til dag. Valget af den syvende dag til tilbedelse var helt tilfældigt i forhold til de kendsgerninger, der her fortælles om.

74:8.2 (837.1) Legendens om verdens skabelse på seks dage var faktisk en eftertanke mere end tredive tusind år senere. Et af fortællingens træk, solens og månens pludselige tilsynkomst, kan have sin oprindelse i traditionerne om verdens pludselige fremkomst fra en

tæt rumsky af små partikler, som længe havde skjult både sol og måne.

74:8.3 (837.2) Historien om skabelsen af Eva ud af Adams ribben er en forvirret sammenfatning af den adamiske ankomst og den himmelske kirurgi, der er forbundet med udvekslingen af levende stoffer i forbindelse med ankomsten af den planetariske prins' kropslige personale mere end fire hundrede og halvtreds tusind år tidligere.

74:8.4 (837.3) Størstedelen af verdens folkeslag har været påvirket af traditionen om, at Adam og Eva fik skabt fysiske former til sig ved deres ankomst til Urantia. Troen på, at mennesket blev skabt af ler, var så godt som universel på den østlige halvkugle; denne tradition kan spores fra de filippinske øer rundt om i verden til Afrika. Og mange grupper accepterede denne historie om menneskets oprindelse i ler ved en eller anden form for særlig skabelse i stedet for den tidligere tro på progressiv skabelse-evolution.

74:8.5 (837.4) Udenfor indflydelse fra Dalamatia og Eden, havde menneskeheden en tendens til at tro på menneskeslægtens gradvise opstigning. Evolutionens faktum er ikke en moderne opdagelse; fortidens mennesker forstod den langsomme og evolutionære karakter af menneskets udvikling. De tidlige grækere havde klare ideer om dette på trods af deres nærhed til Mesopotamien. Selv om de forskellige racer på jorden desværre blev forvirret i deres opfattelse af evolution, troede og lærte mange af de primitive stammer ikke desto mindre, at de var efterkommere af forskellige dyr. Primitive folkeslag havde for vane at vælge dyrene fra deres

formodede forfædre til deres “totems”. Visse nordamerikanske indianerstammer mente, at de stammede fra bævere og prærieulve. Visse afrikanske stammer lærer, at de nedstammer fra hyænen, en malaysisk stamme fra lemuren, en gruppe på Ny Guinea fra papegøjen.

74:8.6 (837.5) På grund af den umiddelbare kontakt med resterne af adamiternes civilisation udvidede og pyntede babylonierne på historien om menneskets skabelse; de lærte, at det nedstammede direkte fra guderne. De fastholdt en aristokratisk oprindelse for racen, som var uforenelig med selv doktrinen om skabelse af ler.

74:8.7 (837.6) Det Gamle Testaments skabelsesberetning daterer sig fra en tid langt efter Moses; han lærte aldrig hebræerne sådan en forvrænget historie. Men han præsenterede en enkel og kondenseret skabelsesberetning for israelitterne, og håbede derved at styrke sin appel om at tilbede Skaberen, den Universelle Fader, som han kaldte Herren, Israels Gud.

74:8.8 (837.7) I sin tidligste undervisning, forsøgte Moses meget klogt ikke at gå tilbage til Adams tid, og da Moses var hebræerne øverste lærer, blev historierne om Adam tæt forbundet med skabelsesberetningerne. At de tidligere traditioner anerkendte den præadamiske civilisation, fremgår tydeligt af det faktum, at senere redaktører, der havde til hensigt at udrydde alle henvisninger til menneskelige anliggender før Adams tid, forsømte at fjerne den afslørende henvisning til Kains udvandring til “landet Nod,” hvor han tog sig en hustru.

74:8.9 (838.1) Hebræerne havde ikke noget almindeligt skriftsprog i lang tid efter, at de nåede Palæstina. De lærte at bruge et alfabet fra nabolandet filistrene, som var politiske flygtninge fra den højere civilisation på Kreta. Hebræerne skrev ikke meget før omkring 900 f.Kr., og da de ikke havde noget skriftsprog før så sent, havde de flere forskellige skabelsesberetninger i omløb, men efter det babyloniske fangenskab var de mere tilbøjelige til at acceptere en modificeret mesopotamisk version.

74:8.10 (838.2) Jødisk tradition blev krystalliseret omkring Moses, og fordi han forsøgte at spore Abrahams slægt tilbage til Adam, antog jøderne, at Adam var den første af hele menneskeslægten. Jahve var skaberen, og eftersom at Adam skulle være det første menneske, måtte Jahve have skabt verden lige før han skabte Adam. Siden blev traditionen om Adams seks dage vævet ind i historien, med det resultat, at næsten tusind år efter Moses ophold på jorden blev traditionen med skabelsen på seks dage nedskrevet og efterfølgende tilskrevet Moses.

74:8.11 (838.3) Da de jødiske præster vendte tilbage til Jerusem, havde de allerede færdigskrevet deres fortælling om altings begyndelse. Snart hævdede de, at denne redegørelse var en nyligt opdaget historie om skabelsen skrevet af Moses. Men samtidens hebræere omkring 500 f.Kr. anerkendte ikke disse skrifter for at være guddommelige åbenbaringer; de så på dem næsten som senere folk betragter mytologiske fortællinger.

74:8.12 (838.4) Dette falske dokument, som blev anset for at være Moses lære, blev bragt til Ptolemæus kendskab. Han var en græsk konge af

Ægypten, som fik det oversat til græsk af en kommission af halvfjerds lærde til sit nye bibliotek i Alexandria. Så fandt denne redegørelse sin plads blandt de skrifter som senere er blevet en del af de senere samlinger af de “hellige skrifter” i den hebraiske og kristne religion. Og gennem identifikation med disse teologiske systemer påvirkede sådanne begreber i lang tid filosofien hos mange vestlige folk.

74:8.13 (838.5) De kristne lærere fastholdt troen på menneskeslægtens skabelse, og alt dette førte direkte til dannelsen af hypotesen om en engangs guldalder med utopisk lyksalighed og teorien om syndefaldet eller overmennesket, som forklarede samfundets ikke-utopiske tilstand. Disse syn på livet og menneskets plads i universet var i bedste fald nedslående, da de var baseret på en tro på tilbagegang snarere end fremgang, og de antydede også en hævngherrig guddom, som havde ladet sin vrede gå ud over menneskeheden som gengældelse for visse planetariske administratorers fejl.

74:8.14 (838.6) Den “gyldne tidsalder” er en myte, men Eden var en kendsgerning, og havens civilisation blev faktisk omstyrtet. Adam og Eva fortsatte i haven i et hundrede og sytten år, da de på grund af Evas utålmodighed og Adams fejlskøn formastede sig til at vende sig bort fra den foreskrevne vej, hvilket hurtigt bragte katastrofe over dem selv og ødelæggende forsinkelse i hele Urantias udvikling.

74:8.15 (838.7)

[Fortalt af SolonIa, det serafiske “stemme i haven.”]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 74](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 76](#) >>

Kapitel 75

Adams Og Evas Misligholdelse

75:0.1 (839.1) EFTER mere end hundrede års indsats på Urantia kunne Adam se meget få fremskridt uden for haven; verden som helhed så ikke ud til at blive meget bedre. Realiseringen af raceforbedring syntes at være langt væk, og situationen syntes så desperat, at den krævede noget til lindring, der ikke var omfattet af de oprindelige planer. Det var i hvert fald det, der ofte gik gennem Adams tanker, og han udtrykte det mange gange over for Eva. Adam og hans mage var loyale, men de var isolerede fra deres art, og de var meget bekymrede over den sørgelige situation i deres verden.

1. Urantias problem

75:1.1 (839.2)

Adams opgave på den eksperimenterende, oprørsramte, og isoleret Urantia var en formidabel opgave. Den Materielle Søn og Datter blev tidligt opmærksom på hvor svært og kompleks deres planetariske opgave var. Ikke desto mindre gik de modigt i gang med opgaven at løse deres mangfoldige problemer. Men da de tog fat på det altafgørende arbejde med at eliminere de defekte og degenererede blandt de menneskelige stammer, blev de ganske forfærdede. De kunne ikke se nogen vej ud af dilemmaet, og de kunne ikke rådføre sig med deres overordnede på hverken Jerusem eller Edentia. Her var de, isolerede og dag for dag konfronteret med et nyt og kompliceret virvar, et problem, der syntes at være uløseligt.

75:1.2 (839.3)

Under normale forhold er det første arbejde af en Planetarisk Adam og Eva at koordinere og blande racerne. Men på Urantia syntes et sådant projekt næsten håbløst, for selvom racerne var biologisk levedygtige, så var de aldrig blevet rensset for deres retarderede og defekte familietræk.

75:1.3 (839.4)

Adam og Eva befandt sig på en sfære som var helt uforberedt på proklamationen af menneskets broderskab, en verden, der famlede rundt i åndeligt mørke og var plaget af forvirring, der bare var blevet værre af, at den foregående administration var gået galt. Sindet og moralen var på et lavt niveau, og i stedet for at påbegynde opgaven med at opnå religiøs enhed, måtte de begynde helt forfra med at konvertere indbyggerne til de mest simple former for religiøs tro. I stedet for at finde et sprog, der var klar til at blive taget i brug, blev de mødt med den verdensomspændende forvirring af hundreder og atter hundreder af lokale dialekter. Ingen Adam fra

den planetariske tjeneste var nogensinde blev sat ned på en vanskeligere verden; forhindringerne syntes uoverstigelige og problemerne uden for skabningens løsning.

75:1.4 (839.5) De var isolerede, og den enorme følelse af ensomhed, som tyngede dem, var så meget mere forstærket af de Melkisedekske forvalteres tidlige afrejse. Kun indirekte ved hjælp af engleordenerne, kunne de kommunikere med nogle væsener uden for planeten. Langsomt svækkedes deres mod, deres humør dalede, og nogle gange svigtede deres tro næsten.

75:1.5 (840.1) Dette er det sande billede af disse to ædle sjæles forfærdelse, da de overvejede de opgaver, som de stod overfor. De var begge meget bevidste om den enorme opgave, som udførelsen af deres planetariske opgave indebar.

75:1.6 (840.2) Sandsynligvis havde ingen af Neadons Materielle Sønner nogensinde stået over for en så vanskelig og tilsyneladende håbløs opgave, som den Adam og Eva stod over for i Urantias sørgelige situation. Men de ville på et tidspunkt have haft succes, hvis de havde været mere fremsynede og *tålmodige*, De var begge, især Eva, alt for utålmodige; de var ikke villige til at sætte sig ind i den lange, lange udholdenhedsprøve. De ønskede at se nogle øjeblikkelige resultater, og det gjorde de, men de resultater, de derved sikrede sig, viste sig at være yderst katastrofale både for dem selv og for deres verden.

2. Caligastias intrige

75:2.1 (840.3)

Caligastia aflagde hyppige besøg i haven og holdt mange konferencer med Adam og Eva, men de var ubøjelige over for alle hans forslag om kompromiser og genveje. De havde oplevet nok af resultaterne af oprør til at skabe en effektiv immunitet mod alle sådanne insinuerende forslag. Selv Adams unge afkom var upåvirket af Caligastias tilnærmelser. Og selvfølgelig havde hverken Caligastia eller hans medarbejder magt til at påvirke noget individ mod dets vilje, og slet ikke til at overtale Adams børn til at gøre noget forkert.

75:2.2 (840.4)

Man må huske på, at Caligastia stadig var Urantias titulære planetariske prins, en vildledt, men ikke desto mindre høj søn af lokaluniverset. Han blev ikke endeligt afsat før Kristus Mikael's tid på Urantia.

75:2.3 (840.5)

Men den faldne prins var vedholdende og beslutsom. Han opgav snart at arbejde på Adam og besluttede sig for at prøve et snu flankangreb på Eva. Den onde konkluderede, at det eneste håb om succes lå i at bruge egnede personer, der tilhørte de øverste lag af noditgruppen, efterkommerne af hans tidligere legemlige medarbejdere. Og planerne blev derfor lagt for at indfange moderen til den violette race.

75:2.4 (840.6)

Det var langt fra Evas hensigt nogensinde at gøre noget, der kunne modarbejde Adams planer eller bringe deres planetariske tillid i fare. Da de kendte kvindens tendens til at se på umiddelbare resultater i stedet for at planlægge langsigtet for mere fjerntliggende virkninger, havde Melkisedekerne, før de tog af sted, specielt formånet Eva om de særlige farer, der omgav deres isolerede position på planeten, og de havde især advaret hende om aldrig at

vige fra sin kammerats side, det vil sige ikke at forsøge nogen personlige eller hemmelige metoder til at fremme deres fælles foretagender. Eva havde omhyggeligt fulgt disse instruktioner i mere end hundrede år, og det faldt hende ikke ind, at der kunne være nogen fare forbundet med de stadig mere private og fortrolige besøg, hun havde med en vis noditisk leder ved navn Serapatatia. Hele affæren udviklede sig så gradvist og naturligt, at hun blev overrumplet

75:2.5 (840.7) Havens beboere havde været i kontakt med Noditerne siden Edens tidlige dage. Fra disse blandede efterkommere af de misligholdende medlemmer af Caligastias stab havde de modtaget megen værdifuld hjælp og samarbejde, og gennem dem skulle Edens regime nu møde sin fuldstændige undergang og endelige omstyrtning.

3. Eva udsættes for fristelsen

75:3.1 (841.1) Adam havde lige afsluttet sine første hundrede år på jorden, da Serapatatia, efter sin fars død, blev leder for Noditstammernes vestlige eller syriske pagt. Serapatatia var en brunhudet mand, en strålende efterkommer af den engang tidligere chef for sundhedskommissionen i Dalamatia i dennes giftermål med en af den blå races mesterlige kvindelige begavelser fra disse fjerntliggende dage. I alle tiderne derefter havde denne linje været

ved magten og udøvede en stor indflydelse blandt de vestlige Noditstammer.

75:3.2 (841.2) Serapatatia havde aflagt flere besøg i haven og var blevet dybt imponeret over retfærdigheden i Adams sag. Og kort efter at han havde overtaget ledelsen af de syriske noditter, bekendtgjorde han sin hensigt om at etablere en tilknytning til Adam og Evas arbejde i haven. Størstedelen af hans folk sluttede sig til ham i dette program, og Adam blev opmuntret af nyheden om, at den mægtigste og mest intelligente af alle nabostammerne var gået over til at støtte programmet for verdensforbedring; det var bestemt opmuntrende. Og kort efter denne store begivenhed blev Serapatatia og hans nye folk underholdt af Adam og Eva i deres eget hjem.

75:3.3 (841.3) Serapatatia blev en af de dygtigste og mest effektive af alle Adams medhjælpere. Han var fuldstændig ærlig og oprigtig i alle sine aktiviteter, og selv senere var han aldrig klar over, at han blev brugt som et redskab for den snu Caligastia.

75:3.4 (841.4) Snart blev Serapatatia næstformand for Edens kommission for stammeforhold, og der blev lagt mange planer for en mere energisk forfølgelse af arbejdet med at vinde de fjerntliggende stammer for havens sag.

75:3.5 (841.5) Han holdt mange konferencer med Adam og Eva—især med Eva—og de talte om mange planer for at forbedre deres metoder. En dag, under en samtale med Eva, faldt det Serapatatia ind, at det ville være meget nyttigt, hvis man, mens man ventede på rekrutteringen af et stort antal af den violette race, kunne gøre noget

i mellemtiden for straks at fremme de trængende ventende stammer. Serapatatia hævdede, at hvis noditerne, som den mest progressive og samarbejdsvillige race, kunne få en leder, der var født af en del af den violette race, ville det udgøre et stærkt bånd, der bandt disse folk tættere til haven. Og alt dette blev nøgternt og ærligt anset for at være til gavn for verden, eftersom dette barn, der skulle opdrages og uddannes i haven, ville udøve en stor indflydelse for det gode over sin fars folk.

75:3.6 (841.6) Det skal igen understreges, at Serapatatia var fuldstændig ærlig og oprigtig i alt, hvad han foreslog. Han havde ikke en eneste gang mistanke om, at han spillede Caligastia og Daligastia i hænderne. Serapatatia var helt loyal over for planen om at opbygge en stærk reserve af den violette race, før man forsøgte sig med en verdensomspændende opstigen af de forvirrede folk på Urantia. Men det ville tage hundreder af år at fuldføre, og han var utålmodig; han ønskede at se nogle øjeblikkelige resultater—noget i sin egen levetid. Han gjorde det klart for Eva, at Adam ofte var modløs over den smule, der var blevet udrettet for at opløfte verden.

75:3.7 (841.7) I mere end fem år blev disse planer modnet i al hemmelighed. Til sidst havde de udviklet sig til det punkt, hvor Eva indvilligede i at holde en hemmelig konference med Cano, den mest strålende hjerne og aktive leder af den nærliggende koloni af venligtsindede noditer. Cano var meget sympatisk indstillet over for det adamiske regime; faktisk var han den oprigtige åndelige leder for de nærliggende noditer, som gik ind for venskabelige forbindelser med haven.

75:3.8 (842.1) Det skæbnesvangre møde fandt sted i skumringen en efterårsaften, ikke langt fra Adams hjem. Eva havde aldrig før mødt den smukke og entusiastiske Cano—og han var et storslået eksempel på overlevelsen af den overlegne fysik og det fremragende intellekt hos sine fjerne forfædre i prinsens personale. Og Cano troede også fuldt og fast på det retfærdige i Serapatatia-projektet. (Uden for haven var flerkoneri en almindelig praksis).

75:3.9 (842.2) Påvirket af smiger, entusiasme og stor personlig overtalelse indvilligede Eva der og da i at gå i gang med det meget omtalte foretagende og føje sin egen lille plan om at redde verden til den større og mere vidtrækkende guddommelige plan. Før hun helt forstod, hvad der foregik, var det fatale skridt taget. Det var gjort.

4. Erkendelsen af misligholdelse

75:4.1 (842.3) Det himmelske liv på planeten var i bevægelse. Adam opdagede, at noget var galt, og han bad Eva komme af sides med ham i haven. Nu hørte Adam for første gang hele historien om den længe nærede plan for at accelerere verdens forbedring ved at arbejde samtidigt på to fronter: forfølgelsen af den guddommelige plan samtidig med udførelsen af Serapatatia-foretagendet.

75:4.2 (842.4) Og mens den Materielle Søn og Datter således kommunikerede i den månebeskinnede have, irettesatte “stemmen i haven” dem for ulydighed. Og den stemme var ingen anden end min egen meddelelse til Eden-parret om, at de havde overtrådt pagten i

haven; at de havde været ulydige mod Melkisedekernes instruktioner; at de havde misligholdt deres ed om tillid til universets hersker.

75:4.3 (842.5) Eva havde givet sit samtykke til at deltage i udøvelsen af godt og ondt. Det gode er udførelsen af de guddommelige planer; synd er en bevidst overtrædelse af den guddommelige vilje; det onde er den forkerte tilpasning af planer og den forkerte justering af teknikker, der resulterer i universets disharmoni og planetarisk forvirring.

75:4.4 (842.6) Hver gang parret i haven havde spist af frugten fra livets træ, var de blevet advaret af ærkeenglens vogter om ikke at give efter for Caligastias forslag om at kombinere godt og ondt. De var blevet formanet således: "Den dag, I blander godt og ondt, skal I helt sikkert blive som de dødelige i riget; I skal helt sikkert dø."

75:4.5 (842.7) Eva havde fortalt Cano om denne ofte gentagne advarsel ved den skæbnesvangre lejlighed for deres hemmelige møde, men Cano, som ikke kendte betydningen af sådanne formaninger, havde forsikret hende om, at mænd og kvinder med gode motiver og sande hensigter ikke kunne gøre noget ondt; at hun bestemt ikke skulle dø, men snarere leve på ny i deres afkom, som ville vokse op og velsigne og stabilisere verden.

75:4.6 (842.8) Selv om dette projekt med at ændre den guddommelige plan var blevet udtænkt og udført i fuld oprigtighed og kun med de højeste motiver for verdens velfærd, var det ondt, fordi det repræsenterede den forkerte måde at opnå retfærdige mål på, fordi det afveg fra den rigtige vej, den guddommelige plan.

75:4.7 (843.1) Sandt nok havde Eva fundet Cano behagelig for øjnene, og hun indså alt, hvad hendes forfører lovede i form af “ny og øget viden om menneskelige anliggender og fremskyndet forståelse af den menneskelige natur som et supplement til forståelsen af den adamiske natur.”

75:4.8 (843.2) Jeg talte med far og mor til den violette race den aften i haven, som det var min pligt under de sørgelige omstændigheder. Jeg lyttede opmærksomt til beretningen om alt det, der førte til Moder Evas fejltrin, og gav dem begge råd og vejledning om den umiddelbare situation. Nogle af disse råd fulgte de, andre ignorerede de. Denne konference optræder i jeres optegnelser som “Herren Gud, der kalder på Adam og Eva i haven og spørger: ‘Hvor er I?’” Det var senere generationers praksis at tilskrive alt usædvanligt og ekstraordinært, hvad enten det var naturligt eller åndeligt, direkte til gudernes personlige indgriben.

5. Konsekvenser af misligholdelse

75:5.1 (843.3) Evas desillusionering var virkelig patetisk. Adam indså til fulde situationens alvor, og selv om hans hjerte var sønderknust og modløst, havde han kun medlidenhed og sympati for sin vildfarne partner.

75:5.2 (843.4) Det var i fortvivlelsen over erkendelsen af fiasko, at Adam dagen efter Evas fejltrin opsøgte Laotta, den strålende noditiske kvinde, som var leder af de vestlige skoler i haven, og med

overlæg begik Evas tåbelighed. Men misforstå ikke; Adam blev ikke forført; han vidste præcis, hvad han gik ind til; han valgte bevidst at dele Evas skæbne. Han elskede sin mage med en udødelig hengivenhed, og tanken om muligheden for en ensom vagt på Urantia uden hende var mere, end han kunne udholde.

75:5.3 (843.5) Da de fandt ud af, hvad der var sket med Eva, blev de rasende indbyggere i haven ustyrlige, og de erklærede krig mod den nærliggende noditiske bosættelse. De fejede ud gennem Edens porte og ned over disse uforberedte mennesker og ødelagde dem fuldstændigt—ikke en mand, kvinde eller barn blev skånet. Og Cano, far til den endnu ufødte Kain, omkom også.

75:5.4 (843.6) Da det gik op for Serapatatia, hvad der var sket, blev han overvældet af bestyrtelse og ude af sig selv af frygt og anger. Den næste dag druknede han sig i den store flod.

75:5.5 (843.7) Adams børn forsøgte at trøste deres forvirrede mor, mens deres far vandrede i ensomhed i tredive dage. Da den tid var omme, gjorde dommen sig gældende, og Adam vendte tilbage til sit hjem og begyndte at lægge planer for, hvad de skulle gøre i fremtiden.

75:5.6 (843.8) Konsekvenserne af vildledte forældres tåbeligheder deles så ofte af deres uskyldige børn. Adams og Evas retskafne og ædle sønner og døtre blev overvældet af den uforklarlige sorg over den utrolige tragedie, der så pludseligt og så hensynsløst var blevet kastet over dem. Ikke i halvtreds år kom de ældste af disse børn sig over sorgen og tristheden i disse tragiske dage, især rædslen i den periode på tredive dage, hvor deres far var væk fra hjemmet, mens deres

distraherede mor var i fuldstændig uvidenhed om hans opholdssted eller skæbne.

75:5.7 (843.9) Og de samme tredive dage var som lange år med sorg og lidelse for Eva. Denne ædle sjæl kom sig aldrig helt over virkningerne af denne ulidelige periode med mental lidelse og åndelig sorg. Intet af deres efterfølgende afsavn og materielle trængsler kunne i Evas erindring sammenlignes med disse forfærdelige dage og nætter med ensomhed og uudholdelig usikkerhed. Hun hørte om Serapatatias overilede handling og vidste ikke, om hendes mage i sorg havde tilintetgjort sig selv eller var blevet fjernet fra verden som hævn for hendes fejltrin. Og da Adam vendte tilbage, oplevede Eva en tilfredsstillelse af glæde og taknemmelighed, som aldrig blev udvisket af deres lange og svære livspartnerskab med møjsommelig tjeneste.

75:5.8 (844.1) Tiden gik, men Adam var ikke sikker på arten af deres forseelse før halvfjerds dage efter Evas forseelse, da de Melkisedekske forvaltere vendte tilbage til Urantia og overtog jurisdiktionen over verdens anliggender. Og da vidste han, at de havde fejlet.

75:5.9 (844.2) Men endnu flere problemer var under forberedelse: Nyheden om udslettelsen af den noditiske bosættelse nær Eden var ikke sen til at nå Serapatatia hjemlige stammer mod nord, og snart samledes en stor hær for at marchere mod haven. Og dette var begyndelsen på en lang og bitter krig mellem adamiterne og noditerne, for disse fjendtligheder fortsatte længe efter, at Adam og

hans efterfølgere var emigreret til den anden have i Eufratdalen. Der var et intenst og vedvarende “fjendskab mellem manden og kvinden, mellem hans sæd og hendes sæd.”

6. Adam og eva forlader haven

75:6.1 (844.3) Da Adam fandt ud af, at noditerne var på vej, søgte han råd hos Melkisedekerne, men de nægtede at rådgive ham, sagde kun, at han skulle gøre, hvad han fandt bedst, og lovede deres venlige samarbejde, så vidt det var muligt, i enhver retning, han måtte beslutte sig for. Melkisedekerne havde fået forbud mod at blande sig i Adams og Evas personlige planer.

75:6.2 (844.4) Adam vidste, at han og Eva havde fejlet; tilstedeværelsen af Melkisedek-forvalterne fortalte ham det, selvom han stadig ikke vidste noget om deres personlige status eller fremtidige skæbne. Han holdt en konference hele natten med omkring tolv hundrede loyale tilhængere, som lovede at følge deres leder, og næste dag ved middagstid drog disse pilgrimme ud af Eden for at finde et nyt hjem. Adam brød sig ikke om krig og valgte derfor at overlade den første have til Noditerne uden modstand.

75:6.3 (844.5) Edens karavane blev standset på den tredje dag af deres rejse ud af haven ved ankomsten af de serafiske transportere fra Jerusem. Og for første gang blev Adam og Eva informeret om, hvad der skulle ske med deres børn. Mens transporterne ventede, fik de børn, der var kommet i den alder, hvor de kunne vælge (tyve år),

mulighed for at blive på Urantia sammen med deres forældre eller at komme i oplæring hos de Højeste i Norlatiadek. To tredjedele valgte at tage til Edentia; omkring en tredjedel valgte at blive hos deres forældre. Alle børn under valgretsaldern alder blev taget til Edentia. Ingen kunne betragte den sørgelige afsked mellem denne Materielle Søn og Datter og deres børn uden at indse, at overtræderens vej er hård. Disse afkom af Adam og Eva er nu på Edentia; vi ved ikke, hvad der skal ske med dem.

75:6.4 (844.6) Det var en trist, trist karavane, der gjorde sig klar til at rejse videre. Kunne noget have været mere tragisk! At være kommet til en verden med så store forhåbninger, at være blevet så gunstigt modtaget, og så drage ud i vanære fra Eden, kun for at miste mere end tre fjerdedele af deres børn, før de overhovedet havde fundet et nyt sted at bo!

7. Adams og evas degradering

75:7.1 (845.1) Det var, mens karavanen fra Eden holdt stille, at Adam og Eva blev informeret om arten af deres overtrædelser og rådgivet om deres skæbne. Gabriel viste sig for at afsige dommen. Og dette var dommen: Den planetariske Adam og Eva fra Urantia er dømt for misligholdelse; de har overtrådt pagten om deres forvalterskab som herskere over denne beboede verden.

75:7.2 (845.2) Selvom Adam og Eva var nedtrykte af skyldfølelsen, blev de meget opmuntrede over meddelelsen om, at deres dommere på

Salvington havde frikendt dem fra alle anklager om at have “foragtet universets regering.” De var ikke blevet fundet skyldige i oprør.

75:7.3 (845.3) Parret fra Eden fik oplyst, at de havde degraderet sig selv til status af dødelige i verden; at de fremover måtte leve som mand og kvinde på Urantia og indrette sig på fremtiden for verdens menneskeracers for deres egen fremtid.

75:7.4 (845.4) Længe før Adam og Eva forlod Jerusem, havde deres instruktører til fulde forklaret dem konsekvenserne af enhver afgørende afvigelse fra de guddommelige planer. Jeg havde personligt og gentagne gange advaret dem, både før og efter de ankom til Urantia, om, at reduktion til status som dødeligt kød ville være det sikre resultat, den sikre straf, som uvægerligt ville følge med misligholdelse i udførelsen af deres planetariske mission. Men det er vigtig at forstå, at Sønnerne af de materielle ordener er udødelige for at få en klar forståelse af konsekvenserne som ledsagede Adams og Evas misligholdelse.

75:7.5 (845.5) 1. Adam og Eva, ligesom deres medmennesker på Jerusem, opretholdt deres udødelige status gennem intellektuel forbindelse med Åndens sindstyngdekraftskredsløb. Når denne livsvigtige næring brydes af mental frakobling, så går udødelighedsstatussen tabt, uanset det åndelige niveau af skabningens eksistens. Dødelig status efterfulgt af fysisk opløsning var den uundgåelige konsekvens af Adam og Evas intellektuelle svigt.

75:7.6 (845.6) 2. Urantias Materielle Søn og Datter, der også var personificeret i lighed af de kødelige væsener af denne verden, var yderligere afhængige af opretholdelsen af et dobbelt

kredsløbssystem, det ene afledt af deres fysiske natur, det anden af den superenergi der var lagret i frugten af livets træ. Ærkeenglens vogter havde altid formået Adam og Eva om, at misligholdelse af tillid ville kulminere i degradering af status, og adgang til denne energikilde blev nægtet dem efter deres misligholdelse.

75:7.7 (845.7) Det lykkedes Caligastia at få Adam og Eva i fælden, men han opnåede ikke sit formål med at lede dem ud i åbent oprør mod universets regering. Det, de havde gjort, var ganske vist ondt, men de gjorde sig aldrig skyldige i foragt for sandheden, og de gjorde heller ikke bevidst oprør mod den Universelle Faders og hans Skabersøns retfærdige styre.

8. Det såkaldte syndefald

75:8.1 (845.8) Adam og Evas fald fra deres Materielle Sønners høje status ned til det dødelige menneskes ydmyge position. Men det var ikke syndefaldet. Den menneskelige race er blevet opløftet på trods af de umiddelbare konsekvenser af det adamiske svigt. Selvom den guddommelige plan om at give den violette race til Urantias folk slog fejl, har de dødelige racer draget enorm fordel af det begrænsede bidrag, som Adam og hans efterkommere ydede til Urantias racer.

75:8.2 (846.1) Der har ikke været noget “syndefald.” Menneskeslægten historie er en progressiv evolution, og den adamiske overdragelse efterlod verdens folkeslag stærkt forbedrede i forhold til deres tidligere biologiske tilstand. De mere højerestående slægter på

Urantia indeholder nu arvefaktorer fra så mange som fire forskellige kilder: Andonit, Sangik, Nodit og Adamisk.

75:8.3 (846.2) Adam bør ikke betragtes som årsagen til en forbandelse over menneskeslægten. Selvom han fejlede i udførelsen af den guddommelige plan, selvom han overtrådte sin pagt med Guddommen, selvom han og hans mage helt sikkert blev degraderet som skabninger, gjorde deres bidrag til menneskeslægten trods alt meget for at fremme civilisationen på Urantia.

75:8.4 (846.3) Ved en vurderingen af resultaterne af den Adamiske mission i jeres verden, fordrer retfærdighed at man tager hensyn til tilstanden på planeten. Adam blev konfronteret med en så godt som håbløs opgave, da, han sammen med sin smukke kone, blev transporteret fra Jerusem til denne mørke og forvirrede planet. Hvis de havde været styret af Melkisedekerne og deres partners råd, og *hvis de havde været mere tålmodige*, ville de til sidst have haft succes. Men Eva lyttede til den lumske propaganda for personlig frihed og planetarisk handlefrihed. Hun blev ledt til at eksperimentere med livsplasmaet fra den materielle orden af Sønnerne, da hun tillod dette betroede liv til på et tidligt tidspunkt at blive blandet med den daværende blandet form af Livsbærernes oprindelige livsmønster, hvilket tidligere havde været kombineret med livsmønstret hos de reproducerende væsener som engang var knyttet til den planetariske prins personale.

75:8.5 (846.4) Aldrig, under hele din opstigning til Paradiset, vil du vinde noget gennem utålmodige forsøg på at omgå den etablerede og guddommelige plan ved at tage genveje, personlige opfindelser eller

andre påfund til forbedring for at forbedre fuldkommenhedens vej, som fører til fuldkommenhed, og er evig fuldkommen.

75:8.6 (846.5) Alt i alt har der nok aldrig været et mere nedslående fejltrin i visdom på nogen planet i hele Nebadon. Men det er ikke overraskende, at disse fejltrin forekommer i de evolutionære universer. Vi er en del af en gigantisk skabelse, og det er ikke mærkeligt, at alt ikke fungerer perfekt; vores univers blev ikke skabt perfekt. Perfektion er vores evige mål, ikke vores oprindelse.

75:8.7 (846.6) Hvis dette var et mekanistisk univers, hvis den Første Store Kilde og Center kun var en kraft og ikke også en personlighed, hvis hele skabelsen var en enorm samling af fysisk stof domineret af præcise love karakteriseret ved uforanderlige energihandlinger, så ville perfektion måske opnås, selv på trods af ufuldstændigheden i universets status. Der ville ikke være nogen uenighed; der ville ikke være nogen friktion. Men i vores udviklende univers af relativ perfektion og ufuldkommenhed glæder vi os over, at uenighed og misforståelser er mulige, for derved bevises personlighedens kendsgerning og handling i universet. Og hvis vores skabelse er en eksistens domineret af personlighed, så kan du være sikker på mulighederne for personlighedens overlevelse, udvikling og præstation; vi kan være sikre på personlighedens vækst, erfaring og eventyr. Sikke et herligt univers, fordi det er personligt og progressivt, ikke blot mekanisk eller passivt perfekt!

75:8.8 (846.7)

[Præsenteret af Solonia, den serafiske “stemme i haven.”]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 75](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 77](#) >>

Kapitel 76

Den Anden Have

76:0.1 (847.1) DA Adam valgte at overlade den første have til Noditerne uden modstand, kunne han og hans tilhængere ikke tage vestpå, for Edeniterne havde ingen både, der egnede sig til et sådant søeventyr. De kunne ikke gå mod nord; de nordlige Noditer var allerede på vej mod Eden. De frygtede at tage sydpå; bakkerne i den region var fyldt med fjendtlige stammer. Den eneste vej, der var åben, var mod øst, og derfor rejste de østpå mod de dengang behagelige områder mellem floderne Tigris og Eufrat. Og mange af dem, der blev efterladt, rejste senere østpå for at slutte sig til adamiterne i deres nye hjem i dalen.

76:0.2 (847.2) Kain og Sansa blev begge født, før den adamiske karavane havde nået sit mål mellem floderne i Mesopotamien. Laotta, Sansas mor, omkom ved fødslen af sin datter; Eva led meget, men overlevede på grund af sin overlegne styrke. Eva tog Sansa, Laottas barn, til sit bryst, og hun blev opdraget sammen med Kain. Sansa voksede op og blev en kvinde med store evner. Hun blev gift

med Sargan, høvdingen over de nordlige blå racer, og bidrog til de blå menneskers fremgang på den tid.

1. Edeniterne ankommer til mesopotamien

76:1.1 (847.3) Det krævede næsten et helt år for Adams karavane at nå Eufratfloden. De ankom til tidevands oversvømmelsen, og forblev i lejren på sletterne vest for floden i næsten seks uger inden de begav sig på vej over til landet mellem floderne som skulle blive den anden have.

76:1.2 (847.4) Da nyheden nåede indbyggerne i landet af den anden have, at kongen og Edens ypperstepræst marcherede mod dem, flygtede de i hast til de østlige bjerge. Adam fandt hele det ønskede område forladt, da han ankom. Og her på dette nye sted satte Adam og hans hjælpere sig for at bygge nye hjem og etablere et nyt centrum for kultur og religion.

76:1.3 (847.5) Adam kendte dette sted som et af de tre oprindelige steder, der var blevet udvalgt af den kommitté som havde ansvaret for udvælgelsen af mulige placeringer til haven foreslået af Van og Amadon. Selv de to floder var et godt naturlig forsvar i disse dage, og en kort stykke nord for den anden have løb Eufrat og Tigris så tæt sammen, at en halvfems kilometer forsvarsmur kunne bygges for at beskytte området i syd og mellem floderne.

76:1.4 (847.6)

Efter at de havde slået sig ned i den nye Eden, blev de tvunget til at acceptere en primitiv livsform; det virkede faktisk som om, at jorden var blevet forbandet. Naturen tog sin gang igen. Nu var Adamiterne tvunget til at vriste deres levebrød fra en uforberedt jord og til at klare livets realiteter i konfrontation med de naturlige fjendtligheder og uoverensstemmelser af jordiske eksistens. De fandt den første haven delvist forberedt til dem, men den anden måtte de skabe med deres egne hænder og i “deres ansigts sved.”

2. Kain og abel

76:2.1 (848.1)

Mindre end to år efter Kains fødsel, blev Abel født, det første barn af Adam og Eva født i den anden have. Da Abel voksede op til tolv år valgte han at være en hyrde; Kain havde valgt at engagere sig i landbruget.

76:2.2 (848.2)

På den tid var det almindeligt at ofre til præsteskabet af de ting, man havde ved hånden. Hyrderne gav nogle dyr fra deres flokke, bønderne bragte nogle frugter fra markerne; og i overensstemmelse med denne skik, gav Kain og Abel ligeledes periodiske offergaver til præsterne. De to drenge havde mange gange drøftet de relative fordele ved deres kald, og Abel var ikke sen til at bemærke, at hans dyreofre blev mere værdsat. Forgæves appellerede Kain til traditionerne fra den første Eden, der tidligere havde foretrukket frugterne fra markerne. Men Abel tog ikke hensyn til dette, og han hånede sin ældre broder i hans skuffelse.

76:2.3 (848.3) Under tiden i den første Eden, havde Adam faktisk søgt at modvirke folks tilbud om dyrefringer, så Kain havde en berettiget krav for sine påstande. Det var imidlertid vanskeligt at organisere det religiøse liv i den anden Eden. Adam blev bebyrdet med myriader af detaljer forbundet med byggearbejdet, forsvar og landbrug. Da han var meget åndeligt deprimeret, overlod han afholdelse af tilbedelse og uddannelse til dem som var af Noditisk oprindelse, som havde tjent i disse opgaver i den første have; og allerede inden for en kort tid var de tjenestegørende Noditiske præster vendt tilbage til de standarder og praksis fra tiden før Adam.

76:2.4 (848.4) De to drenge kom aldrig godt ud af det med hinanden, og dette spørgsmål om ofringer bidrog yderligere til det voksende had mellem dem. Abel vidste, at han var søn af både Adam og Eva, og han undlod aldrig at indprente Kain, at Adam ikke var hans far. Kain var ikke ren violet, da hans far var af den noditiske race, som senere blev blandet med den blå og den røde mand og med den oprindelige andoniske stamme. Og alt dette, sammen med Kains naturlige krigeriske arv, fik ham til at nære et stadigt stigende had til sin yngre bror.

76:2.5 (848.5) Drengene var henholdsvis atten og tyve år, hvor spændingen mellem dem til sidst blev udløst en dag, hvor Abels hån fik sin krigeriske broder Kain så rasende, at han i vrede gik løs på ham og dræbte ham.

76:2.6 (848.6) En gennemgang af Abels adfærd viser værdien af miljø og uddannelse som faktorer i karakterudvikling. Abel havde en ideel arv, og arvefaktorerne ligger til grund for al karakter; men

indflydelsen fra et mindreværdigt miljø neutraliserede næsten denne storslåede arv. Abel blev, især i sine yngre år, stærkt præget af sine ugunstige omgivelser. Han ville være blevet en helt anden person, hvis han havde levet til fem og tyve eller tredive år; så ville hans fantastiske arv have vist sig. Mens et godt miljø ikke kan gøre meget for at overvinde karakterhandicappet forårsaget af en dårlig arv, så kan et dårligt miljø meget effektivt ødelægge en fremragende arv, i det mindste i de yngre år af livet. Et godt socialt miljø og en ordentlig uddannelse er uundværlig jordbund og atmosfære for at bringe det bedste frem fra en god arv.

76:2.7 (849.1) Abels død blev kendt for hans forældre, da hans hunde bragte flokkene hjem uden deres herre. For Adam og Eva blev Kain hurtigt en dyster påmindelse om deres dårskab, og de opmuntrede ham i hans beslutning om at forlade haven.

76:2.8 (849.2) Kains liv i Mesopotamien havde ikke præcis været lykkeligt, da han på sådan en mærkelig måde var blevet symbolet for misligholdelse. Det var ikke, fordi hans medarbejdere var uvenlige over for ham, men han havde ikke været uvidende om deres ubevidste modvilje mod hans tilstedeværelse. Men Kain vidste, at eftersom han ikke bar noget stammemærke, ville han blive dræbt af de første nabostammefolk, der tilfældigvis mødte ham. Frygt, og en vis anger, førte ham til at omvende sig. Kain havde aldrig fået en Retter, havde altid trodset familiedisciplinen og foragtet sin fars religion. Men nu gik han til Eva, sin mor, og bad om åndelig hjælp og vejledning, og da han ærligt søgte guddommelig assistance, tog en Retter bolig i ham. Dette Retter, der var i Kains indre og kiggede ud,

gav Kain en klar fordel af overlegenhed, som placerede ham i Adams meget frygtede stamme.

76:2.9 (849.3) Så begav Kain sig bort til landet Nod, øst for det andet Eden. Han blev en stor leder blandt en gruppe af hans fars folk og opfyldte, til en vis grad Serapatatias forudsigelser, fordi han forbedrede freden mellem denne opdeling af Noditer og Adamiter gennem hele hans levetid. Kain giftede sig med sin fjerne kusine Remona, og deres første søn, Enok, blev lederen for de elamitiske Noditer. Og i hundreder af år var der fred mellem Elamiterne og Adamiterne.

3. Livet i mesopotamien

76:3.1 (849.4) Som tiden gik i den anden have, blev konsekvenserne af forsømmelsen mere og mere tydelige. Adam og Eva savnede i høj grad deres tidligere hjem med skønhed og ro samt deres børn, der var blevet deporteret til Edentia. Det var virkelig patetisk at se dette storslåede par reduceret til status som almindeligt kødelige mennesker i riget, men de bar deres forringede status med ynde og styrke.

76:3.2 (849.5) Adam brugte klogt nok det meste af sin tid på at oplære sine børn og deres medarbejdere i civil administration, undervisningsmetoder og religiøs hengivenhed. Havde det ikke været for denne forudseenhed, ville der være udbrudt kaos ved hans død. Som det var nu, gjorde Adams død ikke den store forskel for hans

folk. Men længe før Adam og Eva gik bort, erkendte de, at deres børn og efterfølgere gradvist havde lært at glemme deres storhedstid i Eden. Og det var bedre for de fleste af deres efterfølgere, at de glemte Edens storhed; de var ikke så tilbøjelige til at opleve unødigt utilfredshed med deres mindre heldige omgivelser.

76:3.3 (849.6) Adamiternes civile herskere nedstammede arveligt fra sønnerne i den første have. Adams første søn, Adamson (Adam ben Adam), grundlagde et sekundært center for den violette race nord for det andet Eden. Adams anden søn, Eveson, blev en mesterlig leder og administrator; han var sin fars store hjælper. Eveson levede ikke helt så længe som Adam, og hans ældste søn, Jansad, blev Adams efterfølger som overhoved for de adamitiske stammer.

76:3.4 (849.7) De religiøse herskere, eller præsteskabet, stammer fra Seth, den ældste overlevende søn af Adam og Eva, som blev født i den anden have. Han blev født et hundrede og nioogtyve år efter Adams ankomst til Urantia. Seth blev optaget af arbejdet med at forbedre den åndelige status for sin fars folk og blev leder af det nye præsteskab i den anden have. Hans søn, Enos, grundlagde den nye tilbedelsesorden, og hans barnebarn, Kenan, indstiftede den udenlandske missionstjeneste til de omkringliggende stammer, nær og fjern.

76:3.5 (850.1) Det Sethitiske præsteskab var en tredelt virksomhed, der omfattede religion, sundhed og uddannelse. Præsterne i denne orden blev uddannet til at forrette religiøse ceremonier, til at tjene som

læger og sundhedsinspektører og til at fungere som lærere i havens skoler.

76:3.6 (850.2) Adams karavane havde bragt frø og løg fra hundredvis af planter og kornsorter fra den første have med sig til landet mellem floderne; de havde også medbragt store flokke og nogle af alle de domesticerede dyr. På grund af dette havde de store fordele i forhold til de omkringliggende stammer. De nød mange af fordelene ved den tidligere kultur i den oprindelige have.

76:3.7 (850.3) Indtil det tidspunkt, hvor de forlod den første have, havde Adam og hans familie altid levet af frugt, korn og nødder. På vejen til Mesopotamien havde de for første gang spist urter og grøntsager. Kødspisning blev tidligt introduceret i den anden have, men Adam og Eva spiste aldrig kød som en del af deres almindelige kost. Hverken Adamson eller Eveson eller de andre børn af den første generation i den første have blev kødspisere.

76:3.8 (850.4) Adamiterne overgik i høj grad de omkringliggende folkeslag i kulturelle præstationer og intellektuel udvikling. De skabte det tredje alfabet og lagde ellers grunden til meget af det, der var forløberen for moderne kunst, videnskab og litteratur. Her i landet mellem Tigris og Eufrat bevarede de skrivekunsten, metalbearbejdning, keramikfremstilling og vævning og skabte en type arkitektur, der ikke var blevet overgået i tusinder af år.

76:3.9 (850.5) De violette folks hjemmeliv var ideelt for deres tid og alder. Børn blev underkastet kurser i landbrug, håndværk og

dyrehold eller blev uddannet til at udføre Sethiternes trefoldige pligt: at være præst, læge og lærer

76:3.10 (850.6) Når du tænker på Sethiternes præsteskab, må man ikke forveksle disse højsindede og ædle lærere i sundhed og religion, disse sande opdragere, med de senere stammers og de omkringliggende nationers degenererede og kommercielle præsteskaber. Sethiternes religiøse begreber om Guddommen og universet var avancerede og mere eller mindre præcise, deres sundhedsbestemmelser var for deres tid fremragende, og deres uddannelsesmetoder er aldrig siden blevet overgået.

4. Den violette race

76:4.1 (850.7) Adam og Eva var grundlæggerne af den violette race, den niende menneskelige race som dukkede op på Urantia. Adam og hans efterkommere havde blå øjne, og de violette folk var kendetegnende på lys hud og lyst hår—gult, rødt og brunt.

76:4.2 (850.8) Eva led ikke under fødselssmerter, og det gjorde de tidlige evolutionære racer heller ikke. Kun de blandede racer, der blev frembragt ved det evolutionære menneskes forening med noditterne og senere med adamitterne, led under de svære fødselssmerter.

76:4.3 (851.1) Adam og Eva fik, ligesom deres brødre på Jerusem deres energi fra to slags ernæring, de ernærede sig både på mad og lys, suppleret med visse overfysiske energier som ikke er åbenbart på

Urantia. Deres afkom på Urantia arvede ikke forældrenes evne til energiindtag og lyskkredsløb. De havde et enkelt kredsløb, den menneskelige form for blodforsyning. De var udpræget dødelige, selvom de levede længe, omend levetiden for hver efterfølgende generation havde tendens til forkortelse i retning mod den menneskelige norm.

76:4.4 (851.2) Adam og Eva og deres første generation af børn anvendte ikke kødet fra dyr til føde. De levede udelukkende af "træernes frugter." Efter den første generation begyndte Adams efterkommere at indtage mælkeprodukter, men mange af dem fortsatte med at følge en kødfri kost. Mange af de sydlige stammer med hvem de senere forenede sig med, spiste heller ikke kød. Senere migrerede de fleste af disse vegetariske stammer østover og overlevede som nu blandet ind med befolkningen i Indien

76:4.5 (851.3) Adams og Evas fysiske såvel som åndelige visioner var langt bedre synet end de nutidige folkeslag. Deres særlige sanser var meget skarpere, og de kunne se mellemvæsenerne og engleskarerne, Melkisedekerne, og den faldne prins Caligastia, som flere gange kom for at konferere med sin ædle efterfølger. De bevarede evnen til at se disse himmelske væsener i over hundrede år efter misligholdelsen. Disse særlige sanser var ikke lige så fremtrædende i deres børn, og havde tendens til at aftage for hver efterfølgende generation.

76:4.6 (851.4) De Adamiske børn var normalt forsynet med en iboende Retter fordi de alle havde ubestridt overlevelseskapacitet. Dette fremragende afkom var ikke så udsat for frygt som evolutionens børn. Der er stadig så meget frygt i de nuværende racer på Urantia,

fordi jeres forfædre modtog så lidt af Adams livsplasma på grund af de tidlige fejlslagne planer om racemæssig fysisk opløftelse.

76:4.7 (851.5) De materielle Sønners og deres efterkommers kropsceller er langt mere modstandsdygtige over for sygdomme end de evolutionære væsener, der er hjemmehørende på planeten. De indfødte racers kropsceller er beslægtede med de levende sygdomsfremkaldende mikroskopiske og ultramikroskopiske organismer i verden. Disse kendsgerninger forklarer, hvorfor Urantias folk må gøre så store videnskabelige anstrengelser for at modstå så mange fysiske lidelser. I ville være langt mere sygdomsresistente, hvis jeres racer besat en større andel af det Adamiske liv.

76:4.8 (851.6) Efter at have etableret sig i den anden have ved Eufrat, valgte Adam at efterlade så meget af sit livsplasma som muligt til gavn for verden efter sin død. Derfor blev Eva gjort til leder af en kommission på tolv om raceforbedring, og før Adam døde, havde denne kommission udvalgt 1.682 af den højeste type kvinder på Urantia, og disse kvinder blev befrugtet med det adamiske livsplasma. Deres børn voksede alle op til modenhed undtagen 112, så verden på denne måde blev begunstiget af tilføjjelsen af 1.570 overlegne mænd og kvinder. Selvom disse kandidatmødre blev udvalgt fra alle de omkringliggende stammer og repræsenterede de fleste racer på jorden, blev størstedelen valgt fra noditernes højeste stammer, og de udgjorde den tidlige begyndelse på den mægtige anditiske race. Disse børn blev født og voksede op i deres respektive mødres stammeomgivelser.

5. Adams og evas død

76:5.1 (851.7) Ikke længe efter etableringen af det andet Eden blev Adam og Eva behørigt informeret om, at deres omvendelse var acceptabel, og at selvom de var dømt til at lide samme skæbne som de dødelige i deres verden, ville de helt sikkert blive berettiget til optagelse i rækken af de sovende overlevende på Urantia. De troede fuldt og fast på dette evangelium om genopstandelse og rehabilitering, som Melkisedekkerne så rørende forkyndte for dem. Deres overtrædelse havde været en fejlbedømmelse og ikke en synd af bevidst og overlagt oprør.

76:5.2 (852.1) Adam og Eva havde ikke, som borgere i Jerusem, Tankerettere, og de havde heller ikke en Retter i sig, da de fungerede på Urantia i den første have. Men kort efter deres reduktion til dødelig status blev de bevidste om en ny tilstedeværelse i dem og vågnede op til erkendelsen af, at menneskelig status kombineret med oprigtig anger havde gjort det muligt for Rettere at bo i dem. Det var denne viden om at være beboet af Rettere, der i høj grad opmuntrede Adam og Eva gennem resten af deres liv; de vidste, at de havde fejlet som Satantias Materielle Sønner, men de vidste også, at Paradis-karrieren stadig var åben for dem som universets opstigende sønner.

76:5.3 (852.2) Adam kendte til den dispensatoriske opstandelse, som fandt sted samtidig med hans ankomst til planeten, og han troede, at han og hans ledsager sandsynligvis ville blive repersonaliseret i

forbindelse med fremkomsten af den næste orden af sønner. Han vidste ikke, at Mikael, herskeren i dette univers, så snart ville vise sig på Urantia; han forventede, at den næste Søn, der ville ankomme, ville være af Avonal-ordenen. Alligevel var det altid en trøst for Adam og Eva, samtidig med at det var svært for dem at forstå, at tænke over den eneste personlige besked, de nogensinde modtog fra Mikael. Denne besked, blandt andre udtryk for venskab og trøst, sagde: "Jeg har tænkt over omstændighederne ved jeres misligholdelse, jeg har husket jeres hjerters ønske om altid at være loyale over for min Faders vilje, og I vil blive kaldt ud af den dødelige slummers favntag, når jeg kommer til Urantia, hvis de underordnede sønner i mit rige ikke sender bud efter jer før den tid."

76:5.4 (852.3) Dette var et stort mysterium for Adam og Eva. De kunne forstå det tilslørede løfte om en mulig særlig opstandelse i denne meddelelse, og en sådan mulighed glædede dem meget, men de kunne ikke fatte betydningen af antydningen af, at de kunne hvile indtil tidspunktet for en opstandelse, der var forbundet med Mikael's personlige tilsynekomst på Urantia. Så parret i Eden forkyndte altid, at en Guds Søn en dag ville komme, og de meddelte deres nærmeste om deres tro, eller i det mindste deres længselsfulde håb om, at deres brølere og sorger netop i denne verden muligvis kunne tænkes at være den verden, hvorpå herskeren af dette univers ville vælge at fungere som Paradisets overdragelse Søn. Det virkede for godt til at være sandt, men Adam tænkte tanken, at det konfliktramte Urantia måske alligevel ville vise sig at være den mest heldige verden i Satantias system, hele Nebadons bærede planet.

76:5.5 (852.4)

Adam levede i 530 år; han døde af hvad man kunne kalde alderdom. Hans fysiske mekanisme var simpelthen slidt op; nedbrydningsprocessen vandt gradvist over fornyelsesprocessen, og så kom den uundgåelige ende. Eva var død nitten år tidligere af et svækket hjerte. De blev begge begravet i midten af templet af guddommelig tjeneste, der var blevet bygget i overensstemmelse med deres planer hurtigt efter koloniens vægge var afsluttet. Dette var oprindelsen af skikken med at begrave kendte og fromme mænd og kvinder under gulvene på stedet for tilbedelse.

76:5.6 (852.5)

Urantias supermaterielle regering, under ledelse af Melkisedekkerne, fortsatte, men den direkte fysiske kontakt med de evolutionære racer var blevet afbrudt. Fra de fjerne dage, hvor Planetprinsens legemlige personale ankom, ned gennem Vans og Amadons tid til Adam og Evas ankomst, havde der været udstationeret fysiske repræsentanter for universets regering på planeten. Men med den adamitiske misligholdelse sluttede dette regime, der havde strakt sig over en periode på mere end fire hundrede og halvtreds tusind år. I de åndelige sfærer fortsatte englehjælpere med at kæmpe sammen med Tankeretterne, og begge arbejdede heroisk for at redde individet; men ingen omfattende plan for vidtrækkende verdensvelfærd blev forkyndt for de dødelige på jorden, før Machiventa Melkisedek ankom på Abrahams tid, og med en Guds søns kraft, tålmodighed og autoritet lagde han fundamentet for yderligere opløftelse og åndelig rehabilitering af det ulykkelige Urantia.

76:5.7 (853.1)

Ulykke har dog ikke været Urantias eneste lod; denne planet har også været den mest heldige i Neadons lokalunivers. Urantianerne bør tælle det hele som gevinst, hvis deres forfædres brølere og deres tidlige verdens herskers fejltagelser kastede planeten ind i en sådan håbløs tilstand af forvirring, yderligere forværret af ondskab og synd, at selve denne baggrund af mørke således appellerede til Mikael af Neadon, at han valgte denne verden som den arena, hvor han kunne åbenbare den kærlige personlighed hos Faderen i Himlen. Det er ikke, fordi Urantia havde brug for en Skabersøn til at bringe orden i sine sammenfiltrede affærer; det er snarere, fordi ondskaben og synden på Urantia gav Skabersønnen en mere slående baggrund til at afsløre Paradisfaderens uforlignelige kærlighed, barmhjertighed og tålmodighed.

6. Adams og evas overlevelse

76:6.1 (853.2)

Adam og Eva gik til deres dødelige hvile med en stærk tro på de løfter, som Melkisedekerne havde givet dem om, at de engang ville vågne fra dødens søvn for at genoptage livet i mansoniverdenerne, verdener, som alle var så velkendte for dem i dagene forud for deres mission i den violette races materielle kød på Urantia.

76:6.2 (853.3)

De hvilede ikke længe i den ubevidste søvns glemsomhed, der gælder for verdens dødelige. På den tredje dag

efter Adams død, den anden efter hans ærbødige begravelse, gav Lanaforge ordren, støttet af den fungerende Højeste på Edentia og godkendt af Dagenes Forende i Salvington, der handlede på vegne af Mikael, lagt i Gabriels hænder med beslutningen om at arrangere et særligt navneopråb af de fortjenstfulde overlevende fra den Adamiske forsømmelse på Urantia. I overensstemmelse med dette mandat om en speciel opstandelse, nummer seksogtyve af Urantia serien, blev Adam og Eva genpersonificeret og genforenet i opstandelseshallerne i Satantias mansoniaverdener sammen med 1.316 af deres medarbejdere fra livet i den første have. Mange andre loyale sjæle var allerede overført ved Adams ankomst, som var ledsaget af en dispensatorisk bedømmelse af både de sovende overlevende og af de levende kvalificerede opstigere.

76:6.3 (853.4) Adam og Eva passerede hurtigt gennem de progressive opstigningsverdener indtil de opnåede statsborgerskab på Jerusem, og endnu en gang var bosiddende på planeten for deres oprindelse, men denne gang som medlemmer af en anden orden af universpersonligheder. De forlod Jerusem som permanente borgere—Guds Sønner; de vendte tilbage som opstigende borgere—menneskesønner. De blev straks knyttet til Urantias tjeneste i systemets hovedstad, og senere tildelt medlemskab blandt de fire og tyve rådgivere, som udgør Urantias nuværende rådgivende kontrolorgan.

76:6.4 (854.1)

Og således ender historien om den Planetariske Adam og Eva af Urantia, en historie om forsøg, tragedie og triumf, mindst personlig triumf for din velmenende, men vildledte Materielle Søn og Datter og uden tvivl, i sidste ende, en historie om ultimativ triumf for deres verden og dens indbyggere, der er blevet rystet af oprør og pint af det onde. Når alt er opsummeret, ydede Adam og Eva et mægtigt bidrag til den menneskelige races hurtige civilisation og accelererede biologiske fremskridt. De efterlod en stor kultur på jorden, men det var ikke muligt for sådan en avanceret civilisation at overleve i betragtning af at den Adamiske arv tidligt blev fortyndet og den efterfølgende oversvømmelse. Det er mennesker, der skaber civilisationen; civilisation skaber ikke folket.

76:6.5 (854.2)

[Præsenteret af Solonia, den serafiske “stemme i haven.”]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 76](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 78](#) >>

Kapitel 77

Mellemvæsenerne

77:0.1 (855.1) DE FLESTE af Nebadons beboede verdener huser en eller flere grupper af unikke væsener, der eksisterer på et livsfunktionsniveau omtrent midtvejs mellem de dødelige i rigerne og engleordenerne; derfor kaldes de *mellemvæsener*. De ser ud til at være et uheld i tiden, men de forekommer så udbredt og er så værdifulde som hjælpere, at vi alle for længst har accepteret dem som en af de væsentlige ordener i vores kombinerede planetariske tjeneste.

77:0.2 (855.2) På Urantia fungerer to forskellige ordener af mellemvæsener: første gradens eller senior korpset, der opstod tilbage i Dalamatias dage, og anden gradens eller den yngre gruppe, hvis oprindelse går tilbage til Adam tid.

1. Første gradens mellemvæsener

77:1.1 (855.3) Første gradens mellemvæsener har deres oprindelse i en unik sammenkobling af det materielle og det åndelige på Urantia. Vi kender til eksistensen af lignende væsener i andre verdener og systemer, men de er opstået ved hjælp af forskellige teknikker.

77:1.2 (855.4) Man gør klogt i at huske på, at de efter hinanden følgende overdragelser af Guds sønner til en udviklende planet medfører markante ændringer i verdens åndelige struktur og nogle gange ændres samspillet mellem de åndelige og materielle kræfter på en planet, så der opstår situationer som virkelig er svære at forstå. Status for de hundrede legemlige medlemmer af prins Caligastias personale illustrerer netop sådan et unik samspil: Som opstigende morontiaborgere i Jerusem var de overmaterielle væsener uden reproduktive rettigheder. Som nedstigende planetariske ministre på Urantia var de materielle sex væsener, med evnen til at avle materielle afkom (som nogle af dem senere gjorde). Det, vi ikke kan forklare tilfredsstillende er, hvordan disse hundrede kunne fungere i forælderrollen på et overmaterielt niveau, men det er præcis, hvad der skete. En overmateriel (ikke seksuel) forbindelse mellem et mandligt og et kvindeligt medlem af det legemlige personale resulterede i fremkomsten af den førstefødte af første gradens mellemvæsener.

77:1.3 (855.5) Man opdagede straks, at et væsen af denne orden, midtvejs mellem det dødelige og det engleagtige niveau, ville være til stor nytte i arbejdet i Prinsens hovedkvarter, og hvert par af den kropslige personale fik derfor tilladelse til at frembringe et lignende

væsen. Denne indsats resulterede i den første gruppe på halvtreds mellemvæsener.

77:1.4 (855.6) Efter i et år at have observeret denne unikke gruppes arbejde, gav Planetprinsen tilladelse til at reproducere mellemvæsener uden begrænsninger. Denne plan blev gennemført, så længe den skabende kraft var til rådighed, og det oprindelige korps på 50.000 mellemvæsener blev derfor bragt i eksistens.

77:1.5 (856.1) En periode på et halvt år forløb mellem produktionen af hvert mellemvæsen, og da et tusind sådanne væsener var blevet født til hver par, kom der aldrig flere. Og der er ingen forklaring på, hvorfor denne kraft blev opbrugt, da det tusinde afkom dukkede op. Ingen yderligere eksperimenter resulterede nogensinde i andet end fiasko.

77:1.6 (856.2) Disse væsener udgjorde efterretningskorpset i prinsens administration. De rejste vidt omkring, studerede og observerede verdens racerne og ydede andre uvurderlige tjenester til prinsen og hans personale i arbejdet med at påvirke det menneskelige samfund fjernt fra det planetariske hovedkvarter.

77:1.7 (856.3) Dette regime fortsatte indtil de tragiske dage med det planetariske oprør, der forledte lidt over fire femtedele af første gradens mellemvæsener. Det loyale korps tiltrådte tjeneste hos de Melkisedekske forvaltere og fungerede under Vans titulære lederskab indtil Adams dage.

2. Den Noditiske race

77:2.1 (856.4) Selv om dette er fortællingen om mellemvæsenernes oprindelse, natur og funktion på Urantia, gør slægtskabet mellem de to ordener—første og anden gradens—det nødvendigt for et øjeblik at afbryde historien om første gradens mellemvæsener for at følge slægtslinjen fra de oprørske medlemmer af Prins Caligastias legemlige personale fra tiden for det planetariske oprør frem til Adams tid. Det var denne arvelinje, som i de tidlige dage af den anden have, leverede den ene halvdel af forfædrene til anden gradens mellemvæsener.

77:2.2 (856.5) De fysiske medlemmer af Prinsens personale var materialiserede kønsvæsener med det formål at deltage i planen om at avle afkom, der indeholdt de kombinerede kvaliteter fra deres særlige orden forenet med dem fra den udvalgte stamme af Andon-stammerne, og alt dette var i forventning om Adams senere tilsynekomst. Livsbærerne havde planlagt en ny type dødelig, der omfattede foreningen af det fælles afkom fra Prinsens personale med førstegenerationsafkommet af Adam og Eva. De havde således udarbejdet en plan, der forestillede sig en ny orden af planetariske skabninger, som de håbede ville blive lærer-herskere i det menneskelige samfund. Sådanne væsener var designet til social ledelse og ikke civil ledelse. Men da dette projekt næsten helt gik galt, får vi aldrig at vide, hvad et aristokrati af velvilligt lederskab og

mageløs kultur Urantia dermed gik glip af. For da det legemlige personale senere formerede sig, var dette efter oprøret, og efter at de var blevet frataget deres forbindelse med systemets livsstrømme.

77:2.3 (856.6) Tidsforløbet efter oprøret var vidne til mange usædvanlige hændelser på Urantia. En stor civilisation—Dalamatias kultur—var ved at gå i opløsning. “På det tidspunkt levede Nephilim (Noditerne) på jorden, og når disse sønner af guderne gik ind til menneskenes døtre, og de fødte deres børn til dem, var ‘de vældige gamle’ de ‘berømte mænd.’” Selv om de næppe var “gudesønner,” blev personalet og deres tidlige efterkommere betragtet sådan af de evolutionære dødelige i disse fjerne dage; selv deres statur blev forstørret af traditionen. Dette er altså oprindelsen til den næsten universelle folkefortælling om guderne, der kom ned til jorden og der med menneskenes døtre avlede en ældgammel race af helte. Og hele denne legende blev yderligere forvirret med raceblandingerne hos de senere ankomne Adamiter i den anden have.

77:2.4 (857.1) Eftersom de hundrede kropslige medlemmer af Prinsens personale bar på kimplasma fra de andoniske menneskestammer, ville man naturligvis forvente, at deres afkom ville ligne andre andonitiske forældres afkom, hvis de gav sig i kast med seksuel reproduktion. Men da personalets 60 oprørere, Nods tilhængere, rent faktisk begyndte at reproducere sig seksuelt, viste deres børn sig på næsten alle måder at være både andonitterne og sangik-folket langt overlegne. Denne uventede fortræffelighed karakteriserede ikke kun fysiske og intellektuelle kvaliteter, men også åndelige evner.

77:2.5 (857.2)

Disse mutante træk, der dukkede op i den første Noditgeneration var resultatet af visse ændringer, der var blevet dannet i konfigurationen og de kemiske bestanddele af arvefaktorerne i den Andoniske livsplasma. Disse ændringer var forårsaget af tilstedeværelsen i medarbejdernes kroppe af Satania-systemets kraftfulde livsopretholdende kredsløb. Disse livskredsløb fik kromosomerne i det specialiserede Urantia-mønster til at reorganisere sig mere efter mønstrene i den standardiserede Satania-specialisering af den ordinerede Nebadon-livsmanifestation. Teknikken til denne metamorfose af kimplasma ved hjælp af systemets livsstrømme er ikke ulig de procedurer, hvorved Urantias forskere modificerer kimplasmaet i planter og dyr ved brug af røntgenstråler.

77:2.6 (857.3)

Således opstod de noditiske folk som følge af visse særegne og uventede modifikationer i den livsplasma, som Avalons kirurger havde overført fra de andonitiske bidragyderes kroppe til de kropslige medarbejderes kroppe.

77:2.7 (857.4)

Man skal huske på, at de hundrede andonitiske bidragydere af kimplasma til gengæld blev gjort til besiddere af det organiske supplement til livets træ, så Satantias livsstrømme ligeledes gennemstrømmede deres kroppe. De fireogfyrre modificerede andoniter, der fulgte personalet ind i oprøret, parrede sig også indbyrdes og bidrog i høj grad til de bedre stammer af det noditiske folk.

77:2.8 (857.5)

Disse to grupper, omfatter et hundrede og fire personer, som var bærere af den modificerede Andonitiske livsplasma, udgør

forfædrene til Noditerne, den ottende race som opstod på Urantia. Denne nye variant af menneskeliv på Urantia repræsenterer en anden fase af realiseringen af den oprindelige plan for at udnytte denne planet som et livsmodifikations verden, bortset fra at det var en af de uforudsete udviklinger.

77:2.9 (857.6) De fuldblodet Noditer var en storslået race, men blev efterhånden blandet med de evolutionære folkeslag på jorden, og inden længe havde en stor forringelse fundet sted. Ti tusind år efter oprøret havde de mistet så meget, at deres gennemsnitlige levetid kun var lidt mere end den for de evolutionære racer.

77:2.10 (857.7) Når arkæologerne graver lertavlerne op fra de senere tiders sumeriske efterkommere af Noditerne, opdager de lister over sumeriske konger der strækker sig flere tusinde år tilbage; og jo længere disse optegnelser gå tilbage, jo længere bliver de enkelte kongers regeringsperioder fra omkring 25 eller 30 år op til 150 år og mere. Denne forlængelse af disse ældre kongers regeringstid betyder, at nogle af de tidlige noditiske herskere (umiddelbare efterkommere af Prinsens personale) levede længere end deres senere efterfølgere og indikerer også et forsøg på at strække dynastierne tilbage til Dalamatia.

77:2.11 (857.8) Registreringer af sådanne langlevende individer beror på en sammenblanding af måneder og år som tidsperioder. Dette kan også ses i Abrahams slægtsforskning i bibelen og i kinesernes tidlige optegnelser. Forvirringen af en otteogtyve dages måned eller årstider, med det senere indførte år på mere end tre hundrede og halvtreds dage er årsagen for traditionerne i sådanne lange

menneskeliv. Der er optegnelser over en mand, der levede mere end ni hundrede “år.” Denne periode repræsenterer ikke helt 70 år, og sådanne liv blev betragtet for at være meget lange, “tresindstyve år og ti” som sådan en levetid senere blev kaldt.

77:2.12 (858.1) Tidsregningen i måneder med otteogtyve dag fortsatte længe efter Adams dage. Men da egypterne for omkring syv tusind år siden begyndte at reformere kalenderen, gjorde de det med stor nøjagtighed og indførte et år på 365 dage

3. Babels tårnet

77:3.1 (858.2) Efter oversvømmelse af Dalamatia flyttede Noditerne mod nord og østover, og grundlagde snart en nye by Dilmun, som deres racemæssige og kulturelle hovedkvarter. Omkring halvtreds tusind år efter Nods død, da efterkommerne af Prinsens personale var blevet for mange til at kunne ernære sig på landområderne umiddelbart omkring deres nye by Dilmun, og efter at de var begyndt at gifte sig uden for deres tilstødende grænser med Andoniter- og Sangik stammerne, kom deres ledere til at tænke, at noget burde gøres for at bevare deres racemæssige enhed. Derfor indkaldte de et stammeråd, og efter mange overvejelser blev Bablots plan, en efterkommer af Nod, godkendt.

77:3.2 (858.3) Bablot foreslog at opføre et prætentivt tempel til racens ære i centrum af det territorium, som de var i besiddelse af. Dette tempel skulle have et tårn hvis lige verden aldrig havde set. Det

skulle være et monumentalt mindesmærke for deres tidligere storhed. Der var mange, der ønskede at få dette monument rejst i Dilmun, men andre gjorde gældende, at sådan en stor struktur skulle placeres i sikker afstand fra havets farer, de huskede traditionerne om deres første hovedstad, Dalamatia, der blev opslugt af havet.

77:3.3 (858.4) Bablot planlagde, at de nye bygninger skulle blive kernen i det fremtidige center for noditisk kultur og civilisation. Hans råd sejrede til sidst, og byggeriet blev påbegyndt i overensstemmelse med hans planer. Den nye by skulle hedde *Bablot* efter tårnets arkitekt og bygherre. Dette sted blev senere kendt som Bablod og til sidst som Babel.

77:3.4 (858.5) Men Noditerne var imidlertid noget splittet i følelserne vedrørende planer og formålet af dette foretagende. Deres ledere var heller ikke helt enige om hverken byggeplaner eller brugen af bygningerne, når de var færdige. Efter fire og en halv års arbejde opstod en stor uenighed om formålet og motivet for opførelsen af tårnet. Konflikten blev så bitter, at alt arbejde ophørte. Madbærerne spredte nyheden om modsætningerne, og stammerne begyndte i et stort antal at samles på byggepladsen. Tre forskellige synspunkter blev fremført med hensyn til formålet med at bygge tårnet:

77:3.5 (858.6) 1. Den største gruppe, næsten halvdelen, ønskede at se tårnet bygget som et mindesmærke for Noditernes historie og racemæssig overlegenhed. De mente, det burde være en stor og imponerende struktur, som ville vække beundring hos alle fremtidige generationer.

77:3.6 (858.7) 2. Den næststørste fraktion ønskede tårnet udformet som et mindesmærke til kulturen i Dilmun. De forudså, at Bablot ville blive et stort center for handel, kunst, og fremstilling.

77:3.7 (859.1) 3. Et lille mindretal mente, at opførelsen af tårnet præsenterede en mulighed for at forsone deres forfædres tåbelighed da de deltog i Caligastias oprør. De fastholdt, at tårnet skulle afsættes til tilbedelsen af Faderen over dem alle, at hele formålet med den nye by burde være at træde i stedet for Dalamatia—at fungere som det kulturelle og religiøse center for de omkringliggende barbarer.

77:3.8 (859.2) Den religiøse gruppe blev straks stemt ned. Flertallet afviste læren om at deres forfædre havde gjort sig skyldig i oprør; de følte sig fornærmede over sådan en race stigmatisering. Efter at være sluppet af med en af de tre positioner i tvisten og da de ikke gennem debat kunne bestemme de to andre, begyndte de at slå. De religiøse, de som ikke deltog i kampene, flygtede til deres hjem i syden, mens deres medmennesker kæmpede indtil de næsten var udslettet.

77:3.9 (859.3) For omkring tolv tusinde år siden blev der gjort et andet forsøg på at opføre Babelstårnet. De blandede racer af Anditer (Noditer og Adamiter) forpligtede sig til at bygge et nyt tempel på ruinerne af den første struktur, men der var ikke tilstrækkelig støtte til foretagendet; det faldt af egen prætentiose vægt. Denne region var længe kendt som landet Babylon.

4. Noditernes civilisationscentre

77:4.1 (859.4) Noditernes spredning var et umiddelbart resultat af den interne konflikt om Babelstårnet. Denne interne krig reducerede i høj grad antallet af de renere Noditer og var på mange måder ansvarlig for, at det ikke lykkedes dem at etablere en stor præadamisk civilisation. Fra dette tidspunkt gik den Noditiske kultur tilbage i over et hundrede og tyve tusinde år, indtil den blev opgraderet af den adamiske infusion. Men selv på Adams tid var Noditerne stadig et dygtigt folk. Mange af deres blandede efterkommere var blandt havens bygherrer, og flere af Vans gruppekaptajner var Noditer. Nogle af de dygtigste hjerner, der tjente i Adams personale, var af denne race.

77:4.2 (859.5) Tre ud af fire store Noditcentre blev etableret umiddelbart efter konflikten i Bablot:

77:4.3 (859.6) 1. *De vestlige eller syriske Noditer*. Resterne af de nationalistiske eller tilhængerne af et racemæssige mindesmærket rejste nordover, forenede sig med Andoniterne for at grundlægge de senere Noditiske centre nordvest for Mesopotamien. Dette var den største Noditgruppe som nu spredte sig i alle retninger, og de bidrog meget til det senere assyriske folkeslag som opstod.

77:4.4 (859.7) 2. *De østlige eller elamitiske Noditer.* De som havde talt for kultur- og handel migrerede i stort tal mod øst ind i Elam og forenede sig med de blandede Sangikstammer. Elamiterne var for tredive eller fyrre tusinde år siden stort set blevet Sangik i deres natur, selv om de fortsatte med at opretholde en civilisation der var højere end de omkringliggende barbarer.

77:4.5 (859.8) Efter etableringen af den anden have blev det almindeligt at hentyde til denne nærliggende Noditiske bosættelse som "landet Nod"; og under den lange periode med relativ fred mellem denne Noditiske gruppe og Adamiterne blev de to racer i høj grad blandet, for det blev mere og mere skik for Guds børn (Adamiterne) at søge sig en hustru blandt menneskenes døtre (Noditerne).

77:4.6 (860.1) 3. *De centrale eller før-sumeriske Noditer.* En lille gruppe ved munden af floderne Tigris og Eufrat bibeholdt mere af deres racemæssige integritet. De bestod i tusinder af år og gav til sidst ophav til de Noditiske forfædre, som blandede sig med Adamiterne og grundlagde de sumeriske folk i historisk tid.

77:4.7 (860.2) Alt dette forklarer, hvordan sumererne så pludseligt og mystisk fremtrådte på handlingens scene i Mesopotamien. Forskerne vil aldrig være i stand til at spore og følge disse stammer tilbage til Sumerernes oprindelse, som havde sin begyndelse for to hundrede tusinde år siden, efter oversvømmelsen af Dalamatia. Uden nogen spor af oprindelse andre steder i verden, dukkede disse gamle stammer pludselig op på civilisationens horisont med en fuldvoksen

og overlegen kultur, omfattende templer, metalforarbejdning, landbrug, dyr, keramik, vævning, handelslovgivning, civile love, religiøse ceremonier og et gammelt skriftsystem. I begyndelsen af den historiske æra havde de for længst mistet alfabetet fra Dalamatia, og have vedtaget det ejendommelige skriftsystem med oprindelse i Dilmun. Det sumeriske sprog, som praktisk taget er gået tabt for verden, var ikke semitisk; det havde meget til fælles med de såkaldte ariske sprog.

77:4.8 (860.3) De detaljerede optegnelser som sumererne efterlod, beskriver områder af de bemærkelsesværdige bosættelser som var placeret ved den Persiske Golfs kyst nær den tidligere by Dilmun. Egypterne kaldte denne gamle pragtfulde by Dilmāt, mens de senere adamiserede Sumerere forvekslede både den første og anden Noditby med Dalamatia og kaldte alle tre Dilmun. Arkæologer har siden fundet disse gamle sumeriske lertavler som fortæller om dette jordiske paradis "hvor guderne først velsignede menneskeheden med et eksempel på civiliserede og kultiverede liv." Disse tavler som beskriver Dilmun, menneskenes og Guds paradis, hviler nu stille på de støvede hylder i mange museer.

77:4.9 (860.4) Sumererne kendte godt til den første og anden Edens, men trods omfattende blandede ægteskaber med Adamiterne, fortsatte de med at betragte beboerne i haven mod nord som en fremmed race. Sumerisk stolthed over fortidens store Noditiske kultur fik dem til at ignorere disse senere herlige perspektiver til fordel for byen Dilmuns storhed og paradisiske traditioner.

77:4.10 (860.5) 4. *De nordlige Noditer og Amadoniter—Vaniterne.*

Denne gruppe er opstået forud for konflikten i Bablot. Disse nordligste Noditer var efterkommere af dem, der havde forladt Nod og hans efterfølgeres lederskab til fordel for følge Vans og Amadons.

77:4.11 (860.6) Nogle af Vans første medarbejdere bosatte sig senere langs bredden af søen, som stadig bærer hans navn, og deres traditioner voksede op omkring dette sted. Ararat blev deres hellige bjerg og havde stort set samme betydning for senere tiders Vaniter som Sinai havde for hebræerne. For ti tusind år siden lærte assyrernes Vanitiske forfædre, at deres morallov med syv bud var blevet givet til Van af guderne på Araratbjerget. De havde en fast tro på, at Van og hans medarbejder Amadon var blevet taget væk i live fra planeten, mens de var oppe på bjerget for at tilbede.

77:4.12 (860.7) Ararat bjerget var det hellige bjerg i det nordlige Mesopotamien, og da meget af jeres tradition fra disse gamle tider blev erhvervet i forbindelse med den babyloniske historie om syndfloden, er det ikke overraskende, at Ararat-bjerget og dets region blev vævet ind i den senere jødiske historie om Noah og den universelle syndflod.

77:4.13 (860.8) Omkring 35.000 f.Kr. besøgte Adamson en af de østligste af Vaniternes gamle bopladser for at grundlægge sit civilisationscenter.

5. Adamsson og ratta

77:5.1 (861.1) Efter at have beskrevet Noditernes som forgængere til forfædrene til anden gradens mellemvæsener, bør denne fortælling nu tage den adamiske halvdel af deres forfædre i betragtning, for anden gradens mellemvæsener er også børnebørn til Adamson, den førstefødte af den violette race på Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson var blandt den gruppe af Adams og Evas børn, der valgte at blive på jorden sammen med deres far og mor. Denne ældste søn af Adam havde ofte hørt Van og Amadon fortælle om deres hjem i højlandet mod nord, og på et tidspunkt efter etableringen af den anden have besluttede han sig for at opsøge dette land, som han havde drømt om som ung.

77:5.3 (861.3) Adamson var 120 år gammel på dette tidspunkt og havde været far til 32 børn af ren linje fra den første have. Han ønskede at blive hos sine forældre og hjælpe dem med at opbygge den anden have, men han var meget bekymret over tabet af sin ægtefælle og deres børn, som alle havde valgt at tage til Edentia sammen med de andre adamiske børn, der valgte at blive protegéer hos de Højeste.

77:5.4 (861.4) Adamson ville ikke svigte sine forældre på Urantia, og han var utilbøjelig til at flygte fra modgang eller fare, men han fandt forholdene i den anden have langt fra tilfredsstillende. Han gjorde meget for at fremme de første tiders forsvars- og byggeaktiviteter, men besluttede at rejse mod nord ved førstkommende lejlighed. Og selvom hans afgang fandt sted i en venlig atmosfære, var Adam og Eva meget triste over at miste deres ældste søn, at se ham gå ud i en

fremmed og fjendtlig verden, for som de frygtede, aldrig at vende tilbage.

77:5.5 (861.5) En gruppe på syvogtyve fulgte Adamson nordpå i søgen efter disse mennesker fra hans barndoms fantasier. Efter lidt mere end tre år fandt Adamsons gruppe faktisk målet for deres eventyr, og blandt disse mennesker, opdagede han en vidunderlig og smuk kvinde, 20 år gammel, som hævdede at være den sidste fuldblods efterkommer af prinsens personale. Denne kvinde, Ratta, sagde, at hendes forfædre alle var efterkommere til to af prinsens faldne personale. Hun var den sidste af hendes race, og havde ingen levende brødre eller søstre. Hun havde næsten besluttet sig for ikke at parre sig, havde næsten besluttet sig for at dø uden afkom, men hun mistede sit hjerte til den majestætiske Adamson. Og da hun hørte historien om Eden, hvordan Vans og Amadons forudsigelser virkelig var gået i opfyldelse, og da hun lyttede til opremsningen af havens misligholdelsen blev hun grebet af en eneste tanke—at gifte sig med denne søn og arving til Adam. Hurtigt voksede ideen hos Adamson. Efter lidt mere end tre måneder, blev de gift.

77:5.6 (861.6) Adamson og Ratta fik en familie med syvogtres børn. De gav ophav til en stor række af verdens ledere, men de gjorde noget mere. Man skal huske på, at begge disse væsener virkelig var overmenneskelige. Hvert fjerde barn, de fødte, var af en unik orden. Det var ofte usynligt. Aldrig i verdenshistorien var noget sådant sket. Ratta var meget foruroliget—endda overtroisk—men Adamson kendte godt til eksistensen af første gradens mellemvæsener, og han

konkluderede, at noget lignende var ved at ske for øjnene af ham. Da den andet mærkeligt efterkommer ankom, besluttede han at parre dem, da den ene var af mandligt og den anden af kvindeligt køn, og dette er oprindelsen af anden gradens mellemvæsener. Inden hundrede år, før dette fænomen ophørte, opstod der næsten to tusind af disse væsener.

77:5.7 (862.1) Adamson levede i 396 år. Mange gange vendte han tilbage for at besøge sin far og mor. Hvert syvende år rejste han og Ratta sydpå til den anden have, og i mellemtiden holdt mellemvæsenerne ham informeret om hans folks velfærd. I løbet af Adamsons liv gjorde de en stor indsats for at opbygge et nyt og uafhængigt verdenscenter for sandhed og retfærdighed.

77:5.8 (862.2) Adamson og Ratta havde således dette korps af vidunderlige hjælpere til deres rådighed, som arbejdede sammen med dem gennem hele deres lange liv for at hjælpe med at udbrede avanceret sandhed og med at udbrede højere standarder for åndelig, intellektuel og fysisk levevis. Og resultaterne af denne indsats for at forbedre verden blev aldrig helt overskygget af efterfølgende tilbageskridt.

77:5.9 (862.3) Adamsoniterne opretholdt en høj kultur i næsten syv tusinde år efter Adamson og Ratta. Senere blev de blandet med de nærliggende Noditer og Andoniter og blev også inkluderet blandt de "vældige gamle mænd." En del af fremskridtene under denne tidsalder blev bevaret og blev en latent del af det kulturelle potentiale, som senere blomstrede i den europæiske civilisation.

77:5.10 (862.4) Dette civilisationscenter lå i regionen øst for den sydlige ende af Det Kaspiske Hav, nær Kopet Dagh. Et lille stykke oppe ved foden af Turkestan findes resterne af det, der engang var den violette races adamsonitiske hovedkvarter. I disse højlandsområder, der ligger i et smalt og gammelt frugtbart bælte ved Kopet-bjergkædens nedre udløbere, opstod der på forskellige tidspunkter fire forskellige kulturer, der blev fostret af fire forskellige grupper af Adamsons efterkommere. Det var den anden af disse grupper, der udvandrede mod vest til Grækenland og øerne i Middelhavet. Resten af Adamsons efterkommere vandrede mod nord og vest for at komme ind i Europa med den blandede bestand af den sidste anditiske bølge, der kom ud af Mesopotamien, og de blev også talt med blandt de anditisk-ariske indtrængere i Indien.

6. Anden gradens mellemvæsener

77:6.1 (862.5) Mens første gradens mellemvæsener havde en så godt som overmenneskelig oprindelse, så blev den anden orden af afkom af den rene Adamiske slægt, forenet med en menneskeliggjort efterkommer af forfædre, der er fælles for første gradens korps afstamning.

77:6.2 (862.6) Blandt Adamsons børn var der kun seksten af de ejendommelige stamfædre til anden gradens mellemvæsener. Disse unikke børn blev ligeligt fordelt med hensyn til køn, og hver par var i stand til at producere en anden gradens mellemvæsen hver

halvfjerdsindstyvende dag ved hjælp af en kombineret teknik med sex og ikke-kønslig forbindelse. Og et sådant fænomen var aldrig muligt på jorden før den tid, og det er heller aldrig sket siden.

77:6.3 (862.7) Disse seksten børn levede og døde (med undtagelse af deres særegenheder) som dødelige i verden, men deres elektrisk energi ladede afkom lever på ubestemt tid, da de ikke er underlagt begrænsningerne af dødeligt kød.

77:6.4 (862.8) Hver af de otte par frembragte til sidst 248 mellemvæsener, og således fik det oprindelige anden gradens korps —1.984 i antal—til. Der er otte undergrupper af anden gradens mellemvæsener. De er betegnes som A-B-C den første, anden, tredje, og så videre. Og så er der D-E-F den første, anden, og så videre.

77:6.5 (862.9) Efter Adams misligholdelse vendte første gradens mellemvæsener tilbage til tjeneste hos de Melkisedekske forvaltere, mens anden gradens gruppe blev knyttet til Adamson center indtil hans død. Treogtrediven af disse anden gradens mellemvæsener, lederne for deres organisation ved Adamsons død, forsøgte at bringe hele ordenen over i Melkisedekernes tjeneste og dermed opnå en pagt med første gradens korps. Men da dette ikke lykkedes, forlod de deres kammerater og gik som en flok over til de planetariske forvalters tjeneste.

77:6.6 (863.1) Efter Adamson død blev de resterende anden gradens mellemvæsener en mærkelig, uorganiseret, og uafhængig kraft på Urantia. Fra den tid og frem til Machiventa Melkisedek dage levede de en uregelmæssig og uorganiseret eksistens. De blev delvist bragt under kontrol af denne Melkisedek, men de forårsagede stadig

megen fortræd helt frem til Kristus Mikael tid. Under hans ophold på jorden træf de alle deres endelige beslutninger om deres fremtidige skæbne, og den loyale størstedel blev mobiliseret under ledelse af første gradens mellemvæsener.

7. De oprørske mellemvæsener

77:7.1 (863.2) Størstedelen af første gradens mellemvæsener valgte syndens vej på tidspunktet for Lucifers oprør. Da det planetariske oprørs ødelæggelser blev opregnet, opdagede man udover andre tab, at 40.119 ud af de oprindelige 50.000 mellemvæsener, havde sluttet sig til Caligastias løsrivelse.

77:7.2 (863.3) Det oprindelige antal af anden gradens mellemvæsener var 1.984, og af disse undlod 873 at slutte op om Mikael's styre og de blev behørigt interneret i forbindelse med den planetariske dom af Urantia på pinsedagen. Ingen kan forudsige fremtiden for disse faldne skabninger.

77:7.3 (863.4) Begge grupper af oprørske mellemvæsener er nu varetægtsfængslet, afventende den endelig afgørelse i sagen om systemoprøret. Men de gjorde mange mærkelige ting på jorden forud for indvielsen af den nuværende planetariske dispensation.

77:7.4 (863.5) Disse illoyale mellemvæsener kunne under visse omstændigheder gøre sig synlige for de dødeliges øjne, og dette gjaldt i særdeleshed medarbejderne til Beelzebub, lederen af de frafaldne anden gradens mellemvæsener. Men disse unikke

skabninger må ikke forveksles med visse af de oprørske keruber og serafer, som også var på jorden op til tidspunktet for Kristi død og opstandelse. Nogle af de ældre forfattere, betegnede disse oprørske mellemvæsener som onde ånder og dæmoner, og de frafaldne serafer som onde engle.

77:7.5 (863.6) I ingen verden kan onde ånder tage noget dødeligt sind i sin besiddelse efter at en Paradisets Overdragelsessøn har levet sit liv. Men før Kristus Mikaels dage på Urantia—før Tankeretternes verdensomspændende ankomst og udgydelsen af Mesterens ånd over alt kød—kunne disse oprørske mellemvæsener faktisk påvirke visse laverestående dødeliges sind og til en vis grad styre deres handlinger. Det skete på stort set samme måde, som de loyale mellemvæsener fungerer, når de tjener som effektive kontaktvogtere af det menneskelige sind hos medlemmerne af skæbnens reserve korps på Urantia, når Retteren, i virkeligheden, er adskilt i en periode for kontakt med overmenneskelige intelligenser.

77:7.6 (863.7) Det er ikke bare en talemåde, når der står: “Og de bragte alle mulige syge til ham, dem, der var besat af djævle og dem, der var sindssyge.” Jesus kendte og anerkendte forskellen mellem sindssyge og dæmonisk besættelse, selvom disse tilstande var meget forvirrede i hovedet på dem, der boede i hans tid og generation.

77:7.7 (863.8) Selv før pinsen kunne ingen oprørsk ånd dominere et normalt menneskesind, og siden den dag har selv mindreværdige dødeliges svage sind været fri for sådanne muligheder. Den påståede uddrivelse af djævle siden Sandhedens Ånds ankomst har været et spørgsmål om at forveksle en tro på dæmonisk besættelse med

hysteri, sindssyge og svagt begavede. Men bare fordi Mikael's overdragelse for evigt har befriet alle menneskesind på Urantia fra muligheden for dæmonisk besættelse, skal man ikke tro, at det ikke var en realitet i tidligere tidsaldre.

77:7.8 (864.1) Hele gruppen af oprørske mellemvæsener er i øjeblikket holdt fanget, efter ordre fra den Højeste af Edentia. De strejfer Ikke længere rundt i denne verden med onde hensigter. Uanset Tankeretternes tilstedeværelse, så har udgydelsen af Sandhedens Ånd over alt kød for evigt gjort det umuligt for illoyale ånder af enhver slags eller form nogensinde igen at invadere selv det mest svage menneskesind. Siden pinsedag har der aldrig været sådan noget som dæmonisk besættelse.

8. De forenede mellemvæsener

77:8.1 (864.2) Ved den sidste dom i denne verden, da Mikael fjernede de slumrende overlevende fra tiden, forblev mellemvæsenerne efterladt, for at hjælpe med det åndelige og delvise åndelige arbejde på planeten. De fungerer nu som et enkelt korps, som omfatter begge ordener og tæller 10.992. *De Forenede mellemvæsener af Urantia* styres i øjeblikket på skift af det ældste medlem af hver orden. Denne ordning har fungeret siden deres sammenlægning til én gruppe kort efter pinse.

77:8.2 (864.3) Medlemmerne af den ældre eller første gradens orden er generelt kendt ved tal; de har ofte navne som 1-2-3 den første, 4-5-6

den første, og så videre. På Urantia betegnes de Adamiske mellemvæsener alfabetisk for at skelne dem fra første gradens mellemvæsener med numerisk betegnelse.

77:8.3 (864.4) Begge ordener er ikke-materielle væsener hvad angår ernæring og energi indtagelse, men de har mange træk til fælles med mennesker og kan værdsætte og forstå jeres humor samt jeres tilbedelse. Når de er knyttet til dødelige, lever de sig ind i ånden fra menneskeligt arbejde, hvile og leg. Mellemvæsener sover imidlertid ikke, og de besidder heller ikke evnen til forplantning. I en vis forstand er anden gradens gruppe differentieret i retning efter mandlighed og kvindelighed, og bliver ofte omtalt som “han” eller “hun.” De arbejder ofte sammen i sådanne par.

77:8.4 (864.5) Mellemvæsener er ikke mennesker, ej heller er de engle, men mellemvæsenerne af anden graden er i deres natur, nærmere mennesket end engle; de tilhører på en måde, jeres race og er derfor meget forstående og sympatisk i deres kontakt med mennesker; de er uvurderlige for seraferne i deres arbejde for og med menneskehedens forskellige racer, og begge ordener er uundværlige for seraferne, der tjener som personlige beskyttere for de dødelige.

77:8.5 (864.6) De Forenede Mellemvæsener af Urantia er organiseret til tjeneste med de planetariske serafer i overensstemmelse med medfødte evner og erhvervede færdigheder, i følgende grupper:

77:8.6 (864.7) 1. *Mellem budbringere*. Denne gruppe bærer navne; de er et lille korps og er til stor hjælp i en evolutionær verden i

forbindelse med hurtig og pålidelig personlig kommunikation.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetariske vogtere*. Mellemvæsener er vogterne, vagterne i rummets verdener. De udfører de vigtige opgaver som observatører af alle de talrige fænomener og typer af kommunikation, der er vigtige for de overnaturlige væsener i området. De patruljerer planetens usynlige ånderige.

77:8.8 (865.1) 3. *Kontakt personligheder*. I kontakter med de dødelige væsener af de materielle verdener, såsom med den person gennem hvilken disse meddelelser blev overført, anvendes altid mellemvæsener. De er en væsentlig faktor i sådanne forbindelser mellem det åndelige og det materielle plan.

77:8.9 (865.2) 4. *Fremskridts hjælpere*. Disse er de mere spirituelle af mellemvæsenerne, og de er fordelt som assistenter til de forskellige seraf-ordener, der fungerer i særlige grupper på planeten.

77:8.10 (865.3) Mellemvæsener varierer meget i deres evne til at komme i kontakt med seraferne over dem og med deres menneskelige fætre nedenunder. Det er for eksempel overordentlig vanskeligt, for første gradens mellemvæsener at få direkte kontakt med materielle eksistenser. De er betydeligt tættere på den engleagtige væsenstype og er derfor normalt sat til at arbejde med og tjene de åndelige kræfter, der bor på planeten. De fungerer som ledsagere og vejleder til himmelske besøgende og studerende som er på besøg her, mens anden gradens mellemvæsener næsten udelukkende er knyttet til omsorgen af verdens materielle væsener

77:8.11 (865.4) De 1.111 loyale anden gradens mellemvæsener udfører vigtige opgaver på jorden. I forhold til deres medarbejdere af første grad, er de udpræget materielle. De eksisterer lige uden for det menneskelige synsfelt og de har en tilstrækkelig bred tilpasningsevne til, efter forgodtbefindende, at tage fysisk kontakt med, hvad mennesker kalder “materielle ting.” Disse unikke væsener har visse bestemte beføjelser over ting i tid og rum, dyr i verden er ikke undtaget.

77:8.12 (865.5) Mange af de mere bogstavelige fænomener der er blevet tilskrevet engle er udført af anden gradens mellemvæsener. Når de tidlige lærere af Jesu evangeliet blev kastet i fængsel af den tids uvidende religiøse ledere, så var det en rigtig “Herrens engel” “som om natten åbnede fængslets døre og førte dem ud.” Men i det tilfælde, hvor Peter blev befriet efter James var blevet dræbt på Herodes ordre, var det en anden gradens mellemvæsen der udførte det arbejde som er tilskrevet en engel.

77:8.13 (865.6) Deres vigtigste opgave i dag, er, at være ubemærket personlig samarbejdspartnere for de mænd og kvinder, der udgør skæbnens planetariske reservekorps. Det var denne anden gradens arbejde, dygtigt støtte af visse fra første gradens korps, der skabte den koordinering af personligheder og omstændigheder på Urantia, som til sidst fik de planetariske himmelske tilsynsførende til at iværksætte ansøgningsproceduren, som resulterede i udstedelsen af de mandater, der muliggjorde den serie af åbenbaringer, som denne præsentation er en del af. Men det bør gøres klart, at mellemvæsenerne ikke er involveret i de beskidte forestillinger som

finder sted under den generelle betegnelse “spiritisme.” De nuværende mellemvæsener på Urantia, og som alle har en hæderlig status, har intet at gøre med de fænomener, der er forbundet med såkaldt “mediumisme”; og de tillader normalt ikke, mennesket at være vidne til deres til tider nødvendige fysiske aktiviteter eller andre kontakter med den materielle verden, som de opfattes af de menneskelige sanser.

9. Urantias permanente borgere

77:9.1 (865.7) Mellemvæsenerne kan betragtes som den første gruppe af permanente indbyggere, der findes på de forskellige klasser af verdener overalt i universerne i modsætning til de evolutionære opstigende som de dødelige skabninger og engleskarerne. Sådanne permanente borgere møder man på forskellige steder under opstigningen til Paradiset.

77:9.2 (866.1) I modsætning til de forskellige ordener af himmelske væsener, der er tildelt at *udføre omsorg* på en planet, så *lever* mellemvæsenerne på en beboet verden. Seraferne kommer og går, men mellemvæsenerne forblive og vil fortsat være, for selvom de er indfødte på planeten har de også omsorgen for den, og de sørger for det ene fortsatte regime, som harmoniserer og forbinder de serafiske værters skiftende administrationer.

77:9.3 (866.2) Som Urantias egentlige borgere, har mellemvæsener en slægtskabs interesse for denne sfæres skæbne. De er et beslutsomt

samfund, der vedholdende arbejder for udviklingen af deres oprindelige fødselsplanet. Deres beslutsomhed antydes af mottoet for deres orden: "Hvad De Forenede Mellemvæsener påtager sig, det udfører de."

77:9.4 (866.3) Selv om deres evne til at rejse langs energi kredsløbene gør det muligt for ethvert mellemvæsen at forlade planeten, har de hver forpligtet sig til ikke at forlade planeten, inden de engang frigives af universets myndigheder. Mellemvæsener er forankret på en planet, indtil tidspunktet for etableringen af lys og liv. Med undtagelse af 1-2-3 den første har ingen loyale mellemvæsener nogensinde fraveget Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 den første, den ældste af første gradens orden, blev frigivet fra direkte planetariske opgaver kort efter pinse. Dette ædle mellemvæsen stod standhaftige ved siden af Van og Amadon under det planetariske oprørs tragiske dage, og hans frygtløse ledelse var medvirkende til at reducere tabene i hans orden. Han tjener i øjeblikket på Jerusem som medlem af de fireogtyve rådgivere, og har allerede en gang efter den første pinse fungeret som generalguvernør af Urantia.

77:9.6 (866.5) Mellemvæsener er bundet til planeten, men ligesom dødelige taler med rejsende langvejs fra og dermed lære om fjerntliggende steder på planeten, så taler mellemvæsener med himmelske rejsende for at lære om universets fjerne steder. Så bliver de fortrolige med dette system og universet, selv med Orvonton og

dets søster skabelser, og så forbereder de sig på statsborgerskab på de højere niveauer af væsen eksistens.

77:9.7 (866.6) Selv om mellemvæsenerne blev bragt i eksistens fuldt udviklet—uden at opleve nogen periode med vækst eller udvikling fra umodenhed—ophører de aldrig med at vokse i visdom og erfaring. Ligesom dødelige, er de evolutionære væsener, og de har en kultur, som er en ægte evolutionær bedrift. Der er mange store sind og mægtige ånder blandt Urantias mellemvæseners korps.

77:9.8 (866.7) Fra et større perspektiv, er civilisationen på Urantia opnået i fællesskab af de dødelige på Urantia og Urantias mellemvæsener og dette er sandt på trods af at de to nuværende kulturelle niveauer er adskilte, en forskel, der ikke vil blive kompenseret før lysets og livets tidsalder.

77:9.9 (866.8) Mellemvæsenernes kultur, som er et produkt af en udødelig planetariske befolkning, er relativt immun over for de tidsmæssige omskiftelser, der plager den menneskelige civilisation. Menneskegenerationerne glemmer; mellemvæsenernes korps husker, og hukommelsen er skatkammeret for traditionerne i jeres beboede verden. Således forbliver en planets kultur altid nærværende på planeten, og under de rette omstændigheder er sådanne skattede minder om tidligere begivenheder gjort til gængelige, ligesom historien om Jesu liv og lære er blevet givet af Urantias mellemvæsener til deres fætre og kusiner i kødet.

77:9.10 (867.1) Mellemvæsenerne er de dygtige tjenere, der kompenserer for den kløft mellem Urantias materielle og åndelige anliggender, som opstod efter Adams og Evas død. De er også jeres

ældre brødre, kammerater i den lange kamp for at opnå en afklaret status af lys og liv på Urantia. De Forenede Mellemvæsener er et oprørstestet korps, og de vil trofast udføre deres rolle i den planetariske udvikling indtil denne verden når tidsaldrenes mål, til den fjerne dag, hvor der faktisk hersker fred på jorden, og hvor der i sandhed er god vilje i menneskenes hjerter.

77:9.11 (867.2) På grund af det værdifulde arbejde, som disse mellemvæsener udføres har vi konkluderet, at de faktisk er en væsentlig del af verdens åndelige struktur. Hvor oprøret ikke har fordærvet en planets anliggender er de af endnu større hjælp til seraferne.

77:9.12 (867.3) Hele organisationen af høje ånder, engle værter og mellemvæsener dedikeret til entusiastisk at fremme Paradisets plan for de evolutionære dødeliges gradvise opstigning og opnåelse af fuldkommenhed, en af universets overjordiske forretninger—den fantastiske overlevelsplan, der bringer Gud ned til mennesket og derefter, ved en sublim form for partnerskab, bærer mennesket op til Gud og videre til evig tjeneste og guddommelig opnåelse—lige for dødelige og mellemvæsener.

77:9.13 (867.4) [Præsenteret af en Ærkeengel fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 77](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 79](#) >>

Kapitel 78

Den Violette Race Efter Adams Dage

78:0.1 (868.1) DEN anden Eden var civilisationens vugge for næsten tredive tusinde år. Her i Mesopotamien holdt de Adamiske folk stand, og herfra sendte de deres afkom ud til jordens ender, og senere, da de blev sammenlagt med de Noditiske og Sangik stammerne blev de kendt som Anditerne. Fra denne region udgik de mænd og kvinder, der satte gang i de historiske tider, og som har fremskyndet det kulturelle fremskridt på Urantia så enormt.

78:0.2 (868.2) Dette kapitel skildrer den violette races planetariske historie, der begynder kort efter Adams misligholdelse, fra omkring år 35.000 f.Kr., og strækker sig ned gennem dens sammensmeltning med Noditiske og Sangik racerne, omkring år 15.000 f.Kr., for at danne de anditiske folkeslag og videre til dens endelige forsvinden fra de mesopotamiske hjemlande, omkring 2000 f.Kr.

1. Racernes og kulturernes fordeling

78:1.1 (868.3) Selvom racernes sind og moral var på et lavt niveau på tidspunktet for Adams ankom, var den fysiske evolution fortsat ganske upåvirket af Caligastia-oprørets krav. Adams bidrag til racernes biologiske status, på trods af den delvise fiasko i foretagendet, løftede Urantias folk enormt.

78:1.2 (868.4) Adam og Eva bidrog også med meget, som var værdifuldt for menneskehedens sociale, moralske og intellektuelle fremskridt; civilisationen fik et enormt skub fremad ved tilstedeværelsen af deres afkom. For fem og tredive tusinde år siden havde verden som helhed kun lidt kultur. Visse civilisationscentre eksisterede her og der, men størstedelen af Urantia vantrives i vildskab. Den racemæssige og kulturelle fordeling var som følger:

78:1.3 (868.5) 1. *Den violette race—Adamitter og Adamsoniter.*

Hovedcentret for den adamitiske kultur var i den anden have, der ligger i trekanten mellem floderne Tigris og Eufrat; dette var faktisk vuggen for de vestlige og indiske civilisationer. Det sekundære eller nordlige center for den violette race var det adamsonitiske hovedkvarter, som lå øst for den sydlige bred af Det Kaspiske Hav nær Kopet-bjergene. Fra disse to centre udgik den kultur og det livsplasma til de omkringliggende lande, som så øjeblikkeligt satte skub i alle racerne.

78:1.4 (868.6) 2. *Præ-sumerere og andre Noditer*. Der fandtes også rester af den gamle kultur fra Dalamatias dage i Mesopotamien, nær flodernes udmunding. I løbet af årtusinderne blev denne gruppe grundigt blandet med adamitterne mod nord, men de mistede aldrig helt deres noditiske traditioner. Forskellige andre noditiske grupper, der havde slået sig ned i Levanten, blev generelt absorberet af den senere ekspanderende violette race.

78:1.5 (869.1) 3. *Andoniterne* opretholdt fem eller seks ret repræsentative bosættelser nord og øst for Adamsons hovedkvarter. De var også spredt over hele Turkestan, mens isolerede øer af dem fortsatte i hele Eurasien, især i bjergområder. Disse aboriginer holdt stadig fast i de nordlige dele af det eurasiske kontinent sammen med Island og Grønland, men de var for længst blevet fordrevet fra Europas sletter af den blå mand og fra floddalene i det fjernere Asien af den ekspanderende gule race.

78:1.6 (869.2) 4. *De røde mennesker* beboede Amerika efter at være blevet drevet ud af Asien over halvtreds tusind år før Adams ankomst.

78:1.7 (869.3) 5. *Den gule race*. Det kinesiske folk var veletableret med kontrol over det østlige Asien. Deres mest avancerede bosættelser lå nordvest for det moderne Kina i områder, der grænser op til Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *Den blå race*. De blå mennesker var spredt over hele Europa, men deres bedste kulturcentre lå i de dengang frugtbare dale i Middelhavsområdet og i det nordvestlige Europa. Neandertalernes

absorption havde i høj grad forsinket den blå mands kultur, men ellers var han den mest aggressive, eventyrlystne og udforskende af alle de evolutionære folkeslag i Eurasien.

78:1.9 (869.5) 7. *Før dravidiske Indien.* Den komplekse blanding af racer i Indien—der omfattede alle racer på jorden, men især de grønne, orange og sorte—opretholdt en kultur, der var lidt højere end i de fjerntliggende regioner.

78:1.10 (869.6) 8. *Civilisationen i Sahara.* Den indigofarvede races højerestående elementer havde deres mest progressive bosættelser i det, der nu er den store Sahara-ørkenen. Denne indigo-sort gruppe havde omfattende islæt af de orange og grønne racer, der var udslettet.

78:1.11 (869.7) 9. *Middelhavsområdet.* Den mest blandede race uden for Indien havde som sit område, hvad der nu er Middelhavsområdet. Her mødte de blå mennesker fra nord og saharanere fra syd Noditer og Adamiter fra øst og blandede sig med dem.

78:1.12 (869.8) Dette var billedet af verden forud for begyndelsen på den violette races store ekspansioner, for omkring femogtyve tusinde år siden. Håbet om en fremtidig civilisation lå i den anden have mellem floderne i Mesopotamien. Her i det sydvestlige Asien eksisterede potentialet til en stor civilisation, muligheden for at sprede de ideer og idealer, som var blevet reddet fra Dalamatias dage og Edens tid, til hele verden.

78:1.13 (869.9) Adam og Eva havde efterladt et begrænset, men potent afkom, og de himmelske observatører på Urantia ventede spændt på at finde ud af, hvordan disse efterkommere af den vildfarne Materielle Søn og Datter ville klare sig.

2. Adamiterne i den anden have

78:2.1 (869.10) I tusinder af år arbejdede Adams sønner langs floderne i Mesopotamien, løste deres problemer i forbindelse med kunstvanding og kontrol af oversvømmelser i den sydlige del, forbedrede deres forsvar mod nord, og forsøgte at bevare deres traditioner fra glansdagene i den første Eden.

78:2.2 (869.11) Det heltemod, som ledelsen af den andet have udviste, udgør en af de fantastiske og inspirerende episke beretninger i Urantias historie. Disse ædle sjæle glemte aldrig helt formålet med den Adamiske mission, og derfor kæmpede de tappert mod indflydelsen fra de omgivende og laverestående stammer, mens de villigt sendte deres udvalgte sønner og døtre i en stadig strøm som udsendinge til jordens racer. Nogle gange var denne ekspansion nedbrydende for den hjemlige kultur, men altid ville disse overlegne folkeslag rehabilitere sig selv.

78:2.3 (870.1) Adamiternes civilisation, samfund og kulturelle status lå langt over det generelle niveau for de evolutionære racer på Urantia. Kun blandt Vans, Amadons og Adamsoniternes gamle bosættelser var der en sammenlignelig civilisation. Men civilisationen i den

anden Eden var en kunstig struktur—*den var ikke blevet udviklet*—og var derfor dømt til at blive forringet, indtil den nåede et naturligt evolutionært niveau.

78:2.4 (870.2) Adam forlod en stor intellektuel og åndelig kultur bag sig, men den var ikke avancerede i mekaniske redskaber, da enhver civilisation er begrænset af naturlige ressourcer, af den medfødte genialitet og at der findes tilstrækkelig fritid til at sikre gennemførelsen af opfindelser. Den violette races civilisation var baseret på tilstedeværelsen af Adam og på traditionerne fra den første Eden. Efter Adams død og da disse traditioner gennem de forbipasserende årtusinder blev tågede, sank Adamiternes kulturelle niveau støt, indtil det nåede et niveau af gensidig balance med de omkringliggende folks status og med den skiftende kulturelle kapacitet som på naturlig måde udviklede sig blandt den violette race.

78:2.5 (870.3) Men Adamiterne var en reel nation omkring år 19.000 f.Kr., som talte fire og en halv million mennesker, og de havde allerede spredt millioner af deres afkom til de omkringliggende folkeslag.

3. Adamiternes tidlige spredning

78:3.1 (870.4) Den violette race bevarede i mange årtusinder de fredelige traditioner fra Eden, hvilket forklarer deres lange forsinkelse med at erobre nye områder. Når befolknings trykket blev

for stort, udsendte de deres overskydende indbyggere som lærere til andre racer i stedet for at føre krig for at sikre mere territorium. Den kulturelle effekt af disse tidligere migrationer var ikke varig, men absorptionen af de adamitiske lærere, handlende og opdagelsesrejsende var biologisk stimulerende for de omkringliggende folk.

78:3.2 (870.5) Nogle af Adamiterne rejste tidligt vestpå til Nildalen; andre trængte østpå ind i Asien, men de udgjorde et mindretal. De senere tiders massebevægelse skete i stor udstrækning nordpå og derfra vestpå. Det var hovedsagelig en gradvis, men utrættelig fremstød mod nord, det største antal migrerede nordpå og vendte derefter vestpå rundt om Det Kaspiske Hav ind i Europa.

78:3.3 (870.6) For omkring femogtyve tusinde år siden var mange af Adamiternes renere raceelementer nået et godt stykke vej mod nord. Men efterhånden som de trængte nordpå, blev de mindre og mindre Adamitiske indtil de på det tidspunkt, hvor de besatte Turkestan, var blevet grundigt blandet med de andre racer, især Noditerne. Meget få af de renrace violette folkeslag trængte nogensinde langt ind i Europa eller Asien.

78:3.4 (870.7) Fra ca. 30.000 til 10.000 år f.Kr. foregik der epokegørende raceblandinger i hele det sydvestlige Asien. Højlandsindbyggerne i Turkestan var et virilt og livskraftigt folk. Nordvest for Indien levede meget af kulturen fra Vans dage videre. Stadig nord for disse bosættelser var det bedste fra de tidlige Andoniter blevet bevaret. Og begge disse højerestående racer med hensyn til kultur og karakter blev absorberet af Adamiterne, der

bevægede sig nordpå. Denne sammensmeltning førte til vedtagelsen af mange nye ideer; den lettede civilisationens fremskridt og fremmede i høj grad alle faser af kunst, videnskab og social kultur.

78:3.5 (871.1) Da perioden med de tidlige adamiske vandringer sluttede, omkring 15.000 f.Kr., var der allerede flere efterkommere af Adam i Europa og Centralasien end noget andet sted i verden, selv end i Mesopotamien. De europæiske blå racer var stort set blevet infiltreret. De lande, der nu kaldes Rusland og Turkestan, var i hele deres sydlige udstrækning besat af et stort reservoir af Adamiter blandet med Noditer, Andoniter og røde og gule sangikfolk. Sydeuropa og Middelhavsområdet var beboet af en blandet race af Andoniter og sangikfolk—orange, grønne og indigofarvede—med et drys af Adamiter. Lilleasien og de central-østeuropæiske lande var besat af stammer, der overvejende var andonitiske.

78:3.6 (871.2) En blandet farvet race, som på dette tidspunkt var forstærket af nyankomne fra Mesopotamien, holdt til i Egypten og forberedte sig på at overtage den forsvindende kultur i Eufrat dalen. De sorte folkslag bevægede sig længere sydpå i Afrika, og lvar igesom den røde race, stort set isoleret.

78:3.7 (871.3) Civilisationen i Sahara var ødelagt af tørke og Middelhavsområdets af oversvømmelse. De blå racer havde endnu ikke formået at udvikle en avanceret kultur. Andoniterne var stadig spredt over arktiske og centralasiatiske regioner. De grønne og orange racer var blevet udryddet som sådan. Den indigofarvede race bevægede sig sydpå i Afrika, for der at begynde sin langsomme, men længe fortsatte race forringelse.

78:3.8 (871.4) Befolkningerne i Indien havde stagneret, med en civilisation, der ikke udviklede sig; de gule mennesker var ved at styrke sine positioner i Centralasien; de brune mennesker var endnu ikke påbegyndt deres civilisation på de nærliggende øer i Stillehavet.

78:3.9 (871.5) Disse racemæssige fordelinger i forbindelse med omfattende klimaændringer, formede verdensscenen for indvielsen af Anditernes æra i Urantias civilisation. Disse tidlige migrationer strakte sig over en periode på ti tusind år, fra år 25.000 til år 15.000 f.Kr. De senere eller anditiske migrationer strakte sig fra omkring år 15.000 til år 6000 f.Kr.

78:3.10 (871.6) Det tog så lang tid for de tidligere bølger af Adamiter at passere over Eurasien, at deres kultur i høj grad gik tabt undervejs. Kun de senere Anditer bevægede sig med tilstrækkelig stor hastighed til at bevare kulturen fra Eden i en længere afstand fra Mesopotamien.

4. Anditerne

78:4.1 (871.7) Anditernes racegrupper bestod af den oprindelige blanding af den rene violette race og Noditer samt de evolutionære folkeslag. Generelt bør Anditerne opfattes som bærere af en langt større procentdel af Adams blod end de moderne racer. Mere generelt anvendes udtrykket Anditer til at betegne de folk, hvis race arv var fra en ottendedel til en sjattedel violet. De nutidige

Urantianere, selv de nordlige hvide racer, indeholder langt mindre end denne procentdel af Adams blod.

78:4.2 (871.8) De tidligste Anditfolk havde deres oprindelse for mere end femogtyve tusinde år siden i de regioner der grænser op til Mesopotamien, og bestod af en blanding af Adamiter og Noditer. Den anden have var omgivet af koncentriske områder af folk med aftagende violet blod, og det var i periferien af denne racemæssige smeltedigel, at Anditracen blev født. Senere, da de vandrende Adamiter og Noditer ankom til de frugtbare områder i Turkestan, blandede de sig hurtigt med de højerestående indbyggere og raceblandingen som opstod udvidede Anditernes racetype nordpå.

78:4.3 (872.1) Anditerne var den bedste samlede menneskelig race som fremkom på Urantia efter de racerene violette folks dage. De omfattede de fleste af de højeste typer blandt de overlevende rester af Adamtiske- og Noditiske racer og senere nogle af de bedste stammer af de gule, blå og grønne mennesker.

78:4.4 (872.2) Disse tidlige Anditer var ikke ariske; de var forgængere til arierne. De var ikke hvide; de var de hvide folks forgængere. De var hverken et vesterlandsk eller et østerlandsk folkeslag. Men det er arven fra Anditerne, som giver den polyglot blanding af de såkaldte hvide racer, den generelle homogenitet, der er blevet kaldt kaukasoid.

78:4.5 (872.3) De renere slægter af den violette race havde bevaret den Adamiske tradition for fred, hvilket forklarer, hvorfor de tidligere racers bevægelser mere havde karakter af fredelige migrationer. Men

når Adamiterne forenede sig med de noditiske stammer, der på dette tidspunkt var en krigserisk race, blev deres Anditiske efterkommere, for deres tid og tidsalder, de mest dygtige og klogeste militarister, der nogensinde har levet på Urantia. Fra da af fik mesopotamiernes bevægelser en stadig mere militær karakter og blev mere lig egentlige erobringer.

78:4.6 (872.4) Disse Anditer var eventyrlystne; de havde et omstrejfende sindelag. En tilførsel af racemæssige elementer enten fra Sangikracerne eller Andoniter havde en tendens til at stabilisere dem. Men alligevel, stoppede deres senere efterkommere ikke, før de havde sejlet verden rundt og opdagede det sidste fjerntliggende kontinent.

5. Anditernes vandringer

78:5.1 (872.5) I tyve tusinde år bestod kulturen i den anden have, men den oplevede en støt tilbagegang indtil omkring 15.000 f.Kr., hvor fornyelsen af det Setitiske præsteskab og Amosads lederskab indledte en strålende æra. De mægtige civilisationsbølger, som senere spredte sig over Eurasien var en direkte følge af havens store renæssance som en konsekvens af den omfattende forening af Adamiter med de omkringliggende blandede Noditer hvilket medførte Anditernes fremkomst.

78:5.2 (872.6) Disse Anditer påbegyndte nye fremrykninger over hele Eurasien og Nordafrika. Fra Mesopotamien til Sinkiang var den

anditiske kultur dominerende, og den vedvarende migration til Europa blev løbende opvejet af nyankomne fra Mesopotamien. Men det er næppe korrekt at tale om Anditerne som en race i det egentlige Mesopotamien før tæt på begyndelsen af de sidste vandringer af Adams blandede efterkommere. På dette tidspunkt var selv racerne i den anden have blevet så blandede, at de ikke længere kunne betragtes som Adamitter.

78:5.3 (872.7) Civilisationen i Turkestan blev konstant genoplivet og opfrisket af de nyankomne fra Mesopotamien, især af de senere anditiske kavalerister. Det såkaldte ariske modersmål var ved at blive dannet i Turkestans højland; det var en blanding af den lokale andoniske dialekt med Adamsoniternes og de senere Anditernes sprog. Mange moderne sprog nedstammer fra dette tidlige sprog som blev talt af disse centralasiatiske stammer, der erobrede Europa, Indien, og de øvre strækninger af de mesopotamiske sletter. Dette gamle sprog gav de vestlige sprog alle de ligheder, som kaldes arisk.

78:5.4 (872.8) Omkring år 12.000 f.Kr. boede tre fjerdedele af verdens anditiske befolkning i nord- og øst Europa, og da de senere og sidste udvandring fra Mesopotamien fandt sted, nåede femogtres procent af disse sidste udvandringsbølger ind i Europa.

78:5.5 (873.1) Anditerne migrerede ikke kun til Europa, men også til det nordlige Kina og Indien, mens mange grupper banede sig vej til verdens ender som missionærer, lærere og handelsfolk. De bidrog væsentligt til de nordlige grupper af Saharas Sangik folk. Men kun nogle få lærere og handlende trængte nogensinde længere sydpå i

Afrika end til Nilens udspring. Senere rejste blandede Anditer og egyptere ned langs Afrika kyst et godt stykke under ækvator både på øst- og vestkysten, men de nåede ikke Madagaskar.

78:5.6 (873.2) Disse Anditer var de såkaldte dravidiske og senere ariske erobrere af Indien; og deres tilstedeværelse i Centralasien førte til en stor forbedring af Turanernes forfædre. Mange fra denne race rejste til Kina både via Sinkiang og Tibet og tilføjede ønskværdige kvaliteter til de senere kinesiske stammer. Fra tid til anden fandt små grupper vej til Japan, Formosa, Ostindien og det sydlige Kina, men meget få kom ind i det sydlige Kina ad kystvejen.

78:5.7 (873.3) Et hundrede og toogtredive af denne race, der gik ombord i en flåde af små både fra Japan, nåede til sidst Sydamerika og etablerede ved blandede ægteskaber med de indfødte i Andesbjergene forfædrene til de senere herskere over inkaerne. De krydsede Stillehavet i lette etaper og opholdt sig på de mange øer, de fandt undervejs. Øerne i den polynesiske gruppe var både flere og større dengang end nu, og disse anditiske sømænd, sammen med nogle, der fulgte efter dem, modificerede biologisk de indfødte grupper undervejs. Mange blomstrende civilisationscentre voksede op på disse nu oversvømmede områder som et resultat af anditernes indtrængen. Påskeøen var længe et religiøst og administrativt centrum for en af disse tabte grupper. Men af de anditer, der sejlede i Stillehavet for længe siden, nåede ingen andre end de et hundrede og toogtredive nogensinde det amerikanske fastland.

78:5.8 (873.4) Anditernes erobringstogter fortsatte ned til deres endelige spredning, fra 8000 til 6000 f.v.t. Da de strømmede ud af

Mesopotamien, udtømte de løbende de biologiske reserver i deres hjemlande, mens de markant styrkede de omkringliggende folkeslag. Og til alle de nationer, de rejste til, bidrog de med humor, kunst, eventyr, musik og produktion. De var dygtige til at tæmme dyr og eksperter i landbrug. I det mindste for en tid forbedrede deres tilstedeværelse normalt de ældre racers religiøse tro og moralske praksis. Og sådan spredte Mesopotamiens kultur sig stille og roligt ud over Europa, Indien, Kina, Nordafrika og Stillehavsøerne.

6. Anditernes sidste udvandring

78:6.1 (873.5) De sidste tre bølger af Anditer strømmede ud af Mesopotamien mellem år 8000 og 6000 f.Kr. Disse tre store kulturbølger blev tvunget ud af Mesopotamien af presset fra bjergstammer mod øst og af chikane fra slettefolket i vest. Indbyggerne i Eufrat dalen og de tilstødende områder drog ud i deres sidste udvandring i flere retninger:

78:6.2 (873.6) Femogtres procent gik ind i Europa ad ruten ved Det Kaspiske Hav for at erobre og fusionere med de nyligt fremkomne hvide racer—blandingen af de blå mennesker, og de tidligere Anditer.

78:6.3 (873.7) Ti procent, heriblandt en stor gruppe af Sethitiske præster, flyttede østpå gennem det elamitiske højland til det iranske plateau og Turkestan. Mange af deres efterkommere blev senere

drevet ind i Indien sammen med deres ariske brødre fra regionerne i nord.

78:6.4 (874.1) Ti procent af mesopotamierne vendte sig mod øst på deres nordlige vandring og trængte ind i Sinkiang, hvor de blandede sig med de anditgule indbyggere. Størstedelen af de dygtige afkom fra denne raceforening kom senere senere til Kina og bidrog meget til den umiddelbare forbedring af den nordlige del af den gule race.

78:6.5 (874.2) Ti procent af disse flygtende Anditer fandt vej gennem Arabien og ind i Egypten.

78:6.6 (874.3) Fem procent af Anditerne, den meget højerestående kultur i kystområdet ved Tigris og Eufrats flodmundinger, som havde holdt sig fri fra blandede ægteskaber med de laverestående nabostammer, nægtede at forlade deres hjem. Denne gruppe repræsenterede overlevelsen af mange højerestående noditiske og adamitiske arveanlæg.

78:6.7 (874.4) Anditerne havde næsten helt evakueret denne region ved år 6000 f.Kr., selvom deres efterkommere, stort set blandede sig med de omkringliggende Sangikracer og Andoniterne i Lilleasien, var der for at kæmpe mod angribere fra nord og øst, på et langt senere tidspunkt.

78:6.8 (874.5) Den anden haves kulturelle tidsalder blev afsluttet af den stigende infiltration af de omkringliggende mindreværdige bestande. Civilisationen bevægede sig vestpå til Nilen og Middelhavsøerne, hvor den fortsatte med at trives og udvikle sig, længe efter at dens udspring i Mesopotamien var gået til grunde. Og denne

ukontrollerede tilstrømning af mindreværdige folk banede vejen for de nordlige barbarers senere erobring af hele Mesopotamien, og fordrev de resterende begavede stammeslægter ud. Selv i de efterfølgende år følte den civiliserede rest af befolkningen vedvarende utilfredshed med tilstedeværelsen af disse uvidende og ukultiverede angribere.

7. Oversvømmelserne i mesopotamien

78:7.1 (874.6) Floddalens beboere var vant til at floderne løb over deres bredder på bestemte årstider; disse periodiske oversvømmelser var årlige begivenheder i deres liv. Men nye farer truede dalen i Mesopotamien som et resultat af progressive geologiske ændringer i nord.

78:7.2 (874.7) I tusinder af år efter at den første Eden var blevet oversvømmet fortsatte bjergene omkring Middelhavets østlige kyst og bjergene mod nordvest og nordøst for Mesopotamien med at stige. Denne hævnning af højlandet accelererede betydelig omkring år 5000 f.Kr., og dette, sammen med øget snefald på de nordlige bjerge, forårsagede hidtil usete oversvømmelser hvert forår i hele Eufratdalen. Disse forårsoversvømmelser blev stadig værre, så indbyggerne i flodområderne til sidst blev fordrevet til det østlige højland. I næsten tusind år lå mange byer praktisk talt øde hen på grund af disse omfattende oversvømmelser.

78:7.3 (874.8) Næsten fem tusind år senere, da de hebraiske præster i babylonisk fangenskab forsøgte at spore det jødiske folk tilbage til Adam, havde de store problemer med at stykke historien sammen; og det faldt en af dem ind at opgive forsøget, at lade hele verden drukne i sin ondskab på tidspunktet for Noahs oversvømmelse og dermed være i en bedre position til at spore Abraham helt tilbage til en af Noahs tre overlevende sønner.

78:7.4 (875.1) Traditionerne om en tid, hvor vand dækkede hele jordens overflade, er universelle. Mange racer bærer på historien om en verdensomspændende oversvømmelse engang i fortiden. Den bibelske historie om Noah, arken og syndfloden er en opfindelse af det hebraiske præsteskab under det babyloniske fangenskab. Der har aldrig været en universel oversvømmelse, siden livet blev etableret på Urantia. Den eneste gang, jordens overflade var fuldstændig dækket af vand, var i de arkæozoiske tidsaldre, før landet var begyndt at dukke op.

78:7.5 (875.2) Men Noa levede virkelig; han var vinmager i Aram, en flodby nær Erech. Han skrev ned, hvornår floden steg fra år til år. Han gjorde sig selv til grin ved at gå op og ned ad floddalen og opfordre til, at alle huse blev bygget af træ, som var det en båd, og at familiens dyr blev sat om bord hver aften, når oversvømmelsessæsonen nærmede sig. Hvert år tog han til de omkringliggende flodbebyggelser og advarede dem om, at oversvømmelserne ville komme om så og så mange dage. Endelig kom der et år, hvor de årlige oversvømmelser blev kraftigt forøget af usædvanlig kraftig regn, så vandmassernes pludselige stigning

udslettede hele landsbyen; kun Noah og hans nærmeste familie blev reddet i deres husbåd.

78:7.6 (875.3) Disse oversvømmelser resulterede i Anditernes civilisations opløsning. Da denne periode med oversvømmelse var forbi, fandtes den anden have ikke mere. Kun i det sydlige og blandt sumererne var stadig spor fra den tidligere storhed tilbage.

78:7.7 (875.4) Resterne af denne, en af de ældste civilisationer, findes i disse regioner i Mesopotamien og mod nordøst og nordvest. Men endnu ældre levn fra Dalamatias dage findes under vandet i Den Persiske Golf, og det første Eden ligger nedsænket under den østlige ende af Middelhavet.

8. Sumererne—de sidste anditere

78:8.1 (875.5) Da den sidste spredning af Anditerne knækkede den mesopotamiske civilisations biologiske rygrad, forblev et lille mindretal af denne højerestående race i deres hjemland nær flodernes udmundinger. Det var Sumererne og i 6000 f.Kr. var de stort set blevet anditiske, selvom deres kultur var mere udelukkende noditisk, og de holdt fast i de gamle traditioner fra Dalamatia. Ikke desto mindre var disse Sumerer fra kystområderne de sidste Anditer i Mesopotamien. Men racerne i Mesopotamien var på dette sene tidspunkt allerede grundigt blandet, som det fremgår af de kranietyper man har fundet i gravene fra denne æra.

78:8.2 (875.6) Det var under tiden med oversvømmelserne at Susa blomstrede op. Den første og nedre by blev oversvømmet, så den anden eller højere by erstattede den nederste som hovedkvarter for den tids ejendommelige kunsthåndværk. Da disse oversvømmelserne senere aftog, blev Ur centrum for keramikindustrien. For omkring syv tusinde år siden lå Ur ved den Persiske Golf, og flodaflejringerne har siden opbygget landet til dets nuværende grænser. Disse bosættelser led mindre under oversvømmelserne på grund af bedre kontrolsystemer og flodernes udvidede munding.

78:8.3 (875.7) De fredelige kornavlere i dalene ved Eufrat og Tigris havde længe været plaget af barbarernes plyndringer i Turkestan og på det iranske plateau. Men nu kom der en samlet invasion af Eufratdalen på grund af den tiltagende tørke i højlandets græsgange. Og denne invasion var så meget desto mere alvorlig, fordi disse omgivende hyrder og jægere besad et stort antal tamme heste. Det var besiddelsen af heste, der gav dem en enorm militær fordel i forhold til deres rige naboer mod syd. I løbet af kort tid erobrede de hele Mesopotamien og drev de sidste bølger af kultur frem, som spredte sig over hele Europa, Vestasien og Nordafrika.

78:8.4 (876.1) Disse erobrere af Mesopotamien bar i deres rækker mange af Anditernes bedre arveanlæg af de blandede nordlige racegrupper i Turkestan, inklusiv en del fra Adamsons slægtslinje. Disse mindre avancerede, men mere energiske stammer fra nord tilegnede sig hurtigt og villigt resterne af civilisationen i Mesopotamien og udviklede sig snart til de blandede folk som man finder i Eufrat dalen i begyndelsen af de historiske annaler. De

genoplivede hurtigt mange faser af den forsvindende civilisation i Mesopotamien, tilegnede sig dal stammernes kunst og meget af Sumererne kultur. De forsøgte selv at bygge et tredje Babelstårn og tog senere udtrykket som navn på deres nation.

78:8.5 (876.2) Da disse barbariske kavalerister fra nordøst invaderede hele Eufrat dalen, erobre de ikke resterne af Anditerne der boede omkring flodens udmunding ved den Persiske Golf. Disse Sumerer var i stand til at forsvare sig på grund af højere intelligens, bedre våben, og deres omfattende system af militære kanaler, som var et supplement til deres kunstvandings ordning af sammenkoblede bassiner. De var et forenet folk, fordi de havde en ensartet gruppereligion. De var derfor i stand til at opretholde deres racemæssige og nationale integritet længe efter, at deres naboer mod nordvest blev splittet op i isolerede bystater. Ingen af disse bygrupper var i stand til at overvinde de forenede Sumerer.

78:8.6 (876.3) Angriberne fra nord lærte hurtigt at stole på og værdsætte disse fredselskende Sumerer som dygtige lærere og administratorer. De var meget respekterede og efterspurgte som undervisere i kunsthåndværk og industri, som ledere af handel, og som civile herskere af alle folkslag mod nord og fra Egypten i vest til Indien i øst.

78:8.7 (876.4) Efter opløsningen af det tidlige sumeriske kondøderation blev de senere bystater regeret af de frafaldne efterkommere til de Sethitiske præster. Først da disse præster erobrede nabobyerne kaldte de sig konger. De senere bykonger formåede ikke at danne magtfulde forbund før Sargons dage på grund af jalousi mellem deres

guddomme. Hver by troede, at deres kommunale gud var alle andre guder overlegen, og derfor nægtede de at underordne sig til en fælles leder.

78:8.8 (876.5) Slutningen på denne lange periode med bypræsternes svage styre blev afsluttet af Sargon, præsten fra Kish, som udråbte sig selv til konge og begyndte at erobre hele Mesopotamien og de tilstødende lande. Og for denne gang var det slut med bystater, præstestyrede og præstebesatte, hvor hver by havde sin egen kommunale gud og sin egen ceremonielle praksis.

78:8.9 (876.6) Efter opløsningen af dette Kish forbund fulgte der en lang periode med konstant krigsførelse mellem byerne i dalen om overherredømmet. Herredømmet skiftede mellem Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, og Susa

78:8.10 (876.7) Omkring 2500 f.Kr. led sumererne alvorlige tilbageslag i hænderne på de nordlige suiter og guitere. Lagash, den sumeriske hovedstad bygget på dæmninger mod oversvømmelse, faldt. Erech holdt ud i tredive år efter Akkads fald. På det tidspunkt, hvor Hammurabis styre blev etableret, var sumererne blevet opslugt af de nordlige semitter, og de mesopotamiske anditter forsvandt fra historiebøgerne.

78:8.11 (877.1) Fra år 2500 til år 2000 f.Kr. hærgede nomaderne vildt over hele området fra Atlanterhavet til Stillehavet. Neriterne udgjorde den sidste udvandring fra den Kaspiske gruppe af de mesopotamiske efterkommere af de blandede racegrupper af Andoniter og Anditer. Hvad barbarerne ikke formåede at gøre for

ødelæggelsen af Mesopotamien, det opnåede de efterfølgende klimaforandringer.

78:8.12 (877.2) Dette er historien om den violette race efter Adams dage og om skæbnen for deres hjemland mellem Tigris og Eufrat. Deres gamle civilisation gik til sidst under på grund af udvandringen af overlegne folkeslag og indvandringen af deres underlegne naboer. Men længe før de barbariske kavalerister erobrede dalen, havde en stor del af havens kultur spredt sig til Asien, Afrika og Europa for der at producere de gæringer, der har resulteret i det tyvende århundredes civilisation på Urantia.

78:8.13 (877.3) [Præsenteret af en Ærkeengel fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 78](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 80](#) >>

Kapitel 79

Anditernes Udbredelse I Østen

79:0.1 (878.1) ASIEN er hjemland for den menneskelige race. Det var på en sydlig halvø af dette kontinent, Andon og Fonta blev født; i højlandet af det nuværende Afghanistan, grundlagde deres efterkommer Badonan et primitivt kultur centrum, der varede i over en halv million år. Her i dette menneskeslægtens østlige centrum differentierede Sangikfolkene fra den Andoniske slægtslinje, og Asien var deres første hjem, deres første jagtområde, deres første slagmark. Sydvestlige Asien bevidner Dalamatianernes, Noditernes, Adamiternes og Anditernes på hinandens følgende civilisationer, og fra disse områder spredes den moderne civilisations potentialer sig til verden.

1. Anditerne i turkestan

79:1.1 (878.2)

I over femogtyvetusinde år, ned til næsten år 2000 f.Kr., var hjertet af Eurasien overvejende, men i aftagende grad, Anditisk. Fra Turkestans lavland drejede Anditerne vestpå omkring indlandssøerne i Europa, mens dem fra denne regions højland, trængte østover. Østturkestan (Sinkiang), og, i mindre grad, Tibet var de gamle porte, hvorigennem disse folk fra Mesopotamien trængte over bjergene til de gule mennesker i de nordlige landområder. Anditernes infiltration i Indien udgik fra Turkestan højlandet ind i Punjab og fra de iranske græsningsarealer gennem Baluchistan. Disse tidligere vandringer var på ingen måde erobringer; tværtimod var de snarere en kontinuerlig tilstrømning af anditiske stammer til det vestlige Indien og Kina.

79:1.2 (878.3)

I næsten femten tusind år bestod centrene af blandet anditisk kultur i Tarim-flodens dal i Sinkiang og mod syd i Tibets højlandsregioner, hvor Anditerne og Andoniterne i stor udstrækning havde blandet sig. Tarimdalen var den østligste forpost for den oprindelige anditiske kultur. Her byggede de deres bosættelser og etablerede handelsforbindelserne med de progressive kinesere mod øst og med Andoniterne mod nord. På den tid var Tarim-regionen et frugtbart land; nedbøren var rigeligt. Mod øst var Gobi et åben græsningsareal, hvor hyrder langsomt vænnede sig til landbruget. Denne civilisation gik til grunde, da regnvindene flyttede sig mod sydøst, men i sin tid konkurrerede den med Mesopotamien.

79:1.3 (878.4)

Omkring år 8000 f.Kr. begyndte den langsomme tiltagende tørke i Centralasiens højlandsregioner at drive Anditerne

til floddalene og havets kyster. Denne tiltagende tørke drev dem ikke kun til dalene ved Nilen, Eufrat, Indus, og den Gule floder, men skabte også en ny udvikling i Anditernes civilisation. En ny klasse af mænd, de handlende, begyndte at dukke op i stort antal.

79:1.4 (879.1) Når vejrforholdene gjorde jagt urentabelt for de vandrende Anditer, fulgte de ikke de ældre racers evolutionære vej ved at blive hyrder. Handel og byliv opstod. Fra Egypten gennem Mesopotamien og Turkestan til floderne i Kina og Indien, begyndte de mere højt civiliserede stammer at samle sig i byer, hvor de koncentrerede sig om håndværk og handel. Adonia blev Centralasiens handelsmetropol, og lå i nærheden af den nuværende by Ashkhabad. Handel med sten, metal, træ og keramik blev accelereret både til lands og til havs.

79:1.5 (879.2) Men den stadigt tiltagende tørke førte gradvist til den store anditiske udvandring fra landområderne syd og øst for det Kaspiske Hav. Strømmen af migration begyndte at dreje fra nord til syd, og de babyloniske ryttere begyndte at trænge ind i Mesopotamien.

79:1.6 (879.3) Den tiltagende tørke i Centralasien reducerede yderligere befolkningen og gjorde disse mennesker mindre krigeriske; og da den aftagende nedbør mod nord tvang de nomadiske Andoniter sydpå, var der en enorm udvandring af Anditer fra Turkestan. Dette er de såkaldte arieres sidste vandringer til Levanten og Indien. Det var kulminationen på den lange spredning af de blandede efterkommere, hvor alle asiater og de fleste øfolk i Stillehavet til en vis grad blev forbedret af disse overlegne racer.

79:1.7 (879.4) Mens de spredte sig over den østlige halvkugle, blev Anditerne således frataget deres hjemlande i Mesopotamien og Turkestan, for det var denne omfattende bevægelse af Andoniter sydover, der fortyndede Anditerne i Centralasien til et punkt, tæt på deres udryddelse.

79:1.8 (879.5) Men selv i det tyvende århundrede efter Kristus er der spor af anditisk blod blandt de turaniske og tibetanske folk, som det ses af de blonde typer, der lejlighedsvis findes i disse regioner. De tidlige kinesiske annaler fortæller om tilstedeværelsen af de rødhårede nomader nord for de fredelige bosættelser ved Den Gule Flod, og der findes stadig malerier, som trofast fortæller om tilstedeværelsen af både de blonde anditter og de brunhårede mongoler i Tarim-bækkenet for længe siden.

79:1.9 (879.6) Den sidste store manifestation af de centralasiatiske Anditers slumrende militært genialitet, kom kraftigt til udtryk i år 1200 e. Kr., da mongolerne under Djengis Khan begyndte erobringen af den største del af det asiatiske kontinent. Ligesom de gamle Anditer, proklamerede disse krigere eksistensen af "en Gud i himlen." Den tidlige opløsning af deres imperium forsinkede længe det kulturelle samkvem mellem Vesten og Østen og hæmmede i høj grad væksten af det monoteistiske koncept i Asien.

2. Anditernes erobring af indien

79:2.1 (879.7)

Indien er den eneste lokalitet, hvor alle Urantias racer blev blandet, og den Anditiske invasion tilføjede de sidste raceelementer. I højlandet nordvest for Indien opstod Sangikracerne, og uden undtagelse trængte medlemmerne af alle disse racer ind på det Indiske delkontinent i deres tidlige dage, og efterlod sig den mest heterogene raceblanding som nogensinde har eksisteret på Urantia. Det gamle Indien fungerede som et modtagelsescenter for de migrerende racer. Bunden af halvøen var tidligere noget smallere end nu, fordi meget af Ganges og Indus deltaer er opstået i løbet af de sidste halvtreds tusinde år.

79:2.2 (879.8)

De tidligste raceblandinger i Indien var en blanding af de vandrende røde og gule racer med de oprindelige Andoniter. Denne gruppe blev senere svækket ved at absorbere størstedelen af de uddøde østlige grønne folkeslag samt et store antal af den orange farvede race men blev lidt forbedret gennem begrænset blanding med de blå mennesker, men led overordentlig gennem assimilering af et større antal af den indigofarvede race. De såkaldte indfødte i Indien er næppe repræsentative for disse tidlige mennesker; de er snarere den mest afvigende befolkning i den sydlige og østlige udkant, som aldrig blev fuldt absorberet af enten de tidlige Anditer eller deres senere fremkomne ariske fætre.

79:2.3 (880.1)

Omkring 20.000 år f.Kr. var befolkningen i det vestlige Indien allerede blevet farvet af det adamiske blod, og aldrig i Urantias historie har noget folk kombineret så mange forskellige racer. Men det var uheldigt, at anden gradens Sangiske racegrupper var fremherskende, og det var en virkelig katastrofe, at både de blå

og de røde mennesker i så høj grad manglede i denne racemæssige smeltedigel fra for længe siden; et stort tilskud fra første gradens Sangikfolk ville have bidraget meget til forbedringen af, hvad der kunne have været en endnu større civilisation. Som det udviklede sig, ødelagde de røde mennesker sig selv i Amerika, og de blå mennesker tumlede rundt i Europa, og de tidlige efterkommere af Adam (og de fleste af de senere) udviste ringe lyst til at blande sig med de mørkere farvede folkeslag, hverken i Indien, Afrika eller andre steder.

79:2.4 (880.2) Omkring år 15.000 f.Kr. førte stigende befolkningspres over hele Turkestan og Iran til Anditernes første virkelig omfattende bevægelse i retning af Indien. I mere end femten århundreder strømmede disse højerestående folkeslag ind gennem Baluchistan højland, spredte sig ud over Indus- og Ganges dalene og bevægede sig langsomt sydpå ind i Deccan. Dette pres fra Anditerne i nordvest drev mange af de sydlige og østlige laverestående grupper ind i Burma og det sydlige Kina, men ikke tilstrækkeligt til at redde angriberne fra race udslettelse.

79:2.5 (880.3) Indiens manglende evne til at opnå hegemoni i Eurasien var i høj grad et spørgsmål om topografi; befolkningspresset fra nord pressede kun størstedelen af folket sydpå ind i Deccan-områdets faldende areal, som på alle sider var omgivet af havet. Hvis der havde været tilstødende lande at udvandre til, ville de laverestående være blevet trængt ud i alle retninger, og de overlegne bestande ville have opnået en højere civilisation.

79:2.6 (880.4) Således som situationen var, så forsøgte disse tidligere Anditiske erobrere et desperat forsøg på at bevare deres identitet og

dæmme op for den racemæssig opslugning af dem som race ved etablering af strenge restriktioner for blandede ægteskaber. Ikke desto mindre var Anditterne blevet oversvømmet inden 10.000 f.Kr., men hele folkemassen var blevet markant forbedret af denne absorption.

79:2.7 (880.5) Raceblanding er altid fordelagtig, fordi den fremmer kulturens alsidighed og skaber en progressiv civilisation, men hvis de mindreværdige elementer i racerne dominerer, vil sådanne resultater være kortvarige. En polyglot kultur kan kun bevares, hvis de højerestående racer reproducerer sig selv med en sikker margin i forhold til de laverestående. U hæmmet formering af laverestående, med faldende reproduktion af højerestående, er uvægerligt selvmorderisk for den kulturelle civilisation.

79:2.8 (880.6) Hvis de Anditiske erobrere havde været tre gange så mange, end de var, eller hvis de havde fordrevet eller ødelagt den mindst ønskværdige tredjedel af de blandede orange-grøn-indigofarvede indbyggere, så ville Indien være blevet en af verdens førende centre for kulturel civilisation og ville utvivlsomt have tiltrukket flere af de senere bølger af mesopotamier, der strømmede ind i Turkestan og derfra nordpå til Europa.

3. Dravidafolkets indien

79:3.1 (881.1)

Blandingen mellem de Anditiske erobrere af Indien med den indfødte befolkning resulterede til sidst i de blandede mennesker, som er blevet kaldt Dravidiske. De tidligere og renere Dravidians besad en stor evne til kulturelle præstationer, som løbende blev svækket efterhånden som deres Anditiske arv blev gradvist fortyndet. Dette er, hvad der dømte Indiens spirende civilisation til undergang for næsten tolv tusinde år siden. Men tilsætning af selv denne lille mængde af det Adamiske blod gav en markant acceleration i den sociale udvikling. Denne sammensatte befolkning skabte derefter den mest alsidige civilisation på jorden.

79:3.2 (881.2)

Kort efter at de Dravidiske Anditer havde erobret Indien, mistede de deres racemæssige og kulturelle kontakt med Mesopotamien, men den senere åbning af søvejene og karavaneruterne genetablerede disse forbindelser; og på intet tidspunkt inden for de sidste 10.000 år har Indien nogensinde været helt uden forbindelse med Mesopotamien mod vest og Kina mod øst, selv om bjergbarriererne i høj grad begunstigede kontakt med vesten.

79:3.3 (881.3)

De indiske folks højerestående kultur og religiøse præferencer dateres fra de tidlige tider af Dravidisk dominans og skyldes til dels det faktum, at så mange fra det Sethiske præsteskab kom til Indien, både i de tidligere Anditiske og de senere ariske invasioner. Den tråd af monoteisme, der løber gennem Indiens religiøse historie, stammer således fra Adamiternes lære i den anden have.

79:3.4 (881.4) Så tidligt som 16.000 år f.Kr. ankom et selskab på hundrede Sethiske præster til Indien og opnåede næsten en religiøse erobring af hele den vestlige halvdel af dette flersprogede folk. Men deres religion varede ikke ved. I løbet af fem tusind år var deres doktriner om Paradisets treenighed degenereret til ildgudens treenige symbol.

79:3.5 (881.5) Men for mere end syv tusind år, helt frem til slutningen af Anditernes folkevandringer, var indbyggernes religiøse status i Indien langt højere end i verden som helhed. I løbet af denne tid bød Indien på den førende kulturelle, religiøse, filosofiske og kommercielle civilisation i verden. Hvis ikke Anditerne var blevet fuldstændigt udslettet af folkene i syd, ville denne skæbne sandsynligvis være blevet realiseret.

79:3.6 (881.6) De dravidiske kulturcentre lå i floddalene, hovedsageligt langs Indus og Ganges, og i Deccan langs de tre store floder, der strømmer gennem de østlige Ghats til havet. Bosættelserne langs kysten i det vestlige Ghats skyldtes deres fremtrædende rolle på grund af maritime forbindelser med Sumerien

79:3.7 (881.7) Dravidianerne var blandt de tidligste folkeslag, der byggede byer og engagerede sig i en omfattende eksport og import handel, både til lands og til vands. I 7000 f.Kr. gjorde kamelkaravaner regelmæssige ture til det afsidesliggende Mesopotamien; dravidianernes skibsfart sejlede langs kysten over det Arabiske Hav til de sumeriske byer i Den Persiske Golf og vovede sig ud på vandet i Den Bengalske Bugt så langt som til Østindien. Et

alfabet, sammen med kunsten at skrive, blev importeret fra Sumerien af disse søfarende og købmænd.

79:3.8 (881.8) Disse kommercielle relationer bidrog i høj grad til den videre spredning af den kosmopolitiske kultur, hvilket resulterede i den tidlige fremkomst af mange af bylivets finesser og endda luksus. Da de senere fremkommende ariere kom til Indien, kunne de ikke i Dravidianerne genkende deres Anditiske fætre, som var absorberet ind i Sangikracernes folkemasse, men de fandt en meget veludviklet civilisation. På trods af biologiske begrænsninger grundlagde draviderne en overlegen civilisation. Den blev spredt over hele Indien og har overlevet helt frem til moderne tid i Deccan.

4. Ariernes invasion af indien

79:4.1 (882.1) Den anden Anditiske indtrængen i Indien var den ariske invasion i løbet af en periode på næsten 500 år i midten af det tredje årtusinde før Kristus. Denne folkevandring markerede den sidste udvandring af Anditerne fra deres hjemlande i Turkestan.

79:4.2 (882.2) De tidlige ariske centre var spredt over den nordlige halvdel af Indien, især i den nordvestlige del. Disse indtrængende fuldførte aldrig erobringen af landet, og mødte efterfølgende deres undergang i denne forsømmelse, da deres mindre antal gjorde dem sårbare over for absorption af draviderne i syd, som efterfølgende overtog hele halvøen undtagen Himalaya-provinserne.

79:4.3 (882.3) Arierne gjorde et meget lille racemæssigt indtryk på Indien, undtagen i de nordlige provinser. I Deccan var deres indflydelse mere kulturel og religiøs end racemæssig. Den større vedholdenhed af det såkaldte ariske blod i det nordlige Indien skyldes ikke kun deres tilstedeværelse i disse regioner i større antal, men også at de blev forstærket af senere erobrere, handelsmænd og missionærer. Helt frem til det første århundrede før Kristus var der en kontinuerlig infiltration af arisk blod ind i Punjab, og den sidste tilstrømning skete i forbindelse med de hellenistiske folkeslags krigstogter.

79:4.4 (882.4) På Gangessletten blandede ariere og dravidianer sig til sidst og skabte en høj kultur, og dette center blev senere forstærket af tilskud fra nordøst, der kom fra Kina.

79:4.5 (882.5) I Indien blomstrede mange typer af sociale organisationer op fra tid til anden, fra ariernes halvdemokratiske systemer til despotiske og monarkiske styreformer. Men det mest karakteristiske træk ved samfundet var de store sociale kaster, der blev indført af arierne i et forsøg på at bevare raceidentiteten. Dette udførlige kastesystem er blevet bevaret helt frem til i dag.

79:4.6 (882.6) Af de fire store kaster, blev alle, med undtagelse af den første etableret i et forgæves forsøg på at forhindre race sammenlsmeltning af de ariske erobrere med deres laverestående undersætter. Men den første kaste, læreren-præsterne, nedstammer fra Sethiterne; Brahmanerne i det tyvende århundrede efter Kristus er de lineære kulturelle efterkommere af præsterne i den anden have, omend deres lære er meget forskellig fra deres berømte forgængere.

79:4.7 (882.7) Da arierne kom til Indien, medbragte de deres koncepter om guddommen, som de var blevet bevaret i de overlevende traditioner fra religionen i den anden have. Men Brahman præsterne var aldrig i stand til at modstå det hedenske momentum, der blev opbygget ved den pludselige kontakt med de laverestående religioner i Deccan efter ariernes racemæssige udslettelse. Således faldt langt størstedelen af befolkningen i slaveri under de underlegne religioners slavebindende overtro, og sådan gik det til, at Indien ikke formåede at skabe den høje civilisation, som var blevet varslet i tidligere tider.

79:4.8 (882.8) Den åndelige vækkelse i det sjette århundrede før Kristus fortsatte ikke i Indien, hvor den døde ud allerede før den muhammedanske invasion. Men en dag vil en større Gautama måske opstå for at lede hele Indien i søgen efter den levende Gud, og så vil verden se frugten af de kulturelle potentialer hos et alsidigt folk, der så længe har ligget i koma under den bedøvende indflydelse af en uudviklet åndelig vision.

79:4.9 (883.1) Kulturen hviler på et biologisk fundament, men kastevæsenet kunne ikke alene bevare den ariske kultur, for religion, sand religion, er den uundværlig kilde af denne højere energi, der driver menneskerne til at etablere en højerestående civilisation baseret på menneskeligt broderskab.

5. Det røde menneske og det gule menneske

79:5.1 (883.2)

Mens Indiens historie redegør for Anditernes erobring og delvise absorbering ind i de ældre evolutionære folkeslag, så er fortællingen om Østasien mere om første gradens Sangikracer, i særdeleshed det røde menneske og det gule menneske. Disse to racer undgik stort set at blive sammenblandet med Neandertalernes forringet arveelementer, som i stor udstrækning forsinkede det blå menneske i Europa, og således bevarede det højerestående potentiale hos første gradens Sangiktyper.

79:5.2 (883.3)

Mens de tidlige Neandertalere var spredt ud over hele Eurasien, var den østlige fløj den mere forurenede med forringede arveanlæg fra dyrenes verden. Disse typer af undermennesker blev drevet sydover af den femte gletsjer, den samme indlandsis, som så længe havde blokeret Sangik migrationen til det østlige Asien. Og da de røde mennesker bevægede sig mod nordøst omkring Indien højland, fandt de det nordøstlige Asien fri for disse typer af undermennesker. De røde racers stammeorganisation blev dannet tidligere end nogen andre folkeslags, og de var de første til at migrere fra sangikernes centralasiatiske fokus. De underlegne neandertalerstammer blev tilintetgjort eller fordrevet fra fastlandet af de senere indvandrende gule stammer. Men de røde mennesker havde hersket i det østlige Asien i næsten hundrede tusinde år, før de gule stammer ankom.

79:5.3 (883.4)

For mere end tre hundrede tusind år siden den ankom hovedparten af den gule race til Kina sydfra langs kysten. Hvert årtusinde, trængte de længere og længere inde i landet, men de kom

ikke i kontakt med deres migrerede tibetanske brødre indtil
forholdsvis nyere tid

79:5.4 (883.5) Et voksende befolkningspres forårsagede at den
nordgående gule race begyndte at trænge ind i de røde menneskers
jagtmarker. Denne indtrængen, kombineret med den naturlige race
antagonisme, kulminerede i stigende fjendtligheder, og dermed
begyndte den afgørende kamp for de frugtbare områder i fjern Asien.

79:5.5 (883.6) Historien om denne årelange kamp mellem de røde og
gule racer er et epos i Urantias historie. I over to hundrede tusind år
udkæmpede disse to højerestående racer bitter og utrættelig krig. I
de tidligere kampe havde de røde mennesker sædvanligvis fremgang,
og deres overraskelsesangreb spredte kaos blandt de gule
bosættelser. Men de gule mennesker var imidlertid lærenemme når
det galt krigsførelseskunsten, og udviste tidligt en markant evne til at
leve fredeligt med deres landsmænd; kineserne var de første til at
lære, at i enighed er der styrke. De røde stammer fortsatte deres
indbyrdes konflikter, og snart begyndte de at lide gentagne nederlag
ved de aggressive angreb fra de ubarmhjertige kinesere, der fortsatte
deres ubønhørlige march nordpå.

79:5.6 (883.7) For et hundrede tusind år siden kæmpede de decimerede
stammer af den røde race med ryggen mod den tilbagetrækkende is
af den sidste gletsjer, og da landpassagen til Vesten, over Bering
landtange, blev farbar, var disse stammer hurtige til at forlade det
asiatiske kontinents ugæstfrie kyster. Det er femogfirs tusind år
siden de sidste af de rene røde mennesker forlod Asien, men den
lange kamp efterlod sit genetiske aftryk på den sejrende gule race.

Folkene i det nordlige Kina, sammen med Andoniterne i Sibirien, assimilerede meget af det røde arvemateriale og fik betydelig fordel deraf.

79:5.7 (884.1) De nordamerikanske indianere kom aldrig i kontakt med selve det Anditiske afkom af Adam og Eva, fordi de var blevet frataget deres asiatiske hjemlande omkring halvtreds tusinde år før Adams ankomst. Under tiden med Anditernes vandringer, spredte de rene røde stammer sig over Nordamerika som nomadestammer, jægere, der i mindre omfang praktiserede landbrug. Disse racer og kulturelle grupper forblev næsten helt isoleret fra resten af verden fra deres ankomst i Amerika ned til slutningen af det første årtusinde i den kristne æra, da de blev opdaget af de hvide racer i Europa. Indtil dette tidspunkt var eskimoerne det nærmeste til de hvide mænd som de røde menneskers nordlige stammer nogensinde havde set.

79:5.8 (884.2) Den røde og gule race er de eneste menneskeslægter, der nogensinde har opnået en høj grad af civilisation bortset fra Anditerne påvirkning. Den ældste indianske kultur var Onamonalonton-centret i Californien, men det var for længst forsvundet 35.000 f.v.t. I Mexico, Mellemamerika og i Sydamerikas bjerge blev de senere og mere varige civilisationer grundlagt af en race, der overvejende var rød, men med en betydelig blanding af gul, orange og blå.

79:5.9 (884.3) Disse civilisationer var evolutionære skabelser af Sangikracerne, på trods det faktum at spor af Anditernes blod nåede Peru. Bortset fra eskimoerne i Nordamerika og nogle få polynesiske

Anditer i Sydamerika, havde befolkningerne i den vestlige halvkugle ingen kontakt med resten af verden indtil slutningen af det første årtusinde efter Kristus. I Melkisedeks oprindelige plan for forbedring af Urantias racer var det blevet fastsat, at en million af de racerene efterkommere af Adam skulle rejse til Amerika for at forbedre de røde mennesker biologisk.

6. Den kinesiske civilisationens begyndelse

79:6.1 (884.4) Noget tid efter at de ekspanderende kinesere havde drevet de røde mennesker over til Nordamerika, fjernet Andoniterne fra floddalene i det østlige Asien, og skubbet dem mod nord ind i Sibirien og mod vest ind i Turkestan, kom de hurtigt i kontakt med Anditernes højerestående kultur.

79:6.2 (884.5) I Burma og på Indokinas halvø blandedes og forenedes den indiske og den kinesiske kultur og frembragte de på hinanden efterfølgende civilisationer i disse regioner. Her har den forsvundne grønne race overlevet i større udstrækning end noget andet sted i verden.

79:6.3 (884.6) Mange forskellige racer besatte øerne i Stillehavet. Generelt blev de sydlige og senere mere udstrakte øer beboet af folk, der bar en stor procentdel af de grønne og indigofarvede racers blod. De nordlige øer blev beboet af Andoniter og senere, af racer med en stor andel af de gule og røde raceelementer. Forfædrene til det

japanske folk blev ikke fordrevet fra fastlandet før omkring år 12.000 f.Kr., da de blev fordrevet af et kraftigt syd-kystgående fremstød fra de nordlige kinesiske stammer. Deres endelige udvandring skyldtes ikke så meget befolkningspres som initiativet fra en høvding, som de kom til at betragte som en guddommelig person.

79:6.4 (885.1) Ligesom folkene i Indien og Levanten, etablerede de gule menneskers sejrende stammer deres tidligste centre langs kysten og op ad floderne. De kystnære bosættelser klarede sig dårligt i de senere år, da de stigende oversvømmelser og floderne skiftende retninger gjorde lavtliggende byer ubeboelige.

79:6.5 (885.2) For tyve tusind år siden havde kinesernes forfædre opbygget et dusin stærke centre for primitiv kultur og læring, især langs Den Gule Flod og Yangtze. Nu begyndte disse centre at blive forstærket af ankomsten af en stadig strøm af højerestående blandede folkeslag fra Sinkiang og Tibet. Migrationen fra Tibet til Yangtze dalen var ikke så omfattende som i nord, og de tibetanske centre var heller ikke så avancerede som dem i Tarim bækkenet. Men begge folkevandringer førte en vis mængde af det Anditiske blod østover til bosættelserne ved floden.

79:6.6 (885.3) Den gamle gule races overlegenhed skyldtes fire vigtige faktorer:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetiske*. I modsætning til deres blå fætre i Europa, havde både den røde og gule racer stort set undgået blanding med forringede menneskelige arveanlæg. De nordlige kinesere som allerede var styrket af små mængder af de højerestående røde og Andoniske stammer, skulle snart drage fordel af en betydelig

tilstrømning af Anditisk blod. De sydlige kinesere klarede sig ikke så godt i denne henseende, og de havde længe lidt under absorbyionen af den grønne race, mens de senere skulle blive yderligere svækket af infiltration af sværme af laverestående folkeslag, der var blev trængt ud af Indien af den Dravidiske-Anditer invasion. I dagens Kina findes der en klar forskel mellem de nordlige og sydlige racer.

79:6.8 (885.5) 2. *Social*. Den gule race lærte tidligt værdien af indbyrdes fred. Deres interne fredsommelighed, bidrog til befolkningstilvæksten ved at sikre en tilstrækkelig udbredelsen af deres civilisation til mange millioner. Fra år 25.000 til 5000 f.Kr. var den højeste massecivilisation på Urantia i det centrale og nordlige Kina. De gule mennesker var de første til at opnå en racemæssig solidaritet—de første til at opnå en kulturel, social og politisk civilisation i stor skala.

79:6.9 (885.6) Kineserne fra 15.000 f.Kr. var aggressive militarister; de var ikke blevet svækket af et overdrevet ærbødighed for fortiden, og med et antal på mindre end tolv millioner, dannede de et godt sammentømret samfund med et fælles sprog. I løbet af denne tidsalder, opbyggede de en rigtig nation, meget mere forenet og homogen end deres politiske foreninger i historisk tid.

79:6.10 (885.7) 3. *Åndelig*. I de anditiske folkevandrings tidsalderen var kineserne blandt de mere åndelige folkeslag på jorden. Lang tids tilbedelse af den ene sandhed, som Singlangton proklamerede, holdt dem foran de fleste af de andre racer. Stimulansen fra en progressiv og avanceret religion er ofte en afgørende faktor for den kulturelle

udvikling; så mens Indien sygnede hen, gik Kina fremad under den forfriskende stimulans fra en religion, hvor sandheden var ophøjet til den højeste guddom.

79:6.11 (885.8) Denne tilbedelse af sandheden var provokerende for forskning og frygtløs udforskning af naturlovene og menneskehedens potentialer. Selv for seks tusinde år siden var kineserne stadig ivrige udforskende og aggressive i deres søgen efter sandhed.

79:6.12 (885.9) 4. *Geografisk*. Kina er beskyttet af bjergene mod vest og Stillehavet mod øst. Kun i den nordlige del er vejen åben for angreb, og fra de røde menneskers tid til ankomsten af Anditernes senere efterkommere fandtes der ingen aggressive racegrupper i nord.

79:6.13 (886.1) Og hvis det ikke havde været for bjergbarriererne og det senere fald i åndelig kultur, ville den gule race utvivlsomt have tiltrukket sig størstedelen af de anditiske vandringer fra Turkestan og utvivlsomt hurtigt have domineret verdenscivilisationen.

7. Anditerne ankommer til kina

79:7.1 (886.2) For omkring femten tusinde år siden krydsede Anditerne i et betydelig antal Ti Tao bjergpasset og spredte sig ud over den øvre del af Den Gule Flods dal blandt de kinesiske bosættelser i Kansu. Snart trængte de mod øst til Honan, hvor de mest progressive bosættelser lå. Denne infiltration vestfra bestod omkring halvt Andonitisk og halvt Anditisk.

79:7.2 (886.3) De nordlige kulturcentre langs Den Gule Flod havde altid været mere progressive end de sydlige bosættelser ved Yangtze. Inden for nogle få tusinde år efter ankomsten af selv et lille antal af disse højerestående dødelige, var bosættelserne langs Den Gule Flod gået foran Yangtze-landsbyerne og havde opnået en avanceret position i forhold til deres brødre i syd, som de lige siden har fastholdt.

79:7.3 (886.4) Det skyldtes ikke, at der var så mange Anditer, eller at deres kultur var så overlegen, men sammensmeltningen med dem gav oprindelse til et mere mangesidigt folk. Nordkineserne modtog lige præcis nok af Anditernes arvemasse til mildt at stimulere deres medfødte evner, men ikke nok til at antænde dem med den rastløse, udforskende nysgerrighed, der er så karakteristisk for de nordlige hvide racer. Denne mere begrænsede infusion af Anditisk arv var mindre forstyrrende for Sangik-typens medfødte stabilitet.

79:7.4 (886.5) De senere bølger af Anditer bragte visse af de kulturelle fremskridt fra Mesopotamien med sig; det gælder især de sidste indvandringsbølger fra vest. De forbedrede i høj grad de nordlige kineseres økonomiske og uddannelsesmæssige praksis, og selvom deres indflydelse på den gule races religiøse kultur var kortvarig, bidrog deres senere efterkommere meget til en efterfølgende åndelig opvågning. Men Anditernes traditioner om Edens og Dalamatias skønhed influerede de kinesiske traditioner; tidlige kinesiske legender placerer "gudernes land" i vest.

79:7.5 (886.6) Det kinesiske folk begyndte ikke at bygge byer og engagere sig i håndværksfremstilling indtil efter 10.000 f.Kr., efter de klimatiske ændringer i Turkestan og ankomsten af de senere Anditiske indvandrere. Infusionen af dette nye blod tilføjede ikke så meget til den gule mands civilisation, som det stimulerede den videre og hurtige udvikling af de latente tendenser i de overlegne kinesiske slægter. Fra Honan til Shensi begyndte potentialerne til en avanceret civilisation at bære frugt. Metalbearbejdning og alle håndværksmæssige færdigheder stammer fra disse dage.

79:7.6 (886.7) Lighederne mellem visse af de tidlige kinesiske og mesopotamiske metoder i tidsregning, astronomi, og statslige administration var på grund af de kommercielle relationer mellem disse to fjernt beliggende centre. Kinesiske købmænd rejste allerede på Sumerernes tid langs landevejene gennem Turkestan til Mesopotamien. Denne udveksling var ikke ensidig—Euftrat dalen havde betydeligt nytte deraf, ligesom folkene ved Gangessletten. Men klimaændringer og de nomadiske invasioner under det tredje årtusinde før Kristus reducerede betydelig omfanget af samhandelen som passerer langs karavanevejene i Centralasien.

8. Den senere kinesiske civilisation

79:8.1 (887.1) Mens den røde mand led under for megen krigsførelse, er det ikke helt forkert at sige, at udviklingen af en statsdannelse blandt kineserne blev forsinket af deres grundige erobring af Asien.

De havde et stort potentiale for racemæssig solidaritet, men den udviklede sig ikke ordentligt, fordi den konstante drivkraft fra den altid tilstedeværende fare for ekstern aggression manglede.

79:8.2 (887.2) Da erobringen af det østlige Asien var afsluttet, gik den gamle militærstat gradvist i opløsning—tidligere krige blev glemt. Af den episke kamp med den røde race var der kun en tåget tradition om en gammel konkurrence med bueskyttefolket. Kineserne begyndte tidligt at dyrke landbrug, hvilket bidrog yderligere til deres fredelige tendenser, mens en befolkning, der lå langt under forholdet mellem land og mand i landbruget, bidrog endnu mere til landets voksende fredelighed.

79:8.3 (887.3) Bevidstheden om fortidens præstationer (noget formindsket i nutiden), konservatismen hos et overvældende landbrugsfolk og et veludviklet familieliv var lig med fødslen af forfædre dyrkelse, der kulminerede i skikken med at ære fortidens mænd så meget, at det grænsede til tilbedelse. En meget lignende holdning var fremherskende blandt de hvide racer i Europa i omkring fem hundrede år efter den græsk-romerske civilisations sammenbrud.

79:8.4 (887.4) Troen på og tilbedelsen af “den ene sandhed”, som Singlangton underviste i, døde aldrig helt ud; men som tiden gik, blev søgen efter en ny og højere sandhed overskygget af en voksende tendens til at ære det, der allerede var etableret. Langsomt blev den gule races geni afledt fra jagten på det ukendte til bevarelsen af det kendte. Og det er årsagen til stagnationen i det, der havde været verdens hurtigst udviklende civilisation.

79:8.5 (887.5)

Mellem 4000 og 500 f.Kr. blev den politiske genforening af den gule race fuldbyrdet, men den kulturelle forening af centrene Yangtze og Den Gule Flod var allerede gennemført. Denne politiske genforening af de senere stammegrupper var ikke uden konflikt, men den samfundsmæssige opfattelse af krig forblev lav; tilbedelse af forfædrene, stigende antal dialekter, og ingen krav om militær aktion for tusinder og atter tusinder af år havde gjort dette folk ekstremt pacifistisk.

79:8.6 (887.6)

Selvom den gule race ikke formåede at indfri løftet om en tidlig udvikling af en avanceret stat, gjorde den gradvist fremskridt i realiseringen af civilisationens kunst, især inden for landbrug og havebrug. De hydrauliske problemer, som landmændene i Shensi og Honan stod over for, krævede gruppesamarbejde for at blive løst. Sådanne vanskeligheder med kunstvanding og jordbevarelse bidrog i høj grad til udviklingen af gensidig afhængighed med den deraf følgende fremme af fred blandt landbrugsgrupper.

79:8.7 (887.7)

Snart bidrog udviklingen inden for skrivning, sammen med etableringen af skoler, til udbredelsen af viden i et hidtil uset omfang. Men det ideografiske skriftsystems besværlige natur satte en numerisk grænse for de lærde klasser på trods af den tidlige fremkomst af bogtrykkerkunsten. Og frem for alt fortsatte processen med social standardisering og religiøs-filosofisk dogmatisering i højt tempo. Den religiøse udvikling af forfædre dyrkelse blev yderligere kompliceret af en strøm af overtro, der involverede naturdyrkelse, men de sidste rester af et reelt gudsbegreb forblev bevaret i den kejserlige tilbedelse af Shang-ti.

79:8.8 (888.1) Den store svaghed i tilbedelse af forfædrene er, at det fremmer en bagudskuende filosofi. Uanset hvor klogt det kan være at indsamle visdom fra fortiden, er det tåbeligt at betragte fortiden som den eksklusive kilde til sandhed. Sandhed er relativ og udvidende; den *lever* altid i nutiden og opnår altid til nye udtryk i hver menneskegeneration—selv i hvert menneskeliv.

79:8.9 (888.2) Den store styrke i en dyrkelse af forfædrene er den værdi, som en sådan holdning tillægger familien. Den kinesiske kulturs forbløffende stabilitet og vedholdenhed er en konsekvens af familiens altoverskyggende position, for civilisationen er direkte afhængig af, at familien fungerer effektivt; og i Kina opnåede familien en social betydning, endda en religiøs betydning, som kun få andre folkeslag kan komme i nærheden af.

79:8.10 (888.3) Den hengivenhed og familieloyalitet, som den voksende forfædrekult krævede, sikrede opbygningen af overlegne familierelationer og varige familiegrupper, hvilket alt sammen littede følgende faktorer i bevarelsen af civilisationen:

79:8.11 (888.4) 1. Bevarelse af ejendom og rigdom.

79:8.12 (888.5) 2. Sammenlægning af erfaringerne fra mere end én generation.

79:8.13 (888.6) 3. Effektiv uddannelse af børn i fortidens kunst og videnskab.

79:8.14 (888.7) 4. Udvikling af en stærk pligtfølelse, styrkelse af moral, og forøgelse af etisk følsomhed.

79:8.15 (888.8) Den kinesiske civilisations formative periode, der begynder med Anditernes ankomst, fortsætter fæd til den store etiske, moralske og semireligiøse opvågning i det sjette århundrede før Kristus. Og den kinesiske tradition har bevaret de tågede optegnelser om den evolutionære fortid; overgangen fra moder- til faderfamilie, etableringen af landbruget, udviklingen af arkitekturen, indførelsen af industrien—alle disse faser er beskrevet i rækkefølge. Denne historie præsenterer, med større nøjagtighed end nogen anden lignende beretning, billedet af et højerestående folks storslåede opstigning fra barbariets niveau. I løbet af denne tid, gik de fra et primitivt landbrugssamfund til en højere social organisation omfattende byer, industriel virksomhed, metalbearbejdning, kommerciel udveksling, regering, skrift, matematik, kunst, videnskab og trykning.

79:8.16 (888.9) Og sådan har den gule races ældgamle civilisation bestået ned gennem århundrederne. Det er næsten 40.000 år siden, de første vigtige fremskridt blev gjort i den kinesiske kultur, og selvom der har været mange tilbageskridt, kommer Han-sønnernes civilisation tættest på at fremvise et uafbrudt billede af kontinuerlig fremgang helt frem til det 20. århundrede. De hvide racers mekaniske og religiøse udvikling har været af høj klasse, men de har aldrig overgået kineserne i familieloyalitet, gruppeetik eller personlig moral.

79:8.17 (888.10) Denne ældgamle kultur har bidraget meget til menneskelig lykke; millioner af mennesker har levet og er døde, velsignet af dens resultater. I århundreder har denne store

civilisation hvilet på fortidens laurbær, men selv nu er den ved at vågne op igen for på ny at forestille sig de transcendentale mål for den dødelige eksistens, for igen at tage den utrættelige kamp op for uendelige fremskridt.

79:8.18 (888.11) [Præsenteret af en Ærkeengel fra Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 79](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 81](#) >>

Kapitel 80

Anditernes Udbredelse I Vesten

80:0.1 (889.1) SELVOM det europæiske blå menneske ikke i sig selv opnåede en stor kulturel civilisation, leverede det dog det biologiske fundament, som, da dets adamiserede stammer blev blandet med de senere anditiske indtrængere, skabte en af de mest potente bestande til opnåelse af aggressiv civilisation, der nogensinde er dukket op på Urantia siden den violette races tid og deres Anditiske efterfølgere.

80:0.2 (889.2) I de moderne hvide folk forenes overlevende Adamiske raceelementer, som blev blandet med Sangik racerne, en del af de røde og gule, men i særdeleshed med de blå. Der er en betydelig procentdel af de oprindelige Andonitiske race elementer i alle de hvide racer og endnu mere af de tidlige Noditiske arveanlæg.

1. Adamiterne ankommer til europa

80:1.1 (889.3) Før de sidste Anditer blev drevet ud af Eufrat dalen, var mange af deres brødre gået ind i Europa som eventyrere, lærere, handelsmænd og krigere. I den violette races tidligere dage var Middelhavs bassinet beskyttet af Gibraltars landtange og den sicilianske landbro. Nogle af de tidligste søfartshandler blev etableret i disse indre søer, hvor de blå mennesker fra nord og saharanerne fra syd mødte Noditer og Adamiter fra øst.

80:1.2 (889.4) I den østlige del af Middelhavet havde Noditerne etableret en af deres mest omfattende kulturer og fra disse centre var de trængt en smule ind i Sydeuropa, men især ind i Nordafrika. De bredhovede Noditisk-Andonitiske syrere introducerede meget tidligt keramik og landbrug i forbindelse med deres bosættelser ved Nilens langsomt voksende delta. De importerede også får, geder, kvæg og andre tamdyr og indførte stærkt forbedrede metoder til metalbearbejdning, hvor Syrien engang var centrum for denne industri.

80:1.3 (889.5) I mere end tredive tusinde år modtog Egypten en jævn strøm af mesopotamier, der medbragte deres kunst og kultur for at berige Nildalen. En omfattende indtrængen af folk fra Sahara forværrede i høj grad den tidlige civilisation langs Nilen, så Egypten nåede sit laveste kulturelle niveau for omkring femten tusinde år siden.

80:1.4 (889.6) Men i tidligere tider var der ikke meget, der forhindrede Adamiternes migration vestpå. Sahara var et åbent græsningsland med spredte hyrder og jordbrugere. Disse saharanere beskæftigede sig aldrig med håndværksindustri, de byggede heller ikke byer. De

var en indigosort gruppe, med omfattende arveanlæg af de uddøde grønne og orange racer. De modtog en meget begrænset mængde af den violette arv før landhævningen og de skiftende regnførende vinde spredte resterne af denne velstående og fredelige civilisation.

80:1.5 (890.1) Adams blod er blevet delt med de fleste af de menneskelige racer, men nogle fik mere end andre. De blandede racer i Indien og de mørkere folkeslag i Afrika var ikke attraktive for Adamiterne. De ville have blandet sig frit med de røde mennesker havde de ikke været langt væk i Amerika, og de var venligt stemt mod de gule mennesker, men disse var også vanskelig at komme i nærheden af i det fjerne Asien. Derfor, når de var drevet af enten eventyrlyst eller altruisme, eller når de blev drevet ud af Eufratdalen, valgte de meget naturligt at forene sig med de blå racer i Europa.

80:1.6 (890.2) De blå mennesker, som dengang var dominerende i Europa, havde ingen religiøse skikke, som var frastødende for de tidligere vandrende Adamiter, og der var stærk seksuel tiltrækning mellem den violette og blå race. De bedste af de blå mennesker fandt det en stor ære at få lov til at parre sig med Adamiterne. Enhver blå mand havde en ambition om at blive så dygtig og kunstnerisk, at han kunne vinde nogen adamitisk kvindes hengivenhed, og det var den højeste aspiration af en højerestående blå kvinde at modtage en adamits opmærksomhed.

80:1.7 (890.3) Langsomt forenede disse migrerende sønner fra Eden sig med de højere typer af den blå race, og styrkede deres kulturelle praksis, mens de hensynsløst udryddede de tilbageværende stammer af neandertalere. Denne metode med raceblanding, kombineret med

eliminering af de laverestående elementer, skabte et dusin eller flere virile og progressive grupper af overlegne blå mennesker, hvoraf I har kaldt en af dem for Cro-Magnon.

80:1.8 (890.4) Af disse og andre grunde, ikke mindst de mere gunstige migrationsveje, fandt de tidlige bølger af mesopotamisk kultur næsten udelukkende vej til Europa. Og det var disse omstændigheder, der bestemte forløberne for den moderne europæiske civilisation.

2. Forandringer i klimaet og geologi

80:2.1 (890.5) Den tidlige ekspansion af den violette race til Europa blev afbrudt af nogle ret pludselige klimatiske og geologiske ændringer. Da de nordlige ismarker trak sig tilbage, skiftede de vandfyldte vinde fra vest til nord og forvandlede gradvist de store åbne græsgange i Sahara til en gold ørken. Denne tørke spredte de mindre byggede, brunlige, mørkøjet men langhovedet beboere, der levede på det store Sahara plateau.

80:2.2 (890.6) De mere racerene indigofarvede slægter flyttede sydpå til skovene i central Afrika, hvor de har været lige siden. De mere blandede grupper spredte sig ud i tre retninger: De højerestående stammer mod vest migreret til Spanien og derfra til tilstødende områder af Europa, hvor de dannede kernen i de senere langhovedet brunlige i middelhavsområdet. Den mindst progressive gruppe som boede øst for Sahara plateauet udvandrede til Arabien og derfra

gennem det nordlige Mesopotamien og Indien til det afsidesliggende Ceylon. Den centrale gruppe flyttede nord og øst til Nilen dalen og ind i Palæstina.

80:2.3 (890.7) Det er dette anden gradens sangik-substrat, der antyder en vis grad af slægtskab mellem de moderne folkeslag, der er spredt fra Deccan gennem Iran, Mesopotamien og langs begge kyster af Middelhavet.

80:2.4 (890.8) Omkring tidspunktet for disse klimatiske forandringer i Afrika, adskilte England sig fra kontinentet, og Danmark rejste sig fra havet, mens landtangen ved Gibraltar, som havde beskyttet den vestlige bassin af Middelhavet, gav efter som følge af et jordskælv, der hurtigt hævede denne indlandssø til Atlanterhavets niveau. Den sicilianske landbro blev oversvømmet, hvilket skabte ét Middelhav og forbandt det med Atlanterhavet. Denne naturkatastrofe oversvømmede snesevis af bebyggelser og foranlediget det største tab af menneskeliv ved oversvømmelse i hele verdens historie.

80:2.5 (891.1) Denne opslugning af Middelhavsområdet begrænsede straks Adamiternes vandringer vestpå, mens den store tilstrømning af saharanere førte dem til at søge afsætningsmuligheder for deres stigende antal mod nord og øst for Eden. Som Adams efterkommere rejste nordpå fra dalene ved Tigris og Eufrat, stødte de på bjergrige barrierer og det daværende udvidet Kaspiske Hav. For mange generationer jagede Adamiterne, vogtede deres flokke, og dyrkede jorden omkring deres bosættelser spredt over hele Turkestan. Langsomt udvidede dette storslåede folk deres territorium til

Europa. Da Adamiterne nu ankom til Europa fra øst, fandt de, at de blå menneskers kultur var tusinder af år bagud i forhold til kulturen i Asien, fordi denne region har været næsten helt uden kontakt med Mesopotamien.

3. Cro-magnons blå mennesker

80:3.1 (891.2) De blå menneskers gamle kulturelle centre var placeret langs alle floder i Europa, men kun Somme flyder nu i den samme fure, som den fulgte før istiden.

80:3.2 (891.3) Selv om vi taler om at de blå mennesker dominerede det europæiske kontinent, så var der snesevis af racetyper. Allerede for femogtrediv tusinde år siden var de europæiske blå racer et særdeles blandet folk, som bar arveanlæg fra både de røde og gule, mens de på Atlanterhavskysten og i områderne i det nuværende Rusland havde absorberet en betydelig mængde Andonitisk blod og mod syd var i kontakt med Sahara-folkene. Det ville være nytteløst at forsøge at opregne de mange racemæssige grupper.

80:3.3 (891.4) Den europæiske civilisation i denne tidlige periode efter Adam, var en unik blanding af de blå menneskers livskraft og kunst og Adamiternes kreative opfindsomhed. De blå mennesker var en race af stor handlekraft, men de forringede i høj grad Adamiternes kulturelle og åndelige niveau. Det var meget vanskeligt for sidstnævnte at indprente deres religion i Cro-Magnon menneskerne på grund af tendensen hos så mange af dem til at snyde og forføre

jomfruer. For ti tusinde år var religionen i Europa på et lavpunkt sammenlignet med udviklingen i Indien og Egypten.

80:3.4 (891.5) De blå mænd var helt ærlige i alle deres forhold og var helt fri for de blandede Adamitters seksuelle laster. De respekterede jomfruelighed og praktiserede kun polygami, når krigen skabte mangel på mænd.

80:3.5 (891.6) Disse Cro-Magnon-folk var en modig og fremsynede race. De havde et effektivt system med børnekultur. Begge forældre tog del i dette arbejde, og de større børns tjenester var fuldt udnyttet. Hvert barn blev omhyggeligt trænet i pleje af hulerne, i kunst og i fremstilling af flinteværktøj. Fra en tidlig alder var kvinderne fortrolig med huslige pligter og simpel landbrug, mens mændene var dygtige jægere og modige krigere.

80:3.6 (891.7) De blå mennesker var jægere, fiskere og fødeindsamlere; de var ekspert bådebyggere. De tilvirkede stenøkser, fældede træer, byggede bjælkehytter, dels under jorden og overdækket med huder. Der findes folk, der stadig bygger lignende hytter i Sibirien. De sydlige Cro-Magnon mennesker boede generelt i huler og grotter.

80:3.7 (892.1) Det var ikke ualmindeligt, at deres vagtposter, der stod på nattevagt ved huleindgangene, frøs ihjel under vinterens strabadser. De havde mod, men frem for alt var de kunstnere; den adamiske blanding accelererede deres kreative fantasi. Højdepunktet for de blå menneskers kunst var for omkring femten tusinde år siden, før de mere mørklødede racer fra Afrika kom nordover gennem Spanien.

80:3.8 (892.2) For omkring femten tusinde år siden spredte de alpine skove sig voldsomt. De europæiske jægere blev drevet til floddalene og til kysterne af det samme klimatiske pres, som havde forvandlet verdens lykkelige jagtmarker til tørre og golde ørkener. Da de regnførende vinde skiftede til nord, blev de store åbne græsningsarealer i Europa dækket af skov. Disse store og relativt pludselige klimatiske ændringer fik de europæiske racer til at omstille sig fra de åbne sletters jægere til hyrder, og i nogen grad til fiskere og jordbrugere.

80:3.9 (892.3) Disse ændringer resulterede i kulturelle fremskridt, men medførte også visse biologiske tilbageskridt. Under den tidligere jagtæra havde de overlegne stammer giftet sig med de højere typer af krigsfanger og havde altid udryddet dem, som de anså for at være underlegne. Men da de begyndte at etablere bosættelser og engagere sig i landbrug og handel, begyndte de at gemme mange af de middelmådige fanger som slaver. Og det var afkommet af disse slaver, der efterfølgende forringede hele Cro-Magnon-typen så meget. Denne tilbagegang i kulturen fortsatte, indtil den fik et nyt skub fra øst, da den endelige og massive invasion af mesopotamierne fejede ind over Europa og hurtigt absorberede Cro-Magnon-typen og -kulturen og indledte de hvide racers civilisation.

4. Anditernes invasioner i europa

80:4.1 (892.4) Mens Anditerne strømmede ind i Europa i en jævn strøm, var der syv stærre invasioner, hvor de sidst ankomne på hesteryg i tre store bølger. Nogle ankom til Europa via øerne i Det Ægæiske Hav og op gennem Donaudalen, men størstedelen af de tidligere og racerenere stammer migrerede til Nordvesteuropa ad den nordlige rute over græsningsområderne ved Volga og Don.

80:4.2 (892.5) Mellem tredje og fjerde invasion trængte en horde af Andoniter ind i Europa fra nord, efter at være kommet fra Sibirien via de russiske floder og Østersøen. De blev straks assimileret af de nordlige Anditiske stammer.

80:4.3 (892.6) Den rene violette races tidligere ekspansioner var langt mere fredelige end deres senere halvmilitære og erobringslystne anditiske efterkommeres. Adamitterne var fredelige; noditterne var krigeriske. Foreningen af disse stammer, som senere blev blandet med Sangik-racen, frembragte de dygtige, aggressive Anditter, som foretog egentlige militære erobringer.

80:4.4 (892.7) Hesten var den evolutionære faktor, der afgjorde Anditernes dominans i Vesten. Hesten gav Anditernes udbredelse den hidtil ikke-eksisterende fordel af mobilitet, og som gjorde det muligt for de sidste grupper af Anditiske kavalerister hurtigt bevæge sig rundt om Det Kaspiske Hav og løbe hele Europa over ende. Alle tidligere bølger af anditter havde bevæget sig så langsomt, at de havde en tendens til at gå i opløsning i stor afstand fra Mesopotamien. Men disse senere bølger bevægede sig så hurtigt, at de nåede Europa som sammenhængende grupper, der stadig bevarede en vis grad af højere kultur.

80:4.5 (893.1) Hele den beboede verden, bortset fra Kina og Eufrat regionen, havde gjort meget begrænsede kulturelle fremskridt i 10.000 år, da de hårdt ridende Anditiske ryttere dukkede op i det sjette og syvende årtusinde før Kristus. Efterhånden som de bevægede sig vestpå over de russiske sletter, absorberede det bedste fra de blå mennesker og udryddede det værste, blev de blandet sammen til ét folk. Det var forfædrene til de såkaldte nordiske racer, forfædrene til de skandinaviske, tyske og angelsaksiske folk.

80:4.6 (893.2) Det varede ikke længe, før de overlegne blå stammer var blevet fuldt absorberet af Anditterne i hele Nordeuropa. Kun i Lapland (og til en vis grad i Bretagne) bevarede de ældre Andonitter blot en antydning af identitet.

5. Anditernes erobring af nordeuropa

80:5.1 (893.3) Stammerne i Nordeuropa blev kontinuerligt forstærket og opgraderet af den stadige strøm af indvandrere fra Mesopotamien gennem Turkestan og de sydrussiske regioner, og da de sidste bølger af Anditisk kavaleri fejede ind over Europa, flere mænd med anditisk arv i denne region, end der fandtes i hele resten af verden.

80:5.2 (893.4) I tre tusinde år havde de nordlige Anditers militære hovedkvarter i Danmark. Fra dette center udgik de successive erobningsbølger, som blev mindre og mindre anditiske og mere og

mere hvide, efterhånden som århundrederne gik, og de mesopotamiske erobrere til sidst blandede sig med de erobrede folk.

80:5.3 (893.5) Mens de blå mennesker var blevet absorberet i nord og til sidst bukkede under for de hvide kavalerister, som trængte ind i syd, så mødte de fremrykkende stammer af den blandede hvide race en vedvarende og langvarig modstand fra Cro-Magnon menneskerne, men højere intelligens og stadigt forøgende biologiske reserver gjorde det muligt for dem at udslette den ældre race.

80:5.4 (893.6) De afgørende kampe mellem de hvide mennesker og de blå mennesker blev udkæmpet i Somme- dalen. Her kæmpede blomsten af den blå race bittert mod Anditterne, der bevægede sig mod syd, og i over fem hundrede år forsvarede disse Cro-Magnonmennesker med held deres område, før de bukke under for den overlegne militære strategi af de hvide angribere. Thor, den sejrende leder af de nordlige hære i den endelige kamp ved Somme blev helten i de nordlige hvide stammer og blev senere æret som en gud af nogle af dem.

80:5.5 (893.7) De blå menneskers højborge, som bestod længst, var i Sydfrankrig, men den sidste store militære modstand blev overvundet langs Somme. Den senere erobring foregik ved kommerciel indtrængen, befolkningspres langs floderne og ved fortsatte blandede ægteskaber med dem af højere status, kombineret med en skånselsløs udryddelse af underordnede.

80:5.6 (893.8) Når stammerådet af Anditernes ældste havde vurderet, at en ringere krigsfange som uegnet, blev han ved en udførlig

ceremoni overgivet til shamanpræsterne, som eskorterede ham til floden og administrerede indvielsesritualerne til de “lykkelige jagtmarker”—død ved drukning. På denne måde udryddede de hvide angribere i Europa alle de mennesker, de mødte, som ikke blev hurtigt optaget i deres egne rækker, og dermed fik de blå mennesker en ende—og det gik hurtigt.

80:5.7 (893.9) De blå Cro-Magnon mennesker udgjorde det biologiske fundament for de moderne europæiske racer, men de har kun overlevet som absorberet af de senere og virile erobrere af deres hjemlande. Den blå race bidrog med mange kraftige træk og meget fysisk styrke til de hvide racer i Europa, men de blandede europæiske folks humor og skabende fantasi nedstammer fra Anditerne. Denne forbindelse af Anditer og blå mennesker, som gav oprindelse til de nordlige hvide racer, førte til en øjeblikkelig forværring af Anditernes civilisation, en forsinkelse af en forbigående karakter. Til sidst manifesterede disse nordlige barbarers latente overlegenhed sig og kulminerede i nutidens europæiske civilisation.

80:5.8 (894.1) Omkring 5000 f.Kr. var de udviklende hvide racer dominerende i hele Nordeuropa, herunder Nord Tyskland, Nordfrankrig, og De Britiske øer. Centraleuropa blev i nogen tid kontrolleret af de blå mennesker og de rundhovedede Andoniter. Sidstnævnte befandt sig hovedsageligt i Donaudalen og blev aldrig helt fortrængt af Anditterne.

6. Anditerne langs nilen

80:6.1 (894.2) Fra tiden for de sidste Anditiske udvandring, faldt kulturen i Eufratdalen, og civilisationens umiddelbare centrum flyttede til Nildalen. Egypten efterfulgte Mesopotamien som hovedkvarter for den mest avancerede gruppe på jorden.

80:6.2 (894.3) Nildalen begyndte at lide af oversvømmelser noget tidligere end dalene i Mesopotamien, men klarede sig meget bedre. Dette tidlige tilbageslag blev mere end opvejet af den fortsatte strøm af Anditiske mmigranter, så Egyptens kultur, selvom den i virkeligheden stammede fra Eufrat-regionen, så ud til at gå fremad. Men i 5000 f.Kr., under oversvømmelsesperioden i Mesopotamien, var der syv forskellige grupper af mennesker i Egypten; alle, på nær én, kom fra Mesopotamien.

80:6.3 (894.4) Da den sidste udvandring fra Eufrat-dalen fandt sted, var Egypten Da den sidste udvandring fra Eufrat-dalen fandt sted, var Egypten heldig at få så mange af de dygtigste kunstnere og håndværkere. Disse Anditiske håndværkere følte sig hjemme, fordi de var grundigt fortrolige med livet ved floden, dens oversvømmelser, overrislinger og tørre sæsoner. De nød den beskyttede beliggenhed i Nildalen, hvor de var langt mindre udsat for fjendtlige angreb og plyndringer end langs Eufrat. Og de bidrog i høj grad til egypternes færdigheder inden for metalbearbejdning. Her

bearbejdede de jernmalm, der kom fra Sinai-bjerget i stedet for fra Sortehavsområdet.

80:6.4 (894.5) Egypterne samlede meget tidligt deres kommunale guder i et detaljeret nationalt gudesystem. De udviklede en omfattende teologi og havde et lige så omfattende, men besværligt præsteskab. Flere forskellige ledere forsøgte at genoplive resterne af sethitternes tidlige religiøse lære, men disse bestræbelser var kortvarige. Anditerne byggede de første stenstrukturer i Egypten. Den første og mest udsøgte af stenpyramiderne blev opført af Imhotep, et anditisk arkitektonisk geni, mens han tjente som statsminister. Tidligere bygninger havde været bygget af mursten, og selvom der var blevet opført mange stenkonstruktioner i forskellige dele af verden, var dette den første i Egypten. Men byggekunsten gik støt tilbage fra denne store arkitekts dage.

80:6.5 (894.6) Denne strålende kulturrepøke blev afbrudt af interne krige langs Nilen, og landet blev snart løbet over ende, som Mesopotamien var blevet det, af de mindreværdige stammer fra det ugæstfrie Arabien og af de sorte fra syd. Som følge heraf faldt den sociale udvikling støt i mere end fem hundrede år.

7. Anditerne på øerne i middelhavet

80:7.1 (895.1) Under kulturens tilbagegang i Mesopotamien opretholdt en højerestående civilisation sig i nogen tid på øerne i

det østlige Middelhav.

80:7.2 (895.2) Omkring 12.000 f.Kr. migrerede en fremstående stamme af Anditer til Kreta. Dette var den eneste ø, der så tidligt blev beboet af en sådan højerestående gruppe, og der gik næsten et par tusinde år, før efterkommerne af disse søfolk spredte sig til naboøerne. Denne gruppe var de smalhovedede, mindre Anditer, som havde giftede sig med den Vanitiske gruppe af de nordlige Noditer. De var alle under et hundrede og firs centimeter i højden og var bogstaveligt blevet fordrevet fra fastlandet af deres større og laverestående artsfæller. Disse udvandrere til Kreta var dygtige til tekstiler, metaller, keramik fremstilling, rørarbejde, og brugen af sten som byggemateriale. De havde et skriftsprog og levede som hyrder og jordbrugere.

80:7.3 (895.3) Næsten to tusinde år efter bosættelsen på Kreta ankom en gruppe af de høje efterkommere af Adamson over de nordlige øer til Grækenland, næsten direkte fra deres højlandshjem nord for Mesopotamien. Disse forfædre til grækerne blev ført vestpå af Sato, en direkte efterkommer af Adamson og Ratta.

80:7.4 (895.4) Den gruppe, der til sidst bosatte sig i Grækenland bestod af tre hundrede og fem og halvfjerds udvalgte og højerestående mennesker som udgjorde de sidste fra Adamsoniternes anden civilisation. Disse senere sønner til Adamson var bærer af de mest værdifulde gener til de nye hvide racer. De var intellektuelt højtstående og i fysisk henseende, de smukkeste mennesker siden den første Edens dage.

80:7.5 (895.5) På dette tidspunkt efterfulgte Grækenland og regionen omkring de Ægæiske Øer Mesopotamien og Egypten som det vestlige centrum for handel, kunst og kultur. Men som det var tilfældet i Egypten, var praktisk talt al kunst og videnskab i den ægæiske verden afledt af Mesopotamien, bortset fra kulturen hos de adamsonitiske forløbere for grækerne. Al kunst og genialitet hos sidstnævnte folk er en direkte arv fra Adamson, den første søn af Adam og Eva, og hans ekstraordinære anden kone, en datter, der nedstammer i en ubrudt linje fra prins Caligastias rene noditiske personale. Ikke underligt, at grækerne havde mytologiske traditioner om, at de nedstammede direkte fra guder og overmenneskelige væsener.

80:7.6 (895.6) Den ægæiske region gennemgik fem forskellige kulturelle stadier, hvert mindre spirituelt end det foregående, og hele tiden gik kunstens sidste glørværdige æra til grunde under vægten af de hurtigt voksende middelmådige efterkommere af de danubiske slaver, som var blevet importeret af de senere generationer af grækere.

80:7.7 (895.7) Det var i denne tidsalder på Kreta, at *moderkulten* blandt efterkommere af Kain nået sin største popularitet. Denne kult herliggjort Eva i tilbedelsen af den "store moder." Billeder af Eva var overalt. Tusinder af offentlige helligdomme blev opført i hele Kreta og Lilleasien. Og denne moder kult varede frem til Kristi tid, og blev senere indarbejdet i den tidlige kristne religion under dække af forherligelsen og tilbedelse af Maria, Jesu jordiske moder.

80:7.8 (895.8) Omkring 6500 f.Kr. var der sket en stor tilbagegang i Anditernes åndelige arv. Adams efterkommere var spredt vidt og bredt og næsten opslugt i de ældre og mere talrige menneskeracer. Dette forfald af Anditernes civilisation, sammen med bortfaldet af deres religiøse normer, efterlod verdens åndeligt forarmede racer i en beklagelig tilstand.

80:7.9 (896.1) Ved 5000 f.Kr. fandtes de tre mest racerene grupper af Adams efterkommere i Sumeria, Nordeuropa, og Grækenland. Hele Mesopotamien blev langsomt forringet af strømmen af blandede og mørkere racer som trængte ind fra Arabien. Ankomsten af disse laverestående folk bidrog yderligere til spredningen i forskellige retninger af den biologiske og kulturelle rest af Anditerne. Fra hele det frugtbare halvmåne strømmede de mere eventyrlystne folk vestpå til øerne. Disse indvandrere dyrkede både korn og grøntsager, og de bragte tamme dyr med sig.

80:7.10 (896.2) Omkring 5000 f.Kr. bevægede en stor skare af progressive Mesopotamier ud af Eufrat dalen og bosatte sig på øen Cypern; denne civilisation blev udslettet omkring to tusinde år senere af de barbariske horder fra nord.

80:7.11 (896.3) En anden stor koloni slog sig ned ved Middelhavet nær det senere Kartago. Fra Nordafrika, kom et stort antal Anditer til Spanien og blandede sig senere i Schweiz med deres brødre, som tidligere var kommet til Italien fra De Ægæiske Øer.

80:7.12 (896.4) Da Egypten fulgte Mesopotamien i kulturel tilbagegang, flygtede mange af de mere dygtige og avancerede familier til Kreta, hvilket i høj grad forøgede denne allerede avancerede civilisation. Og da ankomsten af mindreværdige grupper fra Egypten senere truede Kretas civilisation, flyttede de mere kultiverede familier videre vestpå til Grækenland.

80:7.13 (896.5) Grækerne var ikke kun store lærere og kunstnere, de var også verdens største handelsmænd og kolonisatorer. Før de bukkede under for den syndflod af mindreværd, som til sidst opslugte deres kunst og handel, lykkedes det dem at plante så mange kulturelle forposter mod vest, at en stor del af fremskridtene i den tidlige græske civilisation fortsatte i de senere folkeslag i Sydeuropa, og mange af de blandede efterkommere af disse Adamsonitter blev inkorporeret i stammerne på det tilstødende fastland.

8. Andonitterne ved donau

80:8.1 (896.6) De Anditiske folk fra Eufratdalen migrerede nordpå til Europa for at blande sig med de blå mennesker og vestpå ind i Middelhavsområdet for at blande sig med resterne af de sammenblandede saharanere og de sydlige blå mennesker. Disse to grene af den hvide race var, og er nu, i vid udstrækning adskilt fra hinanden af de bredhovede bjergfolk, der overlevende de tidligere

Andonitiske stammer, som længe havde beboet disse centrale områder.

80:8.2 (896.7) Disse efterkommere af Andon var spredt over de fleste bjergrige områder i det centrale og sydøstlige Europa. De blev ofte forstærket af tilflyttere fra Lilleasien, hvor de havde et stærkt fodfæste. De gamle Hittitter nedstammede direkte fra den Andonitiske slægt; deres blege hud og brede hoveder var typiske for denne race. Disse slægtstræk var videreført i Abrahams forfædre og bidrog meget til de karakteristiske ansigtstræk hos hans senere jødiske efterkommere, som, samtidig have en kultur og religion som nedstammede fra Anditerne, talte et meget anderledes sprog. Deres sprog var udpræget Andonitisk.

80:8.3 (897.1) De stammer, der boede i huse opført på pæle eller træmoler over søerne i Italien, Schweiz og Sydeuropa repræsenterede de sidste forposter fra Afrika, Det Ægæiske Hav, og især fra Donau området.

80:8.4 (897.2) Donau beboerne var Andoniter, bønder og hyrder, der var indvandret til Europa via Balkan-halvøen og som langsomt bevægede sig mod nord gennem Donau dalen. De fremstillede keramik og dyrkede jorden, men foretrak at leve i dalene. Donau beboernes nordligste bosættelse var ved Liege i Belgien. Disse stammer forfaldt hurtigt, da de flyttede væk fra centrum og kilden til deres kultur. Den bedste keramik stammer fra de tidligere bosættelser.

80:8.5 (897.3) Donau beboerne blev modertilbedere som et resultat af missionærernes arbejde fra Kreta. Disse stammer smeltede senere

sammen med grupper af Andonitiske søfolk, der kom i både fra Lilleasiens kyst, og som også var modertilbedere. En stor del af Centraleuropa blev således tidligt befolket af disse blandede typer af de bredhovede hvide racer, som praktiserede moderdyrkelse og det religiøse ritual at kremere de døde, for det var moderdyrkernes skik at brænde deres døde i stenhytter.

9. De tre hvide racer

80:9.1 (897.4) Raceblandingerne i Europa udkrystalliserede sig mod afslutningen af Anditernes vandring i de tre hvide racer som følger:

80:9.2 (897.5) 1. *Den nordlige hvide race.* Denne såkaldte nordiske race bestod primært af de blå mennesker plus Anditer men indeholdt også en betydelig mængde Andonitisk blod, sammen med mindre mængder af rød og gul Sangik blod. Den nordlige hvide race var således sammensat af disse fire mest eftertragtede menneskestammer. Den største arv var fra de blå mennesker. Den typiske tidlige nordbo var langhovedet, høj, og blond. Men for længe siden blev denne race grundigt blandet med alle grene af de hvide folkslag.

80:9.3 (897.6) Europas primitive kultur, som de invaderende nordboer mødte, var kulturen i de tilbagegående Donau beboere blandet med de blå mennesker. Den nordisk-danske og den donau-andonitiske

kultur mødtes og blandede sig ved Rhinen som er bevidnet af eksistensen af to racegrupper i Tyskland i dag.

80:9.4 (897.7) Nordboerne fortsatte handelen med rav fra Østersøkysten og opbyggede en stor handel med bredhovederne i Donaudalen via Brennerpasset. Denne udvidede kontakt med Donauboerne førte disse nordboere til modertilbedelse, og i flere tusinde år var kremering af døde næsten universel i hele Skandinavien. Det forklarer, hvorfor der ikke kan findes rester af de tidligere hvide racer, selvom de er begravet over hele Europa—kun deres aske i sten og lerurner. Disse hvide mennesker byggede også boliger; de boede aldrig i huler. Igen forklarer dette, hvorfor der er så få beviser på de hvide menneskers tidlige kultur, selvom de foregående Cro-Magnon typer er velbevaret, hvor den har været forsvarligt forseglet i huler og grotter. Som det nu ser ud har man i det nordlige Europa den ene dag de tilbagestående donauboere og de blå menneskers primitiv kultur og den følgende dag er der en kultur hos de pludseligt opdukkende og langt overlegen hvide mennesker.

80:9.5 (897.8) 2. *Den centrale hvide race.* Mens denne gruppe omfatter blå, gule, og Anditiske slægtninge, er den overvejende Andonitisk. Disse mennesker er bredhovede, mørklødede, og tætbygget. De ligger som en kile mellem den nordiske race og Middelhavsracen, med den brede base hvilende i Asien og spidsen indtrængende i det østlige Frankrig.

80:9.6 (898.1) I næsten tyve tusind år var Andoniterne blevet skubbet længere og længere mod nord i Centralasien af Anditerne. I 3000

f.Kr. drev tiltagende tørke disse Andoniter tilbage i Turkestan. Dette Andonitiske pres sydover fortsatte i over tusind år. Andoniterne delte sig ved Det Kaspiske Hav og Sortehavet i to dele og trængte ind i Europa både via Balkan og Ukraine. Denne invasion omfattede de resterende grupper af Adamsons efterkommere, og i den sidste halvdel af invasionsperioden medførte den et betydeligt antal af de iranske Anditer samt mange af efterkommerne af de Sethitiske præster.

80:9.7 (898.2) I 2500 år f.Kr. nåede Andoniternes fremstød vestpå til Europa. Denne spredning i hele Mesopotamien, Lilleasien, og Donau-bækkenet af barbarer fra Turkestans bjerge udgjorde det mest alvorlige og varige af alle kulturelle tilbageslag op til den tid. Disse angribere andoniserede så absolut karakteren af de centrale europæiske racer, som lige siden er forblevet karakteristisk Alpin.

80:9.8 (898.3) 3. *Den sydlige hvide race.* Denne brunlige middelhavsrace bestod af en blanding af den anditiske og de blå mennesker, med et mindre Andonitisk tilskud end dem i nord. Denne gruppe absorberede også en betydelig mængde af anden gradens Sangikblod gennem saharanerne. I senere tider blev denne sydlige del af den hvide race tilført stærke Anditiske elementer fra det østlige Middelhav.

80:9.9 (898.4) Middelhavets kystområder blev dog først gennemtrængt af Anditer i forbindelse med de store nomadeinvasioner i 2500 f.v.t. Landtrafik og handel blev næsten indstillet i disse århundreder, da nomaderne invaderede de østlige Middelhavsdistrikter. Denne forstyrrelse af rejser til lands medførte en stor udvidelse af søtrafik

og handel; Middelhavet søfartshandel var i fuld gang for omkring femogfyrre hundrede år siden. Denne udvikling af skibstrafikken resulterede i den pludselige udvidelse af Anditernes efterkommere i hele kystområdet ved Middelhavsbassinet.

80:9.10 (898.5) Disse raceblandinger lagde grunden til den sydeuropæiske race, som er den mest blandede af alle. Siden dengang har denne race gennemgået endnu flere blandinger, især med de blå-gule-Anditiske folk i Arabien. Denne middelhavsrace er faktisk så godt blandet med de omkringliggende folkeslag at det næsten er umuligt at genkende en separat type, men generelt er dets medlemmer korte, langhovedet, og mørkebrune.

80:9.11 (898.6) I nord udslettede Anditerne de blå mennesker gennem krigsførelse og ægteskab, men i syd overlevede disse i større antal. Baskerne og berbere repræsenterer overlevelsen af to grene af denne race, men selv disse folk er blevet grundigt blandet med saharanerne.

80:9.12 (898.7) Det var det billede af raceblanding, der tegnede sig i Centraleuropa omkring 3000 f.Kr. På trods af den delvise Adamiske forsømmelse, blev de højere typer blandet.

80:9.13 (898.8) Det var tiden for den nye stenalder, som overlappede den kommende bronzealder. I Skandinavien var det bronzealderen, der var forbundet med moderdyrkelse. I Sydfrankrig og Spanien var det den nye stenalder forbundet med soltilbedelse. Det var den tid, hvor man byggede de cirkulære og tagløse soltempler. De europæiske hvide racer var energiske bygherrer, der med glæde rejste store sten som tegn til solen, ligesom deres senere efterkommere gjorde i

Stonehenge. Den udbredte soltilbedelse indikerer, at dette var en stor landbrugsperiode i Sydeuropa.

80:9.14 (899.1) Overtroen fra denne forholdsvis nye soltilbedende æra lever stadig videre i Bretagnes folkesjæl. Selvom bretonerne er blevet kristnet for over 1400 år siden, har de stadig deres amuletter fra den nye stenalder til at afværge det onde øje. De har stadig tordensten i skorstenen som beskyttelse mod lynnedslag. Bretonerne blandede sig aldrig med de skandinaviske nordboere. De er overlevende fra de oprindelige andonitiske indbyggere i Vesteuropa, blandet med middelhavsslægten.

80:9.15 (899.2) Men det er en fejlslutning at antage, at man kan klassificere de hvide folk som tilhørende den nordisk, Alpine, og middelhavs racer. Der har simpelthen været alt for meget blanding til at tillade en sådan gruppering. På et tidspunkt var der en forholdsvis veldefineret opdeling af den hvide race i sådanne klasser, men en omfattende sammenblandingen har siden fundet sted, og det er ikke længere muligt at identificere disse forskelle med nogen klarhed. Selv i 3000 f.Kr. var de gamle grupper i samfundet ikke mere af én og samme race end de nuværende indbyggere i Nordamerika.

80:9.16 (899.3) Denne europæiske kultur fortsatte med at vokse i fem tusinde år, og til en vis grad blande sig med hinanden. Men sprogbarrieren forhindrede fuld gensidighed mellem de forskellige vesterlandske nationer. I løbet af det sidste århundrede har denne kultur oplevet sin bedste mulighed for at blande sig i den kosmopolitiske befolkning i Nordamerika; og fremtiden for dette

kontinent vil blive bestemt af kvaliteten af de racefaktorer, der får lov til at indgå i dets nuværende og fremtidige befolkninger, såvel som af niveauet af den sociale kultur, der opretholdes.

80:9.17 (899.4) [Præsenteret af en Ærkeengel fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 80](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 82](#) >>

Kapitel 81

Nutidens Civilisations Udvikling

81:0.1 (900.1) UANSET de op- og nedture i de fejlslagne planer der var blevet forberedt til verdens forbedring i forbindelse med Caligastias og Adams missioner, fortsatte den grundlæggende organiske evolution af menneskearter med at føre racerne fremad i skalaen for menneskeligt fremskridt og racemæssig udvikling. Evolution kan forsinkes, men den kan ikke stoppes.

81:0.2 (900.2) Den violette races indflydelse, selvom antallet var mindre end planlagt, skabte et fremskridt i civilisationen, som siden Adams dage langt har overgået menneskehedens fremskridt gennem hele dens tidligere eksistens på næsten en million år.

1. Civilisationens vugge

81:1.1 (900.3) For omkring femogtredive tusinde år efter Adams dage, lå civilisationens vugge i det sydvestlige Asien, i et område der strækker sig fra Nildalen mod øst og lidt mod nord tværs over nordlige Arabien, gennem Mesopotamien, og videre ind Turkestan. *Klimaet* var den afgørende faktor i etableringen af civilisationen i dette område.

81:1.2 (900.4) Det var de store klimatiske og geologiske forandringer i det nordlige Afrika og det vestlige Asien, der satte en stopper for Adamiternes tidlige vandring, idet de blev afskåret fra Europa ved det udvidede Middelhav og afledte vandringsstrømmen mod nord og øst til Turkestan. Da disse landhævninger og tilhørende klimatiske ændringer var afsluttet, omkring 15.000 f.Kr., var civilisationen gået i stå over hele verden med undtagelse af de kulturelle enzymer og biologiske reserver hos Anditerne som stadig var begrænset af bjergene mod øst i Asien og af de ekspanderende skove i Europa mod vest.

81:1.3 (900.5) Den klimatiske evolution er nu ved at opnå, hvad alle andre bestræbelser ikke har formået, nemlig at tvinge det eurasiske menneske til at opgive jagten til fordel for de mere avancerede kald som hyrde og landmand. Evolutionen er måske langsom, men den er forfærdelig effektiv.

81:1.4 (900.6) Da de tidligere jorddyrkere generelt anvendte slaver, blev landmanden tidligere set ned på af både jægeren og hyrden. I gennem mange og lange tidsaldre blev det anset som besværligt at dyrke jorden; derfor ideen om, at arbejde med jorden er en forbandelse, selvom det er den største af alle velsignelser. Selv på

Kains og Abels tid blev arbejdet med kvægbrug anset med større agtelse end hvad landbruget tilbød.

81:1.5 (900.7) Mennesket udviklede sig sædvanligvis til landmand fra jæger ved overgang gennem hyrdens æra, og det var også tilfældet blandt Anditerne, men oftere ville den evolutionære tvang fra klimatiske nødvendigheder få hele stammer til at gå direkte fra jægere til succesrige landmænd. En sådan direkte overgang fra jagt til landbrug forekom kun i de regioner, hvor der var en høj grad af raceblanding med den violette race.

81:1.6 (901.1) De evolutionære folkeslag (især kineserne) lærte tidligt at plante frø, og at dyrke afgrøder gennem observation af hvorledes frøet spirede, ved at blive fugtet ved et uheld, eller som var blevet placeret i gravene som føde til de afdøde. Men i hele Sydvestasien, langs den frugtbare flodbund og de tilstødende sletter, udførte Anditerne de forbedrede landbrugsmetoder, som de havde arvet fra deres forfædre, der havde gjort landbrug og havearbejde til de vigtigste beskæftigelser inden for grænserne af den anden have.

81:1.7 (901.2) I tusindvis af år havde Adams efterkommere dyrket hvede og byg, som de havde forbedret i haven, i hele højlandet i den øvre del af Mesopotamien. Efterkommerne af Adam og Adamson mødtes her, handlede og blandede sig socialt.

81:1.8 (901.3) Det var disse påtvungne ændringer i levevilkårene, der fik så stor en del af den menneskelige race til at blive altædende i diætetisk praksis. Og kombinationen af hvede, ris og grøntsagskost med kødet fra besætningerne betød et stort skridt fremad i disse gamle folks sundhed og livskraft.

2. Civilisationens værktøj

81:2.1 (901.4) Kulturens vækst er baseret på udviklingen af civilisationens redskaber. Og de redskaber, som mennesket brugte i sin opstigning fra vildskaben, var kun effektive i det omfang, de frigjorde menneskets kræfter til at udføre højere opgaver.

81:2.2 (901.5) I, der nu lever i en tid med spirende kultur og begyndende fremskridt i sociale anliggender, og som faktisk har lidt fritid til at *tænke* over samfund og civilisation, må ikke overse, at jeres tidlige forfædre havde lidt eller ingen fritid, der kunne bruges til eftertænksom refleksion og social tænkning.

81:2.3 (901.6) De første fire store fremskridt i den menneskelige civilisation var:

- 81:2.4 (901.7) 1. Tæmningen af ild.
- 81:2.5 (901.8) 2. Tæmning af dyr.
- 81:2.6 (901.9) 3. At gøre fanger til slaver.
- 81:2.7 (901.10) 4. Privat ejendom.

81:2.8 (901.11) Mens ilden, den første store opdagelse, i sidste ende åbnede dørene til den videnskabelige verden, var den i denne henseende af ringe værdi for det primitive menneske. Det nægtede at anerkende naturlige årsager som forklaring på almindelige fænomener.

81:2.9 (901.12) Når man spurgte om, hvorfra ilden kom, blev den simple historie om Andon og flinten hurtigt erstattet af legenden om, hvordan en Prometheus stjal den fra himlen. De gamle søgte en overnaturlig forklaring på alle naturfænomener, der ikke lå inden for deres personlige forståelsesområde, og det gør mange moderne mennesker stadig. Afpersonaliseringen af såkaldte naturfænomener har krævet evigheder, og den er endnu ikke fuldført. Men den åbenhjertige, ærlige og frygtløse søgen efter sande årsager skabte den moderne videnskab: Den forvandlede astrologi til astronomi, alkymi til kemi og magi til medicin.

81:2.10 (901.13) I den før-maskinelle tidsalder var den eneste måde, hvorpå mennesket kunne udføre et arbejde uden selv at gøre det, var at bruge et dyr. Tæmning af dyr placeret levende værktøj i menneskets hænder, og en intelligente anvendelse af dem banede vejen for både landbrug og transport. Og uden disse dyr kunne mennesket ikke have rejst sig fra sin primitive tilstand til de efterfølgende civilisationsniveauer.

81:2.11 (902.1) De fleste af de dyr, der var bedst egnet til at blive tæmmet fandtes i Asien, især i de centrale og sydvestlige regioner. Det var en af grundene til, at civilisationen udviklede sig hurtigere i dette område end i andre dele af verden. Mange af disse dyr var blevet tæmmet to gange før, og i den Anditiske tidsalder blev de tæmmet igen. Men hunden var forblevet hos jægerne, lige siden den blev adopteret af de blå mennesker længe, længe før.

81:2.12 (902.2) Anditerne i Turkestan var de første folk, der i udstrakt grad tæmmede hesten, og det er endnu en grund til, at deres kultur

var fremherskende så længe. Ved 5000 f.Kr. var de mesopotamiske, turkestanske og kinesiske jordbrugere begyndt at opdrætte får, geder, køer, kameler, heste, høns, og elefanter. Som lastdyr brugte de okser, kameler, heste, og yakokser. Mennesket var selv på et tidspunkt lastdyr. En hersker blandt den blå race havde engang et hundrede tusinde mænd i sin koloni af byrdebærere.

81:2.13 (902.3) Slaveriet og den private ejendomsret til jord kom med landbruget. Slaveri løftede herrens levestandard og gav mere fritid til social kultur.

81:2.14 (902.4) Den vilde er en slave af naturen, men den videnskabelige civilisation giver langsomt menneskeheden voksende frihed. Gennem dyr, ild, vind, vand, elektricitet og andre uopdagede energikilder, har mennesket befriet, og vil fortsætte med at frigøre sig selv fra nødvendigheden af uophørligt slid. Uanset de forbigående problemer, som den produktive opfindelse af maskiner skaber, er de ultimative fordele ved sådanne mekaniske opfindelser uvurderlige. Civilisation kan aldrig blomstre, endsige blive etableret, før mennesket har *fritid* til at tænke, planlægge og forestille sig nye og bedre måder at gøre tingene på.

81:2.15 (902.5) Til en begyndelse søgte mennesket simpelthen bare beskyttelse, levede under afsatser eller boede i huler. Dernæst tilpassede det naturlige materialer som træ og sten til skabe familiehytter. Til sidst gik han ind i den kreative fase af boligbyggeriet og lærte at fremstille mursten og andre byggematerialer.

81:2.16 (902.6) Folkene i Turkestan højlandet var de første af de mere moderne racer til at bygge deres hjem af træ, huse, der slet ikke var ulig de amerikanske nybyggeres tidlige bjælkehytter. Overalt på sletterne var menneskenes boliger lavet af mursten; senere af brændte mursten.

81:2.17 (902.7) De ældre slægter ved floderne byggede deres hytter ved at slå høje pæle ned i jorden i en cirkel; toppene blev derefter samlet, og dannede skelettet til hytten, som blev flettet sammen med tværgående siv, så hele kreationen lignede en stor omvendt kurv. Denne struktur kunne så oversmøres med ler, og efter tørring i solen ville den udgøre en meget brugbar vejrbestandig bolig.

81:2.18 (902.8) Det var fra disse tidlige hytter, at den efterfølgende idé om alle mulige former for kurvefletning uafhængigt af hinanden opstod. Blandt en gruppe opstod ideen om at lave keramik, da man observerede effekten af at smøre disse stolperammer ind i fugtigt ler. Praksissen med at hærde keramik ved bagning blev opdaget, da en af disse lerdækkede primitive hytter ved et uheld brændte. Gamle dages kunst var mange gange afledt af tilfældige hændelser i de tidlige folks daglige liv. I det mindste var dette næsten helt sandt for menneskehedens evolutionære fremskridt op til Adams komme.

81:2.19 (903.1) Mens keramikken først blev introduceret af prinsens personale for omkring en halv million år siden, var fremstillingen af lerkar praktisk talt ophørt i over 150.000 år. Kun de præ-sumeriske noditer ved Golfkysten fortsatte med at lave lerkar. Keramikken blev genoplivet på Adams tid. Udbredelsen af denne kunst skete samtidig med udvidelsen af ørkenområderne i Afrika, Arabien og

Centralasien, og den spredte sig i successive bølger af forbedret teknik fra Mesopotamien ud over den østlige halvkugle.

81:2.20 (903.2) Disse civilisationer i den Anditiske tidsalder kan ikke altid spores ud fra deres keramik eller andre kunstarter. Den menneskelige evolutions jævnlige forløb blev voldsomt kompliceret af regimerne i både Dalamatia og Eden. Det sker ofte, at de senere vaser og redskaber er ringere end de tidligere produkter fra de renere Anditiske folkeslag.

3. Byer, håndværk og handel

81:3.1 (903.3) Den klimatiske ødelæggelse af de rige, åbne jagt- og græsningssområder i Turkestan, der begyndte omkring 12.000 f.Kr. tvang menneskene i disse regioner til at ty til nye former for industri og grovere fremstilling. Nogle begyndte at opdrætte flokke af tamdyr, andre blev jordbrugere eller samlere af vandbaserede fødevarer, men den højerestående typer af Anditiske intellekter valgte at engagere sig i handel og produktion. Det blev endda skik, at hele stammer dedikerede sig til udviklingen af en enkelt industri. Fra Nildalen til Hindu Kush og fra Ganges til Den Gule Flod blev de overlegne stammers hovedbeskæftigelse at dyrke jorden med handel som en sidelinje.

81:3.2 (903.4) Stigningen i handel og i forædling af råmaterialer til forskellige handelsvarer var direkte medvirkende til at skabe de tidlige og halv fredelige samfund, som var så indflydelsesrige i

spredningen af civilisationens kultur og kunst. Før den omfattende verdenshandels æra var de sociale fællesskaber stamme—udvidede familiegrupper. Handel bragte forskellige slags mennesker sammen og bidrog dermed til en hurtigere krydsbefrugtning af kultur.

81:3.3 (903.5) For omkring 12.000 år siden begyndte de uafhængige byers æra. Og disse primitive handels- og produktionsbyer var altid omgivet af områder med landbrug og kvægavl. Selvom det er sandt, at industrien blev fremmet ved at hæve levestandarden, bør du ikke have nogen misforståelser om det tidlige bylivs raffinementer. De tidlige racer var ikke overdrevent pæne og rene, og det gennemsnitlige primitive samfund steg fra en til to meter hvert femogtyvende år som følge af den blotte ophobning af skidt og affald. Nogle af disse gamle byer hævede sig også meget hurtigt over den omgivende jord, fordi deres ubagte lerhytter var kortlivede, og det var skik at bygge nye boliger direkte oven på ruinerne af de gamle.

81:3.4 (903.6) Den udbredte brug af metaller var kendetegnende for de tidlige industri- og handelsbyer i denne æra. Man har allerede fundet en bronzekultur i Turkestan fra før 9000 f.Kr., og anditterne lærte også tidligt at arbejde med jern, guld og kobber. Men forholdene var meget anderledes væk fra de mere avancerede civilisationscentre. Der var ikke nogen distinkte perioder, såsom sten-, bronze- og jernalderen; alle tre eksisterede på samme tid på forskellige lokaliteter.

81:3.5 (904.1) Guld var det første metal, mennesket søgte efter; det var let at bearbejde og blev i starten kun brugt som pynt. Kobber var det næste, der blev brugt, men ikke i udstrakt grad, før det blev blandet

med tin for at lave den hårdere bronze. Opdagelsen af at blande kobber og tin for at lave bronze blev gjort af en af Adamsonitterne i Turkestan, hvis kobbermine i højlandet tilfældigvis lå ved siden af en tinforekomst.

81:3.6 (904.2) Med fremkomsten af primitive håndværk og spirende industri, blev handel hurtigt den mest potente indflydelse i udbredelsen af den kulturelle civilisation. Åbningen af handelsruter til lands og til søs lettede i høj grad rejser og kontakter mellem kulturer samt blanding af civilisationer. Ved 5000 f.Kr. var hesten i almindelig brug i alle civiliserede og halvciviliserede lande. Disse senere generationer havde ikke kun tamheste, men også forskellige former for vogne og stridsvogne. Hjulet havde været i brug i lang tid før, men nu begyndte hjulkøretøjer at blive udbredt både i handel og krig.

81:3.7 (904.3) Den omrejsende handelsmand og den opdagelsesrejsende gjorde mere for at fremme den historiske civilisation end alle andre påvirkninger tilsammen. Militære erobringer, kolonisering og missionering, som blev fremmet af de senere religioner, var også faktorer i spredningen af kultur; men de var alle sekundære i forhold til handelsrelationerne, som hele tiden blev fremskyndet af den hurtigt udviklende kunst og videnskab i industrien.

81:3.8 (904.4) Tilførselen fra den Adamiske slægt til menneskeracerne fremskyndede ikke kun tempoet af civilisationens udvikling, men stimulerede også i høj grad menneskets begær efter eventyr og udforskning, med det til følge, at størstedelen af Eurasien og

Nordafrika blev besat af Anditernes hurtigt multiplicere blandede efterkommere.

4. De blandede racer

81:4.1 (904.5) Når vi ankommer til de historisk tiders daggry, er hele Eurasien, det nordlige Afrika og Stillehavs øerne befolket med de sammensatte menneskeracer. Disse nuværende eksisterende menneskeracer er fremkommet af en blanding og genblanding af menneskets fem grundlæggende racer på Urantia.

81:4.2 (904.6) Hver og en af Urantias racer er identificeret ved visse særlige fysiske egenskaber. Adamiterne og Noditerne var langt hoved; Andoniterne var bredhovedet. Sangikracerne var af mellemform, men de gule og blå mennesker havde en tendens til at være bredhovedet. Når de blå racer, blev blandet med Andonitiske stammer blev de decideret bredhovede. Anden gradens Sangiker var mellem- og langhovedet.

81:4.3 (904.7) Selvom disse kraniedimensioner er nyttige til at dechifrere racernes oprindelse, er skelettet som helhed langt mere pålideligt. I den tidlige udvikling af Urantias racer var der oprindeligt fem forskellige typer af skeletstruktur:

81:4.4 (904.8) 1. Andonisk, Urantia oprindelige urbefolkning.

81:4.5 (904.9) 2. Første gradens Sangik, rød, gul og blå.

81:4.6 (904.10) 3. Anden gradens Sangik, orange, grøn og indigo.

81:4.7 (904.11) 4. Noditisk, Dalamatias efterkommere.

81:4.8 (904.12) 5. Adamitisk, den violette race.

81:4.9 (904.13) Da disse fem store racegrupper i vid udstrækning blandede sig med hinanden, var der en tendens til, at den Andonitiske type blev tilsløret af den sangiske arvelige dominans. Lapperne og eskimoerne er blandinger af Andonitiske og Sangik blå racer. Deres skeletstrukturer kommer tættest på at bevare den oprindelige andoniske type. Men Adamiterne og Noditerne er blevet så blandet med de andre racer, at de kun kan påvises som en generaliseret kaukasisk klasse.

81:4.10 (905.1) Generelt vil det derfor være umuligt at skelne klart mellem de fem oprindelige typer, efterhånden som de menneskelige rester fra de sidste tyve tusinde år bliver gravet frem. Studier af sådanne skeletstrukturer vil afsløre, at menneskeheden nu er opdelt i cirka tre klasser:

81:4.11 (905.2) 1. *Den Kaukasoide*—den Anditiske blanding af Noditiske og Adamiske stamme, yderligere modificeret af første gradens og (en del) af anden gradens Sangikfolk og af betydelig andonisk krydsning. De vestlige hvide racer, sammen med nogle indiske og turaniske folkeslag, er inkluderet i denne gruppe. Den samlende faktor i denne opdeling er den større eller mindre andel af anditisk arv.

81:4.12 (905.3) 2. *Den Mongoloide*—første gradens Sangik type, inkludive de oprindelige røde, gule og blå racer. Kineserne og indianerne tilhører denne gruppe. I Europa er den mongolske type modificeret af blanding med anden gradens Sangiker og Andoniter;

endnu mere af tilførselen fra Anditerne. Malayerne og andre indonesiske folk er inkluderet i denne klassifikation, selvom de indeholder en høj procentdel af anden gradens Sangikblod.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroide*—anden gradens Sangiktype, som oprindeligt omfattede de orange, grønne, og indigofarvede racer. Det er den type, der bedst illustreres af negeren, og den vil kunne findes i Afrika, Indien og Indonesien, hvor som helst anden gradens Sangik racer slog sig ned.

81:4.14 (905.5) I nordkina er der en vis blanding af kaukasoide og mongoloide typer; i Levanten har kaukasoide og negroide typer blandet sig; i Indien, som i Sydamerika, er alle tre typer repræsenteret. Og skeletkarakteristika for de tre overlevende typer eksisterer stadig og hjælper med at identificere de senere aner til nutidens menneskeracer.

5. Kultursamfundet

81:5.1 (905.6) Den biologiske evolution og den kulturelle civilisation er ikke nødvendigvis korrelerede; organisk evolution kan i enhver tidsalder fortsætte uhindret midt i blandt et kulturelforfald. Når man undersøger menneskets historie over lange perioder vil man se, at evolution og kultur til sidst bliver forbundet som årsag og virkning. Evolutionen kan gøre fremskridt i fravær af kultur, men kulturel civilisation blomstrer ikke uden en passende baggrund af

forudgående racemæssig fremgang. Adam og Eva introducerede ingen civilisationskunst, der var fremmed for udviklingen af det menneskelige samfund, men det Adamiske blod forøgede racernes iboende evner og fremskyndede tempoet i den økonomiske udvikling og industriel fremgang. Adams overdragelse forbedrede racernes hjernekapacitet, og accelereret derved i høj grad den naturlige evolutionsproces.

81:5.2 (905.7) Gennem landbrug, husdyrhold og forbedret arkitektur, undslap menneskeheden gradvist det værste ved den uophørlige kamp for at leve og begyndte at se sig om efter noget der ville forsøge livsprocessen; og dette var begyndelsen på dtræben efter højere og stadigt højere standarder for materiel komfort. Gennem håndværk og industri øger mennesket gradvist fornøjelsesindholdet i det jordiske liv.

81:5.3 (906.1) Men kultursamfundet er ikke nogen stor velgørende klub af nedarvet privilegium, hvor alle mennesker er født med gratis medlemskab og fuld lighed. Snarere er det en ophøjet og stadigt fremadskridende laug af jordarbejdere, der kun optager de ædle af de arbejdere, der stræber efter at gøre verden til et bedre sted, hvor deres børn og deres børns børn kan leve og udvikle sig i de efterfølgende tidsaldre. Og dette civilisationslaug opkræver dyre optagelsesgebyrer, pålægger strenge og rigoristiske discipliner, idømmer alle afvigere og nonkonformister hårde straffe, mens det kun giver få personlige licenser eller privilegier bortset fra øget sikkerhed mod almindelige farer og racemæssige farer.

81:5.4 (906.2) Social forening er en form for overlevelseshforsikring, som mennesker har lært er rentabel; derfor er de fleste individer villige til at betale de præmier for selvopofrelse og indskrænkning af personlig frihed, som samfundet kræver af sine medlemmer til gengæld for denne forbedrede gruppebeskyttelse. Kort sagt er den nuværende sociale mekanisme en forsikringsordning, der er designet til at give en vis grad af sikkerhed og beskyttelse mod en tilbagevenden til de forfærdelige og asociale forhold, der karakteriserede menneskets tidlige erfaringer.

81:5.5 (906.3) Samfundet bliver således et kooperativt system til sikring af borgerlig frihed gennem institutioner, økonomisk frihed gennem kapital og opfindelser, social frihed gennem kultur og frihed fra vold gennem politiregulering.

81:5.6 (906.4) *Magt giver ikke ret, men den håndhæver de almindeligt anerkendte rettigheder i hver ny generation.* Regeringens primære opgave er at definere rettigheder, regulere klasseforskelle på en retfærdig og fair måde og håndhæve lige muligheder i henhold til lovens regler. Enhver menneskerettighed er forbundet med en social pligt; gruppeprivilegier er en forsikringsmekanisme, som uvægerligt kræver fuld betaling af de krævende præmier for gruppetjeneste. Og gruppens rettigheder, såvel som individets, skal beskyttes, herunder regulering af kønsdriften.

81:5.7 (906.5) Frihed underlagt gruppe regulering er det legitime mål for den sociale evolution. Frihed uden restriktioner er en forfængelig og fantasifulde drøm af ustabile og overfladiske menneskelige sind.

6. Civilisationens opretholdelse

81:6.1 (906.6) Mens den biologiske evolution har bevæget sig opad, er en stor del af den kulturelle evolution udgået fra Eufratdalen i bølger, som blev svagere og svagere, efterhånden som tiden gik, indtil hele den rene adamiske efterslægt til sidst var gået ud for at berige civilisationerne i Asien og Europa. Racerne blev ikke helt blandet, men deres civilisationer blev i høj grad blandet. Kulturen spredte sig langsomt over hele verden. Og denne civilisation skal opretholdes og fremmes, for der findes i dag ingen nye kilder til kultur, ingen anditter, der kan styrke og stimulere den langsomme udvikling af civilisationen.

81:6.2 (906.7) Den civilisation, der nu er under udvikling på Urantia, er vokset ud af og er baseret på følgende faktorer:

81:6.3 (906.8) 1. *Naturlige forhold.* Arten og omfanget af en materiel civilisation er i høj grad bestemt af de tilgængelige naturressourcer. Klima, vejr og mange andre fysiske forhold er faktorer i kulturens udvikling.

81:6.4 (907.1) Ved begyndelsen af den Anditiske æra var der kun to omfattende og frugtbare åbne jagtområder i hele verden. Det ene lå i Nordamerika, hvor indianerne blev spredt; den anden lå nord for Turkestan og var delvist beboet af en Andonisk-gul race. De

afgørende faktorer i udviklingen af en højerestående kultur i det sydvestlige Asien var race og klima. Anditerne var et stort folk, men den afgørende faktor for udviklingen af deres civilisation var den tiltagende tørke i Iran, Turkestan og Sinkiang, der *tvang* dem til at opfinde og indføre nye og avancerede metoder til at vriste et levebrød fra deres stadig mindre frugtbare jorder.

81:6.5 (907.2) Kontinenternes konfiguration og andre

landarrangementer har stor indflydelse på, om der bliver fred eller krig. Meget få urantiafolk har nogensinde haft en lige så gunstig mulighed for kontinuerlig og uafbrudt udvikling som Nordamerikas folk har haft—beskyttet på næsten alle sider af store oceaner.

81:6.6 (907.3) 2. *Kapitalgoder*. Kultur udvikles aldrig under forhold med fattigdom; fritid er afgørende for civilisationens udvikling. Individuel karakter af moralsk og åndelig værdi kan erhverves i fravær af materiel rigdom, men en kulturel civilisation er kun afledt af de forhold med materiel velstand, der fremmer fritid kombineret med ambition.

81:6.7 (907.4) I de primitive tider var livet på Urantia en alvorlig og krævende affære. Og det var for at undslippe denne uophørlige kamp og det endeløse slid, at menneskeheden hele tiden havde tendens til at søge mod tropernes sunde klima. Selvom disse varmere beboelsesområder gav en vis afveksling fra den intense kamp for tilværelsen, udnyttede de racer og stammer, der søgte hvile, sjældent deres ufortjente fritid til at fremme civilisationen. Sociale fremskridt er altid kommet fra tanker og planer hos de racer, der ved deres

intelligente slid har lært, hvordan man kan få et levebrød fra jorden med mindre anstrengelse og kortere arbejdsdage og dermed har været i stand til at nyde en velfortjent og profitabel fritid.

81:6.8 (907.5) 3. *Den videnskabelige viden.* De materielle aspekter af civilisationen må altid afvente akkumuleringen af videnskabelige data. Der gik lang tid efter opdagelsen af bue og pil og udnyttelsen af dyr til energiformål, før mennesket lærte at udnytte vind og vand, og derefter begyndte at bruge damp og elektricitet. Men langsomt blev civilisationens redskaber forbedret. Vævning, keramik, tæmning af dyr og metalbearbejdning blev efterfulgt af en tidsalder med skrift og trykning.

81:6.9 (907.6) Viden er magt. Opfindelser går altid forud for en accelererende kulturel udvikling på verdensplan. Videnskab og opfindelser nød mest af alt godt af trykpressen, og samspillet mellem alle disse kulturelle og opfindsomme aktiviteter har fremskyndet den kulturelle udvikling enormt.

81:6.10 (907.7) Videnskaben lærer mennesket at tale matematikkens nye sprog og træner dets tanker langs linjer af krævende præcision. Og videnskaben stabiliserer også filosofien ved at eliminere fejl, mens den renser religionen ved at ødelægge overtroen.

81:6.11 (907.8) 4. *Menneskelige ressourcer.* Menneskelig kraft er uundværlig for civilisationens udbredelse. Alt andet lige vil et talrigt folk dominere civilisationen hos en mindre race. Derfor forhindrer manglende forøgelse af antallet op til et vist punkt den fulde

realisering af den nationale skæbne, men der kommer et punkt i befolkningstilvæksten, hvor yderligere vækst er selvmorderisk. En forøgelse af antallet ud over det optimale i det normale menneske-land-forhold betyder enten en sænkning af levestandarden eller en øjeblikkelig udvidelse af de territoriale grænser ved fredelig indtrængen eller ved militær erobring, tvungen besættelse.

81:6.12 (908.1) I er nogle gange chokerede over krigens hærgen, men I bør erkende nødvendigheden af at producere et stort antal mennesker for at give rig mulighed for social og moralsk udvikling; med en sådan planetarisk frugtbarhed opstår der hurtigt det alvorlige problem med overbefolkning. De fleste af de beboede verdener er små. Urantia er gennemsnitlig, måske en smule underdimensioneret. En optimal stabilisering af den nationale befolkning styrker kulturen og forebygger krig. Og det er en klog nation, der ved, hvornår den skal holde op med at vokse.

81:6.13 (908.2) Men det kontinent, der er rigest på naturforekomster og det mest avancerede mekaniske udstyr, vil ikke gøre store fremskridt, hvis befolkningens intelligens er faldende. Viden kan opnås gennem uddannelse, men visdom, som er uundværlig for sand kultur, kan kun opnås gennem erfaring og af mænd og kvinder, som er medfødt intelligente. Et sådant folk er i stand til at lære af erfaring; de kan blive virkelig kloge.

81:6.14 (908.3) 5. *De materielle ressourcers effektivitet.* Meget afhænger af den visdom, der udvises i udnyttelsen af naturressourcer, videnskabelig viden, kapitalgoder og menneskelige potentialer. Den

vigtigste faktor i den tidlige civilisation var den *kraft*, der blev udøvet af kloge sociale mestre; det primitive menneske fik bogstaveligt talt civilisationen presset ned over hovedet af sine overlegne samtidige. Velorganiserede og overlegne mindretal har i vid udstrækning styret denne verden.

81:6.15 (908.4) Magt giver ikke ret, men magt gør, hvad der er, og hvad der har været i historien. Først for nylig har Urantia nået det punkt, hvor samfundet er villig til at debattere etikken omkring magt og ret.

81:6.16 (908.5) 6. *Sprogets effektivitet*. Udbredelsen af civilisationen må vente på sproget. Levende og voksende sprog sikrer udvidelsen af civiliseret tænkning og planlægning. I de tidlige tidsaldre blev der gjort vigtige fremskridt inden for sprog. I dag er der et stort behov for yderligere sproglig udvikling for at lette udtrykket af udviklende tanker.

81:6.17 (908.6) Sproget udviklede sig ud af gruppesammenhænge, hvor hver lokal gruppe udviklede sit eget system til udveksling af ord. Sproget voksede op gennem gestik, tegn, råb, imitative lyde, intonation og accent til vokalisering af efterfølgende alfabeter. Sproget er menneskets største og mest brugbare tænkeværktøj, men det blomstrede aldrig, før sociale grupper fik lidt fritid. Tendensen til at lege med sproget udvikler nye ord—slang. Hvis flertallet tager slangen til sig, bliver den til sprog. Oprindelsen af dialekter illustreres af “babysnak” i en familiegruppe.

81:6.18 (908.7) Sprogforskelle har altid været den største barriere for udbredelsen af fred. Erobringen af dialekter må gå forud for

udbredelsen af en kultur i en race, over et kontinent eller til en hel verden. Et universelt sprog fremmer fred, sikrer kultur og øger lykken. Selv når verdens sprog er reduceret til nogle få, har de førende kulturfolks beherskelse af disse en stor indflydelse på opnåelsen af verdensomspændende fred og velstand.

81:6.19 (908.8) Mens der er gjort meget få fremskridt på Urantia i retning af at udvikle et internationalt sprog, er der opnået meget ved at etablere international handelsudveksling. Og alle disse internationale relationer bør fremmes, uanset om de involverer sprog, handel, kunst, videnskab, konkurrencespil eller religion.

81:6.20 (909.1) *7. De mekaniske anordningers effektivitet.*

Civilisationens fremskridt er direkte relateret til udviklingen og besiddelsen af værktøjer, maskiner og distributionskanaler. Forbedrede værktøjer, geniale og effektive maskiner bestemmer overlevelsen for stridende grupper i den fremadskridende civilisations arena.

81:6.21 (909.2) I de tidlige dage var den eneste energi, der blev brugt til at dyrke jorden, arbejdskraft. Det var en lang kamp at erstatte mænd med okser, da det gjorde folk arbejdsløse. På det seneste er maskiner begyndt at erstatte mennesker, og ethvert sådant fremskridt bidrager direkte til samfundets fremskridt, fordi det frigør arbejdskraft til udførelsen af mere værdifulde opgaver.

81:6.22 (909.3) Videnskab, styret af visdom, kan blive menneskets store sociale befrier. En mekanisk tidsalder kan kun vise sig katastrofal for en nation, hvis intellektuelle niveau er for lavt til at opdage de kloge

metoder og sunde teknikker til succesfuldt at tilpasse sig de overgangsvanskeligheder, der opstår ved det pludselige tab af beskæftigelse for et stort antal mennesker som følge af den alt for hurtige opfindelse af nye typer af arbejdsbesparende maskiner.

81:6.23 (909.4) 8. *Fakkelbærernes karakter.* Social arv gør det muligt for mennesket at stå på skuldrene af alle dem, der er gået forud, og som har bidraget med noget til summen af kultur og viden. I dette arbejde med at give den kulturelle fakkel videre til den næste generation vil hjemmet altid være den grundlæggende institution. Dernæst kommer legen og det sociale liv, og til sidst kommer skolen, som er lige så uundværlig i et komplekst og højt organiseret samfund.

81:6.24 (909.5) Insekter fødes fuldt uddannede og udrustede til livet— faktisk til en meget snæver og rent instinktiv tilværelse. Menneskebarnet fødes uden uddannelse, og derfor har mennesket magten til at ændre civilisationens evolutionære forløb betydeligt ved at kontrollere den yngre generations uddannelse.

81:6.25 (909.6) De største påvirkninger i det tyvende århundrede som har bidraget til at fremme civilisationen og kulturen, er den markante stigning i antallet af rejser i verden og de enestående forbedringer i kommunikationsmetoderne. Men forbedringen i uddannelse har ikke holdt trit med den ekspanderende sociale struktur; heller ikke den moderne forståelse af etik har udviklet sig i overensstemmelse med væksten langs mere rent intellektuelle og videnskabelige linjer. Og den moderne civilisation er gået i stå, når

det gælder åndelig udvikling og beskyttelse af hjemmets institutioner.

81:6.26 (909.7) 9. *Racens idealer.* En generations idealer udstikker skæbnevejene for den umiddelbare eftertid. *Kvaliteten* af de sociale fakkelbærere vil afgøre, om civilisationen går fremad eller baglæns. En generations hjem, kirker og skoler forudbestemmer den efterfølgende generations karaktertendens. En races eller en nations moralske og åndelige momentum bestemmer i høj grad civilisationens kulturelle hastighed.

81:6.27 (909.8) Idealer ophøjer kilden til sociale strømme. Ingen strømme vil stige højere end dets kilde, uanset hvilken pres eller retningsbestemt kontrol der anvendes. Den drivende kraft i selv de mest materielle aspekter af en kulturel civilisation ligger i de mindst materielle af samfundets præstationer. Intelligens kan kontrollere civilisationens mekanisme, visdom kan lede den, men åndelig idealisme er den energi, der virkelig løfter og udvikler den menneskelige kultur fra et niveau til et andet.

81:6.28 (910.1) Først var livet en kamp for eksistens; nu for en levestandard; derefter vil det være en kamp for tanke kvalitet, det kommende jordiske mål for menneskets eksistens.

81:6.29 (910.2) 10. *Koordinering af specialister.* Civilisationen er blevet enormt udviklet af den tidlige arbejdsdeling og af dens senere følge, specialiseringen. Civilisationen er nu afhængig af en effektiv koordinering af specialister. Efterhånden som samfundet

ekspanderer, må man finde en metode til at samle de forskellige specialister.

81:6.30 (910.3) Sociale, kunstneriske, tekniske og industrielle specialister vil fortsætte med at formere sig og blive dygtigere og dygtigere. Og denne diversificering af evner og forskellighed i beskæftigelse vil i sidste ende svække og opløse det menneskelige samfund, hvis der ikke udvikles effektive midler til koordinering og samarbejde. Men den intelligens, der er i stand til en sådan opfindsomhed og specialisering, bør være fuldt ud kompetent til at udtænke passende metoder til kontrol og tilpasning af alle problemer, der opstår som følge af den hurtige vækst i opfindelser og det accelererede tempo i den kulturelle ekspansion.

81:6.31 (910.4) 11. *Metoder til beskæftigelse.* Samfundsudviklingen i den næste tidsalder, vil afspejle et bedre og mere effektivt samarbejde og koordinering indenfor den stadig stigende og ekspanderende specialisering. Og efterhånden som arbejdskraften bliver mere og mere diversificeret, må der udtænkes en teknik til at lede individer til passende beskæftigelse. Maskiner er ikke den eneste årsag til arbejdsløshed blandt de civiliserede folk på Urantia. Økonomisk kompleksitet og den stadige stigning i industriel og professionel specialisering øger problemerne med at finde arbejdskraft.

81:6.32 (910.5) Det er ikke nok at uddanne mennesker til at arbejde; i et komplekst samfund skal der også være effektive metoder til at finde arbejde. Før borgerne trænes i de højt specialiserede teknikker til at tjene til livets ophold, bør de trænes i en eller flere metoder til

almindeligt arbejde, håndværk eller kald, som kan bruges, når de midlertidigt er arbejdsløse i deres specialiserede arbejde. Ingen civilisation kan overleve at huse store grupper af arbejdsløse i lang tid. Med tiden vil selv de bedste borgere blive forvredne og demoraliserede af at modtage støtte fra den offentlige kasse. Selv privat velgørenhed bliver skadelig, når den i lang tid udstrækkes til arbejdsdygtige borgere.

81:6.33 (910.6) Et sådant højt specialiseret samfund vil ikke bryde sig om de gamle folks kommunale og feudale praksis. Det er sandt, at mange fælles tjenester kan socialiseres på en acceptabel og rentabel måde, men højtuddannede og ultraspecialiserede mennesker kan bedst styres ved hjælp af en teknik til intelligent samarbejde. Moderniseret koordination og broderlig regulering vil give et længerevarende samarbejde end de ældre og mere primitive metoder med kommunisme eller diktatoriske reguleringsinstitutioner baseret på magt.

81:6.34 (910.7) **12. Viljen til samarbejde.** En af de store hindringer for det menneskelige samfunds fremskridt er konflikten mellem interesserne og velfærden hos de større, mere socialiserede menneskelige grupper, og de mindre, små genstridige asociale sammenslutninger af mennesker, for ikke at nævne antisocialt indstillede enkeltindivider.

81:6.35 (910.8) Ingen national civilisation holder længe, medmindre dens uddannelsesmetoder og religiøse idealer inspirerer til en høj form for intelligent patriotisme og national hengivenhed. Uden

denne form for intelligent patriotisme og kulturel solidaritet, har alle nationer en tendens til at gå i opløsning som følge af provinsiel jalousi og lokale egeninteresser.

81:6.36 (911.1) Opretholdelsen af den verdensomspændende civilisation er afhængig af, at mennesker lærer at leve sammen i fred og broderskab. Uden effektiv koordinering er den industrielle civilisation truet af farerne ved ultraspecialisering: monotoni, indskrænkethed og tendensen til at skabe mistillid og jalousi.

81:6.37 (911.2) 13. *Effektivt og klogt lederskab.* I civilisationen afhænger meget, rigtig meget, af en entusiastisk og effektiv ånd, der trækker læsset. Ti mænd er ikke meget mere værd end én til at løfte en stor byrde, medmindre de løfter sammen—alle på samme tid. Et sådan teamwork—social samarbejde—er afhængig af lederskab. Fortidens og nutidens kulturelle civilisationer har været baseret på borgernes intelligente samarbejde med kloge og progressive ledere, og indtil mennesket udvikler sig til højere niveauer, vil civilisationen fortsat være afhængig af klogt og handlekraftigt lederskab.

81:6.38 (911.3) Højtudviklede civilisationer er født af den kloge sammenhæng mellem materiel rigdom, intellektuel storhed, moralsk værdi, social dygtighed, og kosmisk indsigt.

81:6.39 (911.4) 14. *Sociale ændringer.* Samfundet er ikke en guddommelig institution; men et fænomen i forbindelse med den igangværende evolution; civilisationens fremskridt forsinkes altid, når dens ledere er langsomme til at gennemføre de ændringer i den

sociale organisation, som er afgørende for at holde trit med tidens videnskabelige udvikling. Trods alt dette, bør man ikke foragte noget, bare fordi de er gamle, og man skal heller ikke ubetinget omfavne en idé, bare fordi den er ny og anderledes.

81:6.40 (911.5) Mennesket bør ikke være bange for at eksperimentere med samfundets mekanismer. Men disse eventyr i kulturel tilpasning bør altid kontrolleres af dem, der er fuldt fortrolige med den sociale evolutions historie; og disse innovatorer altid bør rådgives af visdom fra dem, der har haft praktisk erfaring indenfor områderne for det påtænkt sociale eller økonomiske eksperiment. *Ingen store sociale eller økonomiske forandringer bør forsøges pludseligt.* Tid er afgørende for alle former af menneskelig tilpasning—fysisk, social eller økonomisk. Kun moralske og åndelige justeringer kan foretages på et øjeblik, og selv disse kræver, at der går en vis tid, før deres materielle og sociale konsekvenser slår fuldt igennem. Racens idealer er den vigtigste støtte og forsikring i de kritiske tider, hvor civilisationen er i transit fra et niveau til et andet.

81:6.41 (911.6) 15. *Forebyggelse af sammenbrud under overgangstiden.* Samfundet er et resultat af forsøg og fejltagelser det er det, der overlevede de selektive justeringer og tilpasninger i de successive stadier af menneskehedens evige stigning fra dyrisk til menneskeligt niveau af planetarisk status. Den store fare for enhver civilisation—på ethvert tidspunkt—er truslen om sammenbrud i overgangsperioden fra fortidens etablerede metoder til fremtidens nye og bedre, men uprøvede, procedurer.

81:6.42 (911.7) Lederskab er afgørende for fremskridt. Visdom, indsigt og fremsynethed er uundværlige for nationers overlevelse. Civilisationen er aldrig for alvor i fare, før egnet lederskab begynder at forsvinde. Og mængden af sådanne kloge ledere har aldrig oversteget én procent af befolkningen.

81:6.43 (911.8) Det var ved hjælp af disse trin på evolutionsstigen, at civilisationen klatrede op til det niveau, hvor disse mægtige påvirkninger kunne iværksættes, som er kulmineret i det tyvende århundredes hurtigt ekspanderende kultur. Og kun ved at holde fast i disse grundprincipper kan mennesket håbe på at opretholde sine nuværende civilisationer og samtidig sørge for deres fortsatte udvikling og sikre overlevelse.

81:6.44 (912.1) Dette er de vigtigste elementer i folks lange, lange kamp på jorden for at etablere civilisationer siden Adams tid. Den nuværende kultur er nettoresultatet af denne anstrengende evolution. Før bogtrykkerkunstens opfindelse, var fremgangen forholdsvis langsom fordi en generation ikke kunne drage nytte så hurtigt af de resultater, som deres forgængere havde opnået. Nu haster det menneskelige samfund fremad under kraften af den samlede energi fra alle tidsaldrene, hvorigennem civilisationen har kæmpet.

81:6.45 (912.2)

[Sponsoreret af en Ærkeengel fra Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 81](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 83](#) >>

Kapitel 82

Ægteskabets Udvikling

82:0.1 (913.1) ÆGTESKAB—pardannelse—vokser ud af biseksualitet.

Ægteskabet er menneskets reaktionelle tilpasning til denne biseksualitet, mens familielivet er det samlede resultat af alle disse evolutionære og tilpasningsmæssige tilpasninger. Ægteskabet er varigt; det er ikke iboende i den biologiske evolution, men det er grundlaget for al social evolution og er derfor sikker på fortsat eksistens i en eller anden form. Ægteskabet har givet menneskeheden hjemmet, og hjemmet er kronen på værket i hele den lange og besværlige evolutionære kamp.

82:0.2 (913.2) Mens religiøse, sociale og uddannelsesmæssige institutioner alle er afgørende for den kulturelle civilisations overlevelse, *er familien den vigtigste civilisator*. Et barn lærer det meste af det væsentlige i livet fra sin familie og naboerne.

82:0.3 (913.3) Fortidens mennesker havde ikke en særlig rig social civilisation, men det, de havde, gav de trofast og effektivt videre til den næste generation. Og du bør erkende, at de fleste af disse

fortidige civilisationer fortsatte med at udvikle sig med et absolut minimum af andre institutionelle påvirkninger, fordi hjemmet fungerede effektivt. I dag besidder menneskeracerne en rig social og kulturel arv, og den bør videregives klogt og effektivt til de efterfølgende generationer. Familien som en uddannelsesinstitution skal bevares.

1. Parringsinstinktet

82:1.1 (913.4) På trods af personlighedskløften mellem mænd og kvinder er kønsdriften tilstrækkelig til at sikre, at de finder sammen for at reproducere arten. Dette instinkt fungerede effektivt, længe før mennesker oplevede meget af det, der senere blev kaldt kærlighed, hengivenhed og ægteskabelig loyalitet. Parring er en medfødt tilbøjelighed, og ægteskabet er dets evolutionære sociale konsekvens.

82:1.2 (913.5) Seksuel interesse og lyst var ikke dominerende lidenskaber i primitive folkeslag; de tog dem simpelthen for givet. Hele forplantningsoplevelsen var fri for den fantasifulde udsmykning. Den helt absorberende seksuelle lidenskab blandt de mere civiliserede folk afhænger hovedsagligt af raceblandingen, i særdeleshed når den evolutionære menneskelige natur er blevet stimuleret af Noditernes og Adamiternes associative fantasi og sans for skønhed. Denne arv fra Anditerne blev absorberet af de evolutionære racer i så begrænsede mængder, at det ikke medførte tilstrækkelig selvkontrol over de dyriske lidenskaber som således

blev stimuleret og opvækket af at menneskene havde fået en mere vågen seksuel bevidsthed og stærkere parringsdrifter. Af de evolutionære racer, havde de røde mennesker den højeste seksuelkode.

82:1.3 (913.6) Reguleringen af sex i forbindelse med ægteskab indikerer:

82:1.4 (913.7) 1. Civilisationens relative fremskridt. Civilisationen har i stigende grad krævet, at sex tilfredsstilles i nyttige kanaler og i overensstemmelse med skik og brug.

82:1.5 (914.1) 2. Størrelsen af anditisk arv i et folk. Blandt sådanne grupper er seksualiteten blevet et udtryk for både det højeste og det laveste i både den fysiske og følelsesmæssige natur.

82:1.6 (914.2) Sangik-racerne havde normal dyrisk lidenskab, men de udviste kun lidt fantasi eller forståelse for det modsatte køns skønhed og fysiske tiltrækningskraft. Det, man kalder sexappeal, er stort set fraværende selv hos nutidens primitive racer; disse ublandede folkeslag har et klart parringsinstinkt, men utilstrækkelig sexappeal til at skabe alvorlige problemer, der kræver social kontrol.

82:1.7 (914.3) Parringsinstinktet er en af menneskets dominerende fysiske drivkræfter; det er den eneste følelse, som under dække af individuel tilfredsstillelse effektivt narrer det egoistiske menneske til at sætte racens velfærd og videreførelse højere end individuel lethed og personlig frihed fra ansvar.

82:1.8 (914.4)

Som institution er ægteskabet, fra dets tidlige begyndelse og frem til moderne tid, et billede på den sociale udvikling af den biologiske tilbøjelighed til selvopretholdelse. Opretholdelsen af den menneskelige art, der er under udvikling, sikres af tilstedeværelsen af denne racemæssige parringsimpuls, en trang, der løst kaldes seksuel tiltrækning. Denne store biologiske trang bliver impulsknudepunktet for alle mulige tilknyttede instinkter, følelser og vaner—fysiske, intellektuelle, moralske og sociale.

82:1.9 (914.5)

Hos de vilde var fødeforsyningen den drivende motivation, men når civilisationen sikrer rigelig føde, bliver kønsdriften mange gange en dominerende impuls, og derfor er der altid behov for social regulering. Hos dyr kontrollerer den instinktive periodicitet parringslysten, men da mennesket i så høj grad er et selvkontrolleret væsen, er sexlysten ikke helt periodisk; derfor bliver det nødvendigt for samfundet at pålægge individet selvkontrol.

82:1.10 (914.6)

Ingen menneskelig følelse eller impuls kan, når den er uhæmmet og overskygget, skabe så megen skade og sorg som denne stærke sexlyst. Intelligent underkastelse af denne impuls til samfundets regler er den højeste test af enhver civilisations aktualitet. Selvkontrol, mere og mere selvkontrol, er det stadigt stigende krav fra den fremadstormende menneskehed. Hemmelighedskræmmeri, uærlighed og hyklery kan tilsløre sexproblemer, men de giver ingen løsninger, og de fremmer heller ikke etikken.

2. De restriktive tabuer

82:2.1 (914.7) Historien om ægteskabets udvikling er simpelthen historien om sexkontrol gennem pres fra sociale, religiøse og civile restriktioner. Naturen anerkender næsten ikke individer; den tager ikke hensyn til såkaldt moral; den er kun og udelukkende interesseret i reproduktion af arten. Naturen insisterer på reproduktion, men lader ligegyldigt de deraf følgende problemer blive løst af samfundet, hvilket skaber et evigt og stort problem for den evolutionære menneskehed. Denne sociale konflikt består i den uendelige krig mellem basale instinkter og udviklende etik.

82:2.2 (914.8) Blandt de tidlige racer eksisterede der lidt eller ingen regulering af forholdet mellem kønnene. På grund af denne seksuelle tilstand, var der ingen prostitution. Pygmæer og andre tilbagestående grupper har i dag ingen ægteskab institution. En undersøgelse af disse folk afslører de primitive racers enkle parrings skikke. Alle gamle folk skal altid undersøges og bedømmes i lyset af de moralske standarder, som anvendes i henhold til skikke i deres egen tid.

82:2.3 (915.1) Den frie kærlighed har dog aldrig stået højt på skalaen over den rene vildskab. I det øjeblik samfundsgrupper begyndte at dannes, begyndte ægteskabsregler og ægteskabelige restriktioner at udvikle sig. Parring har således udviklet sig gennem en lang række

overgange fra en tilstand af næsten fuldstændig sexfrihed til det tyvende århundredes standarder for relativt fuldstændig sexrestriktion.

82:2.4 (915.2) I de tidligste stadier af stammernes udvikling var skikkene og de restriktive tabuer meget grove, men de holdt kønnene adskilt—det fremmede ro, orden og industri—og den lange udvikling af ægteskabet og hjemmet var begyndt. De seksuelle skikke med hensyn til påklædning, udsmykning og religiøs praksis havde deres oprindelse i disse tidlige tabuer, som definerede omfanget af seksuelle friheder og dermed i sidste ende skabte begreber som last, forbrydelse og synd. Men det var længe praksis at suspendere alle sexregler på højtidsdage, især 1. maj.

82:2.5 (915.3) Kvinder har altid været underlagt mere restriktive tabuer end mænd. De tidlige skikke gav ugifte kvinder samme grad af seksuel frihed som mænd, men det har altid været et krav til koner, at de skulle være tro mod deres mænd. Det primitive ægteskab indskrænkede ikke mandens seksuelle frihed, men det gjorde yderligere seksuel frihed tabu for hustruen. Gifte kvinder har altid haft nogle kendetegn, som skilte dem ud som en klasse for sig selv, såsom frisure, tøj, slør, afsondrethed, udsmykning og ringe.

3. De tidligste ægteskabsskikke

82:3.1 (915.4)

Ægteskabet er den sociale organismes institutionelle svar på den allestedsnærværende biologiske spænding i menneskets uophørlige trang til reproduktion—selvforplantning. Parring er universelt naturligt, og efterhånden som samfundet udviklede sig fra det simple til det komplekse, skete der en tilsvarende udvikling af parringsmoralerne, som er oprindelsen til den ægteskabelige institution. Overalt, hvor den sociale evolution er nået til det stadie, hvor der skabes skikke, vil man finde ægteskabet som en institution under udvikling.

82:3.2 (915.5)

Der har altid været og vil altid være to forskellige områder af ægteskabet: skik og brug, de love, der regulerer de ydre aspekter af parringen, og de ellers hemmelige og personlige relationer mellem mænd og kvinder. Individet har altid gjort oprør mod samfundets sexregler, og det er årsagen til dette evige sexproblem: Selvopretholdelse er individuel, men udføres af gruppen; selvopretholdelse er social, men sikres af individuelle impulser.

82:3.3 (915.6)

Når moralen respekteres, har den rigelig magt til at begrænse og kontrollere kønsdriften, som det er blevet vist blandt alle racer. Ægteskabsstandarder har altid været en sand indikator for sædvanernes aktuelle magt og den civile regerings funktionelle integritet. Men de tidlige sex- og parringsmoraler var en masse inkonsekvente og grove regler. Forældre, børn, slægtninge og samfundet havde alle modstridende interesser i ægteskabsbestemmelserne. Men på trods af alt dette udviklede de

racer, som ophøjede og praktiserede ægteskabet, sig naturligt til højere niveauer og overlevede i større antal.

82:3.4 (915.7) I primitive tider var ægteskabet prisen for social status; besiddelsen af en kone var et tegn på udmærkelse. Den vilde så på sin bryllupsdag som en markering af sin indtræden i ansvar og manddom. I én tidsalder er ægteskabet blevet betragtet som en social pligt; i en anden som en religiøs forpligtelse; og i endnu en anden som et politisk krav om at skaffe borgere til staten.

82:3.5 (916.1) Mange tidlige stammer krævede tyveri som kvalifikation til ægteskab; senere folkeslag erstattede sådanne plyndringstogter med atletiske kampe og konkurrencelege. Vinderne af disse konkurrencer blev tildelt førstepræmien—valget af sæsonens brude. Blandt hovedjægerne kunne en ung mand ikke gifte sig, før han havde mindst ét hoved, selvom sådanne kranier nogle gange kunne købes. Efterhånden som køb af koner aftog, blev de vundet ved gådekongurrencer, en praksis, der stadig overlever blandt mange grupper af de sorte mennesker.

82:3.6 (916.2) Med den fremadskridende civilisation lagde visse stammer de svære ægteskabsprøver af mandlig udholdenhed i kvindernes hænder; de var således i stand til at favorisere de mænd, de valgte. Disse ægteskabsprøver omfattede evner inden for jagt, kamp og evnen til at forsørge en familie. Det var længe et krav, at brudgommen skulle bo hos brudens familie i mindst et år, hvor han skulle leve og arbejde og bevise, at han var værdig til den kone, han søgte.

82:3.7 (916.3) En kones kvalifikationer var evnen til at udføre hårdt arbejde og føde børn. Hun skulle udføre et bestemt stykke landbrugsarbejde inden for en given tid. Og hvis hun havde født et barn før ægteskabet, var hun endnu mere værdifuld, for så var hendes frugtbarhed sikret.

82:3.8 (916.4) Det faktum, at de gamle folk betragtede det som en skændsel eller endda en synd ikke at være gift, forklarer oprindelsen til børneægteskaber; da man skal giftes, jo tidligere jo bedre. Det var også en generel opfattelse, at ugifte personer ikke kunne komme ind i åndelandet, og det var et yderligere incitament til børneægteskaber, selv ved fødslen og nogle gange før fødslen, afhængigt af køn. De gamle troede, at selv de døde skulle giftes. De oprindelige ægteskabsmæglere blev ansat til at forhandle ægteskaber på plads for afdøde personer. En forælder kunne få disse mellemænd til at arrangere et ægteskab mellem en død søn og en død datter fra en anden familie.

82:3.9 (916.5) Blandt senere folkeslag var puberteten den almindelige ægteskabsalder, men den har udviklet sig i direkte forhold til civilisationens fremskridt. Tidligt i den sociale evolution opstod der særegne og cølibatære ordener af både mænd og kvinder; de blev startet og opretholdt af individer, der mere eller mindre manglede normal kønsdrift.

82:3.10 (916.6) Mange stammer tillod medlemmer af den herskende gruppe at have et seksuelt forhold til bruden, lige før hun skulle gives til sin mand. Hver af disse mænd ville give pigen en gave, og det var oprindelsen til skikken med at give bryllupsgaver. I nogle grupper

forventede man, at en ung kvinde ville gøre sig fortjent til sin medgift, som bestod af de gaver, hun fik som belønning for sin seksuelle tjeneste i brudens udstillingshal.

82:3.11 (916.7) Nogle stammer giftede de unge mænd sig med enkerne og de ældre kvinder, og når de så blev enkemænd, gav de dem lov til at gifte sig med de unge piger, og på den måde sikrede de, som de udtrykte det, at begge forældre ikke ville være tåber, som de forestillede sig, det ville være tilfældet, hvis to unge fik lov til at parre sig. Andre stammer begrænsede parring til lignende aldersgrupper. Det var begrænsningen af ægteskab til bestemte aldersgrupper, der først gav anledning til ideer om incest (i Indien er der selv nu ingen aldersbegrænsninger på ægteskab).

82:3.12 (916.8) Under visse skikke var enketilværelsen meget frygtet, og enkerne blev enten dræbt eller fik lov til at begå selvmord på deres mands grave, for de skulle gå over i åndelandet med deres ægtefæller. Den overlevende enke fik næsten altid skylden for sin mands død. Nogle stammer brændte dem levende. Hvis enken fortsatte med at leve, var hendes liv præget af konstant sorg og uudholdelige sociale begrænsninger, da nyt ægteskab generelt blev afvist.

82:3.13 (917.1) I gamle dage opmuntrede man til mange former for praksis, der i dag betragtes som umoralske. Primitive koner var ikke sjældent meget stolte af deres mands affærer med andre kvinder. Kyskhed hos piger var en stor hindring for ægteskab; det at føde et barn før ægteskabet øgede i høj grad en piges attraktivitet som hustru, da manden var sikker på at have en frugtbar ledsager.

82:3.14 (917.2) Mange primitive stammer sanktionerede prøveægteskaber, indtil kvinden blev gravid, hvorefter den almindelige vielsesceremoni blev udført; blandt andre grupper blev brylluppet ikke fejret, før det første barn var født. Hvis en kone var ufrugtbar, skulle hun forløses af sine forældre, og ægteskabet blev annulleret. Sæder og skikke krævede, at alle par fik børn.

82:3.15 (917.3) Disse primitive prøveægteskaber var helt fri for enhver form for licens; de var simpelthen oprigtige tests af frugtbarhed. De kontraherende individer giftede sig permanent, lige så snart frugtbarheden var etableret. Når moderne par gifter sig med tanken om en bekvem skilsmisse i baghovedet, hvis de ikke er helt tilfredse med deres ægteskabelige liv, indgår de i virkeligheden en form for prøveægteskab, og det er langt under status for deres mindre civiliserede forfædres ærlige eventyr.

4. Ægteskab under ejendomsbestemmelserne

82:4.1 (917.4) Ægteskabet har altid været tæt forbundet med både ejendom og religion. Ejendommen har været ægteskabets stabilisator, religionen dets moraliserende faktor.

82:4.2 (917.5) Det primitive ægteskab var en investering, en økonomisk spekulation; det var mere et spørgsmål om forretning end en flirtaffære. De gamle giftede sig til gruppens fordel og velfærd; derfor blev deres ægteskaber planlagt og arrangeret af gruppen, deres

forældre og ældre. Og at ejendomsretten var effektiv til at stabilisere ægteskabsinstitutionen, bekræftes af det faktum, at ægteskabet var mere permanent blandt de tidlige stammer, end det er blandt mange moderne folkeslag.

82:4.3 (917.6) Efterhånden som civilisationen udviklede sig, og privat ejendom blev mere anerkendt i skik og brug, blev tyveri den store forbrydelse. Utroskab blev anerkendt som en form for tyveri, en krænkelse af mandens ejendomsret; det er derfor ikke specifikt nævnt i de tidligere love og sæder. Kvinden startede som sin fars ejendom, som overførte sin titel til hendes mand, og alle legaliserede sexrelationer voksede ud af disse allerede eksisterende ejendomsrettigheder. Det Gamle Testamente behandler kvinder som en form for ejendom; Koranen underviser i deres underlegenhed. Manden havde ret til at låne sin kone ud til en ven eller gæst, og denne skik findes stadig blandt visse folkeslag.

82:4.4 (917.7) Moderne sexjalousi er ikke medfødt; den er et produkt af udviklingen i moral. Den primitive mand var ikke jaloux på sin kone; han vogtede bare over sin ejendom. Grunden til, at konen blev holdt strengere ansvarlig for sex end manden, var, at hendes ægteskabelige utroskab involverede afstamning og arv. Meget tidligt i civilisationens udvikling kom det uægte barn i miskredit. I starten var det kun kvinden, der blev straffet for utroskab; senere påbød skikkene også at straffe hendes partner, og i lange tider havde den fornærmede ægtemand eller den beskyttende far fuld ret til at dræbe den mandlige indtrænger. Moderne folkeslag bevarer disse skikke, som tillader såkaldte æresforbrydelser i henhold til den uskrevne lov.

82:4.5 (917.8)

Eftersom at kyskhedstabu havde sin oprindelse som en del af ejendomsbestemmelserne, gjaldt det først kun de gifte kvinder, men ikke ugifte piger. I de senere år var det mere faderen end bejleren, som krævede kyskhed. En jomfru var en kommerciel aktiv til faderen—hun bragte en højere pris. Da kyskhed blev mere eftertragtet, blev det praksis at betale faderen en brudepris som erkendelse af at han behørigt havde opfostret en uberørt datter til den kommende mand. Da denne idé om kvindelig kyskhed havde fået sin start fik den et sådan hold på racerne, at det blev til praksis bogstaveligt at sætte pigerne i et bur, faktisk at fængsle dem i årevis, for at sikre deres jomfruelighed. Således gav disse nyere standarder og jomfruelighedstests automatisk oprindelse til de professionelle klasser af prostituerede; de var de afviste brude, de kvinder, der er blevet fundet af brudgommens mødre til ikke at være jomfruer.

5. Endogami og exogami

82:5.1 (918.1)

Meget tidligt observerede de vilde, at raceblanding forbedrede kvaliteten af afkommet. Det var ikke sådan, at indavl altid var dårligt, men at udavl altid var relativt bedre; derfor havde skikkene en tendens til at udkrystallisere sig i en begrænsning af kønsrelationer blandt nære slægtninge. Det blev erkendt, at udavl i høj grad øgede de selektive muligheder for evolutionær variation og fremskridt. De udavlede individer var mere alsidige og havde større evne til at overleve i en fjendtlig verden; indavlerne forsvandt

gradvist sammen med deres skikke. Alt dette var en langsom udvikling; de vilde tænkte ikke bevidst over sådanne problemer. Men det gjorde de senere og fremadstormende folkeslag, og de gjorde også den iagttagelse, at generel svaghed nogle gange var resultatet af overdreven indavl.

82:5.2 (918.2) Mens indavl af gode racer nogle gange resulterede i opbygningen af stærke stammer, gjorde de spektakulære tilfælde af de dårlige resultater af indavl af arvelige defekter mere indtryk på menneskets sind, med det resultat, at de fremadskridende sæder i stigende grad formulerede tabuer mod alle ægteskaber mellem nære slægtninge.

82:5.3 (918.3) Religion har længe været en effektiv barriere mod ægteskab uden for troen; mange religiøse læresætninger har forbudt ægteskab uden for troen. Kvinden har som regel foretrukket at gifte sig inden for stammen, mens manden har foretrukket at gifte sig uden for stammen. Ejendom har altid haft indflydelse på ægteskabet, og nogle gange, i et forsøg på at bevare ejendom inden for en klan, er der opstået skikke, der tvinger kvinder til at vælge mænd inden for deres fædres stammer. Afgørelser af denne art førte til en stor udbredelse af fætter-kusine-ægteskaber. Indgifte blev også praktiseret i et forsøg på at bevare håndværkshemmeligheder; dygtige håndværkere forsøgte at holde viden om deres håndværk inden for familien.

82:5.4 (918.4) Overlegne grupper, som var isolerede, vendte altid tilbage til at parre sig med deres blodsbeslægtede. Noditerne var i

over hundrede og halvtreds tusind år en af de store indgifte grupper. De senere tiders ægteskabsmønstre var enormt påvirket af traditionerne hos den violette race, hvor ægteskaber i starten nødvendigvis var mellem bror og søster. Og ægteskaber mellem brødre og søstre var almindelige i det tidlige Egypten, Syrien, Mesopotamien og i hele det land, der engang var besat af Anditerne. Egypterne praktiserede længe broder- og søsterægteskaber i et forsøg på at holde det kongelige blod rent, en skik, der fortsatte endnu længere i Persien. Blandt mesopotamierne var fætter-kusine-ægteskaber obligatoriske før Abrahams tid; fætre og kusiner havde forsteret til ægteskab. Abraham selv giftede sig med sin halvsøster, men sådanne ægteskaber var ikke tilladt under jødernes senere skikke.

82:5.5 (919.1) Det første skridt væk fra broder- og søsterægteskaber skete under flerkoneri, fordi søsterkonen arrogant dominerede den eller de andre koner. Nogle stammers skikke forbød ægteskab med en død brors enke, men krævede, at den levende bror skulle avle børn til sin afdøde bror. Der er ikke noget biologisk instinkt imod nogen grad af indgifte; sådanne restriktioner er udelukkende et spørgsmål om tabu.

82:5.6 (919.2) I sidste ende dominerede udenomsægteskaber, fordi manden foretrak det; at få en kone udefra sikre større frihed fra svigerfamilien. Kendskab avler foragt, så da elementet af individuelt valg begyndte at dominere parringen, blev det skik at vælge partnere uden for stammen.

82:5.7 (919.3) Mange stammer forbød til sidst ægteskaber inden for klanen; andre begrænsede parring til bestemte kaster. Tabuet mod ægteskab med en kvinde fra ens eget totem gav stødet til skikken med at stjæle kvinder fra nabostammer. Senere blev ægteskaber reguleret mere i overensstemmelse med territorial bopæl end med slægtskab. Der var mange trin i udviklingen af indgifte til den moderne praksis med udgifte. Selv efter at indgifte var blevet tabu for almindelige mennesker, fik høvdinge og konger lov til at gifte sig med deres nære slægtninge for at holde det kongelige blod koncentreret og rent. Sædvanerne har normalt tilladt suveræne herskere visse licenser i sexspørgsmål.

82:5.8 (919.4) Tilstedeværelsen af de senere anditiske folkeslag havde meget at gøre med at øge sangik-racernes lyst til at parre sig uden for deres egne stammer. Men det var ikke muligt for udparring at blive udbredt, før nabogrupper havde lært at leve sammen i relativ fred.

82:5.9 (919.5) Exogame ægteskaber var i sig selv en fredsfremmer; ægteskaber mellem stammerne mindskede fjendtlighederne. Ægteskaber uden for stammerne førte til samarbejde mellem stammerne og til militære alliancer; det blev dominerende, fordi det gav øget styrke; det var en nationsopbygger. De exogame ægteskaber blev også i høj grad begunstiget af stigende handel kontakter; eventyr og udforskning bidrog til udvidelsen af parringsgrænserne og lettede i høj grad krydsbefrugtningen af racekulturer.

82:5.10 (919.6) De ellers uforklarlige uoverensstemmelser i de racemæssige ægteskabsmønstre skyldes i høj grad denne skik med at gifte sig uden for ægteskabet med tilhørende konetyveri og køb fra

fremmede stammer, hvilket alt sammen resulterede i en sammensmeltning af de separate stammemønstre. At disse tabuer om endogame ægteskaber var sociologiske, ikke biologiske, illustreres godt af tabuerne mod slægtskabsægteskaber, som omfattede mange grader af svogerskabsrelationer, tilfælde, der ikke repræsenterede nogen som helst blodsband.

6. Raceblandingerne

82:6.1 (919.7) Der findes ingen rene racer i verden i dag. De tidlige og oprindelige evolutionære farvede folk har kun to repræsentative racer i verden, de gule mennesker og de sorte mennesker; og selv disse to racer er meget blandet med de uddøde farvede folk. Mens den såkaldte hvide race overvejende nedstammer fra de gamle blå mennesker, er den mere eller mindre blandet med alle andre racer, ligesom de røde mennesker i Amerika er det.

82:6.2 (919.8) Af de seks farvede Sangikracer, var tre af første grad og tre af anden grad. Selvom racerne af første grad—den blå, den røde og den gule—i mange henseender var bedre end de tre folkeslag af anden graden, bør man huske, at disse anden gradens racer havde mange ønskelige træk, som ville have betydeligt forbedret folkene i først graden betydeligt, hvis deres bedre arveanlæg kunne være blevet absorberet af dem.

82:6.3 (920.1) Nutidens fordomme mod “halvblods,” “hybrider” og “bastarder” opstår, fordi moderne racekrydsning for størstedelens

vedkommende foregår mellem de værste karakteristika af de pågældende racer. Man får også utilfredsstillende afkom, når degenererede stammer af den samme race gifter sig med hinanden.

82:6.4 (920.2) Hvis de nuværende racer på Urantia kunne blive befriet for forbandelsen fra deres laveste lag af forringede, asociale, svagtbegavede og udstødte eksemplarer, ville der ikke være meget at indvende mod en begrænset racesammenblanding. Og hvis sådanne raceblandinger kunne finde sted mellem de højeste typer af de forskellige racer, ville der være endnu færre indvendinger.

82:6.5 (920.3) Hybridisering af overlegne og forskellige bestande er hemmeligheden bag skabelsen af nye og mere livskraftige stammer. Og det gælder både for planter, dyr og mennesker. Hybridisering forøger livskraften og øger frugtbarheden. Raceblandinger af de gennemsnitlige eller overlegne lag fra forskellige folkeslag øger i høj grad det *kreative* potentiale, som det ses i den nuværende befolkning i Nordamerikas Forenede Stater. Når sådanne parringer finder sted mellem de lavere eller underlegne lag, mindskes kreativiteten, som det ses hos de nuværende folk i det sydlige Indien.

82:6.6 (920.4) Raceblanding bidrager i høj grad til den pludselige tilsynkomst af *nye* egenskaber, og hvis en sådan hybridisering er en forening af overlegne stammer, så vil disse nye egenskaber også være *højerestående* egenskaber.

82:6.7 (920.5) Så længe nutidens racer er så overfyldte med uduelige og degenererede stammer, vil raceblanding i stor skala være yderst skadelig, men de fleste indvendinger mod sådanne eksperimenter hviler på sociale og kulturelle fordomme snarere end på biologiske

overvejelser. Selv blandt laverestående grupper er hybrider ofte en forbedring i forhold til deres forfædre. Hybridisering forbedrer arterne på grund af de *dominante geners* rolle. Når racerne blandes med hinanden øges sandsynligheden for at et større antal af de ønskelige *dominanter* er til stede i hybriden.

82:6.8 (920.6) I de sidste hundrede år har der fundet mere racehybridisering sted på Urantia, end der har gjort i tusinder af år. Faren for grove disharmonier som følge af krydsning af menneskelige racer er blevet stærkt overdrevet. De største problemer med "halvblodsracer" skyldes sociale fordomme.

82:6.9 (920.7) Pitcairn-eksperimentet med at blande den hvide og den polynesiske race faldt ret godt ud, fordi de hvide mænd og de polynesiske kvinder var af ret god racemæssig stamme. Krydsning mellem de højeste typer af de hvide, røde og gule racer ville straks skabe mange nye og biologisk effektive egenskaber. Disse tre folkeslag hører til de primære Sangik-racer. Blandinger af den hvide og sorte race er ikke så ønskværdige i deres umiddelbare resultater, og heller ikke mulatafkom er så forkastelige, som sociale og racemæssige fordomme vil forsøge at få dem til at fremstå. Fysisk set er sådanne hvid-sorter hybrider fremragende eksemplarer af menneskeheden, på trods af deres lille underlegenhed i nogle andre henseender.

82:6.10 (920.8) Når en Sangikrace af første graden fusionerer med en anden gradens Sangikrace, forbedres den sidstnævnte betydeligt på

bekostning af førstnævnte. På en lille skala—strækkende sig over en lang tidsperiode—kan der ikke være mange alvorlige indvendinger mod et sådant opofrende bidrag fra første gradens racer til forbedring af anden gradens grupper. I biologisk henseende, var anden gradens Sangikracer i nogle henseender bedre end første gradens racer.

82:6.11 (921.1) Når alt kommer til alt, er den virkelige fare for den menneskelige art at finde i den uhæmmede formering af de underlegne og degenererede stammer af de forskellige civiliserede folkeslag snarere end i nogen formodet fare for deres racemæssige krydsning.

82:6.12 (921.2) [Præsenteret af den serafiske leder stationeret på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 82](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 84](#) >>

Kapitel 83

Ægteskabsinstitutionen

83:0.1 (922.1) DETTE er beretningen om, hvordan ægteskabet fik sin begyndelse. Ægteskabet har udviklet sig støt fra de løse og promiskuøse parringer mellem mennesker gennem mange variationer og tilpasninger, indtil ægteskabets normer opstod, som i sidste ende førte til realisering af egentlige parforhold, foreningen mellem én mand og én kvinde for at etablere et hjem af højeste sociale orden.

83:0.2 (922.2) Ægteskabet har mange gange været i fare, og ægteskabsmoralen har trukket kraftigt på både ejendom og religion som støtte; men den virkelige faktor, der konstant beskytter ægteskabet og den deraf følgende familie, er det enkle og medfødte biologiske faktum, at mænd og kvinder absolut ikke vil leve uden hinanden, uanset om de er de mest primitive vilde eller de mest kultiverede dødelige.

83:0.3 (922.3) Det er på grund af seksualdriften, at det egoistiske menneske lokkes til at gøre noget bedre end et dyr ud af sig selv. Det

selvoptagede og selvtilfredsstillende sexforhold medfører visse konsekvenser af selvfornektelse og sikrer, at man påtager sig altruistiske pligter og talrige ansvarsområder i hjemmet, der gavner racen. I denne henseende har seksualiteten været den ukendte og ubemærkede civiliserer af den vilde; for denne samme seximpuls *tvinger automatisk og usvigelig mennesket til at tænke og fører det til sidst til at elske.*

1. Ægteskabet som en samfundsinstitution

83:1.1 (922.4) Ægteskab er samfundets mekanisme designet til at regulere og kontrollere de mange menneskelige relationer, der opstår ud af den fysiske kendsgerning af en androgyn skabning. Som en sådan institution, fungerer ægteskabet i to retninger:

83:1.2 (922.5) 1. I reguleringen af personlige seksuelle relationer.

83:1.3 (922.6) 2. I reguleringen af afstamning, arv, arvefølge og samfundsklasse, som er dens ældre og oprindelige funktion.

83:1.4 (922.7) Familien, der vokser ud af ægteskabet, er i sig selv en stabilisator af ægteskabsinstitutionen sammen med ejendomsskikkene. Andre stærke faktorer i ægteskabets stabilitet er stolthed, forfængelighed, ridderlighed, pligt og religiøse overbevisninger. Men selvom ægteskaber kan blive godkendt eller afvist i det høje, er de næppe skabt i himlen. Den menneskelige

familie er en udpræget menneskelig institution, en evolutionær udvikling. Ægteskabet er en samfundsinstitution, ikke en afdeling af kirken. Det er sandt, at religionen bør have stor indflydelse på det, men den bør ikke påtage sig udelukkende at kontrollere og regulere det.

83:1.5 (922.8) Ægteskab i tidligere tiden var først og fremmest af økonomisk betydning; og selv i moderne tider er det ofte en social eller forretningsmæssig affære. På grund af indflydelsen fra blandingen af den anditiske stamme og som et resultat af den fremadskridende civilisations moral bliver ægteskabet langsomt gensidigt, romantisk, forældreagtigt, poetisk, kærligt, etisk og endda idealistisk. Udvælgelse og såkaldt romantisk kærlighed var dog på et minimum i den primitive parring. I de tidlige tider var mand og kone ikke meget sammen; de spiste ikke engang sammen særlig ofte. Men blandt de gamle var personlig hengivenhed ikke stærkt forbundet med seksuel tiltrækning; de blev glade for hinanden hovedsageligt på grund af at leve og arbejde sammen.

2. Frieri og forlovelse

83:2.1 (923.1) Ægteskaber i primitive tider var altid planlagt af drengens og pigens forældre. Overgangsstadiet mellem denne skik og de frie valgs tider var domineret af ægteskabsmæglere eller professionelle parringseksperter. Som ægteskabsmæglere var først barbererne; senere, præsterne. Ægteskabet var oprindeligt en gruppe

affære; derefter en familie anliggende; først for nylig er det blevet en individuel eventyr.

83:2.2 (923.2) Tvang, ikke tiltrækning, førte til ægteskab i primitive tider. I tidlige tider havde kvinden ingen seksuel reserverthed, kun en følelse af seksuel underlegenhed som var indprentet af skikkene. Ligesom plyndring gik forud for handel, så gik ægteskab ved tilfangetagelse forud for ægteskab ved kontrakt. Nogle kvinder ville se igennem fingre med bortførelse for at undslippe dominans af de ældre mænd i deres stamme; de foretrak at falde i hænderne på mænd på deres egen alder fra en anden stamme. Denne pseudo-flugt var overgangsfasen mellem tilfangetagelse med magt og efterfølgende charmerende frieri.

83:2.3 (923.3) En af de tidligste former for bryllupsceremoni var den simulerede flight, en slags generalprøve på kidnapningen, som engang var en almindelig praksis. Senere, blev den simulerede bortførelse en del af den almindelige vielse. En moderne piges modvilje mod at blive "fanget," at være tilbageholdende over for ægteskab, er alle levn fra gamle skikke. At bære bruden over tærsklen minder om en række gamle skikke, blandt andet fra dengang man stjal koner.

83:2.4 (923.4) Kvinden blev længe nægtet fuld frihed til at disponere over sig selv i ægteskabet, men de mere intelligente kvinder har altid været i stand til at omgå denne begrænsning ved klogt at bruge deres forstand. Manden har normalt taget føringen i frieriet, men ikke altid. Kvinden tager nogle gange formelt, såvel som i det skjulte, initiativ til ægteskab. Og efterhånden som civilisationen har udviklet

sig, har kvinder haft en stigende rolle i alle faser af frieri og ægteskab.

83:2.5 (923.5) Øget kærlighed, romantik og personlig udvælgelse i forbindelse med frieri før ægteskabet er et anditisk bidrag til verdens racer. Forholdet mellem kønnene udvikler sig gunstigt; mange fremadstormende folkeslag erstatter gradvist de ældre motiver om nytte og ejerskab med noget idealiserede begreber om seksuel tiltrækning. Seximpulser og følelser af hengivenhed er begyndt at fortrænge kold beregning i valget af livspartnere.

83:2.6 (923.6) Forlovelsen var oprindeligt lig med ægteskab, og blandt tidlige folkeslag var det almindeligt med seksuelle relationer under forlovelsen. I nyere tid har religionen indført et sex-tabu i perioden mellem forlovelse og ægteskab.

3. Køb og medgift

83:3.1 (923.7) De gamle mistroede kærlighed og løfter; de mente, at varige forbindelser måtte garanteres af en håndgribelig sikkerhed, ejendom. Derfor blev købsprisen for en hustru betragtet som et pant eller depositum, som manden var dømt til at miste i tilfælde af skilsmisse eller forladthed. Når købsprisen for en brud var blevet betalt, tillod mange stammer, at mandens brændemærke blev brændt på hende. Afrikanere køber stadig deres koner. En kærlighedskone, eller en hvid mands kone, sammenligner de med en kat, fordi hun ikke koster noget.

83:3.2 (924.1) Brudeshows var lejligheder, hvor man klædte døtrene på og dekorerede dem til offentlig fremvisning, så de kunne indbringe højere priser som hustruer. Men de blev ikke solgt som dyr—blandt de senere stammer kunne en sådan kone ikke overdrages. Hendes køb var heller ikke altid bare en koldblodig pengetransaktion; tjeneste svarede til kontanter i købet af en kone. Hvis en ellers eftertragtet mand ikke kunne betale for sin kone, kunne han blive adopteret som en søn af pigens far og derefter blive gift. Og hvis en fattig mand søgte en kone og ikke kunne betale den pris, som en grådig far forlangte, ville de ældste ofte lægge pres på faderen, så han ændrede sine krav, eller også kunne der blive tale om en flugt.

83:3.3 (924.2) Efterhånden som civilisationen udviklede sig, brød fædrene sig ikke om at sælge deres døtre, så mens de fortsatte med at acceptere købsprisen for bruden, indførte de skikken med at give parret værdifulde gaver, der omtrent svarede til købsprisen. Og da man senere ophørte med at betale for bruden, blev disse gaver til brudens medgift.

83:3.4 (924.3) Ideen med en medgift var at give indtryk af brudens uafhængighed, at antyde, at man var langt væk fra tiden med slavehustruer og ejendomsfæller. En mand kunne ikke lade sig skille fra en hustru med medgift uden at betale hele medgiften tilbage. Blandt nogle stammer blev der lavet et gensidigt depositum hos forældrene til både brud og brudgom, som skulle fortabes, hvis en af dem forlod den anden, i virkeligheden et ægteskabsbånd. I overgangsperioden fra køb til medgift tilhørte børnene faderen, hvis hustruen blev købt; hvis ikke, tilhørte de hustruens familie.

4. Bryllupsceremonien

83:4.1 (924.4) Bryllupsceremonien voksede ud af det faktum, at ægteskabet oprindeligt var en fællesskabsaffære, ikke bare kulminationen på en beslutning mellem to individer. Parring var både et gruppeanliggende og en personlig funktion.

83:4.2 (924.5) Magi, ritualer, og ceremonier omgav hele livet hos fortidens mennesker, og ægteskabet var ingen undtagelse. Efterhånden som civilisationen avancerede, blev ægteskabet betragtet mere seriøst, blev bryllupsceremonien mere og mere prætentios. Tidligt ægteskab var en faktor i ejendomsinteresser, ligesom det er i dag, og krævede derfor en juridisk ceremoni, mens de efterfølgende børns sociale status krævede den bredest mulige offentlighed. Det primitive menneske havde ingen optegnelser, og derfor måtte vielsesceremonien bevidnes af mange personer.

83:4.3 (924.6) I begyndelsen var bryllupsceremonien mere i retning af en forlovelse og bestod kun i en offentlig meddelelse om, at man ville leve sammen; senere bestod den i en formel spisning sammen. Hos nogle stammer tog forældrene simpelthen deres datter med til manden; i andre tilfælde var den eneste ceremoni den formelle udveksling af gaver, hvorefter brudens far præsenterede hende for gommen. Blandt mange levantinske folkeslag var det skik at undlade alle formaliteter, og ægteskabet blev fuldbyrdet ved sex. De røde

mennesker var de første til at udvikle en mere omfattende bryllupsfest.

83:4.4 (924.7) Barnløshed var meget frygtet, og da ufrugtbarhed blev tilskrevet åndelige intriger, førte bestræbelserne på at sikre frugtbarhed også til, at ægteskabet blev forbundet med visse magiske eller religiøse ceremonier. Og i denne bestræbelse på at sikre et lykkeligt og frugtbart ægteskab blev der brugt mange trylleformularer; selv astrologerne blev konsulteret for at fastslå de kontraherende parterers fødselsstjerner. På et tidspunkt var menneskeofring en fast del af alle bryllupper blandt velhavende mennesker.

83:4.5 (925.1) Lykkedage blev udvalgt, hvor torsdagen var mest populær, og bryllupper, der blev fejret ved fuldmåne, blev anset for at være usædvanligt heldige. Det var skik hos mange folk i Nærorienten at kaste korn på de nygifte; det var et magisk ritual, som skulle sikre frugtbarhed. Visse orientalske folkeslag brugte ris til dette formål.

83:4.6 (925.2) Ild og vand har altid været anset for at være de bedste midler til at modstå spøgelse og onde ånder, og derfor var alterbål og tændte stearinlys samt dåbsstækning med vievand normalt at finde ved bryllupper. I lang tid var det almindeligt at fastsætte en falsk bryllupsdag og så pludselig udskyde begivenheden for at sætte spøgelse og ånder ud af spillet.

83:4.7 (925.3) Drillerierne med de nygifte og de spøg og skæmt, som bryllupsrejsende udsættes for, er alle levn fra de fjerne dage, hvor man mente, at det var bedst at se ulykkelig og utilpas ud for ånderne

for at undgå at vække deres misundelse. Brudesløret er et levn fra de tider, hvor man mente, at det var nødvendigt at forklæde bruden, så spøgelseerne ikke kunne genkende hende, og også for at skjule hendes skønhed for de ellers jaloux og misundelige ånders blik. Brudens fødder må aldrig røre jorden lige før ceremonien. Selv i det tyvende århundrede er det stadig skik under de kristne sæder at strække tæpper fra vognens landing til kirkens alter.

83:4.8 (925.4) En af de ældste former for bryllupsceremoni var at få en præst til at velsigne bryllupssengen for at sikre foreningens frugtbarhed; dette blev gjort længe før noget formelt bryllupsritual blev etableret. I denne periode af ægteskabsmoralens udvikling forventedes bryllupsgæsterne at gå gennem sengekammeret om natten og dermed udgøre et juridisk vidne til ægteskabets fuldbyrdelse.

83:4.9 (925.5) Det tilfældige element, at visse ægteskaber på trods af alle førægteskabelige tests endte dårligt, fik det primitive menneske til at søge en forsikring mod et mislykket ægteskab; fik det til at opsøge præster og magi. Og denne bevægelse kulminerede direkte i moderne kirkebryllupper. Men i lang tid var ægteskabet generelt anerkendt som bestående af de kontraherende forældres—senere parrets—beslutninger, mens kirken og staten i de sidste fem hundrede år har påtaget sig jurisdiktion og nu tager sig friheden til at udstede erklæringer om indgåelse af ægteskab.

5. Flere ægteskaber

83:5.1 (925.6)

Under ægteskabets tidlige historie tilhørte de ugifte kvinder til stammens mænd. Senere, havde en kvinde kun én mand ad gangen. Denne praksis med *én mands ad gangen* var det første skridt væk fra promiskuitet inden for flokken. Mens en kvinde kun var tilladt en mand, kunne hendes mand bryde sådanne midlertidige forbindelser efter egen vilje. Disse løst regulerede forbindelser var dog det første skridt mod at leve parvis, i modsætning til at leve i flokke. I denne fase af ægteskabets udvikling tilhørte børn normalt moderen.

83:5.2 (925.7)

Næste skridt i parrings udviklingen var *gruppeægteskabet*. Næste skridt i parringens evolution var gruppeægteskabet. Denne fælles ægteskabsfase måtte gribe ind i familielivets udvikling, fordi ægteskabsmønstrene endnu ikke var stærke nok til at gøre parforbindelser permanente. Broder- og søsterægteskaberne tilhørte denne gruppe; fem brødre fra én familie giftede sig med fem søstre fra en anden. Over hele verden udviklede de løsere former for fælles ægteskaber sig gradvist til forskellige former for gruppeægteskaber. Og disse gruppesammenslutninger var i høj grad reguleret af totem-sædvaner. Familielivet udviklede sig langsomt og sikkert, fordi regulering af sex og ægteskab favoriserede stammens egen overlevelse ved at sikre overlevelsen af et større antal børn.

83:5.3 (926.1)

Gruppeægteskaber blev gradvist afløst af den nye praksis med polygami—polygyni og polyandri—blandt de mere avancerede stammer. Men polyandri var aldrig almindeligt, det var normalt begrænset til dronninger og rige kvinder; desuden var det normalt en

familieaffære, én kone til flere brødre. Kaste- og økonomiske restriktioner gjorde det nogle gange nødvendigt for flere mænd at nøjes med én kone. Selv da giftede kvinden sig kun med én, og de andre blev løst tolereret som “onkler” til det fælles afkom.

83:5.4 (926.2) Den jødiske skik, der krævede, at en mand skulle omgås sin afdøde brors enke med det formål at “skabe afkom til sin bror,” var skik i mere end halvdelen af den antikke verden. Det var et levn fra den tid, hvor ægteskabet var en familieaffære snarere end en individuel forening.

83:5.5 (926.3) Indenfor ægteskabet som en institution, der anerkendte flere hustruer, har man på forskellige tidspunkter, kendt til fire slags hustruer:

- 83:5.6 (926.4) 1. De ceremonielle eller juridiske hustruer.
- 83:5.7 (926.5) 2. Kærlighedens og tilladelsens koner.
- 83:5.8 (926.6) 3. Konkubiner, kontraktlige hustruer.
- 83:5.9 (926.7) 4. Slavekoner.

83:5.10 (926.8) Ægte polygami, hvor alle konerne har lige status og alle børn er lige har været meget sjældne. Normalt selv med flerkoneri, var hjemmet domineret af den vigtigste hustru, statuspartneren. Hun havde alene den rituelle bryllups vielse, og kun børnene af et sådan køb eller medgifts ægtefælle kunne arve, medmindre andet var særlig aftalt med statuskonen.

83:5.11 (926.9) Statuskonen var ikke nødvendigvis kærlighedskonen; i tidlige tider var hun det som regel ikke. Kærlighedskonen eller kæresten, dukkede først op, før racerne var betydeligt mere

avancerede, især efter at de evolutionære stammer var blevet blandet med Noditerne og Adamiterne.

83:5.12 (926.10) Tabukonen—en kone med juridisk status—skabte konkubineskikkene. Under disse skikke kunne en mand kun have én hustru, men han kunne opretholde seksuelle relationer med et vilkårligt antal konkubiner. Konkubinatet var et springbræt til monogami, det første skridt væk fra decideret polygami. Jødernes, romernes, og kinesernes konkubiner var meget ofte hustruens tjenerinder. Senere, som hos jøderne, blev den lovformelige hustru betragtet som mor til alle mandens børn.

83:5.13 (926.11) De gamle tabuer om seksuelle forbindelser med en gravid eller ammende hustru tenderede i høj grad til at fremme polygami. De primitive kvinder blev gamle meget tidligt på grund af hyppige børnefødsler kombineret med hårdt arbejde. (Sådanne overbebyrdede kvinder formåede kun at eksistere i kraft af, at de blev sat i isolation en uge ud af hver måned, når de ikke forventede et barn.) En sådan hustru blev ofte træt af at få børn, og anmodede sin mand om at tage en anden og yngre hustru, en der var i stand til at hjælpe med både at føde børn og husligt arbejde. De nye hustruer blev derfor normalt hyldet med fryd af de ældre kvinder; der eksisterede ikke noget der lignede seksuel jalousi.

83:5.14 (926.12) Antallet af koner var kun begrænset af mandens evne til at forsørge dem. Velhavende og dygtige mænd ønskede et stort antal børn, og da børnedødeligheden var meget høj, krævede det en samling af hustruer til at rekruttere en stor familie. Mange af disse konkubiner var blot arbejdere, slave hustruer.

83:5.15 (927.1) Menneskelige skikke udvikler sig, men meget langsomt. Formålet med et harem var at opbygge en stærk og talrig gruppe blodbeslægtede til støtte for tronen. En vis høvding var engang overbevist om, at han ikke skulle have et harem, at han ville være tilfreds med én hustru; så han opløste straks sit harem. De utilfredse hustruer gik til deres hjem, og deres fornærmede slægtninge drog i vrede hen til høvdingen og dræbte ham på stedet.

6. Ægte monogami—parægteskab

83:6.1 (927.2) Monogami er monopol; det er godt for dem, der opnår denne ønskelig tilstand, men det har en tendens til at forårsage en biologisk modgang for dem, der ikke er så heldige. Men ganske uanset effekten på den enkelte, monogami er afgjort bedst for børnene.

83:6.2 (927.3) Den tidligste fase af monogami var på grund af tvunget omstændigheder, fattigdom. Monogami er kulturelt og socialt betinget, kunstig og unaturligt, altså unaturligt for det evolutionære menneske. Det var helt naturligt for de renere Noditer og Adamiter og har været af stor kulturel værdi for alle avancerede racer.

83:6.3 (927.4) De kaldæiske stammer anerkendte en hustrus ret til at pålægge sin ægtefælle et førægteskabelig løfte om ikke at tage en anden hustru eller konkubine; både grækerne og romerne favoriserede monogame ægteskaber. Tilbedelse af forfædre har altid fremmet monogami, ligesom den kristne fejl vedrørende

ægteskabet som et sakramente. Selv højnelsen af levestandarden har konsekvent modvirket flerkoneri. På tidspunktet for Mikaels ankomst til Urantia havde praktisk talt hele den civiliserede verden nået niveauet for teoretisk monogami. Men dette passive monogami betød ikke, at menneskeheden havde vænnet sig til at leve i ægte parægteskaber.

83:6.4 (927.5) Mens man forfølger det monogame mål om det ideelle par-ægteskab, som trods alt er noget af en monopolistisk kønsforening, må samfundet ikke overse den lidet misundelsesværdige situation for de uheldige mænd og kvinder, som ikke kan finde en plads i denne nye og forbedrede sociale orden, selv når de har gjort deres bedste for at samarbejde med og indgå i dens krav. Når det ikke lykkes at få partnere på den sociale konkurrencearena, kan det skyldes uoverstigelige vanskeligheder eller de mange restriktioner, som de nuværende skikke har indført. Monogami er i sandhed ideelt for dem, der er med, men det må uundgåeligt medføre store vanskeligheder for dem, der efterlades ude i kulden i den ensomme tilværelse.

83:6.5 (927.6) Altid har de få uheldige måttet lide, for at flertallet kunne avancere under den udviklende civilisations fremskridende moral; men altid bør det begunstigede flertal se med venlighed og omtanke på deres mindre heldige medmennesker, som må betale prisen for ikke at opnå medlemskab af de ideelle sexpartnerskaber, som giver

tilfredsstillelse af alle biologiske drifter under sanktionering af den fremskridende sociale evolutions højeste moral.

83:6.6 (927.7) Monogami har altid været, er nu, og vil for evigt være det idealistiske mål for menneskelig seksuel udvikling. Dette ideal af ægte parægteskab indebærer selvfornegetelse, og derfor mislykkes det så ofte, blot fordi en eller begge af de kontraherende parter er mangelfulde i den ypperste af alle menneskelige dyder, robust selvkontrol.

83:6.7 (927.8) Monogami er målestokken, som måler sociale fremskridt for civilisationen som adskiller sig fra rent biologisk evolution. Monogami er ikke nødvendigvis biologisk eller naturlig, men det er nødvendigt for den direkte vedligeholdelse og videreudvikling af den sociale civilisation. Den bidrager til en videreudvikling af følelser, en forfinelse af moralske karakter, og en åndelig vækst, der er fuldstændig umuligt i polygami. En kvinde kan aldrig blive en ideel mor, når hun hvert øjeblik er tvunget til at skulle engagere sig i rivalisering for sin mands kærlighed.

83:6.8 (928.1) Parægteskabet favoriserer og fremmer den intime forståelse og effektivt samarbejde, som er bedst for forældrenes lykke, børns velfærd og social effektivitet. Ægteskabet, som begyndte med rå tvang, er gradvist ved at udvikle sig til en storslået institution med partnernes egen selvkultur, selvkontrol, selvudfoldelse og selvopretholdelse.

7. Opløsning af ægteskabet

83:7.1 (928.2) I ægteskabsmoralens tidlige udvikling var ægteskabet en løs forening, som kunne ophæves efter forgodtbefindende, og børnene fulgte altid moderen; mor-barn-båndet er instinktivt og har fungeret uafhængigt af moralens udviklingstrin.

83:7.2 (928.3) Blandt primitive folkeslag var kun omkring halvdelen af ægteskaberne tilfredsstillende. Den hyppigste årsag til separation var ufrugtbarhed, som altid blev bebrejdet hustruen, og man troede, at barnløse hustruer blev til slanger i åndeverdenen. Under de mere primitive skikke var det kun manden, der kunne få skilsmisse, og disse standarder har holdt sig til det tyvende århundrede blandt nogle folkeslag.

83:7.3 (928.4) I takt med at skikkene udviklede sig, udviklede visse stammer to former for ægteskab: det almindelige, som tillod skilsmisse, og præsteægteskabet, som ikke tillod separation. Indførelsen af køb af hustruer og medgift til hustruer, ved at indføre en ejendomsstraf for ægteskabssvigt, gjorde meget for at mindske separationen. Og faktisk er mange moderne ægteskaber stabiliseret af denne gamle ejendomsfaktor.

83:7.4 (928.5) Det sociale pres fra samfundets status og ejendomsprivilegier har altid været stærkt i opretholdelsen af ægteskabets tabuer og skikke. Gennem tiderne har ægteskabet gjort stadige fremskridt og står på avanceret grund i den moderne verden, til trods for at det trues af udbredt utilfredshed blandt de folkeslag,

hvor individuelle valg—en ny frihed—fylder mest. Mens disse omvæltninger i tilpasningen forekommer blandt de mere progressive racer som et resultat af en pludselig accelereret social evolution, fortsætter ægteskabet blandt de mindre avancerede folkeslag med at trives og langsomt forbedres under vejledning af de ældre skikke.

83:7.5 (928.6) Den nye og pludselige erstatning af det mere ideelle, men ekstremt individualistiske kærlighedsmotiv i ægteskabet for det ældre og længe etablerede ejendomsmotiv har uundgåeligt forårsaget, at ægteskabsinstitutionen er blevet midlertidigt ustabil. Menneskets ægteskabsmotiver har altid langt overskredet den faktiske ægteskabsmoral, og i det nittende og tyvende århundrede har det vestlige ægteskabsideal pludselig langt overhalet racernes selvcentrerede og kun delvist kontrollerede seximpulser. Tilstedeværelsen af et stort antal ugifte personer i et hvilket som helst samfund indikerer et midlertidigt sammenbrud eller en overgang til andre normer.

83:7.6 (928.7) Ægteskabets virkelige test har gennem alle tider været den kontinuerlige intimitet, som er uundgåelig i alt familieliv. To forkælede unge, der er opdraget til at forvente enhver form for overbærenhed og fuld tilfredsstillelse af forfængelighed og ego, kan næppe håbe på at gøre ægteskabet og opbygningen af hjemmet til en stor succes—et livslangt partnerskab med selvudslettende adfærd, kompromiser, hengivenhed og uselvvisk dedikation til børnekulturen.

83:7.7 (929.1) Den høje grad af fantasi og fantastisk romantik, der indgår i frieriet, er i høj grad ansvarlig for de stigende skilsmissetendenser blandt moderne vestlige folk, hvilket alt

sammen kompliceres yderligere af kvindens større personlige frihed og øgede økonomiske frihed. Nem skilsmisse, når den er resultatet af manglende selvkontrol eller manglende normal personlighedstilpasning, fører kun direkte tilbage til de rå samfundsmæssige stadier, som mennesket er kommet ud af for så nylig og som resultat af så megen personlig angst og racemæssig lidelse.

83:7.8 (929.2) Men så længe samfundet ikke formår at uddanne børn og unge ordentligt, så længe den sociale orden ikke sørger for tilstrækkelig træning før ægteskabet, og så længe ufornuftig og umoden ungdommelig idealisme skal være dommeren over indgangen til ægteskabet, så længe vil skilsmisse forblive udbredt. Og i det omfang den sociale gruppe ikke formår at forberede de unge på ægteskabet, i det omfang må skilsmisse fungere som den sociale sikkerhedsventil, der forhindrer endnu værre situationer i en tid med hurtig vækst i de nye normer.

83:7.9 (929.3) Fortidens mennesker synes at have taget ægteskabet omtrent lige så alvorligt, som nogle af nutidens mennesker gør. Og det ser ikke ud til, at mange af de forhastede og mislykkede ægteskaber i moderne tid er en stor forbedring i forhold til oldtidens praksis med at kvalificere unge mænd og kvinder til parring. Den store inkonsekvens i det moderne samfund er at ophøje kærligheden og idealisere ægteskabet, mens man afviser den mest fuldstændige undersøgelse af begge dele.

8. Idealiseringen af ægteskabet

83:8.1 (929.4) Ægteskabet, som kulminerer i hjemmet er faktisk mandens mest ophøjede institution, men det er hovedsagelig menneskelig; det bør aldrig blive kaldt et sakramente. De Sethiske præster gjorde ægteskabet til et religiøst ritual; men i tusinder af år efter Eden, fortsatte pardannelse som en ren social og civil institution.

83:8.2 (929.5) Sammenligningen af menneskelige foreninger med guddommelige foreninger er meget uheldig. Foreningen af mand og kone i ægteskabet og hjemmet er en materiel funktion for de dødelige i de evolutionære verdener. Det er sandt, at der kan ske store åndelige fremskridt som følge af mandens og hustruens oprigtige menneskelige bestræbelser på at gøre fremskridt, men det betyder ikke, at ægteskabet nødvendigvis er helligt. Åndelig fremgang er forbundet med oprigtig anvendelse af andre veje til menneskelig stræben.

83:8.3 (929.6) Ægteskabet kan heller ikke rigtig sammenlignes med Justererens forhold til mennesket eller med broderskabet mellem Kristus Michael og hans menneskelige brødre. På næsten intet punkt kan sådanne relationer sammenlignes med forbindelsen mellem mand og kone. Og det er meget uheldigt, at den menneskelige misforståelse af disse forhold har skabt så megen forvirring om ægteskabets status.

83:8.4 (929.7) Det er også uheldigt, at visse grupper af dødelige har opfattet ægteskabet som fuldbyrdet ved guddommelig handling. Sådanne overbevisninger fører direkte til forestillingen om ægteskabets uopløselighed uanset omstændighederne eller de kontraherende parter ønsker. Men selve det faktum, at ægteskabet opløses, indikerer, at Guddommen ikke er en forenende part i sådanne unioner. Hvis Gud én gang har forenet to ting eller personer, vil de forblive forenet på denne måde, indtil den guddommelige vilje bestemmer, at de skal skilles. Men med hensyn til ægteskabet, som er en menneskelig institution, hvem skal så formaste sig til at dømme og sige, hvilke ægteskaber der er forbindelser, som kan godkendes af universets tilsynsførende i modsætning til dem, der er rent menneskelige af natur og oprindelse?

83:8.5 (930.1) Ikke desto mindre findes der et ægteskabsideal på de høje sfærer. I hovedstaden i hvert lokalsystem skildrer Guds materielle sønner og døtre højden af idealerne for foreningen af mand og kvinde i ægteskabets bånd og med det formål at forplante sig og opfostre afkom. Når alt kommer til alt, er det ideelle dødelige ægteskab *menneskeligt* helligt

83:8.6 (930.2) Ægteskabet har altid været og er stadig menneskets højeste drøm om tidslig idealitet. Selvom denne smukke drøm sjældent bliver realiseret i sin helhed, består den som et strålende ideal, der altid lokker den fremadstormende menneskehed til større stræben efter menneskelig lykke. Men unge mænd og kvinder bør lære noget om ægteskabets realiteter, før de kastes ud i de krævende

krav, som familielivet stiller; ungdommelig idealisering bør dæmpes med en vis grad af førægteskabelig desillusionering.

83:8.7 (930.3) Den ungdommelige idealisering af ægteskabet bør dog ikke modvirkes; sådanne drømme er en visualisering af det fremtidige mål med familielivet. Denne holdning er både stimulerende og hjælpsom, forudsat at den ikke skaber en ufølsomhed over for de praktiske og almindelige krav til ægteskabet og det efterfølgende familieliv.

83:8.8 (930.4) Ægteskabsidealene har gjort store fremskridt i nyere tid; hos nogle folkeslag nyder kvinden praktisk talt lige rettigheder med sin ægtefælle. I det mindste i konceptet er familien ved at blive et loyalt partnerskab om at opfostre afkom, ledsaget af seksuel troskab. Men selv denne nyere version af ægteskabet behøver ikke at svinge så langt ud i det ekstreme, at det giver gensidigt monopol på al personlighed og individualitet. Ægteskabet er ikke bare et individualistisk ideal; det er et socialt partnerskab mellem en mand og en kvinde, som eksisterer og fungerer under de gældende skikke, begrænset af tabuer og håndhævet af samfundets love og regler.

83:8.9 (930.5) Ægteskaber i det 20. århundrede står højt i sammenligning med tidligere tiders ægteskaber, på trods af at den hjemlige institution nu gennemgår en alvorlig test på grund af de problemer, der så pludseligt er blevet presset ind i den sociale organisation af den hastige forøgelse af kvindens friheder,

rettigheder, der så længe har været nægtet hende i den sene udvikling af tidligere generationers moral.

83:8.10 (930.6) [Præsenteret af den serafiske leder stationeret på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 83](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 85](#) >>

Kapitel 84

Ægteskab Og Familieliv

84:0.1 (931.1) MATERIAL nødvendighed grundlagde ægteskabet, sexhunger forskønnede det, religion sanktionerede og ophøjede det, staten krævede og regulerede det, mens senere tiders udviklende kærlighed er begyndt at retfærdiggøre og forherlige ægteskabet som stamfader og skaber af civilisationens mest nyttige og sublime institution, hjemmet. Og opbygningen af hjemmet bør være centrum og essensen af alle uddannelsesmæssige bestræbelser.

84:0.2 (931.2) Parring er udelukkende en handling til selvopretholdelse forbundet med forskellige grader af selvtilfredsstillelse; ægteskab, opbygning af hjem, er i høj grad et spørgsmål om selvopretholdelse, og det indebærer udviklingen af samfundet. Selve samfundet er den samlede struktur af familieenheder. Individet er meget midlertidigt som planetariske faktorer—kun familier er vedvarende instanser i den sociale evolution. Familien er den kanal, hvorigennem floden af kultur og viden flyder fra en generation til en anden.

84:0.3 (931.3) Hjemmet er dybest set en sociologisk institution. Ægteskabet voksede ud af samarbejde om selvopretholdelse og partnerskab om selvopretholdelse, hvor elementet af selvtilfredsstillelse stort set er tilfældigt. Ikke desto mindre omfatter hjemmet alle tre væsentlige funktioner i den menneskelige eksistens, mens livsudfoldelse gør det til den grundlæggende menneskelige institution, og sex adskiller det fra alle andre sociale aktiviteter.

1. Primitive parforhold

84:1.1 (931.4) Ægteskabet blev ikke grundlagt på seksuelle relationer; de var tilfældige i forhold til det. Ægteskabet var ikke nødvendigt for det primitive menneske, som frit kunne hengive sig til sin sexappetit uden at belemre sig selv med ansvaret for kone, børn og hjem.

84:1.2 (931.5) Kvinden er på grund af sin fysiske og følelsesmæssige tilknytning til sit afkom afhængig af at samarbejde med manden, og det får hende til at søge beskyttelse i ægteskabet. Men ingen direkte biologisk trang førte manden ind i ægteskabet—og slet ikke holdt ham fast. Det var ikke kærlighed, der gjorde ægteskabet attraktivt for mennesket, men sult efter mad, som først tiltrak den vilde mand til kvinden og det primitive ly, som hendes børn delte.

84:1.3 (931.6) Ægteskabet blev ikke engang skabt af den bevidste erkendelse af forpligtelserne ved seksuelle relationer. Det primitive menneske forstod ikke sammenhængen mellem at give sig hen til sex

og den efterfølgende fødsel af et barn. Engang var det en udbredt opfattelse, at en jomfru kunne blive gravid. De vilde fik tidligt den idé, at babyer blev skabt i åndeland; graviditet blev anset for at være resultatet af, at en ånd, et spøgelse under udvikling, trængte ind i kvinden. Både kosten og det onde øje blev også anset for at kunne forårsage graviditet hos en jomfru eller ugift kvinde, mens senere overbevisninger forbandt livets begyndelse med åndedrættet og med sollys.

84:1.4 (932.1) Mange tidlige folkeslag forbandt spøgelse med havet, og derfor var jomfruer meget begrænsede i deres badning; unge kvinder var langt mere bange for at bade i havet ved højvande end for at have seksuelle relationer. Deformede eller for tidligt fødte børn blev betragtet som dyreunger, der havde fundet vej ind i kvindens krop som følge af skødesløs badning eller onskabsfuld åndeaktivitet. Den vilde tøvede naturligvis ikke over at kvæle sådanne afkom ved fødslen.

84:1.5 (932.2) Det første skridt i oplysningen kom med troen på, at seksuelle relationer åbnede op for, at det befrugtende spøgelse kunne komme ind i kvinden. Siden har mennesket opdaget, at far og mor er ligeværdige bidragydere til de levende arvefaktorer, som igangsætter afkom. Men selv i det tyvende århundrede forsøger mange forældre stadig at holde deres børn i mere eller mindre uvidenhed om det menneskelige livs oprindelse.

84:1.6 (932.3) Fremkomsten af en simpel form for familie var garanteret af den kendsgerning, at den reproduktive funktion

indebærer et forhold mellem mor og barn. Moderkærlighed er instinktiv; den opstod ikke som ægteskabet. Alle pattedyrs moderkærlighed er en iboende gave fra det lokale univers' hjælpende ånder, og styrken og hengivenheden er altid direkte proportional med længden af artens hjælpeløse barndom.

84:1.7 (932.4) Forholdet mellem mor og barn er naturligt, stærkt og instinktivt, og det tvang derfor primitive kvinder til at underkaste sig mange mærkelige forhold og udholde utallige prøvelser. Denne tvingende moderkærlighed er den hæmmende følelse, som altid har stillet kvinden så enormt dårligt i alle hendes kampe med manden. Selv da er moderinstinktet i den menneskelige art ikke overvældende; det kan modarbejdes af ambitioner, egoisme og religiøs overbevisning.

84:1.8 (932.5) Selvom mor-barn-forbindelsen hverken er ægteskab eller hjem, var det den kerne, som begge dele udsprang af. Det store fremskridt i parringens evolution kom, da disse midlertidige partnerskaber varede længe nok til at opfostre det resulterende afkom, for det var hjemmearbejde.

84:1.9 (932.6) Uanset modsætningerne i disse tidlige par, uanset hvor løst forbundet de var, blev chancerne for overlevelse stærkt forbedret af disse partnerskaber mellem mand og kvinde. En mand og en kvinde, der samarbejder, selv når man ser bort fra familie og afkom, er på de fleste måder enten to mænd eller to kvinder langt overlegne. Denne parring af kønnene forbedrede overlevelsen og var selve begyndelsen på det menneskelige samfund. Kønsarbejdsdelingen skabte også komfort og øget lykke.

2. Den tidlige moderfamilie

84:2.1 (932.7) Kvindens periodiske blødninger og hendes yderligere blodtab ved fødslen antydede tidligt blodet som barnets skaber (endda som sjælens sæde) og gav ophav til blodbåndsbegrebet i menneskelige relationer. I tidlige tider blev al afstamning regnet i den kvindelige linje, da det var den eneste del af arven, der var sikker.

84:2.2 (932.8) Den primitive familie, der voksede ud af det instinktive biologiske blodsband mellem mor og barn, var uundgåeligt en mor-familie, og mange stammer holdt længe fast i dette arrangement. Moderfamilien var den eneste mulige overgang fra gruppeægteskabet i flokken til det senere og forbedrede hjemmeliv i de polygame og monogame faderfamilier. Moder-familien var naturlig og biologisk; fader-familien er social, økonomisk og politisk. Moderfamiliens vedholdenhed blandt de nordamerikanske røde mennesker er en af hovedårsagerne til, at de ellers progressive irokesere aldrig blev en rigtig stat.

84:2.3 (933.1) Under mor-familie-moralen nød hustruens mor stort set den højeste autoritet i hjemmet; selv hustruens brødre og deres sønner var mere aktive i familietilsynet end manden. Fædre blev ofte omdøbt efter deres egne børn.

84:2.4 (933.2) De tidligste racer satte ikke meget værdi på faderens indsats for de troede, at barnet kun var kommet fra moderen. De troede, at børn lignede faderen fordi de boede i hans nærhed, eller at

de var “mærket” på denne måde, fordi moderen ønskede at de skulle ligne faderen. Senere, da man gik fra moder, til faderfamilier, tog faderen hele æren for barnet, og mange af de tabuer som galt en gravid kvinde blev efterfølgende udvidet til at omfatte hendes mand. Den potentielle fader ophørte med at arbejde når tidspunktet for nedkomsten nærmede sig, og ved fødsel, gik han i seng, og blev der sammen med konen, for at hvile i tre til otte dage. Hustruen kunne stå op den næste dag og engagere sig i hårdt arbejde, men manden forblev i sengen for at modtage lykønskninger. Det var alt sammen en del af de tidlige skikke med henblik på at etablere faderens ret til barnet.

84:2.5 (933.3) I begyndelsen var det skik, at manden tog til sin kones folk, men i senere tider, efter at en mand havde betalt eller udredt brudeprisen, kunne han tage sin kone og sine børn med tilbage til sit eget folk. Overgangen fra moderfamilien til faderfamilien forklarer de ellers meningsløse forbud mod nogle typer fætter-kusine-ægteskaber, mens andre af samme slægtskab er godkendt.

84:2.6 (933.4) Da jægermoralen forsvandt, og flokdyrene gav mennesket kontrol over den vigtigste fødevareforsyning, var det hurtigt slut med moderfamilien. Den fejlede simpelthen, fordi den ikke kunne konkurrere med den nyere fader-familie. Den magt, der lå hos moderens mandlige slægtninge, kunne ikke konkurrere med den magt, der var koncentreret hos manden og faderen. Kvinden var ikke i stand til at klare de kombinerede opgaver med at føde børn og udøve kontinuerlig autoritet og stigende magt i hjemmet.

Hustrutyveri og senere køb af hustruer fremskyndede moderfamiliens endeligt.

84:2.7 (933.5) Den enorme ændring fra moderfamilien til faderfamilien er en af de mest radikale og komplette omvæltninger, som menneskeheden nogensinde har foretaget. Denne ændring førte på én gang til større social udfoldelse og flere familieeventyr.

3. Den faderdominerede familie

84:3.1 (933.6) Det kan godt være, at moderskabsinstinktet førte kvinden ind i ægteskabet, men det var mandens overlegne styrke, der sammen med indflydelsen fra skikkene praktisk talt tvang hende til at forblive i ægteskabet. Hyrdelivet havde en tendens til at skabe et nyt system af skikke, den patriarkalske type familieliv; og grundlaget for familiens enhed under hyrde- og de tidlige landbrugsmønstre var faderens ubestridte og vilkårlige autoritet. Alle samfund, hvad enten de var nationale eller familiære, gennemgik stadiet med den patriarkalske ordens autokratiske autoritet.

84:3.2 (934.1) Den sparsomme høflighed over for kvinder i Det Gamle Testamente er en sand afspejling af hyrdernes skikke. De hebraiske patriarker var alle hyrder, som det fremgår af ordsproget: "Herren er min hyrde."

84:3.3 (934.2) Men manden var ikke mere skyld i sin lave opfattelse af kvinden i tidligere tider, end kvinden selv var. Hun fik ikke social anerkendelse i primitive tider, fordi hun ikke fungerede i en

nødsituation; hun var ikke en spektakulær helt eller krisehelt.

Moderskab var et tydeligt handicap i eksistenskampen; moderkærlighed handikappede kvinder i stammeforsvaret.

84:3.4 (934.3) Primitive kvinder skabte også utilsigtet deres afhængighed af manden ved deres beundring og bifald for hans kampånd og virilitet. Denne ophøjelse af krigeren ophøjede det mandlige ego, mens det tilsvarende nedtrykte det kvindelige og gjorde hende mere afhængig; en militæruniform vækker stadig de feminine følelser.

84:3.5 (934.4) Blandt de mere avancerede racer er kvinder ikke så store eller stærke som mænd. Kvinden, som er den svageste, blev derfor den mest taktfulde; hun lærte tidligt at handle med sin sexcharme. Hun blev mere årvågen og konservativ end manden, om end lidt mindre dybtgående. Manden var kvinden overlegen på slagmarken og i jagten, men i hjemmet har kvinden som regel udkonkurreret selv den mest primitive mand.

84:3.6 (934.5) Hyrden søgte føde hos sine flokke, men i alle disse pastorale tidsaldre måtte kvinden stadig sørge for den vegetabilske føde. Det primitive menneske undgik jorden; den var alt for fredelig, for lidt eventyrlig. Der var også en gammel overtro om, at kvinder kunne dyrke bedre planter; de var mødre. I mange tilbagestående stammer i dag tilbereder mændene kødet, kvinderne grøntsagerne, og når de primitive stammer i Australien er på march, angriber kvinderne aldrig vildt, mens en mand ikke ville bøje sig ned for at grave en rod.

84:3.7 (934.6) Kvinden har altid været nødt til at arbejde; i hvert fald helt op til moderne tid har kvinden været en egentlig producent. Manden har som regel valgt den lettere vej, og denne ulighed har eksisteret gennem hele menneskehedens historie. Kvinden har altid været den, der bar byrden, bar familiens ejendom og passede børnene, så manden havde hænderne fri til at kæmpe eller jage.

84:3.8 (934.7) Kvindens første frigørelse kom, da manden indvilligede i at dyrke jorden, indvilligede i at gøre det, der hidtil var blevet betragtet som kvindearbejde. Det var et stort skridt fremad, da mandlige fanger ikke længere blev dræbt, men blev gjort til slaver i landbruget. Det medførte en frigørelse af kvinden, så hun kunne bruge mere tid på husholdning og børneopdragelse.

84:3.9 (934.8) Tilvejebringelsen af mælk til de unge førte til tidligere fravænning af spædbørn, og dermed til, at mødre fik flere børn, der således blev fritaget for deres til tider midlertidige ufrugtbarhed, mens brugen af komælk og gedemælk i høj grad reducerede spædbørnsdødeligheden. Før samfundets hyrdestadie plejede mødre at amme deres babyer, indtil de var fire og fem år gamle.

84:3.10 (934.9) Med faldende primitive krigsførelse aftog forskellen betydelig mellem den kønsbaserede arbejdsdelingen. Kvinder gjorde dog stadig det virkelige arbejde, mens mændene stod vagt. Ingen lejr eller landsby kan overlades ubevogtet dag eller nat, men tæmning af hunden gjorde selv denne opgave nemmere. Landbrugets indførelse har generelt forbedret kvindens prestige og social status; i det mindst galt dette indtil det tidspunkt, da manden selv begyndte at dyrke jorden. Så snart manden tog fat på at dyrke jorden, fulgte der straks

store forbedringer i landbrugsmetoderne, som fortsatte i de følgende generationer. I jagt og krig havde manden lært værdien af organisation, og han introducerede disse teknikker i branchen og senere, da han overtog store dele af kvindens arbejde, forbedrede han betydeligt hendes noget løse arbejdsmetoder.

4. Kvindens stillning i det tidlige samfund

84:4.1 (935.1) Generelt betragtet så er kvindens status under enhver tidsalder, en temmelig god målestok for den evolutionære udvikling af ægteskabet som en social institution, mens ægteskabets fremskridt i sig selv er en rimelig nøjagtig målestok for den menneskelige civilisations fremskridt.

84:4.2 (935.2) Kvindens status har altid været et socialt paradoks; hun har altid været dygtig til at styre mænd; hun har altid kapitaliseret på mænds stærkere seksualdrift til sine egne interesser, og til sin egen position. Ved at handle subtilt med sit køns charme, har hun ofte været i stand til at udøve en dominerende magt over manden, selv når hun har været holdt af ham i ydmygt slaveri.

84:4.3 (935.3) De tidlige kvinder var ikke en ven, kæreste, elsker, og partner for manden, men snarere et stykke ejendom, en tjener eller slave og senere, en økonomisk partner, legetøj, og børneføder. Ikke desto mindre har korrekte og tilfredsstillende seksuelle relationer altid involveret et element af valg og samarbejde fra kvindens side,

og det har altid givet intelligente kvinder betydelig indflydelse på deres umiddelbare og personlige status, uanset deres sociale position som køn. Men mandens mistillid og mistænksomhed blev ikke bedre af, at kvinderne hele tiden var tvunget til at ty til klogskab i forsøget på at afhjælpe deres trældom.

84:4.4 (935.4) Kønnene har haft store vanskeligheder med at forstå hinanden. Manden fandt det svært at forstå kvinden, og forholdt sig til hende med en mærkelig blanding af uvidende mistillid og bange fascination, hvis ikke med mistænksomhed og foragt. Mange stamme- og racemæssige traditioner henførte vanskelighederne til Eva, Pandora, eller en anden repræsentant for kvindekønnet. Disse fortællinger var altid forvrænget således, at det så ud som, at kvinden bragte ulykke over mennesket; og alt dette indikerer den universelle mistillid til kvinden. Blandt de årsager som er fremført til støtte for præsteskabets cølibat var den vigtigste kvindens smålighed. Det faktum, at de fleste formodede hekse var kvinder forbedrede ikke det gamle omdømme hun havde.

84:4.5 (935.5) Mænd har længe betragtet kvinder som ejendommelige, selv unormale. De har endda troet, at kvinder ikke havde nogen sjæl; derfor blev de nægtet navne. I tidlige tider var der stor frygt for den første seksuelle relation med en kvinde; dermed blev det skik, at en præst havde det indledende samleje med en jomfru. Selv en kvindes skygge blev anset for at være farlig.

84:4.6 (935.6) Fødslen var engang generelt betragtet som noget der gjorde en kvinde farlig og uren. Mange stammeskikke fastsatte, at en mor skulle gennemgå omfattende rensningsceremonier efter fødslen

af et barn. Med undtagelse af de grupper, hvor manden også deltog liggende i sengen, blev den vordende mor undgået og efterladt alene. Fortidens mennesker undgik til og med at få et barn født i huset. I sidste ende fik de gamle kvinder ret til at hjælpe moderen under fødslen, og denne praksis gav oprindelse til erhvervet som jordemoder. Under fødslen blev snesevis af tåbelige ting sagt og gjort i et forsøg på at lette fødslen. Det var skik at dryppe den nyfødte med helligt vand for at forhindre spøgelsers indblanding.

84:4.7 (935.7) Blandt de ublandede stammer, var barnefødsler forholdsvis lette, og varede kun to eller tre timer; men det gik sjældent lige så let blandt de blandede racer. Hvis en kvinde døde i barselssengen, især under fødslen af tvillinger, troede man, at hun havde gjort sig skyldig i ægteskabsbrud med et spøgelse. Senere, betragtede de højerestående stammer død i barselsseng som himlens vilje; sådanne mødre blev anset for at være døde i en ædel sags tjeneste.

84:4.8 (936.1) Kvindernes såkaldte beskedenhed hvad angår deres tøj og eksponeringen af deres person, voksede ud af den dødbringende frygt for at blive observeret på tidspunktet for en menstruation. At blive opdaget i denne sammenhæng var en alvorlig synd, overtrædelse af et tabu. Ifølge de gamle tiders skikke blev enhver kvinde, fra pubertet til slutningen af den fødedygtige periode, underlagt en fuldstændig karantæne fra familien og samfundet en hel uge hver måned. Alt, hvad hun rørte, sad på, eller lå på var "urent." Det var længe skik at slå en pige brutalt efter hver månedlig periode i et forsøg på at drive den onde ånd ud af hendes krop. Men

når en kvinde passerede over den fødedygtige alder, blev hun normalt behandlet mere hensynsfuldt og givet flere rettigheder og privilegier. I lyset af alt dette var det ikke underligt, at kvinder blev set ned på. Selv grækerne anså menstruerende kvinde for at være en af de tre store årsager til urenhed, de to andre var svinekød og hvidløg.

84:4.9 (936.2) Hvor tåbelige disse fortidens forestillinger end var, gjorde de noget godt, da de gav overbebyrdede kvinder, i det mindste som unge, en velkommen hvile og gavnlig fordybelse, en uge hver måned. Således kunne de skærpe deres forstand angående behandling af deres mandlige partnere i resten af tiden. Denne karantæne af kvinder beskyttede også mænd fra overdreven seksuel nydelse og bidrog dermed indirekte til begrænsning af befolkningen og til forbedring af selvkontrollen.

84:4.10 (936.3) Et stort fremskridt blev gjort, da en mand blev nægtet retten til at dræbe sin kone efter forgodtbefindende. Ligeledes var det et skridt fremad, da kvinden fik retten til at eje bryllupgaverne. Senere fik hun den juridiske ret til at eje, bestemme, og selv disponere over ejendom, men hun var længe frataget retten til at arbejde indenfor enten kirke eller stat. Kvinden har altid været behandlet mere eller mindre som ejendomsret, helt frem til og ind i det tyvende århundrede efter Kristus. Hun har endnu ikke opnået verdensomspændende frihed fra afsondrethed under mandens kontrol. Selv blandt avancerede folkeslag har mandens forsøg på at beskytte kvinden altid været en stiltiende hævvelse af overlegenhed.

84:4.11 (936.4) Men primitive kvinder ynkede ikke sig selv, som deres nyligt frigjorte søstre har for vane at gøre. De var trods alt ret lykkelige og tilfredse; de turde ikke forestille sig en bedre eller anderledes måde at leve på.

5. Kvindens stilling under de udviklende skikke

84:5.1 (936.5) Når det kommer til at formere sig, er kvinden lige med manden, men i partnerskabet af selvopholdelse arbejder hun fra en klar ulempe, og dette handicap af påtvunget moderskab kan kun kompenseres af den fremadskridende civilisations oplyste skikke og af menneskets stigende følelse af erhvervet retfærdighed.

84:5.2 (936.6) Efterhånden som samfundet udviklede sig, steg de seksuelle normer blandt kvinder, fordi de led mere under konsekvenserne af overtrædelse af de seksuelle skikke. Menneskets sexstandarter forbedres kun langsomt som et resultat af den rene følelse af retfærdighed, som civilisationen kræver. Naturen kender intet til retfærdighed—den lader kvinden alene lide under fødslen.

84:5.3 (936.7) Den moderne idé om ligestilling mellem kønnene er smukt og værdig for en ekspanderende civilisation, men den findes ikke i naturen. Når magt er ret, hersker manden over kvinden; når der hersker mere retfærdighed, fred og rimelighed, kommer hun gradvist ud af slaveri og ubemærkethed. Kvindens sociale position

har generelt varieret omvendt med graden af militarisme i enhver nation eller tidsalder.

84:5.4 (937.1) Men manden tog ikke bevidst eller beslaglagde forsætligt kvindens rettigheder for derefter gradvist og modstræbende at give dem tilbage til hende; alt dette var en ubevidst og ikke planlagt episode af den sociale evolution. Da tiden virkelig var inde til, at kvinden skulle nyde godt af flere rettigheder, fik hun dem, og det var helt uafhængigt af mandens bevidste holdning. Langsomt, men sikkert ændrer skikkene sig, så de giver mulighed for de sociale tilpasninger, som er en del af civilisationens vedvarende udvikling. De nye skikke gav langsomt kvinderne en stadig bedre behandling; de stammer, der fortsatte med at være grusomme mod dem, overlevede ikke.

84:5.5 (937.2) Adamiterne og Noditerne viste kvinderne øget anerkendelse, og de grupper, der blev påvirket af de vandrende Anditer har haft en tendens til at blive påvirket af Edens lærdomme om kvinders plads i samfundet.

84:5.6 (937.3) De tidlige kinesere og grækere behandlede kvinder bedre end de fleste omkringliggende folkeslag. Men hebræerne var yderst mistroiske over for dem. I Vesten har kvinden haft det svært under de paulinske doktriner, som blev knyttet til kristendommen, selvom kristendommen gjorde fremskridt ved at pålægge manden strengere seksuelle forpligtelser. Kvindens situation er næsten håbløs under den særlige nedværdigelse, som hun udsættes for i

muhammedanismen, og hun har det endnu værre under læren i flere andre orientalske religioner.

84:5.7 (937.4) Det var videnskaben, ikke religionen, der virkelig frigjorde kvinden; det var den moderne fabrik, der i høj grad frigjorde hende fra hjemmets trange kår. Mandens fysiske evner blev ikke længere en afgørende faktor i den nye vedligeholdelsesmekanisme; videnskaben ændrede levevilkårene så meget, at mandens kræfter ikke længere var så overlegne i forhold til kvindens kræfter.

84:5.8 (937.5) Disse ændringer har tenderet mod kvindens frigørelse fra slaveri i hjemmet og har medført en sådan ændring af hendes status, at hun nu nyder en grad af personlig frihed og kønsbestemmelse, der praktisk talt svarer til mandens. Engang bestod en kvindes værdi i hendes evne til at producere mad, men opfindelser og rigdom har gjort det muligt for hende at skabe en ny verden, hvor hun kan fungere—sfærer af ynde og charme. Således har industrien vundet sin ubevidste og utilsigtede kamp for kvindens sociale og økonomiske frigørelse. Og igen er det lykkedes evolutionen at gøre det, som selv åbenbaringen ikke formåede.

84:5.9 (937.6) Oplyste folkeslags reaktion på de uretfærdige skikke, der styrer kvindens plads i samfundet, har faktisk været pendulagtig i sin ekstremitet. Blandt industrialiserede racer har hun fået næsten alle rettigheder og er fritaget for mange forpligtelser, såsom militærtjeneste. Enhver lettelse i kampen for tilværelsen har bidraget til kvindens frigørelse, og hun har direkte nydt godt af ethvert

fremskridt i retning af monogami. Den svagere part vinder altid uforholdsmæssigt meget ved enhver justering af skik og brug i den progressive samfundsudvikling.

84:5.10 (937.7) I parforholdets idealer har kvinden endelig vundet anerkendelse, værdighed, uafhængighed, lighed og uddannelse; men vil hun vise sig værdig til alt dette nye og hidtil usete? Vil den moderne kvinde reagere på denne store sociale frigørelse med dovenskab, ligegyldighed, ufrugtbarhed og utroskab? I dag, i det tyvende århundrede, gennemgår kvinden den afgørende test i sin lange eksistens i verden!

84:5.11 (938.1) Kvinden er mandens ligeværdige partner i racens reproduktion og derfor lige så vigtig i racens udvikling; derfor har evolutionen i stigende grad arbejdet hen imod realiseringen af kvinders rettigheder. Men kvinders rettigheder er på ingen måde mænds rettigheder. Kvinden kan ikke trives med mandens rettigheder, lige så lidt som manden kan trives med kvindens rettigheder.

84:5.12 (938.2) Hvert køn har sin egen særegne eksistenssfære og sine egne rettigheder inden for denne sfære. Hvis kvinden stræber efter bogstaveligt talt at nyde alle mandens rettigheder, så vil ubarmhjertig og følelsesløs konkurrence før eller siden helt sikkert erstatte den ridderlighed og særlige hensyntagen, som mange kvinder nu nyder, og som de for nylig har vundet fra mænd.

84:5.13 (938.3) Civilisationen kan aldrig udviske adfærdskløften mellem kønnene. Fra tidsalder til tidsalder ændres skik og brug, men aldrig instinktet. Medfødt moderkærlighed vil aldrig tillade den frigjorte

kvinde at blive mandens seriøse rival i industrien. For evigt vil hvert køn forblive suverænt i sit eget domæne, domæner bestemt af biologisk differentiering og af mental forskellighed.

84:5.14 (938.4) Hvert køn vil altid have sin egen særlige sfære, selv om de til tider vil overlappe hinanden. Kun socialt vil mænd og kvinder konkurrere på lige vilkår.

6. Partnerskab mellem mand og kvinde

84:6.1 (938.5) Forplantningstrangen bringer uvægerligt mænd og kvinder sammen for at opretholde sig selv, men alene sikrer den ikke, at de forbliver sammen i et gensidigt samarbejde—grundlæggelsen af et hjem.

84:6.2 (938.6) Enhver vellykket menneskelig institution omfatter modsætninger mellem personlige interesser, som er blevet justeret til praktisk harmoni, og husflid er ingen undtagelse. Ægteskabet, som er grundlaget for opbygningen af hjemmet, er den højeste manifestation af det antagonistiske samarbejde, som så ofte karakteriserer kontakten mellem natur og samfund. Konflikten er uundgåelig. Parring er iboende; det er naturligt. Men ægteskabet er ikke biologisk, det er sociologisk. Lidenskab sikrer, at mand og kvinde finder sammen, men det svagere forældreinstinkt og de sociale normer holder dem sammen.

84:6.3 (938.7) Manden og kvinden er praktisk talt to forskellige varianter af den samme art, som lever i tæt og intim forening. Deres synsvinkler og hele livsreaktioner er væsensforskellige; de er helt ude af stand til at forstå hinanden fuldt og helt. Fuld forståelse mellem kønnene er ikke opnåelig.

84:6.4 (938.8) Kvinder synes at have mere intuition end mænd, men de synes også at være noget mindre logisk. Kvinden har dog altid været den moralske bannerfører og den åndelige leder af menneskeheden. Den hånd, som gynger vuggen omgås stadig med skæbnen.

84:6.5 (938.9) Forskellene mellem mænd og kvinder hvad angår deres natur, reaktion, synspunkt, og tænkning, bør på ingen måde give anledning til bekymring, men bør betragtes som særdeles gavnlige for menneskeheden, både individuelt og kollektivt. Mange klasser af universets skabninger er skabt med et dobbelt aspekt af personlighedsmanifestation. Blandt dødelige, Materielle Sønner og midsoniter, er denne forskel betegnet som mandlige og kvindelige; blandt serafer, keruber, og Morontialedsagerne er den blevet kaldt positiv eller aktiv og negativ eller passiv. Sådanne dobbelte kombinationer giver en langt større mangfoldig alsidighed og overvinder medfødte begrænsninger, som også gælder for visse treenige forbindelser i Paradis-Havona systemet.

84:6.6 (939.1) Mænd og kvinder har brug for hinanden i deres morontielle og spirituelle såvel som i deres jordiske karrierer. Forskellene i synspunktet mellem mand og kvinde fortsætter selv efter det første liv og gennem de lokale og superuniverselle opstigninger. Og selv i Havona vil de pilgrimme, der engang var

mænd og kvinder, stadig hjælpe hinanden i opstigningen til Paradis. Aldrig, selv ikke i Finalitetens Korps, vil skabningen metamorfosere så meget, at de personlighedstendenser, som mennesker kalder mand og kvinde, udslettes; altid vil disse to grundlæggende variationer af menneskeheden fortsætte med at fascinere, stimulere, opmuntre og hjælpe hinanden; altid vil de være gensidigt afhængige af samarbejde i løsningen af forvirrende universproblemer og i overvindelsen af mangfoldige kosmiske vanskeligheder.

84:6.7 (939.2) Selvom kønnene aldrig kan håbe på at forstå hinanden fuldt ud, er de effektivt komplementære, og selvom samarbejdet ofte er mere eller mindre personligt antagonistisk, er det i stand til at opretholde og reproducere samfundet. Ægteskabet er en institution, der er designet til at udligne kønsforskelle, samtidig med at det sikrer civilisationens fortsættelse og racens reproduktion.

84:6.8 (939.3) Ægteskabet er moderen til alle menneskelige institutioner, for det fører direkte til grundlæggelsen og opretholdelsen af hjemmet, som er samfundets strukturelle grundlag. Familien er afgørende forbundet med mekanismen for selvopretholdelse; den er det eneste håb for racens videreførelse under civilisationens skikke, samtidig med at den på den mest effektive måde giver visse meget tilfredsstillende former for selvtilfredsstillelse. Familien er menneskets største rent menneskelige præstation, idet den kombinerer udviklingen af de biologiske relationer mellem mand og kvinde med de sociale relationer mellem mand og kone.

7. Familielivets ideal

84:7.1 (939.4) Kønslig parring er instinktiv, børn er det naturlige resultat, og familien opstår således automatisk. Som racens eller nationens familier er, sådan er også dens samfund. Hvis familierne er gode, er samfundet også godt. Den store kulturelle stabilitet hos det jødiske og det kinesiske folk ligger i styrken af deres familiegrupper.

84:7.2 (939.5) Kvindens instinkt for at elske og tage sig af børn gjorde hende til den interesserede part i at fremme ægteskab og primitivt familieliv. Manden blev kun tvunget til at bygge et hjem af presset fra de senere skikke og sociale konventioner; han var langsom til at interessere sig for etableringen af ægteskab og hjem, fordi sexakten ikke har nogen biologiske konsekvenser for ham.

84:7.3 (939.6) Det seksuelle forhold hører til naturens orden, men ægteskabet er socialt og har altid været reguleret af skik og brug. Skikkene (religiøse, moralske og etiske), sammen med ejendom, stolthed og ridderlighed, stabiliserer ægteskabets og familiens institutioner. Hver gang moralen svinger, svinger stabiliteten af ægteskabsinstitutionen i hjemmet. Ægteskabet er nu på vej ud af ejendomsstadiet og ind i den personlige æra. Tidligere beskyttede manden kvinden, fordi hun var hans ejendel, og hun adlød af samme grund. Uanset dets fordele gav dette system stabilitet. Nu betragtes

kvinden ikke længere som ejendom, og der opstår nye skikke, som er designet til at stabilisere ægteskabs- og hjemmeinstitutionen:

84:7.4 (939.7) 1. Religionens nye rolle—undervisning, om at forældrenes erfaring er essentiel, ideen om at frembringe kosmiske borgere, den udvidede forståelse af forplantningens privilegium—at give sønner og døtre til Faderen.

84:7.5 (940.1) 2. Videnskabens nye rolle—forplantning bliver mere og mere frivillig, underlagt menneskets kontrol. I oldtiden sikrede manglende forståelse, at der kom børn, selv om der ikke var noget ønske om det.

84:7.6 (940.2) 3. Den nye indflydelse i fristelsen af glæde—her indføres en ny faktor i racens overlevelse; oldtidens mennesker udsatte uønskede børn for at dø; moderne mennesker nægter at føde dem.

84:7.7 (940.3) 4. Forældreinstinktets styrkelse—hver generation er nu tilbøjelig til at fjerne fra den reproduktive strøm af racen de personer, hvis forældreinstinkt ikke er tilstrækkeligt udviklet til at sikre forplantning af børn, de vordende forældre i den næste generation.

84:7.8 (940.4) Men hjemmet som institution, et partnerskab mellem en mand og en kvinde, dater sig mere specifikt fra Dalamatias dage, for omkring en halv million år siden. Andon og hans nærmeste efterkommers monogame livsform var blevet forladt længe før. Familielivet, var imidlertid ikke meget at prale af før Noditerne og de

senere Adamiters tid. Adam og Eva udøvede en varig indflydelse på hele menneskeheden; for første gang i verdenshistorien så man nemlig i Edens have mænd og kvinder, der arbejdede side om side. Edens ideal, hele familien som gartnere, var en ny idé på Urantia.

84:7.9 (940.5) Den tidlige familie omfattede en beslægtet arbejdsgruppe, inklusive slaverne, som alle boede i samme bolig. Ægteskab og familieliv har ikke altid været identiske, men har af nødvendighed været tæt forbundet. Kvinden har altid ønsket den individuelle familie, og til sidst fik hun sin vilje.

84:7.10 (940.6) Kærlighed til afkom er næsten universel og har en afgjort værdi for overlevelse. Fortidens mennesker ofrede altid moderens interesse for barnet velfærd; en eskimomor slikker endda stadig sin baby i stedet for vaske den. Men primitive mødre nærede og plejede deres børn, når de var helt små; ligesom dyrene, så kasserede de dem, så snart de voksede op. Varige og kontinuerlige menneskelige forhold har aldrig været baseret på biologisk hengivenhed alene. Dyrene elsker deres unger; mennesket—det civiliserede menneske—elsker selv sine børnebørn. Jo højere civilisationen er, jo større er forældrenes glæde over børnenes fremskridt og succes; dermed opstår den nye og højere erkendelse af stolthed over *navnet*.

84:7.11 (940.7) De store familier blandt fortidens folk var ikke baseret nødvendigvis på hengivenhed. Mange børn blev ønsket, fordi:

84:7.12 (940.8) 1. De var værdifulde som arbejdere.

84:7.13 (940.9) 2. De var en alderdomsforsikring.

84:7.14 (940.10) 3. Døtre kunne sælges.

- 84:7.15 (940.11) 4. Familiens stolthed krævede udbredelse af navnet.
- 84:7.16 (940.12) 5. Sønner betød beskyttelse og forsvar.
- 84:7.17 (940.13) 6. Frygt for spøgelse forårsagede en frygt for at være alene.
- 84:7.18 (940.14) 7. Visse religioner krævede afkom.

84:7.19 (940.15) Tilbedere af forfædre ser fraværet af sønner som den største ulykke i tid og evighed. Mere end noget andet, ønskede de sig sønner som kunne forrette højtidelighederne efter deres død, for at tilbyde de nødvendige offergaver for genfærdets rejse gennem åndelandet

84:7.20 (941.1) Blandt de gamle vilde begyndte man at disciplinere børn meget tidligt, og barnet indså tidligt, at ulydighed betød nederlag eller endda død, ligesom det gjorde for dyrene. Det er civilisationens beskyttelse af barnet mod de naturlige konsekvenser af tåbelig opførsel, der bidrager så meget til moderne ulydighed.

84:7.21 (941.2) Eskimobørn udvikles på så lidt disciplin og korrektion blot fordi de er naturligt føjelige små dyr; Børn både blandt de røde og de gule mennesker er næsten lige så let medgørlige. Blandt de racer, der indeholder arv fra Anditerne, er børn ikke så rolige; disse mere fantasifulde og eventyrlystne unge kræver mere træning og disciplin. Moderne problemer med børnekultur bliver stadig vanskeligere:

- 84:7.22 (941.3) 1. Den høje grad af raceblanding.
- 84:7.23 (941.4) 2. Kunstig og overfladisk uddannelse.

84:7.24 (941.5) 3. Barnets manglende evne til at erhverve kultur ved at efterligne forældrene—forældrene er fraværende fra familiekredsen en stor del af tiden.

84:7.25 (941.6) De gamle ideer om familiedisciplin var biologiske og voksede ud af erkendelsen af, at forældre var skabere af barnets væsen. Familielivets fremskridende idealer fører til den opfattelse, at det at bringe et barn til verden, i stedet for at give visse forældrerettigheder, medfører det højeste ansvar i den menneskelige eksistens.

84:7.26 (941.7) Civilisationen anser forældrene for at påtage sig alle pligter, og barnet for at have alle rettigheder. Barnets respekt for sine forældre opstår ikke i erkendelse af den forpligtelse, der ligger i forældrenes forplantning, men vokser naturligt som et resultat af den omsorg, træning og hengivenhed, der kærligt udvises for at hjælpe barnet med at vinde livets kamp. Den sande forælder er engageret i en kontinuerlig tjeneste, som det kloge barn kommer til at anerkende og værdsætte.

84:7.27 (941.8) I den nuværende industrielle og bymæssige tidsperiode udvikler ægteskabsinstitutionen sig i nye økonomiske linjer. Familielivet er blevet dyrere og dyrere, mens børn, der tidligere var et aktiv, er blevet økonomiske forpligtelser. Men selve civilisationens sikkerhed hviler stadig på den ene generations voksende villighed til at investere i den næste og fremtidige generationers velfærd. Og ethvert forsøg på at flytte forældreansvaret til staten eller kirken vil

vise sig at være selvmorderisk for civilisationens velfærd og fremskridt.

84:7.28 (941.9) Ægteskab, herunder børn og deraf følgende familieliv, stimulerer den menneskelige naturs højeste potentialer, og tilbyder samtidig en ideal kanal til at udtrykke disse levendegjorte egenskaber af dødelige personlighed. Familien tager sig af den biologiske fortsættelse af den menneskelige race. Hjemmet er den naturlige sociale arena, hvor etikken i broderskab baseret på blodets bånd kan forstås af de voksende børn. Familien er den grundlæggende enhed af broderskab, hvor forældre og børn lærer tålmodighed, altruisme, tolerance og overbærenhedens lektier, som er så afgørende for realiseringen af broderskab blandt alle mennesker.

84:7.29 (941.10) Det menneskelige samfund ville blive meget bedre, hvis de civiliserede racer i højere grad vendte tilbage til anditternes praksis med familieråd. De opretholdt ikke den patriarkalske eller autokratiske form for familiestyre. De var meget broderlige og forenede og diskuterede frit og ærligt alle forslag og reguleringer af familiemæssig karakter. De var ideelt set broderlige i al deres familieforvaltning. I en ideel familie forstærkes både den barnlige og den forældremæssige kærlighed af broderlig hengivenhed.

84:7.30 (942.1) Familielivet er stamfaderen til sand moral, stamfaderen til bevidstheden om loyalitet over for pligten. Familielivets påtvungne forbindelser stabiliserer personligheden og stimulerer dens vækst gennem den nødvendige tilpasning til andre og

forskellige personligheder. Men endnu mere afslører en sand familie —en god familie—for forældrenes ophavsmænd Skaberens holdning til sine børn, mens sådanne sande forældre samtidig skildrer for deres børn den første af en lang række stigende afsløringer af Paradisforældrerens kærlighed til alle universets børn.

8. Farerne ved selvtilfredsstillelse

84:8.1 (942.2) Den store trussel mod familielivet er den truende flodbølge af selvtilfredsstillelse, den moderne nydelsesmani. Det primære incitament til ægteskab plejede at være økonomisk; seksuel tiltrækning var sekundært. Dette ægteskab var baseret på selvopretholdelse, der førte til udbredelse af racen og tilbød samtidig en af de mest eftertragtede former for selvtilfredsstillelse. Ægteskabet er den eneste institution i det menneskelige samfund, der omfatter alle tre af de store incitamenter til at leve.

84:8.2 (942.3) Oprindeligt var ejendom den grundlæggende institution for selvopretholdelsen, mens ægteskabet fungerede som den unikke institution for forplantning. Selvom tilfredsstillelsen af sult, leg og humor, samt periodisk seksuel tilfredsstillelse, var midler til selvtilfredsstillelse, er det stadig et kendsgerning, at de skiftende skikke ikke har formået at opbygge nogen særskilt institution for selvtilfredsstillelse. Det er på grund af denne manglende udvikling af specialiserede teknikker til lystbetonet nydelse, at alle menneskelige institutioner er så fuldstændigt gennemsyret med denne

nydelsesjagt. Akkumulering af ejendom er ved at blive et instrument til at øge alle former for selvtilfredsstillelse, mens ægteskabet ofte kun betragtes som et middel til nydelse. Og denne overforkælelse, denne vidt udbredte nydelsesmani, udgør nu den største trussel, der nogensinde er blevet rettet mod den sociale evolutionære institution i familielivet, hjemmet.

84:8.3 (942.4) Den violette race indførte en ny og kun ufuldstændigt realiseret egenskab i menneskehedens erfaring—legeinstinktet kombineret med sansen for humor. Sangikerne og Andoniterne havde til en vis grad dette instinkt, men det Adamiske arveelement ophøjede denne primitive tilbøjelighed til *potentiale for nydelse*, en ny og ophøjet form for selvtilfredsstillelse. Den grundlæggende form for selvtilfredsstillelse, bortset fra at stille sulten, er sextilfredsstillelse, og denne form for sanselig nydelse blev enormt forøget ved blandingen af Sangikerne og Anditerne.

84:8.4 (942.5) Der er en reel fare i kombinationen af rastløshed, nysgerrighed, eventyr og hengivelse til fornøjelse der karakteriserer menneskeracerne efter Anditernes tid. Sjælens sult kan ikke tilfredsstilles med fysiske fornøjelser; kærligheden til hjemmet og børnene forstærkes ikke af den ukloge jagt på fornøjelser. Selv om I udtømmer ressourcerne i kunst, farver, lyd, rytme, musik og personlig udsmykning, kan I ikke håbe på, at man derved kan ophøje sjælen eller nære ånden. Forfængelighed og mode kan ikke bidrage til opbygning af et hjem og børnenes opdragelse; stolthed og rivalisering er magtesløse til at forbedre overlevelsesevnen hos de efterfølgende generationer.

84:8.5 (942.6)

Alle opadgående himmelske væsener nyder alle godt af hvile og omvekslingsledernes tjeneste. Alle bestræbelser på at opnå sund adspredelse og engagere sig i opløftende leg er sunde; forfriskende søvn, hvile, rekreation, og alt tidsfordriv, der forhindrer monotoniens kedsomhed, er værd at bruge tid på. Konkurrencelege, historiefortælling og endda smagen af god mad kan tjene som former for selvtilfredsstillelse. (Når du bruger salt til at smage på maden, så tænk på, at mennesket i næsten en million år kun kunne få salt ved at dyppe maden i aske).

84:8.6 (943.1)

Lad mennesket nyde sig selv; lad menneskeheden finde nydelse på tusind og én måde; lad den evolutionære menneskehed udforske alle former for legitim selvtilfredsstillelse, frugterne af den lange opadgående biologiske kamp. Mennesket har velfortjent nogle af hans nutidige glæder og fornøjelser. Men se dig godt for i forhold til skæbnens mål! Fornøjelser er i sandhed selvmorderiske, hvis de lykkes med at ødelægge ejendom, som er blevet en institution for selvopretholdelse; og selvtilfredsstillelse har i sandhed kostet en fatal pris, hvis de medfører ægteskabets sammenbrud, familielivets dekadence og ødelæggelsen af hjemmet—menneskets højeste evolutionære erhvervelse og civilisationens eneste håb om overlevelse.

84:8.7 (943.2)

[Præsenteret af serafernes leder stationeret på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 84](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 86](#) >>

Kapitel 85

Tilbedelsens Oprindelse

85:0.1 (944.1) DEN PRIMITIVE religion havde en biologisk oprindelse, en naturlig evolutionær udvikling, bortset fra moralske associationer og bortset fra alle åndelige påvirkninger. De højere dyr har frygt, men ingen illusioner, derfor ingen religion. Mennesket skaber sine primitive religioner ud af sin frygt og ved hjælp af sine illusioner.

85:0.2 (944.2) I menneskeartens udvikling dukker tilbedelse i sine primitive manifestationer op, længe før menneskets sind er i stand til at formulere de mere komplekse begreber om livet nu og i det hinsides, som fortjener at blive kaldt religion. Tidlig religion var helt og holdent intellektuel af natur og var udelukkende baseret på associative omstændigheder. Objekterne for tilbedelse var helt overvejende resultat af tanke idéer; de bestod af ting i naturen, der var lige ved hånden, eller som fyldte meget i de enfoldige primitive Urantianers almindelige erfaringer.

85:0.3 (944.3) Da religionen engang udviklede sig ud over naturdyrkelse, fik den rødder af åndelig oprindelse, men var ikke

desto mindre altid betinget af det sociale miljø. Da naturdyrkelsen udviklede sig, forestillede menneskets begreber sig en arbejdsdeling i den overjordiske verden; der var naturånder for søer, træer, vandfald, regn og hundredvis af andre almindelige jordiske fænomener.

85:0.4 (944.4) På et eller andet tidspunkt har det dødelige menneske tilbedt alt på jordens overflade, inklusive sig selv. Det har også tilbedt næsten alt, hvad man kan forestille sig i himlen og under jordens overflade. Det primitive menneske frygtede alle manifestationer af magt; det tilbad alle naturfænomener, som det ikke kunne forstå. Iagttagelsen af stærke naturkræfter som storme, oversvømmelser, jordskælv, jordskred, vulkaner, ild, varme og kulde gjorde et stort indtryk på menneskets ekspanderende sind. De uforklarlige hændelser i livet er stadig betegnet "Guds værk" og "forsynets mystiske indgriben."

1. Tilbedelse af sten og bakker

85:1.1 (944.5) Den første genstand, som det udviklende menneske tilbad, var en sten. I dag tilbeder Kateri-folket i det sydlige Indien stadig en sten, og det samme gør adskillige stammer i det nordlige Indien. Jakob sov på en sten, fordi han ærede den; han salvede den endda. Rakel skjulte en række hellige sten i sit telt.

85:1.2 (944.6) Sten gjorde først indtryk på det tidlige menneske som noget ud over det sædvanlige på grund af den måde, hvorpå de

pludselig dukkede op på overfladen af en dyrket mark eller græsgang. Menneskene tog ikke højde for hverken erosion eller resultaterne af, at jorden blev vendt. Sten gjorde også stort indtryk på de tidlige mennesker på grund af deres hyppige lighed med dyr. Det civiliserede menneskes opmærksomhed fanges af talrige stenformationer i bjergene, som i den grad ligner ansigter på dyr og endda mennesker. Men den mest dybtgående indflydelse blev udøvet af meteorsten, som primitive mennesker så suse gennem atmosfæren i flammende storhed. Stjerneskuddet var frygtindgydende for det tidlige menneske, og det troede let, at sådanne flammende striber markerede en ånds passage på vej til jorden. Det er ikke så underligt, at mennesker tilbød sådanne fænomener, især da de senere opdagede meteorerne. Og det førte til større ærbødighed for alle andre sten. I Bengalen tilbød mange en meteor, som faldt ned på jorden i 1880 e.Kr.

85:1.3 (945.1) Alle gamle klaner og stammer havde deres hellige sten, og de fleste moderne folkeslag udviser en grad af veneration for visse typer sten—deres juveler. En gruppe på fem sten blev æret i Indien; i Grækenland var det en klynge på tredive; blandt de røde mennesker var det normalt en cirkel af sten. Romerne kastede altid en sten op i luften, når de påkaldte Jupiter. Selv den dag i dag kan en sten bruges som vidne i Indien. I nogle regioner kan en sten bruges som en lovens talisman, og ved hjælp af dens prestige kan en forbryder blive hevet i retten. Men almindelige dødelige identificerer ikke altid Guddommen med en genstand for ærbødig ceremoni. Sådanne

feticher er mange gange blot symboler på den egentlige genstand for tilbedelse.

85:1.4 (945.2) De gamle havde en særlig respekt for huller i sten.

Sådanne porøse sten blev anset for at være usædvanligt effektive til at helbrede sygdomme. Ører blev ikke perforeret for at bære sten, men stenene blev sat i for at holde ørehullerne åbne. Selv i moderne tid laver overtroiske mennesker huller i mønter. I Afrika gør de indfødte meget ud af deres fetichsten. Faktisk har alle tilbagestående stammer og folkeslag stadig en overtroisk tilbedelse af sten.

Stentilbedelse er selv nu udbredt over hele verden. Gravstenen er et overlevende symbol på billeder og idoler, som blev hugget i sten i forbindelse med troen på spøgelser og ånder fra afdøde medmennesker.

85:1.5 (945.3) Bjergtilbedelse fulgte stentilbedelse, og de første bakker, der blev tilbedt, var store stenformationer. Det blev efterhånden almindeligt at tro, at guderne boede i bjergene, så højtliggende områder blev tilbedt af denne ekstra grund. Som tiden gik, blev visse bjerge forbundet med visse guder og blev derfor hellige. De uvidende og overtroiske aboriginere troede, at huler førte til underverdenen med dens onde ånder og dæmoner, i modsætning til bjergene, som blev identificeret med de senere udviklede begreber om gode ånder og guder.

2. Tilbedelse af planter og træer

85:2.1 (945.4) Planter blev først frygtet og siden tilbedt på grund af de berusende væsker, der blev udvundet af dem. Det primitive menneske troede, at beruselse gjorde én guddommelig. Der skulle være noget usædvanligt og helligt ved en sådan oplevelse. Selv i moderne tid er alkohol kendt som "spiritus".

85:2.2 (945.5) Det tidlige menneske betragtede spirende korn med frygt og overtroisk ærefrygt. Apostlen Paulus var ikke den første til at drage dybe åndelige konklusioner af det spirede korn og knytte religiøse overbevisninger til det.

85:2.3 (945.6) Træ tilbedelses kulter er blandt de ældste religiøse grupper. Alle fortidens ægteskaber blev afholdt under træerne, og når kvinderne ønskede børn, kunne de undertiden findes i skoven kærligt omfavnede en robust eg. Mange planter og træer blev tilbedt på grund af deres reelle eller indbildte medicinske egenskaber. De vilde troede, at alle kemiske virkninger skyldtes direkte aktivitet fra overnaturlige kræfter.

85:2.4 (945.7) Ideerne om træets ånder varierede meget blandt forskellige stammer og racer. Nogle træer blev beboet af venligt ånder; andre husede den vildledende og grusomme. Finnerne mente, at de fleste træer var beboet af venlige ånder. Schweizerne stillede sig længe mistænksomme til træerne, og troede, at de indeholdt skumle ånder. Indbyggerne i Indien og det østlige Rusland betragter træets ånder som værende grusomme. Patagonianerne tilbeder stadig træer, ligesom de tidlige semitter gjorde. Længe efter at hebræerne var ophørt med at tilbede træer, fortsatte de med at ære deres

forskellige guddomme i lundene. Bortset fra i Kina eksisterede der engang en universel kult af *livets træ*.

85:2.5 (946.1) Troen på, at vand eller ædle metaller under jordens overflade kan spores med en spådomsstav af træ, er et levn fra de gamle trækulter. Majstangen, juletræet og den overtroiske praksis med at banke på træ viderefører nogle af de gamle skikke inden for trætilbedelse og de senere tiders trækulter.

85:2.6 (946.2) Mange af disse tidligste former for naturdyrkelse blev blandet med de senere udviklede tilbedelsesteknikker, men de tidligste former for tilbedelse, der blev aktiveret af sindsånderne var i brug længe før menneskehedens nyligt opvågnede religiøse natur blev fuldt modtagelig for stimulering af åndelige påvirkninger.

3. Tilbedelse af dyr

85:3.1 (946.3) Det primitive menneske havde en særegen og fælles følelse for de højere dyr. Hans forfædre havde levet sammen med dem og endda parret sig med dem. I det sydlige Asien troede man tidligt, at menneskenes sjæle kom tilbage til jorden i dyreform. Denne tro var en overlevelse af den endnu tidligere praksis med at tilbede dyr.

85:3.2 (946.4) De tidlige mennesker ærede dyrene for deres kraft og snuhed. De troede, at visse skabningers skarpe duft og vidsynede øjne var tegn på åndelig vejledning. Dyrene er alle blevet tilbedt af en eller anden race på et eller andet tidspunkt. Blandt disse

tilbedelsesobjekter var væsener, der blev betragtet som halvt menneske og halvt dyr, såsom kentaure og havfruer.

85:3.3 (946.5) Hebræerne tilbad slanger frem til tidspunktet for kong Ezekias, og hinduer har stadig et venskabeligt forhold til deres husslanger. Den kinesiske tilbedelse af dragen er en overlevelse fra slangekulten. Slangens visdom var et symbol for græske medicin og bruges stadig som emblem af moderne læger. Kunsten at charmere med slanger er blevet overleveret fra de kvindelige shamaners tid i *slangekærligheds kulten*, der som følge af daglige slangebids blev immune, faktisk blev ægte giftafhængige og ikke kunne klare sig uden denne gift.

85:3.4 (946.6) Tilbedelsen af insekter og andre dyr blev fremmet af en senere fejlfortolkning af den gyldne regel—at gøre mod andre (enhver form for liv), som man selv vil gøres mod dem. De gamle troede engang, at alle vinde blev skabt af fuglenes vinger, og derfor både frygtede og tilbad de alle vingede væsner. De tidlige nordboere troede, at formørkelser blev forårsaget af en ulv, der fortærede en del af solen eller månen. Hinduerne viser ofte Vishnu med et hestehoved. Mange gange står et dyresymbol for en glemt gud eller en forsvunden kult. Tidligt i den evolutionære religion blev lammet det typiske offerdyr og duen symbolet på fred og kærlighed.

85:3.5 (946.7) I religion kan symbolik være enten god eller dårlig, afhængig af, i hvilket omfang, symbolet fortrænger eller ikke fortrænger den oprindelige tilbedende idé. Symbolik må ikke forveksles med direkte afgudsdyrkelse, hvor det materiale objekt tilbedes direkte og faktisk.

4. Tilbedelse af naturelementer

85:4.1 (946.8) Menneskeheden har tilbedt jord, luft, vand og ild. De primitive racer ærede kilder og tilbad floder. Selv nu blomstrer der en indflydelsesrig flodkult i Mongoliet. Dåben blev et religiøst ceremoniel i Babylon, og grækerne praktiserede det årlige rituelle bad. Det var let for de gamle at forestille sig, at ånderne boede i de boblende kilder, sprudlende springvand, strømmende floder og rasende strømme. Vand i bevægelse gjorde et levende indtryk på disse simple sind med troen på åndernes liv og overnaturlige kræfter. Nogle gange blev en druknende mand nægtet hjælp af frygt for at fornærme en flodgud.

85:4.2 (947.1) Mange ting og mange begivenheder har fungeret som religiøse stimuli for forskellige folk i forskellige tidsaldre. En regnbue tilbedes stadig af mange af Indiens bjergstammer. I både Indien og Afrika tror man, at regnbuen er en gigantisk himmelsk slange; hebræerne og de kristne betragter den som "løftets bue." På samme måde kan påvirkninger, der betragtes som gavnlige i én del af verden, betragtes som ondskabsfulde i andre regioner. Østenvinden er en gud i Sydamerika, fordi den bringer regn; i Indien er den en djævel, fordi den bringer støv og forårsager tørke. De gamle beduiner troede, at en naturånd frembragte sandhvirvlerne, og selv på Moses' tid var troen på naturånder stærk nok til at sikre, at de forblev i den hebraiske teologi som engle for ild, vand og luft.

85:4.3 (947.2) Skyer, regn og hagl har alle været frygtet og tilbedt af mange primitive stammer og af mange af de tidlige naturkulturer. Vindstorme med torden og lyn overrumplede det tidlige menneske. De var så imponerede over disse elementære forstyrrelser, at torden blev betragtet som en vred guds stemme. Tilbedelsen af ild og frygten for lyn var knyttet sammen og var udbredt blandt mange tidlige grupper.

85:4.4 (947.3) Ild blev blandet sammen med magi i sindet hos primitive, frygtindgydende dødelige. En tilhænger af magi vil tydeligt huske et positivt tilfældigt resultat i udøvelsen af sine magiske formler, mens han nonchalant glemmer et utal af negative resultater, deciderede fiaskoer. Ærbødigheden for ilden nåede sit højdepunkt i Persien, hvor den holdt sig længe. Nogle stammer tilbad ilden som en guddom i sig selv; andre ærede den som det flammende symbol på den rensende og udrensende ånd fra deres ærede guddomme. De vestalske jomfruer fik til opgave at holde øje med de hellige ildsteder, og i det tyvende århundrede brænder der stadig lys som en del af ritualer ved mange religiøse gudstjenester.

5. Tilbedelsen af himmellegemer

85:5.1 (947.4) Tilbedelsen af klipper, bakker, træer og dyr udviklede sig naturligt gennem en ærefrygtig dyrkelse af elementerne til en guddommeliggørelse af solen, månen og stjernerne. I Indien og andre steder blev stjernerne betragtet som forherligede sjæle af store

mænd, der havde forladt det kødelige liv. De kaldæiske stjerneekultister anså sig selv for at være børn af himlens fader og jordens moder.

85:5.2 (947.5) Tilbedelse af månen gik forud for soldyrkelse. Tilbedelse af månen var på sit højeste under jægerstadiet, mens tilbedelse af solen blev den ledende religiøse ceremoni i løbet af de efterfølgende tidsaldrer, som kendetegnes af landbruget. Soldyrkelse slog først omfattende rod i Indien, og der varede den længst. I Persien gav sol dyrkelsen anledning til den senere Mitras kult. Blandt mange folkeslag blev solen betragtet som stamfader til deres konger. Kaldæerne satte solen i centrum af “universets syv cirkler.” Senere civilisationer ærede solen ved at give dens navn til den første dag i ugen.

85:5.3 (947.6) Solguden blev anset for at være den mystiske far til de jomfrufødte skæbnesønner, som man altid troede ville blive skænket som frelsere til begunstigede racer. Disse overnaturlige spædbørn blev altid sat ud på en hellig flod for at blive reddet på en ekstraordinær måde, hvorefter de voksede op og blev mirakuløse personligheder og deres folks frelsere.

6. Tilbedelse af mennesket

85:6.1 (948.1) Efter at have tilbedt alt andet på jorden og i himlene, har mennesket ikke tøvet med at ære sig selv med en sådan tilbedelse.

Den enfoldige vilde skelner ikke klart mellem dyr, mennesker og guder.

85:6.2 (948.2) Det tidlige menneske betragtede alle usædvanlige personer som overmennesker, og det frygtede sådanne væsener så meget, at det holdt dem i ærbødig ærefrygt; til en vis grad tilbød det dem bogstaveligt talt. Selv det at få tvillinger blev betragtet som enten meget heldigt eller meget uheldigt. Sindssyge, epileptikere og svagtbegavede blev ofte tilbedt af deres normalt begavede medmennesker, som troede, at sådanne unormale væsener var besjælet af guderne. Præster, konger og profeter blev tilbedt; de gamle hellige mænd blev betragtet som inspireret af guderne.

85:6.3 (948.3) Stammehøvdingene døde og blev *guddommeliggjort*. Senere, når fornemme sjæle døde blev de erklæret for *helgen*. Uden hjælp kunne evolutionen aldrig give oprindelse til guder, som stod højere end afdøde forherliget mennesker, ophøjede og udviklede ånder. I begyndelsen af evolutionens gang skabte religionen sine egne guder. I løbet af åbenbaringen formulerer guderne religionen. Evolutionær religion skaber sine guder i det dødelige menneskes billede og lighed; åbenbaringsreligion søger at udvikle og forvandle det dødelige menneske til Guds billede og lighed.

85:6.4 (948.4) Spøgelsesguderne, antages at have en menneskelig oprindelse, bør skelnes fra naturens guder, for naturtilbedelse udvikler en familie af guder—naturånder forhøjet til guder. Naturkulterne fortsatte med at udvikle sig sammen med de senere opdukkende spøgelseskulter, og de udøvede hver især indflydelse på hinanden. Mange religiøse systemer havde et dobbelt gudebegreb,

naturguder og spøgelsesguder; i nogle teologier er disse begreber forvirrende sammenflettede, som det illustreres af Thor, en spøgelseshelt, der også var lynets mester.

85:6.5 (948.5) Tilbedelsen af mennesket af mennesket nåede sit højdepunkt, da verdslige herskere krævede en sådan ærbødighed fra deres undersåtter og, som begrundelse for sådanne krav, hævdede, at de nedstammede fra guddommen.

7. Tilbedelsens og visdommens sindshjælpere

85:7.1 (948.6) Naturtilbedelse kan synes at være opstået naturligt og spontant i primitive mænds og kvinders sind, og det gjorde den også; men i de samme primitive sind virkede hele tiden den sjette hjælpeånd, som var blevet skænket til disse folk som en styrende indflydelse på denne fase af den menneskelige evolution. Og denne ånd stimulerede konstant menneskehedens trang til tilbedelse, uanset hvor primitive dens første manifestationer måtte være. Tilbedelsens ånd gav en definitiv oprindelse til den menneskelige impuls til at tilbede, uanset at dyrisk frygt motiverede udtrykket af tilbedelse, og at dens tidlige praksis blev centreret om naturgenstande.

85:7.2 (948.7) Du skal huske, at det var følelsen, ikke tænkningen, der var den styrende og kontrollerende indflydelse i al evolutionær

udvikling. For det primitive sind er der ikke den store forskel på at frygte, undgå, ære og tilbede.

85:7.3 (948.8) Når tilbedelsestrangen vejledes og styres af visdom—fordybelse og erfaringsbaseret tænkning—begynder den at udvikle sig til fænomenet ægte religion. Når den syvende hjælpeånd, visdommens ånd, opnår effekt tjeneste, så begynder mennesket i tilbedelse at vende sig væk fra naturen og naturlige genstande til naturens Gud og til den evige Skaber af alle naturlige ting.

85:7.4 (949.1) [Præsenteret af en Strålende Aftenstjerne fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 85](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 87](#) >>

Kapitel 86

Religionens Tidligste Udvikling

86:0.1 (950.1) RELIGIONENS udvikling fra den forudgående og primitive tilbedelsestrang er ikke afhængig af åbenbaring. Menneskesindets normale funktion under den styrende indflydelse fra den sjette og syvende sindshjælper fra den universelle åndsoverdragelse er fuldt ud tilstrækkelig til at sikre en sådan udvikling.

86:0.2 (950.2) Menneskets tidligste førreligiøse frygt for naturens kræfter blev gradvist religiøs, efterhånden som naturen blev personliggjort, åndeliggjort, og til sidst guddommeliggjort i menneskets bevidsthed. Religion af en primitiv type var derfor en naturlig biologisk konsekvens af den psykologiske inert i dyrenes udviklende sind, efter at disse sind engang havde haft forestillinger om det overnaturlige.

1. Chance: held og uheld

86:1.1 (950.3) Bortset fra den naturlige tilbedelsestrang, havde den tidlige evolutionære religion sine oprindelses rødder i de menneskelige erfaringer af chancen—såkaldt held, banale hændelser. De primitive mennesker jagede for at få føde. Resultaterne af jagt varierer nødvendigvis altid, og dette giver helt sikkert oprindelse til de erfaringer, som mennesket fortolker som *held* og *uheld*. Uheld var en stor faktor i livet for de mænd og kvinder, der konstant levede på den yderste kant af en usikker og stresset tilværelse.

86:1.2 (950.4) Den begrænsede intellektuelle horisont af vildmanden, var i høj grad koncentreret på chancen for, at lykken skulle blive en konstant faktor i hans liv. De primitive Urantia beboere kæmpede for tilværelsen, ikke for en levestandard; de levede et liv i fare, hvor tilfældigheder spillede en vigtig rolle. Den konstante frygt for ukendt og uset ulykker hang over disse vilde som en sky af fortvivlelse, der effektivt overskyggede enhver glæde; de levede i konstant frygt for at gøre noget, der ville bringe uheld. Overtroiske vilde frygtede altid at være heldige; de betragtede heldet som et sikkert forvarsel om ulykke.

86:1.3 (950.5) Denne allestedsnærværende frygt for uheld var lammende. Hvorfor arbejde hårdt og høste uheld—intet for noget—når man bare kunne fordrive tiden og støde på held og lykke—noget for intet? Ureflekterede mennesker glemmer heldet—tager det for givet—men de husker smerteligt uheldet.

86:1.4 (950.6)

Fortidens mennesker levede i uvished og i konstant frygt for tilfældigheder—uheld. Livet var en spændende lykkespil; tilværelsen var et hasardspil. Det er ikke underligt, at delvist civiliserede mennesker stadig tror på tilfældigheder og udviser vedvarende tilbøjeligheder til at spille. Det primitive menneske skiftede mellem to stærke interesser: lidenskaben for at få noget for ingenting og frygten for ikke at få noget for noget. Og dette hasardspil om tilværelsen var hovedinteressen og den højeste fascination for det tidlige vilde sind.

86:1.5 (951.1)

De senere hyrder holdt de samme synspunkter om tilfældigheder og held, mens de endnu senere jordbrugere i højere grad var mere bevidste om, at afgrøderne umiddelbart var påvirket af mange ting, over hvilke mennesket havde lidt eller ingen kontrol. Landmanden befandt sig som offer for tørke, oversvømmelser, hagl, storme, skadedyr og plantesygdomme, samt varme og kulde. Når alle disse naturlige påvirkninger påvirkede individuel velstand, blev de betragtet som held eller uheld.

86:1.6 (951.2)

Denne opfattelse om tilfældighed og held gennemtrængte kraftigt alle fortidens folks filosofi. Selv i nyere tid siges det i Salomons Visdom: “Jeg vendte tilbage og så, at løbet ikke er for den hurtige, ej heller kampen for den stærke, ej heller brød for den kloge, ej heller rigdom for den forstandige, ej heller gunst for den dygtige; men skæbnen og tilfældighederne rammer dem alle. For mennesket kender ikke sin skæbne; som fisk bliver taget i et ondt net, og som fugle bliver fanget i en snare, sådan bliver

menneskesønnerne fanget i en ond tid, når den pludselig falder over dem.”

2. Personaliseringen af chancen

86:2.1 (951.3) Angst var en naturlig tilstand i det vilde sind. Når mænd og kvinder bliver ofre for overdreven angst, vender de simpelthen tilbage til deres fjerne forfædres naturlige tilstand; og når angsten rent faktisk bliver smertefuld, hæmmer den aktivitet og indleder uvægerligt evolutionære ændringer og biologiske tilpasninger. Smerte og lidelse er afgørende for progressiv evolution.

86:2.2 (951.4) Kampen for livet er så smertefuld, at visse tilbagestående stammer endda engang hylede og klagede over hver ny solopgang. Det primitive menneske spurgte konstant, “Hvem plager mig?” Da det ikke kunne finde en materiel kilde til sin elendighed, valgte det en åndelig forklaring. Og sådan blev religion født af frygten for det mystiske, ærefrygten for det usete og frygten for det ukendte. Frygt for naturen blev således en faktor i kampen for eksistens, først på grund af tilfældigheder og derefter på grund af mysterier.

86:2.3 (951.5) Det primitive sind var logisk, men indeholdt kun få ideer på en intelligent måde; det vilde sind var uuddannede, helt ukompliceret. Hvis en begivenhed fulgte en anden, anså den vilde dem for at være årsag og virkning. Hvad civiliserede menneske betragter som overtro var blot almindelig uvidenhed i den vilde.

Menneskeheden har været langsom til at lære, at der ikke nødvendigvis er nogen sammenhæng mellem formål og resultater. Mennesket er kun lige begyndt at indse, at eksistensens reaktioner opstår mellem handlinger og deres konsekvenser. Den vilde stræber efter at personliggøre alt u håndgribeligt og abstrakt, og derfor bliver både naturen og tilfældighederne personliggjort som spøgelse— ånder—og senere som guder.

86:2.4 (951.6) Mennesker har en naturlig tendens til at tro, at det han anser som bedst for ham, er det, som er i hans umiddelbare eller fjerne interesse; egeninteresse tilslører i vid udstrækning logik. Forskellen mellem vilde og civiliserede menneskers sind er mere et spørgsmål om indhold end om natur, det er mere en gradsforskel snarere end om kvalitet.

86:2.5 (951.7) Men at fortsætte med at tilskrive ting, der er svære at forstå, overnaturlige årsager, er intet mindre end en doven og bekvem måde at undgå alle former for intellektuelt hårdt arbejde på. Held er blot et udtryk, der er opfundet for at dække over det uforklarlige i enhver tidsalder af menneskets eksistens; det betegner de fænomener, som mennesket ikke er i stand til eller ikke ønsker at gennemskue. Tilfældighed er et ord, der betyder, at mennesket er for uvidende eller for sløvt til at bestemme årsager. Mennesker betragter kun en naturbegivenhed som et uheld eller en ulykke, når de er blottet for nysgerrighed og fantasi, når racerne mangler initiativ og eventyrlyst. Udforskning af livets fænomener ødelægger før eller siden menneskets tro på tilfældigheder, held og såkaldte ulykker og erstatter det med et univers af lov og orden, hvor alle virkninger er

forudgående for bestemte årsager. Således erstattes frygten for tilværelsen af glæden ved at leve.

86:2.6 (952.1) De vilde betragtede al natur som levende, som besat af noget. Det civiliserede menneske sparker stadig og forbander de døde ting, der kommer i vejen for ham, og støder ind i ham. Det primitive menneske betragtede aldrig noget så tilfældig; altid var alt tilsigtet. For det primitive menneske var skæbnens domæne, lykkens funktion, ånde verdenen, lige så uorganiseret og tilfældig, som det primitive samfund. Heldet blev betragtet som ånde verdenens lunefulde og temperamentsfulde reaktion; senere, som gudernes humor

86:2.7 (952.2) Men alle religioner udviklede sig ikke fra animisme. Andre opfattelser af det overnaturlige var samtidige med animismen, og disse overbevisninger førte også til tilbedelse. Naturalisme er ikke en religion—det er religionens afkom.

3. Døden—den uforklarlige

86:3.1 (952.3) Døden var det største chok for det udviklende menneske, den mest forvirrende kombination af tilfældighed og mysterium. Det var ikke livets ukrænkelighed, men dødens chok, der inspirerede til frygt og dermed effektivt fostrede religion. Blandt vilde folkeslag var døden normalt en følge af vold, så ikke-voldelig død blev mere og mere mystisk. Døden som en naturlig og forventet afslutning på livet

stod ikke klart for de primitive menneskers bevidsthed, og det har krævet mange tidsaldre for mennesket at indse dens uundgåelighed.

86:3.2 (952.4) Det tidlige menneske accepterede livet som en kendsgerning, mens det betragtede døden som et besøg af en slags. Alle racer har deres legender om mænd, der ikke døde, rudimentære traditioner for den tidlige holdning til døden. I menneskets sind eksisterede der allerede en tåget forestilling om en uklar og uorganiseret ånderverden, et domæne, hvorfra alt det uforklarlige i menneskelivet kom, og døden blev føjet til denne lange liste af uforklarlige fænomener.

86:3.3 (952.5) Al menneskelig sygdom og naturlig død blev først anset for at skyldes åndelig indflydelse. Selv på nuværende tidspunkt betragter nogle civiliserede racer sygdom som værende frembragt af "fjenden" og er afhængige af religiøse ceremonier for at opnå helbredelse. Senere og mere komplekse teologiske systemer tilskriver stadig døden ånderverdenens påvirkning, hvilket alt sammen har ført til doktriner som arvesynden og syndefaldet.

86:3.4 (952.6) Det var erkendelsen af afmagt over for naturens mægtige kræfter, sammen med erkendelsen af menneskelig svaghed over for sygdommens og dødens besøg, der fik den vilde til at søge hjælp fra den overmaterielle verden, som han vagt visualiserede som kilden til disse mystiske omskiftelser i livet.

4. Opfattelsen af død og overlevelse

86:4.1 (952.7) Opfattelsen om, at de dødeliges personlighed har en overmateriel fase blev født af den ubevidste og rent tilfældige sammenslutning af hverdagens begivenheder plus spøgelsesdrømme. Når flere medlemmer af en stamme samtidig drømte om en afdød høvding, syntes det at være et overbevisende bevis på, at den gamle høvding virkelig var vendt tilbage i en eller anden form. Det hele var meget virkeligt for den vilde, som vågnede op fra sådanne drømme, gennemblødt af sved, rystende og skrigende.

86:4.2 (953.1) Troen på et fremtidigt liv havde sin oprindelse i drømmeverden og dette forklarer tendensen til altid at forestille sig det usynlige i form af det synlige. Snart begyndte denne nye spøgelsesdrøms opfattelse om det fremtidige liv, effektivt at bekæmpe dødsfrygten som er forbundet med det biologiske instinkts selvopholdelsesdrift.

86:4.3 (953.2) De tidlige mennesker var også meget optaget over deres ånde, især i kolde klimaer, hvor det optrådte som en sky, når de udåndede. *Livets ånde* blev betragtet som det eneste fænomen, der adskilte de levende fra de døde. Mennesket vidste, at ånden kunne forlade kroppen, og dets drømme om at gøre alle mulige mærkelige ting mens det sov, overbeviste dem om, at der var noget immaterielt ved et menneske. Den mest primitive idé om den menneskelige sjæl, spøgelset, var afledt af ånde-drøm-idé-systemet.

86:4.4 (953.3) Til sidst opfattede den vilde sig selv som dobbelt—krop og åndedræt. Åndedrættet minus kroppen modsvarede en ånd, et spøgelse. Selv om de havde en meget klar menneskelig oprindelse, blev spøgelse eller ånder betragtet som overmenneskelige. Og denne

tro på eksistensen af kropsløse ånder syntes at forklare forekomsten af det usædvanlige, det ekstraordinære, det sjældne og det uforklarlige.

86:4.5 (953.4) Den primitive doktrin om overlevelse efter døden var ikke nødvendigvis en tro på udødelighed. Væsner, der ikke kunne tælle til over tyve, kunne næppe forestille sig uendelighed og evighed; de tænkte snarere på tilbagevendende inkarnationer.

86:4.6 (953.5) Den orange farvede race var især tilbøjelig til at tro på sjælevandring og reinkarnation. Denne idé om reinkarnation opstod, da man så afkommets arvelige og karakteristiske lighed med forfædrene. Skikken med at opkalde børn efter bedsteforældre og andre forfædre skyldtes troen på reinkarnation. Nogle senere racer troede, at mennesket døde tre til syv gange. Denne tro (en rest af Adams lære om mansoniverdnerne), og mange andre rester af åbenbaret religion kan findes blandt det 20. århundredes barbarers ellers absurde doktriner.

86:4.7 (953.6) De tidligere mennesker havde ingen forestillinger om helvede eller fremtidig straf. De vilde betragtede det fremtidige liv ligesom dette, minus alle uheld. Senere omstod forestillingen om en separat skæbne for gode spøgelse og dårlige spøgelse—himlen og helvede. Men da mange primitive racer troede, at mennesket gik ind i næste liv, ligesom han forlod dette, var de ikke særlig glade for tanken om at blive gammel og affældig. De gamle foretrak hellere at blive dræbt, før de blev for svagelige.

86:4.8 (953.7)

Næsten alle grupper havde deres egen idé om spøgelsessjælens skæbne. Grækerne mente, at svage mennesker måtte have svage sjæle; derfor opfandt de Hades som et egnet sted for modtagelse af sådanne blodfattige sjæle; disse magtesløse individer blev også anset for at have kortere skygger. De tidlige Anditer troede, at deres spøgelse vendte tilbage til forfædrenes hjemlande. Kineserne og egyptere troede engang, at sjæl og legeme forblev sammen. Blandt egypterne førte dette til et omhyggeligt gravbyggeri og indsatsen på at bevare kroppen. Selv moderne mennesker forsøger at forhindre forfaldet af de døde kroppe. Hebræerne forestillede sig, at et fantomkopi af individet gik ned til Dødsriget; det kunne ikke vende tilbage til de levendes land. De gjorde dette vigtige fremskridt i læren om sjælens udvikling.

5. Opfattelsen om spøgelse og sjælen

86:5.1 (953.8)

Den ikke-materielle del af mennesket har haft mange navne såsom spøgelse, ånd, skygge, fantom, genfærd, og senere *sjæl*. Sjælen var fortidens menneskers dobbeltgængere i drømmen; det var på enhver måde nøjagtigt ligesom den dødelige selv bortset fra at den ikke reagerede på berøring. Troen på drømmedobbeltegængere førte direkte til opfattelse om, at alle levende og livløse ting havde sjæle ligesom mennesker. Dette koncept havde længe tendens til at forevige troen på natur og ånd; eskimoerne mener stadig, at alt i naturen har en ånd.

86:5.2 (954.1) Spøgelsessjælen kunne høres og ses, men ikke røres.

Gradvist udviklede og udvidede menneskers drømmelivs aktiviteter sig i denne åndeverden, så at døden omsider blev betragtet som “at opgive spøgelset.” Alle primitive stammer, undtagen dem som kun var en lille smule højere end dyrene, har udviklet et begreb om sjælen. Efterhånden som civilisationen gør fremskridt, ødelægges denne overtroiske opfattelse af sjælen, og mennesket er helt afhængig af åbenbaring og personlig religiøs erfaring for at få sin nye opfattelse af sjælen som en fælles skabelse af det gudkendende dødelige sind og dets indre guddommelige ånd, Tankeretteren.

86:5.3 (954.2) Fortidens dødelige kunne normalt ikke skelne begreberne af en iboende ånd i mennesket og sjælen som er af evolutionær natur. De vilde var meget forvirrede over, om spøgelsessjælen havde sin oprindelse i kroppen eller var et udefra kommende indflydelse i besiddelse af kroppen. Fraværet af fornuftige tanker i forvirringens nærvær forklarer de grove uoverensstemmelser i de vildes syn på sjæle, spøgelse og ånder.

86:5.4 (954.3) Sjælen blev anset for at være relateret til kroppen som parfumen til blomsten. De gamle troede, at sjælen kunne forlade kroppen på forskellige måder, f.eks:

86:5.5 (954.4) 1. Almindelig og forbigående besvimelse.

86:5.6 (954.5) 2. Sovende, naturlige drømme.

86:5.7 (954.6) 3. Koma og bevidstløshed i forbindelse med sygdom og ulykker.

86:5.8 (954.7) 4. Død, permanent afgang.

86:5.9 (954.8) De vilde betragtede nys som en mislykket forsøg fra sjælen til at flygte fra kroppen. Så det at være vågen og på vagt, kunne forpurre sjælens flugt fra kroppen. Senere, blev nys altid ledsaget af nogle religiøse udtryk, såsom “Gud velsigne dig!”

86:5.10 (954.9) I de tidlige stadier af evolutionen blev søvn betragtet som bevis for, at spøgelsessjælen kunne være fraværende fra kroppen, og man troede, at det kunne kaldes tilbage ved at tale eller råbe den sovendes navn. I andre former for bevidstløshed tænkte man at sjælen var længere væk, måske forsøgte—at undslippe den forestående død. Drømme blev betragtet som sjælens oplevelser under søvnen, mens den var midlertidigt fraværende fra kroppen. Den vilde troede af hans drømme var præcis lige så virkelig som en del af hans vågne oplevelser. Fortidens mennesker havde for vane at vække de sovende gradvist, således at sjælen havde tid til at komme tilbage i kroppen.

86:5.11 (954.10) Ned gennem alle tidsaldrene har mennesket stået i ærefrygt for de natlige visioner, og hebræerne var ingen undtagelse. De troede virkelig, at Gud talte til dem i drømme, på trods af, at Moses afviste dette synspunkt. Moses havde ret, for almindelige drømme er ikke de metoder, som anvendes af personlighederne i den åndelige verden, når de forsøger at kommunikere med materielle væsener.

86:5.12 (954.11) Fortidens mennesker troede, at sjælene kunne trænge ind i dyr eller døde ting. Dette kulminerede i varulve-ideerne om dyreidentifikation. En person kunne være en lovlydig borger om

dagen, men når han faldt i søvn, kunne hans sjæl trænge ind i en ulv eller en anden dyr for at strejfer omkring på natlige plyndringer.

86:5.13 (955.1) De primitive mennesker mente, at sjælen var forbundet med åndedrættet, og at dens kvaliteter kunne overdrages eller overføres af åndedrættet. Den tapre høvding pustede på det nyfødte barn og gav det derved mod. Blandt de første kristne blev ceremonien, hvor Helligånden blev skænket, ledsaget af åndedræt på kandidaterne. Salmisten sagde: "Ved Herrens ord blev himlene skabt og alle dens skabninger ved et pust fra hans mund." Det var længe skik, at den ældste søn til at forsøge at fange sin døende fars sidste åndedrag.

86:5.14 (955.2) Senere kom skyggen til at blive frygtet og æret på lige fod med åndedrættet. At man spejlede sig i vandet, blev også nogle gange betragtet som et bevis på det dobbelte selv, og spejle blev betragtet med overtroisk ærefrygt. Selv nu vender mange civiliserede mennesker spejlet mod væggen i tilfælde af død. Nogle tilbagestående stammer tror stadig, at det at lave billeder, tegninger, modeller eller afbildninger fjerner hele eller en del af sjælen fra kroppen, og derfor er det forbudt.

86:5.15 (955.3) Sjælen blev generelt identificeret med åndedrættet, men den blev også af forskellige folkeslag lokaliseret i hovedet, håret, hjertet, leveren, blodet og fedtet. At "Abels blod råbte op fra jorden" er et udtryk for, at man engang troede på, at ånden var til stede i blodet. Semitterne lærte, at sjælen boede i kropsfedtet, og blandt mange var det tabu at spise dyrefedt. Hovedjagt var en metode til at

fange en fjendes sjæl, og det samme var skalpering. I nyere tid er øjnene blevet betragtet som sjælens vinduer.

86:5.16 (955.4) De, der holdt fast i læren om tre eller fire sjæle, mente, at tabet af én sjæl betød ubehag, to sygdom, tre død. En sjæl boede i åndedrættet, en i hovedet, en i håret, en i hjertet. De syge blev rådet til at spadserere rundt i det fri i håb om at genfinde deres forvildede sjæle. De største af medicinmændene formodedes at kunne bytte en syg persons syge sjæl ud med en ny, "den nye fødsel."

86:5.17 (955.5) Badonans børn udviklede en tro på to sjæle, åndedrættet og skyggen. De tidlige Noditiske racer betragtede mennesket som bestående af to personer, sjæl og legeme. Denne filosofi om menneskets eksistens blev senere afspejlet i det græske synspunkt. Grækerne selv troede på tre sjæle; vækstmæssige boede i maven, den dyriske i hjertet og den intellektuelle i hovedet. Eskimoerne tror, at mennesket har tre dele: krop, sjæl og navn.

6. Spøgelse-ånd miljø

86:6.1 (955.6) Mennesket arvede et naturligt miljø, tilegnede sig et socialt miljø, og forestillede sig et spøgelses miljø. Staten er menneskets reaktion på dets naturlige miljø, hjemmet på dets sociale miljø og kirken på dets illusoriske spøgelsesmiljø.

86:6.2 (955.7) Meget tidligt i menneskehedens historie blev realiteterne i den imaginære verden af spøgelser og ånder universelt troet, og denne nyligt forestillede ånde verden blev en magt i det primitive

samfund. Hele menneskehedens mentale og moralske liv blev for altid ændret af fremkomsten af denne nye faktor i menneskelig tænkning og handling.

86:6.3 (955.8) I denne store forudsætning af illusion og uvidenhed har dødsangst samlet al den efterfølgende overtro og religion hos primitive folkeslag. Dette var menneskets eneste religion op til åbenbaringens tid, og i dag har mange af verdens racer kun denne rå evolutionsreligion.

86:6.4 (955.9) Som evolutionen skred frem, blev held forbundet med gode ånder og uheld med dårlige ånder. Ubehaget ved den tvungne tilpasning til et foranderligt miljø blev betragtet som uheld og som åndernes utilfredshed. Det primitive menneske udviklede langsomt religion ud fra sin medfødte trang til tilbedelse og sin misforståelse af tilfældigheder. Det civiliserede menneske tilbyder forsikringsordninger for at overvinde disse tilfældigheder; moderne videnskab indsætter en aktuar med matematiske beregninger i stedet for fiktive ånder og lunefulde guder.

86:6.5 (956.1) Hver generation, der passerer, smiler af sine forfædres tåbelige overtro, mens den fortsætter med at underholde med de tanke- og tilbedelsesfejl, som vil give anledning til yderligere smil hos den oplyste eftertid.

86:6.6 (956.2) Men endelig var det primitive menneskes sind optaget af tanker, som transcenderede alle dets iboende biologiske drifter; endelig var mennesket ved at udvikle en livskunst baseret på noget mere end reaktion på materielle stimuli. Begyndelsen til en primitiv filosofisk livspolitik var ved at dukke op. En overnaturlig

levestandard var ved at dukke op, for hvis åndemaneren i vrede besøger ulykke og i glæde lykke, så må menneskets adfærd reguleres i overensstemmelse hermed. Begrebet rigtigt og forkert havde endelig udviklet sig; og alt dette længe før nogen åbenbaring på jorden.

86:6.7 (956.3) Med fremkomsten af disse begreber indledtes den lange og spildte kamp for at formilde de evigt utilfredse ånder, den slaviske trældom under evolutionær religiøs frygt, det lange spild af menneskelige kræfter på grave, templer, ofringer og præsteskaber. Det var en forfærdelig og frygtelig pris at betale, men det var det hele værd, for mennesket opnåede derved en naturlig bevidsthed om relativt rigtigt og forkert; den menneskelige etik var født!

7. Den primitive religions funktion

86:7.1 (956.4) Den vilde følte behov for forsikring, og han betalte derfor villigt sine byrdefulde præmier for frygt, overtro, rædsel og præstegaver til sin magiske forsikring mod uheld. Den primitiv religion var simpelthen betaling af præmier på forsikring mod skovens farer; civiliserede mennesker betaler materielle præmier mod arbejdsulykker og risikoen for nutidens livsstil.

86:7.2 (956.5) Det moderne samfund fjernede forsikringsvirksomheden fra præsternes og religionens område, og placere det i økonomiens område. Religion beskæftiger sig i stigende grad med forsikring af livet hinsides graven. Moderne mennesker, i hvert fald dem, der

tænker, betaler ikke længere uøkonomiske præmier for at kontrollere heldet. Religion er langsomt ved at stige op på et højere filosofisk niveau i modsætning til dens tidligere funktion som en forsikring mod uheld.

86:7.3 (956.6) Men disse gamle religiøse ideer forhindrede mennesker i at blive fatalistiske og håbløst pessimistiske; de troede, at de i det mindste kunne gøre noget for at påvirke skæbnen. Spøgelsesfrygtens religion indprentede mennesker, at de måtte *regulere deres adfærd*, at der var en overmateriel verden, som havde kontrol over menneskets skæbne.

86:7.4 (956.7) Moderne civiliserede racer er netop ved at forlade spøgelsesfrygt som en forklaring på held og tilværelsens banale uligheder. Menneskeheden er ved at frigøre sig fra slaveriet ved spøgelses- åndeforklaringen på uheld. Men mens mennesker opgiver den fejlagtige doktrin om en åndelig årsag til livets omskiftelighed, udviser de en overraskende villighed til at acceptere en næsten lige så fejlagtig lære, som byder dem at tilskrive alle menneskelige uligheder til politisk mistilpasning, social uretfærdighed og industriel konkurrence. Men ny lovgivning, øget filantropi og mere industriel reorganisering, hvor godt det end er i sig selv, vil ikke afhjælpe fødselens kendsgerninger og livets ulykker. Kun forståelse af fakta og klog manipulation inden for naturens love vil sætte mennesket i stand til at få, hvad det ønsker, og undgå, hvad det ikke ønsker. Videnskabelig viden, der fører til videnskabelig handling, er den eneste modgift mod såkaldte tilfældige sygdomme.

86:7.5 (957.1) Industri, krig, slaveri og civil regering opstod som reaktion på menneskets sociale udvikling i dets naturlige miljø; religion opstod på samme måde som dets reaktion på det illusoriske miljø i den imaginære spøgelsesverden. Religion var en evolutionær udvikling af selvopretholdelse, og den har fungeret, på trods af at den oprindeligt var fejlagtig i sit koncept og fuldstændig ulogisk.

86:7.6 (957.2) Primitiv religion forberedte jorden i det menneskelige sind ved hjælp af den falske frygts magtfulde og frygtindgydende kraft til tildeling af en ægte åndelig kraft af overnaturlig oprindelse, Tankeretteren. De guddommelige Rettere har lige siden arbejdet på at forvandle gudsfrygt til gudskærlighed. Evolutionen er måske langsom, men den er ufejlbarligt effektiv.

86:7.7 (957.3) [Præsenteret af en Strålende Aftenstjerne fra Nebadon]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 86](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 88](#) >>

Kapitel 87

Spøgelseskulterne

87:0.1 (958.1) SPØGELSESKULTEN udviklede sig som en modvægt til risikoen for uheld; dens primitive religiøse skikke var et resultat af angsten for uheld og af den overdrevne frygt for de døde. Ingen af disse tidlige religioner havde meget at gøre med anerkendelse af Guddommen eller med ærbødighed for det overmenneskelige; deres ritualer var for det meste negative, designet til at undgå, uddrive eller tvinge spøgelse. Spøgelseskulten var hverken mere eller mindre end en forsikring mod katastrofer; den havde intet at gøre med investering i højere og fremtidige afkast.

87:0.2 (958.2) Mennesket har haft en lang og bitter kamp med spøgelseskulten. Intet i menneskets historie er designet til at vække mere medlidenhed end dette billede af menneskets ydmyge slaveri under frygten for spøgelse og ånder. Med fødslen af netop denne frygt begyndte menneskeheden på den religiøse evolutions opgradering. Menneskets fantasi er stukket af fra selvets kyster og vil

ikke finde anker igen, før den når frem til begrebet om en sand guddom, en virkelig Gud.

1. Frygten for spøgelser

87:1.1 (958.3) Døden var frygtet, fordi den betød, at et andet spøgelse blev befriet fra sin fysiske krop. De gamle gjorde deres bedste for at forhindre døden, for at undgå besværet med at skulle kæmpe med et nyt spøgelse. De var altid ivrige efter at få spøgelse til at forlade dødsscenen og begive sig ud på rejsen til dødsriget. Spøgelse var mest af alt frygtet i den formodede overgangsperiode mellem dets fremkomst på dødstidspunktet og dets senere afrejse til spøgelses hjemland, et vagt og primitivt koncept af en pseudohimmel.

87:1.2 (958.4) Selvom de vilde tillagde spøgelserne overnaturlige kræfter, opfattede de dem næppe som havende overnaturlig intelligens. Mange tricks og kneb blev brugt i et forsøg på at narre og bedrage spøgelserne; det civiliserede menneske sætter stadig sin lid til håbet om, at en ydre manifestation af fromhed på en eller anden måde vil narre selv en alvidende guddom.

87:1.3 (958.5) De primitive frygtede sygdom, fordi de så, at det ofte var et forvarsel om død. Hvis stammens medicinmand ikke kunne helbrede et sygt individ, blev den syge mand som regel fjernet fra familiens hytte og bragt til en mindre hytte eller efterladt i det fri for at dø alene. Et hus, hvor døden var indtruffet, blev normalt ødelagt; hvis ikke, blev det altid undgået, og denne frygt forhindrede de

tidlige mennesker i at bygge større boliger. Den modvirkede også etableringen af permanente landsbyer og byer.

87:1.4 (958.6) De vilde sad oppe hele natten og snakkede, når et medlem af klanen døde; de frygtede, at de også ville dø, hvis de faldt i søvn i nærheden af et lig. Smitte fra liget underbyggede frygten for de døde, og alle folkeslag har på et eller andet tidspunkt benyttet sig af udførlige renselsesceremonier, der skulle rense et individ efter kontakt med de døde. De gamle mente, at man skulle sørge for lys til et lig; et lig måtte aldrig forblive i mørke. I det tyvende århundrede brænder man stadig stearinlys i døds-kamre, og mænd sidder stadig oppe hos de døde. Det såkaldt civiliserede menneske har næppe endnu helt fjernet frygten for døde kroppe fra sin livsfilosofi.

87:1.5 (959.1) Men på trods af al denne frygt forsøgte man stadig at narre spøgelse. Hvis dødshytten ikke blev ødelagt, blev liget fjernet gennem et hul i væggen, aldrig gennem døren. Disse foranstaltninger blev truffet for at forvirre spøgelse, for at forhindre det i at blive og for at forsikre sig mod dets tilbagevenden. De sørgende vendte også tilbage fra begravelsen ad en anden vej, for at spøgelse ikke skulle følge efter. Man gik baglæns og brugte mange andre taktikker for at sikre, at spøgelse ikke vendte tilbage fra graven. Kønnene byttede ofte tøj for at narre spøgelse. Sørgekostumer blev designet til at forklæde de overlevende; senere til at vise respekt for de døde og dermed formilde spøgelserne.

2. Spøgelsesernes formildelse

87:2.1 (959.2) I religionen forekom det negative aktivitetsprogram for formildelse af spøgelse længe før det positive program, med underkastelse og bøn af ånderne. De første menneskelige tilbedelseshandlinger var forsvarsfænomener, ikke ærbødighed. Det moderne menneske finder det klogt at forsikre sig mod brand, så de vilde fandt det klogest at forsikre sig mod spøgelsers uheld. Bestræbelsen på at sikre denne beskyttelse udgjorde spøgelseseskultens teknikker og ritualer.

87:2.2 (959.3) Engang troede mennesket, at et spøgelses største ønske var hurtigt at blive “lagt”, så det kunne fortsætte uforstyrret til dødsriget. Enhver fejl i udførelse eller en forsømmelse forårsaget af de levende i ritualet med at lægge spøgelse til ro var sikker på at forsinke dets fremskridt til spøgelseslandet. Man mente, at det ville være ubehageligt for spøgelse, og et vredt spøgelse blev antaget for at være en kilde til elendighed, ulykke og ulykkelighed.

87:2.3 (959.4) Begravelsesgudstjenesten opstod i menneskets forsøg på at få spøgelsessjælen til at rejse til sit fremtidige hjem, og begravelsesprædikenen var oprindeligt designet til at instruere det nye spøgelse i, hvordan det skulle komme dertil. Det var skik at sørge for mad og tøj til spøgelsers rejse, og disse genstande blev placeret i eller nær graven. De vilde mente, at det tog fra tre dage til et år at “lægge spøgelse”—at få det væk fra gravens nærhed. Eskimoerne tror stadig, at sjælen bliver hos kroppen i tre dage.

87:2.4 (959.5) Stilhed eller sorg blev observeret efter et dødsfald, så spøgelse ikke ville blive tiltrukket af hjemmet. Selvtortur—at påføre kroppen sår—var en almindelig form for sorg. Mange avancerede

lærere forsøgte at stoppe denne skik, men de mislykkedes. Faste og andre former for selvfornægtelse blev anset for at være en fryd for de spøgelse, der tog glæde i de levendes ubehag under overgangsperioden, når de luskede rundt, før deres faktiske afgang til dødsriget.

87:2.5 (959.6) Lange og hyppige uaktive sørgeperioder var en af de store hindringer for civilisationens fremskridt. Uger og endda måneder blev bogstaveligt spildt hvert år i denne uproduktive og nytteløse sorg. Det faktum, at professionelle sørgere blev hyret til begravelser, indikerer, at sorg var et ritual, ikke et bevis på sorg. Moderne mennesker sørger måske over de døde af respekt og på grund af sorg, men de gamle gjorde det på grund af frygt.

87:2.6 (959.7) De dodes navne blev aldrig udtalt. Faktisk blev de ofte fjernet fra sproget. Disse navne blev tabu, og på denne måde blev sproget konstant forringet. Dette førte i sidste ende til en mangedobling af symbolsk tale og billedlige udtryk, såsom “det navn eller den dag man aldrig nævner.”

87:2.7 (960.1) Fortidens mennesker var så ivrige efter at slippe af med et spøgelse, så de tilbød det alt, hvad det kunne ønske sig mens det levede. Spøgelse ville have koner og tjenestefolk; en velhavende vild forventede, at mindst én slavekone ville blive begravet levende ved hans død. Senere blev det skik, at en enke begik selvmord på sin mands grav. Når et barn døde, blev moderen, tanten eller bedstemoderen ofte kvalt, for at et voksent spøgelse kunne ledsage og tage sig af barnets spøgelse. Og de, der således opgav deres liv, gjorde det normalt frivilligt; hvis de havde levet i strid med skikken,

ville deres frygt for spøgelsernes vrede have frataget livet de få fornøjelser, som de primitive nød.

87:2.8 (960.2) Det var almindeligt at dræbe et stort antal undersåtter til at ledsage en død høvding; slaver blev dræbt, når deres herre døde, så de kunne tjene ham i spøgelsesland. De indfødte på Borneo har stadig en kurér-ledsager; en slave bliver spiddet til døde for at foretage spøgelsesrejsen med sin afdøde herre. Spøgelser af myrdede personer blev anset for at være glade for at have deres morderes spøgelser som slaver; denne forestilling motiverede mænd til at blive hovedjæger.

87:2.9 (960.3) Spøgelser nød angiveligt duften af mad; ofringer af mad til begravelsesfester fandt engang sted over hele verden. Den primitive måde at bede bordbøn på var, før man spiste, at kaste en smule mad ind i ilden for at formilde ånderne, mens man mumlede en magisk formel.

87:2.10 (960.4) De døde skulle bruge genfærdene af de redskaber og våben, der havde tilhørt dem i livet. At ødelægge en genstand var at "dræbe den" og dermed frigive dens spøgelse til tjeneste i spøgelsesland. Man ofrede også ejendele ved at brænde eller begrave dem. Begravelsesaffaldet i oldtiden var enormt. Senere racer lavede papirmodeller og erstattede virkelige genstande og personer med tegninger i disse dødsofringer. Det var et stort fremskridt i civilisationen, da arven fra slægtninge erstattede brændingen og begravelsen af ejendom. Irokeserindianerne lavede mange reformer inden for begravelsesaffald. Og denne bevarelse af ejendom gjorde dem i stand til at blive de mest magtfulde af de nordlige røde

mennesker. Det moderne menneske antages ikke at være bange for spøgelse, men skikken er stærk, og meget jordisk rigdom forbruges stadig på begravelsesritualer og dødsceremonier.

3. Tilbedelse af forfædrene

87:3.1 (960.5) Spøgelseskultens fortsatte udvikling gjorde forfædre tilbedelsen uundgåelig, da det blev bindeleddet mellem almindelige spøgelse og de højere ånder, de udviklende guder. De tidligste guder var simpelthen forherligede afdøde mennesker.

87:3.2 (960.6) Tilbedelse af forfædrene var oprindelig mere en frygt end en tilbedelse, men sådanne overbevisninger bidrog absolut til yderligere spredning af spøgelsesfrygt og tilbedelse. Tilhængere af de tidlige forfædre og spøgelseskulter var endda bange for at gabe, for at et ondsindet spøgelse ville indtage deres kroppe på et sådant tidspunkt.

87:3.3 (960.7) Skikken med at adoptere børn opstod for at sikre, at der var nogen som ville give offergaver efter døden for fred og fremgang for sjælen. Den vilde levede i frygt for sine medmenneskers spøgelse og brugte sin fritid på at planlægge sit egen spøgelses sikre færd efter døden.

87:3.4 (960.8) De fleste stammer indførte en fest for alle sjæle mindst en gang om året. Romerne havde tolv spøgelsesfester og tilhørende ceremonier hvert år. Halvdelen af årets dage var dedikeret til en slags ceremoni forbundet med disse gamle kulter. En romersk kejser

forsøgte at reformere denne praksis ved at reducere antallet af festdage til 135 om året.

87:3.5 (961.1) Spøgelseskulten gennemgik en konstant udvikling. Da man begyndte at forestille sig at spøgelseerne passerer fra den ufuldstændige til den højere fase af eksistens, udviklede kulten sig til sidst videre til tilbedelsen af ånder, og endda guder. Uanset at stammer og racer havde varierende tro på mere avancerede ånder, troede de alle en gang på spøgelse.

4. Gode og onde åndespøgelse

87:4.1 (961.2) Frygten for spøgelse var den oprindelige kilde til al verdensreligion; og for tidsaldre klyngede mange stammer sig til den gamle tro på en klasse af spøgelse. De lærte, at mennesket havde held og lykke, når spøgelse var glad, uheld, da det blev vredt.

87:4.2 (961.3) Efterhånden som kulten om spøgelsesfrygt voksede, opstod der en erkendelse af højere typer af ånder, ånder, der ikke med sikkerhed kunne identificeres med noget individuelt menneske. De var graduerede eller glorificerede spøgelse, som havde bevæget sig ud over spøgelseslandets domæne til de højere riger i åndelandet.

87:4.3 (961.4) Begrebet om to slags åndelige spøgelse spredte sig langsom, men sikker over hele verden. Denne nye dobbelte spiritisme behøvede ikke at sprede sig fra stamme til stamme; den opstod uafhængigt over hele verden. Når en idé påvirker det

ekspanderende evolutionære sind, ligger kraften ikke i dens realitet eller rimelighed, men snarere i dens *livagtighed* og universalitet i dens hurtige og enkle anvendelse.

87:4.4 (961.5) Endnu senere fik menneskets fantasi forestillinger om både gode og onde overnaturlige kræfter; nogle spøgelse udviklede sig aldrig til at blive gode ånder. Den tidlige monospiritisme med spøgelsesfrygt udviklede sig gradvist til en dobbelt spiritisme, en ny opfattelse af den usynlige kontrol af jordiske anliggender. Endelig så man for sig, at held og uheld havde deres respektive kontrollører. Og af de to klasser blev den gruppe, der bragte uheld, anset for at være den mest aktive og talrige.

87:4.5 (961.6) Da doktrinen om gode og dårlige ånder endelig var modnet, blev det den mest udbredte og vedholdende af alle religiøse overbevisninger. Denne dualisme repræsenterede et stort religiøst-filosofisk fremskridt, fordi den gjorde det muligt for mennesket at forklare både held og uheld, mens man på samme tid troede på udødelige væsener, der til en vis grad var konsekvente i deres adfærd. Man kunne forvente, at ånderne enten var gode eller onde; de var ikke længere tænkt som værende helt så lunefulde som man havde forestillet sig de tidligste spøgelse i henhold til den monistiske spiritisme i de fleste primitive religioner. Mennesket var endelig i stand til at forestille sig overjordiske kræfter, der var konsekvente i deres adfærd, og det var en af de mest betydningsfulde opdagelser af sandheden i hele historien om religionens udvikling og i udvidelsen af den menneskelige filosofi.

87:4.6 (961.7) Den evolutionære religion har dog betalt en frygtelig pris for begrebet dobbelt spiritisme. Menneskets tidligste filosofi var kun i stand til at forene åndens uforanderlighed med den omskiftelige verdslige lykke kun ved at postulere to slags ånder, en god og den anden ond. Selvom denne tro gjorde det muligt for mennesket at forene tilfældighedernes omskiftelser med et koncept om uforanderlige overjordiske kræfter, har denne doktrin siden gjort det vanskeligt for religionsudøvere at forestille sig kosmiske enhed. Den evolutionære religions guder er i almindelighed blevet bekæmpet af mørkets kræfter.

87:4.7 (962.1) Tragedien i alt dette ligger i det faktum, at når disse ideer slog rod i primitive menneskers sind, var der faktisk ingen dårlige eller disharmoniske ånder i hele verden. En sådan uheldig situation udviklede sig ikke før efter Caligastias oprør og varede kun indtil den første pinse. Opfattelsen af godt og ondt som kosmiske koordinater er, selv i det tyvende århundrede, meget levende i menneskets filosofi; de fleste af verdens religioner bærer stadig dette kulturelle fødselsmærke fra de for længst svundne dage med de fremvoksende spøgelseskulter.

5. Den udviklende spøgelseskult

87:5.1 (962.2) Det primitive menneske anså ånderne og spøgelseerne for at have næsten ubegrænsede rettigheder, men ingen pligter; man mente, at ånderne betragtede mennesket som havende mange

pligter, men ingen rettigheder. Man troede, at ånderne så ned på mennesket, fordi det konstant svigtede i udførelsen af sine åndelige pligter. Det var menneskehedens generelle opfattelse, at spøgelse opkrævede en kontinuerlig tribut af tjenester som prisen for ikke at blande sig i menneskelige anliggender, og den mindste ulykke blev lagt til spøgelsesaktiviteter. De første mennesker var så bange for at overse noget af den ære, guderne skyldte dem, at de, efter at de havde ofret til alle de kendte ånder, ofrede endnu en gang til de "ukendte guder," bare for at være helt sikre.

87:5.2 (962.3) Og nu efterfølges den simple spøgelseskult af den mere avancerede og relativt komplekse ånde-spøgelseskult, hvor man tjener og tilbeder de højere ånder, som de udviklede sig i menneskets primitive fantasi. Religiøst ceremoniel må holde trit med åndernes evolution og fremskridt. Den udvidede kult var blot kunsten at vedligeholde sig selv i forhold til troen på overnaturlige væsener, selvtilpasning til det åndelige miljø. Industrielle og militære organisationer var tilpasninger til naturlige og sociale miljøer. Og ligesom ægteskabet opstod for at imødekomme kravene om bisexualitet, så udviklede den religiøse organisation sig som svar på troen på højere åndelige kræfter og åndelige væsener. Religion repræsenterer menneskets tilpasning til sine illusioner om tilfældighedernes mysterium. Frygt for ånder og efterfølgende tilbedelse blev indført som en forsikring mod ulykke, som en velstandspolitik.

87:5.3 (962.4) Den vilde forestillede sig, at de gode ånder passede deres egne sager og kun krævede lidt fra mennesker. Det er de dårlige

spøgelser og ånder, der skal holdes i godt humør. Derfor var de primitive folkeslag mere opmærksomme på deres ondsindede spøgelser end deres godartede ånder.

87:5.4 (962.5) Menneskets fremgang blev antaget at være særligt provokerende for misundelse hos onde ånder, og deres måde at hævne sig på var at slå igen gennem en menneskelig repræsentant og gennem det *onde øjes* teknik. Den fase af kulten, der havde at gøre med at undgå ånder, var meget optaget af det onde øjes intriger. Frygten for det blev næsten verdensomspændende. Smukke kvinder blev tilsløret for at beskytte dem mod det onde øje, og mange kvinder, der ønskede at blive betragtet som smukke, tog denne praksis til sig. På grund af denne frygt for onde ånder blev børn sjældent lukket ud efter mørkets frembrud, og de tidlige bønner indeholdt altid bønne: "Fri os fra det onde øje."

87:5.5 (962.6) Koranen indeholder et helt kapitel om det onde øje og magiske besværgelser, og jøderne troede fuldt og fast på dem. Hele falloskulten voksede op som et forsvar mod det onde øje. Forplantningsorganerne blev anset for at være den eneste fetich, der kunne gøre det magtesløst. Det onde øje gav oprindelse til den første overtro om mærkning af børn før fødslen, modernærke, og kulten var på et tidspunkt så godt som universel.

87:5.6 (963.1) Misundelse er en dybtliggende menneskeligt træk; derfor tilskrev de primitive mennesker selv denne egenskab til deres første guder. Da mennesket tidligere havde snydt spøgelser, begyndte det også snart at bedrage ånderne. Han sagde, "Hvis ånderne er jaloux på vores skønhed og velstand, vil vi skamfere os selv og tale let om

vores succes.” Den tidlige ydmyghed var derfor ikke en nedværdigelse af egoet, men snarere et forsøg på at narre og bedrage de misundelige ånder.

87:5.7 (963.2) Metoden til at forhindre ånderne i at blive jaloux på menneskers velstand var at dyngede en eller anden heldig eller højt elsket ting eller person til. Skikken med at nedgøre komplimenterende bemærkninger om sig selv eller familien havde sin oprindelse på denne måde, og den udviklede sig til sidst til civiliseret beskedenhed, tilbageholdenhed og høflighed. I tråd med det samme motiv blev det moderne at se grim ud. Skønhed vakte åndernes misundelse; det var et tegn på syndig menneskelig stolthed. Den vilde søgte efter et grimt navn. Dette træk ved kulten var et stort handicap for kunstens fremskridt, og det holdt længe verden dyster og grim.

87:5.8 (963.3) Under åndekulten var livet i bedste fald et hasardspil, et resultat af åndekontrol. Ens fremtid var ikke et resultat af anstrengelse, industri eller talent, undtagen når de kunne bruges til at påvirke ånderne. Ceremonierne, hvor ånderne blev forsonet, udgjorde en tung byrde, der gjorde livet kedeligt og næsten uudholdeligt. Fra tidsalder til tidsalder og fra generation til generation har race efter race forsøgt at forbedre denne super spøgelsesdoktrin, men ingen generation har nogensinde vovet at afvise den fuldstændigt.

87:5.9 (963.4) Åndernes hensigt og vilje blev undersøgt ved hjælp af varsler, orakler og tegn. Og disse åndebudskaber blev fortolket ved hjælp af spådomskunst, sandsigeri, magi, prøvelser og astrologi. Hele

kulten var et system designet til at berolige, tilfredsstillende og købe ånderne gennem denne forklædte bestikkelse.

87:5.10 (963.5) Således voksede der en ny og udvidet verdensfilosofi op som består i:

87:5.11 (963.6) 1. *Pligt*—de ting, der skal gøres for at holde ånderne positivt indstillede, eller i det mindste neutrale.

87:5.12 (963.7) 2. *Ret*—den korrekte adfærd og ceremonier, der er designet til at vinde ånderne aktivt for ens interesser.

87:5.13 (963.8) 3. *Sandhed*—den korrekte forståelse af og holdning til ånderne og dermed til liv og død.

87:5.14 (963.9) Det var ikke kun af nysgerrighed, at de gamle forsøgte at kende fremtiden; de ønskede at undgå uheld. Spådomskunst var simpelthen et forsøg på at undgå problemer. I disse tider blev drømme betragtet som profetiske, mens alt, der var usædvanligt, blev betragtet som et varsel. Og selv i dag er de civiliserede racer forbandet med troen på tegn, symboler og andre overtroiske rester af fortidens frembrusende spøgelseskult. Langsomt, meget langsomt, er mennesket ved at opgive de metoder, hvormed det så gradvist og smertefuldt steg op ad livets evolutionære skala.

6. Tvang og exorcisme

87:6.1 (963.10) Da mennesket kun troede på spøgelse, var de religiøse ritualer mere personlige og mindre organiserede, men anerkendelsen

af højere ånder gjorde det nødvendigt at anvende “højere åndelige metoder” i omgangen med dem. Forsøget på at forbedre og uddybe teknikken til åndebesværgelse førte direkte til skabelsen af forsvarsværker mod ånderne. Mennesket følte sig virkelig hjælpeløst over for de ukontrollerbare kræfter, der opererer i det jordiske liv, og dets følelse af underlegenhed drev det til at forsøge at finde en kompenserende justering, en teknik til at udligne oddsene i den ensidige kamp mellem mennesket og kosmos.

87:6.2 (964.1) I kultens tidlige dage var menneskets forsøg på at påvirke spøgelsernes handlinger begrænset til at gøre dem gode, et forsøg på ved bestikkelse at købe sig fra uheld. Efterhånden som spøgelseskulten udviklede sig til at omfatte både gode og onde ånder, blev disse ceremonier mere positive i deres forsøg på at vinde held. Menneskets religion var ikke længere fuldstændig negativistisk, og det stoppede heller ikke med forsøget på at vinde held; det begyndte snart at udtænke ordninger, hvormed det kunne tvinge ånderne til at samarbejde. Den religiøse står ikke længere forsvarsløs over for de uophørlige krav fra de åndelige fantasier, han selv har udtænkt; den vilde er begyndt at opfinde våben, hvormed han kan tvinge ånderne til at handle og tvinge dem til at hjælpe.

87:6.3 (964.2) Menneskets første forsøg på at forsvare sig var rettet mod spøgelseerne. Som tiderne gik, begyndte de levende at udtænke metoder til at modstå de døde. Der blev udviklet mange teknikker til at skræmme spøgelse og drive dem væk, og blandt dem kan nævnes følgende:

87:6.4 (964.3) 1. At hugge hovedet af og binde kroppen i graven.

- 87:6.5 (964.4) 2. At stene dødshuset.
- 87:6.6 (964.5) 3. At kastrere liget eller brække dets ben.
- 87:6.7 (964.6) 4. At begrave under sten, en oprindelse af den moderne gravsten.
- 87:6.8 (964.7) 5. At kremere, en senere tids opfindelse for at undgå besvær med spøgelser.
- 87:6.9 (964.8) 6. At kaste liget i havet.
- 87:6.10 (964.9) 7. At udsætte liget til at blive spist af vilde dyr.

87:6.11 (964.10) Man mente, at spøgelser blev forstyrret og skræmt af støj; råb, klokker og trommer drev dem væk fra de levende, og disse gamle metoder er stadig på mode ved at "våge" for de døde. Ildelugtende afkog blev brugt til at forvise uvelkomne ånder. Man konstruerede hæslige billeder af ånderne, så de ville flygte i hast, når de så sig selv. Man troede, at hunde kunne opdage spøgelser, og at de advarede ved at hyle; at haner ville gale, når de var i nærheden. Brugen af en hane som vejrhane er en videreførelse af denne overtro.

87:6.12 (964.11) Vand blev betragtet som den bedste beskyttelse mod spøgelser. Helligvand var alle andre former overlegent, vand som præsterne havde vasket deres fødder i. Både ild og vand blev anset for at udgøre ufremkommelige barrierer for spøgelser. Romerne bar vand tre gange rundt om liget; i det tyvende århundrede stænkes liget med helligt vand, og håndvask på kirkegården er stadig et jødisk ritual. Døb var en del af det senere vandritual; primitiv badning var en religiøs ceremoni. Først i nyere tid er badning blevet en sanitær praksis.

87:6.13 (964.12) Men mennesket stoppede ikke med at tvinge spøgelse; gennem religiøse ritualer og andre praksisser forsøgte det snart at tvinge ånder til handling. Eksorcisme var brugen af en ånd til at kontrollere eller forvise en anden, og denne taktik blev også brugt til at skræmme spøgelse og ånder. Det dobbeltspirituelle koncept med gode og onde kræfter gav mennesket rig mulighed for at forsøge at sætte en instans op mod en anden, for hvis en stærk mand kunne besejre en svagere mand, så kunne en stærk ånd helt sikkert dominere et underlegent spøgelse. Primitiv forbandelse var en nødvendig praksis, der havde til formål at overvinde mindre ånder. Senere blev denne skik udvidet til at udtale forbandelser over fjender.

87:6.14 (965.1) Man troede længe, at man kunne tvinge ånder og halvguder til at handle på en ønskværdig måde ved at vende tilbage til de gamle skikke. Det moderne menneske gør sig skyldig i den samme procedure. Man henvender sig til hinanden i et almindeligt hverdagssprog, men når man beder, griber man til en anden generations ældre stil, den såkaldte højtidelige stil.

87:6.15 (965.2) Denne doktrin forklarer også mange religiøse og rituelle omvendelser af seksuel karakter, såsom tempelprostitution. Disse tilbagefald til primitive skikke blev betragtet som sikre værn mod mange ulykker. Og hos disse enfoldige folkeslag var alle sådanne forestillinger helt fri for det, det moderne menneske ville kalde promiskuitet.

87:6.16 (965.3) Dernæst kom de rituelle løfter, som snart blev efterfulgt af religiøse løfter og hellige eder. De fleste af disse eder blev ledsaget

af selvtortur og selvlemlæstelse; senere af faste og bøn. Selvfornægtelse blev efterfølgende betragtet som et sikkert tvangsmiddel; dette var især tilfældet i forbindelse med kønsundertrykkelse. Og derfor udviklede det primitive menneske tidligt en udpræget strengthed i sin religiøse praksis, en tro på effektiviteten af selvtortur og selvfornægtelse som ritualer, der kunne tvinge de uvillige ånder til at reagere positivt over for al sådan lidelse og afsavn.

87:6.17 (965.4) Moderne mennesker forsøger ikke længere åbenlyst at tvinge ånderne, selvom det stadig har en tendens til at forhandle med Guddommen. Alligevel sværger det stadig, banker på træ, krydser fingrene og udtaler nogle forslidte udtryk efter et nys; som var det en magisk formel.

7. Kultismens natur

87:7.1 (965.5) Kult-typen af social organisation bestod, fordi den gav en symbolik til bevarelse og stimulering af moralske følelser og religiøs loyalitet. Kulthen voksede ud af traditionerne i “gamle familier” og blev videreført som en etableret institution; alle familier har en kult af en eller anden slags. Ethvert inspirerende ideal griber efter en symbolik, der kan foreviges—søger en teknik til kulturel manifestation, som vil sikre overlevelse og øge realiseringen—og kulthen opnår dette mål ved at fremme og tilfredsstille følelser.

87:7.2 (965.6) Fra civilisationens begyndelse har enhver tiltalende bevægelse inden for social kultur eller religiøst fremskridt udviklet et ritual, et symbolsk ceremoniel. Jo mere dette ritual har været en ubevidst vækst, jo stærkere har det grebet sine tilhængere. Kulthen bevarede følelser og tilfredsstillende følelser, men den har altid været den største hindring for social genopbygning og åndeligt fremskridt.

87:7.3 (965.7) På trods af at kulthen altid har forsinket den sociale udvikling, er det beklageligt, at så mange moderne tilhængere af moralske standarder og åndelige idealer ikke har nogen passende symbolik—ingen kult af gensidig støtte—intet at *tilhøre*. Men en religiøs kult kan ikke fremstilles; den skal vokse. Og der er ikke to grupper, der vil være identiske, medmindre deres ritualer vilkårligt standardiseres af en autoritet.

87:7.4 (965.8) Den tidlige kristne kult var den mest effektive, tiltrækkende og varige af alle ritualer, der nogensinde er udtænkt eller skabt, men meget af dens værdi er blevet ødelagt i en videnskabelig tidsalder, fordi så mange af dens oprindelige grundprincipper er gået tabt. Den kristne kult er blevet devitaliseret af tabet af mange grundlæggende ideer.

87:7.5 (965.9) Tidligere er sandheden vokset hurtigt og har bredt sig frit, når kulthen har været elastisk og symbolikken ekspansiv. Rigelig sandhed og en justerbar kult har fremmet en hurtig social udvikling. En meningsløs kult fordærver religionen, når den forsøger at fortrænge filosofien og gøre fornuften til slave; en ægte kult vokser.

87:7.6 (966.1) Uanset ulemperne og forhindringerne, har enhver ny åbenbaring af sandhed givet anledning til en ny kult, og selv genfortolkningen af Jesu religion må udvikle en ny og passende symbolik. Det moderne menneske må finde en passende symbolik for sine nye og ekspanderende ideer, idealer og loyaliteter. Dette forbedrede symbol skal udspringe af religiøst liv, åndelig erfaring. Og denne højere symbolik for en højere civilisation skal være baseret på konceptet om Guds faderskab og være svanger med det mægtige ideal om menneskets broderskab.

87:7.7 (966.2) De gamle kulturer var for egocentriske; den nye skal være udsprunget af anvendt kærlighed. Den nye kult skal, ligesom den gamle, fremme følelser, tilfredsstille følelser og fremme loyalitet, men den skal gøre mere: Den skal lette åndelige fremskridt, forstærke kosmiske betydninger, øge moralske værdier, opmuntre til social udvikling og stimulere en høj type personlig religiøs livsførelse. Den nye kult skal give de højeste mål for livet, som er både timelige og evige—sociale og åndelige.

87:7.8 (966.3) Ingen kult kan bestå og bidrage til den sociale civilisations fremskridt og individets åndelige udvikling, medmindre den er baseret på *hjemmets* biologiske, sociologiske og religiøse betydning. En overlevende kult skal symbolisere det, der er permanent i nærværet af uophørlig forandring; den skal forherlige det, der forener strømmen af evigt skiftende social metamorfose. Den skal anerkende sande betydninger, ophøje smukke relationer og forherlige de gode værdier i ægte ædelhed.

87:7.9 (966.4) Men den store vanskelighed ved at finde en ny og tilfredsstillende symbolik skyldes, at moderne mennesker som gruppe holder fast i den videnskabelige holdning, undgår overtro og afskyr uvidenhed, mens de som individer alle higer efter mysterier og tilbeder det ukendte. Ingen kult kan overleve, medmindre den inkarnerer et mesterligt mysterium og skjuler noget værdifuldt uopnåeligt. Igen skal den nye symbolik ikke kun være vigtig for gruppen, men også meningsfuld for den enkelte. Enhver brugbar symbolik skal have former, som den enkelte kan udføre på eget initiativ, og som han også kan nyde sammen med sine medmennesker. Hvis bare den nye kult kunne være dynamisk i stedet for statisk, kunne den virkelig bidrage med noget værdifuldt til menneskehedens fremskridt, både på det jordiske og det åndelige plan.

87:7.10 (966.5) Men en kult—en symbolik af ritualer, slogans eller mål—vil ikke fungere, hvis den er for kompleks. Og der skal være et krav om hengivenhed, et krav om loyalitet. Enhver effektiv religion udvikler ufejlbarligt en værdig symbolik, og dens tilhængere gør klogt i at forhindre, at et sådant ritual udkrystalliseres i krampagtige, deformerende og kvælende stereotype ceremonier, som kun kan hæmme og forsinke alle sociale, moralske og åndelige fremskridt. Ingen kult kan overleve, hvis den hæmmer moralsk vækst og ikke fremmer åndelig fremgang. Kulten er skeletstrukturen hvor omkring

den personlige åndelige oplevelse—den sande religions levende og dynamisk krop vokser.

87:7.11 (966.6) [Præsenteret af en Strålende Aftenstjerne fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 87](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 89](#) >>

Kapitel 88

Feticher, Amuletter Og Magi

88:0.1 (967.1) OPFATTELSEN om, at en ånd kan bo i en død ting, et dyr eller et menneske, er en meget gammel og ærværdig tro, der har eksisteret siden udviklingen af religionen begyndte. Denne lære om åndebesiddelse er hverken mere eller mindre end *fetichisme*. Den vilde tilbad ikke nødvendigvis fetichen; helt logisk tilbad og ærede han ånden som boede deri.

88:0.2 (967.2) Først troede man, at en fetichs ånd var en død mands spøgelse; senere mente man, at de højere ånder boede i feticherne. Og så inkorporerede fetichkulten til sidst alle de primitive ideer om spøgelse, sjæle, ånder og dæmonbesættelse.

1. Troen på feticher

88:1.1 (967.3) Det primitive menneske ønskede altid at gøre noget ekstraordinært til en fetich, og tilfældigheder gav derfor ophav til

mange. En mand er syg, noget sker, og han bliver rask. Det samme gælder for mange lægemidlers ry og de tilfældige metoder til at behandle sygdomme. Objekter, der var forbundet med drømme, blev sandsynligvis omdannet til feticher. Vulkaner, men ikke bjerge, blev feticher; kometer, men ikke stjerner. Det tidlige menneske betragtede stjerneskud og meteorer som tegn på, at særlige besøgende ånder var ankommet til jorden.

88:1.2 (967.4) De første feticher var særligt markerede småsten, og "hellige sten" er lige siden blevet søgt af mennesket; en perlekæde var engang en samling af hellige sten, et batteri af amuletter. Mange stammer havde fetichsten, men kun få har overlevet som Kaabaen og Scone-stenen. Ild og vand var også blandt de tidlige feticher, og ildtilbedelse sammen med troen på helligt vand overlever stadig.

88:1.3 (967.5) Træfeticher var en senere udvikling, men blandt nogle stammer førte den vedvarende tilbedelse af naturen til troen på amuletter beboet af en slags naturånd. Da planter og frugter blev feticher, blev de tabu som mad. Æblet var blandt de første til at i denne kategori; befolkningen i Mellemøsten spiste aldrig æbler.

88:1.4 (967.6) Hvis et dyr spiste menneskekød, blev det en fetich. På den måde blev hunden parsernes hellige dyr. Hvis fetichen er et dyr, og ånden bor der permanent, så kan fetichismen påvirke reinkarnationen. På mange måder misundte de vilde dyrene; de følte sig ikke overlegne i forhold til dem og blev ofte opkaldt efter deres yndlingsdyr.

88:1.5 (967.7) Da dyr blev feticher, opstod der tabuer mod at spise kødet fra fetichdyret. Aber og marekatte blev tidligt fetichdyr på

grund af deres lighed med mennesket; senere blev slanger, fugle og svin også betragtet på samme måde. På et tidspunkt var koen en fetich, hvor mælken var tabu, mens ekskrementerne var højt værdsatte. Slangen blev æret i Palæstina, især af fønikerne, som sammen med jøderne anså den for at være talerør for onde ånder. Selv mange moderne mennesker tror på krybdyrenes magiske kræfter. Fra Arabien og videre gennem Indien til Moqui-stammens slangedans er slangen blevet æret.

88:1.6 (968.1) Visse ugedage var feticher. Fredag har i umindelige tider været betragtet som en uheldig dag, og tallet tretten som et ondt tal. Lykketallene tre og syv kom fra senere åbenbaringer; fire var det primitive menneskes lykketal og blev afledt af den tidlige anerkendelse af de fire kompasretninger. Det blev anset for uheldigt at tælle kvæg eller andre ejendele; de gamle var altid imod at foretage en folketælling, "at tælle folket."

88:1.7 (968.2) Det primitive menneske gjorde ikke en unødigt fetich ud af sex; den reproduktive funktion fik kun en begrænset mængde opmærksomhed. De vilde var naturligt indstillede, ikke obskøne eller liderlige.

88:1.8 (968.3) Spytt var en potent fetich; djævle kunne drives ud ved at spytte på en person. Hvis en ældre eller overordnet spyttede på en, var det den største kompliment. Dele af menneskekroppen blev betragtet som potentielle feticher, især hår og negle. Høvdingens lange fingernegle var højt værdsatte, og afpudsningen af dem var en stærk fetich. Troen på kranie-feticher forklarer en stor del af senere tiders hovedjagt. Navlestrengen var en højt værdsat fetich; selv i dag

betragtes den sådan i Afrika. Menneskets første legetøj var en bevaret navlestreng. Den var besat med perler, som man ofte gjorde, og var menneskets første halskæde.

88:1.9 (968.4) Pukkelryggede og forkrøblede børn blev betragtet som feticher, og man troede, at sindssyge var måneskinsramte. Det primitive menneske kunne ikke skelne mellem geni og sindssyge; idioter blev enten slået ihjel eller æret som fetich-personligheder. Hysteri bekræftede i stigende grad den populære tro på hekseri; epileptikere var ofte præster og medicinmænd. Fuldskab blev betragtet som en form for åndebesættelse; når en vild gik amok, satte han et blad i håret med det formål at fralægge sig ansvaret for sine handlinger. Gifte og rusmidler blev feticher; de blev anset for at være besatte.

88:1.10 (968.5) Mange mennesker betragtede genier som fetich-personligheder, der var besat af en klog ånd. Og disse talentfulde mennesker lærte snart at ty til svindel og bedrag for at fremme deres egoistiske interesser. En fetichmand blev anset for at være mere end et menneske; han var guddommelig, endda ufejlbarlig. Således fik høvdinge, konger, præster, profeter og kirkeledere til sidst stor magt og udøvede ubegrænset autoritet.

2. Fetichens udvikling

88:2.1 (968.6) Det var en formodet præference hos spøgelseser at bo i en genstand, som havde tilhørt dem, da de levede i kødet. Denne tro

forklarer effekten af mange moderne relikvier. De gamle dyrkede altid deres ledes knogler, og skeletterne af helgener og helte betragtes stadig med overtroisk ærefrygt af mange. Selv i dag foretager man pilgrimsrejser til store mænds grave.

88:2.2 (968.7) Troen på relikvier er en udløber af den gamle fetichkult. Relikvierne i de moderne religioner er et forsøg på at rationalisere vildmandens fetich og dermed give den en værdig og respektabel plads i de moderne religiøse systemer. Det er hedensk at tro på feticher og magi, men angiveligt helt i orden at acceptere relikvier og mirakler.

88:2.3 (969.1) Ildstedet—arnen—blev mere eller mindre en fetich, et helligt sted. Helligdomme og templer var først fetichsteder, fordi de døde blev begravet der. Hebræernes fetichhytte blev af Moses ophøjet til det sted, hvor den rummede en superfetich, den daværende opfattelse af Guds lov. Men israelitterne opgav aldrig den særegne kanaanæiske tro på stenalteret: “Og denne sten, som jeg har rejst som en søjle, skal være Guds hus.” De troede virkelig, at deres Guds ånd boede i sådanne stenaltre, som i virkeligheden var feticher.

88:2.4 (969.2) De tidligste billeder blev lavet for at bevare de berømte dødes udseende og minde; de var virkelig monumenter. Afguder var en forfinelse af fetichisme. De primitive troede, at en indvielsesceremoni fik ånden til at gå ind i billedet; på samme måde blev visse genstande til amuletter, når de blev velsignet.

88:2.5 (969.3) Da Moses tilføjede det andet bud til det gamle dalamatisk moralkodeks, gjorde han en indsats for at kontrollere hebræernes fetichdyrkelse. Han instruerede omhyggeligt om, at de

ikke måtte lave nogen form for billeder, der kunne blive indviet som en fetich. Han gjorde det klart: "Du må ikke lave et udhugget billede eller nogen afbildning af noget, der er i himlen ovenover eller på jorden nedenunder eller i jordens vande." Mens dette bud gjorde meget for at bremse kunsten blandt jøderne, mindskede det fetichdyrkelsen. Men Moses var for klog til pludselig at forsøge at fortrænge de gamle feticher, og han gik derfor med til, at visse relikvier blev anbragt sammen med loven i en kombination af krigsalteret og den religiøse helligdom, som arken var.

88:2.6 (969.4) Ord blev til sidst feticher, især dem, der blev betragtet som Guds ord; på denne måde er de hellige bøger i mange religioner blevet fetichistiske fængsler, der indespærre menneskets åndelige fantasi. Selve Moses' indsats mod feticher blev til en suveræn fetich; hans bud blev senere brugt til at fordumme kunsten og hæmme nydelsen og tilbedelsen af det smukke.

88:2.7 (969.5) I gamle dage var autoritetens fetichord en frygtindgydende *doktrin*, den mest forfærdelige af alle tyranner, som slavebinder mennesker. En doktrinær fetich vil få det dødelige menneske til at forråde sig selv i kløerne på bigotteri, fanatisme, overtro, intolerance og de mest afskyelige barbariske grusomheder. Den moderne respekt for visdom og sandhed er blot den seneste flugt fra fetich-tendensen op til de højere niveauer af tænkning og ræsonnement. Med hensyn til de akkumulerede fetichskrifter, som forskellige religionister betragter som *hellige bøger*, tror man ikke kun, at det, der står i bogen, er sandt, men også at enhver sandhed er indeholdt i bogen. Hvis en af disse hellige bøger tilfældigvis taler om,

at jorden er flad, så vil ellers fornuftige mænd og kvinder i lange generationer nægte at acceptere positive beviser for, at planeten er rund.

88:2.8 (969.6) Praksissen med at åbne en af disse hellige bøger for at lade øjet falde på en passage, hvis læsning kan være afgørende for vigtige livsbeslutninger eller projekter, er hverken mere eller mindre end en grov form for fetichisme. At aflægge ed på en “hellig bog” eller at sværge ved et objekt af højeste ærbødighed er en form for raffineret fetichisme.

88:2.9 (969.7) Men det repræsenterer et reelt evolutionært fremskridt at gå fra fetichfrygt for en vild høvdings neglebånd til tilbedelse af en fantastisk samling af breve, love, legender, allegorier, myter, digte og krøniker, som trods alt afspejler mange århundreders moralske visdom, i det mindste op til det tidspunkt og den begivenhed, hvor de blev samlet som en “hellig bog.”

88:2.10 (970.1) For at blive feticher måtte ord betragtes som inspirerede, og påkaldelsen af formodede guddommeligt inspirerede skrifter førte direkte til etableringen af kirkens *autoritet*, mens udviklingen af civile former førte til realiseringen af statens *autoritet*.

3. Totemisme

88:3.1 (970.2) Fetichismen løb gennem alle de primitive kulturer fra den tidligste tro på hellige sten, gennem afgudsdyrkelse, kannibalisme og naturtilbedelse, til totemisme.

88:3.2 (970.3) Totemisme er en kombination af sociale og religiøse skikke. Oprindeligt troede man, at respekt for totemdyret af formodet biologisk oprindelse sikrede fødevareforsyningen. Totemerne var på en og samme tid symboler på gruppen og deres gud. En sådan gud var klanen personificeret. Totemisme var en fase i forsøget på at socialisere en ellers personlig religion. Totemet udviklede sig til sidst til flaget eller nationalsymbolet for de forskellige moderne folkeslag.

88:3.3 (970.4) En fetichpose, en medicinpose, var en pose, der indeholdt et velrenommeret udvalg af spøgelsesimprægnede artikler, og den gamle medicinmand tillod aldrig, at hans pose, symbolet på hans magt, rørte jorden. Civiliserede folk i det tyvende århundrede sørger for, at deres flag, symbolerne på den nationale bevidsthed, heller aldrig rører jorden.

88:3.4 (970.5) Insignierne for præste- og kongeembeder blev til sidst betragtet som feticher, og fetichen for den øverste stat har gennemgået mange udviklingsstadier, fra klaner til stammer, fra overherredømme til suverænitæt, fra totemer til flag. Fetichkonger har regeret med "guddommelig ret," og der har været mange andre styreformer. Mennesker har også gjort demokrati til en fetich, ophøjelsen og tilbedelsen af den almindelige mands ideer, når de kollektivt kaldes "den offentlige mening." En mands mening er i sig selv ikke meget værd, men når mange mennesker sammen fungerer som et demokrati, bliver den samme middelmådige dom anset for at være retfærdighedens dommer og retskaffenhedens standard.

4. Magi

88:4.1 (970.6) Det civiliserede menneske angriber problemerne i et virkeligt miljø gennem sin videnskab; det vilde menneske forsøgte at løse de virkelige problemer i et illusorisk spøgelsesmiljø ved hjælp af magi. Magi var teknikken til at manipulere det formodede åndemiljø, hvis intriger i det uendelige forklarede det uforklarlige; det var kunsten at opnå frivilligt åndesamarbejde og at tvinge ufrivillig åndehjælp gennem brug af feticher eller andre og mere magtfulde ånder.

88:4.2 (970.7) Formålet med magi, trolddom og nekromanti var todelt:

88:4.3 (970.8) 1. At få indsigt i fremtiden.

88:4.4 (970.9) 2. Positivt at påvirke omgivelserne.

88:4.5 (970.10) Videnskabens formål er identiske med magiens. Menneskeheden udvikler sig fra magi til videnskab, ikke ved meditation og fornuft, men snarere gennem lang erfaring, gradvist og smertefuldt. Mennesket bakker gradvist ind i sandheden, begynder i fejl, fortsætter i fejl og når til sidst frem til sandhedens tærskel. Det er først med den videnskabelige metode, at det har bevæget sig fremad. Men det primitive menneske var nødt til at eksperimentere eller gå til grunde.

88:4.6 (970.11) Den tidlige overtros fascination var moderen til den senere videnskabelige nysgerrighed. Der var en progressiv dynamisk følelse—frygt plus nysgerrighed—i denne primitive overtro; der var

en progressiv drivkraft i den gamle magi. Denne overtro repræsenterede fremkomsten af det menneskelige ønske om at kende og kontrollere det planetariske miljø.

88:4.7 (971.1) Magien fik så stærkt et greb om de vilde, fordi de ikke kunne forstå begrebet naturlig død. Den senere idé om arvesynden hjalp meget med at svække magiens greb om racen, fordi den gjorde rede for den naturlige død. På et tidspunkt var det slet ikke ualmindeligt, at ti uskyldige personer blev henrettet på grund af det formodede ansvar for én naturlig død. Det er en af grundene til, at de gamle folkeslag ikke voksede hurtigere, og det gælder stadig for nogle afrikanske stammer. Den anklagede tilstod som regel sin skyld, selv når han stod over for døden.

88:4.8 (971.2) Magi er naturligt for en vild. Han tror, at en fjende rent faktisk kan dræbes ved at udøve trolddom på hans krøllede hår eller afklippede negle. Dødeligheden af slangebider blev tilskrevet troldmandens magi. Vanskeligheden ved at bekæmpe magi skyldes, at frygt kan dræbe. Primitive folkeslag frygtede magi så meget, at den faktisk dræbte, og sådanne resultater var tilstrækkelige til at underbygge denne fejlagtige tro. I tilfælde af fiasko var der altid en plausibel forklaring; kuren mod defekt magi var mere magi.

5. Magiske amuletter

88:5.1 (971.3) Da alt, hvad der havde med kroppen at gøre, kunne blive en fetich, havde den tidligste magi at gøre med hår og negle.

Hemmelighedskræmmeri i forbindelse med udskillelser fra kroppen opstod af frygt for, at en fjende kunne komme i besiddelse af noget, der stammede fra kroppen, og bruge det i skadelig magi; alle kroppens ekskrementer blev derfor omhyggeligt begravet. Man afholdt sig fra at spytte offentligt af frygt for, at spyt skulle blive brugt til skadelig magi; spyt blev altid dækket til. Selv madrester, tøj og smykker kunne blive magiske redskaber. Den vilde efterlod aldrig nogen rester af sit måltid på bordet. Og alt dette blev gjort af frygt for, at ens fjender kunne bruge disse ting i magiske ritualer, ikke ud fra en vurdering af den hygiejniske værdi af sådanne praksisser.

88:5.2 (971.4) Magiske amuletter blev brygget af mange forskellige ting: menneskekød, tigerkløer, krokodilletænder, frø fra giftige planter, slangegift og menneskehår. De dodes knogler var meget magiske. Selv støvet fra fodaftryk kunne bruges i magi. De gamle troede meget på kærlighedsmagi. Blod og andre former for kropssekreter var i stand til at sikre kærlighedens magiske indflydelse.

88:5.3 (971.5) Billeder blev anset for at være effektive i magi. Man lavede afbildninger, og når de blev behandlet dårligt eller godt, troede man, at de samme effekter ville ramme den virkelige person. Ved køb tyggede overtroiske personer på et stykke hårdt træ for at blødgøre sælgerens hjerte.

88:5.4 (971.6) Mælken fra en sort ko var meget magisk, og det samme var sorte katte. Staven eller tryllestaven var magisk sammen med trommer, klokker og knuder. Alle gamle genstande var magiske amuletter. En ny eller højere civilisations praksis blev set på med

misbilligelse på grund af deres formodede onde magiske natur. Skrivning, trykning og billeder blev længe betragtet sådan.

88:5.5 (971.7) Det primitive menneske mente, at navne skulle behandles med respekt, især gudernes navne. Navnet blev betragtet som en enhed, en indflydelse, der var forskellig fra den fysiske personlighed; det blev værdsat på lige fod med sjælen og skyggen. Navne blev sat i pant for lån; en mand kunne ikke bruge sit navn, før det var blevet indløst ved betaling af lånet. I dag underskriver man en seddel med sit navn. Et individs navn blev snart vigtigt i magien. De vilde havde to navne; det vigtige blev betragtet som for helligt til at bruge ved almindelige lejligheder, derfor det andet eller hverdagsnavnet—et kælenavn. Han fortalte aldrig sit rigtige navn til fremmede. Enhver oplevelse af usædvanlig karakter fik ham til at ændre sit navn; nogle gange var det i et forsøg på at helbrede sygdom eller stoppe uheld. Den vilde kunne få et nyt navn ved at købe det af stammens høvding; mænd investerer stadig i titler og grader. Men blandt de mest primitive stammer, som f.eks. de afrikanske buskmænd, findes der ikke individuelle navne.

6. Udøvelse af magi

88:6.1 (972.1) Magi blev udøvet ved hjælp af tryllestave, “medicin” ritualer og besværgelser, og det var almindeligt, at udøveren arbejdede uden tøj på. Der var flere kvinder end mænd blandt de primitive magikere. I magi betyder “medicin” mysterium, ikke

behandling. Den vilde behandlede aldrig sig selv; han brugte aldrig medicin undtagen efter råd fra specialister i magi. Og voodoo-lægerne i det tyvende århundrede er typiske for de gamle magikere.

88:6.2 (972.2) Der var både en offentlig og en privat fase af magien. Den, der blev udført af medicinmanden, shamanen eller præsten, skulle være til gavn for hele stammen. Hekse, troldmænd og troldkvinder udøvede privat magi, personlig og egoistisk magi, som blev brugt som en tvangsmetode til at bringe ondskab over ens fjender. Konceptet om dobbelt spiritisme, gode og onde ånder, gav anledning til den senere tro på hvid og sort magi. Og efterhånden som religionen udviklede sig, blev magi den betegnelse, man brugte om åndeoperationer uden for ens egen kult, og det henviste også til ældre spøgelsestro.

88:6.3 (972.3) Ordkombinationer, rituelle sange og besværgelser, var meget magiske. Nogle tidlige besværgelser udviklede sig til sidst til bønner. På nuværende tidspunkt praktiserede man imiteret magi; bønner blev spillet; magiske danse var intet andet end dramatiske bønner. Bønnen fortrængte gradvist magien som offerets partner.

88:6.4 (972.4) Gestik, som var ældre end tale, var mere hellig og magisk, og man mente, at mimik havde en stærk magisk kraft. De røde mennesker iscenesatte ofte en bøffeldans, hvor en af dem spillede rollen som bøffel og, når han blev fanget, sikrede succes for den forestående jagt. Sexfestlighederne på 1. maj var simpelthen imiteret magi, en suggestiv appel til planteverdenens seksuelle lidenskaber. Dukken blev først brugt som en magisk talisman af den ufrugtbare hustru.

88:6.5 (972.5) Magi var den gren på det evolutionære religiøse træ, som til sidst bar frugten af en videnskabelig tidsalder. Troen på astrologi førte til udviklingen af astronomi, troen på de vises sten førte til beherskelsen af metaller, mens troen på magiske tal grundlagde den matematiske videnskab.

88:6.6 (972.6) En verden, der var så fyldt med magiske handlinger bidrog meget til at ødelægge alle personlige ambitioner og initiativ. Frugterne af ekstra arbejdskraft eller af flid blev betragtet som magiske. Hvis en mand havde mere korn i sin mark end sin nabo, kunne han blive kaldt frem for høvdingen og anklaget for at have lokket dette ekstra korn fra den dovne nabos mark. Under barbariets dage var det faktisk farligt at vide særligt meget; der var altid en chance for at blive henrettet som en sort kunstner.

88:6.7 (972.7) Gradvist fjerner videnskaben hasardelementet fra livet. Men hvis moderne uddannelsesmetoder skulle slå fejl, ville der næsten øjeblikkeligt ske en tilbagevenden til den primitive tro på magi. Denne overtro lever stadig i mange såkaldt civiliserede menneskers sind. Sproget indeholder mange fossiler, der vidner om, at racen længe har været gennemsyret af magisk overtro, f.eks. ord som tryllebundet, forhekset, besættelse, spiritisme, fortryllelse, tordenskræk og ærefrygt. Og intelligente mennesker tror stadig på held og lykke, det onde øje og astrologi.

88:6.8 (973.1) Oldtidens magi var den moderne videnskabs puppe, uundværlig i sin tid, men nu ikke længere brugbar. Og på den måde oprørte fantasierne fra uvidende overtro menneskenes primitive sind, indtil videnskabens begreber kunne fødes. I dag befinder

Urantia sig i tussmørkezonen af denne intellektuelle evolution. Den ene halvdel af verden griber ivrigt efter sandhedens lys og de videnskabelige opdagelsers kendsgerninger, mens den anden halvdel sygner hen i armene på ældgammel overtro og kun tyndt forklædt magi.

88:6.9 (973.2)

[Præsenteret af en Strålende Aftenstjerne fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 88](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 90](#) >>

Kapitel 89

Synd, Offer Og Forsoning

89:0.1 (974.1) DET PRIMITIVE menneske betragtede sig selv som værende i gæld til ånder, som at have et stående behov for forløsning. Som de vilde så det, kunne ånderne med rette have overøst dem med meget mere uheld. Som tiden gik, udviklede dette koncept sig til læren om synd og frelse. Sjælen blev betragtet som kommende ind i verden belagt med skyld—arvesynden. Sjælen skal løskøbes; en sydebuk skal fremskaffes. Hovedjægeren, var i stand til at give en erstatning for sit eget liv, en sydebuk, ud over kultdyrkelsen af hovedskalstilbedelse.

89:0.2 (974.2) Den vilde blev tidligt besat med forestillingen om, at ånderne får deres højeste tilfredshed fra synet af menneskelig elendighed, lidelse og ydmygelse. Til en begyndelse var mennesket kun beskæftiget med synd som de selv havde gjort, men senere blev de bekymret over undladelsessynder. Hele det efterfølgende offersystem voksede op omkring disse to idéer. Dette nye ritual havde at gøre med overholdelse af en offerceremoni for at formilde

ånderne. Det primitive menneske mente, at noget specielt skulle gøres for at vinde gudernes gunst; kun en avanceret civilisation indset, at der er en konsekvent ligevægtig og godgørende Gud. Forsoning var forsikring mod umiddelbart uheld frem for investering i fremtidens lyksalighed. Ritualerne af undgåelse, eksorcisme, tvang og forsoning fusionerede alle ind i hinanden.

1. Tabuet

89:1.1 (974.3) Overholdelse af et tabu var menneskets forsøg på at undvige uheld, at holde sig fra at fornærme åndespøgelserne ved at undgå noget. Tabuerne var i begyndelsen ikke-religiøse, men de blev tidligt erhvervede spøgelse- eller åndegodkendelser, og således forstærket, blev de lovgivere og institutionsopbyggende. Tabuet er kilden til ceremonielle standarder, og stamfader til primitiv selvbeherskelse. Det var den tidligste form for samfundsregulering og i lang tid den eneste; det er stadig en grundlæggende enhed af den sociale regulative struktur.

89:1.2 (974.4) Den respekt, som disse forbud afstedkom i den vildes sind modsvarede præcis hans frygt for de beføjelser, som der skulle håndhæve dem. Tabuer opstod først på grund af tilfældigt erfaring med uheld; senere blev de foreslået af høvdinge og shamaner—fetich mennesker, som blev anset for at være instrueret af et åndespøgelse, selv af en gud. Frygten for åndegengældelse er så stor i sindet af en primitiv, at han nogle gange dør af skræk, når han har overtrådt et

tabu, og det dramatiske episode styrker enormt tabuets greb i sindet på de overlevende.

89:1.3 (974.5) Blandt de tidligste forbud var restriktioner for bevilling af kvinder og anden ejendom. Da religionen begyndte at spille en større rolle i udviklingen af tabuer, blev alt hvad der var tabubelagt betragtet som urent, senere som uheelligt. Hebræerbrevets optegnelser er fulde af udsagn om rene og urene, hellige og uheellige ting, men deres tro i denne henseende var langt mindre besværlige og omfattende end blandt mange andre folkeslag.

89:1.4 (975.1) De syv bud i Dalamatia og Eden, samt hebræerne ti bud, var bestemte tabuer, alle udtrykt i den samme negative form, ligesom de ældste forbud. Men de nyere lovforeskrifter blev virkelig frigørende, idet de trådte i stedet for tusindvis af tidligere eksisterende tabuer. Hvad mere er, disse senere bud lovede afgjort noget til gengæld for lydighed.

89:1.5 (975.2) Det første mad tabu opstod i fetichisme og totemisme. Svin var helligt for fönikerne, koen til hinduerne. Egypternes tabu mod svinekød er blevet ført videre af den hebræiske og islamiske trosretning. En variant af mad tabuet var troen på, at en gravid kvinde kunne tænke så meget om en bestemt fødevare, at barnet, når det blev født, ville være et ekko af den fødevare. Sådanne levnedsmidler ville være tabu for barnet.

89:1.6 (975.3) Visse metoder til at spise på blev snart tabu, og så opstod antikke og moderne bord etikette. Kastesystemer og sociale niveauer er rudimentære rester af gamle forbud. Tabuer var højst effektive i at organisere samfundet, men de var frygtelig besværlige; det negative

forbudssystem vedligeholdte ikke kun nyttige og konstruktive regler, men også forældede, forslidte og ubrugelige tabuer.

89:1.7 (975.4) Der ville dog ikke være noget civiliseret samfund som kunne kritisere det primitive menneske, hvis ikke disse vidtstrakte og mangeartede tabuer havde været, og disse tabuet ville aldrig have været udholdt, uden de opretholdte sanktioner fra en primitiv religion. Mange af de væsentlige faktorer i menneskets evolution har været meget dyre, har kostet enorme formuer i indsatsen, offer, og selvfornægtelse, men disse resultater af selvkontrol var de virkelige trin, ad hvilken mennesket klatrede op ad civilisationens opadgående stige.

2. Begrebet om synd

89:2.1 (975.5) Frygten for chancen og rædsel for uheld drev bogstaveligt mennesket til opfindelsen af den primitive religion som formodede forsikring mod disse ulykker. Fra magi og spøgelse, udviklede religionen sig gennem ånder og feticher til tabuer. Hver primitiv stamme havde sit træ med forbudte frugter, et bogstaveligt æbletræ, men billedligt bestående af tusind grene tungt hængende med alle mulige tabuer. Og det forbudte træ sagde altid, "Du skal ikke."

89:2.2 (975.6) Da den vildes sind udviklede sig til det punkt, hvor det forestillede sig både gode og onde ånder, og når tabuet modtog den højtidelige sanktion af den udviklende religion, så var scenen klar til

en ny opfattelse af *synd*. Ideen om synd blev etableret over hele verden, før den åbenbarede religion nogensinde holdt sit indtog. Det var kun gennem opfattelsen om synd at den naturlige død blev logisk for det primitive sind. Synd var overtrædelse af tabu, og døden var straffen for synd.

89:2.3 (975.7) Synden var ritual, ikke rationel; en handling, ikke en tanke. Hele dette koncept om synd blev fremmet af de resterende minder om Dilmun og dagene i et lille paradis på jorden. Traditionen med Adam og Edens gav også stof til drømmen om, at der engang havde været en “guldalder” i menneskeracernes morgenstund. Alt dette forstærkede ideerne, som senere kom til udtryk i den tro, at mennesket havde sin oprindelse i en særlig skabelse, at det startede sin karriere i fuldkommenhed, og at overtrædelse af tabuer—synd—bragte ham ned til hans senere sørgelige situation.

89:2.4 (976.1) Den vanemæssige overtrædelse af et tabu blev en last; den primitive lov gjorde last til en forbrydelse; religionen gjorde den til en synd. Blandt de tidlige stammer var overtrædelse af et tabu en kombineret forbrydelse og synd. En ulykke, der ramte fællesskabet blev altid betragtet som straf for stammens synd. For dem, der mente, at velstand og retfærdighed gik hånd i hånd, forårsagede den tilsyneladende velstand hos den onde så meget bekymring, at det var nødvendigt at opfinde helveder for at straffe dem, der brød mod tabuerne. Antallet af sådanne steder til fremtidig afstraffelse har varieret fra en til fem.

89:2.5 (976.2) Ideen om bekendelse og tilgivelse dukkede tidligt op i den primitive religion. Folk ville bede om tilgivelse på et offentligt

møde for synder de agtede at begå den følgende uge. Bekendelsen var blot et ritual for eftergivelse af straffen, også en offentlig meddelelse om besmittelse, et ritual for at råbe “urene, urent!” Derefter fulgte alle de rituelle ordninger for rensning. Alle fortidens folk praktiserede disse meningsløse ceremonier. Mange tilsyneladende hygiejniske skikke blandt de tidlige stammer var stort set ceremonielle.

3. Afkald og ydmygelse

89:3.1 (976.3) Afkald kom som det næste skridt i den religiøse udvikling; fasten var en almindelig skik. Snart blev det skik at give afkald på mange former for fysisk nydelse, især af seksuel karakter. Fasteritualet var dybt rodfæstet i mange gamle religioner og er overleveret til praktisk talt alle moderne teologiske tankesystemer.

89:3.2 (976.4) Lige omkring det tidspunkt, hvor det barbariske menneske begyndte genoprettelse fra den uøkonomiske praksis med afbrænding og nedgravning af ejendom sammen med de døde, ligesom menneskeracernes økonomiske struktur begyndte at tage form, dukkede denne nye religiøse doktrin om afkald op, og titusinder af alvorlige sjæle begyndte at efterstræbe fattigdom. Ejendom blev betragtet som et åndeligt handicap. Disse forestillinger om de åndelige farer ved materielle besiddelser havde en stor udbredelse under Philos og Paulus tid, og de har markant påvirket europæisk filosofi lige siden.

89:3.3 (976.5) Fattigdom var bare en del af ritualer af ydmygelse af kødet, som desværre blev indarbejdet i mange religioner, især kristendommens skrifter og lære. Bod er den negative form af dette ofte tåbelige forsagelsesritual. Alt dette lærte imidlertid den vilde *selvkontrol*, og det var et værdifuldt fremskridt i den sociale udvikling. Selvfornægtelse og selvkontrol var to af de største sociale gevinster fra den tidlige udviklingsreligion. Selvkontrol gav mennesket en ny livsfilosofi; den lærte mennesket kunsten at øge sin andel af livet ved at reducere nævneren i personlige krav i stedet for altid at forsøge at øge tælleren i selvsk tilfredsstillelse.

89:3.4 (976.6) Til disse gamle ideer om selvdisciplin hørte piskning og alle mulige former for fysisk tortur. Moderkultens præster var især aktive i at undervise i den fysiske lidelses styrke, og de sætter et eksempel ved at lade sig blive kastreret. Hebræerne, hinduer og buddhister var oprigtige tilhængere af denne doktrin om fysisk ydmygelse.

89:3.5 (976.7) Under hele fortiden forsøgte menneskerne på disse måder at erhverve ekstra kreditter i selvfornægtelsesbøger som deres guder førte. Det var engang almindeligt for den person, der var under nogle følelsesmæssige pres, at aflægge løfter om selvfornægtelse og -tortur. Med tiden antog disse løfter form af kontrakter med guderne, og i den forstand repræsenterede de et reel udviklings fremskridt, at guderne skulle gøre noget konkret til gengæld for denne selvtortur og ydmygelse af kødet. Løfterne var både negative og positive. Udførelser af denne skadelige og ekstreme natur er bedst observeret i dag blandt visse grupper i Indien.

Det var kun naturligt, at dyrkelsen af afkald og ydmygelse skulle have været opmærksom på seksuel tilfredsstillelse. Afholdenhedskulten opstod som et ritual blandt soldater før en kamp. Under senere tider blev det en skik hos "helgener." Denne kult tolererede kun ægteskab som et onde mindre end utugt. Mange af verdens store religioner er blevet negativt påvirket af denne gamle kult, men ingen mere markant end kristendommen. Apostlen Paulus var en tilhænger af denne kult, og hans personlige synspunkter afspejles i læren, som han knyttede til den kristne teologi: "Det er godt for en mand ikke at røre en kvinde." "Jeg ville, at alle mennesker levede ligesom jeg." "Jeg siger derfor til de ugifte og enker, det er godt for dem, at forblive som de er, ligesom mig." Paulus vidste godt, at sådanne lærdomme ikke var en del af Jesu evangelium og hans anerkendelse af dette er illustreret ved hans erklæring: "Jeg siger dette med tilladelse og ikke som et bud." Denne kult førte Paulus til at se ned på kvinder. Det er beklageligt, at hans personlige meninger så længe har påvirket en stor verdensreligions lære. Hvis rådet fra en teltmager og lærer skulle tages bogstaveligt og generelt adlydes, så ville menneskeheden komme til en pludselig og glørværdige ende. Når en religion sammenblandes med den gamle afholdenhedskult fører dette direkte til en krig mod ægteskabet og hjemmet, selve grundlaget for samfundet og den grundlæggende institution i menneskelige fremskridt. Det er ikke underligt, at alle sådanne overbevisninger blandt de mange religioner fra forskellige folkeslag begunstiget dannelsen af cølibat præsteskab.

89:3.7 (977.2) En dag skal mennesket lære at nyde friheden uden tilladelse, sin mad uden frås, og fornøjelse uden udskejelser. Selvkontrol er en bedre menneskelig politik for adfærds regulering end er ekstrem selvfornægtelse. Jesus underviste aldrig nogensinde i disse urimelige synspunkter til sine tilhængere.

4. Oprindelsen af ofring

89:4.1 (977.3) Ofring som en del af religiøs hengivenhed havde, ligesom mange andre tilbedende ritualer, ikke en enkel og entydig oprindelse. Tendensen til at bøje sig for magten og kaste sig ned i tilbedende tilbedelse i nærvær af et mysterium er forvarslet i hundens kryben for sin herre. Der er kun et skridt fra tilbedelsens impuls til ofringens handling. Det primitive menneske målte værdien af sit offer ud fra den smerte, det led. Da ideen om at ofre først blev knyttet til det religiøse ceremoniel, tænkte man ikke på noget offer, som ikke var forbundet med smerte. De første ofringer var handlinger som at plukke hår, skære i kødet, lemlæste, slå tænder ud og skære fingre af. Efterhånden som civilisationen udviklede sig, blev disse primitive offerbegreber løftet op på niveau med ritualer for selvfornægtelse, askese, faste, afsavn og den senere kristne doktrin om helliggørelse gennem sorg, lidelse og kødets fordærvelse.

89:4.2 (977.4) Tidligt i religionens udvikling fandtes der to opfattelser af offeret: ideen om gaveofferet, som var forbundet med en taknemmelig holdning, og gældsofferet, som omfattede ideen om

forløsning. Senere udviklede man forestillingen om stedfortrædende offer.

89:4.3 (977.5) Endnu senere forestillede mennesket sig, at hans offer uanset art kunne fungere som budbringer til guderne; det kunne være som en sød duft i guddommens næsebor. Dette medførte røgelse og andre æstetiske træk ved offerritualer, som udviklede sig til offerfester, der med tiden blev mere og mere omfattende og udsmykkede.

89:4.4 (978.1) Efterhånden som religionen udviklede sig, erstattede forsonings- og forsoningsritualer de ældre metoder med undgåelse, forsoning og eksorcisme.

89:4.5 (978.2) Den tidligste idé om offeret var, at det var en neutralitetsvurdering, der blev opkrævet af forfædrenes ånder; først senere udviklede idéen om forsoning sig. Da mennesket fjernede sig fra forestillingen om racens evolutionære oprindelse, da traditionerne fra Planetprinsens dage og Adams ophold blev filtreret ned gennem tiden, blev begrebet synd og arvesynd udbredt, så ofring for utilsigtet og personlig synd udviklede sig til doktrinen om ofring til soning af racens synd. Offerets soning var en generel forsikringsordning, der dækkede selv en ukendt guds vrede og jalousi.

89:4.6 (978.3) Det primitive menneske var omgivet af så mange følsomme ånder og begærlige guder, og det stod ansigt til ansigt med så mange kreditor-guder, at det krævede alle præster, ritualer og ofringer gennem et helt liv for at få det ud af den åndelige gæld.

Doktrinen om arvesynden eller racemæssig skyld betød, at alle mennesker stod i alvorlig gæld til de åndelige magter.

89:4.7 (978.4) Gaver og bestikkelse gives til mennesker, men når de gives til guderne, beskrives de som indviede, gjort hellige eller kaldes ofre. Afkald var den negative form for forsoning; ofring blev den positive form. Forsoningshandlingen omfattede ros, forherligelse, smiger og endda underholdning. Og det er resterne af denne positive praksis fra den gamle forsoningskult, der udgør de moderne former for guddommelig tilbedelse. Nutidens former for tilbedelse er simpelthen en ritualisering af disse gamle offerteknikker for positiv forsoning.

89:4.8 (978.5) Dyreofringer betød meget mere for det primitive menneske, end det nogensinde kunne betyde for moderne racer. Disse barbarer betragtede dyrene som deres egentlige og nære slægtninge. Som tiden gik, blev mennesket klogere i sine ofringer og holdt op med at ofre sine arbejdsdyr. I begyndelsen ofrede det *bedste* af alt, inklusivt sine husdyr.

89:4.9 (978.6) Det var ikke tomt pral af en vis egyptisk hersker, da han erklærede, at han havde ofret: 113.433 slaver, 493.386 stykker kvæg, 88 både, 2756 gyldne billeder, 331.702 krukke af honning og olie, 228.380 krukke vin, 680.714 gæs, 6.744.428 brød og 5.740.352 sække majs. Og for at kunne gøre dette, må han have beskattet sine hårdtarbejdende undersåtter hårdt.

89:4.10 (978.7) Ren og skær nødvendighed drev til sidst disse semisavage til at spise den materielle del af deres ofre, mens guderne

havde nydt sjælen i dem. Og denne skik blev retfærdiggjort under påskud af det gamle hellige måltid, en nadvergudstjeneste ifølge moderne sprogbrug.

5. Ofringer og kannibalisme

89:5.1 (978.8) Moderne forestillinger om tidlig kannibalisme er helt forkerte; det var en del af det tidlige samfunds sæder og skikke. Mens kannibalisme traditionelt er forfærdeligt for den moderne civilisation, var det en del af den sociale og religiøse struktur i det primitive samfund. Gruppeinteresser dikterede udøvelsen af kannibalisme. Den voksede frem af nødvendighed og fortsatte på grund af overtroens og uvidenhedens slaveri. Det var en social, økonomisk, religiøs og militær skik.

89:5.2 (979.1) De tidlige mennesker var kannibaler; de nød menneskekød, og derfor tilbød de det som en fødevare gave til ånderne og til deres primitive guder. Eftersom spøgelsesånderne blot var ændrede mennesker, og eftersom maden var menneskets største behov, så måtte mad ligeledes være en ånds største behov.

89:5.3 (979.2) Kannibalisme forekom engang så godt som overalt blandt de udviklende racer. Sangikracerne var alle menneskeædere, men oprindeligt var Andoniterne det ikke, og ej heller var Noditerne og Adamiterne; og det var var Anditerne heller ikke, før de var blevet groft opblandet med de evolutionære racer.

89:5.4 (979.3)

Smagen for menneskekød voksede. Efter at være blevet startet på grund af sult, venskab, hævn, eller religiøst ritual, går spisningen af menneskekød videre til vanemæssig kannibalisme. Menneskeæderi er opstået på grund af fødevareknaphed, selvom det sjældent har været den underliggende årsag. Eskimoerne og de tidlige andonitter var dog sjældent kannibalistiske, undtagen i tider med hungersnød. De røde mennesker, især i Mellemamerika, var kannibaler. Det var engang en almindelig praksis for primitive mødre, at dræbe og spise deres egne børn for at genvinde den styrke de havde tabt i graviditetsperioden og i Queensland bliver det første barn stadig ofte dræbt og fortæret på den måde. I nyere tid har mange afrikanske stammer bevidst tyet til kannibalisme som et krigsmiddel, en slags skræk, som de kunne bruge til at terrorisere deres naboer med.

89:5.5 (979.4)

En del kannibalisme opstod, af at én højerestående slægt degenererede, men det var mest udbredt blandt de evolutionære racer. Menneskeæderiet opstod på et tidspunkt, hvor mennesker oplevede intense og bitre følelser over for deres fjender. At spise menneskekød blev en del af en højtidelig hævnseremoni; man troede, at en fjendes spøgelse på denne måde kunne blive ødelagt eller smeltet sammen med spiserens. Det var engang en udbredt tro, at troldmænd fik deres kræfter ved at spise menneskekød.

89:5.6 (979.5)

Visse grupper af menneskeædere spiste kun medlemmer af deres egen stamme, en pseudospirituel indavl, som skulle fremhæve stammesolidariteten. Men de spiste også fjender som hævn for at tilegne sig deres styrke. Det blev betragtet som en ære for

en vens eller stammefrendes sjæl, hvis hans krop blev spist, mens det kun var en retfærdig straf for en fjende at fortære ham på den måde. Det vilde sind gjorde sig ingen forhåbninger om at være konsekvent.

89:5.7 (979.6) Hos nogle stammer søgte gamle forældre at blive spist af deres børn; hos andre var det skik at afholde sig fra at spise nære slægtninge; deres kroppe blev solgt eller byttet med fremmede. Der var en betydelig handel med kvinder og børn, der var blevet opfedet til slagting. Når sygdom eller krig ikke kunne kontrollere befolkningen, blev overskuddet uden videre spist.

89:5.8 (979.7) Kannibalisme er gradvist ved at forsvinde på grund af følgende påvirkninger:

89:5.9 (979.8) 1. Nogle gange blev det en fælles ceremoni, hvor man påtog sig det kollektive ansvar for at påføre en stammefrænde dødsstraf. Blodskylden ophører med at være en forbrydelse, når alle, samfundet, deltager i den. Den sidste form for kannibalisme i Asien var denne spisning af henrettede forbrydere.

89:5.10 (979.9) 2. Det blev meget tidligt et religiøst ritual, men den voksende spøgelsesfrygt var ikke altid med til at reducere menneskeæderne.

89:5.11 (979.10) 3. Til sidst gik det så vidt, at man kun spiste visse dele eller organer af kroppen, som formodedes at indeholde sjælen eller

dele af ånden. Det blev almindeligt at drikke blod, og det var kutyme at blande de “spiselige” dele af kroppen med medicin.

89:5.12 (980.1) 4. Det blev begrænset til mænd; kvinder fik forbud mod at spise menneskekød.

89:5.13 (980.2) 5. Det blev siden begrænset til høvdinge, præster og shamaner.

89:5.14 (980.3) 6. Derefter blev det tabu blandt de højere stammer. Tabuet mod menneskeædende stammer fra Dalamatia og spredte sig langsomt over hele verden. Noditerne opfordrede til kremering som et middel til at bekæmpe kannibalisme, da det engang var en almindelig praksis at grave begravede lig op og spise dem.

89:5.15 (980.4) 7. Menneskeofring var dødsstødet til kannibalisme. Efter at menneskekød først havde været føde for de højerestående mennesker, høvdingene, blev det til sidst forbeholdt de endnu mere højerestående ånder; og dermed satte menneskeofringer en effektivt stopper for kannibalisme, undtagen blandt de laveste stammer. Da menneskeofring var fuldt etableret, blev det tabu at spise mennesker; menneskekød var kun mad for guderne; mennesket kunne kun spise en lille ceremoniel smule, et sakramente.

89:5.16 (980.5) Endelig blev dyreerstatninger almindeligt brugt til offerformål, og selv blandt de mere tilbagestående stammer reducerede hundespisning i høj grad menneskespisning. Hunden var

det første tamme dyr og blev højt værdsat både som sådan og som føde.

6. Menneskeofringens udvikling

89:6.1 (980.6) Menneskeofring var en indirekte følge af kannibalisme samt dens helbredelse. Formidling af åndelige ledsagere til ånde verdenen førte også til en formindskelse af menneskespisning da det aldrig var skik at spise disse ofre efter døden. Ingen racer har været fuldstændig fri for anvendelse af menneskeofring i en form og på et tidspunkt, selvom Andoniterne, Noditerne og Adamiterne var mindst afhængige af kannibalisme.

89:6.2 (980.7) Menneskeofringer har været så godt som universelle; de fortsatte i kinesernes, hinduernes, egypternes, hebræernes, mesopotamiernes, grækernes, romernes og mange andre folkeslags religiøse skikke, selv i nyere tid blandt de tilbagestående afrikanske og australske stammer. De senere amerikanske indianere havde en civilisation, der udsprang af kannibalisme og derfor var gennemsyret af menneskeofringer, især i Mellem- og Sydamerika. Kaldæerne var blandt de første, der opgav at ofre mennesker ved almindelige lejligheder og erstattede dem med dyr. For omkring to tusind år siden indførte en ømhjertet japansk kejser lerbilleder i stedet for menneskeofringer, men det var mindre end tusind år siden, at disse ofringer uddøde i Nordeuropa. Blandt visse tilbagestående stammer udføres menneskeofringer stadig af frivillige, en slags religiøst eller

rituelt selvmord. En shaman beordrede engang ofring af en meget respekteret gammel mand fra en bestemt stamme. Folket gjorde oprør; de nægtede at adlyde. Derefter fik den gamle mand sin egen søn til at sende ham af sted; de gamle troede virkelig på denne skik.

89:6.3 (980.8) Der findes ingen mere tragisk og patetisk oplevelse, som illustrerer de hjertesående stridigheder mellem gamle og hævdvundne religiøse skikke og de modsatrettede krav fra den fremadskridende civilisation, end den hebraiske fortælling om Jefta og hans eneste datter. Som det var almindelig skik, havde denne velmenende mand aflagt et tåbeligt løfte, havde forhandlet med “slagets gud” og indvilliget i at betale en bestemt pris for sejr over sine fjender. Og denne pris var at ofre det, der først kom ud af hans hus for at møde ham, når han vendte tilbage til sit hjem. Jefta troede, at en af hans trofaste slaver ville være klar til at tage imod ham, men det viste sig, at hans datter og eneste barn kom ud for at byde ham velkommen hjem. Så selv på dette sene tidspunkt og blandt et angiveligt civiliseret folk blev denne smukke jomfru, efter to måneder til at sørge over sin skæbne, faktisk ofret som menneskeoffer af sin far og med hans stammefrænders godkendelse. Og alt dette blev gjort på trods af Moses’ strenge regler mod menneskeofringer. Men mænd og kvinder er afhængige af at aflægge tåbelige og unødvendige løfter, og de gamle mænd anså alle sådanne løfter for at være meget hellige.

89:6.4 (981.1) I gamle dage, når man påbegyndte en ny bygning af betydning, var det skik at dræbe et menneske som et

“fundamentoffer.” På den måde fik man en spøgelsesånd til at våge over og beskytte bygningen. Når kineserne gjorde klar til at støbe en klokke, var det skik at ofre mindst én pige for at forbedre klangen i klokken; den valgte pige blev kastet levende ned i det smeltede metal.

89:6.5 (981.2) Det var længe praksis i mange grupper at bygge levende slaver ind i vigtige mure. I senere tider erstattede de nordeuropæiske stammer denne skik med at begrave levende personer i murene på nye bygninger med indmuring af skyggen af en forbipasserende. Kineserne begravede de arbejdere, der døde under opførelsen af en mur, i den.

89:6.6 (981.3) Da en ubetydelig konge i Palæstina, som byggede Jerikos mure, “lagde fundamentet heraf i Abiram, hans førstefødte, og oprettede dens porte i hans yngste søn, Segub.” På dette sene tidspunkt, ikke kun satte denne far to af sine levende sønner i fundament hullerne i byens porte, men hans handling er også registreret som værende “i henhold til Herrens ord.” Moses havde forbudt disse fundament ofre, men israelitterne vendte tilbage til dem snart efter hans død. Ceremonien for deponering af nipsgenstande og souvenirs i hjørnestenen i en ny bygning i det tyvende århundrede minder om de primitive tiders fundamentofringer.

89:6.7 (981.4) Det var længe skik hos mange folkeslag at dedikere de første frugter til ånderne. Og disse skikke, som nu er mere eller mindre symbolske, er alle overleveringer fra de tidlige ceremonier, der involverede menneskeofringer. Ideen om at ofre den førstefødte

var udbredt blandt de gamle, især blandt fönikerne, som var de sidste til at opgive den. Man plejede at sige “liv for liv”, når man ofrede. Nu siger man ved døden, “af jord er du kommet.”

89:6.8 (981.5) At Abraham blev tvunget til at ofre sin søn Isak var chokerende for civiliserede følelser, men det var ikke en ny eller mærkelig tanke for datidens mænd. Det var længe en udbredt praksis, at fædre i tider med stor følelsesmæssig stress ofrede deres førstefødte sønner. Mange folkeslag har en tradition, der svarer til denne historie, for der eksisterede engang en verdensomspændende og dyb tro på, at det var nødvendigt at ofre et menneske, når der skete noget ekstraordinært eller usædvanligt.

7. Modifikationer af menneskeofringer

89:7.1 (981.6) Moses forsøgte at gøre en ende på menneskeofringer ved at indføre løsesummen som en erstatning. Han etablerede en systematisk plan, som gjorde det muligt for hans folk at undslippe de værste resultater af deres uovervejede og tåbelige løfter. Jord, ejendomme og børn kunne indløses i henhold til de fastsatte gebyrer, som skulle betales til præsterne. De grupper, som holdt op med at ofre deres førstefødte, fik snart store fordele i forhold til mindre avancerede naboer, som fortsatte med disse grusomme handlinger. Mange af disse tilbagestående stammer blev ikke blot stærkt svækket af dette tab af sønner, men selv arvefølgen i lederskabet blev ofte brudt.

89:7.2 (982.1) En udløber af de forbigående børneofringer var skikken med at smøre blod på husets dørstolper for at beskytte den førstefødte. Dette blev ofte gjort i forbindelse med en af årets hellige fester, og denne ceremoni var engang udbredt over det meste af verden fra Mexico til Egypten.

89:7.3 (982.2) Selv efter at de fleste grupper var holdt op med at dræbe børn rituelt, var det skik at sætte et spædbarn væk alene i ørkenen eller i en lille båd på vandet. Hvis barnet overlevede, troede man, at guderne havde grebet ind for at bevare det, som i traditionerne om Sargon, Moses, Kyros og Romulus. Så kom praksis med at indvie de førstefødte sønner som hellige eller ofre, lade dem vokse op og derefter sende dem i eksil i stedet for at dø; dette var oprindelsen til kolonisering. Romerne fulgte denne skik i deres koloniseringsplan.

89:7.4 (982.3) Mange af de ejendommelige forbindelser af seksuel løssluppenhed med primitiv tilbedelse havde sin oprindelse i forbindelse med menneskeofringer. Hvis en kvinde i fortiden mødte hovedjægere, kunne hun indløse sit liv ved seksuel overgivelse. Senere kunne en jomfru som havde viet sit liv til guderne som et offer vælge at indløse sit liv ved at dedikere sin krop for livet til templets hellige sextjeneste; på denne måde, kunne hun tjene sin løsesum. Fortidens mennesker anså det for meget opløftende at have seksuelle relationer med en kvinde således engageret i at indløse sit liv. Det var en religiøs ceremoni at omgås disse hellige jomfruer, og derudover gav hele dette ritual en acceptabel undskyldning for dagligdagens seksuelle tilfredsstillelse. Det var en subtil form for selvbedrag, som både jomfruerne og deres ægtefæller med glæde

helligede sig. Skikkene sakker altid bagud i civilisationens evolutionære fremskridt, og giver dermed sanktion til de tidligere og mere vilde seksuel skikke i de udviklende racer.

89:7.5 (982.4) Tempelprostitution spredte sig til sidst over hele det sydlige Europa og Asien. Pengene som de tempelprostituerede havde tjent blev holdt hellig blandt alle folkeslag—en værdifuld gave til guderne. Kvinder på højeste niveau udgjorde de seksuelle markeder i templerne og de viet deres indtjening til alle former for hellige tjenester og arbejde til gavn for offentligheden. Mange af de bedre klasser af kvinder samlede deres medgift ved midlertidig sextjeneste i templerne, og de fleste mænd foretrak at have sådanne kvinder til hustruer.

8. Forløsning og pagter

89:8.1 (982.5) Offerindfrielse og tempelprostitution var i virkeligheden modifikationer af menneskeofringer. Dernæst kom den falske ofring af døtre. Denne ceremoni bestod af åreladning med indvielse til livslang jomfruelighed og var en moralsk reaktion på den ældre tempelprostitution. I nyere tid dedikerede jomfruer sig til tjenesten med at passe de hellige tempelbål.

89:8.2 (982.6) Mennesket kom til sidst på den idé, at ofre en vis del af kroppen som kunne erstatte den ældre og hele menneskeofring. Fysisk lemlæstelse blev også anset for at være en acceptabel erstatning. Hår, negle, blod, og selv fingre og tæer blev ofret. Det

senere og næsten universelle gamle omskæringsritual var en udløber af kulten med delvise ofre; det var et rent offer, og der var ingen tanke om hygiejne forbundet med det. Mænd blev omskåret, kvinder fik huller i ørerne.

89:8.3 (983.1) Senere blev det skik at binde fingrene sammen i stedet for at skære dem af. Barbering af hovedet og klipning af håret var ligeledes former for religiøs hengivenhed. Fremstillingen af eunukker var først en modifikation af ideen om menneskeofring. Næse- og læbepiercing praktiseres stadig i Afrika, og tatovering er en kunstnerisk videreudvikling af den tidligere rå ardannelse på kroppen.

89:8.4 (983.2) Skikken med at ofre blev til sidst, som et resultat af den fremadskridende lære, forbundet med ideen om pagten. Endelig blev guderne opfattet som nogle, der indgik reelle aftaler med mennesket, og det var et stort skridt i stabiliseringen af religionen. Loven, en pagt, træder i stedet for held, frygt og overtro.

89:8.5 (983.3) Mennesket kunne ikke engang drømme om at indgå en kontrakt med Guddommen, før dets forestilling om Gud var nået op på et niveau, hvor universets forvaltere blev opfattet som pålidelige. Og menneskets tidlige idé om Gud var så antropomorf, at det var ude af stand til at forestille sig en pålidelig guddom, før det selv blev relativt pålideligt, moralsk og etisk.

89:8.6 (983.4) Men ideen om at indgå en pagt med guderne kom til sidst. *Det evolutionære menneske opnåede til sidst en sådan moralsk værdighed, at han vovede at forhandle med sine guder. Og*

således udviklede offerhandlingen sig gradvist til et spil om menneskets filosofiske forhandling med Gud. Og alt dette repræsenterede et nyt redskab til at forsikre sig mod uheld eller snarere en forbedret teknik til mere definitivt at købe velstand. Lad være med at få den fejlagtige idé, at disse tidlige ofringer var en gratis gave til guderne, et spontant offer af taknemmelighed eller taksigelse; de var ikke udtryk for sand tilbedelse.

89:8.7 (983.5) Primitive former for bøn var hverken mere eller mindre end at forhandle med ånderne, et argument med guderne. Det var en slags byttehandel, hvor bøn og overtalelse blev erstattet af noget mere håndgribeligt og kostbart. Den voksende handel mellem racerne havde indprentet handelsånden og havde udviklet byttehandelens snuhed, og nu begyndte disse træk at dukke op i menneskets tilbedelsesmetoder. Og ligesom nogle mænd var bedre handlende end andre, blev nogle betragtet som bedre bedere end andre. En retfærdig mands bøn var højt værdsat. En retfærdig mand var en, der havde betalt alle regninger til ånderne, havde opfyldt alle rituelle forpligtelser over for guderne.

89:8.8 (983.6) De tidlige bønner var næppe en form for tilbedelse; det var en forhandlingsbøn om sundhed, rigdom, og liv. I mange henseender har bønnerne ikke ændret sig meget gennem tidernes forløb. De læses stadig op af bøger, reciteres formelt, og skrives ned, så de kan placeres på hjul og hænges op i træer, hvor vindens blæst vil spare mennesket for besværet med at bruge sin egen ånde.

9. Ofre og sakramenter

89:9.1 (983.7) I løbet af de urantiske ritualers udvikling har menneskeofringen udviklet sig fra det blodige menneskeæderi til højere og mere symbolske niveauer. De tidlige offerritualer avlede de senere nadverceremonier. I nyere tid tog præsten alene del i en smule af det kannibalistiske offer eller en dråbe menneskeblod, og derefter tog alle del i dyreerstatningen. Disse tidlige ideer om løsepenge, forløsning og pagter har udviklet sig til de senere tiders sakramentale tjenester. Og hele denne ceremonielle udvikling har haft en mægtig socialiserende indflydelse.

89:9.2 (984.1) I forbindelse med kulten af Guds Moder, i Mexico og andre steder, blev et sakramente af kager og vin til sidst brugt i stedet for kød og blod fra de ældre menneskeofre. Hebræerne praktiserede længe dette ritual som en del af deres påskeceremonier, og det var fra dette ceremoniel, at den senere kristne version af nadveren tog sin oprindelse.

89:9.3 (984.2) De gamle sociale broderskaber var baseret på ritualer med at drikke blod; det tidlige jødiske broderskab var en blod offer-affære. Paulus begyndte at bygge en ny kristen kult på "blodet fra den evige pagt." Og selvom han måske unødigt belastede kristendommen med læresætninger om blod og ofre, gjorde han en gang for alle en ende på doktrinerne om forløsning gennem menneske- eller dyreofre. Hans teologiske kompromiser indikerer, at selv åbenbaringen må underkaste sig evolutionens gradvise kontrol.

Ifølge Paulus blev Kristus det sidste og helt tilstrækkelige menneskeoffer; den guddommelige dommer er nu fuldt og evigt tilfredsstillet.

89:9.4 (984.3) Og således har offerkulten efter lange tidsaldre udviklet sig til sakramentskulten. Således er de moderne religioners sakramenter de legitime efterfølgere til de chokerende tidlige ceremonier med menneskeofringer og de endnu tidligere kannibalistiske ritualer. Mange er stadig afhængige af blod for at blive frelst, men det er i det mindste blevet billedligt, symbolsk og mystisk.

10. Syndernes forladelse

89:10.1 (984.4) Fortidens menneske opnåede kun bevidsthed om Guds nåde gennem ofring. Det moderne menneske må udvikle nye måder at opnå selvbevidsthed om frelse. Bevidstheden om synd fortsætter i det dødelige sind, men tankemønstrene til at frelse sig fra den er blevet forældede og antikverede. Det virkelige åndelige behov består, men intellektuelle fremskridt har ødelagt de gamle måder at sikre fred og trøst for sind og sjæl på.

89:10.2 (984.5) *Synden skal omdefineres som bevidst illoyalitet til Guddommen.* Der er forskellige grader af illoyalitet: den delvise loyalitets ubeslutsomhed; den delte loyalitets konflikt; den døende

loyalitets ligegyldighed; og loyalitets død udstillet i hengivenhed til gudløse idealer.

89:10.3 (984.6) Følelsen af skyld er bevidstheden om, at man har overtrådt normerne; det er ikke nødvendigvis synd. Der er ingen reel synd, hvis der ikke er tale om bevidst illoyalitet over for Guddommen.

89:10.4 (984.7) Muligheden for at anerkende skyldfølelsen er en transcendent udmærkelse for menneskeheden. Det markerer ikke mennesket som middelmådigt, men adskiller det snarere som et væsen af potentiel storhed og evigt stigende herlighed. En sådan følelse af uværdighed er den indledende stimulans, der hurtigt og sikkert bør føre til de troserobringer, der oversætter det dødelige sind til de fantastiske niveauer af moralsk adel, kosmisk indsigt og åndeligt liv; således ændres alle betydninger af den menneskelige eksistens fra det timelige til det evige, og alle værdier hæves fra det menneskelige til det guddommelige.

89:10.5 (984.8) Syndsbekendelse er en menneskelig afvisning af illoyalitet, men den mildner på ingen måde konsekvenserne i tid og rum af en sådan illoyalitet. Men bekendelse—oprigtig anerkendelse af syndens natur—er afgørende for religiøs vækst og åndelig fremgang.

89:10.6 (985.1) Guddommens syndsforladelse er en fornyelse af loyalitetsforholdet efter en periode, hvor mennesket har været bevidst om, at dette forhold er bortfaldet som følge af bevidst oprør. Tilgivelsen behøver ikke at blive søgt, kun modtaget som bevidstheden om genetablering af loyalitetsforhold mellem

skabningen og Skaberen. Og alle Guds loyale sønner er lykkelige,
tjenestekærlige og gør stadige fremskridt i opstigningen til Paradis.

89:10.7 (985.2) [Præsenteret af en Strålende Aftenstjerne fra Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 89](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 91](#) >>

Kapitel 90

Shamanisme—Medicinmænd Og Præster

90:0.1 (986.1) UDVIKLINGEN af de religiøse skikkes gik fra formildelse, undgåelse, eksorcisme, tvang, forlig og forsoning til ofring, bod og forløsning. Teknikken i religiøse ritualer gik fra den primitive kult via feticher til magi og mirakler, og efterhånden som ritualerne blev mere komplekse som svar på menneskets stadig mere komplekse opfattelse af de overmaterielle verdener, blev de uundgåeligt domineret af medicinmænd, shamaner og præster.

90:0.2 (986.2) Inden for de primitive menneskers fremrykkende begreber blev den åndelige verden til sidst anset for at være utilgængelig for almindelige dødelige. Kun de ekstraordinære blandt mennesker kunne fange gudernes øre; kun den ekstraordinære mand eller kvinde ville blive hørt af ånderne. Religionen går således ind i en ny fase, en fase, hvor den gradvist bliver andenhånds; der er altid en medicinmand, en shaman eller en præst, der griber ind mellem den religiøse og genstanden for tilbedelsen. Og i dag gennemgår de

fleste af Urantias systemer af organiseret religiøs tro dette niveau af evolutionær udvikling.

90:0.3 (986.3) Udviklingsreligion er født af en simpel og almægtig frygt, den frygt, som strømmer gennem det menneskelige sind, når det konfronteres med det ukendte, det uforklarlige, og uforståelige. Religion opnår til sidst den dybt enkle erkendelse af en almægtig kærlighed, den kærlighed, der uimodståeligt flyder igennem menneskesjælen, når den vækkes til opfattelsen af den Universelle Faders grænseløse hengivenhed for universets skabninger. Mellem begyndelsen og fuldbyrdelsen af den religiøse evolution, ligger de lange tidsaldre styret af shamaner, der formoder at stå mellem mennesket og Gud som mellemmand, tolke, og mæglere.

1. De første shamanere— medicinmændene

90:1.1 (986.4) Shamanen var den øverste medicinmand, den ceremonielle fetichmand og fokuspersongigheden for al praksis i den evolutionære religion. I mange grupper havde shamanen højere rang end krigshøvdingen, hvilket markerede begyndelsen på kirkens dominans over staten. Shamanen fungerede nogle gange som en præst og endda som en præstekonge. Nogle af de senere stammer havde både de tidligere shaman-medicinmænd (seere) og de senere shaman-præster. Og i mange tilfælde blev shamanens embede arveligt.

90:1.2 (986.5)

Da alt unormalt i gamle dage blev tilskrevet åndebesættelse, udgjorde enhver påfaldende mental eller fysisk abnormitet en kvalifikation til at være medicinmand. Mange af disse mænd var epileptikere, mange af kvinderne hystarikere, og disse to typer stod for en god del af oldtidens inspiration samt besættelse af ånder og djævl. En hel del af disse tidligste præster tilhørte en klasse, som siden er blevet betegnet som paranoide.

90:1.3 (987.1)

Selv om de kan have praktiseret bedrag i mindre sager, troede det store flertal af shamanerne på, at de var i besiddelse af ånder. Kvinder, der var i stand til at kaste sig ud i en trance eller et kataleptisk anfald, blev magtfulde shamaninder; senere blev sådanne kvinder profeter og åndemedier. Deres kataleptiske trancer involverede som regel påstået kommunikation med de døde spøgelser. Mange kvindelige shamaner var også professionelle dansere.

90:1.4 (987.2)

Men ikke alle shamaner var selvbedrageriske; mange var snu og dygtige bedragere. Efterhånden som professionen udviklede sig, skulle en novice gennemgå en læretid på ti år med modgang og selvfornægtelse for at kvalificere sig som medicinmand. Shamanerne udviklede en professionel påklædning og udviste en mystisk adfærd. De brugte ofte stoffer til at fremkalde bestemte fysiske tilstande, som kunne imponere og mystificere stammefolkene. Almindelige mennesker betragtede fingerfærdigheder som overnaturlige, og bugtaleri blev først brugt af snedige præster. Mange af de gamle shamaner snublede uforvarende over hypnose; andre fremkaldte autohypnose ved at stirre længe på deres navle.

90:1.5 (987.3) Selv om mange tyede til disse tricks og bedrag, var deres ry som en klasse, trods alt, afhængig af synlige resultater. Når en shaman mislykkedes i sine foretagender, og hvis han ikke kunne fremføre et plausibelt alibi, blev han enten degraderet eller dræbt. Således omkom de ærlige shamaner tidligt; kun de snedige skuespillere overlevede.

90:1.6 (987.4) Det var shamanismen, der tog den eksklusive ledelse af stammens anliggender ud af hænderne på de gamle og de stærke og lagde den i hænderne på de snu, de kloge og de fremsynede.

2. Shamanistiske skikke og anvendelse

90:2.1 (987.5) Åndebesværgelser var et meget præcist og meget kompliceret foretagende, der kan sammenlignes med nutidens kirkelige ritualer udført i et gammelt sprog. Menneskeheden søgte meget tidligt efter overmenneskelig hjælp*åbenbaring* og mennesker troede, at shamanen faktisk modtog sådanne åbenbaringer. Mens shamanerne brugte suggestionens store kraft i deres arbejde, var det næsten altid negativ suggestion; først i nyere tid er teknikken med positiv suggestion blevet brugt. I den tidlige udvikling af deres profession begyndte shamanerne at specialisere sig i ting som at lave regn, helbrede sygdomme og opdage forbrydelser. At helbrede sygdomme var dog ikke den shamanistiske medicinmands hovedfunktion; det var snarere at kende og kontrollere livets farer.

90:2.2 (987.6) Oldtidens sorte kunst, både religiøs og verdslig, blev kaldt hvid kunst, når den blev praktiseret af præster, seere, shamaner eller medicinmænd. Udøverne af den sorte kunst blev kaldt troldmænd, magikere, troldkvinder, hekse, fortryllere, åndemanere, tryllekunstnere og spåmænd. Som tiden gik, blev al sådan påstået kontakt med det overnaturlige klassificeret som enten heksekunst eller shamankunst.

90:2.3 (987.7) Trolddom omfattede *magi* udført af tidligere, uregelmæssige og ikke erkendte ånder; shamankunst havde at gøre med *mirakler*, der blev udført af almindelige ånder og stammens anerkendte guder. I senere tider blev heksen forbundet med djævelen, og dermed var scenen sat for de mange relativt nylige udslag af religiøs intolerance. Hekseri var en religion hos mange primitive stammer.

90:2.4 (987.8) Shamanerne troede meget på tilfældighedernes mission som åbenbaring af åndernes vilje; de kastede ofte lod for at nå frem til beslutninger. Moderne overleveringer af denne tilbøjelighed til at kaste lod er illustreret, ikke kun i de mange hasardspil, men også i de velkendte "tælle ud"-rim. Engang skulle den person, der blev talt ud, dø; nu er han kun *det* i en barnlig leg. Det, der var en alvorlig sag for det primitive menneske, har overlevet som en adspredelse for det moderne barn.

90:2.5 (988.1) Medicinmændene stolede meget på tegn og varsler, som for eksempel: "Når du hører lyden af en raslen i toppen af morbærtræerne, så skal du gøre dig klar." Meget tidligt i racens historie vendte shamanerne deres opmærksomhed mod stjernerne.

Primitiv astrologi var en verdensomspændende tro og praksis; drømmetydning blev også udbredt. Alt dette blev snart efterfulgt af fremkomsten af de temperamentsfulde shamaninder, som påstod, at de kunne kommunikere med de døde ånder.

90:2.6 (988.2) Selvom de er af ældgammel oprindelse, har regnmagerne, eller vejrshamanerne, holdt ved ned gennem tiderne. En alvorlig tørke betød døden for de tidlige landmænd; vejrkontrol var genstand for megen gammel magi. Det civiliserede menneske gør stadig vejret til et almindeligt samtaleemne. De gamle folk troede alle på shamanens evne til at skabe regn, men det var kutyme at dræbe ham, når han fejlede, medmindre han kunne give en plausibel undskyldning for fejlen.

90:2.7 (988.3) Igen og igen forviste cæsarerne astrologerne, men de vendte altid tilbage på grund af den folkelige tro på deres kræfter. De kunne ikke fordrives, og selv i det sekstende århundrede efter Kristus var lederne af den vestlige kirke og stat protektorer for astrologien. Tusindvis af angiveligt intelligente mennesker tror stadig, at man kan blive født under dominans af en heldig eller en uheldig stjerne; at sammenstillingen af himmellegemerne bestemmer udfaldet af forskellige jordiske eventyr. Spåkoner bliver stadig frekventeret af de godtroende.

90:2.8 (988.4) Grækerne troede på effekten af orakelråd, kineserne brugte magi som beskyttelse mod dæmoner, shamanismen blomstrede i Indien, og det praktiseres stadig åbent i Centralasien. Det er først for nylig at man er ophørt med shamanisme i store dele af verden.

90:2.9 (988.5) Fra tid til anden dukkede sande profeter og lærere op som fordømte og afslørede shamanisme. Selv de forsvindende røde mennesker, havde sådan en profet i de sidste hundrede år, Shawnee Tenskwatawa, der forudsagde solformørkelse i 1806 og fordømte de hvide menneskers laster. Mange sande lærere har vist sig blandt de forskellige stammer og racer gennem evolutionshistoriens lange tidsaldre. Og de vil altid blive ved med at dukke op for at udfordre shamanerne eller præsterne i enhver tidsalder, som modsætter sig almen uddannelse og forsøger at modarbejde videnskabelige fremskridt.

90:2.10 (988.6) På mange måder og med snedige metoder etablerede de gamle shamaner deres omdømme som Guds stemmer og forsynets vogtere. De overrislede de nyfødte med vand og gav dem navne; de omskar drengene. De forestod alle begravelsesceremonier og bekendtgjorde på behørig vis de dødes sikre ankomst til åndelandet.

90:2.11 (988.7) De shamanistiske præster og medicinmænd blev ofte meget velhavende på grund af deres forskellige honorarer, som tilsyneladende var ofringer til ånderne. Ikke sjældent samlede en shaman stort set hele sin stammes materielle rigdom. Når en velhavende mand døde, var det almindeligt at dele hans ejendom ligeligt med shamanen og en offentlig virksomhed eller velgørenhed. Denne praksis findes stadig i nogle dele af Tibet, hvor halvdelen af den mandlige befolkning tilhører denne denne klasse af ikke-producerende individer.

90:2.12 (989.1) Shamanerne var velklædte og havde som regel flere koner; de var det oprindelige aristokrati, som var fritaget for alle

stammerestriktioner. De havde meget ofte en lav moral og et lavt sind. De undertrykte deres rivaler ved at kalde dem hekse eller troldmænd, og de opnåede ofte så stor indflydelse og magt, at de var i stand til at dominere høvdingene eller kongerne.

90:2.13 (989.2) Det primitive menneske betragtede shamanen som et nødvendigt onde; han frygtede ham, men elskede ham ikke. Fortidens menneske havde respekt for viden; han ærede og belønnede visdom. Shamanen var hovedsagelig en bedrager, men beundringen for shamanisme illustrerer godt, hvor højt visdom blev prioriteret i racens udvikling.

3. Shamanismens teori om sygdom og død

90:3.1 (989.3) Eftersom fortidens mennesker betragtede sig selv og deres materielle omgivelser som direkte påvirkelige af spøgelsesernes luner og åndernes fantasier, er det ikke mærkeligt, at deres religion udelukkende beskæftigede sig med materielle anliggender. Det moderne menneske angriber sine materielle problemer direkte; det erkender, at materien er modtagelig for sindets intelligente manipulation. Det primitive menneske ønskede ligeledes at modificere og endda kontrollere livet og energierne i de fysiske domæner; og da hans begrænsede forståelse af kosmos førte ham til troen på, at spøgelser, ånder og guder personligt og umiddelbart var involveret i den detaljerede kontrol af liv og materie, rettede han

logisk nok sine bestræbelser mod at vinde disse overmenneskelige instansers gunst og støtte.

90:3.2 (989.4) Set i dette lys er meget af det uforklarlige og irrationelle i de gamle kulturer forståeligt. Kulturs ceremonier var det primitive menneskes forsøg på at kontrollere den materielle verden, det befandt sig i. Og mange af hans bestræbelser var rettet mod at forlænge livet og sikre sundhed. Da alle sygdomme og selve døden oprindeligt blev betragtet som åndelige fænomener, var det uundgåeligt, at shamanerne, samtidig med at de fungerede som medicinmænd og præster, også arbejdede som læger og kirurger.

90:3.3 (989.5) Det primitive sind er måske hæmmet af mangel på fakta, men det er trods alt logisk. Når tænksomme mennesker observerer sygdom og død, går de i gang med at finde årsagerne til disse besøg, og i overensstemmelse med deres forståelse har shamanerne og videnskabsmændene fremsat følgende teorier om lidelse:

90:3.4 (989.6) 1. *Spøgelser—direkte åndepåvirkninger.* Den tidligste hypotese, der blev fremsat som forklaring på sygdom og død, var, at ånder forårsagede sygdom ved at lokke sjælen ud af kroppen; hvis den ikke vendte tilbage, fulgte døden. De gamle frygtede i den grad de sygdomsfremkaldende spøgelsers ondsindede handlinger, at syge mennesker ofte blev forladt uden mad eller vand. Uanset det fejlagtige grundlag for disse overbevisninger, isolerede de effektivt syge individer og forhindrede spredning af smitsomme sygdomme.

90:3.5 (989.7) 2. *Vold—indlysende årsager.* Årsagerne til nogle ulykker og dødsfald var så lette at identificere, at de tidligt blev fjernet fra kategorien spøgelseshandlinger. Dødsfald og sår i forbindelse med krig, dyrekamp og andre let identificerbare årsager blev betragtet som naturlige hændelser. Men man troede længe, at ånderne stadig var ansvarlige for forsinket helbredelse eller for infektion af sår af selv “naturlig” årsag. Hvis man ikke kunne finde nogen observerbar naturlig årsag, blev ånderne stadig holdt ansvarlige for sygdom og død.

90:3.6 (990.1) I dag kan man i Afrika og andre steder finde primitive folkeslag, som dræber nogen, hver gang der sker et ikke-voldeligt dødsfald. Deres medicinmænd udpeger de skyldige. Hvis en mor dør under fødslen, bliver barnet straks kvalt—et liv for et liv.

90:3.7 (990.2) 3. *Magi—fjenders indflydelse.* Meget sygdom blev anset for at være forårsaget af heksekunst, det onde øje og den magiske pegende bue. På et tidspunkt var det virkelig farligt at pege fingre ad nogen; det betragtes stadig som uhøfligt at pege. I tilfælde af uklar sygdom og død afholdt de gamle en formel undersøgelse, dissekerede liget og fandt frem til en dødsårsag; ellers blev dødsfaldet tilskrevet hekseri, hvilket nødvendiggjorde henrettelsen af den ansvarlige heks. Disse gamle retsmedicinske undersøgelser reddede mange formodede hekses liv. Blandt nogle stammer troede man, at et medlem kunne dø som følge af sin egen heksekunst, og i så fald blev ingen anklaget.

90:3.8 (990.3)

4. *Synd—straf for overtrædelse af tabuer.* I forholdsvis nyere tid har man troet, at sygdom er en straf for synd, personlig eller racemæssig. Blandt folk, der har gennemgået dette niveau af evolution, er den fremherskende teori, at man ikke kan blive ramt, medmindre man har overtrådt et tabu. At betragte sygdom og lidelse som “den Almægtiges Pile inden i dem” er typisk for sådanne overbevisninger. Kineserne og mesopotamierne har længe betragtet sygdom som følge af virkningen af onde dæmoner, selvom Kaldæerne også set stjernerne som årsagen til lidelse. Denne teori om sygdom som en konsekvens af guddommelig vrede er stadig udbredt blandt mange angiveligt civiliserede grupper af Urantianere.

90:3.9 (990.4)

5. *Naturlig årsagssammenhæng.* Menneskeheden har været meget langsom til at lære de materielle hemmeligheder om sammenhængen mellem årsag og virkning i de fysiske domæner af energi, stof og liv. De gamle grækere, som havde bevaret traditionerne fra Adamsons lære, var blandt de første til at erkende, at al sygdom er et resultat af naturlige årsager. Langsomt og sikkert udfolder der sig en videnskabelig æra, som ødelægger menneskets ældgamle teorier om sygdom og død. Feber var en af de første menneskelige lidelser, der blev fjernet fra kategorien af overnaturlige lidelser, og gradvist har videnskabens æra brudt uvidenhedens lænker, som så længe holdt det menneskelige sind indespærret. En forståelse af alderdom og smitte er gradvist ved at udslette

menneskets frygt for spøgelser, ånder og guder som de personlige ophavsmænd til menneskelig elendighed og dødelig lidelse.

90:3.10 (990.5) Evolutionen når ufejlbarligt sit mål: Den indgyder mennesket den overtroiske frygt for det ukendte og frygten for det usynlige, som er grundlaget for gudsbegrebet. Og efter at have været vidne til fødslen af en avanceret forståelse af Guddommen gennem åbenbaringens koordinerede virkning, sætter den samme evolutionsteknik så ufejlbarligt de tankekræfter i gang, som ubønhørligt vil udslette det stillads, som har tjent sit formål.

4. Shamanernes lægekunst

90:4.1 (990.6) Hele de gamle menneskers liv var forebyggende; deres religion var i høj grad en teknik til sygdomsforebyggelse. Og uanset fejlene i deres teorier var de helhjertede, når det gjaldt om at føre dem ud i livet; de havde en ubegrænset tro på deres behandlingsmetoder, og det er i sig selv et stærkt middel.

90:4.2 (991.1) Den tro, der kræves for at blive rask under en af disse gamle shamaners tåbelige behandling, var trods alt ikke væsentligt anderledes end den, der kræves for at opleve helbredelse i hænderne på nogle af hans senere efterfølgere, som beskæftiger sig med ikke-videnskabelig behandling af sygdomme.

90:4.3 (991.2) De mere primitive stammer frygtede i høj grad de syge, og i lange tider blev de omhyggeligt undgået og skamfuldt forsømt. Det var et stort fremskridt i humanisme, da shamanismens udvikling frembragte præster og medicinmænd, som indvilligede i at behandle sygdomme. Så blev det kutyme, at hele klanen stimlede sammen i sygestuen for at hjælpe shamanen med at hyle sygdomsspøgelserne væk. Det var ikke ualmindeligt, at en kvinde var den diagnosticerende shaman, mens en mand administrerede behandlingen. Den sædvanlige metode til at diagnosticere sygdomme var at undersøge indvoldene fra et dyr.

90:4.4 (991.3) Sygdom blev behandlet med sang, hyletoner, håndspålæggelse, åndedræt på patienten og mange andre teknikker. I senere tider blev det udbredt at ty til tempelsøvn, hvor helbredelse angiveligt fandt sted. Medicinmændene forsøgte sig til sidst med egentlig kirurgi i forbindelse med tempelsøvnen; en af de første operationer var at trepanere kraniet for at give en ånd med hovedpine mulighed for at flygte. Shamanerne lærte at behandle brud og forvridninger, at åbne bylder og udslæt; shamaninderne blev dygtige til fødselshjælp.

90:4.5 (991.4) Det var en almindelig behandlingsmetode at gnide noget magisk på et inficeret eller plettet sted på kroppen, smide amuletten væk og angiveligt opleve en helbredelse. Hvis nogen skulle være så uheldig at samle den bortkastede amulet op, troede man, at de straks ville få infektionen eller pletten. Der gik lang tid, før urter og anden rigtig medicin blev introduceret. Massage blev udviklet i forbindelse med besværgelser, hvor ånden blev gnedet ud af kroppen, og før det

forsøgte man at gnide medicin ind, ligesom nutidens mennesker i dag forsøger at gnide salver ind. Blodudtrækning med kopper og at sutte på de berørte dele, sammen med åreladning, var værdifuldt for at slippe af med en sygdomsfremkaldende ånd.

90:4.6 (991.5) Da vand var en potent fetich, blev det brugt i behandlingen af mange lidelser. I lang tid troede man, at den ånd, der forårsagede sygdommen, kunne elimineres ved at svede. Dampbade var højt værdsatte, og naturlige varme kilder blomstrede snart op som primitive kursteder. De tidlige mennesker opdagede, at varme kunne lindre smerter; de brugte sollys, friske dyreorganer, varmt ler og varme sten, og mange af disse metoder anvendes stadig. Rytme blev praktiseret i et forsøg på at påvirke ånderne; tom-tom trommer var universelle.

90:4.7 (991.6) Blandt nogle mennesker troede man, at sygdom skyldtes en ond sammensværgelse mellem ånder og dyr. Det gav anledning til troen på, at der fandtes et velgørende plantemiddel mod enhver sygdom forårsaget af dyr. De røde mennesker var særligt hengivne over for plante-teorien om universelle midler; de puttede altid en dråbe blod i det rodhul, der var tilbage, når planten blev trukket op.

90:4.8 (991.7) Faste, slankekure og irritationsdæmpende midler blev ofte brugt som afhjælpende foranstaltninger. Menneskelige sekreter, som var decideret magiske, var højt ansete; blod og urin var således blandt de tidligste lægemidler og blev snart suppleret med rødder og forskellige salte. Shamanerne mente, at sygdomsånder kunne drives ud af kroppen med ildelugtende og dårligt smagende medicin. Udrensning blev meget tidligt en rutinemæssig behandling, og

værdien af rå kakao og kinin var blandt de tidligste farmaceutiske opdagelser.

90:4.9 (992.1) Grækerne var de første, der udviklede virkelig rationelle metoder til at behandle de syge. Både grækerne og egypterne fik deres medicinske viden fra Eufrat-dalen. Olie og vin var en meget tidlig medicin til behandling af sår; ricinusolie og opium blev brugt af sumererne. Mange af disse gamle og effektive hemmelige midler mistede deres kraft, da de blev kendt; hemmeligholdelse har altid været afgørende for, at bedrageri og overtro kunne udøves med succes. Kun fakta og sandheden søger forståelsens fulde lys og glæder sig over klarhed og oplysning af videnskabelig forskning.

5. Præster og ritualer

90:5.1 (992.2) Ritualets essens er perfektion i udførelsen; blandt de vilde skal det praktiseres med nøjagtig præcision. Det er kun, når ritualet er blevet udført korrekt, at ceremonien har overbevisende magt over ånderne. Hvis ritualet er mangelfuldt, vækker det kun gudernes vrede og harme. Da menneskets langsomt udviklende sind opfattede *ritualets teknik* som den afgørende faktor for dets effektivitet, var det derfor uundgåeligt, at de tidlige shamaner før eller siden skulle udvikle sig til et præsteskab, der var uddannet til at lede den omhyggelige udførelse af ritualet. Og således har endeløse ritualer i titusinder af år hæmmet samfundet og forbandet

civilisationen, har været en utålelig byrde for enhver livshandling, ethvert racemæssigt foretagende.

90:5.2 (992.3) Rituallet er en teknik til at helliggøre skikke; rituallet skaber og fastholder myter og bidrager til bevarelsen af sociale og religiøse skikke. Igen er selve rituallet blevet skabt af myter. Ritualer er ofte først sociale, senere bliver de økonomiske og til sidst får de den hellighed og værdighed, der kendetegner religiøse ceremonier. Ritualer kan være personlige eller gruppebaserede—eller begge dele—som illustreret ved bøn, dans og drama.

90:5.3 (992.4) Ord bliver en del af rituallet, som f.eks. brugen af udtryk som amen og selah. Vanen med at bande og svovle repræsenterer en prostitution af tidligere tiders rituelle gentagelse af hellige navne. Pilgrimsrejser til hellige helligdomme er et meget gammelt ritual. Rituallet voksede derefter til udførlige ceremonier med renselse, udrensning og helliggørelse. Indvielsesceremonierne i de primitive hemmelige stammesamfund var i virkeligheden et primitivt religiøst ritual. De gamle mysteriekulters tilbedelsesteknik var blot én lang udførelse af et akkumuleret religiøst ritual. Ritualerne udviklede sig til sidst til de moderne former for sociale ceremonier og religiøs tilbedelse, som omfatter bøn, sang, oplæsning og andre individuelle og gruppebaserede åndelige hengivelser.

90:5.4 (992.5) Præsterne udviklede sig fra shamaner op gennem orakler, spåmænd, sangere, dansere, vejrmagere, vogtere af religiøse relikvier, tempelforvaltere og forudsigere af begivenheder til status

som egentlige ledere af religiøs tilbedelse. Til sidst blev embedet arveligt, og der opstod en kontinuerlig præstekaste.

90:5.5 (992.6) Efterhånden som religionen udviklede sig, begyndte præsterne at specialisere sig i henhold til deres medfødte talenter eller særlige forudsætninger. Nogle blev sangere, andre bønnemagere og atter andre offermagere; senere kom talerne—prædikanterne. Og da religionen blev institutionaliseret, hævdede disse præster, at de “havde himlens nøgler”.

90:5.6 (992.7) Præsterne har altid forsøgt at imponere og ærefrygte almindelige mennesker ved at udføre det religiøse ritual på et gammelt sprog og ved hjælp af forskellige magiske greb for at mystificere de tilbedende og dermed styrke deres egen fromhed og autoritet. Den store fare ved alt dette er, at ritualet har en tendens til at blive en erstatning for religion.

90:5.7 (993.1) Præsteskaberne har gjort meget for at forsinke den videnskabelige udvikling og hindre åndelige fremskridt, men de har bidraget til at stabilisere civilisationen og til at forbedre visse former for kultur. Men mange moderne præster er ophørt med at fungere som ledere af ritualerne i tilbedelsen af Gud, idet de har vendt deres opmærksomhed mod teologi—forsøget på at definere Gud.

90:5.8 (993.2) Det benægtes ikke, at præsterne har været en møllesten om halsen på racerne, men de sande religiøse ledere har været uvurderlige til at vise vejen til højere og bedre virkeligheder.

90:5.9 (993.3)

[Præsenteret af en Melkisedek fra Nabadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 90](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 92](#) >>

Kapitel 91

Bønnens Udvikling

91:0.1 (994.1) BØNNEN, som en del af religionen, udviklede sig fra tidligere ikke-religiøse monolog- og dialogudtryk. Med det primitive menneskes opnåelse af selvbevidsthed opstod den uundgåelige følge af en anden bevidsthed, det dobbelte potentiale af social respons og gudsgenkendelse.

91:0.2 (994.2) De tidligste bønneformer var ikke henvendt til Guddommen. Disse udtryk var meget lig det, man ville sige til en ven, når man gik i gang med et vigtigt projekt: “Ønsk mig held og lykke.” Det primitive menneske var slave af magi; held, godt og ondt, indgik i alle livets forhold. I starten var disse lykønskninger monologer—bare en slags tænkning højt af den magiske tjener. Dernæst fik de, der troede på heldet, støtte fra deres venner og familier, og til sidst blev der udført en form for ceremoni, som omfattede hele klanen eller stammen.

91:0.3 (994.3) Da begreberne spøgelse og ånder udviklede sig, blev disse bønner overmenneskelige i deres tiltale, og med bevidstheden

om guder nåede sådanne udtryk op på niveauet for ægte bøn. Som en illustration af dette kan nævnes, at blandt visse australske stammer var primitive religiøse bønner ældre end deres tro på ånder og overmenneskelige personligheder.

91:0.4 (994.4) Toda-stammen i Indien følger nu denne praksis med ikke at bede til nogen bestemt, ligesom de tidlige folkeslag gjorde før den religiøse bevidstheds tid. Men blandt todaerne repræsenterer dette en regression af deres degenererende religion til dette primitive niveau. De nutidige ritualer, som Toda-folkets præster udfører, repræsenterer ikke en religiøs ceremoni, da disse upersonlige bønner ikke bidrager til at bevare eller forbedre nogen sociale, moralske eller spirituelle værdier.

91:0.5 (994.5) Præreligiøs bøn var en del af melanesiernes mana-praksis, de afrikanske pygmæers ouden-tro og de nordamerikanske indianeres manitou-overtro. Baganda-stammerne i Afrika er først for nylig kommet ud af bønnens mana-niveau. I denne tidlige evolutionære forvirring beder mennesker til guder—lokale og nationale—til feticher, amuletter, spøgelse, herskere og til almindelige mennesker.

1. Primitive bønner

91:1.1 (994.6) Den tidlige evolutionære religions funktion er at bevare og forøge de essentielle sociale, moralske og åndelige værdier, som langsomt tager form. Menneskene er ikke bevidste om denne

religiøse mission, men den udføres hovedsageligt gennem bøn. Bøn repræsenterer den utilsigtede, men ikke desto mindre personlige og kollektive indsats, som enhver gruppe gør for at sikre (aktualisere) denne bevarelse af højere værdier. Hvis det ikke var for bønnens beskyttelse, ville alle helligdage hurtigt vende tilbage til blot at være feriedage.

91:1.2 (995.1) Religion og dens virkemidler, hvoraf det vigtigste er bønnen, er kun forbundet med de værdier, som har generel social anerkendelse, gruppens godkendelse. Når det primitive menneske forsøgte at tilfredsstille sine lavere følelser eller opnå uhæmmede egoistiske ambitioner, blev det derfor frataget religionens trøst og bønnens hjælp. Hvis individet forsøgte at opnå noget asocialt, var det tvunget til at søge hjælp fra ikke-religiøs magi, ty til troldmænd og dermed blive frataget bønnens hjælp. Bønnen blev derfor meget tidligt en mægtig drivkraft for social evolution, moralsk fremskridt og åndelig opnåelse.

91:1.3 (995.2) Men det primitive sind var hverken logisk eller konsekvent. De tidlige mennesker forstod ikke, at materielle ting ikke hørte ind under bønnen. Disse enfoldige sjæle ræsonnerede, at mad, husly, regn, vildt og andre materielle goder øgede den sociale velfærd, og derfor begyndte de at bede for disse fysiske velsignelser. Selvom dette var en fordrejning af bønnen, opmuntrede det til at realisere disse materielle mål gennem sociale og etiske handlinger. Selv om en sådan prostitution af bønnen nedværdigede et folks åndelige værdier, løftede den ikke desto mindre direkte deres økonomiske, sociale og etiske moral.

91:1.4 (995.3) Bøn er kun monologlignende i den mest primitive type af sind. Det bliver tidligt en dialog og udvides hurtigt til gruppetilbedelsens niveau. Bønnen indikerer, at den primitive religions før-magiske besværgelser har udviklet sig til det niveau, hvor det menneskelige sind anerkender virkeligheden af godgørende magter eller væsener, der er i stand til at forbedre de sociale værdier, og øge de moralske idealer, og videre, at disse påvirkninger er overmenneskelige og adskiller sig fra egoet af det selvbevidste menneske og hans dødelige kolleger. Ægte bøn opstår derfor ikke, førend udøveren af det religiøse ministerium er visualiseret som at være *personlig*.

91:1.5 (995.4) Bøn er kun lidt forbundet med animisme, men sådanne overbevisninger kan eksistere sammen med nye religiøse følelser. Mange gange har religion og animisme haft helt adskilte oprindelser.

91:1.6 (995.5) Hos de dødelige, der ikke er blevet befriet fra frygtens primitive trældom, er der en reel fare for, at al bøn kan føre til en sygelig følelse af synd, uberettigede overbevisninger om skyld, reel eller indbildt. Men i moderne tider er det ikke sandsynligt, at mange vil bruge tilstrækkelig tid på bøn til at føre til denne skadelige grublen over deres uværdighed eller syndighed. De farer, der er forbundet med forvrængning og perversion af bøn, består i uvidenhed, overtro, krystallisering, devitalisering, materialisme og fanatisme.

2. Bønnen under udvikling

91:2.1 (995.6) De første bønner var blot verbaliserede ønsker, udtryk for oprigtige ønsker. Bønnen blev derefter en teknik til at opnå åndeligt samarbejde. Og så nåede den til den højere funktion at hjælpe religionen med at bevare alle værdifulde værdier.

91:2.2 (995.7) Både bøn og magi opstod som et resultat af menneskets tilpasnings reaktioner til omgivelserne på Urantia. Men bortset fra dette generelle forhold har de ikke meget til fælles. Bøn har altid indikeret en positiv handling fra det bedende egos side; den har altid været psykisk og nogle gange spirituel. Magi har normalt betydet et forsøg på at manipulere virkeligheden uden at påvirke manipulatorens ego, udøveren af magi. På trods af deres uafhængige oprindelse har magi og bøn ofte været indbyrdes forbundne i deres senere udviklingsstadier. Magi er nogle gange steget i graderne fra formler gennem ritualer og besværgelser til tærsklen for ægte bøn. Bøn er nogle gange blevet så materialistisk, at den er degenereret til en pseudomagisk teknik til at undgå at bruge de kræfter, der er nødvendige for at løse problemerne på Urantia.

91:2.3 (996.1) Da mennesket fandt ud af, at bønnen ikke kunne tvinge guderne, blev den mere en bøn, hvor man søgte en tjeneste. Men den sande bøn er i virkeligheden et fællesskab mellem mennesket og dets Skaber.

91:2.4 (996.2) Når offertanken dukker op i en religion, forringer det altid den sande bøn, fordi mennesker forsøger at erstatte ofringen af materielle ejendele med ofringen af deres egen indviede vilje til at gøre Guds vilje.

91:2.5 (996.3) Når religionen er frataget en personlig Gud, bliver dens bønner oversat til teologiens og filosofiens niveauer. Når det højeste gudsbegreb i en religion er en upersonlig guddom, som i den panteistiske idealisme, viser det sig at være fatalt for den sande bøn, som altid står for menneskets fællesskab med et personligt og højere væsen, selvom det giver grundlag for visse former for mystisk fællesskab.

91:2.6 (996.4) I de tidligere tider af racemæssig evolution og selv på nuværende tidspunkt er bøn i den daglige erfaring hos den gennemsnitlige dødelige i høj grad et fænomen, hvor mennesket har kontakt med sin egen underbevidsthed. Men der er også et bønnens domæne, hvor det intellektuelt vågne og åndeligt fremskredne individ opnår mere eller mindre kontakt med de overbevidste niveauer af det menneskelige sind, domænet for den iboende Tankeretter. Derudover er der en bestemt åndelig fase af sand bøn, som vedrører dens modtagelse og anerkendelse af de åndelige kræfter i universet, og som er helt adskilt fra al menneskelig og intellektuel sammenhæng.

91:2.7 (996.5) Bøn bidrager i høj grad til udviklingen af den religiøse følelse i et udviklende menneskesind. Det er en mægtig indflydelse, der arbejder for at forhindre isolation af personligheden.

91:2.8 (996.6) Bøn repræsenterer en teknik, der er forbundet med de naturlige religioner i racernes evolution, og som også udgør en del af de erfaringsmæssige værdier i de højere religioner med etisk ekspertise, åbenbaringsreligionerne.

3. Bøn og alter ego

91:3.1 (996.7) Når børn først lærer at bruge sproget, er de tilbøjelige til at tænke højt og udtrykke deres tanker i ord, selv om der ikke er nogen til stede til at høre dem. Med den begyndende kreative fantasi viser de en tendens til at tale med imaginære kammerater. På denne måde søger et spirende ego at holde fællesskab med et fiktivt *alter ego*. Ved hjælp af denne teknik lærer barnet tidligt at omdanne sine monologiske samtaler til pseudodialoger, hvor dette alter ego svarer på dets verbale tanker og ønsker. En meget stor del af en voksens tænkning foregår mentalt i samtaleform.

91:3.2 (996.8) Den tidlige og primitive form for bøn var meget lig de semimagiske recitationer hos den nuværende Toda-stamme, bønner, der ikke var henvendt til nogen bestemt. Men sådanne bønneteknikker har en tendens til at udvikle sig til en dialogisk form for kommunikation med fremkomsten af ideen om et alter ego. Med tiden ophøjes alter ego-konceptet til en højere status af guddommelig værdighed, og bønnerne som en del af religionen opstår. Gennem mange faser og lange tidsaldre er denne primitive form for bøn

bestemt til at udvikle sig, før den når niveauet for intelligent og virkelig etisk bøn.

91:3.3 (997.1) Som det opfattes af successive generationer af bedende dødelige, udvikler alter egoet sig op gennem spøgelse, feticher og ånder til polyteistiske guder og til sidst til den Ene Gud, et guddommeligt væsen, der legemliggør det bedende egos højeste idealer og højeste forhåbninger. Og således fungerer bønne som religionens mest potente middel til at bevare de højeste værdier og idealer hos dem, der beder. Fra det øjeblik, hvor man udtænker et alter ego, til begrebet om en guddommelig og himmelsk Fader dukker op, er bøn altid en socialiserende, moraliserende og spiritualiserende praksis.

91:3.4 (997.2) Den enkle trosbøn vidner om en mægtig udvikling i den menneskelige erfaring, hvor de ældgamle samtaler med den primitive religions fiktive symbol på alter ego er blevet ophøjet til et niveau af fællesskab med den Uendeliges ånd og til en ægte bevidsthed om virkeligheden af den evige Gud og Paradisets Fader for al intelligent skabelse.

91:3.5 (997.3) Bortset fra alt det overnaturlige i oplevelsen af at bede, bør man huske på, at etisk bøn er en fantastisk måde at hæve sit ego på og styrke selvet til et bedre liv og højere præstationer. Bøn får det menneskelige ego til at søge hjælp begge veje: efter materiel hjælp til det underbevidste reservoir af dødelig erfaring, efter inspiration og vejledning til de overbevidste grænser for det materielles kontakt med det åndelige, med Mysterieledsageren.

91:3.6 (997.4) Bøn har altid været og vil altid være en todelt menneskelig oplevelse: en psykologisk procedure forbundet med en åndelig teknik. Og disse to funktioner i bønningen kan aldrig helt adskilles.

91:3.7 (997.5) Oplyst bøn må ikke kun anerkende en ydre og personlig Gud, men også en indre og upersonlig guddommelighed, Retteren i det menneskelige sind. Det er helt passende, at mennesket, når det beder, stræber efter at forstå konceptet om den Universelle Fader i Paradis; Men den mest effektive teknik til de fleste praktiske formål vil være at vende tilbage til begrebet om et nærtstående alter ego, ligesom det primitive sind havde for vane at gøre, og så erkende, at ideen om dette alter ego har udviklet sig fra en ren fiktion til sandheden om Guds indvielse af det dødelige menneske som Retterens faktiske nærvær, så mennesket så at sige kan tale ansigt til ansigt med et virkeligt og ægte og guddommeligt alter ego, der bor i ham og er selve nærværet og essensen af den levende Gud, den Universelle Fader.

4. Etisk bøn

91:4.1 (997.6) Ingen bøn kan være etisk, når den bedende søger at opnå egoistiske fordele i forhold til sine medmennesker. Egoistisk og materialistisk bøn er uforenelig med de etiske religioner, som er baseret på uselvisk og guddommelig kærlighed. Al sådan uetisk bøn vender tilbage til de primitive niveauer af pseudomagi og er uværdig

for fremskredne civilisationer og oplyste religioner. Egoistisk bøn overskrider ånden i al etik, der er baseret på kærlig retfærdighed.

91:4.2 (997.7) Bøn må aldrig blive så prostitueret, at den bliver en erstatning for handling. Al etisk bøn er en stimulans til handling og en guide til den progressive stræben efter idealistiske mål om højere opnåelse af sig selv.

91:4.3 (998.1) Vær *fair* i al din bøn; forvent ikke, at Gud viser partiskhed, at han elsker dig mere end sine andre børn, dine venner, naboer og endda fjender. Men bønnerne i de naturlige eller udviklede religioner er ikke i første omgang etiske, som den er i de senere åbenbarede religioner. Al bøn, hvad enten den er individuel eller fælles, kan være enten egoistisk eller altruistisk. Det vil sige, at bønnerne kan være centreret om selvet eller om andre. Når bønnerne ikke søger noget for den, der beder, eller noget for hans medmennesker, så tenderer sådanne sjælsholdninger mod niveauerne for sand tilbedelse. Egoistiske bønner involverer bekendelser og bønner og består ofte i anmodninger om materielle tjenester. Bønnerne er noget mere etiske, når de handler om tilgivelse og søger visdom til øget selvkontrol.

91:4.4 (998.2) Mens den uselviske form for bøn er styrkende og trøstende, er den materialistiske bøn bestemt til at bringe skuffelse og desillusion, efterhånden som de videnskabelige opdagelser viser, at mennesket lever i et fysisk univers med lov og orden. Et individs eller en races barndom er præget af primitiv, egoistisk og materialistisk bøn. Og til en vis grad er alle sådanne bønner effektive, fordi de uvægerligt fører til de bestræbelser og anstrengelser, som

bidrager til at opnå svar på sådanne bønner. Troens virkelige bøn bidrager altid til at forøge livets teknik, selv om sådanne bønner ikke er værdige til åndelig anerkendelse. Men den åndeligt avancerede person bør udvise stor forsigtighed i forsøget på at afskrække det primitive eller umodne sind med hensyn til sådanne bønner.

91:4.5 (998.3) Husk, at selv om bønnen ikke ændrer Gud, skaber den meget ofte store og varige forandringer hos den, der beder i tro og fortrøstningsfuld forventning. Bøn har været ophav til megen fred i sindet, munterhed, ro, mod, selvbeherskelse og retfærdighed hos mænd og kvinder i de fremvoksende racer.

5. Bønnens sociale eftervirkninger

91:5.1 (998.4) I tilbedelsen af forfædrene, fører bønnen til dyrkelse af forfædrenes idealer. Men bøn, som en del af gudsdyrkelsen, transcenderer alle andre former for praksis, da den fører til dyrkelsen af guddommelige idealer. Når begrebet om bønnens alter ego bliver suverænt og guddommeligt, bliver menneskets idealer tilsvarende hævet fra det rent menneskelige til det himmelske og guddommelige niveau, og resultatet af al sådan bøn er en forbedring af menneskets karakter og en dybtgående forening af menneskets personlighed.

91:5.2 (998.5) Men bøn behøver ikke altid at være individuel. Gruppebøn eller menighedsbøn er meget effektiv, fordi den i høj

grad er socialiserende i sine konsekvenser. Når en gruppe engagerer sig i fælles bøn for moralsk forbedring og åndelig opløftelse, virker sådanne andagter tilbage på de individer, der udgør gruppen; de bliver alle bedre på grund af deltagelsen. Selv en hel by eller en hel nation kan blive hjulpet af sådanne bønneandagter. Bekendelse, omvendelse og bøn har ført enkeltpersoner, byer, nationer og hele racer til mægtige reformbestræbelser og modige gerninger med tapre resultater.

91:5.3 (998.6) Hvis du virkelig ønsker at overvinde vanen med at kritisere en ven, er den hurtigste og sikreste måde at opnå en sådan holdningsændring på at gøre det til en vane at bede for den person hver dag i dit liv. Men de sociale konsekvenser af sådanne bønner afhænger i høj grad af to forhold:

91:5.4 (998.7) 1. Den person, man beder for bør vide, at man beder for dem.

91:5.5 (999.1) 2. Den person, der beder skulle komme i tæt social kontakt med den person, for hvem han beder.

91:5.6 (999.2) Bøn er den teknik, hvormed enhver religion før eller siden bliver institutionaliseret. Og med tiden bliver bønnen forbundet med adskillige sekundære instanser, nogle nyttige, andre decideret skadelige, såsom præster, hellige bøger, tilbedelsesritualer og ceremonier.

91:5.7 (999.3) Men sind med større åndelig oplysning bør være tålmodige med og tolerante over for de mindre begavede intellekter, der higer efter symbolik for at mobilisere deres svage åndelige

indsigt. De stærke må ikke se med foragt på de svage. De, der er gudsbevidste uden symbolik, må ikke nægte symbolets nådegave til dem, der har svært ved at tilbede Guddommen og ære sandhed, skønhed og godhed uden form og ritual. I bøn og tilbedelse forestiller de fleste dødelige sig et symbol på målet for deres hengivenhed.

6. Bønnens virkningsområde

91:6.1 (999.4) Bøn kan ikke have nogen direkte effekt på ens fysiske omgivelser, medmindre den er i forbindelse med viljen og handlingerne hos de personlige åndelige kræfter og materielle tilsynsførende i et rige. Selv om der er en meget klar grænse for, hvad man kan bede om, gælder sådanne grænser ikke i lige så høj grad for *troen* hos dem, der beder.

91:6.2 (999.5) Bøn er ikke en teknik til at helbrede virkelige og organiske sygdomme, men den har bidraget enormt til et godt helbred og til helbredelse af mange mentale, følelsesmæssige og nervøse lidelser. Og selv ved egentlige bakterielle sygdomme har bøn mange gange øget effekten af andre helbredende procedurer. Bøn har forvandlet manganen en irriteret og klagende invalid til et forbillede for tålmodighed og gjort vedkommende til en inspiration for alle andre mennesker, der lider.

91:6.3 (999.6) Uanset hvor svært det kan være at forene den videnskabelige tvivl om bønnens effektivitet med den evige trang til at søge hjælp og vejledning fra guddommelige kilder, så glem aldrig,

at troens oprigtige bøn er en mægtig kraft til fremme af personlig lykke, individuel selvkontrol, social harmoni, moralsk fremgang og åndelig opnåelse.

91:6.4 (999.7) Bøn, selv som en rent menneskelig praksis, en dialog med ens alter ego, udgør en teknik til den mest effektive tilgang til realiseringen af de reservekræfter i den menneskelige natur, som er lagret og bevaret i de ubevidste områder af det menneskelige sind. Bøn er en sund psykologisk praksis, bortset fra dens religiøse implikationer og dens spirituelle betydning. Det er en kendsgerning i den menneskelige erfaring, at de fleste mennesker, hvis de er tilstrækkeligt pressede, på en eller anden måde vil bede til en kilde om hjælp.

91:6.5 (999.8) Vær ikke så doven, at du beder Gud om at løse dine problemer, men tøv aldrig med at bede ham om visdom og åndelig styrke til at vejlede og støtte dig, mens du selv resolut og modigt angriber de problemer, du står over for.

91:6.6 (999.9) Bøn har været en uundværlig faktor i udviklingen og bevarelsen af den religiøse civilisation, og den har stadig mægtige bidrag at yde til den videre forbedring og åndeliggørelse af samfundet, hvis de, der beder, kun vil gøre det i lyset af videnskabelige kendsgerninger, filosofisk visdom, intellektuel oprigtighed og åndelig tro. Bed, som Jesus lærte sine disciple—ærligt, uselvisk, retfærdigt og uden at tvivle.

91:6.7 (1000.1) Men bønnens effektivitet i den personlige åndelige oplevelse hos den, der beder, er på ingen måde afhængig af en sådan

tilbeders intellektuelle forståelse, filosofiske skarpsindighed, sociale niveau, kulturelle status eller andre jordiske erhvervelser. De psykiske og åndelige følgevirkninger af troens bøn er umiddelbare, personlige og erfaringsbaserede. Der findes ingen anden teknik, hvormed ethvert menneske, uanset alle andre dødelige færdigheder, så effektivt og umiddelbart kan nærme sig tærsklen til det rige, hvor han kan kommunikere med sin Skaber, hvor skabningen kommer i kontakt med Skaberens virkelighed, med den indre Tankeretter.

7. Mystik, ekstase og inspiration

91:7.1 (1000.2) Mystik som teknik til at kultivere bevidstheden om Guds nærvær er i det hele taget prisværdig, men når en sådan praksis fører til social isolation og kulminerer i religiøs fanatisme, er den alt andet end forkastelig. Alt for ofte er det, som den overspændte mystiker vurderer som guddommelig inspiration, oprør fra hans eget dybe sind. Selv om det jordiske sinds kontakt med sin indre Retter ofte fremmes af hengiven meditation, så fremmes den oftere af helhjertet og kærlig tjeneste i uselvsk tjeneste for ens medskabninger.

91:7.2 (1000.3) Tidligere tiders store religiøse lærere og profeter var ikke ekstreme mystikere. De var gudsvidende mænd og kvinder, som bedst tjente deres Gud ved uselvsk at tjene deres medmennesker. Jesus tog ofte sine apostle med for sig selv i korte perioder for at meditere og bede, men for det meste holdt han dem i tjenende

kontakt med folkemængden. Menneskets sjæl har brug for åndelig motion såvel som åndelig næring.

91:7.3 (1000.4) Religiøs ekstase er tilladt, når den er resultatet af fornuftige fortilfælde, men sådanne oplevelser er oftere resultatet af rent følelsesmæssige påvirkninger end en manifestation af dyb åndelig karakter. Religiøse personer må ikke betragte enhver levende psykologisk forudanelse og enhver intens følelsesmæssig oplevelse som en guddommelig åbenbaring eller en åndelig kommunikation. Ægte åndelig ekstase er normalt forbundet med stor ydre ro og næsten perfekt følelsesmæssig kontrol. Men en ægte profetisk vision er en superpsykologisk fornemmelse. Sådanne besøg er ikke pseudohallucinationer, og de er heller ikke trancelignende ekstaser.

91:7.4 (1000.5) Det menneskelige sind kan præstere som reaktion på såkaldt inspiration, når det er følsomt over for enten underbevidsthedens oprør eller overbevidsthedens stimulus. I begge tilfælde forekommer det individet, at sådanne forøgelser af bevidsthedsindholdet er mere eller mindre fremmede. Ubehersket mystisk entusiasme og voldsom religiøs ekstase er ikke inspirationens legitimation, angiveligt guddommelig legitimation.

91:7.5 (1000.6) Den praktiske test af alle disse mærkelige religiøse oplevelser af mystik, ekstase og inspiration er at observere, om disse fænomener forårsager et individ:

91:7.6 (1000.7) 1. Til at nyde bedre og mere komplet fysisk sundhed.

91:7.7 (1000.8) 2. Til at fungere mere effektivt og praktisk i sit mentale liv.

- 91:7.8 (1000.9) 3. Til mere fuldt ud og lykkeligt dele sin religiøse oplevelse.
- 91:7.9 (1000.10) 4. Til mere fuldstændigt at åndeliggøre sit daglige liv mens det trofast varetage dets daglige opgaver, der hører til den dødeliges rutine tilværelse.
- 91:7.10 (1001.1) 5. Til at styrke sin kærlighed og påskønnelse af, sandhed, skønhed og godhed.
- 91:7.11 (1001.2) 6. Til at opretholde sine nuværende anerkendte sociale, moralske, etiske og åndelige værdier.
- 91:7.12 (1001.3) 7. Til at øge sin åndelige indsigt—Gudsbevidsthed.
- 91:7.13 (1001.4) Men bøn har ingen reel forbindelse til disse ekstraordinære religiøse oplevelser. Når bønningen bliver alt for æstetisk, når den næsten udelukkende består i smuk og lyksalig kontemplation af paradisisk guddommelighed, mister den meget af sin socialiserende indflydelse og tenderer mod mysticisme og isolation af de hengivne. Der er en vis fare forbundet med for megen privat bøn, som korrigeres og forhindres ved gruppebøn, andagter i fællesskabet.

8. Bøn som en personlig oplevelse

91:8.1 (1001.5) Der er et virkelig spontant aspekt ved bøn, for det primitive menneske fandt sig selv i at bede, længe før det havde nogen klar forestilling om en Gud. Det tidlige menneske havde for

vane at bede i to forskellige situationer: Når det var i alvorlig nød, oplevede det impulsen til at række ud efter hjælp; og når det var i jubel, gav det efter for det impulsive udtryk for glæde.

91:8.2 (1001.6) Bøn er ikke en evolution af magi; de opstod begge uafhængigt af hinanden. Magi var et forsøg på at tilpasse Guddommen til forholdene; bøn er et forsøg på at tilpasse personligheden til Guddommens vilje. Sand bøn er både moralsk og religiøs; magi er ingen af delene.

91:8.3 (1001.7) Bøn kan blive en fast skik, og mange beder, fordi andre gør det. Atter andre beder, fordi de frygter, at der kan ske noget forfærdeligt, hvis de ikke beder deres regelmæssige bønner.

91:8.4 (1001.8) For nogle individer er bøn et roligt udtryk for taknemmelighed; for andre er det et gruppeudtryk for lovprisning, sociale andagter; nogle gange er det efterligning af andres religion, mens sand bøn er den oprigtige og tillidsfulde kommunikation mellem skabningens åndelige natur og Skaberens ånd, der er til stede overalt.

91:8.5 (1001.9) Bøn kan være et spontant udtryk for Gudsbevidsthed eller en meningsløs recitation af teologiske formler. Det kan være den ekstatiske lovprisning fra en sjæl, der kender Gud, eller den slaviske lydighed fra en frygtindgydende dødelig. Nogle gange er det et patetisk udtryk for åndelig trang, andre gange er det en åbenlys råben af fromme fraser. Bøn kan være glædelig lovprisning eller en ydmyg bøn om tilgivelse.

91:8.6 (1001.10) Bøn kan være den barnlige bøn om det umulige eller den modne bøn om moralsk vækst og åndelig kraft. En bøn kan handle om det daglige brød eller være udtryk for en helhjertet længsel efter at finde Gud og gøre hans vilje. Det kan være en helt igennem egoistisk anmodning eller en sand og storslået gestus mod realiseringen af uselvsk broderskab.

91:8.7 (1001.11) Bøn kan være et vredt råb om hævn eller en barmhjertig forbøn for ens fjender. Den kan være udtryk for et håb om at forandre Gud eller en kraftfuld teknik til at forandre sig selv. Det kan være en fortabt synders krybende bøn til en angiveligt streng dommer eller et glædeligt udtryk fra en befriet søn af den levende og barmhjertige himmelske Fader.

91:8.8 (1001.12) Det moderne menneske er forvirret ved tanken om at tale med Gud om tingene på en rent personlig måde. Mange har opgivet at bede regelmæssigt; de beder kun, når de er under usædvanligt pres—i nødsituationer. Mennesket burde ikke være bange for at tale med Gud, men kun et åndeligt barn ville forsøge at overtale eller ændre Gud.

91:8.9 (1002.1) Men ægte bøn opnår virkeligheden. Selv når luftstrømmene er opadgående, kan ingen fugl svæve uden udstrakte vinger. Bøn opløfter mennesket, fordi det er en teknik til at gøre fremskridt ved at udnytte universets stigende åndelige strømme.

91:8.10 (1002.2) Ægte bøn bidrager til åndelig vækst, ændrer holdninger og giver den tilfredsstillelse, der kommer fra fællesskab med guddommelighed. Det er et spontant udbrud af Gudsbevidsthed.

91:8.11 (1002.3) Gud besvarer menneskets bøn ved at give det en større åbenbaring af sandheden, en større påskønnelse af skønheden og et større begreb om godhed. Bøn er en subjektiv gestus, men den er i kontakt med mægtige objektive realiteter på de åndelige niveauer af den menneskelige erfaring; det er en meningsfuld stræben fra menneskets side efter overmenneskelige værdier. Det er den mest potente stimulans til åndelig vækst.

91:8.12 (1002.4) Ord er irrelevante for bøn; de er blot den intellektuelle kanal, hvori floden af åndelig bøn tilfældigvis kan flyde. Ordværdien af en bøn er rent autosuggestiv i private andagter og sociosuggestiv i gruppeandagter. Gud besvarer sjælens holdning, ikke ordene.

91:8.13 (1002.5) Bønnen er ikke en måde at undgå konflikter, men snarere et incitament til vækst, inden selve konflikten. Bed kun for værdier, ikke ting; for vækst, ikke for tilfredsstillelse.

9. Vilkår for effektiv bøn

91:9.1 (1002.6) Hvis du ønsker at engagere dig i effektiv bøn, bør du huske på de love der gælder for vellykkede anmodninger:

91:9.2 (1002.7) 1. Du skal kvalificere dig som en stærk bedende ved oprigtigt og modigt at se problemerne i universets virkelighed i øjnene. Du skal have kosmisk udholdenhed.

91:9.3 (1002.8) 2. Du skal ærligt have udtømt menneskets egen evne til menneskelig tilpasning. Du skal have været flittig.

91:9.4 (1002.9) 3. Du må overgive ethvert ønske i sindet og enhver trang i sjælen til den åndelige væksts transformerende omfavnelse. Du må have oplevet en udvidelse af betydninger og en højnelse af værdier.

91:9.5 (1002.10) 4. Du skal træffe et helhjertet valg af den guddommelige vilje. Du skal udslette ubeslutsomhedens døde punkt.

91:9.6 (1002.11) 5. Du anerkender ikke kun Faderens vilje og vælger at gøre den, men du har også uforbeholdent dedikeret dig selv og dynamisk helliget dig selv til virkelig at gøre Faderens vilje.

91:9.7 (1002.12) 6. Din bøn vil udelukkende være rettet mod guddommelig visdom til at løse de konkrete menneskelige problemer i opstigningen til Paradiset—opnåelsen af guddommelig perfektion.

91:9.8 (1002.13) 7. Og du skal have tro—levende tro.

91:9.9 (1002.14) [Præsenteret af lederen for mellemvæsenerne på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 91](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 93](#) >>

Kapitel 92

Religionens Senere Udvikling

92:0.1 (1003.1) MENNESKET havde en religion af naturlig oprindelse som en del af sin evolutionære erfaring, længe før der blev givet systematiske åbenbaringer på Urantia. Men denne religion *afnaturlig* oprindelse var i sig selv et produkt af menneskets superanimalske begavelse. Evolutionær religion opstod langsomt gennem årtusinderne af menneskehedens erfaringsmæssige karriere ved hjælp af følgende påvirkninger, der virkede i og påvirkede det vilde, barbariske og civiliserede menneske:

92:0.2 (1003.2) 1. *Tilbedelsens* hjælpeånd—tilsynekomsten i dyrenes bevidsthed af overdyrisk potentialer for virkelighedsopfattelse. Dette kan kaldes det menneskelige urinstinkt for Guddommen.

92:0.3 (1003.3) 2. *Visdommens* hjælpeånd—manifestationen i et tilbedende sind af tendensen til at rette sin tilbedelse mod højere

udtrykskanaler og mod stadigt voksende begreber om guddommens virkelighed.

92:0.4 (1003.4) 3. *Helligånden*—dette er den oprindelige overdragelse af supersindet, og det fremkommer ufejlbarligt i alle ægte menneskelige personligheder. Denne tjeneste til et tilbedelsesbegærligt og visdomskrævende sind skaber evnen til at selvrealisere postulatet om menneskelig overlevelse, både i teologisk forstand og som en faktisk og faktuel personlighedsoplevelse.

92:0.5 (1003.5) Den koordinerede funktion af disse tre guddommelige tjenester er helt tilstrækkeligt til at igangsætte og videreføre væksten i evolutionær religion. Disse indflydelser bliver senere forstærket af Tankerettere, serafer og Sandhedens Ånd, som alle accelererer hastigheden af den religiøse udvikling. Disse instanser har længe fungeret på Urantia, og de vil fortsætte her, så længe denne planet forbliver en beboet sfære. En stor del af potentialet i disse guddommelige instanser har endnu aldrig haft mulighed for at blive udtrykt; meget vil blive afsløret i de kommende tidsaldre, efterhånden som de dødeliges religion stiger op, niveau for niveau, mod de himmelske højder af morontielle værdier og åndelig sandhed.

1. Religionens evolutionære karakter

92:1.1 (1003.6) Religionens udvikling er blevet sporet fra tidlig frygt og spøgelse ned gennem mange på hinanden følgende udviklingsstadier, herunder bestræbelserne på først at tvinge og derefter at overtale ånderne. Stammefeticher voksede til totemer og stammeguder; magiske formler blev til moderne bønner. Omskæring, som først var et offer, blev til en hygiejnisk procedure.

92:1.2 (1003.7) Religionen udviklede sig fra naturdyrkelse over spøgelsesdyrkelse til fetichisme i løbet af racernes vilde barndom. Med civilisationens begyndelse tilsluttede menneskeheden sig de mere mystiske og symbolske overbevisninger, mens menneskeheden nu, hvor den nærmer sig modenhed, modnes til at værdsætte ægte religion, endda en begyndelse på åbenbaringen af selve sandheden.

92:1.3 (1004.1) Religion opstår som en biologisk reaktion fra sindet på åndelige overbevisninger og miljøet; det er det sidste, der går til grunde eller ændrer sig i en race. Religion er samfundets tilpasning, i enhver tidsalder, til det, der er mystisk. Som en social institution omfatter den ritualer, symboler, kulturer, skrifter, altre, helligdomme og templer. Helligvand, relikvier, feticher, amuletter, klæder, klokker, trommer og præsteskaber er fælles for alle religioner. Og det er umuligt helt at adskille rent udviklet religion fra enten magi eller trolddom.

92:1.4 (1004.2) Mystik og magt har altid stimuleret religiøse følelser og frygt, mens følelser altid har fungeret som en stærk betingende faktor i deres udvikling. Frygt har altid været den grundlæggende religiøse stimulus. Frygt skaber guderne i den evolutionære religion og motiverer de primitive troendes religiøse ritualer. Efterhånden

som civilisationen skrider frem, bliver frygten modificeret af ærbødighed, beundring, respekt og sympati og derefter yderligere betinget af anger og omvendelse.

92:1.5 (1004.3) Et asiatisk folk lærte, at “Gud er en stor frygt”; det er et udslag af en rent evolutionær religion. Jesus, åbenbaringen af den højeste form for religiøs levevis, proklamerede, at “Gud er kærlighed.”

2. Religionen og skikkene

92:2.1 (1004.4) Religion er den mest rigide og urokkelige af alle menneskelige institutioner, men den tilpasser sig langsomt til et samfund i forandring. Til sidst afspejler den evolutionære religion de skiftende sæder, som igen kan være blevet påvirket af åbenbaret religion. Langsomt, sikkert, men modvilligt, følger religion (tilbedelse) i kølvandet på visdom—viden styret af erfaringsbaseret fornuft og oplyst af guddommelig åbenbaring.

92:2.2 (1004.5) Religionen klamrer sig til skikkene; det, der *var*, er gammelt og angiveligt helligt. Af denne grund, og ingen anden, blev stenredskaber ved med at eksistere langt ind i bronze- og jernalderen. Dette udsagn er dokumenteret: “Og hvis I vil lave mig et alter af sten, skal I ikke bygge det af tilhuggede sten, for hvis I bruger jeres værktøj til at lave det, har I gjort det urent.” Selv i dag tænder hinduerne deres alterbål ved hjælp af et primitivt ildbor. I løbet af den evolutionære religion er det nye altid blevet betragtet som

helligbrøde. Nadveren skal ikke bestå af ny og forarbejdet mad, men af de mest primitive fødevarer: "Kød stegt i ild og usyret brød serveret med bitre urter." Alle former for social brug og endda juridiske procedurer klamrer sig til de gamle former.

92:2.3 (1004.6) Når det moderne menneske undrer sig over, at der er så meget i forskellige religioners skrifter, som kan betragtes som uanstændigt, bør det stoppe op og tænke over, at generationer, der er gået forud, har frygtet at fjerne det, som deres forfædre anså for at være hellige og helligt. Meget af det, som en generation måske betragter som uanstændigt, har tidligere generationer betragtet som en del af deres accepterede skikke, endda som godkendte religiøse ritualer. En betydelig mængde religiøse kontroverser har været forårsaget af de uendelige forsøg på at forene gamle, men forkastelige skikke med nyudviklet fornuft, at finde plausible teorier til at retfærdiggøre trosbekendelsens videreførelse af gamle og forældede skikke.

92:2.4 (1004.7) Men det er kun tåbeligt at forsøge at accelerere den religiøse vækst for pludseligt. En race eller nation kan kun assimilere det fra en avanceret religion, som er rimeligt konsistent og foreneligt med dens nuværende evolutionære status, plus dens geniale evne til tilpasning. Sociale, klimatiske, politiske og økonomiske forhold er alle med til at bestemme den religiøse evolutions forløb og fremskridt. Den sociale moral bestemmes ikke af religionen, dvs. af den evolutionære religion; snarere dikteres religionsformerne af racemoralen.

92:2.5 (1005.1) Menneskeracer accepterer kun overfladisk en fremmed og ny religion; de tilpasser den faktisk til deres sæder og gamle måder at tro på. Dette illustreres godt af eksemplet med en vis newzealandsk stamme, hvis præster, efter nominelt at have accepteret kristendommen, påstod at have modtaget direkte åbenbaringer fra Gabriel om, at denne selvsamme stamme var blevet Guds udvalgte folk, og at de skulle have lov til frit at hengive sig til løse seksuelle forhold og mange andre af deres gamle og forkastelige skikke. Og straks gik alle de nyskabte kristne over til denne nye og mindre krævende version af kristendommen.

92:2.6 (1005.2) Religion har på et eller andet tidspunkt sanktioneret alle mulige former for modstridende og inkonsekvent adfærd, har på et eller andet tidspunkt godkendt praktisk talt alt det, der nu betragtes som umoralsk eller syndigt. Samvittigheden har aldrig været, og kan aldrig blive, en sikker og ufejlbarlig guide til menneskelig adfærd, når den ikke er oplært af erfaring og hjulpet af fornuften. Samvittigheden er ikke en guddommelig stemme, der taler til den menneskelige sjæl. Den er blot summen af det moralske og etiske indhold i enhver aktuel eksistensfase; den repræsenterer blot det menneskeligt opfattede ideal for reaktion under enhver given omstændighed.

3. Udviklingsreligiones karakter

92:3.1 (1005.3) Studiet af menneskelig religion er en undersøgelse af de fossile sociale lag fra tidligere tidsaldre. De menneskeskabte guders sæder er en sandfærdig afspejling af moralen hos de mennesker, der først udtænkte sådanne guder. Gamle religioner og mytologier skildrer troværdigt troen og traditionerne hos folk, der for længst er gået tabt i glemslen. Disse gamle kultpraksisser fortsætter sideløbende med nyere økonomiske skikke og sociale udviklinger, og de virker selvfølgelig groft inkonsekvente. Resterne af kulten præsenterer et sandt billede af fortidens racemæssige religioner. Husk altid, at kulterne ikke er dannet for at opdage sandheden, men snarere for at udbrede deres trosbekendelser.

92:3.2 (1005.4) Religionen har i høj grad altid været et spørgsmål om, ritualer, skikke, forskrifter, ceremonier og dogmer. Den er som regel blevet plettet med vedvarende fortræd skabende beslutnings fejl, illusionen om at være det udvalgte folk. De kardinale religiøse idéer i form af besværgelse, inspiration, åbenbaring, forsoning, omvendelse, soning, forbøn, opofrelse, bøn, bekendelse, tilbedelse, overlevelse efter døden, sakramente, ritual, løsesum, frelse, forløsning, pagt, urenhed, rensning, profeti, original synd—de gå alle tilbage til de tidlige tider af oprindelige frygt for spøgelser.

92:3.3 (1005.5) Primitiv religion er hverken mere eller mindre end kampen for materiel eksistens udvidet til at omfatte eksistensen hinsides graven. Overholdelsen af en sådan tro repræsenterede en udvidelse af kampen for selvopretholdelse til en forestillet spøgelses- og åndeverden. Men når du fristes til at kritisere evolutionær religion, så vær forsigtig. Husk, at det er, *hvad der skete*; det er en

historisk kendsgerning. Og husk også, at styrken ved enhver idé ikke ligger i dens sikkerhed eller sandhed, men snarere i hvor levende dens menneskelige appel er.

92:3.4 (1006.1) Evolutionær religion giver ikke mulighed for forandring eller revision; i modsætning til videnskaben giver den ikke mulighed for sin egen progressive korrektion. Evolutionær religion aftvinger respekt, fordi dens tilhængere mener, at den er *Sandheden*; “den tro, der én gang blev overgivet til de hellige,” må i teorien være både endegyldig og ufejlbarlig. Kulden modsætter sig udvikling, fordi reelle fremskridt med sikkerhed vil ændre eller ødelægge kulden selv; derfor skal den altid tvinges til revision.

92:3.5 (1006.2) Kun to påvirkninger kan ændre og opløfte den naturlige religions dogmer: presset fra de langsomt fremadskridende skikke og den periodiske oplysning fra epokegørende åbenbaringer. Og det er ikke mærkeligt, at fremskridtet var langsomt; i gamle dage betød det at være progressiv eller opfindsom at blive dræbt som en troldmand. Kulden udvikler sig langsomt i generationsepoker og evige cyklusser. Men den bevæger sig fremad. Den evolutionære tro på spøgelse lagde grunden til en filosofi om åbenbaret religion, som i sidste ende vil ødelægge den overtro, den stammer fra.

92:3.6 (1006.3) Religion har hæmmet den sociale udvikling på mange måder, men uden religion ville der ikke have været nogen varig moral eller etik, ingen værdifuld civilisation. Religion har kvalt megen ikke-religiøs kultur: Skulptur opstod i forbindelse med fremstilling af idoler, arkitektur i forbindelse med tempelbyggeri, poesi i forbindelse med besværgelser, musik i forbindelse med

tilbedelsessange, drama i forbindelse med skuespil for åndelig vejledning og dans i forbindelse med de sæsonbestemte tilbedelsesfestivaler.

92:3.7 (1006.4) Men samtidig med at man gør opmærksom på, at religion var afgørende for civilisationens udvikling og bevarelse, bør det noteres, at naturlig religion også har gjort meget for at forkrøble og hæmme netop den civilisation, som den ellers fostrede og opretholdt. Religion har hæmmet industrielle aktiviteter og økonomisk udvikling; den har været spild af arbejdskraft og har spildt kapital; den har ikke altid været til hjælp for familien; den har ikke i tilstrækkelig grad fremmet fred og god vilje; den har undertiden forsømt uddannelse og forsinket videnskab; den har unødigt forarmet livet for at foregive at berige døden. Den evolutionære religion, den menneskelige religion, har gjort sig skyldig i alle disse og mange flere fejltagelser, fejl og brølere; ikke desto mindre opretholdt den kulturel etik, civiliseret moral og social sammenhængskraft og gjorde det muligt for senere åbenbarede religion at kompensere for disse mange evolutionære mangler.

92:3.8 (1006.5) Evolutionær religion har været menneskets dyreste, men uforligneligt effektive institution. Menneskelig religion kan kun retfærdiggøres i lyset af den evolutionære civilisation. Hvis mennesket ikke var et produkt af dyrenes evolution, ville et sådant religiøst udviklingsforløb være uden berettigelse.

92:3.9 (1006.6) Religionen understøtter akkumulation af kapital; den fremmer visse typer af arbejde; præsterne fritid begunstiger kunst og

viden; i sidste ende vandt menneskeheden meget som et resultat af alle disse tidlige tiders fejl i etisk tillempling. Shamanerne, ærlige og uærlige, var frygtelig dyre, men de var alle det værd de kostede. De lærde erhverv og videnskaben selv er opstået fra de parasitiske præsteskræver. Religionen fostrede civilisationen og medførte samfundsmæssig kontinuitet; den har altid været det moralske politi. Religionen, medbragte den menneskelige disciplin og selvkontrol, som gjorde *visdom* mulig. Religion er evolutionens effektive svøbe, som hensynsløst driver den sløve og lidende menneskehed fra dens naturlige tilstand af intellektuel inerti fremad og opad til de højere niveauer af fornuft og visdom.

92:3.10 (1006.7) Og denne hellige arv fra dyrenes opstigning, den evolutionære religion, skal til stadighed forfines og forædles af den åbenbarede religions fortsatte censur og af den ægte videnskabs brændende ild.

4. Åbenbaringens gave

92:4.1 (1007.1) Åbenbaring er evolutionær, men altid progressiv. Ned gennem verdenshistoriens tidsalder bliver religionens åbenbaringer stadig større og mere og mere oplysende. Det er åbenbaringens mission at sortere og censurere evolutionens successive religioner. Men hvis åbenbaringen skal ophøre og højne evolutionens religioner, så må sådanne guddommelige besøg skildre lærdomme, som ikke er alt for langt væk fra tanker og reaktioner i den tidsalder, hvor de

præsenteres. Således må og skal åbenbaringen altid holde sig i kontakt med evolutionen. Åbenbaringsreligion må altid være begrænset af menneskets evne til at modtage.

92:4.2 (1007.2) Men uanset den tilsyneladende forbindelse eller afledning er åbenbaringsreligionerne altid kendetegnet ved en tro på en guddom af endelig værdi og på et koncept om overlevelse af personlighedsidentitet efter døden.

92:4.3 (1007.3) Udviklingsreligionen er følelsesbetonet, ikke logisk. Det er menneskets reaktion på troen på en hypotetisk spøgelses- og ånde verden—den menneskelige trosrefleks, som ophidses af erkendelsen af og frygten for det ukendte. Åbenbaringsreligion kommer fra den virkelige åndelige verden; det er det superintellektuelle kosmos' svar på den dødelige sult efter at tro på og være afhængig af de universelle guddomme. Evolutionær religion skildrer menneskehedens kringledede famlen i søgen efter sandhed; åbenbaringsreligioner, selve denne sandhed.

92:4.4 (1007.4) Der har været mange religiøse åbenbaringer, men kun fem af epokegørende betydning. Disse var som følger:

92:4.5 (1007.5) 1. *Den Dalamatiske lære*. Det sande begreb af den Første Kilde og Center blev først bekendtgjort på Urantia af de hundrede legemlige medlemmer af prins Caligastias personale. Denne ekspanderende åbenbaring af guddommen fortsatte i mere end tre hundrede tusinde år, indtil den pludselig blev afbrudt af den planetariske løsrivelse og forstyrrelsen af undervisningsregimet. Med undtagelse af Vans arbejde gik indflydelsen af åbenbaringen i

Dalamatia praktisk taget tabt for hele verden. Selv Noditerne havde glemmt denne sandhed på tidspunktet for Adams ankomst. Af alle, der modtog læren af de hundrede, bevarede de røde mennesker den længst, men tanken om den Store Ånd var, kun et tåget begreb i indianernes religion, indtil kontakten med kristendommen i høj grad præciseret og styrkede den.

92:4.6 (1007.6) 2. *Edens lære*. Adam og Eva portrætterede igen

konceptet om altings Fader for de evolutionære folkeslag.

Afbrydelsen af det første Eden standsede den adamiske åbenbaring, før den nogensinde var kommet helt i gang. Men Adams afbrudte lære blev videreført af de setitiske præster, og nogle af disse sandheder er aldrig gået helt tabt for verden. Hele den religiøse evolutions retning i Mellemøsten blev ændret af Setiternes lærdomme. Men omkring 2500 f.Kr. havde menneskeheden stort set glemmt åbenbaringen som blev formidlet i Edens dage.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melkisedek af Salem*. Denne Nebadons nødsituations Søn indviede den tredje sandhedsåbenbaring på Urantia. De vigtigste forskrifter af hans lære var *tillid* og *tro*. Han underviste menneskerne i tillid til Guds almægtige velgørenhed og proklamerede, at tro var den handling, hvormed mennesket gjorde sig fortjent til Guds gunst. Hans lære blandede sig gradvist med forskellige evolutionære religioners tro og praksis og udviklede sig til sidst til de teologiske systemer, der fandtes på Urantia ved indgangen til det første årtusinde efter Kristus.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus af Nazaret*. Kristus Mikael præsenterede for fjerde gang begrebet Gud som den universelle Fader for Urantia, og denne lære er generelt blevet fastholdt lige siden. Essensen af hans lære var *kærlighed* og *tjeneste*, den kærlige tilbedelse, som en skabningssøn frivilligt giver i anerkendelse af og som svar på Gud hans Faders kærlige tjeneste; den frivillige tjeneste, som sådanne skabningssønner skænker deres brødre i den glade erkendelse af, at de i denne tjeneste ligeledes tjener Gud Faderen.

92:4.9 (1008.2) 5. *Urantia bogens kapitler*. Disse kapitler, hvoraf dette er et, udgør den seneste præsentation af sandheden til dødelige på Urantia. Disse papirer adskiller sig fra alle tidligere åbenbaringer, for de er ikke et arbejde af en enkelt universpersonlighed, men er en sammensat præsentation af mange væsener. Men ingen åbenbaring kan dog være komplet før opnåelsen af den Universelle Fader. Alle andre himmelske velfærdsydelser er ikke mere end en delvis, forbigående, og praktisk tilpasning til de lokale forhold i tid og rum. Mens sådanne indrømmelser som disse muligvis kan reducere alle åbenbaringers umiddelbare kraft og myndighed, er tiden kommet på Urantia, hvor det er tilrådeligt at foretage sådanne oprigtige udsagn, selv med risiko for at svække den fremtidige indflydelse og autoritet af denne den seneste sandhedsåbenbaring til de dødelige racer af Urantia.

5. De store religiøse ledere

92:5.1 (1008.3) I evolutionær religion forestiller man sig, at guderne eksisterer i menneskets billede; i åbenbaringsreligion lærer man, at mennesker er Guds sønner—endda formet i guddommens endelige billede; i de syntetiserede overbevisninger sammensat af åbenbaringslæren og evolutionens produkter, er gudsbegrebet en blanding af:

92:5.2 (1008.4) 1. De evolutionære kulturs præeksisterende idéer.

92:5.3 (1008.5) 2. Åbenbaringsreligionens sublime idealer.

92:5.4 (1008.6) 3. De personlige synspunkter hos de store religiøse ledere, menneskehedens profeter og lærere.

92:5.5 (1008.7) De fleste store religiøse epoker er blevet indledt af en fremtrædende personligheds liv og lære; lederskab har skabt de fleste af historiens værdifulde moralske bevægelser. Og mennesker har altid haft en tendens til at ære lederen, selv på bekostning af hans lære; at ære hans personlighed, selv om de mister de sandheder af syne, som han forkyndte. Og det er ikke uden grund; der er en instinktiv længsel i det evolutionære menneskes hjerte efter hjælp fra oven og hinsides. Denne trang er designet til at foregribe Planetprinsens og de senere Materielle Sønners tilsynekomst på jorden. På Urantia er mennesket blevet berøvet disse overmenneskelige ledere og herskere, og derfor forsøger det konstant at kompensere for dette tab ved at indhylle sine menneskelige ledere i legender om overnaturlig oprindelse og mirakuløse karrierer.

92:5.6 (1008.8) Mange folkeslag har forestillet sig deres ledere som født af jomfruer; deres karrierer er rigeligt overstrøet med mirakuløse

episoder, og deres genkomst forventes altid af deres respektive grupper. I Centralasien venter stammefolkene stadig på Djengis Khans tilbagevenden; i Tibet, Kina og Indien er det Buddha; i islam er det Muhammed; blandt indianerne var det Hesunanin Onamonalonton; hos hebræerne var det generelt Adams tilbagevenden som en materiel hersker. I Babylon var guden Marduk en videreførelse af Adam-legenden, ideen om Guds søn, forbindelsesleddet mellem mennesket og Gud. Efter Adams tilsynekomst på jorden var såkaldte gudesønner almindelige blandt verdens racer.

92:5.7 (1009.1) Men uanset den overtroiske ærefrygt, som de ofte blev holdt i, er det stadig en kendsgerning, at disse lærere var de tidsmæssige personlige omdrejningspunkter, som den åbenbarede sandheds løftestænger afhang af for at fremme menneskehedens moral, filosofi og religion.

92:5.8 (1009.2) Der har været hundreder og atter hundreder af religiøse ledere i Urantia en million år lange menneskelige historie fra Onagar til Guru Nanak. I løbet af denne periode har der været mange bølger af religiøs sandhed og åndelig tro, og hver renæssance for urantiansk religion er tidligere blevet identificeret med en eller anden religiøs leders liv og lære. Når vi betragter lærerne i nyere tid, kan det vise sig nyttigt at gruppere dem i de syv store religiøse epoker på det postadamiske Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *Den Sethitiske periode.* De Sethitiske præster, der blev gendannet under Amosads ledelse, blev de store postadamiske lærere. De fungerede overalt i Anditernes lande, og deres indflydelse

varede længst blandt grækere, sumererne og hinduer. Blandt sidstnævnte er de fortsat til nutiden som brahmanerne i den hinduistiske tro. Sethitterne og deres tilhængere mistede aldrig helt det treenighedskoncept, som Adam åbenbarede.

92:5.10 (1009.4) *2. Melkisedekmissionærernes æra.* Religionen på Urantia var i en vis grad genoplivet ved indsatsen fra de lærere, der blev forordnet af Machiventa Melkisedek, da han levede og underviste i Salem næsten to tusinde år før Kristus. Disse missionærer proklamerede tro som prisen for Guds nåde, og selvom deres lære ikke førte til nogen umiddelbart fremtrædende religioner, dannede den ikke desto mindre det fundament, som senere sandhedslærere skulle bygge religionerne på Urantia på.

92:5.11 (1009.5) *3. Æraen efter Melkisedek.* Selvom Amenemope og Ikhnaton begge underviste i denne periode, var det mest fremtrædende religiøse geni i æraen efter Melkisedek lederen af en gruppe beduiner i Mellemøsten og grundlæggeren af den hebraiske religion—Moses. Moses underviste i monoteisme. Han sagde: “Hør, Israel, Herren vor Gud er én Gud.” “Herren han er Gud. Der er ingen ved siden af ham.” Han forsøgte ihærdigt at udrydde resterne af spøgelseskulten blandt sit folk, og foreskrev endda dødsstraf for dens udøvere. Moses monoteisme blev forfalsket af hans efterfølgere, men i senere tider vendte de tilbage til mange af hans læresætninger. Moses’ storhed ligger i hans visdom og klogskab. Andre mænd har haft større begreber om Gud, men ingen har nogensinde haft så stor

succes med at få et stort antal mennesker til at antage så avancerede overbevisninger.

92:5.12 (1009.6) 4. *Det sjette århundrede før Kristus.* Mange mænd rejste sig for at forkynde sandheden i dette, et af de største århundreder med religiøs opvågnen, som Urantia nogensinde har været vidne til. Blandt disse bør nævnes Gautama, Konfucius, Lao-tse, Zoroaster og de jainistiske lærere. Gautamas lære er blevet udbredt i Asien, og han æres som Buddha af millioner. Konfucius var for kinesisk moral, hvad Platon var for græsk filosofi, og selvom der var religiøse konsekvenser af begges lære, var ingen af dem strengt taget en religiøs lærer; Lao-tse så mere af Gud i Tao, end Konfucius gjorde i menneskelighed eller Platon i idealisme. Zarathustra var meget påvirket af den fremherskende opfattelse af dualistisk spiritisme, det gode og det onde, men samtidig ophøjede han bestemt ideen om én evig guddom og om lysets endelige sejr over mørket.

92:5.13 (1010.1) 5. *Det første århundrede efter Kristus.* Som religiøs lærer startede Jesus af Nazaret med den kult, som var blevet etableret af Johannes Døberen, og gik så langt væk fra faste og former, som han kunne. Bortset fra Jesus var Paulus af Tarsus og Philo af Alexandria de største lærere i denne æra. Deres opfattelser af religion har spillet en dominerende rolle i udviklingen af den tro, der bærer Kristi navn.

92:5.14 (1010.2) 6. *Det sjette århundrede efter Kristus.* Muhammed grundlagde en religion, som var bedre end mange af trosbekendelser

i hans tid. Hans religion var en protest mod de sociale krav fra fremmede trosretninger og mod det usammenhængende religiøse liv i hans eget folk.

92:5.15 (1010.3) *7. Det femtende århundrede efter Kristus.* Denne periode var vidne til to religiøse bevægelser: opløsningen af kristendommens enhed i Vesten og syntesen af en ny religion i Orienten. I Europa havde den institutionaliserede kristendom nået den grad af uelasticitet, som gjorde yderligere vækst uforenelig med enhed. I Orienten blev den kombinerede lære fra islam, hinduisme og buddhisme syntetiseret af Nanak og hans tilhængere til sikhismen, en af de mest avancerede religioner i Asien.

92:5.16 (1010.4) Urantias fremtid vil uden tvivl blive præget af tilsynekomsten af lærere i religiøs sandhed—Guds faderskab og alle skabningers broderskab. Men man må håbe, at disse fremtidige profeters ivrige og oprigtige indsats vil være rettet mindre mod at styrke de interreligiøse barrierer og mere mod at øge det religiøse broderskab af åndelig tilbedelse blandt de mange tilhængere af de forskellige intellektuelle teologier, som i den grad karakteriserer Urantia i Satania.

6. De sammensatte religioner

92:6.1 (1010.5) Det tyvende århundredes religioner på Urantia udgør en interessant studie i den sociale udvikling af menneskets

tilbedelsesimpuls. Mange trosretninger har udviklet sig meget lidt siden spøgelseseskultens dage. Pygmæerne i Afrika har ingen religiøse reaktioner som klasse, selvom nogle af dem tror en smule på et åndeligt miljø. De er i dag lige der, hvor det primitive menneske var, da udviklingen af religion begyndte. Den grundlæggende tro i primitiv religion var overlevelse efter døden. Ideen om at tilbede en personlig Gud indikerer en avanceret evolutionær udvikling, selv det første stadie af åbenbaring. Dyakkerne har kun udviklet den mest primitive religiøse praksis. De forholdsvis nye eskimoer og indianere havde meget sparsomme forestillinger om Gud; de troede på spøgelse og havde en ubestemmelig idé om en eller anden form for overlevelse efter døden. Nutidens indfødte australiere har kun en spøgelsesfrygt, en frygt for mørket og en primitiv forfædre dyrkelse. Zuluerne er netop ved at udvikle en religion med spøgelsesfrygt og ofringer. Mange afrikanske stammer er endnu ikke, bortset fra de kristne og muhamedanernes missionsarbejde, kommet ud over fetichfasen af religiøs udvikling. Men nogle grupper har længe holdt fast i ideen om monoteisme, som de tidligere thrakere, der også troede på udødelighed.

92:6.2 (1010.6) På Urantia udvikler evolutionær og åbenbarende religion sig side om side, mens de blandes og smelter sammen til de forskelligartede teologiske systemer, der findes i verden på det tidspunkt, hvor disse tekster skrives. Disse religioner, religionerne på det tyvende århundredes Urantia, kan opregnes som følger:

92:6.3 (1011.1) 1. Hinduisme—den ældste

92:6.4 (1011.2) 2. Den hebraiske religion.

- 92:6.5 (1011.3) 3. Buddhisme.
- 92:6.6 (1011.4) 4. Den Konfucianske lære.
- 92:6.7 (1011.5) 5. De Taoistiske overbevisninger.
- 92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastranisme.
- 92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.
- 92:6.10 (1011.8) 8. Jainisme.
- 92:6.11 (1011.9) 9. Kristendommen.
- 92:6.12 (1011.10) 10. Islam.
- 92:6.13 (1011.11) 11. Sikhisme—den seneste.

92:6.14 (1011.12) De mest avancerede religioner i fortiden var jødedommen og hinduismen, og hver har henholdsvis haft stor indflydelse på den religiøse udvikling i Vesten og Østen. Både hinduer og hebræere mente, at deres religioner var inspirerede og åbenbarede, og de mente at alle andre var dekadente former af den eneste sande tro.

92:6.15 (1011.13) Indien er opdelt i hinduer, sikher, muhamedanere og jainere, som hver især har forskellige opfattelser af Gud, mennesket og universet. Kina følger den taoistiske og den konfucianske lære; Shinto dyrkes i Japan.

92:6.16 (1011.14) De store internationale, raceblandede trosretninger er den hebraiske, buddhistiske, kristne og islamiske. Buddhismen strækker sig fra Ceylon og Burma gennem Tibet og Kina til Japan. Den har vist en tilpasningsevne til mange folkeslags skikke, som kun er overgået af kristendommen.

92:6.17 (1011.15) Den hebraiske religion omfatter den filosofiske overgang fra polyteisme til monoteisme; den er et evolutionært bindeled mellem evolutionens religioner og åbenbaringens religioner. Hebræerne var det eneste vestlige folk, der fulgte deres tidlige evolutionære guder direkte til åbenbaringens Gud. Men denne sandhed blev aldrig bredt accepteret før Esajas' tid, hvor han endnu en gang underviste i den blandede idé om en raceguddom kombineret med en universel skaber: "Hærskarers Herre, Israels Gud, du er Gud, du alene; du har skabt himmel og jord." På et tidspunkt lå håbet om den vestlige civilisations overlevelse i de sublime hebraiske begreber om godhed og de avancerede hellenske begreber om skønhed.

92:6.18 (1011.16) Den kristne religion er religionen om Kristi liv og lære baseret på jødedommens teologi, modificeret yderligere gennem assimilering af visse zoroastriske læresætninger og græsk filosofi, og formuleret primært af tre personer: Filon, Peter og Paulus. Den har gennemgået mange udviklingsfaser siden Paulus' tid og er blevet så gennemgribende vestliggjort, at mange ikke-europæiske folk helt naturligt betragter kristendommen som en mærkelig åbenbaring af en fremmed Gud og for fremmede.

92:6.19 (1011.17) Islam er det religiøst-kulturelle bindeled mellem Nordafrika, Mellemøsten og det sydøstlige Asien. Det var jødisk teologi i forbindelse med den senere kristne lære, der gjorde islam monoteistisk. Muhammeds tilhængere snublede over den avancerede lære om treenigheden; de kunne ikke forstå læren om tre guddommelige personligheder og én guddom. Det er altid svært at få

evolutionære sind til *pludselig* at acceptere avancerede åbenbarede sandhed. Mennesket er et evolutionært væsen og må i det store og hele få sin religion ved hjælp af evolutionære teknikker.

92:6.20 (1012.1) Forfader tilbedelse udgjorde engang et bestemt fremskridt i religiøs evolution, men det er både forbløffende og beklageligt, at dette primitive begreb fortsætter i Kina, Japan og Indien blandt så meget, der er relativt mere avanceret, såsom buddhisme og hinduisme. I Vesten, udviklede forfader tilbedelsen sig til veneration af nationale guder og respekt for racemæssige helte. I det tyvende århundrede optræder denne heltedyrkende nationalistiske religion i de forskellige radikale og nationalistiske sekularismer som karakteriserer mange racer og nationer i Vesten. Meget af denne samme holdning findes også i de engelsktalende folks store universiteter og de større industrielle samfund. Ikke meget forskellig fra disse begreber er tanken, at religion er, “en fælles søgen efter det gode liv.” De “nationale religioner” er intet mere end en tilbagevenden til den tidlige romerske kejser tilbedelse og til Shinto—tilbedelse af staten i form af den kejserlige familie.

7. Religionens fortsatte udvikling

92:7.1 (1012.2) Religion kan aldrig blive et videnskabeligt faktum. Filosofi kan ganske vist hvile på et videnskabeligt grundlag, men

religion vil altid forblive enten evolutionær eller åbenbarende, eller en mulig kombination af begge, som det er i verden i dag.

92:7.2 (1012.3) Nye religioner kan ikke opfindes; de er enten udviklet, eller også er de *pludselig åbenbarede*. Alle nye evolutionære religioner er blot videreudviklinger af de gamle overbevisninger, nye tilpasninger og justeringer. Det gamle ophører ikke med at eksistere; det smelter sammen med det nye, ligesom sikhismen spirede og blomstrede ud af hinduismens, buddhismens, islams og andre samtidige kulturs jord og former. Primitiv religion var meget demokratisk; de vilde var hurtige til at låne eller udlåne. Først med den åbenbarede religion opstod der en autokratisk og intolerant teologisk egoisme.

92:7.3 (1012.4) De mange religioner på Urantia er alle gode i det omfang, de bringer mennesket til Gud og bringer erkendelsen af Faderen til mennesket. Det er en fejlslutning for enhver gruppe af religionsudøvere at opfatte deres trosbekendelse som *Sandheden*; sådanne holdninger vidner mere om teologisk arrogance end om trosvished. Der findes ikke en religion på Urantia, som ikke med fordel kunne studere og assimilere de bedste af de sandheder, der findes i enhver anden tro, for alle indeholder sandhed. Religiøse ville gøre bedre i at låne det bedste i deres naboers levende åndelige tro i stedet for at fordømme det værste i deres dvælende overtro og forældede ritualer.

92:7.4 (1012.5) Alle disse religioner er opstået som følge af menneskets forskellige intellektuelle reaktioner på dets identiske åndelige vejledning. Mennesket kan aldrig håbe på at opnå en ensartethed i

trosbekendelser, dogmer og ritualer—disse er intellektuelle; men de kan, og en dag vil de, realisere en enhed i sand tilbedelse af alles Fader, for dette er åndeligt, og det er evigt sandt, at i ånden er alle mennesker lige.

92:7.5 (1012.6) Primitiv religion var i høj grad en bevidsthed om materielle værdier, men civilisationen ophøjer de religiøse værdier, for sand religion er selvets hengivelse til at tjene meningsfulde og højeste værdier. Efterhånden som religionen udvikler sig, bliver etikken til moralens filosofi, og moralen bliver disciplineringen af selvet efter standarderne for de højeste betydninger og højeste værdier—guddommelige og åndelige idealer. Og således bliver religion en spontan og udsøgt hengivenhed, den levende oplevelse af kærlighedens loyalitet.

92:7.6 (1013.1) En religions kvalitet er angivet ved:

92:7.7 (1013.2) 1. Værdiernes niveau—loyaliteter.

92:7.8 (1013.3) 2. Betydningernes dybde—individuel modtagelighed for den idealistiske påskønnelse af disse højeste værdier.

92:7.9 (1013.4) 3. Indvielsens intensitet—graden af hengivenhed til disse guddommelige værdier.

92:7.10 (1013.5) 4. Personlighedens ubegrænsede fremskridt på denne kosmiske vej af idealistisk åndelig levevis, erkendelse af, at du er Guds søn og uendeligt progressiv medborgerskab i universet.

92:7.11 (1013.6) Religiøse betydninger udvikler sig i selvbevidsthed, når barnet overfører sine ideer om almagt fra sine forældre til Gud. Og hele et sådant barns religiøse oplevelse afhænger i høj grad af, om

det er frygt eller kærlighed, der har domineret forholdet mellem forældre og barn. Slaver har altid haft meget svært ved at overføre deres frygt for herren i begreberne om Guds kærlighed. Civilisation, videnskab og avancerede religioner skal befri menneskeheden fra den frygt, der er født af frykten for naturfænomener. Og på samme måde bør større oplysning befri uddannede dødelige fra al afhængighed af mellemænd i fællesskabet med Guddommen.

92:7.12 (1013.7) Disse mellemliggende stadier af afgudsdyrkende tøven i overførslen af veneration fra det menneskelige og det synlige til det guddommelige og usynlig er uundgåelige, men de bør forkortes med bevidstheden om den iboende guddommelige ånds hjælpende tjeneste. Ikke desto mindre er mennesket blevet dybt påvirket, ikke kun af sine forestillinger om Guddommen, men også af karakteren hos de helte, som det har valgt at ære. Det er meget uheldigt, at de, der er kommet til at ære den guddommelige og opstandne Kristus, skulle have overset manden—den tapre og modige helt—Joshua ben Joseph.

92:7.13 (1013.8) Det moderne menneske er tilstrækkeligt selvbevidst om religion, men dets tilbedende skikke er forvirrede og miskrediterede af dets accelererede sociale metamorfose og hidtil usete videnskabelige udvikling. Tænkende mænd og kvinder vil have religion omdefinert, og dette krav vil tvinge religionen til at revurdere sig selv.

92:7.14 (1013.9) Det moderne menneske står over for den opgave at foretage flere justeringer af menneskelige værdier på én generation, end der er blevet foretaget på to tusind år. Og alt dette påvirker den

sociale holdning til religion, for religion er både en måde at leve på og en teknik til at tænke på.

92:7.15 (1013.10) Sand religion må altid på én og samme tid være det evige fundament og ledestjernen for alle varige civilisationer.

92:7.16 (1013.11) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nabadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 92](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 94](#) >>

Kapitel 93

Makiventa Melkisedek

93:0.1 (1014.1) MELKISEDEKERNE er almindeligt kendt som nødsønner, for de deltager i en forbløffende række aktiviteter på verdenerne i et lokalunivers. Når der opstår et ekstraordinært problem, eller når noget usædvanligt skal forsøges, er det ret ofte en Melkisedek, der accepterer opgaven. Melkisedek-sønnernes evne til at fungere i nødsituationer og på vidt forskellige niveauer i universet, selv på det fysiske niveau af personlighedsmanifestation, er særegen for deres orden. Kun Livsbærerne deler i nogen grad denne metamorfiske rækkevidde af personlighedsfunktion.

93:0.2 (1014.2) Melkisedek-ordenen for universets sønner har været overordentlig aktiv på Urantia. Et korps på tolv tjente sammen med Livsbærerne. Et senere korps på tolv blev modtagere for jeres verden kort efter Caligastias løsrivelse og fortsatte med at have autoritet indtil Adam og Evas tid. Disse tolv Melkisedeks vendte tilbage til Urantia, da Adam og Eva svigtede, og de fortsatte derefter som

planetariske modtagere helt frem til den dag, hvor Jesus af Nazaret, som Menneskesønnen, blev Urantias titulære planetariske prins.

1. Makiventas inkarnation

93:1.1 (1014.3) Den åbenbarede sandhed var truet af udryddelse i de årtusinder, der fulgte efter den adamiske missions fiasko på Urantia. Selv om menneskeracerne gjorde intellektuelle fremskridt, tabte de langsomt terræn åndeligt. Omkring 3000 f.Kr. var begrebet Gud blevet meget tåget i menneskenes sind.

93:1.2 (1014.4) De tolv melkisedekske forvaltere kendte til Mikaels forestående overdragelse til deres planet, men de vidste ikke, hvor hurtigt det ville ske; derfor samledes de til et højtideligt råd og anmodede de Højeste i Edentia om, at der blev truffet foranstaltninger til at bevare sandhedens lys på Urantia. Denne bøn blev afvist med det mandat, at “ledelsen af anliggender på 606 af Satania er fuldt ud i hænderne på de melkisedekske værger.” Forvalterne appellerede derefter til Fader Melkisedek om hjælp, men fik kun at vide, at de skulle fortsætte med at opretholde sandheden på den måde, de selv havde valgt, “indtil ankomsten af en overdragelsens Søn,” som “ville redde de planetariske titler fra fortabelse og usikkerhed.”

93:1.3 (1014.5) Det var som følge af, at de så fuldstændig var overladt til deres egne ressourcer, at Makiventa Melkisedek, en af de tolv planetariske forvaltere, meldte sig til frivilligt at gøre det, som kun

var sket seks gange i hele Nebadons historie: at personliggøre sig på jorden som et midlertidigt menneske, for at skænke sig selv som en nødhjælpssøn i verdenstjenesten. Autoriteterne i Salvington gav tilladelse til dette eventyr, og den faktiske inkarnation af Makiventa Melkisedek blev fuldbyrdet nær det sted, der skulle blive byen Salem i Palæstina. Hele transaktionen med materialiseringen af denne Melkisedek-søn blev gennemført af de planetariske forvaltere i samarbejde med Livsbærerne, nogle af de Mesterlige Fysiske Kontrollanter og andre himmelske personligheder, der boede på Urantia.

2. Den vise fra Salem

93:2.1 (1015.1) Det var 1.973 år før Jesu fødsel, at Makiventa blev skænket til de menneskelige racer på Urantia. Hans komme var uspektakulært; hans materialisering blev ikke bevidnet af menneskelige øjne. Han blev først observeret af dødelige mennesker på den begivenhedsrige dag, da han gik ind i Amdons telt, en kaldæisk hyrde af sumerisk afstamning. Og proklamationen af hans mission blev udtrykt i den enkle erklæring, han kom med til denne hyrde: “Jeg er Melkisedek, præst for El Elyon, den Højeste, den eneste Gud.”

93:2.2 (1015.2) Da hyrden var kommet sig over sin forbløffelse, og efter at han havde stillet den fremmede mange spørgsmål, bad han Melkisedek om at spise sammen med ham, og det var første gang i

sin lange karriere i universet, at Makiventa havde indtaget materiel føde, den næring, der skulle holde ham kørende gennem hans 94 år lange liv som et materielt væsen.

93:2.3 (1015.3) Og den nat, mens de talte sammen under stjernerne, begyndte Melkisedek sin mission med at åbenbare sandheden om Guds virkelighed, da han med en armbevægelse vendte sig mod Amdon og sagde: “El Elyon, Den Højeste, er den guddommelige skaber af stjernerne på himmelhvælvingen og endda af denne jord, som vi lever på, og han er også himlens øverste Gud.”

93:2.4 (1015.4) I løbet af få år havde Melkisedek samlet en gruppe elever, disciple og troende omkring sig, som udgjorde kernen i det senere samfund i Salem. Han blev snart kendt i hele Palæstina som præst for El Elyon, den Højeste, og som Salems vismand. Blandt nogle af de omkringliggende stammer blev han ofte omtalt som sheik eller konge af Salem. Salem var det sted, som efter Melkisedeks forsvinden blev til byen Jebus, som senere blev kaldt Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) I personlig fremtoning lignede Melkisedek de dengang blandede noditiske og sumeriske folkeslag, idet han var næsten to meter høj og havde en kommanderende fremtoning. Han talte kaldæisk og et halvt dusin andre sprog. Han var klædt omtrent som de kanaanæiske præster, bortset fra at han på brystet bar et emblem med tre koncentriske cirkler, Satantias symbol på treenigheden i Paradis. I løbet af hans virke blev dette emblem med de tre koncentriske cirkler betragtet som så helligt af hans tilhængere, at de

aldrig vovede at bruge det, og det blev hurtigt glemt i løbet af et par generationer.

93:2.6 (1015.6) Selvom Machiventa levede på samme måde som de mennesker, der boede i denne verden, giftede han sig aldrig, og han kunne heller ikke have efterladt sig afkom på jorden. Hans fysiske krop lignede den menneskelige mands, men var i virkeligheden af samme størrelsesorden som de specielt konstruerede kroppe, der blev brugt af de hundrede materialiserede medlemmer af prins Caligastias personale, bortset fra at den ikke bar livsplasmaet fra nogen menneskelig race. Livets træ var heller ikke tilgængeligt på Urantia. Hvis Makiventa var blevet på jorden i længere tid, ville hans fysiske mekanisme gradvist være blevet forringet; som det var, afsluttede han sin overdragelsesmission efter fireoghalvfems år, længe før hans materielle legeme var begyndt at gå i opløsning.

93:2.7 (1016.1) Denne inkarnerede Melkisedek modtog en Tankeretter, som boede i hans overmenneskelige personlighed som tidens overvåger og kødets mentor, og således fik han den erfaring og praktiske indføring i urantianske problemer og i teknikken med at bo i en inkarneret Søn, som gjorde det muligt for denne Faderens ånd at fungere så tappert i det menneskelige sind hos den senere Guds Søn, Mikael, da han viste sig på jorden i skikkelse af et dødeligt kød. Og dette er den eneste Tankeretter, der nogensinde har fungeret i to sind på Urantia, men begge sind var guddommelige såvel som menneskelige.

93:2.8 (1016.2) Under inkarnationen i kødet var Makiventa i fuld kontakt med sine elleve kammerater i korpset af planetariske

vogtere, men han kunne ikke kommunikere med andre ordener af himmelske personligheder. Bortset fra Melkisedek- forvalterne havde han ikke ingen anden kontakt med overmenneskelige intelligenser end et menneske.

3. Melkisedeks lære

93:3.1 (1016.3) Da der var gået et årti, organiserede Melkisedek sine skoler i Salem med udgangspunkt i det gamle system, som var blevet udviklet af de tidlige sethitiske præster i det andet Eden. Selv ideen om et tiendesystem, som blev introduceret af hans senere konvertit Abraham, var også afledt af de gamle traditioner fra de gamle sethitters metoder.

93:3.2 (1016.4) Melkisedek underviste i begrebet én Gud, en universel Guddom, men han tillod folket at forbinde denne lære med stjernebilledet Norlatiadeks Fader, som han kaldte El Elyon—den Højeste. Melkisedek forblev næsten tavs om Lucifers status og tingenes tilstand på Jerusem. Lanaforge, Systemets Suveræn, havde ikke meget med Urantia at gøre, før Mikaels overdragelse var afsluttet. For et flertal af Salems studerende var Edentia himlen, og Den Højeste var Gud.

93:3.3 (1016.5) Symbolet med de tre koncentriske cirkler, som Melkisedek antog som insignier for sin overdragelse, fortolkede et flertal af folket som stående for de tre riger af mennesker, engle og Gud. Og de fik lov til at fortsætte i den tro; meget få af hans

tilhængere vidste nogensinde, at disse tre cirkler var et symbol på uendeligheden, evigheden og universaliteten af Paradisets treenighed af guddommelig opretholdelse og ledelse; selv Abraham betragtede snarere dette symbol som stående for de tre Højeste i Edentia, da han var blevet instrueret i, at de tre Højeste fungerede som én. I det omfang Melkisedek underviste i treenighedsbegrebet, som symboliseres i hans insignier, forbandt han det normalt med de tre Vorondadek-herskere i konstellationen Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) Til de almindelige af hans tilhængere, forsøgte han ikke at præsentere undervisningen ud over kendsgerningen, at de Højeste af Edentia—Urantias guder hersker. Men for nogle, underviste Melkisedek avanceret sandhed, der omfattede lokaluniversets adfærd og organisering, mens han til sin geniale discipel keniten Nordan og hans gruppe af oprigtige elever, underviste i superuniversets og endda om Havonas sandheder.

93:3.5 (1016.7) Medlemmerne af familien Katro, med hvem Melkisedek levede i mere end tredive år, kendte mange af disse højere sandheder og bevarede dem længe i deres familie, selv til tiden for deres berømte efterkommer Moses, som således havde fået en overbevisende tradition om Melkisedeks dage overleveret til ham på denne, hans fars side, samt gennem andre kilder på hans mors side.

93:3.6 (1016.8) Melkisedek underviste sine tilhængere i alt, hvad de havde kapacitet til at modtage og assimilere. Mange af de nuværende religiøse idéer om himmel og jord, om mennesket, Gud, og englene, er ikke langt fra Melkisedek lære om disse. Men denne store lærer underordnede alt til læren om én Gud, en universets Guddom, en

himmelsk Skaber, en guddommelig Fader. Der blev lagt vægt på denne lære med det formål at appellere til menneskets tilbedelse og forberede vejen for den efterfølgende tilsynekomst af Mikael, som Søn af den samme Universelle Fader.

93:3.7 (1017.1) Melkisedek underviste, at en anden Guds Søn på et senere tidspunkt ville komme i kødet, ligesom han var kommet, men at han ville blive født af en kvinde; og det er derfor, at mange senere lærere mente, at Jesus var en præst, eller tjener, “for evigt efter Melkisedeks orden.”

93:3.8 (1017.2) Således forberedte Melkisedek vejen og gjorde verdensudviklingens monoteistiske scene klar til overdragelse af en virkelig Paradissøn af den ene Gud, som han så levende portrætterede som Fader til alt, og som han repræsenterede til Abraham som en Gud, der ville acceptere mennesket på den personlige tros enkle vilkår. Og da Mikael, viste sig på jorden, bekræftede han alt, hvad Melkisedek havde undervist i om Paradisfaderen.

4. Salemreligionen

93:4.1 (1017.3) De ceremonier, som hørte til gudsdyrkelsen i Salem var meget enkel. Enhver person, der satte sit navn eller markerede sit mærke på de lertavler som udgjorde listen over medlemmerne af Den Melkisedekske kirke forpligtede sig til huske, og acceptere følgende trosbekendelse:

93:4.2 (1017.4) 1. Jeg tror på El Elyon, den højeste Gud, den eneste Universelle Fader og Skaber af alle ting.

93:4.3 (1017.5) 2. Jeg accepterer den Melkisedekske pagt med den Højeste, som skænker mig Guds gunst på min tro, ikke på blod og brændofre.

93:4.4 (1017.6) 3. Jeg lover at adlyde Melkisedeks syv bud og fortælle den gode nyhed om denne pagt med den Højeste til alle mennesker.

93:4.5 (1017.7) Dette var Salem koloniens hele trosbekendelse. Selv en så kort og simpel erklæring på tro var alt for meget og for avanceret for datidens mennesker. De kunne simpelthen ikke fatte tanken om at få guddommelig gunst for ingenting—ved tro. De var for dybt forankrede i troen på, at mennesket var født som gudernes bytte. Alt for længe og alt for alvorligt havde de ofret og givet gaver til præsterne til at kunne forstå den gode nyhed om, at frelse, guddommelig gunst, var en gratis gave til alle, der ville tro på Melkisedeks pagt. Men Abraham troede halvhjertet, og selv det blev “regnet for retfærdighed.”

93:4.6 (1017.8) De syv bud som Melkisedek bekendtgjorte var udformet i stil med den højeste lov i fortidens Dalamatia og lignede meget de syv bud som blev undervist i den første og anden Eden. Disse Salemreligionens bud var:

93:4.7 (1017.9) 1. Du må ikke tjene noget Gud, end den Højeste Skaber af himmel og jord.

93:4.8 (1017.10) 2. Du må ikke tvivl på, at tro er det eneste krav til evig frelse.

- 93:4.9 (1017.11) 3. Du må ikke bære falsk vidnesbyrd.
- 93:4.10 (1017.12) 4. Du må ikke slå ihjel.
- 93:4.11 (1017.13) 5. Du må ikke stjæle.
- 93:4.12 (1018.1) 6. Du må ikke bryde et ægteskab.
- 93:4.13 (1018.2) 7. Du skal ikke vise manglende respekt for dine forældre og ældre.

93:4.14 (1018.3) Selvom det ikke var tilladt at ofre i kolonien, vidste Melkisedek godt, hvor svært det er pludselig at rykke længe etablerede skikke op med rode, og derfor havde han klogt nok tilbudt disse mennesker et sakramente af brød og vin som erstatning for det ældre offer af kød og blod. Det står skrevet: "Melkisedek, kongen af Salem, frembragte brød og vin." Men selv denne forsigtige innovation var ikke helt vellykket; de forskellige stammer opretholdt alle hjælpecentre i udkanten af Salem, hvor de bragte ofre og brændofre. Selv Abraham benyttede sig af denne barbariske praksis efter sin sejr over Kedorlaomer; han følte sig simpelthen ikke helt tilpas, før han havde ofret et konventionelt offer. Og det lykkedes aldrig Melkisedek helt at udrydde denne tilbøjelighed til at ofre fra sine tilhængeres religiøse praksis, selv ikke fra Abrahams.

93:4.15 (1018.4) Ligesom Jesus, helliget Melkisedek sig strengt til opfyldelse af missionen i hans overdragelse. Han forsøgte ikke at reformere skikke, ikke at ændre verdens vaner, eller til at udbrede avancerede sanitære praksis eller videnskabelige sandheder. Han kom for at opnå to opgaver: at holde sandheden om den ene Gud i

live på jorden, og for at bane vejen for den efterfølgende dødelige overdragelse af et Paradissøn, af denne Universelle Fader.

93:4.16 (1018.5) Melkisedek underviste i elementær åbenbaret sandhed i Salem i fireoghalvfems år, og i løbet af denne tid deltog Abraham i Salem-skolen tre forskellige gange. Til sidst konverterede han til Salem-læren og blev en af Melkisedeks mest strålende elever og største støtter.

5. Valget af abraham

93:5.1 (1018.6) Selvom det kan være en fejl at tale om “udvalgte folk,” er det ikke en fejl at referere til Abraham som et udvalgt individ. Melkisedek pålagde Abraham ansvaret for at holde sandheden om én Gud i live til forskel fra den fremherskende tro på flere guddomme.

93:5.2 (1018.7) Valget af Palæstina som stedet for Makiventas aktiviteter var delvist baseret på ønsket om at etablere kontakt med en menneskelig familie, der legemliggjorde potentialet for lederskab. På tidspunktet for Melkisedeks inkarnation var der mange familier på jorden, som var lige så godt forberedt på at modtage Salems doktrin som Abrahams. Der var lige så veludrustede familier blandt de røde mennesker, de gule mennesker og efterkommerne af anditerne mod vest og nord. Men igen, ingen af disse lokaliteter var så gunstigt placeret for Mikaels senere tilsynekomst på jorden, som den østlige bred af Middelhavet var. Melkisedeks mission i Palæstina og Mikaels

efterfølgende tilsynekomst blandt det hebraiske folk var i høj grad bestemt af geografi, af den kendsgerning, at Palæstina var centralt placeret i forhold til den daværende verdens handel, rejser og civilisation.

93:5.3 (1018.8) I nogen tid havde Melkisedeks forvaltere observeret Abrahams forfædre, og de forventede med sikkerhed afkom i en bestemt generation, som ville være kendetegnet ved intelligens, initiativ, klogskab og oprigtighed. Børnene af Terah, Abrahams far, levede på alle måder op til disse forventninger. Det var denne mulighed for kontakt med disse alsidige børn af Terah, der havde meget at gøre med fremkomsten af Makiventa i Salem, snarere end i Egypten, Kina, Indien eller blandt de nordlige stammer.

93:5.4 (1019.1) Terah og hele hans familie var halvhjertede konvertitter til Salem-religionen, som var blevet forkyndt i Kaldæa; de hørte om Melkisedek gennem Ovid, en fønikisk lærer, som forkyndte Salem-doktrinerne i Ur. De forlod Ur i den hensigt at tage direkte til Salem, men Nahor, Abrahams bror, som ikke havde set Melkisedek, var lunken og overtalte dem til at blive i Haran. Og der gik lang tid, efter at de var ankommet til Palæstina, før de var villige til at ødelægge *alle* de husguder, de havde bragt med sig; de var langsomme til at opgive Mesopotamiens mange guder til fordel for den ene Gud i Salem.

93:5.5 (1019.2) Få uger efter Abrahams fars, Terahs, død sendte Melkisedek en af sine elever, hittiteren Jaram, ud for at give både Abraham og Nahor denne invitation: "Kom til Salem, hvor I skal høre vores lære om sandheden om den evige Skaber, og i jeres to

brødres oplyste afkom skal hele verden blive velsignet.” Nahor havde nu ikke helt accepteret Melkisedeks evangelium; han blev tilbage og opbyggede en stærk bystat, som bar hans navn; men Lot, Abrahams nevø, besluttede at tage med sin onkel til Salem.

93:5.6 (1019.3) Da Abraham og Lot ankom til Salem, valgte de en kuperet høj nær byen, hvor de kunne forsvare sig mod de mange overraskelsesangreb fra nord. På dette tidspunkt var hittitterne, assyrerne, filistrene og andre grupper konstant på plyndringstogt blandt stammerne i det centrale og sydlige Palæstina. Fra deres fæstning i bjergene valfartede Abraham og Lot ofte til Salem.

93:5.7 (1019.4) Ikke længe efter at de havde etableret sig i nærheden af Salem, rejste Abraham og Lot til Nildalen for at skaffe madforsyninger, da der på det tidspunkt var tørke i Palæstina. Under sit korte ophold i Egypten fandt Abraham en fjern slægtning på den egyptiske trone, og han tjente som kommandør for to meget succesfulde militære ekspeditioner for denne konge. Under den sidste del af sit ophold ved Nilen boede han og hans kone, Sara, ved hoffet, og da han forlod Egypten, fik han en del af byttet fra sine militære kampagner.

93:5.8 (1019.5) Det krævede stor beslutsomhed af Abraham at give afkald på æresbevisningerne ved det egyptiske hof og vende tilbage til det mere åndelige arbejde, som Makiventa sponsorerede. Men Melkisedek var æret selv i Egypten, og da hele historien blev lagt frem for Farao, opfordrede han kraftigt Abraham til at vende tilbage til udførelsen af sine løfter til Salems sag.

93:5.9 (1019.6) Abraham havde kongelige ambitioner, og på vejen tilbage fra Egypten forelagde han Lot sin plan om at underlægge sig hele Kanaan og bringe dets folk ind under Salems styre. Lot var mere opsat på forretninger, så efter en senere uenighed tog han til Sodoma for at drive handel og dyrehold. Lot brød sig hverken om militæret eller livet som hyrde.

93:5.10 (1019.7) Da Abraham vendte tilbage til Salem med sin familie, begyndte han at udvikle sine militære projekter. Han blev snart anerkendt som den civile hersker i Salem-området og havde samlet syv nærliggende stammer under sit lederskab. Faktisk var det med stort besvær, at Melkisedek holdt Abraham tilbage, som var optændt af en iver efter at gå ud og samle nabostammerne med sværdet, så de hurtigere kunne få kendskab til sandhederne fra Salem.

93:5.11 (1019.8) Melkisedek opretholdt fredelige forbindelser med alle de omkringliggende stammer; han var ikke militaristisk og blev aldrig angrebet af nogen af hærene, da de bevægede sig frem og tilbage. Han var helt indstillet på, at Abraham skulle formulere en defensiv politik for Salem, som senere blev ført ud i livet, men han ville ikke godkende sin elevs ambitiøse planer om erobring; så der skete et venskabeligt brud på forholdet, og Abraham tog over til Hebron for at etablere sin militære hovedstad.

93:5.12 (1020.1) På grund af sin tætte forbindelse til den berømte Melkisedek havde Abraham en stor fordel i forhold til de omkringliggende småkonger; de ærede alle Melkisedek og frygtede Abraham i urimelig grad. Abraham kendte til denne frygt og ventede kun på en passende lejlighed til at angribe sine naboer, og denne

undskyldning kom, da nogle af disse herskere formastede sig til at plyndre hans nevø Lots ejendom, som boede i Sodoma. Da Abraham hørte om dette, gik han i spidsen for sine syv forbundne stammer mod fjenden. Hans egen livvagt på 318 mand var officer for den hær på mere end 4.000 mand, som slog til på dette tidspunkt.

93:5.13 (1020.2) Da Melkisedek hørte om Abrahams krigserklæring, gik han ud for at tale ham fra det, men indhentede først sin tidligere discipel, da han vendte sejrrig tilbage fra slaget. Abraham insisterede på, at Salems Gud havde givet ham sejren over sine fjender, og han vedblev med at give en tiendedel af sit bytte til Salems skatkammer. De resterende 90 procent flyttede han til sin hovedstad Hebron.

93:5.14 (1020.3) Efter dette slag ved Siddim blev Abraham leder af en anden konføderation af elleve stammer og betalte ikke kun tiende til Melkisedek, men sørgede for, at alle andre i nærheden gjorde det samme. Hans diplomatiske omgang med kongen af Sodoma og den frygt, der generelt var for ham, resulterede i, at kongen af Sodoma og andre sluttede sig til den militære konføderation i Hebron; Abraham var virkelig godt på vej til at etablere en magtfuld stat i Palæstina.

6. Melkisedeks forbund med abraham

93:6.1 (1020.4) Abraham havde planer om at erobre hele Kanaan. Hans beslutsomhed blev kun svækket af, at Melkisedek ikke ville godkende foretagendet. Men Abraham havde næsten besluttet sig for at gå i gang med foretagendet, da tanken om, at han ikke havde nogen søn,

der kunne efterfølge ham som hersker over dette foreslåede kongerige, begyndte at bekymre ham. Han arrangerede endnu en konference med Melkisedek, og det var i løbet af denne samtale, at præsten i Salem, Guds synlige søn, overtalte Abraham til at opgive sin plan om materiel erobring og verdsligt styre til fordel for det åndelige koncept om Himmeriget.

93:6.2 (1020.5) Melkisedek forklarede Abraham det nytteløse i at kæmpe mod den amoritiske konføderation, men gjorde det også klart, at disse tilbagestående klaner helt sikkert begik selvmord med deres tåbelige praksis, så de i løbet af nogle få generationer ville blive så svækkede, at Abrahams efterkommere, som i mellemtiden var blevet langt flere, let kunne overvinde dem.

93:6.3 (1020.6) Og Melkisedek sluttede en formel pagt med Abraham i Salem. Han sagde til Abraham: “Se nu op mod himlen og tæl stjernerne, hvis du kan; så talrig skal din slægt være.” Og Abraham troede Melkisedek, “og det blev regnet ham til retfærdighed.” Og så fortalte Melkisedek Abraham historien om hans afkoms fremtidige besættelse af Kana’an efter deres ophold i Egypten.

93:6.4 (1020.7) Melkisedeks pagt med Abraham repræsenterer den store Urantia-aftale mellem guddommelighed og menneskelighed, hvorved Gud indvilliger i at gøre *alt*; mennesket indvilliger kun i at *tro*. Guds løfter og følge hans instruktioner. Hidtil havde man troet, at frelse kun kunne sikres ved gerninger—ofre og ofringer; nu bragte Melkisedek igen den gode nyhed til Urantia, at frelse, gunst hos Gud, kan opnås ved *tro*. Men dette evangelium om simpel tro på Gud var

for avanceret; de semitiske stammefolk foretrak efterfølgende at gå tilbage til de ældre ofringer og soning for synd ved udgydelse af blod.

93:6.5 (1021.1) Det varede ikke længe efter oprettelsen af denne pagt, at Isak, Abrahams søn, blev født i overensstemmelse med løftet fra Melkisedek. Efter Isaks fødsel tog Abraham en meget højtidelig holdning til sin pagt med Melkisedek og tog over til Salem for at få den nedskrevet. Det var ved denne offentlige og formelle accept af pagten, at han ændrede sit navn fra Abram til Abraham.

93:6.6 (1021.2) De fleste af de troende i Salem havde praktiseret omskæring, selvom det aldrig var blevet gjort obligatorisk af Melkisedek. Nu havde Abraham altid været så meget imod omskæring, at han ved denne lejlighed besluttede at højtideliggøre begivenheden ved formelt at acceptere dette ritual som tegn på ratificeringen af Salem-pagten.

93:6.7 (1021.3) Det var efter denne reelle og offentlige overgivelse af hans personlige ambitioner til fordel for Melkisedeks større planer, at de tre himmelske væsener viste sig for ham på Mamres sletter. Dette var en kendsgerning, uanset dens forbindelse med de senere fabrikerede fortællinger om Sodomas og Gomorras naturlige ødelæggelse. Og disse legender om datidens hændelser viser, hvor tilbagestående moral og etik var på selv så nyligt et tidspunkt.

93:6.8 (1021.4) Da den højtidelige pagt var fuldbyrdet, var forsoningen mellem Abraham og Melkisedek komplet. Abraham overtog igen det civile og militære lederskab af Salem-kolonien, som på sit højeste havde over hundrede tusinde regelmæssige tiendebetalere på Melkisedek-broderskabets lister. Abraham forbedrede Salem-

templet betydeligt og skaffede nye telte til hele skolen. Han udvidede ikke kun tiendesystemet, men indførte også mange forbedrede metoder til at lede skolens virksomhed, og bidrog desuden i høj grad til en bedre håndtering af afdelingen for missionærpropaganda. Han gjorde også meget for at forbedre besætningerne og reorganisere Salems mejeriprojekter. Abraham var en klog og effektiv forretningsmand, en velhavende mand for sin tid; han var ikke overdrevent from, men han var helt igennem oprigtig, og han troede på Makiventa Melkisedek.

7. Melkisedeks missionærer

93:7.1 (1021.5) Melkisedek fortsatte i nogle år med at undervise sine elever og træne missionærene fra Salem, som trængte ud til alle de omkringliggende stammer, især til Egypten, Mesopotamien og Lilleasien. Og som årtierne gik, rejste disse lærere længere og længere væk fra Salem og bragte Makiventas evangelium om tro og tillid til Gud med sig.

93:7.2 (1021.6) Adamsons efterkommere, der var samlet omkring bredden af Vansøen, var villige lyttere til de hittitiske lærere i Salemkulten. Fra dette tidligere anditiske center blev der sendt lærere til de fjerneste egne af både Europa og Asien. Salem-missionærer trængte ind i hele Europa, selv til de britiske øer. En gruppe rejste via Færøerne til Andoniterne på Island, mens en anden rejste gennem Kina og nåede japanerne på de østlige øer. Livet og oplevelserne for

de mænd og kvinder, der vovede sig ud fra Salem, Mesopotamien og Vansøen for at oplyse stammerne på den østlige halvkugle, udgør et heroisk kapitel i menneskeslægtens annaler.

93:7.3 (1022.1) Men opgaven var så stor, og stammerne var så tilbagestående, at resultaterne var vage og ubestemte. Fra den ene generation til den anden fandt Salem-evangeliet fodfæste her og der, men bortset fra i Palæstina var ideen om én Gud aldrig i stand til at kræve en hel stammes eller races fortsatte troskab. Længe før Jesus kom, var de tidlige Salem-missionærers lære generelt druknet i den ældre og mere universelle overtro og tro. Det oprindelige Melkisedek-evangelium var næsten helt blevet absorberet af troen på Den Store Moder, Solen og andre gamle kulter.

93:7.4 (1022.2) Dig, som i dag nyder fordelene ved bogtrykkerkunsten forstå kun lidt af, hvor svært det var at forevige sandheden i disse tidligere tider; hvor let det var at miste en ny doktrin af syne fra den ene generation til den anden. Der var altid en tendens til, at den nye doktrin blev absorberet i den ældre religiøse lære og magiske praksis. En ny åbenbaring er altid forurenset af de ældre evolutionære overbevisninger.

8. Melkisedeks afrejse

93:8.1 (1022.3) Det var kort efter ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra, at Makiventa besluttede sig for at afslutte sin nødhjælpsgave på

Urantia. Melkisedeks beslutning om at afslutte sit ophold i kødet var påvirket af mange forhold, hvoraf det vigtigste var den voksende tendens hos de omkringliggende stammer, og endda hos hans nærmeste medarbejdere, til at betragte ham som en halvgud, at se på ham som et overnaturligt væsen, hvilket han faktisk var; men de var begyndt at ære ham unødigt og med en meget overtroisk frygt. Ud over disse grunde ønskede Melkisedek at forlade scenen for sine jordiske aktiviteter i tilstrækkelig lang tid før Abrahams død for at sikre, at sandheden om den eneste Gud ville blive stærkt etableret i hans tilhængeres sind. Derfor trak Makiventa sig en nat tilbage til sit telt i Salem efter at have sagt godnat til sine menneskelige ledsagere, og da de gik hen for at kalde på ham om morgenen, var han der ikke, for hans ledsagere havde taget ham med.

9. Efter melkisedeks afrejse

93:9.1 (1022.4) Det var en stor prøvelse for Abraham, da Melkisedek så pludseligt forsvandt. Selvom han havde advaret sine tilhængere om, at han på et tidspunkt måtte gå, som han var kommet, var de ikke forsonede med tabet af deres vidunderlige leder. Den store organisation, der var bygget op i Salem, forsvandt næsten, selvom traditionerne i disse dage var det, Moses byggede på, da han førte de hebraiske slaver ud af Egypten.

93:9.2 (1022.5) Tabet af Melkisedek skabte en sorg i Abrahams hjerte, som han aldrig helt overvandt. Hebron havde han forladt, da han opgav ambitionen om at opbygge et materielt rige; og nu, efter tabet af sin medarbejder i opbygningen af det åndelige rige, forlod han Salem og tog sydpå for at bo i nærheden af sine interesser i Gerar.

93:9.3 (1022.6) Abraham blev bange og frygtsom umiddelbart efter Melkisedeks forsvinden. Han skjulte sin identitet ved ankomsten til Gerar, så Abimelek kunne tilrane sig hans kone (kort efter sit ægteskab med Sara havde Abraham en nat overhørt en plan om at myrde ham for at få hans strålende kone. Denne frygt blev en rædsel for den ellers modige og dristige leder; hele sit liv frygtede han, at nogen ville dræbe ham i al hemmelighed for at få Sarah. Og det forklarer, hvorfor denne modige mand ved tre forskellige lejligheder udviste ægte fejhed).

93:9.4 (1023.1) Men Abraham lod sig ikke længe afskrække i sin mission som Melkisedeks efterfølger. Han fik snart omvendte blandt filistrene og Abimeleks folk, indgik en traktat med dem og blev til gengæld smittet af mange af deres overtroiske forestillinger, især deres praksis med at ofre førstefødte sønner. På den måde blev Abraham igen en stor leder i Palæstina. Han blev æret af alle grupper og hædret af alle konger. Han var den åndelige leder for alle de omkringliggende stammer, og hans indflydelse fortsatte i nogen tid efter hans død. I de sidste år af sit liv vendte han endnu en gang tilbage til Hebron, stedet for hans tidligere aktiviteter og det sted, hvor han havde arbejdet sammen med Melkisedek. Abrahams sidste handling var at sende trofaste tjenere til sin bror Nahors by på

grænsen til Mesopotamien for at sikre sig en kvinde af sit eget folk som hustru til sin søn Isak. Det havde længe været skik blandt Abrahams folk at gifte sig med deres fætre og kusiner. Og Abraham døde i tillid til den tro på Gud, som han havde lært af Melkisedek i de forsvundne skoler i Salem.

93:9.5 (1023.2) Det var svært for den næste generation at forstå historien om Melkisedek; inden for fem hundrede år betragtede mange hele fortællingen som en myte. Isak holdt ret godt fast i sin fars lære og gav næring til evangeliet fra Salem-kolonien, men det var sværere for Jakob at forstå betydningen af disse traditioner. Josef troede fuldt og fast på Melkisedek og blev, hovedsageligt på grund af dette, betragtet af sine brødre som en drømmer. Josefs ære i Egypten skyldtes hovedsageligt mindet om hans oldefar Abraham. Josef blev tilbudt militær kommando over de egyptiske hære, men da han troede så fast på Melkisedeks traditioner og Abrahams og Isaks senere lære, valgte han at tjene som civil administrator, da han mente, at han på den måde bedre kunne arbejde for at fremme Himmeriget.

93:9.6 (1023.3) Læren om Melkisedek var fuld og fyldig, men optegnelserne fra disse dage virkede umulige og fantastiske for de senere hebraiske præster, selvom mange havde en vis forståelse af disse transaktioner, i det mindste op til tiden for den massive redigering af Det Gamle Testaments optegnelser i Babylon.

93:9.7 (1023.4) Det, der i Det Gamle Testamente beskrives som samtaler mellem Abraham og Gud, var i virkeligheden konferencer mellem Abraham og Melkisedek. Senere skriftkloge betragtede udtrykket Melkisedek som synonymt med Gud. Optegnelsen om Abrahams og

Sarahs mange kontakter med “Herrens engel” henviser til deres talrige besøg hos Melkisedek.

93:9.8 (1023.5) De hebraiske fortællinger om Isak, Jakob og Josef er langt mere pålidelige end dem om Abraham, selv om de også indeholder mange afvigelser fra fakta, ændringer foretaget bevidst og ubevidst på det tidspunkt, hvor de hebraiske præster udarbejdede disse optegnelser under det babyloniske fangenskab. Ketura var ikke Abrahams kone; ligesom Hagar var hun blot en konkubine. Al Abrahams ejendom gik til Isak, søn af Sara, statushustruen. Abraham var ikke så gammel, som optegnelserne antyder, og hans kone var meget yngre. Disse aldre blev bevidst ændret for at give mulighed for den efterfølgende påståede mirakuløse fødsel af Isak.

93:9.9 (1023.6) Jødernes nationale ego blev voldsomt nedtrykt af det babyloniske fangenskab. I deres reaktion mod national underlegenhed gik de over til den anden yderlighed af national og racemæssig egoisme, hvor de forvrængede og forvanskede deres traditioner med henblik på at ophøje sig selv over alle racer som Guds udvalgte folk; og derfor redigerede de omhyggeligt alle deres optegnelser med det formål at hæve Abraham og deres andre nationale ledere højt op over alle andre personer, ikke undtagen Melkisedek selv. De hebraiske skriftkloge ødelagde derfor alle de optegnelser om disse betydningsfulde tider, som de kunne finde, og bevarede kun beretningen om mødet mellem Abraham og Melkisedek efter slaget ved Siddim, som de mente reflekterede stor ære over Abraham.

93:9.10 (1024.1) Og da de mistede Melkisedek af syne, mistede de også denne nødsøns lære om den lovede overdragelsessøns åndelige mission af syne; de mistede denne missions natur af syne så fuldt og helt, at meget få af deres efterkommere var i stand til eller villige til at genkende og modtage Mikael, da han viste sig på jorden og i kødet, som Makiventa havde forudsagt.

93:9.11 (1024.2) Men en af forfatterne til Hebræerbrevet forstod Melkisedeks mission, for der står skrevet: “Denne Melkisedek, Den Højestes præst, var også fredskonge; uden far, uden mor, uden stamtavle, uden begyndelse på dage eller ende på liv, men gjort som en Guds søn, forbliver han præst til stadighed.” Denne forfatter udpegede Melkisedek som en type på den senere skænkelse af Mikael og bekræftede, at Jesus var “en præst for evigt på Melkisedeks orden.” Selvom denne sammenligning ikke var helt heldig, var det bogstaveligt talt sandt, at Kristus modtog en midlertidig titel til Urantia “efter ordre fra de tolv Melkisedek-forvaltere,” der var i tjeneste på tidspunktet for hans verdensoverdragelse.

10. Makiventa melkisedeks nuværende stilling

93:10.1 (1024.3) I de år, hvor Makiventa inkarnerede, fungerede Urantias Melkisedek-forvaltere som elleve. Da Makiventa mente, at hans mission som nødhjælpssøn var afsluttet, signalerede han dette til sine elleve medarbejdere, og de gjorde straks den teknik klar,

hvormed han skulle frigøres fra kødet og sikkert genoprettes til sin oprindelige Melkisedek-status. Og på tredjedagen efter sin forsvinden fra Salem dukkede han op blandt sine elleve medarbejdere på Urantia og genoptog sin afbrudte karriere som en af de planetariske forvaltere af 606 fra Satania.

93:10.2 (1024.4) Makiventa afsluttede sin overdragelse som et væsen af kød og blod lige så pludseligt og uhøjtideligt, som han havde påbegyndt den. Hverken hans tilsynekomst eller afrejse blev ledsaget af nogen usædvanlig meddelelse eller demonstration; hverken opstandelsesopråb eller afslutningen på en planetarisk dispensation markerede hans tilsynekomst på Urantia; hans overdragelse var en nødhjælps situation. Men Makiventa afsluttede ikke sit ophold i menneskets skikkelse, før han var blevet behørigt frigivet af Faderen Melkisedek og var blevet informeret om, at hans nødhjælpsoverdragelse var blevet godkendt af Nebadons øverste leder, Gabriel af Salvington.

93:10.3 (1024.5) Makiventa Melkisedek fortsatte med at interessere sig meget for efterkommerne af de mennesker, der havde troet på hans lære, da han var i kødet. Men Abrahams afkom gennem Isak, som giftede sig med keniterne, var den eneste linje, som længe fortsatte med at nære en klar opfattelse af Salems lære.

93:10.4 (1024.6) Den samme Melkisedek fortsatte med at samarbejde gennem de efterfølgende nitten århundreder med de mange profeter og seere og bestræbte sig således på at holde Salems sandheder i live, indtil tiden for Mikaels tilsynekomst på jorden var inde.

93:10.5 (1025.1) Makiventa fortsatte som planetarisk forvalter frem til tiden for Mikael sejr på Urantia. Derefter blev han knyttet til Urantia-tjenesten på Jerusem som en af de fire og tyve ledere, og først for nylig er han blevet ophøjet til Skabersønnens personlige ambassadør på Jerusem med titlen Stedfortrædende Planetarisk Prins af Urantia. Det er vores overbevisning, at så længe Urantia forbliver en beboet planet, vil Makiventa Melkisedek ikke fuldt ud vende tilbage til sine pligter i sin orden af sønner, men vil for evigt forblive en planetarisk minister, der repræsenterer Kristus Mikael.

93:10.6 (1025.2) Da det var en nødhjælpsoverdragelse på Urantia, fremgår det ikke af optegnelserne, hvad Makiventas fremtid kan blive. Det kan vise sig, at det melkisedekske korps i Neadon har lidt det permanente tab af en af deres medlemmer. Nylige afgørelser fra Edentias Højeste og senere bekræftet af Uversas Dagens Ældste tyder stærkt på, at denne tildelte Melkisedek er udset til at tage den faldne planetariske prins Caligastias plads. Hvis vores formodninger i denne henseende er korrekte, er det meget muligt, at Makiventa Melkisedek igen viser sig personligt på Urantia og på en eller anden modificeret måde genoptager rollen som den detroniserede Planetprins, eller også viser sig på jorden for at fungere som stedfortrædende Planetprins, der repræsenterer Kristus Mikael, som nu faktisk har titlen som Planetprins af Urantia. Selv om det langt fra står klart for os, hvad Makiventas skæbne kan blive, tyder de begivenheder, der har fundet sted for nylig, ikke desto mindre stærkt på, at de foregående formodninger sandsynligvis ikke er langt fra sandheden.

93:10.7 (1025.3) Vi forstår udmærket, hvordan Mikael ved sin sejr på Urantia blev efterfølgeren til både Caligastia og Adam; hvordan han blev den planetariske Fredsprins og den anden Adam. Og nu ser vi, at denne Melkisedek får titlen stedfortrædende planetarisk prins af Urantia. Vil han også blive udnævnt til stedfortrædende materiel søn af Urantia? Eller er der mulighed for, at en uventet og hidtil uset begivenhed vil finde sted, nemlig at Adam og Eva eller nogle af deres efterkommere på et tidspunkt vender tilbage til planeten som repræsentanter for Mikael med titlerne stedfortrædere for Urantias anden Adam?

93:10.8 (1025.4) Og alle disse spekulationer, der er forbundet med visheden om fremtidige tilsynekomster af både Administratorsønner og Treenighedens Lærersønner, sammenholdt med Skabersønnens udtrykkelige løfte om at vende tilbage på et tidspunkt, gør Urantia til en planet med fremtidig usikkerhed og gør den til en af de mest interessante og spændende sfærer i hele Neadons univers. Det er meget muligt, at vi i en fremtidig tidsalder, hvor Urantia nærmer sig lysets og livets æra, efter at Lucifer-oprøret og Caligastias løsrivelse er blevet endeligt afgjort, kan være vidne til, at Makiventa, Adam, Eva og Kristus Mikael er til stede på Urantia samtidig, såvel som enten en Administratorsøn eller endda Treenighedens Lærersønner.

93:10.9 (1025.5) Det har længe været vores ordens opfattelse, at Makiventas tilstedeværelse i Jerusems korps af Urantia-ledere, de fire og tyve rådgivere, er tilstrækkeligt bevis til at retfærdiggøre troen på, at han er bestemt til at følge de dødelige på Urantia videre gennem universets plan for progression og opstigning, selv til

Finalitetens Paradiskorps. Vi ved, at Adam og Eva således er bestemt til at ledsage deres jordiske medmennesker på paradiseventyret, når Urantia er blevet etableret i lys og liv.

93:10.10 (1025.6) For mindre end tusind år siden var den samme Machiventa Melkisedek, Salems vismand, usynligt til stede på Urantia i en periode på hundrede år, hvor han fungerede som planetens generalguvernør; og hvis det nuværende system til at styre planetens anliggender fortsætter, vil han vende tilbage i samme egenskab om lidt over tusind år.

93:10.11 (1026.1) Dette er historien om Makiventa Melkizedek, en af de mest unikke personer, der nogensinde er blevet forbundet med Urantias historie, og en personlighed, der kan være bestemt til at spille en vigtig rolle i den fremtidige oplevelse af jeres uregelmæssige og usædvanlige verden.

93:10.12 (1026.2) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 93](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 95](#) >>

Kapitel 94

Melkisedek-Læren i Orienten

94:0.1 (1027.1) DE tidlige lærere i Salem-religionen trængte ind i de fjerneste stammer i Afrika og Eurasien og prædikede altid Makiventas evangelium om menneskets tro og tillid til den ene universelle Gud som den eneste pris for at opnå guddommelig gunst. Melkisedeks pagt med Abraham var mønsteret for al den tidlige propaganda, der gik ud fra Salem og andre centre. Urantia har aldrig haft mere entusiastiske og aggressive missionærer for nogen religion end disse ædle mænd og kvinder, som bragte Melkisedeks lære ud over hele den østlige halvkugle. Disse missionærer blev rekrutteret fra mange folkeslag og racer, og de spredte i vid udstrækning deres lære gennem indfødte konvertitter. De etablerede træningscentre i forskellige dele af verden, hvor de underviste de indfødte i Salem-religionen og derefter gav disse elever til opgave at fungere som lærere blandt deres eget folk.

1. Salemlæren i vediske indien

94:1.1 (1027.2) På Melkisedeks tid var Indien et kosmopolitisk land, som for nylig var kommet under den politiske og religiøse dominans af de arisk-anditiske indtrængere fra nord og vest. På dette tidspunkt var det kun de nordlige og vestlige dele af halvøen, der var blevet gennemtrængt af arierne. Disse vediske nyankomne havde bragt deres mange stammeguddomme med sig. Deres religiøse tilbedelsesformer fulgte nøje deres tidligere anditiske forfædres ceremonielle praksis, idet faderen stadig fungerede som præst og moderen som præstinde, og familiens ildsted blev stadig brugt som alter.

94:1.2 (1027.3) Den vediske kult var dengang i vækst og metamorfose under ledelse af brahman-kasten af lærer-præster, som gradvist overtog kontrollen over det ekspanderende tilbedelsesritual. Sammensmeltningen af de engang treogtredive ariske guddomme var godt i gang, da missionærerne fra Salem trængte ind i det nordlige Indien.

94:1.3 (1027.4) Polyteismen hos disse ariere repræsenterede en degeneration af deres tidligere monoteisme, som skyldtes deres opdeling i stammeenheder, hvor hver stamme havde sin ærværdige gud. Denne svækkelse af den oprindelige monoteisme og trinitarisme i det anditiske Mesopotamien var i gang med en resyntese i de første århundreder af det andet årtusinde før Kristus. De mange guder blev organiseret i et panteon under den treenige ledelse af Dyaus pitar,

himlens herre; Indra, atmosfærens stormfulde herre; og Agni, den trehovedet ildgud, jordens herre og det rudimentære symbol på et tidligere treenighedskoncept.

94:1.4 (1027.5) En klar henoteistisk udvikling banede vejen for en udviklet monoteisme. Agni, den ældste guddom, blev ofte ophøjet som hele panteonets faderhoved. Guddom-far-princippet, som nogle gange blev kaldt Prajapati, andre gange Brahma, druknede i den teologiske kamp, som Brahman-præsterne senere udkæmpede med Salem-lærerne. *Brahman* blev opfattet som det energiguddommelighedsprincip, der aktiverede hele det vediske gudeverden.

94:1.5 (1028.1) Salem-missionærerne forkyndte Melkisedeks ene Gud, himlens Højeste. Denne skildring var ikke helt disharmonisk med den nye opfattelse af Fader-Brahma som kilden til alle guder, men Salem-doktrinen var ikke-ritualistisk og gik derfor direkte imod brahman-præsteskabets dogmer, traditioner og lære. Brahman-præsterne ville aldrig acceptere Salem-læren om frelse gennem tro, Guds gunst, uden rituelle aktiviteter og offerceremonier.

94:1.6 (1028.2) Afvisningen af det Melkisedekske evangelium om tillid til Gud og frelse gennem tro markerede et afgørende vendepunkt for Indien. Salem-missionærerne havde bidraget meget til tabet af troen på alle de gamle vediske guder, men lederne, vedismens præster, nægtede at acceptere Melkisedeks lære om én Gud og én simpel tro.

94:1.7 (1028.3) Brahmanerne samlede datidens hellige skrifter i et forsøg på at bekæmpe Salem-lærerne, og denne samling, som senere

blev revideret, er gået videre til moderne tid som Rig-Veda, en af de ældste hellige bøger. Den anden, tredje og fjerde Veda fulgte, da brahmanerne forsøgte at krystallisere, formalisere og fastholde deres ritualer for tilbedelse og ofring hos datidens folk. Når de er bedst, kan disse skrifter måle sig med enhver anden samling af lignende karakter, når det gælder skønhed i konceptet og sandhed i erkendelsen. Men efterhånden som denne overlegne religion blev forurennet med tusinder og atter tusinder af overtro, kulter og ritualer i det sydlige Indien, forvandlede den sig gradvist til det mest spraglede teologiske system, der nogensinde er udviklet af dødelige mennesker. En undersøgelse af Vedaerne vil afsløre nogle af de højeste og nogle af de mest nedværdigende opfattelser af Guddommen, der nogensinde er blevet udtænkt.

2. Brahmanismen

94:2.1 (1028.4) Da Salem missionærerne trængte sydpå ind i det dravidiske Deccan, stødte de på et stadig mere udbredt kastesystem, ariernes ordning for at forhindre den racemæssige identitet fra udryddelse overfor den stigende bølge af anden gradens Sangik folk. Da den brahmanske præstekaste var selve essensen af dette system, forsinkede denne sociale orden i høj grad Salem-lærernes fremskridt. Dette kastesystem formåede ikke at redde den ariske race, men det lykkedes at forevige brahmanerne, som til gengæld har opretholdt deres religiøse hegemoni i Indien frem til i dag.

94:2.2 (1028.5)

Og nu, hvor vedismen blev svækket af afvisningen af den højere sandhed, blev ariernes kult udsat for stigende indtrængen fra Deccan. I et desperat forsøg på at dæmme op for racens udryddelse og den religiøse udslettelse forsøgte brahman-kasten at ophøje sig selv over alt andet. De lærte, at ofringen til guddommen i sig selv var altafgørende, at den var overbevisende i sin styrke. De proklamerede, at af de to essentielle guddommelige principper i universet var det ene Brahman, guddommen, og det andet var Brahmans præsteskab. Blandt ingen andre folk på Urantia formastede præsterne sig til at ophøje sig selv over selv deres guder, til selv at overtage de æresbevisninger, der tilkom deres guder. Men de gik så absurd langt med disse formastelige krav, at hele det usikre system kollapsede over for de nedværdigende kulter, som strømmede ind fra de omkringliggende og mindre avancerede civilisationer. Det store vediske præsteskab selv gik i stå og sank under den sorte flod af inertie og pessimisme, som deres egen selviske og ukløgtige formodning havde bragt over hele Indien.

94:2.3 (1029.1)

Den overdrevne koncentration om selvet førte helt sikkert til en frygt for den ikke-evolutionære fortsættelse af selvet i en endeløs runde af successive inkarnationer som menneske, dyr eller ukrudt. Og af alle de forurenende overbevisninger, der kunne have sat sig fast på det, der måske var en spirende monotisme, var der ingen, der var så fordummende som denne tro på sjælevandring —læren om sjælenes reinkarnation—som kom fra det dravidiske Deccan. Denne tro på den trættende og monotone runde af gentagne sjælevandring berøvede de kæmpende dødelige deres længe

nærede håb om at finde den udfrielse og åndelige udvikling i døden, som havde været en del af den tidligere vediske tro.

94:2.4 (1029.2) Denne filosofisk svækkende lære blev snart efterfulgt af opfindelsen af læren om den evige flugt fra selvet ved nedsænkning i den universelle hvile og fred i absolut forening med Brahman, hele skabelsens oversjæl. Dødeligt begær og menneskelige ambitioner blev effektivt trængt tilbage og næsten tilintetgjort. I mere end to tusind år har Indiens bedre hjerner søgt at flygte fra alt begær, og dermed blev døren åbnet på vid gab for de senere kulter og læresætninger, som praktisk talt har lænket mange hinduers sjæle i den åndelige håbløsheds lænker. Af alle civilisationer betalte den vedisk-ariske den mest forfærdelige pris for sin afvisning af Salem-evangeliet.

94:2.5 (1029.3) Kastesystemet alene kunne ikke holde det ariske religiøse og kulturelle system i live, og da de laverestående religioner fra Deccan gennemtrængte nordpå, opstod der en tidsalder af fortvivlelse og håbløshed. Det var i disse mørke tider at kulten opstod, om ikke at dræbe noget liv, og den har varet lige til denne dag. Mange af de nye kulter var åbenlyst ateistiske, og hævdede, at en sådan frelse, som var opnåeligt kun kunne komme ved menneskets egen indsats uden anden hjælp. Gennem en stor del af denne uheldige filosofi, kan man dog spore forvrængede rester af Melkisedek og endda Adams undervisning.

94:2.6 (1029.4) Dette var tiden for udarbejdelsen af de senere skrifter i den hinduistiske tro, Brahmanaerne og Upanishaderne. Efter at have

afvist læren om personlig religion gennem den personlige troserfaring med den ene Gud, og efter at være blevet forurennet med strømmen af nedværdigende og svækkende kulter og trosbekendelser fra Deccan, med deres antropomorfismer og reinkarnationer, oplevede det brahmanske præsteskab en voldsom reaktion mod disse fordærvende overbevisninger; der var en klar indsats for at søge og finde *den sande virkelighed*. Brahmanerne satte sig for at befri det indiske guddomsbegreb for de menneskelige træk, men derved snublede de i den alvorlig fejl at depersonalisere gudsbegrebet, og de kom ikke ud med et ophøjet og åndeligt ideal om Paradisets Fader, men med en fjern og metafysisk idé om et altomfattende Absolut.

94:2.7 (1029.5) I deres bestræbelser på selvopholdelsesdrift havde Brahmanerne forkastet Melkisedeks ene Gud, og befandt sig nu med hypotesen om Brahman, dette ubestemte og forvirrende filosofiske selv, denne upersonlig og impotente *det*, som har efterladt Indiens åndelige liv hjælpeløst og nedbrudt fra den ulykkelige dag til det tyvende århundrede.

94:2.8 (1029.6) Det var på den tid, hvor Upanishaderne blev skrevet, at buddhismen opstod i Indien. Men på trods af dens tusindårige succes kunne den ikke konkurrere med den senere hinduisme; på trods af en højere moral var dens tidlige billede af Gud endnu mindre veldefineret end hinduismens, som havde mindre og personlige guder. Buddhismen måtte til sidst vige pladsen i det nordlige Indien for angrebet fra en militant islam med dens klare opfattelse af Allah som universets højeste Gud.

3. Den brahmanske filosofi

94:3.1 (1030.1) Mens brahmanismens højeste fase næppe var en religion, var den i sandhed en af de mest ædle udfoldelser af det jordiske sind inden for filosofiens og metafysikkens domæner. Da det indiske sind var begyndt at opdage den endelige virkelighed, stoppede det ikke, før det havde spekuleret over næsten alle teologiens faser, bortset fra religionens essentielle dobbelte begreb: eksistensen af den universelle Fader til alle universets skabninger og kendsgerningen, at netop disse skabninger har en stigende erfaring i universet, når de søger at nå den evige Fader, som har befalet dem at være fuldkomne, ligesom han er fuldkommen.

94:3.2 (1030.2) I begrebet Brahman fattede datidens hjerner virkelig ideen om et altgennemtrængende Absolut, for dette postulat blev på én og samme tid identificeret som skabende energi og kosmisk reaktion. Brahman blev opfattet som værende hinsides enhver definition og kun i stand til at blive forstået ved den successive fornægtelse af alle endelige kvaliteter. Det var helt klart en tro på et absolut, endda uendeligt, væsen, men dette koncept var stort set blottet for personlighedsattributter og kunne derfor ikke opleves af de enkelte religiøse.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana blev opfattet som det absolutte, det uendelige DET ER, den oprindelige skabende kraft i det potentielle kosmos, det universelle selv, der eksisterer statisk og potentielt i al evighed. Hvis datidens filosoffer havde været i stand til at gøre det

næste fremskridt i opfattelsen af guddommen, hvis de havde været i stand til at opfatte Brahman som associativ og skabende, som en personlighed, der kan kontaktes af skabte og udviklende væsener, så ville en sådan lære måske være blevet det mest avancerede portræt af guddommen på Urantia, da den ville have omfattet de første fem niveauer af den totale guddomsfunktion og måske have forestillet sig de resterende to.

94:3.4 (1030.4) I visse faser førte konceptet om den Ene Universelle Oversjæl som totaliteten af summen af alle skabningers eksistens de indiske filosoffer meget tæt på sandheden om det Højeste Væsen, men denne sandhed nyttede dem intet, fordi de ikke formåede at udvikle nogen fornuftig eller rationel personlig tilgang til opnåelsen af deres teoretiske monoteistiske mål Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) Karmaprincippet om kausalitetskontinuitet er igen meget tæt på sandheden om den tilbagevirkende syntese af alle handlinger i tid og rum i den Højestes guddomstilstedeværelse; men dette postulat har aldrig givet mulighed for den enkelte religionsudøvers koordinerede personlige opnåelse af guddom, kun for den ultimative opslugning af al personlighed i den Universelle Oversjæl.

94:3.6 (1030.6) Brahmanismens filosofi kom også meget tæt på erkendelsen af, at Tankeretterne bor i mennesket, men den blev perverteret på grund af en misforståelse af sandheden. Læren om, at sjælen bor i Brahman, ville have banet vejen for en avanceret religion, hvis ikke dette koncept var blevet fuldstændig ødelagt af

troen på, at der ikke er nogen menneskelig individualitet bortset fra denne bolig i Den Universelle Ene.

94:3.7 (1030.7) I læren om jeget eller sjælens sammenlægning med Oversjælen, undlod Indiens teologer at sørge for, at noget menneskeligt overlevede, noget nyt og unikt, noget, der var født af foreningen af menneskets vilje og Guds vilje. Læren om sjælens tilbagevenden til Brahman er tæt parallelt med sandheden om, at Retteren vender tilbage til den Universelle Faders favn, men der er noget klart forskellig fra Retteren som også overlever, nemlig det morontielle modstykke af den dødelige personlighed. Og dette vitale begreb var fatalt fraværende i den brahmanske filosofi.

94:3.8 (1031.1) Den Brahmanske filosofi er kommet tæt på mange af de faktiske omstændigheder i universet og har nærmet sig mange kosmiske sandheder, men den er alt for ofte blevet offer for den fejl ikke at skelne mellem flere niveauer af virkeligheden, såsom mellem det absolutte, det transcendentale, og det endelige niveau. Den har undladt, at erkende, at hvad der kan være begrænset illusorisk på det absolutte niveau kan være helt rigtig på den endelige plan. Den har heller ikke observeret den væsentlige personlighed hos den Universelle Fader, som personligt kan kontaktes på alle niveauer fra det evolutionære væsens begrænset erfaring med Gud lige op til den Evige Søns grænseløse oplevelse af Paradisfaderen.

4. Hindureligionen

94:4.1 (1031.2) Som århundrederne gik i Indien, vendte befolkningen i et vist omfang tilbage til vedaernes gamle ritualer, som de var blevet modificeret af Melkisedek-missionærernes lære og krystalliseret af det senere brahmanske præsteskab. Denne, den ældste og mest kosmopolitiske af verdens religioner, har undergået yderligere forandringer som reaktion på buddhisme og jainisme og på de senere indflydelser fra muhammedanisme og kristendom. Men da Jesu lære ankom, var den allerede blevet så vesterlandsk, at den var en “hvid mands religion” og derfor fremmed for hinduernes sind.

94:4.2 (1031.3) Hinduistisk teologi skildrer i dag fire nedadgående niveauer af guddom og guddommelighed:

94:4.3 (1031.4) 1. *Brahman*, det Absolutte, det Uendelige Ene, DET ER.

94:4.4 (1031.5) 2. *Trimurti*, hinduismens højeste treenighed. I denne forening opfattes *Brahma*, det første medlem, som værende selvskabt ud af Brahman—uendeligheden. Hvis det ikke var for den tætte identifikation med den panteistisk Uendelige Ene, kunne *Brahma* have dannet grundlaget for et koncept om den Universelle Fader. *Brahma* identificeres også med skæbnen.

94:4.5 (1031.6) Tilbedelsen af det anden og tredje medlem, *Siva* og *Vishnu*, opstod i det første årtusinde efter Kristus. *Siva* er herre over liv og død, frugtbarhedens gud, og ødelæggelsens mester. *Vishnu* er ekstremt populær på grund af troen på, at han periodisk inkarnerer i menneskelig form. På denne måde, bliver *Vishnu* virkelig og levende

i indernes fantasi. Nogle betragter både Shiva og Vishnu som de højeste over alle.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vediske og postvediske guder*. Mange af ariernes gamle guder, såsom Agni, Indra, Soma, har været som underordnet guder til de tre medlemmer af Trimurti. Talrige andre guder er opstået siden det vediske Indiens tidlige dage, og disse er også blevet indarbejdet i den hinduistiske gudeverden.

94:4.7 (1031.8) 4. *Halvguderne*: overmennesker, halvguder, helte, dæmoner, spøgelser, onde ånder, nisser, monstre, alfer, trolde, og helgener fra de senere tiders kulter.

94:4.8 (1031.9) Mens hinduismen længe har undladt at levendegøre det indiske folk, har den på samme tid som regel været en tolerant religion. Dens store styrke ligger i det faktum, at det har vist sig at være den mest fleksible, formløse af de religioner som er fremkommet på Urantia. Den er i stand til næsten ubegrænset forandring og besidder et usædvanligt fleksibel tilpasningsområde fra den intellektuelle Brahman høje og semimonoteistiske spekulationer til den grove fetichisme og primitive kultpraksis hos de fornedrede og deprimerede klasser af uvidende troende.

94:4.9 (1032.1) Hinduismen har overlevet, hovedsagelig fordi den er en integreret del af den grundlæggende sociale struktur i Indien. Den har intet storslået hierarki, som kan forstyrres eller ødelægges; den er vævet ind i folks livsmønster. Den har en tilpasningsevne til skiftende forhold, der overstiger alle andre kulter, og den udviser en

tolerant holdning til, og vilje til at låne fra mange andre religioner, idet Gautama Buddha og endda Kristus selv hævdes at være inkarnationer af Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Hvad Indien i dag har mest brug for, er præsentationen af evangeliet om Jesus—at Gud er alle menneskers Fader og menneskerne hans sønner og deraf følgende broderskab mellem alle mennesker, der er personligt realiseret i kærlig tjeneste og social service. I Indien eksisterer de filosofiske rammer, kultstrukturen er til stede; alt, hvad der er brug for, er en vitaliserende gnist fra den dynamiske kærlighed, der skildres i det oprindelige evangelium om Menneskesønnen, rensset for de vestlige dogmer og doktriner, der har haft tendens til at gøre Mikael's livsoverdragelse til en hvid mands religion.

5. Kampen for sandhed i kina

94:5.1 (1032.3) Når Salem missionærerne passerede gennem Asien, og spredte læren om Gud den Højeste og frelse ved troen, absorberede de meget af filosofien og de religiøse tanker fra de forskellige lande de rejste igennem. Disse lærere var udpeget af Melkisedek og hans efterfølgere svigtede ikke deres mission; de trængte faktisk frem til alle folkeslag på det eurasiske kontinent, og det var i midten af det andet årtusinde før Kristus, at de ankom til Kina. Salem lærerne havde i mere end hundrede år deres hovedkvarter i Sii Futsh, hvor de

uddannede kinesiske lærere, som underviste i alle områder beboet af den gule race.

94:5.2 (1032.4) Det var som en direkte konsekvens af denne lære, at den tidligste form for taoisme opstod i Kina, en meget anderledes religion end den, der bærer dette navn i dag. Tidlig taoisme eller proto-taoisme var en sammensætning af følgende faktorer:

94:5.3 (1032.5) 1. Singlangtons overlevende doktriner, som blev bevaret i begrebet Shang-ti, Himlens Gud. Under Singlangtons tid blev det kinesiske folk næsten monoteistisk; de koncentrerede deres tilbedelse om Den Ene Sandhed, senere kendt som Himlens Ånd, universets hersker. Den gule race mistede aldrig helt denne tidlige opfattelse om Guddommen, selvom der i de efterfølgende århundreder sneg sig mange underordnede guder og ånder ind i deres religion.

94:5.4 (1032.6) 2. Salem-religionen om den Højeste Skaberguddom, som ville skænke menneskeheden sin gunst som svar på menneskets tro. Det er kun alt for sandt, at på det tidspunkt, hvor de Melkisedekske missionærer var trængt ind til den gule races lande, var deres oprindelige budskab blevet ændret betydeligt fra Salems simple doktriner i Makiventas dage.

94:5.5 (1032.7) 3. De indiske filosoffers Brahman- Absolut koncept, kombineret med ønsket om at undgå alt ondt. Måske den største udefrakommende indflydelse på Salem-religionens udbredelse østover blev udøvet af de indiske lærere i den vediske tro, som

introducerede deres opfattelse af Brahman—det Absolutte—i Salemiternes frelsende tanker.

94:5.6 (1033.1) Denne sammensatte tro spredte sig gennem de gule og brune racers lande som en underliggende indflydelse i religiøs-filosofisk tænkning. I Japan blev denne proto-taoisme kendt som shinto, og i dette land, langt væk fra Salem i Palæstina, lærte folkene om inkarnationen af Makiventa Melkisedek, som boede på jorden, for at Guds navn ikke skulle blive glemt af menneskeheden.

94:5.7 (1033.2) I Kina blev alle disse overbevisninger senere blandet sammen med den stadigt voksende kult af forfædre dyrkelse. Men aldrig siden Singlangtons tid er kineserne faldet i hjælpeløst slaveri under præsteskabet. Den gule race var den første, der kom ud af barbarisk trældom og ind i en velordnet civilisation, fordi den var den første, der opnåede en vis grad af frihed fra den dybe frygt for guderne og ikke engang frygtede de dødes spøgelse, som andre racer frygtede dem. Kina led nederlag, fordi det ikke formåede at komme videre end sin tidlige frigørelse fra præsterne; det faldt i en næsten lige så katastrofal fejltagelse, nemlig tilbedelsen af forfædrene.

94:5.8 (1033.3) Salemlærerne arbejdede alligevel ikke forgæves. Det var på fundamentet af deres evangelium, at de store filosoffer i det sjette århundredes Kina byggede deres lære. Den moralske atmosfære og de åndelige følelser under Lao-tse og Konfutses tid voksede ud af læren fra Salem-missionærerne i en tidligere tidsalder.

6. Lao-tse og konfutse

94:6.1 (1033.4) Omkring seks hundrede år før Mikael's ankomst forekom det Melkisedek, som for længst havde forladt kødet, at renheden af hans lære på jorden blev bragt i unødigt fare af den generelle absorption i de ældre urantianske overbevisninger. Det så for en tid ud til, at hans mission som forløber for Mikael kunne være i fare for at mislykkes. Og i det sjette århundrede før Kristus, gennem en usædvanlig koordinering af åndelige instanser, som ikke alle forstod, selv ikke af de planetariske tilsynsførende, var Urantia vidne til en højst usædvanlig præsentation af mangfoldig religiøs sandhed. Gennem flere menneskelige lærere blev Salem-evangeliet genfortalt og revitaliseret, og som det blev præsenteret dengang, har meget bestået til denne tid.

94:6.2 (1033.5) Dette unikke århundrede med åndelige fremskridt var præget af store religiøse, moralske og filosofiske lærere over hele den civiliserede verden. I Kina var de to fremragende lærere Lao-tse og Konfutse.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* byggede direkte videre på begreberne fra Salem-traditionerne, da han erklærede Tao for at være den ene første årsag til al skabelse. Lao var en mand med store åndelige visioner. Han lærte, at menneskets evige skæbne var "evig forening med Tao, den højeste Gud og den universelle konge." Hans forståelse af den

ultimative årsagssammenhæng var meget skarpsindig, for han skrev: “Enhed opstår ud af den absolutte Tao, og fra enhed opstår kosmisk dualitet, og fra denne dualitet opstår treenighed, og treenighed er den oprindelige kilde til al virkelighed.” “Al virkelighed er altid i balance mellem kosmos’ potentialer og aktualiteter, og disse harmoniseres evigt af guddommelighedens ånd.”

94:6.4 (1033.7) Lao-tse lavede også en af de tidligste præsentationer af doktrinen om at gengælde godt for ondt: “Godhed avler godhed, men for den, der virkelig er god, avler ondskab også godhed.”

94:6.5 (1033.8) Han underviste i skabningens tilbagevenden til Skaberen og forestillede sig livet som en personligheds fremkomst fra de kosmiske potentialer, mens døden var som denne skabningspersonligheds hjemvenden. Hans opfattelse af sand tro var usædvanlig, og han sammenlignede den også med “et lille barns holdning.”

94:6.6 (1034.1) Hans forståelse af Guds evige formål var klar, for han sagde: “Den absolutte guddom kæmper ikke, men sejrer altid; han tvinger ikke menneskeheden, men står altid klar til at reagere på deres sande ønsker; Guds vilje er evig i tålmodighed og evig i uundgåeligheden af dens udtryk.” Og om den sande religiøse sagde han, da han udtrykte den sandhed, at det er mere velsignet at give end at modtage: “Det gode menneske søger ikke at beholde sandheden for sig selv, men forsøger snarere at skænke disse rigdomme til sine medmennesker, for det er realiseringen af sandheden. Den absolutte Guds vilje er altid gavnlig, aldrig

ødelæggende; den sande troendes formål er altid at handle, men aldrig at tvinge.”

94:6.7 (1034.2) Laos lære om ikke-modstand og den skelnen, han foretog mellem *handling* og *tvang*, blev senere perverteret til troen på “ikke at se, gøre og tænke noget.” Men Lao har aldrig undervist i sådanne fejl, selvom hans præsentation af ikke-modstand har været en faktor i den videre udvikling af de kinesiske folks fredelige tilbøjeligheder.

94:6.8 (1034.3) Men den populære taoisme på Urantia i det tyvende århundrede har meget lidt til fælles med de ophøjede følelser og de kosmiske begreber hos den gamle filosof, der underviste i sandheden, som han opfattede den, hvilket var: At troen på den absolutte Gud er kilden til den guddommelige energi, som vil genskabe verden, og ved hvilken mennesket stiger op til åndelig forening med Tao, universernes evige guddom og absolutte skaber.

94:6.9 (1034.4) *Konfutse* (Kung Fu-tze) var en yngre nutidig af Lao i det sjette århundredes Kina. Konfutse baserede sine doktriner på de bedre moralske traditioner fra den gule races lange historie, og han var også delvis påvirket af Salem missionærernes tilbageværende traditioner. Hans hovedværk bestod i udarbejdelsen af kloge citater af gamle filosoffer. Han blev afvist som lærer i sin levetid, men hans skrifter og lærer har lige siden haft en stor indflydelse i Kina og Japan. Konfutse angav en ny vej for shamanerne ved at erstatte magi med moral. Han byggede alt for godt; han lavede en ny fetich ud af *orden* og etablerede en respekt for forfædrenes adfærd, der stadig æres af kineserne på tidspunktet hvor dette skrives.

94:6.10 (1034.5) Den konfucianske moralforkyndelse var baseret på teorien om, at den jordiske vej er den forvrængede skygge af den himmelske vej; at det sande mønster af tidens civilisation er spejling af himlens evige orden. Det potentielle gudsbegreb i konfucianismen var næsten fuldstændig underordnet vægten på den Himmelske Vej, det kosmiske mønster.

94:6.11 (1034.6) Laos undervisning er gået tabt for alle, bortset for et par stykker i Orienten, men Konfutses skrifter har lige siden udgjort grundlaget for den moralske struktur i kulturen hos næsten en tredjedel af Urantianerne. Selv om disse konfucianske forskrifter foreviger det bedste fra fortiden, var de i nogen grad i modstrid med den kinesiske undersøgelsesånd, som havde skabt de præstationer, der blev så æret. Disse doktriners indflydelse blev uden held bekæmpet både af Ch'in Shih Huang Tis kejserlige indsats og af Mo Tis lære, som proklamerede et broderskab, der ikke var baseret på etisk pligt, men på kærlighed til Gud. Han forsøgte at genoplive den gamle søgen efter ny sandhed, men hans lære mislykkedes over for den kraftige modstand fra Konfutses disciple.

94:6.12 (1034.7) Som mange andre åndelige og moralske lærere blev både Konfutse og Lao-tse til sidst guddommeliggjort af deres tilhængere i de åndeligt mørke tidsaldre i Kina, der fandt sted mellem den taoistiske tros forfald og perversion og de buddhistiske missionærers ankomst fra Indien. I disse åndeligt dekadente århundreder degenererede den gule races religion til en ynkelig teologi, hvor det vrimlede med djævle, drager og onde ånder, som alle vidnede om den tilbagevendende frygt i det uoplyste dødelige sind. Og Kina, der

engang var i spidsen for det menneskelige samfund på grund af en avanceret religion, faldt derefter tilbage på grund af midlertidig manglende fremskridt på den sande vej til udvikling af den gudsbevidsthed, der er uundværlig for det sande fremskridt, ikke kun for den enkelte dødelige, men også for de indviklede og komplekse civilisationer, der karakteriserer kulturens og samfundets fremskridt på en evolutionær planet i tid og rum.

7. Gautama siddhartha

94:7.1 (1035.1) Samtidig med Lao-tse og Konfutse i Kina opstod en anden stor sandhedslærer i Indien. Gautama Siddhartha blev født i det sjette århundrede før Kristus i den nordindiske provins Nepal. Hans tilhængere fik det senere til at se ud, som om han var søn af en fabelagtig rig hersker, men i virkeligheden var han tronarving til en lille høvding, der regerede på tålt ophold i en lille og afsondret bjergdal i det sydlige Himalaya.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulerede de teorier, som blev til buddhismens filosofi efter seks års forgæves udøvelse af yoga. Siddhartha kæmpede en beslutsom, men forgæves kamp mod det voksende kastesystem. Der var en ophøjet oprigtighed og en unik uselvskhed over denne unge profetprins, som i høj grad appellerede til datidens mennesker. Han tog afstand fra den praksis at søge individuel frelse gennem fysisk lidelse og personlig smerte. Og han

formanede sine tilhængere til at bringe hans evangelium ud til hele verden.

94:7.3 (1035.3) Midt i Indiens forvirring og ekstreme kultpraksis kom Gautamas sundere og mere moderate lære som en forfriskende lettelse. Han fordømte guder, præster og deres ofringer, men han kunne heller ikke se *personligheden* af Den Ene Universelle. Da Gautama ikke troede på eksistensen af individuelle menneskesjæle, kæmpede han naturligvis en brav kamp mod den hævdvundne tro på sjælevandring. Han gjorde en ædel indsats for at befri mennesker fra frygt, for at få dem til at føle sig godt tilpas og hjemme i det store univers, men han undlod at vise dem vejen til det virkelige og himmelske hjem for opstigende dødelige—Paradis—og til den evige eksistens' ekspanderende tjeneste.

94:7.4 (1035.4) Gautama var en ægte profet, og hvis han havde lyttet til eremitten Godads instruktioner, kunne han have vækket hele Indien med inspiration fra genoplivningen af Salems evangelium om frelse ved tro. Godad nedstammede fra en familie, der aldrig havde mistet traditionerne fra Melkisedek-missionærerne.

94:7.5 (1035.5) I Benares grundlagde Gautama sin skole, og det var i løbet af dens andet år, at en elev, Bautan, videregav Salem-missionærernes traditioner om Melkisedeks pagt med Abraham til sin lærer; og selvom Siddhartha ikke havde en særlig klar opfattelse af den universelle Fader, indtog han et avanceret standpunkt om frelse gennem tro—simpel tro. Det erklærede han over for sine tilhængere, og han begyndte at sende sine elever ud i grupper på 60 for at forkynde “det glade budskab om gratis frelse; at alle

mennesker, høj som lav, kan opnå lyksalighed ved at tro på retfærdighed og retskaffenhed.”

94:7.6 (1035.6) Gautamas kone troede på sin mands evangelium og var grundlægger af en nonneorden. Hans søn blev hans efterfølger og udvidede kulten betydeligt; han greb den nye idé om frelse gennem tro, men i sine senere år vaklede han med hensyn til Salems evangelium om guddommelig gunst gennem tro alene, og i sin alderdom var hans sidste ord: “Arbejd på din egen frelse.”

94:7.7 (1036.1) Da Gautamas evangelium om universel frelse, fri for ofre, tortur, ritualer og præster, blev forkyndt, da det var bedst, var det en revolutionerende og fantastisk doktrin for sin tid. Og det kom overraskende tæt på at være en genoplivning af Salem-evangeliet. Det bragte hjælp til millioner af fortvivlede sjæle, og på trods af dets groteske perversion i de senere århundreder, er det stadig håbet for millioner af mennesker.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha lærte langt mere sandhed, end der er overlevet i de moderne kulter, der bærer hans navn. Moderne buddhisme er lige så lidt Gautama Siddharthas lære, som kristendommen er Jesus af Nazarets lære.

8. Den buddhistiske tro

94:8.1 (1036.3) For at blive buddhist skulle man blot offentligt bekende sig til troen ved at recitere Tilflugten: “Jeg tager min tilflugt i

Buddha; jeg tager min tilflugt i Læren; jeg tager min tilflugt i Broderskabet.”

94:8.2 (1036.4) Buddhismen har sin oprindelse i en historisk person, ikke i en myte. Gautamas tilhængere kaldte ham Sasta, som betyder mester eller lærer. Selv om han ikke stillede overmenneskelige krav til hverken sig selv eller sin lære, begyndte hans disciple tidligt at kalde ham *den oplyste*, Buddha; senere, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) Gautamas oprindelige evangelium var baseret på de fire ædle sandheder:

94:8.4 (1036.6) 1. De ædle sandheder om lidelse.

94:8.5 (1036.7) 2. Oprindelsen til lidelse.

94:8.6 (1036.8) 3. Ødelæggelse af lidelse.

94:8.7 (1036.9) 4. Vejen til udryddelse af lidelse.

94:8.8 (1036.10) Tæt forbundet med læren om lidelse og flugten derfra var filosofien om den ottefoldige vej: Ret sindelag, stræben, tale, adfærd, levebrød, anstrengelse, opmærksomhed og fordybelse. Det var ikke Gautamas hensigt at forsøge at ødelægge al anstrengelse, begær og hengivenhed i flugten fra lidelse; hans lære var snarere designet til at vise det dødelige menneske det nytteløse i at knytte alt håb og alle ambitioner udelukkende til timelige mål og materielle målsætninger. Det var ikke så meget, at kærlighed til ens medmennesker skulle undgås, som at den sande troende også skulle se ud over associationerne i denne materielle verden til realiteterne i den evige fremtid.

94:8.9 (1036.11) De moralske befalinger i Gautamas forkyndelse var fem i antal:

- 94:8.10 (1036.12) 1. Du må ikke slå ihjel.
- 94:8.11 (1036.13) 2. Du må ikke stjæle.
- 94:8.12 (1036.14) 3. Du må ikke være ukysk.
- 94:8.13 (1036.15) 4. Du må ikke lyve.
- 94:8.14 (1036.16) 5. Du må ikke drikke berusende væsker.

94:8.15 (1036.17) Der var flere yderligere eller sekundære bud, som de troende kunne overholde efter frit valg.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha troede næppe på udødelighed for den menneskelige personlighed; hans filosofi indeholdt kun en form for funktionel kontinuitet. Han definerede aldrig klart, hvad han mente at inkludere i doktrinen om Nirvana. Det faktum, at det teoretisk set kunne opleves under den dødelige eksistens, ville indikere, at det ikke blev betragtet som en tilstand af fuldstændig udslettelse. Det indebar en tilstand af højeste oplysning og himmelsk lyksalighed, hvor alle lænker, der bandt mennesket til den materielle verden, var blevet brudt; der var frihed fra det dødelige livs begær og befrielse fra enhver fare for nogensinde igen at opleve inkarnation.

94:8.17 (1037.1) Ifølge Gautamas oprindelige lære opnås frelse ved menneskelig indsats, bortset fra guddommelig hjælp; der er ikke plads til frelsende tro eller bønner til overmenneskelige kræfter. I sit forsøg på at minimere overtroen i Indien, forsøgte Gautama at vende mennesker væk fra de åbenlyse krav om magisk frelse. Og ved at gøre

denne indsats, lod han døren stå på vid gab for sine efterfølgere til at misfortolke hans lære og proklamere, at al menneskelig stræben efter opnåelse er usmagelig og smertefuld. Hans tilhængere overså det faktum, at den højeste lykke er forbundet med den intelligente og entusiastiske stræben efter værdige mål, og at sådanne præstationer udgør sande fremskridt i kosmisk selvrealisering.

94:8.18 (1037.2) Den store sandhed i Siddharthas lære var hans proklamation af et univers med absolut retfærdighed. Han underviste i den bedste gudløse filosofi, der nogensinde er opfundet af dødelige mennesker; det var den ideelle humanisme og fjernede mest effektivt alle grunde til overtro, magiske ritualer og frygt for spøgelse eller dæmoner.

94:8.19 (1037.3) Den store svaghed ved buddhismens oprindelige evangelium var, at det ikke skabte en religion af uselvsk social tjeneste. Det buddhistiske broderskab var i lang tid ikke et broderskab af troende, men snarere et fællesskab af lærerstuderende. Gautama forbød dem at modtage penge og forsøgte dermed at forhindre hierarkiske tendenser i at vokse frem. Gautama selv var meget social; faktisk var hans liv meget større end hans forkyndelse.

9. Buddhismens spredning

94:9.1 (1037.4) Buddhismen blomstrede, fordi den tilbød frelse gennem troen på Buddha, den oplyste. Den var mere repræsentativ for de melkisedekske sandheder end noget andet religiøst system, der

fandtes i det østlige Asien. Men buddhismen blev ikke udbredt som religion, før den i selvbeskyttelse blev overtaget af lavkaste-monarken Asoka, som ved siden af Ikhnaton i Egypten var en af de mest bemærkelsesværdige civile herskere mellem Melkisedek og Mikael. Asoka opbyggede et stort indisk imperium gennem sine buddhistiske missionærers propaganda. I løbet af en periode på 25 år trænede og udsendte han mere end 17.000 missionærer til de fjerneste grænser i hele den kendte verden. I løbet af en generation gjorde han buddhismen til den dominerende religion i halvdelen af verden. Den blev snart etableret i Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, Kina og Japan. Og generelt set var det en religion, der var langt bedre end dem, den erstattede eller overhalede.

94:9.2 (1037.5) Buddhismens udbredelse fra sit hjemland i Indien til hele Asien er en af de spændende historier om oprigtige religionisters åndelige hengivenhed og missionerende vedholdenhed. Lærerne af Gautamas evangelium trodsede ikke kun farerne på karavanevejene over land, men stod også over for farerne i Det Kinesiske Hav, mens de forfulgte deres mission over det asiatiske kontinent og bragte budskabet om deres tro til alle folkeslag. Men denne buddhisme var ikke længere Gautamas simple doktrin; det var det mirakuløse evangelium, som gjorde ham til en gud. Og jo længere buddhismen spredte sig fra sit hjem i Indiens højland, jo mere forskellig blev den fra Gautamas lære, og jo mere lignede den de religioner, den afløste.

94:9.3 (1038.1) Buddhismen blev senere meget påvirket af taoismen i Kina, shinto i Japan og kristendommen i Tibet. Efter tusind år

visnede og uddøde buddhismen simpelthen i Indien. Den blev brahmaniseret og overgav sig senere ydmygt til islam, mens den i store dele af resten af Orienten degenererede til et ritual, som Gautama Siddhartha aldrig ville have genkendt.

94:9.4 (1038.2) I syd fortsatte den fundamentalistiske stereotype opfattelse af Siddharthas lære på Ceylon, i Burma og på den indokinesiske halvø. Dette er Hinayana-afdelingen af buddhismen, som holder fast i den tidlige eller asociale lære.

94:9.5 (1038.3) Men allerede før sammenbruddet i Indien var de kinesiske og nordindiske grupper af Gautamas tilhængere begyndt at udvikle Mahayana-læren om “den store vej” til frelse i modsætning til puristerne i syd, som holdt fast i Hinayana eller “den mindre vej.” Og disse mahayanister gjorde sig fri af de sociale begrænsninger, der lå i den buddhistiske lære, og lige siden er denne nordlige opdeling af buddhismen fortsat med at udvikle sig i Kina og Japan.

94:9.6 (1038.4) Buddhismen er en levende, voksende religion i dag, fordi den formår at bevare mange af sine tilhængeres højeste moralske værdier. Den fremmer ro og selvkontrol, øger sindsro og lykke og gør meget for at forhindre sorg og savn. De, der tror på denne filosofi, lever bedre liv end mange, der ikke gør.

10. Religionen i tibet

94:10.1 (1038.5) I Tibet kan man finde den mærkeligste kombination af Melkisedeks lære kombineret med buddhisme, hinduisme, taoisme

og kristendom. Da de buddhistiske missionærer kom til Tibet, mødte de en tilstand af primitiv vildskab, der var meget lig den, de tidlige kristne missionærer fandt blandt de nordlige stammer i Europa.

94:10.2 (1038.6) Disse simple tibetanere ville ikke helt opgive deres gamle magi og charme. Undersøgelse af de religiøse ceremonier af nutidens tibetanske ritualer afslører et forvokset broderskab af præster med barberede hoveder, der praktiserer et indviklet ritual omfattende klokkeringning, messer, røgelse, processioner, rosenkranse, afbildning, amuletter, billeder, helligt vand, smukke messedragter, og kunsthåndværk. De har stivnede dogmer og forstenede trosbekendelser, mystiske ritualer og særlige faster. Til deres hierarki hører munke, nonner, abbeder, og storlamaen. De beder til engle, helgener, en Hellige Moder, og guderne. De praktiserer tilståelser og tror på skærsilden. Deres klostre er omfattende, og deres katedraler storslået. De opretholder en endeløs gentagelse af hellige ritualer og tror, at sådanne ceremonier skænker frelse. Bønner er fastgjort til et hjul, og når det drejer rundt tror de disse andragender bliver virkningsfuldt. Blandt ingen andre mennesker i moderne tid kan man finde overholdelsen af så meget fra så mange religioner; og det er uundgåeligt, at en sådan kumulativ liturgi ville blive uforholdsmæssigt besværlig og en ubærlig byrde.

94:10.3 (1038.7) Tibetanerne har noget af alle de førende verdensreligioner, bortset fra den enkle lære i Jesu evangelium: Om menneskets slægtskab med Gud, broderskab mellem mennesker, og medborgerskab i det stadigt stigende niveau af det evige univers.

11. Buddhistisk filosofi

94:11.1 (1038.8) Buddhismen kom til Kina i det første årtusinde efter Kristus, og den passede godt ind i den gule races religiøse skikke. I forfædredyrkelsen havde de længe bedt til de døde; nu kunne de også bede for dem. Buddhismen smeltede snart sammen med de tilbageværende ritualistiske praksisser fra den opløsende taoisme. Denne nye syntetiske religion med sine tilbedelsestempler og bestemte religiøse ceremonier blev snart den alment accepterede kult blandt folkene i Kina, Korea og Japan.

94:11.2 (1039.1) Selvom det i nogle henseender er uheldigt, at buddhismen først blev udbredt til verden, efter at Gautamas tilhængere havde fordrejet kultens traditioner og lære i en sådan grad, at de gjorde ham til et guddommeligt væsen, viste denne myte om hans menneskelige liv, der var pyntet med et væld af mirakler, sig ikke desto mindre at være meget tiltalende for tilhørerne af buddhismens nordlige eller Mahayana-evangelium.

94:11.3 (1039.2) Nogle af hans senere tilhængere lærte, at Sakyamuni Buddhas ånd med jævne mellemrum vendte tilbage til jorden som en levende Buddha, hvilket åbnede vejen for en ubegrænset fortsættelse af Buddha-billeder, templer, ritualer og bedrageriske "levende Buddhaer." Således endte den store indiske protestants religion med at blive lænket til netop de ceremonielle praksisser og rituelle

besværgelser, som han så frygtløst havde kæmpet imod, og som han så tappert havde fordømt.

94:11.4 (1039.3) Det store fremskridt i buddhistisk filosofi bestod i forståelsen af, at al sandhed er relativ. Ved hjælp af denne hypotese har buddhisterne været i stand til at forene og korrelere uoverensstemmelserne i deres egne religiøse skrifter såvel som forskellene mellem deres egne og mange andres. De lærte, at den lille sandhed var for små sind, den store sandhed for store sind.

94:11.5 (1039.4) Denne filosofi hævdede også, at Buddhas (guddommelige) natur boede i alle mennesker, og at mennesket gennem sine egne bestræbelser kunne nå frem til erkendelsen af denne indre guddommelighed. Og denne lære er en af de klareste præsentationer af sandheden om de iboende Rettere, der nogensinde er blevet givet af en Urantia religion.

94:11.6 (1039.5) Men en stor begrænsning i Siddharthas oprindelige evangelium, som det blev fortolket af hans tilhængere, var, at det forsøgte en fuldstændig frigørelse af det menneskelige selv fra alle den dødelige naturs begrænsninger ved at isolere selvet fra den objektive virkelighed. Ægte kosmisk selvrealisering er resultatet af identifikation med den kosmiske virkelighed og med det endelige kosmos af energi, sind og ånd, der er afgrænset af rum og betinget af tid.

94:11.7 (1039.6) Men selv om buddhismens ceremonier og ydre skikke blev groft forurenede af de lande, den rejste til, var denne degenerering ikke helt tilfældet i det filosofiske liv hos de store tænkere, der fra tid til anden omfavnede dette tanke- og trossystem.

Gennem mere end to tusind år har mange af de bedste hjerner i Asien koncentreret sig om problemet med at fastslå den absolutte sandhed og sandheden om det absolutte.

94:11.8 (1039.7) Udviklingen af et højt begreb om det absolutte blev opnået gennem mange tankekanaler og ved hjælp af snørklede ræsonnementer. Den opadgående stigning i denne uendelighedslære var ikke så klart defineret som udviklingen af gudsbegrebet i hebraisk teologi. Ikke desto mindre var der visse brede niveauer, som buddhisternes sind nåede, dvælede ved og passerede igennem på deres vej til forestillingen om universernes Urkilde:

94:11.9 (1039.8) 1. *Legenden om Gautama*. Grundlaget for konceptet var den historiske kendsgerning om Siddharthas, den indiske profetprins', liv og lære. Denne legende voksede som myte, mens den rejste gennem århundrederne og på tværs af Asiens vidtstrakte lande, indtil den overskred status for ideen om Gautama som den oplyste og begyndte at antage yderligere egenskaber.

94:11.10 (1040.1) 2. *De mange Buddhaer*. Man ræsonnerede, at hvis Gautama var kommet til Indiens folk, så måtte menneskehedens racer i en fjern fortid og i en fjern fremtid have været velsignet med andre sandhedslærere og ville utvivlsomt blive det. Dette gav anledning til læren om, at der var mange Buddhaer, et ubegrænset og uendeligt antal, ja, at enhver kunne stræbe efter at blive en—at opnå en Buddhas guddommelighed.

94:11.11 (1040.2) 3. *Den Absolutte Buddha*. Da antallet af buddhaer nærmede sig det uendelige, blev det nødvendigt for datidens hjerner at forene dette uhåndterlige koncept. Derfor begyndte man at lære, at alle buddhaer blot var manifestationen af en højere essens, en evig En med uendelig og ukvalificeret eksistens, en absolut kilde til al virkelighed. Herfra bliver buddhismens gudsbegreb i sin højeste form adskilt fra Gautama Siddharthas menneskelige person og kaster de antropomorfe begrænsninger af sig, som har holdt den i snor. Denne endelige opfattelse af den evige Buddha kan godt identificeres som det absolutte, nogle gange endda som det uendelige JEG ER.

94:11.12 (1040.3) Selvom denne idé om den absolutte guddom aldrig vandt stor popularitet hos de asiatiske folk, gjorde den det muligt for de intellektuelle i disse lande at forene deres filosofi og harmonisere deres kosmologi. Konceptet om Buddha den Absolutte er til tider halvt personligt, til tider helt upersonligt—endda en uendelig kreativ kraft. Selvom sådanne begreber er nyttige for filosofien, er de ikke afgørende for den religiøse udvikling. Selv en menneskelignende Jahve er af større religiøs værdi end buddhismens eller brahmanismens uendeligt fjerne absolutte.

94:11.13 (1040.4) Til tider troede man endda, at det absolutte var indeholdt i det uendelige JEG ER. Men disse spekulationer var en ringe trøst for de sultne skarer, der trængte til at høre ord med løfter, til at høre det enkle evangelium om Salem, at troen på Gud ville sikre guddommelig gunst og evig overlevelse.

12. Buddhismens gudsbegreb

94:12.1 (1040.5) Den store svaghed i buddhismens kosmologi var todelt: dens forurening med mange af Indiens og Kinas overtro og dens sublimering af Gautama, først som den oplyste og derefter som den evige Buddha. Ligesom kristendommen har lidt under optagelsen af megen fejlagtig menneskelig filosofi, bærer buddhismen også sit menneskelige fødselsmærke. Men Gautamas lære er fortsat med at udvikle sig i løbet af de sidste to og et halvt årtusinde. For en oplyst buddhist er begrebet Buddha lige så lidt Gautamas menneskelige personlighed, som begrebet Jehova er identisk med Horebs åndedæmon for en oplyst kristen. Mangel på terminologi, sammen med den sentimentale fastholdelse af gammel nomenklatur, er ofte provokerende for den manglende forståelse af den sande betydning af udviklingen af religiøse begreber.

94:12.2 (1040.6) Gradvist begyndte begrebet Gud, som kontrast til det absolutte, at dukke op i buddhismen. Dets kilder ligger tilbage i de tidlige dage af denne differentiering af tilhængerne af Den Lille Vej og Den Store Vej. Det var blandt den sidstnævnte del af buddhismen, at den dobbelte opfattelse af Gud og det Absolutte endelig modnedes. Skridt for skridt, århundrede for århundrede, har gudsbegrebet udviklet sig, indtil det med Ryonins, Honen Shonins og Shinrans lære i Japan endelig kom til at bære frugt i troen på Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Blandt disse troende læres det, at sjælen, når den oplever døden, kan vælge at nyde et ophold i Paradis, før den går ind i Nirvana, den ultimative eksistens. Det proklameres, at denne nye frelse opnås ved at tro på den guddommelige barmhjertighed og kærlige omsorg fra Amida, Paradisets Gud i vest. I deres filosofi holder amidisterne fast i en uendelig virkelighed, som er hinsides al endelig dødelig forståelse; i deres religion klynger de sig til troen på den barmhjertige Amida, som elsker verden så højt, at han ikke vil lade en eneste dødelig, som påkalder hans navn i sand tro og med et rent hjerte, fejle i opnåelsen af den himmelske lykke i Paradis.

94:12.4 (1041.2) Buddhismens store styrke er, at dens tilhængere frit kan vælge sandhed fra alle religioner; en sådan valgfrihed har sjældent kendetegnet en Urantiansk tro. I denne henseende er Shin-sekten i Japan blevet en af de mest progressive religiøse grupper i verden; den har genoplivet den gamle missionsånd hos Gautamas tilhængere og er begyndt at sende lærere til andre folkeslag. Denne villighed til at tilegne sig sandheden fra alle kilder er virkelig en prisværdig tendens, der er dukket op blandt religiøse troende i første halvdel af det tyvende århundrede efter Kristus.

94:12.5 (1041.3) Buddhismen selv gennemgår en renæssance i det 20. århundrede. Gennem kontakt med kristendommen er de sociale aspekter af buddhismen blevet stærkt forbedret. Ønsket om at lære er blevet genoplivet i hjerterne hos broderskabets munkepræster, og udbredelsen af uddannelse i hele denne tro vil helt sikkert provokere til nye fremskridt i den religiøse udvikling.

94:12.6 (1041.4) I skrivende stund hviler en stor del af Asien sit håb i buddhismen. Vil denne ædle tro, som så tappert har båret sig igennem fortidens mørke tidsaldre, igen modtage sandheden om udvidede kosmiske realiteter, ligesom den store lærers disciple i Indien engang lyttede til hans proklamation af en ny sandhed? Vil denne ældgamle tro endnu engang reagere på den forfriskende stimulans fra præsentationen af nye begreber om Gud og det absolutte, som den så længe har søgt efter?

94:12.7 (1041.5) Hele Urantia venter på proklamationen af Mikael's forædlende budskab, ubesværet af de akkumulerede doktriner og dogmer fra nitten århundreders kontakt med religionerne af evolutionær oprindelse. Tiden er inde til at præsentere buddhismen, kristendommen, hinduismen, ja selv folkene fra alle trosretninger, ikke evangeliet om Jesus, men den levende, åndelige virkelighed i Jesu evangelium.

94:12.8 (1041.6) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 94](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 96](#) >>

Kapitel 95

Melkisedeks Lærdomme I Levanten

95:0.1 (1042.1) Ligesom Indien gav ophav til mange af det østlige Asiens religioner og filosofier, var Levanten hjemsted for den vestlige verdens trosretninger. Salem-missionærerne spredte sig ud over hele det sydvestlige Asien, gennem Palæstina, Mesopotamien, Egypten, Iran og Arabien, og overalt forkyndte de de gode nyheder om Makiventa Melkisedeks evangelium. I nogle af disse lande bar deres lære frugt, i andre havde de varierende succes. Nogle gange skyldtes deres fiaskoer mangel på visdom, andre gange omstændigheder uden for deres kontrol.

1. Salemreligionen i mesopotamien

95:1.1 (1042.2) I 2000 f.Kr. havde Mesopotamiens religioner næsten mistet setiternes lære og var i høj grad under indflydelse af den primitive tro hos to grupper af indtrængere, de semitiske beduiner, der var trængt ind fra den vestlige ørken, og de barbariske ryttere, der var kommet ned fra nord.

95:1.2 (1042.3) Men de tidlige adamitiske folks skik med at ære den syvende dag i ugen forsvandt aldrig helt i Mesopotamien. Men i Melkisedek-æraen blev den syvende dag betragtet som det værste uheld. Den var tabubelagt; det var ulovligt at tage på rejse, lave mad eller tænde bål på den onde syvende dag. Jøderne tog mange af de mesopotamiske tabuer med tilbage til Palæstina, som de havde fundet baseret på den babyloniske fejring af den syvende dag, shabbatum.

95:1.3 (1042.4) Selvom Salem-lærerne gjorde meget for at forfine og opløfte Mesopotamiens religioner, lykkedes det dem ikke at bringe de forskellige folkeslag til en permanent anerkendelse af én Gud. Denne lære fik overtaget i mere end hundrede og halvtreds år og gav derefter gradvist plads til den ældre tro på en mangfoldighed af guddomme.

95:1.4 (1042.5) Salem-lærerne reducerede i høj grad antallet af guder i Mesopotamien og bragte på et tidspunkt de vigtigste guder ned på syv: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk og Sin. På højdepunktet af den nye lære ophøjede de tre af disse guder til overherredømme over alle andre, den babyloniske triade: Bel, Ea og Anu, guderne for jord, hav og himmel. Endnu andre triader voksede frem på forskellige lokaliteter, som alle mindede om anditernes og

sumerernes treenighedslære og var baseret på salemiternes tro på Melkisedeks insignier af de tre cirkler.

95:1.5 (1042.6) Lærerne fra Salem fik aldrig helt bugt med Ishtars popularitet, gudernes mor og den seksuelle frugtbarheds ånd. De gjorde meget for at forfine tilbedelsen af denne gudinde, men babylonierne og deres naboer var aldrig helt vokset fra deres forklædte former for sexdyrkelse. Det var blevet en universel praksis i hele Mesopotamien, at alle kvinder mindst én gang tidligt i livet underkastede sig en fremmeds favntag; man mente, at dette var en hengivenhed, som Ishtar krævede, og man mente, at frugtbarheden i høj grad var afhængig af dette sexoffer.

95:1.6 (1043.1) De tidlige fremskridt i Melkisedek-læren var meget tilfredsstillende, indtil Nabodad, lederen af skolen i Kish, besluttede at foretage et samlet angreb på den udbredte prostitutions praksis i templet. Men Salem-missionærerne fejlede i deres forsøg på at skabe denne sociale reform, og i ruinerne af denne fiasko led alle deres vigtigere åndelige og filosofiske lærdomme nederlag.

95:1.7 (1043.2) Dette nederlag for Salem-evangeliet blev straks efterfulgt af en stor stigning i Ishtar-kulten, et ritual, der allerede havde invaderet Palæstina som Ashtoreth, Egypten som Isis, Grækenland som Aphrodite og de nordlige stammer som Astarte. Og det var i forbindelse med denne genoplivning af Ishtar-dyrkelsen, at de babyloniske præster igen begyndte at kigge på stjerner; astrologien oplevede sin sidste store mesopotamiske genoplivning, spådomskunst blev moderne, og i århundreder blev præsteskabet mere og mere forringet.

95:1.8 (1043.3)

Melkisedek havde advaret sine tilhængere om at undervise om den ene Gud, Faderen og skaberen af alt, og om kun at forkynde evangeliet om guddommelig nåde gennem tro alene. Men det har ofte været en fejl for lærerne af den nye sandhed at forsøge for meget, at forsøge at erstatte den langsomme evolution med en pludselig revolution. Melkisedek-missionærerne i Mesopotamien hævdede en moralsk standard, der var for høj for folket; de forsøgte for meget, og deres ædle sag led nederlag. De havde fået til opgave at forkynde et bestemt evangelium, at proklamere sandheden om den universelle Faders virkelighed, men de blev viklet ind i den tilsyneladende værdige sag at reformere sæder og skikke, og således blev deres store mission kørt ud på et sidespor og næsten tabt i frustration og glemsel.

95:1.9 (1043.4)

I løbet af en generation ophørte Salems hovedkvarter i Kish, og propagandaen for troen på én Gud ophørte stort set i hele Mesopotamien. Men resterne af Salem-skolerne bestod. Små grupper spredt her og der fortsatte deres tro på den ene Skaber og kæmpede mod de mesopotamiske præsters afgudsdyrkelse og umoral.

95:1.10 (1043.5)

Det var Salem-missionærerne i perioden efter afvisningen af deres lære, der skrev mange af Det Gamle Testaments salmer og indskrev dem på sten, hvor senere tiders hebraiske præster fandt dem under fangenskab og efterfølgende inkorporerede dem i den samling af salmer, der tilskrives jødisk forfatterskab. Disse smukke salmer fra Babylon blev ikke skrevet i Bel-Marduks templer; de blev skrevet af efterkommere af de tidligere

missionærer fra Salem, og de er en slående kontrast til de babylonske præsters magiske sammenblandinger. Jobs Bog er en ret god afspejling af læren fra Salem-skolen i Kish og i hele Mesopotamien.

95:1.11 (1043.6) MMeget af den mesopotamiske religiøse kultur fandt vej til hebraisk litteratur og liturgi via Egypten gennem Amenemopes og Ikhnatons arbejde. Egypterne bevarede på bemærkelsesværdig vis læren om sociale forpligtelser, som stammede fra de tidligere anditiske mesopotamiere, og som i høj grad gik tabt for de senere babyloniere, der besatte Eufrat-dalen.

2. Den tidlige religion i egypten

95:2.1 (1043.7) Den oprindelige Melkisedek-lære slog i virkeligheden sine dybeste rødder i Egypten, hvorfra den efterfølgende spredte sig til Europa. Den evolutionære religion i Nildalen blev med jævne mellemrum forstærket af ankomsten af overlegne stammer af noditiske, adamitiske og senere anditiske folk fra Eufratdalen. Fra tid til anden var mange af de egyptiske civile administratorer sumerere. Ligesom Indien i disse dage husede den største blanding af verdens racer, så fostrede Egypten den mest grundigt blandede form for religiøs filosofi, der findes på Urantia, og fra Nildalen spredte den sig til mange dele af verden. Jøderne fik meget af deres idé om verdens skabelse fra babylonierne, men de fik begrebet guddommeligt forsyn fra egypterne.

95:2.2 (1044.1) Det var politiske og moralske, snarere end filosofiske eller religiøse, tendenser, der gjorde Egypten mere gunstig over for Salem-læren end Mesopotamien. Hver stammeleder i Egypten forsøgte efter at have kæmpet sig til tronen at forevige sit dynasti ved at proklamere sin stammegud som den oprindelige guddom og skaberen af alle andre guder. På denne måde vænnede egypterne sig gradvist til tanken om en supergud, et springbræt til den senere doktrin om en universel skaberguddom. Ideen om monoteisme bølgede frem og tilbage i Egypten i mange århundreder, hvor troen på én gud altid vandt terræn, men aldrig helt dominerede de udviklende begreber om polyteisme.

95:2.3 (1044.2) I årevis havde de egyptiske folk dyrket naturguderne, og især havde hver af de to snese separate stammer en særlig gruppegud, hvor én dyrkede tyren, en anden løven, en tredje vædderen og så videre. Endnu tidligere havde de været totemstammer, meget lig indianerne.

95:2.4 (1044.3) Med tiden observerede egypterne, at døde kroppe placeret i grave uden mursten blev bevaret—balsameret—af det sodaimprægnerede sand, mens de, der var begravet i murstenshvælvinger, gik i forrådnelse. Disse observationer førte til de eksperimenter, som resulterede i den senere praksis med at balsamere de døde. Egypterne mente, at bevarelse af kroppen lettede ens passage gennem det fremtidige liv. For at personen kunne blive identificeret i en fjern fremtid, efter at kroppen var gået i forrådnelse, lagde de en gravstatue i graven sammen med liget og skar et billede

på kisten. Fremstillingen af disse gravstatuer førte til store forbedringer i egyptisk kunst.

95:2.5 (1044.4) I århundreder satte egypterne deres lid til gravene som beskyttere af kroppen og den deraf følgende behagelige overlevelse efter døden. Den senere udvikling af magiske skikke, mens de var belastende for livet fra vugge til grav, befriede dem mest effektivt fra gravenes religion. Præsterne indskrev kisterne med magiske tekster, som man mente beskyttede en "mand mod at få sit hjerte taget fra sig i den underjordiske verden." I dag er et varieret udvalg af disse magiske tekster samlet og bevaret som De Dødes Bog. Men i Nildalen blev magiske ritualer tidligt involveret i samvittighedens og karakterens verden i en grad, som datidens ritualer ikke ofte opnåede. Og senere var det disse etiske og moralske idealer, snarere end kunstfærdige grave, man var afhængig af for at blive frelst.

95:2.6 (1044.5) Overtroen i disse tider illustreres godt af den generelle tro på spyt som et helbredende middel, en idé, der havde sin oprindelse i Egypten og spredte sig derfra til Arabien og Mesopotamien. I Horus' legendariske kamp mod Seth mistede den unge gud sit øje, men efter at Seth var besejret, blev dette øje genskabt af den vise gud Thoth, som spyttede på såret og helede det.

95:2.7 (1044.6) Egypterne troede længe, at de blinkende stjerner på nattehimlen repræsenterede de værdige dødes overlevende sjæle; andre overlevende mente de blev absorberet i solen. I løbet af en vis periode blev soldyrkelse en form for forfædredyrkelse. Den store pyramides skrånende indgangspassage pegede direkte mod

polarstjernen, så kongens sjæl, når den kom ud af graven, kunne gå direkte til de stationære og etablerede konstellationer af fixstjerner, kongernes formodede opholdssted.

95:2.8 (1045.1) Når man så solens skrå stråler trænge ned mod jorden gennem en åbning i skyerne, troede man, at det var et tegn på, at der var en himmelsk trappe, som kongen og andre retfærdige sjæle kunne stige op ad. “Kong Pepi har lagt sin stråleglans ned som en trappe under sine fødder, hvorpå han kan stige op til sin mor.”

95:2.9 (1045.2) Da Melkisedek viste sig i kød og blod, havde egypterne en religion, der lå langt over de omkringliggende folkeslags. De troede, at hvis en sjæl havde forladt kroppen, var korrekt bevæbnet med magiske formler, kunne den undgå de mellemliggende onde ånder og bane sig vej til Osiris domssal, som, hvis den var uskyldig i “mord, røveri, løgn, ægteskabsbrud, tyveri, og egoisme,” ville blive optaget til lyksalighedens riger. Hvis denne sjæl, når den blev vejet på vægten blev fundet for let, ville den blive afsendt til helvede, til den Altopslugende. Det var en relativ, avanceret opfattelse om et fremtidigt liv i sammenligning med overbevisningerne af mange omkringliggende folkeslag.

95:2.10 (1045.3) Tanken om en dom i det hinsides for synderne i ens liv i kødet på jorden blev overført til hebraisk teologi fra Egypten. Ordet dom optræder kun én gang i hele den hebraiske salmebog, og netop den salme blev skrevet af en egypter.

3. Moralbegrebernes udvikling

95:3.1 (1045.4) Selvom Egyptens kultur og religion hovedsageligt stammer fra det anditiske Mesopotamien og i vid udstrækning blev overført til senere civilisationer gennem hebræerne og grækerne, opstod meget, vældigt meget af egypternes sociale og etiske idealisme i Nildalen som en rent evolutionær udvikling. På trods af importen af megen sandhed og kultur af anditisk oprindelse, udviklede der sig i Egypten mere moralsk kultur som en rent menneskelig udvikling, end der viste sig ved lignende naturlige teknikker i noget andet afgrænset område før Mikaels overdragelse.

95:3.2 (1045.5) Moralsk evolution er ikke helt afhængig af åbenbaring. Høje moralske begreber kan udledes af menneskets egne erfaringer. Mennesket kan endda udvikle åndelige værdier og udlede kosmisk indsigt af sin personlige erfaring, fordi en guddommelig ånd bor i det. En sådan naturlig udvikling af samvittighed og karakter blev også forstærket af den periodiske ankomst af sandhedens lærere, i oldtiden fra det andet Eden, senere fra Melkisedeks hovedkvarter i Salem.

95:3.3 (1045.6) Tusindvis af år før Salem-evangeliet trængte ind i Egypten, underviste dets moralske ledere i retfærdighed, fairness og i at undgå griskhed. Tre tusind år før de hebraiske skrifter blev skrevet, var egypternes motto: "På sikker grund står det menneske, hvis norm er retfærdighed; og som går ad dets vej." De underviste i mildhed, mådehold og diskretion. Budskabet fra en af de store lærere i denne epoke var: "Gør det rigtige og handl retfærdigt med alle." Den egyptiske triade i denne tidsalder var sandhed-retfærdighed- retskaffenhed. Af alle de rent menneskelige religioner på Urantia var

der ingen, der nogensinde overgik de sociale idealer og den moralske storhed i denne humanisme fra Nildalen.

95:3.4 (1045.7) I jorden af disse skiftende etiske idéer og moralske idealer blomstrede de overlevende doktriner fra Salem-religionen. Begreberne godt og ondt fandt en klar respons i hjerterne på et folk, der mente, at “Livet er givet til de fredsommelige, og døden til de skyldige.” “Fredelig er den der gør hvad der er elsket; den skyldige er den, der gør, hvad der er hadet.” I århundreder havde indbyggerne i Nildalen levet efter disse nye etiske og sociale standarder, før de nogensinde gav en tanke til de senere begreber rigtigt og forkert—godt og ondt.

95:3.5 (1046.1) Egypten var intellektuel og moralsk, men ikke særlig åndeligt. I seks tusinde år opstod kun fire store profeter blandt egypterne. Amenemope fulgte de for en tid; Okhban myrdede de; Ikhnaton accepterede de, men halvhjertet for en kort generation; Moses forkastede de. Igen var det politisk snarere end religiøse forhold, der gjorde det let for Abraham og senere, for Josef at øve stor indflydelse i hele Egypten på vegne af Salemlæren om én Gud. Da Salemmissionærerne først trængte ind i Egypten, mødte de denne høje etiske evolutionsbaserede kultur blandet med de modificerede moralnormer som nedstammede fra de mesopotamiske indvandrere. Disse tidligere lærere i Nildalen var de første til at proklamere at samvittighed er Guds mandat, Guddommens stemme.

4. Amenemopes lære

95:4.1 (1046.2) I rette tid voksede der en lærer op i Egypten som mange kaldte “menneskesøn” og af andre Amenemope. Denne seer ophøjede samvittigheden til overdommeren mellem rigtigt og forkert, underviste i straf for synd, og proklamerede frelse gennem påkaldelse af solens gud.

95:4.2 (1046.3) Amenemope lærte, at rigdom og lykke var en gave fra Gud, og dette koncept kom til at præge den senere hebraiske filosofi. Denne ædle lærer mente, at Gudsbevidsthed var den afgørende faktor i al adfærd; at hvert øjeblik skulle leves i erkendelse af Guds tilstedeværelse og ansvar over for ham. Denne vismands lære blev efterfølgende oversat til hebraisk og blev dette folks hellige bog, længe før Det Gamle Testamente blev nedskrevet. Denne gode mands vigtigste budskab handlede om at instruere sin søn i retskaffenhed og ærlighed i offentlige tillidsposter, og disse ædle følelser fra for længe siden ville gøre enhver moderne statsmand ære.

95:4.3 (1046.4) Denne kloge mand fra Nilen lærte, at “rigdom får vinger og flyver væk”—at alle jordiske ting er forgængelige. Hans store bøn var at blive “frelst fra frygt”. Han formanede alle til at vende sig fra “menneskers ord” til “Guds handlinger.” I bund og grund lærte han: Mennesket foreslår, men Gud bestemmer. Hans lære, oversat til hebraisk, var bestemmende for filosofien i Ordsprogenes Bog i Det Gamle Testamente. Oversat til græsk gav de farve til al efterfølgende

hellensk religiøs filosofi. Den senere alexandrinske filosof, Filon, havde en kopi af Visdommens Bog.

95:4.4 (1046.5) Amenemope bevarede evolutionens etik og åbenbaringens moral, og i sine skrifter gav han dem videre til både hebræerne og grækerne. Han var ikke den største af de religiøse lærere i denne tidsalder, men han var den mest indflydelsesrige, fordi han farvede den efterfølgende tankegang hos to vitale led i væksten af den vestlige civilisation—hebræerne, blandt hvem højdepunktet af den vestlige religiøse tro udviklede sig, og grækerne, som udviklede den rene filosofiske tankegang til dens største europæiske højder.

95:4.5 (1046.6) I hebræernes Ordsprogene Bog, er kapitel femten, sytten, tyve og kapitel toogtyve, vers sytten, til kapitel fireogtyve, vers toogtyve, taget næsten ordret fra Amenemopes Visdomsbog. Den første salme i den hebraiske Salmernes Bog blev skrevet af Amenemope og er kernen i Ikhnatons lære.

5. Den bemærkelsesværdige ikhnaton

95:5.1 (1047.1) Amenemopes lære var langsomt ved at miste sit greb om det egyptiske sind, da en kvinde fra den kongelige familie gennem indflydelse fra en egyptisk salemitisk læge tilsluttede sig Melkisedeks lære. Denne kvinde overtalte sin søn, Ikhnaton, Farao af Egypten, til at acceptere disse doktriner om én Gud.

95:5.2 (1047.2) Efter at Melkisedek forsvandt i kødelig form, havde intet menneske indtil da haft et så forbløffende klart begreb om Salems åbenbarede religion som Ikhnaton. I nogle henseender er denne unge egyptiske konge en af de mest bemærkelsesværdige personer i menneskets historie. I denne tid med stigende åndelig depression i Mesopotamien holdt han doktrinen om El Elyon, Den Ene Gud, i live i Egypten og opretholdt dermed den filosofiske monoteistiske kanal, som var afgørende for den religiøse baggrund for den daværende fremtidige overdragelse af Mikael. Og det var blandt andet i erkendelse af denne bedrift, at Jesusbarnet blev bragt til Egypten, hvor nogle af Ikhnatons åndelige efterfølgere så ham og til en vis grad forstod visse faser af hans guddommelige mission til Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moses, den største karakter mellem Melkisedek og Jesus, var den hebraiske races og den egyptiske kongefamilies fælles gave til verden; og hvis Ikhnaton havde været lige så alsidig og vidende som Moses, og havde han manifesterede en politisk genialitet til at matche hans overraskende religiøse lederskab, så ville Egypten være blevet den store monoteistiske nation i denne tidsalder; og hvis dette var sket, er det meget muligt, at Jesus kunne have levet størstedelen af sit jordiske liv i Egypten.

95:5.4 (1047.4) Aldrig før i historien har en konge så metodisk svinget en hel nation fra polyteisme til monoteisme, som denne ekstraordinære Ikhnaton gjorde. Med den mest fantastiske beslutsomhed brød denne unge hersker med fortiden, skiftede navn, forlod sin hovedstad, byggede en helt ny by og skabte en ny kunst og litteratur for et helt folk. Men han gik for hurtigt frem; han byggede for meget,

mere end der kunne stå, når han var væk. Igen undlod han at sørge for sit folks materielle stabilitet og velstand, hvilket alt sammen reagerede negativt på hans religiøse lære, da de efterfølgende flodbølger af modgang og undertrykkelse skyllede ind over egypterne.

95:5.5 (1047.5) Hvis denne mand med et utroligt klart syn og en ekstraordinær målrettethed havde haft Moses' politiske klogskab, ville han have ændret hele historien om religionens udvikling og sandhedens åbenbaring i den vestlige verden. I sin levetid var han i stand til at bremse præsternes aktiviteter, som han generelt miskrediterede, men de opretholdt deres kulter i det skjulte og gik i aktion, så snart den unge konge mistede magten; og de var ikke sene til at forbinde alle Egyptens efterfølgende problemer med etableringen af monoteisme under hans regeringstid.

95:5.6 (1047.6) Meget klogt forsøgte Ikhnaton at etablere monoteisme under dække af solguden. Denne beslutning om at nærme sig tilbedelsen af den Universelle Fader ved at absorbere alle guder i tilbedelsen af solen skyldtes råd fra den salemitiske læge. Ikhnaton tog de generaliserede doktriner fra den daværende Aton-tro om Guddommens faderskab og moderskab og skabte en religion, der anerkendte et intimt tilbedelsesforhold mellem menneske og Gud.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton var klog nok til at opretholde den ydre tilbedelse af Aton, solguden, mens han ledte sine medarbejdere i den forklædte tilbedelse af Den Ene Gud, skaberen af Aton og alles højeste Fader. Denne unge lærerkonge var en produktiv skribent og forfatter til udstillingen med titlen "Den ene Gud," en bog med 31

kapitler, som præsterne ødelagde fuldstændigt, da de kom tilbage til magten. Ikhnaton skrev også et hundrede og syvogtredive hymner, hvoraf tolv nu er bevaret i Salmernes Bog i Det Gamle Testamente, der tilskrives hebraisk forfatterskab.

95:5.8 (1048.2) Det øverste ord i Ikhnatons religion i dagligdagen var “retfærdighed”, og han udvidede hurtigt begrebet om at gøre det rigtige til at omfatte international såvel som national etik. Dette var en generation med en fantastisk personlig fromhed, og den var kendetegnet ved en ægte stræben blandt de mere intelligente mænd og kvinder efter at finde Gud og lære ham at kende. På den tid gav social position eller rigdom ingen egyptere nogen fordel i lovens øjne. Familielivet i Egypten gjorde meget for at bevare og øge den moralske kultur og var inspirationen til det senere fantastiske familieliv hos jøderne i Palæstina.

95:5.9 (1048.3) Den fatale svaghed ved Ikhnatons evangelium var dets største sandhed, læren om, at Aton ikke kun var skaberen af Egypten, men også af “hele verden, mennesker og dyr, og alle de fremmede lande, selv Syrien og Kush, ud over dette Egyptens land. Han sætter alle på deres plads og forsyner alle med deres behov.” Disse forestillinger om Guddommen var høje og ophøjede, men de var ikke nationalistiske. Sådanne følelser af internationalitet i religionen kunne ikke øge den egyptiske hærs moral på slagmarken, mens de gav præsterne effektive våben at bruge mod den unge konge og hans nye religion. Han havde et gudsbegreb, der lå langt over de

senere hebræeres, men det var for avanceret til at tjene en nationsopbyggers formål.

95:5.10 (1048.4) Selvom det monoteistiske ideal led under Ikhnatons død, levede ideen om én gud videre i mange gruppers bevidsthed. Ikhnatons svigersøn gik sammen med præsterne tilbage til dyrkelsen af de gamle guder og ændrede sit navn til Tutankhamon. Hovedstaden vendte tilbage til Theben, og præsterne voksede sig fede på landet og kom til sidst i besiddelse af en syvendedel af hele Egypten; og på et tidspunkt dristede en af den samme orden af præster sig til at gribe kronen.

95:5.11 (1048.5) Men præsterne kunne ikke helt overvinde den monoteistiske bølge. I stigende grad blev de tvunget til at kombinere og sætte bindestreg mellem deres guder; mere og mere blev gudedefamilien indskrænket. Ikhnaton havde forbundet himlens flammende skive med skaberguden, og denne idé blev ved med at flamme op i menneskenes hjerter, selv i præsternes, længe efter at den unge reformator var gået bort. Konceptet om monoteisme døde aldrig ud af hjerterne på mennesker i Egypten og i verden. Det vedblev med at eksistere, selv da Skabersønnen fra den samme guddommelige Fader ankom, den ene Gud, som Ikhnaton så ivrigt havde proklameret til hele Egyptens tilbedelse.

95:5.12 (1048.6) Svagheden ved Ikhnatons doktrin lå i, at han foreslog en så avanceret religion, at kun de uddannede egyptere fuldt ud kunne forstå hans lære. De menige landarbejdere forstod aldrig rigtig hans evangelium og var derfor klar til at vende tilbage med præsterne til den gammeldags tilbedelse af Isis og hendes gemal Osiris, som skulle

være genopstået på mirakuløs vis fra en grusom død i hænderne på Set, mørkets og ondskabens gud.

95:5.13 (1049.1) Læren om udødelighed for alle mennesker var for avanceret for egypterne. Kun konger og de rige blev lovet en opstandelse; derfor balsamerede og opbevarede de så omhyggeligt deres kroppe i grave mod dommens dag. Men demokratiet om frelse og opstandelse, som Ikhnaton underviste i, sejrede til sidst, selv i en sådan grad, at egypterne senere troede på overlevelse af stumme dyr.

95:5.14 (1049.2) Selv om denne egyptiske herskers forsøg på at påtvinge sit folk tilbedelsen af én Gud tilsyneladende mislykkedes, bør det noteres, at eftervirkningerne af hans arbejde fortsatte i århundreder både i Palæstina og Grækenland, og at Egypten således blev agenten for overførslen af Nilens kombinerede evolutionære kultur og Eufrats åbenbaringsreligion til alle de efterfølgende folkeslag i Vesten.

95:5.15 (1049.3) Glansen fra denne store æra med moralsk udvikling og åndelig vækst i Nildalen var hurtigt ved at forsvinde på det tidspunkt, hvor hebræernes nationale liv begyndte, og som følge af deres ophold i Egypten tog beduinerne meget af denne lære med sig og videreførte mange af Ikhnatons doktriner i deres racemæssige religion.

6. Salemlæren i iran

95:6.1 (1049.4)

Fra Palæstina rejste nogle af Melkisedek-missionærerne videre gennem Mesopotamien og til det store iranske plateau. I mere end fem hundrede år gjorde Salem-lærerne fremskridt i Iran, og hele nationen var ved at svinge over til Melkisedek-religionen, da et skift af herskere udløste en bitter forfølgelse, som praktisk talt gjorde en ende på Salem-kultens monoteistiske lære. Læren om Abrahams pagt var så godt som uddød i Persien, da Zarathustra i det store århundrede med moralsk renæssance, det sjette før Kristus, dukkede op for at genoplive Salem-evangeliets ulmende gløder.

95:6.2 (1049.5)

Denne grundlægger af en ny religion var en viril og eventyrlysten ung mand, som på sin første pilgrimsrejse til Ur i Mesopotamien havde hørt om traditionerne om Caligastia og Lucifers oprør—sammen med mange andre traditioner—som alle havde appelleret stærkt til hans religiøse natur. Som følge af en drøm i Ur besluttede han sig derfor for at vende tilbage til sit nordlige hjem for at omforme sit folks religion. Han havde tilegnet sig den hebraiske idé om en retfærdig Gud, det mosaiske koncept for guddommelighed. Tanken om en højeste Gud var klar i hans sind, og han afviste alle andre guder som djævløse, henviste dem til rækken af dæmoner, som han havde hørt om i Mesopotamien. Han havde hørt om historien om de syv herskerånder, da traditionen levede videre i Ur, og derfor skabte han en galakse af syv øverste guder med Ahura-Mazda i spidsen. Disse underordnede guder forbandt han med idealiseringen af den rette lov, den gode tanke, den ædle regering, den hellige karakter, sundhed og udødelighed.

95:6.3 (1049.6) Og denne nye religion bestod af handling—arbejde—ikke bønner og ritualer. Dens Gud var et væsen af højeste visdom og civilisationens beskytter; det var en militant religiøs filosofi, som vovede at kæmpe mod ondskab, passivitet og tilbageståenhed.

95:6.4 (1049.7) Zarathustra lærte ikke tilbedelse af ild, men forsøgte at bruge flammen som et symbol på den rene og vise ånd med universel og suveræn dominans. (Alt for sandt er det, at hans senere tilhængere både ærede og tilbad denne symbolske ild). Da en iransk prins omvendte sig, blev denne nye religion spredt med sværdet. Og Zarathustra døde heroisk i kamp for det, som han troede var “sandheden om lysets Herre.”

95:6.5 (1050.1) Zoroastrianismen er den eneste urantianske trosbekendelse, der viderefører lærdommene fra Dalamatia og Edens have om de syv mesterånder. Selvom den ikke udviklede treenighedsbegrebet, nærmede den sig på en vis måde den syvfoldige Gud. Den oprindelige zoroastrisme var ikke en ren dualisme; selvom den tidlige lære forestillede sig ondskaben som en tidskoordinat af godheden, var den bestemt evigt nedsænket i den ultimative virkelighed af det gode. Først i senere tider vandt troen på, at det gode og det onde kæmpede på lige vilkår.

95:6.6 (1050.2) De jødiske traditioner om himmel og helvede og læren om djævlene, som de er nedfældet i de hebraiske skrifter, er baseret på Lucifers og Caligastias traditioner, men stammer hovedsageligt fra zoroastrianerne fra den tid, hvor jøderne var under persernes politiske og kulturelle dominans. Zoroaster lærte, ligesom egypterne,

om “dommens dag,” men han forbandt denne begivenhed med verdens ende.

95:6.7 (1050.3) Selv den religion, som fulgte efter Zarathustras lære i Persien var markant påvirket af den. Da de iranske præster forsøgte at omstyrte Zarathustras lære, genoplivede de den gamle tilbedelse af Mithra. Og mithraismen spredte sig over hele Levanten og Middelhavsområdet og var i nogen tid samtidig med både jødedom og kristendom. Zarathustras lære kom dermed gradvist til at sætte sit præg på de tre store religioner: jødedom og kristendom, og via dem, muhamedanismen.

95:6.8 (1050.4) Men der er langt fra Zarathustras ophøjede lære og ædle salmer til parsernes moderne fordrejninger af hans evangelium med deres store frygt for de døde, kombineret med underholdningen af troen på spidsfindigheder, som Zarathustra aldrig nedlod sig til at tolerere.

95:6.9 (1050.5) Denne store mand tilhørte en af den unikke gruppe, der fremtrådte i det sjette århundrede før Kristus for at forhindre Salems lys i at blive helt og endeligt slukket, da det så svagt brændte for at vise mennesket i dets mørklagte verden lysets vej, der fører til evigt liv.

7. Salemlæren i arabien

95:7.1 (1050.6) Melkisedek-læren om den ene Gud blev etableret i den arabiske ørken på et forholdsvis nyt tidspunkt. Som i Grækenland fejlede Salem-missionærerne også i Arabien på grund af deres misforståelse af Makiventas instruktioner om overorganisering. Men de blev ikke hindret af deres fortolkning af hans formaning mod alle forsøg på at udbrede evangeliet gennem militær magt eller civil tvang.

95:7.2 (1050.7) Ikke engang i Kina eller Rom mislykkes Melkisedeks lære mere fuldstændigt med at få fodfæste end i denne ørken region så nær på selve Salem. Længe efter, at de fleste folk i Østen og Vesten var blevet henholdsvis buddhistiske og kristne, fortsatte livet i den Arabien ørken, som det havde gjort i tusinder af år. Hver stamme tilbad sin gamle fetich, og mange individuelle familier havde deres egne husguder. Længe fortsatte kampen mellem den babyloniske Ishtar, den hebraiske Jahve, den iranske Ahura og den kristne Jesus Kristus' Fader. Aldrig var et koncept i stand til helt at fortrænge de andre.

95:7.3 (1051.1) Her og der i Arabien var der familier og klaner, som holdt fast i den tågede idé om den ene Gud. Sådanne grupper værdsatte traditionerne fra Melkisedek, Abraham, Moses og Zarathustra. Der var mange centre, som kunne have reageret på Jesu evangelium, men de kristne missionærer i ørkenområderne var en streng og ubøjelig gruppe i modsætning til de kompromissøgende og nyskabende missionærer i Middelhavslandene. Hvis Jesu tilhængere havde taget hans påbud om at "gå ud i alverden og forkynde evangeliet" mere alvorligt, og hvis de havde været mere nådige i

deres forkyndelse og mindre strikse i deres egne sociale krav, så ville mange lande med glæde have modtaget det enkle evangelium fra tømrersønnen, heriblandt Arabien.

95:7.4 (1051.2) På trods af de store monoteistiske religioner i Levanten undlod at slå rod i Arabien, formåede dette ørkenland at producere en tro, som, selvom den var mindre krævende i sine sociale krav, var den ikke desto mindre monoteistisk.

95:7.5 (1051.3) Der var kun én faktor af betydning for hele stammen, folket eller nationen i forbindelse med de primitive og uorganiserede overbevisninger i ørkenen, nemlig den ejendommelige og generelle respekt, som næsten alle arabiske stammer var villige til at vise til en bestemt sort stenfetich i et bestemt tempel i Mekka. Dette punkt af fælles kontakt og ærbødighed førte senere til etableringen af den islamiske religion. Hvad Yahweh, vulkanånden, var for de jødiske semitter, blev Kaaba-stenen for deres arabiske fætre.

95:7.6 (1051.4) Islams styrke har været dens klare og veldefinerede præsentation af Allah som den eneste Guddom; dens svaghed har været, at den har forbundet militær magt med dens udbredelse, sammen med dens nedværdigelse af kvinden. Men den har urokkeligt holdt fast i sin præsentation af den ene universelle guddom for alle, "som kender det usynlige og det synlige. Han er den barmhjertige og den medfølede." "Sandelig, Gud er rig på godhed mod alle mennesker." "Og når jeg er syg, er det ham, der helbreder mig." "For hver gang tre taler sammen, er Gud til stede som den

fjerde,” for er han ikke “den første og den sidste, også det synlige og det skjulte”?

95:7.7 (1051.5) [Præsenteret af en Melkisedek fra Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 95](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 97](#) >>

Kapitel 96

Jahve—Hebræernes Gud

96:0.1 (1052.1) I FORSTÅElsen af Guddommen inkluderer mennesket først alle guder, dernæst underordner det alle fremmede guder under sin stammeguddom, og til sidst udelukker det alle andre end den ene Gud af endelig og højeste værdi. Jøderne syntetiserede alle guder i deres mere sublime begreb om Herren, Israels Gud. Hinduerne kombinerede ligeledes deres mangfoldige guder til “gudernes ene spiritualitet” som er beskrevet i Rig-Veda, mens mesopotamierne reducerede deres guder til det mere centraliserede koncept Bel-Marduk. Disse ideer om monoteisme modnedes over hele verden ikke længe efter Makiventa Melkisedeks tilsynekomst i Salem i Palæstina. Men Melkisedeks guddomsbegreb var ikke som den evolutionære filosofis inklusion, underordning og eksklusion; den var udelukkende baseret på *skabende kraft* og påvirkede meget snart de højeste guddomsbegreber i Mesopotamien, Indien og Egypten.

96:0.2 (1052.2) Salem-religionen blev æret som en tradition af Keniterne og flere andre kanaanæiske stammer. Og det var et af formålene med

Melkisedeks inkarnation: At en religion af én Gud skulle fremmes på en sådan måde, at den forberedte vejen for den jordiske overdragelse af en søn af denne ene Gud. Mikael kunne næppe komme til Urantia, før der fandtes et folk, der troede på den Universelle Fader, som han kunne vise sig blandt.

96:0.3 (1052.3) Salem-religionen fortsatte blandt kéniterne i Palæstina som deres trosbekendelse, og denne religion, som senere blev overtaget af hebræerne, blev først påvirket af egyptisk morallære, senere af babylonisk teologisk tankegang og til sidst af iranske opfattelser af godt og ondt. Faktisk er den hebraiske religion baseret på pagten mellem Abraham og Makiventa Melkisedek, evolutionært er den vokset ud af mange unikke situationsbestemte omstændigheder, men kulturelt har den lånt frit fra hele Levantens religion, moral og filosofi. Det er gennem den hebraiske religion, at meget af moralen og den religiøse tankegang fra Egypten, Mesopotamien og Iran blev overført til de vestlige folkeslag.

1. Gudomsbegreber blandt semiterne

96:1.1 (1052.4) De ældste tiders semitter betragtede alt som værende beboet af en ånd. Der var ånder af dyre- og plante verdener; ånder for årstiderne, afkommets herre; ildens, vandets og luftens ånder; en veritabel gudeverden af ånder, der skulle frygtes og tilbedes. Melkisedeks lære om en universel skaber ødelagde aldrig helt troen på disse underordnede ånder eller naturguder.

96:1.2 (1052.5) Hebræernes udvikling fra polyteisme over henoteisme til monoteisme var ikke en ubrudt og kontinuerlig konceptuel udvikling. De oplevede mange tilbageskridt i udviklingen af deres gudsbegreber, og i løbet af en epoke eksisterede der forskellige idéer om Gud blandt forskellige grupper af semitiske troende. Fra tid til anden blev der anvendt adskillige termer på deres gudsbegreber, og for at undgå forvirring vil disse forskellige gudsbetegnelser blive defineret i forhold til udviklingen af jødisk teologi:

96:1.3 (1053.1) 1. *Jahve* var de sydpalæstinensiske stammers gud, som forbandt dette gudsbegreb med Horeb-bjerget, vulkanen på Sinai. Jahve var blot en af de hundredvis og tusindvis af naturguder, som tiltrak sig de semitiske stammers og folks opmærksomhed og tilbedelse

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon*. I århundreder efter Melkisedeks ophold i Salem fortsatte hans guddomslære i forskellige versioner, men blev generelt betegnet med udtrykket El Elyon, himlens højeste Gud. Mange semitter, inklusive Abrahams direkte efterkommere, tilbad på forskellige tidspunkter både Yahweh og El Elyon.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. Det er svært at forklare, hvad El Shaddai stod for. Denne idé om Gud var en sammensætning af læren fra Amenemopes Visdommens Bog, modificeret af Ikhnatons Aton-lære og yderligere påvirket af Melkisedeks lære, der er nedfældet i begrebet El Elyon. Men efterhånden som begrebet El Shaddai

gennemtrængte det hebraiske sind, blev det grundigt farvet af ørkenens Jahve-tro.

96:1.6 (1053.4) En af de dominerende ideer i denne tids religion var den egyptiske forestilling om det guddommelige forsyn, læren om, at materiel velstand var en belønning for at tjene El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Midt i al denne forvirring af terminologi og uklare begreber forsøgte mange troende oprigtigt at tilbede alle disse skiftende ideer om guddommelighed, og der opstod en praksis med at omtale denne sammensatte guddom som El. Og denne betegnelse inkluderede endnu flere af beduinernes naturguder.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. I Kish og Ur fandtes der længe sumerisk-kaldæiske grupper, som underviste i et tre-i-en gudsbegreb baseret på traditionerne fra Adams og Melkisedeks dage. Denne doktrin blev bragt til Egypten, hvor denne treenighed blev tilbedt under navnet Elohim, eller i ental som Eloah. De filosofiske kredse i Egypten og senere alexandrinske lærere af hebraisk afstamning underviste i denne enhed af pluralistiske guder, og mange af Moses' rådgivere på tidspunktet for exodus troede på denne treenighed. Men begrebet om den trinitariske Elohim blev aldrig en reel del af hebræernes teologi, før efter at de var kommet under babyloniernes politiske indflydelse.

96:1.9 (1053.7) 6. *Forskellige navne*. Semitterne kunne ikke lide at udtale navnet på deres guddom, og de tyede derfor til mange betegnelser fra tid til anden, som f.eks: Guds Ånd, Herren, Herrens

Engel, Den Almægtige, Den Hellige, Den Højeste, Adonai, Den Gamle af Dage, Herren, Israels Gud, Skaberen af Himmel og Jord, Kyrios, Jah, Hærskarernes Herre og Faderen i Himlen.

96:1.10 (1053.8) *Jehova* er et udtryk, som i nyere tid er blevet brugt til at betegne det færdige koncept om Jahve, som endelig udviklede sig i den lange hebraiske erfaring. Men navnet *Jehova* kom ikke i brug før femten hundrede år efter Jesu tid.

96:1.11 (1054.1) Op til omkring 2000 f.Kr. var Sinaibjerget med mellemrum aktiv som vulkan, og lejlighedsvis udbrud fandt sted så sent som på den tid, hvor israelitterne opholdt sig i denne region. Ilden og røgen, sammen med de tordnende detonationer i forbindelse med udbruddene fra dette vulkanske bjerg, imponerede og skræmte beduinerne i de omkringliggende regioner og fik dem til at frygte Yahweh meget. Denne ånd fra Horeb-bjerget blev senere de hebraiske semiters gud, og de troede til sidst, at han stod over alle andre guder.

96:1.12 (1054.2) Kanaanæerne havde længe æret Jahve, og selvom mange af kenitterne mere eller mindre troede på El Elyon, Salem-religionens supergud, holdt flertallet af kanaanæerne løst fast i tilbedelsen af de gamle stammeguder. De var næppe villige til at opgive deres nationale guder til fordel for en international, for ikke at sige en interplanetarisk, Gud. De var ikke universelle, og derfor fortsatte disse stammer med at tilbede deres stammeguder, herunder Jahve og sølv- og guldkalvene, som symboliserede beduinhyrdernes opfattelse af Sinai-vulkanens ånd.

96:1.13 (1054.3) Syrerne tilbød deres guder, men troede også på hebræernes Jahve, for deres profeter sagde til den syriske konge: "Deres guder er bjergenes guder; derfor var de stærkere end os; men lad os kæmpe mod dem på sletten, så vil vi helt sikkert være stærkere end dem."

96:1.14 (1054.4) Efterhånden som mennesket gør fremskridt i kulturen, bliver de mindre guder underordnet en øverst guddom; den store Jupiter fortsætter kun som et udråbstegn. Monoteisterne holder deres underordnede guder som ånder, dæmoner, skæbnegudinder, havnymfer, feer, alfer, dværge, trolde og som det onde øje. Hebræerne gennemgik henoteismen og troede længe på eksistensen af andre guder end Jahve, men de mente i stigende grad, at disse fremmede guder var underordnet Jahve. De indrømmede eksistensen af Kemosh, amoritternes gud, men fastholdt, at han var underordnet Jahve.

96:1.15 (1054.5) Ideen om Jahve har gennemgået den mest omfattende udvikling af alle de jordiske teorier om Gud. Dens gradvise udvikling kan kun sammenlignes med Buddha-konceptets metamorfose i Asien, som i sidste ende førte til konceptet om det universelle absolutte, ligesom Jahve-konceptet i sidste ende førte til ideen om den universelle Fader. Men som en historisk kendsgerning skal det forstås, at mens jøderne således ændrede deres syn på Guddommen fra stammeguden på Horeb-bjerget til den kærlige og barmhjertige Skaberfader i senere tider, ændrede de ikke hans navn; de fortsatte hele vejen med at kalde dette udviklende guddomsbegreb for Jahve.

2. De semitiske folk

96:2.1 (1054.6) Østens semitter var velorganiserede og veltrænede ryttere, som invaderede de østlige regioner af den frugtbare halvmåne og der forenede sig med babylonierne. Kaldæerne nær Ur var blandt de mest avancerede af de østlige semitter. Fønikerne var en overlegen og velorganiseret gruppe af blandede semitter, som holdt den vestlige del af Palæstina, langs Middelhavskysten. Racemæssigt var semitterne blandt de mest blandede folk på Urantia, idet de indeholdt arvelige faktorer fra næsten alle de ni verdensracer.

96:2.2 (1054.7) Igen og igen kæmpede de arabiske semitter sig vej ind i det nordlige forjættede land, det land, der “flød med mælk og honning,” men lige så ofte blev de fordrevet af de bedre organiserede og mere civiliserede nordlige semitter og hittitter. Senere, under en usædvanlig alvorlig hungersnød, kom disse omstrejfende beduiner til Egypten i stort antal som kontraktarbejdere på de egyptiske offentlige byggearbejder, blot for at blive udsat for den bitre erfaring, at blive slavebundet til det hårde daglige arbejde som de almindelige, undertrykte arbejdere måtte udføre i Nildalen.

96:2.3 (1055.1) Det var først efter Makiventa Melkisedeks og Abrahams dage, at visse stammer af semitter på grund af deres særlige religiøse tro blev kaldt Israels børn og senere hebræere, jøder og det “udvalgte folk.” Abraham var ikke racefader til alle hebræerne; han var ikke engang stamfader til alle de beduinsemitter, der blev holdt fanget i

Egypten. Det er sandt, at hans afkom, der kom op fra Egypten, udgjorde kernen i det senere jødiske folk, men langt de fleste af de mænd og kvinder, der blev indlemmet i Israels klaner, havde aldrig opholdt sig i Egypten. De var blot andre nomader, som valgte at følge Moses' lederskab, da Abrahams børn og deres semitiske slægtninge fra Egypten rejste gennem det nordlige Arabien.

96:2.4 (1055.2) Melkisedeks lære om El Elyon, den Højeste, og pagten om guddommelig gunst gennem tro, var stort set glemt på det tidspunkt, hvor egypterne gjorde de semitiske folk til slaver, som snart skulle danne den hebraiske nation. Men i hele denne periode med fangenskab bevarede disse arabiske nomader en traditionel tro på Jahve som deres raceguddom.

96:2.5 (1055.3) Jahve blev tilbudt af mere end hundrede forskellige arabiske stammer, og bortset fra et strejf af Melchizedeks El Elyon-koncept, som bestod blandt de mere veluddannede klasser i Egypten, herunder de blandede hebraiske og egyptiske slægter, var religionen blandt de hebraiske slaver i fangenskab en modificeret udgave af det gamle Jahve-ritual med magi og ofringer.

3. Den uforlignelige moses

96:3.1 (1055.4) Begyndelsen på udviklingen af de hebraiske begreber og idealer om en Højeste Skaber dateres til semitternes afrejse fra Egypten under den store leder, lærer og organisator, Moses. Hans

mor var af den egyptiske kongefamilie, og hans far var en semitisk forbindelsesofficer mellem regeringen og de beduinske fanger. Moses besad således kvaliteter, der stammede fra overlegne racemæssige kilder; hans forfædre var så stærkt blandede, at det er umuligt at klassificere ham i nogen racemæssig gruppe. Hvis han ikke havde været af denne blandede type, ville han aldrig have udvist den usædvanlige alsidighed og tilpasningsevne, som gjorde ham i stand til at styre den mangfoldige horde, som til sidst blev forbundet med de beduinske semitter, der flygtede fra Egypten til den arabiske ørken under hans ledelse.

96:3.2 (1055.5) På trods af de lokkende tilbud fra kulturen i Nilens rige valgte Moses at kaste sin lod med sin fars folk. På det tidspunkt, hvor denne store organisator formulerede sine planer for den endelige befrielse af sin fars folk, havde de beduinske fanger næppe en religion, der var navnet værdigt; de var stort set uden et sandt begreb om Gud og uden håb i verden.

96:3.3 (1055.6) Ingen leder har nogensinde forsøgt at reformere og opløfte en mere forladt, nedtrykt, modløs og uvidende gruppe af mennesker. Men disse slaver bar på latente udviklingsmuligheder i deres arveanlæg, og der var et tilstrækkeligt antal uddannede ledere, som var blevet trænet af Moses i at forberede sig på oprørets dag og strejken for frihed til at udgøre et korps af effektive organisatorer. Disse overlegne mænd var blevet ansat som indfødte opsynsmænd for deres folk; de havde fået en vis uddannelse på grund af Moses' indflydelse på de egyptiske herskere.

96:3.4 (1056.1) Moses forsøgte at forhandle diplomatisk om sine semitiske medmenneskers frihed. Han og hans bror indgik en aftale med kongen af Egypten, hvorved de fik tilladelse til at forlade Nildalen til fordel for den arabiske ørken. De skulle modtage en beskeden betaling i form af penge og varer som tegn på deres lange tjeneste i Egypten. Hebræerne indgik på deres side en aftale om at opretholde venskabelige forbindelser med faraoerne og ikke at deltage i nogen alliance mod Egypten. Men kongen så sig senere nødsaget til at afvise denne traktat og gav som undskyldning, at hans spioner havde opdaget illoyalitet blandt beduinslaverne. Han hævdede, at de søgte frihed med det formål at tage ud i ørkenen for at organisere nomaderne mod Egypten.

96:3.5 (1056.2) Men Moses var ikke modløs; han ventede på sin tur, og på mindre end et år, da de egyptiske militærstyrker var fuldt optaget af at modstå de samtidige angreb fra et stærkt libysk fremstød fra syd og en græsk flådeinvasion fra nord, ledte denne frygtløse organisator sine landsmænd ud af Egypten i en spektakulær natlig flugt. Denne flugt mod friheden var nøje planlagt og dygtigt udført. Og det lykkedes, selv om de blev skarpt forfulgt af Farao og en lille gruppe egyptere, som alle faldt for flygtningenes forsvar og gav et stort bytte, som blev forøget med byttet fra den fremadstormende hær af flygtende slaver, da de marcherede videre mod deres forfædres hjem i ørkenen.

4. Proklamationen af jahve

96:4.1 (1056.3) Udviklingen og ophøjelsen af den mosaiske lære har påvirket næsten halvdelen af hele verden og gør det stadig selv i det tyvende århundrede. Mens Moses forstod den mere avancerede egyptiske religiøse filosofi, vidste beduinslaverne ikke meget om den slags lære, men de havde aldrig helt glemt guden fra Horeb-bjerget, som deres forfædre havde kaldt Jahve.

96:4.2 (1056.4) Moses havde hørt om Makiventa Melkisedeks lære fra både sin far og sin mor, og deres fælles religiøse overbevisning var forklaringen på den usædvanlige forening mellem en kvinde af kongeligt blod og en mand fra en fanget race. Moses' svigerfar var kenit og tilbad El Elyon, men befrierens forældre var tilhængere af El Shaddai. Moses blev således opdraget som El Shaddaist; gennem sin svigerfars indflydelse blev han tilhænger af El Elyon; og da hebræerne slog lejr omkring Sinai-bjerget efter flugten fra Egypten, havde han formuleret et nyt og udvidet gudsbegreb (afledt af alle hans tidligere overbevisninger), som han klogt nok besluttede at forkynde for sit folk som et udvidet begreb om deres gamle stammegud, Jahve.

96:4.3 (1056.5) Moses havde forsøgt at lære disse beduiner om El Elyon, men inden han forlod Egypten, var han blevet overbevist om, at de aldrig helt ville forstå denne doktrin. Derfor besluttede han sig bevidst for at gå på kompromis med deres stammegud i ørkenen som den eneste gud for sine tilhængere. Moses lærte ikke specifikt, at andre folkeslag og nationer ikke måtte have andre guder, men han fastholdt resolut, at Jahve var over og over alt, især for hebræerne. Men han var altid plaget af den besværlige situation, at han forsøgte

at præsentere sin nye og højere idé om Guddommen for disse uvidende slaver under dække af det gamle udtryk Jahve, som altid havde været symboliseret af beduinstammernes guldkalv.

96:4.4 (1056.6) Det faktum, at Jahve var de flygtende hebræeres gud, forklarer, hvorfor de opholdt sig så længe foran det hellige bjerg Sinai, og hvorfor de der modtog de ti bud, som Moses forkyndte i Jahves navn, guden fra Horeb. Under dette lange ophold før Sinai blev de religiøse ceremonier i den nyudviklede hebraiske gudstjeneste yderligere perfektioneret.

96:4.5 (1057.1) Det ser ikke ud til, at det nogensinde ville være lykkedes Moses at etablere sin noget avancerede ceremonielle tilbedelse og holde sine tilhængere intakte i et kvart århundrede, hvis det ikke havde været for Horebs voldsomme udbrud i den tredje uge af deres tilbedende ophold ved dets fod. "Jahves bjerg blev fortæret af ild, og røgen steg op som røgen fra en ovn, og hele bjerget skælvede voldsomt." I lyset af denne katastrofe er det ikke overraskende, at Moses kunne indprente sine brødre, at deres Gud var "mægtig, frygtelig, en fortærende ild, frygtindgydende og almægtig."

96:4.6 (1057.2) Moses proklamerede, at Jahve var Herren, Israels Gud, som havde udpeget hebræerne som sine udvalgte folk; han ville bygge en ny nation, og han nationaliserede klogt sin religiøse lære, og sagte til sine tilhængere, at Jahve var en krævende lærer, en "jaloux Gud." Ikke desto mindre søgte han at udvide deres begreb om guddommelighed, da han lærte dem at Jahve var "Gud over ånderne i alt kød," og da han sagde, "Den evige Gud er din tilflugt, og under

dig er hans evige arme.” Moses lærte, at Jahve var en pagtstro Gud; at han “ikke vil forlade jer, ikke vil ødelægge jer og ikke vil glemme jeres fædres pagt, fordi Herren elsker jer og ikke vil glemme den ed, han svor jeres fædre.”

96:4.7 (1057.3) Moses gjorde en heroisk indsats for at ophøje Jahve til en suveræn guddom, da han præsenterede ham som “sandhedens Gud og uden uretfærdighed, retfærdig og retskaffen i al sin handlemåde.” Og på trods af denne ophøjede lære gjorde hans tilhængeres begrænsede forståelse det nødvendigt at tale om Gud som værende i menneskets billede, som værende genstand for anfald af vrede, raseri og strenghed, endda at han var hævngherrig og let påvirkelig af menneskets opførsel.

96:4.8 (1057.4) Under Moses’ lære blev denne stammes naturgud, Jahve, Israels Gud, som fulgte dem gennem ørkenen og endda i eksil, hvor han nu blev opfattet som alle folks Gud. Det senere fangenskab, der gjorde jøderne til slaver i Babylon, frigjorde endelig det udviklende koncept om Jahve til at påtage sig den monoteistiske rolle som alle nationers Gud.

96:4.9 (1057.5) Det mest unikke og forbløffende træk ved hebræernes religiøse historie er denne kontinuerlige udvikling af gudsbegrebet fra den primitive gud på Horeb-bjerget op gennem læren fra deres efterfølgende åndelige ledere til det høje udviklingsniveau, der er beskrevet i Esajas’ guddomsdoktriner, som forkyndte det storslåede begreb om den kærlige og barmhjertige Skaberfader.

5. Moses lære

96:5.1 (1057.6) Moses var en ekstraordinær kombination af militær leder, social organisator og religiøs lærer. Han var den vigtigste individuelle lærer og leder i verden mellem Makiventas tid og Jesu tid. Moses forsøgte at indføre mange reformer i Israel, som der ikke findes optegnelser om. I løbet af én mands liv førte han den polyglotte horde af såkaldte hebræere ud af slaveri og uciviliseret strejfen omkring, mens han lagde grunden til den efterfølgende fødsel af en nation og videreførelsen af et folk.

96:5.2 (1057.7) Der er så lidt nedskrevet om Moses' store arbejde, fordi hebræerne ikke havde noget skriftsprog på tidspunktet for udvandringen. Optegnelserne om Moses' tid og gerninger stammer fra de traditioner, der eksisterer mere end tusind år efter den store leders død.

96:5.3 (1058.1) Mange af de fremskridt, som Moses gjorde i forhold til egypternes og de omkringliggende levantinske stammers religion, skyldtes de kenitiske traditioner fra Melkisedeks tid. Uden Makiventas lære til Abraham og hans samtidige, ville hebræerne være kommet ud af Egypten i håbløst mørke. Moses og hans svigerfar, Jethro, samlede resterne af traditionerne fra Melkisedeks dage, og disse lærdomme, sammen med egypternes lærdom, vejledte Moses i skabelsen af israelitternes forbedrede religion og ritualer. Moses var en organisator; han udvalgte det bedste fra Egyptens og Palæstinas religion og skikke, og ved at forbinde denne praksis med

traditionerne fra Melkisedeks lære organiserede han det hebraiske ceremonielle tilbedelsessystem.

96:5.4 (1058.2) Moses troede på forsynet, men han var blevet grundigt smittet af Egyptens doktriner om den overnaturlige kontrol med Nilen og de andre naturelementer. Han havde en stor vision af Gud, men han var helt oprigtig, da han lærte hebræerne, at hvis de ville adlyde Gud, “vil han elske jer, velsigne jer og mangfoldiggøre jer. Han vil mangedoble frugten af jeres livmoder og frugten af jeres land —korn, vin, olie og jeres hjoede. I skal have det bedre end alle andre folk, og Herren jeres Gud vil fjerne al sygdom fra jer og ikke lade nogen af Egyptens onde sygdomme komme over jer.” Han sagde endda: “Husk Herren din Gud, for det er ham, der giver dig magt til at få rigdom.” “I skal låne ud til mange nationer, men I skal ikke låne. Du skal regere over mange nationer, men de skal ikke regere over dig.”

96:5.5 (1058.3) Men det var virkelig ynkeligt at se Moses’ store sind forsøge at tilpasse sit sublime koncept om El Elyon, Den Højeste, til de uvidende og analfabetiske hebræeres forståelse. Til sine forsamlede ledere tordnede han: “Herren din Gud er én Gud; der er ingen ved siden af ham”; mens han til den blandede folkemængde erklærede: “Hvem er som din Gud blandt alle guderne?” Moses tog et modigt og delvist succesfuldt opgør med feticher og afgudsdyrkelse og erklærede: “Du så ingen lighed den dag, din Gud talte til dig på

Horeb ud af ilden.” Han forbød også fremstilling af billeder af enhver slags.

96:5.6 (1058.4) Moses frygtede at proklamere Jahves barmhjertighed og foretrak at skræmme sit folk med frygten for Guds retfærdighed ved at sige: “Herren din Gud er Gudernes Gud og Herrernes Herre, en stor Gud, en mægtig og frygtelig Gud, som ikke tager hensyn til mennesker.” Igen forsøgte han at kontrollere de turbulente klaner, da han erklærede, at “jeres Gud dræber, når I ikke adlyder ham; han helbreder og giver liv, når I adlyder ham.” Men Moses lærte disse stammer, at de kun ville blive Guds udvalgte folk på betingelse af, at de “holdt alle hans bud og adlød alle hans vedtægter.”

96:5.7 (1058.5) Hebræerne lærte ikke meget om Guds barmhjertighed i disse tidlige tider. De lærte om Gud som “den Almægtige; Herren er en krigsmand, en slagets Gud, herlig i sin magt, som knuser sine fjender.” “Herren din Gud vandrer midt i lejren for at udfri dig.” Israelitterne tænkte på deres Gud som en, der elskede dem, men som også “forhærdede Faraos hjerte” og “forbandede deres fjender.”

96:5.8 (1058.6) Mens Moses præsenterede Israels børn for flygtige glimt af en universel og velgørende guddom, var deres daglige opfattelse af Jahve i det store og hele en Gud, der kun var lidt bedre end de omkringliggende folks stammeguder. Deres opfattelse af Gud var primitiv, rå og menneskelignende; da Moses rejste videre, vendte disse beduinstammer hurtigt tilbage til de halvbarbariske ideer om deres gamle guder fra Horeb og ørkenen. Den udvidede og mere sublime vision af Gud, som Moses nu og da præsenterede for sine ledere, blev snart tabt af syne, mens de fleste af folkene vendte sig

mod tilbedelsen af deres fetich-guldkalve, de palæstinensiske hyrders symbol på Jahve.

96:5.9 (1059.1) Da Moses overdrog kommandoen over hebræerne til Joshua, havde han allerede indsamlet tusindvis af efterkommere på sidelinjen til Abraham, Nakor, Lot, og andre af de relaterede stammer og pisket dem sammen til en selvstående og delvist selvregulerende nation af hyrdekrigere.

6. Gudsbegrebet efter moses død

96:6.1 (1059.2) Efter Moses' død forværredes hans ophøjede opfattelse af Jahve hurtigt. Joshua og Israels ledere fortsatte med at holde fast i de mosaiske traditioner om den alvise, velgørende og almægtige Gud, men det almindelige folk vendte hurtigt tilbage til den ældre ørkenopfattelse af Jahve. Og dette tilbageskridt i gudsopfattelsen fortsatte i stigende grad under de forskellige stammesheikers, de såkaldte dommeres, efterfølgende styre.

96:6.2 (1059.3) Fortryllelsen fra Moses' ekstraordinære personlighed havde holdt inspirationen fra et stadig mere udvidet gudsbegreb i live i hans tilhængeres hjerter; men da de først nåede Palæstinas frugtbare land, udviklede de sig hurtigt fra nomadiske hyrder til bofaste og noget rolige landmænd. Og denne udvikling af livspraksis og ændring af religiøst synspunkt krævede en mere eller mindre fuldstændig ændring i deres opfattelse af deres Guds, Jahves, natur. I

den periode, hvor den strenge, rå, krævende og tordnende ørkengud fra Sinai begyndte at forvandle sig til det senere koncept om en Gud af kærlighed, retfærdighed og barmhjertighed, mistede hebræerne næsten Moses' ophøjede lære af syne. De var tæt på at miste ethvert begreb om monoteisme; de mistede næsten deres mulighed for at blive det folk, der skulle tjene som et vitalt led i Urantias åndelige evolution, den gruppe, der skulle bevare Melkisedeks lære om én Gud, indtil inkarnationen af overdragelsens søn af denne alles Fader.

96:6.3 (1059.4) Desperat forsøgte Joshua at fastholde forestillingen om en højeste Jahve i stammemedlemmernes sind og fik det proklameret: "Som jeg var med Moses, vil jeg også være med jer; jeg vil ikke svigte jer eller forlade jer." Joshua fandt det nødvendigt at forkynde et strengt evangelium for sit vantro folk, et folk, der var alt for villige til at tro på deres gamle og oprindelige religion, men uvillige til at gå videre i troens og retfærdighedens religion. Byrden i Joshuas undervisning blev: "Jahve er en hellig Gud; han er en jaloux Gud; han vil ikke tilgive jeres overtrædelser eller jeres synder." Den højeste opfattelse i denne tidsalder forestillede sig Jahve som en "Gud med magt, dom og retfærdighed."

96:6.4 (1059.5) Men selv i denne mørke tid opstod der nu og da en ensom lærer, som forkyndte den mosaiske opfattelse af guddommelighed: "I ondskabens børn kan ikke tjene Herren, for han er en hellig Gud." "Skal et dødeligt menneske være mere retfærdigt end Gud? Skal et menneske være mere rent end sin skaber?" "Kan du ved at søge finde Gud? Kan du finde den Almægtige til

fuldkommenhed? Se, Gud er stor, og vi kender ham ikke. Om vi så rørte ved den Almægtige, kan vi ikke forstå ham.”

7. Salmerne og jobs bog

96:7.1 (1060.1) Under ledelse af deres sheiker og præster blev hebræerne løst etableret i Palæstina. Men de drev snart tilbage til ørkenens tro og blev smittet af de mindre avancerede kanaanæiske religiøse skikke. De blev afgudsdyrkere og udsvævende, og deres forestilling om Gud faldt langt under de egyptiske og mesopotamiske forestillinger om Gud, som blev fastholdt af visse overlevende Salem-grupper, og som er nedfældet i nogle af Salmerne og i den såkaldte Jobs Bog.

96:7.2 (1060.2) Salmerne er skrevet af over tyve forfattere; mange blev skrevet af egyptiske og mesopotamiske lærere. I disse tider, hvor Levanten tilbad naturguder, var der stadig et stort antal, der troede på El Elyons, den Højstes overherredømme.

96:7.3 (1060.3) Ingen samling af religiøse skrifter giver udtryk for en sådan rigdom af hengivenhed og inspirerende ideer om Gud som Salmernes Bog. Og det ville være en stor hjælp, hvis man ved gennemlæsningen af denne vidunderlige samling af tilbedende litteratur kunne overveje kilden og kronologien for hver enkelt lovprisnings- og tilbedelsessalme, når man tænker på, at ingen anden samling dækker så lang tid. Salmernes Bog er optegnelsen

over de forskellige opfattelser af Gud, som de troende i Salem-religionen havde i hele Levanten, og den omfatter hele perioden fra Amenemope til Esajas. I Salmerne skildres Gud i alle faser af forestillingen, fra den rå idé om en stammeguddom til de senere hebræeres stærkt udvidede ideal, hvor Jahve skildres som en kærlig hersker og barmhjertig Fader.

96:7.4 (1060.4) Således betragtet udgør denne gruppe af Salmerne det mest værdifulde og nyttige udvalg af hengivne følelser, der nogensinde er samlet af mennesket frem til det tyvende århundrede. Den tilbedende ånd i denne samling af salmer overgår den i alle andre hellige bøger i verden.

96:7.5 (1060.5) Det brogede billede af guddommen som præsenteres i Jobs Bog var et produkt af mere end en snes mesopotamiske religiøse lærere, der strakte sig over en periode på næsten tre hundrede år. Og når man læser den ophøjede opfattelse af guddommelighed, der findes i denne samling af mesopotamiske overbevisninger, vil man erkende, at det var i nærheden af Ur i Kaldæa, at ideen om en virkelig Gud blev bedst bevaret i de mørke dage i Palæstina.

96:7.6 (1060.6) I Palæstina forstod man ofte Guds visdom og altgennemtrængende kraft, men sjældent hans kærlighed og barmhjertighed. Jahve i disse tider "sender onde ånder til at dominere sine fjenders sjæle"; han giver sine egne og lydige børn fremgang, mens han forbander og dømmer alle andre hårdt. "Han skuffer de listiges planer, han tager de vise i deres eget bedrag."

96:7.7 (1060.7) Først i Ur rejste der sig en stemme, som råbte Guds barmhjertighed ud og sagde: "Han skal bede til Gud og skal finde nåde hos ham og skal se hans ansigt med glæde, for Gud vil give mennesket guddommelig retfærdighed." Fra Ur forkyndes der således frelse, guddommelig gunst, ved tro: "Han er nådig mod den angrende og siger: 'Frels ham fra at gå ned i afgrunden, for jeg har fundet en løsesum. Hvis nogen siger: 'Jeg har syndet og fordrejet det, som var ret, og det har ikke gavnet mig,' vil Gud frelse hans sjæl fra at gå ned i afgrunden, og han skal se lyset." Ikke siden Melkisedeks tid havde den levantinske verden hørt et så klingende og opmuntrende budskab om menneskelig frelse som denne ekstraordinære lære fra Elihu, profeten fra Ur og præst for de troende i Salem, dvs. resterne af den daværende Melkisedek-koloni i Mesopotamien.

96:7.8 (1061.1) Og således bevarede resterne af Salem-missionærerne i Mesopotamien sandhedens lys i den periode, hvor det hebraiske folk var desorganiseret, indtil den første af den lange række af Israels lærere dukkede op, som aldrig stoppede, mens de byggede begreb på begreb, indtil de havde opnået realiseringen af idealet om den universelle og skabende Fader for alle, højdepunktet i udviklingen af Jahve konceptet.

96:7.9 (1061.2) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 96](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 98](#) >>

Kapitel 97

Gudsbegrebets Udvikling Blandt Hebræerne

97:0.1 (1062.1) HEBRÆERNES åndelige ledere gjorde, hvad ingen andre før dem nogensinde havde lykkedes—de befriede deres gudsbegreb fra de menneskelignende funktioner uden at omdanne det til en guddommelig abstraktion, der kun kunne forstås af filosoffer. Selv almindelige mennesker var i stand til at betragte det modnede begreb om Jahve som en Fader, hvis ikke for den enkelte, i det mindste for hele folket.

97:0.2 (1062.2) Begrebet Guds personlighed, som klart blev undervist i Salem i Melkisedeks dage, var vagt og uklart på tidspunktet for flugten fra Egypten og udviklede sig kun gradvist i det hebraiske sind fra generation til generation som reaktion på de åndelige lederes undervisning. Opfattelsen af Jahves personlighed var meget mere kontinuerlig i sin gradvise udvikling, end det var tilfældet med mange andre af Guddommens egenskaber. Fra Moses til Malakias skete der en næsten uafbrudt idemæssig vækst af Guds personlighed

i det hebraiske sind, og dette koncept blev til sidst forstærket og forherliget af Jesu lære om Faderen i himlen.

1. Samuel—den første af hebræernes profeter

97:1.1 (1062.3) Det fjendtlige pres fra de omkringliggende folkeslag i Palæstina lærte snart de hebraiske sheiker, at de ikke kunne gøre sig håb om at overleve, medmindre de forenede deres stammeorganisationer i en centraliseret regering. Og denne centralisering af den administrative myndighed gav Samuel en bedre mulighed for at fungere som lærer og reformator.

97:1.2 (1062.4) Samuel udsprang af en lang række af Salems lærere, som havde holdt fast i at bevare sandhederne om Melkisedek som en del af deres tilbedelsesformer. Denne lærer var en viril og beslutsom mand. Kun hans store hengivenhed, kombineret med hans ekstraordinære beslutsomhed, gjorde ham i stand til at modstå den næsten universelle modstand, han mødte, da han begyndte at vende hele Israel tilbage til tilbedelsen af den øverste Jahve fra mosaisk tid. Og selv da havde han kun delvis succes; han vandt kun den mere intelligente halvdel af hebræerne tilbage til den højere opfattelse af Jahve; den anden halvdel fortsatte med at tilbede landets stammeguder og den lavere opfattelse af Jahve.

97:1.3 (1062.5) Samuel var en rå og handlekraftig mand, en praktisk reformator, som på én dag kunne gå ud med sine medarbejdere og

omstyrte et utal af Baal-steder. De fremskridt, han gjorde, skete ved ren og skær tvang; han prædikede ikke meget, underviste ikke så meget, men han handlede. Den ene dag hånede han Ba'al-præsten, den næste huggede han en fanget konge i småstykker. Han troede hengivent på den ene Gud, og han havde en klar opfattelse af denne ene Gud som himlens og jordens skaber: "Jordens søjler er Herrens, og han har sat verden på dem."

97:1.4 (1063.1) Men det store bidrag, som Samuel ydede til udviklingen af guddomsbegrebet, var hans rungende udtalelse om, at Jahve var *uforanderlig*, for evigt den samme legemliggørelse af ufejlbarlig perfektion og guddommelighed. I disse tider blev Jahve opfattet som en omskiftelig Gud med jaloux luner, der altid fortrød, at han havde gjort sådan og sådan; men nu, for første gang siden hebræerne drog ud af Egypten, hørte de disse opsigtsvækkende ord: "Israels styrke vil ikke lyve eller angre, for han er ikke et menneske, der skulle angre." Stabilitet i omgangen med guddommelighed blev proklameret. Samuel gentog Melkisedeks pagt med Abraham og erklærede, at Herren, Israels Gud, var kilden til al sandhed, stabilitet og bestandighed. Hebræerne havde altid betragtet deres Gud som et menneske, et overmenneske, en ophøjet ånd af ukendt oprindelse; men nu hørte de Horebs engangsånd ophøjet som en uforanderlig Gud af skabende perfektion. Samuel hjalp det udviklende gudsbegreb med at stige til højder over menneskesindets skiftende tilstand og den dødelige eksistens' omskiftelighed. Under hans ledelse begyndte hebræernes Gud at stige op fra en idé på niveau

med stammeguderne til idealet om en almægtig og uforanderlig Skaber og *Overvåger* for hele skabelsen.

97:1.5 (1063.2) Og han prædikede på ny historien om Guds oprigtighed, hans pagtsoverholdelse og pålidelighed. Samuel sagde “Herren vil ikke svigte sit folk.” “Han har indgået en evig pagt med os, en pagt, der er fast og sikker i alle ting.” Og således lød der i hele Palæstina et kald tilbage til tilbedelsen af den højeste Jahve. Denne energiske lærer proklamerede altid: “Du er stor, Herre Gud, for der er ingen som dig, og der er ingen Gud ved siden af dig.”

97:1.6 (1063.3) Hidtil havde hebræerne primært betragtet Jahves gunst i form af materiel velstand. Det var et stort chok for Israel og kostede næsten Samuel livet, da han vovede at proklamere: “Herren beriger og forarmer, han nedværdiger og ophøjer. Han rejser de fattige af støvet og løfter tiggerne op for at sætte dem blandt prinser, så de kan arve herlighedens trone.” Ikke siden Moses var der blevet proklameret så trøstende løfter til de ydmyge og mindre heldige, og tusinder af fortvivlede fattige begyndte at få håb om, at de kunne forbedre deres åndelige status.

97:1.7 (1063.4) Men Samuel kom ikke særlig langt ud over forestillingen om en stammegud. Han proklamerede en Jahve, som havde skabt alle mennesker, men som hovedsageligt var optaget af hebræerne, hans udvalgte folk. Alligevel, som i Moses’ dage, portrætterede gudsbegrebet endnu en gang en guddom, der er hellig og retfærdig. “Der er ingen så hellig som Herren. Hvem kan sammenlignes med denne hellige Herre Gud?”

97:1.8 (1063.5) Som årene gik, udviklede den gamle leder sig i sin forståelse af Gud, for han erklærede: "Herren er en kundskabens Gud, og handlinger vejes af ham. Herren vil dømme jordens ender og vise barmhjertighed mod de barmhjertige, og mod den oprigtige, vil han også være oprigtig." Allerede her begynder barmhjertigheden, selv om den er begrænset til dem, der er barmhjertige. Senere gik han et skridt videre, da han i deres modgang formanede sit folk: "Lad os nu falde i Herrens hænder, for hans barmhjertighed er stor." "Der er ingen begrænsning for Herren til at frelse mange eller få."

97:1.9 (1063.6) Denne gradvise udvikling af opfattelsen af Jahves karakter fortsatte i tiden for Samuels efterfølgere. De forsøgte at præsentere Jahve som en Gud, der holder sin aftale, men de kunne knap holde trit med Samuel; de undlod at udvikle idéen om Guds barmhjertighed, således som Samuel i de senere år havde udtænkt det. Der var en stadig bevægelse tilbage mod anerkendelse af andre guder, på trods af at man fastholdt, at Jahve var over alt. "Dit er riget, Herre, og du er ophøjet som hoved over alle."

97:1.10 (1064.1) Grundtonen i denne æra var guddommelig magt; profeterne i denne tidsalder prædikede en religion, der forsøgte at fremme kongen på den hebraiske trone. "Du, Herre, er storheden og magten og æren og sejren og majestæt. I din hånd er kraft og magt, og det står i din hånd at gøre hvad der er stort og give styrke til alle." Dette var status vedrørende gudskonceptet under Samuel og hans umiddelbare efterfølgeres tid.

2. Elias og elisa

97:2.1 (1064.2) I det tiende århundrede før Kristus blev den hebraiske nation delt i to kongeriger. I begge disse politiske splittelser forsøgte mange sandhedslærere at dæmme op for den reaktionære bølge af åndeligt forfald, der havde sat ind, og som fortsatte katastrofalt efter adskillelleskrigen. Men disse bestræbelser på at fremme den hebraiske religion blomstrede ikke, før den beslutsomme og frygtløse kriger for retfærdighed, Elias, begyndte sin undervisning. Elias genskabte i det nordlige kongerige en opfattelse af Gud, som kunne sammenlignes med den, man havde på Samuels tid. Elias havde ikke mange muligheder for at præsentere et avanceret gudsbegreb; han havde travlt, som Samuel havde haft før ham, med at omstyrte Baals altre og ødelægge de falske guders afguder. Og han gennemførte sine reformer på trods af modstanden fra en afgudsdyrkende monark; hans opgave var endnu mere gigantisk og vanskelig end den, Samuel havde stået over for.

97:2.2 (1064.3) Da Elias blev kaldt bort, fortsatte hans trofaste medarbejder Elisa hans arbejde og holdt med uvurderlig hjælp af den lidt kendte Mikaja, sandhedens lys i live i Palæstina.

97:2.3 (1064.4) Men det var ikke en tid med fremskridt i opfattelsen af Guddommen. Endnu havde hebræerne ikke engang nået det mosaiske ideal. Elias' og Elisas æra sluttede med, at de bedre klasser vendte tilbage til tilbedelsen af den højeste Jahve og var vidne til, at

ideen om den universelle Skaber blev genoprettet omtrent der, hvor Samuel havde efterladt den.

3. Jahve og baal

97:3.1 (1064.5) Den langvarige kontrovers mellem de troende på Jahve og tilhængerne af Baal var et socioøkonomisk sammenstød mellem ideologier snarere end en forskel i religiøse overbevisninger.

97:3.2 (1064.6) Indbyggerne i Palæstina var forskellige i deres holdning til privat ejendomsret til jord. De sydlige eller omvandrende arabiske stammer (jahwehitterne) betragtede jord som umistelig—som en gave fra Guddommen til klanen. De mente ikke, at jord kunne sælges eller pantsættes. “Jahve talte og sagde: ‘Landet må ikke sælges, for landet er mit.’”

97:3.3 (1064.7) De nordlige og mere fastboende kanaanæere (baalitterne) købte, solgte og pantsatte frit deres jord. Ordet Baal betyder ejer. Ba'al-kulten var baseret på to vigtige doktriner: For det første, valideringen af ejendomsudveksling, kontrakter og pagter—retten til at købe og sælge jord. For det andet skulle Baal sende regn—han var en gud for jordens frugtbarhed. Gode afgrøder var afhængige af Baals gunst. Kulten handlede i høj grad om *jord*, dets ejerskab og frugtbarhed.

97:3.4 (1065.1) Generelt ejede baalitterne huse, jord og slaver. De var de aristokratiske godsejere og boede i byerne. Hver baal havde et helligt

sted, et præsteskab og de “hellige kvinder,” de rituelle prostituerede.

97:3.5 (1065.2) Ud af denne grundlæggende forskel hvad angår forholdet til jord, udvikledes de bitre modsætninger mellem de sociale, økonomiske, moralske og religiøse holdninger blandt Kanaanæerne og hebræerne. Denne socioøkonomiske kontrovers blev ikke et konkret religiøst problem førend under Elias tid. Med begyndelse fra denne aggressive profets dage blev kampen udkæmpet på mere rent religiøse grunde—Jahve *kontra* Baal—og det endte med Jahves triumf og den efterfølgende bevægelse mod monoteisme.

97:3.6 (1065.3) Elias flyttede Yahweh-Baal-kontroversen fra landspørgsmålet til det religiøse aspekt af hebraiske og kanaanæiske ideologier. Da Akab myrdede naboterne i en intrige om at få deres land i sin besiddelse, gjorde Elias et moralsk spørgsmål ud af de gamle skikke i landet og lancerede sin energiske kampagne mod baalitterne. Dette var også en kamp for landbefolkningen mod byernes dominans. Det var hovedsageligt under Elias, at Jahve blev Elohim. Profeten begyndte som en landbrugsreformator og endte med at ophøje Guddommen. Baalguderne var mange, Jahve var *en*—monoteismen vandt over polyteismen.

4. Amos og hosea

97:4.1 (1065.4) Et stort skridt i overgangen fra stammeguden—den gud, der så længe var blevet tjent med ofre og ceremonier, de tidligere hebræeres Jahve—til en Gud, der ville straffe kriminalitet og umoral

blandt selv sit eget folk, blev taget af Amos, der dukkede op fra de sydlige bjerge for at fordømme de nordlige stammers kriminalitet, drukkenskab, undertrykkelse og umoral. Ikke siden Moses' tid var der blevet proklameret så klare sandheder i Palæstina.

97:4.2 (1065.5) Amos var ikke blot en genopretter eller reformator; han var en opdager af nye gudsopfattelser. Han forkyndte meget om Gud, som var blevet forkyndt af hans forgængere, og angreb modigt troen på et guddommeligt væsen, som ville tolerere synd blandt sit såkaldt udvalgte folk. For første gang siden Melkisedeks dage hørte menneskene fordømmelsen af den dobbelte standard for national retfærdighed og moral. For første gang i deres historie hørte hebræerne, at deres egen Gud, Jahve, ikke ville tolerere mere kriminalitet og synd i deres liv, end han ville blandt noget andet folk. Amos så for sig Samuels og Elias' strenge og retfærdige Gud, men han så også en Gud, der ikke tænkte anderledes om hebræerne end om andre nationer, når det gjaldt straf for forseelser. Dette var et direkte angreb på den egoistiske doktrin om det "udvalgte folk", og mange hebræere på den tid tog det meget ilde op.

97:4.3 (1065.6) Amos sagde: "Han, som dannede bjergene og skabte vinden, søg ham, som dannede de syv stjerner og Orion, som forvandler dødens skygge til morgen og gør dagen mørk som natten." Og da han fordømte sine halvreligiøse, tidskrævende og til tider umoralske medmennesker, forsøgte han at skildre en uforanderlig Jahves ubønhørlige retfærdighed, da han sagde om de onde: "Om de så graver sig ned i helvede, skal jeg tage dem derfra; om de så klatrer op til himlen, skal jeg føre dem ned derfra." "Og selv om de går i

fangenskab for deres fjender, der vil jeg rette retfærdighedens sværd hen, og det skal slå dem ihjel.” Amos forskrækkede yderligere sine tilhørere, da han med en bebrejdende og anklagende finger pegede på dem og erklærede i Jahves navn: “Jeg vil aldrig glemme nogen af jeres gerninger.” “Og jeg vil sigte Israels hus blandt alle nationer, som hvede bliver sigtet i en sigte.”

97:4.4 (1066.1) Amos proklamerede Jahve som “alle nationers Gud” og advarede israelitterne om, at ritualer ikke måtte træde i stedet for retfærdighed. Og før denne modige lærer blev stenet til døde, havde han spredt nok surdej af sandhed til at redde doktrinen om den højeste Jahve; han havde sikret den videre udvikling af Melkisedek-åbenbaringen.

97:4.5 (1066.2) Hoseas fulgte Amos og hans doktrin om en universel retfærdighedsgud ved at genoplive det mosaiske koncept om en kærlighedsgud. Hoseas prædikede tilgivelse gennem omvendelse, ikke ved ofring. Han proklamerede et evangelium om kærlig godhed og guddommelig barmhjertighed og sagde: “Jeg vil trolove dig med mig for evigt; ja, jeg vil trolove dig med mig i retfærdighed og dom og i næstekærlighed og barmhjertighed. Jeg vil endda trolove dig med mig i trofasthed.” “Jeg vil elske dem frit, for min vrede er vendt bort.”

97:4.6 (1066.3) Hoseas fortsatte trofast Amos’ moralske advarsler og sagde om Gud: “Det er mit ønske, at jeg tugter dem.” Men israelitterne betragtede det som grusomhed grænsende til forræderi, da han sagde: “Jeg vil sige til dem, der ikke var mit folk: ‘I er mit folk’; og de vil sige: ‘Du er vores Gud.’” Han fortsatte med at prædike omvendelse og tilgivelse og sagde: “Jeg vil helbrede deres frafald; jeg

vil elske dem frit, for min vrede er vendt bort.” Hoseas forkyndte altid håb og tilgivelse. Byrden i hans budskab var altid: “Jeg vil forbarme mig over mit folk. De skal ikke kende nogen anden Gud end mig, for der er ingen frelser ved siden af mig.”

97:4.7 (1066.4) Amos fik hebræernes nationale samvittighed til at erkende, at Jahve ikke ville tolerere forbrydelse og synd blandt dem, fordi de angiveligt var det udvalgte folk, mens Hoseas slog de første toner an i de senere barmhjertige akkorder af guddommelig medfølelse og kærlig godhed, som blev så udsøgt sunget af Esajas og hans medarbejdere.

5. Den første esaja

97:5.1 (1066.5) Det var dengang, nogle proklamerede trusler om straf for personlige synder og nationale forbrydelser blandt de nordlige klaner, mens andre forudsagde ulykke som gengældelse for det sydlige riges overtrædelser. Det var i kølvandet på denne opvågning af samvittighed og bevidsthed hos de hebraiske nationer, at den første Esajas dukkede op.

97:5.2 (1066.6) Esajas fortsatte med at forkynde Guds evige natur, hans uendelige visdom, hans uforanderlige perfektion af pålidelighed. Han repræsenterede Israels Gud ved at sige: “Jeg vil gøre dommen til mållinje og retfærdighed til vægte.” “Herren vil give jer hvile fra din sorg og fra din frygt og fra den hårde trældom, som mennesket er

blevet pålagt.” “Dine ører skal høre et ord bag dig og sige: ‘Det er vejen, gå på den.’” “Se, Gud er min frelse, jeg vil stole på og ikke være bange, for Herren er min styrke og min sang.” “Kom nu og lad os gå til rette med hinanden, siger Herren,” ‘er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; og er de røde som purpur, kan de blive som uld.’”

97:5.3 (1066.7) Denne profet talte til de frygtindgydende og sjælshungrende hebræere og sagde: “Rejs jer og skin, for dit lys er kommet, og Herrens herlighed er steget op over dig.” “Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde glædens budskab til de sagtmødige; han har sendt mig til at læge dem som har et knust hjerte, for at udråbe frihed for de fangne og åbningen af fængslet til dem, der er lænket.” “Jeg glæder mig i høj grad i Herren, min sjæl skal juble i min Gud, for han har klædt mig med klæder af frelse og har dækket mig med sin kappe af retfærdighed.” “og i alle deres trængsler har han lidt med dem, og hans tilstedeværende engel reddede dem. I sin kærlighed og i sin medlidenhed forløste han dem.”

97:5.4 (1067.1) Efter Esajas kom Mika og Obadja, der bekræftede og forskønnede hans sjælstilfredsstillende evangelium. Disse to modige budbringere fordømte dristigt hebræernes præstestyrede ritualer og angreb frygtløst hele offersystemet.

97:5.5 (1067.2) Mika fordømte “de herskere, der dømmes for belønning og præsterne, der underviste for betaling, og profeterne, der spåede for penge.” Han underviste om en da med frihed fra overtro og

præsteskab og sagde: “Enhver skal sidde under sin egen vinstok, og ingen skal forskrække ham, for alle mennesker vil leve, hver især efter sin forståelse af Gud.”

97:5.6 (1067.3) Hele tiden var byrden i Mika's budskab: “Skal jeg komme til Gud med brændofre? Vil Herren være tilfreds med tusind væddere eller med ti tusinde floder af olie? Skal jeg give min førstefødte for min overtrædelse, frugten af min krop for synden af min sjæl? Han har vist mig, o menneske, hvad der er godt; og hvad kræver Herren af jer, andet end at gøre retfærdigt og at elske barmhjertighed og at vandre ydmygt med din Gud?” Og det var en stor tid; det var i sandhed bevægende tider, da dødelige mennesker hørte, og nogle endda troede på, sådanne frigørende budskaber for mere end to et halvt årtusinde siden. Og havde det ikke været for præsternes stædige modstand, ville disse lærere have omstyrtet hele det blodige ceremoniel i det hebraiske tilbedelsesritual.

6. Den frygtløse jeremia

97:6.1 (1067.4) Mens flere lærere fortsatte med at udlægge Esajas' evangelium, var det op til Jeremias at tage det næste dristige skridt i internationaliseringen af Jahve, hebræernes Gud.

97:6.2 (1067.5) Jeremias erklærede frygtløst, at Jahve ikke var på hebræernes side i deres militære sammenstød med andre nationer. Han hævdede, at Jahve var hele jordens, alle nationer, og alle folks Gud. Jeremias' lære var crescendoet i den stigende bølge af

internationalisering af Israels Gud; endelig og for evigt proklamerede denne frygtløse prædikant, at Jahve var alle nationers Gud, og at der ikke var nogen Osiris for egypterne, Bel for babylonierne, Ashur for assyrerne eller Dagon for filistrene. Og således fik hebræernes religion del i monoteismens renæssance i hele verden omkring og efter denne tid; endelig var begrebet Jahve steget til et guddomsniveau af planetarisk og endda kosmisk værdighed. Men mange af Jeremias' medarbejdere fandt det svært at forestille sig Jahve adskilt fra den hebraiske nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremias prædikede også om den retfærdige og kærlige Gud, som Esajas beskrev, og erklærede: "Ja, jeg har elsket dig med en evig kærlighed; derfor har jeg draget dig med miskundhed." "For han plager ikke menneskenes børn frivilligt."

97:6.4 (1067.7) Denne frygtløse profet sagde: "Retfærdig er vor Herre, stor i råd og mægtig i arbejde. Hans øjne er åbne for alle menneskenes sønner, for at give hver efter hans livsstil og i henhold til frugten af hans gerninger." Det blev anset for at være blasfemisk forræderi, når han under belejringen af Jerusalem, sagde: "Og nu har jeg givet disse lande i hænderne på min tjener Nebukadnezar, Babylons konge." Da Jeremias rådede byen til overgivelse, kastede præsterne og de civile herskere ham ned i en mudrede hul af en dystre fangekælder.

7. Den anden esaja

97:7.1 (1068.1) Ødelæggelsen af den hebraiske nation og deres fangenskab i Mesopotamien ville have været til stor gavn for deres ekspanderende teologi, hvis det ikke havde været for deres præsteskabs beslutsomme handling. Deres nation var faldet for Babylons hære, og deres nationalistiske jahve havde lidt under de åndelige lederes internationale forkyndelser. Det var harmen over tabet af deres nationale gud, der fik de jødiske præster til at gå så langt i opfindelsen af fabler og mangfoldiggørelsen af mirakuløse begivenheder i den hebraiske historie i et forsøg på at genoprette jøderne som det udvalgte folk for selv den nye og udvidede idé om en internationaliseret Gud for alle nationer.

97:7.2 (1068.2) Under fangenskabet blev jøderne meget påvirket af babyloniske traditioner og legender, selvom det skal bemærkes, at de altid forbedrede den moralske tone og åndelige betydning af de kaldæiske historier, som de overtog, på trods af at de altid fordrejede disse legender for at reflektere ære og hæder over Israels forfædre og historie.

97:7.3 (1068.3) Disse hebraiske præster og skriftkloge havde en enkelt idé i hovedet, og det var rehabiliteringen af den jødiske nation, forherligelsen af hebraiske traditioner og ophøjelsen af deres racehistorie. Hvis der er harme over, at disse præster har fastholdt deres fejlagtige ideer i så stor en del af den vestlige verden, bør man huske på, at de ikke gjorde det med vilje; de påstod ikke, at de skrev ved inspiration; de gjorde ikke en profession af at skrive en hellig bog. De forberedte blot en lærebog, der skulle styrke det svindende mod hos deres medmennesker i fangenskab. Deres mål var helt klart

at forbedre deres landsmænds nationale ånd og moral. Det var op til senere tiders mennesker at samle disse og andre skrifter til en guidebog med angiveligt ufejlbarlige læresætninger.

97:7.4 (1068.4) Det jødiske præsteskab gjorde flittigt brug af disse skrifter efter fangenskabet, men de blev i høj grad hindret i deres indflydelse på deres medfanger af tilstedeværelsen af en ung og ukuelig profet, Esajas den Anden, som var en fuldkommen konvertit til den ældre Esajas' Gud af retfærdighed, kærlighed, retskaffenhed og barmhjertighed. Sammen med Jeremias troede han også på, at Jahve var blevet alle nationers Gud. Han prædikede disse teorier om Guds natur med så overbevisende effekt, at han fik både jøderne og deres fangevogtere til at omvende sig. Og denne unge prædikant efterlod sine lærdomme, som de fjendtlige og uforsonlige præster forsøgte at skille fra enhver forbindelse med ham, selvom ren respekt for deres skønhed og storhed førte til, at de blev indarbejdet i den tidligere Esajas' skrifter. Og således kan man finde denne anden Esajas' skrifter i bogen af samme navn, der omfatter kapitlerne fyrre til femoghalvtreds inklusive.

97:7.5 (1068.5) Ingen profet eller religiøs lærer fra Makiventa til Jesu tid nået op til det høje begreb om Gud, som Esajas den anden proklamerede under disse dage i fangenskabet. Det var ikke nogen lille, menneskelignende, menneskeskabt Gud, som denne åndelige leder proklamerede. "Se, han løfter øerne som et sandkorn." "Og da himlen er højere end jorden, så meget højere er mine veje over jeres veje og mine tanker højere end jeres tanker."

97:7.6 (1069.1) Omsider så Makiventa Melkisedek de menneskelige lærere proklamerer en virkelig Gud for de dødelige mennesker. Ligesom Esajas det første, prædikede denne leder en Gud som var en universel skaber og opretholdelser. “Jeg har skabt jorden og sat mennesket på den. Jeg har ikke skabt den til at være øde; men dannede den til at blive beboet.” “Jeg er den første og den sidste; og udover mig findes der ingen Gud.” Når han talte om Herren, Israels Gud, sagde denne nye profet: “Himlene kan forsvinde og jorden blive gammel, men min retfærdighed forbliver evigt, og min frelse fra generation til generation.” “Frygt ikke, for jeg er med dig; vær ikke forfærdet, for jeg er din Gud.” “Udover mig er der ingen Gud—ingen Gud, der er retfærdig og som frelser.”

97:7.7 (1069.2) Det trøstede de jødiske fanger, som det har trøstet tusinder og atter tusinder lige siden, at høre sådanne ord som: “Dette siger HERREN: ‘Jeg har skabt dig, jeg har forløst dig, jeg har kaldt dig ved dit navn; du er min’” “Når du passerer gennem vandet, vil jeg være med dig, da du er dyrebar i mine øjne.” “Kan en kvinde glemme sit diende barn, at hun ikke skulle have medlidenhed med sin søn? Ja, hun kan glemme, men jeg vil ikke glemme mine børn, for se jeg har skrevet dem på mine håndflader; jeg har endda dækket dem med skyggen af mine hænder.” “Lad den ugudelige forlade sin vej og det uretfærdige menneske sine tanker, og lad dem vende tilbage til Herren, og han vil forbarme sig over dem, og til vor Gud, for han vil rigeligt tilgive.”

97:7.8 (1069.3) Lyt igen til evangeliet om denne nye åbenbaring af Salems Gud: “Han skal vogte sin hjord som en hyrde, han skal samle

lammene i sine arme og bære dem i sit bryst. Han giver kraft til de svage, og til dem, der ingen kraft har, øger han styrken. De, der venter på Herren, skal få nye kræfter; de skal stige op med vinger som ørne; de skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke svækkes.”

97:7.9 (1069.4) Dette Esajas gennemførte en omfattende spredning af evangeliet om en stadig voksende opfattelse af øverste Jahve. Han kappedes med Moses i veltalenhed, hvormed han portrætterede Herren, Israels Gud, som den universelle Skaber. Han var poetisk i sin skildring af den Universelle Faders uendelige egenskaber. Ikke flere smukke udtalelser om den himmelske Fader er nogensinde blevet lavet. Ligesom Salmerne, høre Esajas tekster blandt de ædleste og sandeste præsentationer af den åndelige opfattelse om Gud som nogensinde har kærtegnet de dødelige ører forud for Mikaels ankomst til Urantia. Lyt til hans skildring af guddommen: “Jeg er den høje og ophøjede, der bor i evigheden.” “Jeg er den første og den sidste, og ved siden af mig, er der ingen Gud.” “Og Herrens hånd er ikke for kort, så den ikke kan frelse, og hans øre er ikke lukket, så han ikke kan høre.” Det var en ny doktrin i jødedommen, når denne ærværdige, men kommanderende profet vedvarende prædikede den guddommelig bestandighed, Guds trofasthed. Han erklærede, at “Gud ville ikke glemme, ville ikke svigte.”

97:7.10 (1069.5) Denne dristige lærer proklamerede, at mennesket var meget nært beslægtet med Gud, og sagde: “Enhver, der kaldes ved mit navn, har jeg skabt til min ære, og de skal vise min lovprisning.

Det er mig, der udsletter deres overtrædelser for min egen skyld, og jeg vil ikke huske deres synder.”

97:7.11 (1069.6) Hør denne store hebræer nedbryde forestillingen om en national Gud, mens han i herlighed proklamerer den universelle Faders guddommelighed, om hvem han siger: “Himlen er min trone, og jorden er min fodskammel.” Og Esajas’ Gud var ikke desto mindre hellig, majestætisk, retfærdig og uudgrundelig. Forestillingen om ørkenbeduinernes vrede, hævngherrige og jaloux Jahve er næsten forsvundet. Et nyt begreb om den højeste og universelle Jahve er dukket op i det dødelige menneskes sind for aldrig at blive tabt af syne. Erkendelsen af guddommelig retfærdighed har påbegyndt ødelæggelsen af primitiv magi og biologisk frygt. Endelig er mennesket blevet introduceret til et univers med lov og orden og til en universel Gud med pålidelige og endelige egenskaber.

97:7.12 (1070.1) Aldrig ophørte denne prædikant af en himmelsk Gud med at forkynde denne Gud som *kærlighedens Gud*. “Jeg bor på det høje og hellige sted, men også med den, som er angerfuld og har en ydmyg ånd.” Og endnu flere trøstende ord talte denne store lærer til sine samtidige: “Og Herren vil lede dig til stadighed og mætte din sjæl. Du skal være som en vandet have og som en kilde, hvis vand ikke svigter. Og hvis fjenden kommer ind som en flodbølge, vil Herrens ånd rejse et forsvar mod ham.” Og endnu engang skinnede Melkisedeks frygtnedbrydende evangelium og Salems tillidsskabende religion frem til velsignelse for menneskeheden.

97:7.13 (1070.2) Den fremsynede og modige Esajas overskyggede effektivt den nationalistiske Jahve med sin sublime skildring af majestæten og

den universelle almagt hos den højeste Jahve, kærlighedens Gud, universets hersker og hele menneskeheden kærlige Fader. Lige siden disse begivenhedsrige dage har det højeste gudsbegreb i Vesten omfavnet universel retfærdighed, guddommelig barmhjertighed og evig retskaffenhed. I et suverænt sprog og med uforlignelig ynde portrætterede denne store lærer den almægtige Skaber, som alles kærlige Fader.

97:7.14 (1070.3) Denne profet fra fangenskabet prædikede for sit folk og for dem fra mange nationer, mens de lyttede ved floden i Babylon. Og denne anden Esajas gjorde meget for at modvirke de mange forkerte og racemæssigt egoistiske opfattelser af den lovede Messias' mission. Men i denne bestræbelse havde han ikke fuld succes. Hvis præsterne ikke havde helliget sig arbejdet med at opbygge en misforstået nationalisme, ville de to Esajas' lære have banet vejen for anerkendelsen og modtagelsen af den lovede Messias.

8. Hellig og verdslig historie

97:8.1 (1070.4) Skikken med at betragte optegnelserne over hebræernes erfaringer som hellig historie og transaktionerne i resten af verden som profan historie er ansvarlig for meget af den forvirring, der findes i det menneskelige sind, når det gælder fortolkningen af historien. Og denne vanskelighed opstår, fordi der ikke findes nogen verdslig historie om jøderne. Efter at præsterne i det babyloniske eksil havde forberedt deres nye optegnelse over Guds angiveligt

mirakuløse omgang med hebræerne, Israels hellige historie, som den er beskrevet i Det Gamle Testamente, ødelagde de omhyggeligt og fuldstændigt de eksisterende optegnelser over hebraiske anliggender —sådanne bøger som “Israels kongers gerninger” og “Judas kongers gerninger” sammen med adskillige andre mere eller mindre nøjagtige optegnelser over hebraisk historie.

97:8.2 (1070.5) For at forstå, hvordan den sekulære histories ødelæggende pres og uundgåelige tvang terroriserede de tilfangetagne og fremmedstyrede jøder i en sådan grad, at de forsøgte en fuldstændig omskrivning og omformning af deres historie, bør vi kort gennemgå deres forvirrende nationale erfaringer. Man må huske på, at jøderne ikke formåede at udvikle en passende ikke-teologisk livsfilosofi. De kæmpede med deres oprindelige og egyptiske opfattelse af guddommelige belønninger for retfærdighed kombineret med frygtelige straffe for synd. Dramaet om Job var en slags protest mod denne fejlagtige filosofi. Den åbenhjertige pessimisme i Prædikerens bog var en verdslig klog reaktion på disse overoptimistiske overbevisninger om Forsynet.

97:8.3 (1071.1) Men fem hundrede år under fremmede herskeres overherredømme var for meget for selv de tålmodige og langmodige jøder. Profeterne og præsterne begyndte at råbe: “Hvor længe, o Herre, hvor længe?” Da den ærlige jøde søgte i skrifterne, blev hans forvirring endnu større. En gammel seer lovede, at Gud ville beskytte og udfri sit “udvalgte folk.” Amos havde truet med, at Gud ville forlade Israel, medmindre de genindførte deres standarder for national retfærdighed. Den skriftlærde i Femte Mosebog havde

skildret det Store Valg—som mellem det gode og det onde, velsignelsen og forbandelsen. Esajas den første havde forkyndt en velgørende konge og frelser. Jeremias havde proklameret en æra med indre retfærdighed—pagten skrevet på hjertets tavler. Den anden Esajas talte om frelse ved ofring og forløsning. Ezekiel proklamerede udfrielse gennem hengivenhed, og Ezra lovede velstand ved at overholde loven. Men på trods af alt dette blev de hængende i trældom, og udfrielsen blev udskudt. Så præsenterede Daniel dramaet om den forestående “krise”—nedslagtningen af det store billede og den øjeblikkelige etablering af retfærdighedens evige herredømme, det messianske rige.

97:8.4 (1071.2) Alle disse falske håb førte til en sådan grad af racebetonet skuffelse og frustration hos hele folket, så jødernes ledere blev så forvirret at de afviste at anerkende og acceptere en guddommelig Paradissøns mission og tjeneste, da han lidt efter kom til dem i lighed af dødeligt kød—inkarneret som Menneskesønnen.

97:8.5 (1071.3) Alle moderne religioner har begået en alvorlig fejl i forsøget på at give visse epoker i menneskets historie en mirakuløs fortolkning. Selv om det er rigtigt, at Gud mange gange som et forsynets indgriben har stukket en fars hånd ind i strømmen af menneskelige anliggender, så er det en fejl at betragte teologiske dogmer og religiøse overtro som værende overnaturlig aflejring som på mirakuløse måde opstår i menneskehedens historiestrøm. Det faktum, at “de Højeste hersker i menneskenes riger,” forvandler ikke verdslig historie til såkaldt hellig historie.

97:8.6 (1071.4) Forfattere til Det Nye Testamente og senere kristne forfattere komplicerede yderligere forvrængningen af den hebraiske historie ved deres velmenende forsøg på at transcendentalisere de jødiske profeter. Således er hebraisk historie blevet katastrofalt udnyttet af både jødiske og kristne forfattere. Den verdslige hebraiske historie er blevet grundigt dogmatiseret. Den er blevet omdannet til en fiktion af hellig historie og er blevet uløseligt forbundet med de såkaldte kristne nationers moralske begreber og religiøse lære.

97:8.7 (1071.5) En kort opremsning af højdepunkterne i hebræernes historie vil illustrere, hvordan de jødiske præster i Babylon ændrede optegnelsernes fakta, så deres folks verdslige hverdagshistorie blev forvandlet til en fiktiv og hellig historie.

9. Hebræernes historie

97:9.1 (1071.6) Der var aldrig tolv stammer blandt israelitterne—kun tre eller fire stammer bosatte sig i Palæstina. Den hebraiske nation blev til som et resultat af foreningen af de såkaldte israelitter og kanaanæerne. “Og Israels børn boede blandt kanaanæerne. Og de tog deres døtre til hustruer og gav deres døtre til kana'anæernes sønner.” Hebræerne drev aldrig kanaanæerne ud af Palæstina, selv om præsternes optegnelser om disse ting uden tøven erklærede, at de gjorde det.

97:9.2 (1071.7) Den israelitiske bevidsthed opstod i bjerglandet Efraim; den senere jødiske bevidsthed opstod i den sydlige klan Juda. Jøderne (“judæerne”) forsøgte altid at tilsmudse og sværte de nordlige israelitter (“efraimitterne”) til.

97:9.3 (1072.1) Den prætentiose hebraiske historie begynder med, at Saul samler de nordlige klaner for at modstå et angreb fra ammonitterne på deres stammefæller—gileaditterne—øst for Jordan. Med en hær på lidt mere end tre tusind besejrede han fjenden, og det var denne bedrift, der fik bjergstammerne til at gøre ham til konge. Da de eksilerede præster omskrev denne historie, hævdede de Sauls hær til 330.000 og tilføjede “Juda” til listen over stammer, der deltog i slaget.

97:9.4 (1072.2) Umiddelbart efter ammonitternes nederlag blev Saul gjort til konge ved et folkevalg blandt sine tropper. Ingen præst eller profet deltog i denne affære. Men præsterne skrev senere i protokollen, at Saul blev kronet til konge af profeten Samuel i overensstemmelse med guddommelige anvisninger. Det gjorde de for at etablere en “guddommelig afstammingslinje” for Davids judæiske kongedømme.

97:9.5 (1072.3) Den største af alle fordrejninger af jødisk historie havde at gøre med David. Efter Sauls sejr over ammonitterne (som han tilskrev Yahweh) blev filistrene bange og begyndte at angribe de nordlige klaner. David og Saul kunne aldrig blive enige. David og seks hundrede mand indgik en alliance med filistrene og marcherede op langs kysten til Esdraelon. Ved Gat beordrede filistrene David væk fra slagmarken; de frygtede, at han ville gå over til Saul. David trak

sig tilbage, filistrene angreb og besejrede Saul. Det kunne de ikke have gjort, hvis David havde været loyal over for Israel. Davids hær var en broget blanding af utilfredse, der for det meste bestod af socialt utilpassede og flygtninge fra retsvæsenet.

97:9.6 (1072.4) Sauls tragiske nederlag til filistrene ved Gilboa bragte Jahve til et lavpunkt blandt guderne i de omkringliggende kanaanæeres øjne. Normalt ville Sauls nederlag være blevet tilskrevet frafald fra Jahve, men denne gang tilskrev de judaistiske redaktører, at det skyldtes rituelle fejl. De behøvede Sauls og Samuels tradition som baggrund for Davids kongedømme.

97:9.7 (1072.5) David og hans lille hær havde hovedkvarter i den ikke-hebræiske by Hebron. Her udråbte hans landsmænd ham til konge over det nye kongerige Juda. Juda bestod for det meste af ikke-hebræiske elementer—kenitter, kalebitter, jebusitter og andre kanaanæere. De var nomader—hyrder—og var derfor hengivne over for den hebraiske idé om jordejerskab. De havde samme ideologi som ørkenklanerne.

97:9.8 (1072.6) Forskellen mellem hellig og profan historie illustreres godt af de to forskellige historier om at gøre David til konge, som de findes i Det Gamle Testamente. En del af den verdslige historie om, hvordan hans nærmeste tilhængere (hans hær) gjorde ham til konge, blev utilsigtet efterladt i optegnelserne af præsterne, som efterfølgende udarbejdede den lange og prosaiske beretning om den hellige historie, hvori det beskrives, hvordan profeten Samuel efter guddommelig anvisning udvalgte David blandt sine brødre og

formelt og ved udførlige og højtidelige ceremonier salvede ham til konge over hebræerne og derefter udråbte ham til Sauls efterfølger.

97:9.9 (1072.7) Så mange gange undslap det og mislykkedes det for præsterne, efter forberedelse af deres fiktive fortællinger om Guds mirakuløse forhandlinger med Israel, til helt at udslette de åbenlyse og faktuelle udsagn, som allerede var blevet indført i krønikerne.

97:9.10 (1072.8) David forsøgte at opbygge sig selv politisk ved først at gifte sig med Sauls datter, derefter enken efter Nabal, den rige edomit, og så datteren af Talmai, kongen af Geshur. Han tog seks koner fra Jebus' kvinder, for ikke at nævne Batseba, hetittens kone.

97:9.11 (1073.1) Og det var med sådanne metoder og ud fra sådanne mennesker, at David opbyggede fiktionen om et guddommeligt kongerige i Juda som efterfølgeren til arven og traditionerne fra det forsvindende nordlige kongerige i det efraimitiske Israel. Davids kosmopolitiske Juda-stamme var mere ikke-jødisk end jødisk; ikke desto mindre kom de undertrykte ældste fra Efraim ned og "salvede ham til konge over Israel." Efter en militær trussel indgik David en pagt med jebusitterne og etablerede sit forenede riges hovedstad i Jebus (Jerusalem), som var en by med stærke mure midtvejs mellem Juda og Israel. Filistrene blev oprørte og angreb snart David. Efter et voldsomt slag blev de besejret, og endnu en gang blev Jahve etableret som "Herren, Hærskarernes Gud."

97:9.12 (1073.2) Men Jahve må nødvendigvis dele noget af denne ære med de kanaanæiske guder, for størstedelen af Davids hær var ikke-hebraisk. Og så dukker der denne afslørende udtalelse op i jeres optegnelse (oversat af de judaistiske redaktører): "Jahve har knust

mine fjender foran mig. Derfor kaldte han stedet Baal-Perazim.” Og det gjorde de, fordi firs procent af Davids soldater var baalitter.

97:9.13 (1073.3) David forklarede Sauls nederlag ved Gilboa ved at påpege, at Saul havde angrebet en kanaanæisk by, Gibeon, hvis folk havde en fredsaftale med efraimitterne. På grund af dette havde Jahve forladt ham. Selv på Sauls tid havde David forsvaret den kanaanæiske by Keilah mod filistrene, og derefter lagde han sin hovedstad i en kanaanæisk by. I overensstemmelse med kompromispolitikken med kanaanæerne overgav David syv af Sauls efterkommere til gibeonitterne, så de kunne blive hængt.

97:9.14 (1073.4) Efter filistrenes nederlag kom David i besiddelse af “Jahves ark,” bragte den til Jerusalem og gjorde tilbedelsen af Jahve officiel i sit rige. Dernæst lagde han store afgifter på nabostammerne —edomitterne, moabitterne, ammonitterne og syrerne.

97:9.15 (1073.5) Davids korrupte politiske maskine begyndte at få personlig besiddelse af jord i den nordlige del i strid med de hebraiske skikke og skaffede sig snart kontrol over karavanetaksterne som tidligere var opkrævet af filistrene. Siden kom en række grusomheder, som nåede sit klimaks med mordet på Urias. Alle retslige appelsager blev afgjort i Jerusalem; “de ældste” kunne ikke længere udmåle retfærdighed. Intet under at oprøret brød ud. I dag ville Absalon måske kaldes en demagog; hans mor var kanaanæisk. Der var en halv snes kandidater til tronen udover Batseba søn—Salomon.

97:9.16 (1073.6) Efter Davids død rensede Salomo den politiske maskine for al indflydelse fra nord, men fortsatte al tyranniet og beskatningen

fra sin fars regime. Salomo ruinerede nationen med sit overdådige hof og sit omfattende byggeprogram: Der var Libanons hus, Faraos datters palads, Jahves tempel, kongens palads og restaureringen af murene i mange byer. Salomo skabte en stor hebraisk flåde, der blev drevet af syriske sømænd og handlede med hele verden. Hans harem talte næsten tusind kvinder.

97:9.17 (1073.7) På dette tidspunkt var Jahves tempel i Shiloh kommet i miskredit, og hele nationens tilbedelse var centreret på Jebus i det smukke kongelige kapel. Det nordlige rige vendte mere tilbage til tilbedelsen af Elohim. De nød godt af faraonernes gunst, som senere gjorde Juda til slaver, og satte det sydlige kongerige under told.

97:9.18 (1073.8) Der var op- og nedture—krige mellem Israel og Juda. Efter fire års borgerkrig og tre dynastier blev Israel styret af bydespoter, som begyndte at handle med jord. Selv kong Omri forsøgte at købe Shemers ejendom. Men enden nærmede sig med hastige skridt, da Shalmaneser III besluttede sig for at kontrollere Middelhavskysten. Kong Ahab af Efraim samlede ti andre grupper og gjorde modstand ved Karkar; slaget endte uafgjort. Assyrerer blev stoppet, men de allierede blev decimeret. Denne store kamp er ikke engang nævnt i Det Gamle Testamente.

97:9.19 (1074.1) Nye problemer opstod, da kong Akab forsøgte at købe jord af Nabot. Hans fønikiske kone forfalskede Ahabs navn på papirer, der beordrede Nabots jord konfiskeret med den begrundelse, at han havde spottet "Elohims og kongens navne." Han og hans sønner blev straks henrettet. Den handlekraftige Elias dukkede op på scenen og fordømte Akab for mordet på Nabot.

Således begyndte Elias, en af de største profeter, sin undervisning som en forsvarer af de gamle jordskikke over for Ba'alernes salg af jord, over for byernes forsøg på at dominere landet. Men reformen lykkedes ikke, før godsejeren Jehu slog sig sammen med sigøjnerhøvdingen Jehonadab for at tilintetgøre Baals profeter (ejendomsrådgivere) i Samaria.

97:9.20 (1074.2) Nyt liv dukkede op, da Joash og hans søn Jeroboam befriede Israel fra dets fjender. Men på dette tidspunkt herskede der i Samaria en gangsteradel, hvis plyndringer kunne måle sig med det davidiske dynasti i gamle dage. Stat og kirke gik hånd i hånd. Forsøget på at undertrykke ytringsfriheden fik Elias, Amos og Hosea til at begynde deres hemmelige skrivelser, og det var den egentlige begyndelse på de jødiske og kristne bibler.

97:9.21 (1074.3) Men det nordlige kongerige forsvandt ikke ud af historien, før Israels konge konspirerede med Egyptens konge og nægtede at betale yderligere tribut til Assyrien. Så begyndte den tre år lange belejring efterfulgt af den totale spredning af det nordlige kongerige. Efraim (Israel) forsvandt således. Juda—jøderne, “resten af Israel”—havde påbegyndt koncentrationen af land i hænderne på nogle få, som Esajas sagde: “De lagde hus til hus og mark til mark.” I Jerusalem var der nu et Ba'al-tempel ved siden af Jahves tempel. Dette rædselsregime blev afsluttet af et monoteistisk oprør ledet af dregekongen Joash, som førte korstog for Jahve i femogtrediven år.

97:9.22 (1074.4) Den næste konge, Amaziah, havde problemer med de oprørske skattebetalende edomitter og deres naboer. Efter en stor

sejr vendte han sig mod sine nordlige naboer og led et lige så stort nederlag. Så gjorde landbefolkningen oprør; de myrdede kongen og satte hans sekstenårige søn på tronen. Det var Azarja, som Esajas kaldte Uzzija. Efter Uzzija gik det fra slemt til værre, og Juda overlevede i hundrede år ved at betale tribut til kongerne af Assyrien. Esajas den første fortalte dem, at Jerusalem, som var Jahves by, aldrig ville falde. Men Jeremias tøvede ikke med at proklamere dens undergang.

97:9.23 (1074.5) Judas virkelige undergang blev forårsaget af en korrupt og rig kreds af politikere, der opererede under en drengekonge, Manasse. Den ændrede økonomi gjorde det lettere at vende tilbage til dyrkelsen af Baal, hvis private jordhandler var i strid med Jahves ideologi. Assyriens fald og Egyptens opstigning bragte en befrielse til Juda for en tid, og landbefolkningen tog over. Under Josias ødelagde de Jerusalems ring af korrupte politikere.

97:9.24 (1074.6) Men denne æra kom til en tragisk ende, da Josias overmodigt drog ud for at standse Nekos mægtige hær på vej op langs kysten fra Egypten for at hjælpe Assyrien mod Babylon. Han blev udslettet, og Juda kom under tribut til Egypten. Baals politiske parti vendte tilbage til magten i Jerusalem, og dermed begyndte den *virkelige* egyptiske trældom. Derefter fulgte en periode, hvor baalpolitikere kontrollerede både domstolene og præsteskabet. Baaltilbedelse var et økonomisk og socialt system der beskæftigede sig med ejendomsrettigheder samt havde at gøre med jordens frugtbarhed.

97:9.25 (1075.1) Da Nebukadnezar væltede Necho, kom Juda under Babylons herredømme og fik ti års nåde, men gjorde snart oprør. Da Nebukadnezar kom imod dem, begyndte judæerne at lave sociale reformer, såsom at frigive slaver, for at påvirke Jahve. Da den babylonske hær midlertidigt trak sig tilbage, glædede hebræerne sig over, at deres magiske reformer havde udfriet dem. Det var i denne periode, at Jeremias fortalte dem om den forestående undergang, og i det samme vendte Nebukadnezar tilbage.

97:9.26 (1075.2) Og så kom enden for Juda pludseligt. Byen blev ødelagt, og folket blev ført bort til Babylon. Kampen mellem Jahve og Ba'al sluttede med fangenskabet. Og fangenskabet chokerede resterne af Israel til monoteisme.

97:9.27 (1075.3) I Babylon nåede jøderne frem til den konklusion, at de ikke kunne eksistere som en lille gruppe i Palæstina med deres egne særegne sociale og økonomiske skikke, og at de, hvis deres ideologier skulle sejre, måtte omvende ikke-jøderne. Således opstod deres nye skæbnebegreb—ideen om, at jøderne skulle blive Jahves udvalgte tjenere. Den jødiske religion i Det Gamle Testamente udviklede sig virkelig i Babylon under fangenskabet.

97:9.28 (1075.4) Læren om udødelighed tog også form i Babylon. Jøderne havde ment, at ideen om et fremtidigt liv var en forringelse af deres evangelium om social retfærdighed. Nu fortrængte teologien for første gang sociologi og økonomi. Religion var ved at tage form som et system for menneskelig tankegang og adfærd, der mere og mere skulle adskilles fra politik, sociologi og økonomi.

97:9.29 (1075.5) Og sådan afslører sandheden om det jødiske folk, at meget af det, der er blevet betragtet som hellig historie, viser sig at være lidt mere end en krønike om almindelig profan historie. Jødedommen var den jord, som kristendommen voksede ud af, men jøderne var ikke et mirakuløst folk.

10. Den hebraiske religion

97:10.1 (1075.6) Deres ledere havde lært israelitterne, at de var et udvalgt folk, ikke til særlig eftergivenhed og monopol på guddommelig gunst, men til den særlige tjeneste at bære sandheden om den ene Gud over alle til alle nationer. Og de havde lovet jøderne, at hvis de ville opfylde denne skæbne, ville de blive de åndelige ledere for alle folkeslag, og at den kommende Messias ville herske over dem og hele verden som Prinsen af Fred.

97:10.2 (1075.7) Da jøderne var blevet befriet af perserne, vendte de tilbage til Palæstina, men kun for at blive slaver af deres egne præstestyrede love, ofre og ritualer. Og ligesom de hebræiske klaner forkastede den vidunderlige historie om Gud, der blev præsenteret i Moses' afskedstale, til fordel for offer- og bodsritualer, så forkastede disse rester af den hebræiske nation den anden Esajas' storslåede koncept til fordel for deres voksende præsteskabs regler, forskrifter og ritualer.

97:10.3 (1075.8) National egoisme, falsk tro på en misforstået lovet Messias og præsteskabets stigende trældom og tyranni bragte for

evigt de åndelige lederes stemmer til tavshed (med undtagelse af Daniel, Ezekiel, Haggai og Malakias), og fra den dag og frem til Johannes Døberens tid oplevede hele Israel et stigende åndeligt tilbageskridt. Men jøderne mistede aldrig forestillingen om den universelle Fader; selv i det tyvende århundrede efter Kristus er de fortsat med at følge denne guddomsopfattelse.

97:10.4 (1076.1) Fra Moses til Johannes Døberen gik der en ubrudt linje af trofaste lærere, som videregav den monoteistiske fakkel fra generation til generation, mens de uophørligt irettesatte skruppelløse herskere, fordømte kommericaliserende præster og altid formanede folket til at holde fast i tilbedelsen af den højeste Jahve, Herren, Israels Gud.

97:10.5 (1076.2) Som nation mistede jøderne til sidst deres politiske identitet, men den hebraiske religion med oprigtig tro på den ene og universelle Gud lever fortsat i hjerterne på de spredte landflygtige. Og denne religion overlever, fordi den effektivt har fungeret til at bevare de højeste værdier hos sine tilhængere. Den jødiske religion bevarede et folks idealer, men den formåede ikke at skabe fremskridt og opmuntre til filosofisk kreativ opdagelse af sandheden. Den jødiske religion havde mange fejl—den var mangelfuld i filosofi og næsten blottet for æstetiske kvaliteter—men den bevarede moralske værdier, og derfor bestod den. Den højeste Jahve var, sammenlignet med andre guddomsbegreber, klar, levende, personlig og moralsk.

97:10.6 (1076.3) Jøderne elskede retfærdighed, visdom, sandhed og retskaffenhed som få folkeslag, men de bidrog mindst af alle folkeslag til den intellektuelle forståelse og til den åndelige forståelse

af disse guddommelige kvaliteter. Selvom den hebraiske teologi nægtede at ekspandere, spillede den en vigtig rolle i udviklingen af to andre verdensreligioner, kristendommen og muhamedanismen.

97:10.7 (1076.4) Den jødiske religion overlevede også på grund af dens institutioner. Det er svært for religion at overleve som en privat praksis for isolerede individer. Det har altid været de religiøse lederes fejl: Når de ser det onde i institutionaliseret religion, forsøger de at ødelægge teknikken til at fungere i grupper. I stedet for at ødelægge alle ritualer, ville de gøre bedre i at reformere dem. I denne henseende var Ezekiel klogere end sine samtidige; selvom han sammen med dem insisterede på personligt moralsk ansvar, gik han også i gang med at etablere en trofast overholdelse af et overlegent og rensset ritual.

97:10.8 (1076.5) Og således udførte Israels successive lærere den største bedrift i religionens evolution, der nogensinde er blevet udført på Urantia: den gradvise, men kontinuerlige forvandling af det barbariske begreb om den vilde dæmon Jahve, den jaloux og grusomme åndegud fra den eksploderende Sinai-vulkan, til det senere ophøjede og himmelske begreb om den højeste Jahve, skaberen af alle ting og hele menneskehedens kærlige og barmhjertige Fader. Og dette hebraiske gudsbegreb var den højeste menneskelige visualisering af den universelle Fader indtil det

tidspunkt, hvor det blev yderligere udvidet og så udsøgt forstærket af hans Søns, Mikael af Neadons, personlige lære og livseksempel.

97:10.9 (1076.6) [Præsenteret af en Melkisedek fra Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 97](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 99](#) >>

Kapitel 98

Melkisedeks Lære I Vesten

98:0.1 (1077.1) Den Melkisedekske lære kom ind i Europa ad mange veje, men hovedsageligt kom den via Egypten og blev inkorporeret i den vestlige filosofi efter at være blevet grundigt helleniseret og senere kristnet. Idealerne i den vestlige verden var grundlæggende sokratiske, og dens senere religiøse filosofi blev Jesu filosofi, efterhånden som den blev modificeret og kompromitteret gennem kontakt med den vestlige verdens filosofi og religion, som alle kulminerede i den kristne kirke.

98:0.2 (1077.2) I lang tid fortsatte Salem-missionærerne deres aktiviteter i Europa og blev gradvist absorberet i mange af de kulter og rituelle grupper, der med jævne mellemrum opstod. Blandt dem, der fastholdt Salem-læren i den reneste form, må nævnes kynikerne. Disse forkyndere af tro og tillid til Gud virkede stadig i det romerske Europa i det første århundrede efter Kristus og blev senere indlemmet i den nydannede kristne religion.

98:0.3 (1077.3) Meget af Salemlæren blev spredt i Europa af de jødiske lejesoldater, der kæmpede i så mange af de militære sammenstød i Vesten. I oldtiden var jøderne lige meget berømte for militær tapperhed som for deres teologiske særegenheder.

98:0.4 (1077.4) De grundlæggende doktriner i græske filosofi, jødisk teologi, og kristen etik var i bund og grund eftervirkninger af den tidligere Melkisedek-lære.

1. Salemreligionen blandt grækerne

98:1.1 (1077.5) Salem-missionærerne kunne have opbygget en stor religiøs struktur blandt grækerne, hvis det ikke havde været for deres strenge fortolkning af deres ordinationsed, et løfte pålagt af Makiventa, som forbød organiseringen af eksklusive menigheder til tilbedelse, og som krævede, at hver lærer lovede aldrig at fungere som præst, aldrig at modtage honorarer for religiøs tjeneste, kun mad, tøj og husly. Da Melkisedek-lærerne trængte ind i det præhelleniske Grækenland, fandt de et folk, der stadig dyrkede traditionerne fra Adamson og anditernes tid, men denne lære var blevet stærkt forvansket af forestillingerne og troen hos de horder af underlegne slaver, der var blevet bragt til de græske kyster i stigende antal. Denne forvanskning førte til en tilbagevenden til en rå animisme med blodige ritualer, hvor de lavere klasser endda gjorde henrettelsen af dømte forbrydere til et ceremoniel.

98:1.2 (1077.6) Salem-lærernes tidlige indflydelse blev næsten ødelagt af den såkaldte ariske invasion fra Sydeuropa og Østen. Disse hellenistiske indtrængere bragte menneskelignende gudeforestillinger med sig, der lignede dem, som deres ariske fæller havde bragt med sig til Indien. Denne import indledte udviklingen af den græske familie af guder og gudinder. Denne nye religion var delvist baseret på de indkommende hellenske barbarers kulturer, men den havde også del i myterne fra de ældre indbyggere i Grækenland.

98:1.3 (1078.1) De hellenistiske grækere fandt Middelhavsverdenen stort set domineret af moderkulten, og de pålagde disse folk deres menneskegud, Dyaus-Zeus, som allerede var blevet, ligesom Jahve blandt de henoteistiske semitter, overhoved for hele den græske panteon af underordnede guder. Og grækerne ville i sidste ende have opnået en sand monoteisme i Zeus-begrebet, hvis de ikke havde fastholdt skæbnens overkontrol. En gud af endelig værdi må selv være skæbnens dommer og skæbnens skaber.

98:1.4 (1078.2) Som en konsekvens af disse faktorer i den religiøse udvikling udviklede der sig på det seneste en folkelig tro på de lykkelige guder på Olympen, guder, der var mere menneskelige end guddommelige, og guder, som de intelligente grækere aldrig tog særlig alvorligt. De hverken elskede eller frygtede disse guddomme, som de selv havde skabt. De havde en patriotisk og racemæssig følelse for Zeus og hans familie af halvt mennesker og halvt guder, men de ærede eller tilbød dem næppe.

98:1.5 (1078.3) Hellenerne blev så imprægnerede af de tidligere Salem-læreres antipræstelige doktriner, at der aldrig opstod noget

præsteskab af betydning i Grækenland. Selv det at lave billeder til guderne blev mere et kunstværk end et spørgsmål om tilbedelse.

98:1.6 (1078.4) De olympiske guder illustrerer menneskets typiske antropomorfisme. Men den græske mytologi var mere æstetisk end etisk. Den græske religion var nyttig, fordi den skildrede et univers styret af en gudegruppe. Men græsk moral, etik og filosofi var på nuværende tidspunkt langt mere avanceret end gudebegrebet, og denne ubalance mellem intellektuel og åndelig vækst var lige så farlig for Grækenland, som den havde vist sig at være i Indien.

2. Græsk filosofisk tænkning

98:2.1 (1078.5) En overfladisk religion kan ikke bestå, især når den ikke har noget præsteskab til at fremme dens former og til at fylde de hengivnes hjerter med frygt og ærefrygt. Den olympiske religion lovede ikke frelse, og den slukkede heller ikke de troendes åndelige tørst; derfor var den dømt til at gå til grunde. Inden for et årtusinde efter dens begyndelse var den næsten forsvundet, og grækerne var uden en national religion, da Olympens guder havde mistet deres greb om de bedre sind.

98:2.2 (1078.6) Dette var situationen, da Orienten og Levanten i det sjette århundrede før Kristus oplevede en genoplivning af den åndelige bevidsthed og en ny opvågnen til erkendelsen af monoteisme. Men Vesten fik ikke del i denne nye udvikling; hverken Europa eller Nordafrika deltog i udstrakt grad i denne religiøse

renæssance. Grækerne var dog involveret i et storslået intellektuelt fremskridt. De var begyndt at mestre frygten og søgte ikke længere religion som en modgift mod den, men de forstod ikke, at sand religion er kuren mod sjælens sult, åndelig uro og moralsk fortvivlelse. De søgte trøst for sjælen i dyb tænkning—filosofi og metafysik. De vendte sig fra kontemplation af selvopretholdelse—frelse—til selvrealisering og selvforståelse.

98:2.3 (1078.7) Ved disciplineret tænkning forsøgte grækerne at opnå den bevidsthed om sikkerhed, der kunne tjene som erstatning for troen på overlevelse, men det mislykkedes fuldstændigt. Kun de mere intelligente blandt de højere klasser i det hellenske folk kunne forstå denne nye lære; den brede befolkning af efterkommere af tidligere generationers slaver havde ingen kapacitet til at modtage denne nye erstatning for religion.

98:2.4 (1079.1) Filosoferne foragtede alle former for tilbedelse, selv om de praktisk talt alle holdt sig løst til baggrunden for en tro på Salems doktrin om “universets intelligens,” “ideen om Gud” og “den store kilde.” For så vidt som de græske filosoffer anerkendte det guddommelige og det superfinite, var de ærligt talt monoteistiske; de anerkendte kun i ringe grad hele galaksen af olympiske guder og gudinder.

98:2.5 (1079.2) De græske digtere i det 5. og 6. århundrede, især Pindar, forsøgte at reformere den græske religion. De ophøjede dens idealer, men de var mere kunstnere end religionister. Det lykkedes dem ikke at udvikle en teknik til at fremme og bevare de højeste værdier.

98:2.6 (1079.3) Xenophanes lærte om én Gud, men hans guddomskoncept var for panteistisk til at være en personlig far for det dødelige menneske. Anaxagoras var mekanist, bortset fra at han anerkendte en første årsag, et oprindeligt sind. Sokrates og hans efterfølgere, Platon og Aristoteles, lærte, at dyd er viden; godhed, sjælens sundhed; at det er bedre at lide uretfærdighed end at være skyldig i den, at det er forkert at gengælde ondt med ondt, og at guderne er kloge og gode. Deres kardinaldyder var: visdom, mod, mådehold og retfærdighed.

98:2.7 (1079.4) Udviklingen af religiøs filosofi blandt de hellenske og hebraiske folk giver en kontrasterende illustration af kirkens funktion som institution i udformningen af kulturelle fremskridt. I Palæstina var den menneskelige tanke så præstekontrolleret og skriftstyret, at filosofi og æstetik var helt opslugt af religion og moral. I Grækenland efterlod det næsten fuldstændige fravær af præster og "hellige skrifter" det menneskelige sind frit og uhindret, hvilket resulterede i en forbløffende udvikling i tankens dybde. Men religion som en personlig oplevelse kunne ikke holde trit med de intellektuelle undersøgelser af kosmos' natur og virkelighed.

98:2.8 (1079.5) I Grækenland var troen underordnet tænkningen; i Palæstina var tænkningen underlagt troen. Meget af kristendommens styrke skyldes, at den har lånt meget fra både hebraisk moral og græsk tankegang.

98:2.9 (1079.6) I Palæstina blev religiøse dogmer så krystalliserede, at de bragte yderligere vækst i fare; i Grækenland blev den menneskelige tanke så abstrakt, at begrebet Gud opløste sig selv i en tåget damp af

panteistisk spekulation, der slet ikke var ulig Brahman-filosoffernes upersonlige Uendelighed.

98:2.10 (1079.7) Men gennemsnitsmennesket på den tid kunne ikke forstå, og var heller ikke særlig interesseret i, den græske filosofi om selvrealisering og en abstrakt guddom; de længtes snarere efter løfter om frelse, kombineret med en personlig Gud, der kunne høre deres bønner. De sendte filosofferne i eksil, forfulgte resterne af Salem-kulten, hvor begge doktriner var blevet meget blandede, og gjorde klar til det frygtelige orgiastiske dyk ned i mysteriekulternes dårskab, som dengang bredte sig over Middelhavslandene. De eleusinske mysterier voksede op inden for det olympiske panteon, en græsk version af frugtbarhedsdyrkelsen; Dionysos' naturdyrkelse blomstrede; den bedste af kulterne var det orfiske broderskab, hvis moralske forkyndelser og løfter om frelse appellerede til mange.

98:2.11 (1080.1) Hele Grækenland blev involveret i disse nye metoder til at opnå frelse, disse følelsesladede og brændende ceremonier. Ingen nation har nogensinde nået sådanne højder af kunstnerisk filosofi på så kort tid; ingen har nogensinde skabt et så avanceret etisk system praktisk talt uden guddom og helt blottet for løftet om menneskelig frelse; ingen nation er nogensinde styrtet så hurtigt, dybt og voldsomt ned i sådanne dybder af intellektuel stagnation, moralsk fordærv og åndelig fattigdom som de samme græske folk, da de kastede sig ud i mysteriekulternes vanvittige hvirvel.

98:2.12 (1080.2) Religioner har længe overlevet uden filosofisk støtte, men kun få filosofier har som sådan overlevet længe uden en vis

identifikation med religion. Filosofi er for religion, hvad forestilling er for handling. Men den ideelle menneskelige tilstand er den, hvor filosofi, religion og videnskab er svejset sammen til en meningsfuld enhed ved hjælp af visdom, tro og erfaring.

3. Melkisedeks lære i Rom

98:3.1 (1080.3) Efter at være vokset ud af de tidligere religiøse former for tilbedelse af familieguderne og ind i stammernes ærbødighed for krigsguden Mars, var det naturligt, at latinerens senere religion i højere grad var en politisk observans end grækernes og brahmanernes intellektuelle systemer eller flere andre folks mere spirituelle religioner.

98:3.2 (1080.4) I den store monoteistiske renæssance med Melkisedeks evangelium i det sjette århundrede før Kristus trængte for få af Salems missionærer ind i Italien, og de, der gjorde, var ude af stand til at overvinde indflydelsen fra det hurtigt spredende etruskiske præsteskab med dets nye galakse af guder og templer, som alle blev organiseret i den romerske statsreligion. De latinske stammers religion var ikke ubetydelig og korrump som grækernes, og den var heller ikke streng og tyrannisk som hebræernes; den bestod for det meste i overholdelsen af simple former, løfter og tabuer.

98:3.3 (1080.5) Romersk religion var i høj grad påvirket af omfattende kulturimport fra Grækenland. Til sidst blev de fleste af de olympiske guder transplanteret og inkorporeret i det latinske gudebillede.

Grækerne tilbød længe ilden i familiens ildsted—Hestia var den jomfruelige gudinde for ildstedet; Vesta var den romerske gudinde for hjemmet. Zeus blev til Jupiter; Afrodite til Venus; og så videre ned gennem de mange olympiske guddomme.

98:3.4 (1080.6) Den religiøse indvielse af romerske unge var anledningen til deres højtidelige indvielse til statens tjeneste. Eder og optagelser til borgerskab var i virkeligheden religiøse ceremonier. De latinske folk havde templer, altre og helligdomme, og i krisesituationer konsulterede de oraklerne. De bevarede heltenes knogler og senere også de kristne helgeners.

98:3.5 (1080.7) Denne formelle og følelsesløse form for pseudoreligiøs patriotisme var dømt til at kollapse, ligesom grækernes højt intellektuelle og kunstneriske tilbedelse var gået under for mysteriekulternes inderlige og dybt følelsesladede tilbedelse. Den største af disse ødelæggende kulturer var mysteriereligionen i sekten Guds Moder, som dengang havde sit hovedkvarter præcis på det sted, hvor den nuværende Peterskirke ligger i Rom.

98:3.6 (1080.8) Den fremvoksende romerske stat erobrede politisk, men blev til gengæld erobret af kulturer, ritualer, mysterier og gudeforestillinger fra Egypten, Grækenland og Levanten. Disse importerede kulturer fortsatte med at blomstre i hele den romerske stat op til Augustus' tid, som udelukkende af politiske og borgerlige årsager gjorde en heroisk og nogenlunde vellykket indsats for at ødelægge mysterierne og genoplive den ældre politiske religion.

98:3.7 (1081.1) En af præsterne i statsreligionen fortalte Augustus om Salem-lærernes tidligere forsøg på at udbrede læren om én Gud, en

endelig Guddom, der præsiderede over alle overnaturlige væsener; og denne idé fik et så fast greb om kejseren, at han byggede mange templer, fyldte dem godt med smukke billeder, reorganiserede statspræsteskabet, genetablerede statsreligionen, udnævnte sig selv til fungerende ypperstepræst for alle, og som kejser tøvede han ikke med at udråbe sig selv til den højeste gud.

98:3.8 (1081.2) Denne nye religion, som Augustus dyrkede, blomstrede og blev dyrket i hele imperiet, mens han levede, undtagen i Palæstina, jødernes hjemland. Og denne æra med de menneskelige guder fortsatte, indtil den officielle romerske kult havde en liste med mere end to snese selvophøjede menneskelige guddomme, der alle påberåbte sig mirakuløse fødsler og andre overmenneskelige egenskaber.

98:3.9 (1081.3) Den sidste modstand fra den svindende skare af Salemtroende blev ydet af en alvorlig gruppe prædikanter, kynikerne, som formanede romerne til at opgive deres vilde og meningsløse religiøse ritualer og vende tilbage til en form for tilbedelse, der legemliggjorde Melkisedeks evangelium, som det var blevet modificeret og forurennet gennem kontakt med grækernes filosofi. Men folk i almindelighed afviste kynikerne; de foretrak at kaste sig ud i mysteriernes ritualer, som ikke kun gav håb om personlig frelse, men også tilfredsstillede ønsket om adspredelse, spænding og underholdning.

4. Mysteriekulterne

98:4.1 (1081.4) De fleste mennesker i den græsk-romerske verden havde mistet deres primitive familie- og statsreligioner og var ude af stand til eller uvillige til at forstå betydningen af græsk filosofi og vendte deres opmærksomhed mod de spektakulære og følelsesladede mysteriekulter fra Egypten og Levanten. Almindelige mennesker higede efter løfter om frelse—religiøs trøst for i dag og forsikringer om håb om udødelighed efter døden.

98:4.2 (1081.5) De tre mysteriekulter som blev mest populære var:

98:4.3 (1081.6) 1. Den frygiske kult om Kybele og hendes søn Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. Den egyptiske kult om Osiris og hans mor Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. Den iranske kult med tilbedelsen af Mithras som frelser og forløser af den syndige menneskehed.

98:4.6 (1081.9) De frygiske og egyptiske mysterier lærte, at den guddommelige søn (henholdsvis Attis og Osiris) havde oplevet døden og var genopstået ved guddommelig kraft, og videre, at alle, der var korrekt indviet i mysteriet, og som ærbødigt fejrede årsdagen for gudens død og genopstandelse, derved ville blive delagtige i hans guddommelige natur og hans udødelighed.

98:4.7 (1081.10) De frygiske ceremonier var imponerende, men nedværdigende; deres blodige festivaler viser, hvor nedværdigende og primitive disse levantinske mysterier blev. Den helligste dag var sort fredag, "blodets dag," til minde om Attis' selvforskyldte død. Efter tre dages fejring af Attis' offer og død blev festivalen vendt til glæde til ære for hans genopstandelse.

98:4.8 (1082.1) Ritualerne i tilbedelsen af Isis og Osiris var mere raffinerede og imponerende end dem i den frygiske kult. Dette egyptiske ritual var bygget op omkring legenden om den gamle Nilgud, en gud, der døde og genopstod, hvilket koncept var afledt af observationen af den årligt tilbagevendende standsning af vegetationens vækst efterfulgt af forårets genoprettelse af alle levende planter. Den vanvittige overholdelse af disse mysteriekulter og orgierne i deres ceremonier, som skulle føre frem til “entusiasmen” i erkendelsen af guddommelighed, var nogle gange meget frastødende.

5. Mithraskulten

98:5.1 (1082.2) De frygiske og egyptiske mysterier måtte til sidst vige for den største af alle mysteriekulterne, tilbedelsen af Mithras. Den mithraiske kult appellerede til en bred vifte af den menneskelige natur og fortrængte gradvist begge sine forgængere. Mithraismen spredte sig over Romerriget gennem propaganda fra romerske legioner rekrutteret i Levanten, hvor denne religion var på mode, for de bragte denne tro med sig, hvor end de gik hen. Og dette nye religiøse ritual var en stor forbedring i forhold til de tidligere mysteriekulter.

98:5.2 (1082.3) Mithras-kulten opstod i Iran og fortsatte længe i sit hjemland på trods af den militante modstand fra Zoroasters tilhængere. Men da mithraismen nåede Rom, var den blevet stærkt

forbedret ved at absorbere mange af Zarathustras læresætninger. Det var hovedsageligt gennem Mithra-kulten, at Zarathustras religion udøvede indflydelse på den senere kristendom.

98:5.3 (1082.4) Den mithraiske kult portrætterede en militant gud, der tog sit udspring i en stor klippe, udførte tapre bedrifter og fik vand til at fose ud af en klippe, der var ramt af hans pile. Der var en oversvømmelse, som en mand flygtede fra i en specialbygget båd, og en sidste nadver, som Mithras fejrede med solguden, før han steg op i himlen. Denne solgud, eller Sol Invictus, var en degeneration af zoroastrismens Ahura-Mazda-guddomskoncept. Mithras blev opfattet som solgudens overlevende forkæmper i hans kamp mod mørkets gud. Og som anerkendelse af, at han havde dræbt den mytiske hellige tyr, blev Mithras gjort udødelig og ophøjet til forbeder for menneskeslægten blandt guderne i det høje.

98:5.4 (1082.5) Tilhængerne af denne kult tilbad i huler og andre hemmelige steder, hvor de sang hymner, mumlede magi, spiste kødet fra offerdyrene og drak blodet. Tre gange om dagen tilbad de, med særlige ugentlige ceremonier på solgudens dag og med den mest udførlige overholdelse af alle på den årlige Mithras-festival, den 25. december. Man troede, at indtagelsen af sakramentet sikrede evigt liv, og at man straks efter døden blev ført til Mithras' skød, hvor man kunne opholde sig i lyksalighed indtil dommedag. På dommedag ville de mithraiske himmelnøgler låse Paradisets porte op for modtagelse af de troende; hvorefter alle udøbte af de levende og døde ville blive tilintetgjort ved Mithras' tilbagevenden til jorden. Man lærte, at når en mand døde, gik han til Mithras for at blive dømt, og at Mithras

ved verdens ende ville kalde alle de døde op fra deres grave for at stå over for den sidste dom. De onde ville blive tilintetgjort af ild, og de retfærdige ville regere sammen med Mithras for evigt.

98:5.5 (1082.6) I begyndelsen var det kun en religion for mænd, og der var syv forskellige ordener, som de troende kunne blive indviet i efter hinanden. Senere fik de troendes koner og døtre adgang til Den Store Moders templer, som lå ved siden af de mithraiske templer. Kvindekulten var en blanding af mithraiske ritualer og ceremonierne i den frygiske kult af Kybele, Attis' mor.

6. Mithraismen og kristendom

98:6.1 (1083.1) Før mysteriekulterne og kristendommen kom til, udviklede personlig religion sig næppe som en uafhængig institution i de civiliserede lande i Nordafrika og Europa; det var mere et familie-, bystats-, politisk og kejserligt anliggende. De hellenske grækere udviklede aldrig et centraliseret tilbedelsessystem; ritualet var lokalt; de havde intet præsteskab og ingen "hellig bog." Ligesom romerne manglede deres religiøse institutioner en stærk drivkraft til bevarelse af højere moralske og åndelige værdier. Selvom det er sandt, at institutionaliseringen af religion normalt har forringet dens åndelige kvalitet, er det også en kendsgerning, at ingen religion hidtil har haft held til at overleve uden hjælp fra en institutionel organisation i større eller mindre grad.

98:6.2 (1083.2) Vestlig religion sygnede således hen indtil skeptikernes, kynikernes, epikuræernes og stoikernes tid, men vigtigst af alt, indtil tiden for den store kamp mellem mithraismen og Paulus' nye religion, kristendommen.

98:6.3 (1083.3) I det tredje århundrede efter Kristus var mithraiske og kristne kirker meget ens både i udseende og i karakteren af deres ritualer. De fleste af disse tilbedelsessteder var underjordiske, og begge rummede andre, hvis baggrunde på forskellig vis skildrede lidelserne hos den frelser, som havde bragt frelse til den menneskelige race som levede under syndens forbandelse.

98:6.4 (1083.4) Det havde altid været skik for de mithraiske tilbedere at dyppe deres fingre i vevand, når de gik ind i templet. Og da der i nogle distrikter var folk, som på et tidspunkt tilhørte begge religioner, indførte de denne skik i de fleste kristne kirker i nærheden af Rom. Begge religioner brugte dåb og deltog i nadveren med brød og vin. Den eneste store forskel mellem mithraisme og kristendom, bortset fra Mithras og Jesus, var, at den ene opfordrede til militarisme, mens den anden var ultrapacific. Mithraismens tolerance over for andre religioner (undtagen den senere kristendom) førte til dens endelige undergang. Men den afgørende faktor i kampen mellem de to var optagelsen af kvinder i den kristne tros fulde fællesskab.

98:6.5 (1083.5) I sidste ende dominerede den nominelle kristne tro i Vesten. Den græske filosofi leverede begreberne om etiske værdier, mithraismen ritualer for overholdelse af tilbedelse og

kristendommen som sådan teknikken til bevarelse af moralske og sociale værdier.

7. Kristendommen

98:7.1 (1083.6) En skabersøn inkarnerede ikke i skikkelse af dødeligt kød og skænkede sig selv til menneskeheden på Urantia for at forsone en vred Gud, men snarere for at vinde hele menneskeheden til erkendelse af Faderens kærlighed og til realisering af deres slægtskab med Gud. Når alt kommer til alt, indså selv den store fortaler for forsoningslæren noget af denne sandhed, for han erklærede, at “Gud var i Kristus og forsonede verden med sig selv.”

98:7.2 (1084.1) Det er ikke denne afhandlings opgave at beskæftige sig med den kristne religions oprindelse og udbredelse. Det er tilstrækkeligt at sige, at den er bygget op omkring personen Jesus af Nazaret, den menneskeligt inkarnerede Mikael søn af Nebadon, kendt på Urantia som Kristus, den salvede. Kristendommen blev spredt over hele Levanten og Occidenten af denne galilæers tilhængere, og deres missionsiver svarede til deres berømte forgængeres, sethiternes og salemlærernes, såvel som til deres oprigtige asiatiske samtidige, de buddhistiske læreres.

98:7.3 (1084.2) Den kristne religion, som et trossystem på Urantia, opstod gennem sammensætningen af følgende læresætninger,

påvirkninger, overbevisninger, kulter og personlige, individuelle holdninger:

98:7.4 (1084.3) 1. Melkisedek-læren, som er en grundlæggende faktor i alle religioner i Vesten og Østen, der er opstået i de sidste fire tusind år.

98:7.5 (1084.4) 2. Det hebraiske system af moral, etik, teologi og tro på både forsynet og den højeste Jahve.

98:7.6 (1084.5) 3. Den zoroastriske opfattelse af kampen mellem det kosmisk gode og det onde, som allerede havde sat sit præg på både jødedommen og mithraismen. Gennem langvarig kontakt i forbindelse med kampene mellem mithraisme og kristendom blev den iranske profets doktriner en stærk faktor i bestemmelsen af den teologiske og filosofiske udformning og struktur af dogmerne, læresætningerne og kosmologien i de helleniserede og latiniserede versioner af Jesu lære.

98:7.7 (1084.6) 4. M Mysteriekulterne, især mithraismen, men også tilbedelsen af Den Store Moder i den frygiske kult. Selv legenderne om Jesu fødsel på Urantia blev forplumret af den romerske version af den iranske frelserhelt Mithras' mirakuløse fødsel, hvis ankomst til jorden kun skulle være blevet bevidnet af en håndfuld gavebærende hyrder, der var blevet informeret om denne forestående begivenhed af engle.

98:7.8 (1084.7) 5. Den historiske kendsgerning om Joshua ben Josephs menneskelige liv, Jesus af Nazarets virkelighed som den herliggjorte Kristus, Guds Søn.

98:7.9 (1084.8) 6. Det personlige synspunkt hos Paulus af Tarsus. Og det bør nævnes, at mithraismen var den dominerende religion i Tarsus under hans opvækst. Paulus drømte næppe om, at hans velmenende breve til sine konvertitter en dag ville blive betragtet som "Guds ord" af endnu senere kristne. Sådanne velmenende lærere skal ikke holdes ansvarlige for den brug, som senere tiders efterfølgere gør af deres skrifter.

98:7.10 (1084.9) 7. De hellenistiske folks filosofiske tanker, fra Alexandria og Antiokia gennem Grækenland til Syrakus og Rom. Grækernes filosofi var mere i harmoni med Paulus' version af kristendommen end med noget andet religiøst system, og den blev en vigtig faktor for kristendommens succes i Vesten. Græsk filosofi, kombineret med Paulus' teologi, danner stadig grundlaget for europæisk etik.

98:7.11 (1084.10) Da Jesu oprindelige lære trængte ind i Vesten, blev den vestliggjort, og da den blev vestliggjort, begyndte den at miste sin potentielt universelle appel til alle racer og typer af mennesker. Kristendommen er i dag blevet en religion, der er veltilpasset de hvide racers sociale, økonomiske og politiske moral. Den er for længst ophørt med at være Jesu religion, selvom den stadig tappert fremstiller en smuk religion om Jesus for de mennesker, der oprigtigt søger at følge dens lære. Den har forherliget Jesus som

Kristus, den messianske salvede fra Gud, men har stort set glemt Mesterens personlige evangelium: Guds faderskab og det universelle broderskab mellem alle mennesker.

98:7.12 (1085.1) Dette er den lange historie om læren af Makiventa Melkisedek på Urantia. Det er næsten 4000 år siden denne nødsituation Søn i Nebadon overdrog sig til Urantia, og i denne tidsperiode har de lærdomme som udgik fra "El Elyon, Gud den højstes præst," trængt frem til alle racer og folkeslag. Makiventa lykkedes, at opnå formålet med sin usædvanlige overdragelse; da Mikael beredte sig til at fremtræde på Urantia, var opfattelsen om Gud eksisterende i mænds og kvinders hjerter, den samme gudsopfattelse, der vedvarende flammer på ny i den levende åndelige oplevelse af de mangfoldige børn til den Universelle Fader, mens de lever deres spændende tidsmæssige liv på de hvirvlende planeter i rummet.

98:7.13 (1085.2) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 98](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 100](#) >>

Kapitel 99

Religionens sociale problemer

99:0.1 (1086.1) RELIGION opnår sin højeste sociale tjeneste, når den har mindst mulig forbindelse med samfundets verdslige institutioner. I tidligere tider, da sociale reformer stort set var begrænset til det moralske område, behøvede religionen ikke at tilpasse sin holdning til omfattende ændringer i økonomiske og politiske systemer. Religionens hovedproblem var forsøget på at erstatte det onde med det gode inden for den eksisterende sociale orden af politisk og økonomisk kultur. Religion har således indirekte haft en tendens til at forevige den etablerede samfundsorden, til at fremme opretholdelsen af den eksisterende type civilisation.

99:0.2 (1086.2) Men religion bør ikke være direkte involveret i hverken skabelsen af nye sociale ordener eller i bevarelsen af gamle. Sand religion er modstander af vold som en teknik til social udvikling, men den er ikke modstander af samfundets intelligente bestræbelser på at

tilpasse sine skikke og justere sine institutioner til nye økonomiske forhold og kulturelle krav.

99:0.3 (1086.3) Religionen godkendte de lejlighedsvis sociale reformer i tidligere århundreder, men i det tyvende århundrede er den nødt til at tilpasse sig en omfattende og vedvarende social rekonstruktion. Levevilkårene ændrer sig så hurtigt, at institutionelle ændringer må fremskyndes kraftigt, og religionen må derfor fremskynde sin tilpasning til denne nye og stadigt skiftende sociale orden.

1. Religion og social genopbygning

99:1.1 (1086.4) Mekaniske opfindelser og udbredelsen af viden ændrer civilisationen; visse økonomiske tilpasninger og sociale forandringer er bydende nødvendige, hvis en kulturel katastrofe skal undgås. Denne nye og kommende samfundsorden vil ikke slå sig til ro i et årtusinde. Menneskeheden må forlige sig med en proces af forandringer, justeringer og genjusteringer. Menneskeheden er på vej mod en ny og uopdaget planetarisk skæbne.

99:1.2 (1086.5) Religion må blive en stærk faktor for moralsk stabilitet og åndelig udvikling, der fungerer dynamisk midt i disse evigt skiftende forhold og uendelige økonomiske tilpasninger.

99:1.3 (1086.6) Urantias samfund kan aldrig håbe på at slå sig til ro som i tidligere tider. Det sociale skib er dampet ud af den etablerede traditions beskyttede bugter og har påbegyndt sit krydstogt på den

evolutionære skæbnes åbne hav; og menneskets sjæl har som aldrig før i verdenshistorien brug for omhyggeligt at granske sine moralske kort og omhyggeligt at observere den religiøse vejlednings kompas. Religionens altoverskyggende mission som social indflydelse er at stabilisere menneskehedens idealer i disse farlige overgangstider fra en civilisationsfase til en anden, fra et kulturelt niveau til et andet.

99:1.4 (1087.1) Religion har ingen nye pligter at udføre, men den opfordres til at fungere som en klog vejleder og erfaren rådgiver i alle disse nye og hurtigt skiftende menneskelige situationer. Samfundet bliver mere mekanisk, mere kompakt, mere komplekst og mere kritisk afhængigt af hinanden. Religionen skal forhindre, at disse nye og intime forbindelser bliver gensidigt tilbageskridt eller endda destruktive. Religionen skal fungere som det kosmiske salt, der forhindrer fremskridtets gæring i at ødelægge civilisationens kulturelle smag. Disse nye sociale relationer og økonomiske omvæltninger kan kun resultere i varigt broderskab ved hjælp af religion.

99:1.5 (1087.2) En gudløs humanisme er menneskeligt set en ædel gestus, men sand religion er den eneste kraft, der varigt kan øge en social gruppes lydhørhed over for andre gruppers behov og lidelser. Før i tiden kunne institutionel religion forholde sig passivt, mens samfundets øverste lag vendte det døve øre til de hjælpeløse lavere lags lidelser og undertrykkelse, men i moderne tid er disse lavere sociale lag ikke længere så uvidende eller så politisk hjælpeløse.

99:1.6 (1087.3) Religion må ikke blive organisk involveret i det verdslige arbejde med social genopbygning og økonomisk reorganisering. Men

den skal aktivt holde trit med alle disse fremskridt i civilisationen ved at komme med klare og energiske gentagelser af sine moralske mandater og åndelige forskrifter, sin progressive filosofi om menneskelig levevis og transcendent overlevelse. Religionens ånd er evig, men dens udtryksform skal omformuleres, hver gang ordbogen over det menneskelige sprog revideres.

2. Den institutionelle religions svaghed

99:2.1 (1087.4) Institutionel religion kan ikke inspirere og lede i denne forestående verdensomspændende sociale rekonstruktion og økonomiske reorganisering, fordi den desværre mere eller mindre er blevet en organisk del af den sociale orden og det økonomiske system, som er bestemt til at blive rekonstrueret. Kun den personlige åndelige erfarings ægte religion kan fungere hjælpsomt og kreativt i civilisationens nuværende krise.

99:2.2 (1087.5) Den institutionelle religion er nu fanget i en ond cirkel. Den kan ikke rekonstruere samfundet uden først at rekonstruere sig selv; og da den er så integreret en del af den etablerede orden, kan den ikke rekonstruere sig selv, før samfundet er blevet radikalt rekonstrueret.

99:2.3 (1087.6) Den religiøse skal fungere i samfundet, i erhvervslivet og i politik som individ, ikke som gruppe, parti eller institution. En religiøs gruppe, der formaster sig til at fungere som sådan, bortset

fra religiøse aktiviteter, bliver straks et politisk parti, en økonomisk organisation eller en social institution. Religiøs kollektivismе må begrænse sine bestræbelser til at fremme religiøse sager.

99:2.4 (1087.7) De religiøse er ikke mere værd i arbejdet med social genopbygning end de ikke-religiøse, medmindre deres religion har givet dem en større kosmisk forudseenhed og udstyret dem med den overlegne sociale visdom, som er født af det oprigtige ønske om at elske Gud højest og at elske ethvert menneske som en bror i det himmelske rige. En ideel social orden er den, hvor enhver elsker sin næste, som han elsker sig selv.

99:2.5 (1087.8) Den institutionaliserede kirke har måske tidligere vist sig at tjene samfundet ved at forherlige den etablerede politiske og økonomiske orden, men den må hurtigt ophøre med den slags, hvis den skal overleve. Dens eneste rigtige holdning består i at undervise i ikke-vold, læren om fredelig evolution i stedet for voldelig revolution —fred på jorden og god vilje blandt alle mennesker.

99:2.6 (1088.1) Den moderne religion finder det kun vanskeligt at tilpasse sin holdning til de hurtigt skiftende sociale forandringer, fordi den har tilladt sig selv at blive så gennemgribende traditionaliseret, dogmatiseret og institutionaliseret. Den levende erfarings religion har ingen problemer med at holde sig på forkant med alle disse sociale udviklinger og økonomiske omvæltninger, hvor den altid fungerer som en moralsk stabilisator, social guide og åndelig pilot. Sand religion overfører fra en tidsalder til en anden den værdifulde kultur og den visdom, der er født af erfaringen med at kende Gud og stræbe efter at blive som ham.

3. Religionen og religionsudøveren

99:3.1 (1088.2) Den tidlige kristendom var helt fri af alle civile forviklinger, sociale forpligtelser og økonomiske alliancer. Først senere blev den institutionaliserede kristendom en organisk del af den vestlige civilisations politiske og sociale struktur.

99:3.2 (1088.3) Himmeriget er hverken en social eller økonomisk orden; det er et udelukkende åndeligt broderskab af individer, der kender Gud. Det er sandt, at et sådant broderskab i sig selv er et nyt og forbløffende socialt fænomen med forbløffende politiske og økonomiske konsekvenser.

99:3.3 (1088.4) Den religiøse er ikke usympatisk over for sociale lidelser, ikke uopmærksom på civil uretfærdighed, ikke isoleret fra økonomisk tænkning og heller ikke ufølsom over for politisk tyranni. Religion påvirker den sociale genopbygning direkte, fordi den åndeliggør og idealiserer den enkelte borger. Indirekte påvirkes den kulturelle civilisation af holdningen hos disse individuelle religiøse, når de bliver aktive og indflydelsesrige medlemmer af forskellige sociale, moralske, økonomiske og politiske grupper.

99:3.4 (1088.5) Opnåelsen af en højkulturel civilisation kræver for det første den ideelle type borger og for det andet ideelle og passende sociale mekanismer, hvormed en sådan borger kan kontrollere de økonomiske og politiske institutioner i et sådant avanceret menneskeligt samfund.

99:3.5 (1088.6) På grund af for mange falske følelser har kirken længe taget sig af de underprivilegerede og de uheldige, og det har alt sammen været godt, men den samme følelse har ført til den ukloge opretholdelse af racemæssigt degenererede bestande, som har forsinket civilisationens fremskridt enormt.

99:3.6 (1088.7) Mange individuelle sociale rekonstruktører, som på det kraftigste afviser institutionaliseret religion, er trods alt nidkært religiøse i udbredelsen af deres sociale reformer. Og sådan er det, at religiøs motivation, personlig og mere eller mindre uerkendt, spiller en stor rolle i nutidens program for social genopbygning.

99:3.7 (1088.8) Den store svaghed ved al denne uerkendte og ubevidste form for religiøs aktivitet er, at den ikke er i stand til at drage fordel af åben religionskritik og derved nå frem til rentable niveauer af selvkorrektion. Det er en kendsgerning, at religion ikke vokser, medmindre den disciplineres af konstruktiv kritik, forstærkes af filosofi, renses af videnskab og næres af loyalt fællesskab.

99:3.8 (1088.9) Der er altid en stor fare for, at religion bliver forvrænget og perverteret til at forfølge falske mål, som når hver stridende nation i krigstider prostituerer sin religion til militær propaganda. Kærlighedsløs nidkærhed er altid skadelig for religionen, mens forfølgelse afleder religionens aktiviteter i retning af at opnå en sociologisk eller teologisk drivkraft.

99:3.9 (1089.1) Religionen kan kun holdes fri for uheldige verdslige alliancer, ved:

99:3.10 (1089.2) 1. En kritisk korrigerende filosofi.

99:3.11 (1089.3) 2. Frihed fra alle sociale, økonomiske og politiske alliancer.

99:3.12 (1089.4) 3. Kreative, trøstende, og kærlighedsudvidende fællesskaber.

99:3.13 (1089.5) 4. Tiltagende forbedring af åndelig indsigt og påskønnelse af kosmiske værdier.

99:3.14 (1089.6) 5. Forebyggelse af fanatisme ved hjælp af kompensationer fra den videnskabelige mentale indstilling.

99:3.15 (1089.7) De religiøse må som gruppe aldrig beskæftige sig med andet end *religion*, selv om en enkelt af dem som individuel borger kan blive den fremragende leder af en social, økonomisk eller politisk genopbygningsbevægelse.

99:3.16 (1089.8) Det er religionens opgave at skabe, opretholde og inspirere til en sådan kosmisk loyalitet hos den enkelte borger, som vil lede ham til at opnå succes med at fremme alle disse vanskelige, men ønskelige sociale tjenester.

4. Overgangsfasens vanskeligheder

99:4.1 (1089.9) Ægte religion gør den religiøse socialt velduftende og skaber indsigt i menneskeligt fællesskab. Men formaliseringen af religiøse grupper ødelægger mange gange selve de værdier, som gruppen blev organiseret for at fremme. Menneskeligt venskab og guddommelig religion er gensidigt hjælpsomme og meget oplysende,

hvis væksten i dem begge udlignes og harmoniseres. Religion giver ny mening til alle gruppesammenslutninger—familier, skoler og klubber. Den giver legen nye værdier og ophøjer al sand humor.

99:4.2 (1089.10) Socialt lederskab transformeres ved åndelig indsigt.

Religionen forhindrer alle kollektive bevægelser fra at miste deres sande mål af syne. Sammen med børn, er religionen den store forener af familielivet, forudsat at der er en levende og voksende tro. Familielivet kan ikke have uden børn; det kan leves uden religion, men et sådan handicap forstørre enormt vanskelighederne i denne intime forening mellem mennesker. I de første årtier af det tyvende århundrede, led familielivet, næst efter den personlig religiøse oplevelse, mest under det forfald som opstod som følge af overgangen fra gamle religiøse loyaliteter til de fremkommende nye betydninger og værdier.

99:4.3 (1089.11) Sand religion er en meningsfuld måde at leve dynamisk på, ansigt til ansigt med hverdagslivets almindelige realiteter. Men hvis religion skal stimulere den individuelle karakterudvikling og øge integrationen af personligheden, må den ikke være standardiseret. Hvis den skal stimulere evalueringen af erfaringer og tjene som et værdimæssigt holdepunkt, må den ikke være stereotyp. Hvis religion skal fremme den højeste loyalitet, må den ikke være formaliseret.

99:4.4 (1089.12) Uanset hvilken omvæltninger civilisationens sociale og økonomisk vækst kan tænkes at medføre, er religionen ægte og værdifuld, hvis den fremmer en oplevelse hos individet, hvor sandhedens, skønhedens og godhedens overherredømme hersker, for sådan er den sande åndelige opfattelse om den højeste

virkelighed. Gennem kærlighed og tilbedelse bliver dette meningsfuldt som fællesskab med mennesket og sønskab med Gud.

99:4.5 (1090.1) Når alt kommer til alt, er det, hvad man tror, snarere end hvad man ved, der bestemmer adfærd og dominerer personlige præstationer. Rent faktisk har viden har meget lidt indflydelse på gennemsnitsmennesket, medmindre den bliver følelsesmæssigt aktiveret. Men religionens aktivering er overemotionel og forener hele den menneskelige erfaring på transcendent niveauer gennem kontakt med og frigørelse af åndelige energier i det jordiske liv.

99:4.6 (1090.2) I de psykologisk urolige tider i det tyvende århundrede, midt i de økonomiske omvæltninger, de moralske modstrømninger og de sociologiske flodbølger i en videnskabelig æras cykloniske overgange, er tusinder og atter tusinder af mænd og kvinder blevet menneskeligt forvredne; de er ængstelige, rastløse, frygtsomme, usikre og urolige; som aldrig før i verdenshistorien har de brug for trøst og stabilisering fra en sund religion. I lyset af hidtil usete videnskabelige resultater og mekanisk udvikling er der åndelig stagnation og filosofisk kaos.

99:4.7 (1090.3) Der er ingen fare for, at religion bliver mere og mere et privat anliggende—en personlig oplevelse—forudsat at den ikke mister sin motivation for uselvsk og kærlig social tjeneste. Religion har lidt under mange sekundære påvirkninger: pludselig blanding af kulturer, sammenblanding af trosretninger, formindskelse af kirkelig

autoritet, ændring af familielivet sammen med urbanisering og mekanisering.

99:4.8 (1090.4) Menneskets største åndelige fare består i delvise fremskridt, den uafsluttede væksts situation: at opgive frygtens evolutionære religioner uden straks at gribe kærlighedens åbenbaringsreligion. Den moderne videnskab, især psykologien, har kun svækket de religioner, som i så høj grad er afhængige af frygt, overtro og følelser.

99:4.9 (1090.5) Overgang er altid ledsaget af forvirring, og der vil ikke være megen ro i den religiøse verden, før den store kamp mellem de tre stridende religionsfilosofier er afsluttet:

99:4.10 (1090.6) 1. Den spiritistiske tro (i en forsynende Guddom), i mange religioner.

99:4.11 (1090.7) 2. Den humanistiske og idealistiske tro i mange filosofier.

99:4.12 (1090.8) 3. De mekanistiske og naturalistiske opfattelser i mange videnskaber.

99:4.13 (1090.9) Og disse tre delvise tilgange til kosmos' virkelighed må i sidste ende harmoniseres af den åbenbarende præsentation af religion, filosofi og kosmologi, som skildrer den treenige eksistens af ånd, sind og energi, der udgår fra Paradisets Treenighed og opnår tid-rum-forening i den Højestes Guddom.

5. Religionens sociale aspekter

99:5.1 (1090.10) Mens religion udelukkende er en personlig åndelig oplevelse—at kende Gud som en far—indebærer konsekvensen af denne oplevelse—at kende mennesket som en bror—en tilpasning af selvet til andre selver, og det involverer det sociale eller gruppemæssige aspekt af det religiøse liv. Religion er først en indre eller personlig tilpasning, og derefter bliver det et spørgsmål om social tjeneste eller gruppetilpasning. Det faktum, at mennesket er et flokdyr, bestemmer nødvendigvis, at religiøse grupper vil opstå. Hvad der sker med disse religiøse grupper, afhænger i høj grad af intelligent lederskab. I primitive samfund er den religiøse gruppe ikke altid meget forskellig fra økonomiske eller politiske grupper. Religion har altid været en moralens vogter og en stabilisator af samfundet. Og det er stadig sandt, på trods af mange moderne socialisters og humanisters modsatte lære.

99:5.2 (1091.1) Husk altid på det: Sand religion er at kende Gud som sin far og mennesket som sin bror. Religion er ikke en slavisk tro på trusler om straf eller magiske løfter om fremtidige mystiske belønninger.

99:5.3 (1091.2) Jesu religion er den mest dynamiske indflydelse, der nogensinde har aktiveret den menneskelige race. Jesus knuste traditioner, ødelagde dogmer og kaldte menneskeheden til at opnå sine højeste idealer i tid og evighed—at være fuldkommen, ligesom Faderen i himlen er fuldkommen.

99:5.4 (1091.3) Religion har ringe chance for at fungere, før den religiøse gruppe bliver adskilt fra alle andre grupper—den sociale

sammenslutning af det åndelige medlemskab af himmeriget.

99:5.5 (1091.4) Læren om menneskets totale fordærv ødelagde meget af religionens potentiale for at skabe sociale konsekvenser af opløftende karakter og af inspirerende værdi. Jesus forsøgte at genoprette menneskets værdighed, da han erklærede, at alle mennesker er Guds børn.

99:5.6 (1091.5) Enhver religiøs overbevisning, som er effektiv til at åndeliggøre den troende, vil med sikkerhed have stærke konsekvenser for den religiøses sociale liv. Religiøs erfaring giver ufejlbarligt “åndens frugter” i det daglige liv for den åndsledede dødelige.

99:5.7 (1091.6) Lige så sikkert som at mennesker deler deres religiøse overbevisninger, skaber de en religiøs gruppe af en slags, som i sidste ende skaber fælles mål. En dag vil religiøse mødes og faktisk samarbejde på grundlag af fælles idealer og formål i stedet for at forsøge at gøre det på grundlag af psykologiske meninger og teologiske overbevisninger. Mål snarere end trosbekendelser bør forene religionsudøvere. Da sand religion er et spørgsmål om personlig åndelig erfaring, er det uundgåeligt, at hver enkelt religiøs må have sin egen og personlige fortolkning af realiseringen af denne åndelige erfaring. Lad udtrykket “tro” stå for den enkeltes forhold til Gud snarere end for den trosmæssige formulering af, hvad en gruppe dødelige har været i stand til at blive enige om som en fælles religiøs holdning. “Har du tro? Så hav den for dig selv.”

99:5.8 (1091.7) At troen kun handler om at forstå ideelle værdier, fremgår af Det Nye Testaments definition, som siger, at troen er

substansen af det, man håber på, og beviset på det, man ikke ser.

99:5.9 (1091.8) Det primitive menneske gjorde ikke meget ud af at sætte ord på sine religiøse overbevisninger. Hans religion blev danset ud snarere end tænkt ud. Moderne mennesker har udtænkt mange trosbekendelser og skabt mange prøver på religiøs tro. Fremtidens religiøse må udleve deres religion og dedikere sig til helhjertet at tjene det menneskelige broderskab. Det er på høje tid, at mennesket får en religiøs oplevelse, der er så personlig og så sublim, at den kun kan erkendes og udtrykkes af “følelser, der er for dybe til ord.”

99:5.10 (1091.9) Jesus krævede ikke af sine tilhængere, at de med jævne mellemrum skulle samles og recitere en formulering, der udtrykte deres fælles tro. Han fastsatte kun, at de skulle samles til rent faktisk at *gøre noget*—tage del i den fælles nadver til minde om hans skænkede liv på Urantia.

99:5.11 (1091.10) Hvilken fejltagelse gør kristne ikke, når de præsenterer Kristus som højeste ideal af åndelig lederskab, samtidig med, at de vover at kræve at gudbevidste mænd og kvinder afviser gudkendende menneskers historiske lederskab, som i tidligere tider har bidraget til deres særlige nationale eller racemæssig oplysning.

6. Institutionel religion

99:6.1 (1092.1) Sekterisme er en sygdom i institutionel religion, og dogmatisme er et slaveri af den åndelige natur. Det er langt bedre at

have en religion uden en kirke end en kirke uden religion. Den religiøse uro i det tyvende århundrede er ikke i sig selv et tegn på åndelig dekadence. Forvirring går forud for vækst såvel som for ødelæggelse.

99:6.2 (1092.2) Der er et reelt formål med socialiseringen af religion. Det er formålet med religiøse gruppeaktiviteter at dramatisere religionens loyalitet; at forstørre sandhedens, skønhedens og godhedens tiltrækningskraft; at fremme de højeste værdiers tiltrækningskraft; at forbedre det uselviske fællesskabs tjeneste; at forherlige familielivets potentiale; at fremme religiøs uddannelse; at give kloge råd og åndelig vejledning; og at opmuntre til gruppetilbedelse. Og alle levende religioner opmuntrer til menneskeligt venskab, bevarer moralen, fremmer nabolagets velfærd og letter udbredelsen af det essentielle evangelium i deres respektive budskaber om evig frelse.

99:6.3 (1092.3) Men når religion bliver institutionaliseret, begrænses dens evne til at gøre godt, mens mulighederne for at gøre ondt mangedobles. Farerne ved formaliseret religion er: fiksering af overbevisninger og krystallisering af følelser; ophobning af særinteresser med øget sekularisering; tendens til at standardisere og forstening af sandheden; omdirigering af religion fra Guds tjeneste til kirkens tjeneste; lederes tilbøjelighed til at blive administratorer i stedet for præster; tendens til at danne sekter og konkurrerende divisioner; etablering af undertrykkende kirkelig autoritet; skabelse af den aristokratiske “udvalgte-folk” holdning; Fremme af falske og overdrevne ideer om hellighed; rutinepræget

religions traditioner og forstening af tilbedelse; tendens til at ære fortiden, mens man ignorerer nutidens krav; manglende evne til at lave opdaterede fortolkninger af religion; sammenlægning med verdslige institutioners funktioner; det skaber den onde diskrimination af religiøse kaster; det bliver en intolerant dommer over ortodoksi; det formår ikke at fastholde interessen hos eventyrlystne unge og mister gradvist det frelsende budskab om evangeliet om evig frelse.

99:6.4 (1092.4) Formel religion begrænser mennesker i deres personlige åndelige aktiviteter i stedet for at frigøre dem til øget tjeneste som kongerigets bygherrer.

7. Religionens bidrag

99:7.1 (1092.5) Selv om kirker og alle andre religiøse grupper bør holde sig på afstand af alle verdslige aktiviteter, må religion på samme tid ikke hindre eller forsinke den sociale koordinering af menneskelige institutioner. Livet skal fortsætte med at vokse i meningsfuldhed; mennesket skal fortsætte med sin reformation af filosofien og sin afklaring af religionen.

99:7.2 (1092.6) Statskundskaben må rekonstruere økonomi og industri ved hjælp af de teknikker, den lærer fra samfundsvidenskaberne, og ved hjælp af den indsigt og de motiver, som det religiøse liv giver. I al social genopbygning giver religion en stabiliserende loyalitet over for et transcendent objekt, et stabiliserende mål ud over og over det

umiddelbare og tidslige mål. Midt i forvirringen i et hurtigt skiftende miljø har det dødelige menneske brug for næring fra et vidtrækkende kosmisk perspektiv.

99:7.3 (1093.1) Religion inspirerer mennesket til at leve modigt og med glæde på jordens overflade; den forener tålmodighed med lidenskab, indsigt med iver, sympati med magt og idealer med energi.

99:7.4 (1093.2) Mennesket kan aldrig træffe kloge beslutninger om timelige spørgsmål eller overskride de personlige interesser egoisme, medmindre det mediterer i nærværet af Guds suverænitet og regner med realiteterne i guddommelige betydninger og åndelige værdier.

99:7.5 (1093.3) Indbyrdes økonomisk afhængighed og socialt kammeratskab vil i sidste ende føre til broderskab. Mennesket er af natur en drømmer, men videnskaben kalder det til fornuft, så religionen snart kan aktivere mennesket med langt mindre fare for at kaste det ind i fanatiske reaktioner. De økonomiske fornødenheder binder mennesket sammen med virkeligheden, og personlig religiøs erfaring bringer dette samme menneske ansigt til ansigt med de evige realiteter i et stadigt voksende og fremadskridende kosmisk statsborgerskab.

99:7.6 (1093.4) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 99](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 101](#) >>

Kapitel 100

Religionen I Menneskelig Erfaring

100:0.1 (1094.1) OPLEVELSEN af et dynamisk religiøst liv forvandler det middelmådige individ til en personlighed med idealistisk styrke. Religion tjener til alles fremgang ved at fremme den enkeltes fremgang, og den enkeltes fremgang forøges gennem alles præstationer.

100:0.2 (1094.2) Åndelig vækst stimuleres gensidigt af intimt samvær med andre religiøse. Kærlighed giver grobund for religiøs vækst—et objektivt lokkemiddel i stedet for subjektiv tilfredsstillelse—men det giver den højeste subjektive tilfredsstillelse. Og religion forædler hverdagens trivielle slid.

1. Religiøs vækst

100:1.1 (1094.3) Mens religion skaber vækst i betydninger og forbedring af værdier, resulterer det altid i ondskab, når rent personlige evalueringer bliver ophøjet til absolutte niveauer. Et barn evaluerer erfaringer i overensstemmelse med indholdet af nydelse; modenhed er proportional med erstatningen af personlig nydelse med højere betydninger, selv loyalitet over for de højeste begreber i forskellige livssituationer og kosmiske relationer.

100:1.2 (1094.4) Nogle personer har for travlt til at vokse og er derfor i stor fare for åndelig forstening. Der skal være mulighed for vækst af betydninger på forskellige alderstrin, i efter hinanden følgende kulturer, og i de forskellige stadier af fremrykkende civilisation. De væsentligste hindringer for vækst er fordomme og uvidenhed.

100:1.3 (1094.5) Giv ethvert barn i udvikling en chance for at dyrke sin egen religiøse erfaring; tving ikke en færdiglavet voksenerfaring ned over ham. Husk, at fremskridt år for år gennem et etableret uddannelsessystem ikke nødvendigvis betyder intellektuelle fremskridt, og slet ikke åndelig vækst. Udvidelse af ordforrådet er ikke ensbetydende med karakterudvikling. Vækst viser sig ikke blot ved produkter, men snarere ved fremskridt. Ægte uddannelsesmæssig vækst viser sig ved forbedring af idealer, øget værdsættelse af værdier, nye betydninger af værdier og øget loyalitet over for de højeste værdier.

100:1.4 (1094.6) Børn bliver kun varigt imponeret af deres voksne kollegers loyalitet; forskrifter eller endda eksempler har ikke varig indflydelse. Loyale mennesker er mennesker i vækst, og vækst er en imponerende og inspirerende realitet. Lev loyalt i dag—voks—og

morgendagen vil passe sig selv. Den hurtigste måde for en haletudse at blive til en frø på er at leve loyalt hvert øjeblik som en haletudse.

100:1.5 (1094.7) Den jordbund, der er afgørende for religiøs vækst, forudsætter et progressivt liv i selvrealisering, koordinering af naturlige tilbøjeligheder, udøvelse af nysgerrighed og nydelse af fornuftige eventyr, oplevelse af følelser af tilfredsstillelse, funktionen af frygtstimulansen for opmærksomhed og bevidsthed, forundringslysten, og en normal bevidsthed om lidenhed, ydmyghed. Vækst er også baseret på opdagelsen af selvet ledsaget af selvkritik—samvittighed, for samvittighed er i virkeligheden en kritik af sig selv ud fra ens egne værdivaner, personlige idealer.

100:1.6 (1095.1) Religiøs oplevelse påvirkes markant af fysisk helbred, nedarvet temperament og socialt miljø. Men disse timelige forhold hæmmer ikke den indre åndelige udvikling hos en sjæl, der er dedikeret til at gøre den himmelske Faders vilje. I alle normale dødelige findes der visse medfødte drifter mod vækst og selvrealisering, som fungerer, hvis de ikke specifikt hæmmes. Den sikre teknik til at fremme denne konstitutive begavelse af potentialet for åndelig vækst er at opretholde en holdning af helhjertet hengivenhed over for de højeste værdier.

100:1.7 (1095.2) Religion kan ikke overdrages, modtages, lånes, læres eller mistes. Det er en personlig oplevelse, som vokser proportionalt med den voksende søgen efter endelige værdier. Kosmisk vækst følger således med akkumuleringen af betydninger og den stadigt

voksende ophøjelse af værdier. Men ædelhed i sig selv er altid en ubevidst vækst.

100:1.8 (1095.3) Religiøse vaner med hensyn til tænkning og handling bidrager til den åndelige væksts økonomi. Man kan udvikle religiøse tilbøjeligheder til at reagere positivt på spirituelle stimuli, en slags betinget spirituel refleks. Vaner, der fremmer religiøs vækst, omfatter kultiveret følsomhed over for guddommelige værdier, anerkendelse af religiøs livsførelse hos andre, reflekterende meditation over kosmiske betydninger, tilbedende problemløsning, deling af ens åndelige liv med ens medmennesker, undgåelse af egoisme, afvisning af at påberåbe sig guddommelig barmhjertighed, at leve som i Guds nærvær. Faktorerne for religiøs vækst kan være bevidste, men selve væksten er altid ubevidst.

100:1.9 (1095.4) Den ubevidste natur af religiøs vækst betyder dog ikke, at det er en aktivitet, der fungerer i det menneskelige intellekts formodede underbevidste områder; det betyder snarere kreative aktiviteter i de overbevidste niveauer af det dødelige sind. Oplevelsen af, at ubevidst religiøs vækst er en realitet, er det eneste positive bevis på superbevidsthedens funktionelle eksistens.

2. Åndelig vækst

100:2.1 (1095.5) Åndelig udvikling afhænger for det første af, at man opretholder en levende åndelig forbindelse med sande åndelige kræfter, og for det andet af, at man til stadighed bærer åndelig frugt:

at man giver sine medmennesker det, man har modtaget fra sine åndelige velgørere. Åndelig fremgang er baseret på intellektuel erkendelse af åndelig fattigdom kombineret med selvbevidsthed om fuldkommenhedshunger, ønsket om at kende Gud og være som ham, det helhjertede formål at gøre den himmelske Faders vilje.

100:2.2 (1095.6) Åndelig vækst er først en opvågning til behov, dernæst en skelnen mellem betydninger og så en opdagelse af værdier. Beviset på sand åndelig udvikling består i fremvisningen af en menneskelig personlighed, der er motiveret af kærlighed, aktiveret af uselvisk tjeneste og domineret af helhjertet tilbedelse af guddommelighedens perfektionsidealer. Og hele denne oplevelse udgør religionens virkelighed i modsætning til blot teologiske overbevisninger.

100:2.3 (1095.7) Religion kan udvikle sig til det erfaringsniveau, hvor den bliver en oplyst og klog teknik for åndelig reaktion på universet. En sådan forherliget religion kan fungere på tre niveauer af den menneskelige personlighed: det intellektuelle, det morontielle og det åndelige; i sindet, i den udviklende sjæl og med den iboende ånd.

100:2.4 (1096.1) Åndelighed bliver på én gang en indikator for ens nærhed til Gud og et mål for, hvor nyttig man er for sine medmennesker. Åndelighed forbedrer evnen til at opdage skønhed i ting, genkende sandhed i betydninger og opdage godhed i værdier. Åndelig udvikling bestemmes af evnen til det og er direkte proportional med elimineringen af kærlighedens egoistiske kvaliteter.

100:2.5 (1096.2) Den faktiske åndelige status er målet for opnåelse af guddom, afstemning med Retteren. Opnåelsen af åndelighedens

endelighed svarer til opnåelsen af virkelighedens maksimum, guddommelighedens maksimum. Evigt liv er den endeløse søgen efter uendelige værdier.

100:2.6 (1096.3) Målet for menneskets selvrealisering bør være åndeligt, ikke materielt. De eneste realiteter, der er værd at stræbe efter, er guddommelige, åndelige og evige. Det dødelige menneske har ret til at nyde fysiske fornøjelser og tilfredsstillende menneskelige følelser; det har gavn af loyalitet over for menneskelige foreninger og timelige institutioner; men det er ikke det evige fundament, hvorpå man kan bygge den udødelige personlighed, som skal transcenderer rummet, overvinde tiden og opnå den evige skæbne med guddommelig perfektion og endelig tjeneste.

100:2.7 (1096.4) Jesus skildrede den dybe sikkerhed hos den dødelige, der kender Gud, da han sagde: "For en troende i Guds rige, der kender Gud, hvad betyder det, hvis alt jordisk styrter sammen?"

Tidsmæssige sikkerheder er sårbare, men åndelige sikkerheder er uovervindelige. Når tidevandet af menneskelig modgang, egoisme, grusomhed, had, ondskab og jalousi slår ind over den dødelige sjæl, kan du hvile i forvisningen om, at der er en indre bastion, åndens fæstning, som er absolut uangribelig; det gælder i hvert fald for ethvert menneske, som har viet sin sjæl til den evige Guds indre ånd.

100:2.8 (1096.5) Efter en sådan åndelig opnåelse, hvad enten den er sikret gennem gradvis vækst eller en specifik krise, sker der en nyorientering af personligheden såvel som udviklingen af en ny værdistandard. Sådanne åndsfødte individer er så genmotiverede i livet, at de roligt kan se til, mens deres største ambitioner går til

grunde og deres største håb brister; de ved med sikkerhed, at sådanne katastrofer blot er de omdirigerende kataklysmes, der ødelægger ens timelige kreationer forud for opdragelsen af de mere ædle og varige realiteter på et nyt og mere sublimt niveau af universets opnåelse.

3. Højeste værdibegreber

100:3.1 (1096.6) Religionen er ikke en metode til at opnå en statisk og lyksalig ro i sindet; den er en impuls til at organisere sjælen til dynamisk tjeneste. Den indebærer mobilisering af hele sig selv i en trofast hengivenhed til at elske Gud og tjene mennesket. Religionen betaler enhver pris som er afgørende for opnåelsen af det øverste mål, den evige præmie. Der er i den religiøse loyalitet en indviet fuldstændighed, som er vidunderlig smuk. Disse loyaliteter er socialt effektive og åndeligt progressive.

100:3.2 (1096.7) For religionsudøveren bliver Guds ord et symbol der angiver tilgangen til den øverste virkelighed og en anerkendelse af den guddommelige værdi. Menneskelige sympatier og antipatier bestemmer ikke hvad der er godt og hvad der er ondt. Moralske værdier vokser ikke ud af ønsker som går i opfyldelse eller følelsesmæssige skuffelser.

100:3.3 (1096.8) I overvejelsen af værdier må du skelne mellem det, der *er* værdi, og det, der *har* værdi. Du må erkende forholdet mellem lystbetonede aktiviteter og deres meningsfulde integration og

forøgede realisering på stadigt højere og højere niveauer af menneskelig erfaring.

100:3.4 (1097.1) Mening er noget, som erfaring føjer til værdi; det er den anerkendende bevidsthed om værdier. En isoleret og rent egoistisk nydelse kan betyde en egentlig devaluering af betydninger, en meningsløs nydelse på grænsen til det relativt onde. Værdier er erfaringsbaserede, når realiteter er meningsfulde og mentalt forbundne, når sådanne relationer genkendes og værdsættes af sindet.

100:3.5 (1097.2) Værdier kan aldrig være statisk; virkeligheden betyder ændringen, vækst. Skift uden vækst, udvidelse af mening og ophøjelse af værdi, er værdiløse—er potentielt ond. Jo højere kvalitet af den kosmiske tilpasning, desto mere mening har en oplevelse. Værdier er ikke konceptuelle illusioner; de er reelle, men de er altid afhængige af relationer. Værdier er altid både aktuelle og potentielle—ikke hvad var, men hvad der er og hvad der kommer at være.

100:3.6 (1097.3) Forbindelsen mellem det faktiske og det potentielle er lig med vækst, den erfaringsmæssige realisering af værdier. Men vækst er ikke blot fremskridt. Fremskridt er altid meningsfuldt, men det er relativt værdiløst uden vækst. Den højeste værdi af menneskelivet består i vækst af værdier, fremskridt i betydninger og erkendelse af den kosmiske sammenhæng mellem begge disse erfaringer. Og en sådan oplevelse er ækvivalent med gudsbevidsthed. Selv om en sådan dødelig ikke er overnaturlig, er vedkommende i sandhed ved at blive overmenneskelig; en udødelig sjæl er ved at udvikle sig.

100:3.7 (1097.4) Mennesket kan ikke forårsage vækst, men det kan skabe gunstige betingelser. Vækst er altid ubevidst, hvad enten den er fysisk, intellektuel eller åndelig. Kærlighed vokser således; den kan ikke skabes, fremstilles eller købes; den må vokse. Evolution er en kosmisk vækstteknik. Social vækst kan ikke sikres gennem lovgivning, og moralsk vækst opnås ikke gennem forbedret administration. Mennesket kan fremstille en maskine, men dens virkelige værdi skal komme fra menneskelig kultur og personlig værdsættelse. Menneskets eneste bidrag til vækst er mobiliseringen af alle kræfter i dets personlighed—den levende tro.

4. Vækst problemer

100:4.1 (1097.5) At leve religiøst er at leve hengivent, og at leve hengivent er at leve kreativt, originalt og spontant. Nye religiøse indsigter opstår ud af konflikter, som sætter gang i valget af nye og bedre reaktionsvaner i stedet for ældre og mindreværdige reaktionsmønstre. Nye betydninger opstår kun midt i en konflikt, og konflikten fortsætter kun, hvis man nægter at tilslutte sig de højere værdier, som de højere betydninger indebærer.

100:4.2 (1097.6) Religiøs forvirring er uundgåelig; der kan ikke være nogen vækst uden psykisk konflikt og åndelig uro. Organiseringen af en filosofisk levestandard medfører betydelig uro i sindets filosofiske sfærer. Loyalitet udøves ikke på vegne af det store, det gode, det sande og det ædle uden kamp. Anstrengelse er forbundet med

afklaring af åndelig vision og forbedring af kosmisk indsigt. Og det menneskelige intellekt protesterer mod at blive afvænnnet fra at leve af de ikke-åndelige energier i den timelige eksistens. Det dovne dyresind gør oprør over den indsats, der kræves for at kæmpe med kosmisk problemløsning.

100:4.3 (1097.7) Men det store problem i det religiøse liv består i opgaven med at forene personlighedens sjælelige kræfter ved hjælp af KÆRLIGHEDENS dominans. Sundhed, mental effektivitet og lykke opstår fra foreningen af fysiske systemer, sindssystemer og åndssystemer. Mennesket forstår meget om sundhed og fornuft, men det har kun forstået meget lidt om lykke. Den højeste lykke er uløseligt forbundet med åndelig fremgang. Åndelig vækst giver varig glæde og fred, der overgår al forstand.

100:4.4 (1098.1) I det fysiske liv fortæller sanserne om tingenes eksistens; sindet opdager betydningenes virkelighed; men den åndelige oplevelse afslører livets sande værdier for den enkelte. Disse høje niveauer af menneskelig levevis opnås i den højeste kærlighed til Gud og i den uselviske kærlighed til mennesket. Hvis du elsker dine medmennesker, må du have opdaget deres værdier. Jesus elskede mennesker så højt, fordi han satte så stor pris på dem. Du kan bedst opdage værdier hos dine medmennesker ved at opdage deres motivation. Hvis nogen irriterer dig og vækker harme, bør du med sympati forsøge at finde ud af, hvad hans synspunkt er, og hvorfor han opfører sig så anstødeligt. Hvis du først forstår din næste, vil du blive tolerant, og denne tolerance vil vokse til venskab og modnes til kærlighed.

100:4.5 (1098.2) For dit indre øje kan du fremkalde et billede af en af dine primitive forfædre fra huleboernes tid—en lille, misdannet, beskidt, snerrende skrummel af en mand, der står med spredte ben, køllen hævet og ånder had og fjendtlighed, mens han ser voldsomt lige frem. Et sådant billede skildrer næppe menneskets guddommelige værdighed. Men lad os forstørre billedet. Foran dette animerede menneske ligger en sabeltands tiger på spring. Bag ham en kvinde og to børn. Man genkender straks, at et sådant billede står for begyndelsen til meget, der er fint og ædelt i den menneskelige race, men manden er den samme i begge billeder. Men i den anden skitse er du begunstiget med en udvidet horisont. Deri kan man se motivationen hos dette dødelige menneske i udvikling. Hans holdning bliver prisværdig, fordi du forstår ham. Hvis du bare kunne gennemskue dine kollegers motiver, hvor meget bedre ville du så ikke forstå dem. Hvis du bare kunne kende dine medmennesker, ville du til sidst blive forelsket i dem.

100:4.6 (1098.3) Man kan ikke virkelig elske sine medmennesker ved en simpel viljeshandling. Kærlighed fødes kun af en grundig forståelse af din næstes motiver og følelser. Det er ikke så vigtigt at elske alle mennesker i dag, som det er, at du hver dag lærer at elske et menneske mere. Hvis du hver dag eller hver uge opnår en forståelse for endnu en af dine medmennesker, og hvis dette er grænsen for din evne, så er du helt sikkert ved at socialisere og virkelig åndeliggøre din personlighed. Kærlighed smitter, og når menneskelig hengivenhed er intelligent og klog, er kærlighed mere fængslende end had. Men kun ægte og uselvsk kærlighed er virkelig smitsom.

Hvis hver eneste dødelig kunne blive et fokus for dynamisk hengivenhed, ville denne godartede kærlighedsvirus snart gennemtrænge menneskehedens sentimentale følelsesstrøm i en sådan grad, at hele civilisationen ville blive omsluttet af kærlighed, og det ville være virkeliggørelsen af menneskets broderskab.

5. Omvendelse og mystik

100:5.1 (1098.4) Verden er fyldt med fortabte sjæle, ikke fortabte i teologisk forstand, men fortabte i den retningsbestemte betydning, som vandrer forvirrede rundt blandt ismer og kulter i en frustreret filosofisk æra. Alt for få har lært, hvordan man installerer en livsfilosofi i stedet for religiøs autoritet. (Den socialiserede religions symboler er ikke at foragte som kanaler for vækst, om end flodlejet ikke er floden).

100:5.2 (1098.5) Religiøs vækst fører fra stagnation gennem konflikt til koordination, fra usikkerhed til utvivlsom tro, fra forvirring i den kosmiske bevidsthed til forening af personligheden, fra det timelige mål til det evige, fra frygtens trældom til friheden i det guddommelige slægtskab.

100:5.3 (1099.1) Det bør gøres klart, at bekendelser til de højeste idealer—den psykiske, følelsesmæssige og åndelige bevidsthed om Gudsbevidsthed—kan være en naturlig og gradvis vækst eller nogle gange opleves på bestemte tidspunkter, som i en krise. Apostlen

Paulus oplevede netop sådan en pludselig og spektakulær omvendelse den begivenhedsrige dag på vejen til Damaskus. Gautama Siddhartha havde en lignende oplevelse den nat, han sad alene og forsøgte at trænge ind i den endelige sandheds mysterium. Mange andre har haft lignende oplevelser, og mange sande troende har gjort fremskridt i ånden uden pludselig omvendelse.

100:5.4 (1099.2) De fleste af de spektakulære fænomener, der er forbundet med såkaldte religiøse omvendelser, er udelukkende af psykologisk karakter, men nu og da forekommer der oplevelser, som også er af åndelig oprindelse. Når den mentale mobilisering er absolut total på ethvert niveau af den psykiske stræben mod åndsopnåelse, når der er fuldkommenhed i den menneskelige motivation af loyalitet over for den guddommelige idé, så sker der meget ofte et pludseligt nedgreb af den iboende ånd for at synkronisere med det koncentrerede og indviede formål i det overbevidste sind hos den troende dødelige. Og det er sådanne oplevelser af forenede intellektuelle og åndelige fænomener, der udgør omvendelsen, som består af faktorer, der rækker ud over rent psykologisk involvering.

100:5.5 (1099.3) Men følelser alene er en falsk omvendelse; man må have tro såvel som følelser. I det omfang en sådan psykisk mobilisering er delvis, og i det omfang en sådan motivation for menneskelig loyalitet er ufuldstændig, i det omfang vil oplevelsen af omvendelse være en blandet intellektuel, følelsesmæssig og åndelig virkelighed.

100:5.6 (1099.4) Hvis man er indstillet på at anerkende et teoretisk underbevidst sind som en praktisk arbejdshypotese i det ellers

forenede intellektuelle liv, så bør man, for at være konsekvent, postulere et lignende og tilsvarende område for opstigende intellektuel aktivitet som det overbevidste niveau, zonen for umiddelbar kontakt med den indre åndelige enhed, Tankeretteren. Den store fare ved alle disse psykiske spekulationer er, at visioner og andre såkaldte mystiske oplevelser, sammen med ekstraordinære drømme, kan blive betragtet som guddommelige meddelelser til det menneskelige sind. I tidligere tider har guddommelige væsener åbenbaret sig for visse personer, der kendte Gud, ikke på grund af deres mystiske trancer eller sygelige visioner, men på trods af alle disse fænomener.

100:5.7 (1099.5) I modsætning til at søge omvendelse ville den bedste tilgang til de morontielle zoner, hvor der er mulighed for kontakt med tanketilpasseren, være gennem levende tro og oprigtig tilbedelse, helhjertet og uselvisk bøn. Alt for meget af det, der er kommet ud af erindringerne fra de ubevidste niveauer i menneskesindet, er blevet forvekslet med guddommelige åbenbaringer og åndelig ledelse.

100:5.8 (1099.6) Der er stor fare forbundet med vanemæssig udøvelse af religiøs dagdrømmeri; mystik kan blive en teknik til at undgå virkeligheden, selv om det nogle gange har været et middel til ægte åndeligt fællesskab. Korte perioder med tilbagetrækning fra livets travle scener er måske ikke alvorligt farlige, men langvarig isolation af personligheden er højst uønsket. Den trancelignende tilstand af visionær bevidsthed bør under ingen omstændigheder dyrkes som en religiøs oplevelse.

100:5.9 (1099.7) Den mystiske tilstand er kendetegnet ved en diffus bevidsthed med levende øer af fokuseret opmærksomhed, der påvirker et forholdsvis passivt intellekt. Alt dette trækker bevidstheden i retning af det underbevidste snarere end i retning af zonen for åndelig kontakt, det overbevidste. Mange mystikere har ført deres mentale dissociation op på niveauet for unormale mentale manifestationer.

100:5.10 (1100.1) Den mere sunde holdning til åndelig meditation findes i reflekterende tilbedelse og i taksigelsesbønnen. Det direkte fællesskab med ens tanketilpasser, sådan som det fandt sted i de senere år af Jesu liv i kødet, bør ikke forveksles med disse såkaldte mystiske oplevelser. De faktorer, der bidrager til indvielsen af mystisk fællesskab, er tegn på faren ved sådanne psykiske tilstande. Den mystiske status fremmes af ting som: fysisk træthed, faste, psykisk dissociation, dybe æstetiske oplevelser, livlige seximpulser, frygt, angst, raseri og vild dans. Meget af det materiale, der opstår som et resultat af en sådan forberedelse, har sin oprindelse i underbevidstheden.

100:5.11 (1100.2) Hvor gunstige betingelserne for mystiske fænomener end måtte have været, skal det klart forstås, at Jesus af Nazaret aldrig benyttede sig af sådanne metoder til at kommunikere med Paradisets Fader. Jesus havde ingen underbevidste vrangforestillinger eller overbevidste illusioner.

6. Det religiøse livs kendetegn

100:6.1 (1100.3) Evolutionære religioner og åbenbaringsreligioner adskiller sig måske markant i metode, men i motiv er der stor lighed. Religion er ikke en specifik funktion i livet; det er snarere en måde at leve på. Ægte religion er en helhjertet hengivenhed til en virkelighed, som den religiøse anser for at være af højeste værdi for sig selv og for hele menneskeheden. Og de enestående karakteristika ved alle religioner er: ubetinget loyalitet og helhjertet hengivenhed til de højeste værdier. Denne religiøse hengivenhed over for de højeste værdier viser sig i den angiveligt irreligiøse mors forhold til sit barn og i ikke-religiøses inderlige loyalitet over for en sag, de går ind for.

100:6.2 (1100.4) Den accepterede højeste værdi hos den religiøse kan være simpel eller endda falsk, men den er ikke desto mindre religiøs. En religion er kun ægte i det omfang, at den værdi, der anses for at være den højeste, virkelig er en kosmisk realitet af ægte åndelig værdi.

100:6.3 (1100.5) Menneskets svar på den religiøse impuls er præget af ædelhed og storhed. Den oprigtige religiøse er bevidst om at være en del af universet og er klar over, at han er i kontakt med kilder af overmenneskelig kraft. Han er begejstret og får energi af visheden om at tilhøre et overlegent og forædlet fællesskab af Guds afkom. Bevidstheden om eget værd er blevet forstærket af stimulansen fra jagten på de højeste mål i universet—de højeste mål.

100:6.4 (1100.6) Selvet har overgivet sig til den fascinerende drivkraft i en altomfattende motivation, som kræver øget selvdisciplin, mindsker følelsesmæssige konflikter og gør det jordiske liv virkelig værd at leve. Den sygelige erkendelse af menneskelige begrænsninger er

ændret til den naturlige bevidsthed om dødelige mangler, forbundet med moralsk beslutsomhed og åndelig stræben efter at nå de højeste mål i universet og superuniverset. Og denne intense stræben efter at nå de superdødelige idealer er altid kendetegnet ved stigende tålmodighed, overbærenhed, styrke og tolerance.

100:6.5 (1100.7) Men sand religion er en levende kærlighed, et liv i tjeneste. Den religiøses frigørelse fra meget, der er rent timeligt og trivielt, fører aldrig til social isolation, og det bør ikke ødelægge sansen for humor. Ægte religion fjerner intet fra den menneskelige eksistens, men den tilføjer nye betydninger til hele livet; den skaber nye former for entusiasme, iver og mod. Den kan endda skabe en korsfarerånd, som er mere end farlig, hvis den ikke kontrolleres af åndelig indsigt og loyal hengivenhed over for de almindelige sociale forpligtelser, som menneskelige loyaliteter indebærer.

100:6.6 (1101.1) Et af de mest fantastiske kendetegn ved et religiøst liv er den dynamiske og sublime fred, den fred, som overgår al menneskelig forståelse, den kosmiske ro, som vidner om fraværet af al tvivl og uro. Sådanne niveauer af åndelig stabilitet er immune over for skuffelse. Sådanne religiøse er som apostlen Paulus, der sagde: “Jeg er overbevist om, at hverken død eller liv, hverken engle, fyrstemagter eller kræfter, hverken det nuværende eller det kommende, hverken højde eller dybde eller noget som helst andet skal kunne skille os fra Guds kærlighed.”

100:6.7 (1101.2) Der er en følelse af sikkerhed, forbundet med erkendelsen af triumferende herlighed, i bevidstheden hos den

religiøse, der har forstået det Højestes virkelighed, og som forfølger målet om det Ultimative.

100:6.8 (1101.3) Selv evolutionær religion er alt dette i loyalitet og storhed, fordi det er en ægte oplevelse. Men åbenbaringsreligion er *fremragende* såvel som ægte. Den udvidede åndelige visions nye loyaliteter skaber nye niveauer af kærlighed og hengivenhed, af tjeneste og fællesskab; og hele dette forbedrede sociale udsyn skaber en udvidet bevidsthed om Guds faderskab og menneskets broderskab.

100:6.9 (1101.4) Den karakteristiske forskel mellem udviklet og åbenbaret religion er en ny kvalitet af guddommelig visdom, som føjes til den rent erfaringsbaserede menneskelige visdom. Men det er erfaring i og med de menneskelige religioner, der udvikler evnen til efterfølgende at modtage øgede tildelinger af guddommelig visdom og kosmisk indsigt.

7. Den højeste form af religiøst liv

100:7.1 (1101.5) Selvom den gennemsnitlige dødelige på Urantia ikke kan håbe på at opnå den høje karakterfuldkommenhed, som Jesus af Nazaret opnåede, mens han opholdt sig i kødet, er det fuldt ud muligt for enhver dødelig troende at udvikle en stærk og forenet personlighed i tråd med Jesus' fuldkomne personlighed. Det unikke ved Mesterens personlighed var ikke så meget dens perfektion som

dens symmetri, dens udsøgte og afbalancerede forening. Den mest effektive præsentation af Jesus består i at følge eksemplet fra ham, der sagde, da han gjorde en gestus mod Mesteren, der stod foran sine anklagere: "Se manden!"

100:7.2 (1101.6) Jesu ufejlbarlige venlighed rørte menneskers hjerter, men hans urokkelige karakterstyrke forbløffede hans tilhængere. Han var virkelig oprigtig; der var intet hyklerisk i ham. Han var fri for selvhøjtidelighed; han var altid så forfriskende ægte. Han bøjede sig aldrig ned til hykleri, og han tyede aldrig til bedrag. Han levede sandheden, ligesom han underviste i den. Han var sandheden. Han var tvunget til at forkynde den frelsende sandhed for sin generation, selv om en sådan oprigtighed nogle gange forårsagede smerte. Han var ubetinget loyal over for al sandhed.

100:7.3 (1101.7) Men Mesteren var så fornuftig, så tilgængelig. Han var så praktisk i al sin tjeneste, mens alle hans planer var præget af så hellig sund fornuft. Han var så fri for alle underlige, uberegnelige og excentriske tendenser. Han var aldrig uberegnelig, lunefuld eller hysterisk. I al hans undervisning og i alt, hvad han gjorde, var der altid en udsøgt diskretion forbundet med en ekstraordinær sans for anstændighed.

100:7.4 (1102.1) Menneskesønnen var altid en veloplagt personlighed. Selv hans fjender bevarede en sund respekt for ham; de frygtede endda hans tilstedeværelse. Jesus var ikke bange. Han var fyldt med guddommelig entusiasme, men han blev aldrig fanatisk. Han var følelsesmæssigt aktiv, men aldrig flyvsk. Han var fantasifuld, men altid praktisk. Han så ærligt på livets realiteter, men han var aldrig

kedelig eller prosaisk. Han var modig, men aldrig hensynsløs; forsigtig, men aldrig fej. Han var sympatisk, men ikke sentimental; unik, men ikke excentrisk. Han var from, men ikke skinhellig. Og han var så velafbalanceret, fordi han var så perfekt forenet.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originalitet var uhæmmet. Han var ikke bundet af traditioner eller handicappet af at være slave af en snæver konventionalitet. Han talte med utvivlsom selvtillid og underviste med absolut autoritet. Men hans fantastiske originalitet fik ham ikke til at overse sandhedens perler i sine forgængeres og samtidige lærdomme. Og det mest originale i hans lære var fremhævelsen af kærlighed og barmhjertighed i stedet for frygt og opofrelse.

100:7.6 (1102.3) Jesus var meget bred i sit udsyn. Han formanede sine tilhængere til at forkynde evangeliet for alle folkeslag. Han var fri for al snæversynethed. Hans sympatiske hjerte omfattede hele menneskeheden, selv et univers. Hans invitation lød altid: "Hvem som end vil, lad ham komme."

100:7.7 (1102.4) Om Jesus blev det i sandhed sagt: "Han stolede på Gud." Som et menneske blandt mennesker stolede han på den mest sublime måde på Faderen i himlen. Han stolede på sin Fader, som et lille barn stoler på sine jordiske forældre. Hans tro var perfekt, men aldrig overmodig. Uanset hvor grusom naturen kunne synes at være, eller hvor ligeglad den var med menneskets velfærd på jorden, vaklede Jesus aldrig i sin tro. Han var immun over for skuffelser og uimodtagelig over for forfølgelse. Han var uberørt af tilsyneladende fiasko.

100:7.8 (1102.5) Han elskede mennesker som brødre og anerkendte samtidig, hvordan de var forskellige med hensyn til medfødte evner og erhvervede kvaliteter. "Han gik omkring og gjorde godt."

100:7.9 (1102.6) Jesus var et usædvanligt muntært menneske, men han var ikke en blind og urimelig optimist. Hans konstante formaning var: "Vær ved godt mod." Han kunne bevare denne fortrøstningsfulde holdning på grund af sin urokkelige tillid til Gud og sin urokkelige tillid til mennesket. Han var altid rørende hensynsfuld over for alle mennesker, fordi han elskede dem og troede på dem. Alligevel var han altid tro mod sine overbevisninger og storslået fast i sin hengivenhed til at gøre sin Faders vilje.

100:7.10 (1102.7) Mesteren var altid gavmild. Han blev aldrig træt af at sige: "Det er mere velsignet at give end at modtage." Han sagde: "Hvad I frit har modtaget, skal I frit give videre." Og alligevel, med al sin ubegrænsede generøsitet, var han aldrig ødsel eller ekstravagant. Han lærte, at man skal tro for at modtage frelse. "For enhver, som søger, skal modtage."

100:7.11 (1102.8) Han var ærlig, men altid venlig. Han sagde: "Hvis det ikke var sådan, ville jeg have fortalt dig det." Han var oprigtig, men altid hjertelig. Han var åbenhjertig i sin kærlighed til synderen og i sit had til synden. Men i al denne fantastiske ærlighed var han ufejlbarligt *retfærdig*.

100:7.12 (1102.9) Jesus var altid munter, selv om han nogle gange drak dybt af den menneskelige sorgs bæger. Han så frygtløst tilværelsens realiteter i øjnene, men alligevel var han fyldt med begejstring for evangeliet om riget. Men han kontrollerede sin begejstring; den

kontrollerede aldrig ham. Han var uforbeholdent dedikeret til “Faderens arbejde.” Denne guddommelige entusiasme fik hans uåndelige brødre til at tro, at han var ved siden af sig selv, men universet vurderede ham som et forbillede på sund fornuft og et mønster på den højeste dødelige hengivenhed over for de høje standarder for åndelig levevis. Og hans kontrollerede entusiasme var smitsom; hans medarbejdere var tvunget til at dele hans guddommelige optimisme.

100:7.13 (1103.1) Denne mand fra Galilæa var ikke en sorgens mand; han var en glædens sjæl. Altid sagde han: “Glæd jer og vær overordentlig glade.” Men når pligten krævede det, var han villig til at gå modigt gennem “dødsskyggens dal.” Han var glad, men samtidig ydmyg.

100:7.14 (1103.2) Hans mod blev kun overgået af hans tålmodighed. Når han blev presset til at handle for tidligt, svarede han blot: “Min time er endnu ikke kommet.” Han havde aldrig travlt; hans ro var sublim. Men han var ofte indigneret over det onde, intolerant over for synden. Han var ofte stærkt bevæget til at modstå det, som var skadeligt for hans børns velfærd på jorden. Men hans forargelse over synden førte aldrig til vrede mod synderen.

100:7.15 (1103.3) Hans mod var storslået, men han var aldrig dumdristig. Hans motto var: “Frygt ikke.” Hans tapperhed var ophøjet, og hans mod var ofte heroisk. Men hans mod var forbundet med diskretion og kontrolleret af fornuft. Det var mod født af tro, ikke dumdristighed som følge af blindt overmod. Han var virkelig modig, men aldrig dristig.

100:7.16 (1103.4) Mesteren var et mønster af ærbødighed. Selv hans ungdoms bøn begyndte med: "Fader vor, du som er i himlene, helliget vorde dit navn." Han var endda respektfuld over for sine medmenneskers mangelfulde tilbedelse. Men det afholdt ham ikke fra at angribe religiøse traditioner eller fejl i den menneskelige tro. Han var ærbødig over for sand hellighed, og alligevel kunne han med rette appellere til sine medmennesker og sige: "Hvem af jer dømmer mig for synd?"

100:7.17 (1103.5) Jesus var stor, fordi han var god, og alligevel omgikkes han de små børn. Han var blid og beskeden i sit personlige liv, og alligevel var han det fuldkomne menneske i et univers. Hans medarbejdere kaldte ham uopfordret Mester.

100:7.18 (1103.6) Jesus var den perfekt forenede menneskelige personlighed. Og i dag, som i Galilæa, fortsætter han med at forene dødelig erfaring og koordinere menneskelige bestræbelser. Han forener livet, forædler karakteren og forenkler oplevelsen. Han går ind i det menneskelige sind for at ophøje, forvandle og omdanne det. Det er bogstaveligt talt sandt: "Hvis nogen har Kristus Jesus i sit indre, er han en ny skabning; gamle ting forgår; se, alting bliver nyt."

100:7.19 (1103.7) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 100](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 102](#) >>

Kapitel 101

Religionens Virkelige Natur

101:0.1 (1104.1) RELIGIONEN, som en menneskelig oplevelse, spænder fra den udviklende vildes primitive slaveri under frygt op til den sublime og storslåede trosfrihed blandt de civiliserede dødelige, der er mirakuløst bevidste om, at de er den evige Guds sønner.

101:0.2 (1104.2) Religion er stamfaderen til den avancerede etik og moral i den progressive sociale evolution. Men religion som sådan er ikke blot en moralsk bevægelse, selv om religionens ydre og sociale manifestationer i høj grad er påvirket af det menneskelige samfunds etiske og moralske momentum. Religion er altid en inspiration for menneskets udviklende natur, men den er ikke hemmeligheden bag denne udvikling.

101:0.3 (1104.3) Religion, personlighedens overbevisningstro, kan altid sejre over fortvivlelsens overfladisk selvmodsigende logik, der er født i det ikke-troende materielle sind. Der findes virkelig en sand og ægte indre stemme, det “sande lys, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden.” Og denne åndelige ledelse er forskellig fra

den menneskelige samvittigheds etiske tilskyndelse. Følelsen af religiøs sikkerhed er mere end en følelsesmæssig følelse. Religionens vished transcenderer sindets fornuft, selv filosofiens logik. Religion er tro, tillid og vished.

1. Sand religion

101:1.1 (1104.4) Sand religion er ikke et filosofisk trossystem, som kan begrundes og underbygges af naturlige beviser, og det er heller ikke en fantastisk og mystisk oplevelse af ubeskrivelige følelser af ekstase, som kun kan nydes af mystikkens romantiske tilhængere. Religion er ikke et produkt af fornuft, men set indefra er den helt igennem fornuftig. Religion er ikke afledt af den menneskelige filosofis logik, men som en dødelig oplevelse er den helt igennem logisk. Religion er oplevelsen af guddommelighed i bevidstheden hos et moralsk væsen af evolutionær oprindelse; den repræsenterer sand erfaring med evige realiteter i tiden, erkendelsen af åndelig tilfredsstillelse, mens man endnu er i kødet.

101:1.2 (1104.5) Tankeretteren har ingen særlig mekanisme, hvorigennem den kan udtrykke sig; der findes ingen mystisk religiøs fakultet til at modtage eller udtrykke religiøse følelser. Disse erfaringer stilles til rådighed via det dødelige sinds naturligt eksisterende mekanisme. Deri ligger en forklaring på Retterens

vanskeligheder ved at indgå i direkte kommunikation med det materielle sind, hvor den hele tiden lever.

101:1.3 (1104.6) Den guddommelige ånd kommer i kontakt med det dødelige menneske, ikke gennem følelser eller følelsesmæssig kontakt, men indenfor området af den højeste og mest åndeliggørende tænkning. Det er dine *tanker*, ikke dine følelser, der fører dig mod Gud. Den guddommelige natur kan kun opfattes med sindets øjne. Men det sind, der virkelig skelner Gud og hører den indre Retter, er det rene sind. “Uden hellighed kan intet menneske se Herren.” Alt sådant indre og åndeligt fællesskab kaldes åndelig indsigt. Sådanne religiøse oplevelser er et resultat af det indtryk, som Retteren og Sandhedens Ånds kombinerede virke gør på menneskets sind, når de virker midt i og på de ideer, idealer, indsigter og åndelige bestræbelser, som Guds børn har under udvikling.

101:1.4 (1105.1) Religion lever og trives derfor ikke ved syn og følelse, men snarere ved tro og indsigt. Den består ikke i opdagelsen af nye fakta eller en unik oplevelse, men snarere i opdagelsen af nye og åndelige *betydninger* i fakta, der allerede er velkendte for menneskeheden. Den højeste religiøse oplevelse er ikke afhængig af forudgående troshandlinger, tradition og autoritet, og religion er heller ikke afkommet af sublime følelser og rent mystiske emotioner. Det er snarere en dyb og aktuel oplevelse af åndeligt fællesskab med de åndelige indflydelser, der bor i det menneskelige sind, og så vidt en sådan oplevelse kan defineres psykologisk, er det simpelthen oplevelsen af at opleve virkeligheden i at tro på Gud som virkeligheden i en sådan rent personlig oplevelse.

101:1.5 (1105.2) Selvom religion ikke er et produkt af de rationalistiske spekulationer i en materiel kosmologi, er den ikke desto mindre skabelsen af en helt rationel indsigt, som har sit udspring i menneskets sindserfaring. Religion fødes hverken af mystiske meditationer eller af isolerede overvejelser, selv om den altid er mere eller mindre mystisk og altid udefinerbar og uforklarlig i forhold til rent intellektuel fornuft og filosofisk logik. Kimen til sand religion har sin oprindelse i menneskets moralske bevidsthed, og den afsløres i væksten af menneskets åndelige indsigt, den evne i menneskets personlighed, der opstår som en konsekvens af tilstedeværelsen af den gudsåbenbarende Tankeretter i det gudshungrende dødelige sind.

101:1.6 (1105.3) Tro forener moralsk indsigt med samvittighedsfuld forskelsbehandling af værdier, og den allerede eksisterende evolutionære pligtfølelse fuldender den sand religions oprindelseshistorie. Oplevelsen af religion resulterer til sidst i en sikker bevidsthed om Gud og i en utvivlsom forsikring om den troende personligheds overlevelse.

101:1.7 (1105.4) Man kan således se, at religiøse længsler og åndelige drifter ikke er af en sådan art, at de blot får mennesket til at *ønske* at tro på Gud, men snarere er de af en sådan natur og kraft, til at påvirke mennesker dybt i overbevisningen om, at det *burde* tro på Gud. Den evolutionære pligtfølelse og de forpligtelser, der følger af åbenbarelsens oplysning, gør et så dybt indtryk på menneskets moralske natur, at det endelig når det mentale synspunkt og den åndelige holdning, hvor det konkluderer, at det *ikke har ret til ikke*

at tro på Gud. Den højere og superfilosofiske visdom hos sådanne oplyste og disciplinerede individer instruerer dem i sidste ende i, at det at tvivle på Gud eller mistro hans godhed ville være at være usand over for det *virkeligste* og *dybeste* i menneskets sind og sjæl—den guddommelige Retter.

2. Religionens faktum

101:2.1 (1105.5) Religion består udelukkende af rationelle og gennemsnitlige menneskers religiøse oplevelse. Og det er den eneste måde, hvorpå religion nogensinde kan betragtes som videnskabelig eller endda psykologisk. Beviset for, at åbenbaring er åbenbaring, er den samme kendsgerning i den menneskelige erfaring: den kendsgerning, at åbenbaringen syntetiserer de tilsyneladende divergerende naturvidenskaber og religionens teologi til en konsistent og logisk universfilosofi, en koordineret og ubrudt forklaring på både videnskab og religion, og dermed skaber en harmoni i sindet og en tilfredsstillelse af ånden, som i den menneskelige erfaring besvarer de spørgsmål fra det dødelige sind, som higer efter at vide, *hvordan* den Uendelige udarbejder sin vilje og sine planer i materien, med sindet og på ånden.

101:2.2 (1106.1) Fornuft er videnskabens metode; tro er religionens metode; logik er filosofiens forsøg på en teknik. Åbenbaring kompenserer for fraværet af det morontielle synspunkt ved at tilbyde en teknik til at opnå enhed i forståelsen af virkeligheden og

relationerne mellem materie og ånd ved hjælp af sindet. Og sand åbenbaring gør aldrig videnskab unaturlig, religion ufornuftig eller filosofi ulogisk.

101:2.3 (1106.2) Fornuften kan gennem studiet af videnskaben føre tilbage gennem naturen til en første årsag, men det kræver religiøs tro at forvandle videnskabens første årsag til en frelsens Gud; og åbenbaring er yderligere nødvendig for valideringen af en sådan tro, en sådan åndelig indsigt.

101:2.4 (1106.3) Der er to grundlæggende grunde til at tro på en Gud, der fremmer menneskets overlevelse:

101:2.5 (1106.4) 1. Menneskelig erfaring, personlig sikkerhed, det på en eller anden måde registrerede håb og tillid indledt af den iboende Tankeretter.

101:2.6 (1106.5) 2. Åbenbaringen af sandheden, hvad enten det er ved direkte personlig tjeneste fra Sandhedens Ånd, gennem overdragelse af guddommelige Sønner til verdnerne, eller gennem åbenbaringer af det skrevne ord.

101:2.7 (1106.6) Videnskaben ender sin søgen efter fornuft i hypotesen om en første årsag. Religionen stopper ikke i sin trosflugt, før den er sikker på, at der findes en frelsende Gud. Videnskabens kritiske undersøgelse antyder logisk virkeligheden og eksistensen af et Absolut. Religion tror uforbeholdent på eksistensen og virkeligheden af en Gud, der fremmer personlighedens overlevelse. Hvad metafysikken slet ikke formår, og hvad selv filosofien delvist ikke

formår, gør åbenbaringen; det vil sige, den bekræfter, at videnskabens første årsag og religionens frelsende gud er *en og samme Guddom*.

101:2.8 (1106.7) Fornuften er videnskabens bevis, troen er religionens bevis, logikken er filosofiens bevis, men åbenbaringen valideres kun af den menneskelige *erfaring*. Videnskaben giver viden, religionen giver lykke, filosofien giver enhed, og åbenbaringen bekræfter den erfaringsmæssige harmoni i denne treenige tilgang til den universelle virkelighed.

101:2.9 (1106.8) Betragtningen af naturen kan kun afsløre en naturens Gud, en bevægelsens Gud. Naturen udviser kun materie, bevægelse og animation—liv. Materie plus energi manifesterer sig under visse betingelser i levende former, men mens det naturlige liv således er relativt kontinuerligt som fænomen, er det fuldstændigt forgængeligt, hvad angår individualiteter. Naturen giver ikke grundlag for en logisk tro på den menneskelige personligheds overlevelse. Det religiøse menneske, som finder Gud i naturen, har allerede og først fundet den samme personlige Gud i sin egen sjæl.

101:2.10 (1106.9) Troen åbenbarer Gud i sjælen. Åbenbaring, som er erstatningen for morontiel indsigt i en evolutionær verden, gør mennesket i stand til at se den samme Gud i naturen, som troen viser i sjælen. På den måde bygger åbenbaringen bro over kløften mellem det materielle og det åndelige, selv mellem skabningen og Skaberen, mellem mennesket og Gud.

101:2.11 (1107.1) Betragtningen af naturen peger logisk nok i retning af intelligent vejledning, endda levende overvågning, men den afslører ikke på nogen tilfredsstillende måde en personlig Gud. På den anden side afslører naturen intet, som ville udelukke, at universet kan betragtes som et værk af religionens Gud. Gud kan ikke findes gennem naturen alene, men da mennesket ellers har fundet ham, bliver studiet af naturen helt i overensstemmelse med en højere og mere åndelig fortolkning af universet.

101:2.12 (1107.2) Åbenbaring som et epokegørende fænomen er periodisk; som en personlig menneskelig oplevelse er den kontinuerlig. Guddommelighed fungerer i den dødelige personlighed som Faderens Retter-gave, som Sønnens Sandhedens Ånd og som Universåndens Helligånd, mens disse tre overjordiske begavelser forenes i menneskets erfaringsmæssige evolution, som den Højestes tjeneste.

101:2.13 (1107.3) Sand religion er en indsigt i virkeligheden, den moralske bevidstheds trosbarn, og ikke blot en intellektuel tilslutning til en række dogmatiske doktriner. Sand religion består i oplevelsen af, at “Ånden selv vidner med vores ånd om, at vi er Guds børn.” Religion består ikke i teologiske udsagn, men i åndelig indsigt og sjælens sublime tillid.

101:2.14 (1107.4) Din dybeste natur—den guddommelige Retter—skaber i dig en sult og tørst efter retfærdighed, en vis trang til guddommelig fuldkommenhed. Religion er den troshandling, der er en anerkendelse af denne indre trang til guddommelig opnåelse; og således skabes den sjælelige tillid og sikkerhed, som du bliver bevidst

om som vejen til frelse, teknikken til overlevelse af personligheden og alle de værdier, som du er kommet til at betragte som sande og gode.

101:2.15 (1107.5) Religiøs erkendelse har aldrig været, og vil aldrig være, afhængig af stor lærdom eller klog logik. Det er åndelig indsigt, og det er netop grunden til, at nogle af verdens største religiøse lærere, selv profeterne, nogle gange har besiddet så lidt af verdens visdom. Religiøs tro er tilgængelig for både de lærde og de ulærde.

101:2.16 (1107.6) Religion må altid være sin egen kritiker og dommer; den kan aldrig observeres, endsige forstås, udefra. Din eneste forsikring om en personlig Gud består i din egen indsigt i din tro på og erfaring med åndelige ting. For alle dine medmennesker, der har haft en lignende oplevelse, er det ikke nødvendigt at argumentere for Guds personlighed eller virkelighed, mens intet argument nogensinde kan være virkelig overbevisende for alle andre mennesker, der ikke er så sikre på Gud.

101:2.17 (1107.7) Psykologien kan ganske vist forsøge at studere fænomenet religiøse reaktioner på det sociale miljø, men den kan aldrig gøre sig håb om at trænge ind til religionens virkelige og indre motiver og virkemåde. Kun teologien, som er troens område og åbenbaringens teknik, kan give nogen form for intelligent redegørelse for den religiøse erfarings natur og indhold.

3. Religionens kendetegn

101:3.1 (1107.8) Religion er så vigtig, at den fortsætter i mangel af læring. Den lever på trods af sin forurening med fejlagtige kosmologier og falske filosofier; den overlever selv metafysikkens forvirring. I og gennem alle religionens historiske omskiftelser består det, som har afgørende betydning for menneskets fremskridt og overlevelse: den etiske samvittighed og den moralske bevidsthed.

101:3.2 (1108.1) Trosindsigt, eller åndelig intuition, er en fælles gave fra det kosmiske sind i samarbejde med Tankeretteren, som er Faderens gave til mennesket. Åndelig fornuft, sjælens intelligens, er Helligåndens begavelse, den Skabende Ånds gave til mennesket. Åndelig filosofi, visdom om åndelige virkeligheder, er en gave fra Sandhedens Ånd, den kombinerede gave af overdragelsens Sønner til menneskenes børn. Koordinering og den indbyrdes sammenslutning af disse åndelige gaver gør mennesket til en åndelig personlighed med en potentiel skæbne.

101:3.3 (1108.2) Det er den samme åndelige personlighed, i primitiv og embryonal form, som i Retterens besiddelse overlever den naturlige fysiske død. Denne sammensatte enhed af åndelig oprindelse i forbindelse med menneskelig erfaring er ved hjælp af den levende vej, som de guddommelige Sønner giver, i stand til at overleve (i Retterens varetægt) opløsningen af det materielle selv af sind og materie, når et sådan forbigående partnerskab mellem det materielle og det åndelige bliver skilt ad ved ophør af livsbevægelse.

101:3.4 (1108.3) Gennem religiøs tro åbenbarer menneskets sjæl sig selv og demonstrerer den potentielle guddommelighed i sin fremvoksende natur ved den karakteristiske måde, hvorpå den får

den dødelige personlighed til at reagere på visse prøvende intellektuelle og sociale situationer. Ægte åndelig tro (sand moralsk bevidsthed) åbenbares i det den:

- 101:3.5 (1108.4) 1. Forårsager, at etik og moral udvikler sig på trods af iboende og negative dyriske tendenser.
- 101:3.6 (1108.5) 2. Frembringer en sublim tillid til Guds godhed, selv i lyset af bitter skuffelse og knusende nederlag.
- 101:3.7 (1108.6) 3. Skaber dybt mod og tillid på trods af naturlig modgang og fysisk ulykke.
- 101:3.8 (1108.7) 4. Udviser en uforklarlig ro og en vedvarende ro på trods af uoverskuelige sygdomme og endda akut fysisk lidelse.
- 101:3.9 (1108.8) 5. Bevarer en mystisk ligevægt og ro i personligheden over for mishandling og den værste uretfærdighed.
- 101:3.10 (1108.9) 6. Bevarer en guddommelig tillid til den endelige sejr på trods af den tilsyneladende blinde skæbnes grusomheder og naturkræfternes tilsyneladende fuldstændige ligegyldighed over for menneskets velfærd.
- 101:3.11 (1108.10) 7. Fastholder den urokkelige tro på Gud på trods af alle modstridende logiske demonstrationer og modstår med succes alle andre intellektuelle spidsfindigheder.
- 101:3.12 (1108.11) 8. Fortsætter med at udvise uforfærdet tro på sjælens overlevelse uanset den falske videnskabs vildledende lære og den usunde filosofis overbevisende vrangforestillinger.
- 101:3.13 (1108.12) 9. Lever og triumferer på trods af den knusende overbelastning fra moderne tiders komplekse og partielle civilisationer.

101:3.14 (1108.13) 10. Bidrager til altruismens fortsatte overlevelse på trods af menneskelig egoisme, sociale modsætninger, industriel grådighed og politiske mistilpasninger.

101:3.15 (1108.14) 11. Holder urokkeligt fast i en sublim tro på universets enhed og guddommelig vejledning uanset den forvirrende tilstedeværelse af ondskab og synd.

101:3.16 (1108.15) 12. Fortsætter med at tilbede Gud på trods af alt og alle. Vover at erklære: "Selv om han slår mig ihjel, vil jeg tjene ham."

101:3.17 (1108.16) Vi ved således, at mennesket gennem tre fænomener, har en guddommelig ånd eller ånder boende i sig: for det første, gennem personlig erfaring—religiøse tro; for det andet ved åbenbaring—personlig og racemæssige; og for det tredje gennem den forbløffende fremvisning af sådanne ekstraordinære og unaturlige reaktioner på dets materielle omgivelser, som illustreres af den foregående opremsning af tolv åndelignende forestillinger i nærvær af de faktiske og prøvende situationer i den virkelige menneskelige eksistens. Og der er stadig andre.

101:3.18 (1109.1) Og det er netop en sådan livskraftig og energisk trosudøvelse på religionens område, der berettiger det dødelige menneske til at bekræfte den personlige besiddelse og åndelige virkelighed, af den menneskelige naturs kronede gave, religiøs erfaring.

4. Åbenbaringens begrænsninger

101:4.1 (1109.2) Fordi din verden generelt er uvidende om oprindelse, selv om fysisk oprindelse, har det fra tid til anden vist sig at være klogt at give undervisning i kosmologi. Og det har altid skabt problemer for fremtiden. Åbenbaringslovene hæmmer os i høj grad ved at forbyde formidling af ufortjent eller for tidlig viden. Enhver kosmologi, der præsenteres som en del af en åbenbaret religion, er bestemt til at blive forældet på meget kort tid. Derfor fristes fremtidige studerende af en sådan åbenbaring til at forkaste ethvert element af ægte religiøs sandhed, den måtte indeholde, fordi de opdager fejl i de tilknyttede kosmologier, der præsenteres deri.

101:4.2 (1109.3) Menneskeheden bør forstå, at vi, der deltager i sandhedens åbenbaring, er meget strengt begrænset af vores overordnede instruktioner. Vi har ikke frihed til at foregribe de videnskabelige opdagelser om tusind år. Åbenbarerne må handle i overensstemmelse med de instruktioner, der udgør en del af åbenbaringsmandatet. Vi kan ikke se nogen måde at overvinde denne vanskelighed på, hverken nu eller på noget fremtidigt tidspunkt. Vi ved udmærket, at mens de historiske kendsgerninger og religiøse sandheder i denne serie af åbenbaringsfremlæggelser vil blive stående i de kommende tidsaldre, vil mange af vores udtalelser om de fysiske videnskaber inden for få år skulle revideres som følge af yderligere videnskabelige udviklinger og nye opdagelser. Disse nye udviklinger forudser vi allerede nu, men det er os forbudt at inkludere sådanne menneskeligt uopdagede kendsgerninger i de åbenbaringsmæssige optegnelser. Lad os gøre det klart, at åbenbaringer ikke nødvendigvis er inspirerede. Kosmologien i disse

åbenbaringer er *ikke inspireret*. Den er begrænset af vores tilladelse til at koordinere og sortere nutidens viden. Mens guddommelig eller åndelig indsigt er en gave, må *menneskelig visdom udvikle sig*.

101:4.3 (1109.4) Sandheden er altid en åbenbaring: en selvåbenbaring, når den opstår som et resultat af den iboende Retters arbejde; en epokeåbenbaring, når den bliver præsenteret af en anden himmelsk instans, gruppe eller personlighed.

101:4.4 (1109.5) I sidste ende, er religionen bedømt på sine frugter som den frembringer, i henhold til den måde og i hvilket omfang den udviser sin egen iboende og guddommelig topkvalitet.

101:4.5 (1109.6) SSandheden kan kun være relativt inspireret, selv om åbenbaring altid er et åndeligt fænomen. Selvom udsagn med reference til kosmologi aldrig er inspirerede, er sådanne åbenbaringer af enorm værdi, fordi de i det mindste midlertidigt afklarer viden:

101:4.6 (1109.7) 1. Formindsker forvirring ved autoritativ eliminering af fejl.

101:4.7 (1109.8) 2. Koordineringen af kendte eller næsten kendte fakta og observationer.

101:4.8 (1110.1) 3. Genoprettelsen af vigtige stykker tabt viden om epokegørende transaktioner i en fjern fortid.

101:4.9 (1110.2) 4. Tilvejebringelse af information, som vil udfylde vitale huller i ellers opnået viden.

101:4.10 (1110.3) 5. At præsentere kosmiske data på en sådan måde, at de belyser den åndelige lære, der er indeholdt i den ledsagende

åbenbaring.

5. Religion udvidet med åbenbaring

101:5.1 (1110.4) Åbenbaring er en teknik, hvor tidsalder efter tidsalder af tid spares i det nødvendige arbejde med at frasortere og sigte evolutionens fejllopfattelser ud af sandheder erhvervet af sindet.

101:5.2 (1110.5) Videnskab beskæftiger sig med *fakta*; religion beskæftiger sig kun med *værdier*. Gennem oplyst filosofi stræber sindet efter at forene betydningen af både fakta og værdier og derved nå frem til et begreb om komplet fuldstændig *virkelighed*. Husk, at videnskab er vidensområdet, filosofi er visdommens område, og religion er trosoplevelsens sfære. Men religion har ikke desto mindre to faser af manifestation:

101:5.3 (1110.6) 1. Udviklingsbaseret religion. Oplevelsen af primitiv tilbedelse, den religion, som er en afledning af sindet.

101:5.4 (1110.7) 2. Åbenbaret religion. Universets holdning, som er afledt af ånden. Overbevisningen om, og troen på, at de evige realiteter bevares, at personligheden overlever, og at man til sidst når frem til den kosmiske guddom, hvis formål har gjort alt dette muligt. Det indgår som en del af universets plan for udviklingsbaseret religion, at den før eller senere, er bestemt til at modtage den åndelige udvidelse som åbenbarelsen bringer.

101:5.5 (1110.8) Både videnskab og religion starter med antagelsen om visse generelt accepterede grundlag for logiske slutninger. På samme måde må filosofien starte sin karriere med at antage, at tre ting er virkelige:

101:5.6 (1110.9) 1. Den materielle krop.

101:5.7 (1110.10) 2. Den overmaterielle fase af mennesket, sjælen eller endda den iboende ånd.

101:5.8 (1110.11) 3. Det menneskelige sind, mekanismen for kommunikation og forbindelse mellem ånd og materie, mellem det materielle og det åndelige.

101:5.9 (1110.12) Videnskabsmænd indsamler fakta, filosoffer koordinerer ideer, mens profeter ophøjer idealer. Følelser og emotioner er uvægerligt forbundet med religion, men de er ikke religion. Religion kan være følelsen af erfaring, men det er næppe erfaringen af følelse. Hverken logik (rationalisering) eller emotion (følelse) er i bund og grund en del af den religiøse oplevelse, selvom begge dele på forskellig vis kan være forbundet med udøvelsen af tro for at fremme åndelig indsigt i virkeligheden, alt efter det enkelte sinds status og temperament.

101:5.10 (1110.13) Udviklingsreligion er et resultat af udgivelsen af lokaluniversets sindshjælpere, der har til opgave at skabe og fremme tilbedelsesegenskaberne i det udviklende menneske. Sådanne primitive religioner beskæftiger sig direkte med etik og moral, følelsen af menneskelig *pligt*. Sådanne religioner er baseret på

samvittighedens sikkerhed og resulterer i stabiliseringen af relativt etiske civilisationer.

101:5.11 (1111.1) Personligt åbenbarede religioner er sponsoreret af de ånder, der repræsenterer de tre personer i Paradisets treenighed, og de er især optaget af at udbrede *sandheden*. Udviklingsreligion indprenter individet idéen om personlig pligt; åbenbaret religion lægger stigende vægt på at elske, den gyldne regel.

101:5.12 (1111.2) Udviklet religion hviler helt og holdent på tro. Åbenbaringen har den yderligere sikkerhed i sin udvidede præsentation af sandhederne om guddommelighed og virkelighed og det endnu mere værdifulde vidnesbyrd om den faktiske erfaring, som akkumuleres som følge af den praktisk arbejdende forening af evolutionens tro og åbenbaringens sandhed. En sådan fungerende forening af menneskelig tro og guddommelig sandhed udgør besiddelsen af en karakter, der er godt på vej til den faktiske erhvervelse af en morontiel personlighed.

101:5.13 (1111.3) Den udviklingsbaseret religion giver kun forsikringen om troen og samvittighedens bekræftelse; åbenbaringsreligion giver vished om sandheden i en levende oplevelse af åbenbaringens virkeligheder. Det tredje trin i religion, eller den tredje fase i oplevelsen af religion, har at gøre med morontia-tilstanden, det fastere greb om mota. I morontia-udviklingen udvides sandhederne i den åbenbarede religion mere og mere; mere og mere vil du kende sandheden om de højeste værdier, guddommelig godhed, universelle relationer, evige realiteter og ultimative skæbner.

101:5.14 (1111.4) Under hele morontia fremskridtet erstatter sandhedens forsikring i stigende grad troens overbevisning. Når du endelig er optaget i den virkelige åndelige verden, så vil den rene ånde indsigt handle i stedet for tro og sandhed eller snarere, sammenholdt med, og overlejret på disse tidligere procedurer for personligheds sikkerhed.

6. Tiltagende religiøs oplevelse

101:6.1 (1111.5) Morontiafasen af åbenbaret religion har at gøre med *erfaringen af overlevelsen*, og dens store drivkraft er opnåelsen af åndelig fuldkommenhed. Der er også en højere trang til tilbedelse, som er forbundet med et tvingende kald til øget etisk tjeneste. Morontia-indsigt medfører en stadigt voksende bevidsthed om det syvfoldige, det højeste og endda det ultimative.

101:6.2 (1111.6) Gennem al religiøs erfaring, fra dens tidligste begyndelse på det materielle niveau til tidspunktet for opnåelsen af fuld åndelig status, er Retteren hemmeligheden bag den personlige erkendelse af realiteten af den Højstes eksistens; og den samme Retter rummer også hemmeligheden bag din tro på den transcendentale opnåelse af det Ultimative. Det evolverende menneskes erfaringsbaserede personlighed, der er forenet med den eksistentielle Guds Retter-essens, udgør den potentielle fuldendelse af den højeste eksistens og

er i sagens natur grundlaget for den transcendente personligheds superendelige fremkomst.

101:6.3 (1111.7) Moralsk vilje omfatter beslutninger, der er baseret på begrundet viden, forstærket af visdom og sanktioneret af religiøs tro. Sådanne valg er handlinger af moralsk karakter og beviser eksistensen af en moralsk personlighed, forløberen for morontia-personlighed og i sidste ende for sand åndsstatus.

101:6.4 (1111.8) Den evolutionære form for viden er blot en akkumulering af protoplasmatiske hukommelsesmateriale; det er den mest primitive form for skabningsbevidsthed. Visdom omfatter de ideer, der er formuleret ud fra protoplasmatiske hukommelse i en proces af association og kombinationsdannelse, og sådanne fænomener adskiller det menneskelige sind fra det rent dyriske sind. Dyr har viden, men kun mennesket besidder visdomskapacitet. Sandheden bliver gjort tilgængelig for det visdomsudrustede individ ved, at Faderens og Sønnernes ånder, Tankeretteren og Sandhedens Ånd bliver skænket til et sådant sind.

101:6.5 (1112.1) Da Kristus Mikael blev overdraget til Urantia, levede han under den evolutionære religions herredømme indtil tidspunktet for sin dåb. Fra det øjeblik til og med korsfæstelsen fortsatte han sit arbejde under den kombinerede vejledning fra evolutionær og åbenbaret religion. Fra morgenen for sin opstandelse til sin himmelfart gennemgik han de mangfoldige faser i det morontielle liv, hvor dødelige overgår fra materiens verden til åndens. Efter sin opstigning blev Mikael mester i oplevelsen af Overhøjhed,

erkendelsen af det Højeste; og da han var den eneste person i Nebadon, der var i besiddelse af ubegrænset evne til at opleve det Højestes virkelighed, opnåede han straks status som suveræn overhøjhed i og for sit lokalunivers.

101:6.6 (1112.2) I menneskets tilfælde vil den endelige sammensmeltning og den deraf følgende enhed med den indre Retter—menneskets personlighedssyntese og Guds essens—potentielt gøre det til en levende del af den Højeste og sikre et sådant engangsdødeligt væsen den evige fødselsret til den endeløse stræben efter universets endelige tjeneste for og med den Højeste.

101:6.7 (1112.3) Åbenbaringen lærer det dødelige menneske, at for at starte et så storslået og spændende eventyr gennem rummet ved hjælp af tidens udvikling, bør det begynde med at organisere viden i idé-beslutninger; dernæst give visdommen mandat til utrætteligt at arbejde på sin ædle opgave med at omdanne selvbesiddende ideer til stadig mere praktiske, men ikke desto mindre himmelske idealer, selv de begreber, der er så fornuftige som ideer og så logiske som idealer, at Retteren vover at kombinere og åndeliggøre dem på en sådan måde, at de bliver tilgængelige for en sådan forening i det endelige sind, som vil gøre dem til det faktiske menneskelige supplement, der således er gjort klar til virkningen af Sønnernes Sandhedsånd, tidsrumsmanifestationerne af Paradisets sandhed—den universelle sandhed. Koordineringen af idé-beslutninger, logiske idealer og guddommelig sandhed udgør besiddelsen af en retfærdig karakter, forudsætningen for dødelig adgang til morontiaverdnernes stadigt voksende og stadig mere åndelige virkeligheder.

101:6.8 (1112.4) Jesu lære udgjorde den første Urantian-religion, der så fuldt ud omfattede en harmonisk koordinering af viden, visdom, tro, sandhed og kærlighed, at den fuldstændigt og samtidigt gav tidslig ro, intellektuel sikkerhed, moralsk oplysning, filosofisk stabilitet, etisk følsomhed, gudsbevidsthed og positiv sikkerhed for personlig overlevelse. Jesu tro viste vejen til menneskets endelige frelse, til den ultimative opnåelse af det dødelige univers, eftersom den sørgede for:

101:6.9 (1112.5) 1. Frelse fra materielle lænker gennem den personlige erkendelse af slægtskab med Gud, som er ånd.

101:6.10 (1112.6) 2. Frelse fra intellektuel trældom: mennesket skal kende sandheden, og sandheden skal sætte det fri.

101:6.11 (1112.7) Frelse fra åndelig blindhed, den menneskelige erkendelse af de dødelige væseners broderskab og den morontiske bevidsthed om broderskabet mellem alle universets skabninger; tjeneste-opdagelsen af den åndelige virkelighed og tjeneste-åbenbaringen af de åndelige værdiers godhed.

101:6.12 (1113.1) 4. Frelse fra selvets ufuldstændighed gennem opnåelse af universets åndelige niveauer og gennem den endelige realisering af harmonien i Havona og fuldkommenheden i Paradis.

101:6.13 (1113.2) 5. Frelse fra selvet, befrielse fra selvbevidsthedens begrænsninger gennem opnåelse af det højeste sinds kosmiske

niveauer og ved at koordinere med alle andre selvbevidste væseners opnåelser.

101:6.14 (1113.3) 6. Frelse fra tiden, opnåelse af et evigt liv med uendelige fremskridt i gudserkendelse og tjeneste for Gud.

101:6.15 (1113.4) 7. Frelse fra det endelige, den fuldkomne enhed med guddommen i og gennem den Højeste, gennem hvilket det skabte væsen forsøger den transcendentale opdagelse af den Ultimate på absonitetens postfinalitiske niveauer.

101:6.16 (1113.5) En sådan syvfoldig frelse svarer til fuldstændigheden og perfektionen af erkendelsen af den ultimative oplevelse af den Universelle Fader. Og alt dette er potentielt indeholdt i troens virkelighed i den menneskelige oplevelse af religion. Og det kan det, fordi Jesu tro blev næret af og åbenbarede selv realiteter hinsides det ultimative; Jesu tro nærmede sig et universabsoluts status, for så vidt som det er muligt at manifestere i det udviklende kosmos af tid og rum.

101:6.17 (1113.6) Ved at tilegne sig Jesu tro kan det dødelige menneske i tiden få en forsmag på evighedens realiteter. Jesus gjorde opdagelsen af den endelige Fader i menneskelig erfaring, og hans brødre i det dødelige livs kød kan følge ham i den samme oplevelse af opdagelsen af Faderen. De kan endda, som de er, opnå den samme tilfredsstillelse i denne oplevelse med Faderen, som Jesus gjorde, da han var. Nye potentialer blev aktualiseret i Neadons univers som følge af Mikaels terminale skænken, og et af disse var den nye

belysning af evighedens vej, der fører til alles Fader, og som kan krydses selv af de dødelige af materielt kød og blod i det indledende liv på rummets planeter. Jesus var og er den nye og levende vej, hvorved mennesket kan komme ind i den guddommelige arv, som Faderen har bestemt skal være hans, hvis bare man beder om det. I Jesus er der rigeligt demonstreret både begyndelsen og afslutningen på menneskehedens troserfaring, selv den guddommelige menneskeheds.

7. En personlig religionsfilosofi

101:7.1 (1113.7) En idé er kun en teoretisk plan for handling, mens en positiv beslutning er en valideret plan for handling. En stereotyp er en handlingsplan, der accepteres uden validering. Materialerne til at opbygge en personlig religionsfilosofi stammer fra både den enkeltes indre og ydre erfaringer. Den sociale status, økonomiske forhold, uddannelsesmuligheder, moralske tendenser, institutionelle påvirkninger, politiske udviklinger, racemæssige tendenser og den religiøse lære i ens tid og på ens sted bliver alle faktorer i formuleringen af en personlig religionsfilosofi. Selv det iboende temperament og den intellektuelle tilbøjelighed bestemmer i høj grad mønstret for den religiøse filosofi. Kaldelse, ægteskab og slægt påvirker alle udviklingen af ens personlige livsstandarder.

101:7.2 (1113.8) En religionsfilosofi udvikler sig ud af en grundlæggende vækst af ideer plus eksperimentel levevis, da begge dele modificeres

af tendensen til at efterligne medmennesker. De filosofiske konklusioners forsvarlighed afhænger af skarp, ærlig og diskriminerende tænkning i forbindelse med følsomhed over for betydninger og nøjagtig evaluering. Moralske kujoner opnår aldrig høje niveauer af filosofisk tænkning; det kræver mod at invadere nye erfaringsniveauer og at forsøge at udforske ukendte områder af intellektuelt liv.

101:7.3 (1114.1) S I øjeblikket opstår der nye værdisystemer; nye formuleringer af principper og standarder opnås; vaner og idealer omformes; man opnår en idé om en personlig Gud, efterfulgt af udvidede begreber om forholdet til denne.

101:7.4 (1114.2) Den store forskel mellem en religiøs og en ikke-religiøs livsfilosofi består i arten og niveauet af anerkendte værdier og i genstanden for loyalitet. Der er fire faser i udviklingen af religiøs filosofi: En sådan oplevelse kan kun blive konform, resigneret over for underkastelse til tradition og autoritet. Eller den kan være tilfreds med små resultater, lige nok til at stabilisere det daglige liv, og bliver derfor tidligt fastlåst på et sådant tilfældigt niveau. Sådanne dødelige tror på at lade det være godt nok. En tredje gruppe udvikler sig til niveauet for logisk intellektualitet, men stagnerer der som følge af kulturelt slaveri. Det er virkelig ynkeligt at se gigantiske intellekter, der holdes så sikkert i det grusomme greb af kulturel trældom. Det er lige så patetisk at iagttage dem, der bytter deres kulturelle slaveri ud med de materialistiske lænker fra en videnskab, der fejlagtigt kaldes sådan. Filosofiens fjerde niveau opnår frihed fra alle konventionelle

og traditionelle handicap og vover at tænke, handle og leve ærligt, loyalt, frygtløst og sandfærdigt.

101:7.5 (1114.3) Den afgørende test for enhver religiøs filosofi består i, om den skelner mellem realiteterne i den materielle og den åndelige verden, samtidig med at den anerkender deres forening i intellektuel stræben og i social tjeneste. En sund religiøs filosofi forveksler ikke Guds ting med Cæsars ting. Den anerkender heller ikke den æstetiske kult af ren forundring som en erstatning for religion.

101:7.6 (1114.4) Filosofien forvandler den primitive religion, som i høj grad var et eventyr af samvittighed ind i en levende oplevelse med voksende værdier i den kosmiske virkelighed.

8. Tro og trosopfattelse

101:8.1 (1114.5) En trosopfattelse har nået op til troens niveau, når den bliver motiverende for livet og former levemåden. For at acceptere en undervisning som sandt er ikke at tro; men kun at have en trosopfattelse. Hverken er visheden eller overbevisning en tro. En sindstilstand når op til troens niveau, når den rent faktisk dominerer levemåden. Tro er et levende udtryk for ægte personlig religiøs oplevelse. Man tror på sandheden, beundrer skønhed og hylder godhed, men man tilbeder dem ikke; et sådan udtryk for frelsende tro er centreret på Gud alene, som er personificeret af alle disse og uendeligt mere.

101:8.2 (1114.6) Trosopfattelse er altid begrænsende og bindende; tro er ekspanderende og frigørende. Trosopfattelse fikserer, tro frigør. Men levende religiøs tro er mere end en forening af ædle overbevisninger; det er mere end et ophøjet filosofisk system; det er en levende oplevelse, der beskæftiger sig med åndelige betydninger, guddommelige idealer og højeste værdier; det er gudsvidende og tjener mennesket. Overbevisninger kan blive gruppebesiddelser, men troen skal være personlig. Teologiske overbevisninger kan foreslås til en gruppe, men troen kan kun opstå i den enkelte religionsudøvers hjerte.

101:8.3 (1114.7) Troen har forfalsket sin tillid, når den forudsætter at benægte virkeligheden og overdrager sine tilhængere med indbild viden. Troen er en forræder, når den fremmer forræderi mod intellektuel integritet og bagatelliserer loyalitet til de øverste værdier og guddommelige idealer. Troen skyr aldrig pligten til at løse de problemer som tilhører de dødeliges liv. Levende tro fremmer aldrig fanatisme, forfølgelse, eller intolerance.

101:8.4 (1115.1) Troen lænker ikke den kreative fantasi, og den opretholder heller ikke en urimelig fordom over for den videnskabelige undersøgelses opdagelser. Troen levendegør religionen og tvinger den troende til heroisk at efterleve den gyldne regel. Troens ihærdighed er i overensstemmelse med viden, og dens stræben er optakten til sublim fred.

9. Religion og moral

101:9.1 (1115.2) Ingen erklæret religiøs åbenbaring kunne betragtes som autentisk, hvis den ikke anerkendte de etiske pligtkrav, som var blevet skabt og fremmet af den foregående evolutionære religion. Åbenbaring udvider ufejlbarligt den udviklede religions etiske horisont, mens den samtidig og ufejlbarligt udvider de moralske forpligtelser fra alle tidligere åbenbaringer.

101:9.2 (1115.3) Når du formoder at sidde med en kritisk dom over menneskets primitive religion (eller over det primitive menneskes religion), bør du huske at dømme sådanne vilde og vurdere deres religiøse erfaring i overensstemmelse med deres oplysning og samvittighedsstatus. Begå ikke den fejl at bedømme andres religion ud fra dine egne standarder for viden og sandhed.

101:9.3 (1115.4) Sand religion er den sublime og dybe overbevisning i sjælen, som på en overbevisende måde formaner mennesket om, at det ville være forkert af det ikke at tro på de morontielle realiteter, som udgør dets højeste etiske og moralske begreber, dets højeste fortolkning af livets største værdier og universets dybeste realiteter. Og en sådan religion er simpelthen oplevelsen af at give intellektuel loyalitet til den åndelige bevidstheds højeste diktater.

101:9.4 (1115.5) Jagten på skønhed er kun en del af religionen i det omfang, den er etisk, og i det omfang, den beriger opfattelsen af det moralske. Kunst er kun religiøs, når den bliver gennemsyret af et formål, som er afledt af en høj åndelig motivation.

101:9.5 (1115.6) Det civiliserede menneskes oplyste åndelige bevidsthed er ikke så meget optaget af en bestemt intellektuel tro eller en bestemt måde at leve på som af at opdage sandheden om at leve, den

gode og rigtige teknik til at reagere på de evigt tilbagevendende situationer i den dødelige eksistens. Moralsk bevidsthed er blot en betegnelse for menneskets erkendelse af og bevidsthed om de etiske og nye moralske værdier, som pligten kræver, at mennesket skal overholde i den daglige kontrol og vejledning af adfærd.

101:9.6 (1115.7) Selvom vi erkender, at religion er ufuldkommen, er der mindst to praktiske manifestationer af dens natur og funktion:

101:9.7 (1115.8) 1. Den åndelige trang og filosofisk pres fra religionens tendens til at få mennesket til at projicere sin estimering af moralske værdier direkte ud til deres medmennesker anliggender—religionens etiske reaktion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religionen skaber for det menneskelige sind en åndelliggjort bevidsthed af guddommelig virkelighed baseret på, og gennem tro nedstammende fra forhenværende begreber om moralske værdier og koordineret med de begreber om åndelige værdier, som er blevet tilføjet ovenpå. Religionen bliver dermed en censor af jordelivets anliggender, en form for glorificeret moralsk tillid til virkeligheden, til de ophøjede realiteter i tiden og de mere bestående realiteter i evigheden.

101:9.9 (1116.1) Tro bliver forbindelsen mellem den moralske bevidsthed og den åndelige opfattelse af bestående virkelighed. Religion bliver vejen langs hvilken mennesket med hjælp af og igennem proceduren med frelse, den progressive morontielle transformation, kan flygte

fra de materielle begrænsninger i den tidsmæssige og naturlige verden til de himmelske realiteter i den evige og åndelige verden.

10. Religionen som menneskets befrier

101:10.1 (1116.2) Det intelligente menneske ved, at det er et barn af naturen, en del af det materielle univers; det ser heller ingen overlevelse af den individuelle personlighed i bevægelserne og spændingerne på det matematiske niveau i energiuniverset. Mennesket kan heller aldrig gennemskue den åndelige virkelighed ved at undersøge fysiske årsager og virkninger.

101:10.2 (1116.3) Et menneske er også klar over, at det er en del af det idemæssige kosmos, men selvom begrebet kan bestå ud over en dødelig levetid, er der intet iboende i begrebet, som indikerer den personlige overlevelse af den undfangende personlighed. Ej heller vil udtømmningen af logikkens og fornuftens muligheder nogensinde afsløre den evige sandhed om personlighedens overlevelse for logikeren eller den, der ræsonnerer.

101:10.3 (1116.4) Det materielle lovniveau sørger for kausalitetskontinuitet, virkningens uendelige reaktion på forudgående handling; sindniveauet antyder opretholdelsen af idéel kontinuitet, den uophørlige strøm af begrebsmæssig potentialitet fra præ-eksisterende forestillinger. Men ingen af disse niveauer af universet afslører for den spørgende dødelige en vej til flugt fra partiskhed i status og fra den utålelige spænding af at være en

forbigående realitet i universet, en tidsmæssig personlighed, der er dømt til at blive udslettet efter udmattelsen af de begrænsede livsenergier.

101:10.4 (1116.5) Det er kun gennem den morontielle vej, der fører til åndelig indsigt, at mennesket nogensinde kan bryde de lænker, der ligger i dets dødelige status i universet. Energi og sind fører tilbage til Paradiset og Guddommen, men hverken menneskets energi eller sind stammer direkte fra denne Paradis-Guddom. Kun i åndelig forstand er mennesket et barn af Gud. Og det er sandt, fordi det kun er i åndelig forstand, at mennesket på nuværende tidspunkt er udstyret med og beboet af Paradisets Fader. Mennesket kan aldrig opdage guddommelighed undtagen gennem religiøs erfaring og ved udøvelse af sand tro. Den trosmæssige accept af Guds sandhed gør det muligt for mennesket at undslippe de materielle begrænsningers snærende bånd og giver det et rationelt håb om at opnå en sikker vej fra det materielle rige, hvor døden findes, til det åndelige rige, hvor det evige liv findes.

101:10.5 (1116.6) Formålet med religion er ikke at tilfredsstille nysgerrighed om Gud, men snarere at give intellektuel stabilitet og filosofisk sikkerhed, at stabilisere og berige det menneskelige liv ved at blande det dødelige med det guddommelige, det partielle med det perfekte, mennesket og Gud. Det er gennem religiøs erfaring, at menneskets begreber om det ideelle får realitet.

101:10.6 (1116.7) Der kan aldrig findes hverken videnskabelige eller logiske beviser for guddommelighed. Fornuften alene kan aldrig

validere de religiøse erfaringers værdier og godhed. Men det vil altid forblive sandt: Den, der ønsker at gøre Guds vilje, vil forstå gyldigheden af åndelige værdier. Det er det nærmeste, man på det jordiske plan kan komme beviser for den religiøse erfarings virkelighed. En sådan tro giver den eneste flugt fra den materielle verdens mekaniske greb og fra fejlforvrængningen af den intellektuelle verdens ufuldstændighed; den er den eneste opdagede løsning på dødvandet i den dødelige tænkning med hensyn til den individuelle personligheds fortsatte overlevelse. Det er den eneste vej til fuldbyrdelse af virkeligheden og til evigt liv i en universel skabelse af kærlighed, lov, enhed og gradvis opnåelse af Guddommen.

101:10.7 (1117.1) Religion kurerer effektivt menneskets følelse af idealistisk isolation eller åndelig ensomhed; den gør den troende til Guds søn, en borger i et nyt og meningsfuldt univers. Religionen forsikrer mennesket om, at når det følger det glimt af retfærdighed, som det kan se i sin sjæl, så identificerer det sig med den Uendeliges plan og den Eviges formål. En sådan befriet sjæl begynder straks at føle sig hjemme i dette nye univers, hans univers.

101:10.8 (1117.2) Når man oplever en sådan forvandling af troen, er man ikke længere en slavisk del af det matematiske kosmos, men snarere en befriet, viljestyret søn af den universelle Fader. En sådan befriet søn kæmper ikke længere alene mod den ubønhørlige undergang, som afslutningen på den timelige eksistens er; han kæmper ikke længere mod hele naturen med oddsene håbløst imod sig; han er ikke længere lamslået af frygten for, at han måske har sat sin lid til et

håbløst fantasifoster eller har bundet sin tro til en fantasifuld fejltagelse.

101:10.9 (1117.3) Nu er gudesønnerne tværtimod sammen om at udkæmpe kampen for virkelighedens triumf over eksistensens delvise skygger. Endelig bliver alle skabninger bevidste om, at Gud og alle de guddommelige herskare i et næsten grænseløst univers er på deres side i den himmelske kamp for at opnå evigt liv og guddommelig status. Sådanne trosbefrugtede sønner har helt sikkert meldt sig i tidens kampe på siden af evighedens højeste kræfter og guddommelige personligheder; selv stjernerne i deres baner kæmper nu for dem; til sidst betragter de universet indefra, fra Guds synsvinkel, og alt er forvandlet fra den materielle isolations usikkerhed til den evige åndelige fremgangs vished. Selv tiden selv bliver kun evighedens skygge kastet af Paradisets realiteter på det bevægelige panorama af rummet.

101:10.10 (1117.4) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 101](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 103](#) >>

Kapitel 102

Den Religiøse Tros Grundværdier

102:0.1 (1118.1) FOR DEN vantro materialist er mennesket blot en evolutionær ulykke. Hans håb om at overleve hænger sammen med en dødelig fantasi; hans frygt, kærlighed, længsler og tro er blot en reaktion på den tilfældige sammenstilling af visse livløse stofatomer. Ingen opvisning af energi eller udtryk for tillid kan bære ham ud over graven. De bedste menneskers hengivne arbejde og inspirerende genialitet er dømt til at blive udslettet af døden, den evige glemsels og sjælens udslettelse i den lange og ensomme nat. Navnløs fortvivlelse er menneskets eneste belønning for at leve og knokle under den jordiske eksistens' timelige sol. Hver dag i livet strammer langsomt og sikkert grebet om en nådesløs undergang, som et fjendtligt og ubarmhjertigt univers af materie har dekretet skal være den kronende fornærmelse mod alt i menneskets begær, som er smukt, ædelt, ophøjet og godt.

102:0.2 (1118.2) Men sådan er menneskets endeligt og evige skæbne ikke; en sådan vision er blot et fortvivlelsens skrig fra en vandrende sjæl, der er faret vild i åndeligt mørke, og som tappert kæmper videre i lyset af en materiel filosofis mekanistiske sofisterier, forblændet af en kompleks lærdoms forvirring og forvrængning. Og al denne mørkets undergang og al denne fortvivlelsens skæbne bliver for evigt fordrevet af en modig tro fra den mest ydmyge og ulærde af Guds børn på jorden.

102:0.3 (1118.3) Denne frelsende tro fødes i det menneskelige hjerte, når menneskets moralske bevidsthed indser, at menneskelige værdier kan oversættes i dødelig erfaring fra det materielle til det åndelige, fra det menneskelige til det guddommelige, fra tid til evighed.

1. Troens visheder

102:1.1 (1118.4) Tankeretterens arbejde udgør forklaringen på oversættelsen af menneskets primitive og evolutionære pligtfølelse til den højere og mere sikre tro på åbenbaringens evige realiteter. Der skal være en sult efter fuldkommenhed i menneskets hjerte for at sikre evnen til at forstå troens veje til den højeste opnåelse. Hvis nogen vælger at gøre den guddommelige vilje, vil han kende sandhedens vej. Det er bogstaveligt talt sandt: "Menneskelige ting skal være kendt for at blive elsket, men guddommelige ting må være elsket for at blive kendt." Men ærlig tvivl og oprigtige spørgsmål er ikke synd; sådanne holdninger betyder blot en forsinkelse på den

gradvise rejse mod opnåelse af fuldkommenhed. Barnlig tillid sikrer mennesket adgang til det himmelske rige, men fremskridt er helt afhængig af den energiske udøvelse af det fuldvoksne menneskes robuste og selvsikre tro.

102:1.2 (1119.1) Videnskabens fornuft er baseret på tidens observerbare fakta; religionens tro argumenterer ud fra evighedens åndelige program. Hvad viden og fornuft ikke kan gøre for os, formaner sand visdom os til at lade troen udføre gennem religiøs indsigt og åndelig transformation.

102:1.3 (1119.2) På grund af den pålagte isolation som følge af oprøret, er sandhedsåbenbaringen på Urantia alt for ofte blevet forvekslet med udtalelserne fra delvise og forbigående kosmologier. Sandheden er uændret fra generation til generation, men de tilknyttede lærdomme om den fysiske verden varierer fra dag til dag og fra år til år. Den evige sandhed bør ikke undervurderes, fordi den tilfældigvis blive fundet i selskab med forældede ideer om den materielle verden Jo mere man ved om videnskab, desto mindre sikker kan man være; jo mere man *har* af religion, jo mere sikker er man.

102:1.4 (1119.3) Videnskabens visheder opstår udelukkende fra intellektet; religiøse visheder udspringer fra selve grundlaget for *hele personligheden*. Videnskaben appellerer til sindets forståelse; religionen appellerer til kroppens, sindets og åndens loyalitet og hengivenhed, ja, til hele personligheden.

102:1.5 (1119.4) Gud er så helt virkelig og absolut, at intet materielt bevis eller nogen demonstration af såkaldte mirakel kan tilbydes i vidnesbyrd om hans virkelighed. Altid vil vi kender ham, fordi vi

stoler på ham, og vores tro på ham er helt og holdent baseret på vores personlige deltagelse i de guddommelige manifestationer af hans uendelige virkelighed.

102:1.6 (1119.5) Den iboende Tankeretter vækker uvægerligt en sand og søgende sult efter fuldkommenhed i menneskets sjæl sammen med en vidtrækkende nysgerrighed, som kun kan tilfredsstilles tilstrækkeligt ved fællesskab med Gud, Tankeretterens guddommelige kilde. Menneskets sultne sjæl nægter at lade sig tilfredsstille af noget mindre end den personlige erkendelse af den levende Gud. Uanset hvad Gud måtte være mere end en høj og perfekt moralsk personlighed, kan han ikke, i vores sultne og begrænsede koncept, være noget mindre.

2. Religion og virkelighed

102:2.1 (1119.6) Observerende sind og diskriminerende sjæle kender religion, når de finder den i deres medmenneskers liv. Religion kræver ingen definition; vi kender alle dens sociale, intellektuelle, moralske og åndelige frugter. Og alt dette vokser ud af den kendsgerning, at religion er menneskets ejendom; den er ikke et barn af kulturen. Det er sandt, at ens opfattelse af religion stadig er menneskelig og derfor underlagt uvidenhedens trældom, overtroens slaveri, raffinementets bedrag og den falske filosofis illusioner.

102:2.2 (1119.7) Et af de karakteristiske særtræk ved ægte religiøs overbevisning er, at på trods af absolutheden i dens bekræftelser og fastheden i dens holdning, er ånden i dens udtryk så afbalanceret og tempereret, at den aldrig giver det mindste indtryk af selvhævdelse eller egoistisk ophøjelse. Den religiøse erfarings visdom er noget af et paradoks, idet den både er menneskelig original og afledt af Retteren. Religiøs kraft er ikke et produkt af den enkeltes privilegier, men snarere et udslag af det sublime partnerskab mellem mennesket og den evige kilde til al visdom. Således bliver den sande og ubesmittede religions ord og handlinger overbevisende autoritative for alle oplyste dødelige.

102:2.3 (1119.8) Det er svært at identificere og analysere faktorerne i en religiøs oplevelse, men det er ikke svært at observere, at sådanne religiøse udøvere lever og fortsætter, som om de allerede er i nærvær af det evige. De troende reagerer på dette timelige liv, som om udødeligheden allerede var inden for rækkevidde. I sådanne dødeliges liv er der en gyldig originalitet og en spontanitet i udtrykket, som for evigt adskiller dem fra deres medmennesker, der kun har suget til sig af verdens visdom. Religiøse synes at leve i effektiv frigørelse fra stressende hastværk og den smertefulde stress fra de omskiftelser, der er forbundet med tidens strømninger; de udviser en stabilisering af personligheden og en ro i karakteren, som ikke kan forklares med fysiologiens, psykologiens og sociologiens love.

102:2.4 (1120.1) Tid er et ufravigeligt element i opnåelsen af viden; religionen gør sine begavelser umiddelbart tilgængelige, omend der

er en vigtig faktor for vækst i nåden, konkrete fremskridt i alle faser af den religiøse oplevelse. Viden er en evig søgen; du lærer altid, men aldrig er du i stand til at nå frem til den fulde viden om absolut sandhed. Viden alene kan aldrig være absolut sikkerhed, kun stigende sandsynlighed for tilnærmelse; men den religiøse sjæl som er åndelig oplyst *ved*, og ved *nu*. Dog fører denne dybe og positive vished ikke sådan en mentalt sund religiøs til at tage mindre interesse i de op- og nedture i udviklingen i den menneskelige visdoms fremskridt, som i sin materielle del er forbundet med udviklingen af den langsomme videnskab.

102:2.5 (1120.2) Selv de videnskabelige opdagelser er ikke virkelig *virkelige* i den menneskelige bevidstheds erfaring, indtil de er trævlet op, og korreleret, indtil deres relevante fakta faktisk har en *betydning* gennem indlejring i sindets tankestrømme. Det dødelige menneske betragter selv sit fysiske miljø fra sindets niveau, fra perspektivet af dets psykologiske register. Det er derfor ikke mærkeligt, at mennesket fortolker universet som en enhed og derefter forsøger at identificere denne energienhed i sin videnskab med åndenheden i sin religiøse erfaring. Sindet er enhed; den dødelige bevidsthed lever på sindets niveau og opfatter de universelle realiteter gennem sindets øjne. Sindets perspektiv vil ikke give den eksistentielle enhed af virkelighedens kilde, den Første Kilde og Center, men det kan og vil på et tidspunkt skildre den erfaringsmæssige syntese af energi, sind og ånd i og som det Højeste Væsen for mennesket. Men sindet kan aldrig lykkes med denne forening af virkelighedens mangfoldighed, medmindre sindet er fast

bevidst om materielle ting, intellektuelle betydninger og åndelige værdier; kun i harmonien mellem den funktionelle virkeligheds treenighed er der enhed, og kun i enhed er der den personlighedsmæssige tilfredsstillelse ved erkendelsen af kosmisk konstans og konsistens.

102:2.6 (1120.3) Enhed findes bedst i den menneskelige erfaring gennem filosofi. Og mens den filosofiske tanke altid skal være baseret på materielle fakta, er sjælen og energien i sand filosofisk dynamik, dødelig åndelig indsigt.

102:2.7 (1120.4) et evolutionære menneske bryder sig ikke naturligt om hårdt arbejde. At holde trit i sin livserfaring med de tvingende krav og den tvingende trang til en voksende religiøs oplevelse betyder uophørlig aktivitet i åndelig vækst, intellektuel udvidelse, faktisk udvidelse og social tjeneste. Der findes ingen ægte religion uden en meget aktiv personlighed. Derfor forsøger de mere dovne mennesker ofte at undslippe de strenge krav, der stilles til ægte religiøse aktiviteter, ved hjælp af en slags genialt selvbedrag, hvor de trækker sig tilbage til det falske ly af stereotype religiøse doktriner og dogmer. Men sand religion er levende. Intellektuel krystallisering af religiøse begreber er det samme som åndelig død. Man kan ikke forestille sig religion uden idéer, men når religion først bliver reduceret til en *idé*, er det ikke længere religion; det er blot blevet til en form for menneskelig filosofi.

102:2.8 (1121.1) Igen er der andre typer af ustabile og dårligt disciplinerede sjæle, som vil bruge religionens sentimentale ideer som en flugtvej fra livets irriterende krav. Når visse vaklende og

frygtsomme dødelige forsøger at flygte fra det evolutionære livs uophørlige pres, synes religionen, som de opfatter den, at være det nærmeste tilflugtssted, den bedste flugtvej. Men det er religionens mission at forberede mennesket til modigt, ja heroisk, at møde livets omskiftelser. Religion er det evolutionære menneskes højeste begavelse, det eneste, der gør det i stand til at fortsætte og “udholde som at se Ham, der er usynlig.” Mystik er dog ofte en slags tilbagetrækning fra livet, som omfavnes af de mennesker, der ikke bryder sig om de mere robuste aktiviteter ved at leve et religiøst liv på de åbne arenaer i det menneskelige samfund og handel. Sand religion skal *handle*. Opførsel vil være resultatet af religion, når mennesket faktisk har den, eller rettere når religionen får lov til virkelig at besidde mennesket. Religion vil aldrig være tilfreds med blot at tænke eller føle uden at handle.

102:2.9 (1121.2) Vi er ikke blinde for, at religion ofte virker uklogt, selv irreligiøst, men den *handler*. Afvigelser fra religiøse overbevisninger har ført til blodige forfølgelser, men religion gør altid noget; den er dynamisk!

3. Kundskab, visdom og indsigt

102:3.1 (1121.3) Intellektuel mangel eller uddannelsesmæssig fattigdom hæmmer uundgåeligt højere religiøse resultater, fordi et sådant forarmet miljø for den åndelige natur berøver religionen dens vigtigste kanal for filosofisk kontakt med den videnskabelige videns

verden. De intellektuelle faktorer i religion er vigtige, men deres overudvikling er også nogle gange meget hæmmende og pinlig. Religion må hele tiden arbejde under en paradoksal nødvendighed: nødvendigheden af at gøre effektiv brug af tænkning, mens man på samme tid ser bort fra den åndelige anvendelighed af al tænkning.

102:3.2 (1121.4) Religiøs spekulation er uundgåelig, men altid skadelig; spekulation forfalsker altid sit objekt. Spekulation har en tendens til at oversætte religion til noget materielt eller humanistisk, og mens den således direkte forstyrrer den logiske tankes klarhed, får den indirekte religion til at fremstå som en funktion af den timelige verden, netop den verden, som den evigt burde stå i kontrast til. Derfor vil religion altid være præget af paradokser, paradokser, der skyldes fraværet af den erfaringsmæssige forbindelse mellem universets materielle og åndelige niveauer—*morontia mota*, den superfilosofiske sensitivitet for sandhedserkendelse og enhedsopfattelse.

102:3.3 (1121.5) Materielle følelser, menneskelige emotioner, fører direkte til materielle handlinger, egoistiske handlinger. Religiøse indsigter, spirituelle motivationer, fører direkte til religiøse handlinger, uselviske handlinger af social tjeneste og altruistisk velvilje.

102:3.4 (1121.6) Religiøst begær er den sultne søgen efter den guddommelige virkelighed. Religiøs erfaring er erkendelsen af bevidstheden om at have fundet Gud. Og når et menneske finder Gud, opleves der i dets sjæl en sådan ubeskrivelig rastløshed af triumf over opdagelsen, at det tvinges til at søge kærlig tjeneste-

kontakt med sine mindre oplyste medmennesker, ikke for at afsløre, at det har fundet Gud, men snarere for at lade overløbet af den evige godhed i sin egen sjæl forfriske og forædle sine medmennesker. Ægte religion fører til øget social tjeneste.

102:3.5 (1122.1) Videnskab, viden, fører til bevidsthed om *fakta*; religion, erfaring, fører til bevidsthed om *værdi*; filosofi, visdom, fører til *koordineret* bevidsthed; åbenbaring (kompensation for morontiamota) fører til bevidsthed om *sand virkelighed*; mens koordineringen af bevidsthed om fakta, værdi og sand virkelighed udgør bevidstheden om personlighedens virkelighed, maksimale væsen, samt troen på, at denne samme personlighed har mulighed for at overleve.

102:3.6 (1122.2) Viden fører til, at mennesket finder deres plads, det fører til oprindelse af sociale lag og kaster. Religion fører til at tjene mennesker, og skaber således etik og altruisme. Visdom fører til et højere og bedre fællesskab af både idéer og ens medmennesker. Åbenbaring frigør mennesker og giver dem en start på det evige eventyr.

102:3.7 (1122.3) Videnskaben sorterer mennesker; religionen elsker mennesker som dig selv; visdommen yder retfærdighed til forskellige mennesker; men åbenbaring forherliger mennesket og afslører dets evne til partnerskab med Gud.

102:3.8 (1122.4) Videnskab stræber forgæves efter at skabe et kulturens broderskab; religion frembringer et åndens broderskab. Filosofien stræber efter visdommens broderskab; åbenbaringen skildrer det evige broderskab, Paradisets Finalitetskorps.

102:3.9 (1122.5) Viden giver stolthed over personlighedens kendsgerning; visdom er bevidstheden om personlighedens betydning; religion er oplevelsen af erkendelse af personlighedens værdi; åbenbaring er forsikringen om personlighedens overlevelse.

102:3.10 (1122.6) Videnskaben søger at identificere, analysere og klassificere de segmenterede dele af det grænseløse kosmos. Religion griber fat i ideen-om-helheden, hele kosmos. Filosofien forsøger at identificere videnskabens materielle segmenter med det åndeligt indsigtsfulde begreb om helheden. Hvor filosofien fejler i dette forsøg, lykkes det for åbenbaringen, som bekræfter, at den kosmiske cirkel er universel, evig, absolut og uendelig. Dette kosmos af den Uendelige JEG ER er derfor uendeligt, grænseløst, og altomfattende —tidløst, rumløst og ubegrænset. Vi bærer vidnesbyrd om, at den Uendelige JEG ER også er Fader til Mikael af Nebadon og den menneskelige frelses Gud.

102:3.11 (1122.7) Videnskaben indikerer Guddommen som et *faktum*; filosofien præsenterer *idéen* om en Absolut; religionen forestiller sig Gud som en kærlig *åndelig personlighed*. Åbenbaringen bekræfter *enheden* i kendsgerningen om Gud, ideen om den absolutte og Guds åndelige personlighed og præsenterer desuden dette koncept som vores Fader—den universelle kendsgerning om eksistens, den evige ide om sindet og den uendelige livsånd.

102:3.12 (1122.8) Stræben af viden er videnskab; søgen efter visdom er filosofi; kærligheden til Gud er religion; sult efter sandhed *er* en

åbenbaring. Men det er den iboende Tankeretter, der lægger følelsen af virkelighed til menneskets åndelige indsigt i kosmos.

102:3.13 (1122.9) I videnskaben, går idéen forud for udtryk for dens realisering; i religionen går oplevelsen af realisering forud for idéens udtryk. Der er en enorm forskel mellem den evolutionære vilje-til-at-tro og produktet af oplyst fornuft, religiøs indsigt og åbenbaring—den *vilje, der tror*.

102:3.14 (1122.10) I evolutionen fører religion ofte til, at mennesket skaber sine forestillinger om Gud; åbenbaringen viser det fænomen, at Gud selv udvikler mennesket, mens vi i Kristus Mikael's liv på jorden ser det fænomen, at Gud åbenbarer sig for mennesket. Evolutionen har en tendens til at gøre Gud menneskelignende; åbenbaringen har en tendens til at gøre mennesket gudlignende.

102:3.15 (1122.11) Videnskaben er kun tilfreds med første årsager, religionen kun med den øverste personlighed og filosofi kun med enheden. Åbenbaringen bekræfter, at disse tre er ét, og at de alle er gode. Det *evige virkelige* er det gode i universet og ikke tidens illusioner om det onde i rummet. I følge den åndelige oplevelse af alle personligheder, er det altid sandt, at det virkelige er godt og det gode er det virkelige.

4. Erfaring som et faktum

102:4.1 (1123.1) På grund af Tankeretterens tilstedeværelsen i jeres sind, er det ikke noget større mysterium for dig at kende Guds sind, end det er for dig at være sikker på, at du kender alle andre sind, menneskelige eller overmenneskelige. Religionen og social bevidsthed har dette til fælles: de er baseret på bevidstheden om, at der er andre sind. Den proces, hvorved du kan acceptere en andens idé som din er den samme, med hvilken du kan “lade sindet som var i Kristus også være i dig.”

102:4.2 (1123.2) Hvad er menneskelig erfaring? Det er simpelthen ethvert samspil mellem et aktivt og spørgende selv og enhver anden aktiv og ekstern virkelighed. Oplevelsesmængden bestemmes af begrebets dybde plus den totale erkendelse af den ydre virkelighed. Oplevelsens bevægelse er lig med kraften i den forventningsfulde fantasi plus skarpheden i den sanselige opdagelse af de ydre kvaliteter i den kontaktede virkelighed. Oplevelsens kendsgerning findes i selvbevidsthed plus andre eksistenser—en anden-ting et andet-sind og en anden-ånd.

102:4.3 (1123.3) Mennesket bliver meget tidligt bevidst om, at det ikke er alene i verden eller universet. Der udvikler sig en naturlig, spontan selvbevidsthed om andethed i selvets miljø. Troen omsætter denne naturlige erfaring til religion, erkendelsen af Gud som *anden-sindets virkelighed—kilde, natur og skæbne*. Men en sådan viden om Gud er altid en realitet i den personlige erfaring. Hvis Gud ikke var en personlighed, kunne han ikke blive en levende del af en menneskelig personligheds virkelige religiøse oplevelse.

102:4.4 (1123.4) Det element af fejl, der findes i menneskets religiøse erfaring, er direkte proportionalt med indholdet af materialisme, som forurener den åndelige opfattelse af den universelle Fader. Menneskets føråndelige udvikling i universet består i oplevelsen af at frigøre sig fra disse fejlagtige forestillinger om Guds natur og om den rene og sande ånds virkelighed. Guddommen er mere end ånd, men den åndelige tilgang er den eneste, der er mulig for det opstigende menneske.

102:4.5 (1123.5) Bøn er ganske rigtigt en del af den religiøse oplevelse, men moderne religioner har med urette lagt vægt på bøn, og det er gået ud over det mere essentielle fællesskab i tilbedelsen. Sindets refleksive kræfter uddybes og udvides af tilbedelse. Bøn kan berige livet, men tilbedelse oplyser skæbnen.

102:4.6 (1123.6) Åbenbaret religion er det samlende element i den menneskelige eksistens. Åbenbaringen forener historien, koordinerer geologien, astronomien, fysikken, kemien, biologien, sociologien og psykologien. Åndelig erfaring er den virkelige sjæl i menneskets kosmos.

5. Det formålsbestemte potentiales overhøjhed

102:5.1 (1123.7) Selvom det at fastslå, at man tror på noget, ikke er det samme som at fastslå, at det, man tror på, er en kendsgerning, så

viser det simple livs evolutionære udvikling til personlighed ikke desto mindre, at personlighedspotentialet eksisterede til at begynde med. Og i tidsuniverserne er potentialet altid overordnet det faktiske. I det udviklende kosmos er potentialet det, der skal være, og det, der skal være, er udfoldelsen af Guddommens formålsbestemte mandater.

102:5.2 (1124.1) Den samme formålsbestemte overhøjhed viser sig i udviklingen af sindets forestillinger, når primitiv dyrisk frygt forvandles til en stadig dybere ærbødighed for Gud og en stigende ærefrygt for universet. Det primitive menneske havde mere religiøs frygt end tro, og de åndelige potentialers overhøjhed over de aktuelle sind demonstreres, når denne fejle frygt omsættes til levende tro på åndelige realiteter.

102:5.3 (1124.2) Man kan psykologisere evolutionær religion, men ikke den personligt oplevede religion af åndelig oprindelse. Menneskelig moral kan anerkende værdier, men kun religion kan bevare, ophøje og åndeliggøre sådanne værdier. Men på trods af sådanne handlinger er religion noget mere end følelsesmæssig moral. Religion er for moral, hvad kærlighed er for pligt, hvad slægtskab er for trældom, hvad essens er for substans. Moral afslører en almægtig kontrollør, en guddom, der skal tjenes; religion afslører en alkærlig Fader, en Gud, der skal tilbedes og elskes. Og igen skyldes det, at religionens åndelige potentialitet er dominerende i forhold til den evolutionære morals pligtsmæssige aktualitet.

6. Den religiøse tros vished

102:6.1 (1124.3) Den filosofiske eliminering af religiøs frygt og videnskabens stadige fremskridt bidrager i høj grad til de falske guders dødelighed; og selv om disse tab af menneskeskabte guddomme et øjeblik kan sløre det åndelige syn, ødelægger de til sidst den uvidenhed og overtro, som så længe tilslørede den evige kærligheds levende Gud. Forholdet mellem skabningen og Skaberen er en levende erfaring, en dynamisk religiøs tro, som ikke kan defineres præcist. At isolere en del af livet og kalde det religion er at desintegrere livet og forvrænge religionen. Og det er netop derfor, at tilbedelsens Gud kræver al troskab eller ingen.

102:6.2 (1124.4) De primitive menneskers guder var måske ikke andet end skygger af dem selv; den levende Gud er det guddommelige lys, hvis afbrydelser udgør skabelsens skygger af hele rummet.

102:6.3 (1124.5) Den filosofisk udviklede religionsudøver tror på en personlig Gud til personlig frelse, noget mere end en realitet, en værdi, et præstationsniveau, en ophøjet proces, en transmutation, det ultimative i tid og rum, en idealisering, personaliseringen af energi, tyngdekraftens enhed, en menneskelig projektion, idealiseringen af selvet, naturens fremdrift, tilbøjeligheden til godhed, evolutionens fremadrettede impuls eller en sublim hypotese.

Den religiøse tror på en kærlighedens Gud. Kærlighed er religionens essens og kilden til en højere civilisation.

102:6.4 (1124.6) Troen forvandler sandsynlighedens filosofiske Gud til vishedens frelsende Gud i den personlige religiøse erfaring. Skepticisme kan udfordre teologiens teorier, men tillid til den personlige erfarings pålidelighed bekræfter sandheden i den tro, som er vokset til tro.

102:6.5 (1124.7) Overbevisninger om Gud kan man nå frem til gennem kloge ræsonnementer, men den enkelte bliver kun gudsvidende ved tro, gennem personlig erfaring. I meget af det, der vedrører livet, må man regne med sandsynlighed, men når man kommer i kontakt med den kosmiske virkelighed, kan man opleve vished, når man nærmer sig sådanne betydninger og værdier med en levende tro. Den sjæl, der kender Gud, tør sige: “Jeg ved det,” selv når denne viden om Gud betvivles af den vantro, som benægter en sådan vished, fordi den ikke fuldt ud understøttes af intellektuel logik. Til enhver sådan tvivler svarer den troende blot: “Hvordan kan du vide, at jeg ikke ved det?”

102:6.6 (1125.1) Selvom fornuft altid kan sætte spørgsmålstejn ved tro, kan tro altid supplere både fornuft og logik. Fornuften skaber den sandsynlighed som troen kan forvandle til en moralsk vished, selv en åndelig oplevelse. Gud er den første sandhed og det sidste faktum; derfor har alle sandheder oprindelse i ham, mens alle fakta eksisterer i forhold til ham. Gud er absolut sandhed. Som sandhed kan man kende Gud, men at forstå—at forklare—Gud, må man udforske

universernes univers faktum. Den dybe kløft mellem oplevelsen af Guds sandhed og uvidenheden om Gud som en kendsgerning kan kun slås bro over ved levende tro. Fornuften alene kan ikke opnå harmoni mellem uendelig sandhed og universel kendsgerning.

102:6.7 (1125.2) Troen er måske ikke i stand til at modstå tvivl og frygt, men troen sejrer altid over tvivlen, for troen er både positiv og levende. Det positive har altid fordelene frem for det negative, sandhed frem for fejl, erfaring frem for teori, åndelige realiteter frem for isolerede kendsgerninger i tid og rum. Det overbevisende bevis på denne åndelige vished består i åndens sociale frugter, som sådanne troende, troskæmpere, høster som et resultat af denne ægte åndelige erfaring. Sagde Jesus: "Hvis I elsker jeres medmennesker, som jeg har elsket jer, så skal alle mennesker vide, at I er mine disciple."

102:6.8 (1125.3) For videnskaben er Gud en mulighed, for psykologien en ønskværdighed, for filosofien en sandsynlighed, for religionen en vished, en realitet i den religiøse erfaring. Fornuften kræver, at en filosofi, som ikke kan finde sandsynlighedens Gud, har stor respekt for den religiøse tro, som kan og finder vishedens Gud. Videnskaben bør heller ikke afvise religiøs erfaring på grund af godtroenhed, ikke så længe den fastholder antagelsen om, at menneskets intellektuelle og filosofiske evner opstod fra stadig mindre intelligenser, jo længere man går tilbage, for til sidst at tage sit udspring i et primitivt liv, som var fuldstændig blottet for al tænkning og følelse.

102:6.9 (1125.4) Evolutionens kendsgerninger må ikke sættes op mod sandheden om virkeligheden af visheden om den åndelige oplevelse

af det religiøse liv hos den gudsvidende dødelige. Intelligente mennesker bør holde op med at ræsonnere som børn og bør forsøge at bruge voksenlivets konsekvente logik, en logik, der tolererer sandhedsbegrebet sammen med observationen af fakta. Den videnskabelige materialisme har spillet fallit, når den i lyset af hvert tilbagevendende universfænomen fortsætter med at tilbagebetale sine nuværende indvendinger ved at henvise det, der ganske vist er højere, tilbage til det, der ganske vist er lavere. Konsistens kræver, at man anerkender en formålsbestemt Skabers aktiviteter.

102:6.10 (1125.5) Organisk evolution er en kendsgerning; formålsbestemt eller progressiv evolution er en sandhed, som gør de ellers modstridende fænomener i evolutionens stadigt stigende præstationer konsistente. Jo højere en videnskabsmand kommer i sin valgte videnskab, jo mere vil han opgive teorierne om materialistiske kendsgerninger til fordel for den kosmiske sandhed om det højeste sinds dominans. Materialisme forringer menneskelivet; Jesu evangelium forbedrer og ophøjer enhver dødelig på en overnaturlig måde. Dødelig eksistens skal visualiseres som bestående af den spændende og fascinerende oplevelse af erkendelsen af virkeligheden i mødet mellem det menneskelige opadstræbende og det guddommelige og frelsende nedadstræbende.

7. Visheden om det guddommelige

102:7.1 (1126.1) Den Universelle Fader, som er selveksisterende, er også selvforklarende; han lever faktisk i enhver rationel dødelig. Men man kan ikke være sikker på Gud, medmindre man kender ham; at være i slægtskab med ham er den eneste erfaring, der gør faderskabet sikkert. Universet er overalt under forandring. Et univers i forandring er et afhængigt univers; en sådan skabelse kan hverken være endelig eller absolut. Et endeligt univers er helt afhængigt af det ultimative og det absolutte. Universet og Gud er ikke identiske; den ene er årsag, den anden virkning. Årsagen er absolut, uendelig, evig og uforanderlig; virkningen er tid-rum og transcendental, men den forandrer sig hele tiden og vokser altid.

102:7.2 (1126.2) Gud er den eneste selvskabte kendsgerning i universet. Han er hemmeligheden bag ordenen, planen og formålet med hele skabelsen af ting og væsener. Det overalt foranderlige univers er reguleret og stabiliseret af absolut uforanderlige love, en uforanderlig Guds vaner. Guds kendsgerning, den guddommelige lov, er uforanderlig; sandheden om Gud, hans relation til universet, er en relativ åbenbaring, som hele tiden kan tilpasses det konstant udviklende univers.

102:7.3 (1126.3) De, der vil opfinde en religion uden Gud, er som dem, der vil samle frugt uden træer, få børn uden forældre. Man kan ikke have virkninger uden årsager; kun JEG ER er årsagsløs. Religiøs erfaring forudsætter Gud, og en sådan Gud for personlig erfaring må være en personlig guddom. Man kan ikke bede til en kemisk formel, bønfalde en matematisk ligning, tilbede en hypotese, betro sig til et

postulat, kommunikere med en proces, tjene en abstraktion eller have kærligt fællesskab med en lov.

102:7.4 (1126.4) Det er sandt, at mange tilsyneladende religiøse træk kan vokse ud af ikke-religiøse rødder. Mennesket kan intellektuelt fornægte Gud og alligevel være moralsk godt, loyalt, barnligt, ærligt og endda idealistisk. Mennesket kan pøde mange rent humanistiske grene på sin grundlæggende åndelige natur og dermed tilsyneladende bevise sine påstande på vegne af en gudløs religion, men en sådan oplevelse er blottet for overlevelsесværdier, gudskendskab og gudsophøjelse. I en sådan dødelig oplevelse kommer der kun sociale frugter, ikke åndelige. Podningen bestemmer frugtens natur, uanset at den levende næring hentes fra rødderne af den oprindelige guddommelige begavelse af både sind og ånd.

102:7.5 (1126.5) Religionens intellektuelle kendetegn er vished; det filosofiske kendetegn er konsekvens; de sociale frugter er kærlighed og tjeneste.

102:7.6 (1126.6) Et menneske, der kender Gud, er ikke blind for vanskelighederne eller uvidende om de forhindringer, der står i vejen for at finde Gud i den moderne tids labyrint af overtro, tradition og materialistiske tendenser. Han har mødt alle disse afskrækkelser og triumferet over dem, overvundet dem ved levende tro og nået den åndelige erfarings højland på trods af dem. Men det er sandt, at mange, som inderst inde er sikre på Gud, frygter at hævde en sådan følelse af vished på grund af de mange og dygtige mennesker, som

samler indvendinger og forstørre vanskelighederne ved at tro på Gud. Det kræver ikke den store intellektuelle dybde at finde fejl, stille spørgsmål eller komme med indvendinger. Men det kræver et genialt sind at besvare disse spørgsmål og løse disse vanskeligheder; trossikkerhed er den bedste teknik til at håndtere alle sådanne overfladiske stridigheder.

102:7.7 (1127.1) Hvis videnskaben, filosofien eller sociologien vover at blive dogmatisk i kampen mod den sande religions profeter, så bør mennesker, der kender Gud, svare på en sådan uberettiget dogmatisme med den mere fremsynede dogmatisme, som er den personlige åndelige erfarings vished: "Jeg ved, hvad jeg har oplevet, fordi jeg er en søn af JEG ER." Hvis en faders personlige erfaring skal udfordres af et dogme, så kan denne trosfødte skabning af den erfaringsmæssige Fader svare med det uanfægtelige dogme, erklæringen om vedkommendes faktiske slægtskab med den universelle Fader.

102:7.8 (1127.2) Kun en ubegrænset virkelighed, et absolut, kan tillade sig at være konsekvent dogmatisk. De, der ønsker at være dogmatisk må, hvis de er konsekvente, før eller senere blive drevet i armene på den Absolutte energi, den universelle sandhed, og den Uendelige kærlighed

102:7.9 (1127.3) Hvis de ikke-religiøse tilgange til den kosmiske virkelighed formaster sig til at udfordre troens vished på grund af dens ubeviste status, så kan den åndelige oplever ligeledes ty til den dogmatiske udfordring af videnskabens kendsgerninger og filosofiens overbevisninger på grund af, at de ligeledes er ubeviste; de

er ligeledes oplevelser i videnskabsmandens eller filosofkens bevidsthed.

102:7.10 (1127.4) Af Gud, den mest uundgåelige af alle tilstedeværelser, den mest virkelige af alle kendsgerninger, den mest levende af alle sandheder, den mest kærlige af alle venner og den mest guddommelige af alle værdier, har vi ret til at være den mest sikre af alle universets oplevelser.

8. Beviserne på religion

102:8.1 (1127.5) Det højeste bevis på religionens virkelighed og effektivitet består i den *menneskelige erfarings kendsgerning*; nemlig at mennesket, der af natur er frygtsomt og mistænksomt, medfødt udstyret med et stærkt selvopholdelsesinstinkt og higer efter at overleve efter døden, er villig til fuldt ud at overlade sine dybeste interesser i nutiden og fremtiden til den magt og person, som hans tro betegner som Gud. Det er den eneste centrale sandhed i al religion. Med hensyn til, hvad denne magt eller person kræver af mennesket til gengæld for denne omsorg og endelige frelse, er der ikke to religioner, der er enige; faktisk er de alle mere eller mindre uenige.

102:8.2 (1127.6) Hvad angår en religions status på den evolutionære skala, kan den bedst bedømmes ud fra dens moralske vurderinger og etiske standarder. Jo højere en religion er, jo mere opmuntrer den til

og bliver opmuntret af en konstant forbedret social moral og etisk kultur. Vi kan ikke bedømme religionen ud fra den status, den ledsagende civilisation har; vi må hellere vurdere en civilisations sande natur ud fra renheden og ædelheden af dens religion. Mange af verdens mest bemærkelsesværdige religiøse lærere har været så godt som ubegavede. Verdens visdom er ikke nødvendig for at udøve en frelsende tro på evige realiteter.

102:8.3 (1127.7) Forskellen på religionerne i forskellige tidsaldre er helt afhængig af forskellen i menneskets forståelse af virkeligheden og på dets forskellige anerkendelse af moralske værdier, etiske relationer og åndelige realiteter.

102:8.4 (1127.8) Etik er det ydre sociale eller racemæssige spejl, som trofast reflekterer de ellers uobserverbare fremskridt i den indre åndelige og religiøse udvikling. Mennesket har altid tænkt på Gud med udgangspunkt i det bedste, det vidste, sine dybeste ideer og højeste idealer. Selv historisk religion har altid skabt sine gudsforestillinger ud fra sine højeste anerkendte værdier. Ethvert intelligent væsen giver navnet Gud til det bedste og højeste, det kender.

102:8.5 (1128.1) Når religionen er reduceret til fornuft og intellektuelle udtryk, har den altid vovet at kritisere civilisation og evolutionære fremskridt bedømt ud fra dets egne standarder for etisk kultur og moralske fremskridt.

102:8.6 (1128.2) Mens personlig religion går forud for udviklingen af menneskelig moral, er det beklageligt at konstatere, at institutionel religion altid har haltet bagefter den langsomt skiftende moral hos

menneskeracerne. Organiseret religion har vist sig at være konservativt tilbagestående. Profeterne har som regel ført folket i religiøs udvikling; teologerne har som regel holdt dem tilbage. Religion, som er et spørgsmål om indre eller personlig erfaring, kan aldrig udvikle sig langt forud for racernes intellektuelle evolution.

102:8.7 (1128.3) Men religion bliver aldrig styrket af en appel til det såkaldt mirakuløse. Jagten på mirakler er en tilbagevenden til de primitive magiske religioner. Sand religion har intet at gøre med påståede mirakler, og åbenbaret religion peger aldrig på mirakler som bevis på autoritet. Religion er altid rodfæstet og funderet i personlig erfaring. Og din højeste religion, Jesu liv, var netop sådan en personlig oplevelse: mennesket, det dødelige menneske, søgte Gud og fandt ham til fulde i løbet af et kort liv i kødet, mens Gud i den samme menneskelige oplevelse søgte mennesket og fandt ham til fuld tilfredshed i den perfekte sjæl af uendelig overhøjhed. Og det er religion, selv den højeste, der endnu er åbenbaret i Nebadons univers —Jesus af Nazarets jordiske liv.

102:8.8 (1128.4) [Præsenteret af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 102](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 104](#) >>

Kapitel 103

Den Religiøse Erfarings Virkelighed

103:0.1 (1129.1) ALLE menneskets virkeligt religiøse reaktioner er sponsoreret af tilbedelsens hjælpeånd's tidlige tjeneste og er censureret af visdommens hjælpeånd. Menneskets første supersindsbegavelse er personlighedens indeslutning i Universets Skabende Ånds Helligånd; og længe før overdragelser af de guddommelige Sønner eller den universelle overdragelse af Rettere, fungerer denne indflydelse til at udvide menneskets syn på etik, religion og spiritualitet. Efter overdragelser af Paradissønner bidrager den frigjorte Sandhedens Ånd i høj grad til udvidelsen af menneskets evne til at opfatte religiøse sandheder. Efterhånden som evolutionen skrider frem på en beboet verden, deltager Tankeretterne i stigende grad i udviklingen af de højere typer af menneskelig religiøs indsigt. Tankeretterne er det kosmiske vindue, hvorigennem den begrænsede skabning i tro kan skimte vishederne

og guddommelighederne i den grænseløse Guddom, den Universelle Fader.

103:0.2 (1129.2) De religiøse tendenser i de menneskelige racer er medfødt; de er universelt manifesteret og har en tilsyneladende naturlig oprindelse; primitive religioner er altid evolutionære i deres tilblivelse. Mens den naturlige religiøse oplevelse fortsætter med at gøre fremskridt, fremhæver periodiske åbenbaringer af sandheden det ellers langsomme planetariske evolutions forløb.

103:0.3 (1129.3) På Urantia, er der i dag fire former for religion:

103:0.4 (1129.4) 1. Naturlig eller udviklingsreligion.

103:0.5 (1129.5) 2. Overnaturlig eller åbenbarelsesreligion.

103:0.6 (1129.6) 3. Praktisk eller aktuel religion, varierende grader af blanding af naturlige og overnaturlige religioner.

103:0.7 (1129.7) 4. Filosofiske religioner, menneskeskabte eller filosofisk gennemtænkte teologiske doktriner og med fornuftsskabte religioner.

1. Religionsfilosofi

103:1.1 (1129.8) Enheden i den religiøse oplevelse blandt en social eller racemæssig gruppe stammer fra den identiske natur af det gudsfragment, der bor i den enkelte. Det er dette guddommelige i mennesket, der giver anledning til dets uselviske interesse i andre menneskers velfærd. Men da personligheden er unik—ikke to

dødelige er ens—følger det uundgåeligt, at ikke to mennesker på samme måde kan fortolke ledelserne og opfordringerne fra den guddommelige ånd, der bor i deres sind. En gruppe dødelige kan opleve åndelig enhed, men de kan aldrig opnå filosofisk ensartethed. Og denne mangfoldighed i fortolkningen af religiøse tanker og erfaringer fremgår af det faktum, at teologer og filosoffer i det 20. århundrede har formuleret op mod fem hundrede forskellige definitioner af religion. I virkeligheden definerer ethvert menneske religion ud fra sin egen erfaringsmæssige fortolkning af de guddommelige impulser, der udgår fra den Guds ånd, som bor i ham, og derfor må en sådan fortolkning være unik og helt forskellig fra alle andre menneskers religiøse filosofi.

103:1.2 (1130.1) Når en dødelig er helt enig i en meddødeligs religiøse filosofi, indikerer dette fænomen, at disse to væsener har haft en lignende *religiøs oplevelse* der berører de emner, der er omfattet af deres enslydende filosofiske religiøse fortolkning.

103:1.3 (1130.2) Mens din religion er et spørgsmål om personlig erfaring, er det meget vigtigt, at du bliver udsat for viden om et stort antal andre religiøse erfaringer (andre og forskellige dødeliges forskellige fortolkninger), så du kan forhindre, at dit religiøse liv bliver egocentrisk—indskrænket, egoistisk og asocialt.

103:1.4 (1130.3) Rationalismen tager fejl, når den antager, at religion først er en primitiv tro på noget, som derefter efterfølges af en stræben efter værdier. Religion er primært en stræben efter værdier, og derefter formuleres der et system af fortolkende overbevisninger. Det er meget lettere for mennesker at blive enige om religiøse

værdier—mål—end om tro—fortolkninger. Og det forklarer, hvordan religion kan være enig om værdier og mål, mens den udviser det forvirrende fænomen at opretholde en tro på hundredvis af modstridende overbevisninger—trosretninger. Det forklarer også, hvorfor en given person kan opretholde sin religiøse oplevelse, selv om han opgiver eller ændrer mange af sine religiøse overbevisninger. Religion fortsætter på trods af revolutionerende ændringer i religiøse overbevisninger. Teologi producerer ikke religion; det er religion, der producerer teologisk filosofi.

103:1.5 (1130.4) At religionister har troet på så meget, der var forkert, gør ikke religionen ugyldig, fordi religion er baseret på anerkendelse af værdier og valideres af troen på personlig religiøs erfaring. Religion er altså baseret på erfaring og religiøs tænkning; teologi, religionsfilosofi, er et ærligt forsøg på at fortolke denne erfaring. Sådanne fortolkende overbevisninger kan være rigtige eller forkerte eller en blanding af sandhed og fejl.

103:1.6 (1130.5) Realiseringen af erkendelsen af åndelige værdier er en oplevelse, som er overrideologisk. Der findes ikke noget ord i noget menneskeligt sprog, som kan bruges til at betegne denne “sansning,” “følelse,” “intuition” eller “oplevelse” som vi har valgt at kalde Gudsbevidsthed. Guds ånd, som bor i mennesket, er ikke personlig—Retteren er præpersonlig—men denne Ledsager præsenterer en værdi, udstråler en duft af guddommelighed, som er personlig i den højeste og uendelige forstand. Hvis Gud ikke i det mindste var personlig, kunne han ikke være bevidst, og hvis han ikke var bevidst, ville han være umenneskelig.

2. Religion og individet

103:2.1 (1130.6) Religion er funktionel i det menneskelige sind og er blevet realiseret i erfaring, før den dukker op i den menneskelige bevidsthed. Et barn har eksisteret i omkring ni måneder, før det oplever *fødsel*. Men religionens “fødsel” er ikke pludselig; det er snarere en gradvis fremkomst. Ikke desto mindre er der før eller siden en “fødselsdag.” Man kommer ikke ind i himlenes rige, medmindre man er blevet “født på ny”—født af Ånden. Mange åndelige fødsler er ledsaget af megen åndelig smerte og markante psykologiske forstyrrelser, ligesom mange fysiske fødsler er karakteriseret ved en “stormfuld fødsel” og andre abnormiteter ved “fødslen.” Andre åndelige fødsler er en naturlig og normal vækst i erkendelsen af de højeste værdier med en forøgelse af den åndelige erfaring, selvom ingen religiøs udvikling sker uden en bevidst indsats og positive og individuelle beslutninger. Religion er aldrig en passiv oplevelse, en negativ holdning. Det, der kaldes “religionens fødsel” er ikke direkte forbundet med såkaldte omvendelsesoplevelser, som normalt karakteriserer religiøse episoder, der opstår senere i livet som et resultat af mentale konflikter, følelsesmæssig undertrykkelse og temperamentsmæssige omvæltninger.

103:2.2 (1131.1) Men de mennesker, der blev opdraget af deres forældre, så de voksede op i bevidstheden om at være børn af en kærlig himmelsk far, bør ikke se skævt til deres medmennesker, der kun

kunne opnå en sådan bevidsthed om fællesskab med Gud gennem en psykologisk krise, en følelsesmæssig omvæltning.

103:2.3 (1131.2) Den evolutionære jord i menneskets sind, hvor frøet til åbenbaret religion spirer, er den moralske natur, der så tidligt giver ophav til en social bevidsthed. De første tilskyndelser fra et barns moralske natur har ikke noget at gøre med sex, skyld eller personlig stolthed, men snarere med impulser om retfærdighed, rimelighed og trang til venlighed—hjælpssom tjeneste over for ens medmennesker. Og når sådanne tidlige moralske vækkelser plejes, sker der en gradvis udvikling af det religiøse liv, som er forholdsvis fri for konflikter, omvæltninger og kriser.

103:2.4 (1131.3) Ethvert menneske oplever meget tidligt en konflikt mellem sine selvsøgende og sine altruistiske impulser, og mange gange kan den første oplevelse af Gudsbevidsthed opnås som et resultat af at søge overmenneskelig hjælp til at løse sådanne moralske konflikter.

103:2.5 (1131.4) Et barns psykologi er naturligt positiv, ikke negativ. Så mange dødelige er negative, fordi de er blevet trænet til det. Når man siger, at barnet er positivt, henviser man til dets moralske impulser, de sidskræfter, hvis fremkomst signalerer Tankeretterens ankomst.

103:2.6 (1131.5) I fraværet af forkert undervisning bevæger det normale barns sind sig positivt, i fremkomsten af religiøs bevidsthed, mod moralsk retfærdighed og social tjeneste, snarere end negativt, væk fra synd og skyld. Der kan være eller ikke være konflikter i udviklingen af religiøs erfaring, men der er altid de uundgåelige

beslutninger, anstrengelser og funktioner i den menneskelige vilje til stede.

103:2.7 (1131.6) Moralske valg er som regel ledsaget af mere eller mindre moralske konflikter. Og denne allerførste konflikt i barnesindet er mellem egoismens drifter og altruismens impulser. Tankeretteren ser ikke bort fra det egoistiske motivs personlighedsværdier, men arbejder på at give den altruistiske impuls en lille præference, fordi den fører til målet om menneskelig lykke og til glæderne i Himmeriget.

103:2.8 (1131.7) Når et moralsk væsen vælger at være uselvisk, når det konfronteres med trangen til at være egoistisk, er det en primitiv religiøs oplevelse. Intet dyr kan træffe et sådant valg; en sådan beslutning er både menneskelig og religiøs. Den omfatter gudsbevidsthed og viser impulsen til social tjeneste, grundlaget for menneskets broderskab. Når sindet vælger en rigtig moralsk vurdering ved en handling af den frie vilje, udgør en sådan beslutning en religiøs oplevelse.

103:2.9 (1131.8) Men før et barn har udviklet sig tilstrækkeligt til at tilegne sig moralsk kapacitet og derfor være i stand til at vælge altruistisk tjeneste, har det allerede udviklet en stærk og velforennet egoistisk natur. Og det er denne faktuelle situation, der giver anledning til teorien om kampen mellem den "højere" og den "lavere" natur, mellem "syndens gamle menneske" og nådens "nye natur." Meget tidligt i livet begynder det normale barn at lære, at det er "mere velsignet at give end at modtage."

103:2.10 (1131.9) Mennesket har en tendens til at identificere trangen til at tjene sig selv med sit ego—sig selv. I modsætning hertil er det tilbøjeligt til at identificere viljen til at være altruistisk med en indflydelse uden for sig selv—Gud. Og det er faktisk en rigtig vurdering, for alle sådanne ikke-selvstændige ønsker har faktisk deres oprindelse i den indre Tankerettens ledelse, og denne Retter er et fragment af Gud. Den åndelige Overvågers impuls realiseres i menneskets bevidsthed som trangen til at være altruistisk og tænke på sine medskabninger. Det er i hvert fald barnesindets tidlige og grundlæggende erfaring. Når det voksende barn ikke formår at forene sin personlighed, kan den altruistiske drift blive så overudviklet, at den gør alvorlig skade på selvets velfærd. En vildledt samvittighed kan blive ansvarlig for mange konflikter, bekymringer, sorger og endeløs menneskelig ulykke.

3. Religionen og menneskeslægten

103:3.1 (1132.1) Mens troen på ånder, drømme og diverse anden overtro alle spillede en rolle i den evolutionære oprindelse af primitive religioner, bør man ikke overse indflydelsen fra klanens eller stammens solidaritetsånd. I gruppeforholdet opstod præcis den sociale situation, som udfordrede den egoistiske-altruistiske konflikt i det tidlige menneskesinds moralske natur. På trods af deres tro på ånder fokuserer primitive australiere stadig deres religion på klanen. Med tiden har sådanne religiøse begreber en tendens til at

personificere sig, først som dyr og senere som et overmenneske eller en gud. Selv så underlegne racer som de afrikanske buskmænd, der ikke engang er totemistiske i deres tro, har en erkendelse af forskellen mellem egeninteresse og gruppeinteresse, en primitiv skelnen mellem de verdslige og de hellige værdier. Men den sociale gruppe er ikke kilden til religiøs erfaring. Uanset indflydelsen fra alle disse primitive bidrag til menneskets tidlige religion, forbliver det en kendsgerning, at den sande religiøse impuls har sin oprindelse i ægte åndelige tilstedeværelser, der aktiverer viljen til at være uselvsk.

103:3.2 (1132.2) Den senere religion er et forvarsel om den primitive tro på naturens vidundere og mysterier, den upersonlige mana. Men før eller siden kræver den voksende religion, at individet ofrer sig personligt til gavn for sin sociale gruppe og gør noget for at gøre andre mennesker lykkeligere og bedre. I sidste ende er religionen bestemt til at blive en tjeneste for Gud og mennesket.

103:3.3 (1132.3) Religion er designet til at ændre menneskets miljø, men meget af den religion, der findes blandt dødelige i dag, er blevet hjælpeløs til at gøre dette. Miljøet har alt for ofte mestret religionen.

103:3.4 (1132.4) Husk, at i alle tiders religion er det følelsen af moralske værdier og sociale betydninger, der er den vigtigste erfaring, ikke tænkningen om teologiske dogmer eller filosofiske teorier. Religion udvikler sig positivt, når det magiske element erstattes af moralbegrebet.

103:3.5 (1132.5) Mennesket udviklede sig gennem overtroen om mana, magi, naturdyrkelse, åndefrygt og dyretilbedelse til de forskellige

ceremonier, hvor den enkeltes religiøse holdning blev til klanens gruppereaktioner. Og så blev disse ceremonier fokuseret og krystalliseret til stammetro, og til sidst blev denne frygt og tro personificeret til guder. Men i hele denne religiøse udvikling var det moralske element aldrig helt fraværende. Impulsen fra guden i mennesket var altid potent. Og disse stærke påvirkninger—den ene menneskelig og den anden guddommelig—sikrede religionens overlevelse gennem tidernes omskiftelighed, og det på trods af, at den så ofte var truet af udslettelse af tusind undergravende tendenser og fjendtlige modsætninger.

4. Åndeligt trosfællesskab

103:4.1 (1133.1) Den karakteristiske forskel mellem en social begivenhed og en religiøs sammenkomst er, at i modsætning til det verdslige er det religiøse gennemtrængt af en atmosfære af *troshællesskab*. På denne måde skaber menneskelig forening en følelse af fællesskab med det guddommelige, og det er begyndelsen til gruppetilbedelse. Indtagelse af et fælles måltid var den tidligste form for socialt fællesskab, og derfor foreskrev de tidlige religioner, at en del af det ceremonielle offer skulle spises af de tilbedende. Selv i kristendommen bevarer nadveren denne form for fællesskab. Atmosfæren i nadveren giver en forfriskende og trøstende periode med våbenhvile i konflikten mellem det selvsøgende ego og den altruistiske trang i den iboende åndeledsager. Og dette er optakten til

sand tilbedelse—praktiseringen af Guds nærvær, som munder ud i fremkomsten af menneskets broderskab.

103:4.2 (1133.2) Når det primitive menneske følte, at dets fællesskab med Gud var blevet afbrudt, tyede det til en eller anden form for offer i et forsøg på at gøre bod og genoprette et venskabeligt forhold. Sulten og tørsten efter retfærdighed fører til opdagelsen af sandheden, og sandheden øger idealerne, og det skaber nye problemer for den enkelte religionsudøver, for vores idealer har en tendens til at vokse med geometrisk fremskridt, mens vores evne til at leve op til dem kun forbedres med aritmetisk fremskridt.

103:4.3 (1133.3) Skyldfølelsen (ikke bevidstheden om synd) kommer enten fra et afbrudt åndeligt fællesskab eller fra en sænkning af ens moralske idealer. Befrielse fra en sådan situation kan kun komme gennem erkendelsen af, at ens højeste moralske idealer ikke nødvendigvis er ensbetydende med Guds vilje. Mennesket kan ikke håbe på at leve op til sine højeste idealer, men det kan være tro mod sit formål om at finde Gud og blive mere og mere som ham.

103:4.4 (1133.4) Jesus fejede alle offer- og forsoningsceremonierne væk. Han ødelagde grundlaget for al denne fiktive skyld og følelse af isolation i universet ved at erklære, at mennesket er et barn af Gud; forholdet mellem skabning og skaber blev placeret på et barn-forældre-grundlag. Gud bliver en kærlig far for sine dødelige sønner og døtre. Alle ceremonier, der ikke er en legitim del af et sådant intimt familieforhold, afskaffes for evigt.

103:4.5 (1133.5) Gud Fader behandler mennesket, sit barn, ikke på grundlag af faktisk dyd eller værdighed, men i erkendelse af barnets

motivation—skabningens formål og hensigt. Forholdet er et forældre-barn-forhold og er drevet af guddommelig kærlighed.

5. Oprindelsen af idealer

103:5.1 (1133.6) Det tidlige evolutionære sind giver ophav til en følelse af social pligt og moralsk forpligtelse, der hovedsageligt stammer fra følelsesmæssig frygt. Den mere positive trang til social tjeneste og altruismens idealisme stammer fra den direkte impuls fra den guddommelige ånd, der bor i det menneskelige sind.

103:5.2 (1133.7) Denne idé og ideal om at gøre godt for andre—impulsen til at benægte egoet noget til gavn for sin næste—er i første omgang meget begrænset. Det primitive menneske betragter som sin næste kun dem, der er meget tæt på, dem, som er venligsindede. Når den religiøse civilisation gør fremskridt, udvides begrebet til sin næste til at omfatte klanen, stammen, nationen. Senere udvidede Jesus kredsen af ens næste til at omfatte hele menneskeheden, selv så langt, at vi skal elske vore fjender. Der er noget inde i ethvert normalt menneske, der fortæller det, at denne undervisning er moralsk—er rigtig. Selv dem, der praktiserer dette ideal mindst, indrømmer, at det er rigtigt i teorien.

103:5.3 (1134.1) Alle mennesker anerkender moralen i denne universelle menneskelige trang til at være uselvisk og altruistisk. Humanisten tilskriver oprindelsen til denne trang det materielle sinds naturlige virke; religionisten anerkender mere korrekt, at den virkelig

uselviske drivkraft i det dødelige sind er en reaktion på Tankeretterens indre åndelige vejledninger.

103:5.4 (1134.2) Men menneskets fortolkning af disse tidlige konflikter mellem ego-viljen og andet-end-selv-viljen er ikke altid pålidelig. Kun en nogenlunde forenet personlighed kan mægle i de mangeartede stridigheder mellem egoets begær og den spirende sociale bevidsthed. Selvet har rettigheder lige så vel som ens naboer. Ingen af dem har eneret på individets opmærksomhed og tjenester. Hvis man ikke kan løse dette problem, opstår den tidligste form for menneskelige skyldfølelser.

103:5.5 (1134.3) Menneskelig lykke opnås kun, når egoets begær og det højere selvs altruistiske trang (den guddommelige ånd) koordineres og forenes af den integrerende og superviserende personligheds forenede vilje. Det evolutionære menneskes sind konfronteres hele tiden med det indviklede problem at dømme i kampen mellem den naturlige ekspansion af emotionelle impulser og den moralske vækst af uselviske drifter, der er baseret på åndelig indsigt—ægte religiøs refleksion.

103:5.6 (1134.4) Forsøget på at sikre lige gode ting for sig selv og for det største antal andre selv udgør et problem, som ikke altid kan løses tilfredsstillende inden for en tids- og rumramme. I et evigt liv kan sådanne modsætninger løses, men i et kort menneskeliv er de ude af stand til at blive løst. Jesus henviste til et sådant paradoks, da han sagde: “Den, der vil frelse sit liv, skal miste det, men den, der vil miste sit liv for rigets skyld, skal finde det.”

103:5.7 (1134.5) Jagten på idealet—stræben efter at være gudlignende—er en kontinuerlig indsats før og efter døden. Livet efter døden er i det væsentlige ikke anderledes end den jordiske eksistens. Alt, hvad vi gør i dette liv, som er godt, bidrager direkte til forbedringen af det fremtidige liv. Ægte religion fremmer ikke moralsk sløvhed og åndelig dovenskab ved at opmuntre til det forfængelige håb om at få alle dyderne i en ædel karakter skænket som et resultat af at passere gennem den naturlige døds portaler. Sand religion forklejner ikke menneskets bestræbelser på at gøre fremskridt i løbet af det dødelige liv. Enhver dødelig gevinst er et direkte bidrag til berigelsen af de første stadier af den udødelige overlevelseseoplevelse.

103:5.8 (1134.6) Det er fatalt for menneskets idealisme, når det lærer, at alle dets altruistiske impulser blot er en udvikling af dets naturlige flokinstinkter. Men det forædles og får mægtig energi, når det lærer, at disse højere drifter i hans sjæl udspringer af de åndelige kræfter, der bor i hans dødelige sind.

103:5.9 (1134.7) Det løfter mennesket ud af sig selv og ud over sig selv, når det først fuldt ud indser, at der lever og stræber noget i det, som er evigt og guddommeligt. Og sådan er det, at en levende tro på vores idealers overmenneskelige oprindelse bekræfter vores tro på, at vi er Guds sønner, og virkeliggør vores altruistiske overbevisninger, følelserne af menneskenes broderskab.

103:5.10 (1134.8) Mennesket, i sit åndelige domæne, har en fri vilje. Det dødelige menneske er hverken en hjælpeløs slave af en almægtig Guds ufravigelige suverænitæt eller et offer for en mekanistisk

kosmisk determinismes håbløse skæbne. Mennesket er i sandhed arkitekten bag sin egen evige skæbne.

103:5.11 (1135.1) Men mennesket bliver ikke frelst eller forædlet af pres. Åndelig vækst udspringer indefra den udviklende sjæl. Pres kan deformere personligheden, men det stimulerer aldrig vækst. Selv pres i uddannelsessystemet er kun en negativ hjælp, fordi det kan være med til at forhindre katastrofale oplevelser. Åndelig vækst er størst, hvor alt ydre pres er på et minimum. "Hvor Herrens ånd er, er der frihed." Mennesket udvikler sig bedst, når presset fra hjemmet, samfundet, kirken og staten er mindst. Men det skal ikke forstås sådan, at der i et progressivt samfund ikke er plads til hjem, sociale institutioner, kirke og stat.

103:5.12 (1135.2) Når et medlem af en social religiøs gruppe har opfyldt kravene til en sådan gruppe, bør han opmuntres til at nyde religiøs frihed i det fulde udtryk for sin egen personlige fortolkning af sandhederne i den religiøse tro og kendsgerningerne i den religiøse erfaring. En religiøs gruppes sikkerhed afhænger af åndelig enhed, ikke af teologisk ensartethed. En religiøs gruppe bør være i stand til at nyde friheden til at tænke frit uden at skulle blive "fritænkere." Der er stort håb for enhver kirke, der tilbyder den levende Gud, anerkender menneskets broderskab og tør fjerne alt trospres fra sine medlemmer.

6. Filosofisk koordinering

103:6.1 (1135.3) Teologi er studiet af den menneskelige ånds handlinger og reaktioner; det kan aldrig blive en videnskab, da det altid må kombineres mere eller mindre med psykologi i sit personlige udtryk og med filosofi i sin systematiske skildring. Teologi er altid studiet af *din egen* religion; studiet af andres religion er psykologi.

103:6.2 (1135.4) Når mennesket nærmer sig studiet og undersøgelsen af sit univers fra *ydersiden*, frembringer det de forskellige fysiske videnskaber; når det nærmer sig forskningen af sig selv og universet fra *indersiden*, giver det anledning til teologi og metafysik. Den senere filosofiske kunst udvikler sig i et forsøg på at harmonisere de mange uoverensstemmelser, som i begyndelsen er bestemt til at dukke op mellem resultaterne og læren fra disse to diametralt modsatte måder at nærme sig tingenes og væsenernes univers på.

103:6.3 (1135.5) Religion har at gøre med det åndelige synspunkt, bevidstheden om det *indvendige* i den menneskelige erfaring. Menneskets åndelige natur giver det mulighed for at vende universet udefra og ind. Det er derfor sandt, at set udelukkende fra personlighedens indre oplevelse, synes al skabelse at være åndelig i sin natur.

103:6.4 (1135.6) Når mennesket analytisk inspicerer universet gennem sine fysiske sansers materielle udstyr og den tilhørende mentale perception, fremstår kosmos som mekanisk og energimæssigt materielt. En sådan teknik til at studere virkeligheden består i at vende vrangen ud på universet.

103:6.5 (1135.7) Et logisk og konsistent filosofisk begreb om universet kan ikke bygges op på hverken materialismens eller spiritismens postulater, for begge disse tanke-systemer er, når de anvendes universelt, tvunget til at se kosmos i forvrængning, idet førstnævnte kommer i kontakt med et univers, der er vendt vrangen ud, mens sidstnævnte indser naturen af et univers, der er vendt vrangen ind. Hverken videnskab eller religion kan derfor i sig selv håbe på at opnå en tilstrækkelig forståelse af universelle sandheder og relationer uden vejledning fra menneskelig filosofi og oplysning fra guddommelig åbenbaring.

103:6.6 (1136.1) Menneskets indre ånd må altid være afhængig af sindets mekanisme og teknik for at komme til udtryk og realisere sig selv. På samme måde må menneskets ydre oplevelse af den materielle virkelighed være baseret på den oplevende personligheds mentale bevidsthed. Derfor er de åndelige og de materielle, de indre og de ydre menneskelige oplevelser altid forbundet med sindets funktion og betinget af sindets aktivitet, når det gælder deres bevidste realisering. Mennesket oplever materien i sit sind; det oplever den åndelige virkelighed i sjælen, men bliver bevidst om denne oplevelse i sit sind. Intellectet er harmonisatoren og den evigt tilstedeværende betingelse og kvalificering af den samlede dødelige erfaring. Både energi-ting og åndelige værdier farves af deres fortolkning gennem sindets bevidsthedsmedier.

103:6.7 (1136.2) Dine vanskeligheder med at nå frem til en mere harmonisk koordinering mellem videnskab og religion skyldes din totale uvidenhed om det mellemliggende domæne, som er den

morontielle verden af ting og væsener. Det lokale univers består af tre grader eller stadier af virkelighedsmanifestation: materie, morontia og ånd. Den morontielle indfaldsvinkel udviser alle uoverensstemmelser mellem de fysiske videnskabers resultater og den religiøse ånds funktion. Fornuft er videnskabernes forståelsesteknik; tro er religionens indsigtsteknik; mota er morontia-niveauets teknik. Mota er en supermateriel realitetssensitivitet, som er begyndt at kompensere for ufuldstændig vækst, og som har viden-fornuft som sin substans og tro-indsigt som sin essens. Mota er en superfilosofisk forsoning af divergerende virkelighedsopfattelse, som ikke kan opnås af materielle personligheder; den er til dels baseret på erfaringen af at have overlevet det materielle liv i kødet. Men mange dødelige har erkendt det ønskelige i at have en metode til at forene samspillet mellem videnskabens og religionens vidt adskilte domæner, og metafysikken er resultatet af menneskets forgæves forsøg på at overvinde denne velkendte kløft. Men menneskets metafysik har vist sig at være mere forvirrende end oplysende. Metafysik står for menneskets velmenende, men forgæves forsøg på at kompensere for fraværet af morontias mota.

103:6.8 (1136.3) Metafysik har vist sig at være en fiasko; mota, kan mennesket ikke opfatte. Åbenbaring er den eneste teknik, der kan kompensere for fraværet af motas sandhedssensitivitet i en materiel verden. Åbenbaringen afklarer autoritativt forvirringen i den fornuftsudviklede metafysik på en evolutionær sfære.

103:6.9 (1136.4) Videnskab er menneskets forsøg på at studere sit fysiske miljø, verden af energi og stof; religion er menneskets erfaring med kosmos af åndelige værdier; filosofi er blevet udviklet af menneskets forsøg på at organisere og korrelere resultaterne af disse vidt adskilte begreber til noget, der ligner en fornuftig og forenet holdning til kosmos. Filosofi, afklaret af åbenbaring, fungerer acceptabelt i fraværet af mota og i tilstedeværelsen af sammenbruddet og fiaskoen i menneskets fornufts erstatning for mota—metafysik.

103:6.10 (1136.5) Det tidlige menneske skelnede ikke mellem energiniveauet og det åndelige niveau. Det var den violette race og deres anditiske efterfølgere, der først forsøgte at adskille det matematiske fra det viljemæssige. I stigende grad har det civiliserede menneske fulgt i fodsporene på de tidligste grækere og sumererne, som skelnede mellem det livløse og det besjælede. Og efterhånden som civilisationen skrider frem, bliver filosofien nødt til at bygge bro over stadig større kløfter mellem åndsbegrebet og energibegrebet. Men i rummets tid er disse forskelligheder ét i den Højeste.

103:6.11 (1137.1) Videnskab skal altid være baseret på fornuft, selvom fantasi og formodninger er nyttige i udvidelsen af dens grænser. Religion er for evigt afhængig af tro, selv om fornuften er en stabiliserende indflydelse og en nyttig tjenerinde. Og der har altid været, og vil altid være, misvisende fortolkninger af fænomenerne i både den naturlige og den åndelige verden, videnskab og religioner, der fejlagtigt kaldes sådan.

103:6.12 (1137.2) Ud fra sin ufuldstændige forståelse af videnskaben, sit svage greb om religionen og sine mislykkede forsøg på metafysik har mennesket forsøgt at konstruere sine formuleringer af filosofien. Og det moderne menneske ville faktisk kunne opbygge en værdig og engagerende filosofi om sig selv og sit univers, hvis det ikke var for sammenbruddet af den altafgørende og uundværlige metafysiske forbindelse mellem materiens og åndens verdener, metafysikkens manglende evne til at bygge bro over morontia-kløften mellem det fysiske og det åndelige. Det dødelige menneske mangler begrebet morontia-sind og -materie, og *åbenbaring* er den eneste teknik til at råde bod på denne mangel i de begrebsmæssige data, som mennesket har så hårdt brug for for at kunne konstruere en logisk filosofi om universet og nå frem til en tilfredsstillende forståelse af sin sikre og afklarede plads i dette univers.

103:6.13 (1137.3) Åbenbaring er det evolutionære menneskes eneste håb om at bygge bro over den morontielle kløft. Tro og fornuft, uden hjælp fra mota, kan ikke udtænke og konstruere et logisk univers. Uden motas indsigt kan det dødelige menneske ikke skelne godhed, kærlighed og sandhed i den materielle verdens fænomener.

103:6.14 (1137.4) Når menneskets filosofi i høj grad hælder mod materiens verden, bliver den rationalistisk eller *naturalistisk*. Når filosofien især hælder mod det åndelige niveau, bliver den *idealistisk* eller endda mystisk. Når filosofi er så uheldig at læne sig mod metafysik, bliver den altid *skeptisk*, forvirret. I tidligere tider er det meste af menneskets viden og intellektuelle evalueringer faldet ind under en af disse tre forvrængninger af opfattelsen. Filosofien tør ikke

projicere sine fortolkninger af virkeligheden på logikkens lineære måde; den må aldrig undlade at regne med virkelighedens elliptiske symmetri og med den essentielle krumning i alle relationsbegreber.

103:6.15 (1137.5) Den højest opnåelige filosofi for det dødelige menneske må være logisk baseret på videnskabens fornuft, religionens tro og den sandhedsindsigt, som åbenbaringen giver. Ved denne forening kan mennesket til en vis grad kompensere for sin manglende evne til at udvikle en passende metafysik og for sin manglende evne til at forstå morontia mota.

7. Videnskab og religion

103:7.1 (1137.6) Videnskab understøttes af fornuft, religion af tro. Selvom troen ikke er baseret på fornuft, er den fornuftig; selvom den er uafhængig af logik, bliver den ikke desto mindre opmuntret af sund logik. Troen kan ikke engang næres af en ideel filosofi; faktisk er den, sammen med videnskaben, selve kilden til en sådan filosofi. Troen, menneskets religiøse indsigt, kan kun blive belært af åbenbaring, kan kun blive opløftet af personlig dødelig erfaring med den åndelige Retter tilstedeværelse af Gud, som er ånd.

103:7.2 (1137.7) Sand frelse består af den guddommelige proces, der udvikler det dødelige sind fra identifikation med materien gennem morontiaforbindelsens verdener, til den høje status af åndelig sammenhæng i universet. Ligesom det materielle intuitive instinkt

går forud for fremkomsten af en logisk viden i den jordiske evolution, så går forekomsten af en åndelig intuitiv indsigt forud for den senere tilsynkomst af morontia- og åndsfornuft og erfaring i den himmelske evolutions overjordiske program, hvis opgave er, at transformere det timelige menneskes potentialer til det evige menneskes aktualitet og guddommelighed, til en Paradis finaliter.

103:7.3 (1138.1) Samtidigt med, at det opstigende menneske stræber indad og mod Paradiset for at få en gudsoplevelse, stræber det ligeledes udad og mod rummet for at få en energiforståelse af det materielle kosmos. Videnskabens udvikling er ikke begrænset til menneskets jordiske liv; dets opstigningserfaring i universet og superuniverset udgør i vid udstrækning studiet af energiomdannelse og materiel metamorfose. Gud er ånd, men Guddommen er enhed, og Guddommens enhed omfatter ikke kun den Universelle Faders og den Evige Søns åndelige værdier, men er også bevidst om den Universelle Tilsynsførendes og Paradisøens energifakta, mens disse to faser af den universelle virkelighed er perfekt korrelerede i Samforenerens sindsrelationer og forenede på det endelige niveau i det Højeste Væsens fremvoksende Guddom.

103:7.4 (1138.2) Foreningen af den videnskabelige holdning og den religiøse indsigt gennem mægling af erfaringsbaseret filosofi er en del af menneskets oplevelse under den lange opstigning til Paradiset. Matematikkens tilnærmelser og erkendelsens vished vil altid kræve, sindelagslogikkens harmoniserende funktion på alle erfaringsniveauer før den maksimale opnåelse af det højeste.

103:7.5 (1138.3) Men logik kan aldrig lykkes med at harmonisere videnskabens resultater og religionens indsigter, medmindre både de videnskabelige og de religiøse aspekter af en personlighed er sandhedsdominerede og oprigtigt ønsker at følge sandheden, uanset hvor den måtte føre hen, uanset hvilke konklusioner den måtte nå frem til.

103:7.6 (1138.4) Logik er filosofiens teknik, dens udtryksmetode. Inden for den sande videnskab er fornuften altid modtagelig for ægte logik; inden for den sande religion er troen altid logisk ud fra et indre synspunkt, selv om en sådan tro kan synes at være ganske ubegrundet ud fra den videnskabelige tilgangs indadvendte synspunkt. Udefra, set indad, kan universet synes at være materielt; set indefra, og så ud ser det samme univers til at være helt åndeligt. Fornuft vokser ud af materiel bevidsthed, tro ud af åndelig bevidsthed, men gennem formidling af en filosofi, der er styrket af åbenbaring, kan logik bekræfte både det indre og det ydre syn og derved stabilisere både videnskab og religion. Gennem fælles kontakt med filosofiens logik kan både videnskab og religion således blive mere og mere tolerante over for hinanden, mindre og mindre skeptiske.

103:7.7 (1138.5) Hvad både videnskaben og religionen har brug for er mere søgende og frygtløs selvkritik, en større bevidsthed om ufuldstændigheden i deres evolutionære status. De som underviser både i videnskab og religion er ofte alt for selvsikre og dogmatiske. Videnskaben og religionen kan kun være selvkritiske over for deres *fakta*. I det øjeblik man bevæger sig væk fra fakta stadie, abdicerer

fornuften eller også degenererer hurtigt til at slå følge med falsk logik.

103:7.8 (1138.6) Sandheden—en forståelse af kosmiske relationer, universets fakta og åndelige værdier—kan bedst opnås gennem Sandhedens Ånds tjeneste og kan bedst kritiseres ved *åbenbaring*. Men åbenbaringen skaber hverken en videnskab eller en religion; dens funktion er at koordinere både videnskab og religion med virkelighedens sandhed. I mangel af åbenbaring eller i mangel af at acceptere eller forstå den har det dødelige menneske altid tyet til sin nytteløse metafysiske gestus, som er den eneste menneskelige erstatning for sandhedens åbenbaring eller for morontiapersonlighedens mota.

103:7.9 (1139.1) Videnskaben om den materielle verden gør mennesket i stand til at kontrollere og til en vis grad dominere sit fysiske miljø. Den åndelige erfarings religion er kilden til den broderskabsimpuls, der gør det muligt for mennesker at leve sammen i den komplekse civilisation i en videnskabelig tidsalder. Metafysik, men mere sikkert åbenbaring, giver et fælles mødested for opdagelser inden for både videnskab og religion og muliggør menneskets forsøg på logisk at korrelere disse adskilte, men indbyrdes afhængige tankeområder til en velafbalanceret filosofi med videnskabelig stabilitet og religiøs vished.

103:7.10 (1139.2) På de dødeliges stadium, kan intet være absolut bevist; både videnskab og religion er baseret på forudsætninger. På morontia niveauet, kan både videnskabens og religionens postulater

delvist bevises med motalogik. På det åndelige niveau med maksimal status forsvinder behovet for endelige beviser gradvist før den faktiske oplevelse af og med virkeligheden; men selv da er der meget ud over det endelige, der forbliver ubevist.

103:7.11 (1139.3) Alle dele af den menneskelige tankegang er baseret på visse antagelser, som er accepteret, men ikke bevist, af den konstitutive virkelighedssensitivitet i menneskets sindelag. Videnskaben starter sin berømte karriere med at ræsonnere ved at *antage* at tre ting er virkelige: stof, bevægelse og liv. Religion starter med at antage gyldigheden af tre ting: sind, ånd og universet—det højeste væsen.

103:7.12 (1139.4) Videnskab bliver matematikkens tankedomæne, af energi og stof i tid og rum. Religion antager, at den ikke kun beskæftiger sig med endelig og timelig ånd, men også med evigheds og overhøjhedens ånd. Kun gennem en lang erfaring i mota kan man få disse to yderpunkter i opfattelse af universet til at give analoge fortolkninger af oprindelse, funktioner, relationer, realiteter, og skæbner. Den maksimale harmonisering af divergensen mellem energi og ånd findes i de syv Mesterånders kredsløb; deres første forening af dem i den Højeste Guddom; den endelige enhed af dem i uendeligheden af den Første Kilde og Center, JEG ER.

103:7.13 (1139.5) *Fornuft* er den handling, hvor man anerkender bevidsthedens konklusioner med hensyn til erfaring i og med den fysiske verden af energi og stof. *Tro* er den handling, hvor man anerkender gyldigheden af åndelig bevidsthed—noget, som ellers ikke kan bevises af andre dødelige. *Logik* er den syntetiske

sandhedssøgende fremadskridelse af enheden mellem tro og fornuft, og er baseret på de dødelige væseners grundlæggende sindsegenskaber, den medfødte erkendelse af ting, betydninger og værdier.

103:7.14 (1139.6) Tankeretterens tilstedeværelse udgør et virkeligt bevis på den åndelige virkelighed, men denne tilstedeværelses gyldighed kan ikke vises til den ydre verden, kun for den, der således oplever Guds indre. Bevidstheden om Retterens bevidsthed er baseret på den intellektuelle modtagelse af sandhed, supersindets opfattelse af godhed og personlighedens motivation til at elske.

103:7.15 (1139.7) Videnskaben opdager den materielle verden, religionen evaluerer den, og filosofien forsøger at fortolke dens betydninger, mens den koordinerer det videnskabelige materielle synspunkt med det religiøse spirituelle koncept. Men historien er et område, hvor videnskab og religion måske aldrig bliver helt enige.

8. Filosofi og religion

103:8.1 (1140.1) Selvom både videnskab og filosofi kan antage sandsynligheden for Gud med deres fornuft og logik, er det kun den personlige religiøse erfaring hos et menneske, der ledes af ånden, som kan bekræfte visheden om en sådan suveræn og personlig Guddom. Ved hjælp af en sådan inkarnation af den levende sandhed

bliver den filosofiske hypotese om sandsynligheden for Gud til en religiøs realitet.

103:8.2 (1140.2) Forvirringen omkring oplevelsen af Guds vished opstår på grund af de forskellige fortolkninger af og relationer til denne oplevelse hos forskellige individer og menneskeracer. Oplevelsen af Gud kan være helt gyldig, men talen *om* Gud som er intellektuel og filosofisk, er divergerende og ofte forvirrende fejlagtig.

103:8.3 (1140.3) En god og ædel mand kan være fuldstændig forelsket i sin kone, men fuldstændig ude af stand til at bestå en tilfredsstillende skriftlig eksamen i den ægteskabelige kærligheds psykologi. En anden mand, som har ringe eller ingen kærlighed til sin ægtefælle, kan bestå en sådan eksamen på en meget acceptabel måde. At den elskendes indsigt i den elskedes sande natur er ufuldkommen, gør ikke på nogen måde hans kærligheds realitet eller oprigtighed ugyldig.

103:8.4 (1140.4) Hvis du virkelig tror på Gud—ved tro at kende ham og elske ham—skal du ikke tillade, at virkeligheden af en sådan oplevelse på nogen måde mindskes eller forringes af videnskabens tvivlende insinuationer, logikkens kværulanteri, filosofiens postulater eller de kloge forslag fra velmenende sjæle, der vil skabe en religion uden Gud.

103:8.5 (1140.5) Den gudkendende religionsudøvers vished bør ikke forstyrres af den tvivlende materialists usikkerhed; snarere bør den

ikke-troendes usikkerhed blive kraftigt udfordret af den erfaringsbaserede troendes dybe tro og urokkelige vished.

103:8.6 (1140.6) Hvis filosofien skal være til størst mulig gavn for både videnskab og religion, bør den undgå materialismens og panteismens ekstremer. Kun en filosofi, der anerkender personlighedens realitet—uforanderlighed i forandringens nærvær—kan være af moralsk værdi for mennesket, kan tjene som bindeled mellem den materielle videnskabs teorier og den åndelige religion. Åbenbaring er en compensation for svaghederne i den udviklende filosofi.

9. Religionens væsen

103:9.1 (1140.7) Teologien beskæftiger sig med religionens intellektuelle indhold, metafysikken (åbenbaringen) med de filosofiske aspekter. Religiøs erfaring *er* religionens åndelige indhold. På trods af de mytologiske luner og de psykologiske illusioner i religionens intellektuelle indhold, de metafysiske fejlantagelser og selvbedragets teknikker, de politiske forvrængninger og de socioøkonomiske perversioner af religionens filosofiske indhold, forbliver den personlige religions åndelige oplevelse ægte og gyldig.

103:9.2 (1140.8) Religion har at gøre med at føle, handle og leve, ikke kun med at tænke. Tænkning er tættere forbundet med det materielle liv og bør hovedsageligt, men ikke helt, være domineret af fornuft og videnskabelige fakta og, i dens ikke-materielle rækkevidde mod

åndens riger, af sandhed. Uanset hvor illusorisk og fejlagtig ens teologi er, kan ens religion være helt ægte og evigt sand.

103:9.3 (1141.1) Buddhismen i sin oprindelige form er en af de bedste religioner uden en Gud, som er opstået gennem hele Urantias evolutionære historie, selv om denne tro ikke forblev gudløs, da den udviklede sig. Religion uden tro er en selvmodsigelse; uden Gud en filosofisk inkonsekvens og en intellektuel absurditet.

103:9.4 (1141.2) Den naturlige religions magiske og mytologiske ophav ugyldiggør ikke virkeligheden og sandheden i de senere åbenbaringsreligioner og det fuldendte frelsende evangelium i Jesu religion. Jesu liv og lære befriede til sidst religionen for magiens overtro, mytologiens illusioner og den traditionelle dogmatismes trældom. Men denne tidlige magi og mytologi forberedte meget effektivt vejen for senere og højere religion ved at antage eksistensen og virkeligheden af overmaterielle værdier og væsener.

103:9.5 (1141.3) Selvom religiøs erfaring er et rent åndeligt subjektivt fænomen, omfatter en sådan erfaring en positiv og levende trosholdning til de højeste områder af universets objektive virkelighed. Idealet for religiøs filosofi er en sådan tros-tillid, som ville få mennesket til uforbeholdent at stole på den absolutte kærlighed fra den uendelige Fader til universernes univers. En sådan ægte religiøs oplevelse overskrider langt den filosofiske objektivisering af idealistisk begær; den tager faktisk frelsen for givet og bekymrer sig kun om at lære og gøre Faderens vilje i Paradis. Kendetegnene for

en sådan religion er: tro på en højeste Guddom, håb om evig overlevelse og kærlighed, især til ens medmennesker.

103:9.6 (1141.4) Når teologien behersker religionen, dør religionen; den bliver en doktrin i stedet for et liv. Teologiens mission er blot at lette den personlige åndelige erfarings selvbevidsthed. Teologi er den religiøse bestræbelse på at definere, afklare, forklare og retfærdiggøre religionens erfaringsmæssige krav, som i sidste ende kun kan bekræftes af en levende tro. I den højere filosofi om universet bliver visdom, ligesom fornuft, allieret med tro. Fornuften, visdommen og troen er menneskets højeste opnåelser. Fornuft introducerer mennesket til en verden af fakta, til ting; visdom introducerer det til en verden af sandhed, til relationer; tro indvier det i en verden af guddommelighed, åndelig erfaring.

103:9.7 (1141.5) Troen tager gerne fornuften med så langt, som fornuften kan gå, og fortsætter så med visdommen til den fulde filosofiske grænse; og så tør den kaste sig ud på den grænseløse og uendelige rejse i universet alene i selskab med SANHEDEN.

103:9.8 (1141.6) Videnskab (viden) er baseret på den iboende (hjælpende sindsånd) antagelse, at fornuften er gyldig, at universet kan forstås. Filosofi (koordineret forståelse) er baseret på den iboende (visdommens ånd) antagelse, at visdom er gyldig, at det materielle univers kan koordineres med det åndelige. Religion (sandheden om personlig åndelig erfaring) er baseret på den iboende

(Tankeretterens) antagelse om, at tro er gyldig, at man kan lære at kende Gud og nå frem til ham.

103:9.9 (1141.7) Den fulde erkendelse af det jordiske livs virkelighed består i en gradvis villighed til at tro på disse antagelser om fornuft, visdom og tro. Et sådant liv er motiveret af sandhed og domineret af kærlighed; og det er idealerne for den objektive kosmiske virkelighed, hvis eksistens ikke kan bevises materielt.

103:9.10 (1142.1) Når fornuften først erkender rigtigt og forkert, udviser den visdom; når visdommen vælger mellem rigtigt og forkert, sandhed og fejl, viser den, at ånden leder. Og således er sindets, sjælens og åndens funktioner altid tæt forenet og funktionelt forbundet med hinanden. Fornuften beskæftiger sig med faktuel viden; visdommen med filosofi og åbenbaring; troen med levende åndelig erfaring. Gennem sandhed opnår mennesket skønhed, og gennem åndelig kærlighed stiger det op til godhed.

103:9.11 (1142.2) Troen fører til at kende Gud, ikke blot til en mystisk følelse af det guddommelige nærvær. Troen må ikke blive alt for påvirket af dens følelsesmæssige konsekvenser. Sand religion er en oplevelse af at tro og vide såvel som en tilfredsstillelse af følelser.

103:9.12 (1142.3) Der er en virkelighed i religiøs erfaring, som er proportional med det åndelige indhold, og en sådan virkelighed er overgår fornuft, videnskab, filosofi, visdom og alle andre menneskelige præstationer. Overbevisningerne i en sådan oplevelse er uangribelige; logikken i det religiøse liv er ubestridelig; sikkerheden i en sådan viden er overmenneskelig; tilfredsstillelsen er fantastisk guddommelig, modet ukueligt, hengivenheden uden tvivl,

loyaliteten suveræn og skæbnen endelig—evig, ultimativ og universel.

103:9.13 (1142.4) [Præsenteret af en Melkisedek i Neadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 103](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 105](#) >>

Kapitel 104

Treenighedsbegrebets Udvikling

104:0.1 (1143.1) Treenighedsbegrebet i åbenbaret religion må ikke forveksles med de evolutionære religioners triade-tro. Idéerne om triader opstod på baggrund af mange suggestive forhold, men først og fremmest på grund af fingrenes tre led, fordi tre ben var det mindste, der kunne stabilisere en skammel, fordi tre støttepunkter kunne holde et telt oppe; desuden kunne det primitive menneske i lang tid ikke tælle længere end til tre.

104:0.2 (1143.2) Bortset fra visse naturlige par, såsom fortid og nutid, dag og nat, varmt og koldt og mand og kvinde, har mennesket generelt en tendens til at tænke i treklange: i går, i dag og i morgen; solopgang, middag og solnedgang; far, mor og barn. Sejrherrén får tre hurraer. De døde begravés på den tredje dag, og genfærdet dulmes med tre afvaskninger med vand.

104:0.3 (1143.3) Som en konsekvens af disse naturlige foreninger i menneskelig erfaring, dukkede triaden op i religionen, og det længe

før Paradisets treenighed af Guddomme, eller endda nogen af deres repræsentanter, var blevet åbenbaret for menneskeheden. Senere, havde perserne, hinduerne, grækerne, egypterne, babylonierne, romerne, og skandinaverne alle triadeguder, men disse var stadig ikke sande treenheder. Triadeguder havde alle en naturlig oprindelse og er dukket op på et eller andet tidspunkt blandt de fleste intelligente folk på Urantia. Undertiden blev et evolutionært triade begreb sammenblandet med et åbenbaret treenhedsbegreb; i disse tilfælde er det ofte umuligt at skelne den ene fra den anden.

1. Treenighedsopfattelsen på Urantia

104:1.1 (1143.4) Den første åbenbaring, der førte til en forståelse af Paradistreenigheden på Urantia blev udført af Prins Caligastias personale for omkring en halv million år siden. Dette tidligste treenhedsbegreb gik tabt for verden i de urolige tider efter det planetariske oprør.

104:1.2 (1143.5) Den anden præsentation af Treenigheden blev givet af Adam og Eva i den første og den anden have. Selv på Makiventa Melkisedeks tid omkring 35.000 år senere var denne lære ikke helt udslettet, for det sethitiske treenhedsbegreb levede videre i både Mesopotamien og Egypten, men især i Indien, hvor det længe blev foreviget i Agni, den vediske tvehovedede ildgud.

104:1.3 (1143.6) Den tredje præsentation af treenigheden blev foretaget af Makiventa Melkisedek, og denne doktrin blev symboliseret af de tre

koncentriske cirkler, som vismanden fra Salem bar på sin brystplade. Men Makiventa fandt det meget vanskeligt at undervise de palæstinensiske beduiner om den universelle Fader, den evige Søn og den uendelige Ånd. De fleste af hans disciple troede, at Treenigheden bestod af Norlatiadeks tre Højeste; nogle få opfattede Treenigheden som Systemherskeren, Konstellationsfaderen og lokaluniversets Skaberguddom; endnu færre fattede bare tilnærmelsesvis idéen om Paradisets forening af Faderen, Sønnen og Ånden.

104:1.4 (1144.1) Gennem Salem-missionærernes aktiviteter spredte den Melkisedekske lære om treenigheden sig gradvist over store dele af Eurasien og det nordlige Afrika. Det er ofte svært at skelne mellem triaderne og treenighederne i de senere anditiske tider og tiderne efter Melkisedek, hvor begge begreber til en vis grad blandede sig og smeltede sammen.

104:1.5 (1144.2) Blandt hinduerne slog det treenige koncept rod som Væren, Intelligens og Glæde. (En senere indisk opfattelse var Brahma, Siva og Vishnu.) Mens de tidligere treenighedsskildringer blev bragt til Indien af de setitiske præster, blev de senere ideer om treenigheden importeret af missionærerne fra Salem og udviklet af de indfødte intellektuelle i Indien gennem en blanding af disse doktriner med de evolutionære triadeopfattelser.

104:1.6 (1144.3) Den buddhistiske tro udviklede to doktriner af trinitarisk karakter: Den første var Lærer, Lov og Broderskab; det var den præsentation, som Gautama Siddhartha gav. Den senere idé, som udviklede sig blandt den nordlige gren af Buddhas tilhængere,

omfattede den Højeste Herre, Helligånden og den inkarnerede Frelser.

104:1.7 (1144.4) Disse ideer hos hinduerne og buddhisterne var ægte trinitariske postulater, dvs. ideen om en trefoldig manifestation af en monoteistisk Gud. En ægte treenighedsforestilling er ikke bare en gruppering af tre separate guder.

104:1.8 (1144.5) Hebræerne kendte til treenigheden fra Keniternes traditioner på Melkisedeks tid, men deres monoteistiske iver for den ene Gud, Jahve, overskyggede i den grad alle sådanne læresætninger, at Elohim-doktrinen praktisk talt var blevet udryddet fra jødisk teologi på det tidspunkt, hvor Jesus kom til verden. Det hebraiske sind kunne ikke forene det trinitariske koncept med den monoteistiske tro på den ene Herre, Israels Gud.

104:1.9 (1144.6) Tilhængerne af den islamiske tro var ligeledes ikke i stand til at forstå idéen om Treenigheden. Det er altid svært for en spirende monoteisme at tolerere treenighedslæren, når den er konfronteret med polyteisme. Treenighedstanken slår bedst rod i de religioner som har en stærk bindende monoteistisk tradition kombineret med doktrinær elasticitet. De store monoteister, hebræerne og muhamedanere, fandt det vanskeligt at skelne mellem tilbedelse af tre guder, polyteisme, og treenighedslæren, tilbedelsen af én Guddom eksisterende i en treenig guddommeligheds- og personligheds manifestation.

104:1.10 (1144.7) Jesus lærte sine apostle sandheden om personerne i Paradisets Treenighed, men de troede, at han talte billedligt og

symbolsk. Da de var blevet opdraget i hebraisk monoteisme, havde de svært ved at acceptere en tro, der syntes at være i konflikt med deres dominerende opfattelse af Jahve. Og de tidlige kristne arvede de hebraiske fordomme mod treenighedsbegrebet.

104:1.11 (1144.8) Kristendommens første treenighed blev forkyndt i Antiokia og bestod af Gud, hans Ord og hans Visdom. Paulus kendte til Paradisets treenighed af Fader, Søn og Ånd, men han prædikede sjældent om den og nævnte den kun i nogle få af sine breve til de nydannede menigheder. Selv da forvekslede Paulus, ligesom sine medapostle, Jesus, det lokale univers' Skabersøn, med Guddommens Anden Person, Paradisets Evige Søn.

104:1.12 (1144.9) Den kristne opfattelse af treenigheden, som begyndte at blive anerkendt i slutningen af det første århundrede efter Kristus, bestod af den universelle Fader, skabersønnen fra Nebadon og den guddommelige minister fra Salvington—lokaluniversets moderånd og skabersønnens skaberpartner.

104:1.13 (1145.1) Ikke siden Jesu tid har den faktiske identitet af Paradisets Treenighed været kendt på Urantia (undtagen af nogle få personer, som den blev særligt åbenbaret for), før den blev præsenteret i disse åbenbaringer. Men selvom den kristne opfattelse af treenigheden var fejlagtig, var den praktisk talt sand med hensyn til åndelige relationer. Det var kun i sine filosofiske implikationer og kosmologiske konsekvenser, at dette begreb kom i vanskeligheder: Det har været svært for mange med kosmisk sindelag at tro, at Guddommens anden person, det andet medlem af en uendelig Treenighed, engang boede på Urantia; og selvom det i ånden er

sandt, er det ikke en kendsgerning i virkeligheden. Mikael-skaberne legemliggør fuldt ud Den Evige Søns guddommelighed, men de er ikke den absolutte personlighed.

2. Treenighedens enhed og guddommens pluralitet

104:2.1 (1145.2) Monoteismen opstod som en filosofisk protest mod polyteismens inkonsekvens. Den udviklede sig først gennem gudeverdens organisationer med opdeling af overnaturlige aktiviteter, derefter gennem den henoteistiske ophøjelse af én gud over de mange, og til sidst gennem udelukkelsen af alle andre end den Eneste Gud af endelig værdi.

104:2.2 (1145.3) Treenighedslæren vokser ud af den erfaringsmæssige protest mod den manglende mulighed for at forestille sig enheden af en dehumaniseret ensom Guddom uden relationer til universets betydning. Hvis filosofien får tid nok, har den en tendens til at abstrahere de personlige kvaliteter fra den rene monoteismes guddomsbegreb og dermed reducere denne idé om en ikke-relateret Gud til et panteistisk absolut. Det har altid været svært at forstå den personlige natur hos en Gud, som ikke har nogen personlige relationer på lige fod med andre og koordinerede personlige væsener. Personlighed i en guddom kræver, at en sådan guddom eksisterer i relation til andre og ligeværdige personlige guder.

104:2.3 (1145.4) Gennem erkendelsen af treenighedsbegrebet kan menneskets sind håbe på at forstå noget af det indbyrdes forhold mellem kærlighed og lov i skabelserne af tid og rum. Gennem åndelig tro opnår mennesket indsigt i Guds kærlighed, men opdager snart, at denne åndelige tro ikke har nogen indflydelse på de forordnede love i det materielle univers. Uanset hvor stærk tro mennesket har på Gud som sin Paradisfader, forudsætter de ekspanderende kosmiske horisonter, at det anerkender Paradisguddommens virkelighed som universel lov, at det indser at Treenighedens suverænitet, der strækker sig udad fra Paradiset og overskygger selv de udviklende lokaluniverser for Skabersønnerne og de Skabende Døtre af de tre evige personer, hvis guddomsforening *er* Paradistreenighedens kendsgerning og virkelighed og evige udelelighed

104:2.4 (1145.5) Denne selvsamme Paradistreenighed er en virkelig enhed—ikke en personlighed men ikke desto mindre en sand og absolut realitet; ikke en personlighed, men ikke desto mindre kompatibel med sameksisterende personligheder—Faderens, Sønnens og Åndens personligheder. Treenigheden er en supersummativ guddomsvirkelighed, der er opstået ud af foreningen af de tre Paradisguddomme. Treenighedens egenskaber, karakteristika og funktioner er ikke blot summen af de tre Paradisguddommes attributter; Treenighedens funktioner er noget unikt, originalt, og ikke helt forudsigeligt ud fra en analyse af Faderens, Sønnens og Åndens attributter.

104:2.5 (1146.1) For eksempel: Mesteren, da han var på jorden, formanede sine tilhængere at retfærdighed aldrig er en *personlig*

handling; det er altid en *gruppe* funktion. Guderne administrerer heller ikke retfærdighed som personer. Men de udfører netop denne funktion som en kollektiv helhed, som Paradisets Treenighed.

104:2.6 (1146.2) Den begrebsmæssige forståelse af Treenighedens sammenslutning af Faderen, Sønnen og Ånden forbereder det menneskelige sind for den videre præsentation af visse andre trefoldige relationer. Den teologiske fornuft kan blive fuldt tilfredsstillet af begrebet Paradisets Treenighed, men den filosofiske og kosmologiske fornuft kræver anerkendelse af de andre treenige associationer af den Første Kilde og Center, de treenigheder, hvor den Uendelige fungerer i forskellige ikke-Faderlige kapaciteter af universel manifestation—Guds relationer af kraft, energi, styrke, årsagssammenhæng, reaktion, potentialitet, aktualitet, tyngdekraft, spænding, mønster, princip og enhed.

3. Treenigheder og trefoldigheder

104:3.1 (1146.3) Mens menneskeheden til tider har forsøgt at forstå Treenigheden af de tre personer i Guddommen, forudsætter konsekvens, at menneskers intellekt opfatter, at der er visse relationer mellem alle syv Absolutter. Alt, hvad der er sandt for Paradisets treenighed er ikke nødvendigvis sandt for en *trefoldighed*, for en trefoldighed er noget andet end en treenighed. I visse funktionelle aspekter kan en trefoldighed være analog med en treenighed, men den er aldrig identisk med en treenighed i sin natur.

104:3.2 (1146.4) Det dødelige menneske passerer gennem en stor tidsalder med udvidende horisonter og voksende begreber på Urantia, og dets kosmiske filosofi må udvikle sig hurtigere for at holde trit med udvidelsen af den menneskelige tænknings intellektuelle arena. Efterhånden som det dødelige menneskes kosmiske bevidsthed udvides, opfatter det den indbyrdes sammenhæng mellem alt, hvad det finder i sin materielle videnskab, intellektuelle filosofi og åndelige indsigt. Men med al denne tro på kosmos' enhed opfatter mennesket alligevel mangfoldigheden i al eksistens. På trods af alle forestillinger om Guddommens uforanderlighed opfatter mennesket, at det lever i et univers med konstant forandring og erfaringsmæssig vækst. Uanset erkendelsen af, at åndelige værdier overlever, må mennesket altid regne med matematikken og præmatematikken i kraft, energi og styrke.

104:3.3 (1146.5) På en eller anden måde må uendelighedens evige fylde forenes med tidsvæksten i de universer, der udvikler sig, og med ufuldstændigheden hos de oplevelsesmæssige indbyggere heri. På en eller anden måde må forestillingen om den totale uendelighed segmenteres og kvalificeres således, at det dødelige intellekt og morontiasjælen kan forstå dette begrebs endelige værdi og åndeliggørende betydning.

104:3.4 (1146.6) Mens fornuften kræver en monoteistisk enhed i den kosmiske virkelighed, kræver den endelige erfaring postulatet om flere absolutter og deres koordination i kosmiske relationer. Uden koordinerede eksistenser er der ingen mulighed for, at der kan opstå mangfoldighed i absolutte relationer, ingen chance for, at der kan

opstå differentialer, variabler, moderatorer, afdæmpere, uddybere eller formindskere.

104:3.5 (1146.7) I dette kapitel er den totale virkelighed (uendelighed) præsenteret som den eksisterer i de syv Absolutter:

104:3.6 (1146.8) 1. Den Universelle Fader.

104:3.7 (1146.9) 2. Den Evige Søn.

104:3.8 (1146.10) 3. Den Uendelige Ånd.

104:3.9 (1147.1) 4. Paradisets ø.

104:3.10 (1147.2) 5. Den Guddomsabsolutte.

104:3.11 (1147.3) 6. Den Universelle Absolutte.

104:3.12 (1147.4) 7. Den Egenskabsløse Absolutte.

104:3.13 (1147.5) Den Første Kilde og Center, som er Fader for den Evige Søn, er også Mønster for Paradisøen. Han er ubetinget personlighed i Sønnen, men personlighedspotentialiseret i den Guddomsabsolutte. Faderen er energi åbenbaret i Paradis-Havona og på samme tid energi skjult i den Egenskabsløse Absolutte. Den Uendelige er altid åbenbaret i Samforenerens uophørlige handlinger, mens han evigt fungerer i Den Universelle Absolutts kompenserende, men indhyllede aktiviteter. Således er Faderen relateret til de seks koordinerede Absolutter, og således omfatter alle syv uendelighedens cirkel gennem evighedens endeløse cyklusser.

104:3.14 (1147.6) Det ser ud til, at trefoldigheden af absolutte relationer er uundgåelig. Personlighed søger andre personlighedsforening på

absolutte såvel som på alle andre niveauer. Og foreningen af de tre Paradis-personligheder eviggør den første treenighed, personlighedsforeningen af Faderen, Sønnen og Ånden. For når disse tre personer, *som personer*, går sammen om en forenet funktion, udgør de derved en trefoldighed af funktionel enhed, ikke en treenighed—en organisk enhed—men ikke desto mindre en trefoldighed, en trefoldig funktionel samlet enstemmighed.

104:3.15 (1147.7) Paradisets Treenighed er ikke en trefoldighed; det er ikke en funktionel enstemmighed; det er snarere en udelt og udelelig Guddom. Faderen, Sønnen og Ånden (som personer) kan opretholde et forhold til Paradisets Treenighed, for Treenigheden *er* deres udelte Guddom. Faderen, Sønnen og Ånden opretholder ikke et sådant personligt forhold til den første treenighed, for det *er* deres funktionelle forening som tre personer. Kun som Treenigheden—som udelt Guddom—opretholder de kollektivt et eksternt forhold til deres personlige sammenlægnings trefoldighed.

104:3.16 (1147.8) Således er Paradistreenigheden enestående blandt absolutte relationer; der er flere eksistentielle trefoldigheder men kun én eksistentiel Treenighed. En trefoldighed er *ikke* en enhed. Den er funktionel snarere end organisk. Dens medlemmer er partnere snarere end et korporativ. Trefoldighedernes bestanddele kan være enheder, men selve trefoldigheden er en sammenslutning.

104:3.17 (1147.9) Der er dog et sammenligningspunkt mellem treenighed og trefoldighed: Begge resulterer i funktioner, der er noget andet end den registrerbare sum af de enkelte medlemmers egenskaber. Men selvom de således er sammenlignelige fra et funktionelt synspunkt,

udviser de ellers ikke noget kategorisk forhold. De er groft sagt beslægtede som forholdet mellem funktion og struktur. Men trefoldighedsforeningens funktion er ikke funktionen af treenighedens struktur eller enhed.

104:3.18 (1147.10) Trefoldighederne er ikke desto mindre virkelige; de er meget virkelige. I dem er den totale virkelighed funktionaliseret, og gennem dem udøver den Universelle Fader umiddelbar og personlig kontrol over uendelighedens hovedfunktioner.

4. De syv trefoldigheder

104:4.1 (1147.11) I forsøget på at beskrive de syv trefoldigheder, henledes opmærksomheden mod det faktum, at den Universelle Fader er det første medlem af hver af dem. Han er, var og vil altid være: den Første universelle faderkilde, det absolutte centrum, allerførste Årsag, den universelle overvåger, den ubegrænsede energiformidler, den oprindelige enhed, den egenskabsløse opretholder, guddommens første person, det oprindelige kosmiske mønster og uendelighedens essens. Den Universelle Fader er den personlige årsag til Absolutterne; han er det Absolutte af det Absolutte.

104:4.2 (1148.1) Naturen og betydningen af de syv trefoldigheder kan beskrives som følger:

104:4.3 (1148.2) *Den første Trefoldighed—den personlige-målrettet trefoldighed.* Dette er sammenslutningen af de tre Guddommelige personligheder:

104:4.4 (1148.3) 1. Den Universelle Fader.

104:4.5 (1148.4) 2. Den Evige Søn.

104:4.6 (1148.5) 3. Den Uendelige Ånd.

104:4.7 (1148.6) Dette er den trefoldige forening af kærlighed, barmhjertighed og tjeneste—den formålsbestemte og personlige sammenslutning af de tre evige paradispersonligheder. Dette er den guddommeligt broderlige, skabningskærlige, faderligt handlende og opstigningsfremmende forening. De guddommelige personligheder i denne første trefoldighed er personlighedsuddelende, åndsoverdragende og sindsgivende guder.

104:4.8 (1148.7) Dette er den uendelige viljes trefoldighed; den virker i hele den evige nutid og i hele tidsstrømmen fortid-nutid-fremtid. Denne forening giver viljesbestemt uendelighed og tilvejebringer de mekanismer, hvormed den personlige Guddom bliver selvåbenbarende for skabningerne i det udviklende kosmos.

104:4.9 (1148.8) *Den anden Trefoldighed—kraftmønstrets trefoldighed.*

Uanset om det er en lille ultimaton, en flammende stjerne, eller en hvirvlende tåge, eller endda central- eller superuniverserne, fra de mindste til de største materielle organisationer, er det fysiske mønster—den kosmiske konfiguration—altid afledt af denne trefoldigheds funktion. Denne forening består af:

104:4.10 (1148.9) 1. Faderen-Sønnen.

104:4.11 (1148.10) 2. Paradisøen.

104:4.12 (1148.11) 3. Samforeneren.

104:4.13 (1148.12) Energi er organiseret af de kosmiske repræsentanter for den Tredje Kilde og Center; energi er formet efter Paradisets mønster, den absolutte materialisering; men bag al denne uophørlige manipulation er tilstedeværelsen af Faderen og Sønnen, hvis forening først aktiverede Paradisets mønster i Havonas tilsynekomst samtidig med fødslen af den Uendelige Ånd, Samforeneren.

104:4.14 (1148.13) I den religiøse erfaring kommer skabningerne i kontakt med den Gud, som er kærlighed, men en sådan åndelig indsigt må aldrig overskygge den intelligente erkendelse af universets kendsgerning i det mønster, som er Paradiset.

Paradispersonlighederne tiltrækker alle skabningers tilbedelse af egen fri vilje ved hjælp af den guddommelige kærligheds overbevisende kraft og fører alle disse åndsfødte personligheder ind i de himmelske glæder ved den uendelige tjeneste som Guds finalitsønner. Den anden trefoldighed er arkitekten bag den rumlige scene, hvor disse transaktioner udspiller sig; den bestemmer mønstrene af den kosmiske konfiguration.

104:4.15 (1148.14) Kærlighed kan karakterisere guddommeligheden i den første trefoldighed, men mønster er den galaktiske manifestation af den anden trefoldighed. Hvad den første trefoldighed er for de udviklende personligheder, er den anden trefoldighed for de udviklende universer. Mønster og personlighed er to af de store manifestationer af den Første Kildes og Centers handlinger; og uanset hvor svært det kan være at forstå, er det ikke desto mindre

sandt, at kraftmønsteret og den kærlige person, er én og samme universelle virkelighed; Paradisøen og den Evige Søn er koordinerede men diametralt modsat åbenbaring af den Universelle Fader-Kraftens uransagelige natur.

104:4.16 (1149.1) *Den tredje Trefoldighed—åndelige-udviklende trefoldighed.* All åndelig manifestation har sin begyndelse og slutning i denne forening, som består af:

104:4.17 (1149.2) 1. Den Universelle Fader.

104:4.18 (1149.3) 2. Sønnen-Ånden.

104:4.19 (1149.4) 3. Gudomsabsoluttet.

104:4.20 (1149.5) Fra åndspotentiale til paradisånd finder al ånd virkelighedens udtryk i denne treenige forening af Faderens rene åndsessens, Sønnens Ånds aktive åndsværdier og Guddommens Absolutts ubegrænsede åndspotentialer. Åndens eksistentielle værdier har deres oprindelige tilblivelse, fuldstændige manifestation og endelige skæbne i denne trefoldighed.

104:4.21 (1149.6) Faderen eksisterer før ånden; Sønnen-Ånden fungerer som aktiv skabende ånd; Guddomsabsoluttet eksisterer som altomfattende ånd, også ud over ånden.

104:4.22 (1149.7) *Den fjerde Trefoldighed—trefoldigheden af uendelighedens energi.* Inden for denne trefoldighed eviggøres begyndelsen og slutningen af al energivirkelighed, fra rumstyrke til monota. Denne gruppering omfatter følgende:

104:4.23 (1149.8) 1. Faderen-Ånden.

104:4.24 (1149.9) 2. Paradisøen.

104:4.25 (1149.10) 3. Den Egenskabsløse Absolut.

104:4.26 (1149.11) Paradiset er centrum for kosmos' af kraft-energi-aktivering—placeringen af den Første Kilde og Center i universet, den egenskabsløse Absolutts kosmiske brændpunkt og kilden til al energi. I denne trefoldighed findes kosmos' uendelige energipotentialer, som storuniverset og mesteruniverset kun er delvise manifestationer af.

104:4.27 (1149.12) Den fjerde trefoldighed har absolut kontrol over den kosmiske energis grundlæggende enheder og frigør dem fra den Egenskabsløse Absoluttes greb i direkte forhold til fremkomsten i de erfaringsmæssige guddomme af underabsolut kapacitet til at kontrollere og stabilisere det metamorfoserende kosmos

104:4.28 (1149.13) Denne trefoldighed *er* kraft og energi. De uendelige muligheder for den Egenskabsløse Absolutte er centreret omkring Paradisets absolutum, hvorfra de ufattelige bevægelser i den Egenskabsløses ellers statiske ubevægelighed udspringer. Den endeløse pulsering af det materielle Paradishjerte i det uendelige kosmos slår i harmoni med den Uendelige Energitilfører, den Første Kildes og Centers uudgrundelige mønster og uransagelige plan.

104:4.29 (1149.14) *Den femte Trefoldighed—den reaktive uendeligheds trefoldighed.* Dette forening består af:

104:4.30 (1149.15) 1. Den Universelle Fader.

104:4.31 (1149.16) 2. Den Universelle Absolut.

104:4.32 (1149.17) 3. Den Egenskabsløse Absolut.

104:4.33 (1149.18) Denne gruppering giver eviggørelsen af den funktionelle uendeligheds erkendelse af alt, hvad der kan aktualiseres inden for ikke-guddommelig virkeligheds områder. Denne trefoldighed manifesterer ubegrænset reaktivitet kapacitet over for de andre trefoldigheders viljesbestemte, årsagsmæssige, spænding og mønster-orienterede handlinger og tilstedeværelse.

104:4.34 (1150.1) *Den sjette Trefoldighed—den kosmiske associerede Guddoms trefoldighed.* Denne gruppering består af:

104:4.35 (1150.2) 1. Den Universelle Fader.

104:4.36 (1150.3) 2. Gudomsabsoluttet.

104:4.37 (1150.4) 3. Den Universelle Absolutte.

104:4.38 (1150.5) Dette er den sammenslutning af Guddommen i kosmos, Guddommens immanens i forbindelse med Guddommens transcendens. Dette er guddommelighedens sidste udstrækning på uendelighedens niveauer mod de realiteter, der ligger uden for den guddommeliggjorte virkeligheds domæne.

104:4.39 (1150.6) *Den syvende Trefoldighed—uendelighedens trefoldighed.* Denne er enheden af uendeligheden funktionelt åbenbaret i tid og evighed, den koordinerede sammenslutning af faktiske oplysninger og potentialer. Denne gruppe består af:

104:4.40 (1150.7) 1. Den Universelle Fader.

104:4.41 (1150.8) 2. Samforeneren.

104:4.42 (1150.9) 3. Den Universelle Absolutte.

104:4.43 (1150.10) Samforeneren integrerer universelt de forskellige funktionelle aspekter af al aktualiseret virkelighed på alle manifestationsniveauer, fra finitter over transcendentaler og videre til de absolutte. Den Universelle Absolutte kompenserer perfekt for de forskelle, der indgår i de forskellige aspekter af al ufuldstændig virkelighed, fra ubegrænsede potentialer af den aktive viljesbestemte og forårsagende guddomsvirkelighed til de ubegrænsede muligheder i statisk, reaktiv, ikke guddomsvirkelighed i den Egenskabsløse Absoluttes uforståelige domæner.

104:4.44 (1150.11) Som de fungerer i denne trefoldighed, reagerer Samforeneren og den Universelle Absolutte ens på Guddommen og ikke-guddommelige tilstedeværelsen, ligesom den Første Kilde og Center, som i denne relation i alle henseender er begrebsmæssigt umulig at skelne fra JEG ER.

104:4.45 (1150.12) Disse tilnærmelser er tilstrækkelige til at belyse begrebet om trefoldighederne. Da I ikke kender til trefoldighedernes ultimative niveau, kan I ikke fuldt ud forstå disse første syv. Selvom vi ikke anser det for klogt at foretage nogen yderligere uddybning, kan vi oplyse, at der er femten treenige sammenslutninger af den Første Kilde og Center, hvoraf otte ikke er åbenbaret i disse papirer. Disse uåbenbarede foreninger er beskæftiget med realiteter, aktualiteter og potentialer, der ligger uden for det erfaringsmæssige niveau af overhøjheden.

104:4.46 (1150.13) Trefoldighederne er uendelighedens funktionelle balancehjul, sammenslutningen af de syv unikke uendelighedsabsolutter. Det er trefoldighedernes eksistentielle tilstedeværelse, der gør det muligt for Faderen-JEG ER at opleve funktionel uendelighedsenhed på trods af uendelighedens diversificering i syv absolutter. Den Første Kilde og Center er den samlende medlem af alle trefoldigheder; i ham har alle ting deres ubegrænsede begyndelser, evige eksistenser og uendelige skæbner —“i ham bestå alle ting.”

104:4.47 (1150.14) Selvom disse foreninger ikke kan forøge Fader-JEG ER's uendelighed, synes de at muliggøre de under-uendelige og under-absolutte manifestationer af hans virkelighed. De syv trefoldigheder mangedobler alsidigheden, eviggør nye dybder, guddommeliggør nye værdier, afslører nye potentialiteter, åbenbarer nye betydninger; og alle disse forskelligartede manifestationer i tid og rum og i det evige kosmos eksisterer i den hypotetiske tilstand af JEG ER's oprindelige uendelighed.

5. Treoder

104:5.1 (1151.1) Der er visse andre trefoldige relationer, hvor Faderen ikke indgår som en del, men de er ikke rigtige trefoldigheder, og de er altid adskilt fra Faderens trefoldigheder. De er omtalt forskelligt, såsom tilknyttede trefoldigheder, koordinerede trefoldigheder eller

Treode. De er en konsekvens af trefoldighedernes eksistens. To af disse foreninger er opbygget på følgende måde:

104:5.2 (1151.2) *Aktualitetens Treode.* Denne treode består i det indbyrdes forhold mellem tre absolutte faktiske virkeligheder:

104:5.3 (1151.3) 1. Den Evige Søn.

104:5.4 (1151.4) 2. Paradisøen.

104:5.5 (1151.5) 3. Samforeneren.

104:5.6 (1151.6) Den Evige Søn er den absolutte åndelige virkelighed, den absolutte personlighed. Paradisøen er den kosmiske virkeligheds absolutte, det absolutte mønster. Samforeneren er sindsvirkelighedens absolut, koordinatet af den absolutte åndelige virkelighed og den eksistentielle guddoms syntese af personlighed og styrke. Denne trefoldige forening resulterer i koordineringen af den samlede sum af aktualiseret virkelighed—åndelige, kosmiske eller sindsmæssige. Den er ubegrænset i sin virkelighed.

104:5.7 (1151.7) *Potentialitetens Treode.* Denne treode består i foreningen af potentialitetens tre Absolutter:

104:5.8 (1151.8) 1. Den Gudomsabsolutte.

104:5.9 (1151.9) 2. Den Universelle Absolut.

104:5.10 (1151.10) 3. Den Egenskabsløse Absolut.

104:5.11 (1151.11) Således forbindes de uendelige reservoirer af al latent energivirkelighed—åndelig, mental eller kosmisk. Denne forening

giver integration af al latent energivirkelighed. Det er uendeligt i potentiale.

104:5.12 (1151.12) Som trefoldighederne primært beskæftiger sig med den funktionelle forening af uendeligheden, så er treoderne involveret i den kosmiske tilsynekomst af erfaringsmæssige guddomme. Trefoldighederne er indirekte involveret, men treodoerne er direkte involveret i de erfaringsmæssige Guddomme—den Højeste, den Ultimative og den Absolutte. De viser sig i det Højeste Væsens fremvoksende styrke- personlighedssyntese. Og for rummets tidsskabninger er det Højeste Væsen en åbenbaring af JEG ER's enhed.

104:5.13 (1151.13) [Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 104](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 106](#) >>

Kapitel 105

Guddom Og Virkelighed

105:0.1 (1152.1) SELV for høje ordener af universets intelligenser er uendeligheden kun delvist forståelig, og virkelighedens endelighed er kun relativt forståelig. Når det menneskelige sind forsøger at trænge ind i evighedsmysteriet om oprindelsen og skæbnen af alt det, der kaldes *virkeligt*, kan det være nyttigt at nærme sig problemet ved at opfatte evighedsuendeligheden som en næsten ubegrænset ellipse, der er skabt af én absolut årsag, og som fungerer i hele denne universelle cirkel af endeløs diversifikation, idet den altid søger et absolut og uendeligt skæbnepotentiale.

105:0.2 (1152.2) Når det dødelige intellekt forsøger at forstå begrebet virkelighedens totalitet, står sådan et begrænset sind ansigt til ansigt med uendelighedens virkelighed; virkelighedens totalitet *er* uendelig og kan derfor aldrig helt forstås fuldt ud af et sind, der er underuendeligt i begrebskapacitet.

105:0.3 (1152.3) Det menneskelige sind kan næppe danne sig et fyldestgørende begreb om evighedens eksistenser, og uden en sådan

forståelse er det umuligt at skildre selv vores begreber om virkelighedens totalitet. Ikke desto mindre kan vi forsøge en sådan præsentation, selvom vi er fuldt ud klar over, at vores begreber må udsættes for en dybtgående forvrængning i processen med at oversætte og modificere dem til det dødelige sinds forståelsesniveau.

1. Det filosofiske begreb JEG ER

105:1.1 (1152.4) Den absolutte oprindelige årsagssammenhæng i uendelighed, som universernes filosoffer tilskriver den Universelle Fader, der fungerer som den uendelige, den evige, og den absolutte JEG ER.

105:1.2 (1152.5) Der er mange færemomenter forbundet med at præsentere ideen om en uendelig JEG ER for det dødelige intellekt, da dette begreb er så fjernt fra menneskets erfaringsmæssige forståelse, at det kan medføre alvorlige forvrængninger af betydninger og misforståelser af værdier. Ikke desto mindre giver det filosofiske begreb JEG ER begrænsede væsener et vist grundlag for et forsøg på at nærme sig en delvis forståelse af den absolutte oprindelse og de uendelige skæbner. Men i alle vores forsøg på at belyse virkelighedens tilblivelse og frugtbarhed skal det gøres klart, at begrebet JEG ER, i alle personlighedens betydninger og værdier, er synonymt med Guddommens Første Person, den Universelle Fader til alle personligheder. Men dette postulat om JEG ER er ikke

så klart identificerbart i den universelle virkeligheds uudforskede riger.

105:1.3 (1152.6) *JEG ER er den Uendelige; JEG ER er også uendelighed.*

Fra det sekventielle, tidsmæssige synspunkt, har al virkelighed sin oprindelse i den uendelige JEG ER, hvis ensomme eksistens i fortidens uendelige evighed må være et endeligt væsens allerførste filosofiske postulat. Begrebet JEG ER indikerer den *egenskabsløse uendelighed*, den udifferentierede virkelighed af alt, der nogensinde kunne være i hele den uendelige evighed.

105:1.4 (1153.1) Som eksistentielt begreb er JEG ER hverken guddommeliggjort eller uguddommeliggjort, hverken aktuel eller potentiel, hverken personligt eller upersonlig, hverken statisk eller dynamisk. Ingen kvalifikation kan tilskrives den Uendelige, ud over at konstatere, at JEG ER *er*. Det filosofiske postulat om JEG ER er et universbegreb, som er noget sværere at forstå end den Egenskabsløse Absolutte.

105:1.5 (1153.2) For det begrænsede sind må der simpelthen være en begyndelse, og selvom der aldrig har været en virkelig begyndelse på virkeligheden, er der stadig visse kilderelationer, som virkeligheden manifesterer i det uendelige. Situationen med forudgående, oprindelig, evighed kan opfattes på denne måde: I et uendeligt fjernt, hypotetisk, fortidigt evighedsøjeblik kan JEG ER opfattes som både ting og ingen ting, som både årsag og virkning, som både vilje og respons. I dette hypotetiske evighedsøjeblik er der ingen differentiering i hele uendeligheden. Uendeligheden fyldes af det

uendelige; det uendelige omfatter det uendelige. Dette er evighedens hypotetiske statiske øjeblik; det aktuelle er stadig indeholdt i sit potentiale, og potentialet har endnu ikke vist sig i JEG ER's uendelighed. Men selv i denne formodede situation må vi antage, at der findes en mulighed for egenvilje.

105:1.6 (1153.3) Husk altid, at menneskets forståelse af den universelle Fader er en personlig oplevelse. Gud, som din åndelige Fader, er forståelig for dig og for alle andre dødelige; men *dit erfaringsbaserede tilbedende begreb om den Universelle Fader må altid være mindre end dit filosofiske postulat om uendeligheden af den Første Kilde og Center, JEG ER*. Når vi taler om Faderen, mener vi Gud, som han er forståelig for sine skabninger, både høje og lave, men der er meget mere af Guddommen, som ikke er forståelig for universets skabninger. Gud, din Fader og min Fader, er den fase af det Uendelige, som vi opfatter i vores personlighed som en faktisk erfaringsmæssig virkelighed, men JEG ER forbliver altid vores hypotese om alt det, vi føler er uerkendeligt ved den Første Kilde og Center. Og selv den hypotese er sandsynligvis langt fra den oprindelige virkeligheds uudgrundelige uendelighed.

105:1.7 (1153.4) Universernes univers med dets utallige personligheder er en enorm og kompleks organisme, men den Første Kilde og Center er uendeligt meget mere kompleks end de universer og personligheder, der er blevet til som svar på hans viljesbestemte mandater. Når du står i ærefrygt over størrelsen af mesteruniverset, så hold en pause

og tænk over, at selv denne ufattelige skabelse ikke kan være andet end en delvis åbenbaring af det uendelige.

105:1.8 (1153.5) Uendeligheden er ganske vist fjernt fra de dødeliges erfaringsniveau, men selv i denne tidsalder på Urantia vokser jeres begreber om uendelighed, og de vil fortsætte med at vokse gennem jeres endeløse karrierer, der strækker sig ind i den fremtidige evighed. Ubegrænset uendelighed er meningsløst for et endeligt væsen, men uendelighed er i stand til selvbegrænsning og er modtagelig for virkelighedens udtryk på alle niveauer af universets eksistenser. Og det ansigt, som den Uendelige vender mod alle universets personligheder, er en Faders ansigt, kærlighedens Universelle Fader.

2. JEG ER som treenig og som syvfoldig

105:2.1 (1153.6) Når vi overvejer virkelighedens tilblivelse, skal vi altid huske på, at al absolut virkelighed er fra evigheden og er uden begyndelse på eksistens. Med absolut virkelighed henviser vi til de tre eksistentielle personer i Guddommen, Paradisøen og de tre Absolutter. Disse syv virkeligheder er koordineret evige, på trods af at vi benytter os af tid-rum-sprog, når vi præsenterer deres sekventielle oprindelse for mennesker.

105:2.2 (1154.1) Hvis man følger den kronologiske skildring af virkelighedens oprindelse, må der være et postuleret teoretisk øjeblik

for det “første” viljesudtryk og den “første” tilbagevirkende reaktion i JEG ER. I vores forsøg på at skildre virkelighedens tilblivelse og generering kan dette stadie opfattes som *Den Uendelige Enes* selvdifferentiering fra *uendeligheden*, men postulatet af dette dobbelte forhold skal altid udvides til en treenig opfattelse ved anerkendelsen af *Uendelighedens*, JEG ER’s evige kontinuitet.

105:2.3 (1154.2) Denne selv-metamorfose af JEG ER kulminerer i den mangfoldige differentiering af guddommeliggjort virkelighed og af u-guddommeliggjort virkelighed, af potentiel og faktisk virkelighed og af visse andre virkeligheder, der næppe kan klassificeres sådan. Disse differentieringer af det teoretiske monistiske JEG ER er evigt integreret af samtidige relationer, der opstår inden for det samme JEG ER—den præpotentielle, præaktuelle, præpersonlige, monotetiske før-virkelighed, der, selvom den er uendelig, afsløres som absolut i nærværet af den Første Kilde og Center og som personlighed i den Universelle Faders grænseløse kærlighed.

105:2.4 (1154.3) Ved disse indre metamorfoser etablerer JEG ER grundlaget for et syvfoldigt forhold til sig selv. Den filosofiske (tidsmæssige) begreb om den ensomme JEG ER, og den overgangsmæssige (tidsmæssig) begreb om JEG ER som treenig kan nu udvidet til at omfatte JEG ER som syvfoldig. Denne syvfoldige—eller syvfasede—natur kan bedst beskrives i forhold til uendelighedens syv Absolutter:

105:2.5 (1154.4) 1. *Den Universelle Fader*. JEG ER far til den Evige Søn. Dette er det allerførste personlighedsforhold mellem aktualiteter.

Sønnens absolutte personlighed gør kendsgerningen om Guds faderskab absolut og etablerer alle personligheders potentielle slægtskab. Dette forhold etablerer det Uendeliges personlighed og fuldbyrder dets åndelige åbenbaring i den Oprindelige Søns personlighed. Denne fase af JEG ER kan delvist opleves på åndelige niveauer, selv af dødelige, som, mens de endnu er i kødet, kan tilbede vores Fader.

105:2.6 (1154.5) 2. *Den Universelle Overvåger*. JEG ER årsagen til det evige Paradis. Dette er det allerførste upersonlige forhold i den aktuelle virkelighed, den oprindelige ikke-åndelige forening. Den Universelle Fader er kærlighedens Gud; den Universelle Overvåger er Gud som mønster. Dette forhold etablerer potentialet for form—konfiguration—og bestemmer mestermønstret for upersonlig og ikkeåndelige forhold—mestermønstret, hvorfra alle kopier er lavet.

105:2.7 (1154.6) 3. *Den Universelle Skaber*. JEG ER ét med den evige Søn. Denne forening af Faderen og Sønnen (i Paradisets nærvær) indleder den kreative cyklus, som fuldendes i tilsynekomsten af den fælles personlighed og det evige univers. Fra den begrænsede dødeliges synspunkt har virkeligheden sin sande begyndelse med Havona-skabelsens tilsynekomst i evigheden. Denne Guddommens skabende handling sker ved og gennem Handlingens Gud, som i sin essens er Fader-Søn-enheden manifesteret på og til alle niveauer af det aktuelle. Derfor er guddommelig kreativitet ufejlbarligt karakteriseret ved enhed, og denne enhed er den ydre afspejling af

den absolutte enhed i dualiteten Fader-Søn og i treenigheden Fader-Søn-Ånd.

105:2.8 (1155.1) 4. *Den Uendelige Opretholder*. JEG ER

selvassocierende. Dette er den oprindelige sammenslutning af virkelighedens statik og potentialer. I denne sammenhæng er alle egenskabsbestemte og egenskabsløse kompenseret. Denne fase af JEG ER forstås bedst som den Universelle Absolutte—det, der forener guddommen og de egenskabsløse absolutter.

105:2.9 (1155.2) 5. *Den Uendelige Potentielle*. JEG ER selvbegrænsende.

Dette er det faste punkt i Uendeligheden som evigt vidner om den viljesbestemt selvbegrænsning af JEG ER, som i kraft af hvilket der blev opnået trefoldig selvudfoldelse og selvåbenbaring. Denne fase af JEG ER forstås normalt som den Guddoms absolutte.

105:2.10 (1155.3) 6. *Den Uendelige Kapacitet*. JEG ER statisk-reaktiv.

Dette er den uendelige grundstruktur, muligheden for al fremtidig kosmisk ekspansion. Denne fase af JEG ER er måske bedst opfattet som den supergravitations tilstedeværelse af den Egenskabsløse Absolutte.

105:2.11 (1155.4) 7. *Den Universelle Ene af Uendeligheden*. JEG ER, som

JEG ER. Dette er uendelighedens stasis eller selvforhold, den evige kendsgerning om uendelighedens virkelighed og den universelle

sandhed om virkelighedens uendelighed. For så vidt som dette forhold kan skelnes som personlighed, er det åbenbart for universerne i den guddommelige Fader til al personlighed—selv den absolutte personlighed. I det omfang dette forhold kan udtrykkes upersonligt, bliver det kontaktet af universet som den absolutte sammenhæng af ren energi og ren ånd i den Universelle Faders nærvær. For så vidt som dette forhold kan tænkes som et absolut, afsløres det i den Første Kildes og Centers forrang; i ham lever og bevæger vi os alle og har vores væren, fra rummets skabninger til Paradisets borgere; og dette er lige så sandt for mesteruniverset som for det uendeligt lille ultimaton, lige så sandt for det, der skal være, som for det, der er, og for det, der har været.

3. Uendelighedens syv absolutter

105:3.1 (1155.5) De syv primære relationer i JEG ER eviggører sig som Uendelighedens syv Absolutter. Selvom vi måske beskriver virkelighedens oprindelse og uendelighedens differentiering ved en fortløbende fortælling, så er alle syv Absolutter i selve virkeligheden ubegrænset og ligeligt evige. Det kan være nødvendigt for dødelige sind at forestille sig deres begyndelse, men altid bør denne opfattelse overskygges af erkendelsen af, at de syv Absolutter ikke havde nogen begyndelse; de er evige, og har som sådan altid været. De syv

Absolutter er virkelighedens præmisser. De er blevet beskrevet i disse papirer på følgende måde:

105:3.2 (1155.6) 1. *Den Første Kilde og Center*. Guddommens Første Person og det primære uguddommelige mønster, Gud, den Universelle Fader, skaber, overvåger, og opretholder; universel kærlighed, evig ånd, og uendelig energi; potentialet af alle potentialer og kilden til alle faktiske realiteter; stabiliteten i al uforanderlighed og dynamikken i al forandring; mønsterets kilde og personernes Fader. Tilsammen svarer alle syv absolutter til uendelighed, men den universelle Fader selv er faktisk uendelig.

105:3.3 (1155.7) 2. *Den Anden Kilde og Center*. Guddommens Anden Person, den evige og Originale Søn; den absolutte personlighedsrealitet som karakteriserer JEG ER og grundlaget for realisering og åbenbaring af “JEG ER personlighed.” Ingen personlighed kan håbe på at nå frem til den Universelle Fader uden gennem hans Evige Søn; personligheden kan heller ikke nå frem til åndelige eksistensniveauer uden handling og hjælp fra dette absolutte mønster for alle personligheder. I den anden kilde og det andet center er ånden ubegrænset, mens personligheden er absolut.

105:3.4 (1156.1) 3. *Paradisets Kilde og Center*. Det Anden ugudeliggjort mønster, den evige Paradisø; grundlaget for realiseringen og åbenbaringen af “JEG ER kraften” og fundamentet for etableringen

af tyngdekraftskontrol i alle universerne. Hvad angår al aktualiseret, ikke åndelig, upersonlig, og ikke-viljebestemt virkelighed, er Paradis det absolutte af alle mønstre. Ligesom åndelig energi er relateret til den Universelle Fader gennem Moder-Sønnens absolutte personlighed, således er al kosmisk energi holdt i den Første Kildes og Centers tyngdekraftskontrol gennem Paradisøens absolutte mønster. Paradiset er ikke i rummet; rummet eksisterer i forhold til Paradiset, og bevægelsens kronicitet er bestemt gennem Paradisforholdet. Den evige Ø er absolut i hvile; al anden organiseret energi og energi som undergår organisering er i evig bevægelse; i hele rummet er det kun tilstedeværelsen af den Egenskabsløse Absolutte, der er stillestående, og den Egenskabsløse er koordineret med Paradis. Paradiset eksisterer i rummets omdrejningspunkt, den Egenskabsløse gennemstrømmer det, og al relativ eksistens har sin væren inden for dette område.

105:3.5 (1156.2) 4. *Det Tredje Kilde og Center.* Guddommens Tredje Person, Samforeneren; den uendelig integrerer af Paradisets kosmiske energier med den Evige Søns åndelige energier; den fuldkomne koordinator af viljens motiver og kraftens mekanik; foreneren af al faktisk og aktualiserende virkelighed. Gennem sine mangfoldige børns tjeneste åbenbarer den Uendelige Ånd den Evige Søns barmhjertighed, og fungerer samtidig som den uendelige manipulator, som for evigt væver Paradisets mønster ind i rummets energier. Denne selvsamme Samforeneren, denne handlingens Gud, er det perfekte udtryk for Fader-Sønnens ubegrænsede planer og

formål, og fungerer samtidig selv som kilden til sindet og overdrageren af intellektet til skabningerne i det vidtstrakte kosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *Guddomsabsolutet*. De årsagsfremkaldende, potentielle personlige muligheder for universel virkelighed, summen af al Guddomspotentiale. Guddomsabsolutet er den formålsbestemte kvalificerer af de ubegrænsede, absolutte og uguddommelige virkeligheder. Guddomsabsolutet er kvalificeren af det absolutte og absolutisator af det kvalificerede—den skæbnebestemmende

105:3.7 (1156.4) 6. *Den Egenskabsløse Absolutte*. Statisk, reaktiv og afventende; den uåbenbarede kosmiske uendelighed af JEG ER; totaliteten af uguddommelig virkelighed og endeligheden af al upersonligt potentiale. Rummet begrænser den Egenskabsløses funktion, men den Egenskabsløses tilstedeværelse er uden grænser, uendelig. Der er en begrebsperiferi til mesteruniverset, men tilstedeværelsen af den Egenskabsløse er grænseløs; selv evigheden kan ikke opbruge den grænseløse stilhed i denne uguddommelige Absolut.

105:3.8 (1156.5) 7. *Den Universelle Absolutte*. Forener af det guddommelige og uguddommelige; korrelerer det absolutte og relative. Den Universelle Absolutte (som er statisk, potential, og

associativ) kompenserer for spændingen mellem den evigt eksisterende og det ufuldendte.

105:3.9 (1156.6) Uendelighedens Syv Absolutter udgør virkelighedens begyndelse. Som dødelige sind ville betragte det, ville den Første Kilde og Center synes at være forudgående for alle absolutter. Et sådan postulat, hvor nyttigt det end måtte være, bliver ugyldiggjort af den evige sameksistens mellem Sønnen, Ånden, de tre absolutter og Paradisøen.

105:3.10 (1157.1) Det er en *sandhed*, at de Absolutte er manifestationer af JEG ER og den Første Kilde og Center; det er et *faktum*, at disse Absolutter aldrig har haft en begyndelse, men er koordinerede evigheder med den Første Kilde og Center. Forholdet mellem absolutter i evigheden kan ikke altid præsenteres uden at involvere paradokser i tidens sprog og i rummets begrebsmønstre. Men uanset enhver forvirring omkring oprindelsen af de syv uendelighedsabsolutter er det både et faktum og en sandhed, at al virkelighed er baseret på deres evige eksistens og uendelighedsrelationer.

4. Enhed, dualitet og trefoldighed

105:4.1 (1157.2) Universets filosoffer postulerer evighedseksistensen af JEG ER som den allerførste kilde til al virkelighed. Samtidig hermed postulerer de, at JEG ER er selvsegmenteret i de primære

selvrelationer—uendelighedens syv faser. Og samtidig med denne antagelse er det tredje postulat—evighedstilskyndelsen af uendelighedens syv absolutter og eviggørelsen af dualitetsforbindelsen mellem JEG ER's syv faser, og disse syv Absolutter.

105:4.2 (1157.3) Selvåbenbaringen af JEG ER forløber således fra det statiske selv gennem selvsegmentering og selvrelation til absolutte relationer, relationer med selvaftede Absolutter. Dualitet bliver således eksisterende i den evige forening af uendelighedens syv absolutter med den syvfoldige uendelighed af de selv-segmenterede faser af den selv-åbenbarende JEG ER. Disse dobbelte relationer, der foreviges til universerne som de syv Absolutter, foreviger de grundlæggende fundamentet for al universets virkelighed.

105:4.3 (1157.4) Det er engang blevet sagt, at enhed avler dualitet, at dualitet avler trefoldighed, og at trefoldigheden er den evige stamfader til alle ting. Der er faktisk tre store klasser af oprindelige relationer, og de er:

105:4.4 (1157.5) 1. *Enhedsrelationer*. De relationer, der findes i JEG ER, som den enhed det er, opfattes som en trefoldig og derefter som en syvfoldig selvdifferentiering.

105:4.5 (1157.6) 2. *Dualitetsrelationer*. Relationer, der eksisterer mellem JEG ER som syvfoldig og Uendelighedens syv Absolutter.

105:4.6 (1157.7) 3. *Trefoldighedsrelationer*. Dette er de funktionelle sammenhænge af Uendelighedens Syv Absolutter.

105:4.7 (1157.8) Trefoldighedsrelationerne opstår fra dualitetsfundamenter på grund af uundgåeligheden af de gensidige forbindelser mellem Absolutter. Sådanne trefoldighedsforbindelser eviggør potentialet i al virkelighed; de omfatter både den guddommelige og den ikke-guddommelige virkelighed.

105:4.8 (1157.9) JEG ER er ubegrænset uendelighed som *enhed*. Dualiteterne eviggør virkelighedens *fundamenter*. Trefoldighederne muliggør realiseringen af uendelighed som universel *funktion*.

105:4.9 (1157.10) Præeksistentialer bliver eksistentielle i de syv Absolutter, og eksistentialer bliver funktionelle i trefoldighederne, den grundlæggende sammenslutning af absolutter. Samtidig med eviggørelsen af trefoldighederne er universets fase forberedt—potentialerne er eksisterende, og de faktiske er til stede—og hele evigheden bevidner diversificeringen af kosmisk energi, udbredelsen af Paradisets ånd, og begavelsen af sindet sammen med overdragelsen af personlighed, i kraft af hvilken alle disse guddoms- og paradisderivater forenes i erfaring på skabningsniveauet og ved hjælp af andre teknikker på superskabningsniveauet.

5. Frembringelse af den finite virkelighed

105:5.1 (1158.1) Ligesom den oprindelige diversificering af JEG ER må tilskrives iboende og selvstændig vilje, så må frembringelsen af den endelige virkelighed tilskrives Paradisguddommens viljehandlinger og de funktionelle trefoldigheders tilbagevirkende justeringer.

105:5.2 (1158.2) Forud for guddommeliggørelsen af det endelige ser det ud til, at al virkelighedsdiversificering fandt sted på absolutte niveauer; men den viljehandling, der frembringer den endelige virkelighed indebærer en kvalificering af absolutthed og indebærer fremkomsten af relativiteter.

105:5.3 (1158.3) Selv om vi præsenterer denne beretning som en kronologisk rækkefølge, og skildre den historiske tilsynekomst af det endelige som en direkte afledning af det absolutte, skal man huske på, at transcendentalerne både gik forud for og efterfulgte alt, hvad der er endeligt. Transcendentale ultimater er, i forhold til det endelige, både årsag og fuldendte.

105:5.4 (1158.4) Den endelige mulighed er iboende i den Uendelige, men omdannelsen af mulighed til sandsynlighed og uundgåelighed må tilskrives den Første Kildes og Centers selv-eksisterende frie vilje, der aktiverer alle trefoldighedsforeninger. Kun Faderens uendelige vilje kunne nogensinde have kvalificeret eksistensens absolutte niveau på en sådan måde, at der kunne opstå noget ultimativt eller skabes noget endeligt.

105:5.5 (1158.5) Med fremkomsten af en relativ og kvalificeret virkelighed opstår der en ny virkelighedscyklus—vækstcyklussen—en majestætisk nedstigning fra uendelighedens højder til det begrænsedes område, der altid svinger indad mod Paradis og Guddom, og som altid søger de høje skæbner, der svarer til en uendelighedskilde.

105:5.6 (1158.6) Disse ubegribelige transaktioner markerer begyndelsen på universets historie, markerer selve tidens eksistens. For et væsen *er* den endeliges begyndelse virkelighedens genesis; som væsenets sind ser det, er der ingen aktualitet, der kan tænkes før det endelige. Denne nyligt opståede endelige virkelighed eksisterer i to oprindelige faser:

105:5.7 (1158.7) 1. *Første gradens maksima*, den suverænt perfekte virkelighed, Havona typen af univers og væsen.

105:5.8 (1158.8) 2. *Anden gradens maksima*, den suverænt fuldkomne virkelighed, superuniversets type af væsen og skabelse.

105:5.9 (1158.9) Dette er altså de to oprindelige manifestationer: den konstitutivt perfekte og den evolutionært perfektionerede. De to er koordinerede i evighedsrelationer, men inden for tidens grænser er de tilsyneladende forskellige. En tidsfaktor betyder vækst for det, der vokser; anden gradens endelige vokser; og derfor må dem, der vokser fremstå som ufuldstændige i tiden. Disse forskelle, som er så vigtige på denne side af Paradiset, eksisterer ikke i evigheden.

105:5.10 (1158.10) Vi taler om det perfekte og det perfektioneret som første og anden gradens maksima, men der er endnu en type: Treenigede og andre relationer mellem de første og anden gradens virkeligheder som resulterer i fremkomsten af *tredje maksima*—ting, betydninger og værdier, der hverken er perfekte eller perfektionerede men som er koordineret med begge de oprindelige faktorer.

6. Følgevirkningerne af den finite virkelighed

105:6.1 (1159.1) Hele udbredelsen af endelige eksistenser repræsenterer en overførsel fra potentialer til aktualer inden for den funktionelle uendeligheds absolutte sammenslutninger. Blandt de mange konsekvenser for den kreative aktualisering af det endelige kan nævnes:

105:6.2 (1159.2) 1. *Guddomsreaktion*, tilsynekomsten af de tre niveauer af erfaringsmæssig overhøjhed: aktualiteten af personlig-åndelig overhøjhed i Havona, potentialet for personlig styrke overhøjhed i det kommende storunivers, og kapaciteten for en ukendt funktion af erfaringsbaseret sind, der virker på et niveau af overhøjhed i det fremtidige mesterunivers.

105:6.3 (1159.3) 2. *Universets reaktion* involverede en aktivering af de arkitektoniske planer for superuniversets rumniveau og denne udvikling er stadig i gang i hele den fysiske organisation af de syv superuniverser.

105:6.4 (1159.4) 3. *De skabte væseners eftervirkninger* på den endelige virkeligheds udbredelse resulterede i fremkomsten af perfekte væsener i stil med de evige indbyggere i Havona og de perfektionerede evolutionære opstigende fra de syv superuniverser. Men at opnå perfektion som en evolutionær (tidskabende) oplevelse

indebærer noget andet end perfektion som udgangspunkt. Derfor opstår der ufuldkommenhed i de evolutionære skabelser. Og det er oprindelsen til potentiel ondskab. Mistilpasning, disharmoni og konflikt er alle iboende ting i evolutionær vækst, fra fysiske universer til personlige skabninger.

105:6.5 (1159.5) 4. *Guddommelighedsreaktion* på den ufuldkommenhed, der ligger i evolutionens tidsforskydning, afsløres i den kompenserende tilstedeværelse af Gud den Syvfoldige, ved hvis aktiviteter det, der perfektioneres, integreres med både det perfekte og det perfektionerede. Denne tidsforskydning er uadskillelig fra evolution, som er kreativitet i tid. På grund af den, såvel som af andre årsager, er den Højstes almægtige styrke baseret på Gud den Syvfoldiges guddommelighedssucceser. Denne tidsforskydning gør det muligt for skabninger at deltage i den guddommelige skabelse ved at tillade skabningspersonligheder at blive partnere med Guddommen i opnåelsen af maksimal udvikling. Selv det jordiske væsens materielle sind bliver således partner med den guddommelige Retter i dualiseringen af den udødelige sjæl. Gud den Syvfoldige tilbyder også teknikker til at kompensere for den iboende ufuldkommenheds erfaringsmæssige begrænsninger samt til at kompensere for ufuldkommenhedens begrænsninger før opstigningen.

7. Eventualisering af transcendentaler

105:7.1 (1159.6) Transcendentaler er under-uendelige og under-absolutte, men super-uendelige og super-skabende.

Transcendentalerne opstår som et integrerende niveau, der korrelerer absolutternes superværdi med de endeliges maksimumværdier. Fra skabningens synspunkt ser det transcendentale ud til at være opstået som en konsekvens af det endelige; fra evighedens synspunkt som en foregribelse af det endelige; og der er dem, der har betragtet det som et “præ-ekko” af det endelige.

105:7.2 (1159.7) Det, der er transcendent er ikke nødvendigvis ikke-udviklende, men det er superevolutionært i endelig forstand; det er heller ikke ikke-erfarende, men det er supererfarende, da det er meningsfuldt for skabninger. Den bedste illustration af et sådant paradoks er måske det centrale univers af perfektion: Det er næppe absolut—kun Paradisøen er virkelig absolut i “materialiseret” forstand. Det er heller ikke en begrænset evolutionær skabelse, som de syv superuniverser er det. Havona er evigt, men ikke uforanderligt i den forstand, at det er et univers af ikke-vækst. Det er beboet af væsner (Havonas indfødte), som aldrig er blevet skabt, for de er evigt eksisterende. Havona illustrerer således noget, som hverken er helt endeligt eller helt absolut. Havona fungerer desuden som en buffer mellem det absolutte Paradis og de endelige skabelser, hvilket yderligere illustrerer transcendenternes funktion. Men Havona i sig selv er ikke et transcendent—det er Havona.

105:7.3 (1160.1) Ligesom den Højeste er forbundet med det endelige, så er det Ultimative identificeret med det transcendente. Selvom vi

således sammenligner den Højeste og den Ultimative, adskiller de sig ved noget mere end en gradsforskel; forskellen er også et spørgsmål om kvalitet. Den Ultimative er noget mere end en super-højeste projiceret på det transcendentale niveau. Den Ultimative er alt det, men mere til: Den Ultimative er en eventualisation af nye guddomsvirkeligheder, egenskabsbestemmelse af nye faser af det hidtil egenskabsløse.

105:7.4 (1160.2) Blandt de realiteter, der er forbundet med det transcendentale niveau er følgende:

- 105:7.5 (1160.3) 1. Guddommens tilstedeværelse i det ultimative.
- 105:7.6 (1160.4) 2. Konceptet om mesteruniverset.
- 105:7.7 (1160.5) 3. Mesteruniversets Arkitekter.
- 105:7.8 (1160.6) 4. De to ordener af Paradisets kraftorganisatorer.
- 105:7.9 (1160.7) 5. Visse ændringer i rummets potens.
- 105:7.10 (1160.8) 6. Visse åndelige værdier.
- 105:7.11 (1160.9) 7. Visse betydninger af sindet.
- 105:7.12 (1160.10) 8. Absonite kvaliteter og realiteter.
- 105:7.13 (1160.11) 9. Almagt, alvidenhed og allestedsnærværelse.
- 105:7.14 (1160.12) 10. Rummet.

105:7.15 (1160.13) Det univers, vi lever i nu, kan betragtes som eksisterende på begrænsede, transcendentale og absolutte niveauer. Det er den kosmiske scene, hvor det endeløse drama om personlighedsudfoldelse og energimetamorfose udspiller sig.

105:7.16 (1160.14) Alle disse mangfoldige virkeligheder er forenet *absolut* af de forskellige trefoldigheder, *funktionelt* af Mesteruniversets Arkitekter, og *relativt* af de Syv Mesterånder, de underordnede koordinatore af guddommeligheden i Gud den Syvfoldige.

105:7.17 (1160.15) Gud den Syvfoldige repræsenterer den Universelle Faders åbenbaring af personlighed og guddommelige til skabninger af både maksimal og undermaksimal status, men der er andre Syvfoldige relationer til den Første Kilde og Center, som ikke er relateret til manifestationen af den guddommelige åndelige tjeneste fra den Gud, som er ånd.

105:7.18 (1160.16) I fortidens evighed satte de Absolutternes kræfter, Guddommenes ånder og Gudernes personligheder sig i bevægelse som svar på den selveksisterende egenviljes oprindelige vilje. I denne nuværende univers tidsalder bevidner vi alle de enorme konsekvenser af det vidtstrakte kosmiske panorama af underabsolutte manifestationer af alle disse realiteters ubegrænsede potentialer. Det er fuldt ud muligt, at den fortsatte diversificering af den oprindelige virkelighed i den Første Kilde og Center kan fortsætte fremad og udad gennem tidsalder efter tidsalder, videre og videre, ind i de fjerne og ufattelige strækninger af absolut uendelighed.

105:7.19 (1161.1) [Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 105](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 107](#) >>

Kapitel 106

Universets Niveauer Af Virkelighed

106:0.1 (1162.1) DET ER ikke nok, at den opstigende dødelige ved noget om guddommens forhold til den kosmiske virkeligheds tilblivelse og manifestationer; han bør også forstå noget om de forhold, der eksisterer mellem ham selv og de mange niveauer af eksistentielle og erfaringsmæssige virkeligheder, af potentielle og faktiske virkeligheder. Menneskets jordiske orientering, dets kosmiske indsigt og dets åndelige orientering bliver alle styrket af en bedre forståelse af universets realiteter og deres teknikker til indbyrdes forbindelse, integration og forening.

106:0.2 (1162.2) Det nuværende storunivers og det spirende mesterunivers består af mange former og faser af virkelighed, som igen eksisterende på flere niveauer af funktionel aktivitet. Disse mangfoldige eksistenser og latente realiteter er tidligere blevet

beskrevet i disse papirer, og de grupperes nu for begrebsmæssig bekvemmelighed i følgende kategorier

106:0.3 (1162.3) 1. *Ufuldstændige endelige virkeligheder*. Dette er den nuværende status for de opstigende skabninger af storunivers, de dødeliges nuværende status på Urantia. Dette niveau omfatter væsen eksistens fra de planetariske menneske op til, men ikke inkluderende, dem, der har opnået deres skæbne bestemmelse. Det omfatter universer fra deres tidlige fysiske begyndelse op til, men ikke inklusive, bosættelse, der er etableret i lys og liv. Dette niveau udgør den nuværende periferi af kreativ aktivitet i tid og rum. Det synes at bevæge sig udad fra Paradis, for afslutningen på den nuværende universalder, som vil være vidne til storuniversets opnåelse af lys og liv, vil også og helt sikkert være vidne til fremkomsten af en ny orden af udviklingsmæssig vækst i det første ydre rumniveau.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maksimal endelige virkeligheder*. Dette er den nuværende status for alle erfaringsmæssige skabninger, der har opnået skæbne bestemmelse—som åbenbaret inden for rammerne af den nuværende univers tidsalder. Selv universer kan opnå maksimal status, både åndeligt og fysisk. Men udtrykket “maksimal” er i sig selv et relativt begreb—maksimal i forhold til hvad? Det, som er maksimalt, tilsyneladende endelig, i den nuværende univers tidsalder, er måske ikke mere end en reel begyndelse i forhold til de

kommende tidsaldre. Nogle af Havonas faser ser ud til at være af maksimale orden.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentale virkeligheder*. Dette superendelige niveau (forudgående) følger den endelige fremgang. Det indebærer den før-endelige tilblivelse af den endelige begyndelse og den post-endelige betydning af alle tilsyneladende endelige slutninger eller skæbner. En stor del af Paradis-Havona ser ud til at være på det transcendentale niveau.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimative virkeligheder*. Dette niveau omfatter det, der er af betydning for mesteruniverset og som har indflydelse på skæbneniveauet for det fuldførte mesterunivers. Paradis-Havona (især kredsløbet af Faderens verdener) er i mange henseender af ultimativ betydning.

106:0.7 (1163.1) 5. *Medabsolute virkeligheder*. Dette niveau indebærer projektion af erfaringsmæssige virkelighed på et supermesterunivers felt af kreativt udtryk.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absolute virkeligheder*. Dette niveau indikerer evighedstilstedeværelse af de syv eksistentielle absolutter. Det kan også involvere en vis grad af tilknyttende erfaringsmæssig opnåelse, men hvis det er tilfældet, forstår vi ikke hvordan, måske gennem personlighedens kontaktpotentiale.

106:0.9 (1163.3) 7. *Uendelighed*. Dette niveau er præeksistentielt og postexperientielt. Uendelighedens egenskabsløse enhed er en

hypotetisk virkelighed, før alle begyndelser og efter alle skæbner.

106:0.10 (1163.4) Disse virkelighedsniveauer er hensigtsmæssige kompromissymboliseringer af den nuværende universalder og for det dødelige perspektiv. Der findes en række andre måder at anskue virkeligheden på fra et andet perspektiv end de dødeliges og fra andre tidsaldre. Derfor bør det erkendes, at de begreber, der præsenteres her, er helt relative, relative i den forstand, at de er betinget af og begrænset af:

106:0.11 (1163.5) 1. Begrænsningerne af de jordiske sprog.

106:0.12 (1163.6) 2. Begrænsningerne i de jordiske sind.

106:0.13 (1163.7) 3. Den begrænsede udvikling af de syv superuniverser.

106:0.14 (1163.8) 4. Jeres uvidenhed om de seks vigtigste formål med udviklingen af superuniverserne, som ikke vedrører de dødeliges opstigning til Paradis.

106:0.15 (1163.9) 5. Jeres manglende evne til at forstå selv et delvist evighedssynspunkt.

106:0.16 (1163.10) 6. Umuligheden af at skildre kosmisk evolution og skæbne i forhold til alle universets tidsaldre, ikke kun i forhold til den nuværende tidsalder for den evolutionære udfoldelse af de syv superuniverser.

106:0.17 (1163.11) 7. At intet væsen er i stand til at fatte, hvad der virkelig menes med præeksistentiale eller posteksperientiale—det, der ligger før begyndelsen og efter skæbnen.

106:0.18 (1163.12) Virkelighedens vækst er betinget af omstændighederne i de på hinanden følgende universtidsaldre. Centraluniverset gennemgik ingen evolutionære forandringer i Havona tidsalderen, men i de nuværende epoker af superuniversets tidsalder gennemgår det visse progressive forandringer, der er fremkaldt af koordination med de evolutionære superuniverser. De syv superuniverser, der nu er under udvikling, vil på et tidspunkt opnå en afklaret status med lys og liv, og de vil nå grænsen for vækst i den nuværende universalder. Men det er hævet over enhver tvivl, at den næste tidsalder, tidsalderen for det første niveau i det ydre rum, vil frigøre superuniverserne fra den nuværende tidsalders skæbnebegrænsninger. Fornyelse bliver hele tiden lagt oven på fuldendelse.

106:0.19 (1163.13) Det er nogle af de begrænsninger, vi støder på, når vi forsøger at præsentere et samlet koncept for den kosmiske vækst af ting, betydninger og værdier og for deres syntese på stadigt stigende niveauer af virkelighed.

1. Første gradens sammenslutning af endelige funktionelle virkeligheder

106:1.1 (1163.14) Første gradens faser eller faser med åndelig oprindelse i den endelige virkelighed finder umiddelbart udtryk på skabningsniveauer som perfekte personligheder og på

universniveauer som den perfekte Havona skabelse. Selv den erfaringsbaseret Guddom kommer således til udtryk i Gud den Højestes åndelige person i Havona. Men anden gradens, evolutionære, tid og materie betingede faser af det endelige bliver kun kosmisk integreret som et resultat af vækst og opnåelse. Til sidst skal alle anden gradens endelige eller perfektionerende endelige, opnå et niveau, svarende til det for første gradens perfektion, men en sådan skæbne er underlagt en tidsforsinkelse, en konstitutiv superunivers-kvalifikation, som ikke findes genetisk i den centrale skabelse. (Vi kender til eksistensen af tredje gradens endelige, men teknikken til deres integration er endnu afsløret.)

106:1.2 (1164.1) Denne superuniverselle tidsforskydning, denne hindring for opnåelse af fuldkommenhed, giver skabningen mulighed for at deltage i den evolutionære vækst. Det gør det således muligt for skabningen at indgå i et partnerskab med Skaberen i udviklingen af den selvsamme skabning. Og i disse tider med ekspanderende vækst korreleres det ufuldstændige med det fuldkomne gennem Gud den Syvfoldiges tjeneste.

106:1.3 (1164.2) Gud den Syvfoldige betyder, at Paradisets Guddom anerkender tidens barrierer i rummets evolutionære universer. Uanset hvor langt væk fra Paradiset, hvor dybt i rummet, en materiel overlevelsespersonlighed måtte tage sin begyndelse, vil Gud den Syvfoldige være til stede og engageret i sandhedens, skønhedens og godhedens kærlige og barmhjertige tjeneste for en sådan ufuldstændig, kæmpende og evolutionær skabning. Den Syvfoldiges guddommelige tjeneste rækker indad gennem den Evige Søn til

Paradisets Fader og udad gennem Dagenes Ældste til universet
Fædre—Skabersønnerne.

106:1.4 (1164.3) Mennesket, der er personligt og stiger op gennem
åndelig udvikling, finder den syvfoldige guddoms personlige og
åndelige guddommelighed; men der er andre faser af den syvfoldige,
som ikke har noget med personlighedens udvikling at gøre.
Guddommelighedsaspekterne i denne guddomsgruppering er på
nuværende tidspunkt integreret i forbindelsen mellem de syv
Mesterånder og Samforeneren, men de er bestemt til for evigt at
blive forenet i det Højeste Væsens fremvoksende personlighed. De
andre faser af den syvfoldige guddom er på forskellig vis integreret i
den nuværende universalder, men alle er ligeledes bestemt til at blive
forenet i den Højeste. Den Syvfoldige er i alle faser kilden til den
relative enhed i den funktionelle virkelighed i det nuværende
storunivers.

2. Anden gradens højeste integration af de endelige virkeligheder

106:2.1 (1164.4) Ligesom Gud den Syvfoldige funktionelt koordinerer den
endelige evolution, således syntetiserer Det Højeste Væsen til sidst
opnåelsen af skæbnen. Det Højeste Væsen er guddommens
kulmination på storuniversets evolution—den fysiske evolution
omkring en åndelig kerne og den åndelige kernes eventuelle
dominans over den fysiske evolutions omkransende og hvirvlende

domæner. Og alt dette finder sted i overensstemmelse med personlighedens mandater: Paradisets personlighed i den højeste forstand, Skaberens personlighed i universets forstand, den dødelige personlighed i menneskets forstand, den Højeste personlighed i den kulminerende eller erfaringsmæssige totaliserende forstand.

106:2.2 (1164.5) Konceptet den Højeste skal give mulighed for en differentieret anerkendelse af den åndelige person, evolutionær styrke, og af styrke-personlighedssyntese—foreningen af evolutionær styrke med og dens dominans af åndspersonlighed.

106:2.3 (1164.6) Ånd kommer i sidste ende fra Paradis gennem Havona. Energi og stof udvikler sig tilsyneladende i rummets dybder og organiseres som kraft af den Uendelige Ånds børn i samarbejde med Guds Skabersønner. Og alt dette er erfaringsbaseret; det er en transaktion i tid og rum, der involverer en bred vifte af levende væsener, herunder selv Skaberguddomme og evolutionære skabninger. Skabergudernes styrkebeherskelse i det store univers udvider sig langsomt til at omfatte den evolutionære afvikling og stabilisering af skabelserne i tid og rum, og dette er opblomstringen af Gud den Syvfoldiges erfaringsbaserede styrke. Den omfatter hele spektret af opnåelse af guddommelighed i tid og rum fra den Universelle Faders tildelinger af Retterer til Paradissønnernes tildelinger af liv. Dette er optjent styrke, demonstreret styrke, erfaringsbaseret styrke; den står i kontrast til Paradisguddommens evighedsstyrke, den uudgrundelige styrke, den eksistentielle styrke.

106:2.4 (1165.1) Denne erfaringsstyrke, der udspringer af Gud den Syvfoldiges guddommelighedspræstationer, manifesterer selv

guddommelighedens sammenhængende kvaliteter ved at syntetisere —totalisere—som den almægtige styrke i den opnåede erfaringsmæssige beherskelse af de skabelser, der er under udvikling. Og denne almægtige styrke finder igen åndelig-personlig samhørighed på pilotsfæren i det ydre bælte af Havona-verdener i forening med den åndelige personlighed i Havona-tilstedeværelsen af Gud den Supreme. Således kulminerer den erfaringsbaserede Guddom den lange evolutionære kamp ved at investere tidens og rummets styrkeprodukt med den åndelige tilstedeværelse og guddommelige personlighed, der bor i den centrale skabelse.

106:2.5 (1165.2) Således opnår det Højeste Væsen til sidst at omfavne alt, hvad der udvikler sig i tid og rum, mens det investerer disse kvaliteter med åndelig personlighed. Eftersom skabninger, selv dødelige, er personlighedsdeltagere i denne majestætiske transaktion, så opnår de helt sikkert evnen til at kende den Højeste og opfatte den Højeste som sande børn af en sådan evolutionær Guddom.

106:2.6 (1165.3) Mikael af Nebadon er som Paradisfaderen, fordi han deler hans Paradisperfektion; på samme måde vil evolutionære dødelige engang opnå slægtskab med den erfaringsmæssige Højeste, for de vil virkelig dele hans evolutionære perfektion.

106:2.7 (1165.4) Gud den Højeste er erfaringsbaseret; derfor kan han fuldt ud opleves. De eksistentielle virkeligheder i form af de syv Absolutter kan ikke opfattes gennem erfarings procedure; kun Faderens, Sønnens og Åndens *personligheds realiteterne* kan

begribes af det endelige skabnings personlighed i og med en attitude af bøn og tilbedelse.

106:2.8 (1165.5) Indenfor det Højeste Væsens fuldendte styrke personlighedssyntese og vil der være forbundet al den absolutthed i de forskellige trioder, som på denne måde kan være forbundet, og denne majestætiske evolutionspersonlighed, vil erfaringsmæssigt kunne nås og forstås af alle endelige personligheder. Når opstigende opnår det postulerede syvende stadie af åndelig eksistens, vil de der opleve erkendelsen af en ny betydningsværdi af triodernes absolutthed og uendelighed, sådan som den åbenbares på subabsolutte niveauer i det Højeste Væsen, der kan erfares. Men opnåelsen af disse stadier af maksimal udvikling vil sandsynligvis afvente den koordinerede etablering af hele storuniverset i lys og liv.

3. Tredje gradens transcendentale virkelighedsforening

106:3.1 (1165.6) De absonite arkitekter fremlægger planen; de Højeste Skabere bringer den ind i eksistens; det Højeste Væsen vil fuldføre den i sin helhed, sådan som den skabes i tiden af de Højeste Skabere, og som den var forudsagt i rummet af Mesterarkitekterne.

106:3.2 (1165.7) I den nuværende univers tidsalder er den administrative koordinering af mesteruniverset en funktion, der varetages af mesteruniversets Arkitekter. Den Almægtige Højestes tilsynekomst ved afslutningen af den nuværende univers tidsalder vil betyde, at

den evolutionære endelige har nået den første stadie af den erfaringsmæssige skæbne. Denne begivenhed vil helt sikkert føre til den første erfaringsmæssige Treenigheds fuldstændige funktion—foreningen af de Højeste Skabere, det Højeste Væsen, og mesteruniversets Arkitekter. Denne Treenighed er forudbestemt til at skabe den videre evolutionære integration af mesterskabelsen.

106:3.3 (1166.1) Paradisets treenighed er i sandhed en uendelig treenighed, og ingen treenighed kan være uendelig, hvis den ikke inkluderer denne oprindelige treenighed. Men den oprindelige treenighed er et resultat af den eksklusive forening af absolutte guddomme; subabsolutte væsener havde intet at gøre med denne oprindelige forening. De efterfølgende fremkomne og erfaringsmæssige Treenigheder omfatter medvirken fra selv skabte væseners personligheder. Det gælder i hvert fald for den ultimative treenighed, hvor selve tilstedeværelsen af Hersker Skabersønner blandt de Højeste Skaberes medlemmer vidner om den samtidige tilstedeværelse af faktisk og ægte skabningserfaring *inden for* denne Treenighedsforening.

106:3.4 (1166.2) Den første erfaringsbaseret Treenighed giver mulighed for, at gruppen kan opnå ultimative eventualiteter. Gruppesammenslutninger er i stand til at foregribe, endda overgå, individuelle kapaciteter; og det er sandt selv ud over det endelige niveau. I de kommende tidsaldre, efter at de syv superuniverser er blevet etableret i lys og liv, vil Finalitetens Korps uden tvivl forkynde Paradisgudernes formål, som de er dikteret af den Ultimative

Treenighed, og som de er styrke-personlighed forenet i det Højeste Væsen.

106:3.5 (1166.3) Gennem alle de gigantiske universudviklinger i fortidens og fremtidens evigheder kan vi spore udvidelsen af den Universelle Faders forståelige elementer. Som JEG ER postulerer vi filosofisk, at han gennemtrænger den totale uendelighed, men intet væsen er erfaringsmæssigt i stand til at rumme et sådant postulat. Efterhånden som universerne udvider sig, og tyngdekraften og kærligheden rækker ud i det tidsorganiserende rum, bliver vi i stand til at forstå mere og mere af den Første Kilde og Center. Vi ser tyngdekraften trænge ind i den Egenskabsløse Absoluts tilstedeværelse i rummet, og vi opdager åndeskabninger, der udvikler sig og ekspanderer inden for Guddommens Absolutts guddommelighedstilstedeværelse, mens både den kosmiske og den åndelige evolution ved hjælp af sind og erfaring forener sig på begrænsede guddomsniveauer som det Højeste Væsen og koordinerer sig på transcendent niveau som den Ultimative Treenighed.

4. Fjerde gradens ultimative integration

106:4.1 (1166.4) Paradisets Treenighed koordinerer ganske vist i den ultimative forstand, men fungerer i denne henseende som et selv kvalificeret absolut; den ultimative erfaringsmæssige Treenighed

koordinerer det transcendentale som en transcendental. I den evige fremtid vil denne erfaringsmæssige treenighed, ved at forøge enheden, yderligere aktivere den ultimative guddoms endelige tilstedeværelse.

106:4.2 (1166.5) Mens den Ultimative Treenighed er bestemt til at koordinere mesterskabelsen, er Gud den Ultimative den transcendentale styrkepersonificering af hele mesteruniversets indretning. Den Ultimatives færdige eventualisering indebærer den samlede skabelses færdiggørelsen og antyder den fulde fremkomst af denne transcendentale Guddom.

106:4.3 (1166.6) Vi ved ikke, hvilke forandringer der vil blive indvarslet af det Ultimatives fulde fremkomst. Men ligesom den Højeste nu er åndeligt og personligt til stede i Havona, så er den Ultimative også til stede der, men i absonit og overpersonlig forstand. I er blevet informeret om eksistensen af den Ultimatives egenskabsbestemte stedfortrædere, selvom I ikke er blevet informeret om deres nuværende opholdssted eller funktion.

106:4.4 (1167.1) Men uanset de administrative konsekvenser, der følger med fremkomsten af den ultimative guddom, vil de personlige værdier i hans transcendentale guddommelighed kunne opleves af alle personligheder, der har deltaget i aktualiseringen af dette guddomsniveau. Transcendens af det endelige kan kun føre til ultimativ opnåelse. Gud den ultimative eksisterer i transcendens af tid og rum, men er ikke desto mindre subabsolut på trods af iboende evne til funktionel tilknytning til absolutter.

5. Medabsolut eller femte fasens forening

106:5.1 (1167.2) Den Ultimate er højdepunktet af den transcendentale virkelighed, ligesom den Højeste er kulminationen på den evolutionære-erfaringsmæssige virkelighed. Og den faktiske fremkomst af disse to erfaringsmæssige guddomme lægger fundamentet for den anden erfaringsmæssige treenighed. Det er den absolutte treenighed, foreningen af Gud den Højeste, Gud den Ultimate og den ikke-åbenbarede fuldbyrder af universets skæbne. Og denne treenighed har teoretisk kapacitet til at aktivere potentialitetens absolutter—Guddomsabsoluttet, det Universelle og det Egenskabsløse Absolut. Men den fuldstændige dannelse af denne Absolutte Treenighed kan først finde sted efter den fuldstændige evolution af hele mesteruniverset, fra Havona til det fjerde og yderste rumniveau.

106:5.2 (1167.3) Det bør gøres klart, at disse erfaringsmæssige treenheder er korrelative, ikke kun med den erfaringsmæssige guddommeligheds personlighedskvaliteter, men også med alle de ikke-personlige kvaliteter, der karakteriserer deres opnåede guddomsenhed. Selvom denne præsentation primært handler om de personlige faser af foreningen af kosmos, er det ikke desto mindre sandt, at de upersonlige aspekter af universernes univers også er bestemt til at undergå forening, som det illustreres af den styrke-personlighedssyntese, der nu er i gang i forbindelse med evolutionen af Det Højeste Væsen. Den Højestes åndelig-personlige kvaliteter er

uadskillelige fra den Almægtiges styrkebeføjelser, og begge suppleres af det Højeste Sinds ukendte potentiale. Gud den Ultimative som person kan heller ikke betragtes adskilt fra de ikke-personlige aspekter af den Ultimative Guddom. Og på det absolutte niveau er guddommen og de Egenskabsløse absolutter uadskillelige og umulige at skelne fra hinanden i det universelle absoluts nærvær.

106:5.3 (1167.4) Treenigheder er i sig selv, ikke personlige, men de er heller ikke i modstrid med personligheden. Tværtimod omfatter de den og korrelerer den, i kollektiv forstand, med upersonlige funktioner. Treenigheder er derfor altid *guddomsvirkelighed*, men aldrig *personligheds* virkelighed. Personlighedsaspekterne af en treenighed er iboende i dens individuelle medlemmer, og som individuelle personer er de *ikke* denne treenighed. Kun som et kollektivt er de en treenighed; kollektivet *er* treenigheden. Treenigheden er altid inklusiv den altomfattende guddom; treenigheden er guddommens enhed.

106:5.4 (1167.5) De tre Absolutter—Guddomsabsolutet, det Universelle og det Egenskabsløse Absolut—er ikke en treenighed, for de er ikke alle guddom. Kun det guddommelige kan blive treenighed; alle andre foreninger er trefoldigheder eller treoder.

6. Absolut eller sjette fasens integration

106:6.1 (1167.6) Mesteruniversets nuværende potentiale er næppe absolut, selvom det godt kan være næsten ultimativt, og vi anser det

for umuligt at opnå den fulde åbenbaring af absolutte betydninger og værdier inden for rammerne af et underabsolut kosmos. Vi står derfor over for betydelige vanskeligheder i forsøget på at forestille os et totalt udtryk for de tre Absolutters ubegrænsede muligheder, eller endda i forsøget på at visualisere den erfaringsmæssige personalisering af Gud den Absolutte på det nu upersonlige niveau af Guddomsabsolut.

106:6.2 (1168.1) Mesteruniversets rum stadie synes at være tilstrækkelig til aktualisering af det Højeste Væsen, til dannelsen og den fulde funktion af den Ultimative Treenighed, til fremkomsten af Gud den Ultimative og endda til begyndelsen af den Absolutte Treenighed. Men vores begreber om den fulde funktion af denne anden erfaringsmæssige Treenighed synes at antyde noget, der ligger ud over selv det vidtstrakte mesteruniverset.

106:6.3 (1168.2) Hvis vi antager, at der er et uendeligt kosmos—et ubegrænset kosmos hinsides mesteruniverset—og hvis vi forestiller os, at den Absolutte Treenigheds endelige udvikling vil finde sted på et sådan superultimativ handlingsstadium, så bliver det muligt at antage, at den Absolutte Treenigheds fuldbyrdede funktion vil opnå det endelige udtryk i uendelighedens skabelser og vil fuldbyrde den absolutte aktualisering af *alle* potentialer. Integrationen og sammenslutning af stadigt større segmenter af virkeligheden vil nærme sig en absolut status, der er proportional med inklusionen af hele virkeligheden i de således sammensluttede segmenter.

106:6.4 (1168.3) Den absolutte treenighed er, som navnet antyder, virkelig absolut i sin totale funktion. Vi ved ikke, hvordan en absolut

funktion kan opnå et totalt udtryk på et kvalificeret, begrænset eller på anden måde begrænset grundlag. Derfor må vi antage, at enhver sådan totalitetsfunktion vil være ubetinget (i potentiale). Og det ser også ud til, at det ubetingede også vil være ubegrænset, i det mindste fra et kvalitativt synspunkt, selvom vi ikke er så sikre på de kvantitative forhold.

106:6.5 (1168.4) Dette er vi dog sikre på: Mens den eksistentielle Paradis-treenighed er uendelig, og mens den erfaringsmæssige ultimative treenighed er under-uendelig, er den absolutte treenighed ikke så let at klassificere. Selv om den er erfaringsbaseret i sin tilblivelse og konstitution, så griber den bestemt ind i potentialitetens eksistentielle absolutter.

106:6.6 (1168.5) Selvom det næppe er til nogen nytte for det menneskelige sind til at forsøge at forstå sådanne fjerntliggende og overmenneskelige begreber, vil vi foreslå, at I tænker på Treenighedsabsolutets evighedshandling som kulminerende i en slags erfaringserkendelse af potentialitetens Absolutter. Dette synes at være en rimelig konklusion med hensyn til den Universelle Absolutte, om ikke det Egenskabsløse Absolutte; i det mindste ved vi, at den Universelle Absolutte ikke kun er statisk og potential, men også associativ i den betydning dette ord har, når det gælder den totale Guddom. Men hvad angår guddommelighedens og personlighedens tænkelige værdier, indebærer disse formodede hændelser personliggørelsen af Guddommens Absolutte og fremkomsten af de superpersonlige værdier og de ultrapersonlige

betydninger, der ligger i personlighedens fuldendelse af Gud den Absolutte—den tredje og sidste af de erfaringsmæssige Guddomme.

7. Skæbnens endelighed

106:7.1 (1168.6) Nogle af vanskelighederne ved at danne begreber om uendelig virkelighedsintegration ligger i det faktum, at alle sådanne ideer omfatter noget af den universelle udviklings endelighed, en slags erfaringsmæssig realisering af alt, hvad der nogensinde kunne være. Og det er utænkeligt, at kvantitativ uendelighed nogensinde kan blive fuldstændigt realiseret i endelighed. Der må altid være uudforskede muligheder i de tre potentielle absolutter, som ingen erfaringsmæssig udvikling nogensinde kan udtømme. Selv om evigheden er absolut, er den ikke mere end absolut.

106:7.2 (1169.1) Selv et forsøgsvis begreb om en endelige integration er uadskillelig fra resultaterne af den egenskabsløse evighed og er derfor stort set umuligt at realisere på ethvert tænkeligt fremtidig tidspunkt

106:7.3 (1169.2) Skæbnen er etableret ved en viljeshandling fra de guddomme, der udgør Paradisets Treenighed; skæbnen er etableret i de tre store potentialers uendelighed, hvis absolutthed omfatter mulighederne for al fremtidig udvikling; skæbnen er sandsynligvis fuldbyrdet ved en handling fra Fuldbyrderen af Universets Skæbne, og denne handling er sandsynligvis involveret med den Højeste og

den Ultimative i Treenighedens Absolutte. Enhver erfaringsbaseret skæbne kan i det mindste delvist forstås af erfarende væsener, men en skæbne, der har indflydelse på uendelige eksistentialer, er næppe forståelig. Finalitetens skæbne er en eksistentiel-erfaringsmæssig opnåelse, som ser ud til at involvere Guddommen Absolut. Men guddomsabsoluttet står i et evighedsforhold til det egenskabsløse absolutte i kraft af det universelle absolutte. Og disse tre absolutter, der er erfaringsmæssige i deres mulighed, er faktisk eksistentielle og mere til, idet de er ubegrænset, tidløse, rumløse, grænseløse og umålbare—virkelig uendelig.

106:7.4 (1169.3) At det er usandsynligt, at målet kan nås, forhindrer dog ikke filosofisk teoretiseringen over sådanne hypotetiske skæbner. Aktualiseringen af Guddommens Absolutte som en opnåelig absolut Gud kan være praktisk umulig at realisere; ikke desto mindre forbliver en sådan endelighed en teoretisk mulighed. Den Egenskabsløse Absolutts involvering i en ufattelig uendelig kosmos kan være umådeligt fjernt i den endeløse evigheds fremtid, men en sådan hypotese er ikke desto mindre gyldig. Dødelige, morontianer, ånder, finaliter, transcendentale og andre, sammen med selve universerne og alle andre faser af virkeligheden, har helt sikkert en *potentielt endelig skæbne, der er absolut i værdi*; men vi tvivler på, at noget væsen eller univers nogensinde helt vil opnå alle aspekterne af en sådan skæbne.

106:7.5 (1169.4) Ligegyldigt, hvor meget du kan vokse i forståelse af Faderen, vil dit sind altid blive forbløffet over den uåbenbarede uendelighed af Faderen-JEG ER, den uudforskede enorme mængde

af hvilket altid vil forblive uudgrundeligt og uforståelig under alle evighedens cyklusser. Ligeegyldigt hvor meget af Gud, du kan opnå, vil der altid være meget mere af ham, hvis eksistens du ikke engang anede. Vi mener, at det er lige så sandt på transcendentale niveauer, som det er i områder af den finite eksistens. Søgen efter Gud er uendelig!

106:7.6 (1169.5) En sådan manglende evne til at opnå Gud i endelig forstand bør på ingen måde tage modet fra universets skabninger; I kan faktisk opnå og opnår guddomsniveauer som det Syvfoldige, det Højeste og det Ultimative, som betyder for jer, hvad den uendelige erkendelse af Gud Faderen betyder for den Evige Søn og for Samforeneren i deres absolutte status af evighedseksistens. Langt fra at genere skabningen bør Guds uendelighed være den højeste forsikring om, at en opstigende personlighed gennem al endeløs fremtid vil have muligheder for personlighedsudvikling og guddommelig association, som selv evigheden hverken vil udtømme eller afslutte.

106:7.7 (1169.6) For endelige skabninger i det store univers synes begrebet mesterunivers at være noget nær uendeligt, men dets absonite arkitekter opfatter utvivlsomt dets relation til fremtidige og uanede udviklinger inden for det uendelige JEG ER. Selv rummet i sig selv er kun en ultimativ betingelse, en betingelse for kvalificering JEG ER. Selv rummet i sig selv er kun en ultimativ tilstand, en betingelse af begrænsning *inden for* den relative absolutthed af mellemrummets stille zoner.

106:7.8 (1170.1) I den ufattelige fjerne fremtidens evighedsøjeblik, hvor hele mesteruniverset endeligt er fuldendt, vil vi uden tvivl alle se tilbage på hele dets historie som kun begyndelse, blot skabelsen af visse begrænsede og transcendent fundamentaler for endnu større og mere betagende metamorfoser i den uudforskede uendelighed. I et sådan fremtidigt evighedsøjeblik vil mesteruniverset stadig virke ungt; ja, det vil altid være ungt i lyset af de uendelige evigheds ubegrænsede muligheder.

106:7.9 (1170.2) Det usandsynlige i at opnå en uendelig skæbne forhindrer på ingen måde, at man kan have ideer om en sådan skæbne, og vi tøver ikke med at sige, at hvis de tre absolutte potentialer nogensinde kunne blive fuldstændigt aktualiseret, ville det være muligt at forestille sig den endelige integration af den totale virkelighed. Denne udviklingsmæssige realisering er baseret på den fuldstændige aktualisering af de egenskabsløse, universelle og guddommelige absolutter, de tre potentialiteter, hvis forening udgør latenstiden af JEG ER, evighedens suspenderede virkeligheder, al fremtids uoverskuelige muligheder og mere.

106:7.10 (1170.3) Sådanne eventualiteter er mildest talt ret fjerne, men ikke desto mindre mener vi, at vi i de tre treenigheders mekanismer, personligheder og associationer kan spore den teoretiske mulighed for en genforening af Fader-JEG ER's syv absolutte faser. Og det stiller os ansigt til ansigt med begrebet om den trefoldige Treenighed, der omfatter Paradisets Treenighed af eksistentiel status og de to senere optrædende Treenigheder af erfaringsmæssig natur og oprindelse.

8. Treenighedernes treenighed

106:8.1 (1170.4) Treenighedens natur er vanskelig at beskrive for det menneskelige sind; det er den faktiske opsummering af hele den erfaringsmæssige uendelighed, som sådan manifesteret i en teoretisk uendelighed af evighedsrealisering. I treenighedernes treenighed opnår den erfaringsmæssige uendelighed identitet med den eksistentielle uendelighed, og begge er ét i det før-erfaringsmæssige, før-eksistentielle JEG ER. Treenighedernes Treenighed er det endelige udtryk for alt det, der er underforstået i de femten trefoldigheder og deres tilhørende trioder. Endeligheder er svære at forstå for relative væsener, hvad enten de er eksistentielle eller erfaringsmæssige; derfor må de altid præsenteres som relativiteter.

106:8.2 (1170.5) Treenigheden af Treenigheder eksisterer i flere faser. Den indeholder muligheder, sandsynligheder og uundgåeligheder, der får fantasien til at vakle hos væsener langt over det menneskelige plan. Det har konsekvenser, som de himmelske filosoffer formentlig ikke engang kan gætte sig til, for dens konsekvenser er i trefoldighederne, og trefoldighederne er, i sidste ende, uudgrundelig.

106:8.3 (1170.6) Der er en række måder, hvorpå Treenigheden af Treenigheder kan portrætteres. Vi vælger at præsentere følgende synspunkt, som omfatter tre niveauer

106:8.4 (1170.7) 1. De tre Treenigheders niveau.

106:8.5 (1170.8) 2. Erfaringsmæssigt Guddoms niveau

106:8.6 (1170.9) 3. Niveauet for JEG ER.

106:8.7 (1170.10) Det er niveauer af stigende forening. Faktisk er Treenighedernes Treenighed det første niveau, mens det andet og tredje niveau er foreningsafledninger af det første.

106:8.8 (1171.1) DET FØRSTE NIVEAU: På denne oprindelige foreningsniveau mener man, at de tre Treenigheder fungerer som perfekt synkroniserede, selvom særskilt, grupperinger af guddommelige personligheder.

106:8.9 (1171.2) 1. *Paradistreenigheden*, s sammenslutningen af de tre Paradisguddomme—Faderen, Sønnen og Ånden. Man skal huske, at Paradisets treenighed indebærer en trefoldig funktion—en absolut funktion, en transcendental funktion (Ultimatatens Treenighed), og en endelig funktion (Overhøjhedens Treenighed). Paradisets treenigheden er enhver og alle disse til enhver tid.

106:8.10 (1171.3) 2. *Den Ultimative Treenighed*. Dette er guddommelighedens forening af de Højeste Skabere, Gud den Højeste og arkitekterne i Mesteruniverset. Selvom dette er en fyldestgørende præsentation af guddommelighedsaspekterne af denne treenighed, bør det noteres, at der er andre faser af denne treenighed, som dog ser ud til at være perfekt koordinerede med guddommelighedsaspekterne.

106:8.11 (1171.4) 3. *Den Absolutte Treenighed*. Dette er grupperingen af Gud den Højeste, Gud den Ultimative og Fuldbyrderen af universets skæbne med hensyn til alle guddommelighedsværdier. Visse andre faser af denne trefoldige gruppering har at gøre med andre værdier end guddommelighed i det ekspanderende kosmos. Men de er ved at forene sig med guddommelighedsfaserne, ligesom styrke- og personlighedsaspekterne af de erfaringsbaserede guddomme nu er i gang med en erfaringsbaseret syntese.

106:8.12 (1171.5) Foreningen af disse tre treenigheder i Treenighedernes Treenighed giver mulighed for en ubegrænset integration af virkeligheden. Denne gruppering indeholder årsager, mellemetaper, og finaler; initiativtagere, udviklere og fuldførere; begyndelser, eksistenser og skæbner. Partnerskabet Fader-Søn er blevet til Sønnen-Ånden og derefter Ånden-den Højeste og videre til den Højeste-Ultimative og den Ultimative-Absolutte, endda til den Absolutte og Fader-Uendelige—fuldførelsen af virkelighedens cyklus. På samme måde, i andre faser, der ikke så umiddelbart handler om guddommelighed og personlighed, realiserer den Første Store Kilde og Center selv virkelighedens grænseløshed rundt om evighedens cirkel, fra selv-eksistensens absolutthed, gennem selv-åbenbaringens endeløshed til selv-realiseringens endelighed—fra eksistentialernes absolutthed til erfaringernes endelighed.

106:8.13 (1171.6) DET ANDET NIVEAU: Koordineringen af de tre treenigheder involverer uundgåeligt den associative forening af de

erfaringsmæssige guddomme, som er genetisk forbundet med disse treenigheder. Naturen af dette andet niveau er nogle gange blevet præsenteret som:

106:8.14 (1171.7) 1. *Den Højeste*. Dette er guddomskonsekvensen af Paradistreenhedens enhed i erfaringsmæssig forbindelse med Paradisguddommens Skaber-Skabende børn. Den Højeste er guddommen, der legemliggør fuldførelsen af den endelige evolutions første stadie.

106:8.15 (1171.8) 2. *Den Ultimative*. Dette er guddomskonsekvensen af den anden Treenigheds eventuerede enhed, den transcendentale og absonitte personificeringen af guddommelighed. Den Ultimative består af en på forskellig måde betragtet enhed af mange kvaliteter, og den menneskelige opfattelse heraf gør i det mindste klogt i at opfatte den Ultimatives faser som styrer overvågningen, som personligheden kan opleve og som forener spændingen, men der er mange andre uåbenbarede aspekter af eventuerede guddom. Selv om den Ultimative og den Højeste er sammenlignelige, er de ikke identiske, den ultimative er heller ikke kun en forstørrelse af den Højeste.

106:8.16 (1172.1) 3. *Den Absolutte*. Der er mange teorier om karakteren af det tredje medlem på det andet niveau af Treenighedernes Treenighed. Gud den Absolutte er utvivlsomt involveret i denne association som den personlighedsmæssige konsekvens af den

endelige funktion af den Absolutte Treenighed, men den Absolutte Guddom er en eksistentiel realitet med evighedsstatus.

106:8.17 (1172.2) Begrebsvanskeligheden vedrørende dette tredje medlem ligger i det faktum, at forudsætningen for et sådant medlemskab i virkeligheden kun indebærer ét Absolut. Teoretisk set, hvis en sådan begivenhed kunne finde sted, skulle vi være vidne til den *erfaringsmæssig* forening af de tre absolutter som ét. Og vi lærer, at der i *eksistentielt*, kun er et Absolut. Selvom det er uklart, hvem dette tredje medlem kan være, postuleres det ofte, at det kan bestå af guddommen, den universelle og den egenskabsløse absolutte i en eller anden form for ufattelig forbindelse og kosmisk manifestation. Treenighedernes treenighed kan næppe opnå en fuldstændig funktion uden den fulde forening af de tre absolutter, og de tre absolutter kan næppe forenes uden den fuldstændige realisering af alle uendelige potentialer.

106:8.18 (1172.3) Det vil sandsynligvis repræsentere en minimal forvrængning af sandheden, hvis det tredje medlem af Treenighedernes Treenighed opfattes som det Universelle Absolutte, forudsat at denne opfattelse ikke kun forestiller sig det Universelle som statisk og potentielt, men også som associativt. Men vi opfatter stadig ikke forholdet til de kreative og evolutionære aspekter af den totale guddoms funktion.

106:8.19 (1172.4) Selvom det er svært at danne sig et fuldstændigt begreb om Treenighedens Treenighed, er det ikke så svært at danne sig et kvalificeret begreb. Hvis det andet niveau af Treenighedernes

Treenighed opfattes som essentielt personligt, bliver det ganske muligt at postulere foreningen af Gud den Højeste, Gud den Ultimative og Gud den Absolutte som den personlige følgevirkning af foreningen af de personlige Treenigheder, der er forfædre til disse erfaringsmæssige Guddomme. Vi vover den påstand, at disse tre erfaringsmæssige guddomme helt sikkert vil forene sig på det andet niveau som en direkte konsekvens af den voksende enhed mellem deres forfædres og årsagsgivende Treenigheder, som udgør det første niveau.

106:8.20 (1172.5) Det første niveau består af tre Treenigheder; det andet niveau eksisterer som en personlighedssammenslutning af erfaringsbaseret-udviklede, erfaringsbaseret-eventuerede og erfaringsbaseret-eksistentielle Guddomspersonligheder. Og uanset eventuelle begrebsmæssige vanskeligheder med at forstå den komplette Treenighed af Treenigheder, er den personlige forening af disse tre Guddomme på det andet niveau blevet manifesteret for vores egen universalder i fænomenet med guddommeliggørelsen af Majeston, som blev aktualiseret på dette andet niveau af den Absolutte Guddom, der handlede gennem den Ultimative og som respons på det oprindelige kreative mandat fra det Højeste Væsen.

106:8.21 (1172.6) DET TREDJE NIVEAU: I en ikke egenskabsbestemt hypotese om det andet niveau af Treenighedernes Treenighed er der indbefattet korrelationen mellem alle faser af enhver form for virkelighed, der er, eller var, eller kunne være i uendelighedens

helhed. Det højeste væsen er ikke kun ånd, men også sind og styrke og erfaring. Den Ultimative er alt dette og meget mere, mens der i det forenede begreb om enheden af Guddommen, den Universelle og den Egenskabsløse Absolutte er inkluderet den absolutte endelighed af al virkelighedserkendelse.

106:8.22 (1172.7) I foreningen af den Højeste, den Ultimative, og den fuldstændige Absolutte, kunne der ske en funktionel genforening af de aspekter af uendeligheden, som oprindeligt blev segmenteret af JEG ER, og som resulterede i fremkomsten af uendelighedens syv absolutter. Selvom universets filosoffer anser dette for at være en meget fjern sandsynlighed, stiller vi alligevel ofte dette spørgsmål: Hvis det andet niveau af Treenighedernes Treenighed nogensinde kunne opnå treenighedens enhed, hvad ville der så ske som en konsekvens af en sådan guddomsenhed? Vi ved det ikke, men vi er overbeviste om, at det ville føre direkte til erkendelsen af JEG ER som en erfaringsmæssig mulighed. Set fra de personlige væseners synspunkt kunne det betyde, at den uerkendelige JEG ER var blevet at opleve som den Uendelige Fader. Hvad disse absolutte skæbner kan betyde fra et ikke-personligt synspunkt, er en anden sag, som kun evigheden muligvis kan afklare. Men når vi betragter disse fjerne eventualiteter som personlige skabninger, udleder vi, at alle personligheders endelige skæbne er den endelige erkendelse af den Universelle Fader af disse selvsamme personligheder.

106:8.23 (1173.1) Som vi filosofisk forestiller os JEG ER i den forgangne evighed, er han alene, der er ingen ved siden af ham. Når vi ser frem i den fremtidige evighed, kan vi ikke se, at JEG ER kan ændre sig

eksistentielt, men vi er tilbøjelige til at forudse en stor erfaringsmæssig forskel. En sådan opfattelse af JEG ER indebærer fuld selvrealisering—den omfatter den ubegrænsede galakse af personligheder, som er blevet viljestyrede deltagere i JEG ER's selvåbenbaring, og som for evigt vil forblive som absolutte viljestyrede dele af uendelighedens totalitet, den absolutte Faders endelige sønner.

9. Eksistentiel uendelig forening

106:9.1 (1173.2) I begrebet Treenighedernes Treenighed postulerer vi den mulige erfaringsmæssige forening af den grænseløse virkelighed, og vi teoretiserer nogle gange over, at alt dette kan ske i den fjerneste evighed. Men der er ikke desto mindre en faktisk og nærværende forening af uendeligheden i netop denne tidsalder som i alle tidligere og fremtidige tidsalder i universet; en sådan forening er eksistentiel i Paradisets Treenighed. Uendelighedens forening som en erfaringsmæssig realitet er utænkeligt fjern, men en ubetinget enhed af uendelighed dominerer nu det nuværende øjeblik af universets eksistens og forener forskellighederne i al virkelighed med en eksistentiel majestæt, der er *absolut*.

106:9.2 (1173.3) Når begrænsede skabninger forsøger at forestille sig uendelig forening på den fuldbyrdede evigheds endelige niveauer, står de ansigt til ansigt med intellektuelle begrænsninger, der er iboende i deres begrænsede eksistens. Tid, rum og erfaring udgør

barrierer for skabningers begrebsdannelse; og dog, uden tid, bortset fra rum, og bortset fra erfaring, ville ingen skabning kunne opnå bare en begrænset forståelse af universets virkelighed. Uden tidsfornemmelse ville intet evolutionært væsen kunne opfatte rækkefølgen af relationer. Uden rumopfattelse ville intet væsen kunne forstå samtidighedens relationer. Uden erfaring kunne intet evolutionært væsen overhovedet eksistere; kun uendelighedens syv absolutter transcenderer virkelig erfaring, og selv disse kan være erfaringsbaserede i visse faser.

106:9.3 (1173.4) Tid, rum og erfaring er menneskets største hjælpemidler til relativ virkelighedsopfattelse og alligevel dets mest formidable forhindringer for fuldstændig virkelighedsopfattelse. Dødelige og mange andre skabninger i universet finder det nødvendigt at tænke på potentialer som noget, der aktualiseres i rummet og udvikler sig til at bære frugt i tiden, men hele denne proces er et tid-rum-fænomen, som faktisk ikke finder sted i Paradis og i evigheden. På det absolutte niveau er der hverken tid eller rum; alle potentialer kan der opfattes som faktiske realiteter.

106:9.4 (1173.5) Forestillingen om foreningen af al virkelighed, hvad enten det er i denne eller en anden tidsalder i universet, er grundlæggende todelt: eksistentiel og erfaringsmæssig. En sådan enhed er i færd med at blive erfaringsmæssigt realiseret i Treenighedernes Treenighed, men graden af den tilsyneladende aktualisering af denne trefoldige Treenighed er direkte proportional med forsvindingen af virkelighedens begrænsninger og ufuldkommenheder i kosmos. Men total integration af virkeligheden

er ubetinget og evigt og eksistentielt til stede i Paradisets Treenighed, inden for hvilken den uendelige virkelighed i dette universets øjeblik er absolut forenet.

106:9.5 (1174.1) Det paradoks, der skabes af det erfaringsmæssige og det eksistentielle synspunkt, er uundgåeligt og er delvist baseret på den kendsgerning, at Paradisets Treenighed og Treenighedernes Treenighed hver især er et evighedsforhold, som dødelige kun kan opfatte som en tid-rum-relativitet. Det menneskelige begreb om den gradvise erfaringsmæssige aktualisering af Treenighedernes Treenighed—tidssynspunktet—skal suppleres med det yderligere postulat, at dette allerede *er* en faktualisering—evighedssynspunktet. Men hvordan kan disse to synspunkter forenes? For endelige dødelige foreslår vi at acceptere sandheden om, at Paradisets Treenighed er den eksistentielle forening af uendeligheden, og at den manglende evne til at opdage den faktiske tilstedeværelse og fuldbyrdede manifestation af Treenighedernes erfaringsmæssige Treenighed til dels skyldes gensidig forvrængning på grund af:

106:9.6 (1174.2) 1. Menneskets begrænsede synspunkt, den manglende evne til at forstå begrebet ubetinget evighed.

106:9.7 (1174.3) 2. Menneskets ufuldkomne status, afstanden fra det absolutte niveau af erfaringsmæssige realiteter.

106:9.8 (1174.4) 3. Formålet med den menneskelige eksistens, det faktum, at mennesket er designet til at udvikle sig ved hjælp af erfaringens teknik og derfor må være iboende og konstitutivt

afhængig af erfaring. Kun et Absolut kan være både eksistentielt og erfaringsmæssigt

106:9.9 (1174.5) Den Universelle Fader i Paradisets Treenighed er JEG ER i Treenighedernes Treenighed, og den manglende oplevelse af Faderen som uendelig skyldes endelige begrænsninger. Begrebet om det *eksistentielle*, enlige, det uopnåelige JEG ER før Treenigheden, og postulatet om den *erfaringsbaserede* opnåelige JEG ER efter Treenighedernes Treenighed og er én og samme hypotese; der er ikke sket nogen egentlig forandring i det Uendelige; alle tilsyneladende udviklinger skyldes øgede evner til virkelighedsmodtagelse og kosmisk påskønnelse.

106:9.10 (1174.6) JEG ER, må i sidste ende, eksistere, *før* alle eksistentielle og *efter* alle erfaringsbaseret realiteter. Selvom disse idéer måske ikke afklarer evighedens og uendelighedens paradokser i det menneskelige sind, burde de i det mindste stimulere sådanne begrænsede intellekter til på ny at kæmpe med disse uendelige problemer, problemer, som fortsat vil fascinere jer på Salvington og senere som finaliter og i hele den uendelige fremtid af jeres evige karrierer i de vidtstrakte universer.

106:9.11 (1174.7) Før eller senere begynder alle universets personligheder at indse, at evighedens endelige søgen er den endeløse udforskning af uendeligheden, den uendelige opdagelsesrejse ind i den Første Kildes og Centers absolutthed. Før eller senere bliver vi alle klar over, at al skabningsvækst er proportional med identifikationen med

Faderen. Vi når frem til den forståelse, at det at leve efter Guds vilje er det evige pas til selve uendelighedens endeløse mulighed. Dødelige vil på et tidspunkt indse, at succes i jagten på det uendelige er direkte proportional med opnåelsen af Faderlighed, og at Faderens realiteter i denne universets tidsalder er åbenbaret i guddommelighedens kvaliteter. Og disse kvaliteter af guddommelighed tilegnes personligt af universets skabninger i oplevelsen af at leve guddommeligt, og at leve guddommeligt betyder faktisk at leve efter Guds vilje.

106:9.12 (1175.1) For materielle, evolutionære, endelige skabninger fører et liv, der er baseret på at efterleve Faderens vilje, direkte til opnåelse af åndeligt overhøjhed på personlighedsarenaen og bringer sådanne skabninger et skridt tættere på forståelsen af den Uendelige Fader. Et sådant Faderliv er baseret på sandhed, sensitivt over for skønhed og domineret af godhed. En sådan person, der kender Gud, er indadtil oplyst af tilbedelse og udadtil helliget den helhjertede tjeneste for det universelle broderskab af alle personligheder, en tjeneste, der er fyldt med barmhjertighed og motiveret af kærlighed, mens alle disse livskvaliteter er forenet i den udviklende personlighed på stadigt stigende niveauer af kosmisk visdom, selvrealisering, gudsøgende og Fadertilbedelse.

106:9.13 (1175.2) [Fremført af en Melkisedek fra Nebadon.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 106](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 108](#) >>

Kapitel 107

Tankeretternes Oprindelse Og Natur

107:0.1 (1176.1) SELVOM den Universelle Fader personligt bor i Paradis, i selve universernes centrum, er han faktisk også til stede i rummets verdener i sindet hos sine utallige børn i tiden, for han bor i dem som Mysterieledsageren. Den evige Fader er på én og samme tid længst væk fra og mest intimt forbundet med sine planetariske dødelige sønner.

107:0.2 (1176.2) Retterne er realiteten af Faderens kærlighed inkarneret i menneskenes sjæle; de er det sande løfte om menneskets evige karriere indespærret i det dødelige sind; de er essensen af menneskets fuldkomne finaliterpersonlighed, som han kan fornemme i tiden, efterhånden som han gradvist mestrer den guddommelige teknik til at opnå udlevelsen af Faderens vilje, trin for trin, gennem opstigningen af univers efter univers, indtil han faktisk opnår sin Paradisfaderens guddommelige nærvær.

107:0.3 (1176.3) Gud, som har befalet mennesket at være fuldkomment, ligesom han er fuldkommen, er steget ned som Retter for at blive menneskets erfaringsmæssige partner i opnåelsen af den himmelske skæbne, der således er blevet forordnet. Fragmentet af Gud, som bor i menneskets sind er den absolutte og ubetingede sikkerhed for, at mennesket kan finde den Universelle Fader i forening med den guddommelige Retter, der er kommet fra Gud for at finde mennesket og gøre det til et Guds søn selv under dets dage i kødet.

107:0.4 (1176.4) Enhver dødelig, der har set en Skabersøn, har set den Universelle Fader, og den, der er indviet af en guddommelig Retter, er indviet af Paradisfaderen. Ethvert dødeligt menneske, der bevidst eller ubevidst følger sin indre Retters ledelse, lever i overensstemmelse med Guds vilje. Bevidstheden om Retterens tilstedeværelse er bevidstheden om Guds tilstedeværelse. Evig sammensmeltning af Retteren med menneskets evolutionære sjæl er den faktiske oplevelse af evig forening med Gud som en universets medarbejder af Guddommen.

107:0.5 (1176.5) Det er Retteren, som i mennesket skaber denne uudslukkelig inderlighed og uophørlige længsel efter at være som Gud, for at nå Paradis, og der før guddommens egentlige person, at tilbede den guddommelige gaves uendelige kilde. Retteren er den levende nærvær, som faktisk forbinder den dødelige søn med hans Paradisfader og trækker ham tættere og tættere på Faderen. Retteren er vores kompenserende udligning af den enorme spænding i universet, som er skabt af menneskets afstand til Gud og af graden af dets partiskhed i kontrast til den evige Faders universalitet.

107:0.6 (1176.6) Retteren er en absolut essens af et uendeligt væsens, fanget i et endeligt væsens sind, og som, afhængigt af den dødeliges valg, til sidst kan fuldbyrde denne midlertidige forening af Gud og mennesket og virkelig aktualisere en ny orden af væsener til uendelig universtjeneste. Retteren er den guddommelige universrealitet, der faktualiserer sandheden om, at Gud er menneskets Fader. Retteren er menneskets ufejlbarlige kosmiske kompas, der altid og ufejlbarligt peger sjælen mod Gud.

107:0.7 (1177.1) I de evolutionære verdner, gennemgår viljevæsnerne tre generelle udviklingsmæssige stadier af tilværelsen: Fra Retterens ankomst til forholdsvis fuld vækst, omkring tyve års alderen på Urantia, betegnes Ledsagerne som Tankeskiftere. Fra denne tid til mennesket når en moden alder, omkring fyrre år, kaldes Mysterieledsagerne Tankerettere. Fra opnåelsen af modenhed til udfrielse fra det jordiske liv, benævnes de ofte Tankekontrollører. Disse tre faser i det jordiske liv har ingen forbindelse med de tre faser i Rettens fremskridt i tankeduplikation og sjæleevolution.

1. Tankeretternes oprindelse

107:1.1 (1177.2) Eftersom Tankeretterne er af samme natur som den oprindelige Guddom, kan ingen tillade sig at udtale sig autoritativt om deres natur og oprindelse; jeg kan kun videregive Salvingtons traditioner og Uversas tro; jeg kan kun forklare, hvordan vi betragter

disse Mysterieovervågere og deres tilknyttede enheder i hele det store univers.

107:1.2 (1177.3) Selvom der er forskellige meninger om den måde, hvorpå Tankeretterne overdrages, findes der ingen sådanne forskelle med hensyn til deres oprindelse; alle er enige om, at de kommer direkte fra den Universelle Fader, den Første Kilde og Center. De er ikke skabte væsener; de er fragmenterede enheder, der udgør den faktuelle tilstedeværelse af den uendelige Gud. Sammen med deres mange ikke-åbenbarede medarbejdere er Retterne ufortyndet og ublandet guddommelighed, ubetingede og ufortyndede dele af Guddommen; de er af Gud, og så vidt vi er i stand til at skelne, *er de Gud*.

107:1.3 (1177.4) Vi kender ikke tidspunktet for deres begyndende separate eksistens adskilt fra den Første Kildes og Centers absolutthed, og vi kender heller ikke deres antal. Vi ved meget lidt om deres karriere, indtil de ankommer til tidens planeter for at bo i menneskelige sind, men fra det tidspunkt er vi mere eller mindre bekendt med deres kosmiske udvikling frem til og med fuldbyrdelsen af deres trefoldige skæbne: opnåelse af personlighed ved fusion med en dødelig opstiger, opnåelse af personlighed ved den Universelle Faders befaling eller frigørelse fra de kendte opgaver som Tankerettere.

107:1.4 (1177.5) Selvom vi ikke ved det, formoder vi, at Retterne konstant bliver individualiseret, efterhånden som universet udvider sig, og kandidaterne til fusion med Retteren bliver flere og flere. Men det er lige så muligt, at vi tager fejl, når vi forsøger at tildele Retterne en

numerisk størrelse; ligesom Gud selv kan disse fragmenter af hans uudgrundelige natur være eksistentielt uendelige.

107:1.5 (1177.6) Teknikken bag Tankeretternes oprindelse er en af den Universelle Faders ikke-åbenbarede funktioner. Vi har al mulig grund til at tro, at ingen af de andre absolutte associerede til den Første Kilde og Center har noget at gøre med produktionen af Faderfragmenter. Retterne er simpelthen og evigt de guddommelige gaver; de er af Gud og fra Gud, og de er som Gud.

107:1.6 (1177.7) I deres forhold til fusionsskabninger afslører de en himmelsk kærlighed og åndelig tjeneste, som i høj grad bekræfter erklæringen om, at Gud er ånd. Men der er meget, der finder sted ud over denne transcendenteste tjeneste, som aldrig er blevet åbenbaret for de dødelige på Urantia. Vi forstår heller ikke fuldt ud, hvad der virkelig sker, når den Universelle Fader giver af sig selv for at blive en del af personligheden hos et tidsvæsen. Paradisfinalisternes opadgående udvikling har heller ikke endnu afsløret de fulde muligheder, der ligger i dette himmelske partnerskab mellem menneske og Gud. I sidste ende må Faderfragmenterne være den absolutte Guds gave til de skabninger, hvis skæbne omfatter muligheden for at nå frem til Gud som den absolutte.

107:1.7 (1178.1) Som den Universelle Fader fragmenterer sin førpersonlige Guddom, således individualiserer den Uendelige Ånd dele af sin førsindede ånd for at bo i og faktisk smelte sammen med de evolutionære sjæle hos de overlevende dødelige i åndsfusionsserien. Men den Evige Søns natur er ikke så fragmenterbar; den oprindelige Søns ånd er enten diffus eller diskret

personlig. Søn-fusionerede skabninger er forenet med individualiserede tildelinger af ånden fra den Evige Søns Skabersønner.

2. Klassificering af retterne

107:2.1 (1178.2) Rettere er individualiseret som jomfruelige enheder, og alle er bestemt til enten at blive frigjorte, fusionerede, eller Personaliserede Ledsagere. Vi forstår, at der er syv ordener af Tankerettere, selv om vi ikke helt forstår disse opdelinger. Vi referer ofte til de forskellige ordener som følger:

107:2.2 (1178.3) 1. *Jomfruelige Rettere*, dem, der tjener på deres oprindelige opgave i sindet hos evolutionære kandidater til evig overlevelse. Mysterieovervågerne er evigt ensartede i deres guddommelige natur. De er også ensartede i erfaringsmæssig natur, når de først går ud fra Divinington; efterfølgende erfaringsmæssig differentiering er resultatet af faktisk erfaring i universets tjeneste.

107:2.3 (1178.4) 2. *Avancerede Rettere*, dem, der har tjent en eller flere perioder med viljesvæsener på verdener, hvor den endelige sammensmeltning finder sted mellem identiteten af tidsvæsenet og en individualiseret del af ånden i lokaluniversets manifestation af den Tredje Kilde og Center.

107:2.4 (1178.5) 3. *Højeste Rettere*, de Ledsagere, der har tjent i tidens eventyr på de evolutionære verdener, men hvis menneskelige partnere af en eller anden grund afslog evig overlevelse, og dem, der efterfølgende er blevet tildelt andre eventyr i andre dødelige på andre evolutionære verdener. En højeste Retter er ikke mere guddommelig end en jomfruelig Ledsager, men har haft mere erfaring og kan gøre ting i det menneskelige sind, som en mindre erfaren Retter ikke kunne gøre.

107:2.5 (1178.6) 4. *Forsvundne Rettere*. Her sker der et brud i vores bestræbelser på at følge de mystiske overvågeres karriere. Der er et fjerde stadie af tjeneste, som vi ikke er sikre på. Melkisedekerne lærer, at fjerde stadiums Rettere er på løsrevne opgaver, hvor de strejfer rundt i universernes univers. De Ensomme Budbringere er tilbøjelige til at tro, at de er ét med den Første Kilde og Centret og nyder en periode med forfriskende samvær med Faderen selv. Og det er fuldt ud muligt, at en Retter kan strejfe rundt i mesteruniverset samtidig med, at han er ét med den allestedsnærværende Fader.

107:2.6 (1178.7) 5. *Befriede Rettere*, de Mysterieovervågere, der for evigt er blevet befriet fra tidens tjeneste for de dødelige i de udviklende sfærer. Vi ved ikke, hvilke funktioner de har.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fusionerede Rettere*—finalitere—dem, der er blevet ét med superuniversernes opstigende skabninger, evighedspartnerne for de tidsopstigende i Finalitetens Paradiskorps. Tankeretterne bliver normalt smeltet sammen med tidens opstigende dødelige, og

sammen med sådanne overlevende dødelige bliver de registreret ind og ud af Ascendington; de følger de opstigende væseners kurs. Ved sammensmeltning med den opstigende evolutionære sjæl ser det ud til, at Retteren går fra universets absolutte eksistentielle niveau til det begrænsede erfaringsmæssige niveau af funktionel tilknytning til en opstigende personlighed. Samtidig med at den fusionerede Retter bevarer hele den eksistentielle guddommelige naturs karakter, bliver den uløseligt forbundet med den overlevende dødeliges opstigende karriere.

107:2.8 (1179.2) *7. Personaliserede Rettere*, dem, der har tjent sammen med de inkarnerede Paradissønner, sammen med mange, der har opnået usædvanlig udmærkelse under den jordiske beboelse, men hvis undersætter afviste overlevelse. Vi har grund til at tro, at sådanne Rettere personaliseres på anbefaling fra Dagenes Ældste i superuniverset, hvor de har deres opgave.

107:2.9 (1179.3) Der er mange måder, at klassificere disse mystiske Guds fragmenter: i henhold til universets opgave, i forhold til graden af succes i opholdet hos en individuel dødelig, eller endda i forhold til den dødelige fusionskandidats racemæssige afstamning.

3. Retternes hjem på divinington

107:3.1 (1179.4) Alle universets aktiviteter i forbindelse med forsendelse, forvaltning, ledelse, og returnering af Mysterieledsagerne fra tjeneste

i alle de syv superuniverser synes at være centreret på den hellige sfære Divinington. Så vidt jeg ved, har ingen andre end Rettere og andre af Faderens enheder nogensinde været på denne sfære. Det forekommer sandsynligt, at mange uåbenbarede førpersonlige enheder deler Divinington som en hjemmesfære sammen med Retterne. Vi formoder, at disse beslægtede enheder på en eller anden måde kan være forbundet til Mysterieledsagernes nuværende og fremtidige tjenestevirksomhed. Vi ved det virkelig ikke.

107:3.2 (1179.5) Når Tankeretterne vender tilbage til Faderen, går de tilbage til det formodede oprindelsesområde, Divinington; og sandsynligvis som en del af denne oplevelse er der faktisk kontakt med Faderens Paradis-personlighed såvel som med den specialiserede manifestation af Faderens guddommelighed, som efter sigende befinder sig på denne hemmelige sfære.

107:3.3 (1179.6) Selvom vi ved noget om alle Paradisets syv hemmelige sfærer, ved vi mindre om Divinington end om de andre. Væsener af høj åndelig rang modtager kun tre guddommelige påbud, og de er:

107:3.4 (1179.7) 1. Altid at vise behørig respekt for deres seniorer og overordnede erfaring og evner.

107:3.5 (1179.8) 2. Altid at tage hensyn til deres underordnede begrænsninger og uerfarenhed.

107:3.6 (1179.9) 3. Aldrig at forsøge en landing på Diviningtons kyster.

107:3.7 (1179.10) Jeg har ofte reflekteret, at det ville være fuldstændig ubrugeligt for mig at begive mig til Divinington; Det ville nok være umuligt for mig at se nogle bosiddende væsener undtagen såsom de

Personaliserede Rettere, og dem har jeg set andre steder. Jeg er meget sikker på, at der ikke er noget på Divinington af virkelig værdi eller til nytte for mig, intet afgørende for min vækst og udvikling, ellers ville jeg ikke have forbud mod at komme der.

107:3.8 (1180.1) Da vi kun kan lære lidt eller intet om Retternes natur og oprindelse fra Divinington, er vi tvunget til at samle information fra tusind og én forskellige kilder, og det er nødvendigt at samle, forbinde og korrelere disse akkumulerede data, for at en sådan viden kan være informativ.

107:3.9 (1180.2) Den tappered og visdom som Tankeretterne fremviser tyder på, at de har gennemgået en uddannelse af enorm rækkevidde og omfang. Da de ikke er personligheder, skal denne uddannelse gives i uddannelsesinstitutionerne i Divinington. De unikke Personaliserede Rettere udgør uden tvivl personalet på Diviningtons uddannelsesskolerne. Vi ved, at dette centrale og tilsynsførende korps ledes af den nuværende Personaliseret Retter af den første Paradissøn af Mikael-ordenen, som fuldførte sin syvfoldige overdragelse til de racer og folkeslag i en verden af sit eget univers.

107:3.10 (1180.3) Vi ved virkelig meget lidt om de ikke-personaliserede Rettere; vi har kun kontakt og kommunikere med de personaliserede ordener. De Personaliserede Rettere døbes på Divinington og er altid kendt ved navn og ikke ved nummer. De Personaliserede Rettere er permanent hjemmehørende på Divinington; denne hellige sfære er deres hjem. De forlader kun denne bolig efter den Universelle Faders vilje. Meget få findes i lokaluniversernes domæner, men et større antal er til stede i centraluniverset.

4. Retternes natur og tilstedeværelse

107:4.1 (1180.4) At sige, at en Tankeretter er guddommelig er blot at anerkende af oprindelsens natur. Det er højst sandsynligt, at en sådan renhed af guddommelighed omfatter essensen af potentialet af alle guddommens egenskaber, der kan være indeholdt i et sådan fragment af den absolutte essens af den evige og uendelige Paradisfaders universelle nærvær.

107:4.2 (1180.5) Selve kilden til Retteren må være uendelig, og før sammensmeltningen med den udødelige sjæl i en dødelig under udvikling, må Retterens virkelighed være på grænsen til det absolutte. Rettere er ikke absolutte i universel forstand eller i guddommelig forstand, men de er sandsynligvis sande absolutter inden for deres fragmenterede naturs muligheder. De er begrænset med hensyn til universalitet, men ikke med hensyn til natur; de er begrænsede i deres udstrækning, men de er absolutte i deres intensitet af mening, værdi og kendsgerning *er de absolut*. Af denne grund kalder vi nogle gange de guddommelige gaver for Faderens begrænsede absolutte fragmenter.

107:4.3 (1180.6) Ingen Retter har nogensinde været illoyal over for Paradisfaderen; de lavere ordener af personlige skabninger kan nogle gange være nødt til at kæmpe med illoyale medmennesker, men aldrig Retterne; de er suveræne og ufejlbarlige i deres himmelske sfære af skabningernes tjeneste og universets funktion.

107:4.4 (1180.7) Ikke-personaliserede Rettere er kun synlige for Personliggjorte Rettere. Min orden, de Enlige Budbringere kan sammen med Inspirerende Treenighedsånder påvise tilstedeværelsen af Rettere ved hjælp af åndelige reaktionsfænomener; og selv serafer kan undertiden skelne åndelige lysstyrke i formodet forbindelse med tilstedeværelsen af Ledsagere i menneskers materielle sind; men ingen af os kan faktisk skelne Retterens virkelige tilstedeværelse, ikke medmindre de er blevet personaliseret, selv om deres natur kan observeres i forening med de fusionerede personligheder af de opstigende dødelige fra de evolutionære verdener. Den universelle usynlighed af Retterne antyder stærkt deres høje og eksklusive guddommelige oprindelse og natur.

107:4.5 (1181.1) Der er et karakteristisk lys, en åndelig lysstyrke, som ledsager denne guddommelige tilstedeværelse, og som generelt er blevet forbundet med Tankeretterne. I Neadons univers er denne paradisiske lysstyrke almindeligt kendt som "lods lyset"; på Uversa kaldes det "livets lys." På Urantia er dette fænomen nogle gange blevet omtalt som det "sande lys, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden."

107:4.6 (1181.2) For alle væsener, der har opnået den Universelle Fader, er de Personaliserede Tankerettere synlige. Rettere på alle stadier er sammen med alle andre væsener, enheder, ånder, personligheder og åndsmanifestationer altid synlige for de Højeste Skaberpersonligheder, der har deres oprindelse i Paradisguderne, og som præsiderer over de store regeringer i storuniverset.

107:4.7 (1181.3) Kan du virkelig indse den sande betydning af Retterne der bor i jeres indre? Kan du virkelig forstå, hvad det betyder, at have en absolut fragment af den absolutte og uendelige Guddom, den Universelle Fader, boende i sig og fusionere sammen med jeres begrænsede jordiske natur? Når det dødelige menneske fusionerer med et virkeligt fragment af den eksistentielle årsag til det totale kosmos, kan der aldrig sættes nogen grænse for skæbnen for et sådan hidtil uset og ufatteligt partnerskab. I evigheden vil mennesket ikke kun opdage den objektive guddoms uendelighed, men også den uendelige potentialitet i det subjektive fragment af denne samme Gud. Altid vil Retteren åbenbare Guds under for den dødelige personlighed, og aldrig kan denne himmelske åbenbaring få en ende, for Retteren er af Gud, og som Gud for det dødelige menneske.

5. Retternes sindsbegavelse

107:5.1 (1181.4) Evolutionære dødelige er tilbøjelige til at betragte sindet som en kosmisk mægling mellem ånd og materie, for det er faktisk sindets vigtigste funktion, som I kan se det. Derfor er det ret vanskeligt for mennesker at opfatte, at Tankeretterne har sind, for Rettere er fragmenter af Gud på et absolut virkelighedsniveau, som ikke kun er førpersonlige men også forud for al energi- og åndsdivergens. På et monistisk niveau forud for energi- og ånsdifferentiering kan der ikke være nogen formidlende funktion for sindet, for der er ingen divergenser, der skal formidles.

107:5.2 (1181.5) Eftersom Rettere kan planlægge, arbejde og elske, må de have evner til at være sig selv, som står i forhold til sindet. De er i besiddelse af ubegrænset evne til at kommunikere med hinanden, det vil sige alle former for Ledsagere over de første eller jomfruelige grupper. Hvad angår arten og formålet med deres indbyrdes kommunikation, kan vi afsløre meget lidt, for vi ved det ikke. Og vi ved også, at de på en eller anden måde må være udstyret med sind ellers kunne de aldrig være personaliserede.

107:5.3 (1181.6) Tankeretterens sindelag er som *sindet* hos den Universelle Faders og den Evige Søn—det, der er forfædre til *sindet* hos Samforeneren.

107:5.4 (1181.7) Den type sind der postuleres hos en Retter må svare til sindet hos talrige andre ordener af førpersonlige enheder, som formentlig også har oprindelse i den Første Kilde og Center. Selvom mange af disse ordener ikke er blevet åbenbaret på Urantia, afslører de alle tankemæssige kvaliteter. Det er også muligt for disse individualiseringer af den oprindelig Guddom, at blive forenet med talrige udviklende typer af ikke-dødelige væsener og endda med et begrænset antal ikke -evolutionære væsener, der har udviklet evne til fusion med sådanne guddomsfragmenter.

107:5.5 (1182.1) Når en Tankeretter fusionerer med det overlevende menneskes udødelige morontiasjæl, kan Retterens sind kun identificeres som værende adskilt fra væsenets sind, indtil den opstigende dødelige opnår åndelige niveauer af universets udvikling.

107:5.6 (1182.2) Efter at disse sjette-trins ånder under opstigningserfaringen har nået finalitniveauet synes de at forvandle

nogle sindsfaktorer, som repræsenterer en forening af visse faser af de dødeliges og Retterens sind, som tidligere fungerede som bindeled mellem de guddommelige og menneskelige faser af sådanne opstigende personligheder. Denne erfaringsmæssige sinds kvalitet “ophøjeste-gøre” sandsynligvis og forøger efterfølgende den erfaringsmæssige begavelse hos den evolutionære Guddom—det Højeste Væsen.

6. Retterne som rene ånder

107:6.1 (1182.3) Når man møder Tankeretterne i skabninger, afslører de tilstedeværelsen og ledelsen af en åndelig indflydelse. Retteren er virkelig en ånd, ren ånd, men mere end ånd. Vi har aldrig været i stand til at klassificere Mysterieledsagerne på en tilfredsstillende vis; alt, hvad der med sikkerhed kan siges om dem er, at de virkelig er gudelignende.

107:6.2 (1182.4) Retteren er menneskets evighedsmulighed; mennesket er Retterens personlighedsmulighed. Jeres individuelle Rettere arbejder for at åndeliggøre dig i håbet om, at udødeliggøre din tidsmæssige identitet. Retterne er mættet med den smukke og selvudgivende kærlighed, fra åndernes Fader. De elsker jer virkelig og guddommeligt; de er åndehåbets fanger indespærret i menneskers sind. De længes efter, at jeres dødelige sind opnår guddommelighed, så deres ensomhed kan afsluttes, så de sammen med jer kan blive

befriet fra begrænsningerne af materielle investeringer og tidens skik.

107:6.3 (1182.5) Jeres vej til Paradiset er vejen til åndelig opnåelse, og Retter-naturen vil trofast udfolde åbenbaringen af den Universelle Faders åndelige natur. Ud over Paradisets opstigning og i postfinaliter stadierne af den evige karriere, kan Retteren muligvis komme i kontakt med den tidligere menneskelige partner i andet end åndelig tjeneste; men paradisopstigningen og finaliterkarrieren er partnerskabet mellem det gudkendende åndeliggørende dødelige og den gudåbenbarende Retters åndelige tjeneste.

107:6.4 (1182.6) Vi ved, at Tankeretterne er ånder, rene ånder, formentlig absolutte ånder. Men Rettere må også være noget mere end kun åndevirkelighed. Foruden den formodede sindstilstand, er der også faktorer af ren energi til stede. Hvis du husker, at Gud er kilden til ren energi og ren ånd, vil det ikke være så svært at forstå, at hans fragmenter er begge dele. Det er en kendsgerning, at Retterne krydser rummet over Paradisøens øjeblikkelige og universelle tyngdekraftkredsløb.

107:6.5 (1182.7) Det er faktisk gådefuldt, at Mysterieledsagerne på denne måde er forbundet med de materielle kredsløb i universernes univers. Det forbliver dog en kendsgerning, at de farer som et lyn over hele storuniverset langs det materielle tyngdekraftskredsløb. Det er fuldt ud muligt, at de endda kan trænge ind i de ydre rumniveauer; de kunne helt sikkert følge Paradisets tyngdekraftstilstedeværelse ind i disse regioner, og selvom min

personlighedsorden kan krydse Samforenerens sindskredsløb uden for storuniversets grænser, har vi aldrig været overbevist om at vi kunne påvise Retternes tilstedeværelse i de ukendte områder i det ydre rum.

107:6.6 (1183.1) Og alligevel, selvom Retterne udnytter det materielle tyngdekraftskredsløb, er de ikke underlagt dem, som den materielle skabelse er. Retterne er fragmenter af tyngdekraftens stamfader, de er ikke en konsekvens af tyngdekraften; de har segmenteret på et universelt eksistensniveau, som hypotetisk set er forud for tyngdekraftens fremkomst.

107:6.7 (1183.2) Tankeretterne har ingen afslapning fra det tidspunkt, hvor de bliver skænket, indtil den dag, hvor de bliver frigivet til at rejse til Divinington, når deres dødelige protege er død en naturlig død. Og de, hvis protege ikke passerer gennem den naturlige døds portaler, oplever ikke engang dette midlertidige pusterum. Tankeretterne kræver ingen tilførsel af energi; de er energi, energi af højeste og mest guddommelige orden.

7. Retterne og personligheden

107:7.1 (1183.3) Tankeretterne er ikke personligheder, men de er virkelig enheder; de er virkelig og perfekt individualiserede, selv om de aldrig, mens de er iboende i de dødelige, virkelig bliver individualiserede. Tankeretterne er ikke sande personligheder; de er *sande realiteter*, realiteter af den reneste orden, der kendes i

universernes univers—de er den guddommelige tilstedeværelse. Selvom de ikke er personlige, omtales disse vidunderlige fragmenter af Faderen almindeligvis som væsener og nogle gange, i lyset af de åndelige faser af deres nuværende tjeneste for dødelige, som åndsenheder.

107:7.2 (1183.4) Hvis Tankeretterne ikke er personligheder der har en privilegeret vilje og styrke til at vælge, hvordan kan de så udvælge dødelige subjekter og frivilligt indvie disse skabninger fra de evolutionære verdener? Det er et spørgsmål, der er let at stille, men sandsynligvis har intet væsen i universernes univers nogensinde fundet det præcise svar. Selv min personlighedsorden, De Enlige Budbringere, forstår ikke fuldt ud, hvordan vilje, valg og kærlighed kan gives til væsener, der ikke er personlige.

107:7.3 (1183.5) Vi har ofte spekuleret på, at Tankeretterne må have fri vilje på alle *førpersonlige* niveauer af valg. De tilbyder sig frivilligt til at bo i mennesker, de lægger planer for menneskets evige karriere, de tilpasser, ændre og erstatter i overensstemmelse med omstændighederne, og disse aktiviteter tyder på ægte vilje. De har hengivenhed til de dødelige, de fungerer i universets kriser, de venter altid på at handle afgørende i overensstemmelse med menneskets valg, og alt dette er i høj grad viljestyrede reaktioner. I alle situationer, der ikke vedrører den menneskelige viljes domæne, udviser de utvivlsomt en adfærd, der vidner om udøvelse af kræfter, der i enhver forstand svarer til vilje, maksimeret beslutning.

107:7.4 (1183.6) Hvorfor, hvis Tankeretterne besidder vilje, er de så underlagt den dødelige vilje? Vi tror, det er fordi, at Retterens vilje,

selvom den er absolut i natur, er førpersonlig til sin manifestation. Menneskets vilje fungerer på personlighedsniveauet i universets virkelighed, og i hele kosmos er det upersonlige—det ikke-personlige, det underpersonlige samt førpersonlige—altid lydhør over for den eksisterende personligheds vilje og handlinger.

107:7.5 (1183.7) I et univers af skabte væsener og upersonlige energier, ser vi ikke vilje, begær, valg og kærlighed manifesteret adskilt fra personlighed. Bortset fra i Retterne og andre lignende enheder, ser vi ikke disse personlighedsegenskaber fungere i forbindelse med upersonlige realiteter. Det ville ikke være korrekt at betegne en Retter som subpersonlig, og det ville heller ikke være passende at hentyde til en sådan enhed som overpersonlig, men det ville være fuldt ud tilladt at betegne et sådant væsen som præpersonligt.

107:7.6 (1184.1) For vores væsensorden er disse fragmenter af Guddommen kendt som de guddommelige gaver. Vi anerkender, at Retterne er af guddommelig oprindelse, og at de sandsynlige udgør et bevis og en demonstration af, at den Universelle Fader har forbeholdt sig muligheden for direkte og ubegrænset kommunikation med alle materielle skabninger i hele sit næsten uendelige rige, og alt dette helt uafhængigt af hans tilstedeværelse i sine Paradissønners personligheder eller gennem hans indirekte tjeneste i den Uendelige Ånds personligheder.

107:7.7 (1184.2) Der er ingen skabte væsener, der ikke ville glæde sig til at være værter for Mysterieledsagerne, men ingen andre klasser af

væsener end evolutionære viljeskabninger med finalit skæbne er
beboet på denne måde.

107:7.8 (1184.3) [Fremført af en Enlig Budbringer i Orvonton.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 107](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 109](#) >>

Kapitel 108

Tankeretternes Mission Og Tjenestegørelse

108:0.1 (1185.1) TANKERETTERNES mission i forhold til menneskeracerne er at repræsentere, at være, den Universelle Fader over for de dødelige skabninger i tid og rum; det er de guddommelige gavers grundlæggende arbejde. Deres mission er også, at opløfte de dødelige sind, og at transformere menneskenes udødelige sjæle op til guddommelige højder og åndelige niveauer af paradisiske fuldkommenhed. Og i oplevelsen af således at transformere den timelige skabnings menneskelige natur til den evige finalisters guddommelige natur, bringer Retteren en unik type væsen til eksistens, et væsen, der består i den evige forening af den fuldkomne Retter og den fuldkomne skabning, som det ville være umuligt at duplikere ved nogen anden teknik i universet.

108:0.2 (1185.2) Intet i hele universet kan erstatte erfaringen på ikke-eksistentielle niveauer. Den uendelige Gud er, som altid, fuldkommen og komplet, uendeligt inkluderende af alle ting undtagen ondskab og skabningers erfaring. Gud kan ikke gøre noget forkert; han er ufejlbarlig. Gud kan ikke erfaringsmæssigt vide, hvad han aldrig selv har oplevet; Guds forudviden er eksistentiel. Derfor stiger Faderens ånd ned fra Paradis for at deltage sammen med begrænsede dødelige i enhver ægte oplevelse i den opstigende karriere; det er kun på denne måde, at den eksistentielle Gud i sandhed og i virkeligheden kan blive menneskets erfaringsmæssige Fader. Den evige Guds uendelighed omfatter potentialet for endelig erfaring, som faktisk bliver til virkelighed i form af Retterfragmentets tjeneste, der rent faktisk deler menneskets erfaringer med livets omskiftelighed.

1. Udvalgelse og tildeling

108:1.1 (1185.3) Når Rettere udsendes til tjeneste for de dødelige fra Divinington, er de identiske i deres eksistentielle guddommelighed, men de varierer i erfaringsmæssige kvaliteter i forhold til tidligere kontakt i og med evolutionære skabninger. Vi kan ikke forklare grundlaget for tildelingen af Rettere, men vi formoder, at disse guddommelige gaver gives i overensstemmelse med en vis og effektiv politik om evig tilpasning til den indbyggede personlighed. Vi observerer, at den mere erfarne Retter ofte bor i et menneskesind af

den højere type; menneskelige arv må derfor være en betydelig faktor i udvælgelsen og tildelingen.

108:1.2 (1185.4) Selvom vi ikke ved det med sikkerhed, tror vi fuldt og fast på, at alle Tankerettere er frivillige. Men før de nogensinde melder sig frivilligt, er de i besiddelse af alle data om kandidaten til indvielse. De serafiske udkast til afstamning og forventede mønstre for livsførelse overføres via Paradis til reservekorpset af Rettere på Divinington ved hjælp af refleksivitetsteknikken, der strækker sig indad fra lokaluniversernes hovedstæder til superuniversernes hovedkvarterer. Denne prognose dækker ikke kun den dødelige kandidats arvelige fortilfælde, men også vurderingen af den sandsynlige intellektuelle begavelse og åndelige kapacitet. Retterne tilbyder sig således frivilligt til at tage bolig i sindet i hvis intime natur de har fået fuldt kendskab om.

108:1.3 (1186.1) Den frivillige Retter er særligt interesseret i tre kvalifikationer af den menneskelige kandidat:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellektuel kapacitet*. Er sindet normalt? Hvad er det intellektuelle potentiale, intelligenskapaciteten? Kan den enkelte udvikle sig til en ægte vilje væsen? Vil visdom have en mulighed for at fungere?

108:1.5 (1186.3) 2. *Åndelig opfattelse*. Hvad er udsigterne til ærbødigt udvikling, fødslen og væksten af den religiøse natur. Hvad er sjælens potentiale, den sandsynlige åndelige modtagelighed?

108:1.6 (1186.4) 3. *Kombineret intellektuelle og åndelige kræfter.* I hvor høj grad disse to begavelser muligvis kan forbindes, kombineres, så de skaber styrke i den menneskelige karakter og bidrager til den sikre udvikling af en udødelig sjæl med overlevelsesværdi.

108:1.7 (1186.5) Når Ledsagerne har disse kendsgerninger foran sig, er det vores overbevisning, at de frivilligt melder sig til opgaven. Sandsynligvis tilmelder mere end én Retter sig frivillig; måske vælger de tilsynsførende personaliserede ordener fra denne gruppe af frivillige Rettere den, der er bedst egnet til opgaven med at åndeliggøre og eviggøre den dødelige kandidats personlighed. (I udnævnelse af Rettere og deres tjeneste tages der ingen hensyn til skabningens køn.)

108:1.8 (1186.6) Den korte mellemliggende tid mellem Retterens frivilligt anmeldelse og den faktiske afsendelse er formentlig tilbragt i de personaliserede Ledsagers skoler i Divinington, hvor et arbejdsmonster af det ventende dødelige sind bruges til at instruere den tildelte Retter i de mest effektive planer for personlighedstilgang og åndeliggørelse af sindet. Denne sindsmodel formuleres gennem en kombination af data, der leveres af superuniversets refleksivitetstjeneste. Det er i det mindste vores forståelse, en overbevisning, som vi har som resultat af at sammensætte information, der er sikret ved kontakt med mange Personlige Rettere gennem de Enlige Budbringers lange univers-karrierer.

108:1.9 (1186.7) Når Retterne først er sendt af sted fra Divinington, går der praktisk talt ingen tid mellem det øjeblik og den time, hvor de dukker op i deres udvalgte undersætters sind. Den gennemsnitlige

transittid for en Retter fra Divinington til Urantia er 117 timer, 42 minutter og 7 sekunder. Praktisk taget hele denne tid går med registrering på Uversa.

2. Forudsætninger for retters iboelse

108:2.1 (1186.8) Selvom Retterne melder sig frivilligt til tjeneste, så snart personlighedsprognoserne er blevet viderebragt til Divinington, er de faktisk ikke tildelt, før de menneskelige subjekter træffer deres første moralske personlighedsbeslutning. Menneskebarnets første moralske valg indikeres automatisk i den syvende sindshjælper og registreres øjeblikkelig, via lokaluniversets Skabende Ånd langs Samforenerens universelle sindstyngdekraftskredsløb inden for den pågældende Mesterånds superunivers, der straks videresender disse oplysninger til Divinington. Retterne når i gennemsnit deres mennesker på Urantia, lige før deres sjette fødselsdag. I den nuværende generation er gennemsnittet fem år, ti måneder og fire dage; eller 2.134^{te} dag i det jordiske liv.

108:2.2 (1187.1) Retterne kan ikke invadere det dødelige sind, før det er blevet behørigt forberedt af den indre tjeneste fra de assisterende sinds-hjælpeånder og indkapslet i Helligånden. Og det kræver alle syv hjælpeånders koordinerede funktion at kvalificere det menneskelige sind til at modtage en Retter. Det skabte sind må udvise et ønske om tilbedelse og angive en handling af visdom ved at

fremvise evnen til at vælge mellem de fremkommende nye værdier for godt og ondt—evnen til moralsk valg.

108:2.3 (1187.2) Således er menneskesindets scene klargjort til modtagelse af Rettere, men som en generel regel viser de sig ikke straks for at bo i sådanne sind, undtagen i de verdener, hvor Sandhedens Ånd fungerer som en åndelig koordinator af disse forskellige åndelige tjenester. Hvis denne ånd fra overdragelsens Sønner er til stede, kommer Retterne ufejlbarligt i det øjeblik den syvende hjælpende sindsånd begynder at fungere og signalerer til universet Moderånd, at den potentielt har opnået koordineringen af de tilknyttede seks sindshjælpeånders forudgående tjenesteydelser i et sådan dødeligt intellekt. Derfor er de guddommelige Rettere blevet skænket universelt til alle normale sind med moralsk status på Urantia lige siden pinsedagen.

108:2.4 (1187.3) Selv med et sind, der er udstyret med Sandhedens Ånd, kan Retterne ikke vilkårligt invadere det dødelige intellekt, forud for fremkomsten af en moralsk beslutning. Men når en sådan moralsk beslutning er blevet truffet, overtager denne åndelige hjælper jurisdiktion direkte fra Divinington. Der er ingen mellemænd eller andre mellemliggende myndigheder eller beføjelser, der fungerer mellem de guddommelige Rettere og deres menneskelige subjekter; Gud og menneske er direkte forbundne.

108:2.5 (1187.4) Før den tid, hvor Sandhedens Ånd udgydes over indbyggerne i en evolutionær verden, ser det ud til, at Rettere er bestemt af mange åndelige påvirkninger og personlighedsholdninger. Vi forstå ikke fuldt ud de love, der gælder

for sådanne tildelinger; vi forstår ikke, hvad der bestemmer frigivelsen af Rettere, der har meldt sig frivilligt til at bo i sådanne udviklende sind. Men vi observerer adskillige indflydelser og tilstande, som ser ud til at være forbundet med Retternes ankomst til sådanne sind forud for tildelingen af Sandhedens Ånd, og de er:

108:2.6 (1187.5) 1. Tildeling af personlige serafiske vogtere. Hvis en dødelig ikke tidligere har haft en Retter boende i sit indre, indebærer tildelingen af en personlig vogter straks en Retter. Der er en meget klar, men ukendt forbindelse mellem Retternes tjeneste og de personlige serafiske vogteres tjenester.

108:2.7 (1187.6) 2. Opnåelsen af den tredje cirkel af intellektuel præstation og åndelig opnåelse. Jeg har observeret Rettere, ankomme til dødeliges sind ved erobringen af den tredje cirkel, selv før en sådan præstation kunne signaleres til lokaluniversets personligheder, der beskæftiger sig med sådanne sager.

108:2.8 (1187.7) 3. Når der træffes en afgørende beslutning af usædvanlig åndelig betydning. En sådan menneskelig adfærd i en personlig planetarisk krise ledsages normalt af den ventende Retters øjeblikkelige ankomst.

108:2.9 (1187.8) 4. Broderskabets ånd. Uanset opnåelsen af de psykiske cirkler og tildelingen af personlige værger—i fraværet af noget, der ligner en krisebeslutning—når et dødeligt menneske i udvikling bliver domineret af kærligheden til sine medmennesker og indviet til

uselvisk tjeneste for sine brødre i kødet, vil den ventende Retter uvægerligt stige ned for at bebo sindet hos en sådan dødelig tjener.

108:2.10 (1188.1) 5. Erklæringen af hensigten om at gøre Guds vilje. Vi observerer, at mange dødelige i rummets verdener tilsyneladende kan være parate til at modtage Rettere, og trods dette ankommer der ingen Ledsagere. Vi fortsætter med at iagttage sådanne væsener, mens de lever fra dag til dag, og snart når de stille og roligt, næsten ubevidst, frem til beslutningen om at begynde at gøre den himmelske Faders vilje. Og så observerer vi, at Tankeretterne straks afsendes.

108:2.11 (1188.2) 6. Indflydelse fra det højeste væsen. I verdener, hvor Retterne ikke fusionerer med de dødelige indbyggers udviklende sjæle, observerer vi, at Retterne nogle gange tildeles som svar på påvirkninger, der ligger helt uden for vores fatteevne. Vi formoder, at sådanne tildelinger er bestemt af en kosmisk reflekshandling, der har sit udspring i Det Højeste Væsen. Vi ved ikke, hvorfor disse Rettere ikke kan eller ikke vil fusionere med disse særlige typer af dødelige sind under udvikling, Sådanne transaktioner er aldrig blevet åbenbaret for os.

3. Organisation og administration

108:3.1 (1188.3) Så vidt vi ved, er Retterne organiseret som en selvstændig arbejdsenhed i universernes univers og administreres tilsyneladende direkte fra Divinington. De er ensartede i de syv

superuniverser, alle lokaluniverserne bliver betjent af identiske typer af Mysterieleadsagere. Vi ved fra observationer, at der er mange serier af Rettere og en organisation i henhold til serier, som strækker sig gennem racer, over domsperioder, og til verdener, systemer og universer. Det er dog overordentlig vanskeligt at holde styr på disse guddommelige gaver, da de fungerer på kryds og tværs i hele storuniverset.

108:3.2 (1188.4) Retterne er kun fuldstændig registreret (uden for Divinington) i hovedkvarteret i de syv superuniverser. Antallet og rækkefølgen af hver Tankeretter, der bor i hvert opstigende væsen, rapporteres af Paradisets myndigheder til superuniversets hovedkvarter, og derfra kommunikeres det videre til hovedkvarteret i det pågældende lokalunivers og videresendes til den pågældende planet. Men lokaluniversets optegnelser afslører ikke det fulde antal Tankerettere; Nebadons optegnelser indeholder kun lokaluniversets tildelingsnummer som udpeget af repræsentanterne for Dagene Ældste. Den virkelige betydning af Retternes komplette antal kendes kun på Divinington.

108:3.3 (1188.5) Mennesker er ofte kendt under deres Retteres numre; dødelige modtager ikke virkelige universnavne før efter fusion med Retteren, som markeres ved, at skæbnevogteren giver det nye væsen det nye navn.

108:3.4 (1188.6) Selvom vi har optegnelser over Tankeretterne i Orvonton, og selvom vi absolut ingen myndighed har over dem eller administrativ tilknytning til dem, er vi overbevist om, at der er en meget tæt administrativ sammenhæng mellem de enkelte verdener i

lokaluniverserne og det centrale opbevaringssted for de guddommelige gaver på Divinington. Vi ved, at en evolutionær verden efter tilsynekomsten af en Paradis skænket Søn, får tildelt en Personaliseret Retter som den planetariske tilsynsførende for Retterne.

108:3.5 (1189.1) Det er interessant at bemærke, at lokaluniversets inspektører altid henvende sig, når de udfører en planetarisk undersøgelse, til den planetariske leder for Tankeretterne, samtidig som de præsenterer deres anbefalinger til serafernes ledere og lederne af andre klasser af væsener knyttet til administrationen af en udviklende verden. For ikke så længe siden, undergik Urantia en sådan periodisk inspektion af Tabamantia, den ledende tilsynsførende af alle livseksperiment planeter i Nebadon universet. Optegnelserne viser, at han ud over sine formaninger og anklager til de forskellige ledere af overmenneskelige personligheder, også gav følgende anerkendelse til Retternes leder, om hvem vi ikke ved med sikkerhed, om han var på planeten, i Salvington, Uversa eller Divinington, men han sagde:

108:3.6 (1189.2) “Nu til jer, der står højt over mig, træder jeg frem som en, der har fået midlertidig myndighed over serien af eksperimentelle planeter; og jeg kommer for at udtrykke beundring og dyb respekt for denne storslåede gruppe af himmelske tjenere, Mysterieovervågerne, der har tilbudt frivilligt at tjene på denne uregelmæssige sfære. Uanset hvor svære kriserne end er, vakler I aldrig. Hverken i Nebadons optegnelser eller foran Orvontons

kommissioner er der nogensinde blevet fremført en anklage mod en guddommelig Retter. Du er forblevet tro mod dit mandat; Du har været guddommelig trofast. Du har været med til at justere de fejl og kompensere for manglerne hos alle dem, der arbejder på denne forvirrede planet. I er forunderlige væsener, vogtere af det gode i sjælene på denne tilbagestående verden. Jeg vil gerne vise jer min hyldest selv når I tilsyneladende er under min jurisdiktion som frivillige tjenere. Jeg bøjer mig foran jer i ydmyg anerkendelse af jeres usøgte uselviskhed, jeres omsorgsfulde forståelse, og jeres upartiske hengivenhed. I fortjener navnet som den guddommelige tjenere for de dødelige indbyggere i denne krigshærgede, sorgplagede, og sygdomsramte verden. Jeg ærer dig! Jeg tilbyder jer næsten!”

108:3.7 (1189.3) Som et resultat af mange tankevækkende beviser, mener vi, at Retterne er grundigt organiserede, at der findes en dybt intelligent og effektiv administration af disse guddommelige gaver fra en fjerntliggende og central kilde, sandsynligvis Divinington. Vi ved, at de kommer fra Divinington til verdenerne, og de vender utvivlsomt tilbage dertil, efter deres subjekts død.

108:3.8 (1189.4) Blandt de højere åndelige ordener er det overordentlig vanskeligt at opdage de administrative mekanismer. Mens min personlighedsorden er engageret i udførelsen af vores specifikke opgaver, deltager den utvivlsomt ubevidst sammen med talrige andre personlige og upersonlige underguddommelige grupper, der i fællesskab fungerer som fjerntliggende universkorrelatorer. Vi

formoder, at vi tjener på denne måde, fordi vi er den eneste gruppe af personaliserede væsener (bortset fra Personaliserede Rettere), der er ensartet bevidste om tilstedeværelsen af talrige ordener af præpersonlige enheder.

108:3.9 (1189.5) Vi er bevidste om tilstedeværelsen af Retterne, som er fragmenter af den Første Kildes og Centers førpersonlige Guddom. Vi fornemmer tilstedeværelsen af den Inspirerende Treenigheds ånder, som er overpersonlige udtryk for Paradisets Treenighed. Vi opdager ligeledes ufejlbarligt den åndelige tilstedeværelse af visse ikke-åbenbarede ordener, der udspringer fra den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Og vi er ikke helt uimodtagelige over for endnu andre enheder, der ikke er åbenbaret for jer.

108:3.10 (1190.1) Melkisedekerne fra Nebadon lærer, at de Enlige Budbringere er personlighedskoordinatorer for disse forskellige indflydelser, som de registreres i det evolutionære Højeste Væsens ekspanderende Guddom. Det er meget muligt, at vi kan være deltagere i den erfaringsmæssige forening af mange tidens uforklarlige fænomener, men vi er ikke bevidst sikre på, at vi fungerer sådan.

4. Forholdet til andre åndelige indflydelser

108:4.1 (1190.2) Bortset fra en mulig koordinering med andre guddomsfragmenter, er Retterne helt alene i deres aktivitetsområde i

de dødeliges sind. Mysterieledsagerne antyder veltalende den kendsgerning, at selvom Faderen tilsyneladende har givet afkald på at udøve al direkte personlig magt og autoritet i hele storuniverset, så har Faderen på trods af denne forsagelse på vegne af Paradisguddommens Højeste Skaberbørn bestemt forbeholdt sig den ubestridelige ret til at være til stede i sine udviklende skabningers sind og sjæle med det formål, at han kan handle på en sådan måde, at han trækker hele skabningen til sig, koordineret med Paradissønnernes åndelige tyngdekraft. Jeres overdraget Paradissøn sagde mens han endnu var på Urantia, "Hvis jeg bliver opløftet fra jorden, vil jeg drage alle mennesker til mig." Denne åndelige tiltrækningskraft fra Paradissønnerne og deres skabende medarbejdere anerkender og forstår vi, men vi forstår ikke så fuldt ud metoderne for den alvise Faders virke i og gennem disse Mysterieovervågere, der lever og arbejder så tappert i det menneskelige sind.

108:4.2 (1190.3) Selvom de ikke er underordnet, koordineret med eller tilsyneladende relateret til arbejdet i universernes univers, og selvom de handler uafhængigt i menneskenes børns sind, opfordrer disse mystiske tilstedeværelser uophørligt skabningerne i deres bolig til guddommelige idealer og lokker dem altid opad mod formålene og målene for et fremtidigt og bedre liv. Disse mysterieovervågere hjælper til stadighed med at etablere Mikael's åndelige herredømme i hele Nebadon's univers, mens de på mystisk vis bidrager til at stabilisere Dagenes Ældstes suverænitæt i Orvonton. Retterne *er* Guds vilje, og da Guds Højeste Skaberbørn også personligt

legemliggør den samme vilje, er det uundgåeligt, at Retternes handlinger og universets herskeres suverænitet er gensidigt afhængige af hinanden. Selvom de tilsyneladende ikke hænger sammen, må Retternes faderlige tilstedeværelse og Mikael af Nebadons faderlige suverænitet være forskellige manifestationer af den samme guddommelighed.

108:4.3 (1190.4) Tankeretterne ser ud til at komme og gå helt uafhængigt af alle andre åndelige tilstedeværelser; de ser ud til at fungere i overensstemmelse med universets love, der er helt adskilt fra dem, der styrer og kontrollerer alle andre åndelige indflydelsers præstationer. Men uanset denne tilsyneladende uafhængighed afslører langtrækkende observationer utvivlsomt, at de fungerer i det menneskelige sind i perfekt synkroni og koordination med alle andre åndelige tjenester, herunder hjælpende sinds-ånder, Helligånden, Sandhedens Ånd og andre indflydelser.

108:4.4 (1190.5) Når en verden er isoleret af oprør, når en planet er afskåret fra al kommunikation udefra, som det var tilfældet med Urantia efter Caligastias opstand, er der, bortset fra personlige budbringere, kun én mulighed for direkte interplanetarisk eller universel kommunikation, og det er gennem samarbejde med Retterne på sfæren. Uanset hvad der sker på en verden eller i et univers, er Retterne aldrig direkte involveret. En planets isolation påvirker på ingen måde Retterne og deres evne til at kommunikere med nogen del af lokaluniverset, superuniverset eller centraluniverset. Og det er grunden til, at der så ofte skabes kontakt med de højeste og selvvirkende Rettere i skæbnens reservekorps på

verdener i karantæne. Man benytter sig af en sådan teknik som et middel til at omgå ulemperne ved planetarisk isolation. I de senere år har ærkeenglenes kredsløb fungeret på Urantia, men dette kommunikationsmiddel er stort set begrænset til selve ærkeengelkorpsets transaktioner.

108:4.5 (1191.1) Vi er vidende om mange åndelige fænomener i det fjerntliggende univers, som vi er ude af stand til at forstå fuldt ud. Vi er endnu ikke herrer over alt det, der sker omkring os, og jeg tror, at meget af dette uudgrundelige arbejde udføres af Tyngdekraftsbudbringerne og visse typer af Mysterieovervågere. Jeg tror ikke, at Retterne udelukkende beskæftiger sig med at omforme dødelige sind. Jeg er overbevist om, at de Personaliserede Ledsagerer og andre ordener af ikke-åbenbarede præpersonlige ånder er repræsentanter for den Universelle Faders direkte og uforklarlige kontakt med skabningerne i verdenerne.

5. Retternes mission

108:5.1 (1191.2) Retterne accepterer en vanskelig opgave, når de melder sig frivilligt til at bo i sådanne sammensatte væsener, som lever på Urantia. Men de har påtaget sig opgaven med at eksistere i jeres sind, der for at modtage formaningerne fra de åndelige intelligenser i rigerne og derefter påtage sig at omformulere eller oversætte disse

åndelige budskaber til det materielle sind; de er uundværlige for opstigningen til Paradis.

108:5.2 (1191.3) Det, som Tankeretterne ikke kan bruge i dit nuværende liv, de sandheder, som han ikke med held kan overføre til sin udkårne, vil han trofast bevare til brug i det næste eksistenstrin, ligesom han nu bærer de ting fra cirkel til cirkel, som han ikke formår at registrere i det menneskelige subjekts oplevelse, på grund af skabningens manglende evne til, eller manglende evne til, at give en tilstrækkelig grad af samarbejde.

108:5.3 (1191.4) En ting du kan stole på: Retterne vil aldrig miste noget, der er blevet overdraget til dem; vi har aldrig oplevet, at disse åndelige hjælpere har svigtet. Engle og andre høje typer af åndelige væsener, bortset fra lokaluniversets type af sønner, kan af og til omfavne det onde, kan af og til afvige fra den guddommelige vej, men Retterne vakler aldrig. De er absolut pålidelige, og det er lige så sandt for alle syv grupper.

108:5.4 (1191.5) Jeres Rettere er potentialet for jeres nye og næste eksistensorden, en forskuds gave af jeres evige slægtskab med Gud. Ved og med din viljes samtykke har Retteren beføjelse til at underkaste det materielle sinds skabningstendenser de transformerende handlinger fra den fremvoksende morontiasjæls motivationer og formål

108:5.5 (1191.6) Mysterieledsagerne er ikke tankehjælpere; de er Tankerettere. De arbejder med det materielle sind med det formål at konstruere, gennem justering og åndeliggørelse, et nyt sind til de nye verdener, og et nyt navn på din fremtidige karriere. Deres mission

vedrører hovedsageligt det fremtidige liv, ikke dette liv. De kaldes himmelske hjælpere, ikke jordiske hjælpere. De er ikke interesseret i at gøre den dødelige karriere let; snarere er de beskæftiget med at gøre dit liv rimeligt vanskeligt og robust, for at stimulere og forøge dine beslutninger. Tilstedeværelsen af en storslået Tankeretter medfører ikke et let liv og frihed fra besværlig tænkning, men en sådan guddommelig gave, bør give en sublim fred i sindet og en suveræn ro i ånden.

108:5.6 (1192.1) Dine forbigående og stadigt skiftende følelser af glæde og sorg er hovedsagelig rent menneskelige og materielle reaktioner på dit indre psykiske klima og dit ydre materielle miljø. Forvent derfor ikke egoistiske trøst og dødelig komfort fra Retteren. Det er Retterens opgave, at forberede dig til det evige eventyr og for at sikre din overlevelse. Det er ikke Mysterieledsagerens opgave, at lindre dine oprørte følelser eller at tjene din sårede stolthed; det er forberedelsen af din sjæl for den lange opstigende karriere, der tager Retterens opmærksomhed og som optager dens tid.

108:5.7 (1192.2) Jeg tvivler på, at jeg er i stand til at forklare dig, hvad Retterne gør i jeres sind, og for jeres sjæle. Jeg ved ikke, om jeg er fuldt ud bevidst om, hvad der virkelig foregår i den kosmiske sammenslutning af en guddommelig Ledsager og det menneskelige sind. Det hele er lidt af et mysterium for os, ikke hvad angår planen og formålet, men hvad angår den faktiske måde at udføre det på. Og det er netop derfor, vi har så svært ved at finde et passende navn til disse overjordiske gaver til dødelige mennesker.

108:5.8 (1192.3) Tankeretterne vil gerne ændre dine følelser af frygt til overbevisninger om kærlighed og tillid; men de kan ikke gøre det mekanisk og vilkårligt; det er din opgave. Når du udfører de beslutninger, der frigøre dig fra frygtens lænker, tilvejebringer du bogstaveligt talt det psykiske omdrejningspunkt, som Retteren efterfølgende kan anvende som en åndelig løftestang for opløftende og fremadskridende illumination.

108:5.9 (1192.4) Når det kommer til de skarpe og veldefinerede konflikter mellem de højere og lavere tendenser hos menneskeracerne, mellem hvad der *virkelig* er rigtigt eller forkert (ikke blot hvad du måske kalde rigtigt og forkert), kan du stole på, at Retteren altid vil deltage på en konkret og aktiv måde i sådanne oplevelser. Den kendsgerning, at en sådan Retter aktivitet kan være ubevidst for den menneskelige partner forringer ikke det mindst dens værdi og virkelighed.

108:5.10 (1192.5) Hvis du har en personlig skæbnevogter og ikke overlever, vil denne skytsengel blive undersøgt af domstolen, med henblik på at blive frigivet fra anklagen, om at hun ikke trofast har udført sin fortrolighedsopgave. Men Tankeretterne udsættes ikke således for undersøgelse, når deres emne ikke overlever. Vi ved alle, at mens en engel muligvis ikke er helt perfekt i sin tjeneste, så arbejder Tankeretterne på en måde, der er helt perfekt i Paradiset; deres tjeneste er kendetegnet ved en fejlfri teknik, som er uden for enhver mulighed for kritik fra noget væsen uden for Divinington. I har perfekte guider; derfor er målet om perfektion helt sikkert opnåeligt.

6. Gud i mennesket

108:6.1 (1192.6) Det er i sandhed et under af guddommelig barmhjertighed, at de ophøjede og fuldkomne Rettere tilbyder sig selv til faktisk eksistens i sindet hos materielle skabninger, såsom de dødelige på Urantia, for virkelig at fuldbyrde en prøveforening med jordens væsener af animalsk oprindelse.

108:6.2 (1193.1) Uanset hvilken tidligere status indbyggerne i en verden har, efter at en guddommelig Søn er blevet skænket, og efter at Sandhedens Ånd er blevet skænket til alle mennesker, strømmer Retterne til en sådan verden for at bo i sindet hos alle skabninger med normal vilje. Efter at en Paradisets overdragelse Søn har afsluttet sin mission, bliver disse Ledsagere i sandhed "Himmeriget i dig." Gennem overdragelsen af de guddommelige gaver kommer Faderen så tæt på synd og ondskab som muligt, for det er bogstaveligt talt sandt, at Retteren må sameksistere i det dødelige sind selv midt i blandt menneskelig uretfærdighed. De iboende Rettere er særligt plaget af de tanker, der er rent beskidte og egoistiske; de er bedrøvet af respektløshed for det, som er smukt og guddommeligt, og de modarbejdes praktisk talt i deres arbejde af mange af menneskets tåbelige dyriske frygt og barnlige bekymringer.

108:6.3 (1193.2) Mysterieledsagerne er utvivlsomt en gave fra den Universelle Fader, en afspejling af Guds billede i universet. En stor lærer formanede engang mennesker om, at de skulle forny sig i deres

sinds ånd; at de skulle blive nye mennesker, der ligesom Gud er skabt i retfærdighed og i sandhedens fuldendelse. Retteren er guddommelighedens mærke, Guds nærvær. "Guds billede" henviser ikke til fysisk lighed eller til de materielle skabningers begrænsede begavelse, men snarere til gaven fra den Universelle Faders åndelige nærvær i den himmelske overdragelse af Tankeretterne til universernes ydmyge skabninger.

108:6.4 (1193.3) Retteren er kilden til åndelig opnåelse og håbet af guddommelig karakter i dig. Retteren er styrken, det privilegium, og mulighed for overlevelse, som så fuldstændigt og for evigt adskiller dig fra rene dyrevæsener. Retteren er den højere og virkelige indre åndelige tankestimulus i modsætning til den ydre og fysisk stimulering, som når sindet via det materielle legemes nerve-energi mekanisme.

108:6.5 (1193.4) Disse trofaste vogtere af den fremtidige karriere, duplikerer ufejlbarligt enhver mental skabelse med et åndeligt modstykke; de genskaber dig således langsomt og sikkert, som du virkelig er (kun åndeligt) til genopstandelse i overlevelsverdenene. Og alle disse udsøgte åndelige genskabelser bliver bevaret i den spirende virkelighed af din udviklende og udødelig sjæl, dit morontielle selv. Disse virkeligheder er der faktisk, på trods af at Retteren sjældent er i stand til at ophøje disse duplikatskabelser tilstrækkeligt til at vise dem for bevidsthedens lys.

108:6.6 (1193.5) Ligesom du er den menneskelige forælder, så er Retteren den guddommelige forælder til den virkelige dig, dit højere og avancerede jeg, dit bedre morontielle og fremtidige åndelige jeg. Det

er denne udviklende morontielle sjæl, som dommerne og censorerne ser, når de træffer beslutning om din overlevelse og sender dig opad til nye verdener og uendelig eksistens i evig kontakt med din trofaste partner—Gud, Retteren.

108:6.7 (1193.6) Retterne er de evige forfædre, de guddommelige originaler, til jeres udviklende udødelige sjæle; de er den uophørlige trang, der får mennesket til at forsøge at mestre den materielle og nuværende eksistens i lyset af den åndelige og fremtidige karriere. Ledsagerne er det udødeligt håbs fanger, kilderne til evig fremgang. Og hvor de dog nyder at kommunikere med deres undersåtter i mere eller mindre direkte kanaler! Hvor de glæder sig, når de kan undvære symboler og andre indirekte metoder og sende deres budskaber direkte til deres menneskelige partners intellekt!

108:6.8 (1194.1) I mennesker er begyndt en endeløs udfoldelse af et næsten uendeligt panorama, en grænseløs ekspanderende uendelig, stadig større områder af muligheder for spændende tjeneste, mageløse eventyr, sublim usikkerhed, og grænseløs opnåelse. Når skyerne samler sig forover, bør din tro acceptere det faktum, at Retteren i jeres indre er til stede, og derfor bør I være i stand til at se ud over jeres dødelig usikkerheds tåger og ind i det klare skær af den evige retfærdighedens sol fra de dragende højder af mansoniverdenerne af Satania.

108:6.9 (1194.2) [Præsenteret af en Enlig Budbringer i Orvonton.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 108](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 110](#) >>

Kapitel 109

Retternes Forhold Til De Skabte Væsener I Universet

109:0.1 (1195.1) TANKERETTERNE er børn af universets karriere, og de uerfarne Rettere må bestemt få erfaring, mens de dødelige skabninger vokser og udvikler sig. I takt med at menneskebarnets personlighed udvider sig til den evolutionære eksistens' kampe, vokser Retteren sig stor i øvelserne til det næste stadie i det opstigende liv. Ligesom barnet tilegner sig tilpasningsdygtighed til sine voksenaktiviteter gennem den tidlige barndoms sociale og legende liv, således opnår den indre Retter færdigheder til det næste stadie i det kosmiske liv i kraft af den indledende dødelige planlægning og øvelse af de aktiviteter, der har at gøre med morontiakarrieren. Den menneskelige eksistens udgør en periode med øvelse, som effektivt udnyttes af Retteren til at forberede sig på det øgede ansvar og de større muligheder i et fremtidigt liv. Men Retterens indsats, mens den lever i dig, er ikke så meget optaget af det timelige liv og den planetariske eksistens. I dag øver

Tankeretterne så at sige universets karrierevirkeligheder i menneskers udviklende sind.

1. Retternes udvikling

109:1.1 (1195.2) Der må være en omfattende og detaljeret plan for uddannelse og udvikling af uerfarne Rettere, inden de sendes ud fra Divinington, men vi ved virkelig ikke ret meget om det. Uden tvivl findes der også et omfattende system til omskoling af Rettere med iboende erfaring, før de begiver sig ud på nye missioner i forening med dødelige, men igen, vi ved det faktisk ikke.

109:1.2 (1195.3) Personaliserede Rettere har fortalt mig, at hver gang en dødelige, som har været beboet af en Ledsager, ikke overlever, gennemgår Retteren, når de vender tilbage til Divinington, et udvidet træningsforløb. Denne yderligere træning er muliggjort af erfaringen Retteren har fået af at have beboet et menneske, og er altid givet inden Retteren returneres til tidens evolutionære verdener.

109:1.3 (1195.4) Der findes ingen kosmisk erstatning for virkelige livsoplevelser. Fuldkommenheden af guddommeligheden hos en nydannet Tankeretter giver ikke på nogen måde denne mysterieledsager en erfaren evne til at tjene. Erfaring er uadskillelig fra en levende eksistens; det er den ene ting, som ingen guddommelig begavelse kan fritage dig fra nødvendigheden af at sikre dig ved det *virkelige liv*. Derfor, må Tankeretterne i lighed med alle væsener, som lever og fungerer inden for den Højestes

nuværende sfære erhverve sig erfaring; de må udvikle sig fra de nedre, uerfarne, til de højere, mere erfarne, grupper.

109:1.4 (1196.1) Retterne gennemgår en konkret udviklingsmæssig karriere i de dødeliges sind; de opnår et virkeliggørende opnåelsesniveau, der er deres for evigt. De erhverver sig gradvist Retter dygtighed og evne som et resultat af enhver og alle kontakter med de materielle racer, uanset overlevelse eller ikke-overlevelse af deres respektive dødelige subjekter. De er også ligeværdige partnere med det menneskelige sind i at fremme udviklingen af en udødelig sjæl med overlevelsesevne.

109:1.5 (1196.2) Første stadiet i Retterens udvikling opnås i fusion med den overlevende sjæl i et dødeligt væsen. Mens I således i jeres natur udvikles indad og opad fra mennesket til Gud, udvikles Retteren i sin natur udad og nedad fra Gud til mennesket; og så vil det endelige produkt af denne forening af guddommelighed og menneskelighed for evigt være menneskets søn og Guds søn.

2. Selvvirkende rettere

109:2.1 (1196.3) Du er blevet informeret om klassificeringen af Rettere i forhold til—uerfarne, avancerede, og højeste i deres erfaringer. Du bør også kende en vis funktionel klassifikation—selvvirkende Rettere. En selvvirkende Retter er en, som:

109:2.2 (1196.4) 1. Har haft visse nødvendige erfaringer i en vilje væsens udviklende liv, enten som en midlertidig beboer i en type verden, hvor Rettere kun er udlånt til dødelige, eller på en egentlig fusion planet, hvor mennesket ikke kunne overleve. En sådan ledsager er enten avanceret eller en højeste Retter.

109:2.3 (1196.5) 2. Har erhvervet balancen i den åndelige kraft i et menneske, der har gennemgået den tredje psykiske cirkel og har fået tildelt en personlig serafisk vogter.

109:2.4 (1196.6) 3. Har et individ, der har truffet den øverste beslutning, en, der højtidelig og oprigtig har indgået engagement med Retteren. Retteren ser på forhånd frem til tidspunktet for den faktiske fusion og betragter foreningen som en virkelighed begivenhed.

109:2.5 (1196.7) 4. Har et individ, der er blevet mønstret i et af skæbnens reservekorps på en evolutionær verden med dødelig opstigning.

109:2.6 (1196.8) 5. På et tidspunkt, under menneskelig søvn, har været midlertidigt løsrevet fra sindet i dødelig indespærring for at udføre en eller anden form for forbindelse, kontakt, omregistrering eller anden ekstrahuman tjeneste, der er forbundet med den åndelige administration af opgaveverdenen.

109:2.7 (1196.9) 6. Har tjent i en krisetid i oplevelsen af et menneske, som var det materielle supplement til en åndelig personlighed, der havde

fået til opgave at udføre en kosmisk bedrift, som var afgørende for planetens åndelige økonomi.

109:2.8 (1196.10) Selvvirkende Rettere synes at besidde en markant grad af vilje i alle forhold, der ikke involverer de menneskelige personligheder, som de umiddelbart bor i, hvilket fremgår af deres talrige bedrifter både i og uden for de dødelige, som de er knyttet til. Sådanne Rettere deltager i en lang række aktiviteter i verden, men oftere fungerer de som uopdagede beboere i de jordiske tabernakler efter eget valg.

109:2.9 (1196.11) Utvivlsomt kan disse højere og mere erfarne typer af Rettere kommunikere med tilsvarende i andre verdener. Men selvom selvvirkende Rettere således kan kommunikere med hinanden, gør de det kun på niveauerne for deres fælles arbejde og med det formål at bevare data, der er vigtige for Retternes tjeneste i de riger, hvor de opholder sig, selvom de til tider har været kendt for at fungere i interplanetariske anliggender i krisetider.

109:2.10 (1197.1) Højeste og selvvirkende Rettere kan forlade den menneskelige krop efter behag. Disse beboere er ikke en organisk eller biologisk del af det jordiske liv; de er guddommelige udvidelser dertil. I de oprindelige livsplaner, var der taget højde for dem, men de er ikke uundværlige for den materielle eksistens. Ikke desto mindre bør det noteres, at de meget sjældent, selv midlertidigt, forlader deres dødelige tabernakler, når de først har taget deres bolig.

109:2.11 (1197.2) De superaktive Rettere er dem, der har fuldført deres betroede opgaver og kun afventer opløsningen af det materielle

livslegeme eller overførslen af den udødelige sjæl.

3. Retternes forhold til forskellige typer af dødelige

109:3.1 (1197.3) Karakteren af Mysterieledsagernes detaljerede arbejde varierer i overensstemmelse med arten af deres opgaver, alt efter om de er *forbindelse* eller *fusion* Rettere. Nogle Rettere er blot udlånt for deres individs tidsmæssige levetid; andre er overdraget som personlighedskandidater med tilladelse til evig fusion, hvis deres individ overlever. Der er også en lille variation i deres arbejde mellem de forskellige planetariske typer samt i forskellige systemer og universer. I det hele taget, er deres arbejde bemærkelsesværdigt ensartet, mere ensartet end pligterne for nogen andre af de skabte ordener af himmelske væsener.

109:3.2 (1197.4) I visse primitive verdener (den gruppe, der hører til serie ét) bor Retteren i det skabte væsens sind for at få den erfaringsbaseret uddannelse, hovedsageligt til selvkultur og progressiv udvikling. Uerfarne Rettere sendes normalt til sådanne verdener i de tidligere tider, hvor primitive mennesker ankommer til beslutningernes dal, men hvor forholdsvis få vil vælge at bestige de moralske højder bagved bakkerne med selvbeherskelse og karakterdannelse for at nå de højere niveauer af spirende spiritualitet. (Mange der ikke opnår fusion med Retteren overlever imidlertid som Åndefusionerede opstigende). Retterne får værdifuld

træning og erhverver vidunderlig oplevelse i forbigående samvær med primitive sind, og de er efterfølgende i stand til at udnytte denne erfaring til gavn for højerestående væsener i andre verdener. *Intet af overlevelse værdi går nogensinde tabt i hele storuniverset.*

109:3.3 (1197.5) På en anden type verden (den gruppe, der hører til serie to) er Retterne blot lånt til dødelige væsener. Her kan Ledsagerne aldrig opnå fusionpersonlighed gennem en sådan iboende, men de kan give deres menneskelige emner en storslået hjælp under de dødeliges levetid, langt mere end de er i stand til at give til de dødelige på Urantia. Retterne er her udlånt til de dødelige skabninger for en enkelt levetid som mønstre for deres højere åndelige opnåelse, som midlertidige hjælpere i den spændende opgave med at perfektionere en overlevelseskarakter. Retterne vender ikke tilbage efter den naturlige død; disse overlevende dødelige opnår evigt liv gennem fusion med Ånden.

109:3.4 (1197.6) På verdener som Urantia (den gruppe, der hører til serie tre) sker der en ægte fortrolighed med de guddommelige gaver, et engagement for liv og død. Hvis du overlever, følger en evig forening, en evig fusion, mennesket og Retteren bliver ét væsen.

109:3.5 (1197.7) I de trehjernet dødelige i denne serie af verdener, er Rettere i stand til at få langt mere reelle kontakt med deres emner i det tidsmæssige liv end i de en-og tohjernet typer. Men i karrieren efter døden fortsætter den trehjernede type på samme måde som den enhjernede type og de tohjernede folk—Urantias racer.

109:3.6 (1198.1) Uerfarne Rettere er sjældent tildelt de tohjernet verdener, efterfulgt en Paradisets overdragelse Søns ophold, til

personer der har ubestridt kapacitet for overlevelse. Det er vores overbevisning, at i sådanne verdener tilhører praktisk talt alle Rettere, der bor i intelligente mænd og kvinder med overlevelseskapacitet, den avancerede eller den højeste type.

109:3.7 (1198.2) I mange af de tidlige evolutionære racer på Urantia, eksisterede der tre grupper af væsener. Der var dem, der var så dyrisk, at de aldeles manglede kapacitet til Rettere. Der var dem, der fremviste utvivlsom kapacitet til at modtage Rettere og straks modtog dem, når de nåede en alder af moralsk ansvar. Der var en tredje klasse, som befandt sig i en grænseposition; de havde kapacitet til at modtage Rettere, men Ledsagerne kunne kun tage bolig i sindet efter personlig anmodning fra individet.

109:3.8 (1198.3) Men med de væsener, der praktisk talt er diskvalificeret til at overleve på grund af arv fra uegnede og mindreværdige forfædre, har mangel på uerfarne Retter fået en værdifuld forberedende erfaring med at kontakte evolutionære sind og dermed blevet bedre kvalificeret til en efterfølgende opgave i en højere type sind på en anden verden.

4. Retternes og menneskets personlighed

109:4.1 (1198.4) De højere former for intelligent kommunikation mellem mennesker er i høj grad hjulpet på vej af de indre Rettere. Dyr har følelser for hinanden, men de kommunikerer ikke begreber til

hinanden; de kan udtrykke følelser, men ikke ideer og idealer. Mennesker af animalsk oprindelse oplever heller ikke en høj form for intellektuel omgang eller åndeligt fællesskab med deres medmennesker, før de har fået skænket Tankeretterne, selv om sådanne evolutionære væsener er på vej til at modtage Rettere når de udvikler evnen til at tale.

109:4.2 (1198.5) Dyr kommunikerer omend i en primitiv form med hinanden, men der er ringe eller ingen *personlighed* i en sådan primitiv kontakt. Rettere er ikke personlighed; de er førpersonlige væsener. Men de nedstammer fra personlighedens kilde, og deres tilstedeværelse forøger de kvalitative manifestationer af menneskelig personlighed; i særdeleshed er det sandt, for Rettere der har haft tidligere erfaringer.

109:4.3 (1198.6) Rettertypen har meget at gøre med den menneskelige personligheds udtrykspotentialer. Gennem tiderne har mange af de store intellektuelle og åndelige ledere på Urantia udøvet deres indflydelse hovedsageligt på grund af deres indre Rettere overbevisning og tidligere erfaring.

109:4.4 (1198.7) De iboende Rettere har i ikke så ringe en grad samarbejdet med andre åndelige indflydelser om at transformere og menneskeliggøre efterkommerne af de primitive mennesker fra de ældste tider. Hvis de Rettere, der bor i sindet på Urantias indbyggere, blev trukket tilbage, ville verden langsomt vende tilbage til mange af de scener og skikke, som menneskene i primitive tider

havde; de guddommelige Overvågere er et af de virkelige potentialer for en fremadskridende civilisation.

109:4.5 (1198.8) Jeg har observeret en Tankeretter tage bolig i et sind på Urantia, som ifølge optegnelserne på Uversa tidligere har taget bolig i femten sind på Orvonton. Vi ved ikke, om denne Ledsager har haft lignende erfaringer i andre superuniverser, men jeg formoder det. Dette er en vidunderlig Retter og en af de mest nyttige og potente kræfter på Urantia i denne tidsalder. Hvad andre har mistet, fordi de nægtede at overleve, vinder dette menneske (og hele jeres verden) nu. Fra ham, der ikke har overlevelsessegenskaber, skal selv den erfarne Retter, som han nu har, tages fra ham, mens at den, der har overlevelsesudsigter, skal have selv den før-erfarne Retter fra en doven desertør.

109:4.6 (1199.1) I en vis forstand fremmer måske en vis grad af planetarisk krydsbefrugtning inden for sandhedens, skønhedens og godhedens områder. Men det er sjældent, at de får to oplevelser på den samme planet; der er ingen Retterer, der nu tjener på Urantia, som tidligere har været på denne verden. Jeg ved, hvad jeg taler om, da vi har deres numre og optegnelser i Uversas arkiver.

5. Materielle hindringer for retterens iboelse

109:5.1 (1199.2) De højeste og selvvirkende Rettere er ofte i stand til at bidrage med faktorer af åndelig betydning til det menneskelige sind, når det flyder frit i den kreative fantasi frigjorte, men kontrollerede kanaler. På sådanne tidspunkter, og nogle gange under søvn, er Retteren i stand til at stoppe de mentale strømme, at opdæmme strømmen, og derefter omdirigere idéernes procession; og alt dette gøres for at skabe dybe åndelige transformationer i overbevidsthedens højere afkroge. På den måde bliver sindets kræfter og energier mere fuldstændigt justeret til de kontaktmæssige toner på nutidens og fremtidens åndelige niveau.

109:5.2 (1199.3) Det er nogle gange muligt at få sindet oplyst, at høre den guddommelige stemme, der hele tiden taler inden i dig, så du kan blive delvist bevidst om visdommen, sandheden, godheden og skønheden i den potentielle personlighed, der konstant er iboende i jer.

109:5.3 (1199.4) Men jeres ustabile og hastigt skiftende mentale holdninger resulterer ofte i, at Retterens planer modarbejdes og deres arbejdet afbrydes. Deres arbejde er ikke kun forstyrret af de dødelige racers medfødte natur, men denne tjeneste forsinkes også i høj grad af jeres egne forudfattede meninger, faste idéer og mangeårige fordomme. På grund af disse hindringer, er det ofte kun deres ufærdige kreationer, der dukker op i bevidstheden, og begrebsforvirring er uundgåelig. Når man undersøger mentale situationer, ligger sikkerheden derfor kun i straks at anerkende hver

eneste tanke og oplevelse for det, den faktisk og grundlæggende er, og se helt bort fra, hvad den kunne have været.

109:5.4 (1199.5) Det store problem i livet er at tilpasse de nedarvede tendenser til at leve op til kravet fra de åndelige impulser igangsat af Mysterieledsagerens guddommelige tilstedeværelse. Mens intet menneske i universet eller superuniversets karriere kan tjene to herrer, må ethvert menneske i det liv, I nu lever på Urantia, nødvendighed tjene to herrer. Mennesket skal blive dygtige i kunsten til konstant at indgå menneskelige tidsmæssige kompromis, mens det giver åndelig troskab til kun en mester; og det er derfor, så mange vakler og fejler, blive trætte og bukker under for den evolutionære kamps stress.

109:5.5 (1199.6) Selv om den medfødte arv af cerebral begavelse og af den elektrokemisk overkontrol begge arbejder for at afgrænser sfæren for effektiv Retter-aktivitet, forhindrer intet arveligt handicap (i normale hjerner) nogensinde en eventuel åndelig præstation. Arvelighed kan forstyrre hastigheden af personlighedens erobring, men det forhindrer ikke den endelige fuldbyrdelse af opstigningseventyret. Hvis du vil samarbejde med din Retter, vil den guddommelige gave, før eller senere, udvikle den udødelige morontiasjæl og, efter fusionen med Retteren, vil den præsentere den nye skabning for lokaluniversets suveræne Mestersøn og til sidst for Retternes Fader i Paradis.

6. De sande værdiers vedholdenhed

109:6.1 (1200.1) Retterne svigter aldrig; intet, der er værd at overleve er nogensinde gået tabt; hver meningsfuld værdi i ethvert viljevæsen er sikker på at overleve, uanset om den personlighed, der opdager eller vurderer betydningen overlever eller ej. Og sådan er det, et dødeligt væsen kan afvise overlevelse; men alligevel er livserfaringen ikke spildt; den evige Retter bærer de værdifulde træk fra sådan et tilsyneladende liv af svigt over i en anden verden, og skænker der disse overlevende betydninger og værdier til en højere type dødeligt sind, et af overlevelsens kapacitet. Ingen erfaring af værdi er nogensinde sket forgæves; ingen sande betydninger eller reel værdi er nogensinde spildt.

109:6.2 (1200.2) Hvad angår fusionskandidater, hvis en Mysterieledsagere bliver forladt af den dødelige partner, hvis den menneskelige partner afviser at forfølge den opstigende karriere, når den frigives ved naturlig død (eller før det), bærer Retteren alt af overlevelsensværdi væk, som har udviklet sig i sindet hos det ikke-overlevende væsen. Hvis en Retter gentagne gange ikke opnår fusionspersonlighed, fordi flere på hinanden følgende menneskelige subjekter ikke overlever, og hvis denne Ledsager efterfølgende bliver personaliseret, vil al den erhvervede erfaring med at have beboet og mestret alle disse dødelige sind blive den nyligt personaliserede Retters faktiske besiddelse, en begavelse, der kan nydes og udnyttes i alle fremtidige tidsaldre. En Personaliseret Retter af denne orden er

en sammensat samling af alle overlevelsesegenskaberne fra alle hans tidligere værtsskabninger.

109:6.3 (1200.3) Når Rettere med lang erfaring i universet melder sig frivilligt til at bebo guddommelige sønner på overdragelsesmissioner, ved de udmærket godt, at de aldrig kan opnå personlighed gennem denne tjeneste. Men ofte giver Åndernes Fader personlighed til disse frivillige og etablerer dem som ledere af deres slags. Det er disse personligheder, der æres med autoritet på Divinington. Deres unikke natur omslutter en mosaik af menneskelige egenskaber fra deres mange erfaringer med beboelse i de dødelige og også den åndelige afskrift af den menneskelige guddommelighed fra Paradisets skænkede Søn af den sidste iboende oplevelse.

109:6.4 (1200.4) Retternes aktiviteter i jeres lokalunivers ledes af den Personaliserede Retter for Mikael af Nebadon, den selvsamme Ledsager, som ledte ham skridt for skridt, da han levede sit menneskeliv i Joshua ben Josephs skikkelse. Trofast mod sin tillid var denne ekstraordinære Retter, og klogt styrede denne tapre Ledsager den menneskelige natur, idet han altid vejledte Paradissønnens dødelige sind i valget af vejen til Faderens fuldkomne vilje. Denne Retter havde tidligere tjent sammen med Makiventa Melkisedek i Abrahams dage og havde været involveret i enorme bedrifter både forud for dette ophold og mellem disse overdragelsesoplevelser.

109:6.5 (1200.5) Denne Retter sejrede faktisk i Jesus menneskelige sind—det sind, som i hver af livets tilbagevendende situationer opretholdt en indviet dedikation til Faderens vilje og sagde: “Ikke min vilje, men

din, ske.” En sådan afgørende indvielse udgør det sande pas fra den menneskelige naturs begrænsninger til den guddommelige fuldbyrdelses endelighed.

109:6.6 (1200.6) Den samme Retter afspejler nu i sin mægtige personligheds uudgrundelige natur Joshua ben Josephs menneskehed før dåben, den evige og levende afskrift af de evige og levende værdier, som den største af alle Urantianerne skabte ud af de ydmyge omstændigheder i et almindeligt liv, da det blev levet til den fuldstændige udtømning af de åndelige værdier, der kan opnås i dødelig erfaring.

109:6.7 (1201.1) Alt af permanent værdi, som er betroet en Retter er sikret evig overlevelse. I visse tilfælde opbevarer Ledsageren disse ejendele, så de kan skænkes til et dødeligt sind til fremtidig beboelse; i andre tilfælde og ved personalisering bliver disse overlevende og bevarede realiteter opbevaret i tillid til fremtidig anvendelse i Mesteruniversets arkitekters tjeneste.

7. De personaliserede retters skæbne

109:7.1 (1201.2) Vi kan ikke sige, hvorvidt ikke Retter Fader fragmenter kan personaliseres eller ej, men I er blevet informeret om, at personlighed er den Universelle Faders suveræne tildeling af fri vilje. Så vidt vi ved, opnår Faderfragmenter af Rettertypen kun personlighed ved at tilegne sig personlige egenskaber gennem tjeneste for et personligt væsen. Disse Personaliserede Rettere er

hjemmehørende på Divinington, hvor de instruerer og leder deres førpersonlige medarbejdere.

109:7.2 (1201.3) De Personaliserede Tankerettere er de uindskrænkede, uoverdragede og suveræne stabilisatorer og kompensatorer i universernes vidtstrakte univers. De kombinerer Skaberens og skabningens erfaringer—eksistentielle og erfaringsmæssige. De er fælles tids- og evighedsvæsener. De forbinder det førpersonlige og det personlige i universets administration.

109:7.3 (1201.4) Personaliserede Rettere er de alvidende og magtfulde ledere af Mesteruniversets Arkitekter. De er de personlige repræsentanter for den Universelle Faders fulde tjeneste—personlig, præpersonlig og superpersonlig. De er de personlige tjenere for det ekstraordinære, det usædvanlige og det uventede i alle områder af de transcendentale absonite sfærer i Gud den Ultimatives domæne, selv til niveauerne for Gud den Absolutte.

109:7.4 (1201.5) De er de eneste væsener i universerne, som rummer alle de kendte personlighedsrelationer i deres væsen; de er alpersonlige—de er før personligheden, de er personligheden, og de er efter personligheden. De tjener den Universelle Faders personlighed som i den evige fortid, den evige nutid og den evige fremtid.

109:7.5 (1201.6) Faderen gav en eksistentiel personlighed af uendelig og absolut orden til den Evige Søn, men han valgte at reservere den erfaringsmæssige personlighed af typen Personaliserede Retter til overdragelse til en eksistentiel førpersonlig Retter til sin egen tjeneste; og således er de begge bestemt til at blive den fremtidige evige overpersonlighed i den transcendentale tjeneste i det Ultimatives

absonitte riger, det Højeste-Ultimative, selv til niveauerne for det Ultimativt-Absolutte.

109:7.6 (1201.7) Det er sjældent, man træffes de personaliserede Rettere på fri fod i universerne. Lejlighedsvis, holder de råd med Dagenes Ældste, og nogle gange kommer de Syvfoldige Skabersønners Personaliserede Rettere til konstellationernes hovedkvartersverdener for at konferere med Vorondadek herskerne.

109:7.7 (1201.8) Da den planetariske Vorondadek observatør på Urantia —den Allershøjeste vogter, der for nylig påtog sig et nødregeringsskab over jeres verden—udtrykte sin autoritet i overværelse af den herboende generalguvernør, begyndte han sin nødadministration af Urantia med et fuldtallig personale efter eget valg. Han tildelte straks alle sine medarbejdere og assistenter deres planetariske opgaver. Men han valgte ikke de tre Personaliserede Rettere, der dukkede op i hans nærvær i det øjeblik, han overtog styringen. Han vidste ikke engang, at de ville dukke op på den måde, for de havde ikke manifesteret deres guddommelige tilstedeværelse på den måde under et tidligere regeringsskab. Og den Allershøjeste regent anviste ingen tjeneste eller udpegede opgaver til disse frivillige Personaliserede Rettere. Ikke desto mindre var disse tre alpersonlige væsener blandt de mest aktive af de mange ordener af himmelske væsener, der dengang tjente på Urantia.

109:7.8 (1202.1) Personlige Rettere udfører en lang række tjenester for talrige ordener af universpersonligheder, men vi har ikke tilladelse til

at diskutere disse tjenester med evolutionære væsener, i hvilken Retterne bor. Disse ekstraordinære menneskelige guddommeligheder er blandt de mest bemærkelsesværdige personligheder i hele storuniverset, og ingen vover at forudsige, hvad deres fremtidige opgaver kan blive.

109:7.9 (1202.2) [Præsenteret af en Enlig Budbringer fra Orvonton.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 109](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 111](#) >>

Kapitel 110

Retternes Forhold Til Individuelle Dødelige

110:0.1 (1203.1) AT ufuldkomne væsener er udstyret med frihed, medfører uundgåelig tragedie, og det er den perfekte forfædres guddoms natur universelt og kærligt at dele disse lidelser i et kærligt fællesskab.

110:0.2 (1203.2) Så vidt jeg er bekendt med et univers' anliggender, betragter jeg en Tankeretterens kærlighed og hengivenhed som den mest ægte guddommelige hengivenhed i hele skabelsen. Sønnernes kærlighed i deres tjeneste for racerne er fremragende, men en Tankeretters hengivenhed over for den enkelte er rørende sublim, guddommeligt faderlig. Paradisfaderen har tilsyneladende reserveret denne form for personlig kontakt med sine individuelle skabninger som et eksklusivt skaberprivilegium. Og der er intet i hele universernes univers, der kan sammenlignes med den forunderlige tjeneste, som disse upersonlige væsner yder, og som på så fascinerende vis bor i børnene på de evolutionære planeter.

1. Iboende i den dødliges sind

110:1.1 (1203.3) Man skal ikke forestille sig, at Retterne lever i menneskers materielle hjerner. De er ikke organiske dele af de fysiske væsener i verdenerne. Det er mere korrekt at forestille sig, at Tankeretterne bor i menneskets dødelige sind, end at den eksisterer inden for rammerne af et enkelt fysisk organ. Og indirekte og ubemærket kommunikerer Tankeretteren konstant med det menneskelige individ, især under de sublime oplevelser af den tilbedende kontakt mellem sind og ånd i overbevidstheden.

110:1.2 (1203.4) Jeg ville ønske, at det var muligt for mig at hjælpe de dødelige i udvikling med at opnå en bedre forståelse og en større påskønnelse af det uselviske og fremragende arbejde, der udføres af de Rettere der bor i dem, og som er så hengivent trofaste over for opgaven med at fremme menneskets åndelige velfærd. Disse Ledsagere er effektive tjenere for de højere faser i menneskets sind; de er kloge og erfarne manipulatorer af det menneskelige intellekts åndelige potentiale. Disse himmelske hjælpere er dedikeret til den storslåede opgave at guide dig sikkert indad og opad til den himmelske lykkens oase. Disse utrættelige arbejdere er indviet til den fremtidige personificering af den guddommelige sandheds triumf i dit evige liv. De er de vagtsomme arbejdere, der styrer det gudsbevidste menneskesind væk fra ondskabens stimer, mens de kyndigt guider menneskets udviklende sjæl mod de guddommelige havne af fuldkommenhed på fjerne og evige kyster. Retterne er

kærlige ledere, jeres trygge og sikre vejvisere gennem de mørke og usikre labyrinter i jeres korte jordiske karriere; de er de tålmodige lærere, der så konstant skubber deres undersåtter fremad på den fremadskridende fuldkommenheds vej. De er de omhyggelige vogtere af de sublime værdier i skabningens karakter. Jeg ville ønske, at du kunne elske dem mere, samarbejde mere med dem og værdsætte dem mere kærligt.

110:1.3 (1204.1) Selvom de guddommelige beboere hovedsageligt er optaget af din åndelige forberedelse til det næste stadie i den uendelige eksistens, er de også dybt interesserede i din timelige velfærd og i dine virkelige præstationer på jorden. De er henrykte over at bidrage til jeres helbred, lykke og sande velstand. De er ikke ligeglade med jeres succes i alle spørgsmål om planetariske fremskridt, som ikke er skadelige for jeres fremtidige liv med evige fremskridt.

110:1.4 (1204.2) Rettere er interesserede i og bekymrede for jeres daglige gøren og laden og de mange detaljer i jeres liv i det omfang, at de har indflydelse på jeres vigtige timelige valg og vitale åndelige beslutninger og dermed er faktorer i løsningen af jeres problem med sjælens overlevelse og evige fremskridt. Selv om Retteren er passiv, hvad angår rent timelig velfærd, er den guddommeligt aktiv, hvad angår alle anliggender i din evige fremtid.

110:1.5 (1204.3) Retteren forbliver hos dig i alle katastrofer og gennem enhver sygdom, som ikke ødelægger mentaliteten fuldstændigt. Men hvor uvenligt bevidst at tilsmudse eller på anden måde forsætligt forurene det fysiske legeme, som skal tjene som det jordiske

tabernakel for denne vidunderlige gave fra Gud. Alle fysiske giftstoffer forsinker i høj grad Retterens bestræbelser på at ophøje det materielle sind, mens de mentale giftstoffer frygt, vrede, misundelse, jalousi, mistænksomhed og intolerance ligeledes i høj grad forstyrrer den udviklende sjæls åndelige fremskridt.

110:1.6 (1204.4) I dag gennemgår du den periode, hvor din Retter kurtiserer dig; og hvis du blot viser dig tro mod den tillid, som den guddommelige ånd, der søger dit sind og din sjæl i evig forening, har til dig, vil der til sidst opstå den morontielle enhed, den himmelske harmoni, den kosmiske koordination, den guddommelige afstemning, den himmelske fusion, den uendelige blanding af identitet, den enhed af væren, som er så perfekt og endelig, at selv de mest erfarne personligheder aldrig kan adskille eller genkende fusionspartneredet dødelige menneske og den guddommelige Retter—som adskilte identiteter—det dødelige menneske og den guddommelige Retter—som adskilte identiteter.

2. Rettere og menneskets vilje

110:2.1 (1204.5) Når Tankeretterne tager bolig i menneskesind, medbringer de de modelkarrierer, de ideelle liv, som de selv og Diviningtons Personlige Rettere har bestemt og forudbestemt, og som er blevet certificeret af Urantias Personlige Retter. Således begynder de arbejdet med en bestemt og forudbestemt plan for deres

menneskelige individers intellektuelle og åndelige udvikling, men det påhviler ikke noget menneske at acceptere denne plan. I er alle forhåndsbestemte, men det er ikke forudbestemt, at I skal acceptere denne guddommelige forudbestemmelse; I har fuld frihed til at afvise en hvilken som helst del af eller hele Tankeretternes program. Det er deres mission at foretage sådanne sindsforandringer og spirituelle justeringer, som I villigt og intelligent giver tilladelse til, med det formål at de kan få mere indflydelse på personlighedsretningen; men under ingen omstændigheder udnytter disse guddommelige Ledsagere jer nogensinde eller påvirker jer på nogen måde vilkårligt i jeres valg og beslutninger. Retterne respekterer din suveræne personlighed;*de er altid underordnet din vilje.*

110:2.2 (1204.6) De er vedholdende, geniale og perfekte i deres arbejdsmetoder, men de gør aldrig vold på deres værters viljesbestemte selv. Intet menneske vil nogensinde blive åndeliggjort af en guddommelig Ledsager mod sin vilje; overlevelse er en gave fra guderne, som må ønskes af tidens skabninger. Uanset hvad det i sidste ende er lykkedes for Retteren at gøre for dig, vil optegnelserne vise, at transformationen er blevet gennemført med dit medvirkende samtykke; du vil have været en villig partner med Retteren i opnåelsen af hvert trin i den enorme transformation af opstigningsforløbet.

110:2.3 (1205.1) Retteren forsøger ikke at kontrollere din tænkning som sådan, men snarere at åndeliggøre den, at forevige den. Hverken engle eller Rettere er direkte dedikeret til at påvirke menneskelig

tænkning; det er udelukkende din personligheds privilegium. Retterne er dedikeret til at forbedre, modificere, justere og koordinere jeres tankeprocesser; men mere specielt og specifikt er de dedikeret til arbejdet med at opbygge åndelige modstykker til jeres karrierer, morontia-udskrifter af jeres sande fremadskridende selv, til overlevelsesformål.

110:2.4 (1205.2) Retterne arbejder i sfærerne på de højere niveauer af det menneskelige sind og forsøger uophørligt at producere morontielle kopier af ethvert begreb i det dødelige intellekt. Der er derfor to virkeligheder, der påvirker og er centreret i menneskets sindskredsløb: den ene er et dødeligt selv, der er udviklet fra Livsbærernes oprindelige planer, den anden er en udødelig enhed fra Diviningtons høje sfærer, en indbygget gave fra Gud. Men det dødelige selv er også et personligt selv; det har personlighed.

110:2.5 (1205.3) Du som et personligt væsen har sind og vilje. Som et førpersonligt væsen har Retteren førsind og førvilje. Hvis du er så fuldstændig i overensstemmelse med Retterens sind, at I ser hinanden i øjnene, så bliver jeres sind ét, og du modtager forstærkningen fra Retterens sind. Hvis din vilje derefter beordrer og gennemtvinger udførelsen af dette nye eller kombinerede sinds beslutninger, opnår Retteren sin førpersonlige vilje at komme til udtryk som personlighed gennem din beslutning, og hvad angår dette særlige projekt, er du og Retteren ét. Dit sind har opnået harmoni med guddommelighed, og Retterens vilje har opnået personlighedsudtryk.

110:2.6 (1205.4) I det omfang denne identitet realiseres, nærmer man sig mentalt den morontielle eksistensorden. Morontiasind er et udtryk, der betegner substansen og summen af de samarbejdende sind af forskellige materielle og åndelige naturer. Morontiaintellekt betyder derfor et dobbelt sind i lokaluniverset domineret af én vilje. Og hos de dødelige er det en vilje, der har menneskelig oprindelse, men som er ved at blive guddommelig gennem menneskets identifikation af det menneskelige sind med Guds sind.

3. Samarbejde med retteren

110:3.1 (1205.5) Retterne spiller tidernes hellige og fantastiske spil; de er engageret i et af tidens største eventyr i rummet. Og hvor glade er de ikke, når jeres samarbejde tillader dem at hjælpe jer i jeres korte kampe i tiden, mens de fortsætter med at udføre deres større opgaver i evigheden. Men som regel, når jeres Retter forsøger at kommunikere med jer, går budskabet tabt i de materielle strømme i det menneskelige sinds energistrømme; kun lejlighedsvis opfanger I et ekko, et svagt og fjernt ekko, af den guddommelige stemme.

110:3.2 (1205.6) Hvor stor succesen er for din Retter i dens bestræbelser for at lodse dig gennem det jordiske liv og skabe din overlevelse afhænger ikke så meget på teorier om din trosopfattelse som på dine beslutninger, afgørelser og urokkelige *tro*. Alle disse bevægelser for personlighedsvækst bliver magtfulde indflydelser, der hjælper dig i dine fremskridt, fordi de hjælper dig til at samarbejde med Retteren;

de hjælpe dig med at ophøre med at modstå. Tankeretterne lykkes eller tilsyneladende mislykkes i deres jordiske foretagender, lige så vel som dødelige har succes eller fejler i at samarbejde med den plan, hvorved de skal avancere langs den opadstigende vej til opnåelse af fuldkommenhed. Hemmeligheden bag overlevelse er pakket ind i menneskets højeste ønske om at være Gudlignende og i den tilhørende villighed til at gøre og være alle de ting, der er afgørende for den endelige opfyldelse af dette altoverskyggende ønske.

110:3.3 (1206.1) Når vi taler om en Retters succes eller fiasko, udtrykker vi os med hensyn til menneskelig overlevelse. *Retterne svigter aldrig*; de er af den guddommelige essens, og de kommer altid triumferende ud af hver eneste af deres opgaver.

110:3.4 (1206.2) Jeg kan ikke undgå at bemærke, at så mange af jer bruger så megen tid og så mange tanker på rene bagateller i livet, mens I næsten helt overser de mere essentielle realiteter af evig betydning, netop de præstationer, der har at gøre med udviklingen af en mere harmonisk arbejdsaftale mellem jer og jeres Rettere. Det store mål for den menneskelige eksistens er at indstille sig på den indre Retters guddommelighed; den store præstation i det jordiske liv er at opnå en sand og forstående indvielse til de evige mål for den guddommelige ånd, der venter og arbejder i jeres sind. Men en hengiven og beslutsom indsats for at realisere den evige skæbne er fuldt ud forenelig med et let og glædeligt liv og med en vellykket og ærefuld karriere på jorden. Samarbejde med Tankeretteren indebærer ikke selvpineri, falsk fromhed eller hyklerisk og pralende

selvfornedrelse; det ideelle liv er et liv i kærlig tjeneste snarere end en tilværelse i frygtelig ængstelse.

110:3.5 (1206.3) Forvirring, rådvildhed, nogle gange endda modløs og distraheret, er ikke nødvendigvis ensbetydende med modstand mod vejledning af den iboende Retter. Sådanne holdninger kan undertiden være et tegn på manglende aktivt samarbejde med den guddommelige Ledsager og kan derfor på en måde forsinke åndelige fremskridt, men sådanne intellektuelle og følelsesmæssige vanskeligheder forstyrrer ikke på mindste måde den gudkendende sjæls sikre overlevelse. Uvidenhed alene kan aldrig forhindre overlevelse; det kan forvirrende tvivl eller frygtelig usikkerhed heller ikke. Kun bevidst modstand mod Retterens ledelse kan forhindre den udviklende udødelige sjæls overlevelse.

110:3.6 (1206.4) Du må ikke betragte samarbejdet med din Retter som en særlig bevidst proces, for det er det ikke; men dine motiver og dine beslutninger, din trofaste beslutsomhed og dine højeste ønsker, udgør et reelt og effektivt samarbejde. Du kan bevidst forøge din harmoni med Retteren ved at:

110:3.7 (1206.5) 1. Vælge at reagere på guddommelig ledelse; og oprigtigt at basere det menneskelige liv på den højeste bevidsthed om sandhed, skønhed og godhed, og derefter koordinere disse guddommelighedens kvaliteter gennem visdom, tilbedelse, tro og kærlighed.

110:3.8 (1206.6) 2. Elske Gud og ønske at være som ham—ægte anerkendelse af det guddommelige faderskab og kærlige tilbedelse af de himmelske Forældre.

110:3.9 (1206.7) 3. Elske mennesket og oprigtigt ønske at tjene det—helhjertet anerkendelse af menneskets broderskab kombineret med en intelligent og klog hengivenhed for hver af dine medmennesker.

110:3.10 (1206.8) 4. Glædelig accept af kosmisk statsborgerskab—ærlig anerkendelse af dine tiltagende forpligtelser over for det Højeste Væsen, bevidsthed om det evolutionære menneskes og den evolverende Guddoms gensidige afhængighed. Dette er fødslen af kosmisk moral og den gryende erkendelse af universel pligt.

4. Retterens arbejde i sindet

110:4.1 (1207.1) Rettere er i stand til at modtage den kontinuerlige strøm af kosmisk intelligens, der kommer ind via hovedkredsløbene i tid og rum; de er i fuld kontakt med universernes åndelig information og energi. Disse mægtige beboere er ikke i stand til at overføre ret meget af denne rigdom af visdom og sandhed til deres dødelige undersåtters sind på grund af manglen på fælles natur og fraværet af reagerende anerkendelse.

110:4.2 (1207.2) Tankeretteren er engageret i en konstant indsats for at åndeliggøre dit sind og udvikle din morontiasjæl; men selv er du for

det meste selv ubevidst om denne indre omsorg. Du er så godt som ude af stand til at skelne produktet af dit eget materielle intellekt fra det, der er resultatet af din sjæl og Retterens fælles aktiviteter.

110:4.3 (1207.3) Visse pludselige præsentationer af tanker, konklusioner og andre billeder af sindet er nogle gange direkte eller indirekte Retterens arbejde; men langt oftere udgør de den pludselige opståen i bevidstheden af ideer, der har grupperet sig sammen på mentale niveauer under overfladen, naturlige og dagligdags forekomster af normal og almindelig psykisk funktion, der er iboende i udviklende dyrs sindskredsløb. (I modsætning til disse strømninger fra det underbevidste, kommer Retterens åbenbaringer til syne gennem det overbevidstes riger.)

110:4.4 (1207.4) Overlad alle sindets anliggender, der ligger ud over det døde bevidsthedsniveau i Retterens varetægt. Når tiden er inde, om ikke i denne verden, så i mansoniaverdenene, vil de give en detaljeret redegørelse for deres forvaltning, og til sidste vil de frembringe de betydninger og værdier, der er betroet deres pleje og varetægt. Hvis du overlever vil de genoplive enhver værdifuld skat i det dødelige sind.

110:4.5 (1207.5) Der eksisterer en enorm kløft mellem det menneskelige og det guddommelige, mellem mennesket og Gud. Urantias racer er i så høj grad elektrisk og kemisk kontrollerede, så meget dyriske i deres almindelige adfærd, så følelsesladede i deres almindelige reaktioner, at det bliver overordentlig vanskeligt for monitorerne at vejlede og lede dem. I er så blottet for modige beslutninger og indviet samarbejde, at jeres indre Justere finder det næsten umuligt at

kommunikere direkte med det menneskelige sind. Selv når de finder det muligt at sende et glimt af ny sandhed til den dødelige sjæl under udvikling, forblinder denne åndelige åbenbaring ofte skabningen så meget, at det udløser et krampeanfald af fanatisme eller sætter gang i en anden intellektuel omvæltning, som får katastrofale følger.

Mangen en ny religion og mærkelig "isme" er opstået på baggrund af Tankeretternes afbrudte, ufuldkomne, misforståede og forvrængede kommunikation.

110:4.6 (1207.6) Jerusems optegnelser viser, at der i løbet af mange tusinde år i hver generation har levet færre og færre væsener, der kunne fungere sikkert med selvvirkende Rettere. Dette er et alarmerende billede, og de tilsynsførende personligheder i Satania ser med velvilje på forslagene fra nogle af jeres nærmeste planetariske tilsynsførende, om går ind for indførelsen af foranstaltninger, der er beregnet til at fremme og bevare de højere åndelige typer af Urantias racer.

5. Fejlagtige opfattelser om retterens ledelse

110:5.1 (1207.7) I må ikke forvirre og forveksle Retterens mission og indflydelse med hvad der ofte kaldes samvittighed; de er ikke direkte relateret. Samvittighed er en menneskelig og rent psykisk reaktion. Den er ikke at foragte, men det er næppe Guds stemme, der taler til sjælen, hvilket Retterens stemme ville være, hvis en sådan kunne

høres. Samvittigheden formaner dig med rette, til at gøre det rigtige; men Retteren forsøger desuden at fortælle dig, hvad der virkelig er rigtigt; det vil sige, når og som du er i stand til at opfatte Ledsagerens ledelse.

110:5.2 (1208.1) Menneskets drømmeoplevelser, disse forvirrede og usammenhængende parader af det ukoordineret sovende sind, er et fyldestgørende bevis på, at det ikke er lykkedes for Retterne at harmonisere og forbinde de divergerende faktorer i menneskets sind. Rettere kan simpelthen ikke, i et enkelt liv, vilkårligt koordinere og synkronisere to så ulige og forskelligartede typer tænkning som den menneskelige og den guddommelige. Når de lykkes med det, som de undertiden har gjort, bliver sådanne sjæle flyttet direkte til mansoniaverdenerne uden nødvendighed at skulle igennem dødsoplevelsen.

110:5.3 (1208.2) Under søvn perioden forsøger Retteren kun at opnå det, som viljen hos den personlighed, hvor Retteren bor, tidligere fuldt ud har godkendt gennem de beslutninger og valg, som blev foretaget i tiden med fuld vågen bevidsthed, og som derved har fået sig plads i supersindets område, forbindelsesområdet med de indbyrdes forbindelser mellem det menneskelige og guddommelige.

110:5.4 (1208.3) Mens deres dødelige værter sover, forsøger Retterne at registrere deres skabelser på de højere niveauer af det materielle sind, og nogle af jeres groteske drømme viser, at det ikke er lykkedes dem at skabe en effektiv kontakt. Drømmelivets absurditeter vidner ikke kun om et pres af uudtrykte følelser, men også om den forfærdelige forvrængning af de repræsentationer af de åndelige

begreber, som Retterne præsenterer. Jeres egen lidenskaber, drifter og andre medfødte tendenser overfører sig ind i billedet og erstatter med deres undertrykte begær de guddommelige budskaber, som Ledsagerne forsøger at formidle i de psykiske optegnelser under søvnens bevidstløshed.

110:5.5 (1208.4) Det er ekstremt farligt at postulere, at drømmelivet har et Retter-indhold. Retterne arbejder under søvnen, men dine almindelige drømmeoplevelser er rent fysiologiske og psykologiske fænomener. På samme måde er det farligt at forsøge at skelne mellem Retternes begrebsregister og den mere eller mindre kontinuerlige og bevidste modtagelse af den dødelige samvittigheds diktater. Det er problemer, som må løses gennem individuel skelnen og personlige beslutninger. Men et menneske vil gøre bedre i at afvise en Retters udtryk ved at tro, at det er en rent menneskelig oplevelse, end at begå den fejl at ophøje en reaktion fra det dødelige sind til en sfære af guddommelig værdighed. Husk, at en Tankerettens indflydelse for det meste, men ikke udelukkende, er en overbevidst oplevelse.

110:5.6 (1208.5) I varierende grad og i stigende antal under jeres opstigning i de psykiske cirkler, kommunikere I, nogle gange direkte, men oftere indirekte, med jeres Rettere. Men det er farligt at tro at ethvert nyt koncept der opstår i det menneskelige sind, er et diktat fra Retteren. Ofte, i væsener af jeres orden, er det, som I accepterer som Retterens stemme, i virkeligheden en udstråling fra jeres eget intellekt. Det er et farligt område, og ethvert menneske må selv løse

disse problemer i overensstemmelse med dets naturlige menneskelige visdom og overmenneskelige indsigt.

110:5.7 (1208.6) Retteren i det mennesket, som denne kommunikation foregår igennem, har så stort et aktivitetsområde, hovedsageligt fordi dette menneske er næsten fuldstændig ligeglad med alle ydre manifestationer af Retterens indre tilstedeværelse; det er faktisk heldigt, at han bevidst forbliver ganske ubekymret om hele processen. Han er i besiddelse af en af sin tids og generations meget erfarne Rettere, og alligevel udtaler skæbnevogteren, at hans passive reaktion og ubekymret holdning til fænomener forbundet med tilstedeværelse i hans sind af denne alsidige Retter, for at være en sjælden og tilfældig reaktion. Og alt dette udgør en gunstig koordinering af indflydelser, gunstige både for Retteren i dens højere handlingssfære og til den menneskelige partner med hensyn til sundhed, effektivitet og ro.

6. De syv psykiske cirkler

110:6.1 (1209.1) Summen af personlighedsrealisering i en materiel verden er indeholdt i den successive erobring af de syv psykiske cirkler af dødelig potentialitet. Indgangen til den syvende cirkel markerer begyndelsen på menneskets sande personlighedsfunktion. Afslutningen af den første cirkel betegner det dødelige væsens relative modenhed. Selvom gennemgangen af de syv cirkler for

kosmisk vækst ikke er lig med fusion med Retteren, markerer beherskelsen af disse cirkler opnåelsen af de trin, der er forudgående for fusion med Retteren.

110:6.2 (1209.2) Retteren er din ligeværdig partner i opnåelsen af de syv cirkler—opnåelsen af sammenlignende modenhed hos den dødelige. Retteren stiger opad cirklerne sammen med dig fra den syvende til den første, men den udvikles til status for overherredømme og selvvirkende helt uafhængigt af det aktive samarbejde med det dødelige sind.

110:6.3 (1209.3) De psykiske cirkler er ikke udelukkende intellektuelle, og de er heller ikke helt morontielle; de har at gøre med personlighedsstatus, opnåelse af sind, sjælsvækst og afstemning med Retteren. Den vellykkede passage af disse niveauer kræver, at *hele personligheden*, fungerer harmonisk, ikke blot en eller anden fase af den. Delenes vækst er ikke lig med den sande modning af helheden; delene vokser virkelig i forhold til udvidelsen af hele selvet—hele selvet—materielt, intellektuelt og åndeligt.

110:6.4 (1209.4) Når udviklingen af den intellektuelle natur forløber hurtigere end den åndelige, gør sådan en situation kommunikationen med Tankeretten både vanskeligt og farligt. På samme måde har en overåndelig udvikling tendens til at skabe en fanatisk og perverteret fortolkning af den guddommelige beboers åndelige ledelse. Mangel på åndelig kapacitet gør det meget vanskeligt at overføre åndelige sandheder, der bor i de højere lag af overbevidstheden, til et sådant materielt intellekt. Det er til et sind i perfekt balance, der befinder sig i en krop med rene vaner,

stabiliserede neurale energier og afbalancerede kemiske funktioner—når de fysiske, mentale og åndelige kræfter er i trefoldig harmonisk udvikling—at et maksimum af lys og sandhed kan formidles med et minimum af tidslig fare eller risiko for et sådant væsens reelle velfærd. Ved en sådan afbalanceret vækst stiger mennesket op i den planetariske progressions cirkler én efter én, fra den syvende til den første.

110:6.5 (1209.5) Retterne er altid tæt på dig og en del af dig, men de kan sjældent tale direkte til dig, som et andet væsen. Cirkel for cirklen øger dine intellektuelle beslutninger, moralske valg og åndelige udvikling Retterens evne til at fungere i dit sind; cirkel for cirklen stiger du derved op fra de lavere stadier af Retter tilknytning og sindsafstemning, så Retteren i stigende grad bliver i stand til at registrere deres skæbnebilleder med stadig større livagtighed og overbevisning i denne gudssøgende sindssjæls udviklende bevidsthed.

110:6.6 (1210.1) Enhver beslutning du tager enten hæmmer eller fremmer Retterens funktioner; på samme måde bestemmer netop disse beslutninger din fremgang i de menneskelige præstationers cirkler. Det er sandt, at en beslutnings overlegenhed, dens kriseforhold, har en hel del at gøre med dens cirkelskabende indflydelse; ikke desto mindre er antallet af beslutninger, hyppige gentagelser, vedvarende gentagelser også afgørende for den vanedannende sikkerhed af sådanne reaktioner.

110:6.7 (1210.2) Det er vanskeligt præcist at definere de syv niveauer af menneskelig udvikling, fordi disse niveauer er personlige; de varierer

for hvert individ og er tilsyneladende bestemt af det enkelte menneskes vækstkapacitet. Erobringen af disse niveauer i den kosmiske evolution afspejles på tre måder:

110:6.8 (1210.3) 1. *Harmonisering med Retteren*. Det åndeliggørende sind nærmer sig Retterens tilstedeværelse proportional med opnåelse af cirklerne.

110:6.9 (1210.4) 2. *Sjælens udvikling*. Morontiasjælens tilsynekomst angiver omfanget og dybden af cirkelns beherskelse.

110:6.10 (1210.5) 3. *Personlighedens virkelighed*. Graden af selvets virkelighed er direkte bestemt af, cirkelovervindelsen. Personer bliver mere virkelige, når de stiger op fra det syvende til det første niveau af jordiske tilværelse.

110:6.11 (1210.6) Efterhånden som cirklerne gennemløbes, vokser den materielle evolutions barn til det modne menneske med udødelig potentialitet. Den skyggefulde virkelighed af en syvende cirkels embryonale natur er ved at vige for den klarere manifestation af den spirende morontianatur af en borger i lokaluniverset.

110:6.12 (1210.7) Selvom det er umuligt præcist at definere de syv niveauer eller psykiske cirkler for menneskelig vækst, er det tilladt at antyde minimums- og maksimumsgrænserne for disse stadier af modenhedsrealisering:

110:6.13 (1210.8) *Den syvende cirkel*. Dette niveau betrædes, når mennesket udvikler evnen til personligt valg, individuelle beslutninger, moralsk ansvar, og evnen til at opnå åndelig individualitet. Dette betyder at de syv hjælpende sindsånder fungerer

forenet under ledelse af visdommens ånd, omkransningen af det dødelige væsen i Helligåndens indflydelse, og på Urantia, den første funktion af Sandhedens Ånd, sammen med modtagelsen af en Tankeretter i det dødelige sind. Indtræden i den syvende cirkel gør et dødeligt væsen til en virkelig potentiel borger i lokaluniverset.

110:6.14 (1210.9) *Den tredje cirkel.* Retterens arbejde er meget mere effektivt, efter at den menneskelige opstigning har nået den tredje cirkel og modtager en personlig serafisk skæbnevogter. Selvom der ikke er nogen åbenlys fælles indsats mellem Retteren og den serafiske vogter, kan man ikke desto mindre iagttage en umiskendelig forbedring i alle faser af kosmisk præstation og åndelig udvikling efter tildelingen af den personlige serafiske ledsager. Når den tredje cirkel er nået, bestræber Retteren sig på at morontialisere menneskets sind i den resterende del af den dødelige levetid, at skabe de resterende cirkler og opnå det sidste stadie i den guddommeligt-menneskelige forening, før den naturlige død opløser det unikke partnerskab.

110:6.15 (1210.10) *Den første cirkel.* Retteren kan ikke generelt tale direkte og umiddelbart med dig, før du har nået den første og sidste cirkel af de dødeliges progressive udvikling. Dette niveau repræsenterer den højest mulige realisering af forholdet mellem sind og Retteren i den menneskelige erfaring, før den udviklende morontiasjæls frigøres fra sine klæder i form af den materielle krop. Hvad angår sind, følelser og kosmisk indsigt, er denne opnåelse af den første psykiske cirkel

den tættest mulige tilnærmelse mellem det materiale sind og ånde-Retteren i den menneskelige erfaring.

110:6.16 (1211.1) Disse psykiske cirkler af de dødeliges progression kunne måske bedre kaldes *kosmiske niveauer*—faktiske betydningsforståelser og værdirealiseringer af den gradvise tilnærmelse til morontiabevidstheden om den evolutionære sjæls oprindelige forhold til det fremvoksende Højeste Væsen. Og det er netop dette forhold, der gør det evigt umuligt fuldt ud at forklare betydningen af de kosmiske cirkler for det materielle sind. Disse cirkelopnåelser er kun relativt relateret til gudsbevidsthed. En syvende eller sjette cirkler kan være næsten lige så virkelig gudsvidende—være bevidst om sit slægtskabdet dødelige menneske og den guddommelige Retter—som adskilte identiteter, men sådanne lavere cirkelvæsener er langt mindre bevidste om den erfaringsmæssige relation til det højeste væsen, om deres medborgerskab i universet. Opnåelsen af disse kosmiske cirkler vil blive en del af de opstigendes erfaring i mansoniaverdenerne, hvis de ikke når det inden den naturlige død.

110:6.17 (1211.2) Troens motivation gør den fulde erkendelse af menneskets slægtskab med Gud erfaringsbaseret, men *handling*, fuldførelse af beslutninger, er afgørende for den evolutionære opnåelse af bevidsthed om voksende slægtskab med det Højeste Væsens *kosmiske virkelighed* Tro forvandler potentialer til aktualiteter i den åndelige verden, men potentialer bliver kun til aktualiteter i den Højestes endelige riger ved og gennem realiseringen af valg-erfaring. Beslutningen om at gøre Guds vilje

forener åndelige tro med materielle beslutninger i personlighedens handlinger og giver således et guddommelig og åndelig omdrejningspunkt for den mere effektive funktion af den menneskelige og materielle løft af længsel efter Gud. Sådan en klog koordinering af materielle og åndelige kræfter forøger i høj grad både den kosmiske erkendelse af den Højeste og morontias-forståelsen af Paradisguderne.

110:6.18 (1211.3) Beherskelsen af de kosmiske cirkler er relateret til den kvantitative vækst af morontiasjælen, forståelsen af de højeste betydninger. Men denne udødelige sjæls kvalitative status er *helt* afhængig af den levende tros forståelse af den paradispotentielle kendsgerningsværdi, at det dødelige menneske er en søn af den evige Gud. Derfor går en syvende cirkler videre til mansoniaverdenserne for at opnå yderligere kvantitativ erkendelse af kosmisk vækst, ligesom den anden eller endda en fra den første cirkel.

110:6.19 (1211.4) Der er kun en indirekte forbindelse mellem opnåelse af kosmiske cirkler og egentlig åndelig religiøs erfaring; sådanne opnåelser er gensidige og derfor til gensidig gavn. Rent åndelig udvikling har måske ikke meget at gøre med planetarisk materiel velstand, men cirkelopnåelse øger altid potentialet for menneskelig succes og jordiske bedrifter.

110:6.20 (1211.5) Fra den syvende til den tredje cirkel sker der en øget og forenet handling fra de syv assisterende sinds-ånder i opgaven med at afvænne det dødelige sind fra dets afhængighed af realiteterne i de materielle livsmekanismer som forberedelse til en øget introduktion

til morontielle erfaringsniveauer. Fra den tredje cirkel og fremefter aftager den hjælpende indflydelse gradvist.

110:6.21 (1211.6) De syv cirkler omfatter dødelig erfaring, der strækker sig fra det højeste rent dyriske niveau til det laveste faktiske morontielle kontaktniveau, af selvbevidsthed som en personlighedserfaring. Beherskelsen af den første kosmiske cirkel signalerer opnåelsen af præmorontiel dødelig modenhed og markerer afslutningen på de ledsagende sinds-ånders fælles tjeneste som en eksklusiv indflydelse på sindets handlinger i den menneskelige personlighed. Efter den første cirkel bliver sindet i stigende grad beslægtet med intelligensen på morontia evolutionstrinnet, det kosmiske sinds fælles tjeneste og lokaluniversets Skabende Ånds overbegavede sindshjælpere.

110:6.22 (1212.1) De store dage i Retternes individuelle karrierer er: først, den dag, hvor det menneskelige subjekt bryder igennem til den tredje psykiske cirkel, og dermed sikrer Ledsagerens selvaktivitet og øget virkefelt (forudsat at beboeren ikke allerede var selvvirkende); derefter, når den menneskelige partner opnår den første psykiske cirkel, og de dermed bliver i stand til indbyrdes at kommunikere, i det mindste til en vis grad; og til sidst, når de endelig og for evigt fusioneres.

7. Opnåelse af udødelighed

110:7.1 (1212.2) Opnåelsen af de syv kosmiske cirkler er ikke lig med fusion med Retter. Der lever mange dødelige på Urantia, som har opnået deres cirkler; men fusion afhænger af endnu større og mere sublime åndelige præstationer, af opnåelsen af en endelig og fuldstændig afstemning af den dødelige vilje med Guds vilje, som den findes i Tankeretteren.

110:7.2 (1212.3) Når et menneske har fuldført cirklerne for kosmisk præstation, og yderligere, når det endelige valg af den dødelige vilje tillader Retteren at fuldføre forbindelsen mellem menneskets identitet og den morontielle sjæl under det evolutionære og fysiske liv, så fortsætter sådanne fuldbyrdede forbindelser mellem sjæl og Retter uafhængigt til mansoniverdenerne, og der udstedes mandatet fra Uversa, som sørger for den øjeblikkelige fusion af Retteren og den morontielle sjæl. Denne sammensmeltning under det fysiske liv fortærer øjeblikkeligt det materielle legeme; de mennesker, der måtte være vidne til et sådant skue, ville kun se den translaterende dødelige forsvinde "i ildvogne."

110:7.3 (1212.4) De fleste Rettere, der har overført deres partner fra Urantia var meget erfarne og havde ifølge registrering tidligere beboet en lang række dødelige på andre verdener. Husk, at Rettere erhverver værdifuld erfaring fra beboelse på planeter, hvor de kun gives til låns; det er ikke sådan, at Rettere kun får erfaring til avanceret arbejde fra de dødelige individer, som ikke overlever.

110:7.4 (1212.5) Efter fusionen med de dødelige deler Retterne din skæbne og erfaring; *de er dig*. Efter fusionen af den udødelige

morontiasjæl og den tilknyttede Retter, bliver alle den enes erfaringer og værdier til sidst også den andens ejendom, således at de to faktisk er en enhed. I en vis forstand er dette nye væsen fra den evige fortid såvel som for den evige fremtid. Alt det, der engang var menneskeligt i den overlevende sjæl, og alt det, der erfaringsmæssigt er guddommeligt i Retteren bliver nu den faktiske besiddelse af den nye og evigt stigende universpersonlighed. Men på hvert universniveau kan Retteren kun udstyre det nye væsen med de egenskaber, der er meningsfulde og af værdi på det niveau. En absolut *enhed* med den guddommelige Ledsager, en fuldstændig udtømmning af Retterens begavelse, kan kun opnås i evigheden efter den endelige opnåelse af den Universelle Fader, åndernes Fader, der altid er kilden til disse guddommelige gaver.

110:7.5 (1212.6) Når den udviklende sjæl og den guddommelige Retter endelig og for evigt er fusioneret, får de hver især alle den andens erfaringsmæssige kvaliteter. Denne koordinerede personlighed besidder al den erfaringsbaserede hukommelse om overlevelse, som engang var i det forfædres dødelige sind og derefter i morontiasjælen, og derudover omfavner denne potentielle finaliter al den erfaringsbaserede hukommelse fra Retteren gennem tiders dødelige beboelser. Men det vil kræve en fremtidig evighed for en Retter til fuldstændig at kommunikere personlighedens partnerskab med betydninger og værdier, som den guddommelige Ledsager medbringer fra fortidens evighed.

110:7.6 (1213.1) Hos det store flertal af Urantia beboerne må Retteren tålmodigt afvente dødsfrigørelsens ankomst; må afvente den fremvoksende sjæls frigørelse fra den næsten fuldstændige dominans af de energimønstre og kemiske kræfter, der er iboende i jeres materielle eksistensorden. Den største vanskelighed, I oplever i kontakten med jeres Rettere består netop i denne iboende materielle natur. Så få dødelige er virkelige tænkere; I udvikler og disciplinerer ikke jeres sind åndeligt til det punkt, hvor det er gunstigt at være i kontakt med de guddommelige Rettere. Menneskesindets øre er næsten døv for de åndelige kommunikationer, som Retteren oversætter fra de mangfoldige budskaber i de universelle udsendelser af kærlighed, der udgår fra barmhjertighedens Fader. Retteren finder det næsten umuligt at registrere disse inspirerende åndelige vejledninger i et dyrisk sind, der er så fuldstændig domineret af de kemiske og elektriske kræfter, der er iboende i jeres fysiske natur.

110:7.7 (1213.2) Retterne glæder sig over at få kontakt med det dødelige sind, men de må være tålmodige i de lange år med stille ophold, hvor de ikke er i stand til at bryde igennem dyrisk modstand og kommunikere direkte med jer. Jo højere Tankeretterne stiger i omfanget af tjeneste, desto mere effektive bliver de. Men de kan aldrig hilse på jer under livet i kødet, med samme fulde, sympatiske, og udtryksfulde hengivenhed, som de vil gøre, når I ser dem sind til sind i mansoniaverdenene.

110:7.8 (1213.3) I det jordiske liv adskiller den materielle krop og sindet dig fra din Retter og forhindrer fri kommunikation; efter døden, efter den evige fusion, er du og Retteren ét—du kan ikke skelnes som

separate væsener—og derfor er der ikke behov for kommunikation, som du ville forstå det.

110:7.9 (1213.4) Selvom Retterens stemme altid er i dig, vil de fleste af jer kun høre den sjældent i et helt liv. Mennesker, der befinder sig under den tredje og anden cirkel af opnåelse, hører sjældent Retterens direkte stemme, undtagen i øjeblikke af højeste ønske, i en højeste situation og efter en højeste beslutning.

110:7.10 (1213.5) Under til- og frakobling af kontakten mellem en skæbne reservists dødelige sind og de planetariske tilsynsførende, er den iboende Retter undertiden placeret således, at det bliver muligt for den at sende en besked til sin dødelige partner. For ikke så længe siden, blev en sådan meddelelse på Urantia, sendt af en selvvirkende Retter til den menneskelige associeret partner, et medlem af skæbnens reservekorps. Denne meddelelse begyndte med disse ord: “Og nu, uden at forvolde skade eller risiko for emnet for min omsorgsfulde hengivenhed og uden hensigt til overdreven irttesættelse eller forårsage modløshed, på mine vegne, så registrer denne min bøn til ham.” Så fulgte en smukt rørende og appellerende formaning. Blandt andet appellerede Retteren “at han mere trofast giver mig sit oprigtige samarbejde, mere muntert udholde de forpligtelser som jeg har indført, mere trofast udføre det program jeg har tilrettelagt, mere tålmodigt gennemgår prøvelserne i min udvælgelse, mere vedholdende og muntert betræder den vej, jeg har valgt, mere ydmygt modtager den ære, der måtte tilfalde som et resultat af mine uophørlige bestræbelser det dødelige menneske og

den guddommelige Retter—som adskilte identiteter—og således overfører mine formaninger til menneske i hvis indre jeg bor. Jeg skænker ham en guddommelig ånds højeste kærlighed og hengivenhed. Sig yderligere til mit elskede emne, at jeg vil virke med visdom og styrke, helt til enden, indtil den sidste jordiske kamp er overstået; jeg vil være tro mod den personlighed, der er blevet overdraget mig. Og jeg opfordrer ham til at overleve, for ikke at skuffe mig, ikke at fratage mig belønningen for min tålmodige og intense kamp. Vores opnåelse af personlighed afhænger af den menneskelige vilje. Cirkel for cirkel har jeg tålmodigt ophøjet dette menneskelige sind, og jeg har vidnesbyrd om, at jeg har vundet anerkendelse af lederen af min orden. Cirkel for cirkel går jeg videre til dommen. Jeg afventer med glæde og uden bekymring skæbnens navneopråb; jeg er parat til at underkaste alt til tribunalet for Dagenes Ældste parat til at underkaste mig alle Dagenes Ældstes domstole.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 110](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 112](#) >>

Kapitel 111

Retteren Og Sjælen

111:0.1 (1215.1) Tilstedeværelsen af den guddommelige Retter i det menneskelige sind gør det for evigt umuligt for både videnskab og filosofi at opnå en tilfredsstillende forståelse af den menneskelige personligheds udviklende sjæl. Morontiasjælen er et barn af universet og kan kun virkelig kendes gennem kosmisk indsigt og åndelig opdagelse.

111:0.2 (1215.2) Opfattelsen af en sjæl og en iboende ånd er ikke ny på Urantia; den har ofte optrådt i de forskellige planetariske trossystemer. Mange af de østlige såvel som nogle af de vestlige trosretninger har opfattet, at mennesket er guddommeligt i sin herkomst såvel som menneskeligt i sin arv. Følelsen af det indre nærvær ud over guddommens ydre allestedsnærværelse har længe været en del af mange religioner på Urantia. Mennesker har længe troet på, at der er noget, der vokser i den menneskelige natur, noget vitalt, som er bestemt til at bestå ud over det korte jordiske livs tidsforløb.

111:0.3 (1215.3) Før mennesket indså, at dets udviklende sjæl var født af en guddommelig ånd, troede man, at den befandt sig i forskellige fysiske organer—øjet, leveren, nyrerne, hjertet og senere hjernen. De vilde forbandt sjælen med blod, åndedræt, skygger og med refleksioner af selvet i vand.

111:0.4 (1215.4) I begrebet af *Atman* nærmede de hinduistiske lærere sig virkelig en forståelse af Retterens essens og tilstedeværelse, men de formåede ikke at skelne mellem den udviklende og potentielt udødelige sjæls sameksistens. Kineserne forstod imidlertid to aspekter af et menneske, *yang* og *yin*, sjælen og ånden. Egypterne og mange afrikanske stammer troede også på to faktorer, *ka* og *ba*; sjælen blev normalt ikke anset for at være præeksisterende, kun ånden.

111:0.5 (1215.5) Indbyggerne i Nildalen troede, at hvert begunstiget individ ved fødslen, eller snarest derefter, blev skænket en beskyttende ånd, som de kaldte *ka*. De lærte, at denne skytsånd forblev hos den dødelige person gennem hele livet og gik foran ham ind i den fremtidige tilstand. På væggene i et tempel i Luxor, hvor Amenhotep III's fødsel er afbildet, ses den lille prins på Nilgudens arm, og ved siden af ham, er et andet barn, i udseende identisk med prinsen, som er et symbol på denne enhed, som egypterne kaldte *ka*. Denne skulptur blev færdiggjort i det femtende århundrede før Kristus.

111:0.6 (1215.6) *Ka*'en blev anset for at være et overlegent åndeligt geni, som ønskede at guide den tilhørende dødelige sjæl ind på de bedre veje i det timelige liv, men mere specielt at påvirke menneskets

skæbne i det hinsides. Når en egypter fra denne periode døde, forventede man, at hans ka ville vente på ham på den anden side af Den Store Flod. I starten var det kun konger, der formodedes at have kas, men efterhånden troede man, at alle retskafne mænd havde dem. En egyptisk hersker sagde om ka'en i sit hjerte: "Jeg foragtede ikke dens tale; Jeg frygtede at overskride dens vejledning. Jeg havde stor fremgang derved; jeg havde succes på grund af det, den fik mig til at gøre; jeg blev fremtrædende under dens ledelse." Mange troede, at ka var "et orakel fra Gud i alle." Mange troede, at de skulle "tilbringe evigheden i hjertets glæde over den Guds gunst, som er i ens indre."

111:0.7 (1216.1) Hvert folkeslag blandt de udviklende dødelige på Urantia har et ord, der svarer til begrebet sjæl. Mange primitive folkeslag troede, at sjælen kiggede ud på verden gennem menneskets øjne; derfor frygtede de så kujonagtig det onde øjes ondskab. De har længe troet, at "menneskets ånd er Herrens lampe." Rig-Veda siger: "Mit sind taler til mit hjerte."

1. Sindet - mødested for at vælge

111:1.1 (1216.2) Selvom Retternes arbejde er åndelig af natur, må de, nødvendigvis udføre alt deres arbejde på et intellektuelt grundlag. Sindet er den menneskelige jord, hvorfra åndeledsageren skal udvikle morontiasjælen i samarbejdet med den iboende personlighed.

111:1.2 (1216.3)

Der er en kosmisk enhed mellem de mange sindsniveauer i universernes univers. Intellektuelle selv har deres oprindelse i det kosmiske sind, ligesom stjernetaget har deres oprindelse i de kosmiske energier i universets rum. På det menneskelige (dvs. personligt) niveau af intellektuelle selv bliver potentialet for åndelig evolution dominerende, med det dødelige sinds samtykke, på grund af den menneskelige personligheds åndelige begavelse sammen med den kreative tilstedeværelse af et enhedspunkt af absolut værdi i sådanne menneskelige selv. Men en sådan åndelig dominans af det materielle sind er betinget af to erfaringer: Dette sind skal have udviklet sig op gennem de syv hjælpende sindsånders tjenestegørelse og det materielle (personlige) selv skal vælge at samarbejde med den iboende Retter om at skabe og udvikle morontiaselvet, den evolutionære og potentielt udødelige sjæl.

111:1.3 (1216.4)

Det materielle sind er arenaen, hvor menneskelige personlighederne lever, er selvbevidste, træffer beslutninger, vælger Gud eller svigter ham, eviggøres eller ødelægges sig selv.

111:1.4 (1216.5)

Den materielle evolution har givet dig en livsmaskine, din krop; Faderen selv har udstyret dig med den reneste åndelige virkelighed, der er kendt i universet, din Tankeretter. Men i dine hænder, underlagt dine egne beslutninger, er sindet blevet givet, og det er ved sindet, at du lever eller dør. Det er inden for dette sind og med dette sind, at du træffer de moralske beslutninger, som gør det

muligt for dig at opnå at blive lig med din Retter, og det er at blive lig med Gud.

111:1.5 (1216.6) Det jordiske sind er et midlertidigt intellektssystem, som mennesket har lånt til brug i et materielt liv, og når det bruger dette sind, accepterer eller afviser det muligheden for evig eksistens. Sindet er omtrent alt, hvad du har af universets virkelighed, som er underlagt din vilje, og sjælen—morontia-selvet—vil trofast skildre høsten af de tidslige beslutninger, som det dødelige selv træffer. Den menneskelige bevidsthed hviler blidt på den elektrokemiske mekanisme nedenunder og rører forsigtigt ved det åndelige-morontielle energisystem ovenover. Ingen af disse to systemer er mennesket nogensinde helt bevidst om i sit jordiske liv; derfor må det arbejde i sindet, som det er bevidst om. Og det er ikke så meget det, sindet forstår, som det, sindet ønsker at forstå, der sikrer overlevelse; det er ikke så meget det, sindet ligner, som det, sindet stræber efter at ligne, der udgør den åndelige identifikation. Det er ikke så meget det, at mennesket er bevidst om Gud, som det, at mennesket længes efter Gud, der resulterer i universets opstigning. Det, du er i dag, er ikke så vigtigt som det, du bliver dag for dag og i evigheden.

111:1.6 (1217.1) Sindet er det kosmiske instrument, hvorpå den menneskelige vilje kan spille destruktionens disharmonier, eller hvorpå den samme menneskelige vilje kan frembringe de udsøgte melodier af gudsidentifikation og deraf følgende evig overlevelse. Den Retter, der er skænket mennesket, er i sidste ende uimodtagelig for ondskab og ude af stand til at synde, men det dødelige sind kan

faktisk blive fordrejet, forvrænget og gjort ondt og grimt af en pervers og selvsøgende menneskelig viljes syndige rænkespil. På samme måde kan dette sind gøres ædelt, smukt, sandt og godt—faktisk stort—i overensstemmelse med den åndsoplyste vilje hos et menneske, der kender Gud.

111:1.7 (1217.2) Det evolutionære sind er kun fuldt ud stabilt og pålideligt, når det manifesterer sig på de to yderpunkter af kosmisk intellektualitet—det helt mekaniserede og det helt spiritualiserede. Mellem de intellektuelle yderpunkter af ren mekanisk kontrol og sand åndelig natur findes den enorme gruppe af udviklende og opstigende sind, hvis stabilitet og ro afhænger af personlighedsvalg og åndelig identifikation.

111:1.8 (1217.3) Men mennesket overgiver ikke passivt og slavisk sin vilje til Retteren. Tværtimod vælger det aktivt, positivt og samarbejdsvilligt at følge Retterens ledelse, når og som denne ledelse bevidst adskiller sig fra det naturlige dødelige sinds ønsker og impulser. Retterne manipulerer, men dominerer aldrig menneskets sind mod dets vilje; for Retterne er den menneskelige vilje den højeste. Og de betragter og respekterer den, mens de stræber efter at opnå de åndelige mål med tankejustering og karaktertransformation på det udviklende menneskelige intellekts næsten ubegrænsede arena.

111:1.9 (1217.4) Sindet er dit skib, Retteren er din lods, den menneskelige vilje er kaptajnen. Føreren af det jordiske fartøj bør have visdom nok til at stole på, at den guddommelige lods guider den opstigende sjæl

ind i morontiahavnene for evig overlevelse. Kun ved egoisme, dovenskab, og syndighed kan menneskets vilje afvise vejledningen fra en sådan kærlig lods og til sidst ødelægge den dødelige karriere på de onde grunde af afvist barmhjertighed og på klipperne af omfavnet synd. Med dit samtykke vil denne trofaste lods sikkert føre dig på tværs af tidens barrierer og rummets forhindringer til selve kilden til det guddommelige sind og videre, selv til Retternes Paradisfader.

2. Sjælens natur

111:2.1 (1217.5) I hele den kosmisk intelligens sindsfunktioner, er sindets totalitet dominerende over de intellektuelle funktionsområder. Sindet er i sin essens, en funktionel enhed; derfor undlader sindet aldrig at manifestere denne konstitutive enhed, selv når det hæmmes og hindres af et vildledt selvs ukloge handlinger og valg. Og denne enhed i sindet søger uvægerligt åndelig koordination på alle niveauer af sin forbindelse med selvet med viljeværdighed og opstigningsprivilegier.

111:2.2 (1217.6) Det dødelige menneskes materielle sind er den kosmiske væv, der bærer morontia-stofferne, hvorpå den iboende Tankeretter væver de åndelige mønstre af en univers-karakter med varige værdier og guddommelige betydninger—en overlevende sjæl med en ultimativ skæbne og uendelig karriere, en potentiel finaliter.

111:2.3 (1218.1) Den menneskelige personlighed identificeres med sind og ånd, holdt sammen i funktionelt forhold af livet i en materiel krop. Dette funktionelle forhold mellem sind og ånd resulterer ikke i en kombination af sindets og åndens kvaliteter eller egenskaber, men snarere i en helt ny, original og unik universværdi af potentielt evig varighed, *sjælen*.

111:2.4 (1218.2) Der er tre og ikke to faktorer i den evolutionære oprettelse af en sådan udødelig sjæl. Disse tre fortilfælde for den menneskelige morontiasjæl er:

111:2.5 (1218.3) 1. *Det menneskelige sind* og alle kosmiske indflydelser der går forud og påvirker det.

111:2.6 (1218.4) 2. *Den guddommelige ånd*, iboende i dette menneskesind, og alle de potentialer, der indgår i dette fragment af absolut åndelighed sammen med alle tilknyttede åndelige indflydelser og faktorer i menneskelivet.

111:2.7 (1218.5) 3. *Forholdet mellem det materielle sind og den guddommelige ånd*, som indebærer en værdi og har en betydning, der ikke findes i nogen af de medvirkende faktorer til en sådan forening. Virkeligheden i dette unikke forhold er hverken materiel eller åndelig, men morontial. Det er sjælen.

111:2.8 (1218.6) Mellemvæsenerne har længe kaldt denne udviklende sjæl i mennesket for mellemsindet, i modsætning til det lavere eller materielle sind og det højere eller kosmiske sind. Dette mellemsind er virkelig et morontia-fænomen, da det eksisterer i området mellem det materielle og det åndelige. Potentialet for en sådan morontia-

udvikling er uløseligt forbundet med de to universelle drifter i sindet: impulsen fra skabningens begrænsede sind til at kende Gud og opnå Skaberens guddommelighed, og impulsen fra Skaberens uendelige sind til at kende mennesket og opnå skabningens *erfaring*.

111:2.9 (1218.7) Denne overjordiske transaktion med at udvikle den udødelige sjæl er mulig, fordi det jordiske sind for det første er personligt og for det andet er i kontakt med superanimalske realiteter; det besidder en supermateriel begavelse af kosmisk tjeneste, som sikrer udviklingen af en moralsk natur, der er i stand til at træffe moralske beslutninger og derved skabe en ægte skabende kontakt med de tilknyttede åndelige tjenester og med den indre Tankeretter.

111:2.10 (1218.8) Det uundgåelige resultat af en sådan kontaktmæssig åndeliggørelse af menneskesindet er den gradvise fødsel af en sjæl, det fælles afkom af et hjælpesind, der domineres af en menneskelig vilje, der længes efter at kende Gud, og som arbejder i forbindelse med universets åndelige kræfter, der er under overkontrol af et faktisk fragment af selve skabelsens Gud—Mysterieledsageren. Og således overskrider selvets materielle og dødelige virkelighed den fysiske livsmaskines tidsbegrænsninger og opnår et nyt udtryk og en ny identifikation i det udviklende befodringsmiddel for selvets kontinuitet—den morontielle og udødelige sjæl.

3. Den udviklende sjæl

111:3.1 (1218.9) Det dødelige sinds fejltagelser og fejl i den menneskelige adfærd kan markant forsinke sjælens evolution, selvom de ikke kan hæmme et sådant morontielt fænomen, når det først er blevet igangsat af den indre Retter med samtykke fra skabningens vilje. Men på ethvert tidspunkt før den dødelige død har den samme materielle og menneskelige vilje mulighed for at tilbagekalde et sådant valg og afvise overlevelse. Selv efter overlevelsen bevarer den opstigende dødelige stadig denne ret til at vælge at afvise evigt liv; på ethvert tidspunkt før fusionen med Retteren kan det evolverende og opstigende væsen vælge at opgive Paradisfaderens vilje. Fusion med Retteren signalerer det faktum, at den opstigende dødelige for evigt og uden forbehold har valgt at gøre Faderens vilje.

111:3.2 (1219.1) I løbet af det kødelige liv bliver den udviklende sjæl i stand til at forstærke det dødelige sinds overmaterielle beslutninger. Sjælen, som er overmateriel, fungerer ikke i sig selv på det materielle niveau af menneskelig erfaring. Denne subspirituelle sjæl kan heller ikke fungere over morontia-niveauet uden samarbejde med en guddomsånd, såsom Retteren. Sjælen træffer heller ikke endelige beslutninger, før døden eller overførslen adskiller den fra den materielle forbindelse med det dødelige sind, undtagen når og som dette materielle sind frit og villigt delegerer en sådan autoritet til en morontiasjæl med associeret funktion. I løbet af livet er den dødelige vilje, personlighedens beslutningskraft, bosat i de materielle sindskredsløb; som den jordiske dødelige vækst skrider frem, bliver dette selv, med dets uvurderlige valgmuligheder, i stigende grad identificeret med den fremvoksende morontiasjæls enhed; efter

døden og opstandelsen i mansoniverdenerne, er den menneskelige personlighed helt identificeret med morontiaselvet. Sjælen er således kimen til fremtidens morontielle befordringsmiddel af personlighedens identitet.

111:3.3 (1219.2) Denne udødelige sjæl er først helt og holdent morontiel af natur, men den har en sådan evne til udvikling, at den altid stiger op til de sande åndelige niveauer af fusionsværdi med Guddommens ånder, normalt med den samme ånd fra den Universelle Fader, som indledte et sådant kreativt fænomen i skabningens sind.

111:3.4 (1219.3) Både det menneskelige sind og den guddommelige Retter er bevidste om den udviklende sjæls tilstedeværelse og differentierede natur—Retteren fuldt ud, sindet delvist. Sjælen bliver i stigende grad bevidst om både sindet og Retteren som associerede identiteter, proportionalt med dens egen evolutionære vækst. Sjælen tager del i kvaliteterne fra både det menneskelige sind og den guddommelige ånd, men udvikler sig vedvarende mod en forøgelse af åndens kontrol og guddommelig dominans gennem fremme af en sindsfunktion, hvis betydninger søger at koordinere med sande åndelige værdier.

111:3.5 (1219.4) Den jordiske karriere, sjælens evolution, er ikke så meget en prøvetid som en uddannelse. Troen på de højeste værdiers overlevelse er kernen i religion; ægte religiøs erfaring består i foreningen af de højeste værdier og kosmiske betydninger som en erkendelse af den universelle virkelighed.

111:3.6 (1219.5) Sindet kender kvantitet, virkelighed, betydninger. Men kvalitet—værdier—er *følt* Det, der føles, er den gensidige skabelse af

sindet, som ved, og den tilknyttede ånd, som virkeliggør.

111:3.7 (1219.6) For så vidt som menneskets morontielle sjæl under udvikling bliver gennemtrængt af sandhed, skønhed og godhed som gudsbevidsthedens værdirealisering, bliver et sådant resulterende væsen uforgængeligt. Hvis der ikke er nogen overlevelse af evige værdier i menneskets udviklende sjæl, så er den dødelige eksistens uden mening, og selve livet er en tragisk illusion. Men det er evigt sandt: Hvad du begynder i tiden, vil du med sikkerhed afslutte i evigheden—hvis det er værd at afslutte.

4. Det indre liv

111:4.1 (1219.7) Genkendelse er den intellektuelle proces, hvor de sanseindtryk, man modtager fra den ydre verden, indpasses i individets hukommelsesmønstre. Forståelse betyder, at disse genkendte sanseindtryk og deres tilknyttede hukommelsesmønstre er blevet integreret eller organiseret i et dynamisk netværk af principper.

111:4.2 (1220.1) Betydninger udledes af en kombination af genkendelse og forståelse. Betydninger eksisterer ikke i en rent sensorisk eller materiel verden. Betydninger og værdier opfattes kun i de indre eller overmaterielle sfærer af den menneskelige erfaring.

111:4.3 (1220.2) Den sande civilisations fremskridt er alle født i menneskehedens indre verden. Det er kun det indre liv, der virkelig

er kreativt. Civilisationen kan næppe gøre fremskridt, hvis størstedelen af de unge i en generation bruger deres interesser og energi på materialistiske sysler i den sanselige eller ydre verden.

111:4.4 (1220.3) Den indre og den ydre verden har forskellige værdisæt. Enhver civilisation er i fare, når tre fjerdedele af dens unge går ind i materialistiske erhverv og helliger sig den ydre verdens sanselige aktiviteter. Civilisationen er i fare, når ungdommen forsømmer at interessere sig for etik, sociologi, racehygiejne, filosofi, de skønne kunster, religion og kosmologi.

111:4.5 (1220.4) Kun på de højere niveauer af det overbevidste sind, som det påvirker den menneskelige erfarings åndelige rige, kan man finde de højere begreber i forbindelse med effektive mestermønstre, som vil bidrage til opbygningen af en bedre og mere varig civilisation. Personligheden er i sig selv kreativ, men den fungerer kun i individets indre liv.

111:4.6 (1220.5) Snekrystaller er altid sekskantede i formen, men der er aldrig to, der er ens. Børn følger typer, men der er ikke to, der er helt ens, selv når det drejer sig om tvillinger. Personlighed følger typer, men er altid unik.

111:4.7 (1220.6) Lykke og glæde udspringer af det indre liv. Man kan ikke opleve ægte glæde helt alene. Et ensomt liv er fatalt for lykken. Selv familier og nationer vil nyde livet mere, hvis de deler det med andre.

111:4.8 (1220.7) Du kan ikke kontrollere det ydre miljø—fuldstændigt. Det er kreativiteten i den indre verden, der er mest underlagt din

styring, fordi din personlighed her i så høj grad er frigjort fra de lænker, som lovene om forudgående årsagssammenhænge lægger. Der er en begrænset suverænitet i viljen forbundet med personligheden.

111:4.9 (1220.8) Da menneskets indre liv i sandhed er kreativt, hviler der et ansvar på hver enkelt person for at vælge, om denne kreativitet skal være spontan og helt tilfældig eller kontrolleret, styret og konstruktiv. Hvordan kan en kreativ fantasi frembringe værdige børn, når scenen, hvor den fungerer, allerede er optaget af fordomme, had, frygt, vrede, hævn og fanatisme?

111:4.10 (1220.9) Ideer kan opstå i den ydre verdens stimuli, men idealer fødes kun i den indre verdens kreative riger. I dag ledes verdens nationer af mennesker, der har en overflod af ideer, men de er fattige på idealer. Det er forklaringen på fattigdom, skilsmisse, krig og racehad.

111:4.11 (1220.10) Dette er problemet: Hvis mennesket med fri vilje er udstyret med kreativitetens kræfter i det indre menneske, så må vi erkende, at kreativitet med fri vilje omfatter potentialet for destruktivitet med fri vilje. Og når kreativitet bliver til destruktivitet, står man ansigt til ansigt med ondskabens og syndens ødelæggelser—undertrykkelse, krig og ødelæggelse. Ondskab er en del af kreativiteten, som tenderer mod opløsning og i sidste ende destruktion. Al konflikt er ond, fordi den hæmmer det indre livs kreative funktion—det er en slags borgerkrig i personligheden.

111:4.12 (1221.1) Indre kreativitet bidrager til at forædle karakteren gennem integration af personligheden og forening af selvet. Det er

evigt sandt: Fortiden er uforanderlig; kun fremtiden kan ændres ved hjælp af det indre selvs nuværende kreativitet.

5. Valgets indvielse

111:5.1 (1221.2) At gøre Guds vilje er hverken mere eller mindre end en tilkendegivelse af skabningens villighed til at dele det indre liv med Gud—med selve den Gud, som har gjort et sådant skabningsliv af indre meningsværdi muligt. Deling er at være som Gud—guddommeligt. Gud deler alt med den Evige Søn og den Uendelige Ånd, mens de til gengæld deler alle ting med universernes guddommelige Sønner og åndelige Døtre.

111:5.2 (1221.3) At efterligne Gud er nøglen til perfektion; at gøre hans vilje er hemmeligheden bag overlevelse og perfektion i overlevelse.

111:5.3 (1221.4) De dødelige lever i Gud, og derfor har Gud ønsket at leve i de dødelige. Ligesom mennesker betror sig selv til ham, således har han—og først—betroet en del af sig selv til at være sammen med mennesker; har givet sit samtykke til at leve i mennesker, og bo i mennesker, underlagt den menneskelige vilje.

111:5.4 (1221.5) Fred i dette liv, overlevelse i døden, fuldkommenhed i det næste liv, tjeneste i evigheden—alt dette opnås (i ånden) *nu*, når skabningens personlighed samtykker i—vælger—at underkaste skabningens vilje til Faderens vilje. Faderen har allerede valgt at stille et fragment af sig selv til genstand for den skabte personligheds vilje.

111:5.5 (1221.6)

Et sådant valg, som den skabte gør, er ikke en overgivelse af sin vilje. Det er en indvielse af vilje, en udvidelse af vilje, en forherligelse af vilje, en fuldkommengørelse af vilje; og et sådan valg hæver den skabtes vilje fra niveauet af tidsmæssige betydning til de højere tilstande, hvor den skabningens personlighed kommunikerer med ånden i Faders personlighed.

111:5.6 (1221.7)

Dette valg af Faderens vilje er det dødelige menneskes åndelige opdagelse af den åndelige Fader, selv om der skal gå en menneskealder, før skabningen faktisk kan stå i Guds faktiske nærvær i Paradis. Dette valg består ikke så meget i en nægtelse af skabningens vilje—"Ikke min vilje, men din skal ske"—som det består i skabningens positive bekræftelse: "Det er *min* vilje, at *din* vilje sker." Og hvis dette valg bliver truffet, så vil den søn eller datter, der vælger Gud, før eller senere finde indre forening (fusion) med det iboende gudfragment, mens den samme søn eller datter, der fuldkommengør sig, vil finde den højeste personlighedstilfredsstillelse i det tilbedende fællesskab mellem menneskets personlighed og hans Skabers personlighed, to personligheder, hvis skabende egenskaber for evigt har forenet sig i et gensidigt udtryk af egen vilje—fødslen af endnu et evigt partnerskab mellem menneskets vilje og Guds vilje.

6. Menneskets paradoks

111:6.1 (1221.8)

Mange af de jordiske menneskers tidsmæssige problemer vokser ud af dets dobbelte forhold til kosmos. Mennesket er en del af naturen—det eksisterer i naturen—og alligevel er det i stand til at transcendere naturen. Mennesket er begrænset, men det er besjælet af en gnist af uendelighed. En sådan dobbeltsidig situation, udgør ikke kun potentiale for ondskab, men skaber også mange sociale og moralske situationer, fyldt med stor usikkerhed og ikke så lidt ængstelse.

111:6.2 (1222.1)

Det mod, der kræves for at erobre naturen og transcendere sig selv, er et mod, der kan bukke under for selvhøjtidelighedens fristelser. Den dødelige, der kan transcendere sig selv, kan falde for fristelsen til at guddommeliggøre sin egen selvbevidsthed. Det dødelige dilemma består i den dobbelte kendsgerning, at mennesket er trælbundet til naturen, samtidig med at det besidder en unik frihed—frihed til åndelige valg og handlinger. På det materielle plan er mennesket underlagt naturen, mens det på det åndelige plan triumferer over naturen og over alt timeligt og endeligt. Et sådant paradoks er uadskilleligt fra fristelse, potentiel ondskab, fejlbeslutninger, og når selvet bliver hovmodigt og arrogant, kan synd udvikle sig.

111:6.3 (1222.2)

Problemet med synd er ikke selveksisterende i den endelige verden. Endelighedens kendsgerning er ikke ond eller syndig. Den endelige verden blev skabt af en uendelig Skaber—den er hans guddommelige Sønners værk—og derfor må den være *god*. Det

er misbruget, forvrængningen, og perverteringen af det endelige, der giver oprindelse til ondskab og synd.

111:6.4 (1222.3) Ånden kan dominere sindet; så sindet kan kontrollere energien. Men sindet kan kun kontrollere energien gennem sin egen intelligente manipulation af de forvandlingspotentialer, der ligger i det matematiske niveau af årsager og virkninger i de fysiske domæner. Et væsens sind kontrollerer ikke i sig selv energi; det er et guddomsprivilegium. Men det skabte sind kan manipulere energi, og gør det også, i det omfang det er blevet herre over det fysiske univers' energihemmeligheder.

111:6.5 (1222.4) Når mennesket ønsker at ændre den fysiske virkelighed, hvad enten det er sig selv eller sine omgivelser, lykkes det i det omfang, det har opdaget måder og midler til at kontrollere materien og styre energien. Uden hjælp er sindet ude af stand til at påvirke noget materielt, bortset fra dets egen fysiske mekanisme, som det er uundgåeligt forbundet med. Men gennem intelligent brug af kroppens mekanisme kan sindet skabe andre mekanismer, endda energirelationer og levende relationer, ved hjælp af hvilke dette sind i stigende grad kan kontrollere og endda dominere sit fysiske niveau i universet.

111:6.6 (1222.5) Videnskaben er kilden til fakta, og sindet kan ikke fungere uden fakta. De er byggestenene i konstruktionen af visdom, som cementeres sammen af livserfaring. Mennesket kan finde Guds kærlighed uden fakta, og mennesket kan opdage Guds love uden kærlighed, men mennesket kan aldrig begynde at værdsætte den uendelige symmetri, den himmelske harmoni, den udsøgte

fyldestgørelse af den Første Kilde og Centers altomfattende natur, indtil det har fundet den guddommelige lov og den guddommelige kærlighed og erfaringsmæssigt har forenet dem i sin egen udviklende kosmiske filosofi.

111:6.7 (1222.6) Udvidelsen af den materielle viden muliggør en større intellektuel forståelse af idéernes betydning og idealernes værdier. Et menneske kan finde sandheden i sin indre oplevelse, men det har brug for en klar viden om fakta for at kunne anvende sin personlige opdagelse af sandheden på hverdagens hensynsløse praktiske krav.

111:6.8 (1222.7) Det er kun naturligt, at det dødelige menneske bliver plaget af følelser af usikkerhed, som det betragter sig selv uløseligt bundet til naturen, mens det besidder åndelige kræfter, der er helt hævet over alt, hvad der er timeligt og endeligt. Kun religiøs tillid—levende tro—kan holde mennesket oppe midt i sådanne vanskelige og forvirrende problemer.

111:6.9 (1223.1) Af alle de farer, som plager menneskets dødelige natur og bringer dets åndelige integritet i fare, er stolthed den største. Mod er tappert, men egoisme er forfængeligt og selvmorderisk. Rimelig selvtillid er ikke at beklage. Menneskets evne til at transcendere sig selv er den eneste ting, der adskiller det fra dyreriget.

111:6.10 (1223.2) Stolthed er bedragerisk, berusende og fører til synd, uanset om den findes hos et individ, en gruppe, en race eller en nation. Det er bogstaveligt talt sandt: “Hovmod går forud for fald.”

7. Retterens problem

111:7.1 (1223.3) Usikkerhed i forbindelse med tryghed er, hvad Paradis eventyret i sin inderste natur er—usikkerhed i tid og sind, usikkerhed med hensyn til begivenhederne i den udfoldende opstigning til Paradis; tryghed i ånd og i evighed, tryghed i den skabte søns ubetinget tillid til den Universelle Faders guddommelige medfølelse og uendelig kærlighed; usikkerhed som en uerfaren borger i universet; tryghed som en opstigende skabning i en almægtig, alvidende, og alkærlig Faders boliger i universet.

111:7.2 (1223.4) Må jeg formane dig til at lytte til det fjerne ekko af Retterens trofaste kald til din sjæl? Den iboende Retter kan ikke standse eller endog ændre dit livsforløbs kampe mod tiden væsentligt; Retteren kan ikke mindske livets strabadser, mens du rejse videre gennem denne verden af slid. Den guddommelige beboer kan kun tålmodigt se til, mens du kæmper livets kamp, som det leves på din planet; men du kunne, hvis du bare ville—mens du arbejder og bekymrer dig, mens du kæmper og slider—tillade den tapre Retter at kæmpe med dig og for dig. Du kunne blive så trøstet og inspireret, så betaget og fascineret, hvis du blot ville tillade Retteren konstant at frembringe billederne af det virkelige motiv, det endelige mål og det evige formål med al denne vanskelige, op ad bakke kamp med de almindelige problemer i din nuværende materielle verden.

111:7.3 (1223.5) Hvorfor hjælpe I ikke Retteren med dens opgave med at vise jer dens åndelige modstykke til alle disse uophørlige materielle anstrengelser? Hvorfor tillader du ikke Retteren at styrke dig med de åndelige sandheder om kosmisk kraft, mens du kæmper med de timelige vanskeligheder i skabningernes eksistens? Hvorfor opmuntrer du ikke den himmelske hjælper til at opmuntre dig med den klare vision om det universelle livs evige udsigter, mens du forvirret stirrer på tidens problemer? Hvorfor nægter du at blive oplyst og inspireret af universets synspunkt, mens du knokler midt i tidens handicap og famler i den labyrint af usikkerheder, der omgiver din jordiske livsrejse? Hvorfor tillader du ikke Retteren at åndeliggøre din tænkning, selvom dine fødder må betræde de jordiske bestræbelsers materielle stier?

111:7.4 (1223.6) De højerestående menneskeracer på Urantia er komplekst blandet; de er en blanding af mange racer og stammer af forskellige oprindelser. Denne sammensatte karakter gør det yderst vanskeligt for Ledsagerne at arbejde effektivt under menneskets levetid og efter døden øges disse problemer definitivt for både Retteren og serafvogter. For ikke så længe siden var jeg til stede på Salvington og hørte en skæbnevogter fremlægge en formel erklæring som en forklaring af de vanskeligheder, der er forbundet med omsorgen af sit menneskelige emne. Denne seraf sagde:

111:7.5 (1223.7) “Mange af mine vanskeligheder skyldtes den uendelige konflikt mellem de to naturer i mit emne: Ambitionens trang modsat dyrisk sløvhed; et overlegent folks idealer krydset af en underlegen races instinkter; et storslået sinds høje formål modarbejdet af en

primitiv arv; det langtrækkende syn hos en fremsynet Ledsager modvirkes af den skabtes nærsynethed i tiden; et opstigende væsens progressive planer ændret af en fysisk naturs begær og længsler; intelligente univers indsigter annulleret af den udviklende races kemiske energimandater; englenes behov i modsætning til et dyrs følelser; et intellekts uddannelse annulleret af instinkternes tendenser; individets erfaring i modsætning til racens akkumulerede tilbøjeligheder; de bedste mål overskygget af de værste drifter; geniets flugt neutraliseres af middelmådighedens tyngde; de godes fremskridt retarderes af det dårliges inert; det skønnes kunst besudlet af det ondes tilstedeværelse; sundhedens opdrift neutraliseret af sygdoms svækkelse; troens kilde forurennet af frygtens gift; glædes kilde forplumret af sorgens vand; forventningens glæde desillusioneret af virkelighedens bitterhed; livets glæder trues altid af dødens sorger. Sikke et liv på sådan en planet! Og alligevel opnåede denne sjæl en rimelig grad af lykke og succes på grund af Tankeretterens, evigt tilstedeværende hjælp og tilskyndelse, og selv nu er den steget op til domshallerne på Mansonia.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 111](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 113](#) >>

Kapitel 112

Personlighedens Overlevelse

112:0.1 (1225.1) DE evolutionære planeter er sfærerne for menneskelig oprindelse, begyndelses verdener i den opstigende dødelige karriere. Urantia er jeres udgangspunkt; her er du og din guddommelige Tankeretter forenet i en midlertidig forening. Du er blevet udstyret med en perfekt vejleder; derfor, hvis I oprigtigt vil deltage i tidens livsløb og nå frem til det afgørende mål af tro, vil evighedernes belønning være din; du vil for evigt være forenet med din indre Retter. Så vil dit virkelige liv begynde, det opstigende liv, som din nuværende dødelige tilstand kun er forhallen til. Så begynder jeres ophøjede og progressive mission som finalister i den evighed, der strækker sig ud foran jer. Og gennem alle disse successive aldre og stadier af evolutionær vækst er der én del af jer, der forbliver absolut uforandret, og det er personligheden—som forbliver uforandret, når der sker forandringer.

112:0.2 (1225.2) Selvom det ville være formasteligt at forsøge at definere personlighed, kan det være nyttigt at fortælle om nogle af de ting, man ved om personlighed:

112:0.3 (1225.3) 1. Personlighed er den kvalitet i virkeligheden, som gives af den Universelle Fader selv eller af Samforeneren, der handler for Faderen.

112:0.4 (1225.4) 2. Den kan gives til ethvert levende energisystem, der inkluderer sind eller ånd.

112:0.5 (1225.5) 3. Den er ikke helt underlagt den forudgående årsagssammenhængs lænker. Den er relativt kreativ eller medskabende.

112:0.6 (1225.6) 4. Når den skænkes til evolutionære materielle skabninger, får den ånden til at stræbe efter at beherske energi og stof gennem sindets formidling.

112:0.7 (1225.7) 5. Selv om personligheden er blottet for identitet, kan den forene identiteten i ethvert levende energisystem.

112:0.8 (1225.8) 6. Den afslører kun kvalitativ respons på personlighedskredsløbet i modsætning til de tre energier, som viser både kvalitativ og kvantitativ respons på tyngdekraften.

112:0.9 (1225.9) 7. Personligheden er uforanderlig i tilstedeværelsen af forandringer.

112:0.10 (1225.10) 8. Den kan give Gud en gave—en overgivelse af den frie vilje til at gøre Guds vilje.

112:0.11 (1225.11) 9. Det er kendetegnet ved at være moralt bevidst—om relativiteten i forholdet til andre personer. Den skelner mellem adfærdsniveauer og vælger at diskriminere mellem dem.

112:0.12 (1225.12) 10. Personligheden er unik, absolut unik: Den er unik i tid og rum; den er unik i evigheden og i Paradis; den er unik, når den bliver givet—der er ingen kopier; den er unik i hvert eneste øjeblik af eksistensen; den er unik i forhold til Gud—han respekterer ikke personer, men han lægger dem heller ikke sammen, for de kan ikke lægges sammen—de kan forbindes, men de kan ikke tælles sammen.

112:0.13 (1226.1) 11. Personligheden reagerer direkte til tilstedeværelsen af anden personligheder.

112:0.14 (1226.2) 12. Det er en ting, der kan føjes til ånd, hvilket illustrerer Faderens forrang i forhold til Sønnen. (Sindet behøver ikke at blive føjet til ånden).

112:0.15 (1226.3) 13. Personligheden kan overleve jordisk død med identitet i den overlevende sjæl. Retteren og personligheden er uforanderlige; forholdet mellem dem (i sjælen) er intet andet end forandring, fortsat evolution; og hvis denne forandring (vækst) ophørte, vil sjælen ophøre.

112:0.16 (1226.4) 14. Personligheden har en unik bevidsthed om tid, og det er noget andet end sindets eller åndens tidsopfattelse.

1. Personligheden og virkeligheden

112:1.1 (1226.5) Personligheden er skænket af den Universelle Fader til hans skabninger som en potentiel evig gave. En sådan guddommelig gave er beregnet til at fungere på utallige niveauer og i successive univers-situationer, der spænder fra det lave endelige til det højeste absonite, selv til grænsen af det absolutte. Personligheden optræder således på tre kosmiske planer eller i tre universfaser:

112:1.2 (1226.6) 1. *Positionsstatus*. Personligheden fungerer lige effektivt i lokaluniverset, i superuniverset, og i centraluniverset.

112:1.3 (1226.7) 2. *Betydningsstatus*. Personligheden fungerer effektivt på niveauerne for det endelige, det absonitte, og endda som en påvirkning af det absolutte.

112:1.4 (1226.8) 3. *Værdistatus*. Personligheden kan erfaringsmæssigt realiseres i de fremadskridende områder af det materielle, det morontielle, og det åndelige.

112:1.5 (1226.9) Personligheden har en perfektioneret rækkevidde af kosmisk dimensional ydeevne. Den endelige personligheds dimensioner er tre, og de er tilnærmelsesvis fungerende som følger:

112:1.6 (1226.10) 1. *Længde* repræsenterer retning og karakter af fremgangen—bevægelse igennem rummet og i henhold til tid—

evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Lodret dybde* omfatter organismens drifter og holdninger, de forskellige niveauer af selvrealisering og det generelle fænomen med reaktion på miljøet.

112:1.8 (1226.12) 3. *Bredde* omfatter området for koordination, forening, og selvorganisering.

112:1.9 (1226.13) Den personlighedstype, der er skænket de dødelige på Urantia, har et potentiale på syv dimensioner af selvudfoldelse eller personrealisering. Disse dimensionelle fænomener kan realiseres som tre på det endelige niveau, tre på det absonite niveau og én på det absolutte niveau. På subabsolutte niveauer kan denne syvende eller totalitetsdimension opleves som personlighedens *faktum*. Denne højeste dimension er et forbindende absolut, og selvom den ikke er uendelig, er den dimensionalt potentielt for underinfinitt gennemtrængning af det absolutte.

112:1.10 (1226.14) Personlighedens endelige dimensioner har at gøre med kosmisk længde, dybde og bredde. Længde betegner mening, dybde betyder værdi, og bredde omfatter indsigt—evnen til at opleve ubestridelig bevidsthed om den kosmiske virkelighed.

112:1.11 (1227.1) På morontia-niveauet er alle disse begrænsede dimensioner på det materielle niveau stærkt forøget, og visse nye dimensionelle værdier kan realiseres. Alle disse udvidede dimensionelle oplevelser på morontia-niveauet er på forunderlig vis forbundet med den højeste dimension eller

personlighedsdimensionen gennem motas indflydelse og også på grund af bidraget fra morontia-matematikken.

112:1.12 (1227.2) Mange af de problemer, som dødelige oplever i deres studier af menneskets personlighed, kunne undgås, hvis det endelige væsen ville huske, at dimensionelle niveauer og åndelige niveauer ikke er koordinerede i den erfaringsmæssige personlighedsrealisering.

112:1.13 (1227.3) Livet er i virkeligheden en proces, der finder sted mellem organismen (selvet) og dens miljø. Personligheden tilfører identitetsværdi og betydninger af kontinuitet til denne organisme-miljø-forbindelse. Således vil man erkende, at fænomenet stimulus-respons ikke blot er en mekanisk proces, eftersom personligheden fungerer som en faktor i den samlede situation. Det er altid sandt, at mekanismer i sagens natur er passive, mens organismer i sagens natur er aktive.

112:1.14 (1227.4) Fysisk liv er en proces, der finder sted ikke så meget indeni organismen som *mellem* organismen og omgivelserne. Og enhver sådan proces har en tendens til at skabe og etablere organismens reaktionsmønstre over for et sådant miljø. Og alle sådanne *styrende mønstre* har stor indflydelse på valg af mål.

112:1.15 (1227.5) Det er gennem sindets formidling, at selvet og miljøet etablerer meningsfuld kontakt. Organismens evne og vilje til at skabe sådanne betydningsfulde kontakter med omgivelserne (respons på en drivkraft) repræsenterer hele personlighedens *indstilling*.

112:1.16 (1227.6) Personligheden kan ikke fungere særlig godt i isolation. Mennesket er fra naturens hånd et socialt væsen; det er domineret af trangen til at høre til. Det er bogstaveligt talt sandt: “Intet menneske lever for sig selv.”

112:1.17 (1227.7) Men begrebet personlighed som betydningen af hele det levende og fungerende væsen betyder meget mere end integration af relationer; det betyder *forening* af alle virkelighedens faktorer såvel som koordination af relationer. Der findes relationer mellem to objekter, men tre eller flere objekter bliver til et *system*, og et sådant system er meget mere end blot en forstørret eller kompleks relation. Denne skelnen er afgørende, for i et kosmisk system er de enkelte medlemmer ikke forbundet med hinanden, undtagen i forhold til helheden og gennem helhedens individualitet.

112:1.18 (1227.8) I den menneskelige organisme udgør summen af dens dele selvet—individualiteten—men en sådan proces har intet som helst at gøre med personligheden, som er det, der forener alle disse faktorer i forhold til de kosmiske realiteter.

112:1.19 (1227.9) I sammenlægninger tilføjes dele; i systemer *arrangeres* dele. Systemer er betydningsfulde på grund af organisationspositionelle værdier. I et godt system er alle faktorer i kosmisk position. I et dårligt system er der enten noget, der mangler, eller noget, der er forskudt—forrykket. I det menneskelige system er det personligheden, der forener alle aktiviteter og til gengæld giver identitet og kreativitet.

2. Selvet

- 112:2.1 (1227.10) Det vil være nyttigt i studie af selvet at huske;
- 112:2.2 (1227.11) 1. At fysiske systemer er underordnede.
- 112:2.3 (1227.12) 2. At intellektuelle systemer er koordinerede.
- 112:2.4 (1227.13) 3. At personligheden er overordnet.
- 112:2.5 (1227.14) 4. At den iboende åndelige kraft er potentielt vejledende.
- 112:2.6 (1228.1) I alle begreber om selvet bør det anerkendes, at livets kendsgerning kommer først, dets evaluering eller fortolkning senere. Menneskebarnet *lever* først og *tænker* derefter over sit liv. I den kosmiske økonomi går indsigten forud for fremsynetheden.
- 112:2.7 (1228.2) Det faktum i universet, at Gud blev menneske, har for evigt forandret alle betydninger og ændret alle værdier i den menneskelige personlighed. I ordets sande betydning, indebærer kærlighed gensidig hensyntagen til hele personligheder, hvad enten de er menneskelige eller guddommelige eller menneskelige *og* guddommelige. Dele af selvet kan fungere på mange måder—tænke, føle, ønske—men kun de koordinerede egenskaber ved hele personligheden er fokuseret i intelligens handling; og alle disse kræfter er forbundet med den åndelige begavelse i det dødelige sind, når et menneske ærligt og uselvsk elsker et andet væsen, menneskeligt eller guddommeligt.

112:2.8 (1228.3) Alle dødelige virkelighedsbegreber er baseret på antagelsen om den menneskelige personligheds aktualitet; alle begreber om overmenneskelige virkeligheder er baseret på den menneskelige personligheds oplevelse med og i de kosmiske virkeligheder af visse tilknyttede åndelige enheder og guddommelige personligheder. Alt ikke-åndeligt i den menneskelige erfaring, bortset fra personligheden, er et middel til at nå et mål. Enhver sand relation mellem det dødelige menneske og andre personer—menneskelige eller guddommelige—er et mål i sig selv. Og et sådant fællesskab med Guddommens personlighed er det evige mål for universets opstigning.

112:2.9 (1228.4) Besiddelsen af personlighed identificerer mennesket som et åndeligt væsen, da selvets enhed og personlighedens selvbevidsthed er egenskaber fra den overmaterielle verden. Alene det faktum, at en dødelig materialist kan benægte eksistensen af supermaterielle realiteter i sig selv, demonstrerer tilstedeværelsen af og indikerer virkningen af åndelig syntese og kosmisk bevidsthed i hans menneskelige sind.

112:2.10 (1228.5) Der eksisterer en stor kosmisk kløft mellem materie og tanke, og denne kløft er umålelig større mellem det materielle sind og den åndelige kærlighed. Bevidsthed, endnu mindre selvbevidsthed, kan ikke forklares med nogen teori om mekanistisk elektronisk forbindelse eller materialistiske energifænomener.

112:2.11 (1228.6) Når sindet forfølger virkelighed til dens ultimative analyse, forsvinder materien for de materielle sanser men vedbliver stadig virkelig for sindet. Når åndelig indsigt forfølger den

virkelighed, der er tilbage, efter at materien er forsvundet og forfølger den til en ultimativ analyse, forsvinder den for sindet, men åndens indsigt kan stadig opfatte kosmiske realiteter og højeste værdier af åndelig natur. I overensstemmelse hermed viger videnskaben for filosofien, mens filosofien må overgive sig til de konklusioner, der ligger i ægte åndelig erfaring. Tænkningen overgiver sig til visdommen, og visdommen går tabt i den oplyste og reflekterende tilbedelse.

112:2.12 (1228.7) I videnskaben observerer det menneskelige selv den materielle verden; filosofien er observationen af denne observation af den materielle verden; religionen, den sande åndelige erfaring, er den erfaringsmæssige erkendelse af den kosmiske virkelighed i observationen af observationen af hele denne relative syntese af energimaterialerne i tid og rum. At bygge en filosofi om universet på en eksklusiv materialisme er at ignorere den kendsgerning, at alle materielle ting oprindeligt opfattes som virkelige i den menneskelige bevidstheds oplevelse. Iagttageren kan ikke være den ting, der iagttages; evaluering kræver en vis grad af transcendens af den ting, der evalueres.

112:2.13 (1228.8) I tiden fører tænkning til visdom og visdom fører til gudsyndelse; i evigheden fører gudsyndelse til visdom, og visdom bliver til virkelighed i tankens endeligt.

112:2.14 (1229.1) Muligheden for forening af det udviklende selv er iboende i kvaliteterne af dets konstituerende faktorer: de grundlæggende energier, mesterstofferne, den grundlæggende kemiske overkontrol, de højeste idéer, de højeste motiver, de højeste

mål, og overdragelsen af Paradisets guddommelige ånd—er hemmeligheden af selvbevidstheden i menneskets åndelige natur.

112:2.15 (1229.2) Formålet med kosmisk evolution er at opnå enhed i personligheden gennem tiltagende åndsdominans, vilje reaktion til undervisning og ledelse af Tankeretteren. Personligheden, både den menneskelige og overmenneskelige, er karakteriseret ved en iboende kosmisk kvalitet, som kan kaldes “dominansens evolution,” udvidelsen af kontrollen over både sig selv og sine omgivelser.

112:2.16 (1229.3) En opstigende, tidligere menneskelig personlighed passerer igennem to store faser af tiltagende vilje dominans over selvet og i universet:

112:2.17 (1229.4) 1. Den præfinalite eller gudssøgende oplevelse af forøgende selvrealisering gennem en teknik til identitetsudvidelse og -aktualisering sammen med kosmisk problem løsning og deraf følgende universbeherskelse.

112:2.18 (1229.5) Den postfinalite eller gudsåbenbarende oplevelse af skabende udvidelse af selvrealisering gennem åbenbaring af erfaringens Højeste Væsen til de gudssøgende intelligenser, der endnu ikke har opnået de guddommelige niveauer af gudslighed.

112:2.19 (1229.6) Nedstigende personligheder opnår analoge oplevelser gennem deres mange forskellige universeventyr, når de søger at udvide deres evne til at fastslå og udføre de højeste, ultimative og absolutte guddommes guddommelige vilje.

112:2.20 (1229.7) Det materielle selv, ego-eksistensen af menneskets identitet, er under dets fysiske liv afhængig af den vedvarende funktion af det materielle livs befordringsmiddel, af den fortsatte eksistens af den ubalancerede ligevægt af energier og intellekt, som på Urantia har fået navnet *liv*. Men selvværd med overlevelseshæder, selvværd, der kan transcendere oplevelsen af døden, udvikles kun ved at etablere en potentiel overførsel af sædet for den udviklende personligheds identitet fra det flygtige livsfartøj—den materielle krop—til morontiasjælens mere varige og udødelige natur og videre til de niveauer, hvor sjælen bliver gennemtrængt af og til sidst opnår status som åndelig virkelighed. Denne faktiske overførsel fra materiel association til morontia-identifikation sker ved oprigtighed, vedholdenhed og standhaftighed i det menneskelige væsens gudssøgende beslutninger.

3. Dødsfænomenet

112:3.1 (1229.8) Urantianere anerkender almindeligvis kun en slags død, den fysiske standsning af livs energier; men vedrørende personligheds overlevelse så er der virkelig tre slags:

112:3.2 (1229.9) 1. *Åndelig (sjælens) død*. Hvis og når det dødelige menneske endeligt har afvist at overleve, når det er blevet erklæret åndeligt insolvent, moralsk bankerot, efter Retterens og de overlevende serafers fælles mening, når et sådant koordineret råd er

blevet registreret på Uversa, og efter at Censorerne og deres reflekterende medarbejdere har verificeret disse resultater, så beordrer Orvontons herskere øjeblikkelig frigivelse af den iboende Ledsager. Men denne frigivelse af Retteren påvirker på ingen måde de personlige serafer eller gruppeserafernes pligter over for det Retter-forladte individ. Denne form for død er endelig i sin betydning uanset den midlertidige fortsættelse af de levende energier i de fysiske og mentale mekanismer. Fra det kosmiske synspunkt er den dødelige allerede død; det fortsatte liv indikerer blot, at de kosmiske energiers materielle momentum fortsætter.

112:3.3 (1230.1) 2. *Intellektuel (sindets) død.* Når de vitale kredsløb i den højere hjælpetjeneste afbrydes på grund af intellektets afvigelser eller på grund af delvis ødelæggelse af hjernens mekanisme, og hvis disse tilstande passerer et vist kritisk punkt af uoprettelighed, frigives den indre Retter straks til at rejse til Divinington. I universets optegnelser anses en dødelig personlighed for at være død, når de essentielle sindskredsløb for menneskelig viljeshandling er blevet ødelagt. Og igen er dette døden, uanset om den fysiske krops levende mekanisme fortsat fungerer. Kroppen uden det viljestyrede sind er ikke længere menneskelig, men i henhold til den menneskelige viljes forudgående valg kan sjælen hos et sådant individ overleve.

112:3.4 (1230.2) 3. *Fysisk (kroppen og sindets) død.* Når døden indhenter et menneske, forbliver Retteren i sindets citadel indtil det holder op

med at fungere som en intelligens mekanisme, omkring det tidspunkt når den rytmiske livsvigtige pulsering af hjernens målbare energier ophører. Efterfølgende denne opløsning tager Retteren afsked fra det forsvindende sind, lige så uformelt som ankomsten var år tilbage, og fortsætter via Uversa til Divington.

112:3.5 (1230.3) Efter døden vender den materielle krop tilbage til den elementære verden fra hvilken den var udledt, men to ikke materielle faktorer af den overlevende personlighed består: Den præeksisterende Tankeretter fortsætter til Divington med hukommelsesafskriften af den dødelige karriere; og tilbage bliver også, i skæbne beskytternes varetægt, det afdøde menneskes udødelige morontia sjæl. Disse sjælens faser og forme, disse engang kinetiske men nu statiske formularer af identitet, er absolut nødvendige til genpersonalisering på morontia verdnerne; og det er genforeningen af Retteren og sjælen som gensamler den overlevende personlighed, som genbevidstgøre jer på tidspunktet for morontia opvækkelse.

112:3.6 (1230.4) For dem, der ikke har personlige serafiske vogtere, udfører gruppens vogtere trofast og effektivt den samme tjeneste med identitetsbevarelse og personlighedens genopstandelse. Seraferne er uundværlige for genskabelsen af personligheden.

112:3.7 (1230.5) Efter døden mister Retteren midlertidig sin personlighed, men ikke identitet; det menneskelige subjekt mister midlertidig sin identitet, men ikke personlighed; på morontia verdnerne genforenes begge to i evig manifestation. En afrejst

Tankeretter vender aldrig tilbage til jorden som væsenet i hvis indre den tidligere har boet; personlighed er aldrig manifesteret uden den menneskelige vilje; og aldrig efter døden vil et menneske som Retteren har forladt manifestere sin aktive identitet eller på nogen måde etablere kommunikation med de levende væsener på jorden. Sådanne sjæle uden Rettere er helt og absolut ubevidst under den lange eller korte søvn efter døden. Der kan ikke være nogen form for fremvisning af personlighed eller evne til at engagere sig i kommunikation med andre personligheder indtil efter fuldstændiggørelse af overlevelse. Dem som går til morontia verdnerne har ikke tilladelse til at sende beskeder tilbage til deres elskede. Det er et ledende princip overalt i universerne, at forbyde en sådan kommunikation under perioden af en for øjeblikket gældende dispensation.

4. Tankerettere efter døden

112:4.1 (1231.1) Når døden af materiel, intellektuel eller åndelig art indtræffer, byder Retteren afsked til den dødelige vært og afrejser til Divington. Fra hovedkvarteret i lokaluniverset og superuniverset etableres der en reflekterende kontakt med de tilsynsførende fra begge regeringer, og Ledsageren registreres ud med samme nummer som ved indgangen ind til tidens domæner.

112:4.2 (1231.2) På en eller anden måde, der ikke er helt forstået, er de Universelle Censorer i stand til at komme i besiddelse af et resumé af

det menneskelige liv, som det er udformet i Retterens genpartafskrift af de åndelige værdier og morontielle betydninger af det iboende sind. Censorerne er i stand til at tilegne sig Tankeretternes version af det afdøde menneskes overlevelses karakter og åndelige kvaliteter, og alle disse data, er sammen med engle optegnelserne, tilgængelig til fremlæggelse på det tidspunkt, vor den pågældende person skal dømmes. Disse oplysninger bruges også til at bekræfte de superuniverselle mandater, som gør det muligt for visse opstigende straks at begynde deres morontia-karriere, når de dødelige opløses for at fortsætte til mansoniaverdenerne forud for den formelle ophævelse af en planetarisk dispensation.

112:4.3 (1231.3) Efter den fysiske død tager den frigivne Retteren straks til Diviningtons hjemmesfære, undtagen hos personer, der er overflyttet fra de levende. Detaljerne i det, der sker i den verden i den tid, hvor man venter på den overlevende dødeliges faktiske genkomst, afhænger hovedsageligt af, om mennesket stiger op til mansoniaverdenerne i sin egen individuelle ret eller afventer en dispensatorisk tilkaldelse af de sovende overlevende fra en planetarisk tidsalder.

112:4.4 (1231.4) Hvis den dødelige medarbejder tilhører en gruppe, der vil blive genpersonaliseret ved afslutningen af en dispensation, vil Retteren ikke straks vende tilbage til mansoniaverden af det tidligere tjenestesystem, men vil, efter eget valg, påtage sig en af følgende midlertidige opgaver:

112:4.5 (1231.5) 1. Blive indrulleret i rækkerne af forsvundne Ledsagere for uoplyst tjeneste.

112:4.6 (1231.6) 2. Blive anvist for en periode til observation af Paradisets regering.

112:4.7 (1231.7) 3. Blive indskrevet på en af de mange undervisningsskoler på Divington.

112:4.8 (1231.8) 4. Blive udstationeret i en periode som studerende observatør på en af de andre seks indviet sfærer, som udgør Faderens kredsløb af paradisiske verdener.

112:4.9 (1231.9) 5. Blive anvist til budbringertjenesten for de Personaliserede Rettere.

112:4.10 (1231.10) 6. Blive tilknyttet instruktør i Divington skolerne, der er dedikeret til undervisning af Ledsagere tilhørende den uerfarne gruppe.

112:4.11 (1231.11) 7. Blive anvist til at udvælge en gruppe af mulige verdener, for her at gøre tjeneste i, hvis der er en fornuftig grund til at tro, at den menneskelige partner har afvist at overleve.

112:4.12 (1231.12) Hvis du, når døden indhenter dig, har nået den tredje cirkel eller et højere rige og derfor har fået tildelt en personlig skæbnevogter, og hvis den endelige udskrift af resuméet af overlevelsesharakteren, der er fremsendt af Retteren, er ubetinget certificeret af skæbnevogteren—hvis både serafer og Retteren i det væsentlige er enige i hvert eneste punkt i deres livsoptegnelser og anbefalinger—hvis de Universelle Censorer og deres reflekterende medarbejdere på Uversa bekræfter disse data og gør det uden tvetydighed eller forbehold, i så fald udsender Dagenes Ældste mandatet for avanceret status over kommunikationskredsløbene til

Salvington, og således frigivet vil tribunalet under Nebadons Suverænitet dekretere den overlevende sjæls øjeblikkelige passage til opstandelseshallerne i mansoniaverdenerne.

112:4.13 (1232.1) Hvis det menneskelige individ overlever uden forsinkelse, så vil Retteren, således er jeg blevet undervist, registrerer sig på Divington, fortsætter til den Universelle Faders nærvær i Paradis, vender straks tilbage og omfavnes af de Personaliserede Rettere i superuniverset og lokaluniverset for tildelingen, modtager anerkendelse fra den øverste Personaliserede Ledsager i Divington, og går derefter straks ind i “realiseringen af identitetsovergangen,” og kaldes derfra i den tredje periode og i mansoniaverden frem i den faktiske personlighedsform som er klargjort til modtagelse af den jordiske dødeliges overlevende sjæl, sådan som denne form er blevet projekteret af skæbnens vogter.

5. Overlevelse af det menneskelige selv

112:5.1 (1232.2) Selvet er en kosmisk virkelighed hvad enten materiel, morontiel, eller åndelig. Virkeligheden af det *personlige* er overdragelsen af den Universelle Fader handlende i og af ham selv eller igennem hans mangfoldige repræsentanter i universet. At sige at et væsen er personlig er at anerkende den relative individualitet af sådan et væsen indenfor den kosmiske organisme. Det levende kosmos er en alt men uendelig integreret samling af virkelige enheder, som alle er relativ underkastet til skæbnen af helheden.

Dem som personlige har fået den reelle mulighed for at vælge mellem at acceptere skæbnen eller at afvise den.

112:5.2 (1232.3) Det, som kommer fra Faderen, er ligesom Faderen evigt, og det er ligeså sand for personligheden, som Gud giver ved sit eget frie valg, som det er for den guddommelige Tankeretter, et egentligt fragment af Gud. Menneskets personlighed er evig men med hensyn til identitet er den en betinget evig realitet. Efter at have vist sig som svar på Faderens vilje, vil personligheden opnå en guddomsskæbne, men mennesket må vælge, om det vil være til stede ved opnåelsen af denne skæbne. I mangel af et sådant valg opnår personligheden direkte erfaringsmæssig Guddom og bliver en del af det Højeste Væsen. Cyklussen er forudbestemt, men menneskets deltagelse i den er valgfri, personlig og erfaringsbaseret.

112:5.3 (1232.4) Dødelig identitet er en forbigående tilstand i universets tid og liv; den er kun virkelig i det omfang, personligheden vælger at blive et vedvarende universfænomen. Det er den væsentlige forskel mellem mennesket og et energisystem: Energisystemet skal fortsætte, det har ikke noget valg; men mennesket har alt at gøre med at bestemme sin egen skæbne. Retteren er i sandhed vejen til Paradis, men mennesket må selv forfølge denne vej ved at træffe sin egen beslutning, sit frie viljevalg.

112:5.4 (1232.5) Mennesker har kun identitet i materiel forstand. Sådanne kvaliteter ved selvet udtrykkes af det materielle sind, som det fungerer i intellektets energisystem. Når man siger, at mennesket har identitet, anerkender man, at det er i besiddelse af et sindskredsløb, som er underordnet den menneskelige personligheds

handlinger og valg af vilje. Men dette er en materiel og rent midlertidig manifestation, ligesom det menneskelige embryo er et forbigående parasitisk stadie i menneskelivet. Fra et kosmisk perspektiv bliver mennesker født, lever og dør i et relativt øjeblik; de er ikke varige. Men den dødelige personlighed har, gennem sit eget valg, magten til at overføre sit identitetssæde fra det forbigående materielle intellektsystem til det højere morontia-sjælssystem, som, i samarbejde med Tankeretteren, bliver skabt som et nyt redskab for personlighedens manifestation.

112:5.5 (1233.1) Det er selve denne styrke til valg, universets værdighedstegn på skabninger med fri vilje, der udgør menneskets største mulighed og dets højeste kosmiske ansvar. Af den menneskelige viljes integritet afhænger den fremtidige finaliters evige skæbne; af oprigtigheden af den dødelige frie vilje afhænger den guddommelige Retters evige personlighed; af trofastheden i det dødelige valg afhænger den Universelle Fader realisering af en ny opstigende søn eller datter; af beslutnings-handlingernes standhaftighed og visdom afhænger det Højeste Væsens erfaringsmæssige evolutions aktualitet.

112:5.6 (1233.2) Selvom de kosmiske cirkler for personlighedsvækst til sidst skal nås, hvis tidens tilfældigheder og den materielle eksistens' handicap uden din egen skyld forhindrer dig i at mestre disse niveauer på din hjemplanet, hvis dine intentioner og ønsker er af overlevelseshæder, udstedes der dekretet om forlængelse af prøvetiden. I vil få yderligere tid til at bevise jeres værd.

112:5.7 (1233.3) Hvis der nogensinde er tvivl om, hvorvidt det er tilrådeligt at forfremme en menneskelig identitet til mansoniverdenerne, vil universets regeringer uvægerlig afsige kendelse i den personlige interesse af dette individ; uden betænkelighed forfremmer de sådan en sjæl til status af et overgangsvæsen, mens de fortsætter deres observationer af den spirende morontia hensigt og det åndelige formål. Således er den guddommelige retfærdighed sikker på at opnå sit mål, og den guddommelige barmhjertighed får yderligere mulighed for at udvide sin tjeneste.

112:5.8 (1233.4) Orvontons og Nebadons regeringer gør ikke krav på absolut perfektion, når det gælder detaljerne i den universelle plan for de dødeliges genpersonalisering, men de gør krav på og udviser faktisk tålmodighed, tolerance, forståelse og barmhjertig sympati. Vi vil hellere løbe risikoen for et systemoprør end at løbe risikoen for at fratage én kæmpende dødelig fra en hvilken som helst evolutionær verden den evige glæde ved at forfølge den opadstigende karriere.

112:5.9 (1233.5) Det betyder ikke, at mennesker skal have en ny mulighed, når de har afvist den første, slet ikke. Men det betyder, at alle viljesvæsner skal opleve én sand mulighed for at træffe ét utvivlsomt, selvbevidst og endeligt valg. Universernes suveræne dommere vil ikke fratage noget væsen dets personlighedsstatus, hvis det ikke endeligt og fuldt ud har truffet det evige valg; menneskets sjæl skal og vil få fuld og rigelig mulighed for at afsløre sin sande hensigt og sit virkelige formål.

112:5.10 (1233.6) Når de mere åndelige og kosmiske avancerede dødelige dør, begiver de sig øjeblikkelig til mansoniaverdenerne; generelt gælder denne bestemmelse for dem, der har fået tildelt personlige serafiske vogtere. Andre dødelige kan blive tilbageholdt, indtil afgørelsen af deres sager er afsluttet, hvorefter de kan fortsætte til mansoniaverdenerne, eller de kan blive anvist til de sovende overlevende, som vil blive genpersonaliseret i grupper ved afslutningen af den nuværende planetariske dispensation.

112:5.11 (1233.7) Der er to vanskeligheder, der hæmmer mine bestræbelser på at forklare, hvad der sker med *dig* i døden, den overlevende *dig* som er forskellig fra den afrejsende Retter. Den ene består i, at det er umuligt at give en fyldestgørende beskrivelse af en transaktion i grænselandet mellem det fysiske og morontielle rige til dit forståelsesniveau. Den anden er forårsaget af de restriktioner, som de himmelske myndigheder på Urantia har lagt på min opgave som sandhedens åbenbarer. Der er mange interessante detaljer, som kunne præsenteres, men jeg tilbageholder dem efter råd fra jeres nærmeste planetariske tilsynsførende. Men indenfor rammerne af min tilladelse kan jeg sige så meget:

112:5.12 (1234.1) Der er noget virkeligt, noget fra den menneskelige evolution, noget yderligere til den Mysterieledsager, som overlever døden. Denne nyopdukkede enhed er sjælen, og den overlever både din fysiske krop og dit materielle sinds død. Dette identitet er det fælles barn af det liv og de bestræbelser som dit menneskelige jeg har gennemlevet tilsammen med dit guddommelige jeg, Retteren. Dette barn af menneskelige og guddommelige forældre udgør det

overlevende element af jordisk oprindelse; det er morontia-selvet, den udødelige sjæl.

112:5.13 (1234.2) Dette barn af varig betydning og overlevende værdi er fuldstændig ubevidst gennem perioden fra døden til genpersonalisering og er gennem hele denne ventetid i forvaring hos den serafiske skæbnebeskytter. Du vil ikke, efter døden, fungere som et bevidst væsen, indtil du opnår den nye bevidsthed, morontiabevidstheden i Satantias mansoniaverdener.

112:5.14 (1234.3) Ved døden bliver den funktionelle identitet, der er forbundet med den menneskelige personlighed, afbrudt, fordi den vitale bevægelse ophører. Selv om den menneskelige personlighed transcenderer sine bestanddele, er den afhængig af dem for at have en funktionel identitet. Ophøret af liv ødelægger de fysiske hjernemønstre, som hjernen er udstyret med, og forstyrrelsen af sindet afslutter den dødelige bevidsthed. Det pågældende væsens bevidsthed kan ikke efterfølgende dukke op igen, før en kosmisk situation er blevet arrangeret, som vil tillade den samme menneskelige personlighed igen at fungere i forhold til levende energi.

112:5.15 (1234.4) Under de overlevende dødeliges overgang fra oprindelsesverdenen til mansoniaverdenerne, hvad enten de oplever personlighedens genforening i den tredje periode eller stiger op på tidspunktet for en gruppeopstandelse, bliver optegnelsen over personlighedens konstitution trofast bevaret af ærkeenglene i deres verdener med særlige aktiviteter. Disse væsener er ikke personlighedens vogtere (som serafernes vogtere er det for sjælen),

men det er ikke desto mindre sandt, at enhver identificerbar personlighedsfaktor er effektivt beskyttet i disse pålidelige forvalteres varetægt for de dødeliges overlevelse. Hvad angår den dødelige personligheds nøjagtige opholdssted i tiden mellem død og overlevelse, ved vi det ikke.

112:5.16 (1234.5) Den situation som gør genpersonalisering mulig er tilvejebragt i genopstandelseshallerne på de morontielle modtagelsesplaneter i et lokalunivers. Her i disse livssamlingskamre sørger de tilsynsførende myndigheder for det forhold mellem universets energi—morontiel, mental og åndelig—som gør det muligt at genskabe bevidstheden hos den sovende overlevende. Genforeningen af bestanddelene i en tidligere materiel personlighed involverer:

112:5.17 (1234.6) 1. Fremstillingen af en passende form, et morontielt energimønster, hvor den nye overlevende kan komme i kontakt med den ikke-åndelige virkelighed, og hvor den morontielle variant af det kosmiske sind kan blive tilkoblet.

112:5.18 (1234.7) Retterens tilbagevenden til den ventende morontielle skabning. Retteren er den evige vogter af din opstigende identitet; din Ledsager er den absolutte sikkerhed for, at du selv og ikke en anden vil indtage den morontia-form, der er skabt til din personligheds opvågnen. Retteren vil være til stede ved din personligheds genforening for endnu engang at påtage sig rollen som Paradisets vejleder til dit overlevende selv.

112:5.19 (1235.1) Når disse forudsætninger for genpersonalisering er blevet samlet, skænker den serafiske vogter af den slumrende udødelige sjæls potentiale, med hjælp fra talrige kosmiske personligheder, denne morontiaenhed til og i den ventende morontia sindskropsform, mens han overdrager dette evolutionære barn af den Højeste til evig forening med den ventende Retter. Og dette fuldender genpersonaliseringen, genforsamlingen af hukommelse, indsigt og bevidstheds—identitet.

112:5.20 (1235.2) Genpersonaliseringen består i, at det vågnende menneskelige selv bemægtiger sig den tilsluttende morontiafase i det nyligt adskilte kosmiske sind. Personlighedsfænomenet er afhængigt af, at selvets identitetsreaktion på universets omgivelser vedbliver med at eksistere, og det kan kun ske gennem sindet. Selvet består på trods af en kontinuerlig forandring i alle selvets faktorkomponenter; i det fysiske liv sker forandringen gradvist; ved døden og ved genpersonalisering sker forandringen pludseligt. Den sande virkelighed i alt selvskab (personlighed) er i stand til at fungere hensigtsmæssigt på universets betingelser i kraft af den uophørlige forandring af dets bestanddele; stagnation ender i uundgåelig død. Menneskelivet er en endeløs forandring af livets faktorer, der forenes af stabiliteten i den uforanderlige personlighed.

112:5.21 (1235.3) Når du derfor vågner op i Jerusems mansoniverdener, vil du være så forandret, den åndelige forvandling vil være så stor, at var det ikke for din Tankeretter og din skæbnevogter, som så fuldstændig forbinder dit nye liv i de nye verdener med dit gamle liv fra den første verden, ville du som det første have svært ved at

forbinde den nye morontia bevidsthed med den genoplivet hukommelse fra din tidligere identitet. Uanset fortsættelsen af det personlig selv, så vil meget af det dødelige liv først synes at være en utydelig og tåget drøm. Men tiden vil afklare mange dødelige tankeassociationer.

112:5.22 (1235.4) Tankerytteren vil kun genkalde og genopfriske de minder og oplevelser for dig, som er en del af og væsentlige for din karriere i universet. Hvis Retteren har været en partner i udviklingen af noget i det menneskelige sind, så vil disse værdifulde oplevelser overleve i Retterens evige bevidsthed. Men meget af dit tidligere liv og dets erindringer, som hverken har åndelig betydning eller morontia-værdi, vil forgå med den materielle hjerne; meget af den materielle erfaring vil forgå som et engangsstillads, der, efter at have bygget bro over dig til morontia-niveauet, ikke længere tjener et formål i universet. Men personlighed og relationerne mellem personligheder er aldrig stilladser; den jordiske erindring om personlighedsrelationer har kosmisk værdi og vil bestå. I mansoniaverdenerne vil du kende og blive kendt, og mere endnu, du vil huske og blive husket af dine engangskammerater i det korte, men spændende liv på Urantia.

6. Morontia selvet

112:6.1 (1235.5) På samme måde, som en sommerfugl kommer ud af larvestadiet, således vil menneskets sande personlighed komme frem

i mansoniverdenerne, for første gang afsløret bortset fra deres engangsindhyldning i det materielle kød. Morontiakarrieren i lokaluniverset har at gøre med den fortsatte ophøjelse af personlighedsmekanismen fra det begyndende morontielle niveau af sjæls eksistens op til det endelige morontiale niveau af progressiv spiritualitet.

112:6.2 (1235.6) Det er vanskeligt at instruere dig om dine morontielle personlighedsform for din lokalunivers karriere. Du vil blive udstyret med morontielle mønstre af personlighedsmanifestabilitet, og det er investeringer, som i sidste ende ligger ud over jeres fatteevne. Sådanne former er, selvom de er helt virkelige, ikke energimønstre af den materielle orden, som du nu forstår. De tjener dog det samme formål i lokaluniversets verdener, som jeres materielle kroppe gør på de planeter, hvor I er født.

112:6.3 (1236.1) Til en vis grad reagerer den materielle kropsforms udseende på personlighedsidentitetens karakter; det fysiske legeme afspejler i begrænset omfang noget af personlighedens iboende natur. Det gør morontia-formen i endnu højere grad. I det fysiske liv kan dødelige være smukke udadtil, men ukærlige indadtil; i morontialivet, og i stigende grad på dets højere niveauer, vil personlighedens form variere direkte i overensstemmelse med den indre persons natur. På det åndelige niveau begynder den ydre form og den indre natur at nærme sig en fuldstændig identifikation, som bliver mere og mere perfekt på højere og højere åndelige niveauer.

112:6.4 (1236.2) I morontia stadiet er den opstigende dødelige udstyret med Nebadon modifikationen af den kosmisk sindede begavelse fra

Mesterånden fra Orvonton. Det dødelige intellekt som sådan, er gået til grunde, er ophørt med at eksistere som en fokaliseret univers enhed adskilt fra den Skabende Ånds udifferentieret sindskredsløb. Men det jordiske sinds betydninger og værdier er ikke gået til grunde. Visse faser af sindet er fortsætter i den overlevende sjæl; visse erfaringsværdier fra det tidligere menneskelige sind opbevares af Retteren; og i lokaluniversets fortsætter optegnelserne over det menneskelige liv som det blev levet i kødet, sammen med visse levende registreringer i de talrige væsener, der beskæftiger sig med den endelige evaluering af den opstigende dødelige, væsener, der strækker sig fra serafer til Universelle Censorer og sandsynligvis videre til den Højeste.

112:6.5 (1236.3) Et væsens vilje kan ikke eksistere uden sind, men den fortsætter på trods af tabet af det materielle intellekt. I tiden umiddelbart efter overlevelsen er den opstigende personlighed i høj grad styret af de karaktermønstre, den har arvet fra det menneskelige liv, og af morontia motas nyopdukkede handlinger. Og disse vejvisere til mansonias adfærd fungerer acceptabelt i de tidlige stadier af morontialivet og før fremkomsten af morontia viljen som et fuldgældigt viljemæssigt udtryk for den opstigende personlighed.

112:6.6 (1236.4) Der er ingen indflydelser i lokaluniversets karriere, der kan sammenlignes med de syv hjælpende sinds-ånder i den menneskelige eksistens. Morontiasindet må udvikle sig ved direkte kontakt med det kosmiske sind, da dette kosmiske sind er blevet modificeret og oversat af den kreative kilde til lokaluniversets intellekt—den guddommelige minister.

112:6.7 (1236.5) Dødelige sind er før døden, selvbevidst uafhængig af Retterens tilstedeværelse; det hjælpende sind har kun brug for det tilknyttede materiale-energimønster for at kunne fungere.

Morontiasjælen, værende over de hjælpende sindsånder, bevarer ikke selvbevidsthed uden Retteren, når den materielle sinds mekanisme er frataget. Denne udviklende sjæl, besidder imidlertid en permanent karakter, der er udledt fra beslutningerne af dets tidligere forbundet hjælpende sindsånd, og denne karakter bliver den aktive hukommelse, når dens mønstre tilføres energi af den tilbagevendende Retter.

112:6.8 (1236.6) Hukommelsens vedholdenhed er et bevis på, at identiteten af det oprindelige selv er bevaret; den er afgørende for en fuldstændig selvbevidsthed om personlighedens kontinuitet og ekspansion. De dødelige, som opstiger uden Rettere er afhængige af instruktionen fra engle medarbejdere for at kunne rekonstruere den menneskelige hukommelse; ellers er de åndsfusionerede dødeliges morontiasjæle ikke begrænsede. Hukommelsesmønsteret fortsætter i sjælen, men dette mønster kræver tilstedeværelsen af den tidligere Retter for at kunne blive *øjeblikkelig* selvrealiseret som fortsat hukommelse. Uden Retteren, ville det kræve betydelig tid for den dødelige overlevende at genudforske og lære, at generobre erindringsbevidstheden om en tidligere eksistens' betydninger og værdier.

112:6.9 (1237.1) Sjælen med overlevelsesværdi afspejler trofast både de kvalitative og de kvantitative handlinger og motivationer i det materielle intellekt, det tidligere sæde for selvets identitet. I valget af

sandhed, skønhed og godhed indleder det dødelige sind sin karriere i præmorontia-universet under vejledning af de syv assisterende sinds-ånder, der er forenet under ledelse af visdommens ånd. Når de syv cirkler af præmorontiel opnåelse er fuldført, indledes den præåndelige eller morontielle karriere i lokaluniversets udvikling ved, at morontielt sind overlejres af det assisterende sind.

112:6.10 (1237.2) Når et væsen forlader sin fødselsplanet, efterlader han de hjælpende sindstjeneste bag sig og bliver udelukkende afhængig af morontielle intellekt. Når en opstiger forlader lokaluniverset, har han nået det åndelige eksistensniveau, og er nået udover morontia niveauet. Denne nyopdukkede åndelige enhed bliver derefter afstemt til den direkte tjeneste fra Orvontons kosmiske sind.

7. Fusion med retteren

112:7.1 (1237.3) Fusion med Retteren tildeler personligheden evige aktualiteter som tidligere kun var potentielle. Blandt disse nye evner kan nævnes: Fiksering af guddommelighedskvalitet, erfaring og hukommelse fra fortidens evigheder, udødelighed, og en fase af egenskabsbestemt potentiel absolutthed.

112:7.2 (1237.4) Når din jordiske løbebane i midlertidig form er afsluttet, vil du vågne op på kysten af en bedre verden, og til sidst vil blive forenet med din trofaste Retter i en evig omfavnelse. Denne fusion udgør mysteriet om at gøre Gud og menneske til et, mysteriet om

den endelige skabnings evolution, og det er evigt sandt. Fusion er hemmeligheden i Ascendingtons hellige sfære, og intet væsen, bortset fra dem, der har oplevet fusion med Guddommens ånd, kan forstå den sande betydning af de faktiske værdier, der forenes, når identiteten af et tidsvæsen bliver evigt ét med ånden af Paradisets Guddom.

112:7.3 (1237.5) Fusionen med Retteren er normalt, mens den opstegne befinder sig i sit lokale system. Det kan finde sted på fødselsplaneten som en transcendens af den naturlige død; det kan finde sted på enhver af mansoniverdenerne eller i systemets hovedkvarter; den kan endda blive udskudt til tidspunktet for dit konstellationsophold; eller, i særlige tilfælde, kan den ikke fuldbyrdes, før opstigeren befinder sig i lokaluniversets hovedstad.

112:7.4 (1237.6) Når fusionen med Retteren er gennemført, kan der ikke være nogen fremtidig fare for en sådan personligheds evige karriere. Himmelske væsener bliver testet gennem en lang erfaring, men dødelige gennemgår en relativ kort og intensiv testning på de evolutionære og morontielle verdener.

112:7.5 (1237.7) Fusion med Retteren finder aldrig sted, før superuniversets mandater har udtalt, at den menneskelige natur har truffet et endeligt og uigenkaldeligt valg for den evige karriere. Dette er en engang autorisation, som når den er udstedt, udgør den tilladte bemyndigelse for den fusioneret personlighed til endelig at forlade lokaluniversets område for derefter at begive sig til superuniverset hovedkvarter, fra hvilket punkt tidens pilgrim, i den fjerne fremtid,

vil blive serafoamluttet for den lange flyvetur til centraluniverset Havona og det Guddommelige eventyr.

112:7.6 (1238.1) I de evolutionære verdener er selvet materielt; det er en ting i universet, og som sådan er det underlagt den materielle eksistens' love. Det er en kendsgerning i tiden og reagerer på dens omskiftelighed. *Her skal der formuleres beslutninger om overlevelse.* I morontiatilstanden er selvet blevet en ny og mere varig universrealitet, og dets fortsatte vækst er baseret på dets stigende tilpasning til universernes sinds- og åndskredsløb. *Beslutninger om overlevelse bekræftes nu.* Når selvet når det åndelige niveau, er det blevet en sikker værdi i universet, og denne nye værdi er baseret på det faktum, at *overlevelsens beslutninger er blevet truffet*, hvilket faktum er blevet bevidnet af den evige sammensmeltning med Tankerytteren. Og efter at have opnået status som en sand værdi i universet, bliver skabningen potentielt frigjort til at søge den højeste værdi i universet—Gud.

112:7.7 (1238.2) Sådanne fusionerede væsener er tofoldige i deres universreaktioner: De er uafhængige morontiaindivider, ikke helt ulig engle, og de er potentielle væsener på niveau med Paradisets finaliter orden.

112:7.8 (1238.3) Men det fusionerede individ er i virkeligheden én personlighed, ét væsen, hvis enhed trodser alle forsøg på analyse fra nogen af universernes intelligenser. Efter at have passeret lokaluniversets domstole fra den laveste til den højeste, hvoraf ingen har været i stand til at identificere mennesket eller Retteren, den ene

adskilt fra den anden, vil du til sidst blive bragt for den Suveræne af Nebadon, din Fader i lokaluniverset. Og der, ved hånden af selve det væsen, hvis skabende faderskab i dette tidsunivers har muliggjort dit liv, vil du få de akkreditiver som giver dig ret til at fortsætte din superuniverselle karriere i søgen efter den Universelle Fader.

112:7.9 (1238.4) Har den triumferende Retter vundet personlighed ved den storslået tjeneste til menneskeheden, eller har det tapre menneske opnået udødelighed gennem ærlige anstrengelser på at opnå lighed med Retteren? Det er hverken det ene eller det andet; men de har sammen opnået udviklingen af et medlem af en af de unikke ordener af den Højstes opstigende personligheder, en, der altid vil blive fundet tjenstvillig, trofast og effektiv, en kandidat til yderligere vækst og udvikling, der altid strækker sig opad og aldrig ophører med den himmelske opstigning, indtil Havonas syv kredsløb er blevet krydset, og den engangs sjæl af jordisk oprindelse står i tilbedende anerkendelse af Faderens faktiske personlighed i Paradis.

112:7.10 (1238.5) Gennem hele denne storslåede opstigning er Tankeretteren det guddommelige løfte om den fremtidige og fulde åndelige stabilisering af den opstigende dødelige. I mellemtiden giver tilstedeværelsen af den dødeliges frie vilje Retteren en evig kanal til frigørelse af den guddommelige og uendelige natur. Nu er disse to identiteter blevet ét; ingen begivenhed i tid eller evighed kan nogensinde adskille menneske og Retter; de er uadskillelige, evigt sammensmeltede.

112:7.11 (1238.6) I de verdener, der er præget af Retter og fusion, er Mysterieledsagerens skæbne identisk med den opstigende dødeliges

—Finalitetens Paradiskorps. Hverken Retteren eller den dødelige kan opnå dette enestående mål uden det fulde samarbejde og trofaste hjælp fra den anden. Dette ekstraordinære fællesskab er et af de mest altopslugende og forbløffende af alle de kosmiske fænomener under denne universtidsalder.

112:7.12 (1239.1) Fra tidspunktet for fusionen med Retteren har den opstigende status som det evolutionære væsen. Det menneskelige medlem var det første, der fik personlighed, og har derfor højere rang end Retteren i alle spørgsmål, der har med anerkendelse af personlighed at gøre. Paradishovedkvarteret for dette sammensmeltede væsen er Ascendington, ikke Divinington, og denne unikke kombination af Gud og menneske rangerer som en opstigende dødelig hele vejen op til Finalitetens Korps.

112:7.13 (1239.2) Når først Retteren er fusioneret med en opstigende dødelig, så er Retterens nummer slettet fra superuniversets optegnelser. Hvad der sker med optegnelserne på Divington, ved jeg ikke, men jeg formoder at registret over den pågældende Retter fjernes til de hemmelige cirkler i Grandfandas indre domstole, den øverste fungerende for Finalitetens Korps.

112:7.14 (1239.3) Med Retternes fusion har den Universelle Fader fuldført sit løfte om at give sig selv i gave til sine materielle skabninger; han har opfyldt løftet, og fuldbyrdet planen om den evige overdragelse af guddommelighed til menneskeheden. Nu begynder de menneskets forsøg på at realisere og virkeliggøre de ubegrænsede muligheder,

der ligger i det overjordiske partnerskab med Gud, som således er blevet en realitet.

112:7.15 (1239.4) Den nuværende kendte skæbne for overlevende dødelige er Finalitetens Paradiskorps; det er også skæbnemålet for alle Tankerettere, der bliver forbenet i evig forening med deres dødelige kammerater. På nuværende tidspunkt arbejder Paradisfinaliterne i hele storuniverset med mange opgaver, men vi formoder alle, at de vil få andre og endnu mere himmelske opgaver at udføre i en fjern fremtid, når de syv superuniverser er blevet etableret i lys og liv, og når den endelige Gud endelig er trådt frem fra det mysterium, der nu omgiver denne højeste guddom.

112:7.16 (1239.5) Du er i en vis udstrækning blevet instrueret om centraluniversets, superuniversernes, og lokaluniversernes organisation og personale; du har fået noget at vide om karakteren og oprindelsen af nogle af de forskellige personligheder, som nu hersker i disse fjerntliggende skabelser. Du er også blevet informeret om, at der foregår en organisering af enorme galakser af universer langt ude over periferien af storuniverset, på det første ydre rum niveau. Det er også blevet antydnet i forløbet af disse beretninger, at det Højeste Væsen vil åbenbare sin uafsløret tredje funktion i disse på nuværende tidspunkt uudforskede regioner i det ydre rum; og du er også blevet fortalt, at finaliterne i Paradiskorpset er den Højestes erfaringsmæssige børn.

112:7.17 (1239.6) Vi tror, at de dødelige, som er Retterfusionerede, sammen med deres finaliter medarbejdere, er bestemt til at fungere i

en eller anden sammenhæng i administrationen af universerne på det første ydre rum niveau. Vi er ikke det mindste i tvivl om, at disse enorme galakser med tiden vil blive beboede universer. Og vi er lige så overbeviste om, at man blandt administratorerne af dem vil finde de Paradisfinaliter, hvis natur er den kosmiske konsekvens af sammensmeltningen af skabning og Skaber.

112:7.18 (1239.7) Sikken et eventyr! Sikken en romantisk historie! En gigantisk skabelse, der skal administreres af den Højstes børn, disse personaliserede og menneskeliggjorte Rettere, disse tilrettede og eviggjorte dødelige, disse mystiske kombinationer og evige sammenslutninger af den højeste kendte manifestation af essensen af den Første Kilde og Center og den laveste form for intelligent liv, der er i stand til at forstå og opnår den Universelle Fader. Vi forestiller os, at sådanne fusionerede væsener, sådanne partnerskaber mellem Skaber og skabning, vil blive fortrinlige herskere, mageløse administratorer, og forstående og sympatiske vejledere af enhver og alle former for intelligent liv, der måtte opstå i disse fremtidige universer på det første niveau i det ydre rum.

112:7.19 (1240.1) Sandt er det, at I dødelige er af jordisk, dyrisk oprindelse; jeres skelet er i sandhed støv. Men hvis I virkelig vil, hvis I virkelig ønsker der, så er tidsaldrenes arv jeres, og I skal en dag tjene i alle universerne i jeres sande karakter—børn af erfaringens højeste Gud og guddommelige sønner og døtre af alle personlighedens Paradisfader.

112:7.20 (1240.2) [Præsenteret af en Enlig Budbringer fra Orvonton.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 112](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 114](#) >>

Kapitel 113

De Serafiske Skæbnevogtere

113:0.1 (1241.1) EFTER at have præsenteret beretningerne om Tidens Tjenende Ånder og Rummets Budbringer skarer kommer vi nu til behandlingen af skytsenglene, seraferne, der er viet til at tjene de enkelte dødelige, og for hvis ophøjelse og fuldkommengørelse hele den store overlevelsplan for åndelig fremgang er blevet tilvejebragt. I tidligere tidsaldre på Urantia, var disse skæbnevogtere omtrent den eneste gruppe af engle, der havde anerkendelse. De planetariske serafer er i sandhed tjenende ånder, der er sendt ud for at gøre tjeneste for dem, der vil overleve. Disse betjenende serafer har fungeret som de dødelige menneskers åndelige hjælpere i alle store begivenheder i fortiden og i nutiden. I mange åbenbaringer “blev ordet talt af engle”; mange af himlens mandater er blevet “modtaget ved englenes tjeneste.”

113:0.2 (1241.2) Serafer er himlens traditionelle engle; de er de tjenende ånder, der lever så tæt på dig og gør så meget for dig. De har tjent på Urantia siden de tidligste tider med menneskelig intelligens.

1. Skytsenglene

113:1.1 (1241.3) Læren om skytsengle er ikke en myte; visse grupper af mennesker har faktisk personlige engle. Det var i erkendelse af dette, at Jesus, da han talte om børnene i det himmelske rige, sagde: “Se til, at I ikke foragter en eneste af disse små, for jeg siger jer: Deres engle ser altid min Faders ånd.”

113:1.2 (1241.4) Oprindeligt blev seraferne udnævnt til de enkelte racer på Urantia. Men siden Mikael's overdragelse er de tildelt i overensstemmelse med menneskelig intelligens, spiritualitet, og skæbne. Intellektuelt er menneskeheden opdelt i tre klasser:

113:1.3 (1241.5) De undernormalt begavede—dem, der ikke udøver normal viljestyrke; dem, der ikke træffer gennemsnitlige beslutninger. Denne klasse omfatter dem, der ikke kan forstå Gud; de mangler evnen til intelligent tilbedelse af Guddommen. De undernormale væsener på Urantia har et korps af serafer, et kompagni, med en bataljon af keruber, der er udpeget til at tjene dem og være vidne til, at retfærdighed og barmhjertighed udstrækkes til dem i deres livskampe på jorden.

113:1.4 (1241.6) 2. Den gennemsnitlige, normale menneskelige sindstype. Set fra den serafiske tjenestes synspunkt er de fleste mænd og kvinder grupperet i syv klasser i overensstemmelse med deres status

i forhold til at skabe cirkler af menneskelig fremgang og åndelig udvikling.

113:1.5 (1241.7) 3. Overnormale sind—dem med stor beslutsomhed og utvivlsomt potentiale for åndelig præstation; mænd og kvinder, der nyder mere eller mindre kontakt med der iboende Rettere; medlemmer af skæbnens forskellige reservekorps. Uanset i hvilken cirkel et menneske tilfældigvis befinder sig, hvis et sådant individ bliver indskrevet i et af skæbnens forskellige reservekorps, bliver der lige der og da tildelt personlige serafer, og fra det tidspunkt, og indtil den jordiske karriere er afsluttet, vil den dødelige nyde godt af en skytsengels kontinuerlige tjeneste og uophørlige opsyn. Og når en person træffer *den* højeste beslutning, når der er en reel forlovelse med Retteren, er en personlig værge straks tildelt sjælen.

113:1.6 (1242.1) I tjenesten for såkaldt normale væsener gives serafiske opgaver i overensstemmelse med menneskets opnåelse af intellektualitetens og spiritualitetens cirkler. Du starter i dit dødelige sind med investering i den syvende cirkel og rejser indad i opgaven med selvforståelse, selvovervindelse og selvbeherskelse; og cirkel for cirkel bevæger du dig fremad, indtil du (hvis den naturlige død ikke afslutter din karriere og overfører dine kampe til mansionverdenene) når den første eller inderste cirkel med relativ kontakt og fællesskab med den iboende Retter.

113:1.7 (1242.2) Mennesker i den første eller syvende cirkel har en skytsengel med et kompagni af assisterende keruber, der er sat til at

holde øje med og passe på tusind dødelige. I den sjette cirkel får et serafisk par med et kompagni af keruber til opgave at vejlede disse opstigende dødelige i grupper på fem hundrede. Når den femte cirkel er nået, bliver mennesker grupperet i selskaber på cirka hundrede, og et par serafer med en gruppe keruber får ansvaret. Når den fjerde cirkel er nået, samles de dødelige væsener i grupper på ti, og igen får et par serafer ansvaret, assisteret af et kompagni af keruber.

113:1.8 (1242.3) Når det menneskelige sind bryder igennem den dyriske arvs inertie og når den tredje cirkel af menneskelig intellektualitet og tilegnet spiritualitet, vil en personlig engel (i virkeligheden to) herefter fremover og udelukkende være helliget denne opstigende dødelige. Således vil disse menneskelige sjæle, ud over at have adgang til den allestedsnærværende og stadig mere effektive iboende Tankeretter, modtage disse personlige skæbnevogters udelte støtte i alle deres bestræbelser på at fuldføre den tredje cirkel, krydse den anden, og opnå den første.

2. Skæbnevogterne

113:2.1 (1242.4) Serafer er ikke kendt som skæbnens vogtere, før de er blevet tildelt en menneskesjæl, som har opnået en eller flere af tre ting: har truffet en suveræn beslutning om at blive Gudslignende, er trådt ind i den tredje cirkel eller er blevet mønstret i et af skæbnens reservekorps.

113:2.2 (1242.5) I racernes evolution tildeles en skæbnevogter til det allerførste væsen, der opnår den nødvendige erobringsskæb. På Urantia var den første dødelige, der fik en personlig beskytter, Rantowoc, en klog mand af den røde race for længe siden.

113:2.3 (1242.6) Alle engleudnævnelser er udvalgt fra en gruppe af frivillige serafer, og disse udnævnelser er altid i overensstemmelse med menneskelige behov og med hensyn til engleparrets status—i lyset af serafernes erfaring, dygtighed og visdom. Kun serafer med lang tjeneste, de mere erfarne og testede typer, er tildelt som skæbnevogtere. Mange vogtere har fået meget værdifulde erfaringer i verdener, der ikke hører til serien for Retter fusion. Ligesom Retterne tjener seraferne disse væsener for en enkelt livstid og derefter frigivet til nye opgaver. Mange vogtere på Urantia har haft denne tidligere praktiske erfaring på andre verdener.

113:2.4 (1243.1) Når mennesker ikke overlever, kan deres personlige eller gruppebeskyttere gentagne gange tjene i lignende funktioner på den samme planet. Seraferne udvikler en følelsesmæssig tilknytning til de individuelle verdener og nærer en særlig hengivenhed for visse racer og typer af dødelige væsener, med hvem de har været så tæt og intimt forbundet.

113:2.5 (1243.2) Englene udvikler en vedvarende hengivenhed for deres menneskelige medarbejdere, og du ville, hvis du bare kunne visualisere seraferne, udvikle en varm hengivenhed for dem. Uden materielle legemer og med åndelige former ville du være meget tæt på englene i mange af personlighedens egenskaber. De deler de fleste af jeres følelser og oplever nogle ekstra. Den eneste følelse, der

aktiverer jer, og som er lidt svær for dem at forstå, er arven fra den dyriske frygt, som fylder så meget i det mentale liv hos den gennemsnitlige indbygger på Urantia. Englene har virkelig svært ved at forstå, hvorfor I så vedholdende tillader jeres højere intellektuelle kræfter, selv jeres religiøse tro, at blive så domineret af frygt, så grundigt demoraliseret af den tankeløse panik af frygt og ængstelse.

113:2.6 (1243.3) Alle serafer har individuelle navne, men i registrene over deres missioner for tjeneste i verden er de ofte angivet ved deres planetariske numre. På universets hovedkontor er de registreret med navn og nummer. Skæbnevogteren af det menneske, der anvendes i denne kontakt kommunikation er nummer 3 af gruppe 17, af kompagni 126, af bataljon 4, af regiment 384, af legion 6, af hær korps 37 af den 182.314^{de} serafariske hær i Neadon. Det nuværende planetariske angivelses nummer af denne seraf på Urantia og til dette menneske er 3.641.852

113:2.7 (1243.4) I forbindelse med tjenesten som personlig værge, udnævnelsen af engle som skæbnevogtere, tilbyder seraferne altid deres tjenester frivilligt. I den by, hvor udvælgelsen finder sted blev en vis dødelig for nylig optaget i skæbnens reservekorps, og da alle sådanne mennesker bliver personligt overvåget af skytsengle, søgte mere end hundrede kvalificerede serafer opgaven. Den planetariske leder valgte tolv af de mere erfarne individer og udnævnte derefter de serafer, som de mente var bedst egnede til at guide dette menneske gennem hans livsrejse. Det vil sige, at de valgte et bestemt

par af lige kvalificerede serafer; en af dette serafiske par vil altid være på vagt.

113:2.8 (1243.5) Serafernes opgaver kan være uophørlige, men hver af engleparrene kan udføre alle tjenesteopgaver. Ligesom keruberne tjener seraferne normalt i par, men i modsætning til deres mindre avancerede kolleger arbejder seraferne nogle gange alene. I praktisk talt alle deres kontakter med mennesker kan de fungere som individer. Begge engle er kun nødvendige til kommunikation og tjeneste på universernes højere kredsløb.

113:2.9 (1243.6) Når et serafisk par accepterer en vogteropgave, tjener de resten af det pågældende menneskes liv. Det komplementære væsen (en af de to engle) bliver referent af foretagendet. Disse komplementære serafer er de registrerende engle for de dødelige i de evolutionære verdener. Optegnelserne føres af kerubparret (en kerub og en sanob), som altid er forbundet med de serafiske vogtere, men disse optegnelser er altid sponsoreret af en af seraferne.

113:2.10 (1244.1) Med henblik på hvile og genopladning med livsenergien fra universets kredsløb afløses vogteren med jævne mellemrum af sit supplement, og under hendes fravær fungerer den tilknyttede kerub som referent, ligesom det også er tilfældet, når den komplementære seraf er tilsvarende fraværende.

3. Forholdet til andre åndelige indflydelser

113:3.1 (1244.2) En af de vigtigste ting, en skæbnevogter gør for sit dødelige subjekt, er at foretage en personlig koordinering af de mange upersonlige åndelige indflydelser, som bor i, omgiver og påvirker sindet og sjælen hos det udviklende materielle væsen. Mennesker er personligheder, og det er overordentlig vanskeligt for ikke-personlige ånder og før-personlige enheder at komme i direkte kontakt med sådanne meget materielle og diskret personlige sind. I skytsenglens tjeneste bliver alle disse påvirkninger mere eller mindre forenet og gjort mere mærkbare af den ekspanderende moralske natur i den menneskelige personlighed, der er under udvikling.

113:3.2 (1244.3) Denne serafiske væрге kan mere specifikt korrelere, og gør det, den Uendelige Ånds mangfoldige agenturer og påvirkninger, der strækker sig fra de fysiske kontrollanters området og de hjælpende sindsånder op til den Guddommelige Minister for Helligånden og til den allestedsnærværende Ånds tilstedeværelsen i Paradisets Tredje Kilde og Center. Efter således at have forenet og personliggjort disse omfattende indflydelser fra den Uendelige Ånd, påtager seraferne sig derefter at korrelere denne integrerede indflydelse fra Samforeneren med Faderens og Sønnens åndelige nærvær.

113:3.3 (1244.4) Retteren er Faderens tilstedeværelse; Sandhedens Ånd er Sønnernes tilstedeværelse. Disse guddommelige evner bliver forenet og koordineret på de lavere niveauer af menneskelig åndelig oplevelse af serafvogternes tjeneste. De tjenende engle er dygtige i at kombinere Faderens kærlighed og Sønnens nåde i deres tjeneste til dødelige skabninger.

113:3.4 (1244.5) Og heri afsløres grunden til, at den serafiske vogter til sidst bliver den personlige vogter af den dødelige overlevendes tankemønstre, hukommelsesformler og sjælsrealiteter i intervallet mellem den fysiske død og morontielle genopstandelse. Ingen andre end den Uendelige Ånds tjenende børn kunne således fungere på vegne af den menneskelige skabning i denne overgangsfase fra ét niveau i universet til et andet og højere niveau. Selv når du indleder din terminale overgangssøvn, når du går fra tid til evighed, deler en høj supernaf ligeledes transitten med dig som vogter af skabningens identitet og garant for personlig integritet.

113:3.5 (1244.6) På det åndelige plan gør seraferne mange ellers upersonlige og førpersonlige tjenester i universet personlige; de er koordinаторer. På det intellektuelle plan er de koordinаторer mellem sind og morontia; de er fortolkere. Og på det fysiske plan manipulerer de det jordiske miljø gennem deres forbindelse med de fysiske mesterkontrollører og gennem mellemvæsenernes samarbejdende tjeneste.

113:3.6 (1244.7) Dette er en opremsning af en serafs mangfoldige og indviklede funktion; men hvordan kan en sådan underordnet englepersonlighed, der kun er skabt lidt over menneskehedens universniveau, gøre så vanskelige og komplekse ting? Vi ved det ikke rigtig, men vi formoder, at denne fænomenale tjeneste på en eller anden uopdaget måde lettes af det Højeste Væsens uerkendte og uopdagede arbejde, den aktualiserende Guddom i de udviklende universer i tid og rum. I hele området med progressiv overlevelse i og

gennem Det Højeste Væsen er seraferne en væsentlig del af den fortsatte dødelige udvikling.

4. Serafernes handlingsområder

113:4.1 (1245.1) De serafiske vogtere er ikke sind, selvom de udspringer fra den samme kilde, som også giver det dødelige sind sin oprindelse, den Skabende Ånd. Serafer er sinds stimulatorer; de forsøger hele tiden at fremme cirkelbeslutninger i menneskets sind. De gør dette, ikke som Retteren, der opererer indefra og gennem sjælen, men snarere udefra og ind og arbejder gennem menneskers sociale, etiske og moralske miljø. Serafer er ikke den Universelle Faders guddommelige formidler men de fungerer som det personlige repræsentantskab for den Uendelige Ånds tjeneste.

113:4.2 (1245.2) Det dødelige menneske, som er underlagt Retterens ledelse, er også modtageligt for serafisk vejledning. Retteren er essensen af menneskets evige natur; seraferne er læreren for menneskets udviklende natur—i dette liv til det dødelige sind, i det næste liv for morontiasjælen. På mansoniverdnerne vil i være bevidste om og opmærksomme på serafiske instruktører, men i det første liv er mennesket som regel uvidende om dem.

113:4.3 (1245.3) Serafer fungerer som menneskenes lærere, ved at lede den menneskelige personligheds skridt ind på stier af nye og progressive erfaringer. Ved at acceptere en serafs vejledning betyder sjældent et behageligt liv. Hvis du følger denne vejledning, kan du

være sikker på at møde—og hvis du har modet, til at krydse—de forrevne bakker af moralske valg og åndelige fremskridt.

113:4.4 (1245.4) Impulsen til tilbedelse stammer i høj grad fra de åndelige tilskyndelser fra det højere sinds hjælpere, der forstærkes af Retternes føringer. Men trangen til at bede, som gudsbevidste dødelige så ofte oplever, opstår meget ofte som følge af serafisk indflydelse. Vogter serafen manipulerer konstant med de dødeliges omgivelser med det formål at øge den menneskelige opstigers kosmiske indsigt, så en sådan overlevelseskandidat kan opnå en øget erkendelse af tilstedeværelsen af den iboende Retter g dermed blive i stand til at yde et øget samarbejde med den guddommelige tilstedeværelses åndelige mission.

113:4.5 (1245.5) Selvom der tilsyneladende ikke er nogen kommunikation mellem den iboende Retter og de omsluttende serafer, synes de altid at arbejde i perfekt harmoni og udsøgt overensstemmelse. Vogterne er mest aktive på de tidspunkter, hvor Retterne er mindst aktive, men deres tjeneste er på en eller anden måde mærkeligt korreleret. Et så fremragende samarbejde kan næppe være hverken utilsigtet eller tilfældig.

113:4.6 (1245.6) Vogterserafernes tjenende personlighed, den iboende Retters gudsnærvær, Helligåndens omsluttende virkning og Sandhedens Ånds Søn-bevidsthed er alle guddommeligt korreleret til en meningsfuld enhed af åndelig tjeneste i og for en dødelig personlighed. Selvom de kommer fra forskellige kilder og forskellige niveauer, er disse himmelske indflydelser alle integreret i det Højeste Væsens omsluttende og udviklende nærvær.

5. Serafisk tjeneste til de dødelige

113:5.1 (1245.7) Engle invaderer ikke det menneskelige sinds hellighed; de manipulerer ikke med dødeliges vilje: ej heller tager de direkte kontakt med Retteren i det menneskelige sind. Skæbnevogteren påvirker dig på enhver mulig måde, der er forenelige med din personligheds ukrænkelighed; under ingen omstændigheder blander disse engle sig i den menneskelige viljes frie handling. Hverken engle eller nogen anden orden af universets personlighed har magt eller autoritet til at indskrænke eller forkorte de menneskelige valgmuligheder.

113:5.2 (1246.1) Englene er så tæt på dig og holder så meget af dig, at de billedligt talt "græder på grund af din egenrådige intolerance og stædighed." Serafer fælder ikke fysiske tårer, de har ikke fysiske kroppe, og de har heller ikke vinger. Men de har åndelige følelser, og de oplever følelser og stemninger af åndelig karakter, som på visse måder kan sammenlignes med menneskelige følelser.

113:5.3 (1246.2) Seraferne handler på dine vegne helt uafhængig af dine direkte appeller; de udfører deres overordnede mandater, og derfor fungerer de uafhængigt af dine luner og skiftende stemninger. Det betyder ikke, at du ikke kan gøre deres opgaver enten lettere eller sværere, men snarere at englene ikke er direkte involveret i dine appeller eller bønner.

113:5.4 (1246.3) I det kødelige liv er englenes intelligens ikke direkte tilgængelig for dødelige mennesker. De er ikke overherrer eller

direktører; de er blot vogtere. Seraferne *vogter* dig; de forsøger ikke direkte at påvirke dig; du skal selv kortlægge din egen kurs, men derefter handler disse engle for at få mest ud af den kurs, du har valgt. De griber (normalt) ikke vilkårligt ind i menneskelivets rutinemæssige anliggender. Men når de modtager instruktioner fra deres overordnede om at udføre en eller anden usædvanlig bedrift, kan du være sikker på, at disse vogtere vil finde en måde at udføre disse mandater på. De blander sig derfor ikke i det menneskelige drama, undtagen i nødsituationer, og da som regel på direkte ordre fra deres overordnede. Det er de væsener, der kommer til at følge jer i mange tidsaldre, og de modtager således en introduktion til deres fremtidige arbejde og personlighedstilknytning.

113:5.5 (1246.4) Serafer er i stand til at fungere som materielle tjenere for mennesker under visse omstændigheder, men deres handlinger i denne egenskab er meget sjældne. De er i stand til, med hjælp fra mellemvæsenerne og de fysiske kontrollører, at udføre en lang række aktiviteter på vegne af mennesker, endda at tage faktisk kontakt til menneskeheden, men sådanne hændelser er meget usædvanlige. I de fleste tilfælde fortsætter omstændighederne i de materielle riger uændret af serafiske indgreb, selv om der har været omstændigheder, der har truet afgørende led i den menneskelige evolutionære kæde, hvor serafiske vogter på eget initiativ har handlet på en hensigtsmæssig måde.

6. Skytsenglene efter døden

113:6.1 (1246.5) Efter at have fortalt dig noget om serafernes tjeneste i det naturlige liv, vil jeg forsøge at informere dig om skæbnevogternes adfærd på tidspunktet for den dødelige opløsning af deres menneskelige medarbejdere. Ved din død bliver dine optegnelser, identitetsspecifikationer og den menneskelige sjæls morontiaenhed —som er udviklet i fællesskab af det dødelige sinds tjeneste og den guddommelige Retter—trofast bevaret af skæbnevogteren sammen med alle andre værdier, der er relateret til din fremtidige eksistens, alt det, der udgør dig, det virkelige dig, undtagen identiteten for den fortsatte eksistens, der repræsenteres af den afgående Retter og personlighedens aktualitet.

113:6.2 (1246.6) I det øjeblik lodslyset i menneskesindet forsvinder, den åndelige lysstyrke, som serafer forbinder med Retterens tilstedeværelse, rapporterer den ledsagende engel personligt til de kommanderende engle, successivt i gruppen, kompagniet, bataljonen, regimentet, legionen og det øverstbefalende korps; og efter at være blevet behørigt registreret til det endelige eventyr i tid og rum, modtager en sådan engel certificering af den planetariske serafchef til at rapportere til Aftenstjernen (eller en anden af Gabriels løjtnanter), der har kommandoen over den serafiske hær for denne kandidat til opstigning i universet. Og når hun har fået tilladelse fra kommandanten for denne højeste organisatoriske enhed, fortsætter en sådan skæbnevogter til den første

mansoniaverden oog afventer bevidstheds genoprettelse af det tidligere jordiske emne.

113:6.3 (1247.1) I det tilfælde, at den menneskelige sjæl ikke overlever efter at være tildelt en personlig engel, skal den tjenende engel videre til hovedkvarter for lokaluniverset, for der at bevidne de fuldstændige optegnelser om hendes komplement som tidligere rapporteret. Derefter kommer hun for Ærkeenglenes domstole for at blive frikendt fra skylden i sagen om svigt i hendes emnes overlevelse: og så går hun tilbage til verdenerne, for igen at blive tildelt en anden dødelig med opstigende potentiale, eller til et anden afdeling af serafiske tjeneste.

113:6.4 (1247.2) Men engle betjener evolutionære skabninger på mange andre måder end gennem tjenesten som personlige eller gruppevogtere. Personlige vogtere, hvis emne ikke umiddelbart overføres til mansoniaverdnerne, bliver ikke efterladt i lediggang, mens de afventer domsafsigelsen; de bliver omplaceret til talrige tjenestemissioner i hele universet.

113:6.5 (1247.3) Vogterseraferne er forvaltere af overlevelsesværdierne i det dødelige menneskes slumrende sjæl, ligesom den fraværende Retter *er* identiteten på et sådant udødeligt universvæsen. Når disse to samarbejder i mansonias opstandelseshaller i forbindelse med den nyligt fremstillede morontia-form, sker der en genforening af de faktorer, der udgør den dødelige opstigendes personlighed.

113:6.6 (1247.4) Retteren vil identificere dig; serafvogterne genpersonalisere dig og derefter præsentere dig for den trofaste

ledsager fra dine jordiske dage.

113:6.7 (1247.5) Tilsvarende, når en planetarisk tidsalder er overstået, når dem, der er på de lavere cirkler af menneskelig opnåelse er samlet, er det deres gruppevogtere, der samler dem i opstandelseshallerne på mansoniasfærerne, selv som jeres skrifter fortæller: “Og han skal sende sine engle med en høj stemme og samle sine udvalgte fra den ene ende af verden til den anden.”

113:6.8 (1247.6) Retfærdighedens teknik kræver, at personlige vogtere eller gruppevogtere skal svare på uddelingens navneopråb på vegne af alle ikke-overlevende personligheder. Retterne fra sådanne ikke-overlevende vender ikke tilbage, og når navnene kaldes, svarer seraferne, men Rettere reagerer ikke. Dette udgør “de uretfærdiges opstandelse,” som i virkeligheden er den formelle anerkendelse af, at skabningerne er ophørt med at eksistere. Dette retfærdighedens navneopråb følger altid umiddelbart efter barmhjertighedens navneopråb, opstandelsen af de sovende overlevende. Men det er spørgsmål, som ikke vedrører andre end de højeste og alvidende dommere over overlevelsесværdier. Sådanne problemer med at dømme angår egentlig ikke os.

113:6.9 (1247.7) Gruppevogtere kan tjene på en planet alder efter alder og til sidst blive vogtere af de slumrende sjæle fra tusinder og atter tusinder af sovende overlevende. De kan således tjene på mange forskellige verdener i et givet system, da opstandelsesresponsen finder sted på mansoniaverdenene.

113:6.10 (1247.8) Alle personlige og gruppevogtere i Satantias system, der kom på afveje under Lucifer oprør, uanset at mange oprigtigt angrede deres dårskab, er bestemt til at blive tilbageholdt på Jerusem indtil endelig afgørelse af oprøret. De Universelle Censorer har allerede efter eget skøn, frataget disse ulydige og utro vogtere alle aspekter i forbindelse med de sjæle, der tillægges dem, og overført disse morontia realiteter i sikker opbevaring og beskyttelse hos frivillige sekonafer.

7. Seraferne og den opstigende karriere

113:7.1 (1248.1) Det er faktisk en epokegørende begivenhed i en opstigende dødeliges karriere, denne første opvågnen på mansoniverdenens kyster; fordi det er der, at du for første gang faktisk ser de længe elskede og altid tilstedeværende engle kammerater fra dine dage på jorden; det er også her, at du virkelig bliver bevidst om identiteten og tilstedeværelsen af den guddommelige ledsager, der så længe har levet i dit sind på jorden. En sådan oplevelse er en herlig opvågnen, en ægte genopstandelse.

113:7.2 (1248.2) På morontiasfærerne er de ledsagende serafer (der er to af dem) åbenlyst dine kammerater. Disse engle er ikke kun sammen med jer, mens I bevæger jer gennem overgangsverdenernes karriere, og hjælper jer på alle mulige måder med at opnå morontia- og åndsstatus, men de benytter sig også af muligheden for at avancere

ved at studere i de videregående skoler for evolutionære serafer, der findes i mansoniaverdenerne.

113:7.3 (1248.3) Den menneskelige race blev skabt blot en smule lavere end de mere simple typer af engleordenerne. Derfor vil jeres første opgave i det morontielle liv være som assistenter for seraferne i det umiddelbare arbejde, der venter på det tidspunkt, hvor I opnår personlighedsbevidsthed efter jeres frigørelse fra kødets lænker.

113:7.4 (1248.4) Før du forlader mansoniaverdenerne, vil alle dødelige have permanente serafiske medarbejdere eller vogtere. Under din opstigning af morontiasfærerne, er det i sidste ende de serafiske vogtere, der bevidner og bekræfter dekreterne om din evige forening med Tankeretteren. Sammen har de etableret jeres personlighedsidentiteter, som børn af kødet fra tidens verdener. Så når du har nået den modne morontielle tilstand ledsager de dig gennem Jerusem og de tilhørende verdener af fremskridt og kultur i systemet. Efter dette, tager de jer med til Edentia og dets halvfjerds sfærer af avanceret socialisering, og efterfølgende vil de lede dig til Melkisedekkerne og følge dig gennem den fremragende karriere i universets hovedkvartersverdener. Og når du har lært Melchizedeks' visdom og kultur at kende, vil de føre dig videre til Salvington, hvor du vil stå ansigt til ansigt med hele Nebadons hersker. Og stadig vil disse serafiske guider følge dig gennem superuniversets mindre og større sektorer og videre til Uversas modtagende verdener, hvor de bliver hos dig, indtil du til sidst bliver sekonaf-indhyllet for den lange flyvetur til Havona.

113:7.5 (1248.5) Nogle af skæbnevogterne, der er blevet tilknyttet til de opstigende pilgrimme under deres jordiske karriere følger samme rute som de opstigende pilgrimme gennem Havona. De andre tager midlertidig afsked med deres mangeårige dødelige kammerater, og derefter, mens disse dødelige rejser gennem centraluniversets cirkler, når disse skæbnevogtere Serafingtons cirkler. De vil vente på Paradisets kyster, når deres dødelige ledsagere vågne op fra tidens sidste overgangs søvn ind i de nye erfaringer med evigheden. Disse opstigende serafer tager efterfølgende forskellige tjenesteydelser i Finalitetskorpset og i Fuldendelsens Serafiske Korps.

113:7.6 (1248.6) Mennesket og englen bliver måske eller måske ikke genforenet i evig tjeneste, men uanset hvor den serafiske opgave fører dem hen, er seraferne altid i kommunikation med deres tidligere protégé af de evolutionære verdener, de opstigende dødelige i tiden. Det intime forhold og de kærlige tilknytninger fra verdener, hvor menneskene har deres oprindelse, bliver aldrig glemt eller helt afbrudt. I de evige tidsaldre vil mennesker og engle samarbejder i den guddommelige tjeneste, som de gjorde i tidens løbebane.

113:7.7 (1249.1) For seraferne er den sikreste måde at opnå Paradisets guddomme på at guide en sjæl af evolutionær oprindelse til Paradisets portaler. Derfor er opgaven som skæbnens vogter den mest værdsatte serafiske pligt.

113:7.8 (1249.2) Kun skæbneværger er inkluderet i det primære eller dødelig Finalitkorpset. Sådanne par har engageret sig i det øverste eventyr for at fusionere deres identitet. De to væsener har opnået dobbelt åndelig enhed på Serafington forud for deres optagelse i

Finalitkorpset. I denne erfaring opnår de to englevæsener, som har suppleret hinanden i alle univers funktioner, en ultimativ tilstand, hvor de to i ånden er en, som efterfølgende i en ny evne kan modtage og fusionere med et ikke-Retter fragment af Paradisets Fader. På denne måde bliver nogle af dine serafiske kammerater med tiden også dine finalitmedarbejdere i evigheden, børn af den Højeste og perfektioneret sønner af Paradisets Fader.

113:7.9 (1249.3) [Præsenteret af serafernes chef udstationeret på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 113](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 115](#) >>

Kapitel 114

Serafisk Planetarisk Regerning

114:0.1 (1250.1) DEN Højeste hersker i menneskenes riger gennem mange himmelske kræfter og agenturer, men hovedsageligt gennem serafernes tjeneste.

114:0.2 (1250.2) Ved middagstid i dag var antallet af planetariske engle, vogtere og andre på Urantia 501.234.619 par serafer. Der var tildelt min kommando to hundrede serafiske værter—597.196.800 par serafer, eller 1.194.393.600 individuelle engle. Registret viser imidlertid 1.002.469.238 individer; det følger derfor, at 191.924.362 engle var fraværende fra denne verden på transport-, budbringer- og dødstjeneste. (På Urantia er der omtrent det samme antal keruber som serafer, og de er organiseret på samme måde).

114:0.3 (1250.3) Serafer og deres tilknyttede keruber har meget at gøre med detaljerne i den overmenneskelige regering af en planet, især af verdener, der er blevet isoleret af oprør. Englene, dygtigt assisteret af mellemvæsenene, fungerer på Urantia som de faktiske

overmaterielle ministre, der udfører mandaterne fra den residerende generalguvernør og alle hans medarbejdere og underordnede.

Seraferne som orden er beskæftiget med mange andre opgaver end dem, der handler om personligt og gruppemæssigt vogterskab.

114:0.4 (1250.4) Urantia er ikke uden ordentlig og effektiv overvågning fra systemets, konstellationens og universets herskere. Men den planetariske regering er ikke som i nogen anden verden i Satania-systemet, selv ikke i hele Nebadon. Denne unikhed i jeres plan for overvågning skyldes en række usædvanlige omstændigheder:

114:0.5 (1250.5) 1. Urantia status som en livsmodifikations planet.

114:0.6 (1250.6) 2. Vanskeligheder forårsaget af Lucifers oprør.

114:0.7 (1250.7) 3. Forstyrrelserne af den adamiske misligholdelse.

114:0.8 (1250.8) 4. De uregelmæssigheder, der opstod som følge af, at Urantia var en af Universets Suverænes overdragelsesverdener. Mikael af Nebadon er Urantias planetariske prins.

114:0.9 (1250.9) 5. De fireogtyve planetariske lederes særlige funktion.

114:0.10 (1250.10) 6. Placeringen af en af ærkeenglenes kredsløb på planeten.

114:0.11 (1250.11) 7. Den relative nylige udnævnelsen af den engang inkarnerede Makiventa Melkisedek, som stedfortrædende Planetprins.

1. Urantia's suverænitet

114:1.1 (1250.12) Den oprindelige suverænitet af Urantia blev forvaltet i tillid af Satania systemets hersker. Han uddelegerede den først til en fælles kommission, der blev oprettet af Melkisedekerne og Livsbærerne, og denne gruppe fungerede på Urantia, indtil ankomsten af en behørigt konstitueret Planetprins. Efter Prins Caligastias fald, på tidspunktet for Lucifers oprør, havde Urantia ingen nogen sikkert og afklaret forhold til lokaluniverset og dets administrative opdelinger, indtil afslutningen af overdragelsen i kødet af den inkarnerede Mikael, da han blev proklamerede af Dagenes Forenede som Planetprins af Urantia. Denne proklamation fastsatte i princippet status af evigt sikkerhed, for din verden, men i praksis foretog den suveræne Skabersøn intet forsøg på personligt at administrere planeten, bortset fra at han etablerede Jerusem kommissionen bestående af fireogtyve tidligere Urantianere med autoritet til at repræsentere ham i regeringen af Urantia og alle andre planeter, der er i karantæne i dette system. Et medlem af dette råd er nu altid bosiddende på Urantia som generalguvenør.

114:1.2 (1251.1) Den stedfortrædende bemyndigelse til at fungerer for Mikael som Planetprins er for nylig blevet overdraget til Makiventa Melkisedek, men denne Søn af lokaluniverset har ikke taget det mindste skridt til at ændre det nuværende planetariske regime af de skiftende administrationer af de bosiddende generalguvenører opretholder.

114:1.3 (1251.2) Det er usandsynligt, at nogen markant ændring vil blive foretaget i styringen af Urantia under den nuværende dispensation medmindre den stedfortrædende Planetprins ankommer for at

overtage sit titulære ansvar. Nogle af vores medarbejdere mener, at der på et tidspunkt i den nærmeste fremtid vil planen om at sende en af de fire og tyve rådgivere som generalguvernør til Urantia blive udskiftet med den officielle ankomst af Makiventa Melkisedek med stedfortræder mandatet for den højeste suverænitet af Urantia. Som administrerende planetarisk prins ville han uden tvivl fortsætte i ledelsen af planeten, indtil den endelige dom af Lucifers oprør og sandsynligvis yderligere til en fjern fremtid, hvor planeten er etableret i lys og liv.

114:1.4 (1251.3) Nogle mener, at Machiventa ikke vil komme og overtage den personlige ledelse af Urantias anliggender før slutningen af den nuværende dispensation. Andre er af den opfattelse, at den stedfortrædende prins måske ikke vil komme som sådan, før Mikael engang vender tilbage til Urantia som han lovede, da han stadig var i live i kødet. Atter andre, herunder denne fortælleren, forventer, at Melkisedek kan ankomme enhver dag eller time.

2. De planetariske Tilsynsførendes råd

114:2.1 (1251.4) Siden tiden for Mikael's overdragelse til jeres verden var den overordnede ledelse af Urantia været betroet en særlig gruppe på Jerusem, bestående af fireogtyve tidligere Urantianere. Hvilken kvalifikationer, der er nødvendige for medlemskab af denne kommission, kender vi ikke, men vi har observeret, at de, der er blevet udnævnt til den, har været dem, der har bidraget til styrkelsen

af den Højestes suverænitet i Satantias system. Af natur var de alle virkelige ledere, da de fungerede på Urantia, og (med undtagelse af Makiventa Melchizedek) er disse evner af lederskab yderligere forbedret af erfaringerne fra mansoniverdenerne og suppleret med uddannelse af Jerusems statsborgerskab. Udnævnelser af medlemmerne af de fireogtyve er udpeget af Lanaforges kabinet, støttet af den Højeste af Edentia, godkendt af den tildelte vogter i Jerusem, og udpeget af Gabriel fra Salvington i overensstemmelse med Mikael's mandat. De midlertidigt udnævnte fungerer lige så fuldt ud som de faste medlemmer af denne kommission af specielle tilsynsførende.

114:2.2 (1251.5) Dette særlige råd af planetariske ledere beskæftiger sig især med overvågningen af aktiviteterne i denne verden forårsaget af det faktum, at Mikael her oplevede sin sidste overdragelse. De holdes i tæt og umiddelbar kontakt med Mikael gennem de forbindende tjenester af en Lysende Aftenstjerne, det samme væsen, der ledsaget Jesus under hans jordiske overdragelse.

114:2.3 (1252.1) I øjeblikket er en vis John, som I kalder "Døberen," formand for dette råd, når det er samlet på Jerusem. Men den officielle leder af dette råd, er den tildelte vogter af Satania, den direkte og personlige repræsentant for den Tilknyttende Inspektør på Salvington og Højeste Udøvende af Orvonton.

114:2.4 (1252.2) Medlemmerne af denne samme kommission af tidligere Urantianer fungerer også som rådgivende tilsynsførende for de seksogtredive andre oprørsisolerede verdener i systemet; de udfører en meget værdifuld tjeneste, ved at holde Lanaforge, systemets

Suveræne i tæt og sympatisk kontakt med forholdene på disse planeter, som stadig forbliver mere eller mindre under tilsyn af Norlatiadeks konstellationsfædre. Disse fireogtyve rådgivere foretager hyppige rejser som enkeltpersoner til hver af disse planeter, der er i karantæne, især til Urantia.

114:2.5 (1252.3) Hver af de andre isolerede verdener rådgives af lignende kommissioner af varierende størrelse bestående af deres tidligere indbyggere, men disse andre kommissioner er underordnet Urantiagruppen på fireogtyve. Mens medlemmerne af sidstnævnte kommission således er aktivt interesserede i alle faser af menneskets fremskridt på hver enkelt verden i karantæne i Satania, er de specielt og særligt optaget af velfærd og fremskridt for de dødelige racer på Urantia, for de fører ikke umiddelbart og direkte tilsyn med forholdene på nogen af planeterne undtagen Urantia, og selv her er deres autoritet ikke fuldstændig undtagen på visse områder, der vedrører de dødeliges overlevelse.

114:2.6 (1252.4) Ingen ved, hvor længe disse fireogtyve Urantia rådgivere vil fortsætte i deres nuværende status, løstrevet fra det almindelige program for universets aktiviteter. De vil uden tvivl fortsætte med at tjene i deres nuværende kapacitet, indtil der sker en ændring i planetens status, såsom afslutningen på en dispensation, Makiventa Melkisedeks overtagelse af den fulde autoritet, den endelige afgørelse af Lucifers oprør eller Mikael's genkomst på den verden, hvor hans endelige overdragelse fandt sted. Den nuværende generalguvernør på Urantia synes at hælde til den opfattelse, at alle undtagen Makiventa kan blive frigivet til opstigning til Paradis i det øjeblik,

hvor Satantias system bliver genoprettet i konstellationens kredsløb. Men der er også andre meninger.

3. Den bosiddende generalguvernør

114:3.1 (1252.5) Hvert hundrede år af Urantias tid udpeger Jerusems korps af fireogtyve planetarisk tilsynsførende et af deres medlemmer til at besøge din verden for at fungere som deres udøvende repræsentant, som bosiddende generalguvernør. I tiden under forberedelsen af disse beretninger blev denne udøvende administrator udskiftet, idet den nittende, der havde tjent i denne egenskab blev afløst af den tyvende. Navnet på den nuværende planetariske tilsynsførende er tilbageholdt fra jer, fordi det dødelige menneske er så tilbøjeligt til at ære, ja endog guddommeliggøre, sine ekstraordinære landsmænd og overmenneskelige overordnede.

114:3.2 (1252.6) Den bosiddende generalguvernør har ikke ingen egentlig personlig magtbeføjelser i forvaltningen af verdens anliggender, undtagen som repræsentant for de fireogtyve rådgivere på Jerusem. Han fungerer som koordinator for den overmenneskelige administration og er det respekteret overhovedet og den universelt anerkendte leder af de himmelske væsener, der arbejder på Urantia. Alle ordener af engleskarer betragter ham som deres koordinerende leder, mens de Forenede Mellemvæsener siden 1-2-3, den første, til at blive en af de fireogtyve rådgivere, forlod planeten, faktisk ser de efterfølgende generalguvernører som deres planetariske fædre.

114:3.3 (1253.1) Selvom generalguvernøren ikke besidder nogen egentlig og personlig magtbeføjelser på planeten, udsteder han hver dag snesevis af kendelser og beslutninger, som accepteres som endelige af alle involverede personer. Han er meget mere som en faderlig rådgiver end en teknisk hersker. På visse måder fungerer han som en planetarisk prins, men hans administration minder meget mere om de materielle sønners.

114:3.4 (1253.2) Urantias regering er repræsenteret i Jerusems råd i overensstemmelse med en ordning, hvor den tilbagevendende generalguvernør sidder som midlertidigt medlem af system herskerens kabinet af planetariske prinser. Det var forventet, at da Makiventa blev udnævnt som stedfortrædende prins, at han straks ville tage sin plads i rådet af planetariske prinser i Satania, men indtil videre har han ikke gjort noget forsøg i denne retning.

114:3.5 (1253.3) Den overmaterielle regering på Urantia opretholder ikke en særlig tæt organisk forhold med de højere enheder i lokaluniverset. På en måde repræsenterer den herboende generalguvernør både Salvington og Jerusem, da han handler på vegne af de fireogtyve rådgivere, der er direkte repræsenterer Mikael og Gabriel. Da den planetariske generalguvernør er borger i Jerusem kan han fungerer som talsmand for systemherskeren. Konstellationsmyndighederne er direkte repræsenteret af en Vorondadek Søn, observatøren fra Edentia.

4. Den højeste observatør

114:4.1 (1253.4) Urantias suverænitet kompliceres yderligere af, at Norlatiadeks regering på et tidspunkt vilkårligt overtog den planetariske myndighed kort efter det planetariske oprør. Der er stadig bosiddende på Urantia en Vorondadek søn, en observatør af de Højeste på Edentia og i fraværet af direkte handling af Mikael, er administrator af planetarisk suverænitet. Den nuværende Højeste observatør (og tidligere regent) er den treogtyvende som på denne måde tjener på Urantia.

114:4.2 (1253.5) Der er visse grupper af planetariske problemer, der stadig er under kontrol af Edentias Højeste, da de blev frataget deres jurisdiktion på tidspunktet for Lucifers oprør. Myndigheden i disse sager udøves af en Vorondadek søn, Norlatiadek observatøren, som opretholder meget nære rådgivende forbindelser med de planetariske tilsynsførende. Racekommissærerne er meget aktive på Urantia, og deres forskellige gruppeledere er uformelt knyttet til den herboedne Vorondadek observatør, der fungerer som deres rådgivende leder.

114:4.3 (1253.6) I en krisesituation, ville den faktiske og suveræne overhoved for regeringen—undtagen i visse rent åndelige anliggender—være denne Vorondadek søn af Edentia som nu har observationstjeneste. (I disse udelukkende åndelige problemer og i visse rent personlige anliggender synes den højeste myndighed at ligge hos den kommanderende ærkeengel, der er knyttet til

divisionshovedkvarteret for den orden, der for nylig blev etableret på Urantia).

114:4.4 (1253.7) Den Højeste observatør er bemyndiget til på eget skøn, at overtage den planetariske regering i tider med alvorlige planetarisk kriser, og optegnelserne viser, at dette er sket treogtrediv gang i Urantias historie. På sådanne tidspunkter fungerer den Højeste observatør som den Højeste regent, og udøver ubestridt myndighed over alle ministre og administratorer bosiddende på planeten med undtagelse af ærkeenglenes divisionsorganisation.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek regimer er ikke noget, der kun er forbeholdt oprørsisolerede planeter, for den Højeste kan til enhver tid gribe ind i anliggender i de beboede verdener og indføre konstellationsherskernes højerestående visdom ind i de menneskelige rigers anliggender.

5. Den planetariske regering

114:5.1 (1254.1) Urantias nuværende administration er virkelig svær at beskrive. Der findes ingen formel regering i stil med universets organisation, såsom separate lovgivende, udøvende og dømmende afdelinger. De fireogtyve rådgivere kommer tættest på at være den lovgivende gren af den planetariske regering. Generalguvernøren er en midlertidig og rådgivende udøvende leder, der er underordnet

den Højeste observatørs vetoet. Der er ingen absolut autoritative retsinstanser på planeten—kun forligs kommissionerne.

114:5.2 (1254.2) Størstedelen af de problemer, der involverer serafer og mellemvæsenene afgøres ved gensidig aftale, besluttet af generalguvernøren. Men med undtagelse, når han giver udtryk for de fireogtyve rådgiveres mandater, kan hans afgørelser alle appelleres til forligskommissioner, til lokale myndigheder, der er oprettet for at varetage planetariske funktioner, eller endda til Systemherskeren af Satania.

114:5.3 (1254.3) Fraværet af planetprinsens legemlige personale og en adamisk Søns og Datters materielle regime kompenseres delvist af serafernes særlige tjeneste og af mellemvæsnernes usædvanlige tjenester. Planetprinsens fravær kompenseres effektivt af ærkeenglenes, den Højeste observatørs, og generalguvernørens treenige tilstedeværelse.

114:5.4 (1254.4) Denne ret løst organiserede og noget personligt administrerede planetariske regering er mere end forventet effektiv på grund af den tidsbesparende assistance af ærkeenglene og deres altid tilgængelige kredsløb, som så ofte er anvendt i planeternes nødsituationer og administrative vanskeligheder. Teknisk set er planeten stadig åndeligt isoleret i Norlatiadek-kredsløbene, men i nødstilfælde kan dette handicap nu omgås gennem brug af ærkeenglenes kredsløb. Planetarisk isolation er naturligvis ikke noget, der bekymrer de enkelte dødelige, siden Sandhedens Ånd blev udgydt over alt kød for nitten hundrede år siden.

114:5.5 (1254.5) Hver administrativ dag på Urantia begynder med en rådgivende konference, hvor generalguvernøren, den planetariske leder af ærkeenglene, den Højeste Observatør, de tilsynsførende supernafer, lederen af de fastboende Livsbærere og indbudte gæster fra universets høje Sønner eller fra nogle af de besøgende studerende, der tilfældigvis opholder sig på planeten, deltager.

114:5.6 (1254.6) Generalguvernørens direkte administrative kabinet består af tolv serafer, de fungerende chefer for de tolv grupper af særlige engle, der fungerer som de umiddelbare overmenneskelige ledere af planetarisk fremgang og stabilitet.

6. Mesterseraferne for planetarisk overvågning

114:6.1 (1254.7) Da den første generalguvernør ankom til Urantia, samtidig med udgydelsen af Sandhedens Ånd, blev han ledsaget af tolv korps af særlige serafer, Seraphington-kandidater, som straks blev tildelt visse særlige planetariske tjenester. Disse ophøjede engle er kendt som mesterseraferne for planetarisk overvågning og er, bortset fra den planetariske Højeste observatørs overkontrol, under den residerende generalguvernørs umiddelbare ledelse.

114:6.2 (1255.1) Disse tolv grupper af engle fungerer under generalguvernørens generelle opsyn, men ledes umiddelbart af det serafiske råd på tolv, som er de fungerende ledere af hver gruppe.

Dette råd fungerer også som den residerende generalguvernørs frivillige kabinet.

114:6.3 (1255.2) Som serafernes planetariske overhoved leder jeg dette råd af serafiske overhoveder, og jeg er en frivillig supernaf af den primære orden, der tjener på Urantia som efterfølger for den tidligere overhoved for planetens englehær, der gik fallit på tidspunktet for Caligastias løsrivelse.

114:6.4 (1255.3) Mesterserafernes tolv korps til planetarisk overvågning fungerer på Urantia som følger:

114:6.5 (1255.4) 1. *De epokale engle*. Disse er den nuværende tidsalders engle, gruppen vedrørende den respektive dispensations periode. Disse himmelske tjenere er betroet tilsynet med og ledelsen af hver generations anliggender, som de er designet til at passe ind i mosaikken i den tidsalder, hvor de forekommer. Det nuværende korps af epokale engle, der tjener på Urantia, er den tredje gruppe, der er tildelt planeten i den nuværende dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *Fremskridtets engle*. Disse serafer er betroet opgaven med at igangsætte det evolutionære fremskridt i de successive sociale tidsaldre. De fremmer udviklingen af den iboende progressive tendens hos evolutionære skabninger; de arbejder uophørligt på at gøre tingene til det, de burde være. Den gruppe, der nu er på vagt, er den anden, der er blevet tildelt planeten.

114:6.7 (1255.6) 3. *De religiøse vogtere*. Det er “kirkernes engle,” de alvorlige forkæmper for, hvad der er og har været. De bestræber sig

på at opretholde idealerne for det, der har overlevet, for at sikre de moralske værdiers sikre overgang fra en epoke til en anden. De er modspillere for fremskridtets engle, mens de hele tiden forsøger at oversætte de uforgængelige værdier fra de gamle og forbigående former til de nye og derfor mindre stabiliserede tanke- og adfærdsmønstre fra en generation til en anden. Disse engle kæmper for åndelige former, men de er ikke kilden til ultrasekterisme og meningsløse kontroversielle opdelinger af erklærede religionister. Det korps, der nu fungerer på Urantia, er det femte, der således skal tjene.

114:6.8 (1255.7) 4. *De nationale livets engle.* Dette er “trompeternes engle,” som leder de politiske forestillinger i Urantias nationale liv. Den gruppe, der nu fungerer i overkontrollen af internationale relationer, er det fjerde korps, der tjener på planeten. Det er især gennem denne serafiske afdelings tjeneste, at “de Højeste hersker i menneskenes riger.”

114:6.9 (1255.8) 5. *Englene for de forskellige racer.* De, der arbejder for bevarelsen af tidens evolutionære racer, uanset deres politiske forviklinger og religiøse grupperinger. På Urantia er der rester af ni menneskeracer, som har blandet sig og er blevet til mennesker i moderne tid. Disse serafer er tæt forbundet med racekommissærernes tjeneste, og den gruppe, der nu er på Urantia, er det oprindelige korps, der blev tildelt planeten kort efter pinsedagen.

114:6.10 (1255.9) 6. *Fremtidens engle*. Dette er projektionsenglene, som forudsiger en fremtidig tidsalder og planlægger realiseringen af de bedre ting i en ny og fremadskridende dispensation; de er arkitekterne for de successive epoker. Den gruppe, der nu er på planeten, har fungeret på denne måde siden begyndelsen af den nuværende dispensation.

114:6.11 (1256.1) 7. *Oplysningens engle*. Urantia modtager nu hjælp fra det tredje korps af serafer, der er dedikeret til at fremme planetarisk uddannelse. Disse engle beskæftiger sig med mental og moralsk træning, som vedrører enkeltpersoner, familier, grupper, skoler, samfund, nationer og hele racer.

114:6.12 (1256.2) 8. *Sundhedens engle*. Det er de serafiske tjenere, der er sat til at hjælpe de jordiske instanser, der arbejder med at fremme sundhed og forebygge sygdom. Det nuværende korps er den sjette gruppe, der tjener under denne dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *Hjemmets serafer*. Urantia nyder nu godt af den femte gruppe af engletjenere, der er dedikeret til at bevare og fremme hjemmet, den menneskelige civilisations grundlæggende institution.

114:6.14 (1256.4) 10. *Industriens engle*. Denne serafiske gruppe er optaget af at fremme den industrielle udvikling og forbedre de økonomiske forhold blandt Urantias folk. Dette korps er blevet ændret syv gange siden Mikaels overdragelse.

114:6.15 (1256.5) 11. *Afvekslingens engle*. Det er de serafer, der fremmer værdierne leg, humor og hvile. De søger altid at opløfte menneskets rekreative adspredelser og dermed fremme en mere profitabel udnyttelse af menneskets fritid. Det nuværende korps er det tredje af denne orden, der gør tjeneste på Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *Englene for overmenneskelig tjeneste*. Dette er englenes engle, de serafer, der er sat til at tage sig af alt andet overmenneskeligt liv på planeten, midlertidigt eller permanent. Dette korps har fungeret siden begyndelsen af den nuværende dispensation.

114:6.17 (1256.7) Når disse grupper af mesterserafer er uenige i spørgsmål om planetarisk politik eller procedure, bliver deres uoverensstemmelser normalt behandlet af generalguvernøren, men alle hans afgørelser kan appelleres i overensstemmelse med arten og alvoren af de spørgsmål, der er involveret i uoverensstemmelsen.

114:6.18 (1256.8) Ingen af disse englegrupper udøver direkte eller vilkårlig kontrol over de områder, hvor de har deres opgaver. De kan ikke fuldt ud kontrollere forholdene i deres respektive virkefelter, men de kan og gør det ved at manipulere planetariske forhold og ved at knytte omstændigheder sammen på en sådan måde, at de har en gunstig indflydelse på de områder af menneskelig aktivitet, som de er knyttet til.

114:6.19 (1256.9) Mesterseraferne i det planetariske tilsyn bruger mange agenturer til at udføre deres missioner. De fungerer som idémæssige

formidlingscentre, sindsfokalisatorer og projektpromotorer. Selvom de ikke er i stand til at indgyde nye og højere forestillinger i menneskers sind, virker de ofte til at intensivere et højere ideal, som allerede er dukket op i et menneskeligt intellekt.

114:6.20 (1256.10) Men bortset fra disse mange midler til positiv handling, sikrer mesterseraferne planetens fremskridt mod vital fare gennem mobilisering, træning og vedligeholdelse af skæbnens reservekorps. Hovedfunktionen for disse reservister er at sikre mod sammenbrud i det evolutionære fremskridt; de er de foranstaltninger, som de himmelske kræfter har truffet mod overraskelser; de er garantierne mod katastrofer.

7. Skæbnens reservekorps

114:7.1 (1257.1) Skæbnens reservekorps består af levende mænd og kvinder, der er blevet optaget i den særlige tjeneste i den overmenneskelige administration af verdens anliggender. Dette korps består af mænd og kvinder fra hver generation, som er udvalgt af rigets åndelige ledere til at hjælpe med at udøve barmhjertighedens og visdommens tjeneste over for tidens børn i de evolutionære verdener. Det er almindelig praksis i forbindelse med opstigningsplanerne at påbegynde denne brug af dødelige viljesvæsener, så snart de er kompetente og troværdige til at påtage sig et sådant ansvar. Så snart mænd og kvinder dukker op på den tidslige handlingsscene med tilstrækkelig mental kapacitet, passende

moralsk status og den nødvendige spiritualitet, bliver de hurtigt tildelt den relevante himmelske gruppe af planetariske personligheder som menneskelige kontaktpersoner, dødelige assistenter.

114:7.2 (1257.2) Når mennesker udvælges som beskyttere af den planetariske skæbne, når de bliver centrale individer i de planer, som verdensadministratorerne forfølger, bekræfter serafernes planetariske overhoved deres tidslige tilknytning til det serafiske korps og udpeger personlige skæbnevogtere til at tjene sammen med disse dødelige reservister. Alle reservister har selvbevidste Rejsere, og de fleste af dem fungerer i de højere kosmiske cirkler for intellektuel præstation og åndelig opnåelse.

114:7.3 (1257.3) De dødelige af de beboede verdener er udvalgt til at tjene i skæbnens reservekorps af følgende grunde:

114:7.4 (1257.4) 1. Særlig evne til i hemmelighed at blive forberedt på talrige mulige nødmissioner i forbindelse med forskellige aktiviteter på verdensplan.

114:7.5 (1257.5) 2. De har en helhjertet dedikation til en særlig sociale, økonomisk, politisk, åndelige, eller anden sag, kombineret med villighed til at tjene uden menneskelig anerkendelse eller belønning.

114:7.6 (1257.6) 3. De er i besiddelse af en Tankeretter med ekstraordinær alsidighed og sandsynligvis præ-Urantia erfaring i at håndtere planetariske vanskeligheder og kæmpe med forestående nødsituationer i verden.

114:7.7 (1257.7) Hver afdeling af den planetariske himmelske tjeneste er berettiget til et forbindelsekorps som består af disse dødelige med skæbnestatus. Den gennemsnitlige beboede verden beskæftiger halvfjerds separate skæbnekorps, som er tæt forbundet med den overmenneskelige nuværende ledelse af verdens anliggender. På Urantia er der tolv skæbnekorps i reserve, et for hver af de planetariske grupper med serafisk tilsyn.

114:7.8 (1257.8) De tolv grupper af Urantias skæbnereservister består af dødelige indbyggere på sfæren, som er blevet forberedt til adskillige vigtige stillinger på jorden og holdes klar til at handle i mulige planetariske nødsituationer. Dette kombinerede korps består nu af 962 personer. Det mindste korps tæller 41 og det største 172. Med undtagelse af mindre end en snes kontaktpersonligheder er medlemmerne af denne unikke gruppe helt ubevidste om deres forberedelse til en mulig funktion i visse planetariske kriser. Disse dødelige reservister udvælges af det korps, de er tilknyttet, og de trænes og forberedes ligeledes i det dybe sind ved hjælp af den kombinerede teknik fra Tankeretteren og den serafiske vogters tjeneste. Mange gange deltager adskillige andre himmelske personligheder i denne ubevidste træning, og i al denne særlige forberedelse udfører mellemvæsenerne værdifulde og uundværlige tjenester.

114:7.9 (1258.1) I mange verdener er de bedre tilpassede sekundære mellemvæsener i stand til at opnå forskellige grader af kontakt med visse gunstigt stillede dødeliges Tankerettere gennem dygtig indtrængen i de sidstnævntes sind. (Og det var netop ved en sådan

tilfældig kombination af kosmiske justeringer, at disse åbenbaringer blev materialiseret på det engelske sprog på Urantia). Sådanne potentielle kontaktdødelige i de evolutionære verdener mobiliseres i de talrige reservekorps, og det er til en vis grad gennem disse små grupper af fremsynede personligheder, at den åndelige civilisation fremmes, og de Højeste er i stand til at herske i menneskenes riger. Mændene og kvinderne i disse skæbnens reservekorps har således forskellige grader af kontakt med deres Rettere gennem mellemvæsenernes mellemliggende tjeneste; men de samme dødelige er kun lidt kendt af deres medmennesker undtagen i de sjældne sociale nødsituationer og åndelige krav, hvor disse reservepersonligheder fungerer for at forhindre sammenbruddet af den evolutionære kultur eller udslettelsen af den levende sandheds lys. På Urantia er disse skæbnens reservister sjældent blevet indskrevet på siderne i menneskets historie.

114:7.10 (1258.2) Reservisterne fungerer ubevidst som konservatorer af de væsentlige planetariske oplysninger. Mange gange, når en reservist dør sker der en overføring af visse vitale data fra sindet af den døende reservist til en yngre efterfølger via en forbindelse mellem de to Tankerettere. Der er ingen tvivl om at Retterne arbejder på mange andre måder, som for os er ukendt, i forbindelse med disse reservekorps.

114:7.11 (1258.3) På Urantia har skæbnens reservekorps, selvom det ikke har noget permanent overhoved, sine egne permanente råd, som udgør dets styrende organisation. Disse omfatter det retslige råd, historicitetsrådet, rådet for politisk suverænitet og mange andre. Fra

tid til anden, i overensstemmelse med korpsets organisation, er titulære (dødelige) chefer for hele reservekorpset blevet udpeget af disse permanente råd til specifikke funktioner. Sådanne reservistchefers embedsperiode er normalt af nogle få timers varighed og begrænset til udførelsen af en specifik opgave.

114:7.12 (1258.4) Urantias reservekorps havde sit største medlemstal i adamitternes og anditternes dage, og det faldt støt i takt med fortyndingen af det violette blod og nåede sit lavpunkt omkring pinsetid, hvorefter medlemstallet i reservekorpset er steget støt siden da.

114:7.13 (1258.5) (Det kosmiske reservekorps af universbevidste borgere på Urantia udgør nu over tusind dødelige, hvis indsigt i kosmisk statsborgerskab langt overstiger rammerne af deres jordiske bolig, men det er forbudt for mig at afsløre den sande natur af funktionen af denne unikke gruppe af levende mennesker.)

114:7.14 (1258.6) Urantias dødelige bør ikke tillade den relative åndelige isolering af deres verden fra visse af lokaluniversets kredsløb i at skabe en følelse af kosmisk desertering eller planetarisk forældreløshed. Der er operativ på planeten en meget konkret og effektiv overmenneskelige overvågning af verdens anliggender og menneskelige skæbner.

114:7.15 (1258.7) Men det er sandt, at du i bedste fald kun kan have en ringe idé om en ideel planetarisk regering. Siden Planetprinsens tidlige tid har Urantia lidt under, at den guddommelige plan om verdensvækst og racemæssig udvikling er blevet forfejlet. De loyalt

beboede verdener i Satania er ikke styret som Urantia. Men sammenlignet med de andre isolerede verdener har jeres planetariske regeringer ikke været så underlegne; kun en eller to verdener kan siges at være værre, og nogle få kan være lidt bedre, men flertallet er på lige fod med jer.

114:7.16 (1259.1) Ingen i lokaluniverset synes at vide, hvornår den uafklarede status for den planetariske administration vil ophøre. Melkisedekerne af Nebadons hælder til den opfattelse, at kun små ændringer i den planetariske bestyrelse og administration vil finde sted indtil Mikaels anden personlig ankomst på Urantia. Utvivlsomt på dette tidspunkt, hvis ikke før, vil gennemgribende ændringer, blive gennemført i den planetariske ledelse. Med hensyn til arten af sådanne ændringer i den globale administration synes ingen at være i stand til at fremføre formodninger. Der er ingen præcedens for en sådan begivenhed på de beboede verdener i hele universet Nebadons historie. Blandt de mange ting, der er svære at forstå vedrørende Urantias fremtidige styre, er en fremtrædende ting placeringen på planeten af et kreds- og divisionshovedkvarter for ærkeenglene.

114:7.17 (1259.2) Jeres isolerede verden er ikke glemt i universets rådsforsamlinger. Urantia er ikke et kosmisk forældreløst barn, der er stigmatiseret af synd og afskåret fra den guddommelige omsorg på grund af oprør. Fra Uversa til Salvington og ned til Jerusem, og selv i Havona og i Paradis, ved de alle, at vi er her; og I dødelige som nu opholder sig på Urantia er lige så kærligt elskede og lige så trofast overvågede, som hvis sfæren aldrig var blevet forrådt af en troløs

planetarisk prins, ja, i endnu højere grad. Det er evigt sandt, at
“Faderen selv elsker jer.”

114:7.18 (1259.3) [Præsenteret af chefen for Seraferne stationeret på
Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 114](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 116](#) >>

Kapitel 115

Det Højeste Væsen

115:0.1 (1260.1) MED Gud Fader, er slægtskab det store forhold. Med Gud den Højeste, er præstation forudsætningen for status—man skal gøre noget samt være noget.

1. Begrebsrammernes relativitet

115:1.1 (1260.2) Delvise, ufuldstændige og udviklende intellekter ville være hjælpeløs i mesteruniverset, ville være ude af stand til at danne det første rationelle tankemønster, hvis ikke det var for den medfødte evne af alle sind, høje som lave, til at danne en *universramme*, hvori de kan tænke. Hvis sindet ikke kan gennemskue konklusioner, hvis det ikke kan trænge ind til den sande oprindelse, så vil et sådan sind uvægerligt postulere konklusioner og opfinde oprindelser, så det kan have et middel til logisk tænkning inden for rammerne af disse sinds-skabte postulater. Og selvom

sådanne universrammer for skabningers tanker er uundværlige for rationelle intellektuelle operationer, er de uden undtagelse fejlagtige i større eller mindre grad.

115:1.2 (1260.3) Universets begrebsrammer er kun relativt sande; de er brugbare stilladser, som til sidst må vige for udvidelserne af den voksende kosmiske forståelse. Forståelsen af sandhed, skønhed og godhed, moral, etik, pligt, kærlighed, guddommelighed, oprindelse, eksistens, formål, skæbne, tid, rum og endda Guddom er kun relativt sande. Gud er meget, meget mere end en Fader, men Faderen er menneskets højeste opfattelse af Gud; ikke desto mindre vil Fader-Søn skildringen af forholdet mellem Skaber og skabning blive udvidet med de overmenneskelige opfattelser af Guddommen, som vil blive opnået i Orvonton, i Havona og i Paradis. Mennesket må tænke i et dødeligt univers, men det betyder ikke, at det ikke kan forestille sig andre og højere rammer, inden for hvilke tanken kan finde sted.

115:1.3 (1260.4) For at gøre det lettere for dødelige at forstå universernes univers er de forskellige niveauer af kosmisk virkelighed blevet betegnet som endelige, absonite og absolutte. Af disse er kun det absolutte ubetinget evigt, virkelig eksistentielt. Absonite og finite er afledninger, modifikationer, kvalifikationer og dæmpninger af den oprindelige og primordiale absolutte virkelighed i uendeligheden.

115:1.4 (1260.5) De endelige riger eksisterer i kraft af Guds evige hensigt. Endelige skabninger, høje som lave, kan fremsætte teorier, og har gjort det, om nødvendigheden af det endelige i den kosmiske økonomi, men i sidste ende eksisterer det, fordi Gud ville det sådan.

Universet kan ikke forklares, og et endeligt væsen kan heller ikke give en rationel grund til sin egen individuelle eksistens uden at appellere til de forudgående handlinger og den forudgående vilje hos forfædrene, Skaberne eller forplantningsvæsenerne.

2. Det absolute grundlag for overherredømme

115:2.1 (1261.1) Fra et eksistentielt synspunkt kan der ikke ske noget nyt i galakserne, for den fuldendelse af uendeligheden, der ligger i JEG ER, er evigt til stede i de syv absolutter, er funktionelt associeret i trefoldighederne og er overføringsmæssigt forbundet i treoderne. Men det faktum, at uendeligheden således er eksistentielt til stede i disse absolutte associationer, gør det på ingen måde umuligt at realisere nye kosmiske erfaringer. Fra et endeligt væsens synspunkt indeholder uendeligheden meget, der er potentielt, meget, der er en fremtidig mulighed snarere end en aktuel virkelighed.

115:2.2 (1261.2) Værdi er et unikt element i universets virkelighed. Vi fatter ikke, hvordan værdien af noget uendeligt og guddommeligt kan øges. Men vi opdager, at *betydninger* kan modificeres, hvis ikke forøges, selv i relationerne mellem uendelig Guddom. For de erfaringsmæssige universer bliver selv guddommelige værdier forøget som aktualiteter ved en udvidet forståelse af virkelighedens betydninger.

115:2.3 (1261.3) Hele planen for universel skabelse og evolution på alle erfaringsniveauer er tilsyneladende et spørgsmål om omdannelse af potentialiteter til aktualiteter; og denne transmutation har lige meget at gøre med områderne for rumpotentiale, sindspotentiale og åndspotentiale.

115:2.4 (1261.4) Den åbenlyse metode, hvormed kosmos' muligheder bringes til faktisk eksistens, varierer fra niveau til niveau, idet den er erfaringsmæssig evolution i det endelige og erfaringsmæssig slutning i det absonite. Den eksistentielle uendelighed er i sandhed ubetinget i sin altomfattende karakter, og netop denne altomfattende karakter må nødvendigvis også omfatte muligheden for evolutionær erfaring i det finitte. Og muligheden for en sådan erfaringsmæssig vækst bliver en universaktualitet gennem treoderrelationer, der virker ind på og i den Højeste.

3. Oprindelse, aktuel og potential

115:3.1 (1261.5) Det absolutte kosmos er begrebsmæssigt grænseløst; at definere omfanget og karakteren af denne oprindelige virkelighed er at begrænse uendeligheden og at svække det rene evighedsbegreb. Idéen om det uendeligt evige, det evigt uendelige, er ubegrænset i udstrækning og absolut i virkeligheden. Der findes intet sprog i Urantias fortid, nutid eller fremtid, der kan udtrykke uendelighedens virkelighed eller virkelighedens uendelighed. Mennesket, en begrænset skabning i et uendeligt kosmos, må nøjes med

forvrængede refleksioner og svækkede forestillinger om den ubegrænsede, grænseløse, aldrig begyndende, uendelige eksistens, hvis forståelse i virkeligheden ligger uden for dets evner.

115:3.2 (1261.6) Sindet kan aldrig gøre sig håb om at forstå konceptet om et Absolut uden først at forsøge at bryde enheden i en sådan virkelighed. Sindet forener alle divergenser, men i selve fraværet af sådanne divergenser finder sindet intet grundlag, hvorpå det kan forsøge at formulere forståelsesbegreber.

115:3.3 (1261.7) Uendelighedens primære tilstand kræver segmentering forud for menneskets forsøg på at forstå. Der er en enhed i uendeligheden, som i disse artikler er blevet udtrykt som JEG ER—det skabte sinds vigtigste postulat. Men et væsen kan aldrig forstå, hvordan det kan være, at denne enhed bliver til dualitet, trefoldighed, og diversitet, samtidig med at den forbliver en ubegrænset enhed. Mennesket støder på et lignende problem, når det standser op og overvejer Treenighedens udelte Guddom sammen med den plurale personalisering af Gud.

115:3.4 (1262.1) Det er kun menneskets afstand til uendeligheden, der får dette begreb til at blive udtrykt som ét ord. Mens uendeligheden på den ene side er ENHED, er den på den anden side MANGFOLDIGHED uden ende eller grænse. Uendeligheden, som den iagttages af begrænsede intelligenser, er det største paradoks i skabningens filosofi og den begrænsede metafysik. Selvom menneskets åndelige natur rækker op i tilbedelsesoplevelsen til Faderen, som er uendelig, er menneskets intellektuelle forståelsesevne udtømt af den maksimale opfattelse af det Højeste

Væsen. Hinsides det Højeste bliver begreber i stigende grad navne; i mindre og mindre grad er de sande betegnelser for virkeligheden; i højere og højere grad bliver de skabningens projektion af endelig forståelse mod det overendelige.

115:3.5 (1262.2) En grundlæggende opfattelse af det absolutte niveau involverer et postulat om tre faser:

115:3.6 (1262.3) 1. *Den Oprindelige*. Det uindskrænket begreb om den Første Kilde og Center, er den kildemanifestation af JEG ER, hvorfra al virkelighed opstår.

115:3.7 (1262.4) 2. *Den Virkelige*. Foreningen af virkelighedens tre Absolutter, den anden, den tredje og Paradisets Kilde og Centre. Denne treode af den Evige Søn, den Uendelige Ånd, og Paradisøen udgør den virkelige åbenbaring af den Første Kilde og Center.

115:3.8 (1262.5) 3. *Det Potentielle*. Foreningen af potentialitetens tre Absolutter, den guddoms Absolutte, den ubetingede Absolutte, og den universelle Absolutte. Denne treode af eksistentiel potentialitet udgør den potentielle åbenbaring af originaliteten af den Første Kilde og Center.

115:3.9 (1262.6) Det indbyrdes forhold mellem det oprindelige, det virkelige og det potentielle giver spændingerne i uendeligheden, som resulterer i muligheden for al vækst i universet; og vækst er den Syvfoldiges, den Højestes, og den Ultimatives natur.

115:3.10 (1262.7) I foreningen af Guddommens, den Universelles og den Ubetingede Absolutte er potentialiteten absolut mens virkeligheden

er noget der opstår; i foreningen af den Anden, den Tredje og Paradisets Kilde og Centre er virkeligheden absolut mens potentialiteten er ved at opstå; i originaliteten af den Første Kilde og Center, kan vi ikke sige, at hverken virkelighed eller potentialitet er enten eksisterende eller opstår —*Faderen er*.

115:3.11 (1262.8) Set fra et tidsperspektiv, er virkeligheden det, der var og er; det potentielle er det som er ved at blive og vil være; det Oprindelige er det, der er. Set fra evighedens synsvinkel, er forskellene mellem det Oprindelige, det Virkelige og det Potentielle ikke så indlysende. Disse treenige kvaliteter er ikke så adskillelige på Paradisets og evighedens niveauer. I evigheden er alt—det er blot endnu ikke blevet åbenbaret i tid og rum.

115:3.12 (1262.9) Set ud fra et væsen synspunkt, er virkeligheden substans, potentialitet er kapacitet. Virkeligheden eksisterer i altings centrum og ekspanderer derfra til den perifere uendelighed; potentialitet kommer indad fra uendelighedens periferi og konvergerer i centrum af alle ting. Originalitet er det, der først forårsager, og derefter afbalancerer de dobbelte bevægelser i virkelighedens cyklus—metamorfose fra potentialer til virkeligheder og potentialisering af eksisterende virkeligheder.

115:3.13 (1262.10) Potentialitetens tre absolutter er virksomme på kosmos rent evige, og fungerer derfor aldrig som sådan på underabsolutte niveauer. På virkelighedens nedadgående niveauer manifesterer potentialitetens treoder sig med den Ultimative og på det Højeste. Potentialitet kan mislykkes i at tidsaktualisere med hensyn til en del på et subabsolut niveau, men aldrig samlet set. Guds vilje sejrer i

sidste ende, ikke altid i forhold til den enkelte, men altid i forhold til helheden.

115:3.14 (1263.1) Det er i virkelighedens treoder, at kosmos eksisterer har deres centrum; hvad enten det er ånd, sind eller energi, har de alle deres centrum i denne forening af Sønnen, Ånden og Paradiset. Den åndelige Søns personlighed er hovedmønsteret for al personlighed i alle universer. Paradisøens substans er det overordnede mønster, som Havona er en fuldkommen åbenbaring af, og superuniverserne er en fuldkommen åbenbaring af. Samforeneren er på én og samme tid den mentale aktivering af kosmisk energi, konceptualiseringen af åndens formål og integrationen af de matematiske årsager og virkninger på de materielle niveauer med de viljemæssige formål og motiver på det åndelige niveau. I og til et endeligt univers fungerer Sønnen, Ånden og Paradiset i og på det Ultimate, som han er betinget og kvalificeret i den Højeste.

115:3.15 (1263.2) (Guddommens) virkelighed er det, mennesket søger i opstigningen til Paradis. Den menneskelige (guddommeligheds potentialitet) er det, mennesket udvikler i denne søgen. Den Oprindelige er det, der muliggør sameksistensen og integrationen af det virkelige menneske, det potentielle menneske og det evige menneske.

115:3.16 (1263.3) Den endelige dynamik i kosmos har at gøre med den vedvarende overførsel af virkeligheden fra potentialitet til virkelighed. I teorien kan der være en ende på denne metamorfose, men det er faktisk umuligt, da det potentielle og det faktiske begge er indkapslet i det oprindelige (JEG ER), og denne identifikation gør

det for evigt umuligt at sætte en grænse for universets udviklingsmæssige progression. Alt, hvad der identificeres med JEG ER, kan aldrig finde en ende på udviklingen, da virkeligheden af JEG ER's potentialer er absolut, og potentialiteten af JEG ER's aktualiteter er også absolut. Aktualiteterne vil altid åbne nye veje for realiseringen af hidtil umulige potentialer—enhver menneskelig beslutning aktualiserer ikke kun en ny virkelighed i den menneskelige erfaring, men åbner også op for en ny kapacitet for menneskelig vækst. Mennesket lever i ethvert barn, og den morontielle fremskridtsmand bor i det modne menneske, der kender Gud.

115:3.17 (1263.4) Stilstand i vækst, kan aldrig forekomme i hele kosmos, siden forudsætning for vækst—de absolutte virkeligheder—er ubegrænset, og fordi mulighederne for vækst—de absolutte potentialer—er ubegrænsede. Fra et praktisk synspunkt har universets filosoffer konkluderet, at der ikke er sådan noget som en *afslutning*.

115:3.18 (1263.5) Fra et afgrænset synspunkt er der ganske rigtig mange ender, mange afslutninger på aktiviteter, men fra et større synspunkt på et højere universniveau er der ingen afslutninger, kun overgange fra en udviklingsfase til en anden. Mesteruniversets største igangværende tids opdeling omhandler flere univers tidsaldr, dvs. Havona tidsalderen, superuniversernes tidsalder, og de ydre universers tidsalder. Ikke engang disse grundlæggende inddelinger af sekvens relationer kan være mere end relative pejlemærker på evighedens uendelige hovedvej.

115:3.19 (1263.6) Den sidste gennemtrængning i det Højeste Væsens sandhed, skønhed og godhed kan kun åbne de absonite kvaliteter ved den ultimative guddommelighed, der ligger ud over begrebsniveauerne af sandhed, skønhed og godhed, for det fremadskridende væsen.

4. Kilder til den højeste virkelighed

115:4.1 (1263.7) Enhver overvejelse af Gud den Højestes *oprindelsen* må begynde med Paradisets Treenighed, for Treenigheden er oprindelige Guddom, mens den Højeste er afledt Guddom. Enhver overvejelse af den Højestes *vækst* må tage de eksistentielle treoder i betragtning, for de omfatter al absolut aktualitet og al uendelig potentialitet (i forbindelse med den Første Kilde og Center.) Den evolutionære Højeste er det kulminerende og personligt viljesbestyrede fokus for forvandlingen—omformningen—af potentialer til virkelighed i og på det endelige niveau af eksistens. De to treoder—den virkelige og den potentielle—omfatter helheden af de indbyrdes vækstforhold i universerne.

115:4.2 (1264.1) Oprindelsen af den Højeste er i Paradistreenigheden—den evige, virkelige og udelte Guddom. Den Højeste er først og fremmest en åndelig person, og denne åndelige person stammer fra Treenigheden. Den Højeste er for det andet en guddom af vækst—evolutionær vækst—og denne vækst stammer fra de to treoder, den virkelige og den potentielle.

115:4.3 (1264.2) Hvis det er svært at forstå, at de uendelige treoder kan fungere på det endelige niveau, overvej da, at selve deres uendelighed i sig selv må indeholde potentialiteten af det endelige; uendeligheden omfatter alle ting lige fra den laveste og mest begrænset endelige eksistens til de højeste og uindskrænkede absolutte virkeligheder.

115:4.4 (1264.3) Det er ikke så svært at forstå, at det uendelige indeholder det endelige, som det er at forstå, hvordan dette uendelige faktisk manifesterer sig for det endelige. Men de Tankeretterer, der bor i menneskets indre, er et af de evige beviser på, at selv den absolutte Gud (som absolut) kan, og faktisk tager direkte kontakt til selv de laveste og mindste af alle viljeskabninger i universet.

115:4.5 (1264.4) De Treoder, der tilsammen omfatter det virkelige og det potentielle, manifesteres på det endelige niveau i forbindelse med det Højeste Væsen. Teknikken til en sådan manifestation er både direkte og indirekte: direkte, for så vidt som, at treoderrelationerne har en direkte tilbagevirkning på den Højeste, og indirekte, for så vidt som, at de er afledt gennem det absonite niveau.

115:4.6 (1264.5) Den højeste virkelighed, som er den totale endelige virkelighed, er i en dynamisk vækstproces mellem det ydre rums egenskabsløse potentialer og de egenskabsløse virkeligheder i centrum af alle ting. Det endelige område faktualiseres således gennem samarbejdet mellem Paradisets absonitte instanser og tidens Højeste Skaberpersonekheder. Modningen af de egenskabsbestemte muligheder i de tre store potentielle Absolutter er den absonite funktion, som Mesteruniversets Arkitekter og deres transcendentale

medarbejdere har. Og når disse eventualiteter har nået et vist modningspunkt, træder de Højeste Skaberpersonligheder frem fra Paradiset for at engagere sig i den evige opgave med at bringe de universer, der er under udvikling, til faktisk eksistens.

115:4.7 (1264.6) Overhøjhedens vækst stammer fra treoderne; den Højestes åndsperson fra Treenigheden; men den Almægtiges styrkeprivilegium er baseret på Gud den Syvfoldiges guddommeligheds fremgang, mens sammenslutningen af den Almægtige Højestes styrkeprivilegier med Guds den Højestes åndsperson finder sted i kraft af Samforenerens tjeneste, som skænkede den Højestes sind som den sammenhængende faktor i denne evolutionære guddom.

5. Den højestes forhold til paradistreenigheden

115:5.1 (1264.7) Det Højeste Væsen er absolut afhængig af Paradistreenighedens eksistens og virke for at kunne realisere sin personlige og åndelige natur. Mens den Højestes vækst er et spørgsmål om treodeforhold, er Gud den Højestes åndelige personlighed afhængig af og afledt af Paradistreenigheden, som altid forbliver den absolutte centerkilde af fuldkommenhed og uendelig stabilitet, hvilken den Højestes evolutionære vækst gradvist udfolder sig omkring.

115:5.2 (1265.1) Treenighedens funktion er relateret til den Højestes funktion, for Treenigheden er funktionel på alle (totale) niveauer, inklusive niveauet for Højesthedens funktion. Men som Havonas tidsalder viger for superuniversernes tidsalder, så viger Treenighedens synlige handling som umiddelbar skaber for de skabende handlinger, som Paradisguddommens børn udfører.

6. Den højestes forhold til treoderne

115:6.1 (1265.2) Virkelighedens treoder fortsætter med at fungere direkte i tidsperioderne efter Havona; Paradisets tyngdekraft holder de grundlæggende enheder af materiel eksistens i sit greb, den Evige Søns åndelige tyngdekraft opererer direkte på de grundlæggende værdier i den åndelige eksistens, og Samforenerens sindstyngdekraft er forsvarligt fastgjort på alle væsentlige betydninger af den intellektuelle eksistens.

115:6.2 (1265.3) Men efterhånden som hvert stadie af skabende aktivitet bevæger sig ud gennem det uudforskede rum, fungerer og eksisterer det længere og længere væk fra direkte handling fra de skabende kræfter og guddommelige personligheder på det centrale sted—den absolutte Paradisø og de uendelige guddomme, der bor der. Disse successive niveauer af kosmisk eksistens bliver derfor i stigende grad afhængige af udviklingen inden for uendelighedens tre absolutte potentialiteter.

115:6.3 (1265.4) Det Højeste Væsen rummer muligheder for kosmisk tjeneste, som tilsyneladende ikke er manifesteret i den Evige Søn, den Uendelige Ånd eller de ikke-personlige realiteter på Paradisøen. Dette udsagn er fremsat med behørig respekt for disse tre grundlæggende realiteters absolutthed, men den Højestes vækst er ikke kun baseret på disse realiteter i Guddommen og Paradiset, men er også involveret i udviklinger inden for Guddommens, Universets og det ubetingede Absolutts realiteter.

115:6.4 (1265.5) Den Højeste vokser ikke kun, efterhånden som skaberne og væsnerne i de udviklende universer opnår guddommelighed, men denne begrænsede Guddom oplever også vækst som et resultat af væsnernes og Skaberens beherskelse af de begrænsede muligheder i storuniverset. Den Højestes bevægelse er todelt: intensivt mod Paradis og Guddom og ekstensivt mod det potentielle Absolutts grænseløshed.

115:6.5 (1265.6) I den nuværende tidsalder i universet åbenbares denne dobbelte bevægelse i de nedadstigende og i de opadstigende personligheder i storuniverset. De Højeste Skaber Personligheder og alle deres guddommelige medarbejdere afspejler den Højestes udadgående divergerende bevægelse, mens de opstigende pilgrimme fra de syv superuniverser angiver Højesthedens indadgående konvergerende tendens.

115:6.6 (1265.7) Den endelige Guddom søger altid en dobbelt korrelation, indad mod Paradiset og dets Guddomme og udad mod uendeligheden og de absolutte deri. Det mægtige udbrud af den Paradisskabende guddommelighed, der personaliseres i

Skabersønnerne og manifesterer sin styrke i styrkekontrollørerne, betyder Overhøjhedens enorme udstrømning ind i potentialitetens områder, mens den endeløse procession af opstigende skabninger i storuniverset vidner om Overhøjhedens mægtige indstrømning mod enhed med Paradisguddommen.

115:6.7 (1265.8) Mennesker har lært, at det usynliges bevægelser nogle gange kan ses ved at iagttage dets virkninger på det synlige; og vi i universerne har for længst lært at opdage overhøjhedens bevægelser og tendenser ved at iagttage følgerne af sådanne udviklinger i personlighederne og mønstrene i storuniverset.

115:6.8 (1266.1) Selvom vi ikke er sikre på, tror vi, at den Højeste, som en endelig refleksion af Paradisets guddom, er engageret i en evig udvidelse ind i det ydre rum; men som en kvalificering af det ydre rums tre absolutte potentialer, søger dette Højeste Væsen for evigt efter Paradisets sammenhæng. Og disse dobbelte bevægelser ser ud til at forklare de fleste af de grundlæggende aktiviteter i de nuværende organiserede universer.

7. Den højestes væsen

115:7.1 (1266.2) I den Højestes Guddom har Faderen-JEG ER opnået relativ komplet frigørelse fra de begrænsninger der knytter sig til statusens uendelighed, til et liv i evighed og naturens absolutthed. Men Gud den Højeste er kun blevet befriet fra alle eksistentielle begrænsninger ved at være blevet genstand for erfaringsmæssige

kvalifikationer af universel funktion. Ved at opnå evnen til erfaring bliver den endelige Gud også underlagt nødvendigheden heraf; ved at opnå frigørelse fra evigheden støder den Almægtige på tidens barrierer; og den Højeste kunne kun kende til vækst og udvikling som en konsekvens af eksistensens partialitet og naturens ufuldstændighed, værens ikke-absoluthed.

115:7.2 (1266.3) Alt dette må være i overensstemmelse med Faderens plan, som har forudbestemt endelig fremgang ud fra anstrengelse, skabningers opnåelse ud fra udholdenhed og personlighedsudvikling ud fra tro. Ved således at foranstalte den Højestes erfaringsudvikling, har Faderen gjort det muligt for endelige skabninger at eksistere i universerne, og gennem erfaringsbaseret fremadskridelse, engang at opnå Højestehedens guddommelighed.

115:7.3 (1266.4) Inklusive den Højeste og selv den Ultimate, er al virkelighed, undtagen de syv absolutters ubegrænsede værdier, relativ. Højesteheden som faktum er baseret på Paradisets styrke, Sønnens personlighed, og Samforenerens handling, men væksten af den Højeste er knyttet til Guddommens Absolutte, den Ubetingede Absolutte og den Universelle Absolutte. Denne syntetiserende og forenende guddom—Gud den Højeste—er personificeringen af den endelige skygge, der kastes udover storuniverset af den uendelige enhed i Paradisfaderens, den Første Kilde og Centers uransagelige natur.

115:7.4 (1266.5) I det omfang treoderne er direkte aktive på det endelige niveau, påvirker de den Højeste, som er guddomsfokaliseringen og

den kosmisk opsummering af de endelige kvalifikationer i den Absolutte Virkelige og den Absolutte Potentielle natur.

115:7.5 (1266.6) Paradisets Treenighed anses for at være den absolutte uundgåelighed; de Syv Mesterånder er tilsyneladende Treenighedens uundgåeligheder; den Højestes styrke-sind-ånd-personlighedsaktualisering må være den evolutionære uundgåelighed.

115:7.6 (1266.7) Gud den Højeste ser ikke ud til at have været uundgåelig i ubetinget uendelighed, men han ser ud til at være på alle relativitetsniveauer. Han er den uundværlige fokalisator, opsummerer og omslutter af evolutionær erfaring og forener effektivt resultaterne af denne form for virkelighedsopfattelse i sin guddomsnatur. Og alt dette synes han at gøre med det formål at bidrage til fremkomsten af den af *den uundgåelige eventualisering*, supereksperimenterende og superendelige manifestation af Gud den Ultimate.

115:7.7 (1267.1) Det højeste væsen kan ikke forstås fuldt ud uden at tage kilde, funktion og skæbne i betragtning: forholdet til den oprindelige treenighed, aktivitetsuniverset og den ultimative treenighed med den umiddelbare skæbne.

115:7.8 (1267.2) Ved at sammenfatte evolutionær erfaring forbinder den Højeste det endelige med det absonitte, ligesom Samforenerens sind integrerer den personlige Søns guddommelige spiritualitet med Paradisemønstrets uforanderlige energier, og ligesom det Universelle Absolutts nærvær forener Guddommens aktivering med den Uforanderlige reaktivitet. Og denne enhed må være en åbenbaring af

den uopdagede virkning af den oprindelige enhed af den Første Fader-Årsag og Kilde-Mønster for alle ting og alle væsener.

115:7.9 (1267.3) [Sponsoreret af en Mægtig Budbringer som midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 115](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 117](#) >>

Kapitel 116

Den Almægtige Højeste

116:0.1 (1268.1) HVIS MENNESKET erkendte, at dets skabere—hans umiddelbare vejledere—selvom de var guddommelige, også var endelige, og at tidens og rummets Gud var en udviklende og ikke-absolut guddom, så ville de tidsmæssige uligheders inkonsekvenser ophøre med at være dybe religiøse paradokser. Religiøs tro ville ikke længere blive prostitueret til at fremme social selvtilfredshed hos de heldige, mens den kun ville tjene til at opmuntre stoisk resignation hos de uheldige ofre for sociale afsavn.

116:0.2 (1268.2) Når man ser de udsøgt perfekte sfærer i Havona, er det både rimeligt og logisk at tro, at de er skabt af en perfekt, uendelig og absolut Skaber. Men den samme fornuft og logik ville tvinge ethvert ærligt væsen til at konkludere, at jeres verden var blevet skabt af og blev styret af Skabere, der var subabsolutte, præinfinite og andet end perfekte, når de betragtede Urantias uro, ufuldkommenheder og uretfærdigheder.

116:0.3 (1268.3) Erfaringsbaseret vækst indebærer et partnerskab mellem skabning og skaber—Gud og menneske i forening. Vækst er kendetegnende for erfaringsbaseret guddom: Havona voksede ikke; Havona er og har altid været; den er eksistentiel ligesom de evige guder, som er dens kilde. Men vækst kendetegner storuniverset.

116:0.4 (1268.4) Den Almægtige Højeste er en levende og udviklende guddom med styrke og personlighed. Hans nuværende domæne, storuniverset, er også et voksende rige af styrke og personlighed. Hans skæbne er fuldkommenhed, men hans nuværende oplevelse omfatter elementer af vækst og ufuldstændig status.

116:0.5 (1268.5) Det Højeste Væsen fungerer primært i centraluniverset som en åndelig personlighed; sekundært i storuniverset som Gud den Almægtige, en magtfuld personlighed. Den Højestes tertiære funktion i Mesteruniverset er nu latent og eksisterer kun som et ukendt tankepotentiale. Ingen ved præcis, hvad denne tredje udvikling af det Højeste Væsen vil afsløre. Nogle mener, at når superuniverserne er etableret i lys og liv, vil den Højeste blive funktionel fra Uversa som den almægtige og erfaringsmæssige hersker over storuniverset, mens den udvider sig i styrke som den overmægtige i de ydre universer. Andre spekulerer i, at det tredje stadie af Overhøjheden vil involvere det tredje niveau af guddomsmanifestation. Men ingen af os ved det rigtigt.

1. Det højeste sind

116:1.1 (1268.6) Oplevelsen af enhver udviklende skabningspersonlighed er en fase af oplevelsen af den Almægtige Højeste. Den intelligente underkastelse af ethvert fysisk segment i superuniverserne er en del af den Almægtige Højestes voksende kontrol. Den kreative syntese af styrke og personlighed er en del af det Højeste Sinds skabende trang og er selve essensen af den evolutionære vækst af enhed i det Højeste Væsen.

116:1.2 (1269.1) Foreningen af Overhøjhedens styrke og personlighedsegenskaberne er det Højeste Sinds funktion; og den fuldendte evolution af den Almægtige Højeste vil resultere i én samlet og personlig Guddom—ikke i nogen løst koordineret forening af guddommelige egenskaber. I et bredere perspektiv vil der ikke være nogen Almægtig adskilt fra den Højeste, ingen Højeste adskilt fra den Almægtige.

116:1.3 (1269.2) Igennem de evolutionære tidsaldre er den Højestes fysiske styrkepotentiale blevet investeret i de Syv Højeste Styrkeledere, og sindspotentialet hviler i de Syv Mesterånder. Det Uendelige Sind er den Uendelige Ånds funktion; det kosmiske sind, er de Syv Mesterånders tjeneste; det Højeste Sind er i færd med at aktualisere i koordineringen af storuniverset og i funktionel forbindelse med åbenbaringen og opnåelsen af Gud den Syvfoldige.

116:1.4 (1269.3) Sindet af tid og rum, det kosmiske sind, fungerer forskelligt i hver af de syv superuniverser, men det koordineres af en ukendt forbindende teknik i det Højeste Væsen. Den Almægtiges overkontrol af storuniverset er ikke udelukkende fysisk og åndelig. I de syv superuniverser er den primært materiel og åndelig, men der

forekommer også fænomener i den Højeste, som er både intellektuelle og åndelige.

116:1.5 (1269.4) Vi ved virkelig mindre om Overhøjhedens sind end om noget andet aspekt af denne udviklende Guddom. Den er uden tvivl aktiv i hele storuniverset og menes at have en potentiel skæbne for mesteruniversets funktion, som er af enormt omfang. Men dette ved vi: Mens fysikken kan opnå fuldendt vækst, og mens ånden kan opnå fuldkommen udvikling, så ophører sindet aldrig med at udvikle sig—det er den erfaringsmæssige teknik til endeløse fremskridt. Den Højeste er en erfaringsbaseret Guddom og opnår derfor aldrig fuldkommenhed i sindets opnåelse.

2. Den almægtige og gud den syvfoldige

116:2.1 (1269.5) Tilsynekomsten af den Almægtiges tilstedeværelse i universets styrke er samtidig med tilsynekomsten af de høje skabere og kontrollører af de evolutionære superuniverser på den kosmiske handlingsscene.

116:2.2 (1269.6) Gud den Højeste får sin ånd og sine personlighedsegenskaber fra Paradisets Treenighed, men han er styrke-aktualiserende i Skabersønnernes, Dagenes Ældstes, og Mesteråndernes gerninger, hvis kollektive handlinger er kilden til hans voksende styrke som almægtig hersker over og i de syv superuniverser.

116:2.3 (1269.7) Den ubegrænsede Paradisguddom er uforståelig for de skabninger, der udvikler sig i tid og rum. Evighed og uendelighed betegner et niveau af guddommens virkelighed, som skabninger i tid og rum ikke kan forstå. Guddommens uendelighed og absoluthedens suverænitet er iboende i Paradisets Treenighed, og Treenigheden er en virkelighed, der ligger noget ud over det dødelige menneskes forståelse. Tid-rum-væsener må have oprindelse, relativitet og skæbne for at kunne fatte universets relationer og forstå guddommelighedens betydningsværdier. Derfor dæmper og kvalificerer Paradisets Guddom på anden vis guddommelighedens personaliseringer uden for Paradiset og skaber således de Højeste Skabere og deres medarbejdere, som hele tiden bærer livets lys længere og længere væk fra dets Paradiskilde, indtil det finder sit fjerneste og smukkeste udtryk i de skænkende Sønners jordiske liv i de evolutionære verdener.

116:2.4 (1270.1) Og dette er oprindelsen til Gud den Syvfoldige, hvis successive niveauer det dødelige menneske møder i følgende rækkefølge:

- 116:2.5 (1270.2) 1. Skabersønnerne (og de Skabende Ånder).
- 116:2.6 (1270.3) 2. Dagenes Ældste.
- 116:2.7 (1270.4) 3. De Syv Mesterånder
- 116:2.8 (1270.5) 4. Det Højeste Væsen.
- 116:2.9 (1270.6) 5. Samforeneren.
- 116:2.10 (1270.7) 6. Den Evige Søn.
- 116:2.11 (1270.8) 7. Den Universelle Fader.

116:2.12 (1270.9) De første tre niveauer er de Højeste Skabere; de sidste tre niveauer er Paradisets Guddomme. Den Højeste griber altid ind som den erfaringsmæssige åndelige personalisering af Paradisets Treenighed og som det erfaringsmæssige fokus for den evolutionære almægtige styrke hos Paradisgudernes skaberbørn. Det Højeste Væsen er den maksimale åbenbaring af Guddommen til de syv superuniverser og for den nuværende univers tidsalder.

116:2.13 (1270.10) I overensstemmelse med den dødelige logiks teknik kunne man udlede, at den erfaringsmæssige genforening af de kollektive handlinger på de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige ville svare til Paradisguddommens niveau, men det er ikke tilfældet. Paradisguddommelighed er *eksistentiel* Guddom. De Højeste Skabere er i deres guddommelige enhed af styrke og personlighed konstituerende for og udtryk for et nyt styrkepotentiale af *erfaringsbaseret* Guddom. Og dette styrkepotentiale af erfaringsmæssig oprindelse finder uundgåelig og ufejlbarlig forening med den erfaringsmæssige guddom af treenhedsoprindelse—det Højeste Væsen.

116:2.14 (1270.11) Gud den Højeste er ikke Paradisets Treenighed, ej heller er han en eller alle af disse Skabere i superuniversernes, hvis funktionelle aktiviteter faktisk syntetiserer hans udviklende almægtige styrke. Selv om Gud den Højeste, har sin oprindelse i Treenigheden, manifesterer han sig for de evolutionære væsener som en styrkepersonlighed kun gennem de koordinerede funktioner i de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige. Den Almægtige Højeste er nu en kendsgerning i tid og rum, gennem de Højeste

Skaberpersonligheders aktiviteter, ligesom Samforeneren i evigheden blev glimtet ind i tilværelsen af den Universelle Faders og den Evige Søns vilje. Disse væsener, der danner de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige er selve karakteren og oprindelsen af den Almægtige Højestes styrke; derfor må de altid tage del i og opretholde hans administrative foranstaltninger.

3. Den almægtige og paradisguddommen

116:3.1 (1270.12) Paradisguderne handler ikke kun direkte i deres tyngdekraftskredsløb i hele storuniverset, men de fungerer også gennem deres forskellige agenturer og andre manifestationer, som f.eks:

116:3.2 (1270.13) 1. *Den Tredje Kildes og Centers sindsfokuseringer.* De endelige domæner af energi og ånd holdes bogstaveligt talt sammen af Samforenerens sindstilstedeværelse. Det gælder lige fra den Skabende Ånd i et lokalunivers over de Reflekterende Ånder i et superunivers til Mesterånderne i storuniverset. De sindskredsløb, som udgår fra disse varierede intelligensfokus repræsenterer den kosmiske arena for skabningernes valg. Sind er den fleksible virkelighed, som skabninger og skabere så let kan manipulere med; det er det vitale bindeled, der forbinder materie og ånd. Sindsoverdragelsen af den Tredje Kilde og Center forener Gud den

Højestes åndelige person med den evolutionære Almægtiges erfaringsmæssige styrke.

116:3.3 (1271.1) 2. *Den anden Kildes og Centers personligheds*

åbenbaringer. Samforenerens sindsnærværelse forener guddommelighedens ånd med energiens mønster. Den Evige Søns og hans Paradissønners overdragelses inkarnationer forener, fusionerer faktisk, en Skabers guddommelige natur med en skabnings udviklende natur. Den Højeste er både skabning og skaber; muligheden for, at han er sådan, er åbenbaret i den Evige Søns og hans koordinerede og underordnede Sønners overdragelseshandlinger. Sønnernes tildelingsorden—Mikaelerne og Avonalerne—forøger faktisk deres guddommelige natur med ægte skabningsnaturer, som er blevet deres ved at leve det faktiske skabningsliv i de evolutionære verdener. Når guddommelighed bliver som menneskelighed, ligger der i dette forhold muligheden for, at det menneskelighed kan blive guddommelig.

116:3.4 (1271.2) 3. *Den første kildes og centrets iboende tilstedeværelse.*

Sindet forener åndelige årsagssammenhænge med energireaktioner; overdragelsestjenesten forener guddommelighedens nedstigning med skabningernes opstigninger; og den Universelle Faders iboende fragmenter forener faktisk de udviklende skabninger med Gud i Paradis. Der findes mange sådanne tilstedeværelser af Faderen, som bor i talrige ordener af personligheder, og i det dødelige menneske er disse guddommelige fragmenter af Gud Tankeretterne.

Mysterieledsagerne er for mennesker, hvad Paradisets Treenighed er for det Højeste Væsen. Retterne er absolutte fundamenter, og på absolutte fundamenter, kan det fri viljevalg få den guddommelige virkelighed til at udvikle sig, så det udgør et evighedsvæsens natur, en finaliter natur i menneskets tilfælde, en guddomsnatur i Gud den Højeste.

116:3.5 (1271.3) Overdragelserne til de skabtes form, som disse Paradisets ordener af sønner foretager, gør det muligt for disse guddommelige Sønner, at berige deres personligheder ved at tilegne sig universets væseners faktiske natur, mens sådanne overdragelser ufejlbarligt åbenbarer Paradisets vej til opnåelse af guddommelighed for skabningerne selv. Den Universelle Faders overdragelse af Rettere gør ham i stand til at tiltrække personlighederne hos de skabninger, der har en viljebestemt vilje, til sig selv. Og gennem alle disse relationer i de endelige universer er Samforeneren den altid tilstedeværende kilde til den mentale tjeneste, i kraft af hvilken disse aktiviteter finder sted.

116:3.6 (1271.4) På disse og mange andre måder deltager Paradisguderne i tidens udvikling, som de udfolder sig på rummets kredsende planeter og som den kulminerer i fremkomsten af den Højeste personlighed, der er konsekvensen af al evolution.

4. Den almægtige og de højeste skabere

116:4.1 (1271.5) Den Højeste helheds enhed er afhængig af den gradvise forening af de endelige dele; aktualiseringen af den Højeste er et resultat af, og produktiv af netop disse foreninger af overhøjhedens faktorer—universernes skabere, skabninger, intelligenser og energier.

116:4.2 (1272.1) I de tidsaldre, hvor Overhøjhedens suverænitæt gennemgår sin tidsudvikling, er den Højestes almægtige styrke afhængig af Gud den Syvfoldiges guddommeligheds handlinger, mens der synes at være et særlig tæt forhold mellem det Højeste Væsen og Samforeneren sammen med hans primære personligheder, de Syv Mesterånder. Den Uendelige Ånd fungerer som Samforeneren på mange måder, som kompenserer for den evolutionære Guddoms ufuldstændighed og opretholder meget tætte relationer til den Højeste. Dette tætte forhold deles i en vis omfang af alle Mesterånderne men i sær af Mesterånd nummer syv, der taler på vegne af den Højeste. Denne Mesterånd kender—er i personlig kontakt med—den Højeste.

116:4.3 (1272.2) Tidligt i projektionen af superuniversets skabelsesplan forenede Mesterånderne sig sammen med den oprindelige Treenighed i samskabelsen af de niogfyrre Reflekterende Ånder, og samtidig fungerede det Højeste Væsen kreativt som kulminator for Paradistreenighedens og Paradisguddommens skabende børns forenede handlinger. Majeston fremkom og har lige siden fokuseret det Højeste Sinds kosmiske nærvær, mens Mesterånderne fortsætter som kildecentre for det kosmiske sinds vidtforgreneede tjeneste.

116:4.4 (1272.3) Mesterånderne fortsætter i tilsynet med de Reflekterende Ånder. Den syvende Mesterånd er (i sin overordnede tilsyn med Orvonton fra centraluniverset) i personlig kontakt med (og har overkontrol over) de syv Reflekterende Ånder placeret på Uversa. I sin overvågning og administrationsarbejde mellem og indenfor superuniverserne er han i reflekterende kontakt med de reflekterende Ånder af sin egen type, der befinder sig i hver af superuniversernes hovedstæder.

116:4.5 (1272.4) Disse Mesterånder er ikke kun støtter og udvider af Overhøjhedens suverænitet, men de er ligeledes påvirket af den Højstes skabende formål. Normalt er Mesteråndernes kollektive skabelser af den kvasimaterielle orden (styrkeledere, osv.), mens deres individuelle skabelser er af den åndelige orden (supernafer, osv.). Da Mesterånderne *kollektivt* frembragte de Syv Kredsløbsånder som reaktion på det Højeste Væsens vilje og formål, skal det bemærkes, at afkommet af denne skabende handling er åndeligt, ikke materielt eller kvasi-materielt.

116:4.6 (1272.5) Som det forholder sig med superuniversernes Mesterånder, således forholder det sig også med disse superskabelsers treenige herskere—Dagenes Ældste. Disse personificeringer af treenighedens retfærdighed og dom i tid og rum er omdrejningspunkterne for den Højstes mobilisering af almægtig styrke og tjener som de syvfoldige fokuspunkter for udvikling af treenighedens suverænitet i tidens og rummets domæner. Fra deres udsigtspunkt midt mellem Paradis og de udviklende verdener, ser

disse herskere af treenighedsoprindelse i begge retninger, de har kendskab til begge veje og koordinerer begge retninger.

116:4.7 (1272.6) Men de lokale universer er de virkelige laboratorier, hvor der udarbejdes tankeeksperimenter, galaktiske eventyr, udfoldelser af guddommelighed og personlighedsudviklinger, som, når de er samlet kosmisk, udgør det faktiske fundament, hvorpå den Højeste opnår guddommelig evolution i og ved erfaring.

116:4.8 (1272.7) I lokaluniverserne udvikler selv Skaberne sig: Samforenerens tilstedeværelse udvikler sig fra en levende styrkefokus til status som den guddommelige personlighed af en Universets Moderånd; Skabersønnen udvikler sig fra den eksistentielle Paradisguddommelighed til den erfaringsmæssige natur af højeste suverænitæt. Lokaluniverserne er udgangspunktet for den sande evolution, gydepladserne for ægte ufuldkomne personligheder, der er udstyret med det frie vilje valg til at blive medskabere af sig selv, som de skal være.

116:4.9 (1273.1) Administrationssønnerne får i deres tildelinger til de evolutionære verdener til sidst en natur, der udtrykker Paradisets guddommelighed i erfaringsmæssig forening med de højeste åndelige værdier i den materielle menneskelige natur. Og gennem disse og andre overdragelser tilegner Mikael-skaberne sig ligeledes deres faktiske lokalunivers-børns natur og kosmiske synspunkter. Sådanne Mester Skabersønner nærmer sig fuldendelsen af underhøjeste erfaring; og når deres overherredømme i lokaluniverset udvides til at omfatte de tilhørende Skabende Ånder, kan det siges, at

nærme sig grænserne for overherredømme inden for det evolutionære storunivers nuværende potentialer.

116:4.10 (1273.2) Når overdragelsens sønner afslører nye veje for mennesket til at finde Gud på, skaber de ikke disse veje til opnåelse af guddommelighed; de belyser snarere de evige vejes fremskridt, som fører gennem den Højstes nærvær til Paradisfaderens person.

116:4.11 (1273.3) Lokaluniverset er udgangspunktet for de personligheder, der er længst væk fra Gud, og som derfor kan opleve den største grad af åndelig opstigning i universet, kan opnå den maksimale oplevelsesmæssige deltagelse i medskabelsen af sig selv. De samme lokaluniverser giver ligeledes den størst mulige oplevelsesdybde for de nedstigende personligheder, som derved opnår noget, der er lige så meningsfuldt for dem, som opstigningen til Paradis er for et væsen under udvikling.

116:4.12 (1273.4) Det dødelige menneske synes at være nødvendigt for Gud den Syvfoldiges fulde funktion, da denne guddommelige gruppering kulminerer i den aktualiserende Højeste. Der er mange andre ordener af universpersonligheder, som er lige så nødvendige for evolutionen af den Højstes almægtige styrke, men denne skildring præsenteres til opbyggelse af mennesker og er derfor stort set begrænset til de faktorer, der virker i evolutionen af Gud den Syvfoldige, og som er relateret til det jordiske menneske.

5. Den almægtige og de syvfoldige overvågere

116:5.1 (1273.5) I er blevet instrueret i forholdet mellem Gud den Syvfoldige og det Højeste Væsen, og I burde nu erkende, at den Syvfoldige omfatter såvel storuniversets overvågere samt dets skabere. Disse Syvfoldige overvågere af storuniverset omfatter følgende:

- 116:5.2 (1273.6) 1. De Fysiske Mesterkontrollører.
- 116:5.3 (1273.7) 2. De Højeste Styrkecentre.
- 116:5.4 (1273.8) 3. De Højeste Styrkeledere.
- 116:5.5 (1273.9) 4. Den Almægtige Højeste.
- 116:5.6 (1273.10) 5. Handlingens Guds—den Uendelige Ånd.
- 116:5.7 (1273.11) 6. Paradisets ø.
- 116:5.8 (1273.12) 7. Paradisets kilde—den Universelle Fader.

116:5.9 (1273.13) Disse syv grupper er funktionelt uadskillelige fra Gud den Syvfoldige og udgør det fysiske kontrolniveau i denne guddomsforening.

116:5.10 (1273.14) Todelingen af energi og ånd (som stammer fra den Evige Søns og Paradisøens fælles tilstedeværelse) blev symboliseret i superuniversets forstand, da de Syv Mesterånder forenede sig i deres første kollektive skabelseshandling. Denne begivenhed var vidne til

tilsynekomsten af de Syv Højeste Styrkeledere. Samtidig hermed adskilte Mesteråndernes åndelige kredsløb sig fra de fysiske aktiviteter, som styrkelederne overvågede, og straks fremstod det kosmiske sind som en ny faktor, der koordinerede materie og ånd.

116:5.11 (1274.1) Den Almægtige Højeste er ved at udvikle sig som overkontrollør af den fysiske styrke i storuniverset. I den nuværende univers tidsalder synes dette fysisk styrkepotentiale at være centreret i de Syv Højeste Styrkeledere, der opererer gennem styrkecentrenes faste placeringer og gennem de fysiske kontrollørers mobile tilstedeværelse.

116:5.12 (1274.2) Tidsuniverserne er ikke perfekte; det er deres skæbne. Kampen for fuldkommenhed vedrører ikke kun de intellektuelle og de åndelige niveauer, men også det fysiske niveau af energi og masse. De syv superuniverser i lys og liv forudsætter, at de opnår fysisk stabilitet. Det formodes, at den endelige opnåelse af materiel ligevægt vil betyde den fuldendte udvikling af den Almægtiges fysiske kontrol.

116:5.13 (1274.3) I de første tider af universets opbygning er selv Paradisskaberne primært optaget af materiel ligevægt. Et lokalunivers mønster tager form ikke kun som et resultat af styrkecentrenes aktiviteter, men også på grund af den Skabende Ånds rumtilstedeværelse. Under disse tidlige epoker af lokaluniversets opbyggelse udviser Skabersønnen en mindre forstået egenskab af materiel kontrol, og han forlader ikke sin

hovedstadsplanet, før lokaluniversets overordnede ligevægt er blevet etableret.

116:5.14 (1274.4) I sidste ende reagerer al energi på sindet og de fysiske kontrollører er børn af sindets Gud, som er aktivatoren af Paradisets mønster. Styrkeledernes intelligens er uophørligt dedikeret til opgaven med at skabe materiel kontrol. Deres kamp for fysisk dominans over energirelationerne og massernes bevægelser ophører aldrig, før de opnår endelig sejr over de energier og masser, som udgør deres evige aktivitetsområder.

116:5.15 (1274.5) Åndens kampe i tid og rum har at gøre med udviklingen af åndens dominans over materien ved hjælp af det (personligt) sind; universernes fysiske (ikke-personlige) evolution har at gøre med at bringe den kosmiske energi i harmoni med sindets ligevægtsbegreber, der er underlagt åndens overkontrol. Den totale evolution af hele storuniverset er et spørgsmål om personlighedens forening af det energikontrollerende sind med det åndskoordinerede intellekt og den vil blive åbenbaret, når den Højestes almægtige styrke kommer til fuld udfoldelse.

116:5.16 (1274.6) Vanskeligheden ved at nå frem til en tilstand af dynamisk ligevægt er indbygget i det voksende kosmos. De etablerede kredsløb i den fysiske skabelse bliver konstant bragt i fare af tilsynekomsten af ny energi og ny masse. Et voksende univers er et ustabil univers; og derfor kan ingen del af den kosmiske helhed finde reel stabilitet, før tidens fylde er vidne til den materielle færdiggørelse af de syv superuniverser.

116:5.17 (1274.7) I de etablerede universer med lys og liv sker der ingen uventede fysiske begivenheder af væsentlig betydning. Der er opnået en relativt fuldstændig kontrol over den materielle skabelse; men problemerne med forholdet mellem de etablerede universer og de universer, der er under udvikling, udfordrer stadig Universets Styrkelederes evner. Men disse problemer vil gradvist forsvinde i takt med, at den nye skabende aktivitet aftager, efterhånden som storuniverset nærmer sig kulminationen af sit evolutionære udtryk.

6. Åndens dominans

116:6.1 (1275.1) I de evolutionære superuniverser er energi-materien dominerende, undtagen i personligheden, hvor ånden gennem sindets formidling kæmper for herredømmet. Målet med de evolutionære universer er sindets underkastelse af energi-materien, koordinationen af sind med ånd, og at gøre alt dette i kraft af personlighedens skabende og forenende tilstedeværelse. I forhold til personligheden bliver fysiske systemer således underordnet, tankesystemer bliver koordineret, og åndelige systemer bliver styrende.

116:6.2 (1275.2) Denne forening af styrke og personlighed kommer til udtryk på guddommelige niveauer i og som den Højeste. Men den faktiske udvikling af åndens dominans er en vækst, der er baseret på de frie viljeshandlinger fra skaberne og skabningerne i storuniverset.

116:6.3 (1275.3) På absolutte niveauer, er energi og ånd ét. Men i samme øjeblik, man bevæger sig væk fra sådanne absolutte niveauer, opstår der forskelle, og efterhånden som energi og ånd bevæger sig ud i rummet fra Paradis, bliver kløften mellem dem større, indtil de i lokaluniverserne er blevet helt divergerende. De er ikke længere identiske, og de er heller ikke ens, og sindet må gribe ind for at forbinde dem med hinanden.

116:6.4 (1275.4) Det at energien kan dirigeres ved hjælp af kontrollerende personligheder, afslører energiens lydhørhed over for sindets handlinger. At masse kan stabiliseres ved hjælp af de samme kontrollerende enheder indikerer massens lydhørhed over for sindets ordensproducerende tilstedeværelse. Og at selve ånden i den viljestyrede personlighed kan stræbe efter at beherske energi og materien gennem sindet, afslører den potentielle enhed i al endelig skabelse.

116:6.5 (1275.5) Der er en gensidig afhængighed mellem alle kræfter og personligheder i universernes univers. Skabersønner og skabende ånder er afhængige af styrkecentrenes og de fysiske kontrollørers samarbejdende funktion i organiseringen af universerne; de højeste Styrkeledere er ufuldstændige uden Mesteråndernes overkontrol. I et menneske reagerer det fysiske livs mekanisme til dels på det (personlige) sinds diktater. Netop dette sind kan til gengæld blive domineret af den formålsrettede ånds føringer, og resultatet af en sådan evolutionær udvikling er frembringelsen af et nyt barn af den

Højeste, en ny personlig forening af de forskellige former for kosmisk virkelighed.

116:6.6 (1275.6) Og som det er med delene, sådan er det med helheden; Overhøjhedens åndelige person kræver den Almægtiges evolutionære styrke for at opnå fuldbyrdelse af Guddommen og for at opnå Treenighedsforeningens skæbne. Indsatsen gøres af personlighederne i tid og rum, men kulminationen og fuldbyrdelsen af denne indsats er den Almægtige Højestes handling. Og mens helhedens vækst således er en totalisering af delenes kollektive vækst, følger det ligeledes, at delenes evolution er en segmenteret afspejling af helhedens formålsbestemte vækst.

116:6.7 (1275.7) I Paradiset er monota og ånd en helhed—umuligt at skelne undtagen ved navn. I Havona, er materie og ånd, selvom de er tydeligt forskellige, på samme tid iboende harmoniske. I de syv superuniverser er der imidlertid stor divergens; der er en stor kløft mellem kosmisk energi og guddommelig ånd; derfor er der et større erfaringsmæssigt potentiale for sindets handling i at harmonisere og til sidst forene fysiske mønstre med åndelige formål. I rummets tidsudviklende universer er der større guddommelighedsdæmpning, vanskeligere problemer, der skal løses, og større mulighed for at erhverve erfaring med at løse dem. Og hele denne superunivers-situation skaber en større arena for evolutionær eksistens, hvor muligheden for kosmisk erfaring gøres tilgængelig for både skabningen og Skaberen—selv for den højeste Guddom.

116:6.8 (1276.1) Åndens dominans, som er eksistentiel på absolutte niveauer, bliver en evolutionær oplevelse på begrænsede niveauer og

i de syv superuniverser. Og denne oplevelse deles på samme måde af alle, fra det dødelige menneske til det højeste væsen. Alle stræber, personligt stræber, efter at opnå det; alle deltager, personligt deltager, i skæbnen.

7. Den levende organisme af storuniverset

116:7.1 (1276.2) Storuniverset er ikke kun en materiel skabelse af fysisk storhed, åndelig ophøjethed, og intellektuel størrelsesorden, men det er også en storslået og reagerende levende organisme. Der er virkelige liv, der pulserer i hele mekanismen i den enorme skabelse af det pulserende kosmos. Universernes fysiske virkelighed er et symbol på den Almægtige Højestes sanselige virkelighed; og denne materielle og levende organisme er gennemtrængt af intelligentskredsløb, ligesom det menneskelige legeme gennemkrydset af et netværk af neurale sansebaner. Dette fysiske univers er gennemtrængt af energibaner som effektivt aktiverer den materielle skabelse, ligesom menneskekroppen næres og får energi af den cirkulatoriske fordeling af de absorberbare energiprodukter fra næringen. Det enorme univers er ikke uden disse koordinerende centre af storslået overkontrol, som kan sammenlignes med det delikate kemiske kontrolsystem i den menneskelige mekanisme. Men hvis du bare vidste noget om et styrkecenters fysisk, kunne vi analogt fortælle dig så meget mere om det fysiske univers.

116:7.2 (1276.3) Ligesom vi dødelige er afhængige af solenergi for at opretholde livet, så er det store univers afhængigt af de ufejlbarlige energier, der kommer fra det nedre Paradis, for at opretholde de materielle aktiviteter og de kosmiske bevægelser i rummet.

116:7.3 (1276.4) De dødelige har fået et sind, hvormed de kan blive bevidste om deres identitet og personlighed; og der er blevet skænket et sind—endda et højeste sind—til det endelige, hvorved ånden i denne fremvoksende personlighed i kosmos altid stræber efter at beherske energi og stof.

116:7.4 (1276.5) Det dødelige menneske reagerer på åndelig vejledning, ligesom det store univers reagerer på den Evige Søns vidtrækkende åndelige tyngdekraftsgreb, den universelle supermaterielle samhörighed af de evige åndelige værdier i alle skabelserne i det begrænsede kosmos af tid og rum.

116:7.5 (1276.6) Mennesker er i stand til at foretage en evig selvidentifikation med universets totale og uforgængelige virkeligheds—fusion med den indre Tankeretter. På samme måde er den Højeste evigt afhængig af den oprindelige guddoms, Paradistreenighedens, absolutte stabilitet.

116:7.6 (1276.7) Menneskelig tiltrækning til Paradisets perfektion, dets stræben efter gudsopnåelse, skaber i det levende kosmos en reel guddommeligheds spænding, der kun kan løses gennem udvikling af en udødelig sjæl; dette er hvad der sker i en enkelt dødelige væsens erfaring. Når alle skabte og alle Skabere i storuniverset ligeledes stræber efter gudsopnåelse og guddommelig perfektion, opbygges der en dyb kosmisk spænding, som kun kan få sin løsning i den

sublime syntese af den almægtige styrke med åndepersonen, som er den udviklende Gud for alle skabte, det Højeste Væsen.

116:7.7 (1277.1) [Sponsoreret af en Mægtig Budbringer, som midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 116](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 118](#) >>

Kapitel 117

Gud Den Højeste

117:0.1 (1278.1) I DET omfang, vi lever i overensstemmelse med Guds vilje, uanset hvor vi eksisterer i universet, i samme omfang er den Højestes almægtige potentiale endnu et skridt mere virkelig. Guds vilje er formålet med den Første Kilde og Center, som det er potentialiseret i de tre Absolutter, personificeret i den Evige Søn, forenet til universets handling i den Uendelige Ånd og forevigtet i Paradisets evige mønstre. Gud den Højeste udvikles til at blive den højeste endelige manifestation af Guds totale vilje.

117:0.2 (1278.2) Hvis alle indbyggere i storuniverset nogensinde relativt skulle opnå den fulde udlevelse af Guds vilje, så ville skabelserne i tid og rum blive etableret i lys og liv, og så ville den Almægtige—Overhøjhedens guddommelige potentiale—blive en realitet i fremkomsten af den guddommelige personlighed Gud den Højeste.

117:0.3 (1278.3) Når et sind, der udvikler sig, bliver indstillet på det kosmiske sinds kredsløb, når et univers, der udvikler sig, bliver stabiliseret efter centraluniversets mønster, når en ånd, der bevæger

sig fremad, kontakter Mesteråndernes forenede tjeneste, når en opstigende dødelig personlighed endelig indstiller sig på den indre Retters guddommelige ledelse, så er den Højestes aktualitet blevet virkelig i endnu en grad i universerne; så er Overhøjhedens guddommelighed rykket endnu et skridt frem mod kosmisk realisering.

117:0.4 (1278.4) Storuniversets dele og individer udvikler sig som en refleksion af den Højestes totale udvikling, mens den Højeste til gengæld er den syntetiske kumulative sum af hele storuniversets evolution. Fra den dødeliges synspunkt er begge dele evolutionære og erfaringsmæssige hinandens modsætninger.

1. Det højeste væsens natur

117:1.1 (1278.5) Den Højeste er skønheden i fysisk harmoni, sandheden i intellektuel betydning og godheden i åndelig værdi. Han er sødmen ved sand fremgang og glæden ved evig opnåelse. Han er storuniversets oversjæl, det endelige kosmos bevidsthed, den endelige virkeligheds fuldendelse og personificeringen af oplevelsen af Skaber og skabning. Gennem hele den fremtidige evighed vil Gud den Højeste give udtryk for den viljebaserede erfarings virkelighed i Guddommens treenighedsforhold.

117:1.2 (1278.6) I skikkelse af de Højeste Skabere er Guderne steget ned fra Paradiset til tidens og rummets domæner for der at skabe og

udvikle skabninger med evne til at nå Paradiset, som kan stige op til det i søgen efter Faderen. Denne universets procession af nedstigende Gud-åbenbarende Skabere og opstigende Gud-søgende skabninger er en åbenbaring af den Højestes guddomsevolution, i hvem både de nedstigende og de opstigende opnår gensidig forståelse, opdagelsen af evigt og universelt broderskab. Det Højeste Væsen bliver således den endelige syntese af oplevelsen af den perfekte Skabers årsag og det perfektionerende væsens respons.

117:1.3 (1279.1) Storuniverset indeholder muligheden for og stræber altid efter en fuldstændig forening, og det vokser ud af den kendsgerning, at denne kosmiske eksistens er en konsekvens af de skabende handlinger og styrkemandaterne fra Paradisets Treenighed, som er ubegrænset enhed. Netop denne trinitariske enhed kommer til udtryk i det endelige kosmos i den Højeste, hvis virkelighed bliver mere og mere tydelig, efterhånden som universerne når op på det maksimale niveau af treenhedsidentifikation.

117:1.4 (1279.2) Skaberens vilje og skabningens vilje er kvalitativt forskellige, men de er også erfaringsmæssigt beslægtede, for skabningen og Skaberen kan samarbejde om at opnå universets fuldkommenhed. Mennesket kan arbejde sammen med Gud og derved samskabe en evig finaliter. Gud kan endda arbejde som menneskehed i sine Sønners inkarnationer, som derved opnår overherredømmet over skabningens erfaring.

117:1.5 (1279.3) I det Højeste Væsen er Skaberen og skabningen forenet i én Guddom, hvis vilje er udtryk for én guddommelig personlighed.

Og denne Den Højestes vilje er noget mere end enten skabningens eller Skaberens vilje, ligesom den suveræne vilje hos Mestersønnen af Nebadon nu er noget mere end en kombination af guddommelighedens og menneskehedens vilje. Foreningen af Paradisets fuldkommenhed og oplevelsen af tid og rum giver en ny betydningsværdi på virkelighedens guddommelige niveauer.

117:1.6 (1279.4) Den Højestes udviklende guddommelige natur er ved at blive en troværdig gengivelse af alle uforlignelige erfaringer af alle de skabte og Skaberen i storuniverset. I den Højeste er essensen af skaber og de skabte den samme; de er for evigt forenet af den erfaring, der blev født af vanskelighederne i forbindelse med løsning af de mange problemer, der plager alle finite skabelser på deres evige vej i søgen efter perfektion og frigørelse fra ufuldstændighedens lænker.

117:1.7 (1279.5) Sandhed, skønhed og godhed hænger sammen i Åndens tjeneste, Paradisets storhed, Sønnens barmhjertighed og oplevelsen af den Højeste. Gud den Højeste *er* sandhed, skønhed og godhed, for disse begreber om guddommelighed repræsenterer idémæssig erfarings endelige maksimum. De evige kilder til disse treenige guddommelighedskvaliteter er på superendelige niveauer, men et væsen kan kun forstille sig sådanne kilder som supersandhed, superskønhed og supergodhed.

117:1.8 (1279.6) Mikael, en skaber, åbenbarede Skaber-Faderens guddommelige kærlighed til sine jordiske børn. Efter at have opdaget og modtaget denne guddommelige kærlighed, kan menneskerne

stræbe efter at videregive denne kærlighed til deres jordiske brødre. En sådan hengivenhed hos de skabte, er en sandt afspejling af den Højestes kærlighed.

117:1.9 (1279.7) Den Højeste er symmetrisk inkluderende. Den Første Kilde og Center er potential i de tre store Absolutter, er aktuel i Paradiset, i Sønnen og i Ånden; men den Højeste er både aktuel og potentiel, et væsen af personlig overhøjhed og almægtig styrke, der reagerer på samme måde på skabningens indsats og Skaberens hensigt; selvvirkende på universet og selvreagerende på universets samlede sum; og på én og samme tid den højeste skaber og den højeste skabning. Overhøjhedens Guddom udtrykker dermed den samlede sum af alt det endelige.

2. Kilden til den evolutionære vækst

117:2.1 (1280.1) Den Højeste er Gud-i-tiden. Han er hemmeligheden bag de skabtes vækst i tiden. Han er også sejren over den ufuldstændige nutid, og fuldbyrdelsen af den fremtid, som går mod perfektion. De afsluttende frugter af al finit vækst er: styrkekontrolleret af ånden, i kraft af personlighedens forenende og skabende tilstedeværelse, behersket gennem sindet. Den kulminerede konsekvens af al denne vækst er det Højeste Væsen.

117:2.2 (1280.2) For det dødelige menneske er eksistens lig med vækst. Og sådan ser det virkelig ud til at være, selv i det større univers' forstand, for åndeledede eksistens ser ud til at resultere i

erfaringsmæssig vækst—forøgelse af status. Vi har længe været af den opfattelse, at den nuværende vækst, som kendetegner de skabtes eksistens i den nuværende univers tidsalder, er en funktion af den Højeste. Ligeledes mener vi, at denne form for vækst er særegen for den tidsalder, hvor den Højeste vokser, og at den vil ophøre, når den Højestes vækst er fuldendt.

117:2.3 (1280.3) Overvej status for de skabte treenigede sønner: De er født og lever i den nuværende universtidsalder; de har personligheder sammen med sinds- og åndebegavelser. De har erfaringer og erindringer om dem, men de *vokser* ikke, som de opstigende gør. Det er vores overbevisning og forståelse, at disse skabningstreenigede sønner, selvom de er *i* den nuværende universtidsalder, i virkeligheden er *af* næste universtidsalder—den tidsalder, der vil følge efter afslutningen af den Højestes vækst. Derfor er de ikke *i* den Højeste, som i sin nuværende status kendetegnes af ufuldstændighed og deraf følgende vækst. De deltager dermed ikke i den erfaringsbaseret vækst i den nuværende universtidsalder, men holdes i reserve til den næste universtidsalder.

117:2.4 (1280.4) Min egen orden, De Mægtige Budbringere, som er omfattet af Treenigheden, deltager ikke i væksten i den nuværende tidsalder i universet. På en måde har vi status som i den foregående universtidsalder, da vi faktisk er Treenighedens Stationære Sønner. Én ting er sikker: Vores status er fastlåst af Treenighedens omfavnelse, og erfaring resulterer ikke længere i vækst.

117:2.5 (1280.5) Dette gælder ikke for finaliterne eller andre af de evolutionære og erfaringsmæssige ordener, som er deltagere i den

Højestes vækstproces. I dødelige, der nu lever på Urantia, og som måske stræber efter at opnå Paradis og finalit-status, bør forstå, at en sådan skæbne kun kan realiseres, fordi I er i og af den Højeste, og derfor er deltagere i den Højestes vækstcyklus.

117:2.6 (1280.6) Der vil komme en dag, hvor den Højestes vækst vil ophøre; hans status vil nå sin afslutning (i energi og åndelig forstand). Denne afslutning på den Højestes evolution vil også bevidne afslutningen på skabningernes evolution som en del af Overhøjheden. Vi ved ikke, hvilken form for vækst der vil karakterisere universerne i det ydre rum. Men vi er meget sikre på, at det vil være noget meget anderledes end noget, der er set i den nuværende tidsalder for evolutionen af de syv superuniverser. Det vil utvivlsomt være de evolutionære borgeres funktion i storuniverset at kompensere det ydre rum for denne mangel på Overhøjhedens vækst.

117:2.7 (1280.7) Som eksisterende ved fuldbyrdelsen af den nuværende universtidsalder, vil det Højeste Væsen fungere som en erfaringsmæssig suveræn i storuniverset. Borgere i det ydre rum—borgere i den næste universtidsalder—vil have et vækstpotentiale efter superuniverset, en evne til evolutionær udvikling, der forudsætter den Almægtige Højestes suverænitet, og som derfor udelukker skabninger fra at deltage i syntesen af styrke og personlighed i den nuværende universtidsalder.

117:2.8 (1281.1) Således kan den Højestes ufuldstændighed betragtes som en fordel, da den muliggør den evolutionære vækst i de skabte

og skabelsen af de nuværende universer. Tomhed har helt sikkert sin fordel, for det kan blive erfaringsmæssigt fyldt.

117:2.9 (1281.2) Et af de mest fascinerende spørgsmål i den endelige filosofi er dette: Aktualiseres det Højeste Væsen som reaktion på storuniversets udvikling, eller udvikler dette begrænsede kosmos sig gradvist som en reaktion på den gradvise aktualisering af den Højeste? Eller er det muligt, at de er gensidigt afhængige af hinanden i deres udvikling? At de er evolutionært gensidige, og at de hver især igangsætter den andens vækst? Det er vi sikre på: Skabninger og universer, høje og lave, udvikler sig indenfor den Højeste, og efterhånden som de udvikler sig, opstår en forenet sum af hele den endelige aktivitet af denne universtidsalder. Og dette er tilsynekomsten af det Højeste Væsen, for alle personligheder udviklingen af Guds den Højestes almægtige styrke.

3. Den højestes betydning for universets skabninger

117:3.1 (1281.3) Den kosmiske virkelighed, der i forskellige sammenhænge betegnes som det Højeste Væsen, Gud den Højeste, og den Almægtige Højeste, er den komplekse og universelle syntese af alle endelige virkeligheders fremvoksende faser. Den vidtrækkende mangfoldighed af evig energi, guddommelig ånd, og universelt sind når en endelig kulmination i udviklingen af den

Højeste, som er summen af al endelig vækst, selvrealiseret på guddommelige niveauer af endelig maksimal fuldbgyrdelse.

117:3.2 (1281.4) Den Højeste er den guddommelige kanal, hvorigennem treodernes kreative uendelighed strømmer, og som krystalliserer sig i rummets galaktiske panorama, mod hvilket tidens storslåede personlighedsdrama udspiller sig: åndens erobring af energi-stof gennem sindets formidling.

117:3.3 (1281.5) Jesus sagde: “Jeg er den levende vej,” og således er han den levende vej fra det materielle niveau af selvbevidsthed til det åndelige niveau af Gudsbevidsthed. Og ligesom han er denne levende vej til opstigning fra selvet til Gud, så er den Højeste den levende vej fra begrænset bevidsthed til transcendens af bevidsthed, selv til indsigt i absonitet.

117:3.4 (1281.6) Jeres Skabersøn kan faktisk være en sådan levende kanal fra menneskelighed til guddommelighed, da han personligt har oplevet fylden af denne universets udviklingsvej, fra Joshua ben Josefs, Menneskesønnens, sande menneskelighed til Mikael af Nebadons, den uendelige Guds søns, guddommelighed i Paradis. På samme måde kan det Højeste Væsen fungere som universets tilgang til transcendens af endelige begrænsninger, for han er den faktiske legemliggørelse og det personlige indbegrebet af al skabningens evolution, progression og åndeliggørelse. Selv de nedstigende personligheders store universoplevelser fra Paradis er den del af hans oplevelse, som er et supplement til hans opsummering af de opstigende oplevelser hos tidens pilgrimme.

117:3.5 (1281.7) Det dødelige menneske er mere end billedligt talt skabt i Guds billede. Fra et fysisk synspunkt er dette udsagn næppe sandt, men med henvisning til visse universpotentialer er det en faktisk kendsgerning. I menneskeslægten udspiller der sig noget af det samme evolutionære drama, som i langt større målestok finder sted i universernes univers. Mennesket, en viljestyret personlighed, bliver skabende i forbindelse med en Retter, en upersonlig enhed, i nærvær af den Højestes begrænsede potentialiteter, og resultatet er opblomstringen af en udødelig sjæl. I universerne fungerer tidens og rummets skaberpersonligheder i forbindelse med Paradistreenighedens upersonlige ånd og bliver derved skabende for et nyt styrkepotentiale i Guddommens virkelighed.

117:3.6 (1282.1) Det dødelige menneske, der er et skabt væsen, er ikke præcis ligesom det Højeste Væsen, som er en guddom, men menneskets udvikling minder i visse henseender om den Højestes vækst. Mennesket vokser bevidst fra det materielle mod det åndelige gennem kraft, styrke og vedholdenhed af deres egne beslutninger; det vokser også, det vokser også efterhånden som dets Tankeretter udvikler nye teknikker til at nå ned fra det åndelige til det morontielle sjæleniveau; og når sjælen først er blevet til, begynder den at vokse i sig selv.

117:3.7 (1282.2) Det er lidt ligesom den måde, hvorpå det Højeste Væsen ekspanderer. Hans suverænitæt vokser i og ud af de Højeste Skaberpersonligheders handlinger og præstationer; det er udviklingen af hans majestætiske styrke som hersker over storuniverset. Hans guddomsnatur er ligeledes afhængig af den

allerede eksisterende enhed i Paradisets Treenighed. Men der er endnu et aspekt ved Gud den Højestes evolution: Han er ikke kun skabt af Skaberen og afledt af Treenigheden; han er også selvudviklet og selvaflødt. Gud den Højeste er selv en viljestærk, skabende deltager i sin egen guddommelige aktualisering. Den menneskelige morontielle sjæl er ligeledes en viljestyret, medskabende partner i sin egen udødeliggørelse.

117:3.8 (1282.3) Faderen samarbejder med Samforeneren om at manipulere Paradisets energier og om at gøre dem lydhøre over for den Højeste. Faderen samarbejder med den Evige Søn om at skabe Skaberpersonligheder, hvis handlinger på et tidspunkt vil kulminere i den Højestes suverænitet. Faderen samarbejder med både Sønnen og Ånden om skabelsen af treenighedspersonligheder, der skal fungere som herskere over storuniverset, indtil den Højestes fuldendte evolution kvalificerer ham til at påtage sig denne suverænitet. Faderen samarbejder med sine guddoms- og ikke-guddoms-koordinater på disse og mange andre måder for at fremme Overhøjhedens evolution, men han fungerer også alene i disse sager. Og hans ensomme funktion kommer nok bedst til udtryk i arbejdet med Tankeretterne og deres tilknyttede enheder.

117:3.9 (1282.4) Guddom er enhed, eksistentiel i Treenigheden, erfaringsmæssig i den Højeste, og i de dødelige realiseret som skabning i fusion med Retteren. Tilstedeværelsen af Tankeretterne i det dødelige menneske afslører universets essentielle enhed, for mennesket, den lavest mulige type af universets personlighed,

indeholder i sig selv et faktisk fragment af den højeste og evige virkelighed, selv den oprindelige Fader til alle personligheder.

117:3.10 (1282.5) Det Højeste Væsen udvikler sig i kraft af sin forbindelse med Paradisets Treenighed og som følge af de guddommelige succeser, som skaberen og administratorbørnene i denne Treenighed har. Menneskets udødelige sjæl udvikler sin egen evige skæbne ved at være forbundet med Paradisfaderens guddommelige nærvær og i overensstemmelse med det menneskelige sinds personlighedsbeslutninger. Hvad Treenigheden er for Gud den Højeste, er Retteren for det udviklende menneske.

117:3.11 (1282.6) I den nuværende universtidsalder er det Højeste Væsen tilsyneladende ude af stand til at fungere direkte som skaber, undtagen i de tilfælde, hvor de begrænsede muligheder for handling er blevet udtømt af tidens og rummets skabende kræfter. Hidtil i universets historie er dette kun sket én gang; da mulighederne for begrænset handling i universets refleksionsevne var udtømt, fungerede den Højeste som den kreative kulminator af alle forudgående skaberhandlinger. Og vi tror, at han igen vil fungere som kulminator i fremtidige tidsaldre, når det forudgående skaberskab har afsluttet en passende cyklus af skabende aktivitet.

117:3.12 (1283.1) Det Højeste Væsen skabte ikke mennesket, men mennesket blev bogstaveligt talt skabt ud af, og selve dets liv var afledt af, den Højeste potentialitet. Han udvikler heller ikke mennesket; alligevel er den Højeste selv selve essensen af evolution. Fra det endelige synspunkt lever vi faktisk, bevæger os og har vores væren inden for den Højestes immanens.

117:3.13 (1283.2) Den Højeste kan tilsyneladende ikke initiere den oprindelige årsagssammenhæng, men synes at være katalysator for hele universets vækst og er tilsyneladende bestemt til at tilvejebringe totalitetens kulmination, hvad angår skæbnen for alle erfaringsbaserede evolutionære væsener. Faderen skaber idéen om et endeligt kosmos; skabersønnerne konkretiserer denne idé i tid og rum med de skabende ånders samtykke og samarbejde; den Højeste kulminerer det totale endelige og etablerer dets relation til den absonitte skæbne.

4. Den finite gud

117:4.1 (1283.3) Når vi ser skaberværkets uophørlige kamp for at opnå perfekt status og guddommeligt væsen, kan vi ikke andet end tro, at disse uendelige bestræbelser vidner om den Højestes uophørlige kamp for guddommelig selvrealisering. Gud den Højeste er den endelige Guddom, og han må klare disse endelige problemer i ordets fulde betydning. Vores kampe med tidens omskiftelser i rummets udvikling er afspejling af hans bestræbelser på at opnå selvets virkelighed og fuldbyrdelse af suverænitæt inden for den handlingssfære, som hans udviklende natur udvider til de yderste grænser af det mulige.

117:4.2 (1283.4) Overalt i storuniverset kæmper den Højeste for at komme til udtryk. Hans guddommelige udvikling er til en vis grad afhængig af visdomshandlingen hos enhver eksisterende

personlighed. Når et menneske vælger evig overlevelse, er det medskaber af skæbnen; og i denne opstigende dødeliges liv finder den endelige Gud et øget mål af personlighedens selvrealisering og en udvidelse af erfaringsmæssig suverænitet. Men hvis et væsen afviser den evige karriere, oplever den del af den Højeste, som var afhængige af dette væsens valg, en uundgåelig forsinkelse, et afsavn, der må kompenseres for med en erstatningsoplevelse eller en supplerende oplevelse; hvad angår den ikke-overlevendes personlighed, absorberes den i skabelsens oversjæl og bliver en del af den Højestes Guddom.

117:4.3 (1283.5) Gud er så tillidsfuld, så kærlig, at han giver en del af sin guddommelige natur i hænderne på selve mennesket, til opbevaring og selvrealisering. Fadernaturen, Retter tilstedeværelse, er uforgængelig, uanset det dødelige væsens valg. Den Højestes barn, det udviklende selv, kan tilintetgøres, uanset at den potentielt forenede personlighed i et sådanne vildledt selv vil bestå som en faktor af Overhøjhedens Guddom.

117:4.4 (1283.6) Den menneskelige personlighed kan virkelig ødelægge individualitet, som tilhører menneskets status som skabt væsen, og selvom alt, som var værdifuldt i sådan en kosmisk selvmorders liv vil bestå, *overlever disse kvaliteter ikke som en individuel skabning*. Den Højeste vil igen finde et nyt udtryk i de oprettede universer, men aldrig igen som den pågældende person; en ikke-opstigende unik personlighed vender tilbage til den Højeste som en dråbe vand vender tilbage til havet.

117:4.5 (1284.1) Enhver isoleret handling af de personlige dele af det endelige er forholdsvis irrelevant for den Højeste helheds endelige tilsynkomst, men helheden er ikke desto mindre afhængig af de mangfoldige deles samlede handlinger. Den enkelte dødeliges personlighed er ubetydelig i forhold til Overhøjhedens totalitet, men hvert menneskes personlighed udgør en uerstattelig vigtig værdi i det endelige; personlighed, der én gang er blevet udtrykt, finder aldrig igen et identisk udtryk undtagen i den levende personligheds fortsatte eksistens.

117:4.6 (1284.2) Så mens vi stræber efter at udtrykke os selv, stræber den Højeste i os og med os efter at udtrykke sin guddom. Som vi finder Faderen, har den Højeste igen fundet Paradisets Skaber af alle ting. Mens vi mestrer problemerne med selvrealisering, opnår erfaringens Gud almægtig overhøjhed i tidens og rummets universer.

117:4.7 (1284.3) Menneskeheden stiger ikke ubesværet op i universet, og den Højeste udvikler sig ikke uden målrettet og intelligent handling. Skabninger opnår ikke fuldkommenhed ved blot at være passive, og overherredømmets ånd kan heller ikke realisere den Almægtiges styrke uden uophørlig tjeneste for den begrænsede skabelse.

117:4.8 (1284.4) Menneskets tidslige forhold til den Højeste er grundlaget for kosmisk moral, den universelle følsomhed over for, og accept af *pligt*. Det er en moral, der overskrider den tidslige fornemmelse af relativt rigtigt og forkert; det er en moral, der er direkte baseret på den selvbevidste skabnings forståelse af erfaringsmæssig forpligtelse over for erfaringsmæssig Guddom. Det dødelige menneske og alle

andre begrænsede skabninger er skabt ud af det levende potentiale af energi, sind og ånd, der findes i den Højeste. Det er fra den Højeste, at Retteren - den dødelige opstiger - trækker på skabelsen af en finalists udødelige og guddommelige karakter. Det er ud af selve den Højestes virkelighed, at Retteren med den menneskelige viljes samtykke væver mønstrene for den evige natur hos en opstigende søn af Gud.

117:4.9 (1284.5) Udviklingen af Retterens fremskridt i åndeliggørelsen og eviggørelsen af den menneskelige personlighed fører direkte til en udvidelse af den Højestes suverænitet. Sådanne præstationer i den menneskelige udvikling betyder også resultater i den evolutionære aktualisering af den Højeste. Selvom det er sandt, at skabninger ikke kunne udvikle sig uden den Højeste, er det sandsynligvis også sandt, at den Højestes udvikling aldrig kan opnås fuldt ud uafhængigt af alle skabningers fuldstændige udvikling. Heri ligger det store kosmiske ansvar af selvbevidste personligheder: Den Højeste Guddom er i en vis forstand afhængig af den dødelige viljes valg. Og den gensidige udvikling af skabningernes evolution og den Højestes evolution er trofast og fuldt ud indiceret til Dagenes Ældste, gennem de uransagelige mekanismer for universets refleksion.

117:4.10 (1284.6) Den store udfordring, der er blevet givet til det dødelige menneske er dette: Vil du vælge at personalisere de erfaringsmæssige værdibetydninger, der kan erfares i kosmos ind i dit egen udviklende selv? Eller vil du, ved at afvise overlevelse, lade disse Overhøjhedens hemmeligheder, at være inaktive, afventende et andet væsens aktivitet på et andet tidspunkt, en person, der på *sin*

egen måde vil forsøge at yde et skabningsbidrag til den endelige Guds evolution? Men det vil være hans bidrag til det højeste, ikke dit.

117:4.11 (1284.7) Den store kamp i dette univers' tidsalder er mellem det potentielle og det faktiske—søgen efter aktualisering af alt det, der endnu ikke er udtrykt. Hvis det dødelige menneske fortsætter eventyret i Paradis, følger det tidens bevægelser, der flyder som strømme i evighedens strøm; hvis det dødelige menneske afviser den evige karriere, bevæger det sig imod strømmen af begivenheder i de endelige universer. Den mekaniske skabelse bevæger sig ubønhørligt videre i overensstemmelse med Paradisfaderens udfoldende formål, men den viljestyrede skabelse har valget mellem at acceptere eller afvise rollen som personlighedens deltagelse i evighedens eventyr. Det dødelige menneske kan ikke ødelægge de højeste værdier i den menneskelige eksistens, men det kan helt sikkert forhindre udviklingen af disse værdier i sin egen personlige erfaring. I det omfang det menneskelige selv således nægter at tage del i opstigningen til Paradis, i netop det omfang er den Højeste forsinket i at opnå guddommelighedens udtryk i storuniverset.

117:4.12 (1285.1) Det dødelige menneske har ikke kun fået forvaring over Paradisfaderens Retter tilstedeværelse, men også kontrol over skæbnen af en lille brøkdel af den Højestes fremtid. For ligesom mennesket opnår menneskelig skæbne, opnår den Højeste skæbne på guddommelige niveauer.

117:4.13 (1285.2) Og derfor venter beslutningen på hver enkelt af jer, som den engang ventede på hver enkelt af os: Vil I svigte tidens Gud, som

er så afhængig af det endelige sinds beslutninger? Vil I svigte universernes højeste personlighed ved den dyriske tilbagegangs dovenskab? Vil I svigte alle skabningers storebror, som er så afhængig af hver enkelt skabning? Kan I tillade jer selv at gå ind i det uvirkeliggjortes rige, når der foran jer ligger den fortryllende udsigt over universets karriere—den guddommelige opdagelse af Paradisfaderen og den guddommelige deltagelse i søgningen efter og udviklingen af Overherredømmets Gud?

117:4.14 (1285.3) Guds gaver—hans overdragelse af virkeligheden—er ikke noget som er adskilt fra ham; han fremmedgør ikke skabelsen fra sig selv, men han har skabt spændinger i de skabninger, der kredser omkring Paradis. Gud elsker først mennesket og giver det potentialet til udødelighed—evig virkelighed. Og efterhånden som mennesket elsker Gud, bliver mennesket evigt i virkeligheden. Og her er mysteriet: Jo mere mennesket nærmer sig Gud gennem kærlighed, jo større virkelighed—aktualitet—bliver det menneske. Jo mere mennesket trækker sig tilbage fra Gud, jo mere nærmer det sig ikke-virkelighed—ophør af eksistens. Når mennesket indvier sin vilje til at gøre Faderens vilje, når mennesket giver Gud alt, hvad det *har*, så gør Gud det menneske til mere, end det er.

5. Skabelsens oversjæl

117:5.1 (1285.4) Den store Højeste er storuniversets kosmiske oversjæl. I ham finder kosmos' kvaliteter og kvantiteter deres guddommelige refleksion; hans guddommelige natur er en mosaik af den totale storhed af al skabning-skaber-natur i de universer, der er under udvikling. Og den Højeste er også en aktualiserende Guddom, der legemliggør en skabende vilje, som omfatter et evolverende univers' formål.

117:5.2 (1285.5) De intellektuelle, potentielt personlige selver i det endelige opstår fra den Tredje Kilde og Center og opnår endelig tid-rum guddomssyntese i den Højeste. Når skabningen underkaster sig Skaberens vilje, nedsænker eller overgiver han ikke sin personlighed; de individuelle personlighedsdeltagere i aktualiseringen af den endelige Gud mister ikke deres viljesbestemte selv ved at fungere sådan. Tværtimod bliver sådanne personligheder gradvist forøget ved at deltage i dette store guddomseventyr; ved en sådan forening med guddommelighed ophøjer, beriger, åndeliggør og forener mennesket sit udviklende selv til selve tærsklen af overhøjhed.

117:5.3 (1286.1) Menneskets evolverende udødelige sjæl, som er skabt i fællesskab af det materielle sind og Retteren, stiger som sådan op til Paradis og bliver derefter, når den mønstres i Finalitetskorpset, på en ny måde forbundet med den Evige Sønns ånd-tyngdekraftskredsløb ved en oplevelsesteknik, der kaldes *finaliter transcendens*. Sådanne finaliter bliver således acceptable kandidater til erfaringsmæssig anerkendelse som personligheder af Gud den Højeste. Når disse dødelige intellekter i Finalitetskorpsets uåbenbarede fremtidige opgaver, opnår det syvende stadie af åndelig eksistens, vil sådanne

dobbelte sind blive treenige. Disse to afstemte sind, det menneskelige og det guddommelige, vil blive forherliget i forening med det erfaringsmæssige sind hos det da aktualiserede Højeste Væsen.

117:5.4 (1286.2) I den evige fremtid, vil Gud den Højeste blive aktualiseret—kreativt udtrykt og åndeligt portrætteret—i det åndeliggjorte sind, den udødelige sjæl, hos det opstigende menneske, ligesom den Universelle Fader blev åbenbaret i Jesu jordiske liv.

117:5.5 (1286.3) Mennesket forener sig ikke med den Højeste og opløser sin personlige identitet, men universets eftervirkninger af alle menneskers oplevelse udgør således en del af den Højestes guddommelige oplevelse. “Handlingen er vores, konsekvenserne er Gud’s.”

117:5.6 (1286.4) Den fremadskridende personlighed efterlader et spor af aktualiseret virkelighed, når den passerer gennem universernes stigende niveauer. Hvad enten det er sind, ånd eller energi, bliver de voksende skabelser i tid og rum modificeret af personlighedens udvikling gennem deres domæner. Når mennesket handler, reagerer den Højeste, og denne transaktion udgør fremskridtets kendsgerning.

117:5.7 (1286.5) De store kredsløb af energi, sind og ånd er aldrig den opstigende personligheds permanente besiddelser; disse tjenester forbliver for evigt en del af Overhøjheden. I den dødeliges erfaring hviler det menneskelige intellekt i de rytmiske pulseringer fra de hjælpende sindsånder, og træffer sine beslutninger inden for rammen, der skabes af kredsløbet af denne tjeneste. Ved menneskets

død adskilles dets menneskelige selv for evigt fra sindsåndernes kredsløb. Selvom disse sindsånder aldrig ser ud til at transmittere erfaringer fra den ene personlighed til et andet, kan de overføre, og gør det også, de upersonlige konsekvenser af beslutninger og handlinger gennem Gud den Syvfoldige til Gud den Højeste, og det gør de også. (Det gælder i det mindste for tilbedelsens og visdommens sindsånder.)

117:5.8 (1286.6) Og sådan er det også med de åndelige kredsløb:

Mennesket bruger dem i sin opstigning gennem universerne, men det besidder dem aldrig som en del af sin evige personlighed. Men disse kredsløb af åndelig tjeneste, hvad enten det er Sandhedens Ånd, Helligånden eller superuniversernes åndelige tilstedeværelser, er modtagelige og reaktive over for de fremvoksende værdier i den opstigende personlighed, og disse værdier bliver trofast overført gennem den Syvfoldige til den Højeste.

117:5.9 (1286.7) Selvom sådanne åndelige indflydelser som Helligånden og Sandhedens Ånd er lokaluniversets tjenester, er deres vejledning ikke helt begrænset til de geografiske begrænsninger i en given lokal skabelse. Når den opstigende dødelige passerer ud over grænserne for sit lokale oprindelsesunivers, er han ikke helt afskåret fra Sandhedens Ånds tjeneste, som så konstant har undervist og vejledt ham gennem de filosofiske labyrinter i de materielle og morontielle verdener, og som i enhver krise under opstigningen ufejlbarligt har vejledt paradiset pilgrim og altid sagt: "Dette er vejen." Når du forlader det lokale univers' domæner, vil du stadig, gennem det fremvoksende Højeste Væsens ånds tjeneste og gennem

bestemmelserne om superuniversets refleksion, blive vejledt i din opstigning til Paradis af den trøstende, vejledende ånd fra Paradisets skænkende Guds Sønner.

117:5.10 (1287.1) Hvordan registrerer disse mangfoldige kredsløb af kosmisk tjeneste den evolutionære erfarings betydninger, værdier og kendsgerninger i den Højeste? Vi er ikke helt sikre, men vi tror, at denne registrering finder sted gennem personerne i de Højeste Skabere af Paradisets oprindelse, som er de umiddelbare givere af disse kredsløb i tid og rum. De syv hjælpesindsånders akkumulerede sindserfaringer er i deres tjeneste for det fysiske intellektniveau en del af den guddommelige ministers lokaluniversoplevelse, og gennem denne skabende ånd finder de sandsynligvis registrering i Overhøjhedens sind. På samme måde er dødeliges oplevelser med Sandhedens Ånd og Helligånden sandsynligvis registreret ved hjælp af lignende teknikker i Overhøjhedens person.

117:5.11 (1287.2) Selv menneskets og Retterens oplevelse må finde ekko i Gud den Højestes guddommelighed, for som Retterne oplever det, er de ligesom den Højeste, og det dødelige menneskes udviklende sjæl er skabt ud af den præeksisterende mulighed for en sådan oplevelse i den Højeste.

117:5.12 (1287.3) På denne måde bliver hele skabelsens mangfoldige erfaringer en del af Overhøjhedens evolution. Skabningerne udnytter blot kvaliteterne og mængderne af det endelige, når de stiger op til Faderen; de upersonlige konsekvenser af en sådan udnyttelse forbliver for evigt en del af det levende kosmos, den højeste person.

117:5.13 (1287.4) Det, mennesket selv tager med sig som en personlighedsbesiddelse, er de karaktermæssige konsekvenser af oplevelsen af at have brugt storuniversets sinds- og åndskredsløb i sin opstigning til Paradis. Når mennesket beslutter sig, og når det fuldbyrder denne beslutning i handling, oplever mennesket, og betydningen og værdierne af denne oplevelse er for evigt en del af dets evige karakter på alle niveauer, fra det endelige til det sidste. Kosmisk moralsk og guddommeligt åndelig karakter repræsenterer skabningens kapitalakkumulering af personlige beslutninger, som er blevet oplyst af oprigtig tilbedelse, forherliget af intelligent kærlighed og fuldbyrdet i broderlig tjeneste.

117:5.14 (1287.5) Den udviklende Højeste vil til sidst kompensere endelige skabninger for deres manglende evne til nogensinde at opnå mere end begrænset erfaringskontakt med universernes univers. Skabninger kan opnå Paradisets Fader, men deres evolutionære sind, der er endeligt, er ude af stand til virkelig at forstå den uendelige og absolutte Fader. Men eftersom al skabningserfaring registreres i og er en del af det Højeste, når alle skabninger opnår det endelige niveau af endelig eksistens, og efter at den totale universudvikling gør det muligt for dem at opnå Gud den Højeste som en faktisk guddommelig tilstedeværelse, så er kontakten med den totale erfaring iboende i en sådan kontakt. Tidens endelige indeholder i sig kimen til evigheden, og vi lærer, at når evolutionens fylde bevidner udtømningen af kapaciteten for kosmisk vækst, vil den totale endelige påbegynde de absonite faser af den evige karriere i søgen efter Faderen som det Ultimate.

6. Søgningen efter den højeste

117:6.1 (1287.6) Vi søger den Højeste i universerne, men vi finder ham ikke. “Han er det indre og det ydre af alle ting og væsener, bevægelig og stille. Uigenkendelig i sit mysterium, skønt fjern, er han dog nær.” Den Almægtige Højeste er “formen af det endnu uformede, mønsteret af det endnu uskabte.” Den Højeste er dit univers hjem, og når du finder ham, vil det være som at vende hjem. Han er din erfaringsmæssige forælder, og ligesom han har oplevet at være menneske, er han også vokset i oplevelsen af guddommeligt forældreskab. Han kender dig, fordi han er skabningslignende såvel som skaberagtig.

117:6.2 (1288.1) Hvis du virkelig ønsker at finde Gud, kan du ikke undgå at have den Højestes bevidsthed født i dit sind. Ligesom Gud er jeres guddommelige far, er den Højeste jeres guddommelige mor, som I næres af gennem hele jeres liv som universets skabninger. “Hvor universel er den Højeste—han er på alle sider! Skabelsens grænseløse ting er afhængige af hans tilstedeværelse for at leve, og ingen bliver afvist.”

117:6.3 (1288.2) Hvad Mikael er for Nebadon, er den Højeste for det endelige kosmos; hans guddom er den store vej, hvorigennem Faderens kærlighed strømmer udad til hele skaberværket, og han er den store vej, hvorigennem de endelige skabninger går indad i deres søgen efter Faderen, som er kærlighed. Selv Tankeretterne er beslægtet med ham; i deres oprindelige natur og guddommelighed er

de som Faderen, men når de oplever tidens transaktioner i rummets universer, bliver de som den Højeste.

117:6.4 (1288.3) Den handling, hvor skabningen vælger at gøre Skaberens vilje, har en kosmisk værdi og en universel betydning, som der øjeblikkeligt reageres på af en eller anden uopdaget, men allestedsnærværende koordinerende kraft, sandsynligvis funktionen af det Højeste Væsens evigt udvidende handling.

117:6.5 (1288.4) Den morontielle sjæl hos et dødeligt menneske, der er under udvikling, er i virkeligheden søn af den Universelle Faders Retterhandling og barn af den kosmiske reaktion fra det Højeste Væsen, den Universelle Moder. Moderens indflydelse dominerer den menneskelige personlighed i hele den voksende sjæls barndom i lokaluniverset. Guddomsforældrenes indflydelse bliver mere ligeværdig efter fusionen med Retteren og i løbet af superuniversets karriere, men når tidens skabninger begynder at gennemrejse evighedens centralunivers, bliver Faderens natur mere og mere tydelig og når sit højdepunkt af endelig manifestation ved anerkendelsen af den Universelle Fader og optagelsen i Finalitetens Korps.

117:6.6 (1288.5) I og gennem oplevelsen af finaliterhvervelse bliver det opstigende selvs erfaringsmæssige moderkvaliteter enormt påvirket af kontakt og infusion med den evige Søns åndelige nærvær og den uendelige Ånds mentale nærvær. Derefter sker der en ny opvågning af den Højestes latente moderpotentialer overalt i finaliteraktivitetens riger i storuniverset, en ny erkendelse af erfaringsmæssige

betydninger og en ny syntese af erfaringsmæssige værdier fra hele opstigningskarrieren. Det ser ud til, at denne erkendelse af selvet vil fortsætte i sjette stadiums finaliters univers-karrierer, indtil den Højestes moder-arv opnår en endelig synkronisering med Faderens Retter-arv. Denne spændende periode med storuniversets funktion repræsenterer den opstigende og fuldkomne dødeliges fortsatte voksenkarriere.

117:6.7 (1288.6) Ved afslutningen af det sjette eksistenstrin og indgangen til det syvende og sidste stadie af åndelig status, vil der sandsynligvis følge de fremadskridende aldre med berigende erfaring, modning af visdom og erkendelse af guddommelighed. I finaliterens natur vil dette sandsynligvis svare til den fuldbyrdede opnåelse af sindets kamp for åndelig selvrealisering, fuldbyrnelsen af koordineringen af den opstigende menneskenatur med den guddommelige Retternatur inden for grænserne af de endelige muligheder. Et sådant storslået universelt selv bliver således den evige finalitersøn af Paradisfaderen såvel som det evige universbarn af den Højeste Moder, et universelt selv, der er kvalificeret til at repræsentere både universernes og personlighedernes Fader og Moder i enhver aktivitet eller virksomhed, der vedrører den endelige administration af skabte, skabende eller evolverende ting og væsener.

117:6.8 (1289.1) Alle mennesker, der udvikler deres sjæl, er bogstaveligt talt evolutionære sønner af Gud Fader og Gud Moder, det højeste væsen. Men indtil det dødelige menneske bliver sjælsbevidst om sin guddommelige arv, må denne forsikring om guddommeligt slægtskab realiseres i tro. Menneskets livserfaring er den kosmiske

kokon, hvori Det Højeste Væsens universbegavelser og Den Universelle Faders universtilstedeværelse (ingen af dem er personligheder) udvikler tidens morontiasjæl og den menneskelige-guddommelige finaliterkarakter af universets skæbne og evige tjeneste.

117:6.9 (1289.2) Mennesker glemmer alt for ofte, at Gud er den største og højeste erfaring af den menneskelige eksistens. Andre erfaringer er begrænset i deres natur og indhold, men erfaringen af Gud har ingen andre grænser undtagen dem, end skabningens forståelseskapacitet sætter, og selv denne oplevelse er i sig selv kapacitetsudvidende. Når mennesker søger efter Gud søger de efter alt. Når de finder Gud, har de fundet alt. Søgningen efter Gud er den uforbeholdne tildeling af kærlighed, der ledsages af de fantastiske opdagelser af ny og større kærlighed, der bliver skænket.

117:6.10 (1289.3) Al sand kærlighed kommer fra Gud, og mennesket modtager den guddommelige hengivenhed, når det selv skænker sine medmennesker denne kærlighed. Kærlighed er dynamisk. Den kan aldrig indfanges; den er levende, fri, spændende og altid i bevægelse. Mennesket kan aldrig tage Faderens kærlighed og indespærre den i sit hjerte. Faderens kærlighed kan kun blive virkelig for det dødelige menneske ved at passere gennem dette menneskes personlighed, når han til gengæld skænker denne kærlighed til sine medmennesker. Kærlighedens store kredsløb er fra Faderen, gennem sønner til brødre og dermed til den Højeste. Faderens kærlighed viser sig i den dødelige personlighed ved hjælp af den indre Retters tjeneste. En

sådan søn, der kender Gud, åbenbarer denne kærlighed for sine brødre i universet, og denne broderlige hengivenhed er essensen af den Højestes kærlighed.

117:6.11 (1289.4) Man kan kun nærme sig den Højeste gennem erfaring, og i de nuværende epoker af skabelsen er der kun tre måder, hvorpå skabninger kan nærme sig Overhøjheden.

117:6.12 (1289.5) 1. Paradisborgerne stiger ned fra den evige Ø gennem Havona, hvor de tilegner sig evnen til Overhøjhedsforståelse gennem iagttagelse af Paradis-Havona virkelighedsforskellen og ved undersøgende opdagelse af de Højeste Skaberpersonligheders mangfoldige aktiviteter, lige fra Mesterånderne til Skabersønnerne.

117:6.13 (1289.6) 2. De tids-rum-opstigende, der kommer op fra de Højeste Skaberes evolutionære universer, nærmer sig den Højeste i gennemrejsen af Havona som en indledning til den voksende forståelse af enheden i Paradisets Treenighed.

117:6.14 (1289.7) De indfødte i Havona opnår en forståelse af den Højeste gennem kontakter med nedstigende pilgrimme fra Paradiset og opstigende pilgrimme fra de syv superuniverser. Havonas indfødte er i sagens natur i stand til at harmonisere de væsensforskellige synspunkter hos borgerne på den evige ø og borgerne i de evolutionære universer.

117:6.15 (1290.1) For evolutionære skabninger er der syv store tilgange til den Universelle Fader, og hver af disse opstigninger til Paradiset går gennem en af de Syv Mesterånders guddommelighed; og hver af

disse tilgange er muliggjort af en udvidelse af erfaringens modtagelighed som følge af, at skabningen har tjent i det superunivers, der afspejler den pågældende Mesterånds natur. Summen af disse syv erfaringer udgør de nuværende kendte grænser for et væsens bevidsthed om Gud den Højestes virkelighed og aktualitet.

117:6.16 (1290.2) Det er ikke kun menneskets egne begrænsninger, der forhindrer det i at finde den finite Gud. Det er også universets ufuldstændighed, selv ufuldstændigheden hos alle skabninger—tidligere, nuværende og fremtidige—der gør den Højeste utilgængelige. Gud Fader kan findes af enhver person, der har opnået guddommelighedens niveau af guddommelighed, men Gud den Højeste vil aldrig blive personligt opdaget af *nogen* skabning før den fjerne tid, hvor *alle* skabninger gennem den universelle opnåelse af fuldkommenhed vil finde ham samtidigt.

117:6.17 (1290.3) På trods af at du i denne universets tidsalder ikke personligt kan finde ham, som du kan og vil finde Faderen, Sønnen og Ånden, vil opstigningen til Paradis og den efterfølgende universelle karriere ikke desto mindre gradvist skabe en erkendelse i din bevidsthed af universets tilstedeværelse og den kosmiske handling af al erfarings Gud. Åndens frugter er substansen af den Højeste, som han er realiserbar i menneskelig erfaring.

117:6.18 (1290.4) Menneskets opnåelse af den Højeste på et tidspunkt er en følge af dets sammensmeltning med Paradisguddommens ånd. Hos Urantianerne er denne ånd den Universelle Faders Rettertilstedeværelse, og selv om Mysterieledsageren er fra Faderen

og som Faderen, tvivler vi på, at selv en sådan guddommelig gave kan udføre den umulige opgave at afsløre den uendelige Guds natur for en endelig skabning. Vi formoder, at det, Retterpersonerne vil afsløre for fremtidige finaliter på syvende stadie, vil være Gud den Højestes guddommelighed og natur. Og denne åbenbaring vil være for en endelig skabning, hvad åbenbaringen af det uendelige ville være for et absolut væsen.

117:6.19 (1290.5) Den Højeste er ikke uendelig, men han favner sandsynligvis al den uendelighed, som en begrænset skabning nogensinde virkelig kan begribe. At forstå mere end den Højeste er at være mere end endelig!

117:6.20 (1290.6) Alle erfaringsskabelser er indbyrdes afhængige i deres realisering af skæbnen. Kun den eksistentielle virkelighed er selvstændig og selv-eksisterende. Havona og de syv superuniverser har brug for hinanden for at opnå det maksimale af endelig opnåelse; på samme måde vil de på et tidspunkt være afhængige af de fremtidige universer i det ydre rum for endelig transcendens.

117:6.21 (1290.7) Et opstigende menneske kan finde Faderen; Gud er eksistentiel og derfor virkelig, uanset erfaringens status i det samlede univers. Men ingen enkelt opstiger vil nogensinde finde den Højeste, før alle opstigere har nået den maksimale modenhed i universet, som kvalificerer dem til at deltage i denne opdagelse på samme tid.

117:6.22 (1290.8) Faderen gør ingen forskel på personer; han behandler hver af hans opstigende sønner som kosmiske individer. Den Højeste gør heller ikke forskel på personer; han behandler sine erfaringsmæssige børn som en enkelt kosmisk helhed.

117:6.23 (1290.9) Mennesket kan opdage Faderen i sit hjerte, men det bliver nødt til at søge efter den Højeste i alle andre menneskers hjerter; og når alle skabninger fuldkomment afslører den Højestes kærlighed, så vil han blive en univers-aktualitet for alle skabninger. Og det er bare en anden måde at sige, at universerne vil blive etableret i lys og liv.

117:6.24 (1291.1) Alle personligheders opnåelse af fuldkommen selvrealisering plus opnåelsen af fuldkommen ligevægt i alle universerne er lig med opnåelsen af den Højeste og vidner om frigørelsen af al endelig virkelighed fra den ufuldstændige eksistens' begrænsninger. En sådan udtømmning af alle endelige potentialer giver den fuldkomne opnåelse af den Højeste og kan på anden måde defineres som den fuldkomne evolutionære aktualisering af det Højeste Væsen selv.

117:6.25 (1291.2) Menneskerne finder ikke den Højeste pludseligt og spektakulært som et jordskælv, der river kløfter i klipperne, men de finder ham langsomt og tålmodigt, som en flod stille og roligt slider jorden væk nedenunder.

117:6.26 (1291.3) Når du finder Faderen, vil du finde den store årsag til din åndelige opstigning i universerne; når du finder den Højeste, vil du opdage det store resultat af din karriere med fremskridt i Paradis.

117:6.27 (1291.4) Men ingen gudkendende dødelig, kan nogensinde være ensom på sin rejse gennem kosmos, for han ved, at Faderen går siden af ham hvert skridt på vejen, mens selve den vej, han vandrer er den Højestes nærvær.

7. Den højestes fremtid

117:7.1 (1291.5) Den fuldstændige realisering af alle begrænsede potentialer er lig med fuldførelsen af realiseringen af al evolutionær erfaring. Dette antyder den endelige fremkomst af den Højeste som en almægtig guddommelig tilstedeværelse i universerne. Vi tror, at den Højeste på dette udviklingstrin vil være lige så diskret personliggjort som den Evige Søn, lige så konkret kraftfuld som Paradisøen, lige så fuldstændigt forenet som Samforeneren, og alt dette inden for begrænsningerne af Overhøjhedens endelige muligheder ved kulminationen af den nuværende universtidsalder.

117:7.2 (1291.6) Selvom dette er en helt korrekt opfattelse af den Højestes fremtid, vil vi gerne gøre opmærksom på visse problemer, der ligger i dette koncept:

117:7.3 (1291.7) 1. Den Højestes ubetingede tilsynsførende kunne næppe være blevet guddommeliggjort på noget tidspunkt før hans fuldførte evolution, og alligevel udøver de samme tilsynsførende selv nu overhøjhedens suverænitæt over de universer, der er etableret i lys og liv.

117:7.4 (1291.8) 2. Den Højeste kunne næppe fungere i den Ultimative Treenighed, før han havde opnået fuld aktualitet som universstatus, og alligevel er den Ultimative Treenighed selv nu en egenskabsbestemt realitet, og du er blevet informeret om eksistensen af den Ultimatives Egenskabsbestemte Stedfortrædere.

117:7.5 (1291.9) 3. Den Højeste er ikke fuldstændig virkelig for universets skabninger, men der er mange grunde til at antage, at han er ganske virkelig for den syvfoldige guddom, der strækker sig fra den Universelle Fader i Paradis til Skabersønnerne og de Skabende Ånder i de lokale universer.

117:7.6 (1291.10) Det kan være, at der på de øvre grænser af det endelige, hvor tid mødes med transcenderet tid, er en slags sløring og sammenblanding af sekvenser. Det kan være, at den Højeste er i stand til at forudsige sin univers' tilstedeværelse på disse supertidsniveauer og derefter til en vis grad foregribe den fremtidige evolution ved at reflektere denne fremtidsprognose tilbage til de skabte niveauer som det projicerede ufuldstændiges immanens. Sådanne fænomener kan iagttages overalt, hvor det endelige kommer i kontakt med det overendelige, som i oplevelserne hos mennesker, der er beboet af Tankerettere, som er veritable forudsigelser af menneskets fremtidige universelle opnåelser gennem al evighed.

117:7.7 (1292.1) Når dødelige opstigende optages i Paradisets Finalitetskorps, aflægger de en ed til Paradistreenigheden, og ved at aflægge denne troskabsed lover de derved evig troskab til Gud den Højeste, som *er* Treenigheden, således som den forstås af alle endelige skabningers personligheder. Efterhånden som finaliterkompanierne fungerer i de universer, der er under udvikling, er de udelukkende underlagt mandaterne fra Paradisets oprindelse indtil de begivenhedsrige tider, hvor lokaluniverserne bliver etableret i lys og liv. Efterhånden som de nye regeringsorganisationer i disse

perfektionerede skabelser begynder at afspejle den Højestes fremvoksende suverænitet, observerer vi, at de afsidesliggende finaliter-kompanier så anerkender sådanne nye regeringers jurisdiktive myndighed Det ser ud til, at Gud den Højeste udvikler sig som den, der forener Finalitetens evolutionære korps, men det er meget sandsynligt, at disse syv korps' evige skæbne vil blive styret af den Højeste som et medlem af den ultimative treenighed.

117:7.8 (1292.2) Det Højeste Væsen indeholder tre superendelige muligheder for universets manifestation:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonit samarbejde i den første erfaringsmæssige Treenighed.

117:7.10 (1292.4) 2. Medabsolut relation i den anden erfaringsmæssige Treenighed.

117:7.11 (1292.5) 3. Endeløs deltagelse i Treenighedernes Treenighed, men vi har ikke noget tilfredsstillende begreb om, hvad det egentlig betyder.

117:7.12 (1292.6) Dette er en af de generelt accepterede hypoteser om den Højestes fremtid, men der er også mange spekulationer om hans forhold til det nuværende storunivers, efter at det har opnået status af lys og liv.

117:7.13 (1292.7) Superuniversernes nuværende mål er at blive perfekte, som de er, og inden for deres potentialer, ligesom Havona. Denne fuldkommenhed vedrører fysisk og åndelig opnåelse, selv administrativ, statslig og broderlig udvikling. Man mener, at i de kommende tidsaldre vil mulighederne for disharmoni, fejljustering

og mistilpasning til sidst blive udtømt i superuniverserne. Energikredsløbene vil være i perfekt balance og fuldstændig underlagt sindet, mens ånden, i nærvær af personligheden, vil have opnået sindets dominans.

117:7.14 (1292.8) Det formodes, at på dette fjerne tidspunkt vil den Højestes åndelige person og den Almægtiges opnåede styrke have opnået en koordineret udvikling, og at begge, som forenet i og af det Højeste Sind, vil faktualisere sig som det Højeste Væsen, en fuldendt aktualitet i universerne—en aktualitet, der vil kunne observeres af alle skabte intelligenser, reageres på af alle skabte energier, koordineres i alle åndelige enheder og opleves af alle universets personligheder.

117:7.15 (1292.9) Dette koncept indebærer den Højestes faktiske suverænitet i storuniverset. Det er meget sandsynligt, at de nuværende administratorer af Treenigheden vil fortsætte som hans stedfortrædere, men vi tror, at de nuværende grænser mellem de syv superuniverser gradvist vil forsvinde, og at hele storuniverset vil fungere som en fuldkommen helhed.

117:7.16 (1292.10) Det er muligt, at den Højeste så personligt vil opholde sig på Uversa, Orvontons hovedkvarter, hvorfra han vil lede administrationen af tidsskabelserne, men det er egentlig kun en formodning. Det er dog helt sikkert, at Det Højeste Væsens personlighed vil kunne kontaktes på et bestemt sted, selvom hans guddommelige tilstedeværelse sandsynligvis fortsat vil gennemtrænge universernes univers. Hvad forholdet mellem superuniversets borgere i den tidsalder vil være til den Højeste, ved

vi ikke, men det kan være noget i retning af det nuværende forhold mellem de indfødte i Havona og Paradisets Treenighed.

117:7.17 (1293.1) Det perfektionerede storunivers i disse fremtidige dage vil være meget forskelligt fra, hvad det er i dag. De spændende eventyr med organiseringen af rummets galakser, plantningen af liv i tidens usikre verdener og udviklingen af harmoni ud af kaos, skønhed ud af potentialer, sandhed ud af betydninger og godhed ud af værdier vil være væk. Tidsuniverserne vil have opnået opfyldelsen af deres endelige skæbne! Og måske vil der for en stund være hvile, afslapning fra den evige kamp for evolutionær perfektion. Men ikke ret længe! Helt sikkert og ubønhørligt vil gåden om den fremvoksende Guddom, Gud den Ultimative, udfordre disse perfektionerede borgere i de etablerede universer, ligesom deres kæmpende evolutionære forfædre engang blev udfordret af søgen efter Gud den Højeste. Den kosmiske skæbnes forhæng vil trækkes tilbage for at afsløre den transcendentе storhed i den dragende absonite søgen efter at opnå den Universelle Fader på de nye og højere niveauer, der afsløres i den ultimative skabningserfaring.

117:7.18 (1293.2) [Sponsoreret af en Mægtig Budbringer, der midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 117](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 119](#) >>

Kapitel 118

Højeste Og Ultimative—Tid Og Rum

118:0.1 (1294.1) ANGÅENDE Guddommens forskellige naturer kan man sige, at:

118:0.2 (1294.2) 1. Faderen er et selveksisterende selv.

118:0.3 (1294.3) 2. Sønnen er et sameksisterende selv.

118:0.4 (1294.4) 3. Ånden er et fælleseksisterende selv.

118:0.5 (1294.5) 4. Den Højeste er det evolutionære erfaringsmæssige selv.

118:0.6 (1294.6) 5. Den Syvfoldige er selvfordelende guddommelighed.

118:0.7 (1294.7) 6. Den Ultimative er transcendental erfaringsmæssige selv.

118:0.8 (1294.8) 7. Den Absolutte er eksistentielt-oplevelsesmæssigt selv.

118:0.9 (1294.9) Mens Gud den Syvfoldige er uundværlig for den evolutionære opnåelse af den Højeste, er den Højeste også

uundværlig for den endelige fremkomst af den Ultimative. Og den dobbelte tilstedeværelse af den Højeste og den Ultimative udgør den grundlæggende forening af subabsolut og afledt Guddom, for de er indbyrdes afhængige og komplementære i opnåelsen af skæbnen. Sammen udgør de den erfaringsmæssige bro, der forbinder begyndelsen og fuldendelsen af al skabende vækst i mesteruniverset.

118:0.10 (1294.10) Kreativ vækst er uendelig, men altid tilfredsstillende, uendelig i omfang, men altid afbrudt af de personlighedstifredsstillende øjeblikke med forbigående målopfyldelse, som tjener så effektivt som mobiliserende optakt til nye eventyr i kosmisk vækst, udforskning af universet og opnåelse af guddommen.

118:0.11 (1294.11) Selvom matematikken har sine kvalitative begrænsninger, giver den det begrænsede sind et begrebsmæssigt grundlag for at overveje uendeligheden. Der er ingen kvantitativ begrænsning for tal, selv ikke i det begrænsede sinds forståelse. Uanset hvor stor et tal er, kan man altid forestille sig et mere bliver tilføjet. I kan også forstå, at dette ikke når op til uendelighed, for uanset hvor mange gange du gentager denne tilføjelse kan man altid tilføje et tal mere.

118:0.12 (1294.12) Samtidig kan den uendelige serie opsummeres på et hvilket som helst tidspunkt, og denne opsummering (mere korrekt, en subtotal) giver fylden af sødmen ved målopnåelse for en given person på et givet tidspunkt og status. Men før eller senere begynder den samme person at hunge og længes efter nye og større mål, og

sådanne eventyr i vækst vil for evigt være til stede i tidens fylde og evighedens cyklusser.

118:0.13 (1294.13) Hver efterfølgende universtidsalder er forværelset til den efterfølgende æra af kosmisk vækst, og hver universepoke giver en øjeblikkelig skæbne for alle foregående stadier. Havona er i sig selv en fuldkommen, men en fuldkommenhedsbegrænset skabelse; Havonas fuldkommenhed, der ekspanderer ud i de evolutionære superuniverser, finder ikke kun kosmisk skæbne, men også befrielse fra begrænsningerne i den præ-evolutionære eksistens.

1. Tid og evighed

118:1.1 (1295.1) Det er nyttigt for menneskets kosmiske orientering at opnå al mulig forståelse af Guddommens relation til kosmos. Mens den absolutte guddom er evig i sin natur, er guderne relateret til tiden som en erfaring i evigheden. I de evolutionære universer er evigheden den tidslige evighed—det evige *nu*.

118:1.2 (1295.2) Den dødelige skabnings personlighed kan blive evig ved at identificere sig med den iboende ånd gennem teknikken med at vælge at gøre Faderens vilje. En sådan indvielse af viljen er ensbetydende med realiseringen af evighedens formålsrealitet. Det betyder, at skabningens formål er blevet fastlagt med hensyn til rækken af øjeblikke; sagt på en anden måde, at rækken af øjeblikke ikke vil bevidne nogen ændring i skabningens formål. En million

eller en milliard øjeblikke gør ingen forskel. Antallet er ophørt med at have betydning for skabningens formål. Således ender skabningens valg plus Guds valg i de evige realiteter af den uendelige forening af Guds ånd og menneskets natur i den evige tjeneste for Guds børn og deres Paradisfader.

118:1.3 (1295.3) Der er et direkte forhold mellem modenhed og den tidsenhed, som et givet intellekt er bevidst om. Tidsenheden kan være en dag, et år eller en længere periode, men det er uundgåeligt det kriterium, som det bevidste selv vurderer livets omstændigheder ud fra, og som det opfattende intellekt måler og vurderer kendsgerningerne i den tidslige eksistens ud fra.

118:1.4 (1295.4) Erfaring, visdom og dømmekraft medfører, at tidsenheden i den dødeliges erfaring er forlænget. Når det menneskelige sind strækker sig baglæns ind i fortiden, evaluerer det tidligere erfaringer med henblik på at anvende dem på den nuværende situation. Når sindet strækker sig ind i fremtiden, forsøger det at vurdere den fremtidige betydning af mulige handlinger. Efter således at have taget med i betragtning både erfaring og visdom, udøver den menneskelige vilje en bedømmelses beslutning i nutiden, og den handlingsplan er dermed født af fortiden og fremtiden bliver eksisterende.

118:1.5 (1295.5) I det udviklende selvs modenhed bringes fortid og fremtid sammen for at belyse den sande betydning af nutiden. Efterhånden som selvet modnes, rækker det længere og længere tilbage i fortiden for at få erfaring, mens dets visdomsprognoser søger at trænge dybere og dybere ind i den ukendte fremtid. Og

efterhånden som det tænkende selv rækker længere og længere ud i både fortid og fremtid, bliver dømmekraften mindre og mindre afhængig af det øjeblikkelige nu. På denne måde begynder beslutning og handling at slippe fri af den bevægelige nutids lænker, mens den begynder at antage aspekter af fortidig-fremtidig betydning.

118:1.6 (1295.6) Tålmodighed udøves af de dødelige, hvis tidsenheder er korte; sand modenhed overskrider tålmodighed med en overbærenhed, der er født af ægte forståelse.

118:1.7 (1295.7) At blive moden er at leve mere intenst i nuet, samtidig med at man flygter fra nuets begrænsninger. Modenhedens planer, der er baseret på tidligere erfaringer, bliver til i nutiden på en sådan måde, at de forbedrer fremtidens værdier.

118:1.8 (1295.8) Umodenhedens tidsenhed koncentrerer betydningsværdien i det nuværende øjeblik på en sådan måde, at nutiden fratages sit sande forhold til det ikke-værende—fortiden-fremtiden. Modenhedens tidsenhed er proportioneret således, at den afslører det koordinerede forhold mellem fortid-nutid-fremtid, så selvet begynder at få indsigt i begivenhedernes helhed, begynder at se tidens landskab fra en udvidet horisonts panoramiske perspektiv, begynder måske at ane det evige kontinuum uden begyndelse og uden ende, hvis fragmenter kaldes tid.

118:1.9 (1296.1) På niveauerne for det uendelige og det absolutte indeholder nuets øjeblik hele fortiden såvel som hele fremtiden. JEG

ER betyder også JEG VAR, og JEG VIL VÆRE. Dette repræsenterer vores bedste begreb om evighed og det evige.

118:1.10 (1296.2) På det absolutte og evige niveau, er potentiel virkelighed lige så meningsfuld som aktuel virkelighed. Kun på det finite niveau og for tidsbestemte skabninger ser der ud til at være en stor forskel mellem dem. For Gud—som absolut—er en opstigende dødelig, der har taget den evige beslutning allerede en Paradisfinalit. Den Universelle Fader er gennem Tankeretteren i menneskets indre, ikke således begrænset i bevidstheden, men kan også kende, og deltage i enhver tidsmæssig kamp med problemerne i væsen opstigning fra niveauerne af dyr til gudlignende niveauer af eksistens.

2. Allestedsnærværelse og allestedsnærværende

118:2.1 (1296.3) Guddommens allestedsnærværende må ikke forveksles med den guddommelige allestedsnærværelses ultimativitet. Det er i overensstemmelse med den Universelle Faderens vilje, at den Højeste, den Ultimative, og den Absolutte kompensere, koordinere og forene hans tid og rum allestedsnærværende, og hans tid og rum transcenderende allestedsnærværelse, med sin tidløse og rumløse universelle og absolut tilstedeværelse. I bør huske, at selv om Guddommens allestedsnærværende ofte er forbundet med rum, er den ikke nødvendigvis betinget af tid.

118:2.2 (1296.4) Som dødelige og morontielle opstigere erkender I gradvist Gud gennem Gud den Syvfoldiges tjeneste. Gennem Havona opdager I Gud den Højeste. I Paradis finder I ham som en person, og som finaliter vil I nu forsøge at lære ham at kende som den Ultimate. Som finaliter synes der kun at være én vej at gå efter at have opnået det ultimate, og det ville være at begynde at søge efter det absolutte. Ingen finaliter vil blive forstyrret af usikkerheden ved opnåelsen af Guddommens Absolutte, eftersom han ved afslutningen af den højeste og ultimate opstigning mødte Gud Faderen. Sådanne finalister vil uden tvivl tro, at selv hvis det skulle lykkes dem at finde Gud den Absolutte, ville de kun opdage den samme Gud, Paradisets Fader, der manifesterer sig på mere næsten uendelige og universelle niveauer. Uden tvivl vil opnåelsen af Gud i det absolutte afsløre universernes oprindelige forfader såvel som personlighedernes endelige fader.

118:2.3 (1296.5) Gud den Højeste er måske ikke en demonstration af Guddommens allestedsnærværelse i tid og rum, men han er bogstaveligt talt en manifestation af guddommelig allestedsnærværelse. Mellem Skaberens åndelige tilstedeværelse og skabelsens materielle manifestationer eksisterer der et enormt domæne af den allestedsnærværende *tilblivelse*—universets fremkomst af evolutionær Guddom.

118:2.4 (1296.6) Hvis Gud den Højeste nogensinde påtager sig direkte kontrol over universerne i tid og rum, er vi overbeviste om, at en sådan guddomsadministration vil fungere under den Ultimates overkontrol. I et sådant tilfælde vil Gud den Ultimate begynde at

manifestere sig for tidsuniverserne som den transcendentale Almægtige (den Almægtige), der udøver overkontrol over supertid og transcenderet rum, hvad angår den Almægtige Højestes administrative funktioner.

118:2.5 (1297.1) Det dødelige sind kan spørge, ligesom vi gør: Hvis udviklingen af Gud den Højeste til administrativ autoritet i storuniverset ledsages af forstærkede manifestationer af Gud den Ultimative, vil en tilsvarende fremkomst af Gud den Ultimative i de postulerede universer i det ydre rum så ledsages af lignende og forstærkede åbenbaringer af Gud den Absolutte? Men vi ved det virkelig ikke.

3. Forholdet mellem tid og rum

118:3.1 (1297.2) Kun ved at være allestedsnærværende kunne Guddommen forene tid og rum manifestationer til den endelige opfattelse, for tid er en række af øjeblikke, mens rummet er et system af forbundne punkter. Når alt kommer til alt, opfatter du tid ved analyse og rum ved syntese. Du koordinerer og forbinder disse to forskellige opfattelser ved hjælp af personlighedens integrerende indsigt. Af hele dyreverdenen er det kun mennesket, der besidder denne tids- og rumopfattelse. For et dyr har bevægelse en betydning, men bevægelse har kun værdi for et væsen med personlighedsstatus.

118:3.2 (1297.3) Ting er betinget af tid, men sandheden er tidløs. Jo mere sandhed, du kender, jo mere sandhed *er* du, jo mere kan I forstå fortiden og jo mere kan I opfatte af fremtiden.

118:3.3 (1297.4) Sandheden er urokkelig—konstant undtaget for alle forbigående omskiftelser, om end aldrig død og formel, altid levende og tilpasningsdygtig—strålende fuld af liv. Men når sandheden bliver forbundet med fakta, så betinger både tid og rum dens betydninger og korrelerer dens værdier. Sådanne sandhedsvirkeligheder, der er knyttet til fakta bliver til begreber og dermed henvist til de relative kosmiske realiteters domæne.

118:3.4 (1297.5) Forbindelsen mellem Skaberens absolutte og evige sandhed og den endelige og timelige skabnings faktuelle erfaring resulterer i en ny og fremvoksende værdi af det Højeste. Begrebet om det højeste er afgørende for koordineringen af den guddommelige og uforanderlige oververden med den endelige og evigt foranderlige underverden.

118:3.5 (1297.6) Rummet er det af alle ikke-absolutte ting, der kommer tættest på at være absolut. Rummet er tilsyneladende absolut ultimativt. Den virkelige vanskelighed, vi har med at forstå rummet på det materielle niveau, skyldes det faktum, at mens materielle kroppe eksisterer i rummet, eksisterer rummet også i de samme materielle kroppe. Selvom der er meget ved rummet, som er absolut, betyder det ikke, at rummet er absolut.

118:3.6 (1297.7) Det kan hjælpe på forståelsen af rumforhold, hvis du antager, at rum relativt set er en egenskab ved alle materielle

legemer. Når et legeme bevæger sig gennem rummet, tager det derfor også alle sine egenskaber med sig, selv det rum, der er i og af et sådant legeme i bevægelse.

118:3.7 (1297.8) Alle virkelighedens mønstre optager plads på de materielle niveauer, men åndens mønstre eksisterer kun i forhold til rummet; de optager eller fortrænger ikke rummet, og de indeholder det heller ikke. Men for os er rummets hovedgåde knyttet til en idéns mønster. Når vi træder ind i sindets domæne, støder vi på mange gåder. Optager en idéns mønster—dens virkelighed—plads? Vi ved det faktisk ikke, selvom vi er sikre på, at et idémønster ikke indeholder rum. Men det ville næppe være sikkert at postulere, at det immaterielle altid er ikke-rumligt.

4. Primær og sekundær årsagssammenhæng

118:4.1 (1298.1) Mange af det dødelige menneskes teologiske vanskeligheder og metafysiske dilemmaer skyldes menneskets fejlplacering af Guddommens personlighed og den deraf følgende tildeling af uendelige og absolutte egenskaber til underordnet Guddom og til evolutionær Guddom. Du må ikke glemme, at selvom der virkelig er en sand første årsag, så er der også et væld af koordinerede og underordnede årsager, både associerede og sekundære årsager.

118:4.2 (1298.2) Den afgørende forskel mellem førsteårsager og andenårsager er, at førsteårsager producerer originale effekter, som er fri for arv af nogen faktor, der stammer fra nogen forudgående årsag. Sekundære årsager giver effekter, som altid udviser arv fra andre og forudgående årsagssammenhænge.

118:4.3 (1298.3) De rent statiske potentialer, der er iboende den Egenskabsløse Absolutte er reaktive over for de af Guddomsabsoluttens årsagssammenhænge, som er frembragt af Paradistreenighedens handlinger. I nærvær af det Universelle Absolutte bliver disse årsagsimprægnerede statiske potentialer straks aktive og responsive over for indflydelsen fra visse transcendentale instanser, hvis handlinger resulterer i transmutation af disse aktiverede potentialer til status som sande universets udviklingsmuligheder, aktualiserede kapaciteter for vækst. Det er på sådanne modnede potentialer, at skaberne og kontrollørerne af storuniverset udspiller den kosmiske evolutions uendelige drama.

118:4.4 (1298.4) Når man ser bort fra eksistentialer, er årsagssammenhængen trefoldig i sin grundlæggende konstitution. Som den fungerer i denne universtidsalder og på det endelige niveau af de syv superuniverser, kan den opfattes som følger:

118:4.5 (1298.5) 1. *Aktivering af statiske potentialer.* Etableringen af skæbnen i den Universelle Absolutte ved den Guddomsabsolutets handlinger, der virker i og på den Egenskabsløse Absolutte og i konsekvens af Paradistreenighedens viljesbestemte mandater.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventualisering af universets kapacitet.* Dette involverer transformationen af udifferentierede potentialer til adskilte og definerede planer. Dette er en handling, der udføres af Guddommens Ultimativitet og af de mangfoldige instanser på det transcendent niveau. Sådanne handlinger er en perfekt foregribelse af hele Mesteruniversets fremtidige behov. Det er i forbindelse med adskillelsen af potentialer, at Mesteruniversets Arkitekter eksisterer som de sande legemliggørelser af universernes guddomskoncept. Deres planer synes i sidste ende at være rumligt begrænsede af mesteruniversets begrebsperiferi, men *som planer* er de ikke på anden måde betinget af tid eller rum.

118:4.7 (1298.7) 3. *Skabelse og evolution af universets realiserede realiteter.* Det er i et kosmos, der er imprægneret af den ultimative Guddoms kapacitetsskabende tilstedeværelse, at de Højeste Skabere arbejder på at gennemføre tidstransmutationerne af modnede potentialer til erfaringsmæssige realiteter. Indeni mesteruniverset er alle realiseringer af potentiel virkelighed begrænset af den ultimative kapacitet for udvikling, og er betinget af tid og rum i de sidste stadier af fremkomsten. Skabersønnerne, der går ud fra Paradis, er i virkeligheden, *transformative* kabere i kosmisk forstand. Men det gør på ingen måde menneskets opfattelse af dem som skabere ugyldig; set fra det endelige synspunkt kan de bestemt skabe og gøre det.

5. Almagt og Kompossibilitet

118:5.1 (1299.1) Guddommens almagt indebærer ikke magten til at gøre det, der ikke kan gøres. Selv den uendelige Gud kan ikke skabe firkantede cirkler eller frembringe ondskab, som i sig selv er god, inden for tids- og rumrammen og fra den dødelige forståelses intellektuelle referencepunkt. Gud kan ikke gøre det ugudelige. Sådan en modsigelse af de filosofiske termer er det samme som ikke-eksistens og indebærer, at intet derved skabes. Et personlighedstræk kan ikke på samme tid være guddommelig og uguddommeligt. Kompossibilitet er medfødt i guddommelig kraft. Og alt dette er afledt af den kendsgerning, at almagt ikke kun skaber ting med en natur, men også giver oprindelse til alle tings og væseners natur.

118:5.2 (1299.2) I begyndelsen gør Faderen alt, men efterhånden som evighedens panorama udfolder sig som svar på den Uendeliges vilje og mandater, bliver det mere og mere tydeligt, at skabninger, selv mennesker, skal blive Guds partnere i realiseringen af skæbnens endegyldighed. Og det gælder selv i det kødelige liv; når mennesket og Gud indgår i et partnerskab, kan der ikke sættes nogen begrænsning på de fremtidige muligheder for et sådant partnerskab. Når mennesket indser, at den universelle Fader er hans partner i den evige udvikling, når han smelter sammen med Faderens indre nærvær, har han i ånden brudt tidens lænker og er allerede gået ind i evighedens udvikling i sin søgen efter den universelle Fader.

118:5.3 (1299.3) De dødeliges bevidsthed går fra kendsgerningen, til betydningen og derefter til værdien. Skaberens bevidsthed går fra tankeværdien, gennem ordbetydningen til handlingens kendsgerning. Gud må altid handle for at bryde dødvandet i den ubegrænsede enhed, der ligger i den eksistentielle uendelighed. Altid må Guddommen tilvejebringe mønsteruniverset, de perfekte personligheder, den oprindelige sandhed, skønhed og godhed, som alle underguddomme stræber efter. Altid må Gud først finde mennesket, for at mennesket senere kan finde Gud. Der skal altid være en universel Fader, før der nogensinde kan være universelt slægtskab og deraf følgende universelt broder- og søsterskab.

6. Almagt og Alvidenhed

118:6.1 (1299.4) Gud er virkelig almægtig, men han er ikke almægtig—han gør ikke personligt alt hvad der gøres. Almagt omfatter den Almægtige Højstes og det Højeste Væsens styrkepotentiale, men Gud den Højstes viljehandlinger er ikke Gud den Uendeliges personlige handlinger.

118:6.2 (1299.5) At gå ind for den oprindelige Guddoms almagt ville være ensbetydende med at fratage næsten en million af Paradisets Skabersønner deres rettigheder, for ikke at nævne de utallige skarer af forskellige andre ordener af samarbejdende skabende assistenter. Der er kun én uforårsaget årsag i hele universet. Alle andre årsager er afledninger af denne ene Første store Kilde og Center. Intet af

denne filosofi gør nogen form for vold mod den frie vilje hos myriader af Guddommens børn spredt ud over et enormt univers.

118:6.3 (1299.6) Inden for en lokal ramme, kan viljen se ud til at fungere som en årsagsløs årsag, men den udviser ufejlbarligt altid nedarvede faktorer, der etablerer et forhold til de unikke, originale, og absolut første årsager.

118:6.4 (1299.7) Al vilje er relativ. I oprindelig forstand er det kun Faderen-JEG ER der besidder endelig vilje; i absolut forstand er det kun Faderen, Sønnen og Ånden, der udviser prærogativerne for vilje, der er ubetinget af tid og ubegrænset af rum. Det dødelige menneske er udstyret med fri vilje, evnen til at vælge, og selvom et sådant valg ikke er absolut, er det ikke desto mindre relativt endeligt på det finitte niveau og med hensyn til den valgte personligheds skæbne.

118:6.5 (1300.1) Vilje på ethvert niveau uden for det absolutte støder på begrænsninger, som er konstituerende for selve den personlighed, der udøver evnen til at vælge. Mennesket kan ikke vælge ud over det, der er valgbart. Det kan for eksempel ikke vælge at være andet end et menneske, bortset fra at det kan vælge at blive mere end et menneske; det kan vælge at begive sig ud på universets opstigningsrejse, men det er, fordi det menneskelige valg og den guddommelige vilje tilfældigvis er sammenfaldende på dette punkt. Og hvad en søn ønsker, og Faderen vil, vil helt sikkert ske.

118:6.6 (1300.2) I det jordiske liv åbnes og lukkes der hele tiden veje for forskellig adfærd, og i de perioder, hvor det er muligt at vælge, er den menneskelige personlighed hele tiden i gang med at beslutte sig mellem disse mange handlemuligheder. Den tidslige vilje er knyttet

til tiden, og den må afvente tidens gang for at finde mulighed for at komme til udtryk. Den åndelige vilje er begyndt at smage befrielsen fra tidens lænker, idet den har opnået delvis flugt fra tidens rækkefølge, og det skyldes, at den åndelige vilje identificerer sig selv med Guds vilje.

118:6.7 (1300.3) Viljen, handlingen at vælge, skal fungere inden for universets rammer, som er blevet aktualiseret som svar på et højere og tidligere valg. Hele den menneskelige viljes rækkevidde er strengt begrænset til det endelige, undtagen på ét punkt: Når mennesket vælger at finde Gud og blive som ham, er et sådant valg superendeligt; kun evigheden kan afsløre, om dette valg også er superabsonit.

118:6.8 (1300.4) At anerkende Guddommens almagt er at nyde trygheden i din oplevelse af kosmisk medborgerskab, at have vished om sikkerhed på den lange rejse til Paradis. Men at acceptere fejlagtigheden i almagt er at omfavne panteismens kolossale fejltagelse.

7. Alvidenhed og forudbestemmelse

118:7.1 (1300.5) Skaberens og skabningens vilje fungerer i storuniverset inden for de grænser og i overensstemmelse med de muligheder, der er fastlagt af Mesterarkitekterne. Denne forudgående koordinering af disse maksimale grænser indskrænker dog ikke på mindste måde

skaberviljens suverænitet inden for disse grænser. Den ultimative forudviden—fuld hensyntagen til alle endelige valg—udgør heller ikke en ophævelse af den endelige vilje. Et modent og fremsynet menneske kan måske forudsige en yngre kollegas beslutning meget nøjagtigt, men denne forudviden fjerner intet fra friheden og ægtheden af selve beslutningen. Guderne har klogt nok begrænset rækkevidden af den umodne viljes handlinger, men den er ikke desto mindre sand vilje inden for disse definerede grænser.

118:7.2 (1300.6) Selv den højeste korrelation mellem alle valg i fortid, nutid og fremtid ugyldiggør ikke ægtheden af sådanne valg. Det indikerer snarere den forudbestemte tendens i kosmos og antyder forudviden om de viljestyrede væsener, der måske, måske ikke, vælger at blive bidragende dele af den erfaringsmæssige aktualisering af hele virkeligheden.

118:7.3 (1300.7) Fejl i det finite valg er bundet til tid og tidsbegrænset. De kan kun eksistere i tiden og *inden for* det Højeste Væsens udviklende nærvær. Sådanne fejlagtige valg er mulige i tiden og indikerer (ud over det Højestes ufuldstændighed), at umodne skabninger skal have en vis valgfrihed for at kunne nyde universets udvikling ved at tage kontakt til virkeligheden af egen fri vilje.

118:7.4 (1301.1) Synd i det tidsbetinget rum beviser tydeligt den tidslige frihed—endda licens—for den endelige vilje. Synden skildrer umodenhed, der er blændet af friheden i personlighedens relativt suveræne vilje, mens den ikke opfatter det kosmiske borgerskabs højeste forpligtelser og opgaver.

118:7.5 (1301.2) Uretfærdighed i de endelige domæner afslører den forbigående virkelighed af enhver selvidentitet, som ikke er identificeret med Gud. Først når et væsen bliver identificeret med Gud, bliver det virkelig virkeligt i universerne. Den endelige personlighed er ikke selvskabt, men i superuniversernes arena for valg bestemmer den selv sin skæbne.

118:7.6 (1301.3) Overdragelsen af liv gør materielle energisystemer i stand til selvopretholdelse, selvforplantning og selvtilpasning. Overdragelsen af personlighed giver levende organismer yderligere rettigheder til selvbestemmelse, selvudvikling og selvidentifikation med en fusionsånd af Guddom.

118:7.7 (1301.4) Levende ting under det personlige niveau antyder at sindet aktiverer energimaterien, først som fysiske kontrollører og derefter som hjælpende sinds-ånder. Personligheden kommer fra Faderen og giver det levende system unikke rettigheder til at vælge. Men hvis personligheden har privilegiet til at udøve et frivilligt valg af virkelighedens identifikation, og hvis dette er et sandt og frit valg, så må den udviklende personlighed også have det mulige valg at blive selvforvirrende, selvforstyrrende og selvødelæggende. Muligheden for kosmisk selvdestruktion kan ikke undgås, hvis den udviklende personlighed virkelig skal være fri i udøvelsen af sin endelige vilje.

118:7.8 (1301.5) Derfor er der øget sikkerhed når området for personlighedens valgmuligheder er begrænset på de lavere niveauer af eksistens. Valg bliver mere frie, under opstigningen i universerne; valgfriheden tilnærmer sig til sidst den guddommelige frihed, når den opstigende personlighed opnår guddommeligheds status,

overherredømme når det gælder indvielse til universets formål, fuldbyrdelse af opnåelse af kosmisk visdom og skabningens endelige identifikation med Guds vilje og vej.

8. Kontrol og overkontrol

118:8.1 (1301.6) I skabelserne af tid og rum er den frie vilje omgæret af restriktioner, med begrænsninger. Evolutionen af det materielle liv er først mekanisk, derefter aktiveret af sindet, og (efter at personligheden er blevet skænket) kan den blive åndsstyret. Organisk evolution på de beboede verdener er fysisk begrænset af potentialerne i de oprindelige implantationer af fysisk liv fra Livsbærerne.

118:8.2 (1301.7) Det dødelige menneske er en maskine, en levende mekanisme; dets rødder er virkelig i den fysiske verden af energi. Mange menneskelige reaktioner er mekaniske af natur; meget af livet er maskinagtigt. Men mennesket, som er en mekanisme, er meget mere end en maskine; det er udstyret med sind og har ånd i sig; og selvom det aldrig i hele sit materielle liv kan undslippe den kemiske og elektriske mekanik i sin eksistens, kan det i stigende grad lære, hvordan man underordner denne fysiske livsmaskine erfaringens retningsgivende visdom ved at indvie det menneskelige sind til at udføre de åndelige tilskyndelser fra den indre Tankeretter.

118:8.3 (1301.8) Ånden frigør, og mekanismen begrænser, viljens funktion. Et ufuldkomment valg, der ikke er kontrolleret af mekanismen, og som ikke er identificeret med ånden, er farligt og ustabilt. Mekanisk dominans sikrer stabilitet på bekostning af fremskridt; åndens alliance frigør valget fra det fysiske niveau og sikrer samtidig den guddommelige stabilitet, der skabes af øget indsigt i universet og øget kosmisk forståelse.

118:8.4 (1302.1) Den store fare for skabningen er, at den, når den frigør sig fra livsmekanismens lænker, ikke formår at kompensere for tabet af stabilitet ved at skabe en harmonisk arbejdsforbindelse med ånden. Når et væsen er relativt frigjort fra mekanisk stabilitet, kan det forsøge yderligere selvfrigørelse uafhængigt af større identifikation med ånden.

118:8.5 (1302.2) Hele princippet i den biologiske evolution gør det umuligt for det primitive menneske at dukke op i de beboede verdener med nogen større evne til selvbeherskelse. Derfor sørger det samme kreative design, som har skabt evolutionen, også for de ydre begrænsninger i form af tid og rum, sult og frygt, som effektivt begrænser de subspirituelle valgmuligheder for sådanne ukultiverede skabninger. Efterhånden som det lykkes menneskets sind at overvinde stadig vanskeligere barrierer, har det samme kreative design også sørget for den langsomme akkumulering af racens arv af smerteligt indsamlet erfaringsvisdom—med andre ord for opretholdelsen af en balance mellem de aftagende ydre begrænsninger og de voksende indre begrænsninger.

118:8.6 (1302.3) Langsomheden i evolutionen, i menneskets kulturelle fremskridt, vidner om effektiviteten af den bremse—den materielle inerti—som så effektivt bremser farlige hastigheder i fremskridtet. Således dæmper og fordeler tiden selv de ellers dødelige resultater af en for tidlig flugt fra de næste omfattende barrierer for menneskelig handling. For når kulturen skrider for hurtigt frem, når materielle resultater overhaler udviklingen af tilbedende visdom, så indeholder civilisationen i sig selv kimen til tilbageskridt; og medmindre den understøttes af en hurtig forøgelse af erfaringsbaseret visdom, vil sådanne menneskelige samfund falde tilbage fra høje, men for tidlige niveauer af opnåelse, og de “mørke tider” i visdommens interregnum vil vidne om den ubønhørlige genoprettelse af ubalancen mellem selvfrihed og selvkontrol.

118:8.7 (1302.4) Caligastias misgerning var at omgå tidsregulatoren for progressiv menneskelig frigørelse—den grundløse ødelæggelse af begrænsende barrierer, barrierer, som de dødelige sind på den tid ikke erfaringsmæssigt havde overvundet.

118:8.8 (1302.5) DDet sind, der kan foretage en delvis indskrænkning af tid og rum, viser sig netop ved denne handling at være i besiddelse af frø af visdom, som effektivt kan tjene i stedet for den overskredne barriere af begrænsning.

118:8.9 (1302.6) Lucifer forsøgte på samme måde at forstyrre den tidsregulator, der fungerer som begrænsning af den for tidlige opnåelse af visse friheder i det lokale system. Et lokalt system, der er afklaret i lys og liv, har erfaringsmæssigt opnået de synspunkter og indsigter, der gør det muligt at anvende mange teknikker, der ville

være forstyrrende og destruktive i de forudafklarede epoker i netop dette rige.

118:8.10 (1302.7) I samme omfang som mennesket ryster frygtens lænker af sig, når det forbinder kontinenter og oceaner med sine maskiner, samt generationer og århundreder med sine optegnelser, skal det erstatte hver transcenderet tilbageholdenhed med en ny og frivilligt antaget tilbageholdenhed i overensstemmelse med den ekspanderende menneskelige visdoms moral regler. Disse selvpålagte begrænsninger er på én gang de mest kraftfulde og de mest spinkle af alle faktorer i den menneskelige civilisation—begreber om retfærdighed og broderskabs idealer. Mennesket kvalificerer sig selv for at bære barmhjertighedens diskrete klæder, når han vover at elske sine medmennesker, mens det opnår det begyndende åndelige broderskab, når det vælger at behandle dem på samme måde, som det selv ønsker at blive behandlet, ligesom det forestiller sig Gud ville behandle dem.

118:8.11 (1303.1) En automatisk universreaktion er stabil og fortsætter i en eller anden form i kosmos. En personlighed, der kender Gud og ønsker at gøre hans vilje, en der har åndelig indsigt, er guddommelig stabil og evig eksisterende. Menneskets store univers eventyr består i overflytningen af hans dødelige sind fra den mekaniske statiske stabilitet til den åndelige dynamiske guddommelighed. Mennesket opnår denne transformation gennem kraften og standhaftigheden af hans egen personligheds beslutninger, ved i alle faser af livet at erklære: “Det er min vilje, at din vilje sker.”

9. Universets mekanismer

118:9.1 (1303.2) Tid og rum er en fælles mekanisme i mesteruniverset. De er de anordninger, der gør det muligt for endelige skabninger at sameksistere i kosmos med det uendelige. Endelige skabninger er effektivt isoleret fra de absolutte niveauer af tid og rum. Men disse isolerende medier, uden hvilke ingen dødelig kunne eksistere, virker direkte begrænsende på de begrænsede handlingers rækkevidde. Uden dem kunne intet væsen handle, men på grund af dem er alle væseners handlinger definitivt begrænsede.

118:9.2 (1303.3) Mekanismer, der er skabt af højere sind, fungerer til at frigøre deres kreative kilder, men til en vis grad begrænser de uforanderligt alle underordnede intelligensers handlinger. For universernes skabninger bliver denne begrænsning tydelig som universernes mekanisme. Mennesket har ikke uindskrænket fri vilje; der er grænser for dets valgmuligheder, men inden for radius af disse valgmuligheder er dets vilje relativt suveræn.

118:9.3 (1303.4) Den dødelige personligheds livsmekanisme, det menneskelige legeme, er et produkt af et overjordisk skabende design; derfor kan det aldrig kontrolleres fuldkomment af mennesket selv. Først når det opstigende menneske i forbindelse med den fusionerende Retter selv skaber mekanismen til personlighedsudtryk, vil det opnå fuldkommen kontrol over den.

118:9.4 (1303.5) Storuniverset er både mekanisme og organisme, mekanisk og levende—en levende mekanisme, der aktiveres af et

Højt Sind, koordineres med en Højeste Ånd og kommer til udtryk på maksimale niveauer af styrke og personlighedsforening som det Højeste Væsen. Men at benægte mekanismen i den begrænsede skabelse er at benægte fakta og at se bort fra virkeligheden.

118:9.5 (1303.6) Mekanismer er produkter af sindet, det kreative sind, der virker på og i kosmiske potentialer. Mekanismer er de faste krystalliseringer af Skaberens tanker, og de fungerer altid i overensstemmelse med det viljekoncept, der gav dem deres oprindelse. Men formålet med enhver mekanisme ligger i dens oprindelse, ikke i dens funktion.

118:9.6 (1303.7) Disse mekanismer skal ikke opfattes som en begrænsning af Guddommens virke; det er snarere sandt, at Guddommen netop i disse mekanikker har opnået en fase af evigt udtryk. De grundlæggende universmekanismer er blevet til som svar på den Første Kildes og Centers absolutte vilje, og de vil derfor for evigt fungere i perfekt harmoni med den Uendeliges plan; de er faktisk de ikke-viljebestemte mønstre i selve denne plan.

118:9.7 (1303.8) Vi forstår noget af, hvordan Paradisets mekanisme er korreleret med Den Evige Søns personlighed; det er Samforenerens funktion. Og vi har teorier om det Universelle Absolutts operationer med hensyn til de teoretiske mekanismer i den Egenskabsløse og den potentielle person i den Absolutte Guddom. Men i de udviklende guddomme af den Højeste og den Ultimative observerer vi, at visse upersonlige faser faktisk bliver forenet med deres viljemæssige modstykker, og således udvikles der et nyt forhold mellem mønster og person.

118:9.8 (1304.1) I fortidens evighed fandt Faderen og Sønnen forening i enheden af den Uendelige Ånds udtryk. Hvis Skabersønnerne og de skabende ånder i de lokale universer i tid og rum i fremtidens evighed skulle opnå skabende forening i det ydre rum, hvad ville deres enhed så skabe som det kombinerede udtryk for deres guddommelige naturer? Det kan meget vel være, at vi bliver vidner til en hidtil uopdaget manifestation af den ultimative guddom, en ny type superadministrator. Sådanne væsener ville have unikke personlighedsprærogativer og være en forening af personlig Skaber, upersonlig skabende Ånd, erfaring som dødeligt væsen og progressiv personalisering af den guddommelige minister. Sådanne væsener kunne være ultimative, idet de ville omfatte personlig og upersonlig virkelighed, mens de ville kombinere Skaberens og skabningens erfaringer. Uanset hvilke egenskaber sådanne tredje personer i disse postulerede fungerende treenigheder af skabninger i det ydre rum har, vil de opretholde noget af det samme forhold til deres Skaberfædre og deres Skabende Mødre, som den Uendelige Ånd gør til den Universelle Fader og den Evige Søn.

118:9.9 (1304.2) Gud den Højeste er personaliseringen af al universets erfaring, fokaliseringen af al endelig evolution, maksimeringen af al skabningsvirkelighed, fuldbyrdelsen af kosmisk visdom, legemliggørelsen af de harmoniske skønheder i tidens galakser, sandheden i kosmiske sindsmæssige betydninger og godheden i de højeste åndelige værdier. Og Gud den Højeste vil i den evige fremtid syntetisere disse mangfoldige endelige forskelligheder til én

erfaringsmæssigt meningsfuld helhed, ligesom de nu er eksistentielt forenet på absolutte niveauer i Paradisets Treenighed.

10. Forsynets funktioner

118:10.1 (1304.3) Forsyn betyder ikke, at Gud har besluttet alle ting for os og på forhånd. Gud elsker os for meget til at gøre det, for det ville være intet mindre end kosmisk tyranni. Mennesket har en relativ styrke til at vælge. Den guddommelige kærlighed er heller ikke den kortsynede hengivenhed, som ville forkæle og forkæle menneskenes børn.

118:10.2 (1304.4) Faderen, Sønnen og Ånden—som treenigheden—er ikke den Almægtiges Suverænitet, men den Almægtiges Suverænitet kan aldrig manifesteres uden dem. Den Almægtiges *vækst* er centreret om virkelighedens absolutter og baseret på potentialitetens absolutter. Men den Almægtige Højestes *funktioner* er relateret til Paradis-treenighedens funktioner.

118:10.3 (1304.5) Det ser ud til, at i det Højeste Væsen bliver alle faser af universets aktivitet delvist genforenet af denne erfaringsbaserede Guddoms personlighed. Når vi derfor ønsker at betragte Treenigheden som én Gud, og hvis vi begrænser dette begreb til det nuværende kendte og organiserede storunivers, opdager vi, at det udviklende Højeste Væsen er det delvise portræt af Paradisets Treenighed. Og vi opdager yderligere, at denne Højeste Guddom

udvikler sig som en personlighedssyntese af endelig materie, sind og ånd i storuniverset.

118:10.4 (1304.6) Guderne har attributter, men Treenigheden har funktioner, og ligesom Treenigheden, *er* forsynet en funktion, sammensætningen af den andet-end-personlige overkontrol af universernes univers, der strækker sig fra de evolutionære niveauer af den Syvfoldige syntese i den Almægtiges styrke, og op gennem de transcendentale riger af Guddommens Ultimativitet.

118:10.5 (1304.7) Gud elsker hver skabning som et barn, og den kærlighed overskygger hver skabning i al tid og evighed. Forsynet fungerer med hensyn til helheden og beskæftiger sig med enhver skabnings funktion, da en sådan funktion er relateret til helheden. Forsynets indgriben i forhold til ethvert væsen er et tegn på vigtigheden af dette væsens *funktion*, i forhold til den evolutionære vækst af en eller anden total; en sådan total kan være den totale race, den totale nation, den totale planet eller endda en højere total. Det er vigtigheden af skabningens funktion, der giver anledning til forsynets indgriben, ikke vigtigheden af skabningen som person.

118:10.6 (1305.1) Ikke desto mindre kan Faderen som person til enhver tid lægge en faderlig hånd på strømmen af kosmiske begivenheder, alt sammen i overensstemmelse med Guds vilje og i overensstemmelse med Guds visdom og motiveret af Guds kærlighed.

118:10.7 (1305.2) Men det, mennesket kalder forsyn, er alt for ofte et produkt af hans egen fantasi, en tilfældig sammenstilling af tilfældige omstændigheder. Der er dog et virkeligt og fremvoksende forsyn i universets begrænsede eksistens, en sand og aktualiserende

korrelation mellem rummets energier, tidens bevægelser, intellektets tanker, karakterens idealer, den åndelige naturs ønsker og de udviklende personligheders målrettede viljeshandlinger.

Omstændighederne i de materielle riger finder en endelig integration i den Højestes og den Ultimatives sammenflettede nærvær.

118:10.8 (1305.3) Efterhånden som storuniversets mekanismer

perfektioneres til et punkt med endelig præcision gennem sindets overkontrol, og efterhånden som skabningens sind stiger op til guddommelighedens perfektion gennem fuldkommen integration med ånden, og efterhånden som den Højeste derfor dukker op som *envirkelig* forener af alle disse universfænomener, så bliver forsynet mere og mere synligt.

118:10.9 (1305.4) Nogle af de utroligt tilfældige forhold, der af og til hersker i de evolutionære verdener, kan skyldes den Højestes gradvist fremvoksende tilstedeværelse, en forsmag på hans fremtidige aktiviteter i universet. Det meste af det, en dødelig ville kalde skæbnebestemt, er det ikke; hans bedømmelse af sådanne forhold er meget hæmmet af manglen på et fremsynet syn på den sande betydning af livets omstændigheder. Meget af det, en dødelig ville kalde held, kan i virkeligheden være uheld; lykkens smil, der skænker ufortjent fritid og ufortjent rigdom, kan være den største menneskelige lidelse; den tilsyneladende grusomhed i en pervers skæbne, der dynger trængsler på en lidende dødelig, kan i virkeligheden være den hærdende ild, der omdanner den umodne personligheds bløde jern til den ægte karakters hærdede stål.

118:10.10 (1305.5) Der er et forsyn i de evolverende universer, og det kan opdages af skabninger i det omfang, de har opnået evnen til at opfatte formålet med de evolverende universer. Fuldstændig evne til at gennemskue universets formål svarer til skabningens evolutionære fuldendelse og kan ellers udtrykkes som opnåelsen af det Højeste inden for grænserne af de ufuldstændige universers nuværende tilstand.

118:10.11 (1305.6) Faderens kærlighed virker direkte i den enkeltes hjerte, uafhængigt af alle andre individers handlinger eller reaktioner; forholdet er personligt—menneske og Gud. Guddommens upersonlige tilstedeværelse (den Almægtige Højeste og Paradisets Treenighed) manifesterer hensynet til helheden, ikke til delen. Forsynet med Overhøjhedens overkontrol bliver mere og mere tydeligt, efterhånden som de successive dele af universet når frem til deres endelige skæbne. Efterhånden som systemerne, konstellationerne, universerne og superuniverserne bliver etableret i lys og liv, træder den Højeste i stigende grad frem som den meningsfulde korrelator for alt, hvad der sker, mens det Ultimative gradvist træder frem som den transcendentale forener af alle ting.

118:10.12 (1306.1) I begyndelsen af en evolutionær verden synes de naturlige begivenheder i den materielle orden og menneskets personlige ønsker ofte at være antagonistiske. Meget af det, der sker i en verden under udvikling, er ret svært for det dødelige menneske at forstå—naturens love er så ofte tilsyneladende grusomme, hjerteløse og ligeglade med alt det, der er sandt, smukt og godt i menneskets forståelse. Men efterhånden som menneskeheden gør fremskridt i

den planetariske udvikling, observerer vi, at dette synspunkt modificeres af følgende faktorer:

118:10.13 (1306.2) 1. *Menneskets voksende vision*—dets øgede forståelse af den verden, det lever i; dets voksende evne til at forstå tidens materielle kendsgerninger, tankens meningsfulde ideer og den åndelige indsigts værdifulde idealer. Så længe mennesker kun måler efter de fysiske ting, kan de aldrig håbe på at finde enhed i tid og rum.

118:10.14 (1306.3) 2. *Menneskets tiltagende kontrol*—den gradvise akkumulering af viden om den materielle verdens love, formålet med den åndelige eksistens og mulighederne for en filosofisk koordinering af disse to realiteter. Mennesket, den vilde, var hjælpeløs over for naturkræfternes angreb, var slavisk over for den grusomme beherskelse af sin egen indre frygt. Det halvciviliserede menneske er begyndt at åbne for lageret af naturrigets hemmeligheder, og dets videnskab ødelægger langsomt, men effektivt dets overtro, samtidig med at den giver et nyt og udvidet faktisk grundlag for forståelsen af filosofiens betydning og værdierne af sand åndelig erfaring. Mennesket, det civiliserede, vil en dag opnå relativ beherskelse af de fysiske kræfter på sin planet; Guds kærlighed i hans hjerte vil effektivt blive udfoldet som kærlighed til hans medmennesker, mens værdierne i den menneskelige eksistens vil nærme sig grænserne for den dødelige kapacitet.

118:10.15 (1306.4) 3. *Menneskets integration i universet*— den øgede menneskelige indsigt plus den øgede menneskelige erfaringsmæssige præstation bringer ham i tættere harmoni med den forenende tilstedeværelse af Overhøjhedens—Paradisiske Treenighed og det Højeste Væsen. Og det er det, der etablerer den Højestes suverænitet i de verdener, der længe har været præget af lys og liv. Sådanne avancerede planeter er i sandhed digte om harmoni, billeder af skønheden i den opnåede godhed, der er opnået gennem stræben efter kosmisk sandhed. Og hvis sådanne ting kan ske for en planet, så kan endnu større ting ske for et system og de større enheder i storuniverset, når de også opnår en ro, der indikerer, at potentialet for begrænset vækst er udtømt.

118:10.16 (1306.5) På en planet af denne avancerede orden er forsynet blevet en realitet, livsomstændighederne hænger sammen, men det er ikke kun, fordi mennesket er kommet til at dominere de materielle problemer i sin verden; det er også, fordi det er begyndt at leve i overensstemmelse med universernes tendens; det følger overherredømmets vej til opnåelsen af den universelle Fader.

118:10.17 (1306.6) Guds rige er i menneskers hjerter, og når dette rige bliver virkeligt i hjertet på hvert eneste individ i en verden, så er Guds herredømme blevet virkeligt på den planet; og det er det højeste væsens opnåede suverænitet.

118:10.18 (1306.7) For at realisere forsynet i tid må mennesket fuldføre opgaven med at opnå perfektion. Men mennesket kan allerede nu få en forsmag på dette forsyn i dets evighedsbetydning, når det tænker over det faktum i universet, at alle ting, hvad enten de er gode eller

onde, arbejder sammen for at fremme de dødelige, der kender Gud, i deres søgen efter Faderen over alle.

118:10.19 (1306.8) Forsynet bliver mere og mere synligt, efterhånden som mennesket rækker opad fra det materielle til det åndelige. Opnåelsen af fuldkommen åndelig indsigt gør det muligt for den opstigende personlighed at opdage harmoni i det, der før var kaos. Selv morontia mota repræsenterer et reelt fremskridt i denne retning.

118:10.20 (1307.1) Forsynet er til dels den ufuldstændige Højestes overkontrol, som manifesterer sig i de ufuldstændige universer, og derfor må det altid være sådan:

118:10.21 (1307.2) 1. *Delvis*—på grund af ufuldstændigheden i aktualiseringen af det højeste væsen, og

118:10.22 (1307.3) 2. *Uforudsigelig*—på grund af udsvingene i skabningens holdning, som altid varierer fra niveau til niveau og dermed forårsager en tilsyneladende variabel gensidig respons i det Højeste.

118:10.23 (1307.4) Når mennesker beder om forsynets indgriben i livets omstændigheder, er svaret på deres bøn mange gange deres egen ændrede indstilling til livet. Men forsynet er ikke lunefuldt, og det er heller ikke fantastisk eller magisk. Det er den langsomme og sikre fremkomst af de begrænsede universers mægtige hersker, hvis majestætiske tilstedeværelse de skabninger, der udvikler sig, lejlighedsvis opdager i deres universers udvikling. Forsynet er rummets galakser og tidens personligheders sikre og bestemte march mod evighedens mål, først i det Højeste, så i den Ultimative og måske i den Absolutte. Og i uendeligheden tror vi, at der er det

samme forsyn, og det er Paradistreenighedens vilje, handlinger og formål, der motiverer det kosmiske panorama af universer på universer.

118:10.24 (1307.5) [Udarbejdet af en Mægtig Budbringer som midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 118](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [DEL IV](#) >>

Kapitel 119

Kristus Mikael Overdragelse

119:0.1 (1308.1) GABRIEL lederen af Aftenstjernerne i Nebadon, har givet mig, Gavalia, til opgave at præsentere historien om, hvordan universets hersker, Mikael af Nebadon, syv gange har overdraget sig selv. Når jeg giver denne præsentation, vil jeg nøje overholde de begrænsninger, som min udnævnelse pålægger mig.

119:0.2 (1308.2) Overdragelsessegenskaben er iboende i den Universelle Faders Paradissønner. I deres ønske om at komme tæt på deres underordnede levende væseners livserfaring, afspejler Paradissønnernes forskellige ordener deres Paradisforældres guddommelige natur. Den Evige Søn, af Paradistreenigheden, førte an i denne praksis, da han, på tidspunktet for opstigningen af Grandfanda og de første pilgrimme fra tid og rum, syv gange overgav sig til de syv kredse i Havona. Den Evige Søn fortsætter med at overdrage sig selv til lokaluniverserne i rummet i skikkelse af sine repræsentanter, Mikael- og Avonalsønnerne.

119:0.3 (1308.3) Når den Evige Søn skænker en Skabersøn til et projekteret lokalunivers, påtager denne Skabersøn sig det fulde ansvar for færdiggørelsen, kontrollen og de rolige forhold i det nye univers, inklusive den højtidelige ed til den evige Treenighed om ikke at påtage sig den fulde suverænitet over den nye skabelse, før hans syv overdragelser, som et skabt væsen er fuldført med succes og bekræftet af Dagenes Ældste i det relevante superunivers. Denne forpligtelse påtager hver Mikaelson sig, som frivilligt rejser ud fra Paradiset for at engagere sig i universets organisering og skabelse.

119:0.4 (1308.4) Formålet med disse skabningers inkarnationer er at gøre disse skabere i stand til at blive vise, sympatiske, retfærdige og forstående herskere. Disse guddommelige sønner er medfødt retfærdige, men de bliver forståeligt barmhjertige som et resultat af disse successive tildelingserfaringer; de er naturligt barmhjertige, men disse erfaringer gør dem barmhjertige på nye og yderligere måder. Disse tildelinger er de sidste trin i deres uddannelse og træning til de sublime opgaver med at herske over lokaluniverserne i guddommelig retfærdighed og ved retfærdig dom.

119:0.5 (1308.5) Selvom de forskellige verdener, systemer og konstellationer, såvel som de forskellige ordener af universets intelligenser, der påvirkes og nyder godt af disse overdragelser, har mange tilfældige fordele, er de stadig primært designet til at fuldende den personlige træning og universets uddannelse af en Skabersøn selv. Disse overdragelser er ikke afgørende for en klog, retfærdig og effektiv forvaltning af et lokalunivers, men de er absolut nødvendige for en retfærdig, barmhjertig og forstående forvaltning af et sådant

skaberværk, der vrimler med sine forskellige livsformer og sine myriader af intelligente, men ufuldkomne skabninger.

119:0.6 (1308.6) Mikael sønnerne begynder deres arbejde med at organisere universet med en fuld og retfærdig sympati for de forskellige ordener af væsener, som de har skabt. De har store lagre af barmhjertighed over for alle disse forskellige skabninger, selv medlidenhed med dem, der fejler og flyder i den egoistiske sump af deres egen produktion. Ifølge Dagenes Ældstes skøn er sådan en kapacitet til ret og retfærdighed imidlertid ikke tilstrækkeligt. Disse treenige herskere over superuniverserne vil aldrig certificere en Skabersøn som universets suveræn, før han virkelig har tilegnet sig sine egne skabningers synspunkt gennem faktisk erfaring i det miljø, hvor de eksisterer, og som netop disse skabninger selv. På denne måde bliver sådanne Sønner intelligente og forstående herskere; de *lærer* de forskellige grupper at kende, som de hersker over og udøver universets autoritet over. Gennem levende erfaring besidder de selv praktisk barmhjertighed, retfærdig dømmekraft og den tålmodighed, der er født af skabningernes erfaringsbaserede eksistens.

119:0.7 (1309.1) Lokaluniverset Nebadon regeres nu af en Skabersøn, der har fuldført sin udgivelsestjeneste; han hersker i retfærdigt og barmhjertigt overherredømme over alle de store riger i sit udviklende og fuldkomne univers. Mikael af Nebadon er den Evige Søns 611.121^{de} udgivelse i tidens og rummets universer, og han begyndte organiseringen af jeres lokalunivers for omkring fire hundrede milliarder år siden. Mikael gjorde sig klar til sit første

overdragelseseventyr omkring den tid, hvor Urantia tog sin nuværende form, for en milliard år siden. Hans overdragelser har fundet sted med omkring 150 millioner års mellemrum, og den sidste fandt sted på Urantia for nitten hundrede år siden. Jeg vil nu fortsætte med at præsentere arten og karakteren af disse overdragelser så fuldstændigt, som min opgave tillader det.

1. Den første overdragelse

119:1.1 (1309.2) Det var en højtidelig begivenhed på Salvington for næsten en milliarder år siden, da de forsamlede administratorer og ledere i Nebadons univers hørte Mikael meddele, at hans ældre bror Immanuel snart ville påtage sig lederskabet i Nebadon, mens han (Mikael) vil være fraværende på en uforklarlig mission. Der blev ikke givet andre meddelelser om denne transaktion, bortset fra at der i afskedsudsendelsen til Konstellationens Fædre blandt andre instruktioner stod: "Og i denne periode sætter jeg jer under Immanuels omsorg og opsyn, mens jeg tager af sted for at udføre min Paradisfars bud."

119:1.2 (1309.3) Efter at have udsendt denne afskedsudsendelse, åbenbarede Mikael sig på Salvingtons afgangsfelt, ligesom ved mange tidligere lejligheder, når han forberedte sig på afgang til Uversa eller Paradis, bortset fra at han kom alene. Han afsluttede sin afskedserklæring med disse ord: "Jeg forlader jer kun for en kort sæson. Jeg ved, at mange af jer ville tage med mig, men hvor jeg

tager hen, kan I ikke komme med. Det, jeg skal til at gøre, kan I ikke gøre. Jeg tager af sted for at gøre Paradisgudernes vilje, og når jeg har fuldført min mission og har fået denne erfaring, vil jeg vende tilbage til min plads blandt jer.” Og efter at have talt således forsvandt Mikael af Nebadon fra alle de forsamledes åsyn og dukkede ikke op igen i tyve år af standardtiden. I hele Salvington var det kun den guddommelige minister og Immanuel, der vidste, hvad der foregik, og Dagenes Forenede delte kun denne hemmelighed med universets udøvende leder Gabriel, den Klare Morgenstjerne.

119:1.3 (1309.4) Alle indbyggerne i Salvington, og dem, der boede i konstellationernes og systemernes hovedkvarters verdener samles om deres respektive modtagestationer for universinformation, i håb om at høre noget om Skabersønnens mission og opholdssted. Først den tredje dag efter Mikael's afgang fik man et budskab, som muligvis kunne være af betydning i denne henseende. På denne dag blev en meddelelse registreret på Salvington, en besked fra Den Melkisedekske sfære, hovedkvarteret for denne klasse i Nebadon, som blot gengav denne særlige og tidligere ukendte begivenhed: “I dag ved middagstid åbenbarede der sig på modtagningsfeltet inden for denne verden en mærkelig Melkisedeksøn, ikke en af os, men helt ligesom vores orden. Han blev ledsaget af en enlig omniaf som bragte legitimationsoplysninger fra Uversa og præsenterede ordrer rettet til vores leder, udstedt af Dagenes Ældste og tiltrådt af Immanuel af Salvington, med instruktioner om at optage denne nye Melkisedeksøn i vores orden og udnævne ham til den nødtjeneste,

der drives af Melkisedekerne af Nebadon. Det er blevet således beordret; den er blevet implementeret.”

119:1.4 (1310.1) Og det er omtrent alt, hvad der står i optegnelserne fra Salvington om den første Mikael-overdragelse. Der står ikke mere før efter hundrede år af Urantias tid, hvor der blev skrevet om Mikaels tilbagevenden og uanmeldte genoptagelse af styringen af universets anliggender. Men der findes en mærkelig optegnelse på Melkisedek-verdenen, en opremsning af denne unikke Melkisedek-søns tjeneste i den tidsalders beredskabskorps. Denne optegnelse er bevaret i et simpelt tempel, som nu ligger i forgården af Fader Melkisedeks hjem, og den omfatter beretningen om denne forgængelige Melkisedek-søns tjeneste i forbindelse med hans tildeling af fireogtyve missioner i universets nødsituationer. Og denne optegnelse, som jeg for nylig har gennemgået, slutter således:

119:1.5 (1310.2) “Og ved middagstid denne dag, uden forudgående annoncering og kun bevidnet af tre fra vores broderskab, forsvandt denne besøgende Søn af vores orden fra vores verden, som han kom, kun ledsaget af en enlig omniaf; og denne optegnelse er nu afsluttet med bekræftelsen af, at denne besøgende levede som en Melkisedek, i en Melkisedeks skikkelse arbejdede han som en Melkisedek, og han udførte trofast alle sine opgaver som en nødsituationssøn af vores orden. Ved universel enighed er han blevet Melkisedeks overhoved, idet han har gjort sig fortjent til vores kærlighed og tilbedelse ved sin uforlignelige visdom, suveræne kærlighed og suveræne pligtopfyldenhed. Han elskede os, forstod os og tjente sammen med os, og for evigt er vi hans loyale og hengivne med-Melkisedeker, for

denne fremmede på vores verden er nu for evigt blevet en universets minister af Melkisedeks natur.”

119:1.6 (1310.3) Og det er alt, hvad jeg har tilladelse til at fortælle jer om Mikaels første overdragelse. Vi forstår naturligvis fuldt ud, at denne mærkelige Melkisedek, som på så mystisk vis tjente sammen med Melkisedekerne for en milliard år siden, ikke var nogen anden end den inkarnerede Mikael på sin første mission. Optegnelserne siger ikke specifikt, at denne unikke og effektive Melkisedek var Mikael, men det er en almen opfattelse, at han var det. Sandsynligvis kan den faktiske erklæring om dette faktum ikke findes uden for Sonaringtons optegnelser, og optegnelserne fra denne hemmelige verden er ikke åbne for os. Kun i de guddommelige sønners hellige verden er inkarnationens og overdragelsens mysterier fuldt kendte. Vi kender alle til kendsgerningerne om Mikaels overdragelser, men vi forstår ikke, hvordan de udføres. Vi ved ikke, hvordan herskeren over et univers, skaberen af Melkisedekerne, så pludseligt og mystisk kan blive en af dem og som en af dem leve blandt dem og arbejde som en Melkisedek-søn i hundrede år. Men det skete altså.

2. Den anden overdragelse

119:2.1 (1310.4) I næsten et hundrede og halvtreds millioner år efter Mikaels Melkisedek-overdragelse gik alt godt i Nebadons univers, da der begyndte at opstå problemer i system 11 i konstellation 37. Problemerne involverede en misforståelse hos en Lanonandek-søn,

en systemhersker, som var blevet afgjort af konstellationens fædre og godkendt af Dagenes Trofaste, paradISRåd giveren for denne konstellation, men den protesterende systemhersker var ikke helt forligelig med dommen. Efter mere end hundrede års utilfredshed førte han sine medarbejdere ud i et af de mest udbredte og katastrofale oprør mod Skabersønnens suverænitet, der nogensinde er blevet anstiftet i Neadons univers, et oprør, der for længst er blevet afgjort og afsluttet af Dagenes Ældres aktion på Uversa.

119:2.2 (1311.1) Denne oprørske systemhersker, Lutentia, regerede på sin hovedkvartersplanet i mere end tyve år af Neadons standardtid, hvorefter de Højeste med godkendelse fra Uversa beordrede ham afsat og anmodede Salvingtons herskere om at udpege en ny systemhersker til at lede det konfliktfyldte og forvirrede system af beboede verdener.

119:2.3 (1311.2) Samtidig med modtagelsen af denne anmodning på Salvington indledte Mikael den anden af disse ekstraordinære proklamationer af sin hensigt om at være fraværende fra universets hovedkvarter med det formål at “udføre min Paradisfars bud,” idet han lovede at “vende tilbage i rette tid” og koncentrere al autoritet i hænderne på sin Paradisbroder, Immanuel, Dagenes Forenede.

119:2.4 (1311.3) Og så, ved hjælp af den samme teknik, der blev observeret på tidspunktet for hans afrejse i forbindelse med Melkisedek-overdragelsen, tog Mikael igen afsked med sin hovedkvarterssfære. Tre dage efter denne uforklarlige afrejse dukkede der et nyt og ukendt medlem op blandt reservekorpset af de primære Lanonandek-sønner af Neadon. Denne nye Søn dukkede

op ved middagstid, uanmeldt og ledsaget af en enlig tertiaf, der bar akkreditiver fra Uversas Dagenes Ældste, bekræftet af Immanuel af Salvington, som beordrede, at denne nye Søn blev tildelt system 11 i konstellation 37 som efterfølger for den afsatte Lutentia og med fuld autoritet som fungerende systemhersker, indtil en ny hersker blev udnævnt.

119:2.5 (1311.4) I mere end sytten år af universets tid administrerede denne mærkelige og ukendte midlertidige hersker dette forvirrede og demoraliserede lokalsystems anliggender og afgjorde klogt dets vanskeligheder. Ingen systemhersker har nogensinde været mere inderligt elsket eller mere udbredt æret og respekteret. Med retfærdighed og barmhjertighed bragte denne nye hersker orden i det turbulente system, mens han omhyggeligt tog sig af alle sine undersåtter, og han tilbød endda sin oprørske forgænger det privilegium at dele systemets autoritetstrone, hvis han blot ville undskylde over for Immanuel for sine fejltrin. Men Lutentia afviste disse tilbud om barmhjertighed, vel vidende at denne nye og mærkelige systemhersker var ingen anden end Mikael, den selvsamme universets hersker, som han for nylig havde trodset. Men millioner af hans vildledte tilhængere tog imod tilgivelsen fra denne nye hersker, der i den tid var kendt som Frelserherskeren i Palonia-systemet.

119:2.6 (1311.5) Og så kom den begivenhedsrige dag, hvor den nyudnævnte systemhersker ankom, udpeget af universets myndigheder som den permanente efterfølger for den afsatte Lutentia, og hele Palonia sørgede over afgangens af den mest ædle og

mest godartede systemhersker, Nebadon nogensinde havde kendt. Han var elsket af hele systemet og tilbudt af sine medmennesker fra alle grupper af Lanonandek-sønnerne. Hans afgang var ikke uceremoniel; der blev arrangeret en stor fest, da han forlod systemets hovedkvarter. Selv hans fejlagtige forgænger sendte denne besked: "Retfærdig og retskaffen er du på alle dine måder. Selv om jeg fortsat afviser Paradisets styre, er jeg tvunget til at indrømme, at du er en retfærdig og barmhjertig administrator."

119:2.7 (1312.1) Og så tog denne forbigående hersker over et oprørsk system afsked med planeten for sit korte administrative ophold, mens Mikael den tredje dag derefter dukkede op på Salvington og genoptog styringen af Nebadons univers. Snart fulgte den tredje Uversa-proklamation om Mikael's suverænitet og autoritet. Den første proklamation blev fremsat ved hans ankomst til Nebadon, den anden blev udstedt kort efter afslutningen af Melkisedek-overdragelsen, og nu følger den tredje efter afslutningen af den anden eller Lanonandek-missionen.

3. Den tredje overdragelse

119:3.1 (1312.2) Det øverste råd på Salvington havde netop afsluttet behandlingen af Livsbærernes opfordring til planeten 217 i system 87 i stjernebillede 61 om at sende en Materiel Søn til deres hjælp. Denne planet lå i et system af beboede verdener, hvor en anden

systemhersker var kommet på afveje, det andet oprør af denne art i hele Nebadon indtil da.

119:3.2 (1312.3) På Mikael's anmodning blev behandlingen af andragendet fra denne planets Livsbærere udsat, indtil det var blevet behandlet af Immanuel og hans rapport om det. Det var en uregelmæssig procedure, og jeg husker tydeligt, hvordan vi alle forventede noget usædvanligt, og vi blev ikke holdt hen i spænding ret længe. Mikael fortsatte med at lægge universets ledelse i hænderne på Immanuel, mens han overlod kommandoen over de himmelske kræfter til Gabriel, og da han således havde afviklet sit administrative ansvar, tog han afsked med Universets Moderånd og forsvandt fra Salvingtons afsendelsesfelt, nøjagtig som han havde gjort ved to tidligere lejligheder.

119:3.3 (1312.4) Og som man kunne have forventet, dukkede der den tredje dag derefter uanmeldt en mærkelig Materiel Søn op på hovedkvarterets verden i system 87 i konstellation 61, ledsaget af en ensom sekona, akkrediteret af Uversa Dagenes Ældste og certificeret af Immanuel af Salvington. Den fungerende systemhersker udnævnte straks denne nye og mystiske Materielle Søn til fungerende planetarisk planetprins for verden 217, og denne udnævnelse blev straks bekræftet af de Højeste i konstellation 61.

119:3.4 (1312.5) Således begyndte denne unikke Materielle Søn sin vanskelige karriere på en verden i karantæne med løsrivelse og oprør, beliggende i et belejret system uden nogen direkte kommunikation med det ydre univers, og arbejdede alene i en hel generation af planetarisk tid. Denne Materielle Søn i nødsituationer

fik den misligholdende planetariske prins og hele hans stab til at angre og genvinde deres rettigheder og var vidne til planetens genoprettelse til loyal tjeneste for Paradisets styre, som det var etableret i de lokale universer. I rette tid ankom en Materiel Søn og Datter til denne foryngede og forløste verden, og da de var blevet behørigt installeret som synlige planetariske herskere, tog den midlertidige eller nødstedte planetprins formel afsked og forsvandt ved middagstid en dag. Den tredje dag derefter dukkede Mikael op på sin sædvanlige plads på Salvington, og meget snart bragte superuniversets udsendelser den fjerde proklamation fra Dagenes Ældste, der bekendtgjorde den videre udvikling af Mikaels suverænitet i Neadon.

119:3.5 (1312.6) Jeg beklager, at jeg ikke har tilladelse til at fortælle om den tålmodighed, styrke og dygtighed, hvormed denne Materielle Søn mødte de vanskelige situationer på denne forvirrede planet. Genvindingen af denne isolerede verden er et af de smukkeste og mest rørende kapitler i annalerne om frelse i hele Neadon. Ved afslutningen af denne mission var det blevet tydeligt for hele Neadon, hvorfor deres elskede hersker valgte at deltage i disse gentagne overdragelser i skikkelse af en underordnet orden af intelligente væsener.

119:3.6 (1313.1) Mikaels overdragelse som en Melkisedek-søn, derefter som en Lanonandek-søn og dernæst som en Materiel søn er alle lige mystiske og uforklarlige. I hvert tilfælde dukkede han *oppludselig* og som et fuldt udviklet individ fra den gruppe, som overdragelsen omfarede. Mysteriet om sådanne inkarnationer vil aldrig blive kendt,

undtagen af dem, der har adgang til den inderste cirkel af optegnelserne på Sonaringtons hellige sfære.

119:3.7 (1313.2) Aldrig siden denne vidunderlige overdragelse som planetprins for en verden i isolation og oprør har nogen af de materielle sønner eller døtre i Nebadon været fristet til at klage over deres opgaver eller finde fejl ved vanskelighederne ved deres planetariske missioner. Til alle tider har de materielle sønner vidst, at de i universets Skabersøn har en forstående hersker og en sympatisk ven, som på “alle punkter er blevet prøvet og testet,” ligesom de også skal prøves og testes.

119:3.8 (1313.3) Hver af disse missioner blev efterfulgt af en tidsalder med stigende tjeneste og loyalitet blandt alle himmelske intelligenser af universets oprindelse, mens hver efterfølgende overdragelsestidsalder var kendetegnet ved fremskridt og forbedring i alle metoder til universets administration og i alle regeringsteknikker. Siden denne overdragelse har ingen Materiel Søn eller Datter nogensinde bevidst gjort oprør mod Mikael; de elsker og ærer ham alt for hengivent til nogensinde bevidst at kunne afvise ham. Kun gennem bedrag og sofisteri er Adamerne i nyere tid blevet ført på afveje af højere typer af oprørske personligheder.

4. Den fjerde overdragelse

119:4.1 (1313.4) Det var ved afslutningen af et af de periodiske tusindårsopkald i Uversa, at Mikael fortsatte med at lægge Nebadons regering i hænderne på Immanuel og Gabriel; og da vi selvfølgelig huskede, hvad der tidligere var sket efter en sådan handling, forberedte vi os alle på at være vidne til, at Mikael forsvandt på sin fjerde overdragelsesmission, og vi kom ikke til at vente længe, for han gik snart ud på Salvingtons afrejsefelt og forsvandt for vores åsyn.

119:4.2 (1313.5) På tredjedagen efter denne overdragelses forsvinden observerede vi, i universets udsendelser til Uversa, denne vigtige nyhed fra det serafiske hovedkvarter i Nebadon: "Rapporterer den uanmeldte ankomst af en ukendt seraf, ledsaget af en ensom supernaf og Gabriel af Salvington. Denne uregistrerede seraf kvalificerer sig som tilhørende Nebadon-ordenen og bærer akkreditiver fra Uversa Dagenes Ældste, certificeret af Immanuel af Salvington. Denne seraf er testet til at tilhøre den højeste orden af engle i et lokalunivers og er allerede blevet tildelt korpset af undervisningsrådgivere."

119:4.3 (1313.6) Mikael var fraværende fra Salvington under denne, den serafiske overdragelse, i en periode på over fyrré standarduniversår. I løbet af denne tid var han tilknyttet som serafisk undervisningsrådgiver, hvad man kunne kalde en privatsekretær, til seksogtyve forskellige mesterlærere, der arbejdede på toogtyve forskellige verdener. Hans sidste eller afsluttende opgave var som rådgiver og hjælper i forbindelse med en Treenighedens

Undervisende søn overdragelsesmission på verden 462 i system 84 i konstellation 3 i Nebadons univers.

119:4.4 (1314.1) Aldrig i løbet af denne syv år lange tjeneste var denne Treenighedens Undervisende Søn helt overbevist om hans serafmedhjælperes identitet. Sandt nok, blev alle serafer i denne tidsalder betragtet med særlig interesse og spørgende blik. Vi vidste, at vores elskede Hersker var derude i universet, forklædt som en seraf, men vi kunne aldrig være sikre på hans identitet. Aldrig, blev han med sikkerhed identificeret, før tidspunktet for hans tiltrædelse til overdragelsesmissionen af denne Treenighedens Undervisende Søn. Altid under hele dette tidsforløb, observerede vi dog en særlig interesse i forhold til de højeste serafer, i tilfælde af, at nogen af os ville finde, at vi ubevidst havde været vært til universets hersker i overdragelsesmissionen, som skabt væsen. Siden er det blevet for evigt sandt, om engle, at deres Skaber og Hersker “på alle punkter er blevet prøvet og testet i den serafiske personligheds skikkelse.”

119:4.5 (1314.2) Efterhånden som disse successive overdragelser i stigende grad fik karakter af de lavere former for liv i universet, blev Gabriel mere og mere en del af disse inkarnationseventyr og fungerede som universets bindeled mellem den overdragne Mikael og den fungerende univershersker, Immanuel.

119:4.6 (1314.3) Nu har Mikael gennemgået overdragelseserfaringen for tre ordener af sit skabte univers' Sønner: Melkisedekerne, Lanonandekerne og de Materielle Sønner. Dernæst nedlader han sig til at personificere sig i englelivets skikkelse som en højeste seraf, før han vender sin opmærksomhed mod de forskellige faser i den

opstigende karriere for hans laveste form for viljesskabninger, de evolutionære dødelige i tid og rum.

5. Den femte overdragelse

119:5.1 (1314.4) For lidt over tre hundrede millioner år siden, som tiden regnes på Urantia, var vi vidne til endnu en af disse overdragelser af universets autoritet til Immanuel og så Mikael forberede sig på afrejsen. Denne gang var anderledes end de foregående, fordi han meddelte, at hans destination var Uversa, hovedkvarteret for superuniverset Orvonton. I rette tid rejste vores suveræn, men udsendelserne fra superuniverset nævnte aldrig Mikael's ankomst til Dagenes Ældstes domstole. Kort efter hans afrejse fra Salvington kom der dog denne betydningsfulde udtalelse i Uversas udsendelser: "Der ankom i dag en uanmeldt og unummereret opstigende pilgrim af dødelig oprindelse fra Nebadon's univers, certificeret af Immanuel af Salvington og ledsaget af Gabriel af Nebadon. Dette uidentificerede væsen har status som en sand ånd og er blevet modtaget i vores fællesskab."

119:5.2 (1314.5) Hvis du skulle besøge Uversa i dag, ville du høre beretningen om de dage, hvor Eventod opholdt sig der, denne særlige og ukendte pilgrim i tid og rum, der på Uversa var kendt under dette navn. Og denne opstigende dødelige, i det mindste en fremragende personlighed i nøjagtig lighed med de opstigende dødeliges åndelige stadie, levede og fungerede på Uversa i en periode

på elleve år af Orvontons standardtid. Dette væsen modtog opgaverne og udførte pligterne som en åndelig dødelig sammen med sine medmennesker fra Orvontons forskellige lokaluniverser. På “alle punkter blev han testet og prøvet, ligesom sine medmennesker,” og ved alle lejligheder viste han sig værdig til sine overordnedes tillid, mens han ufejlbarligt aftvang sine medånders respekt og loyale beundring.

119:5.3 (1315.1) På Salvington fulgte vi denne åndelige pilgrims karriere med stor interesse, idet vi på grund af Gabriels tilstedeværelse udmærket vidste, at denne beskedne og unummererede pilgrimsånd ikke var nogen anden end den overdraget hersker over vores lokale univers. Denne første tilsynekomst af Mikael inkarneret i rollen som et stadie i den dødelige evolution var en begivenhed, som begejstrede og tryllebandt hele Nebadon. Vi havde hørt om sådanne ting, men nu så vi dem. Han dukkede op på Uversa som en fuldt udviklet og perfekt trænet åndelig dødelig og fortsatte som sådan sin karriere, indtil en gruppe opstigende dødelige avancerede til Havona; hvorefter han talte med Dagenes Ældste og straks, i selskab med Gabriel, tog pludselig og uceremoniel afsked med Uversa og kort efter dukkede op på sin vante plads på Salvington.

119:5.4 (1315.2) Først da denne overdragelse var afsluttet, gik det endelig op for os, at Mikael sandsynligvis ville inkarnere i skikkelse af sine forskellige ordener af universpersonligheder, fra de højeste Melkisedeker helt ned til de dødelige af kød og blod i de evolutionære verdener i tid og rum. Omkring dette tidspunkt begyndte Melkisedek-kollegierne at undervise i sandsynligheden for, at Mikael

på et tidspunkt inkarnerede som en dødelig af kød og blod, og der opstod mange spekulationer om den mulige teknik bag en sådan uforklarlig overdragelse. At Mikael personligt havde optrådt i rollen som en opstigende dødelig, gav ny og ekstra interesse til hele skemaet med skabningernes udvikling hele vejen op gennem både lokaluniverset og superuniverset.

119:5.5 (1315.3) Alligevel forblev teknikken bag disse successive overdragelser et mysterium. Selv Gabriel indrømmer, at han ikke forstår den metode, hvormed denne Paradisets Søn og universets Skaber efter forgodtbefindende kunne påtage sig personligheden og leve livet som en af sine egne underordnede skabninger.

6. Den sjette overdragelse

119:6.1 (1315.4) Nu, hvor hele Salvington var bekendt med forberedelserne til en forestående overdragelse, kaldte Mikael de opholdende på hovedkvartersplaneten sammen og udfoldede for første gang resten af inkarnationsplanen, idet han meddelte, at han snart ville forlade Salvington med det formål at påtage sig en morontia-dødeligs karriere ved de Højeste Fædres domstole på hovedkvartersplaneten i den femte konstellation. Og så hørte vi for første gang meddelelsen om, at hans syvende og sidste overdragelse ville finde sted på en evolutionær verden i skikkelse af dødeligt kød.

119:6.2 (1315.5) Før han forlod Salvington til den sjette overdragelse, talte Mikael til de forsamlede indbyggere på sfæren og tog af sted i

alles påsyn, ledsaget af en enlig seraf og Neadons lyse morgenstjerne. Mens ledelsen af universet igen var blevet overdraget til Immanuel, var der en bredere fordeling af det administrative ansvar.

119:6.3 (1315.6) Mikael dukkede op i hovedkvarteret i konstellation fem som en fuldgyltig morontia-dødelig med opstigende status. Jeg beklager, at det er mig forbudt at afsløre detaljerne i denne unummererede morontia-dødeligs karriere, for det var en af de mest ekstraordinære og fantastiske epoker i Mikaels overdragelseserfaring, ikke engang hvis man ser bort fra hans dramatiske og tragiske ophold på Urantia. Men blandt de mange restriktioner, jeg blev pålagt, da jeg accepterede denne opgave, er der en, som forbyder mig at udfolde detaljerne i Mikaels vidunderlige karriere som morontia-dødelig på Endantum.

119:6.4 (1316.1) Da Mikael vendte tilbage fra denne morontielle overdragelse, var det tydeligt for os alle, at vores Skaber var blevet en medskabning, at Universets Hersker også var ven og sympatisk hjælper for selv den laveste form for skabt intelligens i hans riger. Vi havde bemærket denne gradvise tilegnelse af skabningens synspunkt i universets administration før dette, for det var gradvist dukket op, men det blev mere tydeligt efter afslutningen af den morontielle dødelige overdragelse, og endnu mere tydeligt efter hans tilbagevenden fra karrieren som tømrermesterens søn på Urantia.

119:6.5 (1316.2) Vi blev på forhånd informeret af Gabriel om tidspunktet for Mikaels frigivelse fra morontia-gaven, og derfor arrangerede vi en passende modtagelse på Salvington. Millioner og atter millioner af

væsener var samlet fra konstellationen Nebadons hovedkvartersverdener, og et flertal af beboerne i de verdener, der støder op til Salvington, var samlet for at byde ham velkommen tilbage til herredømmet over sit univers. Som svar på vores mange velkomstdresser og udtryk for påskønnelse af en hersker, der er så levende interesseret i sine skabninger, svarede han kun: "Jeg har blot været i min Faders tjeneste. Jeg gør det kun til glæde for Paradissønnerne, som elsker og længes efter at forstå deres skabninger."

119:6.6 (1316.3) Men fra den dag og frem til den time, hvor Mikael begav sig ud på sit Urantia-eventyr som Menneskesønnen, fortsatte hele Nebadon med at diskutere deres suveræne herskers mange bedrifter, da han fungerede på Endantum overdragelses inkarnationen af et morontia dødelig under den evolutionære opstigning, der på alle punkter blev testet som sine fæller, der var samlet fra de materielle verdener i hele konstellationen for hans ophold.

7. Den syvende og sidste overdragelse

119:7.1 (1316.4) I titusinder af år har vi alle set frem til Mikael's syvende og sidste overdragelse. Gabriel havde lært os, at denne sidste overdragelse ville ske i skikkelse af dødeligt kød, men vi var helt uvidende om tid, sted og måde for dette kulminerende eventyr.

119:7.2 (1316.5) Den offentlige meddelelse om, at Mikael havde valgt Urantia som skueplads for sin sidste overdragelse, kom kort tid efter,

at vi havde hørt om Adam og Evas misligholdelse. Og således har jeres verden i mere end 35.000 år indtaget en meget iøjnefaldende plads i hele universets råd. Der var intet hemmelighedskræmmeri (bortset fra inkarnationsmysteriet) forbundet med noget trin i Urantias overdragelse. Fra først til sidst, op til Mikael's endelige og triumferende tilbagevenden til Salvington som universets suveræne hersker, var der den mest fuldstændige universoffentlighed om alt, hvad der foregik på jeres lille, men højt ærede verden.

119:7.3 (1316.6) Mens vi troede, at dette ville være metoden, vidste vi aldrig, før selve begivenheden fandt sted, at Mikael ville vise sig på jorden som et hjælpeløst spædbarn fra riget. Hidtil havde han altid vist sig som et fuldt udviklet individ fra den personlighedsgruppe, der var udvalgt til overdragelsen, og det var en spændende meddelelse, der blev udsendt fra Salvington om, at barnet fra Betlehem var blevet født på Urantia.

119:7.4 (1316.7) Da indså vi ikke blot, at vores skaber og ven tog det mest usikre skridt i hele sin karriere, idet han tilsyneladende risikerede sin position og autoritet ved denne overdragelse som et hjælpeløst spædbarn, men vi forstod også, at hans oplevelse ved denne sidste og dødelige overdragelse for evigt ville indsætte ham som den ubestridte og øverste hersker over Nebadons univers. I en tredjedel af et århundrede af jordens tid var alle øjne i alle dele af dette lokalunivers rettet mod Urantia. Alle intelligenser indså, at den sidste overdragelse var i gang, og da vi længe havde kendt til Lucifers oprør i Satania og til Caligastias utilfredshed på Urantia, forstod vi

godt intensiteten af den kamp, der ville følge, når vores hersker nedlod sig til at inkarnere på Urantia i dødeligt køds ydmyge form og skikkelse.

119:7.5 (1317.1) Joshua ben Joseph, den jødiske baby, blev undfanget og født ind i verden ligesom alle andre babyer før og siden *bortset* fra, at netop denne baby var inkarnationen af Mikael af Nebadon, en guddommelig søn af Paradis og skaberen af hele dette lokale univers af ting og væsener. Og dette mysterium om inkarnationen af Guddommen i Jesu menneskelige skikkelse, som ellers er af naturlig oprindelse i verden, vil for evigt forblive uløst. Selv i evigheden vil du aldrig kende teknikken og metoden til Skaberens inkarnation i hans skabningers form og skikkelse. Det er Sonaringtons hemmelighed, og sådanne mysterier er udelukkende i de guddommelige Sønners besiddelse, som har gennemgået overdragelseserfaringen.

119:7.6 (1317.2) Visse kloge mænd på jorden kendte til Mikael's forestående ankomst. Gennem den ene verdens kontakt med den anden fik disse vise mænd med åndelig indsigt kendskab til Mikael's forestående overdragelse til Urantia. Og seraferne gav gennem mellemvæsnerne meddelelse til en gruppe kaldæiske præster, hvis leder var Ardnon. Disse Guds mænd besøgte det nyfødte barn i krybben. Den eneste overnaturlige begivenhed, der er forbundet med Jesu fødsel, var serafernes meddelelse til Ardnon og hans medarbejdere om deres tidligere tilknytning til Adam og Eva i den første have.

119:7.7 (1317.3) Jesu menneskelige forældre var almindelige mennesker på deres tid og i deres generation, og denne inkarnerede Guds søn

blev således født af en kvinde og opdraget på almindelig vis som børn af den race og i den tidsalder.

119:7.8 (1317.4) Historien om Mikael's ophold på Urantia, fortællingen om Skabersønnens overdragelse i dødelig form, til din verden, er en sag, som rækker ud over denne fortællings rammer og formål.

8. Mikael's status efter overdragelserne

119:8.1 (1317.5) Efter Mikael's sidste og vellykkede overdragelse på Urantia blev han ikke alene accepteret af Dagenes Ældste som suveræn hersker over Nebadon, men han blev også anerkendt af den Universelle Fader som den etablerede leder af det lokalunivers, han selv havde skabt. Da han vendte tilbage til Salvington, blev denne Mikael, Menneskesønnen og Guds Søn, udråbt til Nebadons etablerede hersker. Fra Uversa kom den ottende proklamation af Mikael's suverænitet, mens der fra Paradis kom den fælles udtalelse fra den Universelle Fader og den Evige Søn, der gjorde denne forening af Gud og menneske til universets eneste overhoved og gav Dagenes Forenede, der var udstationeret på Salvington, besked på at tilkendegive sin hensigt om at trække sig tilbage til Paradis. Dagenes Trofaste på konstellationens hovedkvarter blev også instrueret i at trække sig tilbage fra de Højstes råd. Men Mikael ville ikke acceptere, at Treenighedens Sønner trak sig tilbage for at rådgive og samarbejde. Han samlede dem på Salvington og bad dem personligt

om for evigt at forblive i Neadon. De tilkendegav deres ønske om at efterkomme denne anmodning over for deres ledere i Paradis, og kort tid efter blev der udstedt de mandater der skilte dem fra Paradis, som for evigt knyttede disse sønner af centraluniverset til Mikael's domstole i Neadon.

119:8.2 (1318.1) Det krævede næsten en milliard år af Urantias tid at fuldføre Mikael's overdragelses karriere og at gennemføre den endelige etablering af hans suveræne autoritet i det univers, han selv havde skabt. Mikael blev født som skaber, uddannet som administrator og trænet som leder, men han var nødt til at gøre sig fortjent til sin suverænitet gennem erfaring. Og således er jeres lille verden blevet kendt i hele Neadon som den arena, hvor Mikael fuldførte den erfaring, som kræves af enhver Paradisets Skabersøn, før han får ubegrænset kontrol og styring over det univers, han selv har skabt. Efterhånden som du stiger op i lokaluniverset, vil du lære mere om idealerne hos de personligheder, der var involveret i Mikael's tidligere overdragelser.

119:8.3 (1318.2) Ved at fuldføre sine skabningsoverdragelser etablerede Mikael ikke blot sin egen suverænitet, men forøgede også Gud den Højstes udviklende suverænitet. I løbet af disse overdragelser engagerede Skabersønnen sig ikke kun i en nedadgående udforskning af de forskellige naturer i skabningernes personlighed, men han opnåede også åbenbaringen af Paradisgudernes forskelligt diversificerede viljer, hvis syntetiske enhed, som åbenbaret af de Højeste Skabere, er en åbenbaring af det Højeste Væsens vilje.

119:8.4 (1318.3) Disse forskellige aspekter af guddommens vilje er for evigt personificeret i de syv Mesterånders forskellige naturer, og hver af Mikaels overdragelser var på en særlig måde en åbenbaring af en af disse guddommelighedsmanifestationer. Ved sin Melkisedek-overdragelse manifesterede han Faderens, Sønnens og Åndens forenede vilje, ved sin Lanonandek-overdragelse Faderens og Sønnens vilje; ved den adamiske overdragelse åbenbarede han Faderens og Åndens vilje, ved den serafiske overdragelse Sønnens og Åndens vilje; På den dødelige overdragelse på Uversa skildrede han Samforenerens vilje, på den dødelige overdragelse på Morontia den Evige Søns vilje; og på den materielle overdragelse på Urantia udlevede han den Universelle Faders vilje, selv som en dødelig af kød og blod.

119:8.5 (1318.4) Fuldførelsen af disse syv overdragelser resulterede i frigørelsen af Mikaels suveræne suverænitet og også i skabelsen af muligheden for den Højstes suverænitet i Nebadon. På ingen af Mikaels overdragelser åbenbarede han Gud den Højeste, men summen af alle syv overdragelser er en ny Nebadon-åbenbaring af det Højeste Væsen.

119:8.6 (1318.5) I erfaringen af at nedstige fra Gud til mennesket erfarede Mikael samtidig en opstigning fra partialitet af manifestabilitet til overherredømme af begrænset handling og endelig frigørelse af sit potentiale for absonit funktion. Mikael, en Skabersøn, er skaberen af tid og rum, men Mikael som syvfoldige Mestersøn er medlem af et af de guddommelige korps, der udgør den Ultimative Treenighed.

119:8.7 (1318.6) Ved at gennemgå erfaringen med at åbenbare Treenighedens syv Mesteråndsviljer, har Skabersønnen gennemgået erfaringen med at åbenbare den Højestes vilje. Ved at fungere som åbenbarer af Overhøjhedens vilje har Mikael, sammen med alle andre Mestersønner, for evigt identificeret sig med den Højeste. I denne universets tidsalder åbenbarer han den Højeste og deltager i aktualiseringen af Overhøjhedens suverænitet. Men i den næste universalder tror vi, at han vil samarbejde med det Højeste Væsen i den første erfaringsmæssige Treenighed for og i det ydre rums universer.

119:8.8 (1319.1) Urantia er hele Nebadons sentimentale helligdom, den øverste af ti millioner beboede verdener, det jordiske hjem for Kristus Mikael, herskeren over hele Nebadon, en Melkisedek-tjener for rigerne, en systemfrelser, en adamisk forløser, en serafisk medvandrer, en medarbejder for opstigende ånder, en morontia-fremskridtsmand, en Menneskesøn i dødeligt køds skikkelse og Urantias planetariske prins. Og jeres optegnelser fortæller sandheden, når de siger, at den samme Jesus har lovet engang at vende tilbage til den verden, hvor han blev overdraget for sidste gang, til Korsets Verden.

119:8.9 (1319.2) [Denne artikel, der skildrer Kristus Mikael's syv overdragelser, er den treogtresindstyvende af en række præsentationer, sponsoreret af talrige personligheder, der fortæller Urantias historie frem til tidspunktet for Mikael's tilsynekomst på

jorden i skikkelse af dødeligt kød. Disse artikler blev autoriseret af en Neadon-kommission på tolv, der handlede under ledelse af Mantutia Melkisedek. Vi udarbejdede disse beretninger og skrev dem på engelsk ved hjælp af en teknik, der var godkendt af vores overordnede, i året 1935 e.Kr. af Urantias tid].

Urantia Bogen

<< [Kapitel 119](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 120](#) >>

DEL IV

Jesu Liv og Lære

De følgende kapitel blev udarbejdet af en kommission af tolv Urantia mellemvæsener som virkede under opsyn af en Melkisedek som ledede åbenbaringseprojektet.

Grundlaget for denne beretning blev leveret af en anden gradens mellemvæsen som engang var betroet det overmenneskelige tilsyn med apostelen Andreas.

[Kapitel 120 - Mikael's Overdragelse På Urantia](#)

[Kapitel 121 - Forholdene På Tiden For Mikael's Overdragelse](#)

[Kapitel 122 - Jesu Fødsel Og Spæde Barndom](#)

[Kapitel 123 - Jesu Tidlige Barndom](#)

[Kapitel 124 - Jesu Senere Barndom](#)

[Kapitel 125 - Jesus I Jerusalem](#)

[Kapitel 126 - De To Afgørende År](#)

[Kapitel 127 - Ungdomsårene](#)

[Kapitel 128 - Jesu Tidlige Manddomstid](#)

[Kapitel 129 - Jesu Senere Voksenliv](#)

[Kapitel 130 - På Vej Til Rom](#)

[Kapitel 131 - Verdens Religioner](#)

[Kapitel 132 - Opholdet I Rom](#)

[Kapitel 133 - Tilbagerejsen Fra Rom](#)

[Kapitel 134 - Mellemårene](#)

[Kapitel 135 - Johannes Døberen](#)

[Kapitel 136 - Dåben Og De Fyrre Dage](#)

[Kapitel 137 - Ventetid I Galilæa](#)

[Kapitel 138 - Træningen Af Rigets Budbringere](#)

[Kapitel 139 - De Tolv Apostle](#)

[Kapitel 140 - Ordinationen Af De Tolv](#)

[Kapitel 141 - Begyndelsen Af Det Offentlige Arbejde](#)

[Kapitel 142 - Påsken I Jerusalem](#)

[Kapitel 143 - På Vej Gennem Samaria](#)

[Kapitel 144 - I Gilboa Og Dekapolis](#)

[Kapitel 145 - Fire Begivenhedsrige Dage i Kapernaum](#)

[Kapitel 146 - Den Første Prædiketur I Galilæa](#)

[Kapitel 147 - Et Kort Besøg I Jerusalem](#)

[Kapitel 148 - Undervisning Af Evangelister I Betsaida](#)

[Kapitel 149 - Den Anden Prædiketur](#)

[Kapitel 150 - Den Tredje Prædiketur](#)

[Kapitel 151 - Venten Og Undervisning Ved Søen](#)

[Kapitel 152 - Hændelserne Som Førte Frem Til Krisen I](#)

[Kapernaum](#)

[Kapitel 153 - Krisen I Kapernaum](#)

[Kapitel 154 - De Sidste Dage I Kapernaum](#)
[Kapitel 155 - Flugten Gennem Nord Galilæa](#)
[Kapitel 156 - Turen Til Tyrus Og Sidon](#)
[Kapitel 157 - I Caesarea Filippi](#)
[Kapitel 158 - Forklarelsens Bjerg](#)
[Kapitel 159 - Turen Gennem Dekapolis](#)
[Kapitel 160 - Rodan Fra Alexandria](#)
[Kapitel 161 - Videre Samtaler Med Rodan](#)
[Kapitel 162 - Ved Løvhyttefesten](#)
[Kapitel 163 - Ordinationen Af De Halvfjerds I Magadan](#)
[Kapitel 164 - Tempelindvielsesfesten](#)
[Kapitel 165 - Missionen I Perea Begynder](#)
[Kapitel 166 - Sidste Besøg I Det Nordlige Perea](#)
[Kapitel 167 - Besøget I Filadelfia](#)
[Kapitel 168 - Lazarus' genopstandelse](#)
[Kapitel 169 - Den Sidste Undervisning Ved Pella](#)
[Kapitel 170 - Himmelriget](#)
[Kapitel 171 - På Vej Til Jerusalem](#)
[Kapitel 172 - Rejsen Ind Til Jerusalem](#)
[Kapitel 173 - Mandagen I Jerusalem](#)
[Kapitel 174 - Tirsdag Morgen I Templet](#)
[Kapitel 175 - Den Sidste Tale I Templet](#)
[Kapitel 176 - Tirsdagften På Oliebjerget](#)
[Kapitel 177 - Onsdagen, Hviledagen](#)
[Kapitel 178 - Sidste Dag I Lejren](#)
[Kapitel 179 - Det Sidste Aftensmåltid](#)
[Kapitel 180 - Afskedstalen](#)

[Kapitel 181 - De Sidste Råd Og Advarsler](#)

[Kapitel 182 - I Getsemane](#)

[Kapitel 183 - Jesus Forrådes Og Arresteres](#)

[Kapitel 184 - Foran Det Jødiske Råds Domstol](#)

[Kapitel 185 - Rettergangen Foran Pilatus](#)

[Kapitel 186 - Kort Før Korsfæstelsen](#)

[Kapitel 187 - Korsfæstelsen](#)

[Kapitel 188 - Tiden I Gravkammeret](#)

[Kapitel 189 - Opstandelsen](#)

[Kapitel 190 - Jesus Åbenbarer Sig I Morontiaform](#)

[Kapitel 191 - Jesus Åbenbare Sig For Apostlerne Og Andre Ledere](#)

[Kapitel 192 - Tilsynekomsterne I Galilæa](#)

[Kapitel 193 - De Sidste Tilsynekomster Og Himmelfarten](#)

[Kapitel 194 - Overdragelsen Af Sandhedens Ånd](#)

[Kapitel 195 - Efter Pinsen](#)

[Kapitel 196 - Jesu Tro](#)

Urantia Bogen

<< [DEL IV](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 121](#) >>

Kapitel 120

Mikaels Overdragelse På Urantia

120:0.1 (1323.1) UDPEGET af Gabriel til at føre tilsyn med den reviderede fremstilling af Mikaels liv, da han var på Urantia og i skikkelse af dødeligt kød, er jeg, Melkisedeks leder af åbenbaringskommissionen, der er betroet denne opgave, bemyndiget til at præsentere denne beretning om visse begivenheder, der umiddelbart gik forud for Skabersønnens ankomst til Urantia for at påbegynde den afsluttende fase af hans univers overdragelseserfaring. At leve sådanne identiske liv, som han pålægger de intelligente væsener i sin egen skabelse, og således skænke sig selv i lighed med sine forskellige ordener af skabte væsener, er en del af den pris, som enhver Skabersøn må betale for den fulde og højeste suverænitæt over sit selvskabte univers af ting og væsener.

120:0.2 (1323.2) Før de begivenheder, jeg er ved at beskrive, havde Mikael af Nebadon skænket sig selv seks gange i skikkelse af seks forskellige

ordener af hans mangfoldige skabelse af intelligente væsener. Derefter forberedte han sig på at stige ned på Urantia i skikkelse af dødeligt kød, den laveste orden af hans intelligente viljesskabninger, og som et sådant menneske fra det materielle rige at udføre den sidste akt i dramaet om erhvervelsen af universets suverænitet i overensstemmelse med mandaterne fra de guddommelige Paradisherskere i universernes univers.

120:0.3 (1323.3) I løbet af hver af disse forudgående overdragelser erhvervede Mikael ikke blot den endelige erfaring fra en gruppe af sine skabte væsener, men han erhvervede også en væsentlig erfaring i samarbejde i Paradiset, som i sig selv ville bidrage yderligere til at gøre ham til suveræn i sit selvskabte univers. På et hvilket som helst tidspunkt i hele lokaluniversets fortid kunne Mikael have hævdet sin personlige suverænitet som Skabersøn, og som Skabersøn kunne han have regeret sit univers på den måde, han selv havde valgt. I et sådant tilfælde ville Immanuel og de tilhørende Paradissønner have forladt universet. Men Mikael ønskede ikke blot at herske over Nebadon i sin egen isolerede ret som Skabersøn. Han ønskede at stige op gennem faktisk erfaring i samarbejdsvillig underordning under Paradistreenigheden til det høje sted i universets status, hvor han ville blive kvalificeret til at regere sit univers og administrere dets anliggender med den fuldkommenhed i indsigt og visdom i udførelse, som engang vil være karakteristisk for det Højeste Væsens ophøjede styre. Han stræbte ikke efter fuldkommenhed i sit styre som Skabersøn, men efter overlegenhed i sin administration som

legemliggørelsen af universets visdom og Det Højeste Væsens guddommelige erfaring.

120:0.4 (1324.1) Mikael havde derfor et dobbelt formål med at give disse syv overdragelser til de forskellige ordener af skabninger i sit univers: For det første fuldendte han den nødvendige erfaring i skabningernes forståelse, som kræves af alle Skabersønner, før de påtager sig fuldstændig suverænitet. En Skabersøn kan til enhver tid herske over sit univers i egen ret, men han kan først herske som den højeste repræsentant for Paradisets Treenighed, når han har gennemgået de syv overdragelser til universets skabninger. For det andet stræbte han efter privilegiet at repræsentere den maksimale autoritet fra Paradisets Treenighed, som kan udøves i den direkte og personlige administration af et lokalunivers. I overensstemmelse hermed underkastede Mikael sig, under oplevelsen af hver af sine universoverdragelser, med dygtighed og accepterede frivillig de forskelligt sammensatte viljer fra de forskellige sammenslutninger af personer i Paradisets Treenighed. Det vil sige, at ved den første overdragelse var han underlagt Faderens, Sønnens og Åndens kombinerede vilje; ved den anden overdragelse Faderens og Sønnens vilje; ved den tredje overdragelse Faderens og Åndens vilje; ved den fjerde overdragelse Sønnens og Åndens vilje; ved den femte overdragelse Den Uendelige Ånds vilje; ved den sjette overdragelse Den Evige Søns vilje; og under den syvende og sidste overdragelse, på Urantia, Den Universelle Faders vilje.

120:0.5 (1324.2) Mikael kombinerer derfor i sin personlige suverænitet den guddommelige vilje i de universelle Skaberes syvfoldige faser

med sine lokale universsskabningers forstående erfaring. Således er hans administration blevet repræsentativ for den størst mulige magt og autoritet, selv om den er frataget alle vilkårlige antagelser. Hans magt er ubegrænset, da den er afledt af erfaringen med Paradisguddommene; hans autoritet er ubestridelig, da den er erhvervet gennem faktisk erfaring i skikkelse af universets skabninger; hans suverænitet er suveræn, da den på én og samme tid legemliggør Paradisguddommens syvfoldige synspunkt med skabningens synspunkt i tid og rum.

120:0.6 (1324.3) Efter at have fastlagt tidspunktet for sin sidste overdragelse og valgt den planet, hvor denne ekstraordinære begivenhed skulle finde sted, holdt Mikael den sædvanlige konference med Gabriel før overdragelsen og præsenterede sig derefter for sin ældre bror og rådgiver i Paradiset, Immanuel. Alle beføjelser i universets administration, som ikke tidligere var blevet overdraget til Gabriel, overdrog Mikael nu i Immanuels varetægt. Og lige før Mikael afrejste til inkarnationen på Urantia, accepterede Immanuel at have universet i sin varetægt i tiden for overdragelsen på Urantia og gav ham de overdragelsesråd, der skulle tjene som inkarnationsvejledning for Mikael, når han nu ville vokse op på Urantia som en af rigets dødelige.

120:0.7 (1324.4) I denne forbindelse bør man huske på, at Mikael havde valgt at udføre denne overdragelse i skikkelse af dødeligt kød, underlagt Paradisfaderens vilje. Skabersønnen havde ikke brug for instruktioner fra nogen for at udføre denne inkarnation med det ene

formål at opnå universets suverænitet, men han havde påbegyndt et program for åbenbaringen af den Højeste, som involverede samarbejde med Paradisgudernes forskellige viljer. Således ville hans suverænitet, når han endelig og personligt opnåede den, faktisk være altomfattende for guddommens syvfoldige vilje, som den kulminerer i den Højeste. Han var derfor seks gange tidligere blevet instrueret af de personlige repræsentanter for de forskellige Paradisguddomme og sammenslutninger af dem; og nu blev han instrueret af Dagenes Forenede, Paradistreenighedens ambassadør i Neadons lokalunivers, som handlede på vegne af den Universelle Fader.

120:0.8 (1325.1) Der var umiddelbare fordele og enorme compensationer som følge af, at denne mægtige Skabersøn endnu engang frivilligt var villig til at underordne sig Paradisguddommens vilje, denne gang den Universelle Faders. Ved denne beslutning om at foretage en sådan associativ underordning ville Mikael i denne inkarnation ikke blot opleve det dødelige menneskes natur, men også viljen hos Paradisets Fader af alle. Og desuden kunne han gå ind til denne enestående overdragelse med fuld forvisning om, at Immanuel ikke alene ville udøve Paradisfaderens fulde autoritet i administrationen af sit univers under hans fravær ved overdragelsen på Urantia, men også med den trøstende viden, at superuniversets Dagenes Ældste havde dekretet sikkerheden i hans rige gennem hele overdragelsesperioden.

120:0.9 (1325.2) Og dette var rammen om den betydningsfulde begivenhed, da Immanuel præsenterede den syvende

overdragelsesopgave. Og fra denne Immanuels anvisning, som han før overdragelsen gav til universets hersker, som senere blev Jesus af Nazaret (Kristus Mikael) på Urantia, har jeg lov til at præsentere følgende uddrag:

1. Den syvende overdragelseskommission

120:1.1 (1325.3) “Min skaberbror, jeg skal til at være vidne til din syvende og sidste univers overdragelse. Meget trofast og perfekt har du udført de seks tidligere opgaver, og jeg nærer ingen anden tanke, end at du vil være lige så triumferende ved denne, din sidste suverænitetssuddeling. Hidtil har du vist dig på dine overdragelsessfærer som et fuldt udviklet væsen af den orden, du har valgt. Nu er du ved at vise dig på Urantia, den uordnede og forstyrrede planet efter dit valg, ikke som en fuldt udviklet dødelig, men som et hjælpeløst spædbarn. Dette, min kammerat, vil være en ny og uprøvet oplevelse for dig. Du er ved at betale den fulde pris for tildelingen og opleve den fuldstændige oplysning om inkarnationen af en Skaber i skikkelse af en skabning.

120:1.2 (1325.4) “Gennem hver af dine tidligere overdragelser har du frivilligt valgt at underkaste dig viljen hos de tre Paradisguddomme og deres guddommelige sammenslutninger. Af de syv faser af den Højestes vilje har du i dine tidligere tildelinger været underlagt alle undtagen din Paradisfars personlige vilje. Nu, hvor du har valgt at

være fuldstændig underlagt din Faders vilje under hele din syvende overdragelse, påtager jeg mig, som vores Faders personlige repræsentant, den ubetingede jurisdiktion over dit univers i den tid, du er inkarneret.

120:1.3 (1325.5) “Ved at påtage dig Urantia-overdragelsen, har du frivilligt givet afkald på al ekstraplanetarisk støtte og særlig hjælp, som kunne ydes af ethvert væsen, der er skabt af dig selv. Ligesom dine skabte sønner af Nebadon er helt afhængige af dig for at komme sikkert igennem hele deres univers-karriere, således må du nu blive helt og uforbeholdent afhængig af din Paradis-Fader for at komme sikkert igennem de uåbenbarede omskiftelser i din efterfølgende dødelige karriere. Og når du er færdig med denne tildelingsoplevelse, vil du i sandhed kende den fulde mening og den rige betydning af den tro og tillid, som du så uforanderligt kræver, at alle dine skabninger mestrer som en del af deres intime forhold til dig som lokaluniversets Skaber og Fader.

120:1.4 (1326.1) “Under hele din overdragelse på Urantia behøver du kun at bekymre dig om én ting, det ubrudte fællesskab mellem dig og din Paradisfar; og det vil være ved fuldkommengørelsen af et sådant forhold, at verdenen for din overdragelse, selv hele universet for din skabelse, vil skue en ny og mere forståelig åbenbaring af din Far og min Far, den universelle Far for alle. Din bekymring har derfor kun at gøre med dit personlige liv på Urantia. Jeg vil være fuldt og effektivt ansvarlig for sikkerheden og den uafbrudte administration af dit univers fra det øjeblik, hvor du frivilligt giver afkald på autoritet, indtil du vender tilbage til os som Universets Hersker,

bekræftet af Paradiset, og modtager tilbage fra mine hænder, ikke den stedfortrædende autoritet, som du nu overgiver til mig, men i stedet den højeste magt over og jurisdiktion over dit univers

120:1.5 (1326.2) “Og for at I kan vide med sikkerhed, at jeg er bemyndiget til at gøre alt det, jeg nu lover (vel vidende, at jeg er hele Paradisets sikkerhed for den trofaste opfyldelse af mit ord), meddeler jeg jer, at der netop er blevet meddelt mig et mandat fra Dagenes Ældste på Uversa, som vil forhindre enhver åndelig fare i Nebadon i hele perioden for din frivillige overdragelse. Fra det øjeblik, du overgiver din bevidsthed ved begyndelsen af din dødelige inkarnation, og indtil du vender tilbage til os som den højeste og ubetingede hersker over dette univers, som du selv har skabt og organiseret, kan der ikke ske noget af alvorlig betydning i hele Nebadon. I denne mellemliggende periode af din inkarnation har jeg ordrer fra Dagenes Ældste, som uden forbehold giver mandat til øjeblikkelig og automatisk udslettelse af ethvert væsen, der gør sig skyldig i oprør eller formaster sig til at anstifte oprør i Nebadons univers, mens du er fraværende på denne overdragelse. Min broder, i lyset af Paradisets autoritet, der ligger i min tilstedeværelse og forstærket af Uversas juridiske mandat, vil dit univers og alle dets loyale skabninger være sikre under din overdragelse. Du kan fortsætte din mission med kun en enkelt tanke—vor Faders forbedrede åbenbaring til de intelligente væsener i dit univers.

120:1.6 (1326.3) “Som ved hver af dine tidligere overdragelser vil jeg minde dig om, at jeg er modtager af dit univers’ jurisdiktion som broder-forvalter. Jeg udøver al autoritet og udøver al magt i dit navn.

Jeg fungerer, som vores Paradisfar ville gøre det, og i overensstemmelse med din udtrykkelige anmodning om, at jeg således handler i dit sted. Og da det er tilfældet, er al denne delegerede autoritet igen din til at udøve på ethvert tidspunkt, hvor du måtte finde det passende at kræve den tilbage. Din overdragelse er helt igennem frivillig. Som en dødelig inkarneret i riget er du uden himmelske begavelser, men al din afgivne magt kan du få, når som helst du vælger at geninvestere dig selv med universets autoritet. Hvis du skulle vælge at genindsætte dig selv i magt og autoritet, så husk, at det udelukkende vil være af *personlige* grunde, da jeg er det levende og højeste løfte, hvis tilstedeværelse og løfte garanterer en sikker administration af dit univers i overensstemmelse med din Faders vilje. Oprør, som det tre gange har fundet sted i Nebadon, kan ikke forekomme under dit fravær fra Salvington i forbindelse med denne overdragelse I perioden for Urantias overdragelse har Dagenes Ældste bestemt, at oprør i Nebadon skal investeres med det automatiske frø til dets egen udslettelse.

120:1.7 (1326.4) “Så længe du er fraværende ved denne sidste og ekstraordinære overdragelse, lover jeg (med Gabriels samarbejde) den trofaste administration af dit univers; og når jeg opfordre dig til at udføre denne tjeneste af guddommelig åbenbaring og at gennemgå denne erfaring af perfektioneret menneskelig forståelse, handler jeg for min Fader og din Fader og tilbyde dig følgende råd, som bør vejlede dig, mens du lever dit jordiske liv, og bliver mere og mere bevidst angående den guddommelige mission i dit fortsatte ophold i kødet:

2. Overdragelsens begrænsninger

120:2.1 (1327.1) “1. I overensstemmelse med praksis og i overensstemmelse med Sonaringtons teknik—forenelig med mandaterne som den Evige Søn i Paradis har givet—har jeg på alle måder ordnet din umiddelbare indgang til denne dødelige overdragelse i harmoni med de planer, som du selv har udviklet og Gabriel har placeret i min varetægt. Du vil vokse op på Urantia som et barn af verden, fuldføre din menneskelige uddannelse—alt imens underlagt din Paradisfaders vilje—leve dit liv på Urantia som du har besluttet, opsigte dit planetariske ophold, og forberede opstigning til din Fader for at modtage fra ham den højeste overhøjhed i dit univers.

120:2.2 (1327.2) “2. Bortset fra din jordiske mission og dens åbenbarelse til universet, men forbundet til begge, råder jeg dig, efter at du har erhvervet en tilstrækkelig bevidsthed om din guddommelige identitet, til at antage den ekstra opgave med teknisk at afslutte Lucifers oprør i systemet Satania, og at du gøre alt dette som *Menneskesønnen*; Således foreslår jeg, at du som en dødelig skabning i riget, i svaghed gjort magtfuld ved trosovergivelse til din Faders vilje, nådigt opnår alt det, du gentagne gange vilkårligt har afvist at opnå med magt og væld, da du var udstyret med det, da dette syndige og uberettigede oprør begyndte. Jeg ville betragte det som et passende klimaks for din dødelige overdragelse, hvis du

skulle vende tilbage til os som Menneskesønnen, Urantias planetariske prins, såvel som Guds Søn, dit univers' suveræne hersker. Som et dødeligt menneske, den laveste type intelligent væsen i Nebadon, skal du møde og dømme Caligastias og Lucifers blasfemiske prætentioner og, i din påtagede ydmyge stilling, for evigt gøre en ende på disse faldne lysbørns skammelige misrepræsentationer. Efter standhaftigt at have afvist at bringe disse oprørere i miskredit gennem udøvelsen af dine skaberprærogativer, ville det nu være passende, at du, i skikkelse af de laveste skabninger i din skabelse, vristede herredømmet ud af hænderne på disse faldne sønner; og således ville hele dit lokalunivers i al retfærdighed klart og for evigt anerkende retfærdigheden i, at du i rollen som dødeligt kød gjorde de ting, som barmhjertigheden formanede dig til ikke at gøre ved hjælp af vilkårlig autoritet. Og når du således ved din overdragelse har etableret muligheden for den Højstes suverænitæt i Nebadon, vil du i realiteten have afsluttet alle tidligere opstandes uafgjorte sager, uanset den større eller mindre tidsforskydning, der er involveret i realiseringen af denne præstation. Ved denne handling vil de verserende uoverensstemmelser i dit univers i det væsentlige være afviklet. Og med den efterfølgende tildeling af suverænitæt over dit univers kan lignende udfordringer af din autoritet aldrig gentage sig i nogen del af din store personlige skabelse.

120:2.3 (1327.3) “3. Når det er lykkedes dig at afslutte Urantias løsrivelse, hvilket du utvivlsomt vil, råder jeg dig til at acceptere Gabriels konference om titlen ‘Planetarisk Prins af Urantia’ som dit univers’ evige anerkendelse af din endelige overdragelseserfaring; og at du

yderligere gør alle ting, der er i overensstemmelse med formålet med din overdragelse, for at sone den sorg og forvirring, som Caligastias forræderi og det efterfølgende adamiske mislighold har bragt over Urantia.

120:2.4 (1328.1) “4. I overensstemmelse med din anmodning, kommer Gabriel og alle berørte parter, der samarbejder med dig i det udtrykte ønske om at afslutte din Urantia overdragelse med afsigelsen af en forsynets dom af riget, efterfulgt af ophøret af en tidsalder, de sovende overlevendes opstandelse og etablering af domsperioden for overdragelse af Sandhedens Ånd.

120:2.5 (1328.2) “5. Hvad angår den planet, hvor du blev overdraget, og den umiddelbare generation af mennesker, der bor der på tidspunktet for dit jordiske ophold, råder jeg dig til i høj grad at fungere i rollen som lærer. Vær først opmærksom på frigørelsen og inspirationen af menneskets åndelige natur. Dernæst skal du oplyse det formørkede menneskelige intellekt, helbrede menneskenes sjæle og frigøre deres sind fra ældgammel frygt. Og så, i overensstemmelse med din dødelige visdom, sørg for fysisk velvære og materiel komfort for dine brødre i kødet. Lev det ideelle religiøse liv til inspiration og opbyggelse for hele dit univers.

120:2.6 (1328.3) “6. På den planet, hvor du er blevet overdraget, skal du sætte det oprørsk-adskilte menneske åndeligt fri. På Urantia skal du yde et yderligere bidrag til den Højestes suverænitæt og således udvide etableringen af denne suverænitæt gennem de brede områder

af din personlige skabelse. I denne, din materielle overdragelse i kødets skikkelse, er du ved at opleve den endelige oplysning for en skaber i tid og rum, den dobbelte oplevelse af at arbejde i menneskets natur med din Paradisfars vilje. I dit timelige liv skal den begrænsede skabnings vilje og den uendelige Skabers vilje blive ét, ligesom de også forenes i det Højeste Væsens udviklende Guddom. Skænk Sandhedens Ånd på planeten for din overdragelse og gør således alle normale dødelige på denne isolerede sfære umiddelbart og fuldt tilgængelige for tjenesten fra vores Paradisfars adskilte tilstedeværelse, rigernes Tankerettere.

120:2.7 (1328.4) “7. I alt, hvad du måtte foretage dig i den verden, du er blevet overdraget, skal du hele tiden huske på, at du lever et liv til undervisning og opbyggelse af hele dit univers. Du *overdrager* dette liv i dødelig inkarnation til Urantia, men du skal *leve* et sådant liv til åndelig inspiration for enhver menneskelig og overmenneskelig intelligens, der har levet, nu eksisterer eller endnu kan leve på enhver beboet verden, der er dannet, nu udgør eller endnu kan udgøre en del af den enorme galakse, der er dit administrative domæne. Dit jordiske liv i skikkelse af dødeligt kød skal ikke leves på en sådan måde, at det udgør et *eksempel* for de dødelige på Urantia i de dage, hvor du opholder dig på jorden, eller for nogen efterfølgende generation af mennesker på Urantia eller på nogen anden verden. Tværtimod skal dit liv i kødet på Urantia være *inspiration* for alle liv på alle Nebadons verdener gennem alle generationer i de kommende tidsaldre.

120:2.8 (1328.5) “8. Din store mission, der skal realiseres og opleves i den jordiske inkarnation, er omfattet af din beslutning om at leve et liv, der helhjertet er motiveret til at gøre din Paradisfars vilje, og således *åbenbare Gud*, din Fader, i kødet, og især for de kødelige skabninger. Samtidig vil du også *fortolke* på en ny forhøjet måde, vor Fader, for alle de væsener, der er højere end de dødelige i hele Nebadon. På samme måde som denne tjeneste med ny åbenbaring og forstærket fortolkning af Paradisets Fader til den menneskelige og den overmenneskelige type sind, vil du også fungere således, at du laver en ny åbenbaring af mennesket til Gud. Udstil i dit ene korte liv i kødet, som det aldrig før er set i hele Nebadon, de transcendent muligheder, som et menneske, der kender Gud, kan opnå i løbet af den dødelige eksistens’ korte karriere, og lav en ny og oplysende *fortolkning* af mennesket og omskiftelserne i dets planetariske liv for alle de overmenneskelige intelligenser i hele Nebadon og til alle tider. Du skal gå ned til Urantia i dødelig skikkelse, og når du lever som et menneske i din tid og generation, vil du fungere således, at du viser hele dit univers idealet for perfektioneret teknik i det højeste engagement i din enorme skabelses anliggender: Det, at Gud søger mennesket og finder ham, og det, at mennesket søger Gud og finder ham; og at gøre alt dette til gensidig tilfredsstillelse og gøre det i løbet af et kort liv i kødet.

120:2.9 (1329.1) “9. Jeg advarer dig om altid at huske på, at selv om du faktisk bliver et almindeligt menneske i riget, vil du potentielt forblive en Skabersøn af Paradisfaderen. Gennem hele denne inkarnation, selvom du vil leve og handle som en Menneskesøn, vil

din personlige guddommeligheds skabende egenskaber følge dig fra Salvington til Urantia. Det vil altid være inden for din viljekraft at afslutte inkarnationen på et hvilket som helst tidspunkt efter din tankeretters ankomst. Før Tankeretterens ankomst og modtagelse vil jeg stå inde for jeres personligheds integritet. Men efter din Retters ankomst og samtidig med din gradvise erkendelse af arten og betydningen af din toverdragelsesmission, bør du afholde dig fra at formulere nogen overmenneskelig vilje til opnåelse, præstation eller magt i betragtning af, at dine skaberprærogativer vil forblive forbundet med din dødelige personlighed på grund af disse egenskabers uadskillelighed fra din personlige tilstedeværelse. Men ingen overmenneskelige konsekvenser vil følge din jordiske karriere uden Paradisfaderens vilje, medmindre du ved en bevidst og velovervejet viljeshandling træffer en udelt beslutning, som ender i et valg af hele personligheden.

3. Yderligere råd og anvisninger

120:3.1 (1329.2) “Og nu, min broder, når jeg tager afsked med dig, mens du forbereder dig på at rejse til Urantia, og efter at have rådgivet dig om den generelle adfærd i forbindelse med din overdragelse, så tillad mig at komme med nogle råd, som vi er nået frem til i samråd med Gabriel, og som vedrører mindre faser af dit jordiske liv. Vi foreslår endvidere:

120:3.2 (1329.3) “1. At du i forfølgelsen af idealet for dit jordiske liv også giver en vis opmærksomhed til realiseringen og eksemplificeringen af nogle ting, der er praktiske og umiddelbart nyttige for dine medmennesker.

120:3.3 (1329.4) “2. Hvad angår familierelationer, så giv forrang til de accepterede skikke i familielivet, som du finder dem etableret på den dag og i den generation, hvor du blev overdraget. Lev dit familie- og samfundsliv i overensstemmelse med skikkene hos det folk, du har valgt at optræde blandt.

120:3.4 (1329.5) “3. I dine relationer til den sociale orden anbefaler vi, at du begrænser dine bestræbelser til åndelig fornyelse og intellektuel frigørelse. Undgå alle forviklinger med den økonomiske struktur og de politiske forpligtelser i din tid. Hengiv dig især til at leve det ideelle religiøse liv på Urantia.

120:3.5 (1329.6) “4. Under ingen omstændigheder og ikke engang i den mindste detalje bør du blande dig i den normale og velordnede progressive udvikling af Urantias racer. Men dette forbud må ikke fortolkes som en begrænsning af dine bestræbelser på at efterlade dig et varigt og forbedret system af *positiv religiøs etik*. Som en dispensationssøn er du tildelt visse privilegier i forbindelse med udviklingen af den *åndelige* og *religiøse* status af verdens folk.

120:3.6 (1330.1) “5. Som du finder passende, skal du identificere dig med eksisterende religiøse og åndelige bevægelser, som de kan findes på Urantia, men på enhver mulig måde søge at undgå den formelle

etablering af en organiseret kult, en krystalliseret religion eller en adskilt etisk gruppering af dødelige væsener. Dit liv og din lære skal blive den fælles arv for alle religioner og alle folkeslag.

120:3.7 (1330.2) “6. For at du ikke unødigt skal bidrage til skabelsen af efterfølgende stereotype systemer af religiøs tro på Urantia eller andre former for ikke-progressiv religiøs loyalitet, råder vi dig yderligere: Efterlad ingen skrifter på planeten. Afhold fra at skrive på permanente materialer; pålæg dine medarbejdere ikke at lave billeder eller andre afbildninger af dig selv i kødet. Sørg for, at intet potentielt afgudsdyrkende er efterladt på planeten på tidspunktet for din afrejse.

120:3.8 (1330.3) “7. Mens du vil leve det normale og gennemsnitlige sociale liv på planeten, som et normalt individ af hankøn, vil du sandsynligvis ikke indgå i et ægteskabsforhold, hvilket forhold ville være helt hæderligt og i overensstemmelse med din overdragelse; men jeg må minde dig om, at et af Sonaringtons inkarnationsmandater forbyder, at en overdraget søn af paradisiske oprindelse efterlader menneskeligt afkom på nogen planet.

120:3.9 (1330.4) “8. I alle andre detaljer af din kommende overdragelse vil vi overlade dig til ledelsen af den iboende Retter, undervisningen af den altid tilstedeværende guddommelige ånd af menneskelig vejledning og fornuftsbedømmelsen af dit ekspanderende menneskelige sind af arvelig begavelse. En sådan forening af skabningens og Skaberens egenskaber vil sætte dig i stand til at leve

det fuldkomne menneskeliv for os på de planetariske sfærer, ikke nødvendigvis fuldkomment, som det betragtes af et enkelt menneske i en enkelt generation på en enkelt verden (langt mindre på Urantia), men helt og aldeles fuldkomment, som det vurderes på de mere højt perfektionerede og perfektionerende verdener i dit vidtstrakte univers.

120:3.10 (1330.5) “Og nu, må din Fader og min Fader, som altid har støttet os i alle tidligere forestillinger, lede og støtte dig og være med dig fra det øjeblik, du forlader os og opnår overgivelsen af din personlighedsbevidsthed, gennem din gradvise tilbagevenden til anerkendelse af din guddommelige identitet inkarneret i menneskelig form, og derefter gennem hele din overdragelseserfaring på Urantia indtil din udfrielse fra kødet og din opstigning til vores Faders højre suverænitets hånd. Når jeg igen ser dig på Salvington, vil vi byde dig velkommen tilbage til os som den højeste og ubetingede hersker over dette univers, som du selv har skabt, tjent og forstået.

120:3.11 (1330.6) “I dit sted regerer jeg nu. Jeg påtager mig jurisdiktion over hele Nebadon som fungerende hersker i mellemtiden for din syvende og dødelige overdragelse på Urantia. Og til dig, Gabriel, overdrager jeg opbevaringen af den kommende Menneskesøn, indtil han nu og i kraft og herlighed skal vende tilbage til mig som Menneskesønnen og Guds Søn. Og, Gabriel, jeg er din hersker, indtil Mikael således vender tilbage.”

* * *

120:3.12 (1330.7) Derefter fjernede Mikael sig straks fra vores midte i overværelse af hele Salvington, og vi så ham ikke mere på sin vante plads, før han vendte tilbage som universets øverste og personlige hersker efter afslutningen af sin overdragelseskariere på Urantia.

4. Inkarnationen—to bliver til én

120:4.1 (1331.1) Og således skulle visse uværdige børn af Mikael, som havde anklaget deres Skaberfader for selvisk at søge herredømme og givet efter for den insinuation, at Skabersønnen vilkårligt og autokratisk blev holdt ved magten i kraft af den urimelige loyalitet fra et vildledt univers af underdanige skabninger, bringes til tavshed for evigt og efterlades forvirrede og desillusionerede af det liv i selvforglemmende tjeneste, som Guds Søn nu gik ind til som Menneskesøn—alt imens han var underlagt “Paradisfaderens vilje.”

120:4.2 (1331.2) Men tag ikke fejl; selvom Kristus Mikael, virkelig er af dobbelt oprindelse, var han ikke en dobbelt personlighed. Han var ikke Gud i forening *med* mennesket, men snarere Gud *inkarneret* i mennesket. Han var altid netop dette kombinerede væsen. Den eneste progressive faktor i et sådant uforståeligt forhold var den

gradvise selvbevidste erkendelse og anerkendelse (af det menneskelige sind) af denne kendsgerning, at han var Gud og menneske.

120:4.3 (1331.3) Kristus Mikael blev ikke gradvis Gud. Gud blev ikke menneske på noget afgørende øjeblik i Jesu jordiske liv. Jesus var Gud og menneske—altid og i al evighed. Denne Gud og dette menneske var, og er nu *én*, ligesom Paradisets treenighed af tre væsener i virkeligheden er *én* Guddom.

120:4.4 (1331.4) Tab aldrig det faktum af syne, at det højeste åndelige formål med Mikael's overdragelse var at forbedre *åbenbaringen af Gud*.

120:4.5 (1331.5) De dødelige på Urantia har forskellige opfattelser af det mirakuløse, men for os, der lever som borgere i lokaluniverset, er der kun få mirakler, og langt de mest spændende af dem er Paradissønnernes inkarnationer. En guddommelig Søns tilsynkomst i og på jeres verden, ved tilsyneladende naturlige processer, betragter vi som et mirakel—universelle love, der virker ud over vores forståelse. Jesus af Nazaret var en mirakuløs person.

120:4.6 (1331.6) I og gennem hele denne ekstraordinære oplevelse valgte Gud Faderen at manifestere sig, som han altid gør —*på den sædvanlige måde*— på den normale, naturlige og pålidelige måde at handle guddommeligt på.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 120](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 122](#) >>

Kapitel 121

Forholdene På Tiden For Mikaels Overdragelse

121:0.1 (1332.1) Idet jeg handler under opsyn af en kommission bestående af tolv medlemmer af Det Forenede Broderskab af Urantias Mellemvæsener, som i fællesskab er sponsoreret af vores ordens præsiderende overhoved og den optegnede Melkisedek, er jeg en anden gradens mellemvæsen, som engang var knyttet til apostlen Andreas, og jeg er bemyndiget til at optegne beretningen om Jesus af Nazarets livsforløb, som de blev iagttaget af min orden af jordiske skabninger, og som de efterfølgende delvist blev optegnet af det menneskelige subjekt under mit tidslige formynderskab. Da han vidste, hvordan hans Mester så omhyggeligt undgik at efterlade sig skriftlige optegnelser, nægtede Andreas standhaftigt at mangfoldiggøre kopier af sin skriftlige fortælling. En lignende holdning hos de andre af Jesu apostle forsinkede i høj grad nedskrivningen af evangelierne.

1. Vesten under det første århundrede efter kristus

121:1.1 (1332.2) Jesus kom ikke til denne verden i en tidsalder med åndeligt forfald; på tidspunktet for hans fødsel oplevede Urantia en sådan vækkelse af åndelig tænkning og religiøs livsførelse, som den ikke havde kendt i hele sin tidligere postadamiske historie og heller ikke har oplevet i nogen æra siden. Da Mikael inkarnerede på Urantia, havde verden de mest gunstige betingelser for Skabersønnens overdragelse, som nogensinde tidligere havde hersket eller siden er opnået. I århundrederne lige før denne tid havde den græske kultur og det græske sprog spredt sig over Vesten og den nære Orient, og jøderne, som er en levantinsk race, der i sin natur er delvis vestlig og delvis orientalsk, var eminent egnede til at udnytte sådanne kulturelle og sproglige rammer til effektiv spredning af en ny religion til både Øst og Vest. Disse yderst gunstige omstændigheder blev yderligere forstærket af romernes tolerante politiske styre af Middelhavsverdenen.

121:1.2 (1332.3) Hele denne kombination af verdenspåvirkninger illustreres godt af Paulus' aktiviteter, som i religiøs kultur var en hebræer af hebræerne, men som forkyndte evangeliet om en jødisk Messias på græsk, mens han selv var romersk statsborger.

121:1.3 (1332.4) Intet som civilisationen på Jesu tid er set i Vesten før eller siden dengang. Den europæiske civilisation blev forenet og koordineret under en ekstraordinær trefoldig indflydelse:

- 121:1.4 (1332.5) 1. De romerske politiske og sociale systemer.
- 121:1.5 (1332.6) 2. Det græske sprog og den græske kultur—og til en vis grad filosofi.
- 121:1.6 (1332.7) 3. Den hastigt voksende indflydelse fra jødiske religiøse og moralske læresætninger.

121:1.7 (1332.8) Da Jesus blev født, var hele Middelhavsverdenen et samlet imperium. Gode veje forbandt for første gang i verdenshistorien mange store centre med hinanden. Havene var ryddet for pirater, og en stor æra med handel og rejser var hurtigt på vej. Først i det nittende århundrede efter Kristus oplevede Europa igen en sådan periode med rejser og handel.

121:1.8 (1333.1) På trods af den indre fred og overfladiske velstand i den græsk-romerske verden, hensygnede størstedelen af imperiets indbyggere i elendighed og fattigdom. Den lille overklasse var rig; en elendig og forarmet underklasse omfattede hele menneskeheden. Der var ingen lykkelig og velstående middelklasse på den tid; den var først lige begyndt at gøre sin entré i det romerske samfund.

121:1.9 (1333.2) De første kampe mellem de ekspanderende romerske og parthiske stater var blevet afsluttet for nylig og havde efterladt Syrien i romernes hænder. På Jesu tid oplevede Palæstina og Syrien en periode med velstand, relativ fred og omfattende handelsforbindelser med landene mod både øst og vest.

2. Det jødiske folk

121:2.1 (1333.3) Jøderne var en del af den ældre semitiske race, som også omfattede babylonierne, fönikerne og Roms nyere fjender, karthaginerne. I den første del af det første århundrede efter Kristus var jøderne den mest indflydelsesrige gruppe af de semitiske folkeslag, og de indtog tilfældigvis en særlig strategisk geografisk position i verden, som den var styret og organiseret til handel på det tidspunkt.

121:2.2 (1333.4) Mange af de store hovedveje, der forenede de gamle nationer gik gennem Palæstina, som dermed blev mødested for eller korsvej til tre kontinenter. Rejsende, varetransport og hære fra Babylonien, Assyrien, Egypten, Syrien, Grækenland, Parthien, og Rom drog efter hinanden hen over Palæstina. Siden oldtiden var mange karavaneruter fra Orienten gået gennem en del af denne region for at nå de gode havne, der fandtes ved Middelhavets østlige ende, hvorfra skibe, transporterer gods til alle de vestlige kyster. Mere end halvdelen af denne karavanetrafik passerede gennem eller i nærheden af den lille by Nazaret i Galilæa.

121:2.3 (1333.5) Selvom Palæstina var hjemsted for jødisk religiøs kultur og kristendommens fødested, var jøderne ude i verden, boede i mange nationer og handlede i alle provinser i de romerske og parthiske stater.

121:2.4 (1333.6) Grækenland bidrog med et sprog og en kultur, Rom byggede veje og forenet et imperium, men jødernes spredning med deres mere end to hundrede synagoger og velorganiserede religiøse samfund spredt her og der i hele den romerske verden, leverede de kulturelle centre, hvor det nye evangelium om Himmeriget fandt den

første modtagelse og hvorfra det efterfølgende spredte sig til de fjerneste dele af verden.

121:2.5 (1333.7) Hver jødisk synagoge tolererede et mindre antal ikke-jødiske troende, “fromme” eller “gudfrygtige” mænd, og det var blandt denne udkant af proselytter, at Paulus fik størstedelen af sine tidlige konvertitter til kristendommen. Selv templet i Jerusalem havde sin udsmykkede gårdsplads for ikke-jøderne. Der var en meget tæt forbindelse mellem kultur, handel, og tilbedelse af Jerusalem og Antiokia. I Antiokia blev Paulus disciple for første gang kaldt “kristne.”

121:2.6 (1333.8) Centraliseringen af den jødiske tempeltilbedelse i Jerusalem udgjorde på én gang hemmeligheden bag deres monoteismes overlevelse og løftet om, at et nyt og udvidet begreb om denne ene Gud for alle nationer og alle dødeliges Fader ville blive næret og sendt ud til verden. Tempeltjenesten i Jerusalem repræsenterede overlevelsen af et religiøst kulturelt koncept i lyset af undergangen af en række ikke-jødiske nationale overherrer og racefølgere.

121:2.7 (1334.1) Selv om det jødiske folk på dette tidspunkt var under romersk overherredømme, nød de en betydelig grad af selvstyre, og med Judas Makkabæers og hans umiddelbare efterfølgeres dengang nylige heroiske befrielsesgerninger i erindring, vibrerede de af forventningen om, at en endnu større befrier, den længe ventede Messias, snart ville træde frem.

121:2.8 (1334.2) Hemmeligheden bag Palæstinas, jødernes riges, overlevelse som en semi-uafhængig stat lå i den romerske regerings

udenrigspolitik, som ønskede at bevare kontrollen over den palæstinensiske hovedvej mellem Syrien og Egypten samt de vestlige ender af karavaneruterne mellem Østen og Vesten. Rom ønskede ikke, at der skulle opstå nogen magt i Levanten, som kunne bremse dets fremtidige ekspansion i disse regioner. Den intrigante politik, som havde til formål at sætte det seleukidiske Syrien og det ptolemæiske Egypten op mod hinanden, gjorde det nødvendigt at fremme Palæstina som en separat og uafhængig stat. Romersk politik, Egyptens degeneration og seleukidernes gradvise svækkelse over for Parthiens stigende magt forklarer, hvorfor det var sådan, at en lille og magtesløs gruppe jøder i flere generationer var i stand til at bevare sin uafhængighed over for både seleukiderne i nord og ptolemæerne i syd. Denne tilfældige frihed og uafhængighed af det politiske styre fra omkringliggende og mere magtfulde folkeslag tilskrev jøderne det faktum, at de var det "udvalgte folk", til Jahves direkte indgriben. En sådan holdning om racemæssig overlegenhed gjorde det endnu sværere for dem at udholde det romerske overherredømme, da det endelig faldt over deres land. Men selv i denne triste stund nægtede jøderne at lære, at deres verdensmission var åndelig, ikke politisk.

121:2.9 (1334.3) Jøderne var usædvanligt ængstelige og mistænksomme på Jesu tid, fordi de dengang blev regeret af en udefrakommende, Herodes Idumæeren, som havde tilranet sig herredømmet over Judæa ved at indsmigre sig hos de romerske herskere. Og selvom Herodes erklærede sig loyal over for de hebraiske ceremonier, fortsatte han med at bygge templer til mange fremmede guder.

121:2.10 (1334.4) Herodes' venlige forhold til de romerske herskere gjorde verden sikker for jødiske rejser og åbnede dermed vejen for øget jødisk indtrængen selv i fjerne dele af Romerriget og i udenlandske traktatnationer med det nye evangelium om Himmeriget. Herodes' regeringstid bidrog også meget til en yderligere blanding af hebraisk og hellenistisk filosofi.

121:2.11 (1334.5) Herodes byggede havnen i Cæsarea, som yderligere bidrog til at gøre Palæstina til den civiliserede verdens korsvej. Han døde i 4 f.Kr., og hans søn Herodes Antipas regerede Galilæa og Perea under Jesu ungdom og tjeneste frem til 39 e.Kr. Antipas var, ligesom sin far, en stor bygmester. Han genopbyggede mange af byerne i Galilæa, herunder det vigtige handelscenter Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) Galilæerne blev ikke betragtet med fuld gunst af de religiøse ledere og rabbinske lærere i Jerusalem. Galilæa var mere ikke-jødisk end jødisk, da Jesus blev født.

3. Forholdene blandt ikke-jøder

121:3.1 (1334.7) Selvom den romerske stats sociale og økonomiske tilstand ikke var i top, var den udbredte indenlandske fred og velstand gunstig for Mikaels overdragelse. I det første århundrede efter Kristus bestod samfundet i Middelhavsområdet af fem veldefinerede lag:

121:3.2 (1335.1) 1. *Aristokratiet*. Overklassen med penge og officiel magt, de privilegerede og herskende grupper.

121:3.3 (1335.2) 2. *Forretningsgrupperne*. Handelsfyrsterne og bankfolkene, de handlende—de store importører og eksportører—de internationale handelsmænd.

121:3.4 (1335.3) 3. *Den lille middelklasse*. Selvom denne gruppe faktisk var lille var den meget indflydelsesrig og udgjorde den moralske rygrad i den tidlige kristne kirke, som opmuntrede disse grupper til at fortsætte i deres forskellige håndværk og erhverv. Blandt jøderne hørte mange af farisæerne til denne klasse af håndværkere.

121:3.5 (1335.4) 4. *Det frie proletariat*. Denne gruppe havde lidt eller ingen social status. Selvom de var stolte af deres frihed, var de meget dårligt stillede, fordi de var tvunget til at konkurrere med slavearbejde. Overklassen betragtede dem med foragt og mente, at de var ubrugelige til andet end “avlsformål.”

121:3.6 (1335.5) 5. *Slaverne*. Halvdelen af befolkningen i den romerske stat var slaver; mange var overlegne personer, og kom hurtigt op blandt det frie proletariat og endda blandt de handlende. Størstedelen var enten middelmådig eller meget underlegne.

121:3.7 (1335.6) Slaveri, selv af overlegne folk, var et kendetegn, ved romerske militær erobring. Herskerens magt over slaven var ubetinget. Den tidlige kristne kirke bestod i høj grad af de lavere klasser og disse slaver.

121:3.8 (1335.7) Overlegne slaver fik ofte løn, og ved at spare deres indtjening op kunne de købe sig fri. Mange af disse frigivne slaver steg til høje stillinger i staten, kirken og forretningsverdenen. Og det

var netop sådanne muligheder, der gjorde den tidlige kristne kirke så tolerant over for denne modificerede form for slaveri.

121:3.9 (1335.8) Der var ikke noget udbredt socialt problem i Romerriget i det første århundrede efter Kristus. Størstedelen af befolkningen betragtede sig selv som tilhørende den gruppe, de tilfældigvis var født ind i. Der var altid en åben dør, hvorigennem talentfulde og dygtige individer kunne stige op fra de lavere til de højere lag i det romerske samfund, men folk var generelt tilfredse med deres sociale rang. De var ikke klassebevidste, og de betragtede heller ikke disse klasseforskelle som uretfærdige eller forkerte. Kristendommen var på ingen måde en økonomisk bevægelse, der havde til formål at afhjælpe elendigheden for de undertrykte klasser.

121:3.10 (1335.9) Selvom kvinden nød større frihed i hele Romerriget end i sin begrænsede position i Palæstina, overgik jødernes familiære hengivenhed og naturlige hengivenhed langt den ikke-jødiske verdens.

4. Den ikke-jødiske filosofi

121:4.1 (1335.10) Fra et moralsk synspunkt var ikke-jøderne noget ringere end jøderne, men i de ædlere ikke-jøders hjerter var der en rigelig jordbund af naturlig godhed og potentiel menneskelig hengivenhed, hvor det var muligt for kristendommens frø at spire og frembringe en rigelig høst af moralsk karakter og åndelig præstation. Den ikke-jødiske verden var dengang domineret af fire store filosofier, der alle

mere eller mindre var afledt af grækernes tidligere platonisme. Disse filosofiske skoler var:

121:4.2 (1335.11) 1. *Epikuræerne*. Denne tankegang var dedikeret til stræben efter lykke. De bedste epikuræere var ikke tilbøjelige til sensuelle udskejelser. I det mindste hjalp denne doktrin med at befri romerne fra en mere dødelig form for fatalisme; den lærte, at mennesker kunne gøre noget for at forbedre deres jordiske status. Den bekæmpede effektivt uvidende overtro.

121:4.3 (1336.1) 2. *Stoikerne*. Stoicismen var de øverste samfundsklassers højerestående filosofi. Stoikerne mente, at en kontrollerende fornuft-skæbnen dominerede hele naturen. De lærte, at menneskets sjæl var guddommelig, men at den var fængslet i den fysiske naturs onde krop. Menneskets sjæl opnåede frihed ved at leve i harmoni med naturen, med Gud; således blev dyden sin egen belønning. Stoicismen nåede op på en sublim moral, idealer, som aldrig siden er blevet overgået af noget rent menneskeligt filosofisk system. Stoikerne påstod, at de var "Guds afkom," men de kendte ham ikke og kunne derfor ikke finde ham. Stoicismen forblev en filosofi; den blev aldrig en religion. Dens tilhængere forsøgte at indstille deres sind på harmonien i det universelle sind, men de kunne ikke se sig selv som børn af en kærlig far. Paulus lænede sig stærkt op ad stoicismen, da han skrev: "Jeg har lært at være tilfreds, uanset hvilken tilstand jeg er i."

121:4.4 (1336.2) 3. *Kynikeren*. Selvom kynikerne førte deres filosofi tilbage til Diogenes af Athen, stammede meget af deres doktrin fra resterne af Makiventa Melkizedeks lære. Kynisme havde tidligere været mere en religion end en filosofi. I det mindste gjorde kynikerne deres religionsfilosofi demokratisk. På markerne og på markedspladserne prædikede de hele tiden deres doktrin om, at “mennesket kunne redde sig selv, hvis det ville.” De prædikede enkelhed og dyd og opfordrede mennesker til at gå døden frygtløst i møde. Disse omvandrende kyniske prædikanter gjorde meget for at forberede den åndeligt sultne befolkning til de senere kristne missionærer. Deres plan for folkelig forkyndelse var meget efter mønsteret og i overensstemmelse med stilen i Paulus’ breve.

121:4.5 (1336.3) 4. *Skeptikeren*. Skepticismen hævdede, at viden var vildledende, og at overbevisning og sikkerhed var umulig. Det var en rent negativ holdning og den blev aldrig udbredt.

121:4.6 (1336.4) Disse filosofier var semireligiøse; de var ofte forfriskende, etiske og forædlende, men de var som regel hævet over almindelige mennesker. Med den mulige undtagelse af kynismen var de filosofier for de stærke og de kloge, ikke frelserreligioner for selv de fattige og de svage.

5. De ikke-jødiske religioner

121:5.1 (1336.5) I alle tidligere tider havde religion hovedsageligt været et anliggende for stammen eller nationen; det havde ikke ofte været et anliggende for den enkelte. Guderne var stamme- eller nationale, ikke personlige. Sådanne religiøse systemer tilfredsstillede kun i ringe grad gennemsnitsmenneskets individuelle spirituelle længsler.

121:5.2 (1336.6) Under Jesu tid bestod de vestlige religioner af:

121:5.3 (1336.7) 1. *De hedenske kulter*. Disse var en kombination af hellensk og latin mytologi, patriotisme, og tradition.

121:5.4 (1336.8) 2. *Kejserdyrkelse*. Denne guddommeliggørelse af mennesket som symbol på staten blev afvist meget kraftigt af jøderne og de tidlige kristne og førte direkte til den romerske regerings bittert forfølgelse af begge kirker.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrologi*. Denne pseudovidenskab fra Babylon udviklede sig til en religion i hele det græsk-romerske imperium. Selv i det tyvende århundrede er mennesket ikke blevet helt befriet fra denne overtroiske tro.

121:5.6 (1337.2) 4. *Mysteriereligionerne*. Over en sådan åndeligt sulten verden var en flodbølge af mysteriekulter brudt ud, nye og mærkelige religioner fra Levanten, som havde betaget de almindelige mennesker og lovet dem *individue*l frelse. Disse religioner blev hurtigt den accepterede tro hos de lavere klasser i den græsk-romerske verden. Og de gjorde meget for at bane vejen for den hurtige udbredelse af den langt overlegne kristne lære, som

præsenterede et majestætisk gudsbegreb, forbundet med en spændende teologi for de intelligente og et dybtgående tilbud om frelse for alle, inklusive datidens uvidende, men åndeligt sultne gennemsnitsmenneske.

121:5.7 (1337.3) Mysteriereligionerne betød enden på den nationale tro og resulterede i fødslen af de mange personlige kulter. Mysterierne var mange, men var alle karakteriseret ved:

121:5.8 (1337.4) 1. En mytisk legende, et mysterium—deraf deres navn. Som regel vedrørte dette mysterium historien om en guds liv og død, og tilbagevenden til livet, som illustreret af Mithraskultens lære, som i en periode var samtidig med og en konkurrent til Paulus' voksende kristendoms kult.

121:5.9 (1337.5) 2. Mysterierne var ikke nationale og raceblandede. De var personlige og broderlige, og gav oprindelse til religiøse broderskaber og talrige sekteriske selskaber.

121:5.10 (1337.6) 3. I deres gudstjenester var de kendetegnet ved udførlige indvielsesceremonier og imponerende tilbedelsessakramenter. Deres hemmelige ceremonier og ritualer var nogle gange grusomme og frastødende.

121:5.11 (1337.7) 4. Uanset arten af deres ceremonier eller graden af deres udskejelser lovede disse mysterier uvægerligt deres tilhængere *frelse*, "befrielse fra det onde, overlevelse efter døden og et vedvarende liv i salige riger hinsides denne verden af sorg og slaveri."

121:5.12 (1337.8) Men begå ikke den fejl at forveksle Jesu lære med mysterierne. Mysteriernes popularitet afslører menneskets søgen

efter overlevelse og viser dermed en ægte sult og tørst efter personlig religion og individuel retfærdighed. Selvom mysterierne ikke i tilstrækkelig grad tilfredsstillede denne længsel, forberedte de vejen for Jesu senere tilsynekomst, som virkelig bragte livets brød og vand til denne verden.

121:5.13 (1337.9) I et forsøg på at udnytte den udbredte tilslutning til de bedre typer af mysteriereligionerne foretog Paulus visse tilpasninger af Jesu lære for at gøre den mere acceptabel for et større antal potentielle konvertitter. Men selv Paulus' kompromis med Jesu lære (kristendommen) var overlegen i forhold til det bedste i mysterierne:

121:5.14 (1337.10) 1. Paulus underviste i en moralsk forløsning, en etisk frelse. Kristendommen pegede på et nyt liv og proklamerede et nyt ideal. Paulus forsagede magiske ritualer og ceremonielle fortryllelser.

121:5.15 (1337.11) 2. Kristendommen præsenterede en religion, der kæmpede med endelige løsninger på det menneskelige problem, for den tilbød ikke kun frelse fra sorg og endda fra døden, men den lovede også udfrielse fra synd efterfulgt af en retfærdig karakter med evige overlevelseskvaliteter.

121:5.16 (1338.1) 3. Mysterierne var bygget på myter. Kristendommen, som Paulus forkyndte den, var baseret på en historisk kendsgerning: at Mikael, Guds søn, blev overdraget til menneskeheden.

121:5.17 (1338.2) Moral blandt ikke-jøderne var ikke nødvendigvis relateret til hverken filosofi eller religion. Uden for Palæstina faldt det ikke altid folk ind, at en religiøs præst skulle leve et moralsk liv. Jødisk religion og derefter Jesu lære og senere Paulus' udviklende

kristendom var de første europæiske religioner, der lagde den ene hånd på moral og den anden på etik og insisterede på, at religiøse skulle være opmærksomme på begge dele.

121:5.18 (1338.3) I en sådan generation af mennesker, domineret af så ufuldstændige filosofiske systemer og forvirret af så komplekse religiøse kulter, blev Jesus født i Palæstina. Og til den samme generation gav han efterfølgende sit evangelium om personlig religion—om et slægtskab med Gud.

6. Den hebraiske religion

121:6.1 (1338.4) Indtil slutningen af det første århundrede før Kristus, havde den græske kulturelle lærer og selv den græsk filosofi meget påvirket og i en vis grad modificeret den religiøse tænkning i Jerusalem. I den lange kamp mellem synspunkterne i de østlige og vestlige skoler for hebraisk tænkning overtog Jerusalem og resten af Vesten og Levanten generelt det vestlige jødiske eller modificeret hellenistiske synspunkt.

121:6.2 (1338.5) På Jesu tid var tre sprog fremherskende i Palæstina: Almindelige mennesker talte en eller anden dialekt af aramæisk; præsterne og rabbinerne talte hebraisk; de uddannede klasser og de bedre lag af jøder talte generelt græsk. Den tidlige oversættelse af de hebraiske skrifter til græsk i Alexandria var i høj grad ansvarlig for den efterfølgende dominans af den græske fløj af jødisk kultur og teologi. Og de kristne læreres skrifter udkom snart på det samme

sprog. Jødedommens renæssance kan dateres til den græske oversættelse af de hebraiske skrifter. Det var en afgørende indflydelse, som senere afgjorde, at Paulus' kristne kult bevægede sig mod vest i stedet for mod øst.

121:6.3 (1338.6) Selvom den helleniserede jødiske tro var meget lidt påvirket af epikuræernes lære, var den meget væsentligt påvirket af Platons filosofi og stoikernes doktriner om selvfornægtelse. Stoicismens store indtrængen er eksemplificeret i Makkabæernes Fjerde Bog; gennemtrængningen af både platonisk filosofi og stoiske doktriner er udstillet i Salomons Visdom. De helleniserede jøder gav de hebraiske skrifter en så allegorisk fortolkning, at de ikke fandt det vanskeligt at bringe den hebraiske teologi i overensstemmelse med deres ærede Aristoteles-filosofi. Men alt dette førte til en katastrofal forvirring, indtil Filon af Alexandria tog fat på problemerne og begyndte at harmonisere og systematisere græsk filosofi og hebraisk teologi til et kompakt og ret konsistent system for religiøs tro og praksis. Og det var denne senere lære om kombineret græsk filosofi og hebraisk teologi, der var fremherskende i Palæstina, da Jesus levede og underviste, og som Paulus brugte som fundament til at bygge sin mere avancerede og oplysende kristendoms kult på.

121:6.4 (1338.7) Filon var en stor lærer; ikke siden Moses har der levet en mand, som har haft så stor indflydelse på den vestlige verdens etiske og religiøse tænkning. Når det gælder kombinationen af de bedre elementer i samtidige systemer af etisk og religiøs lære, har der været syv fremragende menneskelige lærere: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo og Paulus.

121:6.5 (1339.1) Mange, men ikke alle, af Filons inkonsekvenser, som skyldtes et forsøg på at kombinere græsk mystisk filosofi og romerske stoiske doktriner med hebræernes legalistiske teologi, erkendte Paulus og eliminerede dem klogt fra sin førkristne grundlæggende teologi. Filon banede vejen for, at Paulus i højere grad kunne genoprette konceptet om Paradisets Treenighed, som længe havde ligget i dvale i jødisk teologi. Kun på ét punkt formåede Paulus ikke at holde trit med Filon eller at overgå læren fra denne velhavende og veluddannede jøde fra Alexandria, og det var læren om forsoningen; Filon lærte, at man kun kunne blive befriet fra læren om tilgivelse ved at udgyde blod. Han havde muligvis også et klarere billede af Tankeretternes virkelighed og tilstedeværelse end Paulus. Men Paulus' teori om arvesynden, læren om arvelig skyld og medfødt ondskab og forløsning derfra, var delvist af mithraisk oprindelse og havde ikke meget til fælles med hebraisk teologi, Filons filosofi eller Jesu lære. Nogle faser af Paulus' lære om arvesynden og forsoningen var oprindelige fra ham selv.

121:6.6 (1339.2) Johannesevangeliet, den sidste af fortællingerne om Jesu jordiske liv, var henvendt til de vestlige folk og præsenterer sin historie meget i lyset af synspunktet hos de senere alexandrinske kristne, som også var disciple af Filons lære.

121:6.7 (1339.3) Omkring Kristi tid skete der en mærkelig vending i holdningen til jøderne i Alexandria, og fra denne tidligere jødiske højborg udgik der en voldsom bølge af forfølgelse, som endda nåede til Rom, hvorfra mange tusinde blev forvist. Men en sådan kampagne med misrepræsentation var kortvarig; meget snart genoprettede den

kejserlige regering fuldt ud jødernes indskrænkede frihedsrettigheder i hele imperiet.

121:6.8 (1339.4) Overalt i hele den vide verden, hvor jøderne end befandt sig spredt af handel eller undertrykkelse, holdt de alle enstemmigt deres hjerte fastgjort til det hellige tempel i Jerusalem. Jødisk teologi overlevede faktisk, som fortolket og praktiseret i Jerusalem, selv om den flere gange blev reddet fra glemsel ved rettidig indgriben af visse babyloniske lærere.

121:6.9 (1339.5) Så mange som to og en halv million af disse spredte jøder plejede at komme til Jerusalem for at fejre deres nationale religiøse festivaler. Uanset de teologiske eller filosofiske forskelle, der eksisterede mellem den østlige (babyloniske) og vestlige (hellenske) jøder, var de alle enige om, at Jerusalem var centrum for deres tilbedelse, og at de hele tiden så frem til Messias komme.

7. Jøderne og ikke-jøderne

121:7.1 (1339.6) På Jesu tid var jøderne nået frem til en afklaret opfattelse af deres oprindelse, historie og skæbne. De havde opbygget en mur af adskillelse mellem sig selv og den ikke-jødiske verden; de så på alle ikke-jødiske måder med fuldkommen foragt. De tilbad lovens bogstav og hengav sig til en form for selvretfærdighed baseret på en falsk stolthed over deres afstamning. De havde dannet sig forudfattede meninger om den lovede Messias, og de fleste af disse forventninger forestillede sig en Messias, der ville komme som

en del af deres nationale og racemæssige historie. For hebræerne på den tid var jødisk teologi uigenkaldeligt afgjort, for evigt fastlåst.

121:7.2 (1339.7) Jesu lære og praksis med hensyn til tolerance og venlighed var i modstrid med jødernes mangeårige holdning til andre folkeslag, som de betragtede som hedninge. I generationer havde jøderne næret en holdning til omverdenen, som gjorde det umuligt for dem at acceptere Mesterens lære om menneskets åndelige broderskab. De var uvillige til at dele Jahve på lige fod med ikke-jøderne og var ligeledes uvillige til at acceptere en som Guds Søn, der underviste i så nye og mærkelige doktriner.

121:7.3 (1340.1) De skriftkloge, farisæerne og præsteskabet holdt jøderne i en forfærdelig trældom af ritualer og legalisme, en trældom som var meget mere ægte end det romerske politiske herredømme indebar. Jøderne på Jesu tid blev ikke kun holdt i underkastelse til *loven*, men var lige så bundet af slaviske krav fra *traditionernes*, slaviske krav, som involverede og invaderede alle områder af det personlige og sociale liv. Disse minutiose regler for adfærd forfulgte og dominerede enhver loyal jøde, og det er ikke mærkeligt, at de straks afviste en af deres egne, som formastede sig til at ignorere deres hellige traditioner, og som vovede at lade hånt om deres længe ærede regler for social adfærd. De kunne næppe se med velvilje på læren fra en, der ikke tøvede med at kollidere med dogmer, som de anså for at være blevet indstiftet af fader Abraham selv. Moses havde givet dem deres lov, og de ville ikke gå på kompromis.

121:7.4 (1340.2) I det første århundrede efter Kristus var de anerkendte læreres, de skriftkloges, mundtlige fortolkning af loven blevet en

højere autoritet end selve den skrevne lov. Og alt dette gjorde det lettere for visse af jødernes religiøse ledere at få folket til at modsætte sig accepten af et nyt evangelium.

121:7.5 (1340.3) Disse omstændigheder gjorde det umuligt for jøderne at opfylde deres guddommelige skæbne som budbringere af det nye evangelium om religionsfrihed og åndelig frihed. De kunne ikke bryde traditionens lænker. Jeremias havde fortalt om “loven, der skal skrives i menneskers hjerter,” Ezekiel havde talt om en “ny ånd, der skal leve i menneskets sjæl,” og salmisten havde bedt om, at Gud ville “skabe et rent hjerte indeni og forny en ret ånd.” Men da den jødiske religion om gode gerninger og slaveri under loven blev ofre for den stagnerende traditionalistiske træghed, flyttede den religiøse evolutions bevægelsesmomentum vestpå til de europæiske folk.

121:7.6 (1340.4) Og derfor blev et andet folk opfordret til at bringe en fremadskridende teologi til verden, et læresystem, der indeholdt grækernes filosofi, romernes lov, hebræernes moral og evangeliet om personlighedens hellighed og åndelige frihed, formuleret af Paulus og baseret på Jesu lære.

121:7.7 (1340.5) Paulus’ kristendoms kult udstillede sin moral som et jødisk fødselsmærke. Jøderne betragtede historien som Guds forsyn —Jahve på arbejde. Grækerne bragte klarere begreber om det evige liv til den nye lære. Paulus’ doktriner var påvirket af teologi og filosofi, ikke kun af Jesus’ lære, men også af Platon og Filon. I etikken var han ikke kun inspireret af Kristus, men også af stoikerne.

121:7.8 (1340.6) Jesu evangelium, som det blev manifesteret i Paulus kult baseret på Antiokisk kristendommen, blev blandet med følgende læresætninger:

121:7.9 (1340.7) 1. Det filosofiske ræsonnement hos de græske proselytter til jødedommen, herunder nogle af deres begreber om det evige liv.

121:7.10 (1340.8) 2. De tiltalende lærdomme i de fremherskende mysteriekulter, især Mithraskultens lærdomme om forløsning, soning og frelse ved hjælp af et offer fra en eller anden gud.

121:7.11 (1340.9) 3. Den robuste moral i den etablerede jødiske religion.

121:7.12 (1341.1) Det romerske middelhavsrige, det parthiske rige og de omkringliggende folkeslag på Jesus' tid havde alle rå og primitive ideer om verdens geografi, astronomi, sundhed og sygdom, og de var naturligvis forbløffede over de nye og opsigtsvækkende udtalelser fra tømreren fra Nazaret. Forestillingerne om åndebesættelse, god og dårlig, gjaldt ikke kun mennesker, men enhver sten og ethvert træ blev af mange betragtet som besat af ånder. Dette var en fortryllet tidsalder, og alle troede på mirakler som almindelige begivenheder.

8. Tidligere skriftlige fremstillinger

121:8.1 (1341.2) I overensstemmelse med vores mandat har vi så vidt muligt bestræbt os på at udnytte og til en vis grad koordinere de eksisterende optegnelser, der har at gøre med Jesus liv på Urantia. Selvom vi har haft adgang til apostlen Andreas' forsvundne

optegnelser og har nydt godt af samarbejdet med en lang række himmelske væsener, der var på jorden, da Mikael blev overdraget (især hans nu Personlige Retter), har det været vores formål også at gøre brug af de såkaldte Matthæus-, Markus-, Lukas- og Johannesevangelier.

121:8.2 (1341.3) Disse optegnelser i Det Nye Testamente har deres oprindelse i følgende omstændigheder:

121:8.3 (1341.4) 1. *Markusevangeliet*. Johannes Markus skrev den tidligste (bortset fra Andreas' notater), korteste og mest enkle beretning om Jesu liv. Han præsenterede Mesteren som en tjener, som et menneske blandt mennesker. Selv om Markus var en dreng, der dvælede ved mange af de scener, han skildrer, er hans optegnelser i virkeligheden Simon Peters evangelium. Han var tidligt forbundet med Peter, senere med Paulus. Markus skrev denne beretning på opfordring af Peter og efter indtrængende bøn fra kirken i Rom. Da han vidste, hvor konsekvent Mesteren nægtede at nedskrive sin lære, da han var på jorden og i levende live, tøvede Markus, ligesom apostlene og andre ledende disciple, med at nedskrive den. Men Peter mente, at kirken i Rom havde brug for en sådan skriftlig fortælling, og Markus indvilligede i at forberede den. Han lavede mange notater, før Peter døde i år 67, og i overensstemmelse med den disposition, som Peter og kirken i Rom havde godkendt, begyndte han at skrive kort efter Peters død. Evangeliet var færdigt i slutningen af år 68 e.Kr. Markus skrev udelukkende ud fra sin egen og Peters hukommelse. Optegnelsen er

siden blevet ændret betydeligt, adskillige passager er blevet taget ud, og noget senere stof er blevet tilføjet til sidst for at erstatte den sidste femtedel af det oprindelige evangelium, som gik tabt fra det første manuskript, før det nogensinde blev kopieret. Denne optegnelse af Markus, sammen med Andreas' og Matthæus' noter, var det skriftlige grundlag for alle efterfølgende evangeliefortællinger, som forsøgte at skildre Jesu liv og lære.

121:8.4 (1341.5) 2. *Mattæusevangeliet*. Det såkaldte Mattæusevangelium er beretningen om Mesterens liv, som blev skrevet til opbyggelse af jødiske kristne. Forfatteren til denne optegnelse søger konstant at vise i Jesus' liv, at meget af det, han gjorde, var for at "det skulle opfyldes, som var talt ved profeten." Mattæusevangeliet portrætterer Jesus som en søn af David og viser ham med stor respekt for loven og profeterne.

121:8.5 (1341.6) Apostlen Mattæus skrev ikke dette evangelium. Det blev skrevet af Isador, en af hans disciple, som ikke kun havde Mattæus' personlige erindring om disse begivenheder som hjælp i sit arbejde, men også en vis optegnelse, som sidstnævnte havde lavet af Jesus ord direkte efter korsfæstelsen. Denne optegnelse af Mattæus var skrevet på aramæisk; Isador skrev på græsk. Der var ingen hensigt om at bedrage ved at tilskrive produktionen til Mattæus. Det var skik på den tid, at elever på den måde ærede deres lærere.

121:8.6 (1342.1) Mattæus' oprindelige optegnelse blev redigeret og tilføjet i 40 e.Kr., lige før han forlod Jerusalem for at forkynde evangeliet.

Det var en privat optegnelse, og den sidste kopi blev ødelagt, da et syrisk kloster blev brændt ned i 416 e.Kr.

121:8.7 (1342.2) Isador flygtede fra Jerusalem i år 70 efter Titus' hærs indtagelse af byen og tog en kopi af Matthæus' notater med sig til Pella. I år 71, mens han boede i Pella, skrev Isador Mattæusevangeliet. Han havde også de første fire femtedele af Markus' fortælling med sig.

121:8.8 (1342.3) 3. *Lukasevangeliet*. Lukas, lægen fra Antiokia i Pisidien, var en ikke-jødisk konvertit af Paulus, og han skrev en helt anden historie om Mesterens liv. Han begyndte at følge Paulus og lære om Jesu liv og lære i år 47 e.Kr. Lukas bevarer meget af "Herren Jesu Kristi nåde" i sine optegnelser, da han indsamlede disse fakta fra Paulus og andre. Lukas præsenterer Mesteren som "ven af toldere og syndere." Han formulerede ikke sine mange noter til evangeliet før efter Paulus' død. Lukas skrev i år 82 i Achaia. Han planlagde tre bøger om Kristi og kristendommens historie, men døde i 90 e.Kr. lige før han afsluttede det andet af disse værker, "Apostlenes Gerninger."

121:8.9 (1342.4) Som materiale til udarbejdelsen af sit evangelium brugte Lukas først historien om Jesus' liv, som Paulus havde fortalt den til ham. Lukasevangeliet er derfor på nogle måder evangeliet ifølge Paulus. Men Lukas havde andre kilder til information. Ikke alene interviewede han en lang række øjenvidner til de mange episoder i Jesus' liv, som han fortæller om, men han havde også en kopi af Markusevangeliet, dvs. de første fire femtedele, Isadors fortælling og en kort optegnelse, som en troende ved navn Cedes havde lavet i år

78 e.Kr. i Antiokia. Lukas havde også en lemlæstet og meget redigeret kopi af nogle notater, som apostlen Andreas angiveligt havde lavet.

121:8.10 (1342.5) 4. *Johannesevangeliet*. Johannesevangeliet fortæller meget om Jesus' arbejde i Judæa og omkring Jerusalem, som ikke er indeholdt i de andre optegnelser. Dette er det såkaldte Evangelium ifølge Johannes, Zebedæus' søn, og selvom Johannes ikke skrev det, inspirerede han det. Siden det blev skrevet første gang, er det flere gange blevet redigeret, så det ser ud til at være skrevet af Johannes selv. Da denne optegnelse blev lavet, havde Johannes de andre evangelier, og han så, at meget var blevet udeladt; derfor opfordrede han i år 101 e.Kr. sin medarbejder, Nathan, en græsk jøde fra Cæsarea, til at begynde at skrive. Johannes leverede sit materiale fra hukommelsen og ved at henvise til de tre optegnelser, der allerede eksisterede. Han havde ikke sine egne skriftlige optegnelser. Epistlen, der er kendt som "Første Johannesbrev" blev skrevet af Johannes selv som et følgebrev til det arbejde, som Nathan udførte under hans ledelse.

121:8.11 (1342.6) Alle disse forfattere præsenterede ærlige billeder af Jesus, som de så ham, huskede ham eller havde hørt om ham, og som deres opfattelse af disse fjerne begivenheder blev påvirket af deres efterfølgende tilslutning til Paulus' kristendomsteologi. Og

disse optegnelser, ufuldkomne som de er, har været tilstrækkelige til at ændre forløbet af Urantias historie i næsten to tusind år.

121:8.12 (1343.1) *[Anerkendelse:* I udførelsen af min opgave med at gengive Jesus af Nazarets lære og genfortælle hans gerninger, har jeg trukket frit på alle kilder til optegnelser og planetarisk information. Mit vigtigste motiv har været at forberede en optegnelse, som ikke kun vil være oplysende for den generation af mennesker, der lever nu, men som også kan være til hjælp for alle fremtidige generationer. Fra det enorme lager af information, der er stillet til rådighed for mig, har jeg valgt det, der er bedst egnet til at opfylde dette formål. Så vidt muligt har jeg fået mine oplysninger fra rent menneskelige kilder. Kun når sådanne kilder har svigtet, har jeg tyet til de optegnelser, som er overmenneskelige. Når ideer og begreber om Jesu liv og lære er blevet udtrykt acceptabelt af et menneskeligt sind, har jeg altid foretrukket sådanne tilsyneladende menneskelige tankemønstre. Selvom jeg har forsøgt at tilpasse det verbale udtryk, så det bedre stemmer overens med vores opfattelse af den virkelige mening og den sande betydning af Mesterens liv og lære, har jeg så vidt muligt holdt mig til det faktiske menneskelige begreb og tankemønster i alle mine fortællinger. Jeg ved godt, at de begreber, der har deres oprindelse i det menneskelige sind, vil vise sig at være mere acceptable og nyttige for alle andre menneskelige sind. Når jeg ikke har kunnet finde de nødvendige begreber i de menneskelige optegnelser eller i menneskelige udtryk, har jeg derefter tyet til hukommelsesressourcerne hos min egen orden af jordiske væsener,

mellemvæsenerne. Og når denne sekundære informationskilde har vist sig at være utilstrækkelig, har jeg uden tøven tyet til de superplanetariske informationskilder.

121:8.13 (1343.2) De mindeoptegnelser, som jeg har samlet, og hvorfra jeg har forberedt denne fortælling om Jesu liv og lære omfatter—ud over den bevarede hukommelse materiale fra apostlen Andreas—tankeperler og højerestående begreber om Jesu lære samlet fra mere end to tusinde mennesker, der har levet på jorden fra Jesu tid, frem til tiden for udarbejdelsen af disse åbenbaringer, rettere sagt genfremstillinger. Åbenbaringstilladelsen har kun været udnyttet, når de menneskelige skrifter og begreber ikke kunne tilvejebringe et tilstrækkeligt tankemønster. Min åbenbarings kommission forbød mig at ty til ekstra-menneskelige information, så vel som udtrykskilder, før jeg kunne vidne om, at det ikke var lykket mig i mine bestræbelser på at finde det begrebsmæssige udtryk i rent menneskelige kilder.

121:8.14 (1343.3) Selv om jeg, i samarbejde med mine elleve associerede mellemvæsen kolleger og under tilsyn af den ansvarlige Melkisedek for produktionen, har portrætteret denne beretning i overensstemmelse med min opfattelse om dens effektive disposition og som et udtryk for mit direkte ordvalg, er de fleste af de idéer og nogle af de mest effektive udtryksmåder, som jeg har brugt opstået blandt mennesker af mange folkeslag, der har levet i de mellemliggende generationer, helt op til dem, der stadig er i live på tidspunktet for dette projekt. På mange måder har jeg tjent mere som en samler og redaktør end som en original fortæller. Jeg har

uden tøven anvendt disse idéer og koncepter, helst af menneskelig oprindelse, som ville gøre det muligt for mig at opnå den mest effektive beskrivelse af Jesu liv og som ville gøre mig egnet til at reproducere hans mageløse lære i den mest uimodståelig hjælpsomme og universelt opløftende sprogbrug. På vegne af broderskabet i Urantias Forende Mellemvæsener, vil jeg hermed udtrykke påskønnelse for vores store taknemmelighed til alle optegnings- og begrebsmæssige kilder som i det følgende er blevet anvendt i den videre udarbejdning med vores nye version af Jesus' liv på jorden.]

Urantia Bogen

<< [Kapitel 121](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 123](#) >>

Kapitel 122

Jesu Fødsel Og Spæde Barndom

122:0.1 (1344.1) DET VIL næppe være muligt fuldt ud at forklare de mange grunde, der førte til valget af Palæstina som landet for Mikaels overdragelse, og især hvorfor netop Josefs og Marias familie skulle være valgt som den umiddelbare ramme for denne Guds Søns tilsynekomst på Urantia.

122:0.2 (1344.2) Efter at have studeret den særlige rapport om de adskilte verdensers status, som Melkisedekkerne havde udarbejdet i samråd med Gabriel, valgte Mikael endelig Urantia som den planet, hvor han ville foretage sin endelige overdragelse. Efter denne beslutning aflagde Gabriel et personligt besøg på Urantia, og som et resultat af sit studium af menneskegrupper og sin undersøgelse af de åndelige, intellektuelle, racemæssige og geografiske træk ved verden og dens folk, besluttede han, at hebræerne besad de relative fordele, som berettigede deres valg som uddelingsrace. Efter Mikaels godkendelse af denne beslutning udpegede og sendte Gabriel en

familiekommission på tolv til Urantia—udvalgt blandt de højere ordener af universets personligheder—som fik til opgave at foretage en undersøgelse af det jødiske familieliv. Da denne kommission afsluttede sit arbejde, var Gabriel til stede på Urantia og modtog rapporten, der udpegede tre potentielle ægteskaber som værende, efter kommissionens mening, lige gunstige som tildelingsfamilier for Mikael's planlagte inkarnation.

122:0.3 (1344.3) Blandt de tre par, der var nomineret, udvalgte Gabriel personligt Josef og Maria og viste sig efterfølgende for Maria, hvor han overbragte hende det glædelige budskab, at hun var blevet udvalgt til at blive jordisk mor til overdragelsesbarnet.

1. Josef og maria

122:1.1 (1344.4) Josef, Jesu menneskelige far (Joshua ben Joseph), var en hebræer af hebræerne, selv om han bar på mange ikke-jødiske racestammer, som var blevet føjet til hans stamtræ fra tid til anden af hans forfædres kvindelige linjer. Jesu fars forfædre gik tilbage til Abrahams dage og gennem denne ærværdige patriark til de tidligere arvelinjer, der førte til sumererne og noditerne og gennem de sydlige stammer af de gamle blå mennesker til Andon og Fonta. David og Salomon var ikke i direkte linje med Josefs forfædre, og Josefs slægt gik heller ikke direkte tilbage til Adam. Josefs nærmeste forfædre var mekanikere—bygmestre, tømrere, murere og smede. Josef var selv tømrer og senere entreprenør. Hans familie tilhørte en lang og

hæderkronet linje af almindelige menneskers adel, som fra tid til anden blev fremhævet af usædvanlige personer, der havde udmærket sig i forbindelse med udviklingen af religion på Urantia.

122:1.2 (1345.1) Maria, Jesu jordiske mor, var efterkommer af en lang række unikke forfædre, der omfattede mange af de mest bemærkelsesværdige kvinder i Urantias racehistorie. Selvom Maria var en gennemsnitlig kvinde på sin tid og i sin generation med et ret normalt temperament, talte hun blandt sine forfædre så kendte kvinder som Annon, Tamar, Ruth, Batseba, Ansie, Cloa, Eva, Enta og Ratta. Ingen jødisk kvinde på den tid havde en mere berømt linje af fælles forfædre eller en linje, der strakte sig tilbage til en mere lovende begyndelse. Marias forfædre var, ligesom Josefs, karakteriseret ved en overvægt af stærke, men gennemsnitlige individer, nu og da afløst af talrige enestående personligheder i civilisationens og religionens fremadskridende udvikling. Racemæssigt set er det næppe korrekt at betragte Maria som en jødinde. I kultur og tro var hun jøde, men i arveanlæg var hun mere en blanding af syrisk, hittitisk, fønikisk, græsk og egyptisk afstamning, og hendes racemæssige arv var mere generel end Josefs.

122:1.3 (1345.2) Af alle par, der levede i Palæstina omkring tidspunktet for Mikaels planlagte overdragelse, besad Josef og Maria den mest ideelle kombination af udbredte racemæssige forbindelser og et overlegent gennemsnit af personlighedsegenskaber. Det var Mikaels plan at vise sig på jorden som et *gennemsnits* menneske, så almindelige mennesker kunne forstå ham og tage imod ham; derfor

udvalgte Gabriel netop sådanne personer som Josef og Maria til at blive overdragelsens forældre.

2. Gabriel åbenbarer sig for Elisabeth

122:2.1 (1345.3) Jesu livsværk på Urantia blev i virkeligheden påbegyndt af Johannes Døberen. Zacharias, Johannes' far, tilhørte det jødiske præsteskab, mens hans mor, Elizabeth, var medlem af den mere velstående gren af den samme store familiegruppe, som Maria, Jesu mor, også tilhørte. Zacharias og Elizabeth var barnløse, selvom de havde været gift i mange år.

122:2.2 (1345.4) Det var sent i juni måned i år 8 f.Kr., omtrent tre måneder efter at Josef og Maria havde giftet sig, at Gabriel viste sig for Elisabeth i middagstimen en dag, på samme måde som han senere gav sig til kende overfor Maria, og sagde:

122:2.3 (1345.5) “Mens din mand, Zakarias, står foran alteret i Jerusalem, og mens det forsamlede folk beder om en frelsers komme, er jeg, Gabriel, kommet for at meddele, at du snart vil føde en søn, som skal være forløberen for denne guddommelige lærer, og du skal kalde din søn Johannes. Han skal vokse op indviet til Herren din Gud, og når han er blevet voksen, vil han glæde dit hjerte, fordi han vil vende mange sjæle til Gud, og han vil også forkynde ankomsten af dit folks sjælehelbreder og hele menneskehedens åndsbefrier. Din slægtning

Maria skal være mor til dette forjættede barn, og jeg vil også vise mig for hende.”

122:2.4 (1345.6) Dette syn skræmte i høj grad Elizabeth. Efter Gabriels afrejse vendte og drejede hun oplevelsen i sit sind og tænkte længe over, hvad den majestætiske gæst havde sagt, men hun talte ikke om åbenbaringen med andre end sin mand, før hun efterfølgende besøgte Maria i begyndelsen af februar det følgende år.

122:2.5 (1345.7) I fem måneder holdt Elizabeth dog på sin hemmelighed, selv over for sin mand. Da hun fortalte historien om Gabriels besøg, var Zakarias meget skeptisk og tvivlede i ugevis på hele oplevelsen, og han gik først halvhjertet med til at tro på Gabriels besøg hos sin kone, da han ikke længere kunne betvivle, at hun ventede barn. Zakarias var meget forvirret over Elizabeths potentielle moderskab, men han tvivlede ikke på sin kones integritet, på trods af sin egen høje alder. Det var først omkring seks uger før Johannes' fødsel, at Zakarias, som følge af en imponerende drøm, blev helt overbevist om, at Elisabeth skulle blive mor til en skæbnesøn, som skulle bane vejen for Messias' komme.

122:2.6 (1346.1) Gabriel viste sig for Maria omkring midten af november år 8 f.v.t., mens hun var på arbejde i sit hjem i Nazaret. Senere, da Maria uden tvivl vidste, at hun skulle være mor, overtalte hun Josef til at lade hende rejse til byen Juda, seks kilometer vest for Jerusalem, i bjergene, for at besøge Elizabeth. Gabriel havde informeret hver af disse vordende mødre om, at han ville vise sig for den anden. Naturligvis var de ivrige efter at mødes, sammenligne erfaringer og tale om deres sønners sandsynlige fremtid. Maria blev

hos sin fjerne kusine i tre uger. Elisabeth gjorde meget for at styrke Marias tro på Gabriels vision, så hun vendte hjem mere dedikeret til kaldet til at være mor for det skæbnebarn, som hun så snart skulle præsentere for verden som et hjælpeløst spædbarn, et gennemsnitligt og normalt spædbarn i verden.

122:2.7 (1346.2) Johannes blev født i byen Juda den 25. marts 7 f.v.t.

Zakarias og Elisabeth glædede sig meget over, at en søn var kommet til dem, som Gabriel havde lovet, og da de på den ottende dag fremstillede barnet til omskærelse, døbte de ham formelt Johannes, som de tidligere havde fået besked på. En af Zakarias' nevøer var allerede rejst til Nazaret med Elisabeths budskab til Maria om, at hun havde fået en søn, og at han skulle hedde Johannes.

122:2.8 (1346.3) Lige fra sin tidligste barndom blev John af sine forældre på fornuftig vis indprentet tanken om, at han skulle vokse op og blive en åndelig leder og religiøs lærer. Og i Johannes hjerte fandtes der altid en grobund for at lade sådanne påvirkningens frø få spire. Allerede som barn var han ofte i templet i de perioder, hvor hans far holdt gudstjeneste, og han var meget imponeret over betydningen af alt, hvad han så.

3. Gabriels budskab til maria

122:3.1 (1346.4) En aften ved solnedgang, før Josef var vendt hjem, viste Gabriel sig for Maria ved siden af et lavt stenbord, og efter at hun

havde genvundet fatningen, sagde han: “Jeg kommer på befaling af en, som er min Mester, og som du skal elske og nære. Til dig, Maria, bringer jeg glædeligt budskab, når jeg meddeler, at undfangelsen i dig er forordnet af himlen, og at du til sin tid vil blive mor til en søn; du skal kalde ham Joshua, og han skal indvie himlenes rige på jorden og blandt mennesker. Tal ikke om denne sag undtagen til Josef og til Elizabeth, din slægtning, som jeg også har vist mig for, og som nu også skal føde en søn, hvis navn skal være Johannes, og som vil berede vejen for det budskab om udfrielse, som din søn skal forkynde for mennesker med stor kraft og dyb overbevisning. Og tvivl ikke på mit ord, Maria, for dette hjem er blevet udvalgt som det jordiske levested for skæbnens barn. Min velsignelse hviler over dig, de Højstes kraft vil styrke dig, og hele jordens Herre skal overskygge dig.”

122:3.2 (1346.5) Maria overvejede dette besøg i hemmelighed i sit hjerte i mange uger, indtil hun med sikkerhed vidste, at hun var med barn, før hun turde afsløre disse usædvanlige begivenheder for sin mand. Da Josef hørte alt dette, selv om han havde stor tillid til Maria, blev han meget urolig og kunne ikke sove i mange nætter. Først tvivlede Josef på Gabriels besøg. Da han så blev næsten overbevist om, at Maria virkelig havde hørt stemmen og set den guddommelige budbringers skikkelse, blev han splittet i sine tanker, mens han overvejede, hvordan det kunne være. Hvordan kunne et menneskes afkom være et barn med en guddommelig skæbne? Josef kunne aldrig forene disse modstridende ideer, før både han og Maria efter

flere ugers overvejelser nåede frem til den konklusion, at de var blevet udvalgt til at blive forældre til Messias, selvom det næppe havde været den jødiske opfattelse, at den forventede befrier skulle være af guddommelig natur. Da Maria nåede frem til denne betydningsfulde konklusion, skyndte hun sig at tage af sted for at besøge Elizabeth.

122:3.3 (1347.1) Da hun kom tilbage, besøgte Maria sine forældre, Joachim og Hannah. Hendes to brødre og to søstre, såvel som hendes forældre, var altid meget skeptiske over for Jesu guddommelige mission, selvom de selvfølgelig på dette tidspunkt ikke vidste noget om Gabriels besøg. Men Maria betroede sin søster Salome, at hun troede, at hendes søn var bestemt til at blive en stor lærer.

122:3.4 (1347.2) Gabriels meddelelse til Maria blev givet dagen efter undfangelsen af Jesus og var den eneste overnaturlige begivenhed i forbindelse med hele hendes oplevelse af at bære og føde det forjættede barn.

4. Josefs drøm

122:4.1 (1347.3) Josef forligede sig først med tanken om, at Maria skulle blive mor til et ekstraordinært barn, efter at han havde oplevet en meget imponerende drøm. I denne drøm viste en strålende himmelsk budbringer sig for ham og sagde blandt andet: “Josef, jeg

kommer på befaling af ham, som nu hersker i det høje, og jeg har fået besked på at fortælle dig om den søn, som Maria skal føde, og som skal blive et stort lys i verden. I ham skal der være liv, og hans liv skal blive menneskehedens lys. Han skal først komme til sit eget folk, men de vil næppe tage imod ham; men til så mange, som vil tage imod ham, til dem vil han åbenbare, at de er Guds børn.” Efter denne oplevelse tvivlede Josef aldrig mere helt på Marias historie om Gabriels besøg og løftet om, at det ufødte barn skulle blive en guddommelig budbringer til verden.

122:4.2 (1347.4) I alle disse besøg blev der ikke sagt noget om Davids hus. Der blev aldrig antydning om, at Jesus skulle blive “jødernes befrier,” ikke engang at han skulle være den længe ventede Messias. Jesus var ikke en sådan Messias, som jøderne havde forventet, men han var *verdens frelser*. Hans mission var til alle racer og folkeslag, ikke til nogen bestemt gruppe.

122:4.3 (1347.5) Josef var ikke af kong Davids slægt. Maria havde flere af Davids aner end Josef. Det er rigtigt, at Josef tog til Davids by, Betlehem, for at blive registreret til den romerske folketælling, men det var fordi, seks generationer tidligere var Josefs faderlige forfader i den generation, forældreløs, blevet adopteret af en Zadoc, som var en direkte efterkommer af David; derfor blev Josef også regnet for at være af “Davids hus.”

122:4.4 (1347.6) De fleste af de såkaldte messiasprofetier i det Gamle Testamente var tilpasset, til at gælde for Jesus, længe efter at han havde levet sit jordiske liv. I århundrede havde de hebraiske profeter forkyndt at en befrier skulle komme, og disse løfter var af senere

generationer blevet tolket som en henvisning til en ny jødisk hersker som skulle sidde på Davids trone og, ved hjælp af Moses antaget mirakuløse metoder, gå hen og gøre Palæstinas jøder til en mægtig nation, fri for al udenlandsk dominans. Igen blev mange billedlige tekster fra de hebraiske skrifter senere misbrugt til at skulle gælde Jesu livsopgave. Mange udsagn fra det Gamle Testamente blev så forvrænget for at de kunne indpasses til en eller anden begivenhed i Mesterens jordiske liv. Jesus benægtede selv ved en offentlig anledning at have nogen forbindelse med Davids hus. Til og med ordene “en kvinde skal føde en søn” blev givet ordlyden “en jomfru skal føde en søn.” Dette gjaldt også for både Josef og Marias mange stamtavler som blev omkonstrueret i eftertiden, efter Mikaels livsforløb på jorden. Mange af disse slægtstavler indeholder meget af Mesterens stamtræ, men alt i alt er de ikke ægte og bør ikke anses som fakta. De tidligere tilhængere af Jesus faldt alt for ofte for fristelsen til at ville få alle de gamle fortids profetiske ytringer til at fremstå som i opfyldelse af deres herre og Mesters liv.

5. Jesu jordiske forældre

122:5.1 (1348.1) Josef var en mand med milde manerer, ekstrem samvittighedsfuld og på alle måder trofast mod sit folks religiøse konventioner og skikke. Han snakkede ikke ret meget, men tænkte meget. Det jødiske folks sørgelige situation gjorde Josef meget ked af det. Som ung, blandt sine otte brødre og søstre, havde han været

mere munter, men i de første år af sit ægteskabelige liv (under Jesu barndom) var han udsat for perioder med mildt åndeligt mismod. Disse temperamentsfulde manifestationer blev stærkt forbedret lige før hans alt for tidlige død, og efter at familiens økonomiske situation var blevet forbedret af hans forfremmelse fra tømrer til en velstående entreprenør.

122:5.2 (1348.2) Marys temperament var helt modsat sin mands. Hun var som regel munter, var meget sjældent nedtrykt og havde et altid solrigt gemyt. Maria gav frit og ofte udtryk for sine følelser og blev aldrig observeret sørgmodig før efter Josefs pludselige død. Og hun var næppe kommet sig over chokket, da hun blev mødt af de bekymringer og spørgsmål, som hendes ældste søns ekstraordinære karriere havde vakt, og som så hurtigt udfoldede sig foran hendes forbløffede blik. Men gennem hele denne usædvanlige oplevelse var Maria fattet, modig og temmelig klog i sit forhold til sin mærkelige og lidet forståede førstefødte søn og hans overlevende brødre og søstre.

122:5.3 (1348.3) Jesus fik meget af sin usædvanlige mildhed og fantastiske sympatiske forståelse af den menneskelige natur fra sin far; han arvede sin gave som en stor lærer og sin enorme evne til retfærdig indignation fra sin mor. I sine følelsesmæssige reaktioner på sit voksne livsmiljø var Jesus på et tidspunkt som sin far, meditativ og tilbedende, nogle gange præget af tilsyneladende tristhed; men oftere kørte han fremad på samme måde som sin mors optimistiske og beslutsomme sindelag. Alt i alt havde Marias temperament en tendens til at dominere den guddommelige søns

karriere, da han voksede op og gik ind i sit voksne livs betydningsfulde skridt. I nogle henseender var Jesus en blanding af sine forældres karaktertræk; i andre henseender udviste han den enes karaktertræk i kontrast til den andens.

122:5.4 (1348.4) Fra Josef fik Jesus sin strenge oplæring i de jødiske ceremonier og sit usædvanlige kendskab til de hebraiske skrifter; fra Maria fik han et bredere syn på det religiøse liv og en mere liberal opfattelse af personlig åndelig frihed.

122:5.5 (1349.1) Både Josefs og Marias familier var veluddannede set i forhold til sin tid. Josef og Maria havde en langt højere uddannelse end hvad der var gennemsnittet for deres samtid og sociale stilling. Han var en tænker; hun var en planlægger, ekspert i tilpasning og praktisk i øjeblikkelig udførelse. Josef var en sortøjet brunet; Maria en brunøjet, næsten blond type.

122:5.6 (1349.2) Hvis Josef havde levet, ville han utvivlsomt være blevet en fast tilhænger af sin ældste søns guddommelige mission. Maria vekslede mellem at tro og tvivle, stærkt påvirket af sine andre børns og sine venners og slægtnings holdning, men hun blev altid fastholdt i sin endelige holdning af mindet om Gabriels tilsynekomst for hende umiddelbart efter, at barnet var blevet undfanget.

122:5.7 (1349.3) Maria var en dygtig væver og mere end almindeligt dygtig til de fleste af datidens husholdningskunster; hun var en god husholderske og en overlegen husmor. Både Josef og Maria var gode lærere, og de sørgede for, at deres børn var velbevandrede i datidens lærdom.

122:5.8 (1349.4) Da Josef var en ung mand, blev han ansat af Marias far til at bygge en tilbygning til hans hus, og det var, da Maria bragte Josef en kop vand under et middagsmåltid, at kurtiseringen af det par, der skulle blive forældre til Jesus, for alvor begyndte.

122:5.9 (1349.5) Josef og Maria blev gift i overensstemmelse med jødisk skik i Marias hjem i omegnen af Nazaret, da Josef var 21 år gammel. Dette ægteskab afsluttede et normalt frieri af næsten to års varighed. Kort tid efter flyttede de ind i deres nye hjem i Nazaret, som var blevet bygget af Josef med hjælp fra to af hans brødre. Huset lå ved foden af den nærliggende høj, som havde en så charmerende udsigt over det omkringliggende landskab. I dette særligt forberedte hjem havde disse unge og forventningsfulde forældre tænkt sig at byde det forjættede barn velkommen, uden at være klar over, at denne betydningsfulde begivenhed i et univers skulle finde sted, mens de var væk hjemmefra i Betlehem i Judæa.

122:5.10 (1349.6) Størstedelen af Josefs familie blev troende på Jesu lære, men meget få af Marias folk troede på ham, før han forlod denne verden. Josef hældede mere til den åndelige opfattelse af den forventede Messias, men Maria og hendes familie, især hendes far, holdt fast i ideen om Messias som en timelig befrier og politisk hersker. Marias forfædre havde i høj grad været identificeret med makkabæernes aktiviteter i den daværende, men nyere tid.

122:5.11 (1349.7) Josef holdt stærkt fast i den østlige eller babyloniske opfattelse af den jødiske religion; Maria lænede sig stærkt op ad den

mere liberale og bredere vestlige eller hellenistiske fortolkning af loven og profeterne.

6. Hjemmet i Nazaret

122:6.1 (1349.8) Jesu hjem lå ikke langt fra den høje bakke i den nordlige del af Nazaret, et stykke fra landsbyens kilde, som lå i den østlige del af byen. Jesu familie boede i udkanten af byen, og det gjorde det så meget desto lettere for ham efterfølgende at nyde hyppige spadsereture på landet og tage på ture op til toppen af dette nærliggende højland, det højeste af alle bakkerne i det sydlige Galilæa, bortset fra Tabor-bjerget mod øst og Nain-bjerget, som var omtrent lige så højt. Deres hjem lå lidt syd og øst for det sydlige forbjerg på denne bakke og omtrent midtvejs mellem foden af denne forhøjning og vejen, der fører ud af Nazaret mod Kana. Bortset fra at bestige bakken var Jesus' yndlingstur at følge en smal sti, der snoede sig omkring foden af bakken i nordøstlig retning til et punkt, hvor den sluttede sig til vejen til Sefforis.

122:6.2 (1350.1) Josef og Marias hjem var en etværelses stenbygning med fladt tag og en tilstødende bygning til dyrene. Møblerne bestod af et lavt stenbord, fade og gryder af lertøj og sten, en væv, en lampestand, flere små skamler og måtter til at sove på stengulvet. I baghaven, tæt på dyrehuset, var der et læskur, som dækkede ovnen og møllen til at male korn. Det krævede to personer at betjene denne type mølle, en

til at male og en anden til at fodre kornet. Som lille dreng fodrede Jesus ofte denne mølle med korn, mens hans mor drejede kværnen.

122:6.3 (1350.2) I de senere år, da familien voksede, sad de alle på hug omkring det store stenbord for at nyde deres måltider og tage fra en fælles skål eller gryde med mad. Om vinteren blev bordet ved aftensmåltidet oplyst af en lille, flad lerlampe, som var fyldt med olivenolie. Efter Marthas fødsel byggede Josef en tilbygning til huset, et stort rum, som blev brugt som tømrerværksted om dagen og som soveværelse om natten.

7. Rejsen til betlehem

122:7.1 (1350.3) I marts måned år 8 f.Kr. (den måned, Josef og Maria blev gift) dekreterede Cæsar Augustus, at alle indbyggere i Romerriget skulle tælles, at der skulle laves en folketælling, som kunne bruges til at opnå en bedre beskatning. Jøderne havde altid haft store fordomme mod ethvert forsøg på at “tælle folket,” og dette, i forbindelse med Herodes’, kongen af Judæas, alvorlige hjemlige vanskeligheder, havde medvirket til at udsætte denne folketælling i det jødiske rige i et år. I hele Romerriget blev denne folketælling registreret i år 8 f.v.t., undtagen i Herodes’ palæstinensiske kongerige, hvor den blev foretaget i år 7 f.v.t., et år senere.

122:7.2 (1350.4) Maria tog til Betlehem for at lade sig indskrive—Josef var bemyndiget til at lade sig indskrive for sin familie—men Maria, som var en eventyrlysten og aggressiv person, insisterede på at følge med

ham. Hun ængstes ved tanken på at blive alene og føde barnet mens Josef var borte, og desuden, i og med at Betlehem ikke lå langt fra byen Juda, forudså Maria muligheden for et hyggeligt besøg hos sin slægtning Elisabeth.

122:7.3 (1350.5) Josef forbød nærmest Maria at tage med, men det nyttede ikke noget; da maden var pakket til turen på tre eller fire dage, lavede hun dobbeltrationer og gjorde klar til rejsen. Men før de tog af sted, blev Josef forsonet med, at Maria tog med, og de tog glade af sted fra Nazaret ved daggry.

122:7.4 (1350.6) Josef og Maria var fattige, og da de kun havde ét lastdyr, red Maria, som var højgravid, på dyret med proviant, mens Josef gik og førte dyret. At bygge og indrette et hjem havde været en stor belastning for Josef, da han også skulle bidrage til sine forældres underhold, fordi hans far for nylig var blevet invalid. Og således forlod dette jødiske par deres ydmyge hjem tidligt om morgenen den 18. august år 7 f.Kr. på deres rejse til Betlehem.

122:7.5 (1351.1) Deres første rejsedag førte dem rundt om foden af Gilboa-bjerget, hvor de slog lejr for natten ved Jordan-floden og kastede sig ud i mange spekulationer om, hvilken slags søn der ville blive født til dem, idet Josef holdt fast i tanken om en åndelig lærer, og Maria holdt fast i tanken om en jødisk Messias, en befrier af den hebraiske nation.

122:7.6 (1351.2) Tidligt om morgenen den 19. august var Josef og Maria igen på vej. De indtog deres middagsmåltid ved foden af Sartaba-bjerget med udsigt over Jordandalen og rejste videre til Jeriko, hvor de overnattede på en kro ved landevejen i udkanten af byen. Efter

aftensmåltidet og mange diskussioner om det undertrykkende romerske styre, Herodes, folketællingen og Jerusalems og Alexandrias relative indflydelse som centre for jødisk lærdom og kultur, trak de rejsende fra Nazaret sig tilbage for at hvile sig for natten. Tidligt om morgenen den 20. august genoptog de deres rejse og nåede frem til Jerusalem før middag, besøgte templet og fortsatte til deres destination, hvor de ankom til Betlehem midt på eftermiddagen.

122:7.7 (1351.3) Herberget var overfyldt, og Josef søgte derfor husrum hos fjerne slægtninge, men alle værelser i Betlehem var fyldt til bristepunktet. Da han kom tilbage til herbergets gårdsplads, fik han at vide at i karavanestaldene, som var hugget ud af bjergsiden og som lå lige nedenfor herberget, havde man fjernet dyrene og gjort rent for at tage imod de tilrejsende. Josef efterlod æslet i gården, tog deres tasker med tøj og proviant på skuldrene og gik sammen med Maria ned ad stentrappen til deres logi nedenunder. De befandt sig i det, der havde været et kornopbevaringsrum foran staldene og krybberne. Der var hængt teltgardiner op, og de følte sig heldige over at have så behageligt et sted at bo.

122:7.8 (1351.4) Josef havde tænkt sig at gå ud med det samme og melde sig ind, men Maria var træt; hun var meget bedrøvet og bad ham om at blive ved hendes side, hvilket han gjorde.

8. Jesu fødsel

122:8.1 (1351.5) Hele den nat var Maria rastløs, så ingen af dem sov ret meget. Ved daggry var fødselsveerne godt i gang, og ved middagstid den 21. august 7 f.Kr. blev Maria med hjælp og venlige tjenester fra kvindelige medrejsende forløst af et drengebarn. Jesus af Nazaret blev født til verden, svøbt i det tøj, som Maria havde medbragt til en sådan eventualitet, og lagt i en krybbe i nærheden.

122:8.2 (1351.6) På samme måde som alle babyer før den dag og siden er kommet til verden, blev det lovede barn født; og på den ottende dag blev han ifølge jødisk praksis omskåret og formelt navngivet Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) Næste dag efter Jesu fødsel meldte Josef sig ind. Han mødte en mand, som de havde talt med to nætter tidligere i Jeriko, og han tog Josef med til en velhavende ven, som havde et værelse på herberget, og som sagde, at han gerne ville bytte med parret fra Nazaret. Den eftermiddag flyttede de op på herberget, hvor de boede i næsten tre uger, indtil de fandt logi hos en af Josefs fjerne slægtninge.

122:8.4 (1351.8) Den anden dag efter Jesu fødsel sendte Maria besked til Elizabeth om, at hendes barn var kommet, og fik besked tilbage om at invitere Josef op til Jerusalem for at tale om alle deres anliggender med Zakarias. Den følgende uge tog Josef til Jerusalem for at tale med Zakarias. Både Zacharias og Elizabeth var blevet besat af den oprigtige overbevisning, at Jesus virkelig skulle blive den jødiske befrier, Messias, og at deres søn Johannes skulle være hans øverste hjælper, hans højre skæbnehånd. Og da Maria havde de samme ideer, var det ikke svært at overtale Josef til at blive i Betlehem,

Davids by, så Jesus kunne vokse op og blive Davids efterfølger på hele Israels trone. Derfor blev de i Betlehem i mere end et år, og Josef arbejdede i mellemtiden som tømrer.

122:8.5 (1352.1) Ved Jesu fødsel ved middagstid sang seraferne fra Urantia, der var samlet under deres ledere, lovsange over Betlehems krybbe, men disse lovprisninger blev ikke hørt af menneskelige ører. Ingen hyrder eller andre dødelige skabninger kom for at hylde barnet i Betlehem før den dag, hvor nogle præster fra Ur ankom, som var blevet sendt ned fra Jerusalem af Zakarias.

122:8.6 (1352.2) Disse præster fra Mesopotamien havde engang før fået at vide af en fremmed religiøs lærer fra deres land, at han havde haft en drøm, hvori han blev informeret om, at "livets lys" var ved at vise sig på jorden som et barn og blandt jøderne. Og dertil drog disse tre lærere for at lede efter dette "livets lys." Efter mange ugers forgæves søgen i Jerusalem var de ved at vende tilbage til Ur, da Zakarias mødte dem og afslørede sin tro på, at Jesus var genstanden for deres søgen og sendte dem videre til Betlehem, hvor de fandt barnet og efterlod deres gaver hos Maria, hans jordiske mor. Barnet var næsten tre uger gammelt på tidspunktet for deres besøg.

122:8.7 (1352.3) De vise mænd så ingen stjerne, der kunne lede dem til Betlehem. Den smukke legende om stjernen i Betlehem opstod på denne måde: Jesus blev født den 21. august ved middagstid år 7 f.v.t. Den 29. maj år 7 f.v.t. skete der en ekstraordinær konjunktion mellem Jupiter og Saturn i stjernebilledet Fiskene. Og det er en bemærkelsesværdig astronomisk kendsgerning, at lignende

konjunktioner fandt sted den 29. september og 5. december samme år. På baggrund af disse ekstraordinære, men helt naturlige begivenheder konstruerede den efterfølgende generations velmenende fanatikere den tiltalende legende om Betlehemsstjernen og de tilbedende mæcener, der blev ført til krybben, hvor de så og tilbad det nyfødte barn. Orientalske og næsten-orientalske sind elsker eventyr, og de spinder hele tiden sådanne smukke myter om deres religiøse ledere og politiske heltes liv. Da der ikke fandtes bogtrykkerkunst, og det meste af den menneskelige viden blev overleveret mundtligt fra generation til generation, var det meget nemt for myter at blive til traditioner, og for traditioner til sidst at blive accepteret som fakta.

9. Præsentationen i templet

122:9.1 (1352.4) Moses havde lært jøderne, at enhver førstefødt søn tilhørte Herren, og at en sådan søn kunne leve i stedet for at blive ofret, som det var skik blandt de hedenske nationer, forudsat at hans forældre ville frikøbe ham ved at betale fem sekel til en autoriseret præst. Der var også en mosaisk forordning, som foreskrev, at en mor, når der var gået en vis tid, skulle præsentere sig selv (eller få nogen til at bringe det rette offer for hende) i templet til renselse. Det var almindeligt at udføre begge disse ceremonier på samme tid. Derfor gik Josef og Maria personligt op til templet i Jerusalem for at præsentere Jesus for præsterne og gennemføre hans forløsning og

også for at bringe det rette offer for at sikre Marias ceremonielle renselse fra den påståede urenhed ved fødslen.

122:9.2 (1353.1) Der var konstant to bemærkelsesværdige personer i templets forgårde, sangeren Simeon og digterinden Anna. Simeon var fra Judæa, men Anna var fra Galilæa. Dette par var ofte i hinandens selskab, og begge var fortrolige med præsten Zacharias, som havde betroet dem hemmeligheden om Johannes og Jesus. Både Simeon og Anna længtes efter Messias' komme, og deres tillid til Zakarias fik dem til at tro, at Jesus var den forventede befrier af det jødiske folk.

122:9.3 (1353.2) Zakarias vidste, hvilken dag Josef og Maria forventedes at dukke op i templet med Jesus, og han havde på forhånd aftalt med Simeon og Anna, at han med sin løftede hånd skulle vise, hvem i optoget af førstefødte børn, der var Jesus.

122:9.4 (1353.3) Til denne lejlighed havde Anna skrevet et digt, som Simeon begyndte at synge til stor forbløffelse for Josef, Maria og alle dem, der var samlet i tempelgården. Og dette var deres hymne om forløsningen af den førstefødte søn:

122:9.5 (1353.4)	Velsignet være herren, Israels Gud,
122:9.6 (1353.5)	For han har besøgt os og gjort forløsning for sit folk;
122:9.7 (1353.6)	Han har opløftet et frelsens tinde for os alle
122:9.8 (1353.7)	I sin tjener Davids hus.
122:9.9 (1353.8)	Som han talte ved sine hellige profeters mund—

122:9.10 (1353.9) Frelse fra vore fjender og fra hånden af dem, der
hader os;

122:9.11 (1353.10) For at vise barmhjertighed mod vore fædre og huske
sin hellige pagt—

122:9.12 (1353.11) Den ed, som han svor til Abraham, vor fader,

122:9.13 (1353.12) At give os, at vi, som er udfriet af vore fjenders
hånd,

122:9.14 (1353.13) Skal tjene ham uden frygt,

122:9.15 (1353.14) i hellighed og retfærdighed for hans åsyn alle vore
dage.

122:9.16 (1353.15) Ja, og du, løftets barn, skal kaldes Den Højestes
profet;

122:9.17 (1353.16) For du skal gå foran Herrens ansigt for at etablere
hans rige;

122:9.18 (1353.17) for at give sit folk kundskab om frelse

122:9.19 (1353.18) I deres synders forladelse.

122:9.20 (1353.19) Glæd jer over vor Guds barmhjertighed, for daggryet
fra det høje har nu besøgt os

122:9.21 (1353.20) For at lyse på dem, der sidder i mørke og dødens
skygge;

122:9.22 (1353.21) For at lede vore fødder ind på fredens vej,

122:9.23 (1353.22) Og lad nu din tjener drage bort i fred, Herre, efter
dit ord,

122:9.24 (1353.23) For mine øjne har set din frelse,

122:9.25 (1353.24) som du har forberedt for øjnene af alle folkeslag;

122:9.26 (1353.25)

Et lys så selv hedningefolkene skal få klarhed

122:9.27 (1353.26)

Og til Israels folks ære.

122:9.28 (1353.27) På vejen tilbage til Betlehem var Josef og Maria tavse— forvirrede og overvældede. Maria var meget forstyrret af Anna, den gamle digterindes, afskedshilsen, og Josef var ikke i harmoni med dette forhastede forsøg på at gøre Jesus til det jødiske folks forventede Messias.

10. Herodes går i aktion

122:10.1 (1353.28) Men Herodes' vagter var ikke inaktive. Da de fortalte ham om Ur-præsternes besøg i Betlehem, indkaldte Herodes disse kaldæere til at møde op foran ham. Han spurgte flittigt disse vise mænd om den nye "jødernes konge", men de gav ham ikke megen tilfredsstillelse og forklarede, at barnet var blevet født af en kvinde, der var kommet ned til Betlehem med sin mand for at blive indskrevet i folketællingen. Da Herodes ikke var tilfreds med dette svar, sendte han dem af sted med en pung og bad dem finde barnet, så han også kunne komme og tilbede ham, eftersom de havde erklæret, at hans rige skulle være åndeligt, ikke verdsligt. Men da de vise mænd ikke vendte tilbage, blev Herodes mistænksom. Mens han tænkte over disse ting, vendte hans meddelere tilbage og aflagde fuld rapport om de seneste hændelser i templet og bragte ham en kopi af dele af Simeons sang, som var blevet sunget ved Jesu

forløsningsceremoni. Men det var ikke lykkedes dem at følge efter Josef og Maria, og Herodes blev meget vred på dem, da de ikke kunne fortælle ham, hvor parret havde taget barnet hen. Så sendte han eftersøgere ud for at finde Josef og Maria. Zacharias og Elizabeth holdt sig væk fra Betlehem, da de vidste, at Herodes forfulgte familien fra Nazaret. Drengébabyen blev gemt hos Josefs slægtninge.

122:10.2 (1354.1) Josef var bange for at søge arbejde, og deres lille opsparing forsvandt hurtigt. Selv på tidspunktet for renselsesceremonierne i templet anså Josef sig for at være tilstrækkelig fattig til at retfærdiggøre, at han ofrede to unge duer til Maria, som Moses havde foreskrevet til renselse af mødre blandt de fattige.

122:10.3 (1354.2) Da Herodes' spioner efter mere end et års søgen ikke havde fundet Jesus, og på grund af mistanken om, at barnet stadig var skjult i Betlehem, udarbejdede han en ordre om, at der skulle foretages en systematisk ransagning af alle huse i Betlehem, og at alle drengebørn under to år skulle dræbes. På den måde håbede Herodes at sikre sig, at dette barn, som skulle blive "jødernes konge," ville blive tilintetgjort. Og således omkom seksten drengebørn i Betlehem i Judæa på én dag. Men intriger og mord, selv i hans egen nærmeste familie, var almindelige foreteelser ved Herodes' hof.

122:10.4 (1354.3) Massakren på disse spædbørn fandt sted omkring midten af oktober år 6 f.v.t., da Jesus var lidt over et år gammel. Men der var troende på den kommende Messias, selv blandt Herodes' hofattachéer, og en af dem, som hørte om ordren om at slagte drengebørnene fra Betlehem, kontaktede Zakarias, som igen sendte

et bud til Josef, og natten før massakren rejste Josef og Maria fra Betlehem med barnet til Alexandria i Egypten. For at undgå at tiltrække opmærksomhed rejste de alene til Egypten med Jesus. De tog til Alexandria med midler fra Zacharias, og der arbejdede Josef med sit håndværk, mens Maria og Jesus boede hos velhavende slægtninge til Josefs familie. De opholdt sig i Alexandria i to hele år og vendte ikke tilbage til Betlehem før efter Herodes' død.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 122](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 124](#) >>

Kapitel 123

Jesu Tidlige Barndom

123:0.1 (1355.1) PÅ GRUND AF usikkerheden og bekymringerne under opholdet i Betlehem fravænnede Maria ikke barnet, før de var kommet sikkert til Alexandria, hvor familien kunne slå sig ned og leve et normalt liv. De boede hos slægtninge, og Josef var i stand til at forsørge sin familie, da han fandt arbejde kort efter deres ankomst. Han var ansat som tømrer i flere måneder og blev derefter forfremmet til formand for en stor gruppe arbejdere, der var ansat på en af de offentlige bygninger, der var under opførelse. Denne nye erfaring gav ham idéen om at blive entreprenør og byggherre, når de vendte tilbage til Nazaret.

123:0.2 (1355.2) I alle disse første år af Jesu hjælpeløse barndom holdt Maria en lang og konstant vagt for, at der ikke skulle ske hendes barn noget, som kunne bringe hans velfærd i fare eller på nogen måde forstyrre hans fremtidige mission på jorden; ingen mor var nogensinde mere hengiven over for sit barn. I det hjem, hvor Jesus tilfældigvis befandt sig, var der to andre børn på hans alder, og

blandt de nærmeste naboer var der seks andre, hvis alder var tilstrækkelig tæt på hans egen til at gøre dem til acceptable legekammerater. Først var Maria indstillet på at holde Jesus tæt ved sin side. Hun frygtede, at der ville ske ham noget, hvis han fik lov til at lege i haven med de andre børn, men Josef kunne med hjælp fra sine slægtninge overbevise hende om, at en sådan fremgangsmåde ville fratage Jesus den nyttige erfaring, det er at lære at tilpasse sig børn på sin egen alder. Og Maria indså, at et sådant program med unødig beskyttelse og usædvanlig omsorg kunne have tendens til at gøre ham selvbevidst og noget selvcentreret, og gav til sidst sit samtykke til planen om at lade det forjættede barn vokse op som ethvert andet barn; og selvom hun var lydig mod denne beslutning, gjorde hun det til sin opgave altid at holde vagt, mens de små mennesker legede i huset eller i haven. Kun en kærlig mor kan forstå den byrde, som Mary bar i sit hjerte for sin søns sikkerhed i disse år af hans spædbarnstid og tidlige barndom.

123:0.3 (1355.3) I løbet af de to år, de opholdt sig i Alexandria, havde Jesus et godt helbred og fortsatte med at vokse normalt. Bortset fra nogle få venner og slægtninge fik ingen at vide, at Jesus var et "løftets barn." En af Josefs slægtninge afslørede dette for nogle få venner i Memphis, efterkommere af den fjerne Ikhnaton, og de samledes sammen med en lille gruppe troende fra Alexandria i Josefs slægtnings palads, kort tid før de vendte tilbage til Palæstina, for at ønske Nazaret-familien alt godt og vise barnet deres respekt. Ved denne lejlighed forærede de forsamlede venner Jesus en komplet kopi af den græske oversættelse af de hebraiske skrifter. Men denne

kopi af de jødiske hellige skrifter fik Josef først i hænderne, da både han og Maria endelig havde afvist deres memphis- og alexandrinske venners invitation til at blive i Egypten. Disse troende insisterede på, at skæbnens barn ville være i stand til at udøve en langt større indflydelse på verden som beboer i Alexandria end på noget andet sted i Palæstina. Disse overtalelser forsinkede deres afrejse til Palæstina i nogen tid, efter at de havde modtaget nyheden om Herodes' død.

123:0.4 (1356.1) Josef og Maria tog endelig afsked med Alexandria på en båd, der tilhørte deres ven Ezraeon, med kurs mod Joppe, hvortil de ankom sidst i august år 4 f.v.t. De tog direkte til Betlehem, hvor de tilbragte hele september måned med at rådføre sig med deres venner og slægtninge om, hvorvidt de skulle blive der eller vende tilbage til Nazaret.

123:0.5 (1356.2) Maria havde aldrig helt opgivet tanken om, at Jesus skulle vokse op i Betlehem, Davids by. Josef troede ikke rigtig på, at deres søn skulle blive en kongelig befrier af Israel. Desuden vidste han, at han ikke selv var en ægte efterkommer af David; at han blev regnet blandt Davids afkom skyldtes, at en af hans forfædre var blevet optaget i den davidiske slægtslinje. Maria mente selvfølgelig, at Davids by var det mest passende sted at opdrage den nye kandidat til Davids trone, men Josef foretrak at tage chancen med Herodes Antipas frem for med hans bror Archelaus. Han frygtede meget for barnets sikkerhed i Betlehem eller i nogen anden by i Judæa, og han formodede, at Archelaus ville være mere tilbøjelig til at forfølge sin fars, Herodes, truende politik, end Antipas ville i Galilæa. Og ud over

alle disse grunde foretrak Josef åbenlyst Galilæa som et bedre sted at opfostre og uddanne barnet, men det tog tre uger at overvinde Marias indvendinger.

123:0.6 (1356.3) Den første oktober havde Josef overbevist Maria og alle deres venner om, at det var bedst for dem at vende tilbage til Nazaret. I begyndelsen af oktober år 4 f.Kr. tog de derfor af sted fra Betlehem til Nazaret via Lydda og Skythopolis. De startede tidligt en søndag morgen, Maria og barnet red på deres nyerhvervede trækdyr, mens Josef og fem ledsagende slægtninge fortsatte til fods; Josefs slægtninge nægtede at lade dem tage turen til Nazaret alene. De frygtede at tage til Galilæa via Jerusalem og Jordandalen, og de vestlige ruter var ikke helt sikkert for to enlige rejsende med et lille barn.

1. Tilbage i Nazaret

123:1.1 (1356.4) På rejsens fjerde dag nåede gruppen sit bestemmelsessted i sikkerhed. De ankom uanmeldt til hjemmet i Nazaret, som i mere end tre år havde været beboet af en af Josefs gifte brødre, som virkelig var overrasket over at se dem; de var gået så stille med dørene, at hverken Josefs eller Marias familie vidste, at de overhovedet havde forladt Alexandria. Den næste dag flyttede Josefs bror med sin familie, og Maria kunne for første gang siden Jesu fødsel slå sig ned med sin lille familie og nyde livet i deres eget

hjem. På mindre end en uge fik Josef arbejde som tømrer, og de var ovenud lykkelige.

123:1.2 (1356.5) Jesus var omkring tre år og to måneder gammel, da de vendte tilbage til Nazareth. Han havde klaret alle disse rejser meget godt og havde et fremragende helbred og var fuld af barnlig glæde og begejstring over at have sine egne lokaler at løbe rundt i og nyde. Men han savnede i høj grad samværet med sine legekammerater fra Alexandria.

123:1.3 (1356.6) På vejen til Nazaret havde Josef overbevist Maria om, at det ville være uklogt at sprede rygter blandt deres galilæiske venner og slægtninge om, at Jesus var et løftets barn. De blev enige om at afholde sig fra at nævne disse ting for nogen. Og de var begge meget trofaste med at holde dette løfte.

123:1.4 (1357.1) Hele Jesu fjerde år var en periode med normal fysisk udvikling og usædvanlig mental aktivitet. I mellemtiden havde han knyttet sig meget tæt til en nabodreng på sin egen alder ved navn Jakob. Jesus og Jakob var altid glade i deres leg, og de voksede op til at blive gode venner og loyale kammerater.

123:1.5 (1357.2) Den næste vigtige begivenhed i denne Nazaret-families liv var fødslen af det andet barn, Jakob, i de tidlige morgentimer den 2. april år 3 f.v.t. Jesus var begejstret ved tanken om at få en lillebror, og han stod rundt omkring i timevis bare for at observere babyens tidlige aktiviteter.

123:1.6 (1357.3) Det var ved midsommer samme år, at Josef byggede et lille værksted tæt på landsbyens kilde og i nærheden af karavaneplassen. Herefter lavede han meget lidt tømrerarbejde om

dagen. Han havde to af sine brødre som medarbejdere og flere andre mekanikere, som han sendte ud for at arbejde, mens han blev i værkstedet og lavede åg og plove og andet træarbejde. Han arbejdede også med læder, reb og lærred. Og da Jesus voksede op, brugte han, når han ikke var i skole, sin tid nogenlunde ligeligt mellem at hjælpe sin mor med de hjemlige pligter og se sin far arbejde i værkstedet, mens han lyttede til samtalen og sladderen fra karavaneførerne og passagererne fra de fire verdenshjørner.

123:1.7 (1357.4) I juli dette år, en måned før Jesus fyldte fire år, spredte et udbrud af ondartede tarmproblemer sig over hele Nazaret på grund af kontakten med de rejsende i karavanen. Maria blev så bekymret over faren for, at Jesus skulle blive udsat for denne sygdomsepidemi, at hun pakkede begge sine børn sammen og flygtede til sin brors landsted, flere kilometer syd for Nazaret på Megiddo-vejen nær Sarid. De vendte ikke tilbage til Nazaret i mere end to måneder; Jesus nød i høj grad dette, hans første oplevelse på en gård.

2. Det femte år (2 f.kr.)

123:2.1 (1357.5) Lidt mere end et år efter hjemkomsten til Nazaret nåede drengen Jesus alderen for sin første personlige og helhjertede moralske beslutning; og der kom en Tankeretter til at bo hos ham, en guddommelig gave fra Paradisets Fader, som tidligere havde tjent sammen med Makiventa Melkisedek, og som således fik erfaringen

med at fungere i forbindelse med inkarnationen af et overmenneskeligt væsen, der levede i dødeligt køds skikkelse. Denne begivenhed fandt sted den 11. februar år 2 f.v.t. Jesus var ikke mere bevidst om den guddommelige Ledsagers ankomst end de millioner og atter millioner af andre børn, der før og siden den dag ligeledes har modtaget disse Tankerettere til at bo i deres sind og arbejde for den ultimative åndeliggørelse af disse sind og den evige overlevelse af deres udødelige sjæle, der er under udvikling.

123:2.2 (1357.6) På denne dag i februar ophørte universets herskeres direkte og personlige tilsyn med integriteten af Mikael's barnlige inkarnation. Fra det tidspunkt og gennem hele den menneskelige udfoldelse af inkarnationen var Jesu formynderskab bestemt til at hvile i denne indre Retters og de tilknyttede serafiske vogteres varetægt, fra tid til anden suppleret af mellemvæseners tjeneste, der var udpeget til at udføre visse bestemte opgaver i overensstemmelse med instrukserne fra deres planetariske overordnede.

123:2.3 (1357.7) Jesus blev fem år gammel i august i år, og vi vil derfor omtale dette som hans femte (kalender) leveår. I dette år, 2 f.Kr., lidt mere end en måned før sin femårs fødselsdag, blev Jesus meget glad for sin søster Mirjam, som blev født natten til den 11. juli. Om aftenen den følgende dag havde Jesus en lang samtale med sin far om den måde, hvorpå forskellige grupper af levende væsener fødes ind i verden som separate individer. Den mest værdifulde del af Jesu tidlige uddannelse blev sikret af hans forældre som svar på hans eftertænksomme og søgende forespørgsler. Josef undlod aldrig at gøre sin pligt ved at gøre sig umage og bruge tid på at besvare

drengens mange spørgsmål. Fra Jesus var fem år gammel, til han var ti, var han ét stort spørgsmålstegn. Selvom Josef og Maria ikke altid kunne svare på hans spørgsmål, undlod de aldrig at diskutere hans forespørgsler og på alle andre mulige måder at hjælpe ham i hans bestræbelser på at nå frem til en tilfredsstillende løsning på det problem, som hans vågne sind havde foreslået.

123:2.4 (1358.1) Siden de vendte tilbage til Nazaret, havde de haft travlt, og Josef havde været usædvanligt optaget af at bygge sin nye butik og få sin forretning i gang igen. Han var så optaget, at han ikke havde haft tid til at bygge en vugge til Jakob, men det blev der rettet op på, længe før Miriam kom, så hun havde en meget behagelig krybbe at putte sig i, mens familien beundrede hende. Og Jesusbarnet gik helhjertet ind i alle disse naturlige og normale oplevelser i hjemmet. Han nød i høj grad sin lillebror og lillesøster og var til stor hjælp for Maria i omsorgen for dem.

123:2.5 (1358.2) Der var få hjem i datidens ikke-jødiske verden, der kunne give et barn en bedre intellektuel, moralsk og religiøs oplæring end de jødiske hjem i Galilæa. Disse jøder havde et systematisk program for opdragelse og uddannelse af deres børn. De inddelte et barns liv i syv faser:

123:2.6 (1358.3) 1. Det nyfødte barn, de første otte dage.

123:2.7 (1358.4) 2. Det ammende barn.

123:2.8 (1358.5) 3. Det fravænnede barn.

123:2.9 (1358.6) 4. Perioden, hvor barnet var afhængigt af moderen, som varede indtil udgangen af det femte år.

123:2.10 (1358.7) 5. Barnets spirende selvstændighed og, når det gjaldt sønnerne, overtog faderen ansvaret for deres opdragelse.

123:2.11 (1358.8) 6. Ungdomstidens drenge og piger.

123:2.12 (1358.9) 7. De unge mænd og unge kvinder.

123:2.13 (1358.10) Det var skik blandt de galilæiske jøder, at moderen bar ansvaret for et barns opdragelse, indtil det fyldte fem år, og derefter, hvis barnet var en dreng, at holde faderen ansvarlig for drengens opdragelse fra det tidspunkt. I år trådte Jesus derfor ind i det femte stadie af et galilæisk jødisk barns karriere, og den 21. august 2 f.Kr. overlod Maria ham derfor formelt til Josef til videre oplæring.

123:2.14 (1358.11) Selv om Josef nu påtog sig det direkte ansvar for Jesu intellektuelle og religiøse uddannelse, interesserede hans mor sig stadig for hans opdragelse i hjemmet. Hun lærte ham at kende og passe de vinstokke og blomster, der voksede omkring havemurene, som helt omgav hjemmets grund. Hun sørgede også for, at der på husets tag (sommersoveværelset) var lave kasser med sand, hvor Jesus tegnede kort og øvede sig meget i at skrive aramæisk, græsk og senere hebraisk, for med tiden lærte han at læse, skrive og tale alle tre sprog flydende.

123:2.15 (1358.12) Jesus så ud til at være et næsten perfekt barn fysisk og fortsatte med at gøre normale fremskridt mentalt og følelsesmæssigt. Han oplevede en mild fordøjelsesforstyrrelse, hans første mindre sygdom, i den sidste del af dette, hans femte (kalender) år.

123:2.16 (1359.1) Selvom Josef og Maria ofte talte om deres ældste barns fremtid, ville du, hvis du havde været der, kun have observeret

opvæksten af et normalt, sundt, ubekymret, men yderst nysgerrigt barn på den tid og det sted.

3. Hændelser under det sjette år (1 f.kr.)

123:3.1 (1359.2) Med sin mors hjælp havde Jesus allerede mestret den galilæiske dialekt af det aramæiske sprog, og nu begyndte hans far at lære ham græsk. Maria talte kun lidt græsk, men Josef talte flydende både aramæisk og græsk. Lærebogen til studiet af det græske sprog var den kopi af de hebraiske skrifter—en komplet version af loven og profeterne, inklusive salmerne—som de havde fået, da de forlod Egypten. Der var kun to komplette eksemplarer af skrifterne på græsk i hele Nazaret, og tømrerfamiliens besiddelse af et af dem gjorde Josefs hjem til et meget eftertragtet sted og gjorde det muligt for Jesus, da han voksede op, at møde en næsten endeløs procession af seriøse studerende og oprigtige sandhedssøgere. Inden året var omme, havde Jesus overtaget dette uvurderlige manuskript, efter at han på sin seksårs fødselsdag havde fået at vide, at den hellige bog var blevet foræret ham af venner og slægtninge i Alexandria. Og på meget kort tid kunne han læse den uden problemer.

123:3.2 (1359.3) Det første store chok i Jesus' unge liv indtraf, da han ikke var helt seks år gammel. Drengen havde troet, at hans far—i hvert fald hans far og mor sammen—vidste alt. Forestil dig derfor det nysgerrige barns overraskelse, da han spurgte sin far om årsagen til

et mildt jordskælv, der lige havde fundet sted, og hørte Josef sige: “Min søn, jeg ved det virkelig ikke.” Således begyndte den lange og foruroligende desillusionering, hvor Jesus fandt ud af, at hans jordiske forældre ikke var alvidende og almægtige.

123:3.3 (1359.4) Josefs første tanke var at fortælle Jesus, at jordskælvet var forårsaget af Gud, men et øjeblik eftertanke formanede ham om, at et sådant svar straks ville provokere til yderligere og endnu mere pinlige forespørgsler. Selv i en tidlig alder var det meget vanskeligt at besvare Jesu spørgsmål om fysiske eller sociale fænomener ved tankeløst at fortælle ham, at enten Gud eller djævelen var ansvarlig. I harmoni med det jødiske folks fremherskende tro var Jesus længe villig til at acceptere læren om gode og onde ånder som en mulig forklaring på mentale og åndelige fænomener, men han blev meget tidligt i tvivl om, hvorvidt sådanne usynlige påvirkninger var ansvarlige for de fysiske hændelser i den naturlige verden.

123:3.4 (1359.5) Før Jesus var fyldt seks år, i forsommeren år 1 f.Kr., kom Zacharias og Elizabeth og deres søn Johannes på besøg hos familien i Nazaret. Jesus og Johannes havde en lykkelig tid under dette deres første besøg de kunne huske. Selvom de besøgende kun kunne blive et par dage, talte forældrene om mange ting, herunder fremtidsplanerne for deres sønner. Mens de var optaget af dette, legede drengene med klodser i sandet på toppen af huset og morede sig på mange andre måder på ægte drengemanér.

123:3.5 (1359.6) Efter at have mødt Johannes, som kom fra området nær Jerusalem, begyndte Jesus at udvise en usædvanlig interesse for

Israels historie og at spørge meget detaljeret ind til betydningen af sabbatsritualerne, synagogens prædikener og de tilbagevendende mindehøjtider. Hans far forklarede ham betydningen af alle disse årstider. Den første var midvinterens festlige illumination, som varede i otte dage, hvor man startede med ét lys den første nat og tilføjede ét hver efterfølgende nat; dette var til minde om templets indvielse efter Judas Makkabæers genoprettelse af den mosaiske gudstjeneste. Dernæst fejrede man Purim i det tidlige forår, festen for Ester og Israels udfrielse gennem hende. Derefter fulgte den højtidelige påske, som de voksne fejrede i Jerusalem, når det var muligt, mens børnene derhjemme huskede på, at der ikke måtte spises syrnet brød i hele ugen. Senere kom førstegrødefesten, høstfesten, og til sidst, den mest højtidelige af dem alle, nytårsfesten, forsoningsdagen. Selv om nogle af disse fester og handlinger var svære at forstå for Jesu unge sind, tænkte han alvorligt over dem og gik så helt ind i glæden ved løvhyttefesten, hele det jødiske folks årlige feriesæson, den tid, hvor de slog lejr i løvhytter og gav sig hen til glæde og fornøjelse.

123:3.6 (1360.1) I løbet af dette år havde Josef og Maria problemer med Jesus omkring hans bønner. Han insisterede på at tale til sin himmelske far, ligesom han talte til Josef, sin jordiske far. Denne afvigelse fra de mere højtidelige og ærbødige måder at kommunikere med Guddommen på var en smule foruroligende for hans forældre, især for hans mor, men der var intet, der kunne overtale ham til at ændre sig. Han bad sine bønner, præcis som han havde lært, og

derefter insisterede han på at have “bare en lille snak med min far i himlen.”

123:3.7 (1360.2) juni dette år overlod Josef butikken i Nazaret til sine brødre og begyndte formelt sit arbejde som bygmester. Inden året var omme, var familiens indkomst mere end tredoblet. Først efter Josefs død mærkede familien i Nazaret igen, at de var ramt af fattigdom. Familien blev større og større, og de brugte mange penge på ekstra uddannelse og rejser, men altid holdt Josefs stigende indkomst trit med de voksende udgifter.

123:3.8 (1360.3) De næste par år udførte Josef et stort arbejde i Kana, Betlehem (i Galilæa), Magdala, Nain, Sepphoris, Kapernaum og Endor samt en del byggearbejde i og nær ved Nazaret. Da Jakob blev gammel nok til at hjælpe sin mor med husarbejdet og pasningen af de yngre børn, tog Jesus ofte på ture væk hjemmefra med sin far til disse omkringliggende byer og landsbyer. Jesus var en ivrig iagttager og fik megen praktisk viden fra disse ture væk fra hjemmet; han opsamlede flittigt viden om mennesket og den måde, det levede på her på jorden.

123:3.9 (1360.4) I løbet af året gjorde Jesus store fremskridt med at tilpasse sine stærke følelser og energiske impulser til kravene om familiesamarbejde og disciplin i hjemmet. Maria var en kærlig mor, men en ret streng disciplinær person. På mange måder udøvede Josef dog den største kontrol over Jesus, da det var hans praksis at sætte sig ned med drengen og fuldt ud forklare de virkelige og underliggende grunde til nødvendigheden af en disciplinær begrænsning af personlige lyster af hensyn til hele familiens velfærd

og ro. Når situationen var blevet forklaret for Jesus, var han altid intelligent og villig til at samarbejde med forældrenes ønsker og familiens regler.

123:3.10 (1360.5) Meget af hans fritid—når hans mor ikke havde brug for hans hjælp i huset—blev brugt på at studere blomster og planter om dagen og stjernerne om natten. Han udviste en besværlig forkærlighed for at ligge på ryggen og stirre undrende op i stjernehimlen længe efter sin sædvanlige sengetid i denne velordnede Nazaret-husstand.

4. Det syvende år (1 e.kr.)

123:4.1 (1361.1) Det var virkelig et begivenhedsrigt år i Jesu liv. Tidligt i januar opstod der en stor snestorm i Galilæa. Sneen faldt to meter dybt, det kraftigste snefald, Jesus oplevede i sin levetid, og et af de kraftigste i Nazaret i hundrede år.

123:4.2 (1361.2) Jødiske børns legeliv på Jesu tid var temmelig begrænset; alt for ofte legede børnene med de mere alvorlige ting, de så deres ældre gøre. De legede meget ved bryllupper og begravelser, ceremonier, som de så ofte så, og som var så spektakulære. De dansede og sang, men havde kun få organiserede lege, som børn i senere tider nyder så meget.

123:4.3 (1361.3) Sammen med en nabodreng og senere sin bror Jakob legede Jesus gerne i det fjerneste hjørne af familiens

snekerværksted, hvor de havde det sjovt med spånerne og træklodserne. Det var altid svært for Jesus at forstå det skadelige i visse former for leg, som var forbudt på sabbatten, men han undlod aldrig at rette sig efter sine forældres ønsker. Han havde en evne til humor og leg, som ikke fik megen mulighed for at komme til udtryk i hans samtid og generation, men indtil han var 14 år, var han munter og let om hjertet det meste af tiden.

123:4.4 (1361.4) Maria havde et dueslag på toppen af dyrestalden ved siden af hjemmet, og de brugte overskuddet fra salget af duer som en særlig velgørenhedsfond, som Jesus administrerede, efter at han havde trukket tienden fra og overdraget den til synagogeforstanderen.

123:4.5 (1361.5) Den eneste rigtige ulykke, Jesus havde haft indtil da, var et fald ned ad stentrappen i baghaven, som førte op til soveværelset med lærredstag. Det skete under en uventet sandstorm fra øst i juli. De varme vinde, som førte fint sand med sig, blæste normalt i regntiden, især i marts og april. Det var usædvanligt at opleve sådan en storm i juli. Da stormen kom, var Jesus på hustaget for at lege, som han havde for vane, for i store dele af den tørre årstid var dette hans sædvanlige legerum. Han blev blændet af sandet, da han gik ned ad trappen, og faldt. Efter denne ulykke byggede Josef et gelænder på begge sider af trappen.

123:4.6 (1361.6) Der var ingen måde, hvorpå denne ulykke kunne have været forhindret. Den kunne ikke henføres til de midlertidige mellemvæsenvagters omsorgssvigt, idet en første og en andens gradens mellemvæsener havde fået til opgave at holde øje med

drengen; det skyldtes heller ikke de serafiske vogtere. Det kunne simpelthen ikke have været undgået. Men dette lille uheld, der indtraf mens Josef var fraværende i Endor, skabte så stor ængstelse i Marias sind, at hun uklogt nok forsøgte at holde Jesus meget tæt ved sin side i nogle måneder.

123:4.7 (1361.7) Materielle ulykker, almindelige hændelser af fysisk natur, bliver ikke blandet vilkårligt ind i af himmelske personligheder. Under almindelige omstændigheder er det kun mellemvæserne der kan gribe ind i de materielle forhold for at beskytte skæbnens mænd og kvinder, og selv i særlige situationer kan disse væsener kun handle i lydighed mod deres overordnede specifikke mandater.

123:4.8 (1361.8) Og det var blot et af en række mindre uheld, som efterfølgende ramte denne nysgerrige og eventyrlystne unge mand. Hvis du forestiller dig en gennemsnitlig barndom og ungdom for en aggressiv dreng, vil du få en ret god idé om Jesu ungdomskarriere, og du vil være i stand til at forestille dig, hvor meget han bekymrede sine forældre, især sin mor.

123:4.9 (1362.1) Det fjerde medlem af Nazaret-familien, Josef, blev født onsdag morgen den 16. marts år 1 e.Kr.

5. Skoleårene i Nazaret

123:5.1 (1362.2) Jesus var nu syv år gammel, den alder, hvor jødiske børn skulle begynde deres formelle uddannelse i synagogeskolerne. I

august dette år begyndte han derfor sit begivenhedsrige skoleliv i Nazaret. Drengen læste og skrev allerede flydende og talte to sprog, aramæisk og græsk. Nu skulle han lære at læse, skrive og tale det hebraiske sprog. Og han var virkelig ivrig efter det nye skoleliv, der lå foran ham.

123:5.2 (1362.3) I tre år—indtil han var ti—gik han i grundskolen i Nazaret-synagogen. I disse tre år studerede han grundprincipperne i Lovens Bog, som den var nedskrevet på hebraisk. I de følgende tre år studerede han i den avancerede skole og indprentede sig den hellige lovs dybere lære ved at gentage den højt. Han dimitterede fra denne synagogeskole i løbet af sit trettende år og blev overdraget til sine forældre af synagogens herskere som en uddannet “søn af buddet”—fra nu af en ansvarlig borger i Israels rige, hvilket alt sammen medførte hans deltagelse i påskeerne i Jerusalem; derfor deltog han i sin første påske det år i selskab med sin far og mor.

123:5.3 (1362.4) I Nazaret sad eleverne på gulvet i en halvcirkel, mens deres lærer, chazan, en embedsmand i synagogen, sad over for dem. De begyndte med Tredje Mosebog, gik videre til studiet af de andre lovbøger, efterfulgt af studiet af profeterne og salmerne. Nazaret-synagogen besad en komplet kopi af Skrifterne på hebraisk. Man studerede ikke andet end skrifterne før det tolvte år. I sommermånederne var skoletiden stærkt forkortet.

123:5.4 (1362.5) Jesus blev tidligt en mester i hebraisk, og som ung mand blev han ofte bedt om at læse de hebraiske skrifter for de troende, der var samlet i synagogen til de regelmæssige sabbatsgudstjenester, når der ikke tilfældigvis var nogen prominente besøgende i Nazaret.

123:5.5 (1362.6) Disse synagogeskoler havde selvfølgelig ingen lærebøger. I undervisningen udtalte chazanen en sætning, mens eleverne i kor gentog den efter ham. Når man havde adgang til de skrevne lovbøger, lærte eleven sin lektie ved at læse højt og ved konstant gentagelse.

123:5.6 (1362.7) Ud over sin mere formelle skolegang begyndte Jesus at komme i kontakt med mennesker fra alle fire verdenshjørner, da mænd fra mange lande gik ind og ud af hans fars værksted. Da han blev ældre, blandede han sig frit med karavanerne, når de gjorde ophold nær kilden for at hvile og få næring. Da han talte flydende græsk, havde han ikke de store problemer med at tale med de fleste af karavanens rejsende og ledere.

123:5.7 (1362.8) Nazaret var en karavanestation og et vejkryds, og befolkningen var overvejende ikke-jødisk; samtidig var byen kendt som et center for liberal fortolkning af jødisk traditionel lov. I Galilæa blandede jøderne sig mere frit med ikke-jøderne, end de gjorde i Judæa. Og af alle byerne i Galilæa var jøderne i Nazaret de mest liberale i deres fortolkning af de sociale restriktioner, der var baseret på frykten for forurening som følge af kontakt med ikke-jøder. Og disse forhold gav anledning til det almindelige ordsprog i Jerusalem: “Kan der komme noget godt ud af Nazaret?”

123:5.8 (1363.1) Jesus fik sin moralske opdragelse og åndelige kultur primært i sit eget hjem. Han fik en stor del af sin intellektuelle og teologiske uddannelse fra chazanen. Men sin egentlige uddannelse—den udrustning af sind og hjerte, der gør ham i stand til at klare livets vanskelige problemer—fik han ved at omgås sine medmennesker.

Det var dette tætte samvær med sine medmennesker, unge og gamle, jøder og ikke-jøder, der gav ham mulighed for at lære menneskeheden at kende. Jesus var højt uddannet i den forstand, at han forstod mennesker til bunds og elskede dem hengivent.

123:5.9 (1363.2) I alle sine år i synagogen var han en dygtig elev, og det var en stor fordel, at han kunne tale tre sprog. Da Jesus afsluttede kurset i hans skole, bemærkede chazanen fra Nazaret til Josef, at han frygtede, at han “havde lært mere af Jesus’ søgende spørgsmål” end han havde “været i stand til at lære knægten.”

123:5.10 (1363.3) I løbet af sit studieforløb lærte Jesus meget og fik stor inspiration fra de regelmæssige sabbatsprædikener i synagogen. Det var kutyme at bede fornemme besøgende, der gjorde holdt i Nazaret i løbet af sabbatten, om at tale i synagogen. Da Jesus voksede op, hørte han mange store tænkere fra hele den jødiske verden udlægge deres synspunkter, og mange var næppe ortodokse jøder, da synagogen i Nazaret var et avanceret og liberalt centrum for hebraisk tankegang og kultur.

123:5.11 (1363.4) Når eleverne begyndte i skole som syvårige (på dette tidspunkt havde jøderne netop indført en lov om obligatorisk skolegang), var det almindeligt, at de valgte deres “fødselsdagstekst,” en slags gylden regel, der skulle vejlede dem gennem deres studier, og som de ofte uddybede ved deres eksamen, når de var tretten år gamle. Den tekst, som Jesus valgte, var fra profeten Esajas: “Herren Guds ånd er over mig, for Herren har salvet mig; han har sendt mig for at bringe gode nyheder til de ydmyge, for at forbinde dem, der

har et knust hjerte, for at forkynde frihed for fangerne og sætte de åndelige fanger fri.”

123:5.12 (1363.5) Nazaret var et af de 24 præstecentre i den hebraiske nation. Men det galilæiske præsteskab var mere liberalt i fortolkningen af de traditionelle love end de skriftkloge og rabbinerne i Judæa. Og i Nazaret var de også mere liberale med hensyn til overholdelse af sabbatten. Det var derfor skik, at Josef gik tur med Jesus på sabbatseftermiddage, og en af deres yndlingsudflugter var at bestige den høje bakke nær deres hjem, hvorfra de kunne få en panoramaudsigt over hele Galilæa. Mod nordvest kunne de på klare dage se Karmels lange bjergryg, der løb ned til havet, og mange gange hørte Jesus sin far fortælle historien om Elias, en af de første i den lange række af hebraiske profeter, der irettesatte Ahab og afslørede Baals præster. Mod nord rejste Hermonbjerget sin snedækkede top i majestætisk pragt og monopoliserede horisonten, hvor næsten 300 meter af de øverste skrån timer glinsede hvide af evig sne. Langt mod øst kunne de skimte Jordandalen og langt derfra Moabs klippebakker. Også mod syd og øst kunne de, når solen skinnede på deres marmorvægge, se de græsk-romerske byer i Dekapolis med deres amfiteatre og prætentiose templer. Og når de dvælede ved solnedgangen, kunne de mod vest skimte sejlskibene på det fjerne Middelhav.

123:5.13 (1364.1) Fra fire retninger kunne Jesus se karavanetogene, når de bevægede sig ind og ud af Nazaret, og mod syd kunne han overskue

Esdraelons brede og frugtbare sletteland, der strakte sig mod Gilboa-bjerget og Samaria.

123:5.14 (1364.2) Når de ikke klatrede op i højderne for at se det fjerne landskab, spadserede de gennem landskabet og studerede naturen i dens forskellige stemninger i overensstemmelse med årstiderne. Jesus' tidligste træning, bortset fra den ved hjemmets ildsted, havde at gøre med en ærbødigt og sympatisk kontakt med naturen.

123:5.15 (1364.3) Inden han var fyldt otte år, var han kendt af alle mødrene og de unge kvinder i Nazaret, som havde mødt ham og talt med ham ved kilden, som ikke lå langt fra hans hjem, og som var et af de sociale kontakt- og sladdercentre for hele byen. Dette år lærte Jesus at malke familiens ko og passe de andre dyr. I løbet af dette og det følgende år lærte han også at lave ost og at væve. Da han var ti år gammel, var han ekspert i at væve. Det var på dette tidspunkt, at Jesus og nabodrengen Jacob blev gode venner med pottemageren, der arbejdede nær den rindende kilde, og mens de så Nathans behændige fingre forme leret på pottemagerens drejeskive, besluttede de begge mange gange, at de ville være pottemagere, når de blev voksne. Nathan var meget glad for drengene og gav dem ofte ler at lege med og forsøgte at stimulere deres kreative fantasi ved at foreslå dem at konkurrere om at modellere forskellige genstande og dyr.

6. Hans åttende år (2 e.kr.)

123:6.1 (1364.4) Det var et interessant år i skolen. Selvom Jesus ikke var en usædvanlig elev, var han en flittig elev og tilhørte den mere progressive tredjedel af klassen, der gjorde sit arbejde så godt, at han blev fritaget for fremmøde en uge ud af hver måned. Denne uge tilbragte han som regel enten hos sin fiskeronkel ved bredden af Galilæas Sø nær Magdala eller på en anden onkels gård (hans mors bror) otte kilometer syd for Nazaret.

123:6.2 (1364.5) Selvom hans mor var blevet unødigt bekymret for hans helbred og sikkerhed, blev hun gradvist forsonet med disse ture væk fra hjemmet. Jesus' onkler og tanter var alle meget glade for ham, og der opstod en livlig konkurrence mellem dem om at sikre sig hans selskab på disse månedlige besøg i løbet af dette og de umiddelbart efterfølgende år. Hans første uges ophold på sin onkels gård (siden spædbarnsalderen) var i januar i år; den første uges fiskeoplevelse på Galilæas Sø fandt sted i maj måned.

123:6.3 (1364.6) Omkring dette tidspunkt mødte Jesus en matematiklærer fra Damaskus, og da han lærte nogle nye talteknikker, brugte han meget tid på matematik i flere år. Han udviklede en skarp fornemmelse for tal, afstande og proportioner.

123:6.4 (1364.7) Jesus begyndte at holde meget af sin bror James, og i slutningen af året var han begyndt at lære ham alfabetet.

123:6.5 (1364.8) Dette år arrangerede Jesus, at han byttede mejeriprodukter for harpetimer. Han havde en usædvanlig forkærlighed for alt musikalsk. Senere gjorde han meget for at fremme interessen for vokalmusik blandt sine unge kammerater. Da han var 11 år gammel, var han en dygtig harpist og nød i høj grad at underholde både familie og venner med sine ekstraordinære fortolkninger og dygtige improvisationer.

123:6.6 (1365.1) Mens Jesus fortsatte med at gøre misundelsesværdige fremskridt i skolen, kørte alt ikke på skinner for hverken forældre eller lærere. Han blev ved med at stille mange pinlige spørgsmål om både videnskab og religion, især om geografi og astronomi. Han var især insisterende på at finde ud af, hvorfor der var en tør tid og en regntid i Palæstina. Gentagne gange søgte han forklaringen på den store forskel mellem temperaturerne i Nazaret og Jordandalen. Han holdt simpelthen aldrig op med at stille så intelligente, men forvirrende spørgsmål.

123:6.7 (1365.2) Hans tredje bror, Simon, blev født fredag aften den 14. april i år, år 2 e.Kr.

123:6.8 (1365.3) I februar kom Nahor, en af lærerne på rabbinernes akademi i Jerusalem, til Nazaret for at observere Jesus, efter at have været på en lignende mission i Zacharias' hjem nær Jerusalem. Han kom til Nazaret på foranledning af Johannes' far. Først var han noget chokeret over Jesu åbenhjertighed og ukonventionelle måde at forholde sig til religiøse ting på, men han tilskrev det Galilæas fjerne beliggenhed fra centrene for hebraisk lærdom og kultur og rådede

Josef og Maria til at lade ham tage Jesus med tilbage til Jerusalem, hvor han kunne få fordelene ved uddannelse og træning i centrum af jødisk kultur. Maria var halvt overbevist om, at hendes ældste søn skulle blive Messias, den jødiske befrier; Josef tøvede; han var lige så overbevist om, at Jesus skulle vokse op og blive en mand med en skæbne, men hvad den skæbne ville vise sig at være, var han dybt usikker på. Men han var aldrig rigtig i tvivl om, at hans søn skulle udføre en stor mission på jorden. Jo mere han tænkte over Nahors råd, jo mere satte han spørgsmålstegn ved visdommen i det foreslåede ophold i Jerusalem.

123:6.9 (1365.4) På grund af denne uenighed mellem Josef og Maria bad Nahor om tilladelse til at forelægge hele sagen for Jesus. Jesus lyttede opmærksomt, talte med Josef, Maria og en nabo, stenhuggeren Jakob, hvis søn var hans yndlingslegekammerat, og fortalte så to dage senere, at eftersom der var så stor uenighed blandt hans forældre og rådgivere, og eftersom han ikke følte sig kompetent til at påtage sig ansvaret for en sådan beslutning, og ikke følte stærkt for det ene eller det andet i lyset af hele situationen, havde han til sidst besluttet at “tale med min far, som er i himlen”; og selvom han ikke var helt sikker på svaret, følte han snarere, at han burde blive hjemme “hos min far og mor” og tilføjede: “De, der elsker mig så højt, burde kunne gøre mere for mig og vejlede mig mere sikkert end fremmede, der kun kan se min krop og observere mit sind, men næppe virkelig kan kende mig.” De undrede sig alle, og Nahor gik sin

vej, tilbage til Jerusalem. Og der gik mange år, før emnet om Jesus' rejse væk hjemmefra igen kom op til overvejelse.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 123](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 125](#) >>

Kapitel 124

Jesu Senere Barndom

124:0.1 (1366.1) SELVOM Jesus måske havde bedre muligheder for skolegang i Alexandria end i Galilæa, kunne han ikke have haft et så fantastisk miljø til at løse sine egne livsproblemer med et minimum af pædagogisk vejledning, samtidig med at han havde den store fordel, at han konstant var i kontakt med et så stort antal mænd og kvinder fra alle klasser og fra alle dele af den civiliserede verden. Hvis han var blevet i Alexandria, ville hans uddannelse have været ledet af jøder og udelukkende efter jødiske retningslinjer. I Nazaret sikrede han sig en uddannelse og modtog en træning, som mere acceptabelt forberedte ham på at forstå ikke-jøderne, og som gav ham en bedre og mere afbalanceret idé om de relative fordele ved den østlige, eller babyloniske, og den vestlige, eller hellenske, opfattelse af hebraisk teologi.

1. Jesu niende år (3 e.kr.)

124:1.1 (1366.2) Selv om man næppe kan sige, at Jesus nogensinde var alvorligt syg, havde han nogle af barndommens småskavanker i år sammen med sine brødre og lillesøster.

124:1.2 (1366.3) Skolen fortsatte, og han var stadig en begunstiget elev, der havde en uge fri hver måned, og han fortsatte med at dele sin tid nogenlunde ligeligt mellem ture til nabobyerne med sin far, ophold på sin onkels gård syd for Nazaret og fisketure ud fra Magdala.

124:1.3 (1366.4) De hidtil alvorligste problemer i skolen opstod sidst på vinteren, da Jesus vovede at udfordre chazanen med hensyn til læren om, at alle billeder og tegninger var afgudsdyrkende. Jesus var glad for at tegne landskaber og for at modellere en lang række genstande i pottemagerler. Alt den slags var strengt forbudt ifølge jødisk lov, men indtil da havde han formået at afvæbne sine forældres indvendinger i en sådan grad, at de havde tilladt ham at fortsætte med disse aktiviteter.

124:1.4 (1366.5) Men der opstod igen ballade i skolen, da en af de mere tilbagestående elever opdagede, at Jesus tegnede et kulbillede af læreren på gulvet i skolestuen. Der var det, tydeligt som dagen, og mange af de ældste havde set det, før komitéen gik til Josef for at kræve, at der blev gjort noget for at undertrykke hans ældste søns lovløshed. Og selvom det ikke var første gang, Josef og Maria havde fået klager over deres alsidige og aggressive barns gøren og laden, var dette den mest alvorlige af alle de anklager, der hidtil var blevet rettet mod ham. Jesus lyttede til anklagerne mod hans kunstneriske indsats i nogen tid, mens han sad på en stor sten lige uden for bagdøren. Han brød sig ikke om, at de gav hans far skylden for hans

påståede ugerninger, så han marcherede ind og konfronterede frygtløst sine anklagere. De ældste blev forvirrede. Nogle var tilbøjelige til at se humoristisk på episoden, mens en eller to syntes, at drengen var helligbrøde, hvis ikke blasfemisk. Josef var uforstående, Maria indigneret, men Jesus insisterede på at blive hørt. Han fik ordet, forsvarede modigt sit synspunkt og meddelte med fuldkommen selvkontrol, at han ville rette sig efter sin fars beslutning i denne sag som i alle andre kontroversielle sager. Og ældsterådet forlod mødet i tavshed.

124:1.5 (1367.1) Maria forsøgte at påvirke Josef til at give Jesus lov til at modellere i ler derhjemme, hvis han lovede ikke at fortsætte med disse tvivlsomme aktiviteter i skolen, men Josef følte sig tvunget til at bestemme, at den rabbinske fortolkning af det andet bud skulle have forrang. Og derfor tegnede eller modellerede Jesus ikke mere noget fra den dag, så længe han boede i sin fars hus. Men han var ikke overbevist om det forkerte i det, han havde gjort, og at opgive sådan en yndlingsbeskæftigelse var en af de store prøvelser i hans unge liv.

124:1.6 (1367.2) I den sidste del af juni klatrede Jesus sammen med sin far for første gang op på toppen af Tabor-bjerget. Det var en klar dag, og udsigten var fantastisk. Det forekom den niårige dreng, at han virkelig havde set hele verden bortset fra Indien, Afrika og Rom.

124:1.7 (1367.3) Jesus' anden søster, Martha, blev født torsdag nat den 13. september. Tre uger efter Marthas ankomst begyndte Josef, som var hjemme i et stykke tid, at bygge en tilbygning til deres hus, et

kombineret værksted og soveværelse. Der blev bygget en lille arbejdsbænk til Jesus, og for første gang havde han sit eget værktøj. I mange år arbejdede han ved denne bænk på skæve tidspunkter og blev en stor ekspert i at lave åg.

124:1.8 (1367.4) Denne vinter og den næste var de koldeste i Nazaret i mange årtier. Jesus havde set sne på bjergene, og flere gange var der faldet sne i Nazaret, som kun blev liggende i kort tid; men ikke før denne vinter havde han set is. Det faktum, at vand kunne være fast, flydende og som damp—han havde længe funderet over den udstrømmende damp fra de kogende gryder—fik drengen til at tænke meget over den fysiske verden og dens opbygning; og dog var den personlighed, der var legemliggjort i denne voksende ungdom, hele tiden den faktiske skaber og organisator af alle disse ting i et fjærntliggende univers.

124:1.9 (1367.5) Klimaet i Nazaret var ikke hårdt. Januar var den koldeste måned med en gennemsnitstemperatur på omkring 10° C. I juli og august, de varmeste måneder, varierede temperaturen mellem 24° og 32° C. Fra bjergene til Jordan og dalen ved Det Døde Hav varierede klimaet i Palæstina fra det kølige til det varme. Så på en måde var jøderne forberedt på at leve i stort set alle verdens forskellige klimaer.

124:1.10 (1367.6) Selv i de varmeste sommermåneder blæste der normalt en kølig havbrise fra vest fra kl. 10.00 til omkring kl. 22.00. om aftenen. Men nu og da blæste der forfærdelige varme vinde fra den østlige ørken ind over hele Palæstina. Disse varme vinde kom som regel i februar og marts, tæt på slutningen af regntiden. Dengang

faldt regnen i forfriskende byger fra november til april, men det regnede ikke konstant. Der var kun to årstider i Palæstina, sommer og vinter, den tørre årstid og regntiden. I januar begyndte blomsterne at blomstre, og i slutningen af april var hele landet én stor blomsterhave.

124:1.11 (1367.7) I maj dette år hjalp Jesus for første gang med at høste kornet på sin onkels gård. Inden han var tretten, havde han lært noget om stort set alt, hvad mænd og kvinder arbejdede med omkring Nazaret, undtagen metalarbejde, og han tilbragte flere måneder i et smedeværksted, da han blev ældre, efter sin fars død.

124:1.12 (1368.1) Når arbejdet og karavanerne lå stille, tog Jesus ofte med sin far på fornøjelses- eller forretningsrejser til de nærliggende byer Kana, Endor og Nain. Selv som dreng besøgte han ofte Sepphoris, som kun lå lidt over fem kilometer fra Nazaret mod nordvest, og som fra år 4 f.Kr. til omkring år 25 e.Kr. var Galilæas hovedstad og en af Herodes Antipas' bosteder.

124:1.13 (1368.2) Jesus fortsatte med at vokse fysisk, intellektuelt, socialt og åndeligt. Hans ture væk hjemmefra gjorde meget for at give ham en bedre og mere generøs forståelse af sin egen familie, og på dette tidspunkt var selv hans forældre begyndt at lære af ham lige så godt, som de lærte ham. Jesus var en original tænker og en dygtig lærer, selv i sin ungdom. Han var i konstant kollision med den såkaldte "mundtlige lov," men han forsøgte altid at tilpasse sig sin families praksis. Han kom ret godt ud af det med de jævnaldrende børn, men han blev ofte modløs over deres langsomme sind. Inden han var fyldt ti år, var han blevet leder af en gruppe på syv drenge, som dannede

en forening til fremme af manddom—fysisk, intellektuelt og religiøst. Blandt disse drenge lykkedes det Jesus at introducere mange nye lege og forskellige forbedrede metoder til fysisk rekreation.

2. Det tiende år (4 e.kr.)

124:2.1 (1368.3) Det var den 5. juli, den første sabbat i måneden, da Jesus, mens han spadserede gennem landskabet med sin far, for første gang gav udtryk for følelser og ideer, som tydede på, at han var ved at blive bevidst om den usædvanlige karakter af sin livsmission. Josef lyttede opmærksomt til sin søns betydningsfulde ord, men kom kun med få kommentarer; han gav ingen oplysninger frivilligt. Den næste dag havde Jesus en lignende, men længere samtale med sin mor. Maria lyttede også til drengens udtalelser, men heller ikke hun gav nogen oplysninger. Der gik næsten to år, før Jesus igen talte til sine forældre om denne stigende åbenbaring i hans egen bevidsthed om hans personligheds natur og karakteren af hans mission på jorden.

124:2.2 (1368.4) I august begyndte han i synagogens avancerede skole. I skolen skabte han konstant problemer med de spørgsmål, han blev ved med at stille. I stigende grad holdt han hele Nazaret i mere eller mindre forvirring. Hans forældre var ikke meget for at forbyde ham at stille disse foruroligende spørgsmål, og hans hovedlærer var meget fascineret af drengens nysgerrighed, indsigt og sult efter viden.

124:2.3 (1368.5) Jesu legekammerater så intet overnaturligt i hans opførsel; på de fleste måder var han helt som dem selv. Hans interesse for at studere var noget over gennemsnittet, men ikke helt usædvanlig. Han stillede flere spørgsmål i skolen end andre i sin klasse.

124:2.4 (1368.6) Hans måske mest usædvanlige og enestående træk var hans uvilje mod at kæmpe for sine rettigheder. Da han var så veludviklet af sin alder, virkede det mærkeligt på hans legekammerater, at han ikke var tilbøjelig til at forsvare sig selv mod uretfærdighed, eller når han blev udsat for personlig mishandling. Tilfældigvis led han ikke meget under dette træk på grund af venskabet med Jacob, en nabodreng, der var et år ældre. Han var søn af en stenhugger, som var en af Josefs forretningsforbindelser. Jakob var en stor beundrer af Jesus og gjorde det til sin opgave at sørge for, at ingen fik lov til at genere Jesus på grund af hans modvilje mod fysisk kamp. Flere gange angreb ældre og ubehøvlede unge Jesus, idet de stolede på hans påståede fjelighed, men de blev altid hurtigt og sikkert straffet af hans selvbestaltede mester og altid parate forsvarer, stenhuggerens søn Jakob.

124:2.5 (1369.1) Jesus var den alment accepterede leder af drengene fra Nazaret, som stod for de højere idealer i deres tid og generation. Han var virkelig elsket af sine ungdomsvenner, ikke kun fordi han var retfærdig, men også fordi han besad en sjælden og forstående sympati, der vidnede om kærlighed og grænsede til diskret medfølelse.

124:2.6 (1369.2) I dette år begyndte han at udvise en udpræget forkærlighed for ældre menneskers selskab. Han glædede sig over at tale om kulturelle, uddannelsesmæssige, sociale, økonomiske, politiske og religiøse ting med ældre mennesker, og hans dybe tankegang og skarpe iagttagelsesevne charmerede hans voksne venner så meget, at de altid var mere end villige til at besøge ham. Indtil han blev ansvarlig for hjemmets opretholdelse, forsøgte hans forældre konstant at påvirke ham til at omgås dem på hans egen alder, eller mere tæt på hans alder, i stedet for ældre og bedre informerede personer, som han viste en sådan præference for.

124:2.7 (1369.3) Sidst på året fiskede han i to måneder med sin onkel på Galilæas Sø, og han havde stor succes. Før han blev voksen, var han blevet en dygtig fisker.

124:2.8 (1369.4) Hans fysiske udvikling fortsatte; han var en avanceret og privilegeret elev i skolen; han kom ret godt ud af det derhjemme med sine yngre brødre og søstre og havde den fordel, at han var tre og et halvt år ældre end den ældste af de andre børn. Han var vellidt i Nazaret, undtagen af forældrene til nogle af de kedeligere børn, som ofte talte om Jesus som værende for kæk, som en, der manglede den rette ydmyghed og ungdommelige tilbageholdenhed. Han udviste en voksende tendens til at lede sine ungdommelige venners legeaktiviteter ind i mere seriøse og eftertænksomme baner. Han var den fødte lærer og kunne simpelthen ikke lade være med at fungere sådan, selv når han angiveligt var engageret i leg.

124:2.9 (1369.5) Josef begyndte tidligt at undervise Jesus i de forskellige måder at skaffe sig et levebrød på og forklarede fordelene ved

landbrug frem for industri og handel. Galilæa var et smukkere og mere velstående distrikt end Judæa, og det kostede kun omkring en fjerdedel så meget at leve der som i Jerusalem og Judæa. Det var en provins med landbrugslandsbyer og blomstrende industribyer, der indeholdt mere end to hundrede byer med over fem tusind indbyggere og tredive med over femten tusind.

124:2.10 (1369.6) Da Jesus var på sin første tur med sin far for at observere fiskeriet på Galilæas sø, havde han næsten besluttet sig for at blive fisker; men tæt tilknytning til sin fars kald påvirkede ham senere til at blive tømrer, mens en kombination af påvirkninger endnu senere førte ham til det endelige valg om at blive en religiøs lærer af en ny orden.

3. Det elvte år (5 e.kr.)

124:3.1 (1369.7) I løbet af dette år fortsatte drengen med at rejse væk hjemmefra med sin far, men han besøgte også ofte sin onkels gård og tog lejlighedsvis over til Magdala for at fiske med onklen, der havde sit hovedkvarter i nærheden af byen.

124:3.2 (1369.8) Josef og Maria blev ofte fristet til at favorisere Jesus eller på anden måde forråde deres viden om, at han var et løftebarn, en skæbnesøn. Men begge hans forældre var usædvanligt vise og kloge i alle disse spørgsmål. De få gange, hvor de på nogen måde viste, at de foretrak ham, selv i den mindste grad, var drengen hurtig til at afvise alle sådanne særlige hensyn.

124:3.3 (1370.1) Jesus brugte en masse tid på værkstedet, der forsynede karavanerne, og gennem samtaler med de rejsende fra alle dele af verden fik han oplysninger om verdens anliggender i et omfang, der var overraskende for hans alder. Det var det sidste år, hvor han kunne nyde så meget sjov og ungdommelig glæde. Fra denne tid frem mangedobledes vanskelighederne og ansvarligheden hurtigt i ungdommens liv.

124:3.4 (1370.2) Onsdag aften den 24. juni år 5 e.Kr. blev Juda født. Der opstod komplikationer ved fødslen af dette syvende barn. Maria var så syg i flere uger, at Josef blev hjemme. Jesus var meget optaget af ærinder for sin far og af de mange pligter, som moderens alvorlige sygdom medførte. Aldrig igen fandt denne unge mand det muligt at vende tilbage til sin barnlige holdning fra tidligere år. Fra det tidspunkt, hvor hans mor blev syg—lige før han fyldte elleve år—var han tvunget til at påtage sig ansvaret som den førstefødte søn og gøre alt dette et eller to hele år, før disse byrder normalt skulle være faldet på hans skuldre.

124:3.5 (1370.3) Chazanen tilbragte en aften om ugen med Jesus og hjalp ham med at lære de hebraiske skrifter. Han var meget interesseret i sin lovende elevs fremskridt, og derfor var han villig til at hjælpe ham på mange måder. Denne jødiske pædagog havde stor indflydelse på dette voksende sind, men han var aldrig i stand til at forstå, hvorfor Jesus var så ligeglad med alle hans forslag om at tage til Jerusalem for at fortsætte sin uddannelse under de lærde rabbinere.

124:3.6 (1370.4) Omkring midten af maj ledsagede drengen sin far på en forretningsrejse til Scythopolis, den græske hovedby i Dekapolis, den gamle hebraiske by Beth-Shean. På vejen fortalte Josef meget af den gamle historie om kong Saul, filistrene og de efterfølgende begivenheder i Israels turbulente historie. Jesus var meget imponeret over det rene udseende og det velordnede arrangement i denne såkaldte hedenske by. Han undrede sig over friluftsteatret og beundrede det smukke marmortempel, der var dedikeret til tilbedelsen af de "hedenske" guder. Josef var meget foruroliget over drengens entusiasme og forsøgte at modvirke disse positive indtryk ved at lovprise skønheden og storheden i det jødiske tempel i Jerusalem. Jesus havde ofte kigget nysgerrigt på denne storslåede græske by fra Nazarets bakke og havde mange gange spurgt ind til dens omfattende offentlige arbejder og udsmykkede bygninger, men hans far havde altid forsøgt at undgå at svare på disse spørgsmål. Nu stod de ansigt til ansigt med skønheden i denne ikke-jødiske by, og Josef kunne ikke elegant ignorere Jesu spørgsmål.

124:3.7 (1370.5) Det skete, at netop på dette tidspunkt var de årlige konkurrencer og offentlige demonstrationer af fysisk dygtighed mellem de græske byer i Dekapolis i gang i amfiteatret i Skythopolis, og Jesus insisterede på, at hans far tog ham med for at se legene, og han insisterede så meget, at Josef tøvede med at nægte ham det. Drengen var begejstret for legene og gik helhjertet ind i ånden i demonstrationerne af fysisk udvikling og atletisk dygtighed. Josef var usigeligt chokeret over at se sin søns entusiasme, da han så disse udstillinger af "hedensk" forfængelighed. Da legene var færdige, fik

Josef sit livs overraskelse, da han hørte Jesus udtrykke sin godkendelse af dem og foreslå, at det ville være godt for de unge mænd i Nazaret, hvis de kunne få gavn af sunde udendørs fysiske aktiviteter. Josef talte alvorligt og længe med Jesus om det onde i den slags praksis, men han vidste godt, at drengen ikke var overbevist.

124:3.8 (1371.1) Den eneste gang, Jesus nogensinde så sin far vred på ham, var den aften i deres værelse på kroen, hvor drengen i løbet af deres diskussioner glemte de jødiske tankegange så meget, at han foreslog, at de tog hjem og arbejdede for at bygge et amfiteater i Nazaret. Da Josef hørte sin førstefødte søn udtrykke sådanne ujødiske følelser, glemte han sin sædvanlige rolige opførsel og greb Jesus i skulderen og udbrød vredt: "Min søn, lad mig aldrig mere høre dig udtrykke en sådan ond tanke, så længe du lever." Jesus blev forskrækket over sin fars følelsesudbrud; han havde aldrig før mærket den personlige brod af sin fars forargelse og var ubeskriveligt forbløffet og chokeret. Han svarede blot: "Meget vel, min far, sådan skal det være." Og aldrig mere hentydede drengen på den mindste måde til grækernes lege og andre atletiske aktiviteter, så længe hans far levede.

124:3.9 (1371.2) Senere så Jesus det græske amfiteater i Jerusalem og lærte, hvor forhadet den slags var fra et jødisk synspunkt. Ikke desto mindre forsøgte han hele sit liv at indføre ideen om sund rekreation i sine personlige planer og, så vidt jødisk praksis tillod det, i det senere program med regelmæssige aktiviteter for sine tolv apostle.

124:3.10 (1371.3) I slutningen af dette ellefte år var Jesus en livskraftig, veludviklet, moderat humoristisk og ret letlevende ung mand, men fra dette år var han mere og mere tilbøjelig til at have særegne perioder med dyb meditation og alvorlig eftertænkksomhed. Han tænkte meget over, hvordan han skulle opfylde sine forpligtelser over for sin familie og samtidig være lydighedsfuld over for kaldet til sin mission i verden; han havde allerede opfattet, at hans tjeneste ikke skulle være begrænset til at forbedre det jødiske folk.

4. Det tolvte år (6 e.kr.)

124:4.1 (1371.4) Dette var et begivenhedsrigt år i Jesu liv. Han fortsatte med at gøre fremskridt i skolen og var utrættelig i sine studier af naturen, mens han i stigende grad fortsatte sine studier af de metoder, hvormed mennesker tjener til livets ophold. Han begyndte at arbejde regelmæssigt i hjemmets tømrerværksted og fik lov til at forvalte sin egen indtjening, en meget usædvanlig ordning i en jødisk familie. Dette år lærte han også, hvor klogt det var at holde sådanne ting hemmelige i familien. Han var ved at blive bevidst om, hvordan han havde skabt problemer i landsbyen, og fra nu af blev han mere og mere diskret med at skjule alt, hvad der kunne få ham til at blive betragtet som anderledes end sine medmennesker.

124:4.2 (1371.5) I løbet af dette år oplevede han mange perioder med usikkerhed, hvis ikke ligefrem tvivl, med hensyn til arten af sin mission. Hans naturligt udviklende menneskelige sind forstod endnu

ikke fuldt ud virkeligheden af hans dobbelte natur. Det faktum, at han havde en enkelt personlighed, gjorde det vanskeligt for hans bevidsthed at erkende den dobbelte oprindelse af de faktorer, der udgjorde den natur, der var forbundet med den selvsamme personlighed.

124:4.3 (1371.6) Fra dette tidspunkt fik han mere succes med at komme overens med sine brødre og søstre. Han var mere og mere taktfuld, altid medfølelse og opmærksom på deres velfærd og lykke, og han havde et godt forhold til dem helt frem til begyndelsen af sin offentlige tjeneste. For at være mere eksplicit: Han kom glimrende ud af det med Jakob, Miriam og de to yngre (endnu ufødte) børn, Amos og Ruth. Han kom altid ret godt ud af det med Martha. De problemer, han havde derhjemme, opstod hovedsageligt på grund af gnidninger med Josef og Juda, især sidstnævnte.

124:4.4 (1372.1) Det var en prøvelse for Josef og Maria at påtage sig opdragelsen af denne hidtil usete kombination af guddommelighed og menneskelighed, og de fortjener stor ros for så trofast og succesfuldt at have varetaget deres forældreansvar. Jesus' forældre blev mere og mere klar over, at der boede noget overmenneskeligt i deres ældste søn, men de drømte aldrig så meget som om, at denne forjættede søn faktisk var den egentlige skaber af dette lokale univers af ting og væsener. Josef og Maria levede og døde uden nogensinde at lære, at deres søn Jesus virkelig var universets skaber inkarneret i dødeligt kød.

124:4.5 (1372.2) Dette år var Jesus mere opmærksom på musikken end nogensinde før, og han fortsatte med at undervise sine brødre og

søstre i hjemmeskolen. Det var omkring dette tidspunkt, at drengen blev meget bevidst om forskellen mellem Josefs og Marias syn på, hvad hans mission var. Han funderede meget over sine forældres forskellige meninger og hørte ofte deres diskussioner, når de troede, han sov. Han hældede mere og mere til sin fars synspunkt, så hans mor var bestemt til at blive såret over at indse, at hendes søn gradvist afviste hendes vejledning i spørgsmål, der havde at gøre med hans livskarriere. Og som årene gik, blev denne kløft i forståelsen større. Maria forstod mindre og mindre betydningen af Jesu mission, og denne gode mor blev mere og mere såret over, at hendes ynglingssøn ikke levede op til hendes kærlige forventninger.

124:4.6 (1372.3) Josef nærrede en voksende tro på den åndelige natur af Jesu mission. Og af andre og vigtigere grunde virker det uheldigt, at han ikke kunne have levet til at se opfyldelsen af sin forestilling om Jesu overdragelse til jorden.

124:4.7 (1372.4) I løbet af sit sidste år i skolen, da han var tolv år gammel, protesterede Jesus mod sin far over den jødiske skik med at røre ved det stykke pergament, der var sømmet fast på dørstolpen, hver gang man gik ind eller ud af huset, og derefter kysse den finger, der rørte pergamentet. Som en del af dette ritual var det almindeligt at sige: "Herren skal bevare vores udgang og vores indgang, fra nu af og til evig tid." Josef og Maria havde gentagne gange instrueret Jesus i, hvorfor man ikke måtte lave billeder eller tegne tegninger, og forklaret, at sådanne ting kunne blive brugt til afgudsdyrkelse. Selvom Jesus ikke helt forstod deres forbud mod billeder og tegninger, havde han en høj grad af konsekvens og påpegede derfor

over for sin far, at denne vanemæssige lydighed over for dørstolpens pergament i bund og grund var af afgudsdyrkende karakter. Og Josef fjernede pergamentet, efter at Jesus havde remonstreret med ham.

124:4.8 (1372.5) Som tiden gik, gjorde Jesus meget for at ændre deres udøvelse af religiøse former, såsom familiebønner og andre skikke. Og det var muligt at gøre mange af disse ting i Nazaret, for synagogen var under indflydelse af en liberal skole af rabbinere, eksemplificeret ved den berømte lærer fra Nasaret, Jose.

124:4.9 (1372.6) I løbet af dette og de to følgende år led Jesus under store mentale problemer som følge af hans konstante forsøg på at tilpasse sine personlige synspunkter på religiøs praksis og sociale faciliteter til sine forældres etablerede overbevisninger. Han var fortvivlet over konflikten mellem trangen til at være loyal over for sine egne overbevisninger og den samvittighedsfulde formaning om pligtopfyldende underkastelse over for sine forældre; hans højeste konflikt var mellem to store bud, som lå øverst i hans ungdommelige sind. Det ene var: "Vær loyal over for dine højeste overbevisninger om sandhed og retfærdighed." Det andet var: "Ær din far og mor, for de har givet dig livet og dets næring." Men han undslog sig aldrig ansvaret for at foretage de nødvendige daglige justeringer mellem disse områder af loyalitet over for ens personlige overbevisninger og pligt over for ens familie, og han opnåede den tilfredsstillende at skabe en stadig mere harmonisk blanding af personlige overbevisninger og familieforpligtelser i et mesterligt koncept for gruppesolidaritet baseret på loyalitet, retfærdighed, tolerance og kærlighed.

5. Hans trettende år (7 e.kr.)

124:5.1 (1373.1) I dette år gik drengen fra Nazaret fra at være dreng til at blive en ung mand; hans stemme begyndte at ændre sig, og andre træk ved krop og sind viste, at han var ved at blive en mand.

124:5.2 (1373.2) Søndag aften den 9. januar år 7 e.Kr. blev hans lillebror, Amos, født. Juda var endnu ikke fyldt to år, og lillesøsteren, Ruth, var endnu ikke kommet til verden, så man kan se, at Jesus havde en stor familie af små børn, som han skulle tage sig af, da hans far døde ved et uheld året efter.

124:5.3 (1373.3) Det var omkring midten af februar, at Jesus blev menneskeligt forvissat om, at han var bestemt til at udføre en mission på jorden til oplysning af mennesket og åbenbaring af Gud. Vigtige beslutninger kombineret med vidtrækkende planer blev formuleret i hovedet på denne unge mand, som udadtil var en gennemsnitlig jødisk dreng fra Nazaret. Det intelligente liv i hele Nebadon så med fascination og forbløffelse på, mens alt dette begyndte at udfolde sig i den nu unge tømrersøns tanker og handlinger.

124:5.4 (1373.4) På den første dag i ugen, den 20. marts år 7 e.Kr., afsluttede Jesus sin uddannelse i den lokale skole, der var tilknyttet synagogen i Nazaret. Det var en stor dag i enhver ambitiøs jødisk families liv, den dag, hvor den førstefødte søn blev udråbt til “budets

søn” og den løskøbte førstefødte af Herren, Israels Gud, til “den Højestes barn” og tjener for Herren over hele jorden.

124:5.5 (1373.5) Fredag ugen før var Josef kommet fra Sepphoris, hvor han stod i spidsen for arbejdet med en ny offentlig bygning, for at være til stede ved denne glædelige lejlighed. Jesu lærer troede fuldt og fast på, at hans opmærksomme og flittige elev var bestemt til en enestående karriere, en fornem mission. På trods af alle deres problemer med Jesus’ nonkonformistiske tendenser var de ældste meget stolte af drengen og var allerede begyndt at lægge planer, som ville gøre det muligt for ham at tage til Jerusalem for at fortsætte sin uddannelse på de berømte hebraiske akademier.

124:5.6 (1373.6) Efterhånden som Jesus hørte disse planer blive diskuteret fra tid til anden, blev han mere og mere sikker på, at han aldrig ville tage til Jerusalem for at studere hos rabbinerne. Men han drømte ikke om den tragedie, der snart ville indtræffe, og som ville sikre, at alle sådanne planer blev opgivet, fordi han skulle påtage sig ansvaret for at forsørge og lede en stor familie, der nu bestod af fem brødre og tre søstre samt hans mor og ham selv. Jesus havde en større og længere erfaring med at opdrage denne familie, end Josef, hans far, havde, og han levede op til den standard, som han efterfølgende satte for sig selv: at blive en klog, tålmodig, forstående og effektiv lærer og ældste bror for denne familie—hans familie—som så pludselig blev ramt af sorg og så uventet efterladt alene.

6. Rejsen til jerusalem

124:6.1 (1374.1)

Jesus havde nu nået tærsklen til ung manddom og var blevet formelt uddannet fra synagogeskolerne, så han var kvalificeret til at tage til Jerusalem med sine forældre for at deltage i fejringen af sin første påske sammen med dem. Påskefesten dette år faldt lørdag den 9. april år 7 e.Kr. Et stort selskab (103) gjorde sig klar til at rejse fra Nazaret tidligt mandag morgen den 4. april til Jerusalem. De rejste sydpå mod Samaria, men da de nåede Jizreel, drejede de mod øst og gik rundt om Gilboa-bjerget og ind i Jordandalen for at undgå at passere gennem Samaria. Josef og hans familie ville have nydt at gå ned gennem Samaria via Jakobs brønd og Betel, men da jøderne ikke kunne lide at have med samaritanerne at gøre, besluttede de at gå sammen med deres naboer via Jordandalen.

124:6.2 (1374.2)

Den frygtede Arkelaus var blevet afsat, og de havde ikke meget at frygte ved at tage Jesus med til Jerusalem. Tolv år var gået, siden den første Herodes havde forsøgt at ødelægge barnet fra Betlehem, og ingen ville nu tænke på at forbinde den sag med denne obskure dreng fra Nazaret.

124:6.3 (1374.3)

Før de nåede Jezreel-krydset, og mens de rejste videre, passerede de meget snart på venstre hånd den gamle landsby Shunem, og Jesus hørte igen om den smukkeste jomfru i hele Israel, som engang boede der, og også om de vidunderlige gerninger, Elisa udførte der. Da de passerede Jezreel, fortalte Jesu forældre om Ahabs og Jezebels gerninger og om Jehus bedrifter. Da de passerede Gilboa-bjerget, talte de meget om Saul, som tog sit liv på dette bjergs skråninger, kong David og associationerne til dette historiske sted.

124:6.4 (1374.4) Da de rundede foden af Gilboa, kunne pilgrimmene se den græske by Skythopolis på højre hånd. De betragtede marmorstrukturerne på afstand, men gik ikke i nærheden af den ikke-jødiske by for ikke at besudle sig selv så meget, at de ikke kunne deltage i de kommende højtidelige og hellige ceremonier ved påsken i Jerusalem. Maria kunne ikke forstå, hvorfor hverken Josef eller Jesus ville tale om Skythopolis. Hun kendte ikke til deres kontrovers fra året før, da de aldrig havde fortalt hende om denne episode.

124:6.5 (1374.5) Vejen førte nu direkte ned i den tropiske Jordandal, og snart ville Jesus have udsat sit undrende blik for den krogede og evigt snoede Jordanflod med dens glitrende og rislende vand, mens den flød ned mod Det Døde Hav. De lagde deres overtøj fra sig, mens de rejste sydpå i denne tropiske dal og nød de frodige kornmarker og de smukke oleandertræer med deres lyserøde blomster, mens det massive snedækkede Hermonbjerg stod langt mod nord og majestætisk kiggede ned på den historiske dal. Lidt over tre timers rejse fra det modsatte Scythopolis kom de til en boblende kilde, og her slog de lejr for natten under stjernehimlen.

124:6.6 (1374.6) På deres anden dags rejse kom de forbi det sted, hvor Jabbok fra øst løber ud i Jordan, og mens de kiggede mod øst op ad denne floddal, fortalte de om Gideons dage, hvor midjanitterne strømmede ind i denne region for at løbe landet over ende. Mod slutningen af den anden dags rejse slog de lejr nær foden af det højeste bjerg med udsigt over Jordandalen, Sartaba-bjerget, hvis top var besat af den alexandrinske fæstning, hvor Herodes havde fængslet en af sine koner og begravet sine to kvalte sønner.

124:6.7 (1375.1) Den tredje dag kom de forbi to landsbyer, som for nylig var blevet bygget af Herodes, og bemærkede deres overlegne arkitektur og deres smukke palmehaver. Ved mørkets frembrud nåede de til Jeriko, hvor de blev til næste morgen. Den aften gik Josef, Maria og Jesus halvanden kilometer til stedet for det gamle Jeriko, hvor Josva, som Jesus var opkaldt efter, ifølge jødisk tradition havde udført sine berømte bedrifter.

124:6.8 (1375.2) På den fjerde og sidste dags rejse var vejen en kontinuerlig procession af pilgrimme. De begyndte nu at bestige bakkerne, der fører op til Jerusalem. Da de nærmede sig toppen, kunne de se over Jordan til bjergene bagved og mod syd over det træge vand i Det Døde Hav. Omkring halvvejs oppe mod Jerusalem fik Jesus sit første syn af Oliebjerget (det område, der skulle komme til at fylde så meget i hans senere liv), og Josef gjorde ham opmærksom på, at den hellige by lå lige bag denne bakkekam, og drengens hjerte bankede hurtigt af forventning om snart at se sin himmelske Faders by og hus.

124:6.9 (1375.3) På de østlige skråninger af Oliebjerget gjorde de holdt i udkanten af en lille landsby ved navn Betania. De gæstfrie landsbyboere strømmede til for at hjælpe pilgrimmene, og det skete, at Josef og hans familie var stoppet nær en Simons hus, som havde tre børn på omtrent samme alder som Jesus—Maria, Martha og Lazarus. De inviterede familien fra Nazaret ind til en forfriskning, og der opstod et livslangt venskab mellem de to familier. Mange gange senere i sit begivenhedsrige liv stoppede Jesus op i dette hjem.

124:6.10 (1375.4) De gik videre og stod snart på toppen af Oliebjerget, og Jesus så for første gang (i sin hukommelse) den hellige by, sin Faders prætentiose paladser og inspirerende tempel. På intet tidspunkt i sit liv oplevede Jesus et så rent menneskeligt gys som det, der på dette tidspunkt tryllebandt ham så fuldstændigt, da han stod der denne april eftermiddag på Oliebjerget og nød sit første syn af Jerusalem. Og i årene efter stod han på det samme sted og græd over byen, som var ved at afvise endnu en profet, den sidste og den største af sine himmelske lærere.

124:6.11 (1375.5) Men de skyndte sig videre til Jerusalem. Det var nu torsdag eftermiddag. Da de nåede byen, gik de forbi templet, og aldrig havde Jesus set en sådan menneskemængde. Han mediterede dybt over, hvordan disse jøder havde samlet sig her fra den yderste del af den kendte verden.

124:6.12 (1375.6) Snart nåede de frem til det sted, hvor de skulle bo i påskeugen, et stort hjem, der tilhørte en af Marias velhavende slægtninge, som gennem Zakarias kendte noget til både Johannes' og Jesu tidlige historie. Den følgende dag, forberedelsesdagen, gjorde de sig klar til den passende fejring af påskesabbatten.

124:6.13 (1375.7) Mens hele Jerusalem var i gang med forberedelserne til påsken, fandt Josef tid til at tage sin søn med rundt for at besøge det akademi, hvor det var blevet aftalt, at han skulle genoptage sin uddannelse to år senere, så snart han var fyldt 15 år. Josef blev virkelig forundret, da han så, hvor lidt interesse Jesus viste for alle disse omhyggeligt lagte planer.

124:6.14 (1375.8) Jesus var dybt imponeret over templet og alle de tilhørende gudstjenester og andre aktiviteter. For første gang, siden han var fire år gammel, var han for optaget af sine egne overvejelser til at stille mange spørgsmål. Han stillede dog sin far flere pinlige spørgsmål (som han havde gjort ved tidligere lejligheder) om, hvorfor den himmelske Fader krævede slagting af så mange uskyldige og hjælpeløse dyr. Og hans far vidste godt fra drengens ansigtsudtryk, at hans svar og forsøg på forklaring var utilfredsstillende for hans dybt tænkende og skarpt ræsonnerende søn.

124:6.15 (1376.1) Dagen før påskesabbatten fejede en flodbølge af åndelig illumination gennem Jesu dødelige sind og fyldte hans menneskelige hjerte til bristepunktet med kærlig medlidenhed med de åndeligt blinde og moralsk uvidende folkemængder, der var samlet for at fejre den gamle påskehøjtidelighed. Dette var en af de mest ekstraordinære dage, som Guds Søn tilbragte i kødet; og i løbet af natten, for første gang i hans jordiske karriere, viste der sig for ham et bud fra Salvington, bestilt af Immanuel, som sagde: "Timen er kommet. Det er på tide, at du begynder at beskæftige dig med din Faders anliggender."

124:6.16 (1376.2) Og selv før Nazaret-familiens tunge ansvar faldt ned på hans ungdommelige skuldre, ankom der nu en himmelsk budbringer for at minde denne dreng, der ikke var helt tretten år gammel, om, at tiden var inde til at begynde at genoptage ansvaret for et univers. Dette var den første handling i en lang række begivenheder, som til sidst kulminerede i fuldførelsen af Sønnens overdragelse på Urantia

og udskiftningen af “regeringen af et univers på hans menneskelige-guddommelige skuldre.”

124:6.17 (1376.3) Som tiden gik, blev inkarnationens mysterium mere og mere ubegribeligt for os alle. Vi kunne næsten ikke forstå, at denne dreng fra Nazaret var skaberen af hele Nebadon. I dag forstår vi heller ikke, hvordan ånden fra den samme Skabersøn og ånden fra hans Paradisfader er forbundet med menneskehedens sjæle. Som tiden gik, kunne vi se, at hans menneskelige sind i stigende grad indså, at mens han levede sit liv i kødet, hvilede ansvaret for et univers i ånden på hans skuldre.

124:6.18 (1376.4) Således slutter Nazaret-drengens karriere, og fortællingen begynder om den unge teenager—det stadig mere selvbevidste guddommelige menneske—som nu begynder at overveje sin verdenskarriere, mens han stræber efter at integrere sit voksende livsformål med sine forældres ønsker og sine forpligtelser over for sin familie og samfundet i hans tid og alder.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 124](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 126](#) >>

Kapitel 125

Jesus I Jerusalem

125:0.1 (1377.1) INGEN BEGIVENHED i hele Jesu begivenhedsrige jordiske karriere var mere engagerende, mere menneskeligt spændende end dette, hans første besøg i Jerusalem, som han kan huske. Han blev især stimuleret af oplevelsen af at deltage i tempeldiskussionerne på egen hånd, og det stod længe i hans erindring som den store begivenhed i hans senere barndom og tidlige ungdom. Det var hans første mulighed for at nyde et par dages uafhængigt liv, glæden ved at gå og komme uden begrænsninger og restriktioner. Denne korte periode med et liv uden styring, i ugen efter påsken, var den første fuldstændige frihed fra ansvar, han nogensinde havde nydt. Og der gik mange år efter dette, før han igen havde en lignende periode med frihed fra al ansvarsfølelse, selv i en kort periode.

125:0.2 (1377.2) Kvinder deltog sjældent i påskefesten i Jerusalem; det var ikke påkrævet, at de var til stede. Men Jesus nægtede nærmest at tage af sted, medmindre hans mor ville ledsage dem. Og da hans mor

beslattede sig for at tage af sted, blev mange andre kvinder fra Nazaret lokket med på rejsen, så påskeselskabet kom til at bestå af det største antal kvinder i forhold til mænd, der nogensinde var taget af sted fra Nazaret til påsken. På vejen til Jerusalem sang de hele tiden den et hundrede og trettende salme.

125:0.3 (1377.3) Fra de forlod Nazaret, til de nåede toppen af Oliebjerget, oplevede Jesus én lang spænding af forventningsfuld forventning. Gennem hele sin glade barndom havde han ærbødigt hørt om Jerusalem og dets tempel; nu skulle han snart se dem i virkeligheden. Fra Oliebjerget og udefra, ved nærmere eftersyn, havde templet været alt og mere, end Jesus havde forventet; men da han først trådte ind ad dets hellige portaler, begyndte den store desillusionering.

125:0.4 (1377.4) I selskab med sine forældre gik Jesus gennem tempelområdet på vej til at slutte sig til den gruppe af lovens nye sønner, der skulle indvies som borgere i Israel. Han var lidt skuffet over den generelle opførsel i tempelmylderet, men dagens første store chok kom, da hans mor tog afsked med dem på vej til kvindegalleriet. Det var aldrig faldet Jesus ind, at hans mor ikke skulle ledsage ham til indvielsesceremonierne, og han var dybt forarget over, at hun skulle lide under en så uretfærdig forskelsbehandling. Selv om han var meget vred over det, sagde han ikke noget til sin far, bortset fra nogle få protestbemærkninger. Men han tænkte, og han tænkte dybt, som hans spørgsmål til de skriftkloge og lærerne en uge senere afslørede.

125:0.5 (1377.5) Han gennemgik indvielsesritualerne, men blev skuffet over deres overfladiske og rutineprægede karakter. Han savnede den personlige interesse, som kendetegnede ceremonierne i synagogen i Nazaret. Så vendte han tilbage for at hilse på sin mor og forberede sig på at ledsage sin far på hans første tur rundt i templet og dets forskellige forgårde, gallerier og korridorer. Templets område kunne rumme over to hundrede tusinde tilbedere på én gang, og selv om disse bygningers enorme størrelse—sammenlignet med noget andet, han nogensinde havde set—gjorde stort indtryk på ham, var han mere fascineret af at betragte den åndelige betydning af tempelceremonierne og deres tilknyttede tilbedelse.

125:0.6 (1378.1) Selv om mange af tempelritualerne gjorde et meget rørende indtryk på hans sans for det smukke og symbolske, blev han altid skuffet over de forklaringer på den virkelige betydning af disse ceremonier, som hans forældre kom med som svar på hans mange søgende forespørgsler. Jesus ville simpelthen ikke acceptere forklaringer på tilbedelse og religiøs hengivenhed, som involverede troen på Guds vrede eller den Almægtiges vrede. I en yderligere diskussion af disse spørgsmål, efter afslutningen af tempelbesøget, da hans far mildt insisterede på, at han skulle anerkende accepten af den ortodokse jødiske tro, vendte Jesus sig pludselig mod sine forældre og så appellerende ind i sin fars øjne og sagde: : “Min far, det kan ikke være sandt—faderen i himlen kan ikke se sådan på sine vildfarne børn på jorden. Den himmelske Fader kan ikke elske sine børn mindre, end du elsker mig. Og jeg ved godt, at uanset hvad jeg måtte gøre af ufornuftige ting, ville du aldrig udøse vrede over mig

eller lade din vrede gå ud over mig. Hvis du, min jordiske far, har sådanne menneskelige refleksioner af det guddommelige, hvor meget mere må den himmelske far så ikke være fyldt med godhed og flyde over af barmhjertighed. Jeg nægter at tro, at min far i himlen elsker mig mindre end min far på jorden.”

125:0.7 (1378.2) Da Josef og Maria hørte disse ord fra deres førstefødte søn, forholdt de sig i ro. Og aldrig mere forsøgte de at få ham til at ændre mening om Guds kærlighed og den himmelske Faders barmhjertighed.

1. Jesus besigtiger templet

125:1.1 (1378.3) Overalt, hvor Jesus gik gennem tempelgårdene, blev han chokeret og utilpas over den ånd af respektløshed, som han observerede. Han mente, at tempelmængdens opførsel var uforenelig med deres tilstedeværelse i “hans Faders hus.” Men han fik sit livs chok, da hans far eskorterede ham ind i hedningernes forgård med dens larmende jargon, højlydte snak og forbandelser, der blandede sig vilkårligt med fårenes piben og den larm, der afslørede tilstedeværelsen af pengevekslere og sælgere af offerdyr og diverse andre handelsvarer.

125:1.2 (1378.4) Men mest af alt blev hans sans for anstændighed krænket ved synet af de uanstændige kurtisaner, der paraderede rundt inden for templets område, præcis sådanne malede kvinder, som han for nylig havde set, da han var på besøg i Sepphoris. Denne

vanhelligelse af templet vækkede al hans ungdommelige indignation, og han tøvede ikke med at udtrykke sig frit over for Josef.

125:1.3 (1378.5) Jesus beundrede stemningen og tjenesten i templet, men han var chokeret over den åndelige hæslighed, som han så i ansigterne på så mange af de ureflekterede tilbedere.

125:1.4 (1378.6) De gik nu ned til præsternes forgård under klippeafsatsen foran templet, hvor alteret stod, for at overvære aflivningen af de mange dyr og afvaskningen af blodet fra slagterpræsternes hænder ved bronzefontænen. Det blodplettede fortov, præsternes blodige hænder og lyden af de døende dyr var mere, end denne naturelskende dreng kunne holde ud. Det forfærdelige syn gjorde drengen fra Nazaret syg; han greb sin fars arm og tiggede om at blive ført væk. De gik tilbage gennem hedningernes forgård, og selv den grove latter og de blasfemiske vittigheder, han hørte der, var en lettelse fra det syn, han lige havde set.

125:1.5 (1379.1) Josef så, hvordan hans søn havde følt afsky ved synet af templets ritualer og tog ham klogt bort for at se "Skønhedens port," den kunstnerisk udformet port af korintisk bronze. Men Jesus havde fået nok af sit første besøg i templet. De vendte tilbage til den øverste forgård for at møde Maria og gik omkring sammen i en time i den friske luft, væk fra folkemængderne. De inspicerede Hasmonéerpaladset, Herodes herregård, og de romerske vagters tårn. I løbet af denne tur forklarede Josef til Jesus, at det kun var Jerusalems indbyggere der havde tilladelse til at være vidne til de daglige ofringer i templet, og at dem, der boede i Galilæa kom kun

tre gange om året for at deltage i tempeltjeneste, nemlig påsken, pinsen (syv uger efter påske) og løvhyttefesten i oktober. Disse fester var oprettet af Moses. Så diskuterede de derefter de to senere etablerede fester, indvielsen af templet og Purim. Bagefter gik de til deres logi og gjorde sig klar til at fejre påske.

2. Jesus og påsken

125:2.1 (1379.2) Fem familier fra Nazaret var gæster hos eller samarbejdspartnere med Simon fra Bethanias familie i forbindelse med fejringen af påsken, og Simon havde købt påskelammet til selskabet. Det var slagtingen af disse lam i så stort et antal, der havde påvirket Jesus så meget under hans tempelbesøg. Det havde været planen at spise påsken sammen med Marias slægtninge, men Jesus overtalte sine forældre til at tage imod invitationen til at tage til Betania

125:2.2 (1379.3) Den aften samledes de til påskens ritualer og spiste det stegte kød med usyret brød og bitre urter. Jesus, som var en ny søn af pagten, blev bedt om at fortælle om påskens oprindelse, og det gjorde han godt, men han forvirrede sine forældre noget ved at inkludere adskillige bemærkninger, som mildt afspejlede de indtryk, som de ting, han for nylig havde set og hørt, havde gjort på hans ungdommelige, men eftertænksomme sind. Dette var begyndelsen på de syv dages ceremonier i forbindelse med påskefesten.

125:2.3 (1379.4) Selv på dette tidlige tidspunkt, selvom han ikke sagde noget om det til sine forældre, var Jesus begyndt at tænke over, om det var passende at fejre påsken uden det slagtede lam. Han følte sig sikker på, at Faderen i himlen ikke var tilfreds med dette spektakel af offergaver, og som årene gik, blev han mere og mere fast besluttet på en dag at indføre en blodløs påskefejring.

125:2.4 (1379.5) Jesus sov meget lidt den nat. Hans søvn blev i høj grad forstyrret af modbydelige drømme om slagting og lidelse. Hans sind var fortvivlet og hans hjerte sønderrevet af inkonsekvenserne og absurditeterne i teologien bag hele det jødiske ceremonielle system. Hans forældre sov heller ikke meget. De var meget forvirrede over begivenhederne den dag, der netop var gået. De var helt oprørte i deres egne hjerter over drengens, for dem, mærkelige og beslutsomme holdning. Maria blev nervøst ophidset i løbet af natten, men Josef forblev rolig, selvom han var lige så forvirret. De var begge bange for at tale åbent med drengen om disse problemer, selvom Jesus gerne ville have talt med sine forældre, hvis de havde vovet at opmuntre ham.

125:2.5 (1379.6) Den næste dags gudstjeneste i templet var mere acceptabel for Jesus og gjorde meget for at lindre de ubehagelige minder fra den foregående dag. Den følgende morgen tog den unge Lazarus Jesus i hånden, og de begyndte en systematisk udforskning af Jerusalem og dens omegn. Inden dagen var omme, havde Jesus opdaget de forskellige steder i templet, hvor der foregik undervisning og spørgsmålskonferencer, og bortset fra et par besøg i det allerhelligste, hvor han undrede sig over, hvad der egentlig var bag

sløret, brugte han det meste af sin tid i templet på disse undervisningskonferencer.

125:2.6 (1380.1) I hele påskeugen holdt Jesus sin plads blandt de nye sønner af buddet, og det betød, at han måtte sætte sig uden for det rækværk, som adskilte alle personer, der ikke var fuldgældige borgere i Israel. Da han således blev gjort bevidst om sin ungdom, afholdt han sig fra at stille de mange spørgsmål, som bølgede frem og tilbage i hans sind; i det mindste afholdt han sig fra det, indtil påskefesten var slut, og disse restriktioner for de nyindviede unge blev ophævet.

125:2.7 (1380.2) Onsdag i påskeugen fik Jesus lov til at tage hjem med Lazarus for at overnatte i Betania. Denne aften hørte Lazarus, Martha og Maria Jesus diskutere timelige og evige ting, menneskelige og guddommelige, og fra den aften elskede de ham alle tre, som om han havde været deres egen bror.

125:2.8 (1380.3) I slutningen af ugen så Jesus mindre til Lazarus, da han ikke engang var berettiget til at deltage i den ydre cirkel af tempeldiskussionerne, selvom han deltog i nogle af de offentlige taler, der blev holdt i de ydre forgårde. Lazarus var på samme alder som Jesus, men i Jerusalem fik unge sjældent adgang til indvielsen af lovens sønner, før de var fyldt tretten år.

125:2.9 (1380.4) Igen og igen i påskeugen fandt hans forældre Jesus siddende for sig selv med sit ungdommelige hoved i hænderne, dybt eftertænksom. De havde aldrig set ham opføre sig sådan, og da de ikke vidste, hvor meget han var forvirret i sindet og plaget i ånden af den oplevelse, han gennemgik, blev de meget forvirrede; de vidste ikke, hvad de skulle gøre. De glædede sig over, at dagene i påskeugen

var gået, og længtes efter at få deres underligt opførte søn sikkert tilbage til Nazaret.

125:2.10 (1380.5) Dag for dag tænkte Jesus sine problemer igennem. Da ugen var omme, havde han foretaget mange justeringer, men da tiden var inde til at vende tilbage til Nazaret, vrimlede hans ungdommelige sind stadig med rådvildhed og var omgivet af en lang række ubesvarede spørgsmål og uløste problemer.

125:2.11 (1380.6) Inden Josef og Maria forlod Jerusalem, havde de sammen med Jesus' lærer i Nazaret aftalt, at Jesus skulle vende tilbage, når han fyldte 15 år, for at begynde sit lange studieforløb på et af rabbinernes mest kendte akademier. Jesus ledsagede sine forældre og lærer på deres besøg i skolen, men de var alle bekymrede over at se, hvor ligeglad han virkede med alt, hvad de sagde og gjorde. Maria var dybt berørt over hans reaktioner på besøget i Jerusalem, og Josef var dybt forvirret over drengens mærkelige bemærkninger og usædvanlige opførsel.

125:2.12 (1380.7) Påskeugen havde trods alt været en stor begivenhed i Jesu liv. Han havde nydt muligheden for at møde en masse drenge på sin egen alder, medkandidater til indvielsen, og han udnyttede sådanne kontakter som et middel til at lære, hvordan folk levede i Mesopotamien, Turkestan og Parthien, såvel som i Roms fjernvestlige provinser. Han var allerede ret fortrolig med den måde, hvorpå ungdommen i Egypten og andre regioner nær Palæstina voksede op. Der var tusindvis af unge mennesker i Jerusalem på dette tidspunkt, og drengen fra Nazaret mødte personligt, og interviewede mere eller mindre udførligt, mere end hundrede og

halvtreds. Han var især interesseret i dem, der kom fra Fjernøsten og de fjerntliggende vestlige lande. Som et resultat af disse kontakter begyndte drengen at nære et ønske om at rejse rundt i verden for at lære, hvordan de forskellige grupper af hans medmennesker knoklede for deres levebrød.

3. Josefs og marias afrejse

125:3.1 (1381.1) Det var blevet aftalt, at gruppen fra Nazaret skulle samles i området omkring templet midt på eftermiddagen den første dag i ugen efter, at påskefesten var slut. Det gjorde de og begav sig på vej tilbage til Nazaret. Jesus var gået ind i templet for at lytte til diskussionerne, mens hans forældre ventede på, at deres medrejsende skulle samles. Nu gjorde selskabet sig klar til at tage af sted, mændene i én gruppe og kvinderne i en anden, som det var skik, når de rejste til og fra Jerusalems festivaler. Jesus var taget op til Jerusalem i selskab med sin mor og kvinderne. Da han nu var en indviet ung mand, var det meningen, at han skulle rejse tilbage til Nazaret i selskab med sin far og mændene. Men da gruppen fra Nazaret drog videre mod Betania, var Jesus helt opslugt af diskussionen om engle i templet, og han var slet ikke opmærksom på, at tiden for hans forældres afrejse var ved at være inde. Og han opdagede ikke, at han var blevet efterladt, før templets konferencer blev afbrudt ved middagstid.

125:3.2 (1381.2) De rejsende fra Nazaret savnede ikke Jesus, fordi Maria formodede, at han rejste med mændene, mens Josef troede, at han rejste med kvinderne, da han var gået op til Jerusalem med kvinderne og førte Marias æsel. De opdagede ikke hans fravær, før de nåede Jeriko og forberedte sig på at blive for natten. Efter at have forhørt sig hos de sidste i gruppen, der nåede Jeriko, og fået at vide, at ingen af dem havde set deres søn, tilbragte de en søvnløs nat og grublede over, hvad der kunne være sket med ham, mens, de mindes mange af hans usædvanlige reaktioner på påskeugens begivenheder og mildt dadlede hinanden for ikke at have set efter at han indgik i gruppen, før de forlod Jerusalem.

4. Første og anden dag i templet

125:4.1 (1381.3) I mellemtiden var Jesus blevet i templet hele eftermiddagen, hvor han lyttede til diskussionerne og nød den mere rolige og anstændige atmosfære, da de store menneskemængder fra påskeugen næsten var forsvundet. Ved afslutningen af eftermiddagens diskussioner, som Jesus ikke deltog i, tog han til Betania og ankom, netop som Simons familie gjorde sig klar til at indtage deres aftensmåltid. De tre unge var overlykkelige over at hilse på Jesus, og han blev i Simons hus hele natten. Han foretog sig meget lidt i løbet af aftenen men brugte en masse tid på at meditere for sig selv i haven.

125:4.2 (1381.4) Tidligt næste dag stod Jesus op og var på vej til templet. På Oliebjergets højderyg holdt han pause og græd over det syn, hans øjne mødte—et åndeligt forarmet folk, bundet af traditioner og under overvågning af de romerske legioner. Tidligt om formiddagen befandt han sig i templet med sin beslutning om at deltage i diskussionerne. I mellemtiden var Josef og Maria også stået op i det tidlige morgengry med den hensigt at gå tilbage til Jerusalem. Først skyndte de sig hen til deres slægtnings hus, hvor de havde boet som en familie i påskeugen, men de fik at vide, at ingen havde set Jesus. Efter at have ledt hele dagen uden at finde spor af ham, vendte de tilbage til deres slægtninge for at overnatte.

125:4.3 (1382.1) Ved den anden konference havde Jesus vovet at stille spørgsmål, og på en meget forbløffende måde deltog han i tempeldiskussionerne, men altid på en måde, der var i overensstemmelse med hans ungdom. Nogle gange var hans spidse spørgsmål lidt pinlige for de lærde lærere i den jødiske lov, men han udviste en sådan ånd af oprigtig retfærdighed, kombineret med en tydelig sult efter viden, at de fleste af tempellærerne var tilbøjelige til at behandle ham med al hensynsfuldhed. Men da han formastede sig til at sætte spørgsmålstegn ved det retfærdige i at dræbe en beruset hedning, som havde forvildet sig uden for hedningernes forgård og uforvarende var kommet ind på templets forbudte og angiveligt hellige område, blev en af de mere intolerante lærere utålmodig over drengens underforståede kritik, og spurgte, mens han stirrede vredt ned på ham, hvor gammel han var. Jesus svarede, “tretten år, der mangler en smule mere end fire måneder.” “Så,” svarede den nu

vrede lærer, “hvorfors du her, siden du ikke er myndig som en lovens søn?” Og da Jesus forklarede, at han var blevet indviet under påsken, og at han var en færdig elev fra skolerne i Nazaret, svarede lærerne hånligt: “Det burde vi have vidst; han er fra Nazaret.” Men lederen insisterede på, at Jesus ikke skulle bebrejdes, hvis synagogens herskere i Nazaret teknisk set havde gradueret ham, da han var tolv i stedet for tretten; og på trods af, at flere af hans modstandere rejste sig og gik, blev det besluttet, at drengen uforstyrret kunne fortsætte som elev i tempeldiskussionerne.

125:4.4 (1382.2) Da denne, hans anden dag i templet, var slut, tog han igen til Betania for at overnatte. Og igen gik han ud i haven for at meditere og bede. Det var tydeligt, at hans sind var optaget af at tænke over vigtige problemer.

5. Tredje dagen i templet

125:5.1 (1382.3) På Jesu tredje dag med de skriftkloge og lærerne i templet samledes mange tilskuere, som havde hørt om denne unge mand fra Galilæa, og som kom for at nyde oplevelsen af at se en dreng forvirre lovens vise mænd. Simon kom også ned fra Betania for at se, hvad drengen havde gang i. I løbet af dagen fortsatte Josef og Maria deres ængstelige søgen efter Jesus, og de gik endda flere gange ind i templet, men tænkte aldrig på at undersøge de forskellige diskussionsgrupper, selvom de en enkelt gang kom næsten inden for høreafstand af hans fascinerende stemme.

125:5.2 (1382.4) Inden dagen var omme, var hele opmærksomheden fra den vigtigste diskussionsgruppe i templet blevet fokuseret på de spørgsmål, Jesus stillede. Blandt hans mange spørgsmål var:

125:5.3 (1382.5) 1. Hvad findes der egentlig i det allerhelligste, bag sløret?

125:5.4 (1382.6) 2. Hvorfor skal mødre i Israel adskilles fra de mandlige tilbedere?

125:5.5 (1382.7) 3. Hvis Gud er en far, der elsker sine børn, hvorfor al denne slagting af dyr for at vinde Guds gunst—er Moses forkyndelse blevet misforstået?

125:5.6 (1382.8) 4. Eftersom templet er dedikeret til tilbedelse af Faderen i himlen, er det så konsistent at tillade tilstedeværelsen af dem, der beskæftiger sig med verdslig bytte- og handelsvirksomhed?

125:5.7 (1382.9) 5. Skal den forventede Messias blive en verdslig prins, der skal sidde på Davids trone, eller skal han fungere som livets lys i etableringen af et åndeligt rige?

125:5.8 (1383.1) Og hele dagen igennem undrede de, der lyttede, sig over disse spørgsmål, og ingen var mere forbavset end Simon. I mere end fire timer plagede denne unge mand fra Nazaret de jødiske lærere med tankevækkende og hjertegribende spørgsmål. Han kom kun med få kommentarer til de ældres bemærkninger. Han formidlede sin undervisning gennem de spørgsmål, han stillede. Ved en behændig og subtil formulering af et spørgsmål ville han på én gang udfordre deres lære og foreslå sin egen. I den måde, han stillede spørgsmål på, var der en tiltalende kombination af klogskab og humor, som gjorde ham elsket selv af dem, der var mere eller mindre

vrede over hans ungdommelighed. Han var altid yderst retfærdig og hensynsfuld, når han stillede disse gennemtrængende spørgsmål. På denne begivenhedsrige eftermiddag i templet udviste han den samme modvilje mod at drage uretfærdig fordel af en modstander, som kendetegnede hele hans efterfølgende offentlige virke. Som ung og senere som mand syntes han at være fuldstændig fri for ethvert egoistisk ønske om at vinde et argument blot for at opleve logisk triumf over sine medmennesker, idet han kun var interesseret i én ting: at forkynde den evige sandhed og dermed opnå en mere fuldstændig åbenbaring af den evige Gud.

125:5.9 (1383.2) Da dagen var omme, gik Simon og Jesus tilbage til Betania. På det meste af strækningen var både manden og drengen tavse. Igen holdt Jesus pause på Oliebjergets højderyg, men da han betragtede byen og dens tempel, græd han ikke; han bøjede blot hovedet i stille hengivenhed.

125:5.10 (1383.3) Efter aftensmåltidet i Betania afviste han igen at slutte sig til den muntre kreds, men gik i stedet ud i haven, hvor han blev hængende til langt ud på natten og forgæves forsøgte at udtænke en konkret plan for, hvordan han skulle gribe problemet med sit livsværk an og finde ud af, hvordan han bedst kunne arbejde på at åbenbare en smukkere opfattelse af den himmelske Fader for sine åndeligt forblindede landsmænd og på den måde befri dem fra deres frygtelige trældom under love, ritualer, ceremonier og mugne traditioner. Men det klare lys kom ikke til den sandhedssøgende dreng.

6. Fjerde dagen i templet

125:6.1 (1383.4) Jesus var underligt ligeglad med sine jordiske forældre; selv ved morgenmaden, da Lazarus' mor bemærkede, at hans forældre måtte være på vej hjem på det tidspunkt, lod Jesus ikke til at forstå, at de ville være noget bekymrede over, at han var blevet hængende.

125:6.2 (1383.5) Igen gik han til templet, men han holdt ikke pause for at meditere på Oliebjergets højderyg. I løbet af formiddagens diskussioner blev der brugt meget tid på loven og profeterne, og lærerne var forbløffede over, at Jesus var så fortrolig med skrifterne, både på hebraisk og græsk. Men de var ikke så forbløffede over hans viden om sandheden som over hans ungdom.

125:6.3 (1383.6) VPå eftermiddagskonferencen var de knap nok begyndt at besvare hans spørgsmål om formålet med bøn, før lederen bad drengen komme frem og satte sig ved siden af ham og bad ham fremlægge sine egne synspunkter om bøn og tilbedelse.

125:6.4 (1383.7) NAftenen før havde Jesu forældre hørt om denne mærkelige unge mand, der så behændigt sloges med lovens forkyndere, men det var ikke faldet dem ind, at denne dreng var deres søn. De havde næsten besluttet at rejse ud til Zakarias' hjem, da de troede, at Jesus måske var taget derhen for at se Elizabeth og Johannes. De tænkte, at Zakarias måske var i templet, og stoppede der på deres vej til Judas by. Mens de slentrede gennem templets

forgårde, kan man forestille sig deres overraskelse og forbløffelse, da de genkendte den forsvundne drengs stemme og så ham sidde blandt templets lærere.

125:6.5 (1384.1) Josef var målløs, men Maria gav udtryk for sin længe opsparede frygt og angst, da hun skyndte sig hen til drengen, som nu stod og hilste på sine forbløffede forældre, og sagde: “Mit barn, hvorfor har du behandlet os sådan? Det er nu mere end tre dage siden, din far og jeg ledte efter dig i sorg. Hvad fik dig til at forlade os?” Det var et anspændt øjeblik. Alle øjne var rettet mod Jesus for at høre, hvad han ville sige. Hans far kiggede bebrejdende på ham, men sagde ikke noget.

125:6.6 (1384.2) Man skal huske på, at Jesus skulle forestille at være en ung mand. Han havde afsluttet den almindelige skolegang for et barn, var blevet anerkendt som lovens søn og var blevet indviet som borger i Israel. Og alligevel skældte hans mor ham mere end mildt ud foran alle de forsamlede mennesker, lige midt i hans unge livs mest seriøse og sublime indsats, og bragte dermed en af de største muligheder, han nogensinde havde fået for at fungere som sandhedens lærer, retfærdighedens forkkynder, en åbenbarer af sin himmelske Faders kærlige karakter, til en uværdig afslutning.

125:6.7 (1384.3) Men knægten var sin opgave voksen. Når man tager alle de faktorer i betragtning, som tilsammen udgjorde denne situation, vil man være bedre forberedt på at forstå visdommen i drengens svar på sin mors utilsigtede irettesættelse. Efter et øjeblikks eftertanke svarede Jesus sin mor og sagde: “Hvorfor er det, at du har ledt efter mig så længe? Ville du ikke forvente at finde mig i min Faders hus,

siden tiden er kommet, hvor jeg skulle være i gang med min Faders anliggender?”

125:6.8 (1384.4) Alle var forbløffede over drengens måde at tale på. Tavse trak de sig alle tilbage og lod ham stå alene med sine forældre. Snart lettede den unge mand forlegenheden hos alle tre, da han stille sagde: “Kom, mine forældre, ingen har gjort andet end det, han mente var bedst. Vores far i himlen har bestemt disse ting; lad os tage hjem.”

125:6.9 (1384.5) I stilhed begav de sig af sted og ankom til Jeriko for natten. Kun én gang holdt de pause, og det var på Oliebjergets højderyg, da drengen løftede sin stav i vejret og, rystende fra top til tå af intense følelser, sagde: “O Jerusalem, Jerusalem og dets folk, hvilke slaver I er—underdanige under det romerske åg og ofre for jeres egne traditioner—men jeg vil vende tilbage for at rense templet og befri mit folk fra denne trældom!”

125:6.10 (1384.6) På den tre dage lange rejse til Nazaret sagde Jesus ikke meget, og hans forældre sagde heller ikke meget i hans nærvær. De havde virkelig svært ved at forstå deres førstefødte søns opførsel, men i deres hjerter gemte de på hans ord, selv om de ikke helt kunne forstå deres betydning.

125:6.11 (1384.7) Da Jesus nåede hjem, kom han med en kort udtalelse til sine forældre, hvor han forsikrede dem om sin hengivenhed og antydte, at de ikke behøvede at frygte, at han igen ville give dem anledning til at lide af angst på grund af sin opførsel. Han afsluttede denne betydningsfulde udtalelse med at sige: “Mens jeg skal gøre

min fars vilje i himlen, vil jeg også være lydig mod min far på jorden. Jeg vil afvente min time.”

125:6.12 (1384.8) Selvom Jesus i sit sind mange gange nægtede at *samtykke* til sine forældres velmenende, men misforståede forsøg på at diktere hans tankegang eller etablere planen for hans arbejde på jorden, så gjorde han alligevel på alle måder, der var i overensstemmelse med hans dedikation til at gøre sin Paradisfars vilje, det mest nådige at *tilpasse sig* sin jordiske fars ønsker og sin kødelige families skikke. Selv når han ikke kunne give sit samtykke, gjorde han alt for at tilpasse sig. Han var en kunstner, når det gjaldt om at tilpasse sin pligtopfyldenhed til sine forpligtelser i forhold til familieloyalitet og social tjeneste.

125:6.13 (1385.1) Josef var forundret, men Maria blev trøstet, da hun reflekterede over disse oplevelser, og til sidst så hun hans udtalelse på Oliebjerget som en profeti om hendes søns messianske mission som Israels befrier. Hun gik i gang med fornyet energi for at forme hans tanker i patriotiske og nationalistiske baner og fik hjælp af sin bror, Jesu yndlingsonkel; og på alle andre måder tog Jesu mor sig af opgaven med at forberede sin førstefødte søn til at påtage sig lederskabet af dem, der ville genoprette Davids trone og for altid kaste det ikke-jødiske åg af politisk trældom af sig.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 125](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 127](#) >>

Kapitel 126

De To Afgørende År

126:0.1 (1386.1) AF ALLE Jesus' oplevelser på jorden var det fjortende og femtende år de mest afgørende. Disse to år, efter at han begyndte at blive selvbevidst om sin guddommelighed og skæbne, og før han opnåede en stor grad af kommunikation med sin indre Retter, var de mest prøvende i hans begivenhedsrige liv på Urantia. Det er denne periode på to år, der bør kaldes den store prøve, den virkelige fristelse. Ingen menneskelig ungdom har nogensinde oplevet en mere afgørende prøvelse end den, Jesus gennemgik under sin overgang fra barndom til ung manddom, da han gennemgik de tidlige forvirringer og tilpasningsproblemer i ungdomsårene.

126:0.2 (1386.2) Denne vigtige periode i Jesus' ungdomsudvikling begyndte med afslutningen på besøget i Jerusalem og med hans tilbagevenden til Nazaret. Først var Maria lykkelig ved tanken om, at hun havde fået sin dreng tilbage igen, at Jesus var vendt hjem for at være en pligtopfyldende søn—ikke at han nogensinde havde været andet—og at han fremover ville være mere lydhør over for hendes

planer for hans fremtidige liv. Men det varede ikke længe, før hun kunne sole sig i dette solskin af moderlige illusioner og uerkendt familiestolthed; meget snart skulle hun blive endnu mere desillusioneret. Drengen var mere og mere i selskab med sin far; han kom mindre og mindre til hende med sine problemer, mens begge hans forældre i stigende grad ikke forstod hans hyppige vekslen mellem denne verdens anliggender og overvejelserne om hans forhold til sin fars virksomhed. Helt ærligt, de forstod ham ikke, men de elskede ham virkelig.

126:0.3 (1386.3) Efterhånden som han blev ældre, blev Jesu medlidenhed og kærlighed til det jødiske folk dybere, men med årene udviklede der sig i hans sind en voksende retfærdig harme over de politisk udpegede præsters tilstedeværelse i Faderens tempel. Jesus havde stor respekt for de oprigtige farisæere og de ærlige skriftkloge, men han nærede stor foragt for de hykleriske farisæere og de uærlige teologer; han så med foragt på alle de religiøse ledere, som ikke var oprigtige. Når han granskede Israels lederskab, blev han nogle gange fristet til at se med velvilje på muligheden for, at han kunne blive den Messias, som jøderne forventede, men han gav aldrig efter for en sådan fristelse.

126:0.4 (1386.4) Historien om hans bedrifter blandt de vise mænd i templet i Jerusalem var glædelig for hele Nazaret, især for hans tidligere lærere i synagogeskolen. I en periode var hans ros på alles læber. Hele landsbyen fortalte om hans barndoms visdom og

prisværdige opførsel og forudsagde, at han var bestemt til at blive en stor leder i Israel; endelig ville der komme en virkelig stor lærer fra Nazaret i Galilæa. Og de så alle frem til den tid, hvor han ville være femten år gammel, så han regelmæssigt kunne få lov til at læse skrifterne i synagogen på sabbatsdagen.

1. Hans fjortende år (8 e.kr.)

126:1.1 (1387.1) Dette er kalenderåret for hans fjortende fødselsdag. Han var blevet en god åg håndværker og arbejdede godt med både lærred og læder. Han udviklede sig også hurtigt til en dygtig tømrer og møbelsnedker. Denne sommer tog han ofte op på toppen af bakken nordvest for Nazaret for at bede og meditere. Han blev gradvist mere selvbevidst om karakteren af sin overdragelse på jorden.

126:1.2 (1387.2) Lidt mere end hundrede år tidligere havde denne bakke været "Baals høj," og nu var det stedet, hvor Simeon, en kendt hellig mand i Israel, lå begravet. Fra toppen af Simeons bakke så Jesus ud over Nazaret og det omkringliggende land. Han kunne se på Megiddo og mindes historien om den egyptiske hær, der vandt sin første store sejr i Asien, og hvordan en anden hær senere besejrede Judæas konge Josiah. Ikke langt derfra kunne han se Taanach, hvor Deborah og Barak besejrede Sisera. I det fjerne kunne han se bakkerne i Dothan, hvor han havde lært, at Josefs brødre solgte ham til egyptisk slaveri. Så flyttede han blikket over til Ebal og Gerizim og fortalte sig selv om Abrahams, Jakobs og Abimeleks traditioner. Og

således genkaldte han sig og vendte i sit sind de historiske og traditionelle begivenheder i sin far Josefs folk.

126:1.3 (1387.3) Han fortsatte med sine avancerede læsekurser under synagogens lærere, og han fortsatte også med hjemmeundervisningen af sine brødre og søstre, efterhånden som de voksede op i passende aldre.

126:1.4 (1387.4) I begyndelsen af året arrangerede Josef, at indtægterne fra hans ejendom i Nazaret og Kapernaum blev sat til side for at betale for Jesu lange studieophold i Jerusalem, da det var planlagt, at han skulle rejse til Jerusalem i august det følgende år, når han ville være 15 år gammel.

126:1.5 (1387.5) I begyndelsen af dette år var både Josef og Maria ofte i tvivl om deres førstefødte søns skæbne. Han var virkelig et strålende og elskeligt barn, men han var så svær at forstå, så svær at fatte, og igen skete der aldrig noget ekstraordinært eller mirakuløst. Masser af gange havde hans stolte mor stået i åndeløs forventning om at se sin søn udføre en eller anden overmenneskelig eller mirakuløs præstation, men altid blev hendes håb knust i grusom skuffelse. Og alt dette var nedslående, ja, ligefrem skræmmende. De fromme mennesker på den tid troede virkelig, at profeter og løfterige mænd altid demonstrerede deres kald og etablerede deres guddommelige autoritet ved at udføre mirakler og undere. Men Jesus gjorde ingen af disse ting, og derfor blev hans forældres forvirring stadig større, da de overvejede hans fremtid.

126:1.6 (1387.6) Nazaret-familiens forbedrede økonomiske situation afspejlede sig på mange måder i hjemmet og især i det øgede antal

glatte hvide tavler, der blev brugt som skriveplader, hvor man skrev med trækul. Jesus fik også lov til at genoptage sin musikundervisning; han var meget glad for at spille på harpe.

126:1.7 (1387.7) I løbet af dette år kan man virkelig sige, at Jesus “voksede i gunst hos mennesker og hos Gud.” Familiens fremtidsudsigter virkede gode; fremtiden var lys.

2. Josefs død

126:2.1 (1388.1) Alt gik godt indtil den skæbnesvangre dag tirsdag den 25. september, hvor en løber fra Sepphoris bragte den tragiske nyhed til hjemmet i Nazaret, at Josef var blevet alvorligt kvæstet, da et tårn faldt ned under arbejdet på guvernørens residens. Budbringeren fra Sepphoris havde stoppet ved butikken på vej til Josefs hjem og informeret Jesus om sin fars ulykke, og de gik sammen ind i huset for at overbringe den triste nyhed til Maria. Jesus ønskede straks at tage hen til sin far, men Maria ville ikke høre andet, end at hun måtte skynde sig hen til sin mand. Hun gav ordre til, at Jakob, som dengang var ti år gammel, skulle følge med hende til Sepphoris, mens Jesus blev hjemme med de yngre børn, indtil hun vendte tilbage, da hun ikke vidste, hvor alvorligt Josef var blevet såret. Men Josef døde af sine kvæstelser, før Maria ankom. De bragte ham til Nazaret, og den følgende dag blev han stedt til hvile hos sine fædre.

126:2.2 (1388.2) Lige på det tidspunkt, hvor udsigterne var gode, og fremtiden så lys ud, slog en tilsyneladende grusom hånd lederen af denne husstand i Nazaret ned, hjemmets anliggender blev forstyrret, og alle planer for Jesus og hans fremtidige uddannelse blev revet i stykker. Denne tømrerdreng, som nu var lige over fjorten år gammel, vågnede op til den erkendelse, at han ikke blot skulle opfylde sin himmelske Faders opgave med at åbenbare den guddommelige natur på jorden og i kødet, men at hans unge menneskelige natur også skulle påtage sig ansvaret for at tage sig af sin enkemor og syv brødre og søstre—og endnu en, som endnu ikke var født. Denne dreng fra Nazaret blev nu den eneste støtte og trøst for denne så pludseligt efterladte familie. Således tillod de hændelser der fandt sted, som hører til naturen orden på Urantia, og som kom til at tvinge denne unge mand af skæbne, til så tidligt at påtage sig disse tunge, men højst udviklende og disciplinære ansvarsopgaver, der fulgte af at han blev lederen af en menneskelig familie, blev far til sine egne brødre og søstre, for at støtte og beskytte sin mor, til at fungere som vogter af sin fars hjem, det eneste hjem, han kom til at have i sit liv i denne verden.

126:2.3 (1388.3) Jesus accepterede med glæde det ansvar, han så pludseligt blev pålagt, og han bar det trofast til det sidste. I det mindste var et stort problem og en forventet vanskelighed i hans liv blevet løst på tragisk vis—han skulle nu ikke tage til Jerusalem for at studere under rabbinerne. Det forblev altid sandt, at Jesus “satte sig ved ingen mands fødder.” Han var altid villig til at lære af selv de

mest ydmyge små børn, men han fik aldrig autoritet til at lære sandheden fra menneskelige kilder.

126:2.4 (1388.4) Alligevel vidste han intet om Gabriels besøg hos hans mor før hans fødsel; han hørte først om det fra Johannes på hans dåbsdag, i begyndelsen af hans offentlige tjeneste.

126:2.5 (1388.5) Som årene gik, målte denne unge tømrer fra Nazaret i stigende grad enhver institution i samfundet og enhver brug af religion ud fra den uforanderlige test: Hvad gør den for den menneskelige sjæl? Bringer den Gud til mennesket? Bringer den mennesket til Gud? Selvom denne unge mand ikke helt forsømte de rekreative og sociale aspekter af livet, brugte han mere og mere tid og energi på kun to formål: at tage sig af sin familie og forberede sig på at gøre sin Faders himmelske vilje på jorden.

126:2.6 (1389.1) Dette år blev det skik, at naboerne kom forbi i løbet af vinteraftenerne for at høre Jesus spille på harpen, lytte til hans historier (for drengen var en mesterlig historiefortæller) og høre ham læse op fra de græske skrifter.

126:2.7 (1389.2) Familiens økonomiske anliggender fortsatte med at køre ret gnidningsløst, da der var en hel del penge ved hånden på tidspunktet for Josefs død. Jesus viste tidligt, at han var i besiddelse af en god forretningssans og økonomisk klogskab. Han var liberal, men sparsommelig; han sparede, men var generøs. Han viste sig at være en klog og effektiv administrator af sin fars bo.

126:2.8 (1389.3) Men på trods af alt, hvad Jesus og naboerne i Nazaret kunne gøre for at skabe glæde i hjemmet, var Maria og selv børnene

tynget af sorg. Josef var væk. Josef var en usædvanlig ægtemand og far, og de savnede ham alle sammen. Og det virkede endnu mere tragisk at tænke på, at han døde, før de kunne tale med ham eller høre hans afskedsvelsignelse.

3. Det femtende år (9 e.kr.)

126:3.1 (1389.4) I midten af dette femtende år—og vi regner tiden i overensstemmelse med det tyvende århundredes kalender, ikke med det jødiske år—havde Jesus taget et fast greb om ledelsen af sin familie. Inden dette år var gået, var deres opsparing næsten forsvundet, og de stod over for at skulle afhænde et af de huse i Nazaret, som Josef og hans nabo Jakob ejede i fællesskab.

126:3.2 (1389.5) Onsdag aften den 17. april år 9 e.Kr. blev Ruth, familiens yngste, født, og Jesus forsøgte efter bedste evne at træde i sin fars sted og trøste og pleje sin mor under denne vanskelige og meget triste prøvelse. I næsten en snes år (indtil han begyndte sin offentlige tjeneste) kunne ingen far have elsket og næret sin datter mere kærligt og trofast, end Jesus tog sig af lille Ruth. Og han var en lige så god far for alle de andre medlemmer af sin familie.

126:3.3 (1389.6) I løbet af dette år formulerede Jesus for første gang den bøn, som han senere lærte sine apostle, og som for mange er blevet kendt som “Fadervor.” På en måde var det en udvikling af familiealteret; de havde mange former for lovprisning og flere

formelle bønner. Efter sin fars død forsøgte Jesus at lære de ældre børn at udtrykke sig individuelt i bøn—hvilket han nød at gøre—men de kunne ikke forstå hans tanke og ville uvægerligt falde tilbage på deres udenadlærte bønneformularer. Det var i dette forsøg på at stimulere sine ældre brødre og søstre til at bede individuelle bønner, at Jesus forsøgte at lede dem på vej med suggestive sætninger, og efterhånden udviklede det sig, uden at det var hans hensigt, at de alle brugte en form for bøn, som i vid udstrækning var bygget op af disse suggestive linjer, som Jesus havde lært dem.

126:3.4 (1389.7) Til sidst opgav Jesus tanken om, at hvert familiemedlem skulle formulere spontane bønner, og en aften i oktober satte han sig ved den lille lampe på det lave stenbord, og på et stykke glat cedertræsplade på cirka 18 tommer i kvadrat skrev han med et stykke trækul den bøn, som fra da af blev familiens standardbøn.

126:3.5 (1389.8) I år var Jesus meget plaget af forvirrede tanker. Familieansvar havde ganske effektivt fjernet enhver tanke om straks at udføre en plan for at reagere på Jerusalems besøg, der pålagde ham at “være optaget af sin fars sager.” Jesus ræsonnerede med rette, at omsorgen for hans jordiske fars familie måtte gå forud for alle andre pligter; at forsørgelsen af hans familie måtte blive hans første forpligtelse.

126:3.6 (1390.1) I løbet af dette år fandt Jesus en passage i den såkaldte Enoks Bog, som påvirkede ham i den senere vedtagelse af udtrykket “Menneskesøn” som betegnelse for hans overdragelsesmission på Urantia. Han havde grundigt overvejet ideen om den jødiske Messias

og var fast overbevist om, at han ikke skulle være denne Messias. Han længtes efter at hjælpe sin fars folk, men han forventede aldrig at skulle lede jødiske hære i omstyrningen af det fremmede herredømme over Palæstina. Han vidste, at han aldrig ville komme til at sidde på Davids trone i Jerusalem. Han troede heller ikke, at hans mission var at være en åndelig befrier eller morallærer udelukkende for det jødiske folk. Derfor kunne hans livsmission på ingen måde være opfyldelsen af de intense længsler og formodede messianske profetier i de hebraiske skrifter; i hvert fald ikke som jøderne forstod disse profeters forudsigelser. Ligeledes var han sikker på, at han aldrig ville fremstå som den Menneskesøn, profeten Daniel havde beskrevet.

126:3.7 (1390.2) Men når tiden kom, hvor han skulle gå ud som verdenslærer, hvad skulle han så kalde sig? Hvilke krav skulle han stille til sin mission? Ved hvilket navn ville han blive kaldt af de mennesker, der ville blive troende på hans lære?

126:3.8 (1390.3) Mens han tænkte over alle disse problemer, fandt han i synagogens bibliotek i Nazaret, blandt de apokalyptiske bøger, som han havde studeret, dette manuskript kaldet "Enoks Bog"; og selvom han var sikker på, at den ikke var skrevet af den gamle Enok, var den meget spændende for ham, og han læste og genlæste den mange gange. Der var en passage, som gjorde særligt indtryk på ham, en passage, hvor udtrykket "Menneskesønnen" dukkede op. Forfatteren til denne såkaldte Enoks Bog fortsatte med at fortælle om denne Menneskesøn, beskrev det arbejde, han ville udføre på jorden, og forklarede, at denne Menneskesøn, før han kom ned på denne jord

for at bringe frelse til menneskeheden, havde vandret gennem den himmelske herligheds forgårde med sin Far, alles Far; og at han havde vendt ryggen til al denne storhed og herlighed for at komme ned på jorden og forkynde frelse til trængende dødelige. Da Jesus læste disse passager (vel vidende, at meget af den østlige mystik, som var blevet blandet med denne lære, var fejlagtig), reagerede han i sit hjerte og erkendte i sit sind, at af alle de messianske forudsigelser i de hebraiske skrifter og af alle teorierne om den jødiske befrier, var ingen så tæt på sandheden som denne historie gemt i denne kun delvist akkrediterede Enoks Bog; og han besluttede der og da at antage som sin første titel “Menneskesønnen.” Og det gjorde han, da han efterfølgende begyndte sit offentlige arbejde. Jesus havde en ufejlbarlig evne til at genkende sandheden, og sandheden tøvede han aldrig med at omfavne, uanset hvilken kilde den så ud til at stamme fra.

126:3.9 (1390.4) På dette tidspunkt havde han fået afklaret mange ting om sit kommende arbejde for verden, men han sagde intet om disse ting til sin mor, som stadig holdt fast i tanken om, at han var den jødiske Messias.

126:3.10 (1390.5) Den store forvirring fra Jesu unge dage opstod nu. Efter at have afklaret noget om arten af hans mission på jorden, “at være i sin Faders tjeneste”—at vise sin Faders kærlige natur til hele menneskeheden—begyndte han på ny at overveje de mange udsagn i Skrifterne, der henviser til en national befrier, en jødisk lærer eller konge. Hvilken begivenhed henviste disse profetier til? Var han ikke jøde? Eller var han? Var han eller var han ikke af Davids hus? Hans

mor hævdede, at han var; hans far havde bestemt, at han ikke var. Han besluttede, at han ikke var det. Men havde profeterne forvirret Messias' natur og mission?

126:3.11 (1391.1) Når alt kom til alt, kunne det så tænkes, at hans mor havde ret? I de fleste sager, hvor der tidligere havde været meningsforskelle, havde hun haft ret. Hvis han var en ny lærer og *ikke* Messias, hvordan skulle han så genkende den jødiske Messias, hvis en sådan skulle vise sig i Jerusalem i løbet af hans jordiske mission; og hvad skulle hans forhold til denne jødiske Messias være? Og hvad skulle hans forhold være, efter at han havde påbegyndt sin livsmision, til sin familie? til det jødiske samfund og religion? til Romerriget? til ikke-jøderne og deres religioner? Hvert af disse betydningsfulde problemer vendte og drejede den unge galilæer i sit sind og tænkte alvorligt over det, mens han fortsatte med at arbejde ved tømmerbænken og møjsommeligt tjente til livets ophold for sig selv, sin mor og otte andre sultne munde.

126:3.12 (1391.2) Inden årets udgang kunne Mary se, at familiens penge var ved at slippe op. Hun overlod salget af duer til Jakob. Snart købte de endnu en ko, og med hjælp fra Miriam begyndte de at sælge mælk til deres naboer i Nazaret.

126:3.13 (1391.3) Hans dybe meditationsperioder, hans hyppige rejser til bakketoppen for at bede og de mange mærkelige ideer, som Jesus fremførte fra tid til anden, bekymrede hans mor meget. Nogle gange troede hun, at drengen var ude af sig selv, men så beroligede hun sin

frygt og huskede, at han trods alt var et lovende barn og på en måde anderledes end andre unge.

126:3.14 (1391.4) Men Jesus var ved at lære ikke at tale om alle sine tanker, ikke at præsentere alle sine ideer for verden, ikke engang for sin egen mor. Fra dette år blev Jesus' afsløringer af, hvad der foregik i hans sind, stadig mindre; det vil sige, han talte mindre om de ting, som en gennemsnitlig person ikke kunne forstå, og som ville føre til, at han blev betragtet som særegen eller anderledes end almindelige mennesker. Tilsyneladende blev han banal og konventionel, selvom han længtes efter nogen, der kunne forstå hans problemer. Han længtes efter en troværdig og fortrolig ven, men hans problemer var for komplekse til, at hans menneskelige medarbejdere kunne forstå dem. Det unikke ved den usædvanlige situation tvang ham til at bære sine byrder alene.

4. Den første prædiken i synagogen

126:4.1 (1391.5) Da Jesus fyldte 15 år, kunne han officielt indtage synagogens prædikestol på sabbatsdagen. Mange gange før var Jesus blevet bedt om at læse op af skrifterne, når der ikke var nogen talere, men nu var dagen kommet, hvor han ifølge loven kunne lede gudstjenesten. På den første sabbat efter hans femtenårs fødselsdag arrangerede chazanen derfor, at Jesus skulle lede synagogens morgengudstjeneste. Og da alle de troende i Nazaret var samlet,

rejste den unge mand sig op og begyndte at læse, da han havde valgt sine skrifter:

126:4.2 (1391.6) “Gud Herrens ånd er over mig, for Herren har salvet mig; han har sendt mig for at bringe godt nyt til de ydmyge, for at forbinde dem, der har et knust hjerte, for at udråbe frihed for fangerne og sætte de åndelige fanger fri; for at forkynde Guds godheds år og dagen for vor Guds taknemlighed; at trøste alle sørgende, at give dem skønhed for aske, glædens olie i stedet for sorg, en lovsang i stedet for sorgens ånd, så de kan kaldes retfærdighedens træer, Herrens plantning, hvormed han kan blive herliggjort.

126:4.3 (1392.1) “Søg det gode og ikke det onde, så I kan leve, og så skal Herren, hærskarernes Gud, være med jer. Had det onde, og elsk det gode; hold retten i hævd ved porten. Måske vil Gud Herren være nådig mod Josefs efterkommere.

126:4.4 (1392.2) “Vask jer, gør jer rene; fjern jeres onde gerninger for mine øjne; hold op med at gøre ondt, og lær at gøre godt; søg retfærdighed, hjælp de undertrykte. Forsvar den faderløse og tal for enken.

126:4.5 (1392.3) “Hvormed skal jeg træde frem for Herren og bøje mig for hele jordens Herre? Skal jeg træde frem for ham med brændofre, med et år gamle kalve? Er Herren tilfreds med væddere i tusindvis, får i titusindvis eller floder af olie? Skal jeg ofre min førstefødte for min overtrædelse, mit livs frugt for min sjæls synd? Nej! for Herren har vist os, o menneske, hvad der er godt. Og hvad kræver Herren af

dig andet end at handle retfærdigt, elske barmhjertighed og vandre ydmygt med din Gud?

126:4.6 (1392.4) “Hvem vil I så sammenligne Gud med, som sidder på jordens cirkel? Løft jeres øjne og se, hvem der har skabt alle disse verdener, hvem der frembringer deres herskere efter antal og kalder dem alle ved deres navne. Alt dette gør han i kraft af sin almagt, og fordi han er stærk i sin styrke, er der ikke én, der fejler. Han giver styrke til de svage, og til dem, der er trætte, øger han styrken. Frygt ikke, for jeg er med dig, vær ikke bange, for jeg er din Gud. Jeg vil styrke dig og hjælpe dig; ja, jeg vil støtte dig med min retfærdigheds højre hånd, for jeg er Herren din Gud. Og jeg vil holde din højre hånd og sige til dig: Frygt ikke, for jeg vil hjælpe dig.

126:4.7 (1392.5) “Og du er mit vidne, siger Herren, og min tjener, som jeg har udvalgt, for at alle skal kende og tro mig og forstå, at jeg er den evige. Jeg, selv jeg, er Herren, og ved siden af mig er der ingen frelser.”

126:4.8 (1392.6) Og da han havde læst, satte han sig ned, og folket gik hjem og tænkte over de ord, som han så nådigt havde læst for dem. Aldrig havde hans byboere set ham så storslået højtidelig; aldrig havde de hørt hans stemme så alvorlig og så oprigtig; aldrig havde de observeret ham så mandig og beslutsom, så autoritativ.

126:4.9 (1392.7) Denne sabbatseftermiddag besteg Jesus Nazaret-bakken sammen med James, og da de kom hjem, skrev de De Ti Bud på græsk på to glatte brædder med trækul. Efterfølgende farvede og dekorerede Marta disse tavler, og længe hang de på væggen over James' lille arbejdsbænk.

5. Økonomiske bekymringer

126:5.1 (1392.8) Gradvist vendte Jesus og hans familie tilbage til det enkle liv fra deres tidligere år. Deres tøj og selv deres mad blev enklere. De havde masser af mælk, smør og ost. I sæsonen nød de afgrøderne fra deres have, men for hver måned, der gik, blev de nødt til at være mere sparsommelige. Deres morgenmad var meget simpel; de gemte deres bedste mad til aftensmåltidet. Men blandt disse jøder var mangel på rigdom ikke ensbetydende med social underlegenhed.

126:5.2 (1392.9) Denne unge mand havde allerede næsten forstået, hvordan mennesker levede på hans tid. Og hvor godt han forstod livet i hjemmet, på marken og i værkstedet, fremgår af hans senere lære, som så fuldstændigt afslører hans intime kontakt med alle faser af den menneskelige erfaring.

126:5.3 (1392.10) Chazanen fra Nazaret klamrede sig fortsat til troen på, at Jesus skulle blive en stor lærer, sandsynligvis efterfølgeren til den berømte Gamaliel i Jerusalem.

126:5.4 (1393.1) Tilsyneladende blev alle Jesus' planer om en karriere forpurret. Fremtiden så ikke lys ud, som tingene nu udviklede sig. Men han vaklede ikke; han blev ikke modløs. Han levede videre, dag for dag, udførte sin nuværende pligt og opfyldte trofast de *umiddelbare* forpligtelser, der fulgte med hans position i livet. Jesu liv er den evige trøst for alle skuffede idealister.

126:5.5 (1393.2) Lønningen for en almindelig daglejer blev langsomt mindre og mindre. Ved udgangen af dette år kunne Jesus ved at arbejde tidligt og sent kun tjene, hvad der svarede til omkring 2 kroner om dagen. Det næste år havde de svært ved at betale de civile skatter, for ikke at tale om synagogeafgifterne og tempelskatten på en halv shekel. I løbet af dette år forsøgte skatteopkræveren at presse ekstra indtægter ud af Jesus og truede endda med at tage hans harpe.

126:5.6 (1393.3) Jesus frygtede, at kopien af de græske skrifter ville blive opdaget og konfiskeret af skatteopkræverne, og på sin 15-års fødselsdag forærede han den til biblioteket i synagogen i Nazaret som sit modenhedsoffer til Herren.

126:5.7 (1393.4) Det store chok i hans femtende år kom, da Jesus tog over til Sepphoris for at modtage Herodes' afgørelse vedrørende den appel, der var blevet indgivet til ham i striden om det pengebeløb, som Josef havde til gode på tidspunktet for sin utilsigtede død. Jesus og Maria havde håbet på at modtage en betydelig sum penge, da kasseren i Sepphoris havde tilbudt dem et sølle beløb. Josefs brødre havde appelleret til selveste Herodes, og nu stod Jesus i paladset og hørte Herodes dekretene, at hans far intet havde til gode ved sin død. Og på grund af en så uretfærdig beslutning stolede Jesus aldrig mere på Herodes Antipas. Det er ikke overraskende, at han engang hentydede til Herodes som "den ræv."

126:5.8 (1393.5) Det tætte arbejde ved snedkerbænken i dette og de følgende år fratog Jesus muligheden for at blande sig med karavanens passagerer. Familiens butik var allerede blevet overtaget af hans onkel, og Jesus arbejdede udelukkende i hjemmebutikken,

hvor han var tæt på at hjælpe Maria med familien. Omkring denne tid begyndte han at sende Jakob op til kamelpladsen for at indsamle oplysninger om verdensbegivenheder, og på den måde forsøgte han at holde sig ajour med dagens nyheder.

126:5.9 (1393.6) Da han voksede op til manddom, gennemgik han alle de konflikter og forvirringer, som gennemsnittet af unge mennesker i tidligere og efterfølgende tidsaldre har gennemgået. Og den strenge erfaring med at forsørge sin familie var et sikkert værn mod, at han fik for meget tid til tomgangsmeditation eller udfoldelse af mystiske tilbøjeligheder.

126:5.10 (1393.7) Det var det år, hvor Jesus lejede et stort stykke jord lige nord for deres hjem, som blev delt op som familiens havelod. Hvert af de ældre børn havde sin egen have, og de konkurrerede ivrigt om at dyrke den. Deres ældste bror tilbragte noget tid sammen med dem i haven hver dag i grøntsagssæsonen. Når Jesus arbejdede med sine yngre brødre og søstre i haven, ønskede han mange gange, at de alle befandt sig på en gård ude på landet, hvor de kunne nyde friheden i et uhindret liv. Men de voksede ikke op på landet, og Jesus, som var en helt igennem praktisk ung mand såvel som en idealist, angreb intelligent og energisk sit problem, som han fandt det, og gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at tilpasse sig selv og sin familie til realiteterne i deres situation og for at tilpasse deres tilstand til den højest mulige tilfredsstillelse af deres individuelle og kollektive længsler.

126:5.11 (1393.8) På et tidspunkt håbede Jesus svagt, at han måske kunne samle tilstrækkelige midler sammen til at købe en lille gård, forudsat

at de kunne indsamle den betydelige sum penge, som hans far skulle have for arbejdet på Herodes' palads. Han havde virkelig tænkt alvorligt over denne plan om at flytte sin familie ud på landet. Men da Herodes nægtede at betale dem noget af det, som Josef havde krav på, opgav de ambitionen om at eje et hjem på landet. Det lykkedes dem dog at nyde meget af livet på en gård, da de nu havde tre køer, fire får, en flok høns, et æsel og en hund foruden duerne. Selv de små rollinger havde deres faste pligter at udføre i det velregulerede system, som kendetegnede denne Nazaret-families hjemmeliv.

126:5.12 (1394.1) Med afslutningen af dette 15. år afsluttede Jesus den farlige og vanskelige periode i menneskets eksistens, overgangstiden mellem barndommens mere selvtilfredse år og bevidstheden om at nærme sig manddommen med dens øgede ansvar og muligheder for at erhverve sig avanceret erfaring i udviklingen af en ædel karakter. Vækstperioden for sind og krop var slut, og nu begyndte den virkelige karriere for denne unge mand fra Nazaret.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 126](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 128](#) >>

Kapitel 127

Ungdomsårene

127:0.1 (1395.1) DA JESUS gik ind i sine ungdomsår, var han overhoved og eneste forsørger for en stor familie. Inden for få år efter hans fars død var al deres ejendom væk. Som tiden gik, blev han mere og mere bevidst om sin præeksistens; samtidig begyndte han mere og mere at indse, at han var til stede på jorden og i kødet med det udtrykkelige formål at åbenbare sin paradisiske Fader for menneskenes børn.

127:0.2 (1395.2) Ingen teenager, der har levet eller nogensinde kommer til at leve på denne verden eller nogen anden verden, har haft eller vil nogensinde få mere tungtvejende problemer at løse eller mere indviklede vanskeligheder at udrede. Ingen ung på Urantia vil nogensinde blive bedt om at gå igennem mere udfordrende konflikter eller mere vanskelige situationer, end Jesus selv udholdt i de anstrengende år fra femten til tyve.

127:0.3 (1395.3) Efter således at have smagt den faktiske oplevelse af at leve disse ungdomsår i en verden, der er plaget af ondskab og fortvivlet over synd, blev Menneskesønnen i besiddelse af fuld viden

om ungdommens livserfaring i alle Neadons riger, og således blev han for evigt det forstående tilflugtssted for de fortvivlede og rådvilde unge i alle aldre og i alle verdener i hele lokaluniverset.

127:0.4 (1395.4) Langsomt, men sikkert, og ved faktiske erfaringer, er denne guddommelige Søn ved at *optjener* retten til at være hersker over sit univers, den ubestridte og højeste hersker over alle skabte intelligenser i alle lokaluniversets verdener, det forstående tilflugtssted for væsener i alle tidsaldre og af alle grader af personlig begavelse og erfaring.

1. Det sekstende år (10 e.kr.)

127:1.1 (1395.5) Den inkarnerede Søn gik gennem spædbarnsalderen og oplevede en begivenhedsløs barndom. Så kom han ud af den prøvende overgangsfase mellem barndom og ung manddom—han blev den unge Jesus.

127:1.2 (1395.6) Dette år opnåede han sin fulde fysiske vækst. Han var en viril og smuk ung mand. Han blev mere og mere nøgtern og alvorlig, men han var venlig og sympatisk. Hans blik var venligt, men søgende; hans smil var altid indtagende og beroligende. Hans stemme var musikalsk, men autoritativ; hans hilsen hjertelig, men upåvirket. Selv i de mest banale kontakter syntes der altid at være en berøring af en dobbelt natur, den menneskelige og den guddommelige. Altid udviste han denne kombination af den sympatiserende ven og den autoritative lærer. Og disse

personlighedstræk begyndte tidligt at blive tydelige, selv i disse ungdomsår.

127:1.3 (1395.7) Denne fysisk stærke og robuste unge erhvervede også den fulde vækst af sit menneskelige intellekt, ikke den fulde erfaring med menneskelig tænkning, men den fulde kapacitet til en sådan intellektuel udvikling. Han havde en sund og velproportioneret krop, et skarpt og analytisk sind, et venligt og sympatisk sindelag, et noget svingende, men aggressivt temperament, som alt sammen var ved at blive organiseret til en stærk, slående og attraktiv personlighed.

127:1.4 (1396.1) Som tiden gik, blev det sværere for hans mor og hans søskende at forstå ham; de snublede over hans ord og fejlfortolkede hans handlinger. De var alle uegnede til at forstå deres ældste brors liv, fordi deres mor havde ladet dem forstå, at han var bestemt til at blive det jødiske folks befrier. Efter at de havde modtaget sådanne antydninger fra Maria som familiehemmeligheder, kan man forestille sig deres forvirring, da Jesus åbenlyst benægtede alle sådanne ideer og hensigter.

127:1.5 (1396.2) Dette år begyndte Simon i skole, og de blev nødt til at sælge endnu et hus. James tog sig nu af undervisningen af sine tre søstre, hvoraf to var gamle nok til at begynde at studere for alvor. Så snart Ruth voksede op, blev hun taget i hånden af Miriam og Marta. Normalt fik pigerne i jødiske familier kun lidt undervisning, men Jesus fastholdt (og hans mor var enig), at piger skulle gå i skole på samme måde som drenge, og da synagogeskolen ikke ville modtage

dem, var der ikke andet at gøre end at lave en hjemmeskole specielt for dem.

127:1.6 (1396.3) I hele dette år var Jesus tæt knyttet til arbejdsbænken. Heldigvis havde han masser af arbejde; hans arbejde var af så høj kvalitet, at han aldrig var ledig, uanset hvor lidt arbejde der var i den region. Til tider havde han så meget at lave, at Jakob måtte hjælpe ham.

127:1.7 (1396.4) Ved slutningen af dette år havde han næsten besluttet sig for, at han, efter at have opdraget sin familie og set dem blive gift, offentligt ville påbegynde sit arbejde som sandhedens lærer og som en åbenbarer af den himmelske Fader for verden. Han vidste, at han ikke skulle blive den forventede jødiske Messias, og han konkluderede, at det var næsten nytteløst at diskutere disse spørgsmål med sin mor; han besluttede at lade hende få de ideer, hun måtte ønske, da alt, hvad han tidligere havde sagt, havde gjort ringe eller intet indtryk på hende, og han huskede, at hans far aldrig havde været i stand til at sige noget, der kunne få hende til at ændre mening. Fra dette år talte han mindre og mindre med sin mor, eller nogen anden, om disse problemer. Hans mission var så speciel, at ingen, der levede på jorden, kunne give ham råd om dens udførelse.

127:1.8 (1396.5) Han var en ægte, men ungdommelig far for familien; han tilbragte alle mulige timer med de unge, og de elskede ham virkelig. Hans mor sørgede over at se ham arbejde så hårdt; hun sørgede over, at han dag efter dag knoklede ved tømmerbænken for at tjene til familiens underhold i stedet for, som de så kærligt havde planlagt, at være i Jerusalem og studere hos rabbinerne. Selvom der var meget

ved hendes søn, som Mary ikke kunne forstå, så elskede hun ham, og hun satte stor pris på den villige måde, hvorpå han påtog sig ansvaret for hjemmet.

2. Det syttende år (11 e.kr.)

127:2.1 (1396.6) Omkring dette tidspunkt var der betydelig uro, især i Jerusalem og Judæa, til fordel for et oprør mod betalingen af skatter til Rom. Der var ved at opstå et stærkt nationalistisk parti, som i øjeblikket blev kaldt zeloterne. I modsætning til farisæerne var zeloterne ikke villige til at afvente Messias' komme. De foreslog at sætte tingene på spidsen gennem et politisk oprør.

127:2.2 (1396.7) En gruppe arrangører fra Jerusalem ankom til Galilæa og gjorde gode fremskridt, indtil de nåede til Nazaret. Da de opsøgte Jesus, lyttede han opmærksomt til dem og stillede mange spørgsmål, men nægtede at tilslutte sig partiet. Han nægtede helt at afsløre sine grunde til ikke at melde sig, og hans afvisning havde den virkning, at mange af hans unge kammerater i Nazaret også undlod at tilslutte sig.

127:2.3 (1397.1) Maria gjorde sit bedste for at få ham til at lade sig hverve, men hun kunne ikke overtale ham. Hun gik så vidt som til at antyde, at hans afvisning af at tilslutte sig den nationalistiske sag på hendes opfordring var ulydighed, et brud på hans løfte fra deres hjemkomst fra Jerusalem om, at han ville underkaste sig sine forældre; men som svar på denne insinuation lagde han blot en

venlig hånd på hendes skulder og så ind i hendes ansigt og sagde:
“Min mor, hvordan kunne du?” Og Maria trak sin udtalelse tilbage.

127:2.4 (1397.2) En af Jesus' onkler (Marias bror Simon) havde allerede sluttet sig til denne gruppe og blev senere officer i den galilæiske division. Og i flere år var der noget af en fremmedgørelse mellem Jesus og hans onkel.

127:2.5 (1397.3) Men der begyndte at opstå problemer i Nazaret. Jesu holdning til disse spørgsmål havde skabt splittelse blandt de jødiske unge i byen. Omkring halvdelen havde sluttet sig til den nationalistiske organisation, og den anden halvdel begyndte at danne en modstående gruppe af mere moderate patrioter, som forventede, at Jesus ville påtage sig lederskabet. De blev forbløffede, da han afslog den ære, der blev tilbudt ham, og undskyldte sig med sit store familieansvar, hvilket de alle tillod. Men situationen blev endnu mere kompliceret, da en velhavende jøde, Isak, som var pengeudlåner til ikke-jøder, trådte frem og indvilligede i at støtte Jesu familie, hvis han ville lægge sit værktøj fra sig og påtage sig lederskabet af disse Nazaret-patrioter.

127:2.6 (1397.4) Jesus, som dengang var knap 17 år gammel, blev konfronteret med en af de mest delikate og vanskelige situationer i sit tidlige liv. Patriotiske spørgsmål, især når de kompliceres af skatteopkrævende udenlandske undertrykkere, er altid svære for åndelige ledere at forholde sig til, og det var dobbelt så svært i dette tilfælde, da den jødiske religion var involveret i al denne agitation mod Rom.

127:2.7 (1397.5) Jesu situation blev vanskeliggjort af, at hans mor og onkel, og endda hans yngre bror Jakob, alle opfordrede ham til at tilslutte sig den nationalistiske sag. Alle de bedre jøder i Nazaret havde ladet sig hverve, og de unge mænd, der ikke havde sluttet sig til bevægelsen, ville alle lade sig hverve i det øjeblik, Jesus skiftede mening. Han havde kun én klog rådgiver i hele Nazaret, sin gamle lærer, chazanen, som rådgav ham om hans svar til Nazarets borgerkomité, da de kom for at bede om hans svar på den offentlige appel, der var blevet fremsat. I hele Jesus' unge liv var det første gang, han bevidst havde benyttet sig af offentlig strategi. Hidtil havde han altid været afhængig af en ærlig sandhedserklæring for at afklare situationen, men nu kunne han ikke erklære den fulde sandhed. Han kunne ikke antyde, at han var mere end et menneske; han kunne ikke afsløre sin idé om den mission, der ventede på, at han opnåede en mere moden manddom. På trods af disse begrænsninger blev hans religiøse troskab og nationale loyalitet direkte udfordret. Hans familie var i oprør, hans ungdomsvenner i splittelse, og hele byens jødiske befolkning i oprør. Og tænk, at han var skyld i det hele! Og hvor uskyldig han havde været i alle intentioner om at lave ballade af nogen art, for slet ikke at tale om en forstyrrelse af denne slags.

127:2.8 (1397.6) Noget måtte gøres. Han måtte redegøre for sin holdning, og det gjorde han modigt og diplomatisk til manges tilfredshed, men ikke alles. Han holdt fast i sit oprindelige anbringende og hævdede, at hans første pligt var over for sin familie, at en enkemor og otte brødre og søstre havde brug for noget mere, end penge kunne købe—

livets fysiske fornødenheder—at de havde ret til en fars omsorg og vejledning, og at han ikke med god samvittighed kunne frigøre sig fra den forpligtelse, som en grusom ulykke havde påtvunget ham. Han komplimenterede sin mor og ældste bror for at være villige til at frigive ham, men gentog, at loyaliteten over for en død far forbød ham at forlade familien, uanset hvor mange penge der blev givet til deres materielle støtte, og kom med sin aldrig glemte udtalelse om, at “penge ikke kan elske.” I løbet af denne tale kom Jesus med flere skjulte henvisninger til sin “livsmission” men forklarede, at uanset om den måtte være uforenelig med den militære idé eller ej, så var den, sammen med alt andet i hans liv, blevet opgivet, for at han kunne være i stand til trofast at opfylde sin forpligtelse over for sin familie. Alle i Nazaret vidste, at han var en god far for sin familie, og det var en sag, der lå enhver ædel jøde så meget på sinde, at Jesu bøn fandt et anerkendende svar hos mange af hans tilhørere; og nogle af dem, der ikke var indstillet på det, blev afvæbnet af en tale, som Jakob holdt på dette tidspunkt, selv om den ikke var på programmet. Samme dag havde chazan'en øvet James i hans tale, men det var deres hemmelighed.

127:2.9 (1398.1) James sagde, at han var sikker på, at Jesus ville hjælpe med at befri hans folk, hvis han (James) bare var gammel nok til at påtage sig ansvaret for familien, og at hvis de bare ville gå med til at lade Jesus blive “hos os, for at være vores far og lærer, så vil I ikke bare have én leder fra Josefs familie, men i øjeblikket vil I have fem loyale nationalister, for er der ikke fem af os drenge, der skal vokse op og komme frem fra vores bror-fars vejledning for at tjene vores

nation?” Og således bragte drengen en meget anspændt og truende situation til en ret lykkelig slutning.

127:2.10 (1398.2) Krisen var foreløbig overstået, men denne hændelse blev aldrig glemt i Nazaret. Agitationen fortsatte; Jesus var ikke igen i alles gunst; de delte meninger blev aldrig helt overvundet. Og dette, forstærket af andre og efterfølgende hændelser, var en af hovedårsagerne til, at han flyttede til Kapernaum i de senere år. Fra nu af var der delte meninger om Menneskesønnen i Nazaret.

127:2.11 (1398.3) James blev færdig med skolen i år og begyndte at arbejde på fuld tid hjemme i tømrerværkstedet. Han var blevet dygtig til at arbejde med værktøj og overtog nu fremstillingen af åg og plove, mens Jesus begyndte at gøre mere ud af huset og udføre ekspertarbejde med skabe.

127:2.12 (1398.4) I dette år gjorde Jesus store fremskridt i organiseringen af sit sind. Gradvist havde han bragt sin guddommelige og menneskelige natur sammen, og han gennemførte hele denne organisering af intellektet ved hjælp af sine egne *beslutninger* og kun ved hjælp af sin indre Ledsager, præcis sådan en Ledsager, som alle normale dødelige i alle verdener, hvor der er blevet overdraget en søn, har i deres sind. Hidtil var der ikke sket noget overnaturligt i denne unge mands karriere, bortset fra besøget af en budbringer, sendt af hans ældre bror Immanuel, som engang viste sig for ham om natten i Jerusalem.

3. Det attende år (12 e.kr.)

127:3.1 (1398.5) I løbet af dette år blev alle familiens ejendele, undtagen huset og haven, afhændet. Den sidste ejendom i Kapernaum (bortset fra en friværdis i en anden), som allerede var belånt, blev solgt. Provenuet blev brugt til skat, til at købe noget nyt værktøj til James og til at betale af på familiens gamle værksted nær karavaneplassen, som Jesus nu foreslog at købe tilbage, da James var gammel nok til at arbejde i værkstedet og hjælpe Maria i hjemmet. Da det økonomiske pres var lettet for en stund, besluttede Jesus at tage Jakob med til påsken. De tog op til Jerusalem en dag tidligere for at være alene, og de gik via Samaria. De gik, og Jesus fortalte Jakob om de historiske steder på vejen, som hans far havde lært ham på en lignende rejse fem år tidligere.

127:3.2 (1399.1) Da de passerede gennem Samaria, så de mange mærkelige ting. På denne rejse talte de om mange af deres problemer, personlige, familiemæssige og nationale. James var en meget religiøs dreng, og selvom han ikke var helt enig med sin mor i den smule, han vidste om planerne for Jesu livsværk, så så han frem til det tidspunkt, hvor han ville kunne overtage ansvaret for familien, så Jesus kunne begynde sin mission. Han var meget taknemmelig for, at Jesus tog ham med op til påsken, og de talte om fremtiden mere indgående end nogensinde før.

127:3.3 (1399.2) Jesus tænkte meget, mens de rejste gennem Samaria, især ved Betel, og da han drak af Jakobs brønd. Han og hans bror

diskuterede traditionerne fra Abraham, Isak og Jakob. Han gjorde meget for at forberede James på det, han skulle være vidne til i Jerusalem, og forsøgte på den måde at mindske det chok, som han selv havde oplevet ved sit første besøg i templet. Men James var ikke så følsom over for nogle af disse seværdigheder. Han kommenterede den overfladiske og hjerteløse måde, hvorpå nogle af præsterne udførte deres pligter, men i det store og hele nød han sit ophold i Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus tog James med til Betania til påskemåltidet. Simon var blevet stedt til hvile hos sine fædre, og Jesus præsiderede over denne husstand som overhoved for påskefamilien, idet han havde bragt påskelammet fra templet.

127:3.5 (1399.4) Efter påskemåltidet satte Maria sig ned for at snakke med James, mens Marta, Lazarus, og Jesus talte sammen til langt ud på natten. Den næste dag deltog de i templets gudstjenester, og James blev optaget som medlem i det israelitiske samfund. Den morgen, da de stoppede på bakkekarmen af Oliebjerget for at se templet udtrykte James sin forundring, men Jesus så på Jerusalem i stilhed. James kunne ikke forstå sin brors adfærd. Samme aften vendte de tilbage til Bethany og ville være gået hjem den følgende dag, men James insisterede på, at de skulle gå tilbage for at besøge templet, og forklarede, at han ønskede at lytte til lærerne. Selv om dette var sandt, havde han i sit hjerte en hemmelig lyst til at høre Jesus deltage i drøftelserne, hvilket hans mor havde fortalt ham om. Derfor gik de til templet og hørte diskussionerne, men Jesus stillede ingen spørgsmål. Det hele virkede så barnligt og irrelevant for hans

opvåkende menneske og gudssind—han havde kun medlidenhed med dem. James var skuffet over, at Jesus ikke sagde noget. Så da han spurgte om det, svarede Jesus kun: “Min tid er endnu ikke kommet.”

127:3.6 (1399.5) Den næste dag rejste de hjem via Jeriko og Jordandalen, og Jesus fortalte om mange ting undervejs, blandt andet om sin tidligere rejse ad denne vej, da han var tretten år gammel.

127:3.7 (1399.6) Da Jesus vendte tilbage til Nazaret, begyndte han at arbejde i familiens gamle værksted og blev meget glad for at kunne møde så mange mennesker hver dag fra alle dele af landet og de omkringliggende distrikter. Jesus elskede virkelig mennesker—helt almindelige mennesker. Hver måned betalte han af på værkstedet, og med James’ hjælp fortsatte han med at forsørge familien.

127:3.8 (1399.7) Flere gange om året, når der ikke var besøgende til stede, fortsatte Jesus med at læse sabbatsskrifterne i synagogen, og mange gange kom han med kommentarer til lektionen, men som regel valgte han passagerne på en sådan måde, at kommentarer var unødvendige. Han var dygtig til at arrangere rækkefølgen af læsningen af de forskellige passager, så den ene belyste den anden. Hvis vejret tillod det, undlod han aldrig at tage sine brødre og søstre med ud i naturen på sabbatseftermiddagene.

127:3.9 (1400.1) Omkring dette tidspunkt indviede chazanen en klub for unge mænd, hvor man diskuterede filosofi, og som mødtes hos forskellige medlemmer og ofte i hans eget hjem, og Jesus blev et fremtrædende medlem af denne gruppe. På den måde fik han

mulighed for at genvinde noget af den lokale prestige, som han havde mistet i forbindelse med de seneste nationalistiske kontroverser.

127:3.10 (1400.2) Selv om hans sociale liv var begrænset, blev det ikke helt forsømt. Han havde mange varme venner og store beundrere blandt både de unge mænd og de unge kvinder i Nazaret.

127:3.11 (1400.3) I september kom Elizabeth og Johannes på besøg hos familien i Nazaret. Johannes, som havde mistet sin far, ville vende tilbage til Judæas bjerge for at arbejde med landbrug og fåreavl, medmindre Jesus rådede ham til at blive i Nazaret og arbejde som tømrer eller noget andet. De vidste ikke, at familien i Nazaret praktisk talt var ludfattig. Jo mere Maria og Elizabeth talte om deres sønner, jo mere overbeviste blev de om, at det ville være godt for de to unge mænd at arbejde sammen og se mere til hinanden.

127:3.12 (1400.4) Jesus og Johannes havde mange samtaler sammen, og de talte om nogle meget intime og personlige ting. Da de var færdige med dette besøg, besluttede de ikke at se hinanden igen, før de skulle mødes i deres offentlige tjeneste, efter at “den himmelske Fader skulle kalde” dem til deres arbejde. Johannes var så imponeret over det, han så i Nazaret, at han ville vende hjem og arbejde for at forsørge sin mor. Han blev overbevist om, at han skulle være en del af Jesu livsmission, men han så, at Jesus skulle bruge mange år på at opdrage sin familie; så han var meget mere tilfreds med at vende tilbage til sit hjem og tage sig af deres lille gård og sørge for sin mors behov. Og aldrig mere så Johannes og Jesus hinanden før den dag ved Jordan, hvor Menneskesønnen stillede sig op til dåben.

127:3.13 (1400.5) Lørdag eftermiddag den 3. december i år ramte døden for anden gang denne familie i Nazaret. Lille Amos, deres lillebror, døde efter en uges sygdom med høj feber. Efter at have gennemgået denne sorgens tid med sin førstefødte søn som sin eneste støtte, anerkendte Maria endelig og i fuldeste forstand Jesus som familiens virkelige overhoved; og han var virkelig et værdigt overhoved.

127:3.14 (1400.6) I fire år var deres levestandard faldet støt; år for år mærkede de den stigende fattigdom. I slutningen af dette år stod de over for en af de sværeste oplevelser af alle deres kampe op ad bakke. James var endnu ikke begyndt at tjene ret meget, og udgifterne til en begravelse oven i alt det andet fik dem til at vakle. Men Jesus ville kun sige til sin ængstelige og sørgende mor: “Mor-Maria, sorg vil ikke hjælpe os; vi gør alle vores bedste, og mors smil kan måske endda inspirere os til at gøre det bedre. Dag for dag bliver vi styrket til disse opgaver af vores håb om bedre dage forude.” Hans robuste og praktiske optimisme var virkelig smittende; alle børnene levede i en atmosfære af forventning om bedre tider og bedre ting. Og dette håbefulde mod bidrog i høj grad til udviklingen af stærke og ædle karakterer på trods af deres depressive fattigdom.

127:3.15 (1400.7) Jesus besad evnen til effektivt at mobilisere alle sine kræfter i sind, sjæl og krop på den opgave, han stod overfor. Han kunne koncentrere sit dybt tænkende sind om det ene problem, han ønskede at løse, og dette, i forbindelse med hans utrættelige *tålmodighed* gjorde ham i stand til med sindsro at udholde prøvelserne i en vanskelig jordisk tilværelse—at leve, som om han “så ham, der er usynlig.”

4. Det nittende år (13 e.kr.)

127:4.1 (1401.1) På dette tidspunkt var Jesus og Maria kommet meget bedre ud af det med hinanden. Hun betragtede ham mindre som en søn; han var blevet mere som en far for hendes børn. Hver dag vrimlede med praktiske og umiddelbare vanskeligheder. De talte sjældnere om hans livsværk, for som tiden gik, blev alle deres tanker gensidigt helliget støtten og opdragelsen af deres familie på fire drenge og tre piger.

127:4.2 (1401.2) begyndelsen af dette år havde Jesus fuldt ud vundet sin mors accept af sine metoder til opdragelse af børn—det positive påbud om at gøre det gode i stedet for den ældre jødiske metode med at forbyde at gøre det onde. I sit hjem og i hele sin karriere som offentlig underviser brugte Jesus altid den *positive* form for formaning. Altid og overalt sagde han: “I skal gøre dette—I burde gøre det.” Han brugte aldrig den negative form for undervisning, der stammer fra de gamle tabuer. Han afstod fra at lægge vægt på det onde ved at forbyde det, mens han ophøjede det gode ved at befale dets udførelse. Bønnetiden i dette hjem var en anledning til at diskutere alt, hvad der havde med familiens ve og vel at gøre.

127:4.3 (1401.3) Jesus begyndte klogt, at disciplinere sine brødre og søstre i en så tidlig alder, at der aldrig var brug for megen eller ingen straf for at sikre deres hurtige og helhjertede lydighed. Den eneste undtagelse var Judas, som Jesus ved flere lejligheder fandt det nødvendigt at straffe for sine overtrædelser af hjemmets regler. Ved

tre lejligheder, hvor det blev anset for klogt at straffe Juda for selvbevidste og bevidste overtrædelser af familiens adfærdsregler, blev hans straf fastsat ved et enstemmigt dekret fra de ældre børn og blev godkendt af Juda selv, før den blev påført.

127:4.4 (1401.4) Mens Jesus var meget metodisk og systematisk i alt, hvad han gjorde, var der også i alle hans administrative afgørelser en forfriskende elasticitet i fortolkningen og en individualitet i tilpasningen, som i høj grad imponerede alle børnene med den ånd af retfærdighed, som drev deres far-bror. Han disciplinerede aldrig sine brødre og søstre vilkårligt, og en sådan ensartet retfærdighed og personlig omtanke gjorde Jesus meget afholdt af hele sin familie.

127:4.5 (1401.5) James og Simon voksede op og forsøgte at følge Jesu plan om at berolige deres krigeriske og til tider rasende legekammerater ved at overtale dem og ikke gøre modstand, og det lykkedes nogenlunde for dem; men Josef og Judas, som godtog denne lære derhjemme, skyndte sig at forsvare sig, når de blev angrebet af deres kammerater; især Juda gjorde sig skyldig i at overtræde ånden i denne lære. Men ikke at gøre modstand var ikke en *regel* i familien. Der var ingen straf forbundet med overtrædelse af personlige læresætninger.

127:4.6 (1401.6) Generelt ville alle børnene, især pigerne, tale med Jesus om deres barndomsproblemer og betro sig til ham, ligesom de ville have gjort til en kærlig far.

127:4.7 (1401.7) James voksede op til at blive en velafbalanceret og jævn ung mand, men han var ikke så åndeligt anlagt som Jesus. Han var en meget bedre elev end Josef, som, selvom han var en trofast

arbejder, var endnu mindre åndeligt indstillet. Josef var en slider og nåede ikke op på de andre børns intellektuelle niveau. Simon var en velmenende dreng, men for meget en drømmer. Han var langsom til at finde sig til rette i livet og var årsag til stor bekymring hos Jesus og Maria. Men han var altid en god og velmenende dreng. Juda var en ildsjæl. Han havde de højeste idealer, men han var ustabil af temperament. Han havde alt og mere til af sin mors beslutsomhed og aggressivitet, men han manglede meget af hendes sans for proportioner og diskretion.

127:4.8 (1402.1) Miriam var en velafbalanceret og besindig datter med en stor forståelse for ædle og åndelige ting. Marta var langsom i tanke og handling, men et meget pålideligt og effektivt barn. Baby Ruth var hjemmets solstråle; selvom hun var tankeløs i sin tale, var hun meget oprigtig i sit hjerte. Hun tilbød nærmest sin storebror og far. Men de forkælede hende ikke. Hun var et smukt barn, men ikke helt så køn som Miriam, der var familiens, hvis ikke byens, skønhed.

127:4.9 (1402.2) Som tiden gik, gjorde Jesus meget for at liberalisere og ændre familiens lære og praksis i forbindelse med overholdelse af sabbatten og mange andre faser af religionen, og til alle disse ændringer gav Maria sit hjertelige samtykke. På dette tidspunkt var Jesus blevet det ubestridte overhoved i huset.

127:4.10 (1402.3) Dette år begyndte Juda i skole, og det var nødvendigt for Jesus at sælge sin harpe for at kunne betale udgifterne. Dermed forsvandt den sidste af hans fritidsfornøjelser. Han elskede at spille på harpen, når han var træt i hovedet og træt i kroppen, men han

trøstede sig med, at harpen i det mindste var i sikkerhed for at blive beslaglagt af skatteopkræveren.

5. Rebekka, esras datter

127:5.1 (1402.4) Selvom Jesus var fattig, var hans sociale status i Nazaret på ingen måde forringet. Han var en af de førende unge mænd i byen og meget velanset af de fleste unge kvinder. Eftersom Jesus var sådan et pragteksempel af robust og intellektuel manddom, og i betragtning af hans ry som åndelig leder, var det ikke mærkeligt, at Rebecca, den ældste datter af Ezra, en velhavende købmand og handelsmand i Nazaret, skulle opdage, at hun langsomt var ved at forelske sig i denne Josefs søn. Hun betroede først sin kærlighed til Miriam, Jesus' søster, og Miriam talte igen om det hele med sin mor. Maria var meget ophidset. Var hun ved at miste sin søn, som nu var blevet familiens uundværlige overhoved? Ville problemerne aldrig ophøre? Hvad kunne der nu ske? Og så holdt hun en pause for at overveje, hvilken effekt ægteskabet ville have på Jesu fremtidige karriere; ikke ofte, men i det mindste nogle gange, huskede hun på, at Jesus var et "løftets barn." Efter at hun og Miriam havde talt om sagen, besluttede de at gøre en indsats for at stoppe det, før Jesus fik det at vide, ved at gå direkte til Rebecca, lægge hele historien frem for hende og ærligt fortælle hende om deres tro på, at Jesus var en skæbnesøn; at han skulle blive en stor religiøs leder, måske Messias.

127:5.2 (1402.5) Rebecca lyttede intenst; hun var begejstret for foredraget og mere end nogensinde besluttet på at kaste sit lod med den mand, hun havde valgt, og dele hans karriere som leder. Hun argumenterede (for sig selv), at en sådan mand så meget desto mere ville have brug for en trofast og effektiv hustru. Hun tolkede Marias forsøg på at tale hende fra det som en naturlig reaktion på frygten for at miste familiens overhoved og eneste forsørger; men da hun vidste, at hendes far godkendte hendes tiltrækning til tømrersønnen, regnede hun med rette med, at han med glæde ville forsyne familien med tilstrækkelig indkomst til fuldt ud at kompensere for tabet af Jesus' indtjening. Da hendes far gik med til en sådan plan, holdt Rebecca yderligere møder med Maria og Miriam, og da hun ikke kunne vinde deres støtte, dristede hun sig til at gå direkte til Jesus. Det gjorde hun i samarbejde med sin far, som inviterede Jesus hjem til dem for at fejre Rebeccas syttenårs fødselsdag.

127:5.3 (1403.1) Jesus lyttede opmærksomt og medfølende til disse ting, først fra faderen og derefter fra Rebecca selv. Han svarede venligt, at ingen sum penge kunne erstatte hans personlige forpligtelse til at opdrage sin fars familie, til at "opfylde den helligste af alle menneskelige forpligtelser—loyalitet over for ens eget kød og blod." Rebeccas far blev dybt rørt af Jesu ord om familiens hengivenhed og trak sig tilbage fra konferencen. Hans eneste bemærkning til Maria, hans kone, var: "Vi kan ikke få ham som søn; han er for ædel til os."

127:5.4 (1403.2) Så begyndte den begivenhedsrige samtale med Rebecca. Hidtil i sit liv havde Jesus ikke skelnet meget mellem drenge og piger, mellem unge mænd og unge kvinder. Hans sind havde været

alt for optaget af de presserende problemer med praktiske jordiske anliggender og den spændende overvejelse af hans eventuelle karriere “i sin Faders tjeneste” til nogensinde at have gjort sig alvorlige overvejelser om fuldbyrdelsen af personlig kærlighed i et menneskeligt ægteskab. Men nu stod han ansigt til ansigt med endnu et af de problemer, som ethvert gennemsnitsmenneske må konfrontere og beslutte sig for. Han blev i sandhed “prøvet på alle punkter, ligesom I er.”

127:5.5 (1403.3) Efter at have lyttet opmærksomt takkede han oprigtigt Rebecca for hendes beundring og tilføjede: “Det skal opmuntre og trøste mig alle mit livs dage.” Han forklarede, at han ikke var fri til at indgå i andre relationer med nogen kvinde end dem, der var præget af simpel broderlig respekt og rent venskab. Han gjorde det klart, at hans første og vigtigste pligt var at opdrage sin fars familie, at han ikke kunne overveje ægteskab, før det var gjort, og så tilføjede han: “Hvis jeg er en søn af skæbnen, må jeg ikke påtage mig livslange forpligtelser, før min skæbne er blevet åbenbaret.”

127:5.6 (1403.4) Rebeccas hjerte var knust. Hun nægtede at lade sig trøste og bønfuldt sin far om at forlade Nazaret, indtil han til sidst indvilligede i at flytte til Sepphoris. I de følgende år havde Rebecca kun ét svar til de mange mænd, der søgte hendes hånd. Hun levede kun med ét formål—at afvente den time, hvor denne, for hende, den største mand, der nogensinde har levet, ville begynde sin karriere som lærer i den levende sandhed. Og hun fulgte ham hengivent gennem hans begivenhedsrige år med offentligt arbejde og var til stede (uden at Jesus så det) den dag, hvor han red triumferende ind i

Jerusalem; og hun stod “blandt de andre kvinder” ved Marias side den skæbnesvangre og tragiske eftermiddag, hvor Menneskesønnen hang på korset, for hende såvel som for utallige verdener i det høje, “den ene helt igennem dejlige og den største blandt ti tusind.”

6. Hans tyvende år (14 e.kr.)

127:6.1 (1403.5) Historien om Rebeccas kærlighed til Jesus blev hvisket i Nazaret og senere i Kapernaum, så mens mange kvinder i de følgende år elskede Jesus, ligesom mænd elskede ham, behøvede han ikke igen at afvise det personlige tilbud om en anden god kvindes hengivenhed. Fra dette tidspunkt fik menneskers kærlighed til Jesus mere karakter af tilbedelse og beundring. Både mænd og kvinder elskede ham hengivent og for det, han var, ikke med et strejf af selvtilfredshed eller ønske om kærlig besiddelse. Men i mange år blev Rebeccas hengivenhed genfortalt, hver gang historien om Jesu menneskelige personlighed blev fortalt.

127:6.2 (1404.1) Miriam, som kendte alt til Rebeccas affære og vidste, hvordan hendes bror havde svigtet selv kærligheden til en smuk jomfru (uden at indse den skæbnesvangre faktor i hans fremtidige karriere), kom til at idealisere Jesus og elske ham med en rørende og dyb hengivenhed som for en far såvel som for en bror.

127:6.3 (1404.2) Selvom de næsten ikke havde råd til det, havde Jesus en mærkelig længsel efter at tage op til Jerusalem til påsken. Hans mor,

som kendte til hans nylige oplevelse med Rebecca, opfordrede ham klogt nok til at tage af sted. Han var ikke særlig bevidst om det, men det, han mest af alt ønskede sig, var en mulighed for at tale med Lazarus og besøge Marta og Maria. Næst efter sin egen familie elskede han disse tre mest af alt.

127:6.4 (1404.3) På denne rejse til Jerusalem gik han via Megiddo, Antipatris og Lydda, og han tilbagelagde til dels den samme rute, som da han blev bragt tilbage til Nazaret på vej hjem fra Egypten. Han brugte fire dage på at gå op til påsken og tænkte meget over de tidligere begivenheder, der havde fundet sted i og omkring Megiddo, Palæstinas internationale slagmark.

127:6.5 (1404.4) Jesus gik videre gennem Jerusalem og standsede kun op for at se på templet og den voksende skare af besøgende. Han havde en mærkelig og stigende aversion mod dette Herodes-byggede tempel med dets politisk udpegede præsteskab. Han ønskede mest af alt at se Lazarus, Marta og Maria. Lazarus var på samme alder som Jesus og nu husets overhoved; på tidspunktet for dette besøg var Lazarus' mor også blevet stedt til hvile. Marta var lidt over et år ældre end Jesus, mens Maria var to år yngre. Og Jesus var det idoliserede ideal for dem alle tre.

127:6.6 (1404.5) Under dette besøg opstod et af de periodiske udbrud af oprør mod traditionen—et udtryk for harme over de ceremonielle skikke, som Jesus mente ikke repræsenterede hans Fader i himlen. Uden at vide, at Jesus var på vej, havde Lazarus arrangeret at fejre påsken med venner i en tilstødende landsby længere nede ad Jeriko-vejen. Jesus foreslog nu, at de fejrede festen, hvor de var, i Lazarus'

hus. “Men,” sagde Lazarus, “vi har ikke noget påskelam.” Og så gik Jesus i gang med en lang og overbevisende afhandling om, at Faderen i himlen virkelig ikke bekymrede sig om sådanne barnlige og meningsløse ritualer. Efter en højtidelig og inderlig bøn rejste de sig, og Jesus sagde: “Lad mit folks barnlige og formørkede sind tjene deres Gud, som Moses sagde; det er bedre, at de gør det, men lad os, der har set livets lys, ikke længere nærme os vores Fader gennem dødens mørke. Lad os være frie i erkendelsen af sandheden om vores Faders evige kærlighed.”

127:6.7 (1404.6) Den aften ved skumringstid satte disse fire sig ned og deltog i den første påskefest, der nogensinde var blevet fejret af fromme jøder uden påskelammet. Det usyrede brød og vinen var blevet gjort klar til denne påske, og disse symboler, som Jesus kaldte “livets brød” og “livets vand” serverede han for sine ledsagere, og de spiste i højtidelig overensstemmelse med den lære, der netop var blevet givet. Det var hans skik at deltage i dette sakramentale ritual, hver gang han efterfølgende besøgte Betania. Da han vendte hjem, fortalte han alt dette til sin mor. Hun var først chokeret, men forstod efterhånden hans synspunkt; ikke desto mindre blev hun meget lettet, da Jesus forsikrede hende om, at han ikke havde til hensigt at introducere denne nye idé om påsken i deres familie. Hjemme hos børnene fortsatte han år efter år med at spise påsken “i overensstemmelse med Moses’ lov.”

127:6.8 (1404.7) Det var i løbet af dette år, at Maria havde en lang snak med Jesus om ægteskab. Hun spurgte ham ærligt, om han ville gifte sig, hvis han var fri for sit familieansvar. Jesus forklarede hende, at

eftersom hans umiddelbare pligt forbød ham at gifte sig, havde han ikke tænkt meget over det. Han udtrykte tvivl om, hvorvidt han nogensinde ville indgå ægteskab; han sagde, at alle sådanne ting måtte afvente “min time,” den tid, hvor “min Faders arbejde skal begynde.” Da han allerede havde besluttet sig for, at han ikke skulle være far til børn i kødet, tænkte han meget lidt over emnet menneskeligt ægteskab.

127:6.9 (1405.1) Dette år begyndte han forfra på opgaven med at væve sin dødelige og guddommelige natur sammen til en enkel og effektiv *menneskelig individualitet*. Og han fortsatte med at vokse i moralsk status og åndelig forståelse.

127:6.10 (1405.2) Selvom al deres ejendom i Nazaret (undtagen deres hjem) var væk, fik de dette år lidt økonomisk hjælp fra salget af en andel i en ejendom i Kapernaum. Det var det sidste af hele Josefs formue. Denne ejendomshandel i Kapernaum var med en bådebygger ved navn Zebedæus.

127:6.11 (1405.3) Josef tog eksamen fra synagogeskolen dette år og forberedte sig på at begynde at arbejde ved den lille bæk i hjemmets snedkerværksted. Selvom deres fars formue var opbrugt, var der udsigt til, at de ville kunne bekæmpe fattigdommen, da tre af dem nu arbejdede regelmæssigt.

127:6.12 (1405.4) Jesus er hurtigt ved at blive en mand, ikke bare en ung mand, men en voksen. Han har lært at bære ansvar. Han ved, hvordan man fortsætter på trods af skuffelser. Han holder modigt ud, når hans planer bliver forpurret, og hans formål bliver midlertidigt forpurret. Han har lært at være fair og retfærdig, selv

over for uretfærdighed. Han er ved at lære at tilpasse sine idealer om åndeligt liv til de praktiske krav i den jordiske tilværelse. Han er ved at lære, hvordan man planlægger at nå et højere og fjernt mål af idealisme, mens han arbejder seriøst for at nå et nærmere og umiddelbart mål af nødvendighed. Han tilegner sig til stadighed kunsten at tilpasse sine forhåbninger til de almindelige krav fra den menneskelige situation. Han har næsten mestret teknikken med at bruge energien fra den åndelige drivkraft til at dreje mekanismen for materiel præstation. Han er langsomt ved at lære at leve det himmelske liv, mens han fortsætter med den jordiske eksistens. Han bliver mere og mere afhængig af sin himmelske Faders ultimative vejledning, mens han påtager sig den faderlige rolle at vejlede og lede børnene i sin jordiske familie. Han er ved at blive erfaren i at vriste sejren ud af selve nederlagets gab; han er ved at lære, hvordan man forvandler tidens vanskeligheder til evighedens triumfer.

127:6.13 (1405.5) Og som årene går, fortsætter denne unge mand fra Nazaret med at opleve livet, som det leves i dødeligt kød i tidens og rummets verdener. Han lever et fuldt, repræsentativt og rigt liv på Urantia. Han forlod denne verden moden til den erfaring, som hans skabninger gennemgår i løbet af de korte og anstrengende år af deres første liv, livet i kødet. Og al denne menneskelige erfaring er en evig besiddelse for Universets Hersker. Han er vores forstående bror, sympatiske ven, erfarne hersker og barmhjertige far.

127:6.14 (1405.6) Som barn samlede han en enorm mængde viden; som ung sorterede, klassificerede og korrelerede han denne information; og nu som en mand af riget begynder han at organisere disse mentale

besiddelser som forberedelse til at bruge dem i sin efterfølgende undervisning, tjeneste og service på vegne af sine meddødelige i denne verden og på alle andre beboelsessfærer i hele Nebadons univers.

127:6.15 (1405.7) Født til verden som et barn af riget, har han levet sit barndomsliv og passeret gennem de successive stadier af ungdom og ung manddom; han står nu på tærsklen til fuld manddom, rig på erfaring med menneskeligt liv, fyldt med forståelse af den menneskelige natur og fuld af sympati for den menneskelige naturs skrøbeligheder. Han er ved at blive ekspert i den guddommelige kunst at åbenbare sin paradisiske Fader for alle aldre og stadier af dødelige skabninger.

127:6.16 (1406.1) Og nu som en fuldvoksen mand—en voksen af riget—forbereder han sig på at fortsætte sin højeste mission med at åbenbare Gud for mennesker og lede mennesker til Gud.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 127](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 129](#) >>

Kapitel 128

Jesu Tidlige Manddomstid

128:0.1 (1407.1) DA JESUS af Nazaret kom ind i de tidlige år af sit voksne liv, havde han levet og fortsatte med at leve som en normal, gennemsnitlig person, der bor på jorden. Jesus kom ind i denne verden, ligesom alle andre børn; han havde intet at gøre med valg af sine forældre. Han valgte imidlertid denne verden, som den planet, hvor han ville påtage sig sin syvende og sidste overdragelse, hans inkarnation i lighed med dødelig kød, men ellers kom han til verden på en naturlig måde, voksede op som barn af denne verden og kæmpede med omskiftelserne i hans omgivelser lige som andre dødelige i denne og lignende verdener.

128:0.2 (1407.2) Vær altid opmærksom på det dobbelte formål med Mikael's overdragelse på Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. At beherske oplevelsen af at leve et fuldt liv af den menneskelige tilværelse i kødet, at opfylde sin suverænitæt i Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. At åbenbare den Universelle Fader til de dødelige indbyggere i verdener af tid og rum og til effektivt at føre disse samme dødelige til en bedre forståelse af den Universelle Fader.

128:0.5 (1407.5) Alle andre fordele for de skabte væsener og for universet var underordnet og sekundært til hovedformålet med overdragelsen i dødelig form.

1. Det enogtyvende år (15 e.kr.)

128:1.1 (1407.6) Da Jesus nåede voksenalderen, begyndte han for alvor og med fuld selvbevidsthed at fuldføre oplevelsen af at mestre viden om livet hos sin laveste form for intelligente skabninger og derved endelig og fuldt ud gøre sig fortjent til retten til ubetinget herredømme over sit selvskabte univers. Han påtog sig denne storslåede opgave i fuld erkendelse af sin dobbelte natur. Men han havde allerede effektivt kombineret disse to naturer til én—Jesus af Nazaret.

128:1.2 (1407.7) Joshua ben Joseph vidste godt, at han var en mand, en dødelig mand, født af en kvinde. Det fremgår af valget af hans første titel, *Menneskesønnen*. Han bestod i sandhed af kød og blod, og selv nu, hvor han med suveræn autoritet præsiderer over et helt univers' skæbne, bærer han stadig titlen som Menneskesøn blandt sine mange velfortjente titler. Det er bogstaveligt talt sandt, at den Universelle Faders skabende Ord of all three of them—Skabersønnen

—blev “gjort til kød og boede som et menneske i riget på Urantia.” Han arbejdede, blev træt, hvilede og sov. Han sultede og tilfredsstillede sin trang med mad; han tørstede og slukkede sin tørst med vand. Han oplevede hele spektret af menneskelige følelser og sindsstemninger; han blev “prøvet i alle ting, ligesom I er,” og han led og døde.

128:1.3 (1407.8) Han opnåede viden og erfaring og kombinerede dem til visdom, ligesom andre dødelige i dette rige gør. Indtil efter sin dåb benyttede han sig ikke af nogen overnaturlig kraft. Han brugte ingen midler, som ikke var en del af hans menneskelige begavelse som søn af Josef og Maria.

128:1.4 (1408.1) Hvad angår egenskaberne fra hans førmenneskelige eksistens, tømte han sig selv. Før han påbegyndte sit offentlige arbejde, var hans viden om mennesker og begivenheder helt begrænset af ham selv. Han var et sandt menneske blandt mennesker.

128:1.5 (1408.2) Det er evigt og herligt sandt: “Vi har en høj hersker, som kan berøres af vores svagheder. Vi har en hersker, som på alle punkter er blevet prøvet og fristet som vi, men uden synd.” Og da han selv har lidt, er blevet prøvet og prøvet, er han rigeligt i stand til at forstå og tjene dem, der er forvirrede og nødlidende.

128:1.6 (1408.3) Tømreren fra Nazaret forstod nu fuldt ud det arbejde, der lå foran ham, men han valgte at leve sit menneskeliv i den kanal, hvor det naturligt flød. Og på nogle af disse områder er han virkelig et eksempel for sine dødelige skabninger, som der står skrevet: “Lad

dette sind være i jer, som også var i Kristus Jesus, der, da han var af Guds natur, ikke fandt det mærkeligt at være lig med Gud. Men han gjorde sig selv ubetydelig og tog en skabnings skikkelse på sig og blev født i menneskets skikkelse. Og da han var blevet menneske, ydmygede han sig og blev lydig til døden, ja, til døden på korset.”

128:1.7 (1408.4) Han levede sit jordiske liv, ligesom alle andre i den menneskelige familie kan leve deres, “som i kødets dage så ofte fremsatte bønner og anrøbelser, selv med stærke følelser og tårer, til ham, der er i stand til at frelse fra alt ondt, og hans bønner var effektive, fordi han troede.” Derfor tilkom det ham *i enhver henseende* at blive skabt som sine brødre, så han kunne blive en barmhjertig og forstående suveræn hersker over dem.

128:1.8 (1408.5) Han var aldrig i tvivl om sin menneskelige natur; den var selvindlysende og altid til stede i hans bevidsthed. Men om hans guddommelige natur var der altid plads til tvivl og formodninger, i hvert fald var det sandt lige indtil hans dåb. Selvrealiseringen af guddommelighed var en langsom og, fra et menneskeligt synspunkt, en naturlig evolutionær åbenbaring. Denne åbenbaring og selvrealisering af guddommelighed begyndte i Jerusalem, da han ikke var helt tretten år gammel, med den første overnaturlige begivenhed i hans menneskelige eksistens; og denne oplevelse af selvrealisering af hans guddommelige natur blev afsluttet på tidspunktet for hans anden overnaturlige oplevelse, mens han var i kødet, episoden i forbindelse med hans dåb af Johannes i Jordan, hvilken begivenhed markerede begyndelsen på hans offentlige karriere med tjeneste og undervisning.

128:1.9 (1408.6) Mellem disse to himmelske besøg, det ene i hans trettende år og det andet ved hans dåb, skete der intet overnaturligt eller overmenneskeligt i denne inkarnerede Skabersøns liv. Ikke desto mindre var barnet fra Betlehem, drengen, ungdommen og manden fra Nazaret, i virkeligheden den inkarnerede Skaber af et univers; men han brugte aldrig noget af denne kraft, og han benyttede sig heller ikke af himmelske personligheders vejledning, bortset fra sine skytsengle, i sit menneskelige liv indtil den dag, hvor han blev døbt af Johannes. Og vi, der vidner således, ved, hvad vi taler om.

128:1.10 (1408.7) Dog var han i alle disse år af sit liv i kødet virkelig guddommelig. Han var faktisk en af Paradisfaders Skabersønner. Da han havde viet sine kræfter til sin offentlige karriere, efterfulgt den tekniske afslutning af hans rent menneskelige erfaring af at erhverve suverænitet, tøvede han ikke med offentligt at indrømme, at han var Guds Søn. Han tøvede ikke med at forkynde, "Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste." Han protesterede ikke i de senere år, når han blev kaldt Herlighedens Herre, Hersker af universet, Gud Herren af al skabelse, den Hellige Ene af Israel, Herren til alle, vor Herre og vor Gud, Gud hos os, der har et navn over alle navne, og i alle verdener, Almægtigheden i universet, denne skabelsens Universsind, Den hos hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult, Ham, hvis fylde fylder alt i alt, den evige Guds evige ord, ham der var før alle ting og i hvem alle ting består, Skaberen af himlen og jorden, Opretholderen af universet,

Dommeren over hele jorden, Giveren af evigt liv, den Sande Hyrde, verdnernes Befrier og Kaptajn af vores frelse.

128:1.11 (1409.1) Han har aldrig gjort indsigelse mod nogen af disse titler, når de blev anvendt om ham, efter han var blevet befriet fra sit rent menneskelige liv til de senere år af hans selvbevidsthed om den guddommelige tjeneste i menneskelig form for menneskeheden og til gavn for menneskeheden i denne verden og for alle andre verdener. Jesus har kun gjort indsigelse til en enkelt titel om ham: Det var engang han blev kaldt Immanuel, svarede han blot, “Det er ikke mig, det er min ældste bror.”

128:1.12 (1409.2) Altid, selv efter hans fremkomst i den større sammenhæng i livet på jorden, var Jesus underdanigt underlagt Faderens vilje i himlen.

128:1.13 (1409.3) Efter sin dåb tænkte han ikke på at tillade sine oprigtige troende og taknemmelige tilhængere at tilbede ham. Selv mens han kæmpede med fattigdom og knoklede med sine hænder for at skaffe det nødvendige til sin familie, voksede hans bevidsthed om, at han var Guds søn; han vidste, at han var skaberen af himlene og denne jord, hvor han nu levede sin menneskelige eksistens. Og de mange himmelske væsener i hele det store univers vidste også, at denne mand fra Nazaret var deres elskede suveræne og skabende far. En dyb spænding gennemsyrede Nebadons univers i alle disse år; alle himmelske øjne var konstant fokuseret på Urantia—på Palæstina.

128:1.14 (1409.4) I år tog Jesus op til Jerusalem med Josef for at fejre påsken. Efter at have taget James med til templet for at blive indviet,

anså han det for sin pligt at tage Josef med. Jesus udviste aldrig nogen form for partiskhed i forhold til sin familie. Han tog med Josef til Jerusalem ad den sædvanlige rute gennem Jordandalen, men han vendte tilbage til Nazaret langs vejen øst for Jordan som førte gennem Amathus. På vej ned langs Jordanfloden fortalte Jesus Josef om den jødiske historie, og på tilbagevejen fortalte han ham om oplevelserne for de såkaldte stammer Ruben, Gad og Gilead, som traditionelt havde boet i disse områder øst for floden.

128:1.15 (1409.5) Josef stillede Jesus mange ledende spørgsmål om hans livsmission, men til de fleste af disse spørgsmål svarede Jesus kun, “Min time er endnu ikke kommet.” Men i disse intime diskussioner faldt der mange ord, som Josef huskede under de efterfølgende års bevægende begivenheder. Sammen med Josef tilbragte Jesus denne påske sammen med sine tre venner i Betania, som han havde for vane, når han var i Jerusalem for at deltage i disse højtider.

2. Det toogtyvende år (16 e.kr.)

128:2.1 (1409.6) Det var et af de mange år, hvor Jesu brødre og søstre stod over for de prøvelser og trængsler, der er særegne for ungdomsårenes problemer og tilpasninger. Jesus havde nu brødre og søstre i alderen fra syv til atten år, og han havde travlt med at hjælpe dem med at tilpasse sig de nye opvågninger i deres intellektuelle og følelsesmæssige liv. Han var derfor nødt til at kæmpe med

ungdomsårenes problemer, efterhånden som de manifesterede sig i hans yngre brødres og søstres liv.

128:2.2 (1410.1) I år blev Simon færdig med skolen og begyndte at arbejde sammen med Jesus' gamle legekammerat og altid beredvillige forsvarer, stenhuggeren Jakob. Som et resultat af flere familiekonferencer blev det besluttet, at det ikke var klogt, at alle drengene begyndte som tømrere. Man mente, at ved at diversificere deres fag ville de være parate til at tage kontrakter på at opføre hele bygninger. Igen havde de ikke alle haft travlt, da tre af dem havde arbejdet som tømrere på fuld tid.

128:2.3 (1410.2) Jesus fortsatte i år med at færdiggøre huse og snedkerarbejde, men brugte det meste af sin tid på værkstedet for karavanerne. James var begyndt at skiftes til at være med på værkstedet. Sidst på året, da der ikke var så meget tømrerarbejde i Nazaret, lod Jesus James være ansvarlig for værkstedet og Josef ved hjemmebænken, mens han tog over til Sepphoris for at arbejde med en smed. Han arbejdede med metaller i seks måneder og blev meget dygtig ved ambolten.

128:2.4 (1410.3) Før han begyndte sit nye arbejde i Sepphoris, holdt Jesus en af sine periodiske familiekonferencer og indsatte højtideligt James, som dengang var lige over 18 år gammel, som familiens fungerende overhoved. Han lovede sin bror hjertelig støtte og fuldt samarbejde og krævede formelle løfter om lydighed over for James fra hvert medlem af familien. Fra denne dag påtog James sig det fulde økonomiske ansvar for familien, og Jesus udbetalte sine ugentlige bidrag til sin bror. Jesus tog aldrig igen tøjlerne ud af

James' hænder. Mens han arbejdede i Sepphoris, kunne han have gået hjem hver aften, hvis det var nødvendigt, men han holdt sig med vilje væk og angav vejret og andre grunde, men hans sande motiv var at træne James og Joseph i at bære ansvaret for familien. Han havde påbegyndt den langsomme proces med at vænne sin familie fra. Hver sabbat vendte Jesus tilbage til Nazaret, og nogle gange i løbet af ugen, når lejligheden krævede det, for at observere, hvordan den nye plan fungerede, for at give råd og komme med nyttige forslag.

128:2.5 (1410.4) Da Jesus boede en stor del af tiden i Sepphoris i seks måneder, fik han en ny mulighed for at lære det ikke-jødiske livssyn bedre at kende. Han arbejdede sammen med ikke-jøder, boede sammen med ikke-jøder, og på alle mulige måder studerede han nøje og omhyggeligt deres levevis og ikke-jødiske tankegang.

128:2.6 (1410.5) De moralske standarder i Herodes Antipas' hjemby var så langt under selv karavanebyen Nazarets, at Jesus efter seks måneders ophold i Sepphoris ikke var utilbøjelig til at finde en undskyldning for at vende tilbage til Nazaret. Den gruppe, han arbejdede for, skulle i gang med offentligt arbejde i både Sepphoris og den nye by Tiberias, og Jesus var utilbøjelig til at have noget at gøre med nogen form for beskæftigelse under Herodes Antipas' opsyn. Og der var endnu andre grunde til, at Jesus mente, det var klogt af ham at tage tilbage til Nazaret. Da han vendte tilbage til værkstedet, påtog han sig ikke igen den personlige ledelse af familiens anliggender. Han arbejdede sammen med James på værkstedet og lod ham så vidt muligt fortsætte med at holde opsyn

med hjemmet. James' styring af familiens udgifter og hans administration af hjemmets budget var uforstyrret.

128:2.7 (1410.6) Det var netop ved en sådan klog og gennemtænkt planlægning, at Jesus banede vejen for sin endelige tilbagetrækning fra aktiv deltagelse i familiens anliggender. Da James havde haft to års erfaring som fungerende overhoved for familien—og to hele år før han (James) skulle giftes—fik Joseph ansvaret for husholdningens midler og blev betroet den generelle ledelse af hjemmet.

3. Det treogtyvende år (17 e.kr.)

128:3.1 (1411.1) I år var det økonomiske pres lidt mindre, da fire var i arbejde. Miriam tjente en del på at sælge mælk og smør, og Marta var blevet en dygtig væver. Købsprisen på værkstedet var over en tredjedel betalt. Situationen var sådan, at Jesus stoppede med at arbejde i tre uger for at tage Simon med til Jerusalem til påsken, og det var den længste periode væk fra det daglige slid, han havde haft, siden hans far døde.

128:3.2 (1411.2) De rejste til Jerusalem via Dekapolis og gennem Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon og Jeriko. De vendte tilbage til Nazaret ad kystvejen og kom forbi Lydda, Joppe, Cæsarea og derfra rundt om Karmelbjerget til Ptolemais og Nazaret. Denne rejse gjorde Jesus ret godt bekendt med hele Palæstina nord for Jerusalem.

128:3.3 (1411.3) I Philadelphia stiftede Jesus og Simon bekendtskab med en købmand fra Damaskus, som blev så glad for parret fra Nazaret,

at han insisterede på, at de skulle tage med ham til hans hovedkvarter i Jerusalem. Mens Simon var til stede i templet, brugte Jesus meget af sin tid på at tale med denne veluddannede og meget berejste verdensmand. Denne købmand ejede over fire tusind kameler; han havde interesser over hele den romerske verden og var nu på vej til Rom. Han foreslog, at Jesus skulle komme til Damaskus for at deltage i hans orientalske importvirksomhed, men Jesus forklarede, at han ikke følte sig berettiget til at tage så langt væk fra sin familie lige nu. Men på vejen hjem tænkte han meget på disse fjerne byer og de endnu fjernere lande i Fjernvesten og Fjernøsten, som han så ofte havde hørt karavanens passagerer og konduktører tale om.

128:3.4 (1411.4) Simon nød i høj grad sit besøg i Jerusalem. Han blev behørigt optaget i det israelske samfund ved påskeindvielsen af de nye sønner af buddet. Mens Simon deltog i påskens ceremonier, blandede Jesus sig med de mange besøgende og deltog i mange interessante personlige samtaler med adskillige ikke-jødiske proselytter.

128:3.5 (1411.5) Den måske mest bemærkelsesværdige af alle disse kontakter var den med en ung hellenist ved navn Stefanus. Denne unge mand var på sit første besøg i Jerusalem og mødte tilfældigvis Jesus torsdag eftermiddag i påskeugen. Mens de begge spadserede rundt og så på det asmonæiske palads, begyndte Jesus den afslappede samtale, der resulterede i, at de blev interesseret i hinanden, og som førte til en fire timer lang diskussion om livsstilen

og den sande Gud og hans tilbedelse. Stefanus var meget imponeret over, hvad Jesus sagde; han glemte aldrig hans ord.

128:3.6 (1411.6) Og det var den samme Stefanus, som senere blev en troende i Jesu lære, og hvis mod til at forkynde dette tidlige evangelium resulterede i, at han blev stenet til døde af rasende jøder. Noget af Stefans ekstraordinære mod til at proklamere sit syn på det nye evangelium var et direkte resultat af dette tidligere interview med Jesus. Men Stefanus anede aldrig, at den galilæer, han havde talt med omkring femten år tidligere, var den samme person, som han senere proklamerede som verdens Frelser, og som han så snart skulle dø for og dermed blive den første martyr for den nyudviklede kristne tro. Da Stefanus opgav sit liv som prisen for sit angreb på det jødiske tempel og dets traditionelle praksis, stod der en ved navn Saulus, en borger fra Tarsus. Og da Saulus så, hvordan denne græker kunne dø for sin tro, blev der i hans hjerte vækket de følelser, som til sidst fik ham til at gå ind for den sag, som Stefanus døde for; senere blev han den aggressive og ukuelige Paulus, filosofen, hvis ikke den eneste grundlægger af den kristne religion.

128:3.7 (1412.1) Søndagen efter påskeugen begav Simon og Jesus sig på vej tilbage til Nazaret. Simon glemte aldrig, hvad Jesus havde lært ham på denne tur. Han havde altid elsket Jesus, men nu følte han, at han var begyndt at lære sin far-bror at kende. De havde mange samtaler, mens de rejste gennem landet og tilberedte deres måltider ved vejkanten. De kom hjem torsdag middag, og Simon holdt familien vågen til langt ud på natten og fortalte om sine oplevelser.

128:3.8 (1412.2) Maria var meget oprørt over Simons beretning om, at Jesus brugte det meste af sin tid i Jerusalem på at “besøge de fremmede, især dem fra de fjerne lande.” Jesu familie kunne aldrig forstå hans store interesse for mennesker, hans trang til at besøge dem, lære om deres måde at leve på og finde ud af, hvad de tænkte på.

128:3.9 (1412.3) Familien i Nazaret blev mere og mere opslugt af deres umiddelbare og menneskelige problemer; Jesu fremtidige mission blev ikke ofte nævnt, og han selv talte meget sjældent om sin fremtidige karriere. Hans mor tænkte sjældent på, at han var et lovende barn. Hun var langsomt ved at opgive tanken om, at Jesus skulle opfylde nogen guddommelig mission på jorden, men til tider blev hendes tro genoplivet, når hun stoppede op og mindedes Gabriels besøg, før barnet blev født.

4. Damaskusepisoden

128:4.1 (1412.4) De sidste fire måneder af dette år tilbragte Jesus i Damaskus som gæst hos den købmand, han først mødte i Philadelphia, da han var på vej til Jerusalem. En repræsentant for denne købmand havde opsøgt Jesus, da han var på gennemrejse i Nazaret, og eskorteret ham til Damaskus. Denne delvist jødiske købmand foreslog at bruge en ekstraordinær sum penge på at etablere en skole for religiøs filosofi i Damaskus. Han planlagde at

skabe et center for læring, som ville udkonkurrere Alexandria. Og han foreslog, at Jesus straks skulle begynde en lang rundrejse til verdens uddannelsescentre som forberedelse til at blive leder af dette nye projekt. Dette var en af de største fristelser, som Jesus nogensinde blev udsat for i løbet af sin rent menneskelige karriere.

128:4.2 (1412.5) Denne købmand bragte Jesus en gruppe på tolv købmænd og bankfolk, som indvilligede i at støtte denne nyligt projekterede skole. Jesus viste dyb interesse for den foreslåede skole, hjalp dem med at planlægge dens organisation, men udtrykte altid frygt for, at hans andre og uudtalte, men forudgående forpligtelser ville forhindre ham i at acceptere ledelsen af et så prætentivt foretagende. Hans kommende velgører var vedholdende, og han hyrede Jesus til et vellønnet oversættelsesarbejde hos sig selv, mens han, hans kone og deres sønner og døtre forsøgte at overtale Jesus til at acceptere den tilbudte ære. Men han ville ikke gå med til det. Han vidste godt, at hans mission på jorden ikke skulle støttes af lærde institutioner; han vidste, at han ikke måtte forpligte sig det mindste til at lade sig lede af "menneskers råd," uanset hvor velmenende de var.

128:4.3 (1412.6) Han, som blev afvist af de religiøse ledere i Jerusalem, selv efter at han havde demonstreret sit lederskab, blev anerkendt og hyldet som en mesterlærer af forretningsmændene og bankfolkene i Damaskus, og alt dette, da han var en obskur og ukendt tømrer fra Nazaret.

128:4.4 (1412.7) Han talte aldrig om dette tilbud til sin familie, og i slutningen af dette år var han tilbage i Nazaret og passede sine

daglige pligter, som om han aldrig var blevet fristet af de smigrende forslag fra sine venner i Damaskus. Disse mænd fra Damaskus forbandt heller aldrig den senere borger fra Kapernaum, som vendte op og ned på hele jødedommen, med den tidligere tømrer fra Nazaret, som havde vovet at afslå den ære, som deres kombinerede rigdom kunne have skaffet dem.

128:4.5 (1413.1) Jesus gjorde meget ud af at adskille forskellige episoder i sit liv, så de i verdens øjne aldrig blev forbundet med hinanden som et enkelt individs gerninger. Mange gange i de efterfølgende år lyttede han til opremsningen af netop denne historie om den mærkelige galilæer, der afslog muligheden for at grundlægge en skole i Damaskus for at konkurrere med Alexandria.

128:4.6 (1413.2) Et formål, som Jesus havde i tankerne, da han forsøgte at adskille visse dele af sin jordiske erfaring, var at forhindre opbygningen af en så alsidig og spektakulær karriere, som ville få efterfølgende generationer til at ære læreren i stedet for at adlyde den sandhed, han havde levet og lært. Jesus ønskede ikke at opbygge en sådan menneskelig præstation, som ville tiltrække opmærksomhed fra hans lære. Meget tidligt erkendte han, at hans tilhængere ville blive fristet til at formulere en religion *om* ham, som kunne blive en konkurrent til evangeliet om det rige, som han havde til hensigt at forkynde for verden. Derfor forsøgte han konsekvent at undertrykke alt i sin begivenhedsrige karriere, som han mente kunne tjene denne naturlige menneskelige tendens til at ophøje læreren i stedet for at forkynde hans lære.

128:4.7 (1413.3) Det samme motiv forklarer også, hvorfor han tillod sig at være kendt under forskellige titler i forskellige epoker af sit mangfoldige liv på jorden. Igen ønskede han ikke at øve utilbørlig indflydelse på sin familie eller andre, som kunne få dem til at tro på ham imod deres ærlige overbevisning. Han nægtede altid at drage unødigt eller uretfærdig fordel af det menneskelige sind. Han ønskede ikke, at mennesker skulle tro på ham, medmindre deres hjerter var lydhøre over for de åndelige realiteter, der blev åbenbaret i hans lære.

128:4.8 (1413.4) I slutningen af dette år kørte hjemmet i Nazaret nogenlunde problemfrit. Børnene var ved at vokse op, og Maria var ved at vænne sig til, at Jesus var væk hjemmefra. Han fortsatte med at overdrage sin indtjening til James til familiens underhold og beholdt kun en lille del til sine umiddelbare personlige udgifter.

128:4.9 (1413.5) Som årene gik, blev det sværere at indse, at denne mand var Guds søn på jorden. Han så ud til at blive som et individ i verden, bare et menneske blandt andre mennesker. Og det var bestemt af Faderen i himlen, at overdragelsen skulle udfolde sig på netop denne måde.

5. Det fireogtyvende år (18 e.kr.)

128:5.1 (1413.6) Dette var Jesus' første år med relativ frihed fra familieansvar. James havde stor succes med at styre hjemmet med

Jesus' hjælp til rådgivning og økonomi.

128:5.2 (1413.7) Ugen efter påsken i år kom en ung mand fra Alexandria ned til Nazaret for at arrangere et møde senere på året mellem Jesus og en gruppe alexandrinske jøder på et eller andet sted på den palæstinensiske kyst. Mødet blev fastsat til midten af juni, og Jesus tog over til Cæsarea for at mødes med fem fremtrædende jøder fra Alexandria, som bønfuldt ham om at etablere sig i deres by som religiøs lærer og tilbød som en tilskyndelse til at begynde med stillingen som assistent for chazanen i deres hovedsynagoge.

128:5.3 (1414.1) Talsmændene for denne komité forklarede Jesus, at Alexandria var udset til at blive hovedkvarter for jødisk kultur i hele verden; at den hellenistiske tendens i jødiske anliggender praktisk talt havde udkonkurreret den babyloniske tankegang. De mindede Jesus om de ildevarslende oprørslyde i Jerusalem og hele Palæstina og forsikrede ham om, at ethvert oprør fra de palæstinensiske jøder ville være lig med nationalt selvmord, at Roms jernhånd ville knuse oprøret på tre måneder, og at Jerusalem ville blive ødelagt og templet nedrevet, så der ikke ville blive efterladt en sten på en anden.

128:5.4 (1414.2) Jesus lyttede til alt, hvad de havde at sige, takkede dem for deres tillid, og da han afviste at tage til Alexandria, sagde han i bund og grund: "Min time er endnu ikke kommet." De var ikke overraskede over hans tilsyneladende ligegyldighed over for den ære, de havde forsøgt at give ham. Før de tog afsked med Jesus, overrakte de ham en pung som tegn på hans alexandrinske venners agtelse og som kompensation for den tid og de udgifter, han havde haft ved at komme til Cæsarea for at konferere med dem. Men han afviste også

pengene og sagde: “Josefs hus har aldrig modtaget almisser, og vi kan ikke spise andres brød, så længe jeg har stærke arme, og mine brødre kan arbejde.”

128:5.5 (1414.3) Hans venner fra Egypten satte sejl hjemad, og når de i de følgende år hørte rygter om bådebyggeren fra Kapernaum, der skabte så meget røre i Palæstina, var der kun få af dem, der antog, at han var det voksne barn fra Betlehem og den samme mærkeligt optrædende galilæer, som så ubesværet havde afvist invitationen til at blive en stor lærer i Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Jesus vendte tilbage til Nazaret. Resten af dette år var de mest begivenhedsløse seks måneder i hele hans karriere. Han nød dette midlertidige pusterum fra det sædvanlige program af problemer, der skulle løses, og vanskeligheder, der skulle overvindes. Han kommunikerede meget med sin Far i himlen og gjorde enorme fremskridt i beherskelsen af sit menneskelige sind.

128:5.7 (1414.5) Men menneskelige anliggender i tidens og rummets verdener kører ikke problemfrit ret længe ad gangen. I december havde James en privat samtale med Jesus, hvor han forklarede, at han var meget forelsket i Esta, en ung kvinde fra Nazaret, og at de på et tidspunkt gerne ville giftes, hvis det kunne arrangeres. Han gjorde opmærksom på, at Josef snart ville blive atten år gammel, og at det ville være en god oplevelse for ham at få en chance for at tjene som familiens fungerende overhoved. Jesus gav samtykke til James' ægteskab to år senere, forudsat at han i den mellemliggende tid havde trænet Josef ordentligt til at overtage ledelsen af hjemmet.

128:5.8 (1414.6) Og nu begyndte der at ske ting og sager—ægteskab var i luften. James' succes med at få Jesu samtykke til sit ægteskab gjorde Miriam modig nok til at henvende sig til sin bror-far med sine planer. Jakob, den yngre stenhugger, engang selvudnævnt forkæmper for Jesus, nu forretningsforbindelse med James og Josef, havde længe forsøgt at få Miriams hånd i ægteskab. Efter at Miriam havde lagt sine planer frem for Jesus, gav han ordre til, at Jakob skulle komme til ham med en formel anmodning om hende og lovede sin velsignelse til ægteskabet, så snart hun følte, at Marta var kompetent til at påtage sig sine pligter som ældste datter.

128:5.9 (1414.7) Når han var hjemme, fortsatte han med at undervise i aftenskolen tre gange om ugen, læste ofte i skrifterne i synagogen på sabbatten, besøgte sin mor, underviste børnene og opførte sig i det hele taget som en værdig og respekteret borger i Nazaret i Israels rige.

6. Det femogtyvende år (19 e.kr.)

128:6.1 (1415.1) Dette år begyndte med, at Nazaret-familien alle var ved godt helbred og var vidne til, at alle børnene afsluttede deres almindelige skolegang med undtagelse af noget arbejde, som Marta skulle udføre for Ruth.

128:6.2 (1415.2) Jesus var et af de mest robuste og raffinerede eksemplarer af manddom, der har vist sig på jorden siden Adams dage. Hans fysiske udvikling var fantastisk. Hans sind var aktivt, skarpt og gennemtrængende—sammenlignet med den gennemsnitlige mentalitet i hans samtid havde det udviklet gigantiske proportioner—og hans ånd var virkelig menneskeligt guddommelig.

128:6.3 (1415.3) Familiens økonomi var i den bedste forfatning, siden Josefs ejendom var afhændet. De sidste afdrag var blevet betalt på karavanens værksted; de skyldte ikke nogen noget, og for første gang i årevis havde de lidt penge til overs. Da dette var tilfældet, og da han havde taget sine andre brødre med til Jerusalem til deres første påskeceremonier, besluttede Jesus at ledsage Juda (som lige var blevet færdig med synagogeskolen) på hans første besøg i templet.

128:6.4 (1415.4) De rejste op til Jerusalem og tilbage på samme måde gennem Jordandalen, da Jesus var bange for vanskeligheder, hvis han tog sin unge bror gennem Samaria. Allerede i Nazaret var Juda flere gange kommet i mindre problemer på grund af sit forhastede sindelag kombineret med sine stærke patriotiske følelser.

128:6.5 (1415.5) De ankom til Jerusalem i rette tid og var på vej til deres første besøg i templet, hvis syn havde rørt og begejstret Juda helt ind i sjælens dyb, da de tilfældigvis mødte Lazarus fra Betania. Mens Jesus talte med Lazarus og forsøgte at arrangere deres fælles fejring af påsken, startede Juda virkelige problemer for dem alle. Tæt på stod en romersk vagt, som kom med nogle upassende bemærkninger om en jødisk pige, der gik forbi. Juda rødmede af indignation og var

ikke sen til at udtrykke sin harme over en sådan upassende bemærkning direkte til soldaten, så han kunne høre det. Nu var de romerske legionærer meget følsomme over for alt, hvad der grænsede til jødisk respektløshed, så vagten satte straks Jude under arrest. Det var for meget for den unge patriot, og før Jesus kunne nå at sende ham et advarende blik, havde han udtalt sig voldsomt om sine indestængte antiromerske følelser, hvilket kun gjorde en dårlig sag værre. Jude, med Jesus ved sin side, blev straks ført til militærfængslet.

128:6.6 (1415.6) Jesus forsøgte at få enten en øjeblikkelig høring for Juda eller hans løsladelse i tide til påskefesten samme aften, men det lykkedes ham ikke. Da den næste dag var en “hellig sammenkomst” i Jerusalem, ville selv romerne ikke formaste sig til at høre anklager mod en jøde. Derfor forblev Juda indespærret indtil om morgenen den anden dag efter sin arrestation, og Jesus blev i fængslet sammen med ham. De var ikke til stede i templet ved ceremonien, hvor lovens sønner blev optaget som fuldgyltige borgere i Israel. Juda gennemgik ikke denne formelle ceremoni i flere år, før han næste gang var i Jerusalem ved en påske og i forbindelse med sit propagandaarbejde for zeloterne, den patriotiske organisation, som han tilhørte, og som han var meget aktiv i.

128:6.7 (1415.7) Morgenen efter deres anden dag i fængsel mødte Jesus op for militærdommeren på vegne af Juda. Ved at undskylde for sin brors ungdom og ved en yderligere forklarende, men klog udtalelse med henvisning til den provokerende karakter af den episode, der havde ført til hans brors arrestation, håndterede Jesus sagen således,

at dommeren gav udtryk for den opfattelse, at den unge jøde måske havde haft en mulig undskyldning for sit voldelige udbrud. Efter at have advaret Juda om ikke igen at gøre sig skyldig i en sådan ubesindighed, sagde han til Jesus, da han afskedigede dem: “I må hellere holde øje med drengen; han kan skabe en masse problemer for jer alle sammen.” Og den romerske dommer talte sandt. Juda skabte betydelige problemer for Jesus, og problemerne var altid af samme art—sammenstød med de civile myndigheder på grund af hans tankeløse og ukloge patriotiske udbrud.

128:6.8 (1416.1) Jesus og Judas gik over til Betania for natten og forklarede, hvorfor de ikke havde overholdt deres aftale om påskemåltidet, og tog af sted til Nazaret den følgende dag. Jesus fortalte ikke familien om sin lillebrors arrestation i Jerusalem, men han havde en lang snak med Juda om denne episode omkring tre uger efter deres hjemkomst. Efter denne samtale med Jesus fortalte Juda det selv til familien. Han glemte aldrig den tålmodighed og overbærenhed, som hans bror og far havde udvist under hele denne vanskelige oplevelse.

128:6.9 (1416.2) Det var den sidste påske, Jesus deltog i sammen med et medlem af sin egen familie. Menneskesønnen ville i stigende grad blive adskilt fra det tætte samvær med sit eget kød og blod.

128:6.10 (1416.3) I år blev hans perioder med dyb meditation ofte afbrudt af Ruth og hendes legekammerater. Og altid var Jesus klar til at udskyde overvejelserne om sit fremtidige arbejde for verden og universet, så han kunne få del i den barnlige glæde og ungdommelige

fryd hos disse unge, som aldrig blev trætte af at høre Jesus fortælle om sine oplevelser på de forskellige ture til Jerusalem. De nød også i høj grad hans historier om dyr og natur.

128:6.11 (1416.4) Børnene var altid velkomne på værkstedet. Jesus sørgede for sand, klodser og sten ved siden af værkstedet, og en flok unge flokkedes der for at underholde sig selv. Når de var trætte af at lege, kiggede de mere modige ind i værkstedet, og hvis ejeren ikke havde travlt, vovede de sig ind og sagde: "Onkel Joshua, kom ud og fortæl os en stor historie." Så førte de ham ud ved at hive i hans hænder, indtil han sad på yndlingsklippen ved hjørnet af butikken med børnene på jorden i en halvcirkel foran ham. Og hvor de små mennesker dog nød deres onkel Joshua. De var ved at lære at grine, og at grine hjerteligt. Det var almindeligt, at et eller to af de mindste børn kravlede op på hans knæ og sad der og kiggede forundret op på hans udtryksfulde ansigtstræk, mens han fortalte sine historier. Børnene elskede Jesus, og Jesus elskede børnene.

128:6.12 (1416.5) Det var svært for hans venner at forstå omfanget af hans intellektuelle aktiviteter, hvordan han så pludseligt og så fuldstændigt kunne svinge fra den dybsindige diskussion om politik, filosofi eller religion til den lette og glade leg med disse småbørn på mellem fem og ti år. Da hans egne brødre og søstre voksede op, da han fik mere fritid, og før børnebørnene kom, var han meget opmærksom på disse små. Men han levede ikke længe nok på jorden til at nyde børnebørnene særlig meget.

7. Det seksogtyvende år (20 e.kr.)

128:7.1 (1416.6) Da dette år begyndte, blev Jesus af Nazaret stærkt bevidst om, at han besad en bred vifte af potentiel magt. Men han var også helt overbevist om, at denne magt ikke skulle bruges af hans personlighed som Menneskesønnen, i hvert fald ikke før hans time var kommet.

128:7.2 (1417.1) På dette tidspunkt tænkte han meget, men sagde kun lidt om forholdet mellem sig selv og sin Far i himlen. Og konklusionen på alle disse tanker blev udtrykt én gang i hans bøn på bakketoppen, da han sagde: “Uanset hvem jeg er, og hvilken magt jeg måtte have eller ikke have, har jeg altid været og vil altid være underlagt min Paradisfars vilje.” Og alligevel, da denne mand gik rundt i Nazaret til og fra sit arbejde, var det bogstaveligt talt sandt—som gjaldt det et stort univers—at “i ham var skjult alle visdommens og kundskabens skatte.”

128:7.3 (1417.2) Hele dette år kørte familiens anliggender glat undtagen for Jude. I årevis havde James haft problemer med sin yngste bror, som ikke var tilbøjelig til at slå sig ned for at arbejde, og man kunne heller ikke regne med, at han betalte sin del af hjemmets udgifter. Selv om han boede hjemme, var han ikke samvittighedsfuld med hensyn til at tjene sin del af familiens underhold.

128:7.4 (1417.3) Jesus var en fredens mand, og han var altid forlegen over Judes krigeriske bedrifter og mange patriotiske udbrud. James og

Josef var for at smide ham ud, men Jesus ville ikke gå med til det. Når deres tålmodighed blev sat på en hård prøve, rådede Jesus dem blot: "Vær tålmodige. Vær kloge i jeres råd og veltalende i jeres liv, så din unge bror først kan lære den bedre vej at kende og derefter blive tvunget til at følge dig på den." Jesu kloge og kærlige råd forhindrede et brud i familien; de forblev sammen. Men Jude blev aldrig bragt til fornuft før efter sit ægteskab.

128:7.5 (1417.4) Maria talte sjældent om Jesu fremtidige mission. Når dette emne blev nævnt, svarede Jesus blot, "Min time er endnu ikke kommet." Jesus havde næsten fuldført den vanskelige opgave at fravænne sin familie fra afhængigheden af sin personligheds umiddelbare nærvær. Han forberedte sig hurtigt på den dag, hvor han konsekvent kunne forlade hjemmet i Nazaret for at begynde den mere aktive optakt til sin virkelige tjeneste for mennesker.

128:7.6 (1417.5) Tab aldrig den kendsgerning af syne, at Jesu primære mission i hans syvende overdragelse var at tilegne sig skabningserfaring, at opnå Neadons suverænitæt. Og i indsamlingen af netop denne erfaring gav han den højeste åbenbaring af Paradisfaderen til Urantia og til hele sit lokalunivers. I tilknytning til disse formål påtog han sig også at udrede de komplicerede forhold på denne planet, som de var relateret til Lucifers oprør.

128:7.7 (1417.6) Dette år havde Jesus mere fritid end normalt, og han brugte meget tid på at oplære James i at lede værkstedet og Josef i at lede hjemmet. Maria fornemmede, at han var ved at gøre sig klar til at forlade dem. Forlade dem for at tage hvorhen? For at gøre hvad? Hun havde næsten opgivet tanken om, at Jesus var Messias. Hun

kunne ikke forstå ham; hun kunne simpelthen ikke fatte sin førstefødte søn.

128:7.8 (1417.7) Jesus tilbragte meget tid dette år med de enkelte medlemmer af sin familie. Han tog dem med på lange og hyppige spadsereture op ad bakken og gennem landskabet. Før høsten tog han Jude med til morbroders gård syd for Nazaret, men Jude blev der ikke længe efter høsten. Han løb væk, og Simon fandt ham senere sammen med fiskerne ved søen. Da Simon tog ham med hjem, talte Jesus med den bortløbne dreng, og da han gerne ville være fisker, tog han med ham til Magdala og satte ham i pleje hos en slægtning, en fisker; og Juda arbejdede ret godt og regelmæssigt fra det tidspunkt og indtil sit ægteskab, og han fortsatte som fisker efter sit ægteskab.

128:7.9 (1418.1) Endelig var dagen kommet, hvor alle Jesu brødre havde valgt og var etableret i deres livsværk. Scenen var ved at blive sat for Jesu afrejse hjemmefra.

128:7.10 (1418.2) I november fandt et dobbeltbryllup sted. James og Esta og Miriam og Jacob blev gift. Det var virkelig en glædelig begivenhed. Selv Maria var glad igen, bortset fra nu og da, når hun indså, at Jesus var ved at forberede sig på at rejse væk. Hun led under byrden af en stor uvished: Hvis bare Jesus ville sætte sig ned og tale frit med hende om det hele, som han havde gjort, da han var dreng, men han var konsekvent ikke meget meddelsom; han var dybt tavs om fremtiden.

128:7.11 (1418.3) James og hans brud, Esta, flyttede ind i et pænt lille hus i den vestlige del af byen, som de havde fået af hendes far. Mens

James fortsatte med at støtte sin mors hjem, blev hans kvote halveret på grund af hans ægteskab, og Josef blev formelt indsat af Jesus som familiens overhoved. Jude sendte nu meget trofast sin andel af midlerne hjem hver måned. Jakobs og Miriams bryllupper havde en meget gavnlig indflydelse på Jude, og da han tog af sted til fiskepladserne dagen efter dobbeltbrylluppet, forsikrede han Josef om, at han kunne stole på, at han “ville gøre min fulde pligt og mere til, hvis det var nødvendigt.” Og han holdt sit løfte.

128:7.12 (1418.4) Miriam boede ved siden af Maria i Jakobs hjem, da Jakob den ældre var blevet stedt til hvile hos sine fædre. Marta overtog Miriams plads i hjemmet, og den nye organisation fungerede problemfrit, inden året var omme.

128:7.13 (1418.5) Dagen efter dette dobbeltbryllup holdt Jesus en vigtig konference med James. Han fortalte fortroligt James, at han var ved at forberede sig på at forlade hjemmet. Han gav James den fulde ejendomsret til værkstedet, abdicerede formelt og højtideligt som overhoved for Josefs hus og etablerede på den mest rørende måde sin bror James som “overhoved og beskytter af min fars hus.” Han udarbejdede, og de underskrev begge, en hemmelig aftale, hvori det blev fastsat, at James til gengæld for gaven af værkstedet fremover ville påtage sig det fulde økonomiske ansvar for familien og dermed frigøre Jesus fra alle yderligere forpligtelser i disse sager. Efter at kontrakten var underskrevet, og efter at budgettet var lagt således, at familiens faktiske udgifter ville blive dækket uden noget bidrag fra Jesus, sagde Jesus til James: “Men, min søn, jeg vil fortsætte med at sende dig noget hver måned, indtil min time er kommet, men det, jeg

sender, skal du bruge, som lejligheden kræver det. Anvend mine midler til familiens fornødenheder eller fornøjelser, som du finder det passende. Brug dem i tilfælde af sygdom, eller brug dem til at imødegå de uventede nødsituationer, som kan ramme et enkelt medlem af familien.”

128:7.14 (1418.6) Således gjorde Jesus sig klar til at gå ind i den anden, og fra hjemmet fritliggende fase af sit voksne liv, før han påbegyndte sin offentlige indtræden i sin Faders anliggender.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 128](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 130](#) >>

Kapitel 129

Jesu Senere Voksenliv

129:0.1 (1419.1) JESUS havde helt og endeligt adskilt sig fra ledelsen af Nazaret-familiens hjemlige anliggender og fra den umiddelbare ledelse af dens individer. Han fortsatte, helt frem til sin dåb, med at bidrage til familiens økonomi og med at interessere sig personligt for hver enkelt af sine brødres og søstres åndelige velfærd. Og han var altid parat til at gøre alt, hvad der var menneskeligt muligt, for at hans enkemor kunne føle sig tryk og lykkelig.

129:0.2 (1419.2) Menneskesønnen havde nu gjort alle forberedelser til at løsrive sig permanent fra hjemmet i Nazaret, og det var ikke let for ham at gøre. Jesus elskede af natur sit folk; han elskede sin familie, og denne naturlige hengivenhed var blevet voldsomt forøget af hans ekstraordinære hengivenhed over for dem. Jo mere vi giver os selv til vores medmennesker, jo mere kommer vi til at elske dem; og eftersom Jesus havde givet sig selv så fuldt ud til sin familie, elskede han dem med en stor og inderlig hengivenhed.

129:0.3 (1419.3) Hele familien var langsomt vågnet op til erkendelsen af, at Jesus var ved at gøre sig klar til at forlade dem. Sorgen over den forventede adskillelse blev kun dæmpet af denne gradvise metode til at forberede dem på meddelelsen om hans planlagte afrejse. I mere end fire år havde de fornemmet, at han planlagde denne endelige adskillelse.

1. Det syvogtyvende år (21 e.kr.)

129:1.1 (1419.4) I januar i år, 21 e.Kr., på en regnfuld søndag morgen, tog Jesus uden videre afsked med sin familie og forklarede kun, at han skulle over til Tiberias og derefter på besøg i andre byer omkring Galilæas Sø. Og således forlod han dem for aldrig mere at blive et fast medlem af den husstand.

129:1.2 (1419.5) Han tilbragte en uge i Tiberias, den nye by, som snart skulle efterfølge Sepphoris som Galilæas hovedstad, og da han ikke fandt meget, der interesserede ham, fortsatte han gennem Magdala og Bethsaida til Kapernaum, hvor han stoppede for at besøge sin fars ven Zebedæus. Zebedæus' sønner var fiskere, han selv var bådebygger. Jesus af Nazaret var ekspert i både at designe og bygge; han var en mester i at arbejde med træ, og Zebedæus havde længe kendt til den dygtige håndværker fra Nazaret. I lang tid havde Zebedæus overvejet at lave bedre både; nu lagde han sine planer frem for Jesus og inviterede den besøgende tømrer til at deltage i foretagendet, og Jesus indvilligede gerne.

129:1.3 (1419.6) Jesus arbejdede kun sammen med Zebedæus i lidt mere end et år, men i løbet af den tid skabte han en ny bådtype og etablerede helt nye metoder til bådfremstilling. Ved hjælp af overlegen teknik og stærkt forbedrede metoder til at dampe brædderne begyndte Jesus og Zebedæus at bygge både af en meget overlegen type, som var langt mere sikre at sejle på søen med end de ældre typer. I flere år havde Zebedæus mere arbejde med at fremstille disse både i den nye stil, end hans lille virksomhed kunne klare; på mindre end fem år var praktisk talt alle bådene på søen blevet bygget i Zebedæus' værksted i Kapernaum. Jesus blev velkendt blandt fiskerne i Galilæa som designeren af de nye både.

129:1.4 (1420.1) Zebedæus var en moderat velhavende mand; hans bådebyggeri lå ved søen syd for Kapernaum, og hans hjem lå nede ved søbredden i nærheden af fiskerihovedkvarteret i Betsaida. Jesus boede i Zebedæus' hjem i det år og mere, han opholdt sig i Kapernaum. Han havde længe arbejdet alene i verden, det vil sige uden en far, og nød i høj grad denne periode, hvor han arbejdede sammen med en far-partner.

129:1.5 (1420.2) Zebedæus' kone, Salome, var i familie med Annas, den tidligere ypperstepræst i Jerusalem og stadig den mest indflydelsesrige i den saddukæiske gruppe, som var blevet afsat kun otte år tidligere. Salome blev en stor beundrer af Jesus. Hun elskede ham, som hun elskede sine egne sønner, James, John og David, mens hendes fire døtre betragtede Jesus som deres ældre bror. Jesus tog ofte ud at fiske med James, John og David, og de lærte, at han både var en erfaren fisker og en dygtig bådebygger.

129:1.6 (1420.3) Hele dette år sendte Jesus penge til James hver måned. Han vendte tilbage til Nazaret i oktober for at deltage i Martas bryllup, og han var ikke i Nazaret igen i over to år, da han vendte tilbage kort før Simon og Jude's dobbeltbryllup.

129:1.7 (1420.4) I løbet af dette år byggede Jesus både og fortsatte med at observere, hvordan mennesker levede på jorden. Ofte gik han ned for at besøge karavanestationen, Kapernaum, som lå på den direkte rejserute fra Damaskus mod syd. Kapernaum var en stærk romersk militærpost, og garnisonens øverstbefalende var en ikke-jødisk Jahve-troende, "en from mand," som jøderne plejede at kalde sådanne proselytter. Denne officer tilhørte en velhavende romersk familie, og han påtog sig at bygge en smuk synagoge i Kapernaum, som var blevet foræret til jøderne kort tid før, Jesus kom for at bo hos Zebedæus. Jesus holdt gudstjeneste i denne nye synagoge mere end halvdelen af tiden dette år, og nogle af de karavanefolk, der tilfældigvis var til stede, huskede ham som tømreren fra Nazaret.

129:1.8 (1420.5) Når det kom til betaling af skat, registrerede Jesus sig selv som en "dygtig håndværker fra Kapernaum." Fra denne dag og til slutningen af hans jordiske liv var han kendt som en beboer i Kapernaum. Han påberåbte sig aldrig nogen anden lovlig bopæl, selvom han af forskellige grunde tillod andre at tildele hans bopæl til Damaskus, Betania, Nazaret og endda Alexandria.

129:1.9 (1420.6) I synagogen i Kapernaum fandt han mange nye bøger i bibliotekskisterne, og han brugte mindst fem aftener om ugen på intense studier. En aften brugte han på det sociale liv med de ældre, og en aften tilbragte han sammen med de unge. Der var noget

elskværdigt og inspirerende ved Jesu personlighed, som altid tiltrak unge mennesker. Han fik dem altid til at føle sig godt tilpas i hans nærvær. Måske bestod hans store hemmelighed i, at han altid var interesseret i, hvad de lavede, samtidig med at han sjældent gav dem råd, medmindre de bad om det.

129:1.10 (1420.7) Zebedæus-familien tilbød næsten Jesus, og de undlod aldrig at deltage i de konferencer med spørgsmål og svar, som han holdt hver aften efter aftensmaden, før han tog af sted til synagogen for at studere. De unge naboer kom også ofte for at deltage i disse møder efter aftensmaden. Til disse små forsamlinger gav Jesus varieret og avanceret undervisning, lige så avanceret, som de kunne forstå. Han talte ganske frit med dem og gav udtryk for sine ideer og idealer om politik, sociologi, videnskab og filosofi, men han formastede sig aldrig til at tale med autoritativ endegyldighed, undtagen når han diskuterede religion—menneskets forhold til Gud.

129:1.11 (1421.1) En gang om ugen holdt Jesus et møde med hele husstanden, butikken og landarbejderne, for Zebedæus havde mange ansatte. Og det var blandt disse arbejdere, at Jesus første gang blev kaldt “Mesteren.” De elskede ham alle sammen. Han nød sit arbejde hos Zebedæus i Kapernaum, men han savnede børnene, der legede ude ved siden af tømrerværkstedet i Nazaret.

129:1.12 (1421.2) Af Zebedæussønnerne var James den, der var mest interesseret i Jesus som lærer, som filosof. Johannes gik mest op i hans religiøse lære og meninger. David respekterede ham som mekaniker, men tog sig ikke meget af hans religiøse synspunkter og filosofiske lære.

129:1.13 (1421.3) Ofte kom Jude over på sabbatten for at høre Jesus tale i synagogen og blev hængende for at besøge ham. Og jo mere Jude så af sin ældste bror, jo mere blev han overbevist om, at Jesus var en virkelig stor mand.

129:1.14 (1421.4) I år gjorde Jesus store fremskridt i den opadgående beherskelse af sit menneskelige sind og opnåede nye og høje niveauer af bevidst kontakt med sin indre Tankeretter.

129:1.15 (1421.5) Dette år var det sidste, hvor Jesus levede på ét og samme sted. Aldrig mere tilbragte Jesus et helt år på ét sted eller i én virksomhed. Dagene for hans pilgrimsrejser på jorden nærmede sig hastigt. Perioder med intens aktivitet lå ikke langt ude i fremtiden, men mellem hans enkle, men intenst aktive liv i fortiden og hans endnu mere intense og anstrengende offentlige tjeneste skulle der nu gå et par år med omfattende rejser og meget forskelligartet personlig aktivitet. Hans uddannelse som et menneske i denne verden skulle være afsluttet, før han kunne begynde sin karriere i undervisning og prædiken som den fuldkomne gudsmenneske i de guddommelige og eftermenneskelige faser af sin Urantia-overdragelse.

2. Det otteogtyvende år (22 e.kr.)

129:2.1 (1421.6) I marts 22 e.Kr. tog Jesus afsked med Zebedæus og Kapernaum. Han bad om en lille sum penge til at dække sine udgifter til Jerusalem. Mens han arbejdede hos Zebedæus, havde han kun

trukket små pengesummer, som han hver måned sendte til familien i Nazaret. Den ene måned kom Josef ned til Kapernaum for at hente pengene; den næste måned kom Jude over til Kapernaum, fik pengene af Jesus og tog dem med op til Nazaret. Judas hovedkvarter for fiskeriet lå kun et par kilometer syd for Kapernaum.

129:2.2 (1421.7) Da Jesus tog afsked med Zebedæus' familie, indvilligede han i at blive i Jerusalem indtil påsketiden, og de lovede alle at være til stede ved den begivenhed. De arrangerede endda at fejre påskemåltidet sammen. De sørgede alle, da Jesus forlod dem, især Zebedæus' døtre.

129:2.3 (1421.8) Før han forlod Kapernaum, havde Jesus en lang samtale med sin nyfundne ven og nære følgesvend, John Zebedee. Han fortalte John, at han overvejede at rejse meget, indtil "min time kommer" og bad John om at handle i hans sted med hensyn til at sende nogle penge til familien i Nazaret hver måned, indtil de midler, han havde til gode, skulle være opbrugt. Og John gav ham dette løfte: "Min lærer, gå i gang med dine forretninger, gør dit arbejde i verden; jeg vil handle for dig i denne eller enhver anden sag, og jeg vil våge over din familie, ligesom jeg ville pleje min egen mor og tage mig af mine egne brødre og søstre. Jeg vil udbetale dine midler, som min far har, som du har anvist, og som de måtte være nødvendige, og når dine penge er brugt, hvis jeg ikke modtager flere fra dig, og hvis din mor er i nød, så vil jeg dele min egen indtjening med hende. Gå din vej i fred. Jeg vil handle i dit sted i alle disse sager."

129:2.4 (1422.1) Efter at Jesus var rejst til Jerusalem, rådførte John sig derfor med sin far, Zebedee, om de penge, han skyldte Jesus, og han

var overrasket over, at det var så stor en sum. Da Jesus havde overladt sagen helt i deres hænder, blev de enige om, at det ville være en bedre plan at investere disse midler i fast ejendom og bruge indtægterne til at hjælpe familien i Nazaret; og da Zebedæus kendte til et lille hus i Kapernaum, som var belånt og til salg, bad han John om at købe dette hus med Jesus' penge og holde ejendomsretten i tillid for sin ven. Og John gjorde, som hans far rådede ham til. I to år blev huslejen betalt af på lånet, og dette beløb, forøget med en vis stor fond, som Jesus sendte op til John for at blive brugt efter familiens behov, svarede næsten til beløbet for denne forpligtelse; og Zebedæus sørgede for forskellen, så John betalte resten af lånet, da det forfaldt, og derved sikrede han sig klar ejendomsret til dette toværelses hus. På denne måde blev Jesus ejer af et hus i Kapernaum, men han havde ikke fået noget at vide om det.

129:2.5 (1422.2) Da familien i Nazaret hørte, at Jesus var rejst fra Kapernaum, troede de, uden at kende til den økonomiske aftale med John, at tiden var inde til, at de skulle klare sig uden yderligere hjælp fra Jesus. Jakob huskede sin kontrakt med Jesus, og med hjælp fra sine brødre påtog han sig straks det fulde ansvar for at tage sig af familien.

129:2.6 (1422.3) Men lad os gå tilbage og observere Jesus i Jerusalem. I næsten to måneder brugte han størstedelen af sin tid på at lytte til diskussionerne i templet med lejlighedsvis besøg i de forskellige rabbinerskoler. De fleste af sabbatsdagene tilbragte han i Betania.

129:2.7 (1422.4) Jesus havde taget et brev med til Jerusalem fra Salome, Zebedæus' kone, som præsenterede ham for den tidligere ypperstepræst, Annas, som "en, den samme som min egen søn." Annas tilbragte meget tid sammen med ham og tog ham personligt med på besøg på de mange akademier for Jerusalems religiøse lærere. Mens Jesus grundigt inspicerede disse skoler og omhyggeligt observerede deres undervisningsmetoder, stillede han aldrig så meget som et eneste spørgsmål offentligt. Selvom Annas betragtede Jesus som en stor mand, var han i tvivl om, hvordan han skulle rådgive ham. Han indså det tåbelige i at foreslå, at han skulle gå i en af Jerusalems skoler som elev, og alligevel vidste han godt, at Jesus aldrig ville få status som en almindelig lærer, eftersom han aldrig var blevet uddannet i disse skoler.

129:2.8 (1422.5) Nu nærmede tiden for påsken sig, og sammen med skarer fra alle kanter ankom Zebedæus og hele hans familie fra Kapernaum til Jerusalem. De standsede alle ved Annas' rummelige hjem, hvor de fejrede påsken som én lykkelig familie.

129:2.9 (1422.6) Inden påskeugen sluttede, mødte Jesus ved et tilfælde en velhavende rejsende og hans søn, en ung mand på omkring 17 år. De rejsende kom fra Indien, og da de var på vej til Rom og forskellige andre steder ved Middelhavet, havde de aftalt at ankomme til Jerusalem under påsken i håb om at finde nogen, som de kunne engagere som tolk for dem begge og som lærer for sønnen. Faderen insisterede på, at Jesus skulle rejse med dem. Jesus fortalte ham om sin familie, og at det næppe var rimeligt at rejse væk i næsten to år, hvor de måske ville komme i nød. Derpå foreslog denne rejsende fra

Orienteren at give Jesus et års løn i forskud, så han kunne betroe pengene til sine venner, så hans familie var sikret mod nød. Og Jesus indvilligede i at foretage rejsen.

129:2.10 (1423.1) Jesus overgav denne store sum til John, søn af Zebedee. Og I har fået at vide, hvordan John brugte disse penge til at afvikle pantet i Kapernaum-ejendommen. Jesus betroede Zebedæus alt om denne middelhavsrejse, men han pålagde ham ikke at fortælle det til nogen, ikke engang til sit eget kød og blod, og Zebedæus afslørede aldrig sin viden om, hvor Jesus befandt sig i løbet af denne lange periode på næsten to år. Før Jesus vendte tilbage fra denne rejse, havde familien i Nazaret næsten opgivet ham som død. Kun forsikringerne fra Zebedæus, som tog op til Nazaret med sin søn John ved flere lejligheder, holdt håbet i live i Marias hjerte.

129:2.11 (1423.2) I denne periode havde familien i Nazaret det rigtig godt; Jude havde øget sit bidrag betragteligt og fortsatte med dette ekstra bidrag, indtil han blev gift. På trods af at de ikke havde brug for megen hjælp, havde John Zebedee for vane at tage gaver med hver måned til Maria og Ruth, som Jesus havde instrueret ham i.

3. Det niogtyvende år (23 e.kr.)

129:3.1 (1423.3) Hele Jesu niogtyvende år blev brugt på at afslutte rundreisen i Middelhavsverdenen. De vigtigste begivenheder, så vidt

vi har tilladelse til at afsløre disse oplevelser, udgør emnerne i de fortællinger, der følger umiddelbart efter dette kapitel.

129:3.2 (1423.4) Under hele denne rejse gennem den romerske verden var Jesus, af mange årsager, kendt som den *skriftlærde fra Damaskus*. På Korinth og andre steder under tilbagerejsen var han dog kendt som den *jødiske privatlærer*.

129:3.3 (1423.5) Dette var en begivenhedsrig periode i Jesu liv. Under denne rejse, knyttede han mange kontakter med sine medmennesker, men denne erfaring udgør en fase i hans liv, som han aldrig åbenbarede for noget medlem af hans familie eller nogen af apostlene. Jesus levede sit jordiske liv og forlod denne verden uden at nogen (undtagen Zebedæus af Betsajda) fik at vide, at han havde gjort denne omfattende tur. Nogle af hans venner troede, han var vendt tilbage til Damaskus, andre troede, han havde taget til Indien. Hans egen familie var tilbøjelig til at tro, at han var i Alexandria, da de vidste, at han engang var blevet inviteret til at komme der for at blive stedfortrædende chazan.

129:3.4 (1423.6) Da Jesus vendte tilbage til Palæstina, gjorde han intet for at ændre familiens opfattelse, om at han havde rejst fra Jerusalem til Alexandria. Han lod dem blive i deres tro på, at han havde brugt al den tid, han havde været væk fra Palæstina i denne lærdommens og kulturens by. Kun bådebyggeren Zebedæus af Betsajda kendte de faktiske omstændigheder i denne henseende, og Zebedæus sagde ikke noget til nogen.

129:3.5 (1423.7) I alle jeres bestræbelser på at dechifrere betydningen af Jesu liv på Urantia, må I huske på motivationen for Mikael's overdragelse. Hvis I ønsker at forstå betydningen af mange af hans tilsyneladende mærkelige gerninger, må I indse formålet med hans ophold i jeres verden. Han var hele tiden omhyggelig med ikke at opbygge en alt for tiltrækkende og opmærksomhedskrævende personlig karriere. Han ønskede ikke at komme med usædvanlige eller overvældende appeller til sine medmennesker. Han var dedikeret til arbejdet med at åbenbare den himmelske Fader for sine medmennesker og var samtidig indviet til den sublime opgave at leve sit jordiske liv, alt imens han var underlagt den samme paradisiske Faders vilje.

129:3.6 (1424.1) Det vil også altid være en hjælp til at forstå Jesu liv på jorden, hvis alle dødelige studerende af denne guddommelige overdragelse vil huske, at mens han levede dette inkarnerede liv *på* Urantia, levede han det *for* hele sit univers. Der var noget særligt og inspirerende forbundet med det liv, han levede i den dødelige naturs kød for hver eneste beboede sfære i hele Nebadon's univers. Det samme gælder også for alle de verdener, der er blevet beboelige siden den begivenhedsrige tid, hvor han opholdt sig på Urantia. Og det vil ligeledes være tilfældet for alle verdener, der måtte blive beboet af viljesvæsener i hele dette lokalunivers' fremtidige historie.

129:3.7 (1424.2) Menneskesønnen afsluttede praktisk talt sin pædagogiske kontakttræning med de forskellige folkeslag i verden på sin tid og i sin generation i løbet af og gennem erfaringerne fra denne

rundrejse i den romerske verden. Da han vendte tilbage til Nazaret, havde han ved hjælp af denne rejseuddannelse næsten lært, hvordan mennesket levede og udfoldede sin eksistens på Urantia.

129:3.8 (1424.3) Det egentlige formål med hans rejse omkring

Middelhavet var at *kende mennesker*. Han kom meget tæt på hundredvis af mennesker på denne rejse. Han mødte og elskede alle slags mennesker, rige og fattige, høje og lave, sorte og hvide, uddannede og uuddannede, kultiverede og ukultiverede, dyriske og åndelige, religiøse og irreligiøse, moralske og umoralske.

129:3.9 (1424.4) På denne Middelhavsrejse gjorde Jesus store fremskridt i sin menneskelige opgave med at mestre det materielle og jordiske sind, og hans indre Retter gjorde store fremskridt i opstigningen og den åndelige erobring af det samme menneskelige intellekt. Ved slutningen af denne tur vidste Jesus praktisk talt—med al menneskelig sikkerhed—at han var en Guds søn, en skabersøn af den universelle Fader. Retteren var mere og mere i stand til at fremkalde skyggefulde erindringer i Menneskesønnens sind om hans oplevelse i Paradis sammen med sin guddommelige Fader, før han nogensinde kom til at organisere og administrere dette lokalunivers i Nebadon. Således bragte Retteren lidt efter lidt de nødvendige erindringer om hans tidligere og guddommelige eksistens i de forskellige epoker i den næsten evige fortid til Jesu menneskelige bevidsthed. Den sidste episode af hans førmenneskelige erfaring, der blev bragt frem af Retteren, var hans afskedskonference med Immanuel af Salvington, lige før han overgav sin bevidste personlighed for at påbegynde inkarnationen på Urantia. Og dette endelige erindringsbillede af den

førmenneskelige eksistens blev tydeliggjort i Jesu bevidsthed på selve dagen for hans dåb af Johannes i Jordan.

4. Mennesket Jesus

129:4.1 (1424.5) For de himmelske intelligenser i lokaluniverset var denne middelhavsrejse den mest spændende af alle Jesu oplevelser på jorden, i hvert fald af hele hans karriere lige op til korsfæstelsen og hans død. Dette var den fascinerende periode i hans *personlige tjeneste*, i modsætning til den snart følgende epoke med offentlig tjeneste. Denne unikke episode var så meget desto mere fængslende, fordi han på dette tidspunkt stadig var tømreren fra Nazaret, bådebyggeren fra Kapernaum, den skriftlærde fra Damaskus; han var stadig Menneskesønnen. Han havde endnu ikke opnået den fuldstændige beherskelse af sit menneskelige sind; Retteren havde ikke fuldt ud behersket og modvirket den dødelige identitet. Han var stadig et menneske blandt mennesker.

129:4.2 (1425.1) Menneskesønnens rent menneskelige religiøse oplevelse —hans personlige åndelige vækst—nåede næsten sit højdepunkt i løbet af dette niogtyvende år. Denne oplevelse af åndelig udvikling var en konsekvent gradvis vækst fra det øjeblik, hvor hans Tankeretter ankom, indtil dagen for fuldførelsen og bekræftelsen af det naturlige og normale menneskelige forhold mellem menneskets materielle sind og åndens sindelag—fænomenet med at gøre disse to sind til ét, den oplevelse, som Menneskesønnen som en inkarneret

dødelig i riget opnåede som fuldbyrkelse og endegyldighed på dagen for sin dåb i Jordanfloden.

129:4.3 (1425.2) I løbet af disse år, hvor han tilsyneladende ikke deltog i så mange perioder med formelt fællesskab med sin Far i himlen, perfektionerede han stadig mere effektive metoder til personlig kommunikation med Paradisfaderens åndelige tilstedeværelse i sit indre. Han levede et virkeligt liv, et fuldt liv og et virkelig normalt, naturligt og gennemsnitligt liv i kødet. Han ved af personlig erfaring, hvad der svarer til hele summen og substansen af det liv, mennesker lever i de materielle verdener i tid og rum.

129:4.4 (1425.3) Menneskesønnen oplevede det brede spektrum af menneskelige følelser, som strækker sig fra fantastisk glæde til dyb sorg. Han var et glædens barn og et væsen med et sjældent godt humør; på samme måde var han en “sorgens mand og kendt med elendighed.” I åndelig forstand gennemlevede han det jordiske liv fra bund til top, fra begyndelse til slutning. Fra et materielt synspunkt kan det se ud, som om han slap for at gennemleve begge de sociale ekstremer i den menneskelige eksistens, men intellektuelt blev han helt fortrolig med menneskehedens hele og komplette erfaring.

129:4.5 (1425.4) Jesus kender til tanker og følelser, drifter og impulser hos de evolutionære og opstigende dødelige i rigerne, fra fødsel til død. Han har levet det menneskelige liv fra begyndelsen af det fysiske, intellektuelle og åndelige selvskab op gennem spædbarnsalderen, barndommen, ungdommen og voksenlivet—selv til den menneskelige oplevelse af døden. Han har ikke blot gennemgået disse sædvanlige og velkendte menneskelige perioder

med intellektuel og åndelig udvikling, men han har *også* fuldt ud højere og mere fuldt ud oplevet de højere og mere avancerede faser af menneskelig og Retterens forsoning, som så få dødelige på Urantia nogensinde opnår. Og således oplevede han det dødelige menneskes fulde liv, ikke kun som det leves på jeres verden, men også som det leves på alle andre evolutionære verdener i tid og rum, selv på den højeste og mest avancerede af alle de verdener, der er etableret i lys og liv.

129:4.6 (1425.5) Selv om dette perfekte liv, som Jesus levede i lighed med dødeligt kød måske ikke fik hans meddødeliges ubetingede og universelle godkendelse af dem, der tilfældigvis var hans samtidige på jorden, så fik det liv som Jesus af Nazaret levede i kødet og på Urantia dog den Universal Faders fulde og ubetingede accept, som på en og samme tid og i ét og samme personlighedsliv, udgørende den fulde åbenbaring af den evige Gud til det dødelige menneske og præsentationen af den fuldkomne menneskelige personlighed til den uendelige Skabers tilfredsstillelse.

129:4.7 (1425.6) Og det var hans sande og højeste formål. Han kom ikke ned for at leve på Urantia som det perfekte og detaljerede eksempel for noget barn eller voksen, nogen mand eller kvinde, i den tidsalder eller nogen anden. Det er sandt, at vi alle i hans fulde, rige, smukke og ædle liv kan finde meget, der er udsøgt eksemplarisk og guddommeligt inspirerende, men det er fordi, han levede et sandt og ægte menneskeliv. Jesus levede ikke sit liv på jorden for at sætte et eksempel, som alle andre mennesker kunne kopiere. Han levede dette liv i kødet ved den samme barmhjertighedstjeneste, så I alle

kan leve jeres liv på jorden; og som han levede sit dødelige liv på sin tid og *som han var*, så satte han derved eksemplet for os alle, så vi kan leve vores liv på vores tid og *som vi er*. I kan måske ikke stræbe efter at leve hans liv, men I kan vælge at *leve jeres liv* som han levede sit, og på samme måde. Jesus er måske ikke det tekniske og detaljerede eksempel for alle dødelige i alle tidsaldre på alle områder i dette lokalunivers, men han er for evigt inspirationen og vejledningen for alle paradis-pilgrimme fra de første opstigningsverdener op gennem et univers af universer og videre gennem Havona til Paradis. Jesus er den *nye og levende vej* fra mennesket til Gud, fra det delvise til det fuldkomne, fra det jordiske til det himmelske, fra tid til evighed.

129:4.8 (1426.1) Ved udgangen af det nioogtyvende år havde Jesus af Nazaret stort set afsluttet det liv, der kræves af dødelige, som opholder sig i kødet. Han kom til jorden som Guds fylde, der skulle åbenbares for mennesket; han var nu næsten blevet et fuldkomment menneske, der ventede på en lejlighed til at åbenbare sig for Gud. Og han gjorde alt dette, før han var fyldt tredive år.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 129](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 131](#) >>

Kapitel 130

På Vej Til Rom

130:0.1 (1427.1) TUREN rundt i den romerske verden optog det meste af det otteogtyvende og hele det niogtyvende år af Jesu liv på jorden. Jesus og de to indfødte fra Indien—Gonod og hans søn Ganid—forlod Jerusalem en søndag morgen, den 26. april år 22 e.Kr. De gennemførte deres rejse efter planen, og Jesus tog afsked med far og søn i byen Charax ved Den Persiske Golf den tiende december året efter, år 23 e.Kr.

130:0.2 (1427.2) Fra Jerusalem tog de til Cæsarea via Joppe. I Cæsarea tog de en båd til Alexandria. Fra Alexandria sejlede de til Lasea på Kreta. Fra Kreta sejlede de til Karthago og lagde til i Kyrene. I Kartago tog de en båd til Napoli, hvor de stoppede ved Malta, Syrakus og Messina. Fra Napoli tog de til Capua, hvorfra de rejste ad Appia-vejen til Rom.

130:0.3 (1427.3) Efter opholdet i Rom tog de over land til Tarentum, hvor de satte sejl mod Athen i Grækenland med stop i Nikopolis og

Korinth. Fra Athen tog de til Efesos via Troas. Fra Efesos sejlede de til Cypern og lagde til på Rhodos undervejs. De brugte en del tid på at besøge og hvile sig på Cypern og sejlede derefter til Antiokia i Syrien. Fra Antiokia rejste de sydpå til Sidon og gik derefter over til Damaskus. Derfra rejste de med karavane til Mesopotamien, hvor de passerede Thapsacus og Larissa. De tilbragte noget tid i Babylon, besøgte Ur og andre steder og tog derefter til Susa. Fra Susa rejste de til Charax, hvorfra Gonod og Ganid begav sig til Indien.

130:0.4 (1427.4) Det var, mens han arbejdede fire måneder i Damaskus, at Jesus havde lært grundtrækkene af det sprog, som Gonod og Ganid talte. Mens han var der, havde han arbejdet meget med oversættelser fra græsk til et af Indiens sprog, assisteret af en indfødt fra Gonods hjemdistrikt.

130:0.5 (1427.5) På denne Middelhavstur tilbragte Jesus omkring halvdelen af hver dag med at undervise Ganid og fungere som tolk under Gonods forretningskonferencer og sociale kontakter. Resten af hver dag, som var til hans rådighed, brugte han på at skabe de tætte personlige kontakter med sine medmennesker, de intime forbindelser med de dødelige i riget, som i den grad karakteriserede hans aktiviteter i de år, der gik lige forud for hans offentlige tjeneste.

130:0.6 (1427.6) Gennem førstehåndsobservationer og konkret kontakt gjorde Jesus sig bekendt med Vestens og Levantens højere materielle og intellektuelle civilisation; fra Gonod og hans geniale søn lærte han en hel del om Indiens og Kinas civilisation og kultur, for Gonod, som

selv var indbygger i Indien, havde foretaget tre omfattende rejser til den gule races imperium.

130:0.7 (1427.7) Ganid, den unge mand, lærte meget af Jesus under dette lange og intime samvær. De udviklede en stor kærlighed til hinanden, og drengens far forsøgte mange gange at overtale Jesus til at tage med dem tilbage til Indien, men Jesus afslog altid med henvisning til nødvendigheden af at vende tilbage til sin familie i Palæstina.

1. I jaffa—samtalen om jonas

130:1.1 (1428.1) Under deres ophold i Joppe mødte Jesus Gadijah, en filister-tolk, som arbejdede for en Simon, en garver. Gonods agenter i Mesopotamien havde gjort mange forretninger med denne Simon, så Gonod og hans søn ønskede at aflægge ham et besøg på deres vej til Cæsarea. Mens de opholdt sig i Jaffa, blev Jesus og Gadijah varme venner. Denne unge filister var sandhedssøgende. Jesus var en sandhedsgiver; han *var* sandheden for den generation på Urantia. Når en stor sandhedssøger og en stor sandhedsgiver mødes, er resultatet en stor og befriende oplysning født af oplevelsen af en ny sandhed.

130:1.2 (1428.2) En dag efter aftensmåltidet spadserede Jesus og den unge filister nede ved havet, og Gadijah, som ikke vidste, at denne “skriftlærde fra Damaskus” var så velbevandret i de hebraiske traditioner, udpegede for Jesus det skib, hvorfra det siges, at Jonas

var gået i land på sin ulykkelige rejse til Tarsis. Og da han havde afsluttet sine bemærkninger, stillede han Jesus dette spørgsmål: “Men tror du virkelig, at den store fisk slugte Jonas?” Jesus fornemmede, at denne unge mands liv havde været enormt påvirket af denne tradition, og at dens overvejelser havde indprentet ham det tåbelige i at forsøge at løbe fra pligten; Jesus sagde derfor ikke noget, der pludselig ville ødelægge grundlaget for Gadiahs nuværende motivation for praktisk liv. Som svar på dette spørgsmål sagde Jesus: “Min ven, vi er alle Jonas’er med liv, der skal leves i overensstemmelse med Guds vilje, og til enhver tid, når vi forsøger at undslippe den nuværende pligt til at leve ved at løbe væk til fjerne fristelser, sætter vi os derved i den umiddelbare kontrol af de indflydelser, der ikke er styret af sandhedens og retfærdighedens kræfter. Flugten fra pligten er et offer for sandheden. Flugten fra lysets og livets tjeneste kan kun resultere i de pinefulde konflikter med egoismens vanskelige hvaler, som i sidste ende fører til mørke og død, medmindre sådanne gudsforladte Jonas’er vender deres hjerter, selv når de er i den dybeste fortvivlelse, for at søge Gud og hans godhed. Og når sådanne modløse sjæle oprigtigt søger Gud—hungrer efter sandhed og tørster efter retfærdighed—er der intet, der kan holde dem i yderligere fangenskab. Uanset hvor dybt de er faldet, når de søger lyset af et helt hjerte, vil Herren Guds ånd i himlen befri dem fra deres fangenskab; livets onde omstændigheder vil spytte dem ud på det tørre land med nye muligheder for fornyet tjeneste og et klogere liv.”

130:1.3 (1428.3) Gadiah blev stærkt bevæget af Jesu undervisning, og de talte sammen til langt ud på natten ved havet, og før de gik til deres logi, bad de sammen og for hinanden. Det var den samme Gadiah, som lyttede til Peters senere forkyndelse, blev dybt troende på Jesus af Nazaret og havde et mindeværdigt skænderi med Peter en aften i Dorcas' hjem. Og Gadiah havde meget at gøre med Simon, den rige læderhandlers, endelige beslutning om at tage imod kristendommen.

130:1.4 (1428.4) (I denne fortælling om Jesu personlige arbejde med sine meddødelige på denne tur rundt i Middelhavet vil vi, i overensstemmelse med vores tilladelse, frit oversætte hans ord til moderne fraseologi, der er gældende på Urantia på tidspunktet for denne præsentation).

130:1.5 (1429.1) Jesu sidste besøg hos Gadiah drejede sig om en diskussion om godt og ondt. Denne unge filister var meget plaget af en følelse af uretfærdighed på grund af tilstedeværelsen af det onde i verden sammen med det gode. Han sagde: "Hvordan kan Gud, hvis han er uendelig god, tillade os at lide under det ondes sorger; når alt kommer til alt, hvem skaber det onde?" På den tid troede mange stadig, at Gud skaber både godt og ondt, men Jesus har aldrig undervist i en sådan fejl. Som svar på dette spørgsmål sagde Jesus: "Min bror, Gud er kærlighed; derfor må han være god, og hans godhed er så stor og virkelig, at den ikke kan rumme ondskabens små og uvirkelige ting. Gud er så positivt god, at der absolut ikke er plads til negativ ondskab i ham. Ondskab er det umodne valg og det ureflekterede fejltrin hos dem, der er modstandsdygtige over for

godhed, afvisende over for skønhed og illoyale over for sandheden. Ondskab er kun umodenhedens fejltilpasning eller uvidenhedens forstyrrende og forvrængende indflydelse. Ondskab er det uundgåelige mørke, som følger i hælene på den ukloge afvisning af lyset. Ondskab er det, der er mørkt og usandt, og som, når det bevidst omfavnes og forsætligt støttes, bliver til synd.

130:1.6 (1429.2) “Jeres Far i himlen har, ved at give jer evnen til at vælge mellem sandhed og fejl, skabt det potentielle negative i den positive vej til lys og liv; men sådanne fejl af ondskab er i virkeligheden ikke-eksisterende indtil det tidspunkt, hvor et intelligent væsen vil have deres eksistens ved at vælge livets vej forkert. Og så bliver ondskaben senere ophøjet til synd på grund af det bevidste og overlagte valg fra et sådant viljestærkt og oprørsk væsen. Det er derfor, vores Far i himlen tillader det gode og det onde at gå sammen indtil livets afslutning, ligesom naturen tillader hveden og ukrudtet at vokse side om side indtil høsten.” Gadiah var fuldt ud tilfreds med Jesu svar på hans spørgsmål, efter at deres efterfølgende diskussion havde gjort den virkelige betydning af disse betydningsfulde udsagn klar for ham.

2. I cæsarea

130:2.1 (1429.3) Jesus og hans venner blev i Cæsarea længere end forventet, fordi man opdagede, at en af de store styrepagajer på det skib, de skulle om bord på, var i fare for at knække. Kaptajnen

beslattede at blive i havnen, mens der blev lavet en ny. Der var mangel på dygtige træarbejdere til denne opgave, så Jesus meldte sig frivilligt til at hjælpe. Om aftenen spadserede Jesus og hans venner rundt på den smukke mur, der fungerede som en promenade rundt om havnen. Ganid nød i høj grad Jesus' forklaring af byens vandsystem og den teknik, hvor tidevandet blev brugt til at skylle byens gader og kloakker. Denne unge inder var meget imponeret over Augustus-templet, der ligger på en forhøjning og har en kolossal statue af den romerske kejser på toppen. Den anden eftermiddag af deres ophold overværede de tre en forestilling i det enorme amfiteater, der havde plads til tyve tusinde mennesker, og samme aften så de et græsk stykke på teatret. Det var de første forestillinger af denne art, Ganid nogensinde havde været vidne til, og han stillede Jesus mange spørgsmål om dem. Om morgenen den tredje dag aflagde de et formelt besøg i guvernørens palads, for Cæsarea var Palæstinas hovedstad og residens for den romerske prokurator.

130:2.2 (1429.4) På deres kro boede der også en købmand fra Mongoliet, og da denne østerlænding talte ret godt græsk, havde Jesus flere lange besøg hos ham. Denne mand var meget imponeret over Jesu livsfilosofi og glemte aldrig hans visdomsord om "at leve det himmelske liv, mens man er på jorden, ved hjælp af daglig underkastelse under den himmelske Faders vilje." Denne købmand var taoist, og han var dermed blevet en stærk tilhænger af doktrinen om en universel Guddom. Da han vendte tilbage til Mongoliet, begyndte han at undervise sine naboer og forretningsforbindelser i

disse avancerede sandheder, og som et direkte resultat af disse aktiviteter besluttede hans ældste søn at blive taoistisk præst. Denne unge mand udøvede en stor indflydelse på vegne af den avancerede sandhed i hele sin levetid og blev efterfulgt af en søn og et barnebarn, der ligeledes var hengivent loyale over for læren om den ene Gud—himlens øverste hersker.

130:2.3 (1430.1) Mens den østlige gren af den tidlige kristne kirke, der havde sit hovedkvarter i Philadelphia, holdt mere trofast fast i Jesu lære end brødrene i Jerusalem, var det beklageligt, at der ikke var nogen som Peter, der tog til Kina, eller som Paulus, der tog til Indien, hvor den åndelige jord dengang var så gunstig til at plante frøet til det nye evangelium om riget. Netop Jesu lære, som den blev opfattet af filadelfianerne, ville have været lige så umiddelbar og effektiv en appel til de åndeligt sultne asiatiske folks sind, som Peters og Paulus' forkyndelse var i Vesten.

130:2.4 (1430.2) En af de unge mænd, som en dag arbejdede sammen med Jesus på styrepinden, blev meget interesseret i de ord, som han lod falde fra time til time, mens de knoklede på skibsværftet. Da Jesus antydte, at Faderen i himlen var interesseret i sine børns velfærd på jorden, sagde denne unge græker, Anaxand: "Hvis guderne er interesserede i mig, hvorfor fjerner de så ikke den grusomme og uretfærdige værkfører her?" Han blev forskrækket, da Jesus svarede: "Eftersom du kender venlighedens veje og værdsætter retfærdighed, har guderne måske bragt denne vildfarne mand nær, så du kan lede ham ind på denne bedre vej. Måske er du det salt, som

skal gøre denne bror mere behagelig for alle andre mennesker; hvis du altså ikke har mistet din smag. Som det er nu, er denne mand din herre, fordi hans onde veje påvirker dig negativt. Hvorfor ikke hævde dit herredømme over det onde i kraft af det godes magt og således blive herre over alle relationer mellem jer to? Jeg forudser, at det gode i dig kunne overvinde det onde i ham, hvis du gav det en fair og levende chance. Der er ikke noget eventyr i den dødelige eksistens, der er mere spændende end at nyde opstemningen ved at blive den materielle livspartner med åndelig energi og guddommelig sandhed i en af deres triumferende kampe mod fejl og ondskab. Det er en vidunderlig og transformerende oplevelse at blive den levende kanal for åndeligt lys til den dødelige, der sidder i åndeligt mørke. Hvis du er mere velsignet med sandhed, end denne mand er, bør hans behov udfordre dig. Du er bestemt ikke den kujon, der kunne stå på stranden og se et medmenneske, der ikke kunne svømme, gå til grunde! Hvor meget mere værd er denne mands sjæl, der famler i mørket, sammenlignet med hans krop, der drukner i vandet!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand blev meget bevæget af Jesu ord. Straks fortalte han sin overordnede, hvad Jesus havde sagt, og den nat søgte de begge Jesu råd om deres sjæles ve og vel. Og senere, efter at det kristne budskab var blevet forkyndt i Cæsarea, troede begge disse mænd, den ene græker og den anden romer, på Filips forkyndelse og blev fremtrædende medlemmer af den kirke, som han grundlagde. Senere blev denne unge græker udnævnt til forvalter for en romersk centurion, Cornelius, som blev en troende gennem Peters tjeneste. Anaxand fortsatte med at give lys til dem, der sad i mørket, indtil

Paulus blev fængslet i Cæsarea, hvor han ved et uheld omkom i den store nedslagtning af tyve tusinde jøder, mens han tog sig af de lidende og døende.

130:2.6 (1431.1) Ganid var på dette tidspunkt begyndt at lære, hvordan hans læremester brugte sin fritid på denne usædvanlige personlige tjeneste for sine medmennesker, og den unge inder satte sig for at finde ud af motivet til disse uophørlige aktiviteter. Han spurgte: “Hvorfor beskæftiger du dig så meget med disse besøg hos fremmede?” Og Jesus svarede: “Ganid, intet menneske er fremmed for den, der kender Gud. I oplevelsen af at finde Faderen i himlen opdager du, at alle mennesker er dine brødre, og virker det ikke mærkeligt, at man skulle nyde glæden ved at møde en nyopdaget bror? At blive bekendt med sine brødre og søstre, at kende deres problemer og lære at elske dem, er den højeste oplevelse i livet.”

130:2.7 (1431.2) Det var en konference, der varede til langt ud på natten, hvor den unge mand bad Jesus om at fortælle ham forskellen mellem Guds vilje og den menneskelige tankevirksomhed, der vælger, og som også kaldes vilje. Jesus sagde i al væsentlighed: Guds vilje er Guds vej, partnerskab med Guds valg i lyset af ethvert potentielt alternativ. At gøre Guds vilje er derfor den progressive oplevelse af at blive mere og mere som Gud, og Gud er kilden til og skæbnen for alt, hvad der er godt, smukt og sandt. Menneskets vilje er menneskets vej, summen og substansen af det, som den dødelige vælger at være og gøre. Vilje er et selvbevidst væsens bevidste valg, som fører til beslutninger og adfærd baseret på intelligent refleksion.

130:2.8 (1431.3) Den eftermiddag havde Jesus og Ganid begge nydt at lege med en meget intelligent hyrdehund, og Ganid ville vide, om hunden havde en sjæl, om den havde en vilje, og som svar på hans spørgsmål sagde Jesus: “Hunden har et sind, som kan kende det materielle menneske, sin herre, men ikke Gud, som er ånd; derfor har hunden ikke en åndelig natur og kan ikke nyde en åndelig oplevelse. Hunden har måske en vilje, der stammer fra naturen og forstærkes af træning, men en sådan sindskraft er ikke en åndelig kraft, og den kan heller ikke sammenlignes med den menneskelige vilje, for så vidt som den ikke er *reflekterende*—den er ikke resultatet af at skelne mellem højere og moralske betydninger eller vælge åndelige og evige værdier. Det er besiddelsen af sådanne evner til åndelig skelnen og valg af sandhed, der gør det dødelige menneske til et moralsk væsen, et væsen udstyret med egenskaber som åndeligt ansvar og potentiale for evig overlevelse.” Jesus fortsatte med at forklare, at det er fraværet af sådanne mentale kræfter i dyret, der gør det evigt umuligt for dyreverdenen at udvikle sprog i tiden eller at opleve noget, der svarer til personlighedens overlevelse i evigheden. Som et resultat af denne dags instruktion troede Ganid aldrig mere på, at menneskesjæle kunne forvandles til dyrekroppe.

130:2.9 (1431.4) Den næste dag talte Ganid om alt dette med sin far, og det var som svar på Gonods spørgsmål, at Jesus forklarede, at “menneskelige viljer, der er fuldt optaget af kun at træffe timelige beslutninger, der har at gøre med de materielle problemer i dyrenes eksistens, er dømt til at gå til grunde med tiden. De, der træffer helhjertede moralske beslutninger og ubetingede åndelige valg,

bliver således gradvist identificeret med den iboende og guddommelige ånd, og derved bliver de i stigende grad forvandlet til værdierne for evig overlevelse—uendelig progression af guddommelig tjeneste.”

130:2.10 (1431.5) Det var på samme dag, at vi første gang hørte den betydningsfulde sandhed, som udtrykt i moderne termer ville betyde: “Vilje er den manifestation af det menneskelige sind, som gør det muligt for den subjektive bevidsthed at udtrykke sig objektivt og at opleve fænomenet at stræbe efter at være gudelignende.” Og det er i den samme forstand, at ethvert reflekterende og åndeligt tænkende menneske kan blive *skabende*.

3. I alexandria

130:3.1 (1432.1) Det havde været et begivenhedsrigt besøg i Cæsarea, og da båden var klar, tog Jesus og hans to venner en dag ved middagstid af sted til Alexandria i Egypten.

130:3.2 (1432.2) De tre havde en meget behagelig rejse til Alexandria. Ganid var begejstret for rejsen og holdt Jesus beskæftiget med at svare på spørgsmål. Da de nærmede sig byens havn, blev den unge mand begejstret for det store fyrtårn Faros, der lå på den ø, som Alexander havde forbundet med en mole til fastlandet og dermed skabt to storslåede havne og derved gjort Alexandria til det maritime handelskryds mellem Afrika, Asien og Europa. Dette store fyrtårn var

et af verdens syv vidundere og var forløberen for alle senere fyrtårne. De stod op tidligt om morgenen for at se denne fantastiske livsreddende anordning, og midt i Ganids udråb sagde Jesus: “Og du, min søn, vil være som dette fyrtårn, når du vender tilbage til Indien, selv efter at din far er stedt til hvile; du vil blive som livets lys for dem, der sidder omkring dig i mørke, og vise alle, der ønsker det, vejen til at nå frelsens havn i sikkerhed.” Og mens Ganid klemte Jesus’ hånd, sagde han: “Det vil jeg.”

130:3.3 (1432.3) Og igen bemærker vi, at de tidlige lærere af den kristne religion begik en stor fejl, da de så udelukkende rettede deres opmærksomhed mod den vestlige civilisation i den romerske verden. Jesu lære, som den blev opfattet af de mesopotamiske troende i det første århundrede, ville uden videre være blevet modtaget af de forskellige grupper af asiatiske religionsudøvere.

130:3.4 (1432.4) Fire timer efter ankomst havde de slået sig ned nær den østlige ende af den lange og brede boulevard, tredive meter bred og otte kilometer lang, som strakte sig ud til de vestlige grænser af denne millionby. Efter den første gennemgang af byens hovedattraktioner—universitetet (museet), biblioteket, Alexanders kongelige mausoleum, paladset, Neptuns tempel, teatret og gymnastiksalen—gik Gonod i gang med forretninger, mens Jesus og Ganid gik til biblioteket, det største i verden. Her var samlet næsten en million manuskripter fra hele den civiliserede verden: Grækenland, Rom, Palæstina, Parthien, Indien, Kina og endda Japan. I dette bibliotek så Ganid den største samling af indisk

litteratur i hele verden; og de tilbragte noget tid her hver dag under hele deres ophold i Alexandria. Jesus fortalte Ganid om oversættelsen af de hebraiske skrifter til græsk på dette sted. Og de diskuterede igen og igen alle verdens religioner, mens Jesus forsøgte at påpege sandheden i hver enkelt over for dette unge sind og altid tilføjede: "Men Jahve er den Gud, der er udviklet ud fra Melkisedeks åbenbaringer og Abrahams pagt. Jøderne var Abrahams efterkommere og indtog efterfølgende selve det land, hvor Melkisedek havde levet og undervist, og hvorfra han sendte lærere til hele verden; og deres religion skildrede i sidste ende en klarere anerkendelse af Herren, Israels Gud, som den universelle Fader i himlen end nogen anden verdensreligion."

130:3.5 (1432.5) Under Jesu ledelse lavede Ganid en samling af læren fra alle de religioner i verden, som anerkendte en universel guddom, selv om de også kunne give mere eller mindre anerkendelse til underordnede guddomme. Efter mange diskussioner besluttede Jesus og Ganid, at romerne ikke havde nogen virkelig Gud i deres religion, at deres religion næppe var andet end kejserdyrkelse. Grækerne, konkluderede de, havde en filosofi, men næppe en religion med en personlig Gud. Mysteriekulterne forkastede de på grund af forvirringen i deres mangfoldighed, og fordi deres forskellige gudsopfattelser så ud til at stamme fra andre og ældre religioner.

130:3.6 (1433.1) Selv om disse oversættelser blev foretaget i Alexandria, arrangerede Ganid ikke endeligt disse udvalg og tilføjede sine egne personlige konklusioner før mod slutningen af deres ophold i Rom.

Han var meget overrasket over at opdage, at de bedste af forfatterne til verdens hellige litteratur alle mere eller mindre klart anerkendte eksistensen af en evig Gud og var meget enige med hensyn til hans karakter og hans forhold til det dødelige menneske.

130:3.7 (1433.2) Jesus og Ganid tilbragte meget tid på museet under deres ophold i Alexandria. Dette museum var ikke en samling af sjældne genstande, men snarere et universitet for kunst, videnskab og litteratur. Lærde professorer holdt her daglige forelæsninger, og på den tid var dette det intellektuelle centrum i den vestlige verden. Dag for dag fortolkede Jesus forelæsningerne for Ganid, og en dag i den anden uge udbrød den unge mand: "Lærer Joshua, du ved mere end disse professorer; du burde rejse dig op og fortælle dem de store ting, du har fortalt mig; de er omtågede af mange tanker. Jeg vil tale med min far og få ham til at ordne det." Jesus smilede og sagde: "Du er en beundrende elev, men disse lærere er ikke indstillet på, at du og jeg skal undervise dem. Stoltheden ved uåndelig læring er en forræderisk ting i menneskelig erfaring. Den sande lærer opretholder sin intellektuelle integritet ved altid at forblive en elev."

130:3.8 (1433.3) Alexandria var byen for den blandede kultur i Occidenten og næst efter Rom den største og mest storslåede i verden. Her lå den største jødiske synagoge i verden, sæde for Alexandrias Sanhedrin, hvor de halvfjerds ældste herskede.

130:3.9 (1433.4) Blandt de mange mænd, som Gonod gjorde forretninger med, var en vis jødisk bankmand, Alexander, hvis bror, Filo, var en af datidens berømte religiøse filosoffer. Filo var engageret i den prisværdige, men overordentlig vanskelige opgave at harmonisere

græsk filosofi og hebraisk teologi. Ganid og Jesus talte meget om Filos lære og forventede at overvære nogle af hans forelæsninger, men under hele deres ophold i Alexandria lå denne berømte hellenistiske jøde syg i sengen.

130:3.10 (1433.5) Jesus anbefalede Ganid meget i den græske filosofi og de stoiske doktriner, men han indprentede drengen den sandhed, at disse trossystemer, ligesom den ubestemte lære hos nogle af hans egne folk, kun var religioner i den forstand, at de førte mennesker til at finde Gud og nyde en levende erfaring i at kende den Evige.

4. Samtalen on virkelighed

130:4.1 (1433.6) Aftenen før de forlod Alexandria, havde Ganid og Jesus et langt besøg hos en af regeringens professorer på universitetet, som forelæste om Platons lære. Jesus tolkede for den lærde græske lærer, men kom ikke selv med noget, der kunne tilbagevise den græske filosofi. Gonod var på forretningsrejse den aften, så da professoren var gået, havde læreren og hans elev en lang og hjertelig snak om Platons doktriner. Mens Jesus gav en kvalificeret godkendelse af nogle af de græske læresætninger, som havde at gøre med teorien om, at de materielle ting i verden er skyggefulde refleksioner af usynlige, men mere substantielle åndelige realiteter, forsøgte han at lægge et mere troværdigt fundament for drengens tænkning; så han

begyndte en lang afhandling om virkelighedens natur i universet. I substans og i moderne fraseologi sagde Jesus til Ganid:

130:4.2 (1434.1) Kilden til universets virkelighed er det Uendelige. De materielle ting i det endelige skaberværk er tids- og rumvirkningerne af Paradismønsteret og den evige Guds Universelle Sind. Årsagssammenhæng i den fysiske verden, selvbevidsthed i den intellektuelle verden og udviklende selv identitet i den åndelige verden—disse realiteter, projiceret på en universel skala, kombineret i evig forbundenhed og oplevet med perfektion i kvalitet og guddommelighed i værdi—udgør *virkeligheden af den Højeste*. Men i et altid forandrende univers er den Oprindelige Personlighed af årsagssammenhæng, intelligens, og åndelig erfaring uforanderlig, absolut. Alle ting, selv i et evigt univers af ubegrænsede værdier og guddommelige kvaliteter, kan ændre sig, og gør det ofte, undtagen de absolutte og det, der har opnået den fysiske status, intellektuelle omfavelse eller åndelige identitet, som er absolut.

130:4.3 (1434.2) Det højeste niveau, en endelig skabning kan nå, er erkendelsen af den Universelle Fader og viden om det Højeste. Og selv da fortsætter sådanne væsener med en endelig skæbne med at opleve forandringer i den fysiske verdens bevægelser og i dens materielle fænomener. På samme måde forbliver de bevidste om selvets udvikling i deres fortsatte opstigning i det åndelige univers og om voksende bevidsthed i deres uddybende forståelse af og reaktion på det intellektuelle kosmos. Kun i viljens fuldkommenhed, harmoni og enstemmighed kan skabningen blive ét med Skaberen; og en

sådan tilstand af guddommelighed opnås og opretholdes kun ved, at skabningen fortsætter med at leve i tid og evighed ved konsekvent at tilpasse sin begrænsede personlige vilje til Skaberens guddommelige vilje. Ønsket om at gøre Faderens vilje må altid være det højeste i sjælen og dominerende over sindet hos en opstigende søn af Gud.

130:4.4 (1434.3) En enøjet person kan aldrig gøre sig håb om at visualisere dybden i perspektivet. Hverken enøjede materielle videnskabsmænd eller enøjede spirituelle mystikere og allegorikere kan visualisere og forstå de sande dybder i universets virkelighed korrekt. Alle sande værdier i skabningens erfaring er skjult i erkendelsens dybde.

130:4.5 (1434.4) Tankeløs årsagssammenhæng kan ikke udvikle det raffinerede og komplekse fra det rå og enkle, og åndeløs erfaring kan heller ikke udvikle de guddommelige karakterer for evig overlevelse fra de materielle sind hos tidens dødelige. Den ene egenskab ved universet, som så eksklusivt karakteriserer den uendelige Guddom, er denne uendelige kreative overdragelse af personlighed, som kan overleve i progressiv opnåelse af Guddom.

130:4.6 (1434.5) Personlighed er den kosmiske egenskab, den fase af den universelle virkelighed, som kan eksistere sammen med ubegrænset forandring og samtidig bevare sin identitet i selve tilstedeværelsen af alle disse forandringer og for evigt bagefter.

130:4.7 (1434.6) Livet er en tilpasning af den oprindelige kosmiske årsagssammenhæng til kravene og mulighederne i universets situationer, og det bliver til ved det Universelle Sinds virke og aktiveringen af åndsgnisten fra den Gud, der er ånd. Meningen med

livet er dets tilpasningsevne; værdien af livet er dets fremskridt—selv til Gudsbevidsthedens højder.

130:4.8 (1434.7) Mistilpasning af det selvbevidste liv til universet resulterer i kosmisk disharmoni. Personlighedens endelige afvigelse fra universernes tendens ender i intellektuel isolation, personlighedsadskillelse. Tabet af den iboende åndelige pilot fører til åndeligt ophør af eksistens. Intelligent og fremadskridende liv bliver da i sig selv et ubestrideligt bevis på eksistensen af et formålsbestemt univers, der udtrykker en guddommelig Skabers vilje. Og dette liv kæmper samlet set mod højere værdier og har den Universelle Fader som sit endelige mål.

130:4.9 (1435.1) Mennesket har kun til en vis grad et sind, der ligger over det dyriske niveau, bortset fra intellektets højere og kvasi-spirituelle tjenester. Derfor kan dyr (som ikke har tilbedelse og visdom) ikke opleve superbevidsthed, bevidsthed om bevidsthed. Det dyriske sind er kun bevidst om det objektive univers.

130:4.10 (1435.2) Viden er sfæren for det materielle eller realitetssøgende sind. Sandhed er domænet for det åndeligt begavede intellekt, der er bevidst om at kende Gud. Viden er påviselig; sandhed er erfaret. Viden er en besiddelse af sindet; sandhed er en oplevelse af sjælen, det fremadskridende selv. Viden er en funktion af det ikke-åndelige niveau; sandhed er en fase af universernes sind-åndelige niveau. Det materielle sinds øje opfatter en verden af faktisk viden; det åndeliggjorte intellekts øje skelner en verden af sande værdier. Disse to synspunkter, synkroniseret og harmoniseret, afslører

virkelighedens verden, hvor visdom fortolker universets fænomener i forhold til progressiv personlig erfaring.

130:4.11 (1435.3) Fejltagelse (det onde) er ufuldkommenhedens straf.

Ufuldkommenhedens kvaliteter eller fejltilpasningens kendsgerning er åbenbaret på det materielle niveau gennem kritisk observation og ved videnskabelig analyse; og på det moralske niveau, gennem menneskelig erfaring. Tilstedeværelsen af ondskab er et bevis på sindets unøjagtigheder og det udviklende selvs umodenhed. Ondskab er derfor også et mål for ufuldkommenhed i fortolkningen af universet. Muligheden for at begå fejl er iboende i tilegnelsen af visdom, planen om at udvikle sig fra det delvise og timelige til det fuldstændige og evige, fra det relative og ufuldkomne til det endelige og fuldkomne. Fejl er skyggen af relativ ufuldstændighed, som nødvendigvis må falde over menneskets opstigende universvej til Paradisets fuldkommenhed. Fejl (ondskab) er ikke en faktisk kvalitet i universet; det er blot observationen af en relativitet i forholdet mellem ufuldkommenheden af det ufuldstændige endelige og de stigende niveauer af det højeste og ultimative.

130:4.12 (1435.4) Selvom Jesus fortalte alt dette til drengen i et sprog, der passede bedst til hans forståelse, var Ganid tung i øjnene ved slutningen af samtalen og faldt snart i søvn. De stod tidligt op næste morgen for at gå ombord på båden med kurs mod Lasea på øen Kreta. Men før de gik om bord, havde drengen endnu flere spørgsmål om ondskab, som Jesus svarede på:

130:4.13 (1435.5) Ondskab er et relativitetsbegreb. Den opstår ud af observationen af de ufuldkommenheder, der optræder i skyggen af et begrænset univers af ting og væsener, da et sådan kosmos slører det levende lys af det universelle udtryk for den Uendelige Enes evige realiteter.

130:4.14 (1435.6) Potentiel ondskab er iboende i den nødvendige ufuldstændighed af Guds åbenbaring som et tids- og rumbegrænset udtryk for uendelighed og evighed. Det delvise i nærværet af det fuldstændige udgør virkelighedens relativitet, skaber nødvendigheden af intellektuelle valg og etablerer værdiniveauer for åndelig erkendelse og respons. Det ufuldstændige og endelige begreb om det Uendelige, som det tidslige og begrænsede skabningssind har, er i sig selv *potentielt ondt*. Men den voksende fejl i form af uberettiget mangel på fornuftig åndelig udbedring af disse oprindeligt iboende intellektuelle disharmonier og åndelige utilstrækkeligheder, svarer til realiseringen af *faktisk ondskab*.

130:4.15 (1436.1) Alle statiske, døde begreber er potentielt onde. Den endelige skygge af relativ og levende sandhed er i konstant bevægelse. Statiske begreber hæmmer altid videnskab, politik, samfund og religion. Statiske begreber kan repræsentere en vis viden, men de er mangelfulde i visdom og blottet for sandhed. Men tillad ikke relativitetsbegrebet at vildlede dig, så du ikke erkender, at universet er koordineret under ledelse af det kosmiske sind, og at det er stabiliseret af den Højestes energi og ånd.

5. På øen kreta

130:5.1 (1436.2) De rejsende havde kun ét formål med at tage til Kreta, og det var at lege, at vandre rundt på øen og at bestige bjergene. Kretenserne på den tid havde ikke et misundelsesværdigt ry blandt de omkringliggende folkeslag. Ikke desto mindre vandt Jesus og Ganid mange sjæle til højere niveauer af tænkning og levevis og lagde dermed grunden til den hurtige modtagelse af den senere evangeliske lære, da de første prædikanter fra Jerusalem ankom. Jesus elskede disse kretensere, på trods af de hårde ord, som Paulus senere udtalte om dem, da han sendte Titus til øen for at reorganisere deres kirker.

130:5.2 (1436.3) På bjergsiden på Kreta havde Jesus sin første lange samtale med Gonod om religion. Og faderen var meget imponeret og sagde: “Det er ikke underligt, at drengen tror på alt, hvad du fortæller ham, men jeg vidste ikke engang, at de havde sådan en religion i Jerusalem, og slet ikke i Damaskus.” Det var under opholdet på øen, at Gonod første gang foreslog Jesus, at han skulle tage med dem tilbage til Indien, og Ganid var henrykt ved tanken om, at Jesus måske ville gå med til sådan et arrangement.

130:5.3 (1436.4) En dag, da Ganid spurgte Jesus, hvorfor han ikke havde helliget sig arbejdet som en offentlig lærer, sagde han: “Min søn, alting må afvente sin tid. Du er født ind i verden, men ingen mængde angst og ingen manifestation af utålmodighed vil hjælpe dig med at vokse op. Du må, i alle sådanne sager, vente på tiden. Tiden alene vil

modne den grønne frugt på træet. Årstid følger årstid, og solnedgang følger solopgang, men kun når tiden går. Jeg er nu på vej til Rom med dig og din far, og det er tilstrækkeligt for i dag. Min morgendag er helt i hænderne på min Fader i himlen.” Og så fortalte han Ganid historien om Moses og de fyrre år med vågen venten og fortsat forberedelse.

130:5.4 (1436.5) Under et besøg i Kali Limenes skete der en ting, som Ganid aldrig glemte; mindet om denne episode fik ham altid til at ønske, at han kunne gøre noget for at ændre kastesystemet i sit hjemland Indien. En fortrukken degenereret person angreb en slavepige på den offentlige vej. Da Jesus så pigens situation, skyndte han sig frem og trak pigen væk fra den gale mands angreb. Mens det skræmte barn klyngede sig til ham, holdt han den rasende mand på sikker afstand med sin kraftfulde højre arm, indtil den stakkels mand havde udmattet sig selv ved at slå i luften med sine vrede slag. Ganid følte en stærk impuls til at hjælpe Jesus med at håndtere sagen, men hans far forbød ham det. Selvom de ikke kunne tale pigens sprog, kunne hun forstå deres barmhjertige handling og gav udtryk for sin dybtføjte taknemmelighed, da de alle tre fulgte hende hjem. Dette var sandsynligvis det tætteste, Jesus kom på et personligt møde med sine medmennesker i hele sit liv i kødet. Men han havde en vanskelig opgave den aften med at forklare Ganid, hvorfor han ikke slog den berusede mand. Ganid mente, at denne mand skulle have været slået mindst lige så mange gange, som han havde slået pigen.

6. Den unge mand som var bange

130:6.1 (1437.1) Mens de var oppe i bjergene, havde Jesus en lang samtale med en ung mand, som var bange og nedtrykt. Da han ikke kunne finde trøst og mod i samværet med sine medmennesker, havde denne unge mand søgt ensomheden i bjergene; han var vokset op med en følelse af hjælpeløshed og mindreværd. Disse naturlige tendenser var blevet forstærket af mange vanskelige omstændigheder, som drengen var stødt på, mens han voksede op, især tabet af sin far, da han var tolv år gammel. Da de mødtes, sagde Jesus: "Vær hilset, min ven! Hvorfor er du så nedtrykt på sådan en smuk dag? Hvis der er sket noget, som gør dig ked af det, kan jeg måske hjælpe dig på en eller anden måde. Det er i hvert fald en stor glæde for mig at tilbyde dig min hjælp."

130:6.2 (1437.2) Den unge mand var ikke indstillet på at tale, så Jesus henvendte sig igen til hans sjæl og sagde: "Jeg kan forstå, at du kommer op i disse bjerge for at komme væk fra folk; så du ønsker selvfølgelig ikke at tale med mig, men jeg vil gerne vide, om du er bekendt med disse bjerge; kender du stiernes retning? og kunne du måske fortælle mig om den bedste rute til Phenix?" Nu var denne unge mand meget bekendt med disse bjerge, og han blev virkelig meget interesseret i at fortælle Jesus vejen til Phenix, så meget, at han afmærkede alle stierne på jorden og forklarede hver eneste detalje. Men han blev forskrækket og nysgerrig, da Jesus, efter at have sagt farvel og gjort, som om han tog afsked, pludselig vendte sig

mod ham og sagde: “Jeg ved godt, at du ønsker at være alene med din trøstesløshed; men det ville hverken være venligt eller retfærdigt af mig at modtage så generøs hjælp fra dig med hensyn til, hvordan jeg bedst finder vej til Phenix, og så uden at tænke over det gå fra dig uden at gøre den mindste indsats for at besvare din indtrængende anmodning om hjælp og vejledning med hensyn til den bedste rute til skæbnens mål, som du søger i dit hjerte, mens du opholder dig her på bjergsiden. Ligesom du kender stierne til Phenix så godt, fordi du har krydset dem mange gange, så kender jeg også vejen til byen med dine skuffede håb og forpurrede ambitioner. Og eftersom du har bedt mig om hjælp, vil jeg ikke skuffe dig.” Den unge var næsten overvældet, men det lykkedes ham at fremstamme: “Men jeg har ikke bedt dig om noget—” Og Jesus lagde en blid hånd på hans skulder og sagde: “Nej, min søn, ikke med ord, men med længselsfulde blikke appellerede du til mit hjerte. Min dreng, for en, der elsker sine medmennesker, er der en veltalende appel om hjælp i dit modløse og fortvivlede ansigt. Sæt dig ned sammen med mig, mens jeg fortæller dig om de stier og veje til lykke, der fører fra selvets sorger til glæden ved kærlige aktiviteter i menneskenes broderskab og i tjenesten for himlens Gud.”

130:6.3 (1437.3) På dette tidspunkt ønskede den unge mand meget at tale med Jesus, og han knælede ved hans fødder og bønfuldt Jesus om at hjælpe ham, at vise ham vejen ud af hans verden af personlig sorg og nederlag. Jesus sagde: “Min ven, rejs dig! Rejs dig op som en mand! Du kan være omgivet af små fjender og blive bremset af mange forhindringer, men de store ting og de virkelige ting i denne verden

og universet er på din side. Solen står op hver morgen for at hilse på dig, ligesom den gør på den mest magtfulde og fremgangsrige mand på jorden. Se—du har en stærk krop og kraftige muskler—dit fysiske udstyr er bedre end gennemsnittet. Selvfølgelig er det næsten ubrugeligt, mens du sidder herude på bjergsiden og sørger over dine ulykker, virkelige og indbildte. Men du kan gøre store ting med din krop, hvis du skynder dig derhen, hvor store ting venter på at blive gjort. Du forsøger at løbe væk fra dit ulykkelige jeg, men det kan ikke lade sig gøre. Du og dine problemer med at leve er virkelige; du kan ikke Sæt dit sind i gang med at løse dets problemer; lær dit intellekt at arbejde for dig; nægt længere at lade dig dominere af frygt som et ureflekteret dyr. Dit sind bør være din modige allierede i løsningen af dine livsproblemer i stedet for, som du har været, at være dets frygtelige slave og depressionens og nederlagets slave. Men det mest værdifulde af alt, dit potentiale for virkelig præstation, er den ånd, der lever i dig, og som vil stimulere og inspirere dit sind til at kontrollere sig selv og aktivere kroppen, hvis du vil frigøre det fra frygtens lænker og dermed gøre det muligt for din åndelige natur at begynde din udfrielse fra passivitetens ondskab ved hjælp af den levende tros kraft-tilstedeværelse. Og så vil denne tro straks overvinde frygten for mennesker ved den tvingende tilstedeværelse af den nye og altdominerende *kærlighed til dine medmennesker*, som så snart vil fylde din sjæl til overflod på grund af den bevidsthed, der er blevet født i dit hjerte om, at du er et Guds barn.

130:6.4 (1438.1) “I dag, min søn, skal du genfødes, genetableres som en mand med tro, mod og hengiven tjeneste for mennesker for Guds

skyld. Og når du bliver så omstillet til livet i dig selv, bliver du også omstillet til universet; du er blevet født på ny—født af ånden—og fra nu af vil hele dit liv blive en sejrrig præstation. Problemer vil styrke dig; skuffelser vil anspore dig; vanskeligheder vil udfordre dig; og forhindringer vil stimulere dig. Rejs dig, unge mand! Sig farvel til et liv med krybende frygt og flygtende fejhed. Skynd dig tilbage til pligten og lev dit liv i kødet som en søn af Gud, en dødelig dedikeret til menneskets forædlende tjeneste på jorden og bestemt til Guds fantastiske og evige tjeneste i evigheden.”

130:6.5 (1438.2) Og denne unge mand, Fortune, blev senere leder af de kristne på Kreta og Titus’ nære medarbejder i hans arbejde med at opløfte de kretensiske troende.

130:6.6 (1438.3) De rejsende var virkelig udhvilede og forfriskede, da de en dag ved middagstid gjorde klar til at sejle til Karthago i det nordlige Afrika og stoppe i to dage i Kyrene. Det var her, Jesus og Ganid gav førstehjælp til en dreng ved navn Rufus, som var kommet til skade, da en læsset oksekærre var brudt sammen. De bar ham hjem til hans mor, og hans far, Simon, drømte næppe om, at den mand, hvis kors han senere bar efter ordre fra en romersk soldat, var den fremmede, der engang var blevet ven med hans søn.

7. I katago—samtalet om tid og rum

130:7.1 (1438.4) Det meste af tiden på vej til Kartago talte Jesus med sine medrejsende om sociale, politiske og kommercielle ting; der blev næsten ikke sagt et ord om religion. For første gang opdagede Gonod og Ganid, at Jesus var en god historiefortæller, og de holdt ham beskæftiget med at fortælle historier om hans tidlige liv i Galilæa. De fandt også ud af, at han var opvokset i Galilæa og ikke i hverken Jerusalem eller Damaskus.

130:7.2 (1438.5) Da Ganid spurgte, hvad man kunne gøre for at få venner, efter at have bemærket, at de fleste personer, de tilfældigvis mødte, var tiltrukket af Jesus, sagde hans lærer: "Bliv interesseret i dine medmennesker; lær at elske dem, og hold øje med muligheden for at gøre noget for dem, som du er sikker på, de gerne vil have gjort," og så citerede han det gamle jødiske ordsprog—"En mand, der vil have venner, må vise sig venlig."

130:7.3 (1439.1) I Kartago havde Jesus en lang og mindeværdig samtale med en mitraisk præst om udødelighed, om tid og evighed. Denne perser var blevet uddannet i Alexandria, og han ønskede virkelig at lære af Jesus. Sagt med nutidens ord var det, hvad Jesus sagde som svar på hans mange spørgsmål:

130:7.4 (1439.2) Tid er den strøm af flydende tidslige begivenheder, som opfattes af skabningens bevidsthed. Tid er et navn, der gives til den rækkefølge, hvorved begivenheder genkendes og adskilles. Rummets univers er et tidsrelateret fænomen, når det betragtes fra en hvilken som helst indre position uden for Paradisets faste bolig. Tidens bevægelse afsløres kun i forhold til noget, der ikke bevæger sig i rummet som et tidsfænomen. I universernes univers transcenderer

Paradiset og dets guddomme både tid og rum. I de beboede verdener er den menneskelige personlighed (beboet og orienteret af Paradisfaderens ånd) den eneste fysisk relaterede virkelighed, som kan transcendere den materielle rækkefølge af tidslige begivenheder.

130:7.5 (1439.3) Dyr fornemmer ikke tid, som mennesket gør, og selv for mennesket, på grund af dets opdelte og afgrænsede syn, fremstår tiden som en række begivenheder; men når mennesket stiger op, når det bevæger sig indad, udvides synet på denne begivenhedsrække, så den mere og mere opfattes i sin helhed. Det, der tidligere fremstod som en række af begivenheder, vil nu blive set som en hel og perfekt relateret cyklus; på denne måde vil cirkulær samtidighed i stigende grad fortrænge bevidstheden om den lineære række af begivenheder.

130:7.6 (1439.4) Der er syv forskellige opfattelser af rum, da det er betinget af tid. Rummet måles af tiden, ikke tiden af rummet. Videnskabsmændenes forvirring skyldes, at de ikke anerkender rummets virkelighed. Rummet er ikke blot et intellektuelt begreb for variationen i universets objekters indbyrdes forhold. Rummet er ikke tomt, og det eneste, mennesket kender til, som bare delvist kan transcendere rummet, er sindet. Sindet kan fungere uafhængigt af forestillingen om de materielle objekters relation til rummet. Rummet er relativt og forholdsvis begrænset for alle væsener med status som skabninger. Jo mere bevidstheden nærmer sig bevidstheden om de syv kosmiske dimensioner, jo mere nærmer begrebet om det potentielle rum sig det ultimative. Men det potentielle rum er i sandhed kun ultimativt på det absolutte niveau.

130:7.7 (1439.5) Det må være indlysende, at den universelle virkelighed har en ekspanderende og altid relativ betydning på kosmos' stigende og perfektionerende niveauer. I sidste ende opnår de overlevende dødelige identitet i et syvdimensionelt univers.

130:7.8 (1439.6) Tid-rum-begrebet for et sind af materiel oprindelse er bestemt til at undergå successive udvidelser, efterhånden som den bevidste og opfattende personlighed stiger op i universernes niveauer. Når mennesket opnår det sind, der befinder sig mellem de materielle og de åndelige eksistensplaner, vil dets idéer om tid og rum blive enormt udvidet, både hvad angår kvaliteten af opfattelsen og mængden af erfaringer. De voksende kosmiske forestillinger hos en fremadskridende åndelig personlighed skyldes en forøgelse af både dybden af indsigt og omfanget af bevidstheden. Og efterhånden som personligheden bevæger sig opad og indad til de transcendentale niveauer af Guddommelighed, vil tid-rum begrebet i stigende grad nærme sig de Absoluttes tidløse og rumløse begreber. Relativt set, og i overensstemmelse med transcendental opnåelse, skal disse begreber på det absolutte niveau visualiseres af børnene med den ultimative skæbne.

8. På vejen til Napoli og Rom

130:8.1 (1440.1) Det første stop på vejen til Italien var på øen Malta. Her havde Jesus en lang samtale med en nedtrykt og modløs ung mand

ved navn Claudus. Han havde overvejet at tage sit eget liv, men da han var færdig med at tale med den skriftlærde fra Damaskus, sagde han: “Jeg vil møde livet som en mand; jeg er færdig med at spille kujon. Jeg vil tage tilbage til mit folk og begynde forfra.” Snart blev han en entusiastisk forkynner for kynikerne, og endnu senere gik han sammen med Peter om at forkynde kristendommen i Rom og Napoli, og efter Peters død tog han til Spanien og forkyndte evangeliet. Men han vidste aldrig, at den mand, der inspirerede ham på Malta, var den Jesus, som han senere udråbte til verdens frelser.

130:8.2 (1440.2) I Syrakus tilbragte de en hel uge. Den bemærkelsesværdige begivenhed under deres ophold her var rehabiliteringen af Ezra, den frafaldne jøde, som holdt den kro, hvor Jesus og hans ledsagere gjorde holdt. Ezra blev charmeret af Jesus' henvendelse og bad ham om at hjælpe ham med at vende tilbage til Israels tro. Han udtrykte sin håbløshed ved at sige: “Jeg ønsker at være en sand søn af Abraham, men jeg kan ikke finde Gud.” Jesus sagde: “Hvis du virkelig ønsker at finde Gud, er det ønske i sig selv et bevis på, at du allerede har fundet ham. Dit problem er ikke, at du ikke kan finde Gud, for Faderen har allerede fundet dig; dit problem er simpelthen, at du ikke kender Gud. Har du ikke læst hos profeten Jeremias: ‘I skal søge mig og finde mig, når I søger efter mig af hele jeres hjerte’? Og igen, siger den samme profet ikke: ‘Og jeg vil give jer et hjerte, så I kender mig, at jeg er Herren, og I skal tilhøre mit folk, og jeg vil være jeres Gud’? Og har du ikke også læst i Skriften, hvor der står: ‘Han ser ned på menneskene, og hvis nogen vil sige: Jeg har syndet og fordrejet det, som var ret, og det har ikke gavnet mig, så vil

Gud udfri den mands sjæl fra mørket, og han skal se lyset’?” Og Ezra fandt Gud til sin sjæls tilfredshed. Senere byggede denne jøde sammen med en velhavende græsk proselyt den første kristne kirke i Syrakus.

130:8.3 (1440.3) I Messina stoppede de kun en dag, men det var længe nok til at ændre livet for en lille dreng, en frugtsælger, som Jesus købte frugt af og til gengæld mættede med livets brød. Drengen glemte aldrig Jesu ord og det venlige blik, der fulgte med dem, da han lagde sin hånd på drengens skulder og sagde: “Farvel, min dreng, vær ved godt mod, når du vokser op til manddom, og når du har fodret kroppen, så lær også at fodre sjælen. Og min Fader i himlen vil være med dig og gå foran dig.” Drengen blev tilhænger af den mitraiske religion og vendte sig senere til den kristne tro.

130:8.4 (1440.4) Endelig nåede de Napoli og følte, at de ikke var langt fra deres destination, Rom. Gonod havde mange forretninger at ordne i Napoli, og bortset fra den tid, hvor Jesus skulle fungere som tolk, brugte han og Ganid deres fritid på at besøge og udforske byen. Ganid var blevet dygtig til at se dem, der så ud til at være i nød. De fandt megen fattigdom i denne by og uddelte mange almisser. Men Ganid forstod aldrig betydningen af Jesus’ ord, da han, efter at have givet en mønt til en tigger på gaden, nægtede at stoppe op og tale trøstende til manden. Jesus sagde: “Hvorfor spille ord på en, som ikke kan forstå meningen med det, du siger? Faderens ånd kan ikke undervise og frelse en, der ikke har evnen til at være søn.” Det, Jesus

mente, var, at manden ikke havde et normalt sind; at han manglede evnen til at reagere på åndelig ledelse.

130:8.5 (1441.1) Der var ingen enestående oplevelse i Napoli; Jesus og den unge mand gik grundigt rundt i byen og spredte godt humør med mange smil til hundredvis af mænd, kvinder og børn.

130:8.6 (1441.2) Herfra rejste de via Capua til Rom, efter et stop på tre dage i Capua. Via Appian Vejen rejste de sammen med deres lastedyr mod Rom og alle tre var ivrig efter at se denne kejserrigets herskerinde og den største by i hele verden.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 130](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 132](#) >>

Kapitel 131

Verdens Religioner

131:0.1 (1442.1) MENS Jesus, Gonod og Ganid opholdt sig i Alexandria, brugte den unge mand meget af sin tid og en ikke ubetydelig sum af sin fars penge på at lave en samling af verdensreligionernes lære om Gud og hans forhold til det dødelige menneske. Ganid ansatte mere end tres lærde oversættere til at lave dette sammendrag af verdens religiøse doktriner om guderne. Og det bør gøres klart i denne optegnelse, at alle disse læresætninger, der skildrer monoteisme, i vid udstrækning stammer direkte eller indirekte fra Makiventa Melkisedeks missionærers forkyndelser, som drog ud fra deres hovedkvarter i Salem for at sprede læren om én Gud—den Højeste—til jordens ender.

131:0.2 (1442.2) Vi præsenterer nedenfor et sammendrag over Ganids manuskripter, som han udarbejdede i Alexandria og Rom, og som blev bevaret i Indien i hundreder af år efter hans død. Han indsamlede dette materiale under ti overskrifter, som følger:

1. Kynikerne

131:1.1 (1442.3) De resterende læresætninger fra Melkisedeks disciple, bortset fra dem, der fortsatte i den jødiske religion, blev bedst bevaret i kynikernes doktriner. Ganids udvalg omfattede følgende:

131:1.2 (1442.4) “Gud er den højeste; han er himlens og jordens Højeste. Gud er evighedens fuldendte cirkel, og han hersker over universernes univers. Han er den eneste skaber af himlene og jorden. Når han dekreterer en ting, så er den ting. Vores Gud er én Gud, og han er medfølende og barmhjertig. Alt, hvad der er højt, helligt, sandt og smukt, er som vores Gud. Den Højeste er himlens og jordens lys; han er Gud i øst, vest, nord og syd.

131:1.3 (1442.5) “Selv hvis jorden skulle forgå, ville den Højestes lysende ansigt bestå majestætisk og i herlighed. Den Højeste er den første og den sidste, altings begyndelse og ende. Der er kun denne ene Gud, og hans navn er Sandhed. Gud eksisterer for sig selv, og i ham er ingen vrede og fjendtlighed; han er udødelig og uendelig. Vor Gud er almægtig og generøs. Selvom han har mange manifestationer, tilbeder vi kun Gud selv. Gud ved alt—vores hemmeligheder og vores udtalelser; han ved også, hvad hver enkelt af os fortjener. Hans styrke er lig med alle ting.

131:1.4 (1442.6) “Gud er en fredsgiver og en trofast beskytter af alle, der frygter og stoler på ham. Han giver frelse til alle, der tjener ham.

Hele skaberværket eksisterer i den Højestes styrke. Hans guddommelige kærlighed udspringer af hans styrkes hellighed, og hengivenhed er født af hans storheds styrke. Den Højeste har dekretet foreningen af krop og sjæl og har udstyret mennesket med sin egen ånd. Det, mennesket gør, må få en ende, men det, Skaberen gør, fortsætter for evigt. Vi får viden fra menneskets erfaring, men vi får visdom fra kontempleren af Den Højeste.

131:1.5 (1443.1) “Gud lader det regne på jorden, han lader solen skinne på det spirende korn, og han giver os den rige høst af dette livs goder og den evige frelse i den kommende verden. Vores Gud har stor autoritet; hans navn er Fremragende, og hans natur er ubegribelig. Når du er syg, er det den Højeste, der helbreder dig. Gud er fuld af godhed mod alle mennesker; vi har ingen ven som den Højeste. Hans barmhjertighed fylder alle steder, og hans godhed omfatter alle sjæle. Den Højeste er uforanderlig, og han er vores hjælper i enhver nødens stund. Uanset hvor du vender dig hen for at bede, er der Den Højestes ansigt og vores Guds åbne øre. Du kan gemme dig for mennesker, men ikke for Gud. Gud er ikke langt væk fra os; han er allestedsnærværende. Gud fylder alle steder og bor i hjertet på den mand, der frygter hans hellige navn. Skabelsen er i Skaberen, og Skaberen i sin skabelse. Vi søger efter den Højeste og finder ham så i vores hjerter. Man går på jagt efter en kær ven, og så opdager man ham i sin sjæl.

131:1.6 (1443.2) “Det menneske, der kender Gud, ser på alle mennesker som lige; de er hans brødre. De, der er egoistiske, de, der ignorerer deres brødre i kødet, har kun træthed som deres belønning. De, der

elsker deres medmennesker, og som har rene hjerter, skal se Gud. Gud glemmer aldrig oprigtighed. Han vil lede de ærlige hjerter ind i sandheden, for Gud er sandhed.

131:1.7 (1443.3) “I jeres liv skal I omstyrte fejl og overvinde det onde ved kærlighed til den levende sandhed. I alle jeres forhold til mennesker skal I gøre godt mod ondt. Gud Herren er barmhjertig og kærlig, han tilgiver. Lad os elske Gud, for han elskede os først. Ved Guds kærlighed og gennem hans barmhjertighed skal vi blive frelst. Fattige og rige er brødre. Gud er deres fader. Det onde, du ikke vil have gjort mod dig selv, skal du ikke gøre mod andre.

131:1.8 (1443.4) “Påkald altid hans navn, og som du tror på hans navn, skal din bøn blive hørt. Hvilken stor ære det er at tilbede Den Højeste! Alle verdener og universer tilbeder den Højeste. Og med alle jeres bønner skal I takke—stige op til tilbedelse. Tilbedelse i bøn skyr det onde og forbyder synd. Lad os til enhver tid lovprise Den Højestes navn. Den mand, der søger ly hos den Højeste, skjuler sine fejl for universet. Når man står foran Gud med et rent hjerte, bliver man frygtløs over for hele skabelsen. Den Højeste er som en kærlig far og mor; han elsker virkelig os, sine børn på jorden. Vores Gud vil tilgive os og lede vores fodspor ind på frelsens veje. Han vil tage os ved hånden og føre os til sig selv. Gud frelser dem, der stoler på ham; han tvinger ikke mennesker til at tjene hans navn.

131:1.9 (1443.5) “Hvis troen på den Højeste er kommet ind i dit hjerte, så skal du være fri for frygt i alle dit livs dage. Frygt ikke for de ugudeliges fremgang, frygt ikke for dem, der lægger onde planer, lad sjælen vende sig bort fra synden og sæt hele din lid til frelsens Gud.

Den trætte sjæl hos den vandrende dødelige finder evig hvile i Den Højestes arme; det vise menneske hungrer efter den guddommelige omfavnelse; jordens barn længes efter trygheden i den Universelle Faders arme. Den ædle menneske søger den høje stand, hvor den dødeliges sjæl smelter sammen med den Højestes ånd. Gud er retfærdig: Den frugt, vi ikke får af vores plantninger i denne verden, skal vi få i den næste.”

2. Jødedommen

131:2.1 (1444.1) Keniterne i Palæstina reddede meget af Melkisedeks lære, og fra disse optegnelser, som blev bevaret og modificeret af jøderne, foretog Jesus og Ganid følgende udvælgelse:

131:2.2 (1444.2) “I begyndelsen skabte Gud himlene og jorden og alt, hvad der er deri. Og se, alt, hvad han skabte, var meget godt. Herren, han er Gud; der er ingen ved siden af ham i himlen ovenover eller på jorden nedenunder. Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af al styrke. Jorden skal være fuld af kundskab om Herren, som vandet dækker havet. Himlen forkynder Guds herlighed, og himmelhvælvingen viser hans værk. Dag efter dag taler de, nat efter nat viser de kundskab. Der er ingen tale eller sprog, hvor deres stemme ikke bliver hørt. Herrens værk er stort, og i visdom har han skabt alle ting; Herrens storhed er uudgrundelig. Han kender stjernernes tal, han kalder dem alle ved deres navn.

131:2.3 (1444.3) “Herrens magt er stor og hans forstand uendelig. Herren siger: ‘Som himlene er højere end jorden, således er mine veje højere end jeres veje, og mine tanker højere end jeres tanker’. Gud afslører de dybe og hemmelige ting, fordi lyset bor hos ham. Herren er barmhjertig og nådig, han er langmodig og rig på godhed og sandhed. Herren er god og retfærdig; de ydmyge vil han vejlede i dommen. Smag og se, at Herren er god! Velsignet er det menneske, som stoler på Gud. Gud er vores tilflugt og styrke, en nærværende hjælp i nøden.

131:2.4 (1444.4) “Herrens barmhjertighed er fra evighed til evighed over dem, der frygter ham og hans retfærdighed, selv til vore børns børn. Herren er nådig og fuld af medfølelse. Herren er god mod alle, og hans barmhjertighed er over hele hans skaberværk; han helbreder de sønderknuste og forbinder deres sår. Hvorhen skal jeg gå fra Guds ånd? Hvorhen skal jeg flygte fra det guddommelige nærvær? Således siger den høje og ophøjede, der bor i evigheden, hvis navn er Hellig: ‘Jeg bor på det høje og hellige sted; også hos den, der har et sønderknust hjerte og en ydmyg ånd!’ Ingen kan skjule sig for vores Gud, for han fylder himmel og jord. Lad himlene være glade, og lad jorden juble. Lad alle nationer sige: Herren regerer! Tak Gud, for hans barmhjertighed varer evigt.

131:2.5 (1444.5) “Himlene forkynder Guds retfærdighed, og alle folk har set hans herlighed. Det er Gud, der har skabt os, og ikke vi selv; vi er hans folk, fårene på hans græsgang. Hans barmhjertighed er evig, og hans sandhed varer ved i alle slægter. Vores Gud er hersker over nationerne. Lad jorden blive fyldt med hans herlighed! O, at

mennesker ville prise Herren for hans godhed og for hans vidunderlige gaver til menneskenes børn!

131:2.6 (1444.6) “Gud har gjort mennesket lidt mindre end guddommeligt og har kronet det med kærlighed og barmhjertighed. Herren kender den retfærdiges vej, men den ugudeliges vej skal gå til grunde. Frygt for Herren er begyndelsen til visdom; kundskab om den Højeste er forståelse. Den almægtige Gud siger: ‘Gå foran mig og vær fuldkommen.’ Glem ikke, at stolthed går forud for ødelæggelse og en hovmodig ånd forud for fald. Den, der styrer sin egen ånd, er mægtigere end den, der indtager en by. Siger Gud Herren, den Hellige: ‘Ved at vende tilbage til din åndelige hvile skal du blive frelst; i stilhed og tillid skal være din styrke.’ De, der venter på Herren, skal få nye kræfter, de skal stige op med vinger som ørne. De skal løbe og ikke blive trætte, de skal vandre og ikke blive svage. Herren skal give dig hvile fra din frygt. Herren siger: ‘Frygt ikke, for jeg er med jer. Vær ikke forfærdede, for jeg er jeres Gud. Jeg vil styrke dig, jeg vil hjælpe dig, ja, jeg vil støtte dig med min retfærdigheds højre hånd.’

131:2.7 (1445.1) “Gud er vor fader, Herren er vor forløser. Gud har skabt de universelle herskare, og han bevarer dem alle. Hans retfærdighed er som bjergene og hans dom som det store dyb. Han lader os drikke af sin glædes flod, og i hans lys skal vi se lys. Det er godt at takke Herren og lovsynge den Højeste; at vise sin godhed om morgenen og den guddommelige trofasthed hver nat. Guds rige er et evigt rige, og hans herredømme varer ved i alle slægter. Herren er min hyrde, jeg skal ikke mangle noget. Han lader mig ligge på grønne

enge, han fører mig til det stille vand. Han genopretter min sjæl. Han leder mig på retfærdighedens stier. Ja, selv om jeg vandrer i dødsskyggens dal, frygter jeg intet ondt, for Gud er med mig. Godhed og barmhjertighed skal følge mig alle mine dage, og jeg skal bo i Herrens hus til evig tid.

131:2.8 (1445.2) “Jahve er min frelses Gud; derfor vil jeg sætte min lid til det guddommelige navn. Jeg vil stole på Herren af hele mit hjerte, jeg vil ikke læne mig op ad min egen forstand. På alle mine veje vil jeg anerkende ham, og han skal lede mine stier. Herren er trofast; han holder sit ord med dem, der tjener ham; den retfærdige skal leve af sin tro. Hvis du ikke har det godt, er det, fordi synden ligger for døren; mennesker høster det onde, de pløjer, og den synd, de sår. Bekymr dig ikke om de onde. Hvis du betragter uretfærdighed i dit hjerte, vil Herren ikke høre dig; hvis du synder mod Gud, gør du også din egen sjæl uret. Gud vil dømme alle menneskers gerninger og alle hemmeligheder, hvad enten de er gode eller onde. Som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er han.

131:2.9 (1445.3) “Herren er nær ved alle, der påkalder ham i oprigtighed og sandhed. Gråden kan vare en nat, men glæden kommer om morgenen. Et glad hjerte gør godt som en medicin. Intet godt vil Gud holde tilbage fra dem, der vandrer retskaffent. Frygt Gud og hold hans bud, for det er hele menneskets pligt. Således siger Herren, som skabte himlene, og som formede jorden: ‘Der er ingen Gud ved siden af mig, en retfærdig Gud og en frelser. Se til mig og bliv frelst, alle jordens ender. Hvis I søger mig, skal I finde mig, hvis I leder efter mig af hele jeres hjerte.’ De sagtmodige skal arve jorden og glæde sig

over fredens overflod. Den, der sår uretfærdighed, skal høste ulykke; den, der sår vind, skal høste hvirvelvind.

131:2.10 (1445.4) “Kom nu, lad os tænke sammen,” siger Herren, ‘Om end jeres synder er som skarlaget, skal de blive hvide som sne. Om de så er røde som purpur, skal de blive som uld.’ Men der er ingen fred for de ugudelige; det er dine egne synder, der har holdt de gode ting tilbage fra dig. Gud er mit ansigts sundhed og min sjæls glæde. Den evige Gud er min styrke; han er vores bolig, og nedenunder er de evige arme. Herren er nær ved dem, der har et knust hjerte; han frelser alle, der har en barnlig ånd. Den retfærdiges trængsler er mange, men Herren udfrier ham af dem alle. Overlad din vej til Herren—stol på ham—og han vil føre den ud i livet. Den, der bor i den Højestes skjul, skal blive i den Almægtiges skygge.

131:2.11 (1445.5) “Elsk din næste som dig selv, bær ikke nag til nogen. Alt, hvad du hader, skal du ikke gøre mod nogen. Elsk din broder, for Herren har sagt: ‘Jeg vil elske mine børn frit.’ Den retfærdiges vej er som et skinnende lys, der skinner mere og mere indtil den perfekte dag. De, der er kloge, skal skinne som himmelhvælvingen, og de, der vender mange til retfærdighed, som stjernerne for evigt og altid. Lad den ugudelige opgive sin onde vej og den uretfærdige sine oprørske tanker. Herren siger: ‘Lad dem vende tilbage til mig, så vil jeg forbarme mig over dem; jeg vil tilgive i rigt mål.’

131:2.12 (1446.1) “Siger Gud, himlens og jordens skaber: ‘Stor fred har de, der elsker min lov. Mine bud er: Du skal elske mig af hele dit hjerte, du skal ikke have nogen guder før mig, du må ikke misbruge mit navn, husk sabbatsdagen og hold den hellig, ær din far og mor, du

må ikke slå ihjel, du må ikke begå ægteskabsbrud, du må ikke stjæle, du må ikke vidne falsk, du må ikke begære.'

131:2.13 (1446.2) "Og til alle, der elsker Herren højt og deres naboer som sig selv, siger himlens Gud: 'Jeg vil løse jer fra graven, jeg vil forløse jer fra døden. Jeg vil være barmhjertig mod jeres børn og retfærdig. Har jeg ikke sagt om mine skabninger på jorden: I er sønner af den levende Gud? Og har jeg ikke elsket jer med en evig kærlighed? Har jeg ikke kaldt jer til at blive som mig og bo for evigt med mig i Paradis?'"

3. Buddhismen

131:3.1 (1446.3) Ganid var chokeret over at opdage, hvor tæt buddhismen var på at være en stor og smuk religion uden Gud, uden en personlig og universel guddom. Han fandt dog nogle optegnelser over visse tidligere overbevisninger, som afspejlede noget af indflydelsen fra læren fra Melkisedek-missionærerne, som fortsatte deres arbejde i Indien selv på Buddhas tid. Jesus og Ganid indsamlede følgende udsagn fra den buddhistiske litteratur:

131:3.2 (1446.4) "Ud af et rent hjerte skal glæde springe frem til det uendelige; hele mit væsen skal være i fred med denne overjordiske glæde. Min sjæl er fyldt med tilfredshed, og mit hjerte flyder over med den fredelige tillids lyksalighed. Jeg har ingen frygt; jeg er fri for ængstelse. Jeg bor i sikkerhed, og mine fjender kan ikke skræmme

mig. Jeg er tilfreds med frugterne af min tillid. Jeg har fundet vejen til det udødelige let tilgængelig. Jeg beder om tro til at støtte mig på den lange rejse; jeg ved, at troen fra det hinsides ikke vil svigte mig. Jeg ved, at mine brødre vil få fremgang, hvis de bliver gennemsyret af den udødeliges tro, selv den tro, der skaber beskedenhed, retskaffenhed, visdom, mod, viden og udholdenhed. Lad os forlade sorgen og fornægte frygten. Lad os ved tro holde fast i sand retfærdighed og ægte menneskelighed. Lad os lære at meditere over retfærdighed og barmhjertighed. Troen er menneskets sande rigdom; den er dydens og herlighedens gave.

131:3.3 (1446.5) “Uretfærdighed er foragteligt, synd er afskyeligt.

Ondskab er nedværdigende, hvad enten den holdes i tanker eller udøves i handlinger. Smerte og sorg følger på ondskabens vej, som støvet følger vinden. Lykke og fred i sindet følger ren tænkning og dydig levevis, som skyggen følger substansen af materielle ting. Ondskab er frugten af forkert rettet tænkning. Det er ondt at se synd, hvor der ikke er synd; ikke at se synd, hvor der er synd. Ondskab er vejen til falske doktriner. De, der undgår det onde ved at se tingene, som de er, opnår glæde ved således at omfavne sandheden. Gør en ende på din elendighed ved at afsky synden. Når du ser op til Den Ædle, så vend dig bort fra synden af hele dit hjerte. Giv ingen undskyldning for det onde; giv ingen undskyldning for synd. Ved at gøre bod for tidligere synder opnår du styrke til at modstå fremtidige tendenser. Tilbageholdenhed er født af anger. Efterlad ingen fejl uindrømmet til Den Ædle.

131:3.4 (1447.1)

“Livslust og glæde er belønningen for veludførte gerninger og til ære for den udødelige. Intet menneske kan berøve dig friheden til dit eget sind. Når troen på din religion har frigjort dit hjerte, når sindet, som et bjerg, er stabiliseret og urokkeligt, så vil sjælens fred flyde roligt som en flod af vand. De, der er sikre på frelse, er for evigt fri for begær, misundelse, had og illusioner om rigdom. Selvom troen er energien til et bedre liv, må du ikke desto mindre arbejde på din egen frelse med udholdenhed. Hvis du vil være sikker på din endelige frelse, så sørg for, at du oprigtigt søger at opfylde al retfærdighed. Dyrk hjertets vished, som udspringer indefra, og kom således til at nyde den evige frelses ekstase.

131:3.5 (1447.2)

“Ingen religionsudøvere kan håbe på at opnå den udødelige visdoms oplysning, hvis han fortsætter med at være doven, sløv, svag, uvirksom, skamløs og egoistisk. Men den, der er eftertænksom, klog, reflekterende, inderlig og oprigtig—selv mens han endnu lever på jorden—kan opnå den højeste oplysning om den guddommelige visdoms fred og frihed. Husk, at enhver handling får sin belønning. Ondskab resulterer i sorg, og synd ender i smerte. Glæde og lykke er resultatet af et godt liv. Selv den onde nyder en nådens tid, før hans onde gerninger modnes fuldt ud, men uundgåeligt kommer den fulde høst af de onde gerninger. Lad ingen tage let på synden og sige i sit hjerte: ‘Straffen for uretfærdighed skal ikke komme mig nær.’ Det, du gør, skal ske for dig, ifølge visdommens dom. Uretfærdighed begået mod dine medmennesker skal komme tilbage til dig. Skabningen kan ikke undslippe skæbnen for sine gerninger.

131:3.6 (1447.3)

“Narren har sagt i sit hjerte: ‘Det onde skal ikke overmande mig’; men sikkerhed findes kun, når sjælen higer efter irettesættelse, og sindet søger visdom. Den kloge mand er en ædel sjæl, der er venlig midt i sine fjender, rolig blandt de urolige og gavmild blandt de grådige. Kærlighed til sig selv er som ukrudt på en god mark. Selviskhed fører til sorg; evig omsorg dræber. Det tæmmede sind giver lykke. Den er den største kriger, som overvinder og underkuer sig selv. Tilbageholdenhed i alle ting er godt. Han alene er en overlegen person, der værdsætter dyd og er opmærksom på sin pligt. Lad ikke vrede og had beherske dig. Tal ikke hårdt om nogen. Tilfredshed er den største rigdom. Hvad der gives med omtanke, er godt gemt. Gør ikke mod andre, hvad du ikke ønsker, der skal gøres mod dig. Gør godt med ondt; overvind det onde med det gode.

131:3.7 (1447.4)

“En retfærdig sjæl er mere eftertragtet end herredømmet over hele jorden. Udødelighed er målet for oprigtighed; døden er enden på et tankeløst liv. De, der er oprigtige, dør ikke; de tankeløse er allerede døde. Velsignede er de, der har indsigt i den dødsløse tilstand. De, der torturerer de levende, vil næppe finde lykke efter døden. De uselviske kommer i himlen, hvor de glæder sig over den uendelige gavmildheds lyksalighed og fortsætter med at vokse i ædel gavmildhed. Enhver dødelig, der tænker retfærdigt, taler ædelt og handler uselvisk, vil ikke kun nyde dyden her i dette korte liv, men vil også, efter kroppens opløsning, fortsætte med at nyde himlens glæder.”

4. Hinduismen

131:4.1 (1447.5) Melkisedeks missionærer bragte læren om den ene Gud med sig, uanset hvor de rejste hen. Meget af denne monoteistiske lære, sammen med andre og tidligere begreber, blev legemliggjort i hinduismens efterfølgende lære. Jesus og Ganid lavede følgende uddrag:

131:4.2 (1448.1) “Han er den store Gud, på alle måder den højeste. Han er Herren, der omfatter alle ting. Han er skaberen og kontrolløren af universernes univers. Gud er én Gud; han er alene og i sig selv; han er den eneste ene. Og denne ene Gud er vores skaber og sjælens sidste skæbne. Den Højeste er strålende ud over enhver beskrivelse; han er Lysets Lys. Hvert hjerte og hver verden er oplyst af dette guddommelige lys. Gud er vores beskytter—han står ved sine skabningers side—og de, der lærer ham at kende, bliver udødelige. Gud er den store kilde til energi; han er den store sjæl. Han udøver universelt herredømme over alt. Denne ene Gud er kærlig, herlig og bedårende. Vores Gud er den højeste i magt og bor i den højeste bolig. Denne sande person er evig og guddommelig; han er himlens oprindelige Herre. Alle profeterne har hyldet ham, og han har åbenbaret sig for os. Vi tilbeder ham. O Højeste Person, væsenernes kilde, skabelsens Herre og universets hersker, åbenbar for os, dine skabninger, den kraft, hvormed du forbliver immanent! Gud har skabt solen og stjernerne; han er lys, ren og selv-eksisterende. Hans evige viden er guddommeligt vis. Det evige er ikke gennemtrængt af

ondskab. Eftersom universet udsprang fra Gud, styrer han det på passende vis. Han er årsagen til skabelsen, og derfor er alle ting etableret i ham.

131:4.3 (1448.2) “Gud er ethvert godt menneskes sikre tilflugt, når det er i nød; den Udødelige har omsorg for hele menneskeheden. Guds frelse er stærk, og hans godhed er nådig. Han er en kærlig beskytter, en velsignet forsvarer. Siger Herren: ‘Jeg bor i deres egne sjæle som en visdommens lampe. Jeg er det strålende af det strålende og det godes godhed. Hvor to eller tre samles, der er jeg også.’ Skabningen kan ikke undslippe Skaberens nærvær. Herren tæller selv den uophørlige blinken med øjnene hos enhver dødelig, og vi tilbeder dette guddommelige væsen som vores uadskillelige ledsager. Han er altafgørende, gavmild, allestedsnærværende og uendelig venlig. Herren er vores hersker, beskytter og øverste kontrollør, og hans oprindelige ånd bor i den dødelige sjæl. Det evige vidne til last og dyd bor i menneskets hjerte. Lad os meditere længe over den bedårende og guddommelige livgiver; lad hans ånd fuldt ud lede vores tanker. Fra denne uvirkelige verden, før os til den virkelige! Led os fra mørket til lyset! Fra døden led os til udødeligheden!

131:4.4 (1448.3) “Med vore hjerter rensed for alt had, lad os tilbede den evige. Vor Gud er bønnens Herre; han hører sine børns råb. Lad alle mennesker underkaste deres vilje til ham, den beslutsomme. Lad os glæde os over bønnens Herres gavmildhed. Gør bønnen til din inderste ven, og tilbedelse til din sjæls støtte. ‘Hvis du blot vil tilbede mig i kærlighed,’ siger den Evige, ‘vil jeg give dig visdom til at nå mig, for min tilbedelse er den dyd, der er fælles for alle skabninger.’ Gud

er oplyseren for de dystre og kraften for dem, der er svage. Eftersom Gud er vores stærke ven, har vi ikke mere frygt. Vi lovpriser navnet på den aldrig besejrede sejrherre. Vi tilbeder ham, fordi han er menneskets trofaste og evige hjælper. Gud er vores sikre leder og ufejlbarlige vejleder. Han er himlens og jordens store forælder, i besiddelse af ubegrænset energi og uendelig visdom. Hans pragt er sublim og hans skønhed guddommelig. Han er universets højeste tilflugtssted og den uforanderlige vogter af den evige lov. Vores Gud er livets Herre og alle menneskers trøster; han er menneskehedens elsker og hjælperen for dem, der er i nød. Han er vores livgiver og den gode hyrde for de menneskelige flokke. Gud er vores far, bror og ven. Og vi længes efter at kende denne Gud i vores indre.

131:4.5 (1448.4) “Vi har lært at vinde tro ved vores hjertes længsel. Vi har opnået visdom ved at beherske vores sanser, og ved visdom har vi oplevet fred i det højeste. Den, der er fuld af tro, tilbeder i sandhed, når hans indre selv er rettet mod Gud. Vores Gud bærer himlene som en kappe; han bebor også de seks andre vidtstrakte universer. Han er den højeste over alt og i alt. Vi beder Herren om tilgivelse for alle vores overtrædelser mod vores medmennesker; og vi vil befri vores ven fra den uret, han har gjort os. Vores ånd afskyr alt ondt; derfor, Herre, befri os fra alle syndens pletter. Vi beder til Gud som en trøster, beskytter og frelser—en, der elsker os.

131:4.6 (1449.1) “Universets vogters ånd trænger ind i det simple væsens sjæl. Det menneske er klogt, som tilbeder den ene Gud. De, der stræber efter fuldkommenhed, må virkelig kende den Højeste Herre. Den, der kender den Højestes lyksalige tryghed, frygter aldrig, for

den Højeste siger til dem, der tjener ham: ‘Frygt ikke, for jeg er med dig.’ Forsynets Gud er vores Fader. Gud er sandhed. Og det er Guds ønske, at hans skabninger skal forstå ham—komme til at kende sandheden fuldt ud. Sandheden er evig; den opretholder universet. Vores højeste ønske skal være forening med den Højeste. Den Store Styrer er skaberen af alle ting—alt udvikler sig fra ham. Og dette er summen af pligt: Lad ingen gøre mod en anden, hvad der ville være modbydeligt for ham selv; nære ingen ondskab, slå ikke den, der slår dig, overvind vrede med barmhjertighed, og overvind had med velvilje. Og alt dette skal vi gøre, fordi Gud er en venlig ven og en nådig far, som eftergiver alle vores jordiske overtrædelser.

131:4.7 (1449.2) “Gud er vores far, jorden vores mor, og universet vores fødested. Uden Gud er sjælen en fange; at kende Gud frigør sjælen. Ved at meditere på Gud, ved at forene sig med ham, kommer der befrielse fra ondskabens illusioner og ultimativ frelse fra alle materielle lænker. Når mennesket ruller rummet sammen som et stykke læder, vil det være slut med det onde, fordi mennesket har fundet Gud. O Gud, frels os fra helvedes trefoldige ruin—begær, vrede og griskhed! O sjæl, gør dig klar til udødelighedens åndskamp! Når enden på det jordiske liv kommer, så tøv ikke med at forlade denne krop for en mere passende og smuk form og vågne op i den Højestes og Udødeliges rige, hvor der ikke er frygt, sorg, sult, tørst eller død. At kende Gud er at skære dødens snore over. Sjælen, der kender Gud, rejser sig i universet, som fløden dukker op på toppen af mælken. Vi tilbeder Gud, den altarbejdende, den store sjæl, som altid sidder i sine skabningers hjerte. Og de, der ved, at Gud troner i

menneskehjertet, er bestemt til at blive som ham—udødelige. Det onde må efterlades i denne verden, men dyden følger sjælen til himlen.

131:4.8 (1449.3) “Det er kun de ugudelige, der siger: Universet har hverken sandhed eller en hersker; det er kun skabt til vores lyster. Sådanne sjæle er vildledt af deres små intellekter. De overgiver sig således til at nyde deres lyster og berøver deres sjæle dydens glæder og retfærdighedens fornøjelser. Hvad kan være større end at opleve frelse fra synd? Det menneske, der har set den Højeste, er udødeligt. Menneskets kødelige venner kan ikke overleve døden; dyden alene vandrer ved menneskets side, mens det altid rejser videre mod Paradisets glædelige og solbeskinnede marker.”

5. Zarathustras lære

131:5.1 (1449.4) Zarathustra var selv i direkte kontakt med efterkommerne af de tidligere Melkisedek-missionærer, og deres doktrin om den ene Gud blev en central lære i den religion, han grundlagde i Persien. Bortset fra jødedommen var der ingen religion på den tid, der indeholdt flere af disse Salem-læresætninger. Fra denne religions optegnelser har Ganid lavet følgende uddrag:

131:5.2 (1450.1) “Alle ting kommer fra og tilhører den ene Gud—alvidende, god, retfærdig, hellig, strålende og herlig. Denne, vores Gud, er kilden til al lysstyrke. Han er Skaberen, Gud for alle gode hensigter og beskytteren af universets retfærdighed. Den kloge kurs i

livet er at handle i overensstemmelse med sandhedens ånd. Gud er altseende, og han ser både de ondes onde gerninger og de retfærdiges gode gerninger; vores Gud iagttager alle ting med et blitzende øje. Hans berøring er en helbredende berøring. Herren er en almægtig velgører. Gud rækker sin velgørende hånd ud til både de retfærdige og de ugudelige. Gud skabte verden og fastsatte belønningen for godt og ondt. Den alvidende Gud har lovet udødelighed til de fromme sjæle, der tænker rent og handler retfærdigt. Som du højest ønsker, sådan skal du være. Solens lys er som visdom for dem, der skelner Gud i universet.

131:5.3 (1450.2) “Pris Gud ved at søge Den Vises velbehag. Tilbed lysets Gud ved med glæde at vandre på de stier, som hans åbenbarede religion har anvist. Der er kun én Højeste Gud, Lysets Herre. Vi tilbeder ham, der skabte vandene, planterne, dyrene, jorden og himlen. Vores Gud er Herren, den mest velgørende. Vi tilbeder den smukkeste, den gavmilde udødelige, udstyret med evigt lys. Gud er længst væk fra os og på samme tid tættest på os, idet han bor i vores sjæle. Vores Gud er Paradisets guddommelige og helligste ånd, og alligevel er han mere venlig mod mennesket end den mest venlige af alle skabninger. Gud er til stor hjælp for os i den største af alle opgaver, nemlig at lære sig selv at kende. Gud er vores mest bedårende og retfærdige ven; han er vores visdom, liv og kraft i sjæl og legeme. Gennem vores gode tanker vil den vise Skaber gøre os i stand til at gøre hans vilje og derved opnå realiseringen af alt det, der er guddommeligt perfekt.

131:5.4 (1450.3) “Herre, lær os, hvordan vi skal leve dette liv i kødet, mens vi forbereder os på det næste liv i ånden. Tal til os, Herre, og vi vil gøre, som du befaler. Lær os de gode stier, og vi vil gå den rette vej. Giv os, at vi kan opnå forening med dig. Vi ved, at den religion er rigtig, som fører til forening med retfærdighed. Gud er vores kloge natur, bedste tanke og retfærdige handling. Må Gud give os enhed med den guddommelige ånd og udødelighed i sig selv!

131:5.5 (1450.4) “Denne Den Visers religion renser den troende fra enhver ond tanke og syndig handling. Jeg bøjer mig for himlens Gud i anger, hvis jeg har forbrudt mig i tanke, ord eller handling—forsætligt eller uforsætligt—og jeg beder om nåde og takker for tilgivelse. Jeg ved, at når jeg skrifter, vil synden blive fjernet fra min sjæl, hvis jeg har til hensigt ikke at gøre det onde igen. Jeg ved, at tilgivelse fjerner syndens bånd. De, der gør det onde, skal straffes, men de, der følger sandheden, skal nyde den evige frelses lyksalighed. Gennem nåden griber du fat i os og giver vores sjæle frelsende kraft. Vi kræver barmhjertighed, fordi vi stræber efter at opnå fuldkommenhed; vi vil være som Gud.”

6. Suduanismen (jainismen)

131:6.1 (1450.5) Den tredje gruppe af religiøse troende, som bevarede læren om én Gud i Indien—overlevelsen af Melkisedek-læren—var

dengang kendt som suduanisterne. I nyere tid er disse troende blevet kendt som tilhængere af jainismen. De lærte:

131:6.2 (1450.6) “Himlens Herre er den højeste. De, der begår synd, vil ikke stige op i det høje, men de, der vandrer på retfærdighedens stier, vil finde en plads i himlen. Vi er sikre på livet efter døden, hvis vi kender sandheden. Menneskets sjæl kan stige op til den højeste himmel for der at udvikle sin sande åndelige natur og opnå fuldkommenhed. Den himmelske tilværelse befrier mennesket fra syndens trældom og introducerer det til de endelige lyksaligheder; det retfærdige menneske har allerede oplevet en ende på synden og alle dens tilknyttede elendigheder. Selvet er menneskets uovervindelige fjende, og selvet manifesterer sig som menneskets fire største lidenskaber: vrede, stolthed, bedrag og grådighed. Menneskets største sejr er erobringen af sig selv. Når mennesket beder Gud om tilgivelse, og når det vover at nyde denne frihed, bliver det befriet fra frygt. Mennesket bør rejse gennem livet og behandle sine medskabninger, som det selv ønsker at blive behandlet.”

7. Shintoreligionen

131:7.1 (1451.1) Først for nylig var manuskripterne til denne fjernøstlige religion blevet opbevaret i det alexandrinske bibliotek. Det var den ene verdensreligion, som Ganid aldrig havde hørt om. Denne tro

indeholdt også rester af den tidligere Melkisedek-lære, som det fremgår af de følgende uddrag:

131:7.2 (1451.2) “Så siger Herren: ‘I er alle modtagere af min guddommelige kraft; alle mennesker nyder godt af min barmhjertigheds tjeneste. Jeg har stor glæde af, at der er mange retfærdige mennesker i hele landet. Både i naturens skønhed og i menneskenes dyder søger Himlens prins at åbenbare sig og vise sin retfærdige natur. Da de gamle mennesker ikke kendte mit navn, manifesterede jeg mig ved at blive født ind i verden som en synlig eksistens og udholdt en sådan fornedrelse, at mennesket ikke skulle glemme mit navn. Jeg er himlens og jordens skaber; solen og månen og alle stjernerne adlyder min vilje. Jeg er hersker over alle skabninger på land og i de fire have. Selv om jeg er stor og suveræn, tager jeg alligevel hensyn til de fattigste menneskers bøn. Hvis nogen skabning vil tilbede mig, vil jeg høre hans bøn og opfylde hans hjertes ønske.’

131:7.3 (1451.3) “‘Hver gang et menneske giver efter for angst, tager det et skridt væk fra åndens ledelse af dets hjerte.’ Stolthed skygger for Gud. Hvis du vil have himmelsk hjælp, skal du lægge din stolthed væk; hvert hår af stolthed lukker det frelsende lys ude, som var det en stor sky. Hvis du ikke har det godt indeni, er det nytteløst at bede for det, der er udenpå. ‘Hvis jeg hører jeres bønner, er det, fordi I kommer til mig med et rent hjerte, fri for falskhed og hykleri, med en sjæl, der reflekterer sandheden som et spejl. Hvis I vil vinde udødelighed, så forlad verden og kom til mig.’”

8. Taoismen

131:8.1 (1451.4) Melkisedeks budbringere trængte langt ind i Kina, og læren om én Gud blev en del af den tidligere lære i flere kinesiske religioner; den, der bestod længst og indeholdt mest af den monoteistiske sandhed, var taoismen, og Ganid samlede følgende fra dens grundlæggers lære:

131:8.2 (1451.5) “Hvor ren og rolig er Den Højeste, og dog hvor kraftfuld og mægtig, hvor dyb og uforudsigelig! Denne himmelske Gud er den ærede forfader til alle ting. Hvis du kender den Evige, er du oplyst og vis. Hvis du ikke kender den evige, så manifesterer uvidenheden sig som ondskab, og dermed opstår syndens lidenskaber. Dette vidunderlige væsen eksisterede, før himlene og jorden var til. Han er i sandhed åndelig; han står alene og forandrer sig ikke. Han er i sandhed verdens moder, og hele skabelsen bevæger sig omkring ham. Denne Store giver sig selv til mennesker og gør dem derved i stand til at udmærke sig og overleve. Selv om man kun har en lille viden, kan man stadig vandre på den Højestes veje; man kan tilpasse sig himlens vilje.

131:8.3 (1452.1) “Alle gode gerninger af sand tjeneste kommer fra den Højeste. Alle ting er afhængige af den store kilde til liv. Den Store Højeste søger ingen anerkendelse for sine gaver. Han er suveræn i magt, men alligevel forbliver han skjult for vores blik. Han

transmuterer uophørligt sine egenskaber, mens han perfektionerer sine skabninger. Den himmelske Fornuft er langsom og tålmodig i sine planer, men sikker på sine resultater. Den Højeste udbreder sig over universet og opretholder det hele. Hvor stor og mægtig er hans overstrømmende indflydelse og tiltrækningskraft! Sand godhed er som vand, idet den velsigner alt og ikke skader noget. Og ligesom vand søger den sande godhed de laveste steder, selv de niveauer, som andre undgår, og det er fordi, den er beslægtet med den Højeste. Den Højeste skaber alle ting, i naturen nærer han dem og i ånden fuldkommengør han dem. Og det er et mysterium, hvordan den Højeste fostrer, beskytter og perfektionerer skabningen uden at tvinge den. Han vejleder og leder, men uden at hævde sig selv. Han sørger for fremgang, men uden at dominere.

131:8.4 (1452.2) “Det kloge menneske universaliserer sit hjerte. En smule viden er en farlig ting. De, der stræber efter storhed, må lære at ydmyge sig selv. I skabelsen blev den Højeste verdens mor. At kende sin mor er at anerkende sit slægtskab. Det er en klogt menneske, der betragter alle dele ud fra helheden. Forhold dig til ethvert menneske, som om du var i dets sted. Gengældt skade med venlighed. Hvis du elsker mennesker, vil de nærme sig dig—du vil ikke have svært ved at vinde dem.

131:8.5 (1452.3) “Den Store Højeste er altgennemtrængende; han er på venstre hånd og på højre; han støtter al skabelse og bor i alle sande væsener. Du kan ikke finde den Højeste, og du kan heller ikke gå til et sted, hvor han ikke er. Hvis et menneske erkender det onde i sine handlinger og angrer sin synd af hjertet, så kan han søge tilgivelse;

han kan undslippe straffen; han kan forvandle ulykke til velsignelse. Den Højeste er det sikre tilflugtssted for hele skabelsen; han er menneskehedens vogter og frelser. Hvis du søger efter ham hver dag, vil du finde ham. Eftersom han kan tilgive synder, er han virkelig meget værdifuld for alle mennesker. Husk altid, at Gud ikke belønner mennesket for det, det gør, men for det, det er; derfor bør du hjælpe dine medmennesker uden tanke på belønning. Gør godt uden at tænke på, at det gavner dig selv.

131:8.6 (1452.4) “De, der kender den eviges love, er kloge. Uvidenhed om den guddommelige lov er elendighed og katastrofe. De, der kender Guds love, er liberalt indstillede. Hvis du kender den evige, vil din sjæl overleve i åndelig tjeneste, selv om din krop går til grunde. Du er i sandhed klog, når du erkender din ubetydelighed. Hvis du forbliver i den Eviges lys, vil du nyde den Højestes oplysning. De, der dedikerer deres person til at tjene den Højeste, er glade for denne stræben efter det evige. Når mennesket dør, begynder ånden sin lange flyvetur på den store hjemrejse.”

9. Konfutses lære

131:9.1 (1452.5) Selv den mindst gudserkendende af verdens store religioner anerkendte monoteismen hos Melkisedek-missionærerne og deres vedholdende efterfølgere. Ganids opsummering af konfucianismen var:

131:9.2 (1452.6)

“Det, Himlen bestemmer, er uden fejl. Sandheden er ægte og guddommelig. Alt har sin oprindelse i Himlen, og Den Store Himmel begår ingen fejl. Himlen har udnævnt mange underordnede til at hjælpe med at instruere og opløfte de laverestående skabninger. Stor, meget stor, er den ene Gud, som hersker over mennesket fra det høje. Gud er majestætisk i sin magt og forfærdelig i sin dom. Men denne store Gud har givet selv mange mindreværdige mennesker en moralsk sans. Himlens gavmildhed stopper aldrig. Velvilje er Himlens bedste gave til mennesker. Himlen har skænket sin ædelhed til menneskets sjæl; menneskets dyder er frugten af denne begavelse af Himlens ædelhed. Den Store Himmel er alvidende og følger mennesket i alle dets handlinger. Og vi gør klogt i at kalde den Store Himmel vores Fader og vores Moder. Hvis vi således er tjenere for vores guddommelige forfædre, så kan vi i tillid bede til Himlen. Lad os til alle tider og i alting stå i ærefrygt for Himlens majestæt. Vi anerkender, o Gud, den Højeste og suveræne skaber, at dommen hviler hos dig, og at al barmhjertighed udgår fra det guddommelige hjerte.

131:9.3 (1453.1)

“Gud er med os; derfor har vi ingen frygt i vore hjerter. Hvis der findes nogen dyd i mig, er det en manifestation af Himlen, som bor hos mig. Men denne himmel i mig stiller ofte hårde krav til min tro. Hvis Gud er med mig, har jeg besluttet ikke at have nogen tvivl i mit hjerte. Troen skal være meget tæt på sandheden om tingene, og jeg kan ikke se, hvordan et menneske kan leve uden denne gode tro. Godt og ondt rammer ikke mennesker uden årsag. Himlen behandler menneskets sjæl i overensstemmelse med dens

formål. Når du tager fejl, skal du ikke tøve med at indrømme din fejl og være hurtig til at gøre det godt igen.

131:9.4 (1453.2) “Et klogt menneske er optaget af at søge efter sandheden, ikke af at søge efter et simpelt levebrød. Menneskets mål er at opnå Himlens fuldkommenhed. Det overlegne menneske tilpasser sig selv, og han er fri for ængstelse og frygt. Gud er med dig; hav ingen tvivl i dit hjerte. Enhver god gerning har sin belønning. Det overlegne menneske knurrer ikke mod himlen og bærer ikke nag til mennesker. Hvad du ikke kan lide, når det sker for dig selv, skal du ikke gøre mod andre. Lad medfølelse være en del af al straf; forsøg på alle måder at gøre straffen til en velsignelse. Sådan er den Store Himmels vej. Mens alle skabninger skal dø og vende tilbage til jorden, går det ædle menneskes ånd ud for at blive vist i det høje og for at stige op til det herlige lys i den endelige klarhed.”

10. “Vores Religion”

131:10.1 (1453.3) Efter det hårde arbejde med at samle verdensreligionernes lære om Paradisets Fader, satte Ganid sig for at formulere, hvad han anså for at være en sammenfatning af den tro, han var nået frem til om Gud som et resultat af Jesus’ lære. Denne unge mand havde for vane at referere til sådanne overbevisninger som “vores religion.” Dette var hans optegnelse:

131:10.2 (1453.4) “Herren vor Gud er én Herre, og du bør elske ham af hele dit sind og hjerte, mens du gør dit allerbedste for at elske alle hans børn, som du elsker dig selv. Denne ene Gud er vores himmelske Fader, i hvem alting består, og som ved sin ånd bor i enhver oprigtig menneskesjæl. Og vi, som er Guds børn, bør lære at overlade vores sjæle til ham som til en trofast Skaber. For vores himmelske Fader er alting muligt. Eftersom han er Skaberen, der har skabt alle ting og alle væsener, kan det ikke være anderledes. Selvom vi ikke kan se Gud, kan vi kende ham. Og ved dagligt at leve efter den himmelske Faders vilje, kan vi åbenbare ham for vores medmennesker.

131:10.3 (1453.5) “De guddommelige rigdomme i Guds karakter må være uendeligt dybe og evigt kloge. Vi kan ikke søge Gud ved viden, men vi kan kende ham i vores hjerter ved personlig erfaring. Mens hans retfærdighed kan være umulig at finde ud af, kan hans barmhjertighed modtages af det mest ydmyge væsen på jorden. Mens Faderen fylder universet, bor han også i vores hjerter. Menneskets sind er menneskeligt, dødeligt, men menneskets ånd er guddommelig, udødelig. Gud er ikke kun almægtig, men også alvidende. Hvis vores jordiske forældre, som har en ond tendens, ved, hvordan de skal elske deres børn og skænke dem gode gaver, hvor meget mere må den gode Fader i himlen så ikke vide, hvordan han klogt skal elske sine børn på jorden og skænke dem passende velsignelser.

131:10.4 (1454.1) “Faderen i himlen vil ikke lade et eneste barn på jorden gå fortabt, hvis det barn har et ønske om at finde Faderen og virkelig længes efter at blive som ham. Vores far elsker selv de onde og er

altid god mod de utaknemmelige. Hvis bare flere mennesker kunne kende til Guds godhed, ville de helt sikkert omvende sig fra deres onde veje og opgive al kendt synd. Alt godt kommer ned fra lysets Fader, hos hvem der ikke er nogen foranderlighed eller skygge af forandring. Den sande Guds ånd er i menneskets hjerte. Han ønsker, at alle mennesker skal være som brødre og søstre. Når mennesker begynder at føle efter Gud, er det et bevis på, at Gud har fundet dem, og at de er på jagt efter viden om ham. Vi lever i Gud, og Gud bor i os.

131:10.5 (1454.2) “Jeg er ikke længere tilfreds med at tro, at Gud er Fader til hele mit folk. Jeg vil fremover også tro, at han er *min* Fader. Altid vil jeg forsøge at tilbede Gud ved hjælp af Sandhedens Ånd, som er min hjælper, når jeg virkelig er blevet gudskyndig. Men først og fremmest vil jeg øve mig i at tilbede Gud ved at lære, hvordan man gør Guds vilje på jorden; det vil sige, jeg vil gøre mit bedste for at behandle hver af mine medmennesker, som jeg tror, Gud gerne vil have dem behandlet. Og når vi lever denne form for liv i kødet, kan vi bede Gud om mange ting, og han vil give os vores hjertes ønsker, så vi kan blive bedre forberedt til at tjene vores medmennesker. Og al denne kærlige tjeneste for Guds børn udvider vores evne til at modtage og opleve himlens glæder, de høje fornøjelser ved tjenesten for himlens ånd.

131:10.6 (1454.3) “Jeg vil hver dag takke Gud for hans usigelige gaver; jeg vil prise ham for hans vidunderlige gerninger mod menneskenes børn. For mig er han den Almægtige, Skaberen, Styrken og Barmhjertigheden, men bedst af alt er han min åndelige Fader, og

som hans jordiske barn går jeg engang ud for at se ham. Og min lærer har sagt, at ved at søge efter ham, vil jeg blive som ham. Ved at tro på Gud har jeg opnået fred med ham. Denne vores nye religion er meget fuld af glæde, og den skaber en varig lykke. Jeg er sikker på, at jeg vil være trofast lige til døden, og at jeg helt sikkert vil modtage det evige livs krone.

131:10.7 (1454.4) “Jeg lærer at afprøve alle ting og holde mig til det, som er godt. Alt, hvad jeg ønsker, at mennesker skal gøre mod mig, det vil jeg gøre mod mine medmennesker. Ved denne nye tro ved jeg, at mennesket kan blive Guds søn, men det skræmmer mig nogle gange, når jeg stopper op og tænker på, at alle mennesker er mine søskende, men det må jo være sandt. Jeg kan ikke se, hvordan jeg kan glæde mig over Guds faderskab, når jeg nægter at acceptere menneskets broderskab. Enhver, der påkalder Herrens navn, skal blive frelst. Hvis det er sandt, så må alle mennesker være mine brødre og søstre.

131:10.8 (1454.5) “Fra nu af vil jeg gøre mine gode gerninger i det skjulte; jeg vil også bede mest, når jeg er alene. Jeg vil ikke dømme, for at jeg ikke skal være uretfærdig mod mine medmennesker. Jeg vil lære at elske mine fjender; jeg har ikke virkelig mestret denne praksis med at være Gud-lignende. Selvom jeg ser Gud i disse andre religioner, finder jeg ham i ‘vores religion’ som værende mere smuk, kærlig, barmhjertig, personlig og positiv. Men mest af alt er dette store og herlige væsen min åndelige far; jeg er hans barn. Og uden andre midler end mit ærlige ønske om at være som ham, vil jeg til sidst

finde ham og tjene ham for evigt. Endelig har jeg en religion med en Gud, en forunderlig Gud, og han er en Gud for evig frelse.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 131](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 133](#) >>

Kapitel 132

Opholdet I Rom

132:0.1 (1455.1) SIDEN Gonod bragte hilsner fra Indiens fyrster til Tiberius, den romerske hersker, dukkede de to indere og Jesus op for ham på tredjedagen efter deres ankomst til Rom. Den triste kejser var usædvanligt munter denne dag og snakkede længe med trioen. Og da de var gået, bemærkede kejseren med henvisning til Jesus, til adjudanten, der stod på hans højre side: “Hvis jeg havde den fyrs kongelige holdning og elskværdige væremåde, ville jeg være en rigtig kejser, ikke?”

132:0.2 (1455.2) Mens Ganid var i Rom, havde han regelmæssige timer til at studere og besøge interessante steder i byen. Hans far havde mange forretninger at gøre, og da han ønskede, at hans søn skulle vokse op og blive en værdig efterfølger i ledelsen af hans store kommercielle interesser, mente han, at tiden var inde til at introducere drengen til forretningsverdenen. Der var mange indiske borgere i Rom, og ofte ville en af Gonods egne ansatte ledsage ham

som tolk, så Jesus havde hele dage for sig selv; det gav ham tid til at lære denne by med to millioner indbyggere grundigt at kende. Han var ofte at finde på forummet, centrum for det politiske, juridiske og forretningsmæssige liv. Han gik ofte op til Capitolium og funderede over den uvidenhed, som romerne var underlagt, mens han betragtede det storslåede tempel, der var viet til Jupiter, Juno og Minerva. Han tilbragte også meget tid på Palatinerhøjen, hvor kejserens residens, Apollontemplet og de græske og latinske biblioteker lå.

132:0.3 (1455.3) På dette tidspunkt omfattede Romerriget hele Sydeuropa, Lilleasien, Syrien, Egypten og det nordvestlige Afrika; og dets indbyggere omfattede borgere fra alle lande på den østlige halvkugle. Hans ønske om at studere og blande sig med denne kosmopolitiske forsamling af dødelige på Urantia var hovedårsagen til, at Jesus indvilligede i at foretage denne rejse.

132:0.4 (1455.4) Jesus lærte meget om mennesker, mens han var i Rom, men den mest værdifulde af alle de mange oplevelser under hans seks måneder lange ophold i byen var hans kontakt med og indflydelse på de religiøse ledere i imperiets hovedstad. Inden udgangen af den første uge i Rom havde Jesus opsøgt og stiftet bekendtskab med de værdifulde ledere af kynikerne, stoikerne og mysteriekulterne, i særdeleshed den mithraiske gruppe. Uanset om det var tydeligt for Jesus, at jøderne ville afvise hans mission eller ej, så forudså han helt sikkert, at hans budbringere snart ville komme til Rom for at forkynde Himmeriget; og han gik derfor i gang med på

den mest fantastiske måde at forberede vejen for en bedre og mere sikker modtagelse af deres budskab. Han udvalgte fem af de førende stoikere, elleve af kynikerne og seksten af mysteriekultens ledere og tilbragte en stor del af sin fritid i næsten seks måneder i intimt selskab med disse religiøse lærere. Og dette var hans undervisningsmetode: Aldrig angreb han deres fejl eller så meget som nævnte manglerne i deres lære. I hvert enkelt tilfælde udvalgte han sandheden i det, de lærte, og fortsatte så med at uddybe og belyse denne sandhed i deres sind, så denne forbedring af sandheden på meget kort tid effektivt fortrængte den tilhørende fejl; og således blev disse Jesus-underviste mænd og kvinder forberedt til den efterfølgende anerkendelse af yderligere og lignende sandheder i de tidlige kristne missionærers lære. Det var denne tidlige accept af evangelieprædikanternes lære, der gav den kraftige impuls til den hurtige spredning af kristendommen i Rom og derfra ud over hele imperiet.

132:0.5 (1456.1) Betydningen af denne bemærkelsesværdige handling kan bedre forstås, når vi registrerer det faktum, at ud af denne gruppe på toogtrediver religiøse ledere i Rom, som blev undervist af Jesus, var kun to ufrugtbare; de trediver blev centrale personer i etableringen af kristendommen i Rom, og nogle af dem hjalp også med at forvandle det vigtigste mitraiske tempel til den første kristne kirke i byen. Vi, der betragter menneskelige aktiviteter bag kulisserne og i lyset af nitten århundreders tid, genkender kun tre faktorer af afgørende værdi i den tidlige etablering af scenen for den hurtige spredning af kristendommen i hele Europa, og de er:

132:0.6 (1456.2) 1. Udvælgelsen og fastholdelsen af Simon Peter som apostel.

132:0.7 (1456.3) 2. Samtalen i Jerusalem med Stefan, hvis død førte til at Saul fra Tarsus blev vundet for kristendommen.

132:0.8 (1456.4) 3. Den indledende forberedelse af disse tredive romere til det efterfølgende lederskab af den nye religion i Rom og i hele imperiet.

132:0.9 (1456.5) Gennem alle deres oplevelser indså hverken Stefan eller de tredive udvalgte nogensinde, at de engang havde talt med den mand, hvis navn blev genstand for deres religiøse undervisning. Jesu arbejde for de oprindelige toogtrediven var helt personligt. I sit arbejde for disse mennesker mødte den skriftlærde fra Damaskus aldrig mere end tre af dem på én gang, sjældent mere end to, og oftest underviste han dem enkeltvis. Og han kunne udføre dette store arbejde med religiøs oplæring, fordi disse mænd og kvinder ikke var traditionsbundne; de var ikke ofre for en fastlåst forudfattet mening om al fremtidig religiøs udvikling.

132:0.10 (1456.6) Mange gange i de følgende år hørte Peter, Paulus og de andre kristne lærere i Rom om denne skriftlærde fra Damaskus, som var kommet før dem, og som så åbenlyst (og som de formodede ubevidst) havde banet vejen for deres ankomst med det nye evangelium. Selv om Paulus aldrig rigtig fandt ud af, hvem denne skriftlærde fra Damaskus var, nåede han kort tid før sin død på grund af ligheden i personbeskrivelserne frem til den konklusion, at "teltmageren fra Antiokia" også var "den skriftlærde fra Damaskus."

Ved en lejlighed, da Simon Peter prædikede i Rom og lyttede til en beskrivelse af den skriftkloge fra Damaskus, formodede han, at denne person kunne have været Jesus, men han afviste hurtigt tanken, da han udmærket vidste (troede han), at Mesteren aldrig havde været i Rom.

1. Sande værdier

132:1.1 (1456.7) Det var med Angamon, stoikernes leder, at Jesus havde en natlig samtale tidligt under sit ophold i Rom. Denne mand blev senere en god ven af Paulus og viste sig at være en af de stærke støtter af den kristne kirke i Rom. I substansen, og omformuleret i moderne fraseologi, underviste Jesus Angamon:

132:1.2 (1457.1) Standarden for sande værdier skal søges i den åndelige verden og på guddommelige niveauer af evig virkelighed. For en opstigende dødelig må alle lavere og materielle standarder anerkendes som forbigående, delvise og underordnede. Videnskabsmanden er som sådan begrænset til at opdage sammenhængen mellem materielle fakta. Teknisk set har han ingen ret til at hævde, at han er enten materialist eller idealist, for dermed har han påtaget sig at opgive holdningen som en sand videnskabsmand, da alle sådanne påstande om holdninger er selve essensen af filosofi.

132:1.3 (1457.2) Medmindre menneskehedens moralske indsigt og åndelige udvikling øges proportionelt, kan den ubegrænsede udvikling af en rent materialistisk kultur i sidste ende blive en trussel mod civilisationen. En rent materialistisk videnskab rummer i sig selv det potentielle frø til ødelæggelse af al videnskabelig stræben, for netop denne holdning varsler det endelige sammenbrud for en civilisation, der har opgivet sin sans for moralske værdier og har afvist sit åndelige mål.

132:1.4 (1457.3) Den materialistiske videnskabsmand og den ekstreme idealist er bestemt til altid at være uvenner. Det gælder ikke for de videnskabsmænd og idealister, der er i besiddelse af en fælles standard af høje moralske værdier og åndelige testniveauer. I alle tidsaldre må videnskabsfolk og religiøse erkende, at de er stillet for retten på grund af menneskelige behov. De må undgå al indbyrdes krigsførelse, mens de kæmper tappert for at retfærdiggøre deres fortsatte overlevelse ved øget hengivenhed i det menneskelige fremskridts tjeneste. Hvis den såkaldte videnskab eller religion i en tidsalder er falsk, må den enten rense sine aktiviteter eller forsvinde, før der opstår en materiel videnskab eller åndelig religion af en sandere og mere værdig orden.

2. Godt og ondt

132:2.1 (1457.4) Mardus var den anerkendte leder af kynikerne i Rom, og han blev en god ven af den skriftlærde fra Damaskus. Dag efter dag

talte han med Jesus, og aften efter aften lyttede han til hans overjordiske undervisning. Blandt de vigtigste diskussioner med Mardus var den, der havde til formål at besvare denne oprigtige kynikers spørgsmål om godt og ondt. I substansen og i det tyvende århundredes fraseologi sagde Jesus:

132:2.2 (1457.5) Min bror, godt og ondt er blot ord, der symboliserer relative niveauer af menneskelig forståelse af det observerbare univers. Hvis du er etisk doven og socialt ligeglad, kan du tage de nuværende sociale skikke som din standard for det gode. Hvis du er åndeligt sløv og moralsk uprogressiv, kan du tage dine samtidige religiøse praksisser og traditioner som din standard for det gode. Men den sjæl, der overlever tiden og kommer ind i evigheden, må træffe et levende og personligt valg mellem godt og ondt, som bestemmes af de sande værdier i de åndelige standarder, der er fastsat af den guddommelige ånd, som Faderen i himlen har sendt for at bo i menneskets hjerte. Denne iboende ånd er standarden for personlighedens overlevelse.

132:2.3 (1457.6) Godhed er, ligesom sandhed, altid relativ og altid i kontrast til ondskab. Det er opfattelsen af disse kvaliteter af godhed og sandhed, der gør det muligt for menneskers udviklende sjæle at træffe de personlige valg, som er afgørende for evig overlevelse.

132:2.4 (1458.1) Det åndeligt blinde individ, der logisk følger videnskabeligt diktat, social sædvane og religiøse dogmer, står i stor fare for at ofre sin moralske frihed og miste sin åndelige frihed. En

sådan sjæl er bestemt til at blive en intellektuel papegøje, en social automat og en slave af religiøs autoritet

132:2.5 (1458.2) Godhed vokser altid mod nye niveauer af den stigende frihed til moralsk selvrealisering og åndelig personlighedsopnåelse—opdagelsen af og identifikationen med den indre Retter. En oplevelse er god, når den øger værdsættelsen af skønhed, forøger den moralske vilje, forbedrer skelneevnen for sandhed, udvider evnen til at elske og tjene sine medmennesker, ophøjer de åndelige idealer og forener tidens højeste menneskelige motiver med den iboende Retters evige planer, hvilket alt sammen fører direkte til et øget ønske om at gøre Faderens vilje og derved fremmer den guddommelige lidenskab for at finde Gud og blive mere lig ham.

132:2.6 (1458.3) Efterhånden som du stiger op ad universets skala for skabningens udvikling, vil du opleve stigende godhed og aftagende ondskab i perfekt overensstemmelse med din evne til at opleve godhed og skelne sandhed. Evnen til at begå fejl eller opleve ondskab vil ikke gå helt tabt, før den opstigende menneskesjæl når de sidste åndelige niveauer.

132:2.7 (1458.4) Godhed er levende, relativ, altid under udvikling, altid en personlig oplevelse og altid forbundet med opfattelsen af sandhed og skønhed. Godhed findes i erkendelsen af de positive sandhedsværdier på det åndelige niveau, som i den menneskelige erfaring skal kontrasteres med det negative modstykke—skyggerne af potentiel ondskab.

132:2.8 (1458.5) Indtil du når Paradisets niveauer, vil godhed altid være mere en søgen end en besiddelse, mere et mål end en oplevelse af opnåelse. Men selv når man hungrer og tørster efter retfærdighed, oplever man en stigende tilfredsstillelse i den delvise opnåelse af godhed. Tilstedeværelsen af godhed og ondskab i verden er i sig selv et positivt bevis på eksistensen og realiteten af menneskets moralske vilje, personligheden, som således identificerer disse værdier og også er i stand til at vælge mellem dem.

132:2.9 (1458.6) På tidspunktet for opnåelsen af Paradis er den opstigende dødeliges evne til at identificere sig selv med sande åndelige værdier blevet så udvidet, at det resulterer i opnåelsen af fuldkommenheden i besiddelsen af livets lys. En sådan fuldkommen åndelig personlighed bliver så helt, guddommeligt og åndeligt forenet med de positive og højeste kvaliteter af godhed, skønhed og sandhed, at der ikke er nogen mulighed for, at en sådan retfærdig ånd vil kaste nogen negativ skygge af potentiel ondskab, når den udsættes for den søgende lysstyrke i det guddommelige lys fra Paradisets uendelige Herskere. I alle sådanne åndspersonligheder er godheden ikke længere delvis, kontrasterende og sammenlignende; den er blevet guddommeligt komplet og åndeligt fuldkommen; den nærmer sig den Højestes renhed og fuldkommenhed.

132:2.10 (1458.7) *Muligheden* for det onde er nødvendig for moralske valg, men ikke dets realitet. En skygge er kun relativt virkelig. Faktisk ondskab er ikke nødvendig som en personlig oplevelse. Potentiel ondskab fungerer lige så godt som en beslutningsstimulus inden for moralske fremskridt på de lavere niveauer af åndelig udvikling.

Ondskab bliver kun en realitet i den personlige erfaring, når et moralsk sind vælger det onde.

3. Sandhed og tro

132:3.1 (1459.1) Nabon var en græsk jøde og den førende blandt lederne af den største mysteriekult i Rom, mitraismen. Mens denne ypperstepræst i mitraismen holdt mange konferencer med den skriftlærde fra Damaskus, blev han mest permanent påvirket af deres diskussion om sandhed og tro en aften. Nabon havde tænkt sig at gøre Jesus til en konvertit og havde endda foreslået, at han skulle vende tilbage til Palæstina som mitraisk lærer. Han var ikke klar over, at Jesus var ved at forberede ham på at blive en af de første, der omvendte sig til evangeliet om Himmeriget. Omformuleret i moderne fraseologi var substansen i Jesu undervisning:

132:3.2 (1459.2) Sandhed kan ikke defineres med ord, kun ved at leve. Sandhed er altid mere end viden. Viden vedrører ting, man kan observere, men sandhed overskrider sådanne rent materielle niveauer, idet den er i pagt med visdom og favner så uoverskuelige ting som menneskelig erfaring, selv åndelige og levende realiteter. Viden har sit udspring i videnskab; visdom i sand filosofi; sandhed i den religiøse oplevelse af åndeligt liv. Viden handler om fakta; visdom om relationer; sandhed om virkelighedens værdier.

132:3.3 (1459.3) Mennesket har en tendens til at udkrystallisere videnskab, formulere filosofi og dogmatisere sandheden, fordi det er mentalt dovent i forhold til at tilpasse sig livets progressive kampe, samtidig med at det er frygteligt bange for det ukendte. Det naturlige menneske er langsomt til at ændre sine tankevaner og levevis.

132:3.4 (1459.4) Åbenbaret sandhed, personlig opdaget sandhed, er menneskesjælens højeste glæde; det er det materiale sind og den iboende ånds fælles skabelse. Den evige frelse af denne sandhedssøgende og skønheds elskende sjæl, er sikret af den sult og tørst efter godhed som får dette menneske til at udvikle en klar fornemmelse af formålet i at gøre Faderens vilje, for at finde Gud og at blive som ham. Der er aldrig nogen konflikt mellem sand viden og sandhed. Der kan være en konflikt mellem viden og menneskelige overbevisninger, overbevisninger farvet af fordomme, forvrænget af frygt, og domineret af rædsel for at møde nye kendsgerninger, som resulterer i materielle opdagelser eller åndelige fremskridt.

132:3.5 (1459.5) Men sandheden kan aldrig blive menneskets ejendom uden udøvelse af tro. Det er sandt, fordi menneskets tanker, visdom, etik og idealer aldrig vil blive højere end dets tro, dets sublime håb. Og al sådan sand tro er baseret på dyb refleksion, oprigtig selvkritik og kompromisløs moralsk bevidsthed. Troen er inspirationen fra den åndfulde kreative fantasi.

132:3.6 (1459.6) Troen forløser de overmenneskelige aktiviteter i den guddommelige gnist, den udødelige kim, som lever i menneskets sind, og som er potentialet for evig overlevelse. Planter og dyr overlever i tiden ved at videregive identiske partikler af sig selv fra en

generation til en anden. Menneskets sjæl (personlighed) overlever den dødelige død ved identitetsforbindelse med denne indre gnist af guddommelighed, som er udødelig, og som fungerer ved at forevige den menneskelige personlighed på et fortsat og højere niveau af progressiv univers-eksistens. Menneskesjælens skjulte frø er en udødelig ånd. Sjælens anden generation er den første af en række personlighedsmanifestationer af åndelige og fremadskridende eksistenser, der først afsluttes, når denne guddommelige enhed opnår kilden til sin eksistens, den personlige kilde til al eksistens, Gud, den Universelle Fader.

132:3.7 (1459.7) Menneskelivet fortsætter—overlever—fordi det har en funktion i universet, nemlig at finde Gud. Menneskets trosaktiverede sjæl kan ikke lade være med at nå dette skæbnemål; og når den først har nået dette guddommelige mål, kan det aldrig ende, fordi den er blevet som Gud—evig.

132:3.8 (1460.1) Åndelig evolution er en oplevelse af et stigende og frivilligt valg af det gode, der ledsages af en tilsvarende og gradvis formindskelse af muligheden for det onde. Med opnåelsen af det endelige valg af det gode og den fuldendte evne til at værdsætte sandheden, opstår der en fuldkommenhed af skønhed og hellighed, hvis retfærdighed for evigt hæmmer muligheden for, at selv begrebet potentiel ondskab kan opstå. En sådan gudsvidende sjæl kaster ikke skyggen af tvivl om ondskab, når den fungerer på et så højt åndeligt niveau af guddommelig godhed.

132:3.9 (1460.2) Paradisåndens tilstedeværelse i menneskets sind udgør åbenbaringens løfte og troens løfte om en evig eksistens med guddommelig progression for enhver sjæl, der søger at opnå identitet med dette udødelige og iboende åndsfragment af den universelle Fader.

132:3.10 (1460.3) Universets fremskridt er kendetegnet ved stigende personlighedsfrihed, fordi det er forbundet med den gradvise opnåelse af højere og højere niveauer af selvforståelse og deraf følgende frivillig selvbeherskelse. Opnåelsen af fuldkommenhed i åndelig selvbeherskelse er lig med fuldkommenhed i universets frihed og personlig frihed. Troen nærer og opretholder menneskets sjæl midt i forvirringen over dets tidlige orientering i et så stort univers, mens bønnerne bliver den store forener af den kreative fantasi forskellige inspirationer og en sjæls trostrang, der forsøger at identificere sig med de åndelige idealer for det guddommelige nærvær, der bor i og er forbundet med den.

132:3.11 (1460.4) Nabon var meget imponeret over disse ord, ligesom han var over hver eneste af sine samtaler med Jesus. Disse sandheder blev ved med at brænde i hans hjerte, og han var til stor hjælp for de senere ankomne forkyndere af Jesu evangelium.

4. Personlig tjeneste

132:4.1 (1460.5) Jesus brugte ikke al sin fritid i Rom på at forberede mænd og kvinder til at blive fremtidige disciple i det kommende rige. Han brugte meget tid på at få et indgående kendskab til alle racer og klasser af mennesker, der boede i denne verdens største og mest kosmopolitiske by. I hver af disse talrige menneskelige kontakter havde Jesus et dobbelt formål: Han ønskede at lære deres reaktioner på det liv, de levede i kødet, og han var også indstillet på at sige eller gøre noget for at gøre det liv rigere og mere værd. Hans religiøse lære i disse uger var ikke anderledes end den, der prægede hans senere liv som lærer for de tolv og prædikant for folkemængderne.

132:4.2 (1460.6) Hans budskab var altid: den himmelske Faders kærlighed og sandheden om hans barmhjertighed, kombineret med den gode nyhed om, at mennesket er en troende søn af den samme kærlighedens Gud. Jesus' sædvanlige teknik til social kontakt var at trække folk ud og ind i en samtale med ham ved at stille dem spørgsmål. Interviewet begyndte som regel med, at han stillede dem spørgsmål, og sluttede med, at de stillede ham spørgsmål. Han var lige så dygtig til at undervise ved enten at stille eller besvare spørgsmål. Som regel sagde han mindst til dem, han underviste mest. De, der fik mest ud af hans personlige tjeneste, var overbebyrdede, ængstelige og nedtrykte dødelige, der fik meget lettelse på grund af muligheden for at lette deres sjæle for en sympatisk og forstående lytter, og han var alt det og mere til. Og når disse utilpassede mennesker havde fortalt Jesus om deres problemer, var han altid i stand til at komme med praktiske og umiddelbart hjælpsomme forslag til at afhjælpe deres virkelige

vanskeligheder, selv om han ikke forsømte at tale ord af umiddelbar trøst og opmuntring. Og uvægerligt fortalte han disse nødlidende dødelige om Guds kærlighed og formidlede ved hjælp af forskellige metoder, at de var børn af denne kærlige Far i himlen.

132:4.3 (1461.1) På denne måde kom Jesus under opholdet i Rom personligt i kærlig og opløftende kontakt med op mod fem hundrede af rigets dødelige. På den måde fik han en viden om menneskehedens forskellige racer, som han aldrig kunne have fået i Jerusalem og næppe engang i Alexandria. Han betragtede altid disse seks måneder som en af de rigeste og mest informative perioder i sit jordiske liv.

132:4.4 (1461.2) Som man kunne have forventet, kunne en så alsidig og energisk mand ikke fungere i seks måneder i verdens metropol uden at blive kontaktet af adskillige personer, der ønskede at sikre sig hans tjenester i forbindelse med en eller anden forretning eller, oftere, et eller andet undervisningsprojekt, en social reform eller en religiøs bevægelse. Der var mere end et dusin af den slags tilbud, og han udnyttede dem alle som en mulighed for at formidle en tanke om åndelig forædling ved hjælp af velvalgte ord eller en tjeneste. Jesus var meget glad for at gøre ting—selv små ting—for alle slags mennesker.

132:4.5 (1461.3) Han talte med en romersk senator om politik og statsmandskunst, og denne ene kontakt med Jesus gjorde et sådant indtryk på denne lovgiver, at han resten af sit liv forgæves forsøgte at få sine kolleger til at ændre kursen for den herskende politik fra ideen om, at regeringen støtter og brødføder folket, til at folket

støtter regeringen. Jesus tilbragte en aften med en rig slaveejer, talte om mennesket som Guds søn, og den næste dag gav denne mand, Claudius, frihed til 117 slaver. Han spiste middag med en græsk læge og fortalte ham, at hans patienter havde sind og sjæl såvel som krop, og det fik denne dygtige læge til at forsøge sig med en mere vidtrækkende tjeneste for sine medmennesker. Han talte med alle slags mennesker i alle samfundslag. Det eneste sted i Rom, han ikke besøgte, var de offentlige bade. Han nægtede at ledsage sine venner til badene på grund af den seksuelle promiskuitet, der herskede der.

132:4.6 (1461.4) Til en romersk soldat, mens de gik langs Tiberen, sagde han: “Vær modig af hjertet såvel som af hånden. Vov at gøre ret og vær stor nok til at vise barmhjertighed. Tving din lavere natur til at adlyde din højere natur, som du adlyder dine overordnede. Værdsæt godhed og ophøj sandheden. Vælg det smukke i stedet for det grimme. Elsk dine medmennesker og ræk ud efter Gud med et helt hjerte, for Gud er din far i himlen.”

132:4.7 (1461.5) Til taleren på forummet sagde han: “Din veltalenhed er tiltalende, din logik er beundringsværdig, din stemme er behagelig, men din lære er næppe sand. Hvis du bare kunne nyde den inspirerende tilfredsstillelse ved at kende Gud som din åndelige far, så ville du måske bruge dine talekræfter til at befri dine medmennesker fra mørkets trældom og uvidenhedens slaveri.” Det var den Marcus, der hørte Peter prædike i Rom og blev hans efterfølger. Da de korsfæstede Simon Peter, var det denne mand, der

trodsede de romerske forfølgere og frimodigt fortsatte med at forkynde det nye evangelium.

132:4.8 (1462.1) Da Jesus mødte en fattig mand, der var blevet uretfærdigt anklaget, gik han med ham til dommeren, og da han havde fået særlig tilladelse til at møde op på hans vegne, holdt han den fantastiske tale, hvor han sagde: "Retfærdighed gør en nation stor, og jo større en nation er, jo mere opmærksom vil den være på, at uretfærdighed ikke skal ramme selv dens mest ydmyge borger. Ve enhver nation, hvor kun de, der besidder penge og indflydelse, kan sikre hurtig retfærdighed ved dens domstole! Det er en dommers hellige pligt at frikende de uskyldige såvel som at straffe de skyldige. En nations overlevelse afhænger af domstolernes upartiskhed, retfærdighed og integritet. Den civile regering er baseret på retfærdighed, ligesom sand religion er baseret på barmhjertighed." Dommeren genåbnede sagen, og da beviserne var blevet gennemgået, løslod han fangen. Af alle Jesus' aktiviteter i disse dage med personlig tjeneste kom dette tættest på at være en offentlig optræden.

5. Råd til den rige mand

132:5.1 (1462.2) En vis rig mand, en romersk borger og stoiker, blev meget interesseret i Jesus' lære efter at være blevet introduceret af Angamon. Efter mange intime samtaler spurgte denne rige borger Jesus, hvad han ville gøre med rigdom, hvis han havde den, og Jesus

svarede ham: “Jeg ville give materiel rigdom til forbedring af det materielle liv, ligesom jeg ville give viden, visdom og åndelig tjeneste til berigelse af det intellektuelle liv, forædning af det sociale liv og fremme af det åndelige liv. Jeg ville administrere materiel rigdom som en klog og effektiv forvalter af en generations ressourcer til gavn for og forædning af den næste og de efterfølgende generationer.”

132:5.2 (1462.3) Men den rige mand var ikke helt tilfreds med Jesu svar. Han dristede sig til at spørge igen: “Men hvad synes du, at en mand i min position skal gøre med sin rigdom? Skal jeg beholde den, eller skal jeg give den væk?” Og da Jesus fornemmede, at han virkelig ønskede at vide mere om sandheden om sin loyalitet over for Gud og sin pligt over for mennesker, svarede han videre: “Min gode ven, jeg fornemmer, at du er en oprigtig søger efter visdom og en ærlig elsker af sandheden; derfor er jeg indstillet på at fremlægge mit syn på løsningen af dine problemer, der har at gøre med ansvaret for rigdom. Jeg gør det, fordi du har *bedt* mig om råd, og når jeg giver dig dette råd, er jeg ikke optaget af andre rige mænds rigdom; jeg giver kun råd til dig og til din personlige vejledning. Hvis du oprigtigt ønsker at betragte din rigdom som en tillid, hvis du virkelig ønsker at blive en klog og effektiv forvalter af din akkumulerede rigdom, så vil jeg råde dig til at foretage følgende analyse af kilderne til din rigdom: Spørg dig selv, og gør dit bedste for at finde det ærlige svar: Hvorfra kommer denne rigdom? Og som en hjælp i studiet af kilderne til din store formue vil jeg foreslå, at du husker på følgende ti forskellige metoder til at samle materiel rigdom:

132:5.3 (1462.4) “1. Arvet rigdomme—rigdomme som stammer fra forældre og andre forfædre.

132:5.4 (1462.5) “2. Opdagende rigdomme—rigdomme som stammer fra moder jords opdyrkede ressourcer.

132:5.5 (1462.6) “3. Handelsrigdom—rigdom opnået som en rimelig fortjeneste fra salg og udveksling af materielle goder.

132:5.6 (1462.7) “4. Uretfærdig rigdom—rigdom, der stammer fra uretfærdig udnyttelse eller slaveri af ens medmennesker.

132:5.7 (1463.1) “5. Renteformue—indkomst, der stammer fra den investerede kapitals retfærdige og rimelige indtjeningsmuligheder.

132:5.8 (1463.2) “6. Genial rigdom—rigdom fra belønningen af det menneskelige sinds kreative og opfindsomme evner.

132:5.9 (1463.3) “7. Tilfældig rigdom—rigdom fra ens medmenneskers generøsitet eller fra livets omstændigheder.

132:5.10 (1463.4) “8. Stjålne rigdomme—rigdomme sikret ved uretfærdighed, uærlighed, tyveri eller svindel.

132:5.11 (1463.5) “9. Tillidsfonde—rigdom, som dine medmennesker har givet dig i hænderne til et bestemt formål, nu eller i fremtiden.

132:5.12 (1463.6) “10. Optjent rigdom—rigdom, der stammer direkte fra dit eget personlige arbejde, den rimelige og retfærdige belønning for din egen daglige indsats af sind og krop.

132:5.13 (1463.7) “Og derfor, min ven, hvis du vil være en trofast og retfærdig forvalter af din store formue over for Gud og i tjeneste for mennesker, må du omtrentligt opdele din rigdom i disse ti store divisioner og derefter fortsætte med at administrere hver del i

overensstemmelse med den kloge og ærlige fortolkning af lovene om retfærdighed, lighed, rimelighed og sand effektivitet; Omend himlens Gud ikke ville fordømme dig, hvis du undertiden i tvivlsomme situationer tog fejl af den barmhjertige og uselviske hensyntagen til de lidende ofre for de uheldige omstændigheder i det jordiske liv. Når du er i ærlig tvivl om rimeligheden og retfærdigheden i materielle situationer, så lad dine beslutninger favorisere dem, der er i nød, favorisere dem, der lider den ulykke at have ufortjent modgang.”

132:5.14 (1463.8) Efter at have diskuteret disse spørgsmål i flere timer og som svar på den rige mands anmodning om yderligere og mere detaljeret instruktion, fortsatte Jesus med at uddybe sit råd og sagde i det væsentlige: “Mens jeg tilbyder yderligere forslag vedrørende din holdning til rigdom, vil jeg formane dig til at modtage mine råd som kun er givet til dig og til din personlige vejledning. Jeg taler kun for mig selv og til dig som en nysgerrig ven. Jeg formaner dig til ikke at blive en diktator for, hvordan andre rige mænd skal betragte deres rigdom. Det vil jeg råde dig til:

132:5.15 (1463.9) “1. Som forvalter af en arvet formue bør du overveje dens kilder. Du er moralsk forpligtet til at repræsentere den tidligere generation i den ærlige overførsel af legitim rigdom til de efterfølgende generationer efter at have fratrasket en retfærdig afgift til fordel for den nuværende generation. Men du er ikke forpligtet til at forevige uærlighed eller uretfærdighed, der er involveret i dine forfædres uretfærdige akkumulering af rigdom. Enhver del af din arvede formue, som viser sig at være opnået gennem svindel eller

uretfærdighed, kan du udbetale i overensstemmelse med din overbevisning om retfærdighed, generøsitet og restitution. Resten af din legitime arvede formue kan du bruge i retfærdighed og overføre i sikkerhed som forvalter af en generation for en anden. Klog dømmekraft og sund dømmekraft bør diktere dine beslutninger om at testamentere rigdomme til dine efterfølgere.

132:5.16 (1463.10) “2. Enhver, der nyder godt af rigdom som følge af opdagelser, bør huske, at et individ kun kan leve på jorden i en kort sæson, og bør derfor sørge for, at disse opdagelser deles på hjælpsomme måder af det størst mulige antal af hans medmennesker. Selv om opdageren ikke bør nægtes enhver belønning for sin opdagelsesindsats, bør han heller ikke egoistisk gøre krav på alle de fordele og velsignelser, der kan udledes af afdækningen af naturens gemte ressourcer.

132:5.17 (1464.1) “3. Så længe mennesker vælger at drive verdens forretninger ved handel og byttehandel, har de ret til en retfærdig og legitim fortjeneste. Enhver håndværker fortjener løn for sine tjenester; købmanden har ret til sin hyre. Retfærdig handel og ærlig behandling af ens medmennesker i verdens organiserede forretninger skaber mange forskellige former for velstand, og alle disse kilder til velstand skal bedømmes ud fra de højeste principper om retfærdighed, ærlighed og rimelighed. Den ærlige handelsmand bør ikke tøve med at tage den samme fortjeneste, som han med glæde ville give sin medhandelsmand i en lignende transaktion. Selvom denne form for rigdom ikke er identisk med individuelt

optjent indkomst, når forretninger udføres i stor skala, giver en sådan ærligt akkumuleret rigdom på samme tid besidderen en betydelig retfærdighed med hensyn til en stemme i den efterfølgende fordeling.

132:5.18 (1464.2) “4. Ingen dødelig, der kender Gud og søger at gøre den guddommelige vilje, kan nedlade sig til at deltage i rigdommens undertrykkelse. Intet ædelt menneske vil stræbe efter at akkumulere rigdom og samle rigdomsmagt ved at gøre sine brødre i kødet til slaver eller udnytte dem uretfærdigt. Rigdomme er en moralsk forbandelse og et åndeligt stigma, når de stammer fra undertrykte dødelige menneskers sved. Al sådan rigdom bør gives tilbage til dem, der er blevet berøvet den, eller til deres børn og deres børns børn. En varig civilisation kan ikke bygges på den praksis at snyde arbejderen for hans løn.

132:5.19 (1464.3) “5. Ærlig formue har ret til renter. Så længe mennesker låner og udlåner, kan det, der er retfærdig rente, opkræves, forudsat at den udlånte kapital var legitim rigdom. Rens først din kapital, før du gør krav på renterne. Bliv ikke så lille og grådig, at du vil bøje dig for åger. Tillad aldrig dig selv at være så egoistisk, at du bruger pengemagt til at opnå uretfærdige fordele i forhold til dine kæmpende medmennesker. Giv ikke efter for fristelsen til at tage ågerrenter fra din bror i økonomisk nød.

132:5.20 (1464.4) “6. Hvis du tilfældigvis sikrer dig rigdom som følge af dine kreative evner, hvis din rigdom stammer fra belønningen af

opfinderisk begavelse, skal du ikke gøre krav på en uretfærdig del af sådanne belønninger. Geniet skylder både sine forfædre og sit afkom noget; på samme måde er han forpligtet over for den race, nation og de omstændigheder, hvorunder hans opfindelser fandt sted; han bør også huske, at det var som menneske blandt mennesker, at han arbejdede og udførte sine opfindelser. Det ville være lige så uretfærdigt at fratage geniet al hans tilvækst af rigdom. Og det vil altid være umuligt for mennesker at etablere regler og bestemmelser, der gælder ligeligt for alle disse problemer med retfærdig fordeling af rigdom. Du må først anerkende mennesket som din bror, og hvis du oprigtigt ønsker at gøre mod ham, som du ønsker, at han skal gøre mod dig, vil retfærdighedens, ærlighedens og rimelighedens almindelige diktater vejlede dig i den retfærdige og upartiske løsning af alle tilbagevendende problemer med økonomiske belønninger og social retfærdighed.

132:5.21 (1464.5) “7. Bortset fra de retfærdige og legitime honorarer, der optjenes ved administration, bør ingen gøre personligt krav på den rigdom, som tid og tilfældigheder kan få til at falde i hans hænder. Tilfældig rigdom bør i nogen grad betragtes som en formue, der skal bruges til gavn for ens sociale eller økonomiske gruppe. De, der besidder en sådan rigdom, bør have den vigtigste stemme i beslutningen om en klog og effektiv fordeling af sådanne ufortjente ressourcer. Det civiliserede menneske vil ikke altid betragte alt, hvad det kontrollerer, som sin personlige og private ejendom.

132:5.22 (1465.1) “8. Hvis nogen del af din formue bevidst er kommet fra bedrageri; hvis noget af din rigdom er blevet akkumuleret ved uærlige metoder eller uretfærdige metoder; hvis dine rigdomme er produktet af uretfærdige handler med dine medmennesker, så skynd dig at give alle disse dårligt erhvervede gevinster tilbage til de retmæssige ejere. Gør det godt igen og rens på den måde din formue for alle uærlige rigdomme.

132:5.23 (1465.2) “9. At forvalte en persons formue til gavn for andre er et højtideligt og helligt ansvar. Sæt ikke en sådan tillid på spil. Tag kun det til dig af enhver tillid, som alle ærlige mænd ville tillade.

132:5.24 (1465.3) “10. Den del af din formue, som repræsenterer indtjeningen af din egen mentale og fysiske indsats—hvis dit arbejde er udført retfærdigt og rimeligt—er i sandhed din egen. Ingen kan anfægte din ret til at besidde og bruge en sådan formue, som du finder passende, forudsat at din udøvelse af denne ret ikke skader dine medmennesker.”

132:5.25 (1465.4) Da Jesus var færdig med at rådgive ham, rejste den rige romer sig fra sin sofa, og da han tog afsked for natten, gav han sig selv dette løfte: “Min gode ven, jeg kan se, at du er en mand med stor visdom og godhed, og i morgen vil jeg begynde at forvalte al min rigdom i overensstemmelse med dine råd.”

6. Social tjeneste

132:6.1 (1465.5) Her i Rom fandt også den rørende hændelse sted, hvor skaberen af et univers brugte flere timer på at bringe et fortabt barn tilbage til sin ængstelige mor. Den lille dreng havde forvildet sig væk fra sit hjem, og Jesus fandt ham grædende i nød. Han og Ganid var på vej til bibliotekerne, men de helligede sig at få barnet hjem igen. Ganid glemte aldrig Jesus' kommentar: "Ved du hvad, Ganid, de fleste mennesker er som det fortabte barn. De bruger meget af deres tid på at græde af frygt og lide af sorg, selv om de i virkeligheden kun er et lille stykke fra sikkerhed og tryghed, ligesom dette barn kun var et lille stykke fra sit hjem. Og alle dem, der kender sandhedens vej og nyder forvisningen om at kende Gud, bør betragte det som et privilegium, ikke en pligt, at tilbyde vejledning til deres medmennesker i deres bestræbelser på at finde livets tilfredsstillelse. Nød vi ikke i allerhøjeste grad denne tjeneste med at føre barnet tilbage til sin mor? På samme måde oplever de, der leder mennesker til Gud, den højeste tilfredsstillelse ved at tjene mennesker." Og fra den dag og resten af sit naturlige liv var Ganid konstant på udkig efter fortabte børn, som han kunne bringe tilbage til deres hjem.

132:6.2 (1465.6) Der var enken med fem børn, hvis mand var blevet dræbt ved et uheld. Jesus fortalte Ganid om tabet af sin egen far ved en ulykke, og de gik gentagne gange hen for at trøste denne mor og hendes børn, mens Ganid søgte penge hos sin far for at skaffe mad og tøj. De holdt ikke op, før de havde fundet en stilling til den ældste dreng, så han kunne hjælpe med at tage sig af familien.

132:6.3 (1465.7) Den nat, da Gonod lyttede til historien om deres erfaringer, sagde han godmodigt til Jesus: “Jeg agter at gøre en lærer eller en forretningsmand af min søn, og nu gør du ham til en filosof eller filantrop.” Jesus svarede smilende: “Måske vi kan gøre ham til alle fire. Så kan han få en firedobbelt tilfredsstillelse i livet, da hans øre for menneskets melodi kan genkende fire toner i stedet for én.” Så sagde Gonod: “Jeg kan se, at du virkelig er en filosof. Du skal skrive en bog for fremtidige generationer.” Jesus svarede: “Ikke en bog—min mission er at leve et liv i denne generation, og for alle generationer. Jeg—” men han stoppede og sagde i stedet til Ganid, “Min søn, det er tid til at sove.”

7. Rejser til roms omegn

132:7.1 (1466.1) Jesus, Gonod og Ganid tog på fem ture væk fra Rom til interessante steder i det omkringliggende område. På deres besøg ved de norditalienske søer havde Jesus en lang snak med Ganid om, at det er umuligt at lære et menneske om Gud, hvis mennesket ikke ønsker at kende Gud. De havde tilfældigt mødt en tankeløs hedning på deres rejse op til søerne, og Ganid var overrasket over, at Jesus ikke fulgte sin sædvanlige praksis med at inddrage manden i en samtale, som naturligt ville føre til en diskussion af åndelige spørgsmål. Da Ganid spurgte sin lærer, hvorfor han udviste så lidt interesse for denne hedning, svarede Jesus:

132:7.2 (1466.2) “Ganid, manden var ikke sulten efter sandhed. Han var ikke utilfreds med sig selv. Han var ikke parat til at bede om hjælp, og hans sinds øjne var ikke åbne for at modtage lys til sjælen. Denne mand var ikke moden til frelsens høst; han skal have mere tid til livets prøvelser og vanskeligheder for at forberede ham til at modtage visdom og højere lærdom. Eller, hvis vi kunne få ham til at bo hos os, kunne vi med vores liv vise ham Faderen i himlen, og således ville han blive så tiltrukket af vores liv som Guds sønner, at han ville blive tvunget til at spørge om vores Fader. Man kan ikke åbenbare Gud for dem, der ikke søger efter ham; man kan ikke lede uvillige sjæle ind i frelsens glæder. Mennesket skal blive sulten efter sandheden som følge af livets erfaringer, eller det skal ønske at kende Gud som følge af kontakt med livet hos dem, der kender den guddommelige Fader, før et andet menneske kan fungere som middel til at føre en sådan meddødelig til Faderen i himlen. Hvis vi kender Gud, er vores egentlige opgave på jorden at leve sådan, at Faderen kan åbenbare sig i vores liv, og således vil alle gudssøgende mennesker se Faderen og bede om vores hjælp til at finde ud af mere om den Gud, der på denne måde kommer til udtryk i vores liv.”

132:7.3 (1466.3) Det var under besøget i Schweiz, oppe i bjergene, at Jesus havde en heldagssamtale med både far og søn om buddhisme. Ganid havde mange gange stillet Jesus direkte spørgsmål om Buddha, men han havde altid fået mere eller mindre undvigende svar. Nu, i sønnens nærvær, stillede faderen Jesus et direkte spørgsmål om Buddha, og han fik et direkte svar. Sagde Gonod: “Jeg vil virkelig gerne vide, hvad du synes om Buddha.” Og Jesus svarede:

132:7.4 (1466.4) “Jeres Buddha var meget bedre end jeres buddhisme.

Buddha var en stor mand, endda en profet for sit folk, men han var en forældreløs profet; med det mener jeg, at han tidligt mistede sin åndelige Fader af syne, Faderen i himlen. Hans oplevelse var tragisk. Han forsøgte at leve og undervise som Guds budbringer, men uden Gud. Buddha styrede sit frelsesskib helt op til den sikre havn, helt op til indgangen til den dødelige frelses havn, og der gik det gode skib på grund på grund af fejl i navigationskortene. Der har det ligget i mange generationer, ubevægeligt og næsten håbløst strandet. Og der har mange af jeres folk opholdt sig i alle disse år. De lever inden for rækkevidde af hvilens sikre farvande, men de nægter at gå derind, fordi den gode Buddhas ædle fartøj var så uheldig at gå på grund lige uden for havnen. Og de buddhistiske folk vil aldrig komme ind i denne havn, medmindre de opgiver deres profets filosofiske håndværk og griber fat i hans ædle ånd. Hvis dit folk var forblevet tro mod Buddhas ånd, ville du for længst være kommet ind i din havn af åndelig ro, sjælelig hvile og sikkerhed for frelse.

132:7.5 (1467.1) “Ser du, Gonod, Buddha kendte Gud i ånden, men kunne ikke opdage ham i sindet; jøderne opdagede Gud i sindet, men kunne stort set ikke kende ham i ånden. I dag flyder buddhisterne rundt i en filosofi uden Gud, mens mit folk på ynkelig vis er slaver af frygten for en Gud uden en frelsende filosofi om liv og frihed. I har en filosofi uden en Gud; jøderne har en Gud, men er stort set uden en livsfilosofi, som er relateret til den. Buddha, der ikke forestillede sig Gud som en ånd og som en far, formåede ikke i sin lære at give den

moralske energi og den åndelige drivkraft, som en religion skal besidde, hvis den skal ændre en race og ophøje en nation.”

132:7.6 (1467.2) Så udbroød Ganid: “Lærer, lad os lave en ny religion, en der er god nok til Indien og stor nok til Rom, og måske kan vi bytte den til jøderne for Jahve.” Og Jesus svarede: “Ganid, religioner bliver ikke skabt. Menneskers religioner vokser op over lange perioder, mens Guds åbenbaringer blinker på jorden i de menneskers liv, som åbenbarer Gud for deres medmennesker.” Men de forstod ikke betydningen af disse profetiske ord.

132:7.7 (1467.3) Den aften, da de var gået til ro, kunne Ganid ikke sove. Han talte længe med sin far og sagde til sidst: “Ved du hvad, far, nogle gange tror jeg, at Joshua er en profet.” Og hans far svarede kun søvnigt: “Min søn, der er andre—”

132:7.8 (1467.4) Fra denne dag og resten af sit naturlige liv fortsatte Ganid med at udvikle sin egen religion. Han blev stærkt bevæget i sit eget sind af Jesus’ frisind, retfærdighed og tolerance. I alle deres diskussioner om filosofi og religion oplevede denne unge mand aldrig følelser af vrede eller fjendtlige reaktioner.

132:7.9 (1467.5) Hvilken scene for de himmelske intelligenser at betragte, dette syn af den indiske dreng, der foreslår universets Skaber, at de laver en ny religion! Og selvom den unge mand ikke vidste det, skabte de en ny og evig religion lige der og da—denne nye vej til frelse, Guds åbenbaring til mennesket gennem og i Jesus. Det, som drengen havde allermest lyst til at gøre, gjorde han faktisk ubevidst. Og sådan var og er det altid. Det, som den oplyste og reflekterende

menneskelige fantasi om åndelig undervisning og ledelse helhjertet og uselvisk ønsker at gøre og være, bliver målbart kreativt i overensstemmelse med graden af dødelig dedikation til den guddommelige udførelse af Faderens vilje. Når mennesket går i partnerskab med Gud, kan der ske store ting, og det sker også.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 132](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 134](#) >>

Kapitel 133

Tilbagerejsen Fra Rom

133:0.1 (1468.1) DA Jesus forberedte sig på at forlade Rom, sagde han ikke farvel til nogen af sine venner. Den skriftlærde fra Damaskus dukkede op i Rom uden varsel og forsvandt på samme måde. Der gik et helt år, før de, der kendte og elskede ham, opgav håbet om at se ham igen. Inden udgangen af det andet år fandt små grupper af dem, der havde kendt ham, sammen på grund af deres fælles interesse for hans lære og deres fælles erindring om de gode stunder med ham. Og disse små grupper af stoikere, kynikere og mysteriekultister fortsatte med at holde disse uregelmæssige og uformelle møder helt frem til det tidspunkt, hvor de første forkyndere af den kristne religion dukkede op i Rom.

133:0.2 (1468.2) Gonod og Ganid havde købt så mange ting i Alexandria og Rom, at de sendte alle deres ejendele videre med pakvogn til Tarentum, mens de tre rejsende vandrede afslappet gennem Italien ad den store Appia-vej. På denne rejse mødte de alle slags mennesker. Mange ædle romerske borgere og græske kolonister

boede langs denne vej, men allerede nu var afkommet af et stort antal mindreværdige slaver begyndt at dukke op.

133:0.3 (1468.3) En dag, mens han holdt frokostpause cirka halvvejs til Tarentum, stillede Ganid Jesus et direkte spørgsmål om, hvad han mente om Indiens kastesystem. Jesus sagde: "Selvom mennesker er forskellige på mange måder, står alle dødelige på lige fod over for Gud og i den åndelige verden. I Guds øjne er der kun to grupper af dødelige: dem, der ønsker at gøre hans vilje, og dem, der ikke gør. Når universet ser på en beboet verden, skelner det ligeledes mellem to store klasser: dem, der kender Gud, og dem, der ikke gør. De, der ikke kender Gud, regnes blandt dyrene i et givet rige.

Menneskeheden kan passende inddeles i mange klasser i overensstemmelse med forskellige kvalifikationer, som de kan betragtes fysisk, mentalt, socialt, erhvervsmæssigt eller moralsk, men når disse forskellige klasser af dødelige står foran Guds domstol, står de på lige fod; Gud respekterer i sandhed ikke personer. Selvom man ikke kan undgå at anerkende forskellige menneskelige evner og begavelser i intellektuelle, sociale og moralske spørgsmål, bør man ikke gøre sådanne forskelle i menneskers åndelige broderskab, når de er samlet til tilbedelse i Guds nærvær."

1. Barmhjertighed og retfærdighed

133:1.1 (1468.4) En meget interessant hændelse fandt sted en eftermiddag i vejkanthen, da de nærmede sig Tarentum. De observerede en grov og tyrannisk ung mand, der brutalt angreb en mindre dreng. Jesus skyndte sig at hjælpe den overfaldne unge, og da han havde reddet ham, holdt han hårdt fast i gerningsmanden, indtil den mindre dreng var flygtet. I det øjeblik Jesus slap den lille bølge, kastede Ganid sig over drengen og begyndte at banke ham, og til Ganids forbløffelse greb Jesus straks ind. Da han havde tilbageholdt Ganid og ladet den skræmte dreng flygte, udbrød den unge mand, så snart han havde fået vejret, ophidset: “Jeg kan ikke forstå dig, lærer. Hvis barmhjertigheden kræver, at du redder den mindre dreng, kræver retfærdigheden så ikke, at du straffer den større og krænkende unge?” Da Jesus svarede, sagde han:

133:1.2 (1469.1) “Ganid, det er sandt, at du ikke forstår. Barmhjertighed er altid den enkeltes arbejde, men retfærdig afstraffelse er en funktion for de sociale, statslige eller universets administrative grupper. Som individ er jeg forpligtet til at vise barmhjertighed; jeg skal komme den overfaldne dreng til undsætning, og i al konsekvens kan jeg anvende tilstrækkelig magt til at tilbageholde aggressoren. Og det var netop, hvad jeg gjorde. Jeg fik befriet den overfaldne dreng; det var enden på barmhjertighedens tjeneste. Derefter tilbageholdt jeg angriberen med magt i tilstrækkelig lang tid til, at den svagere part i striden kunne flygte, hvorefter jeg trak mig ud af sagen. Jeg satte mig ikke til doms over angriberen for at bedømme hans motiv—for at bedømme alt, hvad der indgik i hans angreb på sin medmenneske—og påtog mig derefter at udføre den straf, som

mit sind kunne diktere som retfærdig gengældelse for hans forseelse. Ganid, barmhjertighed kan være overdådig, men retfærdighed er præcis. Kan du ikke se, at to personer sandsynligvis ikke vil være enige om den straf, der vil tilfredsstille retfærdighedens krav? En ville idømme fyrré piskeslag, en anden tyve, mens endnu en ville anbefale isolation som en retfærdig straf. Kan du ikke se, at i denne verden må et sådant ansvar hellere hvile på gruppen eller blive administreret af udvalgte repræsentanter for gruppen? I universet ligger dommen hos dem, der fuldt ud kender baggrunden for alle forseelser såvel som deres motivation. I et civiliseret samfund og i et organiseret univers forudsætter administration af retfærdighed, at der afsiges en retfærdig dom som følge af en retfærdig bedømmelse, og sådanne prærogativer er overdraget til de juridiske grupper i verdenerne og til de alvidende administratorer i de højere universer i hele skabelsen.”

133:1.3 (1469.2) I dagevis talte de om dette problem med at vise barmhjertighed og udøve retfærdighed. Og Ganid forstod, i hvert fald til en vis grad, hvorfor Jesus ikke ville gå i personlig kamp. Men Ganid stillede et sidste spørgsmål, som han aldrig fik et helt tilfredsstillende svar på; og det spørgsmål var: “Men, Mester, hvis et stærkere og mere iltært væsen skulle angribe dig og true med at ødelægge dig, hvad ville du så gøre? Ville du ikke gøre noget for at forsvare dig?” Selvom Jesus ikke kunne svare fuldt og tilfredsstillende på drengens spørgsmål, da han ikke var villig til at afsløre for ham, at han (Jesus) levede på jorden som et eksempel på

Paradisfaderens kærlighed til et univers, der kiggede på, sagde han dog dette:

133:1.4 (1469.3) “Ganid, jeg kan godt forstå, hvordan nogle af disse problemer forvirrer dig, og jeg vil forsøge at besvare dit spørgsmål. På ethvert angreb, der måtte blive rejst mod min person ville jeg først afgøre, om angriberen var en Guds søn—min broder i kødet—og hvis jeg konkluderede, at dette væsen manglede moralsk dom og åndelig forstand, ville jeg uden tøven forsvare mig fuldt ud med alle mine kræfter til at modstå, uanset konsekvenserne for angriberen. Men jeg ville ikke dermed overfalde et medmenneske, der har en position af sønskab, ikke engang i selvforsvar. Det vil sige, at jeg ikke på forhånd og uden dom ville straffe ham for hans angreb på mig. Jeg vil på alle mulige måder forsøge at forhindre et sådant angreb, og få ham til at give afkald på det, og hvis jeg ikke lykkes at afværge det, ville jeg forsøge at afbøde det. Ganid, jeg har fuld tillid til min himmelske Faders omsorg; jeg er dedikeret til at gøre min himmelske Faders vilje. Jeg tror ikke nogen *reel* skade kan ramme mig; jeg tror ikke, at mit livsværk virkelig kan blive bragt i fare af noget, mine fjender måtte ønske at påføre mig, og vi har bestemt ingen vold at frygte fra vores venner. Jeg er helt sikker på, at hele universet er venligt indstillet over for mig—denne almægtige sandhed insisterer jeg på at tro på med en helhjertet tillid på trods af alle tegn på det modsatte.”

133:1.5 (1470.1) Men Ganid var ikke helt tilfreds. De talte mange gange om disse ting, og Jesus fortalte ham nogle af sine barndomsoplevelser og også om Jakob, stenhuggerens søn. Da Ganid

hørte, hvordan Jakob udnævnte sig selv til at forsvare Jesus, sagde han: “Åh, jeg begynder at kunne se det! For det første er det meget sjældent, at et normalt menneske vil angribe en så venlig person som dig, og selv hvis nogen skulle være så tankeløs at gøre noget sådant, er der helt sikkert en anden dødelig i nærheden, som vil komme dig til undsætning, ligesom du altid kommer enhver person til undsætning, som du ser er i nød. I mit hjerte, lærer, er jeg enig med dig, men i mit hoved tænker jeg stadig, at hvis jeg havde været Jakob, ville jeg have nydt at straffe de uhøflige fyre, der formastede sig til at angribe dig, bare fordi de troede, at du ikke ville forsvare dig. Jeg går ud fra, at du er ret sikker på din vej gennem livet, eftersom du bruger meget af din tid på at hjælpe andre og tage dig af dine medmennesker i nød—ja, der vil sandsynligvis altid være nogen til at forsvare dig.” Og Jesus svarede: “Den prøve er ikke kommet endnu, Ganid, og når den kommer, bliver vi nødt til at følge Faderens vilje.” Og det var omtrent alt, hvad drengen kunne få sin lærer til at sige om dette vanskelige emne om selvforsvar og ikke-modstand. Ved en anden lejlighed fik han Jesus til at mene, at det organiserede samfund havde al mulig ret til at bruge magt i udførelsen af sine retfærdige opgaver.

2. Påmønstring i tarentum

133:2.1 (1470.2) Mens de opholdt sig ved skibets landingsplads og ventede på, at båden skulle losse lasten, observerede de rejsende en

mand, der mishandlede sin kone. Som han ham forsigtigt på skulderen og plejede, greb Jesus ind på vegne af den person, der blev angrebet. Han trådte op bag den rasende mand og bankede sagde: “Ven, må jeg tale med dig under fire øjne et øjeblik?” Den vrede mand var ikke overrasket over en sådan henvendelse, og efter et øjeblik pinlig tøven fremstammede han: “Øh—hvorfor—ja, hvad vil du mig?” Da Jesus havde ført ham til den ene side, sagde han: “Min ven, jeg fornemmer, at der må være sket noget forfærdeligt med dig; jeg vil meget gerne have, at du fortæller mig, hvad der kunne ske med en så stærk mand, at han angreb sin kone, sine børns mor, og det lige herude foran alles øjne. Jeg er sikker på, at du må føle, at du har en god grund til dette overfald. Hvad har kvinden gjort for at fortjene en sådan behandling fra sin mand? Når jeg ser på dig, synes jeg, at jeg i dit ansigt kan se kærlighed til retfærdighed, hvis ikke et ønske om at vise barmhjertighed. Jeg vover at påstå, at hvis du fandt mig ude i vejkanten, angrebet af røvere, ville du uden tøven skynde dig at komme mig til undsætning. Jeg tør godt sige, at du har gjort mange sådanne modige ting i løbet af dit liv. Nu, min ven, fortæl mig, hvad der er i vejen? Gjorde kvinden noget forkert, eller tabte du hovedet og overfaldt hende tankeløst?” Det var ikke så meget det, han sagde, der rørte denne mands hjerte, som det venlige blik og det medfølelsesfulde smil, Jesus sendte ham, da han havde afsluttet sine bemærkninger. Manden sagde: “Jeg kan se, at du er præst for kynikerne, og jeg er taknemmelig for, at du holdt mig tilbage. Min kone har ikke gjort noget stort galt; hun er en god kvinde, men hun irriterer mig ved den måde, hun hakker på mig i offentligheden, og jeg mister besindelsen. Jeg er ked af min mangel på selvkontrol, og

jeg lover at forsøge at leve op til mit tidligere løfte til en af dine brødre, som lærte mig den bedre måde for mange år siden. Det lover jeg dig.”

133:2.2 (1471.1) Og da Jesus tog afsked med ham, sagde han: “Min bror, husk altid, at manden ikke har nogen retmæssig myndighed over kvinden, medmindre kvinden frivilligt har givet ham en sådan myndighed. Din kone har forpligtet sig til at gå gennem livet med dig, til at hjælpe dig med at kæmpe dets kampe og til at påtage sig den langt større del af byrden ved at bære og opdrage dine børn; og til gengæld for denne særlige tjeneste er det kun rimeligt, at hun fra dig modtager den særlige beskyttelse, som manden kan give til kvinden som den partner, der skal bære, føde og pleje børnene. Den kærlige omsorg og omtanke, som en mand er villig til at skænke sin kone og deres børn, er målestokken for den mands opnåelse af de højere niveauer af kreativ og åndelig selvbevidsthed. Ved du ikke, at mænd og kvinder er partnere med Gud, idet de samarbejder om at skabe væsener, der vokser op og selv besidder potentialet til udødelige sjæle? Faderen i himlen behandler den åndelige moder til universets børn som en, der er ligeværdig med ham selv. Det er guddommeligt at dele sit liv og alt, hvad dertil hører, på lige fod med den moderpartner, der så fuldt ud deler den guddommelige oplevelse med jer af at reproducere jer selv i jeres børns liv. Hvis du kun kan elske dine børn, som Gud elsker dig, vil du elske og værne om din kone, som Faderen i himlen ærer og ophøjer den uendelige ånd, moderen til alle de åndelige børn i et enormt univers.”

133:2.3 (1471.2) Da de gik om bord på båden, så de tilbage på scenen med det tårevædede par, der stod i en tavs omfavnelse. Efter at have hørt den sidste halvdel af Jesu budskab til manden, var Gonod hele dagen optaget af at meditere over det, og han besluttede sig for at omorganisere sit hjem, når han vendte tilbage til Indien.

133:2.4 (1471.3) Rejsen til Nikopolis var behagelig, men langsom, da vinden ikke var gunstig. De tre brugte mange timer på at fortælle om deres oplevelser i Rom og mindes alt det, der var sket for dem, siden de mødtes første gang i Jerusalem. Ganid var ved at blive gennemsyret af ånden i den personlige tjeneste. Han begyndte at arbejde på skibets steward, men da han på andendagen kom ud på dybt religiøst vand, bad han Joshua om at hjælpe ham.

133:2.5 (1471.4) De tilbragte flere dage i Nikopolis, den by, som Augustus havde grundlagt omkring 50 år tidligere som “sejrens by” til minde om slaget ved Actium, hvor han havde slået lejr med sin hær før slaget. De indlogerede sig hos en Jeramy, en græsk proselyt af den jødiske tro, som de havde mødt om bord på skibet. Apostlen Paulus tilbragte hele vinteren med Jeramys søn i det samme hus i løbet af sin tredje missionsrejse. Fra Nikopolis sejlede de på den samme båd til Korinth, hovedstaden i den romerske provins Achaia.

3. I korinth

133:3.1 (1471.5) Da de nåede Korinth, var Ganid blevet meget interesseret i den jødiske religion, og derfor var det ikke mærkeligt,

at han en dag, da de kom forbi synagogen og så folk gå derind, bad Jesus om at tage ham med til gudstjenesten. Den dag hørte de en lærd rabbiner tale om "Israels skæbne," og efter gudstjenesten mødte de Crispus, den øverste leder af synagogen. Mange gange tog de tilbage til synagogegudstjenesterne, men mest for at møde Crispus. Ganid kom til at holde meget af Crispus, hans kone og deres familie på fem børn. Han nød meget at observere, hvordan en jøde levede sit familieliv.

133:3.2 (1472.1) Mens Ganid studerede familielivet, underviste Jesus Crispus i bedre måder at leve religiøst på. Jesus holdt mere end tyve møder med denne fremsynede jøde, og det er ikke overraskende, at år senere, da Paulus prædikede i netop denne synagoge, og da jøderne havde afvist hans budskab og havde stemt for at forbyde hans videre prædiken i synagogen, og da han derefter gik til hedningerne, at Crispus med hele sin familie omfavnede den nye religion, og at han blev en af de vigtigste støtter i den kristne kirke, som Paulus senere organiserede i Korinth.

133:3.3 (1472.2) I løbet af de halvdandede år, Paulus prædikede i Korinth, hvor han senere fik selskab af Silas og Timotheus, mødte han mange andre, som var blevet undervist af "den jødiske lærer for sønnen af en indisk købmand."

133:3.4 (1472.3) I Korinth mødte de mennesker af alle racer fra tre kontinenter. Næst efter Alexandria og Rom var det den mest kosmopolitiske by i Middelhavsimperiet. Der var meget, der tiltrak sig ens opmærksomhed i denne by, og Ganid blev aldrig træt af at besøge citadellet, der ragede næsten to tusind meter op over havet.

Han tilbragte også en stor del af sin fritid omkring synagogen og i Crispus' hjem. Han blev først chokeret og senere charmeret over kvindens status i det jødiske hjem; det var en åbenbaring for denne unge inder.

133:3.5 (1472.4) Jesus og Ganid var ofte gæster i et andet jødisk hjem, hos Justus, en hengiven købmand, som boede ved siden af synagogen. Og mange gange senere, da apostlen Paulus opholdt sig i dette hjem, lyttede han til beretningerne om disse besøg med den indiske dreng og hans jødiske lærer, mens både Paulus og Justus undrede sig over, hvad der var blevet af sådan en klog og genial hebraisk lærer.

133:3.6 (1472.5) Da de var i Rom, bemærkede Ganid, at Jesus nægtede at følge dem til de offentlige bade. Flere gange efterfølgende forsøgte den unge mand at få Jesus til at udtrykke sig yderligere om forholdet mellem kønnene. Selvom han svarede på drengens spørgsmål, virkede han aldrig indstillet på at diskutere disse emner i detaljer. En aften, da de spadserede rundt i Korinth i nærheden af det sted, hvor citadellets mur løb ned til havet, blev de antastet af to offentlige kvinder. Ganid havde fået den idé, og med rette, at Jesus var en mand med høje idealer, og at han afskyede alt, hvad der var urent eller smagte af ondskab; derfor talte han skarpt til disse kvinder og fik dem ubehøvlet væk. Da Jesus så dette, sagde han til Ganid: "Du mener det godt, men du burde ikke formaste dig til at tale sådan til Guds børn, selv om de tilfældigvis er hans vildfarne børn. Hvem er vi, at vi skulle sætte os til doms over disse kvinder? Kender du tilfældigvis alle de omstændigheder, der fik dem til at ty til sådanne metoder for at skaffe sig et levebrød? Stop her sammen med mig,

mens vi taler om disse ting.” Kurtisanerne var endnu mere forbløffede over, hvad han sagde, end Ganid var.

133:3.7 (1472.6) Mens de stod der i måneskinnet, fortsatte Jesus med at sige: “Der bor en guddommelig ånd i hvert menneskesind, en gave fra Faderen i himlen. Denne gode ånd stræber altid efter at lede os til Gud, at hjælpe os med at finde Gud og kende Gud; men i de dødelige er der også mange naturlige fysiske tendenser, som Skaberen har anbragt der for at tjene individets og racens velbefindende. Nu bliver mænd og kvinder ofte forvirrede i deres bestræbelser på at forstå sig selv og kæmpe med de mangfoldige vanskeligheder, der er forbundet med at tjene til livets ophold i en verden, der i så høj grad er domineret af egoisme og synd. Jeg fornemmer, Ganid, at ingen af disse kvinder er forsætligt onde. Jeg kan se på deres ansigter, at de har oplevet megen sorg; de har lidt meget under en tilsyneladende grusom skæbne; de har ikke bevidst valgt denne form for liv; de har i modløshed grænsende til fortvivlelse overgivet sig til tidens pres og accepteret denne usmagelige måde at skaffe sig et levebrød på som den bedste vej ud af en situation, der for dem forekom håbløs. Ganid, nogle mennesker er virkelig onde i hjertet; de vælger bevidst at gøre onde ting, men sig mig, når du ser ind i disse nu tåreplettede ansigter, ser du så noget dårligt eller ondt?” Og da Jesus holdt pause for hans svar, blev Ganids stemme kvalt, da han stammede sit svar ud: “Nej, lærer, det gør jeg ikke. Og jeg undskylder for min uhøflighed over for dem—jeg beder om deres tilgivelse.” Så sagde Jesus: “Og jeg beder for dem om, at de har tilgivet dig, ligesom jeg taler for min Fader i himlen om, at han har tilgivet dem. Nu kommer

I alle sammen med mig til en vens hus, hvor vi vil søge forfriskning og lægge planer for det nye og bedre liv, der ligger forude.” Indtil da havde de forbløffede kvinder ikke sagt et ord; de kiggede på hinanden og fulgte tavst med, mens mændene viste vej.

133:3.8 (1473.1) Forestil dig Justus’ kones overraskelse, da Jesus på dette sene tidspunkt dukkede op med Ganid og disse to fremmede og sagde: “Du må tilgive os, at vi kommer på dette tidspunkt, men Ganid og jeg ønsker en bid mad, og vi vil gerne dele den med disse vores nyfundne venner, som også har brug for næring; og ud over alt dette kommer vi til dig med den tanke, at du vil være interesseret i at rådgive os om den bedste måde at hjælpe disse kvinder med at få en ny start i livet. De kan fortælle dig deres historie, men jeg formoder, at de har haft mange problemer, og selve deres tilstedeværelse her i dit hus vidner om, hvor inderligt de higer efter at lære gode mennesker at kende, og hvor villigt de vil gribe muligheden for at vise hele verden—og endda himlens engle—hvilke modige og ædle kvinder de kan blive.”

133:3.9 (1473.2) Da Marta, Justus’ kone, havde bredt maden ud på bordet, tog Jesus uventet afsked med dem og sagde: “Da det er ved at blive sent, og da den unge mands far venter på os, beder vi om at blive undskyldt, mens vi efterlader jer her sammen—tre kvinder—Den Højestes elskede børn. Og jeg vil bede for jeres åndelige vejledning, mens I lægger planer for et nyt og bedre liv på jorden og et evigt liv i det storslåede liv herefter.”

133:3.10 (1473.3) Således tog Jesus og Ganid afsked med kvinderne. Hidtil havde de to kurtisaner ikke sagt noget, og Ganid var også målløs. Og

det var Marta også et øjeblik, men så tog hun kampen op og gjorde alt det for disse fremmede, som Jesus havde håbet på. Den ældste af disse to kvinder døde kort tid efter, med lyse forhåbninger om evig overlevelse, og den yngre kvinde arbejdede i Justus' forretning og blev senere et livslangt medlem af den første kristne kirke i Korinth.

133:3.11 (1473.4) Flere gange i Crispus hjem mødte Jesus og Ganid en Gaius, som senere blev en loyal tilhænger af Paulus. I løbet af disse to måneder i Korinth havde de intime samtaler med en lang række værdifulde personer, og som et resultat af alle disse tilsyneladende tilfældige kontakter blev mere end halvdelen af de berørte personer medlemmer af det efterfølgende kristne fællesskab.

133:3.12 (1473.5) Da Paulus første gang tog til Korinth, havde han ikke tænkt sig at gøre et længerevarende besøg. Men han vidste ikke, hvor godt den jødiske lærer havde forberedt vejen for hans arbejde. Desuden opdagede han, at Aquila og Priscilla allerede havde vakt stor interesse. Aquila var en af de kynikere, som Jesus var kommet i kontakt med, da han var i Rom. Dette par var jødiske flygtninge fra Rom, og de tog hurtigt imod Paulus' lære. Han boede sammen med dem og arbejdede sammen med dem, for de var også teltmagere. Det var på grund af disse omstændigheder, at Paulus forlængede sit ophold i Korinth.

4. Personligt arbejde i korinth

133:4.1 (1474.1) Jesus og Ganid havde mange flere interessante oplevelser i Korinth. De talte tæt sammen med et stort antal mennesker, som havde stor gavn af den undervisning, de fik fra Jesus.

133:4.2 (1474.2) Han underviste mølleren i at male sandhedens korn i den levende erfarings mølle, så det guddommelige livs svære ting bliver let modtagelige for selv de svage og skrøbelige blandt ens medmennesker. Jesus sagde: "Giv sandhedens mælk til dem, der er spædbørn i åndelig opfattelse. I jeres levende og kærlige tjeneste skal I servere åndelig føde i tiltrækkende form og tilpasset modtageligheden hos hver af jeres modtagere."

133:4.3 (1474.3) Til den romerske centurion sagde han: "Giv Cæsar, hvad der er Cæsars, og Gud, hvad der er Guds. Den oprigtige tjeneste for Gud og den loyale tjeneste for Cæsar er ikke i konflikt, medmindre Cæsar skulle formaste sig til at tilrane sig den hyldest, som kun Guddommen kan gøre krav på. Loyalitet over for Gud, hvis du skulle lære ham at kende, ville gøre dig så meget desto mere loyal og trofast i din hengivenhed over for en værdig kejser."

133:4.4 (1474.4) Til en oprigtig leder af Mitraskulten, sagde han: "Du gør klogt i at søge efter en religion med evig frelse, men du begår en fejl ved at søge efter en sådan herlig sandhed blandt menneskeskabte mysterier og menneskelige filosofier. Ved du ikke, at den evige frelses mysterium bor i din egen sjæl? Ved du ikke, at himlens Gud har sendt sin ånd for at leve i dig, og at denne ånd vil føre alle

sandhedselskende og gudtjenende dødelige ud af dette liv og gennem dødens portaler op til lysets evige højder, hvor Gud venter på at modtage sine børn? Og glem aldrig: I, som kender Gud, er Guds sønner, hvis I virkelig længes efter at blive som ham.”

133:4.5 (1474.5) Til den epikuræiske lærer sagde han: “Du gør klogt i at vælge det bedste og værdsætte det gode, men er du klog, når du undlader at skelne de større ting i det jordiske liv, som er legemliggjort i de åndelige riger, der stammer fra erkendelsen af Guds nærvær i menneskets hjerte? Det store i al menneskelig erfaring er erkendelsen af at kende den Gud, hvis ånd lever i dig og søger at føre dig frem på den lange og næsten endeløse rejse for at opnå den personlige tilstedeværelse af vores fælles Fader, Gud for al skabelse, universernes Herre.”

133:4.6 (1474.6) Til en græsk entreprenør og bygherre sagde han: “Min ven, når du opfører menneskenes materielle strukturer, lad selv en åndelig natur vokse, i lighed med den guddommelige ånd i din sjæl. Lad ikke din succes som en verdslig bygherre være større end din opnåelse som en åndelig søn af Himmelriget. Mens du er ved at opbygge de fremtidige boliger for andre, forsøg ikke at sikre retten til evighedens bolig for dig selv. Husk altid, at der er en by, hvis fundament er retfærdighed og sandhed, og hvis bygmester og skaber er Gud.”

133:4.7 (1474.7) Til den romerske dommer sagde han: “Når du dømmer mennesker, så husk, at du også selv en dag vil komme for retten hos

universets herskere. Døm retfærdigt, endda barmhjertigt, ligesom du en dag vil bede om barmhjertig behandling fra den øverste dommers hånd. Døm, som du selv ville blive dømt under lignende omstændigheder, og lad dig således lede af lovens ånd såvel som af dens bogstav. Og ligesom du giver retfærdighed domineret af rimelighed i lyset af behovet hos dem, der bliver bragt for dig, så skal du have ret til at forvente retfærdighed tempereret af barmhjertighed, når du engang står foran dommeren over hele jorden.”

133:4.8 (1475.1) Til fruén på den græske kro sagde han: “Udøv din gæstfrihed som en, der underholder den Højestes børn. Løft dit daglige slid op på en kunsts høje niveau gennem den stigende erkendelse af, at du tjener Gud i de personer, som han indhyller ved sin ånd, der er steget ned for at leve i menneskers hjerter, og derved søger at forvandle deres sind og lede deres sjæle til viden om Paradisets Fader til alle disse skænkede gaver fra den guddommelige ånd.”

133:4.9 (1475.2) Jesus havde mange besøg af en kinesisk købmand. Da han sagde farvel, formanede han ham: “Tilbed kun Gud, som er din sande åndelige forfader. Husk, at Faderens ånd altid lever i dig og altid peger din sjæls retning mod himlen. Hvis du følger denne udødelige ånds ubevidste føringer, er du sikker på at fortsætte på den opløftede vej til at finde Gud. Og når du når frem til Faderen i himlen, vil det være, fordi du ved at søge ham er blevet mere og mere som ham. Og så farvel, Chang, men kun for en tid, for vi skal mødes

igen i lysets verdener, hvor åndesjælenes Fader har sørget for mange dejlige opholdssteder for dem, der er på vej til Paradiset.”

133:4.10 (1475.3) Til en rejsende fra Storbritannien sagde han: “Min bror, jeg ser, at du søger sandheden, og jeg vil antyde, at den ånd, der kommer fra Faderen af al sandhed kan tænkes at bo i dig. Har du nogensinde seriøst prøvet at tale med ånden i din egen sjæl? Det er noget, der helt sikkert er svært og sjældent fører til bevidsthed af succes, men ethvert ærligt forsøg som det materielle sind gør for at kommunikere med sin indre ånd fører uundgåeligt til succes, selv om et flertal af sådan storslåede menneskelige oplevelser længe må forblive som overbevidste registreringer i sådanne gudbevidste dødeliges sjæle.”

133:4.11 (1475.4) Til den bortløbne dreng sagde Jesus: “Husk, at der er to ting, du ikke kan løbe væk fra—Gud og dig selv. Uanset hvor du går hen, tager du dig selv og den himmelske Faders ånd, som bor i dit hjerte, med dig. Min søn, hold op med at forsøge at bedrage dig selv; slå dig til ro med den modige praksis at se livets kendsgerninger i øjnene; hold fast i forsikringerne om sønskab med Gud og visheden om evigt liv, som jeg har instrueret dig i. Fra denne dag af skal du være en rigtig mand, en mand, der er fast besluttet på at møde livet modigt og intelligent.”

133:4.12 (1475.5) Til den dømte forbryder sagde han i den sidste time: “Min bror, du er faldet i dårlige tider. Du er faret vild, du er blevet viklet ind i forbrydelsens garn. Når jeg taler med dig, ved jeg godt, at

du ikke havde planer om at gøre det, som nu kommer til at koste dig dit jordiske liv. Men du gjorde det onde, og dine medmennesker har dømt dig skyldig; de har bestemt, at du skal dø. Du eller jeg kan ikke nægte staten denne ret til selvforsvar på den måde, den selv vælger. Der synes ikke at være nogen menneskelig mulighed for at undslippe straffen for dine forseelser. Dine medmennesker må dømme dig efter det, du gjorde, men der er en dommer, som du kan appellere til om tilgivelse, og som vil dømme dig efter dine virkelige motiver og bedre hensigter. Du behøver ikke frygte at møde Guds dom, hvis din anger er ægte og din tro oprigtig. Den kendsgerning, at din fejltagelse medfører dødsstraf pålagt af mennesker, påvirker ikke din sjæls chance for at opnå retfærdighed og nyde barmhjertighed ved de himmelske domstole.”

133:4.13 (1476.1) Jesus nød mange intime samtaler med et stort antal sultne sjæle, for mange til at finde plads i denne optegnelse. De tre rejsende nød deres ophold i Korinth. Bortset fra Athen, som var mere kendt som et uddannelsescenter, var Korinth den vigtigste by i Grækenland i disse romerske tider, og deres to måneders ophold i dette blomstrende handelscenter gav dem alle tre mulighed for at få mange værdifulde erfaringer. Deres ophold i denne by var et af de mest interessante af alle deres stop på vejen tilbage fra Rom.

133:4.14 (1476.2) Gonod havde mange interesser i Korinth, men til sidst blev han færdig med sin virksomhed og parat til at sejle til Athen. De rejste med en lille båd, som kunne bæres over land ad en sti fra en af havnene i Korinth til en anden, en afstand på omkring seksten kilometer.

5. I Athen—forelæsning om videnskab

133:5.1 (1476.3) De ankom snart til det gamle centrum for græsk videnskab og lærdom, og Ganid var begejstret ved tanken om at være i Athen, at være i Grækenland, det kulturelle centrum for det tidligere alexandrinske imperium, som havde udvidet sine grænser selv til hans eget land, Indien. Der var ikke meget at lave, så Gonod tilbragte det meste af sin tid sammen med Jesus og Ganid, hvor han besøgte de mange seværdigheder og lyttede til de interessante diskussioner mellem drengen og hans alsidige lærer.

133:5.2 (1476.4) Et stort universitet blomstrede stadig i Athen, og trio'en besøgte ofte dets læringssale. Jesus og Ganid havde diskuteret Platons lære grundigt, da de overværede forelæsningerne på museet i Alexandria. De nød alle den græske kunst, som man stadig kunne finde eksempler på her og der i byen.

133:5.3 (1476.5) Både faderen og sønnen nød meget den diskussion om videnskab, som Jesus havde på deres kro en aften med en græsk filosof. Efter at denne pedant havde talt i næsten tre timer, og da han var færdig med sin tale, sagde Jesus med moderne ord:

133:5.4 (1476.6) Forskere kan måske en dag måle energien eller kraftmanifestationerne i tyngdekraften, lyset og elektriciteten, men de samme forskere kan aldrig (videnskabeligt) fortælle dig, hvad disse universfænomener er. Videnskab beskæftiger sig med fysisk-energiske aktiviteter; religion beskæftiger sig med evige værdier.

Sand filosofi vokser ud af den visdom, der gør sit bedste for at korrelere disse kvantitative og kvalitative observationer. Der er altid en fare for, at den rent fysiske videnskabsmand kan blive ramt af matematisk stolthed og statistisk egoisme, for ikke at tale om åndelig blindhed.

133:5.5 (1476.7) Logik er gyldig i den materielle verden, og matematik er pålidelig, når den er begrænset til fysiske ting; men ingen af delene skal betragtes som helt pålidelige eller ufejlbarlige, når de anvendes på livsproblemer. Livet omfatter fænomener, som ikke udelukkende er materielle. Aritmetikken siger, at hvis én mand kan klippe et får på ti minutter, kan ti mænd klippe det på ét minut. Det er sund matematik, men det er ikke sandt, for de ti mænd kunne ikke gøre det på den måde; de ville komme i vejen for hinanden i en sådan grad, at arbejdet ville blive stærkt forsinket.

133:5.6 (1477.1) Matematikken hævder, at hvis én person står for en bestemt enhed af intellektuel og moralsk værdi, vil ti personer stå for ti gange denne værdi. Men når vi taler om menneskelig personlighed, ville det være mere rigtigt at sige, at en sådan personlighedsforening er en sum, der er lig med kvadratet på antallet af personligheder, der indgår i ligningen, end den simple aritmetiske sum. En social gruppe af mennesker i koordineret arbejdscharmoni står for en kraft, der er langt større end den simple sum af dens dele.

133:5.7 (1477.2) Mængde kan identificeres som et *faktum*, og bliver dermed en videnskabelig ensartethed. Kvalitet, som er et spørgsmål om sindets fortolkning, repræsenterer et skøn over *værdier*, og må derfor forblive en oplevelse for den enkelte. Når både videnskab og

religion bliver mindre dogmatiske og mere tolerante over for kritik, vil filosofien begynde at opnå *enhed* i den intelligente opfattelse af universet.

133:5.8 (1477.3) Der er enhed i det kosmiske univers, hvis bare man kunne se, hvordan det fungerer i virkeligheden. Det virkelige univers er venligt over for ethvert barn af den evige Gud. Det virkelige problem er: Hvordan kan menneskets begrænsede sind opnå en logisk, sand og tilsvarende enhed i tanken? Denne universbevidste sindstilstand kan kun opnås ved at forestille sig, at den kvantitative kendsgerning og den kvalitative værdi har en fælles årsag i Paradisets Fader. En sådan opfattelse af virkeligheden giver en bredere indsigt i den formålsbestemte enhed af universets fænomener; den afslører endda et åndeligt mål for personlighedens progressive udvikling. Og det er et begreb om enhed, som kan fornemme den uforanderlige baggrund i et levende univers af konstant skiftende upersonlige relationer og udviklende personlige relationer.

133:5.9 (1477.4) Materie og ånd og den tilstand, der ligger imellem dem, er tre indbyrdes forbundne og indbyrdes associerede niveauer af det virkelige univers' sande enhed. Uanset hvor forskellige universets fænomener af fakta og værdi kan synes at være, er de, når alt kommer til alt, forenet i det Højeste.

133:5.10 (1477.5) Den materielle eksistens' virkelighed knytter sig til ukendt energi såvel som til synligt stof. Når universets energier bliver bremset så meget, at de opnår den nødvendige grad af bevægelse, bliver de samme energier under gunstige forhold til

masse. Og glem ikke, at det sind, som alene kan opfatte tilstedeværelsen af tilsyneladende realiteter, også selv er virkeligt. Og den grundlæggende årsag til dette univers af energi, masse, sind og ånd er evig—den eksisterer og består i den Universelle Faders natur og reaktioner og hans absolutte ligeværdige.

133:5.11 (1477.6) De var alle mere end forbløffede over Jesu ord, og da grækeren tog afsked med dem, sagde han: “Endelig har mine øjne set en jøde, der tænker på andet end racemæssig overlegenhed og taler om andet end religion.” Og de trak sig tilbage for natten.

133:5.12 (1477.7) Opholdet i Athen var behageligt og udbytterigt, men det var ikke særlig frugtbart i sine menneskelige kontakter. Alt for mange af datidens athenere var enten intellektuelt stolte af deres ry fra en anden tid eller mentalt dumme og uvidende, idet de var efterkommere af de mindreværdige slaver fra de tidligere perioder, hvor der var herlighed i Grækenland og visdom i folkets sind. Selv dengang var der stadig mange skarpe hjerner at finde blandt borgerne i Athen.

6. I efesos—forelæsning om sjælen

133:6.1 (1477.8) Da de forlod Athen begav de rejsende sig via Troy til Efesos, hovedstaden i den romerske provins Asien. De tog mange ture ud til det berømte Artemis-tempel for efeserne, cirka tre kilometer fra byen. Artemis var den mest berømte gudinde i hele

Lilleasien og en videreførelse af den endnu tidligere modergudinde fra det gamle Anatolien. Det rå idol, der blev udstillet i det enorme tempel, som var dedikeret til hendes tilbedelse, skulle efter sigende være faldet ned fra himlen. Ikke al Ganids tidlige træning i at respektere billeder som symboler på guddommelighed var blevet udryddet, og han mente, det var bedst at købe et lille sølvskrin til ære for denne Lilleasiens frugtbarhedsgudinde. Den aften talte de længe om tilbedelsen af ting, der var lavet af menneskehænder.

133:6.2 (1478.1) På den tredje dag af deres ophold gik de ned til floden for at observere udgravningen af havnemundingen. Ved middagstid talte de med en ung føniker, som havde hjemve og var meget modløs; men mest af alt var han misundelig på en vis ung mand, som var blevet forfremmet over hans hoved. Jesus talte trøstende til ham og citerede det gamle hebraiske ordsprog: "En mands gave skaber plads til ham og bringer ham frem for store mænd."

133:6.3 (1478.2) Af alle de store byer, de besøgte på denne tur rundt i Middelhavet, var det her, de udrettede mindst af værdi for de kristne missionærers efterfølgende arbejde. Kristendommen fik sin start i Efesos, i høj grad takket være Paulus' indsats, som boede her i mere end to år, levede af at slå telte op og holde foredrag om religion og filosofi hver aften i Tyrannus-skolens store auditorium.

133:6.4 (1478.3) Der var en progressiv tænker forbundet med denne lokale filosofiske skole, og Jesus havde flere udbytterige møder med ham. I løbet af disse samtaler havde Jesus gentagne gange brugt

ordet “sjæl.” Den lærde græker spurgte ham til sidst, hvad han mente med “sjæl,” og han svarede:

133:6.5 (1478.4) “Sjælen er den selvreflekterende, sandhedsindsigtsfulde og åndsopfattende del af mennesket, som for evigt hæver mennesket over dyreverdenens niveau. Selvbevidsthed i sig selv er ikke sjælen. Moralsk selvbevidsthed er sand menneskelig selvrealisering og udgør grundlaget for menneskets sjæl, og sjælen er den del af mennesket, der repræsenterer den potentielle overlevelsesværdi af menneskelig erfaring. Moralske valg og åndelig opnåelse, evnen til at kende Gud og trangen til at være som ham, er sjælens karakteristika. Menneskets sjæl kan ikke eksistere uden moralsk tænkning og åndelig aktivitet. En stillestående sjæl er en døende sjæl. Men menneskets sjæl er forskellig fra den guddommelige ånd, som bor i sindet. Den guddommelige ånd ankommer samtidig med den første moralske aktivitet i det menneskelige sind, og det er anledningen til sjælens fødsel.

133:6.6 (1478.5) “En sjæls frelse eller tab har at gøre med, hvorvidt den moralske bevidsthed opnår overlevelsesstatus gennem evig alliance med den tilhørende udødelige åndelige begavelse. Frelse er åndeliggørelsen af den moralske bevidstheds selvrealisering, som derved bliver i besiddelse af overlevelsesværdi. Alle former for sjælelig konflikt består i manglen på harmoni mellem den moralske eller åndelige selvbevidsthed og den rent intellektuelle selvbevidsthed.

133:6.7 (1478.6) “Den menneskelige sjæl, når den er modnet, forædlet og åndeliggjort, nærmer sig den himmelske status, idet den kommer tæt på at være en enhed, der intervenserer mellem det materielle og det åndelige, det materielle selv og den guddommelige ånd. Menneskets udviklende sjæl er svær at beskrive og endnu sværere at demonstrere, fordi den ikke kan opdages med hverken materielle undersøgelsesmetoder eller åndelig bevisførelse. Materiel videnskab kan ikke demonstrere eksistensen af en sjæl, og det kan ren åndelig testning heller ikke. På trods af at både den materielle videnskab og de åndelige standarder ikke kan opdage eksistensen af den menneskelige sjæl, *kender* enhver moralsk bevidst dødeligtil eksistensen af *sin* sjæl som en *virkelig* og aktuel personlig oplevelse.”

7. Besøget på cypern—forelæsning om sindet

133:7.1 (1479.1) Snart satte de rejsende sejl mod Cypern og stoppede på Rhodos. De nød den lange sejltur og ankom til deres ø-destination meget udhvilede i kroppen og forfriskede i ånden.

133:7.2 (1479.2) Det var deres plan at nyde en periode med rigtig hvile og leg på dette besøg på Cypern, da deres tur rundt i Middelhavet nærmede sig sin afslutning. De landede i Pafos og begyndte straks at samle forsyninger til deres flere uger lange ophold i de nærliggende bjerge. Den tredje dag efter deres ankomst begav de sig op i bjergene med deres velpakkede pakdyr.

133:7.3 (1479.3) I to uger morede trioen sig kosteligt, og så, uden varsel, blev den unge Ganid pludselig alvorligt syg. I to uger led han af en voldsom feber, som ofte førte til delirium, og både Jesus og Gonod havde travlt med at passe den syge dreng. Jesus tog sig dygtigt og kærligt af drengen, og faderen var forbløffet over både den blidhed og dygtighed, han udviste i al sin tjeneste for den plagede unge. De var langt fra menneskelig beboelse, og drengen var for syg til at blive flyttet; så de forberedte sig, så godt de kunne, på at pleje ham tilbage til helbredet lige der i bjergene.

133:7.4 (1479.4) I løbet af Ganids tre uger lange rekonvalescens fortalte Jesus ham mange interessante ting om naturen og dens forskellige stemninger. Og hvor havde de det sjovt, mens de vandrede over bjergene, drengen stillede spørgsmål, Jesus svarede på dem, og faderen undrede sig over hele forestillingen.

133:7.5 (1479.5) Den sidste uge af deres ophold i bjergene havde Jesus og Ganid en lang samtale om det menneskelige sinds funktioner. Efter flere timers diskussion stillede drengen dette spørgsmål: “Men, Mester, hvad mener du, når du siger, at mennesket oplever en højere form for selvbevidsthed end de højere dyr?” Og som omformuleret i moderne fraseologi svarede Jesus:

133:7.6 (1479.6) Min søn, jeg har allerede fortalt dig meget om menneskets sind og den guddommelige ånd, der lever i det, men lad mig nu understrege, at selvbevidsthed er en *virkelighed*. Når et dyr bliver selvbevidst, bliver det et primitivt menneske. En sådan opnåelse er resultatet af en koordinering af funktionerne mellem

upersonlig energi og et åndeligt tænkende sind, og det er dette fænomen, der berettiger til, at den menneskelige personlighed får tildelt et absolut fokuspunkt, ånden fra Faderen i himlen.

133:7.7 (1479.7) Idéer er ikke kun registreret fornemmelser. Idéer er fornemmelser plus de reflekterende fortolkninger af det personlige selv, og selvet er mere end summen af sine fornemmelser. Der begynder at være noget som nærmer sig enhed i et udviklende selv, og denne enhed nedstammer fra den iboende tilstedeværelse af en del af den absolutte enhed, som åndeligt aktiverer et sådan selvbevidst sind, som har sin oprindelse i dyreriget.

133:7.8 (1479.8) Intet almindeligt dyr kan have en tidslig selvbevidsthed. Dyr besidder en fysiologisk koordinering af associeret sansegenkendelse og hukommelse herom, men ingen oplever en meningsfuld genkendelse af sansning eller udviser en målrettet association af disse kombinerede fysiske oplevelser, som det kommer til udtryk i konklusionerne af intelligente og reflekterende menneskelige fortolkninger. Og denne kendsgerning af selvbevidst eksistens, forbundet med realiteten af hans efterfølgende åndelige oplevelse, gør mennesket til en potentiel søn af universet og foregriber hans endelige opnåelse af universets højeste enhed.

133:7.9 (1480.1) Det menneskelige selv er heller ikke blot summen af de successive bevidsthedstilstande. Uden den effektive funktion af en bevidsthedssortering og -associering ville der ikke være tilstrækkelig enhed til at retfærdiggøre betegnelsen et selv. Et sådant forenet sind ville næppe kunne opnå bevidsthedsniveauer af menneskelig status. Hvis bevidsthedens associationer blot var et tilfælde, ville alle

menneskers sind udvise de ukontrollerede og tilfældige associationer, der kendetegner visse faser af mental galskab.

133:7.10 (1480.2) Et menneskeligt sind, der udelukkende er opbygget af bevidstheden om fysiske fornemmelser, vil aldrig kunne nå åndelige niveauer; denne form for materielt sind ville fuldstændig mangle sans for moralske værdier og ville være uden en vejledende fornemmelse af åndelig dominans, som er så afgørende for at opnå harmonisk personlighedsenhed i tiden, og som er uadskillelig fra personlighedens overlevelse i evigheden.

133:7.11 (1480.3) Det menneskelige sind begynder tidligt at manifestere kvaliteter, som er overmaterielle; det sandt reflekterende menneskelige intellekt er ikke helt bundet af tidens grænser. At individer er så forskellige i deres livspræstationer, indikerer ikke kun de varierende arvelige egenskaber og de forskellige påvirkninger fra miljøet, men også graden af forening med Faderens indre ånd, som selvet har opnået, målet for identifikationen af den ene med den anden.

133:7.12 (1480.4) Det menneskelige sind tåler ikke konflikten med dobbelt loyalitet. Det er en voldsom belastning for sjælen at gennemgå oplevelsen af at skulle tjene både det gode og det onde. Det yderst lykkelige og effektivt forenede sind er det, der er helt dedikeret til at gøre den himmelske Faders vilje. Uløste konflikter ødelægger enheden og kan ende med at forstyrre sindet. Men en sjæls overlevelseskarakter fremmes ikke ved at forsøge at sikre sig fred i sindet for enhver pris, ved at opgive ædle forhåbninger og ved at gå på kompromis med åndelige idealer; en sådan fred opnås snarere

ved den standhaftige hævvelse af triumfen for det, der er sandt, og denne sejr opnås i overvindelsen af det onde med det godes potente kraft.

133:7.13 (1480.5) Næste dag tog de af sted til Salamis, hvor de sejlede til Antiokia på den syriske kyst.

8. I antiokia

133:8.1 (1480.6) Antiokia var hovedstad i den romerske provins Syrien, og her havde den kejserlige guvernør sin residens. Antiokia havde en halv million indbyggere; det var den tredje by i imperiet i størrelse og den første i ondskab og åbenlys umoral. Gonod havde en del forretninger at ordne, så Jesus og Ganid var meget alene. De besøgte alt i denne flersprogede by undtagen Dafnes lund. Gonod og Ganid besøgte denne berygtede skammens helligdom, men Jesus nægtede at ledsage dem. Sådanne scener var ikke så chokerende for indere, men de var frastødende for en idealistisk hebræer.

133:8.2 (1480.7) Jesus blev nøgtern og eftertænksom, efterhånden som han nærmede sig Palæstina og slutningen på deres rejse. Han besøgte kun få mennesker i Antiokia; han gik sjældent rundt i byen. Efter mange spørgsmål om, hvorfor hans lærer viste så lidt interesse for Antiokia, fik Ganid til sidst Jesus til at sige: "Denne by ligger ikke langt fra Palæstina; måske kommer jeg tilbage hertil på et tidspunkt."

133:8.3 (1481.1) Ganid havde en meget interessant oplevelse i Antiokia. Denne unge mand havde vist sig at være en dygtig elev og var allerede begyndt at gøre praktisk brug af nogle af Jesu læresætninger. Der var en vis inder i forbindelse med hans fars forretning i Antiokia, som var blevet så ubehagelig og utilfreds, at man havde overvejet at afskedige ham. Da Ganid hørte det, begav han sig til sin fars forretningssted og holdt en lang konference med sin landsmand. Denne mand følte, at han var blevet sat på det forkerte job. Ganid fortalte ham om Faderen i himlen og udvidede på mange måder hans syn på religion. Men af alt det, Ganid sagde, var det citatet af et hebraisk ordsprog, der gjorde mest gavn, og det visdomsord var: "Uanset hvad dine hænder finder på at gøre, så gør det med al din kraft."

133:8.4 (1481.2) Efter at have gjort deres bagage klar til kamelkaravanen, fortsatte de ned til Sidon og derfra over til Damaskus, og efter tre dage gjorde de sig klar til den lange vandring gennem ørkensandet.

9. I mesopotamien

133:9.1 (1481.3) Karavaneturen gennem ørkenen var ikke en ny oplevelse for disse mænd, der havde rejst meget. Efter at Ganid havde set sin lærer hjælpe med at læsse deres tyve kameler og set ham melde sig frivilligt til at drive deres eget dyr, udbrød han: "Lærer, er der noget, du ikke kan gøre?" Jesus smilede bare og sagde: "Læreren er bestemt

ikke uden ære i en flittig elevs øjne.” Og så begav de sig af sted mod den gamle by Ur.

133:9.2 (1481.4) Jesus var meget interesseret i den tidlige historie i Ur, Abrahams fødested, og han var lige så fascineret af ruinerne og traditionerne i Susa, så meget, at Gonod og Ganid forlængede deres ophold i disse områder med tre uger for at give Jesus mere tid til at foretage sine undersøgelser og også for at give ham en bedre mulighed for at overtale ham til at tage med dem tilbage til Indien.

133:9.3 (1481.5) Det var i Ur, at Ganid havde en lang samtale med Jesus om forskellen mellem viden, visdom og sandhed. Og han var meget betaget af den hebraiske vise mands ordsprog: “Visdom er det vigtigste; få derfor visdom. Med al din søgen efter viden, få forståelse. Ophøj visdommen, og hun vil forfremme dig. Hun vil bringe dig til ære, hvis du blot vil omfavne hende.”

133:9.4 (1481.6) Endelig kom dagen for adskillelsen. De var alle modige, især drengen, men det var en hård prøvelse. De havde tårer i øjnene, men mod i hjertet. Da Ganid tog afsked med sin lærer, sagde han: “Farvel, lærer, men ikke for evigt. Når jeg kommer til Damaskus igen, vil jeg lede efter dig. Jeg elsker dig, for jeg tror, at Faderen i himlen må være noget i retning af dig; i det mindste ved jeg, at du er meget lig det, du har fortalt mig om ham. Jeg vil huske din undervisning, men mest af alt vil jeg aldrig glemme dig.” Faderen sagde: “Farvel til en stor lærer, som har gjort os bedre og hjulpet os til at lære Gud at kende.” Og Jesus svarede: “Fred være med dig, og må velsignelsen fra Faderen i himlen altid være med dig.” Og Jesus

stod på bredden og så på, at den lille båd bar dem ud til deres opankrede skib. Således forlod Mesteren sine venner fra Indien ved Charax for aldrig at se dem igen i denne verden; og de skulle heller aldrig i denne verden få at vide, at den mand, der senere viste sig som Jesus af Nazaret, var den samme ven, som de lige havde taget afsked med—Joshua, deres lærer.

133:9.5 (1481.7) I Indien voksede Ganid op og blev en indflydelsesrig mand, en værdig efterfølger til sin eminente far, og han spredte mange af de ædle sandheder, som han havde lært af Jesus, sin elskede lærer, til udlandet. Senere i livet, da Ganid hørte om den mærkelige lærer i Palæstina, som afsluttede sin karriere på et kors, selv om han genkendte ligheden mellem denne Menneskesøns evangelium og hans jødiske læremesters lære, faldt det ham aldrig ind, at disse to faktisk var den samme person.

133:9.6 (1482.1) Således sluttede det kapitel i Menneskesønnens liv, som man kunne kalde: *Læreren Joshuas mission*.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 133](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 135](#) >>

Kapitel 134

Mellemårene

134:0.1 (1483.1) UNDER rejsen over Middelhavet havde Jesus omhyggeligt studeret de mennesker, han mødte, og de lande, han rejste igennem, og på omtrent dette tidspunkt nåede han frem til sin endelige beslutning om resten af sit liv på jorden. Han havde fuldt ud overvejet og nu endeligt godkendt den plan, der foreskrev, at han skulle fødes af jødiske forældre i Palæstina, og han vendte derfor bevidst tilbage til Galilæa for at afvente begyndelsen på sit livsværk som en offentlig lærer af sandheden; han begyndte at lægge planer for en offentlig karriere i sin far Josefs folks land, og han gjorde det af egen fri vilje.

134:0.2 (1483.2) Jesus havde gennem personlig og menneskelig erfaring fundet ud af, at Palæstina var det bedste sted i hele den romerske verden, hvor han kunne fremlægge de afsluttende kapitler og udspille de sidste scener af sit liv på jorden. For første gang blev han helt tilfreds med programmet om åbent at manifestere sin sande natur og afsløre sin guddommelige identitet blandt jøderne og ikke-

jøderne i sit hjemland Palæstina. Han besluttede definitivt at afslutte sit liv på jorden og fuldføre sin karriere i den dødelige eksistens i det samme land, hvor han trådte ind i den menneskelige erfaring som et hjælpeløst barn. Hans karriere på Urantia begyndte blandt jøderne i Palæstina, og han valgte at afslutte sit liv i Palæstina og blandt jøderne.

1. Det tredivte år (24 e.kr.)

134:1.1 (1483.3) Efter at have taget afsked med Gonod og Ganid i Charax (i december 23 e.Kr.) vendte Jesus tilbage via Ur til Babylon, hvor han sluttede sig til en ørkenkaravane, som var på vej til Damaskus. Fra Damaskus tog han til Nazaret og stoppede kun et par timer i Kapernaum, hvor han besøgte Zebedæus' familie. Der mødte han sin bror Jakob, som et stykke tid forinden var kommet over for at arbejde i hans sted i Zebedæus' bådebutik. Efter at have talt med Jakob og Jude (som tilfældigvis også var i Kapernaum) og efter at have overdraget det lille hus, som John Zebedee havde formået at købe, til sin bror Jakob, tog Jesus videre til Nazaret.

134:1.2 (1483.4) Ved afslutningen af sin Middelhavsrejse havde Jesus fået penge nok til at dække sine leveomkostninger næsten helt frem til begyndelsen af sin offentlige tjeneste. Men bortset fra Zebedæus fra Kapernaum og de mennesker, han mødte på denne ekstraordinære rejse, vidste verden aldrig, at han havde foretaget denne rejse. Hans familie har altid troet, at han tilbragte denne tid med at studere i

Alexandria. Jesus bekræftede aldrig disse overbevisninger, og han benægtede heller ikke åbent sådanne misforståelser.

134:1.3 (1483.5) Under sit ophold på et par uger i Nazaret besøgte Jesus sin familie og sine venner, tilbragte noget tid på værkstedet sammen med sin bror Josef, men brugte det meste af sin opmærksomhed på Maria og Ruth. Ruth var dengang næsten femten år gammel, og det var første gang, Jesus havde mulighed for at tale længe med hende, siden hun var blevet en ung kvinde.

134:1.4 (1484.1) Både Simon og Jude havde i nogen tid ønsket at blive gift, men de havde ikke villet gøre det uden Jesu samtykke, og derfor havde de udskudt det og håbet på, at deres ældste bror ville vende tilbage. Selv om de alle betragtede Jakob som familiens overhoved i de fleste spørgsmål, ønskede de Jesu velsignelse, når det kom til at blive gift. Så Simon og Jude blev gift ved et dobbeltbryllup i begyndelsen af marts dette år, 24 e.Kr. Alle de ældre børn var nu gift; kun Ruth, den yngste, blev hjemme hos Maria.

134:1.5 (1484.2) Jesus besøgte de enkelte medlemmer af sin familie helt normalt og naturligt, men når de alle var samlet, havde han så lidt at sige, at de bemærkede det indbyrdes. Især Maria blev forvirret over denne usædvanligt besynderlige opførsel fra hendes førstefødte søn.

134:1.6 (1484.3) Omkring det tidspunkt, hvor Jesus forberedte sig på at forlade Nazaret, blev lederen af en stor karavane, som var på vej gennem byen, alvorligt syg, og Jesus, som var en sprogkyndig mand, meldte sig frivilligt til at tage hans plads. Da denne rejse ville nødvendiggøre hans fravær i et år, og da alle hans brødre var gift, og hans mor boede hjemme hos Ruth, indkaldte Jesus til en

familiekonference, hvor han foreslog, at hans mor og Ruth tog til Kapernaum for at bo i det hjem, som han for nylig havde givet til Jakob. Et par dage efter, at Jesus var taget af sted med karavanen, flyttede Maria og Ruth derfor til Kapernaum, hvor de boede resten af Marias liv i det hjem, som Jesus havde stillet til rådighed. Josef og hans familie flyttede ind i det gamle Nazaret-hjem.

134:1.7 (1484.4) Dette var et af de mere usædvanlige år i

Menneskesønnens indre oplevelse; der blev gjort store fremskridt med at skabe en fungerende harmoni mellem hans menneskelige sind og den indre Retter. Retteren havde været aktivt engageret i at reorganisere tænkningen og øve sindet til de store begivenheder, der lå i en ikke så fjern fremtid. Jesu personlighed var ved at forberede sig på sin store holdningsændring over for verden. Dette var mellemtiden, overgangsstadiet for det væsen, der begyndte livet som Gud, der viste sig som menneske, og som nu gjorde sig klar til at afslutte sin jordiske karriere som menneske, der viste sig som Gud.

2. Karavanerejsen til det kaspiske hav

134:2.1 (1484.5) Det var den første april i år 24, da Jesus forlod Nazaret på karavanerejsen til området omkring Det Kaspiske Hav.

Karavanen, som Jesus var leder af, var på vej fra Jerusalem via Damaskus og Urmiasøen gennem Assyrien, Medien og Parthien til det sydøstlige Kaspiske Hav. Det varede et helt år, før han vendte tilbage fra denne rejse.

134:2.2 (1484.6) For Jesus var denne karavanerejse endnu et eventyr med udforskning og personlig tjeneste. Han havde en interessant oplevelse med sin karavanefamilie—passagerer, vagter og kameldrivere. Snesevis af mænd, kvinder og børn, der boede langs karavanens rute, levede et rigere liv som følge af deres kontakt med Jesus, som for dem var den ekstraordinære leder af en helt almindelig karavane. Det var ikke alle, der nød godt af disse lejligheder med hans personlige tjeneste, men langt de fleste af dem, der mødte ham og talte med ham, fik det bedre resten af deres liv.

134:2.3 (1484.7) Af alle hans rejser i verden var det rejsen til Det Kaspiske Hav, der bragte Jesus tættest på Orienten og gjorde det muligt for ham at få en bedre forståelse af de fjernøstlige folkeslag. Han fik intim og personlig kontakt med hver eneste af de overlevende racer på Urantia, bortset fra de røde. Han nød lige meget sin personlige tjeneste for hver af disse forskellige racer og blandede folkeslag, og de var alle modtagelige for den levende sandhed, som han bragte dem. Europæerne fra det fjerne Vesten og asiaterne fra det fjerne Østen var lige opmærksomme på hans ord om håb og evigt liv og blev lige påvirkede af det liv i kærlig tjeneste og åndelig tjeneste, som han så nådigt levede blandt dem.

134:2.4 (1485.1) Karavanerejsen var en succes på alle måder. Dette var en meget interessant episode i Jesu liv, for i løbet af dette år fungerede han som leder og var ansvarlig for det materiale, der var betroet ham, og for at de rejsende, der udgjorde karavanegruppen, kunne

færdes sikkert. Og han udførte sine mange pligter meget trofast, effektivt og klogt.

134:2.5 (1485.2) På vej tilbage fra den kaspiske region opgav Jesus at lede karavanen ved Urmiasøen, hvor han blev i lidt over to uger. Han vendte tilbage som passager med en senere karavane til Damaskus, hvor ejerne af kamelerne bønfuldt ham om at blive i deres tjeneste. Han afslog dette tilbud og rejste videre med karavanen til Kapernaum, hvor han ankom den første april år 25 e.Kr. Han betragtede ikke længere Nazaret som sit hjem. Kapernaum var blevet hjem for Jesus, Jakob, Maria og Ruth. Men Jesus boede aldrig mere sammen med sin familie; når han var i Kapernaum, var hans hjem med familien Zebedæus.

3. Forelæsningerne i urmia

134:3.1 (1485.3) På vej til Det Kaspiske Hav havde Jesus gjort flere dages ophold for at hvile og komme til kræfter i den gamle persiske by Urmia på den vestlige bred af Urmiasøen. På den største af en gruppe øer, der lå et lille stykke fra kysten nær Urmia, lå en stor bygning—et amfiteater—dedikeret til “religionens ånd.” Denne struktur var i virkeligheden et tempel for religionsfilosofi.

134:3.2 (1485.4) Dette religiøse tempel var blevet bygget af en velhavende handelsborger i Urmia og hans tre sønner. Denne mand var Cymboyton, og han havde mange forskellige folkeslag blandt sine forfædre.

134:3.3 (1485.5) Forelæsningerne og diskussionerne i denne religionsskole begyndte klokken ti hver morgen i ugen. Eftermiddagsmøderne startede klokken tre, og aftendebatterne begyndte klokken otte. Cymboyton eller en af hans tre sønner var altid formand for disse sessioner med undervisning, diskussion og debat. Grundlæggeren af denne unikke religionsskole levede og døde uden nogensinde at afsløre sin personlige religiøse overbevisning.

134:3.4 (1485.6) Ved flere lejligheder deltog Jesus i disse diskussioner, og før han forlod Urmia, aftalte Cymboyton med Jesus, at han skulle opholde sig hos dem i to uger på sin hjemrejse og holde 24 foredrag om "Menneskernes broderskab" og afholde 12 aftenmøder med spørgsmål, diskussioner og debatter om hans foredrag i særdeleshed og om menneskenes broderskab i almindelighed.

134:3.5 (1485.7) I overensstemmelse med dette arrangement stoppede Jesus på hjemturen og holdt disse foredrag. Det var det mest systematiske og formelle af alle Mesterens foredrag på Urantia. Aldrig før eller senere har han sagt så meget om et emne, som det var tilfældet i disse foredrag og diskussioner om menneskenes broderskab. I virkeligheden handlede disse forelæsninger om "Guds rige" og "Menneskenes riger."

134:3.6 (1486.1) Mere end tredive religioner og religiøse kulturer var repræsenteret på fakultetet i dette tempel for religiøs filosofi. Disse lærere blev valgt, støttet og fuldt akkrediteret af deres respektive religiøse grupper. På dette tidspunkt var der omkring 75 lærere på fakultetet, og de boede i hytter, der hver havde plads til omkring et dusin personer. Hver nymåne blev disse grupper skiftet ud ved

lodtrækning. Intolerance, en stridbar ånd eller enhver anden tilbøjelighed til at forstyrre fællesskabets gnidningsløse gang ville medføre en hurtig og summarisk afskedigelse af den krænkende lærer. Han blev uden videre afskediget, og hans stedfortræder blev straks indsat i hans sted.

134:3.7 (1486.2) Disse lærere fra de forskellige religioner gjorde en stor indsats for at vise, hvor ens deres religioner var med hensyn til de grundlæggende ting i dette liv og det næste. Der var kun én doktrin, som skulle accepteres for at få en plads på dette fakultet—enhver lærer skulle repræsentere en religion, som anerkendte Gud—en eller anden form for højeste guddom. Der var fem uafhængige lærere på fakultetet, som ikke repræsenterede nogen organiseret religion, og det var som en sådan uafhængig lærer, at Jesus viste sig for dem.

134:3.8 (1486.3) [Når vi, mellemvæsenerne, først forberedte sammenfatningen af Jesu lære i Urmia, opstod der en uenighed mellem kirkernes serafer og fremskridtets serafer om visdommen i at medtage denne lære i Urantias Åbenbaring. Forholdene i det tyvende århundrede, der hersker i både religion og menneskelige regeringer, er så forskellige fra dem, der herskede på Jesu tid, at det virkelig var vanskeligt at tilpasse Mesterens lære i Urmia til problemerne i Guds rige og menneskenes riger, som disse verdensfunktioner eksisterer i det tyvende århundrede. Vi var aldrig i stand til at formulere et udsagn om Mesterens lære, som var acceptabelt for begge grupper af disse serafer i den planetariske regering. Til sidst udpegede den melkisedekske formand for åbenbaringskommissionen en

kommission på tre af os til at forberede vores syn på Mesterens Urmia-lære som tilpasset det tyvende århundredes religiøse og politiske forhold på Urantia. I overensstemmelse hermed færdiggjorde vi tre anden gradens mellemvæsener en sådan tilpasning af Jesu lære, idet vi gengav hans udtalelser, som vi ville anvende dem på nutidens verdensforhold, og vi præsenterer nu disse udtalelser, som de foreligger efter at være blevet redigeret af Melkisedek-formanden for åbenbaringskommissionen].

4. Suverænitet—guddommelig og menneskelig

134:4.1 (1486.4) Menneskers broderskab er grundlagt på Guds faderskab. Guds familie er afledt af Guds kærlighed—Gud er kærlighed. Gud Faderen elsker guddommeligt sine børn, dem alle sammen.

134:4.2 (1486.5) Himmeriget, den guddommelige regering, er baseret på guddommelig suverænitet—Gud er ånd. Eftersom Gud er ånd, er dette rige åndeligt. Himmeriget er hverken materielt eller blot intellektuelt; det er et åndeligt forhold mellem Gud og mennesket.

134:4.3 (1486.6) Hvis forskellige religioner anerkender Gud Faderens åndelige suverænitet, så vil alle sådanne religioner forblive i fred. Kun når en religion antager, at den på en eller anden måde er alle andre overlegen, og at den har eksklusiv autoritet over andre religioner, vil en sådan religion formaste sig til at være intolerant

over for andre religioner eller vove at forfølge andre religiøse troende.

134:4.4 (1487.1) Religiøs fred—broderskab—kan aldrig eksistere, medmindre alle religioner er villige til fuldstændigt at skille sig af med al kirkelig autoritet og helt opgive ethvert begreb om åndelig suverænitet. Gud alene er åndelig suveræn.

134:4.5 (1487.2) Man kan ikke have lighed mellem religioner (religionsfrihed) uden at have religionskrige, medmindre alle religioner indvilliger i at overføre al religiøs suverænitet til et overmenneskeligt niveau, til Gud selv.

134:4.6 (1487.3) Himmeriget i menneskers hjerter vil skabe religiøs enhed (ikke nødvendigvis ensartethed), fordi alle religiøse grupper, der består af sådanne religiøse troende, vil være fri for alle forestillinger om kirkelig autoritet—religiøs suverænitet.

134:4.7 (1487.4) Gud er ånd, og Gud giver et fragment af sit åndelige selv til at bo i menneskets hjerte. Åndeligt set er alle mennesker lige. Himmeriget er fri for kaster, klasser, sociale niveauer og økonomiske grupper. I er alle brødre.

134:4.8 (1487.5) Men i det øjeblik, du mister Gud Faders åndelige suverænitet af syne, vil en eller anden religion begynde at hævde sin overlegenhed over andre religioner; og i stedet for fred på jorden og god vilje blandt mennesker, vil der opstå uenighed, beskyldninger, endda religionskrige, i det mindste krige mellem religionister.

134:4.9 (1487.6) Væsener, der er udstyret med fri vilje, og som betragter sig som ligeværdige, medmindre de gensidigt anerkender sig selv underordnet nogen højere magt udøver, nogen autoritet over og

højere end sig selv, fristes før eller senere til at teste deres evne til at opnå magt og myndighed over andre personer og grupper. Begrebet lighed fører aldrig til fred undtagen ved gensidig anerkendelse af en højere suverænitets tilsynsførende indflydelse.

134:4.10 (1487.7) De religiøse i Urmia levede sammen i relativ fred og ro, fordi de fuldt ud havde overgivet alle deres forestillinger om religiøs suverænitet. Åndeligt troede de alle på en suveræn Gud; socialt hvilede den fulde og ubestridelige autoritet på deres formand—Cymboyton. De vidste godt, hvad der ville ske med enhver lærer, som påtog sig at bestemme over sine lærerkolleger. Der kan ikke blive varig religiøs fred på Urantia, før alle religiøse grupper frivilligt opgiver alle deres forestillinger om guddommelig gunst, udvalgte mennesker og religiøs suverænitet. Først når Gud Fader bliver den højeste, vil mennesker blive religiøse brødre og leve sammen i religiøs fred på jorden.

5. Politisk suverænitet

134:5.1 (1487.8) [Mens Mesterens lære om Guds suverænitet er en sandhed, der kun kompliceres af den efterfølgende fremkomst af religionen om ham blandt verdens religioner, er hans præsentationer om politisk suverænitet i høj grad kompliceret af den politiske udvikling i nationernes liv i løbet af de sidste nitten hundrede år og mere. På Jesu tid var der kun to store verdensmagter—Romerriget i vest og Han-riget i øst—og de var vidt adskilt af det parthiske rige og

andre mellemliggende lande i de kaspiske og turkestanke regioner. Vi har derfor i den følgende præsentation bevæget os længere væk fra substansen i Mesterens lære i Urmia om politisk suverænitet og samtidig forsøgt at skildre betydningen af denne lære, som den kan anvendes på det særligt kritiske stadie i udviklingen af politisk suverænitet i det tyvende århundrede efter Kristus].

134:5.2 (1487.9) Krig på Urantia vil aldrig ophøre, så længe nationer klynger sig til den illusoriske forestilling om ubegrænset national suverænitet. Der er kun to niveauer af relativ suverænitet på en beboet verden: den enkelte dødeliges åndelige frie vilje og den kollektive suverænitet for menneskeheden som helhed. Mellem niveauet for det enkelte menneske og niveauet for hele menneskeheden er alle grupperinger og sammenslutninger relative, forbigående og kun af værdi i det omfang, de øger velfærden, velværet og fremskridtet for det enkelte menneske og den planetariske helhed—mennesket og menneskeheden.

134:5.3 (1488.1) Religiøse lærere skal altid huske, at Guds åndelige suverænitet tilsidesætter alle mellemliggende åndelige loyaliteter. En dag vil civile magthavere lære, at de Højeste hersker i menneskenes riger.

134:5.4 (1488.2) De Højestes styre i menneskenes riger er ikke til særlig fordel for nogen særligt begunstiget gruppe af dødelige. Der findes ikke sådan noget som et “udvalgt folk.” De Højestes styre, den politiske evolutions overkontrollører, er et styre, der er designet til at fremme det største gode for det største antal af *alle* mennesker og i det længste tidsrum.

134:5.5 (1488.3) Suverænitet er styrke, og den vokser gennem

organisering. Denne vækst i organiseringen af den politiske styrke er god og rigtig, for den har en tendens til at omfatte stadig større dele af menneskeheden. Men den samme vækst i politiske organisationer skaber et problem på hvert mellemliggende trin mellem den oprindelige og naturlige organisering af politisk styrke—familien—og den endelige fuldbyrdelse af politisk vækst—hele menneskehedens regering, af hele menneskeheden og for hele menneskeheden.

134:5.6 (1488.4) Med udgangspunkt i forældrenes magt i familiegruppen udvikler den politiske suverænitet sig organisatorisk, efterhånden som familierne overlapper hinanden i blodsbeslægtede klaner, der af forskellige årsager bliver forenet i stammeenheder—blodsbeslægtede politiske grupperinger. Og så, gennem handel og erobring, bliver stammer forenet som en nation, mens nationer selv nogle gange bliver forenet af imperier.

134:5.7 (1488.5) Når suverænitet overføres fra mindre grupper til større grupper, mindskes antallet af krige. Det vil sige, at mindre krige mellem mindre nationer mindskes, men potentialet for større krige øges, efterhånden som de nationer, der udøver suverænitet, bliver større og større. På nuværende tidspunkt, når hele verden er blevet udforsket og besat, når nationerne er få, stærke og magtfulde, når disse store og angiveligt suveræne nationer kommer til at berøre grænser, når kun oceaner adskiller dem, så vil scenen være sat for store krige, verdensomspændende konflikter. Såkaldt suveræne nationer kan ikke gubbe albuer uden at skabe konflikter og i sidste ende krige.

134:5.8 (1488.6) Vanskeligheden i udviklingen af politisk suverænitet fra familien til hele menneskeheden ligger i den inerti-modstand, der udvises på alle mellemliggende niveauer. Familier har af og til trodset deres klan, mens klaner og stammer ofte har undergravet den territoriale stats suverænitet. Hver ny og fremadrettet udvikling af politisk suverænitet er (og har altid været) generet og hæmmet af “stilladsstadierne” i de tidligere udviklinger af politisk organisation. Og det er sandt, fordi menneskelige loyaliteter, når de først er mobiliseret, er svære at ændre. Den samme loyalitet, som gør udviklingen af stammen mulig, gør udviklingen af superstammen—territorialstaten—vanskelig. Og den samme loyalitet (patriotisme), som muliggør udviklingen af den territoriale stat, komplicerer i høj grad den evolutionære udvikling af hele menneskehedens regering.

134:5.9 (1488.7) Politisk suverænitet skabes ud fra overgivelsen af selvbestemmelse, først af individet inden for familien og derefter af familierne og klanerne i forhold til stammen og større grupperinger. Denne gradvise overførsel af selvbestemmelse fra de mindre til stadig større politiske organisationer er generelt foregået ufortrødent i Østen siden etableringen af Ming- og Mogul-dynastierne. I Vesten har det stået på i mere end tusind år lige indtil slutningen af verdenskrigen, hvor en uheldig tilbageskridtbevægelse midlertidigt vendte denne normale tendens ved at genetablere den undertrykte politiske suverænitet for adskillige små grupper i Europa.

134:5.10 (1489.1) Urantia vil ikke nyde varig fred, før de såkaldte suveræne nationer intelligent og fuldt ud overgiver deres suveræne magt i hænderne på menneskehedens broderskab—menneskehedens

regering. Internationalisme—nationernes forbund—kan aldrig bringe permanent fred til menneskeheden. Verdensomspændende forbund af nationer vil effektivt forhindre mindre krige og på acceptabel vis kontrollere de mindre nationer, men de vil ikke forhindre verdenskrige eller kontrollere de tre, fire eller fem mest magtfulde regeringer. I tilfælde af reelle konflikter vil en af disse verdensmagter trække sig ud af forbundet og erklære krig. Man kan ikke forhindre nationer i at gå i krig, så længe de er inficeret med den vrangforestilling om national suverænitet. Internationalisme er et skridt i den rigtige retning. En international politistyrke vil forhindre mange mindre krige, men den vil ikke være effektiv til at forhindre større krige, konflikter mellem de store militærregeringer på jorden.

134:5.11 (1489.2) Efterhånden som antallet af virkelig suveræne nationer (stormagter) falder, stiger både muligheden og behovet for menneskehedens regering. Når der kun er nogle få virkelig suveræne (stor)magter, må de enten kaste sig ud i en kamp på liv og død om nationalt (imperialt) overherredømme, eller også må de ved frivilligt at opgive visse suverænitetsprærogativer skabe den essentielle kerne af supernational magt, der vil tjene som begyndelsen på hele menneskehedens reelle suverænitet.

134:5.12 (1489.3) Freden vil ikke komme til Urantia, før hver såkaldt suveræn nation overgiver sin magt til at føre krig til en repræsentativ regering for hele menneskeheden. Politisk suverænitet er medfødt hos verdens folk. Når alle folkene på Urantia skaber en verdensregering, har de ret og magt til at gøre en sådan regering

SUVERÆN; og når en sådan repræsentativ eller demokratisk verdensmagt kontrollerer verdens land-, luft- og flådestyrker, kan fred på jorden og god vilje blandt mennesker sejre—men ikke før da.

134:5.13 (1489.4) For at bruge en vigtig illustration fra det nittende og tyvende århundrede: De otteogfyrre stater i den amerikanske føderale union har længe haft fred. De har ikke flere indbyrdes krige. De har overgivet deres suverænitet til den føderale regering, og gennem krigens vilkårlighed har de opgivet alle krav om illusioner om selvbestemmelse. Mens hver stat regulerer sine indre anliggender, beskæftiger den sig ikke med udenlandske relationer, toldsatser, indvandring, militære anliggender eller handel mellem staterne. De enkelte stater beskæftiger sig heller ikke med spørgsmål om statsborgerskab. De otteogfyrre stater lider kun under krigens hærgen, når den føderale regerings suverænitet på en eller anden måde er truet.

134:5.14 (1489.5) Disse otteogfyrre stater, som har opgivet de to sofisterier suverænitet og selvbestemmelse, nyder fred og ro mellem staterne. På samme måde vil nationerne på Urantia begynde at nyde freden, når de frit overgiver deres respektive suverænitet til en global regering—suveræniteten i menneskenes broderskab. I denne verdensstat vil de små nationer være lige så magtfulde som de store, ligesom den lille stat Rhode Island har sine to senatorer i den amerikanske kongres på samme måde som den folkerige stat New York eller den store stat Texas.

134:5.15 (1490.1) Den begrænsede (statslige) suverænitet i disse otteogfyrre stater blev skabt af mennesker og for mennesker. Den superstatslige (nationale) suverænitet i den amerikanske føderale union blev skabt af de oprindelige tretten af disse stater til deres egen fordel og til menneskers fordel. På et tidspunkt vil den supernationale suverænitet i menneskehedens planetariske regering på samme måde blive skabt af nationer til deres egen fordel og til fordel for alle mennesker.

134:5.16 (1490.2) Borgere fødes ikke til fordel for regeringer; regeringer er organisationer, der er skabt og udtænkt til fordel for mennesker. Der kan ikke være nogen ende på udviklingen af politisk suverænitet, før der kommer en regering, der er suveræn over alle mennesker. Alle andre suveræniteter er relative i værdi, mellemliggende i betydning og underordnede i status.

134:5.17 (1490.3) Med de videnskabelige fremskridt vil krige blive mere og mere ødelæggende, indtil de bliver næsten racemæssige selvmord. Hvor mange verdenskrige skal der udkæmpes, og hvor mange nationers sammenslutninger skal mislykkes, før mennesker vil være villige til at etablere en regering for menneskeheden og begynde at nyde velsignelserne ved permanent fred og trives i roen af god vilje—verdensomspændende god vilje—blandt mennesker?

6. Lov, frihed og suverænitet

134:6.1 (1490.4) Hvis en menneske længes efter frihed—frihed—skal det huske, at *alle* andre mennesker længes efter den samme frihed. Grupper af sådanne frihedselskende dødelige kan ikke leve sammen i fred uden at underkaste sig love, regler og bestemmelser, der giver hver person den samme grad af frihed, samtidig med at de sikrer en lige stor grad af frihed for alle deres meddødelige. Hvis en person skal være absolut fri, så må en anden blive absolut slave. Og frihedens relative natur gælder både socialt, økonomisk og politisk. Frihed er civilisationens gave, som er muliggjort af håndhævelsen af LOVEN.

134:6.2 (1490.5) Religion gør det åndeligt muligt at realisere menneskenes broderskab, men det vil kræve, at menneskehedens regering regulerer de sociale, økonomiske og politiske problemer, der er forbundet med et sådant mål om menneskelig lykke og effektivitet.

134:6.3 (1490.6) Der vil være krige og rygter om krige—nation vil rejse sig mod—lige så længe verdens politiske suverænitet er delt op og uretfærdigt holdes af en gruppe nationalstater. England, Skotland og Wales kæmpede altid mod hinanden, indtil de opgav deres respektive suveræniteter og gav dem til Det Forenede Kongerige.

134:6.4 (1490.7) Endnu en verdenskrig vil lære de såkaldt suveræne nationer at danne en slags føderation og dermed skabe et maskineri, der kan forhindre småkrige, krige mellem de mindre nationer. Men globale krige vil fortsætte, indtil menneskehedens regering er skabt. Global suverænitet vil forhindre globale krige—intet andet kan.

134:6.5 (1490.8) De otteogfyrre amerikanske frie stater lever sammen i fred. Blandt borgerne i disse otteogfyrre stater findes alle de forskellige nationaliteter og racer, der lever i de evigt krigeriske nationer i Europa. Disse amerikanere repræsenterer næsten alle religioner og religiøse sekter og kulter i hele den vide verden, og alligevel lever de sammen i fred her i Nordamerika. Og alt dette er muligt, fordi disse otteogfyrre stater har opgivet deres suverænitet og har opgivet alle forestillinger om den påståede ret til selvbestemmelse.

134:6.6 (1490.9) Det er ikke et spørgsmål om oprustning eller nedrustning. Heller ikke spørgsmålet om værnepligt eller frivillig militærtjeneste indgår i disse problemer med at opretholde verdensomspændende fred. Hvis man tager alle former for moderne mekaniske våben og alle former for sprængstoffer fra stærke nationer, vil de kæmpe med næver, sten og køller, så længe de klynger sig til deres vrangforestillinger om den guddommelige ret til national suverænitet.

134:6.7 (1491.1) Krig er ikke menneskets store og frygtelige sygdom; krig er et symptom, et resultat. Den virkelige sygdom er den nationale suverænitets virus.

134:6.8 (1491.2) Urantias nationer har ikke haft reel suverænitet; de har aldrig haft en suverænitet, der kunne beskytte dem mod verdenskrigenes hærgen og ødelæggelser. Ved skabelsen af menneskehedens globale regering opgiver nationerne ikke suverænitet, men de skaber faktisk en ægte, bona fide og varig verdenssuverænitet, som fremover vil være fuldt ud i stand til at

beskytte dem mod al krig. Lokale anliggender vil blive håndteret af lokale regeringer; nationale anliggender af nationale regeringer; internationale anliggender vil blive administreret af en global regering.

134:6.9 (1491.3) Verdensfreden kan ikke opretholdes ved hjælp af traktater, diplomati, udenrigspolitik, alliancer, magtbalancer eller nogen anden form for improviseret jonglering med nationalismens suverænitet. Verdensloven må blive til og må håndhæves af en verdensregering—hele menneskehedens suverænitet.

134:6.10 (1491.4) Den enkelte vil nyde langt mere frihed under en verdensregering. I dag bliver stormagternes borgere beskattet, reguleret og kontrolleret på næsten undertrykkende vis, og meget af denne nuværende indblanding i individuelle frihedsrettigheder vil forsvinde, når de nationale regeringer er villige til at overlade deres suverænitet, hvad angår internationale anliggender, til en global regering.

134:6.11 (1491.5) Under en global regering vil de nationale grupper få en reel mulighed for at realisere og nyde de personlige friheder i et ægte demokrati. Selvbestemmelsens vildfarelse vil være slut. Med global regulering af penge og handel vil der komme en ny æra med verdensomspændende fred. Snart kan et globalt sprog udvikle sig, og der vil i det mindste være håb om engang at få en global religion—eller religioner med et globalt synspunkt.

134:6.12 (1491.6) Kollektiv sikkerhed vil aldrig give fred, før kollektiviteten omfatter hele menneskeheden.

134:6.13 (1491.7) Den repræsentative menneskeheds politiske suverænitet vil skabe varig fred på jorden, og menneskets åndelige broderskab vil for evigt sikre god vilje blandt alle mennesker. Og der er ingen anden måde, hvorpå fred på jorden og god vilje blandt mennesker kan realiseres.

* * *

134:6.15 (1491.8) Efter Cymboytons død havde hans sønner store vanskeligheder med at opretholde et fredeligt fakultet. Konsekvenserne af Jesu lære ville have været meget større, hvis de senere kristne lærere, der sluttede sig til Urmia-fakultetet, havde udvist mere visdom og udvist mere tolerance.

134:6.16 (1491.9) Cymboytons ældste søn havde appelleret til Abner i Philadelphia om hjælp, men Abners valg af lærere var meget uheldigt, fordi de viste sig at være ubøjelige og kompromisløse. Disse lærere forsøgte at gøre deres religion dominerende over de andre trosretninger. De fik aldrig mistanke om, at karavaneførerens ofte omtalte forelæsninger var blevet holdt af Jesus selv.

134:6.17 (1491.10) Da forvirringen voksede i lærerkollegiet, trak de tre brødre deres økonomiske støtte tilbage, og efter fem år lukkede skolen. Senere blev den genåbnet som et mitraisk tempel og brændte til sidst ned i forbindelse med en af deres orgiastiske fester.

7. Det enogtredivte år (25 e.kr.)

134:7.1 (1492.1) Da Jesus vendte tilbage fra rejsen til Det Kaspiske Hav, vidste han, at hans rejser rundt i verden var ved at være slut. Han foretog kun én rejse mere uden for Palæstina, og det var til Syrien. Efter et kort besøg i Kapernaum tog han til Nazaret, hvor han stoppede et par dage for at besøge folk. I midten af april forlod han Nazaret for at tage til Tyrus. Derfra rejste han videre nordpå og gjorde et par dages ophold i Sidon, men hans mål var Antiokia.

134:7.2 (1492.2) Dette er året for Jesu ensomme vandring gennem Palæstina og Syrien. I løbet af dette rejseår var han kendt under forskellige navne i forskellige dele af landet: tømreren fra Nazaret, bådebyggeren fra Kapernaum, den skriftkloge fra Damaskus og læreren fra Alexandria.

134:7.3 (1492.3) I Antiokia boede Menneskesønnen i over to måneder, hvor han arbejdede, observerede, studerede, besøgte, tjente og hele tiden lærte, hvordan mennesket lever, hvordan det tænker, føler og reagerer på omgivelserne i den menneskelige tilværelse. I tre uger af denne periode arbejdede han som teltmager. Han blev længere i Antiokia end noget andet sted, han besøgte på denne rejse. Ti år senere, da apostlen Paulus prædikede i Antiokia og hørte sine tilhængere tale om den *skriftlærde fra Damaskus*, vidste han ikke, at hans elever havde hørt stemmen og lyttet til læren fra Mesteren selv.

134:7.4 (1492.4) Fra Antiokia rejste Jesus sydpå langs kysten til Cæsarea, hvor han opholdt sig i et par uger, hvorefter han fortsatte ned langs kysten til Joppe. Fra Jaffa rejste han ind i landet til Jamnia, Ashdod og Gaza. Fra Gaza tog han indlandsstien til Beersheba, hvor han blev i en uge.

134:7.5 (1492.5) Jesus begyndte derefter på sin sidste tur, som privatperson, gennem hjertet af Palæstina, fra Beersheba i syd til Dan i nord. På denne rejse mod nord stoppede han ved Hebron, Betlehem (hvor han så sit fødested), Jerusalem (han besøgte ikke Betania), Beeroth, Lebonah, Sychar, Shechem, Samaria, Geba, Engannim, Endor, Madon; han passerede Magdala og Kapernaum og rejste videre mod nord; og da han passerede øst for Meroms vand, gik han via Karahta til Dan, eller Cæsarea-Philippi.

134:7.6 (1492.6) Den indre Tankeretter ledte nu Jesus til at forlade menneskenes boliger og begive sig op på Hermonbjerget, så han kunne afslutte sit arbejde med at mestre sit menneskelige sind og fuldføre opgaven med at foretage sin fulde indvielse til resten af sit livsværk på jorden.

134:7.7 (1492.7) Dette var en af de usædvanlige og ekstraordinære epoker i Mesterens jordiske liv på Urantia. En anden og meget lignende var den oplevelse, han gennemgik, da han var alene i bakkerne nær Pella lige efter sin dåb. Denne periode med isolation på Hermonbjerget markerede afslutningen på hans rent menneskelige karriere, det vil sige den tekniske afslutning på den jordiske overdragelse, mens den senere isolation markerede begyndelsen på den mere guddommelige

fase af overdragelsen. Og Jesus levede alene med Gud i seks uger på Hermonbjergets skråninger.

8. Opholdet på Hermonbjerget

134:8.1 (1492.8) Efter at have tilbragt nogen tid i nærheden af Cæsarea-Filippi gjorde Jesus sine forsyninger klar, og med et lastdyr og en dreng ved navn Tiglat fortsatte han ad Damaskus-vejen til en landsby, der engang var kendt som Beit Jenn ved foden af Hermonbjerget. Her etablerede han sit hovedkvarter omkring midten af august år 25 e.Kr. og efterlod sine forsyninger i Tiglat's varetægt, hvorefter han besteg bjergets ensomme skråninger. Tiglath ledsagede Jesus denne første dag op ad bjerget til et bestemt punkt omkring 1.800 meter over havets overflade, hvor de byggede en stenbeholder, som Tiglath skulle deponere mad i to gange om ugen.

134:8.2 (1493.1) Den første dag, efter at han havde forladt Tiglath, var Jesus kun gået et kort stykke op ad bjerget, da han holdt en pause for at bede. Han bad blandt andet sin Fader om at sende de beskyttende serafer tilbage for at "være sammen med Tiglath." Han bad om at få lov til at gå op til sin sidste kamp med realiteterne i den dødelige eksistens alene. Og hans anmodning blev imødekommet. Han gik ind til den store prøve med kun sin indre Retter til at vejlede og støtte ham.

134:8.3 (1493.2) Jesus spiste sparsomt, mens han var på bjerget; han afstod kun fra al mad en dag eller to ad gangen. De overmenneskelige væsener, der konfronterede ham på dette bjerg, og som han kæmpede med i ånden, og som han besejrede med styrke, var *virkelige*; de var hans ærkefjender i Satantias system; de var ikke fantasifostre, der udviklede sig ud af de intellektuelle luner hos en svækket og udsultet dødelig, der ikke kunne skelne virkeligheden fra et forstyrret sinds visioner.

134:8.4 (1493.3) Jesus tilbragte de sidste tre uger af august og de første tre uger af september på Hermonbjerget. I løbet af disse uger afsluttede han den dødelige opgave med at opnå cirklerne for sindsforståelse og personlighedskontrol. I løbet af denne periode med fællesskab med sin himmelske Fader fuldførte den iboende Retter også de foreskrevne tjenester. Dette jordiske væsens dødelige mål var nået. Kun den sidste fase af sindets og Retterens afstemning manglede at blive fuldbyrdet.

134:8.5 (1493.4) Efter mere end fem ugers uafbrudt fællesskab med sin Paradisfar blev Jesus helt sikker på sin natur og på visheden om sin triumf over de materielle niveauer af personlighedsmanifestation i tid og rum. Han troede fuldt og fast på og tøvede ikke med at hævde, at hans guddommelige natur havde overtaget over hans menneskelige natur.

134:8.6 (1493.5) Mod slutningen af opholdet på bjerget spurgte Jesus sin far, om han måtte få lov til at holde møde med sine sataniske fjender som Menneskesønnen, som Joshua ben Joseph. Denne anmodning

blev imødekommet. I løbet af den sidste uge på Hermonbjerget fandt den store fristelse, universets prøvelse, sted. Satan (repræsenterende Lucifer) og den oprørske planetariske prins, Caligastia, var til stede sammen med Jesus og blev gjort fuldt synlige for ham. Og denne “fristelse,” denne endelige prøvelse af menneskets loyalitet over for de oprørske personligheders misrepræsentationer, havde ikke noget at gøre med mad, tempeltårne eller overmodige handlinger. Det havde ikke noget at gøre med denne verdens riger, men med suveræniteten i et mægtigt og strålende univers. Symbolikken i jeres optegnelser var tiltænkt de tilbagestående tidsaldre af verdens barnlige tanker. Og efterfølgende generationer bør forstå, hvilken stor kamp Menneskesønnen gennemgik den begivenhedsrige dag på Hermonbjerget.

134:8.7 (1493.6) Til de mange forslag og modforslag som Lucifers udsendte kom med, svarede Jesus kun: “Må min Paradisfars vilje sejre, og du, min oprørske søn, må Dagenes Ældste dømme dig guddommeligt. Jeg er din Skaber-Fader; jeg kan næppe dømme dig retfærdigt, og min nåde har du allerede forkastet. Jeg overlader dig til dommerne i et større univers.”

134:8.8 (1494.1) Til alle Lucifers forslag om kompromiser og lappeløsninger, til alle disse fupforslag om inkarnationsgaven, svarede Jesus blot: “Ske min Faders vilje i Paradis.” Og da den hårde prøvelse var overstået, vendte de løsrevne skytserafer tilbage til Jesu side og tog sig af ham.

134:8.9 (1494.2) En eftermiddag i sensommeren, midt mellem træerne og i naturens stilhed, vandt Mikael af Nebadon den ubestridte suverænitet over sit univers. Den dag fuldførte han den opgave, der var stillet Skabersønnerne, nemlig at leve det inkarnerede liv fuldt ud i skikkelse af dødeligt kød i de evolutionære verdener i tid og rum. Universet annoncerede først denne betydningsfulde præstation på dagen for hans dåb, flere måneder senere, men det hele fandt virkelig sted den dag på bjerget. Og da Jesus kom ned fra sit ophold på Hermonbjerget, var Lucifers oprør i Satania og Caligastias løsrivelse på Urantia så godt som afgjort. Jesus havde betalt den sidste pris, der krævedes af ham for at opnå suverænitet over sit univers, hvilket i sig selv regulerer alle oprøreres status og bestemmer, at alle sådanne fremtidige omvæltninger (hvis de nogensinde opstår) kan håndteres summarisk og effektivt. Derfor kan man se, at Jesu såkaldte “store fristelse” fandt sted et stykke tid før hans dåb og ikke lige efter denne begivenhed.

134:8.10 (1494.3) Ved slutningen af dette ophold på bjerget, da Jesus var på vej ned, mødte han Tiglath, der kom op til mødestedet med mad. Han vendte ham om og sagde blot: “Hvileperioden er forbi; jeg må vende tilbage til min fars arbejde.” Han var en tavs og meget forandret mand, da de rejste tilbage til Dan, hvor han tog afsked med drengen og gav ham æslet. Derefter fortsatte han sydpå ad samme vej, som han var kommet, til Kapernaum.

9. Ventetiden

134:9.1 (1494.4) Det var nu tæt på slutningen af sommeren, omkring tidspunktet for forsoningsdagen og løvhyttefesten. Jesus havde et familiemøde i Kapernaum i løbet af sabbatten, og næste dag tog han af sted mod Jerusalem sammen med John, søn af Zebedee, og gik øst for søen og forbi Gerasa og videre ned gennem Jordandalen. Mens han besøgte nogle af sine kammerater på rejsen bemærkede John en stor forandring i Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus og John overnattede i Betania hos Lazarus og hans søstre og tog tidligt næste morgen til Jerusalem. De tilbragte næsten tre uger i og omkring byen, i hvert fald gjorde John det. Mange dage gik John alene ind i Jerusalem, mens Jesus vandrede rundt i de nærliggende bakker og havde mange stunder med åndeligt fællesskab med sin Far i himlen.

134:9.3 (1494.6) De var begge til stede ved de højtidelige gudstjenester på forsoningsdagen. John var meget imponeret over ceremonierne på denne dag af alle dage i det jødiske religiøse ritual, men Jesus forblev en tankefuld og tavs tilskuer. For Menneskesønnen var denne forestilling ynkelig og patetisk. Han så det hele som en forkert repræsentation af sin himmelske Faders karakter og egenskaber. Han betragtede denne dags gerninger som en parodi på den guddommelige retfærdigheds kendsgerninger og den uendelige barmhjertigheds sandheder. Han brændte efter at give udtryk for den virkelige sandhed om sin Faders kærlige karakter og barmhjertige adfærd i universet, men hans trofaste vejleder formanede ham om, at hans time endnu ikke var kommet. Men den aften i Betania kom Jesus med adskillige bemærkninger, som i høj

grad forstyrrede John; og John forstod aldrig helt den virkelige betydning af det, Jesus sagde til dem den aften.

134:9.4 (1495.1) Jesus planlagde at blive hos John i hele den uge, hvor løvhyttefesten fandt sted. Denne fest var den årlige helligdag i hele Palæstina; det var den jødiske ferietid. Selvom Jesus ikke deltog i festlighederne, var det tydeligt, at han nød det og oplevede tilfredshed, da han så de unges og de gamles lette og glade hengivenhed.

134:9.5 (1495.2) Midt i festugen, og før festlighederne var færdige, tog Jesus afsked med John og sagde, at han ønskede at trække sig tilbage til bakkerne, hvor han bedre kunne tale med sin Paradisiske Fader. John ville gerne være gået med ham, men Jesus insisterede på, at han blev under festlighederne og sagde: "Det kræves ikke af dig, at du bærer Menneskesønnens byrde; kun vagten skal holde vagt, mens byen sover i fred." Jesus vendte ikke tilbage til Jerusalem. Efter næsten en uge alene i bakkerne nær Betania tog han af sted til Kapernaum. På vejen hjem tilbragte han en dag og en nat alene på Gilboas skråninger, tæt på hvor kong Saul havde taget sit liv, og da han ankom til Kapernaum, virkede han mere munter, end da han havde forladt John i Jerusalem.

134:9.6 (1495.3) Næste morgen gik Jesus hen til kisten med sine personlige ejendele, som var blevet i Zebedæus' værksted, tog sit forklæde på og gik på arbejde og sagde: "Det tilkommer mig at holde mig beskæftiget, mens jeg venter på, at min time skal komme." Og han arbejdede flere måneder, indtil januar det følgende år, i bådværkstedet ved siden af sin bror Jakob. Efter denne periode, hvor

han arbejdede sammen med Jesus, uanset hvilken tvivl, der kom op for at forplumre Jakobs forståelse af Menneskesønnens livsværk, opgav han aldrig igen sin tro på Jesu mission.

134:9.7 (1495.4) I denne sidste periode af Jesus' arbejde på bådværkstedet brugte han det meste af sin tid på den indvendige færdiggørelse af nogle af de større fartøjer. Han gjorde sig stor umage med alt sit håndarbejde og syntes at opleve den menneskelige tilfredsstillelse, når han havde færdiggjort et prisværdigt stykke arbejde. Selvom han ikke spildte meget tid på bagateller, var han en omhyggelig håndværker, når det kom til det væsentlige i en given opgave.

134:9.8 (1495.5) Som tiden gik, kom der rygter til Kapernaum om en John, der prædikede, mens han døbte angrende i Jordan, og John prædikede: "Himmeriget er kommet nær; omvend jer og bliv døbt." Jesus lyttede til disse beretninger, mens John langsomt arbejdede sig op ad Jordandalen fra det vadested ved floden, der var tættest på Jerusalem. Men Jesus arbejdede videre med at lave både, indtil John havde rejst op ad floden til et punkt nær Pella i januar måned det næste år, 26 e.Kr., da han lagde sit værktøj fra sig og erklærede: "Min time er kommet," og præsenterede sig selv for John til dåb.

134:9.9 (1495.6) Men en stor forandring var kommet over Jesus. Kun få af de mennesker, der havde nydt godt af hans besøg og tjenester, mens han var gået op og ned i landet, genkendte efterfølgende i den offentlige lærer den samme person, som de havde kendt og elsket som privatperson i tidligere år. Og der var en grund til, at hans tidlige modtagere ikke genkendte ham i hans senere rolle som

offentlig og autoritativ lærer. I mange år havde denne forvandling af sind og ånd været i gang, og den blev afsluttet under det begivenhedsrige ophold på Hermonbjerget.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 134](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 136](#) >>

Kapitel 135

Johannes Døberen

135:0.1 (1496.1) Johannes Døberen blev født den 25. marts år 7 f.v.t. i overensstemmelse med det løfte, som Gabriel gav til Elisabet i juni det foregående år. I fem måneder holdt Elisabet Gabriels besøg hemmeligt, og da hun fortalte det til sin mand, Zakarias, blev han meget bekymret og troede først helt på hendes fortælling, da han havde haft en usædvanlig drøm omkring seks uger før Johannes' fødsel. Bortset fra Gabriels besøg hos Elisabet og Zakarias' drøm, var der intet usædvanligt eller overnaturligt forbundet med Johannes Døberens fødsel.

135:0.2 (1496.2) På den ottende dag blev Johannes omskåret efter jødisk skik. Han voksede op som et almindeligt barn, dag for dag og år for år, i den lille landsby, der dengang var kendt som byen Juda, cirka fire kilometer vest for Jerusalem.

135:0.3 (1496.3) Den mest begivenhedsrige hændelse i Johannes' tidlige barndom var, da han sammen med sine forældre besøgte Jesus og

familien i Nazaret. Dette besøg fandt sted i juni måned år 1 f.v.t., da han var lidt over seks år gammel.

135:0.4 (1496.4) Efter deres hjemkomst fra Nazaret begyndte Johannes' forældre en systematisk opdragelse af drengen. Der var ingen synagogeskole i den lille landsby, men da Zacharias var præst, var han ret veluddannet, og Elisabet var langt bedre uddannet end den gennemsnitlige judæiske kvinde; hun var også præst, da hun var efterkommer af "Arons døtre." Da Johannes var enebarn, brugte de meget tid på hans mentale og åndelige træning. Zakarias havde kun korte perioder med tjeneste ved templet i Jerusalem, så han brugte meget af sin tid på at undervise sin søn.

135:0.5 (1496.5) Zacharias og Elisabet havde en lille gård, hvor de opdrættede får. De havde svært ved at leve af denne jord, men Zacharias fik en regelmæssig understøttelse fra templets midler, der var afsat til præstegerningen.

1. Johannes bliver naziræer

135:1.1 (1496.6) Johannes havde ingen skole at afslutte i en alder af 14 år, men hans forældre havde valgt dette år som det rette for ham til at aflægge det formelle nasiræerløfte. Derfor tog Zacharias og Elisabet deres søn med til Engedi, nede ved Det Døde Hav. Det var det sydlige hovedkvarter for det nasiræeriske broderskab, og der blev drengen behørigt og højtideligt optaget i denne orden for livet. Efter disse ceremonier og afgivelsen af løfterne om at afholde sig fra alle

berusende drikke, at lade håret vokse og at afholde sig fra at røre ved de døde, fortsatte familien til Jerusalem, hvor Johannes foran templet afsluttede afgivelsen af de offergaver, som krævedes af dem, der aflagde nasirærløftet.

135:1.2 (1496.7) Johannes aflagde de samme livsløfter, som hans berømte forgængere, Samson og profeten Samuel, havde aflagt. En nasiræer på livstid blev betragtet som en helliggjort og hellig personlighed. Jøderne betragtede en nasiræer med næsten samme respekt og ærbødighed som ypperstepræsten, og det var ikke mærkeligt, eftersom nasiræere med livslang indvielse var de eneste personer, bortset fra ypperstepræster, der nogensinde fik lov til at gå ind i det allerhelligste i templet.

135:1.3 (1497.1) Johannes vendte hjem fra Jerusalem for at vogte sin fars får og voksede op til at blive en stærk mand med en ædel karakter.

135:1.4 (1497.2) Da Johannes var 16 år gammel, blev han meget imponeret over profeten fra Karmelbjerget, fordi han havde læst om Elias, og han besluttede sig for at tage hans klædedragt til sig. Fra den dag bar Johannes altid en behåret klædedragt med et læderbælte. Som sekstenårig var han mere end to meter høj og næsten fuldvoksen. Med sit flagrende hår og sin særegne klædedragt var han virkelig en malerisk yngling. Og hans forældre forventede store ting af deres eneste søn, et barn af løfter og en nasiræer for livet.

2. Zakarias død

135:2.1 (1497.3) Efter flere måneders sygdom døde Zacharias i juli år 12, da Johannes var lige over 18 år gammel. Det var en meget pinlig tid for Johannes, da nasirærløftet forbød kontakt med de døde, selv i ens egen familie. Selvom Johannes havde bestræbt sig på at overholde restriktionerne i sit løfte om forurening fra de døde, tvivlede han på, at han havde været helt lydigh over for kravene i nasiræerordenen; derfor tog han efter sin fars begravelse til Jerusalem, hvor han i det nasiræiske hjørne af kvindernes forgård bragte de ofre, der var nødvendige for hans renselse.

135:2.2 (1497.4) I september i år rejste Elisabet og Johannes til Nazaret for at besøge Maria og Jesus. Johannes havde næsten besluttet sig for at kaste sig ud i sit livsværk, men han blev formanet, ikke kun af Jesu ord, men også af hans eksempel, til at vende hjem, tage sig af sin mor og vente på, at "Faderens time skulle komme." Efter at have sagt farvel til Jesus og Maria ved slutningen af dette hyggelige besøg, så Johannes ikke Jesus igen, før han blev døbt i Jordanfloden.

135:2.3 (1497.5) John og Elisabet vendte tilbage til deres hjem og begyndte at lægge planer for fremtiden. Da Johannes nægtede at tage imod den præsteydelse, han havde krav på fra templets midler, havde de efter to år næsten mistet deres hjem, så de besluttede at tage sydpå med fåreflokken. Den sommer, hvor Johannes var tyve år gammel, flyttede de derfor til Hebron. I den såkaldte "Judæas ørken"

passede Johannes sine får langs en bæk, der var en biflod til en større å, som løb ud i Det Døde Hav ved Engedi. Engedi-kolonien omfattede ikke kun nasirære med livslang og tidsbegrænset indvielse, men også adskillige andre asketiske hyrder, som samledes i denne region med deres besætninger og fraterniserede med nasiræerbroderskabet. De levede af fåreavl og af gaver, som velhavende jøder gav til ordenen.

135:2.4 (1497.6) Som tiden gik, vendte John sjældnere tilbage til Hebron, mens han aflagde hyppigere besøg i Engedi. Han var så helt anderledes end flertallet af nasaræerne, at han fandt det meget vanskeligt at fraternisere fuldt ud med broderskabet. Men han var meget glad for Abner, den anerkendte leder og overhoved for Engedi-kolonien.

3. En hyrdes liv

135:3.1 (1497.7) Langs dalen ved denne lille bæk byggede John ikke mindre end et dusin stenhytter og natteindhegninger, der bestod af opstablede sten, hvor han kunne holde øje med og beskytte sine flokke af får og geder. Johns liv som hyrde gav ham masser af tid til at tænke. Han talte meget med Ezda, en forældreløs dreng fra Bethzur, som han på en måde havde adopteret, og som passede flokkene, når han rejste til Hebron for at besøge sin mor og sælge får, og når han tog ned til Engedi til sabbatsgudstjeneste. John og drengen levede meget simpelt og ernærede sig af fårekød, gedemælk, vild

honning og de spiselige græshopper i området. Denne faste kost blev fra tid til anden suppleret med forsyninger fra Hebron og Engedi.

135:3.2 (1498.1) Elisabet holdt John orienteret om palæstinensiske og globale anliggender, og hans overbevisning blev dybere og dybere om, at tiden nærmede sig, hvor den gamle orden skulle ophøre; at han skulle blive forkynderen af en ny tidsalders komme, “Himmeriget.” Denne barske hyrde var meget optaget af profeten Daniels skrifter. Han læste tusind gange Daniels beskrivelse af det store billede, som Zacharias havde fortalt ham repræsenterede historien om de store kongeriger i verden, begyndende med Babylon, så Persien, Grækenland og til sidst Rom. Johannes opfattede, at Rom allerede var sammensat af så mange forskellige folkeslag og racer, at det aldrig kunne blive et stærkt cementeret og solidt konsolideret imperium. Han mente, at Rom allerede dengang var delt, ligesom Syrien, Egypten, Palæstina og andre provinser; og så læste han videre: “I disse kongers dage skal himlens Gud oprette et rige, som aldrig skal ødelægges. Og dette rige skal ikke overlades til andre folk, men skal bryde i stykker og fortære alle disse riger, og det skal bestå for evigt.” “Og der blev givet ham herredømme og ære og et rige, så alle folk, nationer og sprog skulle tjene ham. Hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå, og hans rige skal aldrig blive ødelagt.” “Og riget og herredømmet og rigets storhed under hele himlen skal gives til folket af Den Højestes hellige, hvis rige er et evigt rige, og alle herredømmer skal tjene og adlyde ham.”

135:3.3 (1498.2) Johannes var aldrig helt i stand til at hæve sig over den forvirring, som det, han havde hørt fra sine forældre om Jesus, og de passager, han læste i Skrifterne, skabte. I Daniel læste han: “Jeg så syner om natten, og se, en, der lignede Menneskesønnen, kom med himlens skyer, og der blev givet ham herredømme og ære og et rige.” Men disse ord fra profeten harmonerede ikke med det, hans forældre havde lært ham. Heller ikke hans samtale med Jesus, da han besøgte ham som 18-årig, stemte overens med disse udsagn fra Skriften. På trods af denne forvirring forsikrede hans mor ham om, at hans fjerne fætter, Jesus af Nasaret, var den sande Messias, at han var kommet for at sidde på Davids trone, og at han (Johannes) skulle blive hans fremmeste budbringer og vigtigste støtte.

135:3.4 (1498.3) Ud fra alt, hvad Johannes hørte om Roms last og ondskab og imperiets opløsning og moralske åndsforladthed, ud fra hvad han vidste om Herodes Antipas' og guvernørernes i Judæas onde gerninger, var han tilbøjelig til at tro, at tidens ende var nært forestående. Det forekom dette barske og ædle naturbarn, at verden var moden til afslutningen på menneskets tidsalder og begyndelsen på den nye og guddommelige tidsalder—himlenes rige. Følelsen voksede i Johannes' hjerte af, at han skulle være den sidste af de gamle profeter og den første af de nye. Og han vibrerede af den stigende impuls til at gå ud og proklamere til alle mennesker: “Omvend jer! Kom på ret køl med Gud! Gør jer klar til enden; forbered jer på, at den nye og evige orden på jorden, himlenes rige, vil indfinde sig.”

4. Elisabets død

135:4.1 (1499.1) Den 17. august år 22 e.Kr., da Johannes var 28 år gammel, døde hans mor pludselig. Elisabets venner, som kendte til nasiræernes restriktioner med hensyn til kontakt med de døde, selv i ens egen familie, sørgede for Elisabets begravelse, før de sendte bud efter Johannes. Da han fik besked om sin mors død, bad han Ezda om at drive sine hjerde til Engedi og tog af sted mod Hebron.

135:4.2 (1499.2) Da han vendte tilbage til Engedi fra sin mors begravelse, overrakte han sine flokke til broderskabet, og i en periode isolerede han sig fra omverdenen, mens han fastede og bad. Johannes kendte kun til de gamle metoder til at nærme sig det guddommelige; han kendte kun til beretningerne om Elias, Samuel og Daniel. Elias var hans ideal af en profet. Elias var den første af Israels lærere, der blev betragtet som en profet, og Johannes troede virkelig, at han skulle være den sidste i denne lange og berømte række af himmelske budbringere.

135:4.3 (1499.3) I to og et halvt år boede Johannes i Engedi, og han overbeviste de fleste i broderskabet om, at “tidens ende var nær”; at “Himmeriget var ved at vise sig.” Og al hans tidlige undervisning var baseret på den aktuelle jødiske idé og opfattelse af Messias som den lovede befrier af den jødiske nation fra deres ikke-jødiske herskeres dominans.

135:4.4 (1499.4) I hele denne periode læste Johannes meget i de hellige skrifter, som han fandt i nasiræernes hjem i Engedi. Han var især

imponeret over Esajas og Malakias, de sidste af profeterne indtil da. Han læste og genlæste de sidste fem kapitler af Esajas, og han troede på disse profetier. Så læste han i Malakias: “Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer, og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, så jeg ikke kommer og slår jorden med en forbandelse.” Og det var kun dette løfte fra Malakias om, at Elias ville vende tilbage, der afholdt Johannes fra at gå ud og prædike om det kommende rige og formane sine jødiske medborgere til at flygte fra den kommende vrede. Johannes var moden til at forkynde budskabet om det kommende rige, men denne forventning om Elias’ komme holdt ham tilbage i mere end to år. Han vidste, at han ikke var Elias. Hvad mente Malakias? Var profetien bogstavelig eller billedlig? Hvordan kunne han kende sandheden? Til sidst vovede han at tænke, at eftersom den første af profeterne blev kaldt Elias, så burde den sidste til sidst blive kendt under det samme navn. Alligevel var han i tvivl, tvivl nok til at forhindre ham i nogensinde at kalde sig Elias.

135:4.5 (1499.5) Det var Elias’ indflydelse, der fik Johannes til at anvende sine metoder med direkte og kontante angreb på sine samtidige synder og laster. Han forsøgte at klæde sig som Elias, og han forsøgte at tale som Elias; i alle ydre aspekter var han som den gamle profet. Han var præcis sådan et robust og malerisk naturbarn, præcis sådan en frygtløs og dristig forkynder af retfærdighed. Johannes var ikke analfabet, han kendte godt de jødiske hellige skrifter, men han var næppe kultiveret. Han var en klar tænkner, en kraftfuld taler og en

brændende anklager. Han var næppe et eksempel for sin samtid, men han var en veltalende irettesættelse.

135:4.6 (1499.6) Endelig fandt han ud af, hvordan han skulle forkynde den nye tidsalder, Guds rige; han besluttede, at han skulle være Messias' herold; han fejede al tvivl til side og rejste fra Engedi en dag i marts år 25 e.Kr. for at begynde sin korte, men strålende karriere som offentlig prædikant.

5. Guds rige

135:5.1 (1500.1) For at forstå Johannes' budskab bør man tage højde for det jødiske folks status på det tidspunkt, hvor han dukkede op på handlingens scene. I næsten hundrede år havde hele Israel været i et dilemma; de kunne ikke forklare deres fortsatte underkastelse under ikke-jødiske overherrer. Havde Moses ikke lært dem, at retfærdighed altid blev belønnet med velstand og magt? Var de ikke Guds udvalgte folk? Hvorfor var Davids trone øde og tom? I lyset af de mosaiske doktriner og profeternes forskrifter fandt jøderne det svært at forklare deres langvarige nationale trøstesløshed.

135:5.2 (1500.2) Omkring hundrede år før Jesus og Johannes' tid opstod der en ny skole af religiøse lærere i Palæstina, apokalyptikerne. Disse nye lærere udviklede et trossystem, der forklarede jødernes lidelser og ydmygelser med, at de betalte straffen for nationens synder. De faldt tilbage på de velkendte grunde, der blev brugt til at forklare den babylonske og andre tidligere tiders fangenskaber. Men, lærte

apokalyptikerne, Israel skulle fatte mod; deres lidelses dage var næsten forbi; disciplinen af Guds udvalgte folk var ved at være slut; Guds tålmodighed med de ikke-jødiske udlændinge var ved at være opbrugt. Afslutningen på det romerske styre var synonymt med slutningen på tidsalderen og i en vis forstand med verdens ende. Disse nye lærere støttede sig stærkt til Daniels forudsigelser, og de lærte konsekvent, at skabelsen var ved at gå ind i sin sidste fase; denne verdens riger var ved at blive til Guds rige. For datidens jøder var det betydningen af den sætning—Himmeriget—som går igen i både Johannes' og Jesu lære. For jøderne i Palæstina havde udtrykket “Himmeriget” kun én betydning: en absolut retfærdig tilstand, hvor Gud (Messias) ville herske over jordens nationer med fuldkommen magt, ligesom han herskede i himlen—“ske din vilje på jorden som i himlen.”

135:5.3 (1500.3) På Johannes' tid spurgte alle jøder forventningsfuldt: “Hvor hurtigt kommer riget?” Der var en generel følelse af, at enden på de ikke-jødiske nationers herredømme nærmede sig. I hele det jødiske folk var der et levende håb og en stærk forventning om, at fuldbyrdelsen af alle tiders ønske ville ske i denne generations levetid.

135:5.4 (1500.4) Mens jøderne var meget forskellige i deres vurdering af det kommende kongeriges natur, var de ens i deres tro på, at begivenheden var nært forestående, ja, lige uden for døren. Mange, der læste Det Gamle Testamente bogstaveligt, så forventningsfuldt frem til en ny konge i Palæstina, til en genfødt jødisk nation, der var befriet fra sine fjender og ledet af kong Davids efterfølger, Messias,

som hurtigt ville blive anerkendt som den retmæssige og retfærdige hersker over hele verden. En anden, men mindre, gruppe af fromme jøder havde et helt andet syn på dette Guds rige. De lærte, at det kommende rige ikke var af denne verden, at verden nærmede sig sin ende, og at “en ny himmel og en ny jord” skulle indlede etableringen af Guds rige; at dette rige skulle være et evigt herredømme, at synden skulle ophøre, og at borgerne i det nye rige skulle blive udødelige i deres nydelse af denne endeløse lyksalighed.

135:5.5 (1500.5) Alle var enige om, at en drastisk udrensning eller rensende disciplin nødvendigvis måtte gå forud for etableringen af det nye rige på jorden. De bogstavtro lærte, at der ville følge en verdensomspændende krig, som ville tilintetgøre alle vantro, mens de troende ville sejre universelt og for evigt. Spiritisterne lærte, at riget ville blive indvarslet af Guds store dom, som ville henvise de uretfærdige til deres velfortjente straf og endelige ødelæggelse, samtidig med at de troende hellige fra det udvalgte folk ville blive ophøjet til høje sæder af ære og autoritet sammen med Menneskesønnen, som ville herske over de forløste nationer i Guds navn. Og denne sidstnævnte gruppe troede endda, at mange fromme ikke-jøder kunne blive optaget i fællesskabet i det nye rige.

135:5.6 (1501.1) Nogle af jøderne mente, at Gud muligvis kunne etablere dette nye rige ved direkte og guddommelig indgriben, men langt de fleste troede, at han ville indsætte en repræsentativ mellemmand, Messias. Og det var den eneste mulige betydning, udtrykket Messias kunne have haft i tankerne hos jøderne i Johannes’ og Jesu generation. *Messias* kunne umuligt referere til en, der blot

underviste i Guds vilje eller proklamerede nødvendigheden af et retfærdigt liv. Til alle sådanne hellige personer gav jøderne titlen *profet*. Messias skulle være mere end en profet; Messias skulle indføre etableringen af det nye rige, Guds rige. Ingen, der ikke gjorde dette, kunne være Messias i traditionel jødisk forstand.

135:5.7 (1501.2) Hvem skulle denne Messias være? Igen var de jødiske lærere uenige. De ældre holdt fast i doktrinen om Davids søn. De nyere lærte, at eftersom det nye rige var et himmelsk rige, kunne den nye hersker også være en guddommelig personlighed, en som længe havde siddet ved Guds højre hånd i himlen. Og hvor mærkeligt det end kan se ud, så betragtede de, der på denne måde forestillede sig det nye riges hersker, ham ikke som en menneskelig Messias, ikke som en simpel *mand*, men som “Menneskesønnen”—en Guds søn—en himmelsk prins, der længe havde ventet på at overtage herredømmet over den nye jord. Sådan var den religiøse baggrund i den jødiske verden, da Johannes gik ud og proklamerede: “Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!”

135:5.8 (1501.3) Det bliver derfor tydeligt, at Johannes’ bekendtgørelse af det kommende rige havde ikke mindre end et halvt dusin forskellige betydninger i hovedet på dem, der lyttede til hans lidenskabelige prædiken. Men uanset hvilken betydning de tillagde de sætninger, som Johannes brugte, var hver af disse forskellige grupper af jødiske kongerigeforventende fascineret af proklamationerne fra denne oprigtige, entusiastiske, barske prædikant for retfærdighed og omvendelse, som så højtideligt formanede sine tilhørere til at “flygte fra den kommende vrede.”

6. Johannes begynder at forkynde

135:6.1 (1501.4) Tidligt i marts måned, 25 e.Kr., rejste Johannes rundt om vestkysten af Det Døde Hav og op ad Jordanfloden til overfor Jeriko, det gamle vadested, som Josva og Israels børn passerede, da de første gang kom ind i det forjættede land; og da han krydsede over på den anden side af floden, slog han sig ned nær indgangen til vadestedet og begyndte at prædike for de mennesker, der kom forbi på deres vej frem og tilbage over floden. Dette var den mest besøgte af alle Jordans overgange.

135:6.2 (1501.5) Det var åbenlyst for alle, der hørte Johannes, at han var mere end en prædikant. Langt de fleste af dem, der lyttede til denne mærkelige mand, som var kommet op fra Judæas ørken, gik derfra i den tro, at de havde hørt en profets stemme. Det er ikke underligt, at disse trætte og forventningsfulde jøders sjæle blev dybt rørt af et sådant fænomen. Aldrig i hele den jødiske historie havde Abrahams fromme børn længtes så meget efter "Israels trøst" eller glædet sig mere til "genoprettelsen af riget." Aldrig i hele den jødiske historie kunne Johannes' budskab, "Himmeriget er nær," have appelleret så dybt og universelt som netop på det tidspunkt, hvor han så mystisk dukkede op på bredden af denne sydlige overfart af Jordan.

135:6.3 (1502.1) Han kom fra hyrdefolket, ligesom Amos. Han var klædt som den gamle Elias, og han tordnede sine formaninger og udgød sine advarsler i "Elias' ånd og kraft." Det er ikke overraskende, at denne mærkelige prædikant skabte stor opstandelse i hele Palæstina,

da de rejsende bragte nyheden om hans prædiken videre langs Jordanfloden.

135:6.4 (1502.2) Der var endnu et *nyt* træk ved denne nasiræerprædikants arbejde: Han døbte hver eneste af sine troende i Jordan “til syndernes forladelse.” Selvom dåb ikke var en ny ceremoni blandt jøderne, havde de aldrig set den anvendt, som Johannes nu gjorde det. Det havde længe været praksis at døbe de ikke-jødiske proselytter ind i fællesskabet i templets ydre forgård, men aldrig var jøderne selv blevet bedt om at underkaste sig omvendelsens dåb. Der gik kun femten måneder, fra Johannes begyndte at prædike og døbe, til han blev arresteret og fængslet på foranledning af Herodes Antipas, men på denne korte tid døbte han langt over hundrede tusinde omvendte.

135:6.5 (1502.3) Johannes prædikede i fire måneder ved Betanias vadested, før han drog nordpå ad Jordanfloden. Titusinder af tilhørere, nogle nysgerrige, men mange alvorlige og seriøse, kom for at høre ham fra alle dele af Judæa, Peræa og Samaria. Selv nogle få kom fra Galilæa.

135:6.6 (1502.4) I maj dette år, mens han stadig opholdt sig ved Betania vadested, sendte præsterne og levitterne en delegation ud for at spørge Johannes, om han hævdede at være Messias, og med hvis bemyndigelse han prædikede. Johannes svarede disse spørgere ved at sige: “Gå hen og fortæl jeres herrer, at I har hørt ‘en røst af en, der råber i ørkenen’, som profeten har sagt: ‘Gør Herrens vej klar, lav en lige vej for vores Gud. Hver en dal skal fyldes, og hvert et bjerg og hver en bakke skal sænkes; den ujævne jord skal blive til en slette, og

de ujævne steder skal blive til en glat dal; og alt kød skal se Guds frelse.”

135:6.7 (1502.5) Johannes var en heroisk, men taktløs prædikant. En dag, da han prædikede og døbte på den vestlige bred af Jordan, kom en gruppe farisæere og et antal saddukæere frem og lod sig døbe. Før han førte dem ned i vandet, sagde Johannes henvendt til dem som en gruppe: “Hvem har advaret jer om at flygte, som hugorme for ilden, fra den kommende vrede? Jeg vil døbe jer, men jeg advarer jer om at frembringe frugt, der er oprigtig omvendelse værdig, hvis I vil modtage jeres synders forladelse. Fortæl mig ikke, at Abraham er din far. Jeg erklærer, at Gud er i stand til af disse tolv sten her foran jer at oprejse værdige børn for Abraham. Og selv nu er øksen lagt til selve træernes rødder. Ethvert træ, som ikke bærer god frugt, skal hugges ned og kastes i ilden.” (De tolv sten, han henviste til, var de såkaldte mindesten, som Josva havde rejst til minde om de “tolv stammers” krydsning på netop dette sted, da de først kom ind i det forjættede land).

135:6.8 (1502.6) Johannes holdt kurser for sine disciple, hvor han instruerede dem i detaljerne i deres nye liv og forsøgte at besvare deres mange spørgsmål. Han rådede lærerne til at undervise i lovens ånd såvel som bogstav. Han instruerede de rige i at brødføde de fattige; til skatteopkræverne sagde han: “Opkræv ikke mere end det, der er tildelt jer.” Til soldaterne sagde han: “Udøv ikke vold og kræв ikke noget uretmæssigt—vær tilfreds med din løn.” Mens han rådede alle: “Gør jer klar til tidens ende—himmeriget er nær.”

7. Johannes vandrer nordover

135:7.1 (1503.1) Johannes havde stadig forvirrede ideer om det kommende rige og dets konge. Jo længere tid han prædikede, jo mere forvirret blev han, men denne intellektuelle usikkerhed om det kommende riges natur mindskede aldrig hans overbevisning om visheden om, at riget ville komme med det samme. Johannes kunne være forvirret i tankerne, men aldrig i ånden. Han var ikke i tvivl om det kommende rige, men han var langt fra sikker på, om Jesus skulle være hersker over dette rige. Så længe Johannes holdt fast i tanken om genoprettelsen af Davids trone, virkede hans forældres lære om, at Jesus, født i Davids by, skulle være den længe ventede befrier, konsistent; men på de tidspunkter, hvor han hældede mere til læren om et åndeligt rige og afslutningen på den jordiske tidsalder, var han meget i tvivl om, hvilken rolle Jesus ville spille i sådanne begivenheder. Nogle gange satte han spørgsmålstegn ved alt, men ikke længe. Han ville virkelig ønske, at han kunne tale om det hele med sin fætter, men det var i modstrid med deres udtrykkelige aftale.

135:7.2 (1503.2) Da Johannes rejste nordpå, tænkte han meget på Jesus. Han holdt pause mere end et dusin steder, mens han rejste op ad Jordan. Det var i Adam, at han første gang henviste til “en anden, som skal komme efter mig” som svar på det direkte spørgsmål, som hans disciple stillede ham: “Er du Messias?” Og han fortsatte med at sige: “Der skal komme en efter mig, som er større end jeg, og hvis

sandalremme jeg ikke er værdig til at bøje mig ned og løsne. Jeg døber jer med vand, men han skal døbe jer med Helligånden. Og hans skovl er i hans hånd for at rense hans tærskelplads grundigt; han vil samle hveden i sit kornkammer, men avnerne vil han brænde op med dommens ild.”

135:7.3 (1503.3) Som svar på sine disciples spørgsmål fortsatte Johannes med at udvide sin lære og tilføjede fra dag til dag mere, der var nyttigt og trøstende i forhold til hans tidlige og kryptiske budskab: “Omvend jer og bliv døbt.” På dette tidspunkt ankom skarer fra Galilæa og Dekapolis. Snesevis af oprigtigt troende blev hængende hos deres tilbedte lærer dag efter dag.

8. Mødet mellen Jesus og Johannes

135:8.1 (1503.4) I december 25 e.Kr., da Johannes nåede til Pella-området på sin rejse op ad Jordan, havde hans berømmelse bredt sig til hele Palæstina, og hans arbejde var blevet det vigtigste samtaleemne i alle byerne omkring Galilæas sø. Jesus havde talt positivt om Johannes' budskab, og det havde fået mange fra Kapernaum til at slutte sig til Johannes' omvendelses- og dåbskult. Jakob og Johannes, Zebedæus' fiskersønner, var taget ned i december, kort efter at Johannes var begyndt at prædike i nærheden af Pella, og havde tilbudt sig selv til dåb. De besøgte Johannes en gang om ugen og bragte friske førstehåndsberetninger om evangelistens arbejde med tilbage til Jesus.

135:8.2 (1503.5) Jesu brødre James og Jude havde talt om at tage ned til Johannes for at blive døbt, og nu, hvor Jude var kommet til Kapernaum for at deltage i sabbatsgudstjenesten, besluttede både han og James, efter at have lyttet til Jesu tale i synagogen, at rådføre sig med ham om deres planer. Det var lørdag aften den 12. januar år 26 e.Kr. Jesus bad dem om at udskyde diskussionen til den følgende dag, hvor han ville give dem sit svar. Han sov meget lidt den nat, fordi han var i tæt kontakt med Faderen i himlen. Han havde aftalt at spise frokost med sine brødre ved middagstid og rådgive dem om Johannes' dåb. Den søndag morgen arbejdede Jesus som sædvanlig i bådbutikken. James og Jude var ankommet med frokosten og ventede på ham i tømmerrummet, da det endnu ikke var tid til middagspausen, og de vidste, at Jesus var meget regelmæssig, når det gjaldt den slags ting.

135:8.3 (1504.1) Lige før middagshvilet lagde Jesus sit værktøj fra sig, tog sit arbejdsforklæde af og sagde blot til de tre håndværkere, der var i rummet sammen med ham: "Min time er kommet." Han gik ud til sine brødre James og Jude og gentog: "Min time er kommet—lad os gå til Johannes." Og de tog straks af sted til Pella, mens de spiste deres frokost. Det var søndag den 13. januar. De overnattede i Jordandalen og ankom til stedet, hvor Johannes døbte, omkring middagstid den næste dag.

135:8.4 (1504.2) Johannes var lige begyndt at døbe dagens kandidater. Snesevis af angrende stod i kø og ventede på, at det blev deres tur, da Jesus og hans to brødre stillede sig op i rækken af oprigtige mænd og

kvinder, der var blevet troende på Johannes' forkyndelse om det kommende rige. Johannes havde forhørt sig om Jesus af Zebedæus' sønner. Han havde hørt om Jesu bemærkninger om sin forkyndelse, og han forventede dag for dag at se ham ankomme til scenen, men han havde ikke forventet at hilse på ham i rækken af dåbskandidater.

135:8.5 (1504.3) Da Johannes var opslugt af detaljerne i den hurtige dåb af et så stort antal konvertitter, kiggede han ikke op for at se Jesus, før Menneskesønnen stod i hans umiddelbare nærhed. Da Johannes genkendte Jesus, blev ceremonierne afbrudt et øjeblik, mens han hilste på sin fætter i kød og blod og spurgte: "Men hvorfor kommer du ned i vandet for at hilse på mig?" Og Jesus svarede: "For at underkaste mig din dåb." Johannes svarede: "Men jeg har brug for at blive døbt af dig. Hvorfor kommer du til mig?" Og Jesus hviskede til Johannes: "Bær over med mig nu, for det klæder os at sætte dette eksempel for mine brødre, der står her sammen med mig, og for at folket skal vide, at min time er kommet."

135:8.6 (1504.4) Der var en tone af endegyldighed og autoritet i Jesu stemme. Johannes var helt oprevet, da han gjorde sig klar til at døbe Jesus af Nazaret i Jordanfloden ved middagstid mandag den 14. januar 26 e.Kr. Således døbte Johannes Jesus og hans to brødre James og Jude. Og da Johannes havde døbt disse tre, lod han de andre gå for i dag og meddelte, at han ville genoptage dåben næste dag ved middagstid. Da folk gik, hørte de fire mænd, der stadig stod i vandet, en mærkelig lyd, og et øjeblik viste der sig en åbenbaring lige over Jesu hoved, og de hørte en stemme sige: "Dette er min elskede

søn, som jeg har fundet velbehag i.” En stor forandring kom over Jesu ansigt, og da han steg op af vandet i stilhed, tog han afsked med dem og gik mod bakkerne mod øst. Og ingen så Jesus igen i fyrre dage.

135:8.7 (1504.5) Johannes fulgte Jesus så langt, at han kunne fortælle ham historien om Gabriels besøg hos hans mor, før nogen af dem var blevet født, for han havde hørt den så mange gange fra sin mors mund. Han lod Jesus fortsætte sin vej, efter at han havde sagt: “Nu ved jeg med sikkerhed, at du er Frelseren.” Men Jesus svarede ikke.

9. Fyrre dage med forkyndelse

135:9.1 (1505.1) Da Johannes vendte tilbage til sine disciple (han havde nu femogtyve eller tredive, som boede hos ham hele tiden), fandt han dem i en alvorlig samtale, hvor de diskutererede, hvad der lige var sket i forbindelse med Jesu dåb. De blev så meget desto mere forbløffede, da Johannes nu fortalte dem historien om Gabriels besøg hos Maria, før Jesus blev født, og også at Jesus ikke sagde et ord til ham, selv efter at han havde fortalt ham om det. Der var ingen regn den aften, og denne gruppe på tredive eller flere talte længe i den stjerneklare nat. De spekulerede på, hvor Jesus var taget hen, og hvornår de ville se ham igen.

135:9.2 (1505.2) Efter oplevelsen på denne dag fik Johannes’ forkyndelse nye og sikre toner af proklamation om det kommende rige og den

forventede Messias. Det var en anspændt tid, disse fyrre dage, hvor man ventede på, at Jesus skulle vende tilbage. Men Johannes fortsatte med at prædike med stor kraft, og hans disciple begyndte på dette tidspunkt at prædike for de overfyldte skarer, der samledes omkring Johannes ved Jordan.

135:9.3 (1505.3) I løbet af disse fyrre dages venten spredtes der mange rygter på landet og endda til Tiberias og Jerusalem. Tusinder kom over for at se den nye attraktion i Johannes' lejr, den påståede Messias, men Jesus var ikke at se. Da Johannes' disciple hævdede, at den mærkelige Guds mand var gået op i bjergene, tvivlede mange på hele historien.

135:9.4 (1505.4) Omkring tre uger efter at Jesus havde forladt dem, ankom der en ny delegation fra præsterne og farisæerne i Jerusalem til Pella. De spurgte Johannes direkte, om han var Elias eller den profet, som Moses havde lovet, og da Johannes svarede: "Det er jeg ikke," dristede de sig til at spørge: "Er du Messias?" Og Johannes svarede: "Det er jeg ikke." Da sagde disse mænd fra Jerusalem: "Hvis du ikke er Elias eller profeten eller Messias, hvorfor døber du så folket og skaber al denne uro?" Og Johannes svarede: "Det burde være op til dem, der har hørt mig og modtaget min dåb, at sige, hvem jeg er, men jeg erklærer jer, at mens jeg døber med vand, har der været en blandt os, som vil vende tilbage for at døbe jer med Helligånden."

135:9.5 (1505.5) Disse fyrre dage var en vanskelig periode for Johannes og hans disciple. Hvad skulle Johannes' forhold til Jesus være? Hundrede spørgsmål kom op til diskussion. Politik og selvisk

favorisering begyndte at gøre sig gældende. Intense diskussioner voksede frem omkring de forskellige ideer og begreber om Messias. Ville han blive en militær leder og en davidisk konge? Ville han slå de romerske hære, som Josva havde slået kanaanæerne? Eller ville han komme for at etablere et åndeligt rige? Johannes besluttede sammen med mindretallet, at Jesus var kommet for at etablere Himmeriget, selvom han ikke selv var helt klar over, hvad denne mission om at etablere Himmeriget skulle omfatte.

135:9.6 (1505.6) Det var anstrengende dage i Johannes' liv, og han bad om, at Jesus måtte vende tilbage. Nogle af Johannes' disciple organiserede spejdergrupper for at lede efter Jesus, men Johannes forbød det og sagde: "Vores tid er i hænderne på himlens Gud; han vil lede sin udvalgte søn."

135:9.7 (1505.7) Det var tidligt om morgenen på sabbatten den 23. februar, at Johannes' følge, som var i færd med at spise deres morgenmåltid, kiggede op mod nord og så Jesus komme hen til dem. Da han nærmede sig dem, stillede Johannes sig op på en stor klippe og løftede sin klangfulde stemme og sagde: "Se Guds søn, verdens frelser! Det er om ham, at jeg har sagt: 'Efter mig skal der komme én, som er foretrukket frem for mig, fordi han var før mig.' Derfor drog jeg ud af ørkenen for at prædike omvendelse og døbe med vand og forkynde, at Himmeriget er kommet nær. Og nu kommer der en, som skal døbe jer med Helligånden. Og jeg så den guddommelige ånd dale ned over denne mand, og jeg hørte Guds røst sige: 'Dette er min elskede søn, som jeg har fundet velbehag i.'"

135:9.8 (1506.1) Jesus bad dem gå tilbage til deres mad, mens han satte sig ned for at spise med Johannes, da hans brødre James og Jude var vendt tilbage til Kapernaum.

135:9.9 (1506.2) Tidligt om morgenen den næste dag tog han afsked med Johannes og hans disciple og tog tilbage til Galilæa. Han gav dem ingen besked om, hvornår de ville se ham igen. Til Johannes' spørgsmål om sin egen forkyndelse og mission sagde Jesus kun: "Min Fader vil lede jer nu og i fremtiden, som han har gjort i fortiden." Og disse to store mænd skiltes den morgen ved Jordans bred for aldrig mere at hilse på hinanden i kød og blod.

10. Johannes vandrer sydover

135:10.1 (1506.3) Da Jesus var gået nordpå til Galilæa, følte Johannes sig foranlediget til at gå tilbage sydpå. Søndag morgen, den 3. marts, begyndte Johannes og resten af hans disciple derfor deres rejse sydpå. Omkring en fjerdedel af Johannes' nærmeste tilhængere var i mellemtiden rejst til Galilæa for at lede efter Jesus. Der var en trist forvirring omkring Johannes. Han prædikede aldrig mere, som han havde gjort, før han døbte Jesus. Han følte på en eller anden måde, at ansvaret for det kommende rige ikke længere lå på hans skuldre. Han følte, at hans arbejde næsten var færdigt; han var trøstesløs og ensom. Men han prædikede, døbte og rejste videre sydpå.

135:10.2 (1506.4) I nærheden af landsbyen Adam opholdt Johannes sig i flere uger, og det var her, han foretog det mindeværdige angreb på Herodes Antipas for ulovligt at have taget en anden mands kone. I juni dette år (26 e.Kr.) var Johannes tilbage ved Jordanflodens vadested i Betania, hvor han mere end et år tidligere var begyndt at forkynde om det kommende rige. I ugerne efter Jesu dåb ændrede Johannes' forkyndelse gradvist karakter til en proklamation af barmhjertighed over for almindelige mennesker, mens han med fornyet voldsomhed fordømte de korrupte politiske og religiøse magthavere.

135:10.3 (1506.5) Herodes Antipas, i hvis område Johannes havde prædikeret, blev urolig for, at han og hans disciple skulle starte et oprør. Herodes var også vred over Johannes' offentlige kritik af hans interne anliggender. I lyset af alt dette besluttede Herodes at sætte Johannes i fængsel. Derfor arresterede Herodes' agenter Johannes meget tidligt om morgenen den 12. juni, før folkemængden var ankommet for at høre forkyndelsen og overvære dåben. Som ugerne gik, og han ikke blev løsladt, spredte hans disciple sig over hele Palæstina, og mange af dem tog til Galilæa for at slutte sig til Jesu tilhængere.

11. Johannes i fængsel

135:11.1 (1506.6) Johannes havde en ensom og noget bitter oplevelse i fængslet. Kun få af hans tilhængere fik lov til at se ham. Han længtes

efter at se Jesus, men måtte nøjes med at høre om hans arbejde gennem de af hans tilhængere, der var blevet troende på Menneskesønnen. Han blev ofte fristet til at tvivle på Jesus og hans guddommelige mission. Hvis Jesus var Messias, hvorfor gjorde han så ikke noget for at befri ham fra dette uudholdelige fængsel? I mere end halvandet år sad denne barske mand fra Guds udendørs liv i dette afskyelige fængsel. Og denne oplevelse var en stor test af hans tro på og loyalitet over for Jesus. Faktisk var hele denne oplevelse en stor test af Johannes' tro, selv på Gud. Mange gange blev han fristet til at tvivle på ægtheden af sin egen mission og oplevelse.

135:11.2 (1507.1) Da han havde været i fængsel i flere måneder, kom en gruppe af hans disciple hen til ham, og efter at de havde fortalt om Jesu offentlige aktiviteter, sagde de: "Så du ser, lærer, at han, som var sammen med dig ved den øvre del af Jordan, har fremgang og tager imod alle, der kommer til ham. Han holder endda fest med toldere og syndere. Du bar modigt vidnesbyrd om ham, og alligevel gør han intet for at udfri dig." Men Johannes svarede sine venner: "Denne mand kan ikke gøre noget, medmindre det er givet ham af hans Fader i himlen. I husker vel, at jeg sagde: 'Jeg er ikke Messias, men jeg er en, der er sendt i forvejen for at berede vejen for ham.' Og det gjorde jeg. Den, der har bruden, er brudgommen, men brudgommens ven, der står nær ved og hører ham, glæder sig meget over brudgommens stemme. Dette, min glæde, er derfor opfyldt. Han skal blive større, men jeg skal blive mindre. Jeg er af denne jord og har forkyndt mit budskab. Jesus af Nazaret kommer ned til jorden fra himlen og er over os alle. Menneskesønnen er steget ned fra Gud,

og Guds ord vil han forkynde for jer. For Faderen i himlen giver ikke ånden efter mål til sin egen søn. Faderen elsker sin Søn og vil nu lægge alle ting i hænderne på denne Søn. Den, der tror på Sønnen, har evigt liv. Og disse ord, som jeg taler, er sande og blivende.”

135:11.3 (1507.2) Disciplene var forbløffede over Johannes' udtalelse, så meget, at de gik bort i tavshed. Johannes var også meget oprørt, for han indså, at han havde fremsat en profeti. Aldrig mere tvivlede han helt på Jesu mission og guddommelighed. Men det var en stor skuffelse for Johannes, at Jesus ikke sendte ham noget ord, at han ikke kom for at se ham, og at han ikke udøvede sin store magt til at befri ham fra fængslet. Men Jesus vidste alt om dette. Han havde stor kærlighed til Johannes, men da han nu kendte sin guddommelige natur og fuldt ud vidste, hvilke store ting der var forberedt for Johannes, når han forlod denne verden, og også vidste, at Johannes' arbejde på jorden var afsluttet, tvang han sig selv til ikke at blande sig i den naturlige udfoldelse af den store prædikant-profetens karriere.

135:11.4 (1507.3) Denne lange ventetid i fængslet var menneskeligt uudholdelig. Bare et par dage før sin død sendte Johannes igen betroede budbringere til Jesus og spurgte: “Er mit arbejde færdigt? Hvorfor skal jeg sidde i fængsel? Er du virkelig Messias, eller skal vi lede efter en anden?” Og da disse to disciple gav Jesus dette budskab, svarede Menneskesønnen: “Gå tilbage til Johannes og sig til ham, at jeg ikke har glemt, men at han også skal lide dette for mig, for det klæder os at opfylde al retfærdighed. Fortæl Johannes, hvad du har

set og hørt—at de fattige får det gode budskab forkyndt—og fortæl endelig den elskede herold for min jordiske mission, at han skal blive rigeligt velsignet i den kommende tidsalder, hvis han ikke finder anledning til at tvivle og snuble over mig.” Og dette var det sidste ord, Johannes modtog fra Jesus. Dette budskab trøstede ham i høj grad og gjorde meget for at stabilisere hans tro og forberede ham på den tragiske afslutning på hans liv i kødet, som fulgte så kort efter denne mindeværdige begivenhed.

12. Johannes døberens død

135:12.1 (1508.1) Da Johannes arbejdede i det sydlige Perea, da han blev arresteret, blev han straks ført til fængslet i fæstningen Machaerus, hvor han sad indespærret, indtil han blev henrettet. Herodes herskede både over Perea og Galilæa, og han havde på dette tidspunkt residens i både Julias og Machaerus i Perea. I Galilæa var den officielle residens blevet flyttet fra Sepphoris til den nye hovedstad i Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herodes frygtede at løslade Johannes for ikke at anspore til oprør. Han frygtede at slå ham ihjel, så folkemængden ikke gjorde oprør i hovedstaden, for tusinder af Pereas borgere troede, at Johannes var en hellig mand, en profet. Derfor holdt Herodes den nasiræiske prædikant i fængsel, da han ikke vidste, hvad han ellers skulle gøre med ham. Johannes havde flere gange været foran Herodes, men han ville aldrig gå med til hverken at forlade Herodes’

domæner eller afstå fra alle offentlige aktiviteter, hvis han blev løsladt. Og den nye uro omkring Jesus af Nazaret, som var støt stigende, formanede Herodes om, at det ikke var tid til at slippe Johannes løs. Desuden var Johannes også et offer for det intense og bitre had fra Herodias, Herodes' ulovlige kone.

135:12.3 (1508.3) Ved adskillige lejligheder talte Herodes med Johannes om Himmeriget, og selvom han nogle gange var alvorligt imponeret over hans budskab, var han bange for at løslade ham fra fængslet.

135:12.4 (1508.4) Da der stadig var meget byggeri i gang i Tiberias, tilbragte Herodes meget tid i sine residenser i Perea, og han var meget glad for fæstningen Machaerus. Det varede flere år, før alle de offentlige bygninger og embedsboligen i Tiberias var helt færdige.

135:12.5 (1508.5) For at fejre sin fødselsdag holdt Herodes et stort festmåltid i det machaiske palads for sine øverste officerer og andre højtstående mænd i regeringsrådene i Galilæa og Perea. Da Herodias ikke havde formået at få Johannes dræbt ved at appellere direkte til Herodes, satte hun sig nu for at få Johannes dræbt ved hjælp af snedig planlægning.

135:12.6 (1508.6) I løbet af aftenens festligheder og underholdning præsenterede Herodias sin datter for at danse foran festdeltagerne. Herodes var meget tilfreds med pigens optræden, og da han kaldte hende til sig, sagde han: "Du er charmerende. Jeg er meget tilfreds med dig. Bed mig på denne min fødselsdag om, hvad du end ønsker, og jeg vil give dig det, selv halvdelen af mit kongerige." Og Herodes gjorde alt dette, mens han var godt påvirket af sine mange vine. Den unge kvinde trak sig til side og spurgte sin mor, hvad hun skulle bede

Herodes om. Herodias sagde: “Gå hen til Herodes og bed om Johannes Døberens hoved.” Den unge kvinde vendte tilbage til festbordet og sagde til Herodes: “Jeg beder dig om straks at give mig Johannes Døberens hoved på et fad.”

135:12.7 (1508.7) Herodes var fyldt med frygt og sorg, men på grund af sin ed og på grund af alle dem, der sad til bords med ham, ville han ikke afvise anmodningen. Og Herodes Antipas sendte en soldat og befalede ham at bringe Johannes' hoved. Den nat blev Johannes halshugget i fængslet, og soldaten bragte profetens hoved på et fad og præsenterede det for den unge kvinde bagerst i festsalen. Og jomfruen gav fadet til sin mor. Da Johannes' disciple hørte om dette, kom de til fængslet for at hente Johannes' lig, og efter at have lagt det i en grav, gik de hen og fortalte det til Jesus.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 135](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 137](#) >>

Kapitel 136

Dåben Og De Fyrre Dage

136:0.1 (1509.1) JESUS begyndte sit offentlige arbejde på højdepunktet af den folkelige interesse for Johannes' forkyndelse og på et tidspunkt, hvor det jødiske folk i Palæstina ivrigt ventede på Messias' tilsynekomst. Der var en stor kontrast mellem Johannes og Jesus. Johannes var en ivrig og seriøs arbejder, men Jesus var en rolig og glad arbejder; kun få gange i hele sit liv havde han travlt. Jesus var en trøst for verden og noget af et forbillede; Johannes var knap nok en trøst eller et forbillede. Han prædikede Himmeriget, men kom næppe ind i dets lyksaligheder. Selvom Jesus talte om Johannes som den største af den gamle ordens profeter, sagde han også, at den mindste af dem, der så den nye vejs store lys og derved trådte ind i Himmeriget, faktisk var større end Johannes.

136:0.2 (1509.2) Da Johannes prædikede det kommende rige, var byrden i hans budskab: Omvend jer! Flygt fra den kommende vrede. Da Jesus begyndte at prædike, var der stadig formaning til

omvendelse, men et sådant budskab blev altid efterfulgt af evangeliet, det gode budskab om glæden og friheden i det nye rige.

1. Forestillinger om den forventede messias

136:1.1 (1509.3) Jøderne havde mange ideer om den forventede befrier, og hver af disse forskellige skoler inden for messiansk lære kunne pege på udsagn i de hebraiske skrifter som bevis for deres påstande. Generelt betragtede jøderne deres nationale historie som begyndende med Abraham og kulminerende med Messias og den nye tidsalder i Guds rige. I tidligere tider havde de forestillet sig denne befrier som “Herrens tjener,” derefter som “Menneskesønnen,” mens nogle på det seneste endda gik så vidt som til at omtale Messias som “Guds søn.” Men uanset om han blev kaldt “Abrahams afkom” eller “Davids søn,” var alle enige om, at han skulle være Messias, den “salvede.” Således udviklede begrebet sig fra “Herrens tjener” til “Davids søn,” “Menneskesønnen,” og “Guds søn.”

136:1.2 (1509.4) På Johannes’ og Jesu tid havde de mere lærde jøder udviklet en idé om den kommende Messias som den fuldkomne og repræsentative israelit, der i sig selv som “Herrens tjener” kombinerede det trefoldige embede som profet, præst og konge.

136:1.3 (1509.5) Jøderne troede inderligt på, at ligesom Moses havde befriet deres fædre fra egyptisk slaveri ved mirakuløse undere, således ville den kommende Messias befri det jødiske folk fra

romersk dominans ved endnu større kraftmirakler og undere af racemæssig triumf. Rabbinerne havde samlet næsten fem hundrede passager fra Skriften, som de, på trods af deres tilsyneladende modsigelser, hævdede var profetiske om den kommende Messias. Og midt i alle disse detaljer om tid, teknik og funktion mistede de næsten helt den lovede Messias' *personlighed* af syne. De ledte efter en genoprettelse af jødisk national ære—Israels timelige ophøjelse—snarere end efter verdens frelse. Det bliver derfor tydeligt, at Jesus af Nazaret aldrig kunne tilfredsstille dette materialistiske messianske koncept i det jødiske sind. Mange af deres påståede messianske forudsigelser ville, hvis de havde set disse profetiske ytringer i et andet lys, meget naturligt have forberedt deres sind på en anerkendelse af Jesus som afslutningen på en tidsalder og indlederen af en ny og bedre orden med barmhjertighed og frelse for alle nationer.

136:1.4 (1510.1) Jøderne var blevet opdraget til at tro på læren om *Shekinah*. Men dette påståede symbol på det guddommelige nærvær var ikke at se i templet. De troede, at Messias' komme ville genoprette det. De havde forvirrende ideer om racens synd og menneskets formodede onde natur. Nogle lærte, at Adams synd havde forbandet menneskeslægten, og at Messias ville fjerne denne forbandelse og genoprette mennesket til guddommelig gunst. Andre lærte, at Gud, da han skabte mennesket, havde givet det både en god og en ond natur; at han, da han så, hvordan dette arrangement virkede, blev meget skuffet, og at "han fortrød, at han havde skabt

mennesket på den måde.” Og de, der lærte dette, mente, at Messias skulle komme for at forløse mennesket fra denne iboende onde natur.

136:1.5 (1510.2) Flertallet af jøderne mente, at de blev ved med at lide under romersk styre på grund af deres nationale synder og på grund af de ikke-jødiske proselytters halvhjertethed. Den jødiske nation havde ikke helhjertet *omvendt sig*; derfor forsinkede Messias sit komme. Der blev talt meget om omvendelse; derfor den mægtige og umiddelbare appel i Johannes’ forkyndelse: “Omvend jer og bliv døbt, for Himmeriget er kommet nær.” Og Himmeriget kunne kun betyde én ting for enhver hengiven jøde: Messias’ komme.

136:1.6 (1510.3) Der var et træk ved Mikaels overdragelse, som var fuldstændig fremmed for den jødiske opfattelse af Messias, og det var *foreningen* af de to naturer, den menneskelige og den guddommelige. Jøderne havde på forskellig vis opfattet Messias som et fuldkomment menneske, et overmenneske og endda som guddommelig, men de havde aldrig forestillet sig en *forening* af det menneskelige og det guddommelige. Og det var den store anstødssten for Jesu tidlige disciple. De forstod den menneskelige opfattelse af Messias som Davids søn, sådan som de tidligere profeter præsenterede den; som Menneskesønnen, Daniels og nogle af de senere profeters overmenneskelige idé; og endda som Guds Søn, sådan som forfatteren til Enoks Bog og nogle af hans samtidige beskrev den; men aldrig havde de et eneste øjeblik overvejet den sande opfattelse af foreningen af de to naturer, den menneskelige og den guddommelige, i én jordisk personlighed. Skaberens inkarnation

i skabningens skikkelse var ikke blevet åbenbaret på forhånd. Det blev kun åbenbaret i Jesus; verden vidste intet om sådanne ting, før Skabersønnen blev gjort til kød og boede blandt de dødelige i riget.

2. Jesu dåb

136:2.1 (1510.4) Jesus blev døbt på højdepunktet af Johannes' forkyndelse, da Palæstina stod i flammer over forventningen til hans budskab—"Guds rige er kommet nær"—og da hele jødedommen var engageret i en alvorlig og højtidelig selvransagelse. Den jødiske følelse af racemæssig solidaritet var meget dyb. Jøderne troede ikke kun på, at faderens synder kunne ramme hans børn, men de troede også fuldt og fast på, at en enkelt persons synd kunne forbande hele nationen. Derfor var det ikke alle, der underkastede sig Johannes' dåb, som anså sig selv for at være skyldige i de specifikke synder, som Johannes fordømte. Mange fromme sjæle blev døbt af Johannes til gavn for Israel. De frygtede, at en eller anden uvidenhedssynd fra deres side kunne forsinke Messias' komme. De følte, at de tilhørte en skyldig og syndsforbandet nation, og de lod sig døbe for på den måde at vise, at de havde gjort bod. Det er derfor tydeligt, at Jesus på ingen måde modtog Johannes' dåb som et ritual for omvendelse eller for syndernes forladelse. Da Jesus lod sig døbe af Johannes, fulgte han blot mange fromme israelitters eksempel.

136:2.2 (1511.1) Da Jesus af Nazaret gik ned i Jordan for at blive døbt, var han en dødelig fra det rige, der havde nået højdepunktet af menneskets evolutionære opstigning i alle forhold, der har med erobring af sindet og selvidentifikation med ånden at gøre. Han stod i Jordan den dag som en perfektioneret dødelig fra de evolutionære verdener i tid og rum. Perfekt synkronisering og fuld kommunikation var blevet etableret mellem Jesu dødelige sind og den iboende åndelige Retter, den guddommelige gave fra hans Fader i Paradis. Og netop sådan en Retter bor i alle normale væsener, der har levet på Urantia siden Mikaels opstigning til lederskabet af sit univers, bortset fra at Jesu Retter tidligere var blevet forberedt til denne særlige mission ved på samme måde at have boet i et andet overmenneske, der var inkarneret i skikkelse af dødeligt kød, Machiventa Melchizedek.

136:2.3 (1511.2) Når en dødelig i dette rige opnår så høje niveauer af personlighedsfuldkommenhed, opstår der normalt de indledende fænomener af åndelig ophøjelse, som ender med, at den dødeliges modne sjæl smelter sammen med den tilhørende guddommelige Retter. Og en sådan forandring skulle tilsyneladende finde sted i Jesus af Nazarets personlighedsoplevelse netop den dag, hvor han gik ned i Jordan med sine to brødre for at blive døbt af Johannes. Denne ceremoni var den sidste handling i hans rent menneskelige liv på Urantia, og mange overmenneskelige iagttagere forventede at være vidne til fusionen mellem Retteren og dets indbyggede sind, men de var alle bestemt til at blive skuffede. Noget nyt og endnu større skete. Da Johannes lagde sine hænder på Jesus for at døbe

ham, tog den iboende Retter endelig afsked med Joshua ben Josephs fuldkomne menneskesjæl. Og i løbet af få øjeblikke vendte dette guddommelige væsen tilbage fra Divinington som en Personaliseret Retter og leder af sin art i hele lokaluniverset Nebadon. Således iagttog Jesus sin egen tidligere guddommelige ånd stige ned, da den vendte tilbage til ham i personaliseret form. Og han hørte den samme ånd af paradisisk oprindelse tale og sige: "Dette er min elskede søn, i hvem jeg har fundet velbehag." Og Johannes, sammen med Jesu to brødre, hørte også disse ord. Johannes' disciple, der stod ved vandkanten, hørte ikke disse ord, og de så heller ikke den Personlige Retters tilsynekomst. Kun Jesus' øjne så den Personaliserede Retter

136:2.4 (1511.3) Da den hjemvendte og nu ophøjede Personlige Retter således havde talt, var alt stille. Og mens de fire opholdt sig i vandet, bad Jesus, mens han så op mod den nærtstående Retter "Min Fader, som regerer i himlene, helliget vorde dit navn. Komme dit rige! Ske din vilje på jorden, som den sker i himlen." Da han havde bedt, "åbnedes himlene," og Menneskesønnen så visionen, præsenteret af den nu Personaliserede Retter, af sig selv som en Guds Søn, som han var, før han kom til jorden i skikkelse af dødeligt kød, og som han ville være, når det inkarnerede liv skulle afsluttes. Denne himmelske vision blev kun set af Jesus.

136:2.5 (1512.1) Det var den Personaliserede Retters stemme, som Johannes og Jesus hørte, der talte på vegne af den Universelle Fader, for Retteren er af, og som, Paradisets Fader. Gennem resten af Jesu

jordiske liv var denne Personaliserede Retter forbundet med ham i alt hans arbejde; Jesus var i konstant fællesskab med denne ophøjede Retter.

136:2.6 (1512.2) Da Jesus blev døbt, angrede han ikke sine ugerninger, han bekendte ikke sin synd. Hans dåb var en indvielse til at udføre den himmelske Faders vilje. Ved sin dåb hørte han sin Faders umiskendelige kald, den endelige opfordring til at tage sig af sin Faders sager, og han trak sig tilbage i 40 dage for at tænke over disse mangfoldige problemer. Da Jesus, som han var på Urantia, på denne måde i en periode trak sig tilbage fra aktiv personlighedskontakt med sine jordiske medarbejdere, fulgte han den samme procedure, som finder sted i morontiaverdenerne, når en opstigende dødelig smelter sammen med den Universelle Faders indre nærvær.

136:2.7 (1512.3) Denne dåbsdag afsluttede Jesu rent menneskelige liv. Den guddommelige Søn har fundet sin Fader, den universelle Fader har fundet sin inkarnerede Søn, og de taler med hinanden.

136:2.8 (1512.4) (Jesus var næsten enogtredivet et halvt år gammel, da han blev døbt. Selvom Lukas siger, at Jesus blev døbt i Tiberius Cæsars femtende regeringsår, hvilket ville være 29 e.Kr., eftersom Augustus døde i 14 e.Kr., skal man huske på, at Tiberius var medkejser med Augustus i to et halvt år før Augustus' død og havde fået slået mønter til ære for ham i oktober 11 e.Kr. Det femtende år af hans egentlige styre var derfor netop dette år 26 e.Kr, året for Jesu dåb. Og det var også det år, hvor Pontius Pilatus begyndte sit styre som guvernør i Judæa).

3. De fyrre dage

136:3.1 (1512.5) Jesus havde udholdt den store fristelse i sin dødelige overdragelse før sin dåb, da han havde været våd af duggen fra Hermonbjerget i seks uger. Der på Hermonbjerget, som en uhjulpen dødelig fra riget, havde han mødt og besejret Urantias bedrager, Caligastia, denne verdens prins. På denne begivenhedsrige dag var Jesus af Nazaret ifølge universets optegnelser blevet Urantias planetariske prins. Og denne prins af Urantia, som snart skulle udråbes til Nebadons øverste hersker, trak sig nu tilbage i fyrre dage for at formulere planer og fastlægge teknikken til at proklamere det nye Guds rige i menneskenes hjerter.

136:3.2 (1512.6) Efter sin dåb gik han ind i de fyrre dage, hvor han skulle tilpasse sig de ændrede forhold i verden og universet, som personaliseringen af hans Retter medførte. Under denne isolation i de Pereanske bjerge fastlagde han den politik, der skulle føres, og de metoder, der skulle anvendes i den nye og ændrede fase af jordelivet, som han var ved at påbegynde.

136:3.3 (1512.7) Jesus trak sig ikke tilbage for at faste og lide for sin sjæl. Han var ikke asket, og han kom for altid for at ødelægge alle sådanne forestillinger om, hvordan man nærmer sig Gud. Hans grunde til at trække sig tilbage var helt anderledes end dem, der havde drevet Moses og Elias og endda Johannes Døberen. Jesus var da helt bevidst om sit forhold til det univers, han selv havde skabt, og også til universernes univers, som blev overvåget af Paradisets Fader,

hans Fader i himlen. Han huskede nu fuldt ud den overdragelsessbefaling og de instruktioner, som hans ældre bror, Immanuel, havde givet ham, før han påbegyndte sin inkarnation på Urantia. Han forstod nu klart og fuldt ud alle disse vidtrækkende relationer, og han ønskede at være væk i en periode med stille meditation, så han kunne udtænke planerne og beslutte procedurerne for fortsættelsen af sit offentlige arbejde for denne verden og for alle andre verdener i sit lokalunivers.

136:3.4 (1513.1) Mens Jesus vandrede rundt i bjergene for at finde et passende sted at søge ly, mødte han sin overordnede i universet, Gabriel, Nebadons Lysende Morgenstjerne. Gabriel genoptog nu den personlige kommunikation med universets Skabersøn; de mødtes direkte for første gang, siden Mikael tog afsked med sine medarbejdere på Salvington, da han tog til Edentia for at forberede sig til at tage imod Urantias overdragelse. Gabriel fremlagde nu på Immanuels foranledning og med bemyndigelse fra Dagene Ældste i Uversa oplysninger for Jesus, der indikerede, at hans overdragelsesoplevelse på Urantia praktisk talt var afsluttet, hvad angik opnåelsen af den fuldkomne suverænitæt over hans univers og afslutningen på Lucifers oprør. Det første blev opnået på dagen for hans dåb, da personaliseringen af hans Retter demonstrerede fuldkommenheden og afslutningen af hans overdragelse i skikkelse af dødeligt kød, og det sidste var en historisk kendsgerning på den dag, da han kom ned fra Hermonbjerget for at slutte sig til den ventende dreng, Tiglath. Jesus blev nu informeret af den højeste

autoritet i lokaluniverset og superuniverset om, at hans overdragelsesarbejde var afsluttet, for så vidt som det påvirkede hans personlige status i forhold til suverænitet og oprør. Han havde allerede fået denne forsikring direkte fra Paradis i dåbsvisionen og i fænomenet med personaliseringen af hans indre Tankeretter.

136:3.5 (1513.2) Mens han opholdt sig på bjerget og talte med Gabriel, viste konstellationens Fader af Edentia sig personligt for Jesus og Gabriel og sagde: "Optegnelserne er afsluttet. Mikael nummer 611.121's suverænitet over sit univers Nebadon hviler fuldstændigt ved den Universelle Faders højre hånd. Jeg bringer jer overdragelsesfritagelsen fra Immanuel, jeres sponsorbror for inkarnationen på Urantia. Du har frihed til nu eller på et hvilket som helst senere tidspunkt, på den måde du selv vælger, at afslutte din inkarnationsgave, stige op til din Faders højre hånd, modtage din suverænitet og påtage dig dit velfortjente ubetingede herredømme over hele Nebadon. Jeg vidner også om færdiggørelsen af superuniversets optegnelser, med tilladelse fra Dagene Ældste, der har at gøre med afslutningen på alt syndsoprør i dit univers og giver dig fuld og ubegrænset autoritet til at håndtere enhver og alle sådanne mulige omvæltninger i fremtiden. Teknisk set er dit arbejde på Urantia og i den dødelige skabnings kød færdigt. Din kurs fra nu af er et spørgsmål om dit eget valg."

136:3.6 (1513.3) Da Edentias Højeste Fader havde taget afsked, førte Jesus en lang samtale med Gabriel om universets velfærd, og da han sendte hilsner til Immanuel, forsikrede han, at han i det arbejde, han skulle i gang med på Urantia, altid ville være opmærksom på de råd,

han havde modtaget i forbindelse med før overdragelsesinstruksen som var foreskrevet ham på Salvington.

136:3.7 (1514.1) Gennem alle disse fyrre dages isolation var James og Johannes, Zebedæus' sønner, optaget af at lede efter Jesus. Mange gange var de ikke langt fra hans opholdssted, men de fandt ham aldrig.

4. Planer for det offentlige arbejde

136:4.1 (1514.2) Dag for dag, oppe i bjergene, formulerede Jesus planerne for resten af sin overdragelse til Urantia. Først besluttede han sig for ikke at undervise samtidig med Johannes. Han planlagde at holde sig forholdsvis tilbage, indtil Johannes' arbejde havde nået sit mål, eller indtil Johannes pludselig blev stoppet af fængsel. Jesus vidste godt, at Johannes' frygtløse og taktløse forkyndelse i øjeblikket ville vække de civile magthaveres frygt og fjendskab. I lyset af Johannes' prekære situation begyndte Jesus definitivt at planlægge sit program for offentligt arbejde på vegne af sit folk og verden, på vegne af alle beboede verdener i hele sit enorme univers. Mikaels dødelige overdragelse var *på* Urantia, men *for* alle verdener i Nebadon.

136:4.2 (1514.3) Det første, Jesus gjorde, efter at have gennemtænkt den generelle plan for at koordinere sit program med Johannes' bevægelse, var at gennemgå Immanuels instruktioner i sit sind. Han tænkte nøje over det råd, han havde fået om sine arbejdsmetoder, og at han ikke måtte efterlade noget permanent skrift på planeten.

Jesus skrev aldrig mere på andet end sand. Ved sit næste besøg i Nazaret tilintetgjorde Jesus til sin bror Josefs store sorg alle sine skrifter, som var bevaret på tavlerne omkring tømrerværkstedet, og som hang på væggene i det gamle hjem. Og Jesus tænkte meget over Immanuels råd om hans økonomiske, sociale og politiske holdning til verden, som han skulle finde den.

136:4.3 (1514.4) Jesus fastede ikke i løbet af de fyrre dages isolation. Den længste periode, han gik uden mad, var de første to dage i bjergene, hvor han var så opslugt af sine tanker, at han glemte alt om at spise. Men på tredjedagen gik han på jagt efter mad. Han blev heller ikke *fristet* i denne periode af nogen onde ånder eller oprørske personligheder af rang i denne verden eller fra nogen anden verden.

136:4.4 (1514.5) Disse fyrre dage var anledningen til den endelige konference mellem det menneskelige og det guddommelige sind, eller rettere den første virkelige funktion af disse to sind, som nu er blevet ét. Resultaterne af denne betydningsfulde meditationsperiode viste endegyldigt, at det guddommelige sind triumferende og åndeligt har domineret det menneskelige intellekt. Menneskets sind er blevet Guds sind fra dette tidspunkt, og selvom menneskets selv altid er til stede, siger dette åndeliggjorte menneskesind altid: "Ikke min vilje, men din ske."

136:4.5 (1514.6) Transaktionerne i denne begivenhedsrige tid var ikke fantastiske visioner fra et udsultet og svækket sind, og de var heller ikke de forvirrede og barnlige symbolikker, som senere blev registreret som "Jesu fristelser i ørkenen." Det var snarere en tid til

at tænke over hele den begivenhedsrige og varierede karriere, af Urantia overdragelsen, og til omhyggeligt at lægge de planer for videre tjeneste, som bedst ville tjene denne verden og samtidig bidrage til at forbedre alle andre oprørsisolerede sfærer. Jesus tænkte over hele det menneskelige liv på Urantia, fra Andons og Fontas dage, ned gennem Adams misligholdelse og videre til Melkisedeks tjeneste i Salem.

136:4.6 (1514.7) Gabriel havde mindet Jesus om, at der var to måder, hvorpå han kunne manifestere sig for verden, hvis han skulle vælge at blive på Urantia i et stykke tid. Og det blev gjort klart for Jesus, at hans valg i denne sag ikke ville have noget at gøre med hverken hans suverænitet i universet eller afslutningen på Lucifers oprør. Disse to måder at tjene verden på var:

136:4.7 (1515.1) 1. Hans egen vej—den vej, der kan synes mest behagelig og indbringende set ud fra denne verdens umiddelbare behov og hans eget univers' aktuelle opbyggelse.

136:4.8 (1515.2) 2. Faderens vej—eksemplificeringen af et fremsynet ideal for skabningernes liv, visualiseret af de høje personligheder i Paradisets administration af universernes univers.

136:4.9 (1515.3) Det blev således gjort klart for Jesus, at der var to måder, hvorpå han kunne tilrettelægge resten af sit jordiske liv. Hver af disse måder havde noget at sige til sin fordel, som det kunne ses i lyset af den umiddelbare situation. Menneskesønnen så tydeligt, at hans valg mellem disse to måder at opføre sig på ikke ville have noget at gøre med hans modtagelse af universets suverænitet; det var en sag, der allerede var afgjort og forseglet i universernes univers, og som kun

afventede hans personlige krav. Men det blev antydnet over for Jesus, at det ville være en stor tilfredsstillelse for hans bror i Paradiset, Immanuel, hvis han, Jesus, fandt det passende at afslutte sin inkarnationskarriere på jorden, som han så ædelt havde påbegyndt den, altid underlagt Faderens vilje. På den tredje dag i denne isolation lovede Jesus sig selv, at han ville vende tilbage til verden for at afslutte sin jordiske karriere, og at han altid ville vælge Faderens vilje i en situation, hvor der var to veje at gå. Og han levede resten af sit jordiske liv, altid tro mod denne beslutning. Selv til den bitre ende underordnede han altid sin suveræne vilje under sin himmelske Faders.

136:4.10 (1515.4) De fyrre dage i bjergenes ørken var ikke en periode med store fristelser, men snarere en periode med Mesterens *store beslutninger*. I løbet af disse dage, hvor han var alene med sig selv og sin Faders umiddelbare nærvær—den Personlige Retter (han havde ikke længere en personlig serafisk vogter)—nåede han én efter én frem til de store beslutninger, som skulle styre hans politik og adfærd i resten af hans jordiske karriere. Efterfølgende blev traditionen om en stor fristelse knyttet til denne periode med isolation på grund af sammenblanding med de fragmentariske beretninger om kampene på Hermonbjerget, og desuden fordi det var skik, at alle store profeter og menneskelige ledere begyndte deres offentlige karriere med at gennemgå disse formodede faste- og bønnesæsoner. Det havde altid været Jesus' praksis, når han stod over for nye eller alvorlige beslutninger, at trække sig tilbage for at være sammen med sin egen ånd, så han kunne søge at kende Guds vilje.

136:4.11 (1515.5) I al denne planlægning af resten af sit jordiske liv var Jesus altid splittet i sit menneskelige hjerte af to modsatrettede adfærdsplaner:

136:4.12 (1515.6) 1. Han nærede et stærkt ønske om at vinde sit folk—og hele verden—til at tro på ham og acceptere hans nye åndelige rige. Og han kendte udmærket deres forestillinger om den kommende Messias.

136:4.13 (1515.7) 2. At leve og arbejde, som han vidste, at hans Fader ville godkende, at udføre sit arbejde på vegne af andre verdener i nød, og at fortsætte med at åbenbare Faderen og vise hans guddommelige kærlighedsskarakter i etableringen af riget.

136:4.14 (1515.8) I løbet af disse begivenhedsrige dage boede Jesus i en gammel klippehule, et skjul i siden af bjergene nær en landsby, der engang hed Beit Adis. Han drak af den lille kilde, der kom fra bjergsiden nær denne klippehule.

5. Den første store beslutning

136:5.1 (1516.1) På tredjedagen efter at have indledt denne konference med sig selv og sin personaliserede Retter, fik Jesus et syn af Nebadons samlede himmelske hærskarer, der var sendt af deres hærførere for at afvente deres elskede herskers vilje. Denne mægtige hær omfattede tolv legioner af serafer og et forholdsmæssigt stort antal af alle universets intelligensklasser. Og den første store

beslutning i Jesu isolation havde at gøre med, om han ville gøre brug af disse mægtige personligheder i forbindelse med det efterfølgende program for hans offentlige arbejde på Urantia.

136:5.2 (1516.2) Jesus besluttede, at han *ikke* ville bruge en eneste personlighed fra denne enorme forsamling, medmindre det skulle blive tydeligt, at det var hans *Fars vilje*. På trods af denne generelle beslutning forblev denne enorme hær hos ham i resten af hans jordiske liv, altid parat til at adlyde det mindste udtryk for deres herskers vilje. Selvom Jesus ikke konstant så disse ledsagende personligheder med sine menneskelige øjne, så hans tilknyttede personaliserede Retter dem alle konstant og kunne kommunikere med dem.

136:5.3 (1516.3) Før Jesus kom ned fra de fyrre dages retriæte i bjergene, overdrog han den umiddelbare kommando over denne ledsagende hær af universpersonligheder til sin nyligt personaliserede Retter og i mere end fire år af Urantias tid fungerede disse udvalgte personligheder fra alle afdelinger af universets intelligenser lydigt og respektfuldt under den kloge ledelse af denne ophøjede og erfarne personaliserede mysterielærer. Da han overtog kommandoen over denne mægtige forsamling, forsikrede Retteren, der engang var en del af og essensen af Paradisfaderen, Jesus om, at disse overmenneskelige instanser under ingen omstændigheder ville få lov til at tjene eller manifestere sig i forbindelse med eller på vegne af hans jordiske karriere, medmindre det skulle vise sig, at Faderen ønskede en sådan indgriben. Ved én stor beslutning fratog Jesus således frivilligt sig selv alt overmenneskeligt samarbejde i alle

anliggender, der havde at gøre med resten af hans jordiske karriere, medmindre Faderen uafhængigt kunne vælge at deltage i en bestemt handling eller episode af Sønnens jordiske arbejde.

136:5.4 (1516.4) Da den personaliserede Retter accepterede denne befaling fra universets værter, der var til stede hos Kristus Mikael, gjorde han sig stor umage med at påpege over for Jesus, at selv om en sådan forsamling af universets skabninger kunne være begrænset i deres *rum*-aktiviteter af deres Skabers delegerede myndighed, så var sådanne begrænsninger ikke gældende i forbindelse med deres funktion i *tid*. Og denne begrænsning var afhængig af den kendsgerning, at Rettere ikke er tidsvæsener, når de først er personaliserede. Derfor blev Jesus formanet om, at mens Retterens kontrol over de levende intelligenser, der var placeret under hans kommando, ville være fuldstændig og perfekt med hensyn til alle forhold, der involverede *rummet*, kunne der ikke pålægges sådanne perfekte begrænsninger med hensyn til *tiden*. Retteren sagde: "Jeg vil, som du har givet ordre til, påbyde brugen af denne ledsagende hær af universintelligenser på nogen måde i forbindelse med din jordiske karriere undtagen i de tilfælde, hvor Paradisfaderen giver mig ordre til at frigive sådanne agenturer, for at hans guddommelige vilje efter dit valg kan blive opfyldt, og i de tilfælde, hvor du kan engagere dig i ethvert valg eller enhver handling efter din guddommelige-menneskelige vilje, som kun vil involvere afvigelser fra den naturlige jordiske orden med hensyn til *tid*. I alle sådanne tilfælde er jeg magtesløs, og jeres skabninger, der er samlet her i fuldkommenhed og enhed af magt, er ligeledes hjælpeløse. Hvis jeres

forenede naturer engang nærer sådanne ønsker, vil disse mandater efter jeres valg straks blive udført. Jeres ønske i alle sådanne sager vil udgøre en forkortelse af tiden, og det projekterede *er* eksisterende. Under min kommando udgør dette den fuldest mulige begrænsning, der kan pålægges din potentielle suverænitet. I min selvbevidsthed er tiden ikke-eksisterende, og derfor kan jeg ikke begrænse jeres skabninger i noget, der har med den at gøre.”

136:5.5 (1517.1) Således blev Jesus klar over, hvordan hans beslutning om at fortsætte med at leve som et menneske blandt mennesker blev udmøntet. Han havde med en enkelt beslutning udelukket alle sine ledsagende universelle værter af forskellige intelligenser fra at deltage i sin efterfølgende offentlige tjeneste, undtagen i sager, der kun vedrørte *tid*. Det bliver derfor tydeligt, at enhver mulig overnaturlig eller angiveligt overmenneskelig ledsagelse af Jesu tjeneste udelukkende vedrørte eliminering af tid, medmindre Faderen i himlen specifikt bestemte andet. Intet mirakel, ingen barmhjertighedsgerning eller nogen anden mulig begivenhed i forbindelse med Jesu resterende arbejde på jorden kunne have karakter af en handling, der overskred de naturlige love, der er etableret og regelmæssigt virker i menneskets anliggender, mens det lever på Urantia *undtagen* i dette udtrykkeligt angivne spørgsmål om *tid*. Der kan naturligvis ikke sættes grænser for manifestationerne af “Faderens vilje.” Elimineringen af tid i forbindelse med det udtrykte ønske fra denne potentielle suveræn over et univers kunne kun undgås ved en direkte og udtrykkelig handling fra dette Gud-menneskes *vilje* om, at tiden, som den er relateret til den

pågældende handling eller begivenhed, *ikke skulle forkortes eller elimineres*. For at forhindre tilsyneladende *tidsmirakler* var det nødvendigt for Jesus at forblive konstant tidsbevidst. Enhver afbrydelse af tidsbevidstheden fra hans side, i forbindelse med opfyldelsen af et bestemt ønske, svarede til udførelsen af det, der var udtænkt i denne Skabersøns sind, og uden tidens mellemkomst.

136:5.6 (1517.2) Gennem sin tilknyttede og personaliserede Retters overvågende kontrol var det muligt for Mikael perfekt at begrænse sine personlige jordiske aktiviteter med henvisning til rummet, men det var ikke muligt for Menneskesønnen således at begrænse sin nye jordiske status som potentiel suveræn over Nebadon med hensyn til *tiden*. Og dette var den faktiske status for Jesus af Nazaret, da han gik ud for at begynde sin offentlige tjeneste på Urantia.

6. Den anden beslutning

136:6.1 (1517.3) Efter at have fastlagt sin politik vedrørende alle personligheder i alle klasser af hans skabte intelligenser, så vidt dette kunne bestemmes i lyset af det iboende potentiale i hans nye status som guddommelighed, vendte Jesus nu sine tanker mod sig selv. Hvad ville han, nu den fuldt selvbevidste skaber af alle ting og væsener i dette univers, gøre med disse skaberrettigheder i de tilbagevendende livssituationer, som umiddelbart ville konfrontere ham, når han vendte tilbage til Galilæa for at genoptage sit arbejde blandt mennesker? Faktisk havde dette problem allerede, og lige der

hvor han befandt sig i disse ensomme bakker, meldt sig med al tydelighed i spørgsmålet om at skaffe mad. På den tredje dag af hans ensomme meditationer blev menneskekroppen sulten. Skulle han gå på jagt efter mad, som enhver almindelig mand ville, eller skulle han blot udøve sine normale kreative kræfter og producere passende kropslig næring lige ved hånden? Og denne Mesterens store beslutning er blevet fremstillet for jer som en fristelse—som en udfordring fra formodede fjender om, at han “befaler, at disse sten bliver til brød.”

136:6.2 (1518.1) Jesus lagde sig således fast på en anden og konsekvent politik for resten af sit jordiske arbejde. Hvad angik hans personlige behov, og generelt selv i hans forhold til andre personligheder, valgte han nu bevidst at følge den normale jordiske eksistens' vej; han besluttede sig definitivt imod en politik, der ville overskride, krænke eller forarge hans egne etablerede naturlove. Men han kunne ikke love sig selv, da han allerede var blevet advaret af sin personlige Retter, at disse naturlove ikke under visse tænkelige omstændigheder kunne blive stærkt *accelereret*. I princippet besluttede Jesus, at hans livsværk skulle organiseres og forfølges i overensstemmelse med naturloven og i harmoni med den eksisterende sociale organisation. Mesteren valgte dermed et livsprogram, der svarede til at beslutte sig imod mirakler og undere. Igen besluttede han sig til fordel for “Faderens vilje”; igen overgav han alt i sin Paradisfars hænder.

136:6.3 (1518.2) Jesu menneskelige natur dikterede, at den første pligt var selvopholdelse; det er den normale holdning hos det naturlige

menneske i tidens og rummets verdener, og det er derfor en legitim reaktion hos en dødelig på Urantia. Men Jesus var ikke kun optaget af denne verden og dens skabninger; han levede et liv, der var designet til at instruere og inspirere de mangfoldige skabninger i et fjerntliggende univers.

136:6.4 (1518.3) Før sin dåbsoplysning havde han levet i perfekt underkastelse af sin himmelske Faders vilje og vejledning. Han besluttede eftertrykkeligt at fortsætte i netop denne implicite dødelige afhængighed af Faderens vilje. Han havde til hensigt at følge den unaturlige kurs—han besluttede sig for ikke at søge selvopholdelse. Han valgte at fortsætte med at nægte at forsvare sig selv. Han formulerede sine konklusioner med de ord fra Skriften, som hans menneskelige sind kendte: “Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår fra Guds mund.” Da Menneskesønnen nåede frem til denne konklusion med hensyn til den fysiske naturs appetit, som den kommer til udtryk i sult efter mad, kom han med sin endelige erklæring om alle andre af kødets drifter og de naturlige impulser i den menneskelige natur.

136:6.5 (1518.4) Hans overmenneskelige kræfter kunne han muligvis bruge for andre, men aldrig for sig selv. Og han forfulgte denne politik konsekvent lige til det sidste, da det hånligt blev sagt om ham: “Han reddede andre; sig selv kan han ikke redde”—fordi han ikke ville.

136:6.6 (1518.5) Jøderne forventede en Messias, der ville gøre endnu større undere end Moses, som havde ry for at have frembragt vand fra klippen på et øde sted og for at have fodret deres forfædre med

manne i ørkenen. Jesus vidste, hvilken slags Messias hans landsmænd forventede, og han havde alle kræfter og privilegier til at leve op til deres mest optimistiske forventninger, men han besluttede sig imod et så storslået program af magt og herlighed. Jesus betragtede en sådan kurs med forventede mirakler som en tilbagevenden til de gamle dage med uvidende magi og de vilde medicinmænds nedværdigende praksis. For at frelse sine skabninger kunne han muligvis fremskynde naturens love, men at overskride sine egne love, enten for at gavne sig selv eller for at imponere sine medmennesker, det ville han ikke gøre. Og Mesterens beslutning var endelig.

136:6.7 (1518.6) Jesus sørgede for sit folk; han forstod fuldt ud, hvordan de var blevet ført frem til forventningen om den kommende Messias, den tid, hvor "jorden vil give sin frugt ti tusindfold, og på en vinstok vil der være tusind grene, og hver gren vil producere tusind klaser, og hver klase vil producere tusind druer, og hver drue vil producere en liter vin." Jøderne troede, at Messias ville indvarsle en æra med mirakuløs overflod. Hebræerne var længe blevet opflasket med traditioner om mirakler og legender om undere.

136:6.8 (1519.1) Han var ikke en Messias, der kom for at formere brød og vin. Han kom ikke kun for at opfylde timelige behov; han kom for at åbenbare sin Far i himlen for sine børn på jorden, mens han forsøgte at få sine børn på jorden til at slutte sig til ham i en oprigtig bestræbelse på at leve, så de kunne gøre deres Fars vilje i himlen.

136:6.9 (1519.2) I denne beslutning skildrede Jesus af Nazaret for et måbende univers det tåbelige og syndige i at prostituere

guddommelige talenter og gudgivne evner til personlig forherligelse eller til rent egoistisk vinding og forherligelse. Det var Lucifers og Caligastias synd.

136:6.10 (1519.3) Denne store beslutning, som Jesus traf, skildrer på dramatisk vis den sandhed, at selvsk tilfredsstillelse og sanselig tilfredsstillelse ikke i sig selv er i stand til at give det udviklende menneske lykke. Der er højere værdier i den jordiske eksistens—intellektuel beherskelse og åndelig opnåelse—som langt overgår den nødvendige tilfredsstillelse af menneskets rent fysiske lyster og drifter. Menneskets naturlige begavelse af talent og evner bør hovedsageligt bruges til at udvikle og forædle dets højere kræfter i sindet og ånden.

136:6.11 (1519.4) Jesus åbenbarede således for skabningerne i sit univers teknikken bag den nye og bedre vej, de højere moralske værdier i livet og de dybere åndelige tilfredsstillelser i den evolutionære menneskelige eksistens i rummets verdener.

7. Den tredje beslutning

136:7.1 (1519.5) Da han havde truffet sine beslutninger om f.eks. mad og fysisk pleje af sin materielle krops behov, pleje af sit eget og sine kollegers helbred, var der stadig andre problemer at løse. Hvad ville hans holdning være, når han blev konfronteret med personlig fare? Han besluttede at udvise normal agtpågivenhed over for sin menneskelige sikkerhed og at tage rimelige forholdsregler for at

forhindre en utidig afslutning på sin karriere i kødet, men at afstå fra al overmenneskelig indgriben, når krisen i hans liv i kødet skulle komme. Mens han formulerede denne beslutning, sad Jesus i skyggen af et træ på en udhængende klippeafsats med en afgrund lige foran sig. Han var helt klar over, at han kunne kaste sig ud over den. Han indså fuldt ud, at han kunne kaste sig ud fra afsatsen og ud i rummet, og at intet kunne ske, der kunne skade ham, forudsat at han ville tilbagekalde sin første store beslutning om ikke at påkalde sig sine himmelske intelligencers mellemkomst i udførelsen af sit livsværk på Urantia, og forudsat at han ville ophæve sin anden beslutning om sin holdning til selvopholdelse.

136:7.2 (1519.6) Jesus vidste, at hans landsmænd forventede en Messias, som ville være hævet over naturens love. Han var blevet undervist i det skriftsted: “Der skal ikke ske jer noget ondt, og ingen plage skal komme i nærheden af jeres bolig. For han skal give sine engle befaling over jer, så de vogter jer på alle jeres veje. De skal bære dig i deres hænder, så du ikke støder din fod mod en sten.” Ville denne form for overmod, denne trods mod sin Faders tyngdelove, være berettiget for at beskytte sig selv mod mulig skade eller måske for at vinde tilliden hos sit vildledte og forvirrede folk? Men en sådan fremgangsmåde, hvor tilfredsstillende den end måtte være for de tegn-søgende jøder, ville ikke være en åbenbaring af hans Fader, men en tvivlsom leg med de etablerede love i universernes univers.

136:7.3 (1519.7) Når man forstår alt dette og ved, at Mesteren nægtede at arbejde i modstrid med sine etablerede naturlove, for så vidt angår hans personlige adfærd, ved man med sikkerhed, at han aldrig gik på

vandet eller gjorde noget andet, der var en krænkelse af hans materielle orden for administration af verden; selvfølgelig altid under hensyntagen til, at der endnu ikke var fundet nogen måde, hvorpå han kunne blive helt befriet fra manglen på kontrol over tidselementet i forbindelse med de sager, der er underlagt den personaliserede Retters ansvarsområde.

136:7.4 (1520.1) Gennem hele sit jordiske liv var Jesus konsekvent loyal over for denne beslutning. Uanset om farisæerne hånede ham for at få et tegn, eller tilskuerne på Golgata udfordrede ham til at stige ned fra korset, holdt han urokkeligt fast i beslutningen fra denne time på bjergskrånningen.

8. Den fjerde beslutning

136:8.1 (1520.2) Det næste store problem, som dette gudmenneske kæmpede med, og som han nu besluttede i overensstemmelse med sin himmelske Faders vilje, drejede sig om, hvorvidt nogle af hans overmenneskelige kræfter skulle bruges til at tiltrække hans medmenneskers opmærksomhed og vinde deres tilslutning. Skulle han på nogen måde låne sine universelle kræfter ud til at tilfredsstille den jødiske higen efter det spektakulære og det fantastiske? Han besluttede, at det skulle han ikke. Han besluttede sig for en fremgangsmåde, der eliminerede al sådan praksis som metode til at gøre mennesker opmærksomme på hans mission. Og han levede konsekvent op til denne store beslutning. Selv når han tillod mange

tidsforkortende barmhjertighedsgerninger, formanede han næsten altid modtagerne af hans helbredende tjeneste om ikke at fortælle nogen om de goder, de havde modtaget. Og altid afviste han sine fjenders hånlige udfordring om at “vise os et tegn” som bevis på og demonstration af sin guddommelighed.

136:8.2 (1520.3) Jesus forudså meget klogt, at udførelsen af mirakler og undere kun ville fremkalde ydre loyalitet ved at overrumple det materielle sind; sådanne forestillinger ville ikke åbenbare Gud eller frelse mennesker. Han nægtede at blive en simpel mirakelmager. Han besluttede sig for kun at beskæftige sig med en enkelt opgave—oprettelsen af Himmeriget.

136:8.3 (1520.4) Under hele denne betydningsfulde dialog, hvor Jesus kommunikerede med sig selv, var der et menneskeligt element af spørgsmål og næsten tvivl, for Jesus var både menneske og Gud. Det var tydeligt, at han aldrig ville blive modtaget af jøderne som Messias, hvis han ikke gjorde undere. Og hvis han indvilligede i at gøre bare én unaturlig ting, ville det menneskelige sind med sikkerhed vide, at det var underlagt et virkelig guddommeligt sind. Ville det være i overensstemmelse med “Faderens vilje,” at det guddommelige sind gjorde denne indrømmelse til det menneskelige sinds tvivlende natur? Jesus besluttede, at det ville det ikke, og nævnte tilstedeværelsen af den personaliserede Retter som et tilstrækkeligt bevis på guddommelighed i partnerskab med menneskeheden.

136:8.4 (1520.5) Jesus havde rejst meget; han huskede Rom, Alexandria og Damaskus. Han kendte verdens metoder—hvordan folk opnåede deres mål i politik og handel ved hjælp af kompromiser og diplomati. Ville han bruge denne viden til at fremme sin mission på jorden? Nej! han besluttede sig ligeledes for ikke at gå på kompromis med verdens visdom og rigdommens indflydelse i etableringen af riget. Han valgte igen udelukkende at stole på Faderens vilje.

136:8.5 (1520.6) Jesus var fuldt bevidst om de genveje, der var åbne for en af hans kræfter. Han kendte mange måder, hvorpå nationens og hele verdens opmærksomhed øjeblikkeligt kunne fokuseres på ham selv. Snart ville påsken blive fejret i Jerusalem; byen ville blive overrendt af besøgende. Han kunne stige op på templets tinde og gå ud i luften foran den forvirrede folkemængde; det ville være den slags Messias, de ledte efter. Men han ville efterfølgende skuffe dem, da han ikke var kommet for at genetablere Davids trone. Og han vidste, hvor nytteløst det var at bruge Caligastia-metoden til at forsøge at komme foran den naturlige, langsomme og sikre måde at opfylde det guddommelige formål på. Igen bøjede Menneskesønnen sig lydigt for Faderens vej, Faderens vilje.

136:8.6 (1521.1) Jesus valgte at etablere Himmeriget i menneskehedens hjerter ved hjælp af naturlige, almindelige, vanskelige og prøvende metoder, præcis sådanne procedurer, som hans jordiske børn efterfølgende skal følge i deres arbejde med at udvide og udbrede det himmelske rige. For Menneskesønnen vidste godt, at det ville være “gennem megen trængsel, at mange af alle tiders børn ville komme ind i riget.” Jesus gennemgik nu det civiliserede menneskes store

prøve: at have magt og standhaftigt nægte at bruge den til rent egoistiske eller personlige formål.

136:8.7 (1521.2) Når du overvejer Menneskesønnens liv og erfaringer, bør du altid huske på, at Guds Søn blev inkarneret i et menneskes sind i det første århundrede, ikke i et menneskes sind i det tyvende århundrede eller et andet århundrede. Med dette mener vi, at Jesu menneskelige egenskaber var naturligt erhvervede. Han var et produkt af sin tids arvelige og miljømæssige faktorer, plus indflydelsen fra hans træning og uddannelse. Hans menneskelighed var ægte, naturlig, helt afledt af fortilfældene og fremmet af den faktiske intellektuelle status og de sociale og økonomiske forhold på den tid og i den generation. Selvom der i dette gudsmenneskes erfaring altid var mulighed for, at det guddommelige sind ville overskride det menneskelige intellekt, fungerede hans menneskelige sind ikke desto mindre, når og som det fungerede, som et sandt dødeligt sind ville gøre det under forholdene i det menneskelige miljø på den tid.

136:8.8 (1521.3) Jesus skildrede for alle verdener i sit enorme univers det tåbelige i at skabe kunstige situationer med det formål at udvise vilkårlig autoritet eller at give sig hen til usædvanlig magt med det formål at forbedre moralske værdier eller fremskynde åndelige fremskridt. Jesus besluttede, at han ikke ville låne sin mission på jorden til en gentagelse af skuffelsen fra makkabæernes regeringstid. Han nægtede at prostituere sine guddommelige egenskaber med det formål at opnå ufortjent popularitet eller politisk prestige. Han ville

ikke acceptere, at guddommelig og kreativ energi blev forvandlet til national magt eller international prestige. Jesus af Nazaret nægtede at gå på kompromis med *ondskaben*, og endnu mindre at gå i ledtog med synden. Mesteren satte triumferende loyalitet over for sin Faders vilje over alle andre jordiske og verdslige hensyn.

9. Den femte beslutning

136:9.1 (1521.4) Efter at have afklaret de politiske spørgsmål, der vedrørte hans individuelle forhold til den naturlige lov og den åndelige magt, vendte han sin opmærksomhed mod valget af de metoder, der skulle bruges til at forkynde og etablere Guds rige. Johannes havde allerede påbegyndt dette arbejde; hvordan kunne han fortsætte budskabet? Hvordan skulle han overtage Johannes' mission? Hvordan skulle han organisere sine tilhængere med henblik på effektiv indsats og intelligent samarbejde? Jesus var nu ved at nå frem til den endelige beslutning, som ville forbyde ham yderligere at betragte sig selv som den jødiske Messias, i det mindste sådan som Messias blev opfattet i folkemunde på den tid.

136:9.2 (1522.1) Jøderne forestillede sig en befrier, der ville komme med mirakuløs kraft for at nedkæmpe Israels fjender og etablere jøderne som verdensherskere, fri for nød og undertrykkelse. Jesus vidste, at dette håb aldrig ville gå i opfyldelse. Han vidste, at himlenes rige havde at gøre med omstyrtelsen af det onde i menneskers hjerter, og at det var et rent åndeligt anliggende. Han overvejede det tilrådelige i

at indvie det åndelige rige med en strålende og blændende magtdemonstration—og en sådan fremgangsmåde ville have været tilladt og helt inden for Mikael's jurisdiktion—men han besluttede sig helt og holdent imod en sådan plan. Han ville ikke gå på kompromis med Caligastias revolutionære teknikker. Han havde vundet verden i potentiale ved at underkaste sig Faderens vilje, og han foreslog at afslutte sit arbejde, som han havde påbegyndt det, og som Menneskesønnen.

136:9.3 (1522.2) Du kan næppe forestille dig, hvad der ville være sket på Urantia, hvis dette gudsmenneske, som nu var i potentiel besiddelse af al magt i himlen og på jorden, engang havde besluttet sig for at udfolde suverænitets banner og samle sine vidunderlige bataljoner i militant opstilling! Men han ville ikke gå på kompromis. Han ville ikke tjene det onde, for at tilbedelsen af Gud formodentlig kunne afledes deraf. Han ville holde sig til Faderens vilje. Han ville proklamere til et måbende univers: "I skal tilbede Herren jeres Gud, og ham alene skal I tjene."

136:9.4 (1522.3) Som dagene gik, så Jesus med stadig større klarhed, hvilken slags sandhedsåbenbarer han skulle blive. Han indså, at Guds vej ikke ville være den nemme vej. Han begyndte at indse, at bægeret med resten af hans menneskelige erfaring muligvis ville være bittert, men han besluttede sig for at drikke det.

136:9.5 (1522.4) Selv hans menneskelige sind siger farvel til Davids trone. Skridt for skridt følger dette menneskelige sind det guddommelige vej. Det menneskelige sind stiller stadig spørgsmål, men accepterer ufejlbarligt de guddommelige svar som endelige afgørelser i dette

kombinerede liv, hvor man lever som et menneske i verden, mens man hele tiden uden forbehold underkaster sig udførelsen af Faderens evige og guddommelige vilje.

136:9.6 (1522.5) Rom var herskerinde over den vestlige verden.

Menneskesønnen, som nu var isoleret og traf disse betydningsfulde beslutninger med himlens hærskarer under sin kommando, repræsenterede jødernes sidste chance for at opnå verdensherredømme; men denne jordbunden jøde, som besad en så enorm visdom og magt, nægtede at bruge sine universelle evner til hverken at forøge sig selv eller sit folks trone. Han så for sig "denne verdens riger," og han besad magten til at tage dem. De Allerhøjeste i Edentia havde lagt alle disse magter i hans hænder, men han ville ikke have dem. Jordens riger var ubetydelige ting til at interessere universets skaber og hersker. Han havde kun ét mål, Guds videre åbenbaring for mennesket, etableringen af riget, den himmelske Faders herredømme i menneskehedens hjerter.

136:9.7 (1522.6) Tanken om kamp, stridigheder og nedslagtning var frastødende for Jesus; han ville ikke have noget af det. Han ville vise sig på jorden som Fredens prins for at åbenbare en kærlighedens Gud. Før sin dåb havde han igen afvist tilbuddet fra zeloterne om at lede dem i oprør mod de romerske undertrykkere. Og nu traf han sin endelige beslutning med hensyn til de skriftsteder, som hans mor havde lært ham, f.eks: "Herren har sagt til mig: 'Du er min søn; i dag har jeg født dig. Spørg mig, og jeg vil give dig hedningerne som din arv og jordens yderste egne som din ejendom. Du skal knuse dem med en jernstang, du skal slå dem i stykker som et lerkar.'"

136:9.8 (1522.7) Jesus af Nazaret nåede frem til den konklusion, at sådanne ytringer ikke refererede til ham. Endelig gjorde Menneskesønnens menneskelige sind rent bord med alle disse messianske vanskeligheder og selvmodsigelser—hebraiske skrifter, forældres opdragelse, chazan-lære, jødiske forventninger og menneskelige ambitiøse længsler; én gang for alle besluttede han sig for sin kurs. Han ville vende tilbage til Galilæa og stille og roligt begynde at proklamere kongeriget og stole på, at hans Fader (den Personaliserede Retter) ville udrede detaljerne i proceduren dag for dag.

136:9.9 (1523.1) Med disse beslutninger satte Jesus et værdigt eksempel for alle mennesker i alle verdener i hele det enorme univers, da han nægtede at anvende materielle tests til at bevise åndelige problemer, da han nægtede formasteligt at trodse naturlove. Og han satte et inspirerende eksempel på universets loyalitet og moralske ædelhed, da han nægtede at gribe verdslig magt som optakt til åndelig herlighed.

136:9.10 (1523.2) Hvis Menneskesønnen var i tvivl om sin mission og dens natur, da han gik op i bjergene efter sin dåb, var han det ikke, da han kom tilbage til sine medmennesker efter de fyrre dages isolation og beslutninger.

136:9.11 (1523.3) Jesus har formuleret et program for etableringen af Faderens rige. Han vil ikke tage hensyn til folkets fysiske tilfredsstillelse. Han vil ikke dele brød ud til masserne, som han for nylig har set det blive gjort i Rom. Han vil ikke tiltrække sig

opmærksomhed ved at gøre underværker, selvom jøderne netop forventer den slags af en befrier. Han vil heller ikke forsøge at vinde accept af et åndeligt budskab ved at vise politisk autoritet eller verdslig magt.

136:9.12 (1523.4) Ved at afvise disse metoder til at fremhæve det kommende rige i de forventningsfulde jøders øjne, sørgede Jesus for, at de samme jøder helt sikkert og endeligt ville afvise alle hans påstande om autoritet og guddommelighed. Da Jesus vidste alt dette, forsøgte han længe at forhindre sine tidlige tilhængere i at omtale ham som Messias.

136:9.13 (1523.5) Gennem hele sin offentlige tjeneste blev han konfronteret med nødvendigheden af at håndtere tre konstant tilbagevendende situationer: kravet om at blive bispist, insisteringen på mirakler og den endelige anmodning om, at han skulle lade sine tilhængere gøre ham til konge. Men Jesus afveg aldrig fra de beslutninger, han traf i de dage, hvor han var isoleret i Pereas bjerge.

10. Den sjette beslutning

136:10.1 (1523.6) På den sidste dag af denne mindeværdige isolation, før han gik ned ad bjerget for at slutte sig til Johannes og sine disciple, traf Menneskesønnen sin endelige beslutning. Og denne beslutning meddelte han den personaliserede Retter med disse ord: "Og i alle andre sager, som i disse, hvor der nu er taget en beslutning, lover jeg dig, at jeg vil være underlagt min Faders vilje." Og da han havde talt

således, gik han ned ad bjerget. Og hans ansigt skinnede af herligheden ved åndelig sejr og moralsk præstation.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 136](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 138](#) >>

Kapitel 137

Ventetid I Galilæa

137:0.1 (1524.1) TIDLIGT lørdag morgen den 23. februar år 26 e.Kr. kom Jesus ned fra bjergene for at slutte sig til Johannes' gruppe, der havde slået lejr ved Pella. Hele den dag blandede Jesus sig med folkemængden. Han tog sig af en dreng, der havde slået sig ved et fald, og rejste til den nærliggende landsby Pella for at aflevere drengen sikkert i hænderne på hans forældre.

1. Udvælgelsen af de første fire apostle

137:1.1 (1524.2) I løbet af denne sabbat tilbragte to af Johannes' ledende disciple meget tid sammen med Jesus. En af Johannes' disciple ved navn Andreas var den, der var mest imponeret over Jesus, og han fulgte med ham på turen til Pella med den sårede dreng. På vejen tilbage til Johannes' mødested stillede han Jesus mange spørgsmål, og lige før de nåede deres bestemmelsessted, holdt de to en kort

pause, hvor Andreas sagde: “Jeg har iagttaget dig, lige siden du kom til Kapernaum, og jeg tror, du er den nye lærer, og selv om jeg ikke forstår al din undervisning, har jeg besluttet mig for at følge dig; jeg vil sidde ved dine fødder og lære hele sandheden om det nye rige.” Og Jesus bød med hjertelig sikkerhed Andreas velkommen som den første af sine apostle, den gruppe på tolv, som skulle arbejde sammen med ham i arbejdet med at etablere Guds nye rige i menneskers hjerter.

137:1.2 (1524.3) Andreas var en tavs iagttager af og oprigtig tilhænger af Johannes’ arbejde, og han havde en meget dygtig og entusiastisk bror ved navn Simon, som var en af Johannes’ fremmeste disciple. Det ville ikke være forkert at sige, at Simon var en af Johannes’ største støtter.

137:1.3 (1524.4) Kort efter at Jesus og Andreas var vendt tilbage til lejren, opsøgte Andreas sin bror, Simon, og tog ham til side og fortalte ham, at han havde besluttet sig for, at Jesus var den store lærer, og at han havde lovet sig selv at være en discipel. Han fortsatte med at sige, at Jesus havde accepteret hans tilbud om tjeneste, og foreslog, at han (Simon) også skulle gå til Jesus og tilbyde sig selv til fællesskab i det nye riges tjeneste. Simon sagde: “Lige siden denne mand kom for at arbejde i Zebedæus’ butik, har jeg troet, at han var sendt af Gud, men hvad med Johannes? Skal vi svinge ham? Er det det rigtige at gøre?” De blev enige om straks at gå hen for at tale med Johannes. Johannes var ked af tanken om at miste to af sine dygtige rådgivere og mest lovende disciple, men han svarede modigt på deres spørgsmål og sagde: “Dette er kun begyndelsen; snart vil mit arbejde

slutte, og vi skal alle blive hans disciple.” Så vinkede Andreas til Jesus om at træde til side, mens han meddelte, at hans bror ønskede at slutte sig til det nye riges tjeneste. Og da Jesus bød Simon velkommen som sin anden apostel, sagde han: “Simon, din entusiasme er prisværdig, men den er farlig for rigets arbejde. Jeg formaner dig til at blive mere eftertænksom i din tale. Jeg vil ændre dit navn til Peter.”

137:1.4 (1525.1) Forældrene til den sårede dreng, der boede i Pella, havde bedt Jesus om at overnatte hos dem, at gøre deres hus til sit hjem, og det havde han lovet. Før han forlod Andreas og hans bror, sagde Jesus: “Tidligt i morgen tidlig tager vi til Galilæa.”

137:1.5 (1525.2) Efter at Jesus var vendt tilbage til Pella for natten, og mens Andreas og Simon endnu diskuterede arten af deres tjeneste i etableringen af det kommende rige, ankom Zebedæussønnerne James og Johannes, som netop var vendt tilbage fra deres lange og forgæves søgen i bjergene efter Jesus. Da de hørte Simon Peter fortælle, hvordan han og hans bror, Andreas, var blevet de første accepterede rådgivere i det nye rige, og at de skulle rejse med deres nye mester til Galilæa i morgen, blev både James og Johannes kede af det. De havde kendt Jesus i nogen tid, og de elskede ham. De havde ledt efter ham i mange dage i bjergene, og nu vendte de tilbage for at høre, at andre var blevet foretrukket før dem. De spurgte, hvor Jesus var blevet af, og skyndte sig at finde ham.

137:1.6 (1525.3) Jesus sov, da de nåede frem til hans bolig, men de vækkede ham og sagde: “Hvordan kan det være, at mens vi, der har

levet så længe sammen med dig, leder efter dig i bjergene, foretrækker du andre frem for os og vælger Andreas og Simon som dine første medarbejdere i det nye rige?” Jesus svarede dem: “Vær rolige i jeres hjerter og spørg jer selv: Hvem gav jer ordre til at lede efter Menneskesønnen, da han var i gang med sin fars arbejde?” Efter at de havde fortalt detaljerne om deres lange søgen i bakkerne, instruerede Jesus dem yderligere: “I skal lære at søge efter det nye riges hemmelighed i jeres hjerter og ikke i bakkerne. Det, I søgte, var allerede til stede i jeres sjæle. I er virkelig mine brødre—I behøvede ikke at blive modtaget af mig—I var allerede i riget, og I skal være ved godt mod og gøre jer klar til også at gå med os i morgen til Galilæa.” Johannes dristede sig så til at spørge: “Men mester, vil James og jeg være medarbejdere sammen med dig i det nye rige, ligesom Andreas og Simon?” Og Jesus lagde en hånd på skulderen af hver af dem og sagde: “Mine brødre, I var allerede sammen med mig i rigets ånd, selv før disse andre bad om at blive modtaget. I, mine brødre, behøver ikke at bede om at komme ind i riget; I har været sammen med mig i riget fra begyndelsen. For mennesker kan andre have forrang frem for jer, men i mit hjerte talte jeg også jer i rigets råd, endnu før I tænkte på at anmode mig om dette. Og måske havde du endda været den første foran mennesker, hvis du ikke havde været fraværende i en velmenende, men selvbestaltet opgave med at søge efter en, der ikke var fortabt. I det kommende rige skal I ikke tænke på de ting, der skaber jeres bekymring, men til enhver tid kun være optaget af at gøre den himmelske Faders vilje.”

137:1.7 (1525.4) James og Johannes modtog irettesættelsen i god ro og orden; de var aldrig mere misundelige på Andreas og Simon. Og de gjorde sig klar til at rejse til Galilæa næste morgen sammen med deres to apostle. Fra denne dag blev betegnelsen apostel brugt til at skelne den udvalgte familie af Jesu rådgivere fra den store skare af troende disciple, der efterfølgende fulgte ham.

137:1.8 (1525.5) Sent den aften talte James, Johannes, Andreas og Simon med Johannes Døberen, og med tårevædede øjne, men med fast stemme, overgav den standhaftige profet fra Judæa to af sine ledende disciple til at blive apostle for den galilæiske prins af det kommende rige.

2. Udvælgelse af filip og nataniel

137:2.1 (1526.1) Søndag morgen den 24. februar år 26 e.Kr. tog Jesus afsked med Johannes Døberen ved floden nær Pella for aldrig mere at se ham i levende live.

137:2.2 (1526.2) Den dag, da Jesus og hans fire discipel-apostle tog af sted til Galilæa, opstod der stor tumult i lejren blandt Johannes' tilhængere. Den første store splittelse var ved at finde sted. Dagen før havde Johannes givet Andreas og Ezra sin positive tilkendegivelse af, at Jesus var Frelseren. Andreas besluttede sig for at følge Jesus, men Ezra afviste den milde tømrer fra Nazaret og proklamerede til sine medarbejdere: "Profeten Daniel erklærer, at Menneskesønnen vil

komme med himlens skyer, i kraft og stor herlighed. Denne tømrer fra Galilæa, denne bådebygger fra Kapernaum, kan ikke være Frelseren. Kan en sådan Guds gave komme fra Nazaret? Denne Jesus er i familie med Johannes, og vores lærer er blevet bedraget på grund af megen venlighed. Lad os holde os på afstand af denne falske Messias.” Da Johannes irettesatte Ezra for disse udtalelser, trak han sig væk med mange disciple og skyndte sig sydpå. Og denne gruppe fortsatte med at døbe i Johannes’ navn og grundlagde til sidst en sekt af dem, der troede på Johannes, men nægtede at acceptere Jesus. En rest af denne gruppe findes stadig i Mesopotamien den dag i dag.

137:2.3 (1526.3) Mens disse problemer var under opsejling blandt Johannes’ tilhængere, var Jesus og hans fire disciple og apostle godt på vej mod Galilæa. Før de krydsede Jordan for at gå via Nain til Nazaret, så Jesus, mens han kiggede fremad og op ad vejen, en Filip fra Betsaida med en ven komme imod dem. Jesus havde kendt Filip før, og han var også velkendt af alle de fire nye apostle. Han var på vej sammen med sin ven Nataniel for at besøge Johannes i Pella for at lære mere om Guds riges forventede komme, og han var meget glad for at hilse på Jesus. Filip havde været en beundrer af Jesus, lige siden han første gang kom til Kapernaum. Men Nataniel, som boede i Kana i Galilæa, ikke kendte Jesus. Filip gik frem for at hilse på sine venner, mens Nataniel hvilede sig i skyggen af et træ ved vejkanten.

137:2.4 (1526.4) Peter tog Filip til side og fortsatte med at forklare, at de, med henvisning til ham selv, Andreas, James og Johannes, alle var blevet Jesu medarbejdere i det nye rige, og han opfordrede kraftigt Filip til at melde sig frivilligt til tjeneste. Filip var i et dilemma. Hvad

skulle han gøre? Her, uden et øjeblikks advarsel—i vejkantene nær Jordan—skulle han øjeblikkeligt tage stilling til sit livs mest betydningsfulde spørgsmål. På dette tidspunkt var han i alvorlig samtale med Peter, Andreas og Johannes, mens Jesus skitserede turen gennem Galilæa og videre til Kapernaum for “Hvorfor ikke spørge Læreren?”

137:2.5 (1526.5) Det gik pludselig op for Filip, at Jesus var en virkelig stor mand, muligvis Messias, og han besluttede sig for at følge Jesu beslutning i denne sag; og han gik direkte til ham og spurgte: “Mester, skal jeg gå ned til Johannes, eller skal jeg slutte mig til mine venner, som følger dig?” Og Jesus svarede: “Følg mig.” Filip var begejstret over visheden om, at han havde fundet Frelseren.

137:2.6 (1526.6) Filip bad nu gruppen om at blive, hvor de var, mens han skyndte sig tilbage for at overbringe nyheden om sin beslutning til sin ven Nataniel, som stadig blev tilbage under morbærtræet, mens han i tankerne vendte de mange ting, han havde hørt om Johannes Døberen, det kommende rige og den forventede Messias. Filip brød ind i disse meditationer og udbrød: “Jeg har fundet Frelseren, ham, som Moses og profeterne skrev om, og som Johannes har forkyndt.” Nataniel kiggede op og spurgte: “Hvor kommer denne lærer fra?” Og Filip svarede: “Han er Jesus fra Nazaret, søn af tømreren Josef, som for nylig boede i Kapernaum.” Og så, noget chokeret, spurgte Nataniel: “Kan noget så godt komme ud af Nazaret?” Men Filip tog ham i armen og sagde: “Kom og se.”

137:2.7 (1527.1) Filip førte Nataniel hen til Jesus, som så venligt ind i ansigtet på den oprigtige tvivler og sagde: “Se en ægte israelit, i hvem

der ikke er noget bedrag. Følg mig.” Og Nataniel vendte sig mod Filip og sagde: “Du har ret. Han er virkelig en menneskenes mester. Jeg vil også følge ham, hvis jeg er værdig.” Og Jesus nikkede til Nataniel og sagde igen: “Følg mig.”

137:2.8 (1527.2) Jesus havde nu samlet halvdelen af sit fremtidige korps af fortrolige medarbejdere, fem, som i nogen tid havde kendt ham, og en fremmed, Nataniel. Uden yderligere forsinkelse krydsede de Jordan, og via landsbyen Nain nåede de Nazaret sent samme aften.

137:2.9 (1527.3) De overnattede alle sammen hos Josef i Jesu barndomshjem. Jesu medarbejdere forstod ikke helt, hvorfor deres nyfundne lærer var så optaget af helt at ødelægge alle spor af hans skrift, som stadig fandtes i hjemmet i form af de ti bud og andre mottoer og ordsprog. Men denne fremgangsmåde, sammen med det faktum, at de aldrig senere så ham skrive—undtagen på støvet eller i sandet—gjorde et dybt indtryk på deres sind.

3. Besøget i kapernaum

137:3.1 (1527.4) Næste dag sendte Jesus sine apostle videre til Kana, siden de alle var inviteret til bryllup hos en prominent ung kvinde i denne by, mens han selv planlagde et hurtig besøg hos sin mor i Kapernaum, samt at stoppe i Magdala for at træffe sin bror Juda.

137:3.2 (1527.5) Før de forlod Nazaret, fortalte Jesu nye medarbejdere Josef og andre medlemmer af Jesu familie om de vidunderlige

begivenheder i den seneste tid og gav frit udtryk for deres tro på, at Jesus var den længe ventede befrier. Og disse medlemmer af Jesu familie talte om alt dette, og Josef sagde: “Måske havde mor trods alt ret—måske er vores mærkelige bror den kommende konge.”

137:3.3 (1527.6) Jude var til stede ved Jesu dåb, og sammen med sin bror James var han blevet en fast troende på Jesu mission på jorden. Selvom både James og Jude var meget forvirrede over karakteren af deres brors mission, havde deres mor genoplivet alle sine tidlige håb om Jesus som Messias, Davids søn, og hun opmuntrede sine sønner til at tro på deres bror som Israels befrier.

137:3.4 (1527.7) Jesus ankom til Kapernaum mandag aften, men han gik ikke til sit eget hjem, hvor James og hans mor boede; han gik direkte til Zebedæus' hjem. Alle hans venner i Kapernaum så en stor og behagelig forandring i ham. Han så igen ud til at være forholdsvis munter og mere som sig selv, end han havde været i de tidligere år i Nazaret. I årene op til sin dåb og i isolationsperioderne lige før og lige efter var han blevet mere og mere alvorlig og indesluttet. Nu virkede han helt som sit gamle jeg på dem alle. Der var noget majestætisk og ophøjet over ham, men han var igen let og glad.

137:3.5 (1528.1) Maria var begejstret af forventning. Hun forudså, at Gabriels løfte nærmede sig sin opfyldelse. Hun forventede, at hele Palæstina snart ville blive forskrækket og forbløffet over den mirakuløse åbenbaring af hendes søn som jødernes overnaturlige konge. Men på alle de mange spørgsmål, som hans mor, James, Jude og Zebedee stillede, svarede Jesus kun smilende: “Det er bedre, at jeg

bliver her et stykke tid; jeg skal gøre min Faders vilje, som er i himlene.”

137:3.6 (1528.2) Den næste dag, tirsdag, rejste de alle over til Kana for at deltage i Naomis bryllup, som skulle finde sted den følgende dag. Og på trods af Jesu gentagne advarsler om, at de ikke måtte fortælle nogen om ham, “før Faderens time er kommet,” insisterede de på stille og roligt at sprede nyheden om, at de havde fundet Frelseren. De forventede alle, at Jesus ville indvie sin messianske autoritet ved det forestående bryllup i Kana, og at han ville gøre det med stor kraft og sublim storhed. De huskede, hvad der var blevet fortalt dem om fænomenerne i forbindelse med hans dåb, og de troede, at hans fremtidige færd på jorden ville blive præget af stadig flere overnaturlige vidundere og mirakuløse demonstrationer. Derfor forberedte hele landsbyen sig på at samles i Kana til bryllupsfesten for Naomi og Johab, Natans søn.

137:3.7 (1528.3) Maria havde ikke været så glad i årevis. Hun rejste til Kana i dronningemoderens ånd på vej til at overvære sin søns kroning. Ikke siden han var tretten år gammel, havde Jesu familie og venner set ham så ubekymret og glad, så betænksom og forstående over for sine medmenneskers ønsker og begær, så rørende sympatisk. Og så hviskede de alle sammen til hinanden i små grupper og spekulerede på, hvad der ville ske. Hvad ville denne mærkelige person nu gøre? Hvordan ville han indvarsle det kommende riges herlighed? Og de var alle begejstrede ved tanken om, at de skulle være til stede for at se åbenbaringen af Israels Guds magt og kraft.

4. Brylluppet i kana

137:4.1 (1528.4) Ved middagstid onsdag var næsten tusind gæster ankommet til Kana, mere end fire gange det antal, der var inviteret til bryllupsfesten. Det var en jødisk skik at fejre bryllupper om onsdagen, og invitationerne til brylluppet var blevet sendt ud en måned tidligere. Om formiddagen og tidligt på eftermiddagen lignede det mere en offentlig reception for Jesus end et bryllup. Alle ville hilse på denne næsten berømte galilæer, og han var meget hjertelig over for alle, unge og gamle, jøder og ikke-jøder. Og alle glædede sig, da Jesus indvilligede i at lede det indledende bryllupsoptog.

137:4.2 (1528.5) Jesus var nu helt bevidst om sin menneskelige eksistens, sin guddommelige præeksistens og status for sin kombinerede, eller sammensmeltede, menneskelige og guddommelige natur. Med perfekt balance kunne han på et øjeblik spille den menneskelige rolle eller straks påtage sig den guddommelige naturs personlighedsprærogativer.

137:4.3 (1528.6) Som dagen skred frem, blev Jesus mere og mere bevidst om, at folk forventede, at han skulle udføre et eller andet mirakel; især indså han, at hans familie og hans seks disciple-apostle ventede på, at han skulle annoncere sit kommende rige ved hjælp af en opsigtsvækkende og overnaturlig manifestation.

137:4.4 (1529.1) Tidligt på eftermiddagen tilkaldte Maria James, og sammen dristede de sig til at henvende sig til Jesus for at spørge, om

han ville betro dem så meget, at han kunne fortælle dem, hvornår og på hvilket tidspunkt i forbindelse med bryllupsceremonierne han havde planlagt at manifestere sig som “den overnaturlige.” Så snart de havde talt med Jesus om disse ting, så de, at de havde vakt hans karakteristiske forargelse. Han sagde blot: “Hvis I elsker mig, så vær villige til at blive hos mig, mens jeg venter på min Faders vilje, som er i himlene.” Men det veltalende i hans irettesættelse lå i hans ansigtsudtryk.

137:4.5 (1529.2) Dette træk fra hans mors side var en stor skuffelse for mennesket Jesus, og han blev meget ædru af sin reaktion på hendes suggestive forslag om, at han skulle tillade sig selv at give en ydre demonstration af sin guddommelighed. Det var netop en af de ting, han havde besluttet ikke at gøre, da han for nylig var blevet isoleret i bjergene. I flere timer var Mary meget deprimeret. Hun sagde til James: “Jeg kan ikke forstå ham; hvad kan det hele betyde? Er der ingen ende på hans mærkelige opførsel?” James og Jude forsøgte at trøste deres mor, mens Jesus trak sig tilbage for en times ensomhed. Men han vendte tilbage til forsamlingen og var igen let om hjertet og glad.

137:4.6 (1529.3) Brylluppet fortsatte med en forventningsfuld tavshed, men hele ceremonien var færdig, og ikke en bevægelse, ikke et ord, fra den ærede gæst. Så blev der hvasket om, at tømreren og bådebyggeren, som Johannes kaldte “Frelseren,” ville vise sin hånd under aftenens festligheder, måske ved bryllupsmiddagen. Men al forventning om en sådan demonstration blev effektivt fjernet fra hans seks discipel-apostles sind, da han kaldte dem sammen lige før

bryllupsmåltidet og med stor alvor sagde: “Tro ikke, at jeg er kommet til dette sted for at gøre et under til glæde for de nysgerrige eller for at overbevise dem, der tvivler. Vi er her snarere for at vente på vor Faders vilje, som er i himlene.” Men da Maria og de andre så ham i samråd med sine medarbejdere, var de helt overbeviste om, at noget ekstraordinært var ved at ske. Og de satte sig alle ned for at nyde bryllupsmiddagen og den festlige aften i godt fællesskab.

137:4.7 (1529.4) Brudgommens far havde sørget for masser af vin til alle de gæster, der var inviteret til bryllupsfesten, men hvordan kunne han vide, at hans søns bryllup ville blive en begivenhed, der var så tæt forbundet med den forventede manifestation af Jesus som den messianske befrier? Han var henrykt over at få æren af at have den berømte galilæer blandt sine gæster, men inden bryllupsmiddagen var forbi, bragte tjenerne ham den foruroligende nyhed, at vinen var ved at slippe op. Da den formelle middag var slut, og gæsterne slentrede rundt i haven, betroede brudgommens mor Maria, at vinbeholdningen var opbrugt. Og Maria sagde fortrøstningsfuldt: “Vær ikke bekymret—jeg vil tale med min søn. Han vil hjælpe os.” Og sådan dristede hun sig til at tale, på trods af irettesættelsen få timer forinden.

137:4.8 (1529.5) Gennem mange år havde Maria altid henvendt sig til Jesus for at få hjælp i enhver krise i deres hjemmeliv i Nazaret, så det var kun naturligt for hende at tænke på ham på dette tidspunkt. Men denne ambitiøse mor havde endnu andre motiver til at appellere til sin ældste søn ved denne lejlighed. Da Jesus stod alene i et hjørne af haven, kom hans mor hen til ham og sagde: “Min søn, de har ingen

vin.” Og Jesus svarede: “Min gode kvinde, hvad har jeg med det at gøre?” Maria sagde: “Men jeg tror, at din time er kommet; kan du ikke hjælpe os?” Jesus svarede: “Igen erklærer jeg, at jeg ikke er kommet for at gøre tingene på denne måde. Hvorfor plager du mig igen med disse spørgsmål?” Og så brød Maria sammen i tårer og bad ham: “Men, min søn, jeg lovede dem, at du ville hjælpe os; vil du ikke nok gøre noget for mig?” Og så talte Jesus: “Kvinde, hvad har du at gøre med at give sådanne løfter? Se til, at du ikke gør det igen. Vi må i alle ting vente på vor himmelske Faders vilje.”

137:4.9 (1530.1) Maria, Jesu mor, var knust; hun var lamslået! Da hun stod der foran ham ubevægelig med tårerne strømmende ned ad ansigtet, blev Jesu menneskelige hjerte overvældet af medlidenhed med den kvinde, der havde født ham i kødet; og han bøjede sig frem, lagde sin hånd ømt på hendes hoved og sagde: “Så, så, Moder Maria, sørg ikke over mine tilsyneladende hårde ord, for har jeg ikke mange gange fortalt dig, at jeg kun er kommet for at gøre min himmelske Faders vilje? Jeg ville meget gerne gøre det, du beder mig om, hvis det var en del af Faderens vilje—” og Jesus stoppede kort, han tøvede. Maria syntes at fornemme, at der var ved at ske noget. Hun sprang op, kastede armene om halsen på Jesus, kyssede ham og skyndte sig hen til tjenestefolkene, mens hun sagde: “Alt, hvad min søn siger, skal han gøre.” Men Jesus sagde ingenting. Han indså nu, at han allerede havde sagt—eller snarere tænkt—for meget.

137:4.10 (1530.2) Maria dansede af fryd. Hun vidste ikke, hvordan vinen ville blive produceret, men hun troede fuldt og fast på, at hun endelig havde overtalt sin førstefødte søn til at hævde sin autoritet, til at

turde træde frem og gøre krav på sin position og vise sin messianske magt. Og på grund af tilstedeværelsen og tilknytningen af visse universelle kræfter og personligheder, som alle de tilstedeværende var helt uvidende om, blev hun ikke skuffet. Den vin, Maria ønskede sig, og som Jesus, Gud-mennesket, menneskeligt og medfølelse ønskede sig, kom.

137:4.11 (1530.3) Tæt på stod seks vandkander af sten, fyldt med vand, der hver kunne rumme omkring 20 liter. Dette vand var beregnet til senere brug i bryllupsfestens afsluttende renselsesceremonier. Tjenernes tumult omkring disse enorme stenkar, under hans mors travle ledelse, tiltrak sig Jesu opmærksomhed, og da han gik hen til dem, så han, at de tappede vin af dem i kandevis.

137:4.12 (1530.4) Det var efterhånden ved at gå op for Jesus, hvad der var sket. Af alle, der var til stede ved bryllupsfesten i Kana, var Jesus den mest overraskede. Andre havde forventet, at han ville gøre et under, men det var netop, hvad han ikke havde tænkt sig at gøre. Og så huskede Menneskesønnen formaningene fra sin personaliserede Tankeretter i bakkerne. Han fortalte, hvordan Retteren havde advaret ham om, at ingen kraft eller personlighed kunne fratage ham skaberens privilegium om uafhængighed af tid. Ved denne lejlighed var krafttransformatorer, mellemmand og alle andre nødvendige personligheder samlet i nærheden af vandet og andre nødvendige elementer, og i lyset af det udtrykte ønske fra universets suveræne skaber var der ingen vej uden om den øjeblikkelige fremkomst af *vin*. Og denne begivenhed blev gjort dobbelt så sikker, da den

personaliserede Retter havde tilkendegivet, at udførelsen af Sønnens ønske på ingen måde var en overtrædelse af Faderens vilje.

137:4.13 (1530.5) Men det var på ingen måde et mirakel. Ingen naturlov blev ændret, ophævet eller endda overskredet. Der skete ikke andet end en ophævelse af *tiden* i forbindelse med den himmelske samling af de kemiske elementer, der var nødvendige for vinens tilblivelse. Ved denne lejlighed i Kana fremstillede Skaberens agenter vin, ligesom de gør ved almindelige naturlige processer *bortset fra*, at de gjorde det uafhængigt af tid og med indgriben fra overmenneskelige agenter i forbindelse med rummets samling af de nødvendige kemiske ingredienser.

137:4.14 (1531.1) Desuden var det tydeligt, at udførelsen af dette såkaldte mirakel ikke var i modstrid med Paradisfaderens vilje, ellers ville det ikke være sket, eftersom Jesus allerede i alle ting havde underkastet sig Faderens vilje.

137:4.15 (1531.2) Da tjenerne havde tappet denne nye vin og båret den til forloveren, “festens herre,” og da han havde smagt på den, kaldte han på brudgommen og sagde: “Det er skik, at man først sætter den gode vin frem, og når gæsterne har drukket godt, bringer man den ringere vin frem; men du har gemt den bedste vin til den sidste del af festen.”

137:4.16 (1531.3) Maria og Jesu disciple var meget glade for det formodede mirakel, som de troede, Jesus havde udført med vilje, men Jesus trak sig tilbage til en beskyttet krog i haven og tænkte alvorligt over det i et par korte øjeblikke. Til sidst besluttede han, at episoden var uden

for hans personlige kontrol under de givne omstændigheder, og at den var uundgåelig, fordi den ikke var i modstrid med hans Faders vilje. Da han vendte tilbage til folket, betragtede de ham med ærefrygt; de troede alle på ham som Messias. Men Jesus var meget forvirret, for han vidste, at de kun troede på ham på grund af den usædvanlige begivenhed, som de netop uforvarende havde overværet. Igen trak Jesus sig for en tid tilbage til hustaget, så han kunne tænke over det hele.

137:4.17 (1531.4) Jesus forstod nu fuldt ud, at han konstant måtte være på vagt, så hans overbærenhed med sympati og medlidenhed ikke blev ansvarlig for gentagne episoder af denne slags. Ikke desto mindre skete der mange lignende hændelser, før Menneskesønnen tog endelig afsked med sit jordiske liv i kødet.

5. Tilbage i kapernaum

137:5.1 (1531.5) Selv om mange af gæsterne blev til en hel uges bryllupsfest, tog Jesus sammen med sine nyvalgte discipel-apostle—James, Johannes, Andreas, Peter, Filip og Nataniel—af sted meget tidligt næste morgen til Kapernaum uden at tage afsked med nogen. Jesu familie og alle hans venner i Kana var meget bekymrede over, at han så pludseligt forlod dem, og Jude, Jesu yngste bror, begav sig ud for at lede efter ham. Jesus og hans apostle tog direkte til Zebedæus' hjem i Betsaida. På denne rejse talte Jesus om mange ting af betydning for det kommende rige med sine nyvalgte medarbejdere

og advarede dem især om ikke at nævne, at vandet var blevet til vin. Han rådede dem også til at undgå byerne Sepphoris og Tiberias i deres fremtidige arbejde.

137:5.2 (1531.6) Efter aftensmaden den aften, i Zebedæus og Salomes hjem, blev der afholdt en af de vigtigste konferencer i hele Jesu jordiske karriere. Kun de seks apostle var til stede ved dette møde; Jude ankom, da de var ved at skilles. Disse seks udvalgte mænd havde rejst fra Kana til Betsaida sammen med Jesus og gik så at sige på luft. De var levende af forventning og begejstrede ved tanken om at være blevet udvalgt som Menneskesønnens nære medarbejdere. Men da Jesus begyndte at gøre det klart for dem, hvem han var, og hvad hans mission på jorden skulle være, og hvordan den muligvis ville ende, blev de lamslåede. De kunne ikke fatte, hvad han fortalte dem. De var målløse; selv Peter var helt knust. Kun den dybt tænkende Andreas vovede at svare på Jesu rådgivende ord. Da Jesus mærkede, at de ikke forstod hans budskab, da han så, at deres ideer om den jødiske Messias var så fuldstændig krystalliserede, sendte han dem til hvile, mens han gik og talte med sin bror Jude. Og før Jude tog afsked med Jesus, sagde han med megen følelse: "Min far-bror, jeg har aldrig forstået dig. Jeg ved ikke med sikkerhed, om du er, hvad min mor har lært os, og jeg forstår ikke helt det kommende rige, men jeg ved, at du er en mægtig Guds mand. Jeg hørte stemmen ved Jordan, og jeg tror på dig, uanset hvem du er." Og da han havde talt, tog han af sted til sit eget hjem i Magdala.

137:5.3 (1532.1) Den nat sov Jesus ikke. Han tog sine aftenklæder på og sad ude ved søbredden og tænkte og tænkte indtil daggry næste dag.

I de lange timer af denne nat med meditation forstod Jesus, at han aldrig ville være i stand til at få sine tilhængere til at se ham i et andet lys end som den længe ventede Messias. Endelig erkendte han, at der ikke var nogen anden måde at lancere sit budskab om riget på end som opfyldelsen af Johannes' forudsigelse og som den, jøderne ledte efter. Selvom han ikke var den davidiske Messias-type, var han trods alt virkelig opfyldelsen af de profetiske udsagn fra de mere åndeligt indstillede af de gamle seere. Aldrig mere benægtede han helt, at han var Messias. Han besluttede sig for at overlade den endelige opklaring af denne komplicerede situation til udførelsen af Faderens vilje.

137:5.4 (1532.2) Næste morgen spiste Jesus morgenmad sammen med sine venner, men de var ikke særlig muntre. Han talte med dem, og da måltidet var slut, samlede han dem omkring sig og sagde: "Det er min Faders vilje, at vi bliver her et stykke tid. I har hørt Johannes sige, at han kom for at berede vejen for riget; derfor tilkommer det os at afvente afslutningen på Johannes' forkyndelse. Når Menneskesønnens forløber har fuldført sit arbejde, vil vi begynde at forkynde det gode budskab om riget." Han bad sine apostle om at vende tilbage til deres net, mens han gjorde sig klar til at tage med Zebedæus til bådbutikken, idet han lovede at se dem næste dag i synagogen, hvor han skulle tale, og aftalte en konference med dem den sabbatseftermiddag.

6. En sabbatsdags hændelser

137:6.1 (1532.3) Jesu første offentlige optræden efter sin dåb var i synagogen i Kapernaum på en sabbat den 2. marts 26 e.Kr. Synagogen var overfyldt til bristepunktet. Historien om dåben i Jordan blev nu suppleret med de friske nyheder fra Kana om vandet og vinen. Jesus gav ærespladser til sine seks apostle, og sammen med dem sad hans brødre i kødet, James og Jude. Hans mor, som var vendt tilbage til Kapernaum med James aftenen før, var også til stede og sad i kvindeafdelingen i synagogen. Hele forsamlingen var spændt; de forventede at se en ekstraordinær manifestation af overnaturlig kraft, som ville være et passende vidnesbyrd om naturen og autoriteten hos ham, der den dag skulle tale til dem. Men de var dømt til at blive skuffede.

137:6.2 (1532.4) Da Jesus rejste sig, rakte synagogeforstanderen ham skriftrullen, og han læste op fra profeten Esajas: "Så siger Herren: 'Himlen er min trone, og jorden er min fodskammel. Hvor er det hus, du byggede til mig? Og hvor er min bolig? Alt dette har mine hænder skabt,' siger Herren. 'Men ham vil jeg se til, ham, som er fattig og har en sønderknust ånd, og som skælver for mit ord.' Hør Herrens ord, du, som skælver og frygter: 'Dine brødre hadede dig og udstødte dig for mit navns skyld.' Men lad Herren blive herliggjort. Han skal vise sig for jer i glæde, og alle andre skal skamme sig. En røst fra byen, en røst fra templet, en røst fra Herren siger: 'Før hun blev træt, fødte hun; før hendes smerte kom, fødte hun et menneskebarn.' Hvem har hørt noget sådant? Kan man få jorden til at føde på én dag? Eller kan en nation blive født på én gang? Men så siger Herren: 'Se, jeg vil udbrede fred som en flod, og selv hedningernes herlighed skal være

som en strømmende bæk. Som en, hans mor trøster, sådan vil jeg trøste jer. Og I skal blive trøstet selv i Jerusalem. Og når du ser disse ting, skal dit hjerte glæde sig.”

137:6.3 (1533.1) Da han var færdig med denne læsning, gav Jesus rullen tilbage til sin vogter. Før han satte sig ned, sagde han blot: “Vær tålmodige, så skal I se Guds herlighed; sådan skal det også være med alle dem, der bliver hos mig og således lærer at gøre min Faders vilje, som er i himlene.” Og folk gik hjem og undrede sig over, hvad meningen med alt dette var.

137:6.4 (1533.2) Den eftermiddag gik Jesus og hans apostle, sammen med James og Jude, ombord i en båd og sejlede et stykke ned ad kysten, hvor de ankrede op, mens han talte til dem om det kommende rige. Og de forstod mere, end de havde gjort torsdag aften.

137:6.5 (1533.3) Jesus instruerede dem i at genoptage deres normale pligter, indtil “rigets time kommer.” Og for at opmuntre dem viste han et godt eksempel ved regelmæssigt at gå tilbage til arbejdet i bådbutikken. Da Jesus forklarede, at de skulle bruge tre timer hver aften på at studere og forberede sig til deres fremtidige arbejde, sagde han videre: “Vi vil alle blive her omkring, indtil Faderen befaler mig at kalde jer. Hver af jer må nu vende tilbage til sit sædvanlige arbejde, som om intet var hændt. Fortæl ikke nogen om mig, og husk, at mit rige ikke skal komme med larm og glamour, men snarere skal det komme gennem den store forandring, som min Fader vil have skabt i jeres hjerter og i hjerterne på dem, der vil blive kaldet til at slutte sig til jer i rigets råd. I er nu mine venner; jeg stoler på jer, og jeg elsker jer; I vil snart blive mine personlige

medarbejdere. Vær tålmodige, vær blide. Vær altid lydige mod Faderens vilje. Gør jer klar til rigets kald. Mens I vil opleve stor glæde i min Faders tjeneste, bør I også være forberedt på problemer, for jeg advarer jer om, at det kun vil være gennem megen trængsel, at mange vil komme ind i riget. Men de, der har fundet riget, deres glæde vil være fuld, og de skal kaldes de saligste på hele jorden. Men hav ikke falske forhåbninger; verden vil snuble over mine ord. Selv I, mine venner, opfatter ikke fuldt ud, hvad jeg udfolder for jeres forvirrede sind. Tag ikke fejl; vi går ud for at arbejde for en generation af mirakelsøgende. De vil kræve mirakler som bevis på, at jeg er sendt af min Fader, og de vil være langsomme til at anerkende åbenbaringen af min Faders *kærlighed* som legitimation for min mission.”

137:6.6 (1533.4) Den aften, da de var vendt tilbage til landet, før de gik deres vej, stod Jesus ved vandkanten og bad: “Min Fader, jeg takker dig for disse små, som på trods af deres tvivl nu tror. Og for deres skyld har jeg sat mig selv til side for at gøre din vilje. Og må de nu lære at være ét, ligesom vi er ét.”

7. Fire måneder med oplæring

137:7.1 (1533.5) I fire lange måneder—marts, april, maj og juni—fortsatte dette ophold; Jesus holdt over hundrede lange og alvorlige, men muntre og glade, møder med disse seks medarbejdere og sin egen bror James. På grund af sygdom i familien var Jude sjældent i stand

til at deltage i disse timer. James, Jesus' bror, mistede ikke troen på ham, men i disse måneder med forsinkelse og passivitet var Maria tæt på at fortvivle over sin søn. Hendes tro, som havde nået sådanne højder i Kana, sank nu til nye lave niveauer. Hun kunne kun falde tilbage på sit så ofte gentagne udråb: "Jeg kan ikke forstå ham. Jeg kan ikke finde ud af, hvad det hele betyder." Men James' kone gjorde meget for at styrke Marias mod.

137:7.2 (1534.1) I løbet af disse fire måneder lærte disse syv troende, hvoraf den ene var hans egen bror i kødet, Jesus at kende; de vænnede sig til tanken om at leve sammen med dette gudsmenneske. Selvom de kaldte ham Rabbi, var de ved at lære ikke at være bange for ham. Jesus besad den uforlignelige nåde i sin personlighed, som gjorde ham i stand til at leve blandt dem på en sådan måde, at de ikke blev forfærdede over hans guddommelighed. De fandt det virkelig let at være "venner med Gud," Gud inkarneret i skikkelse af dødeligt kød. Denne ventetid satte hele gruppen af troende på en alvorlig prøve. Intet, absolut intet, mirakuløst skete. Dag efter dag gik de i gang med deres almindelige arbejde, mens de aften efter aften sad ved Jesu fødder. Og de blev holdt sammen af hans uforlignelige personlighed og af de nådige ord, han talte til dem aften efter aften.

137:7.3 (1534.2) Denne periode med ventetid og undervisning var især hård for Simon Peter. Han forsøgte gentagne gange at overtale Jesus til at forkynde riget i Galilæa, mens Johannes fortsatte med at forkynde i Judæa. Men Jesu svar til Peter var altid: "Vær tålmodig, Simon. Gør fremskridt. Vi skal nok være klar, når Faderen kalder."

Og Andreas beroligede nu og da Peter med sine mere erfarne og filosofiske råd. Andreas var meget imponeret over Jesu menneskelige naturlighed. Han blev aldrig træt af at tænke over, hvordan en, der kunne leve så tæt på Gud, kunne være så venlig og hensynsfuld over for mennesker.

137:7.4 (1534.3) I hele denne periode talte Jesus kun to gange i synagogen. I slutningen af disse mange ugers ventetid var beretningerne om hans dåb og vinen fra Kana begyndt at forstumme. Og Jesus sørgede for, at der ikke skete flere åbenlyse mirakler i denne periode. Men selvom de levede så stille og roligt i Betsaida, var rapporterne om Jesu mærkelige gøren og laden blevet bragt til Herodes Antipas, som igen sendte spioner ud for at finde ud af, hvad han havde gang i. Men Herodes var mere bekymret for Johannes' forkyndelse. Han besluttede sig for ikke at genere Jesus, hvis arbejde fortsatte så stille og roligt i Kapernaum.

137:7.5 (1534.4) I denne ventetid forsøgte Jesus at lære sine medarbejdere, hvordan de skulle forholde sig til de forskellige religiøse grupper og de politiske partier i Palæstina. Jesu ord var altid: "Vi søger at vinde dem alle, men vi er ikke *af* nogen af dem."

137:7.6 (1534.5) De skriftkloge og rabbinerne blev tilsammen kaldt farisæere. De omtalte sig selv som "embedsbrødrene." På mange måder var de den progressive gruppe blandt jøderne, idet de havde vedtaget mange læresætninger, som ikke tydeligt fandtes i de hebraiske skrifter, såsom troen på de dødes opstandelse, en doktrin, som kun blev nævnt af en senere profet, Daniel.

137:7.7 (1534.6) Saddukæerne bestod af præsteskabet og visse velhavende jøder. De gik ikke så meget op i detaljerne i håndhævelsen af loven. Farisæerne og saddukæerne var i virkeligheden religiøse partier, snarere end sekter.

137:7.8 (1534.7) Essenerne var en ægte religiøs sekt, der opstod under makkabæeroprøret, og hvis krav i nogle henseender var mere krævende end farisæernes. De havde overtaget mange persiske overbevisninger og praksisser, levede som et broderskab i klostre, afstod fra ægteskab og havde alting til fælles. De specialiserede sig i læren om engle.

137:7.9 (1535.1) Zeloterne var en gruppe intense jødiske patrioter. De gik ind for, at alle metoder var berettigede i kampen for at undslippe det romerske åg.

137:7.10 (1535.2) Herodianerne var et rent politisk parti, der gik ind for frigørelse fra det direkte romerske styre ved at genoprette det herodianske dynasti.

137:7.11 (1535.3) Midt i Palæstina boede samaritanerne, som "jøderne ikke havde noget at gøre med," selv om de havde mange synspunkter, der lignede den jødiske lære.

137:7.12 (1535.4) Alle disse partier og sekter, inklusive det mindre nasiræiske broderskab, troede på Messias' snarlige komme. De ledte alle efter en national frelser. Men Jesus var meget positiv og gjorde det klart, at han og hans disciple ikke ville alliere sig med nogen af

disse tankegange eller praksisser. Menneskesønnen skulle hverken være nasiræer eller essener.

137:7.13 (1535.5) Mens Jesus senere pålagde apostlene at gå ud, som Johannes havde gjort, og forkynde evangeliet og undervise de troende, lagde han vægt på proklamationen af “det gode budskab om Himmeriget.” Han indprentede altid sine medarbejdere, at de skulle “vise kærlighed, medfølelse og sympati.” Han lærte tidligt sine tilhængere, at Himmeriget var en åndelig oplevelse, der havde at gøre med Guds trone i menneskers hjerter.

137:7.14 (1535.6) Mens de således opholdt sig, før de begyndte på deres aktive offentlige forkyndelse, tilbragte Jesus og de syv to aftener hver uge i synagogen med at studere de hebraiske skrifter. I de senere år, efter perioder med intenst offentligt arbejde, så apostlene tilbage på disse fire måneder som de mest værdifulde og udbytterige af hele deres samvær med Mesteren. Jesus lærte disse mænd alt, hvad de kunne assimilere. Han begik ikke den fejl at undervise dem for meget. Han skabte ikke forvirring ved at præsentere sandheden for langt ud over deres evne til at forstå.

8. Prædiken om guds rige

137:8.1 (1535.7) På sabbatten den 22. juni, kort før de tog ud på deres første prædikentur, og omkring ti dage efter Johannes’ fængsling, indtog Jesus synagogens prædikestol for anden gang, siden han bragte sine apostle til Kapernaum.

137:8.2 (1535.8) Et par dage før denne prædiken om “Riget,” da Jesus var på arbejde i bådværkstedet, bragte Peter ham nyheden om Johannes’ arrestation. Jesus lagde sit værktøj fra sig igen, tog sit forklæde af og sagde til Peter: “Faderens time er kommet. Lad os gøre os klar til at forkynde evangeliet om riget.”

137:8.3 (1535.9) Jesus gjorde sit sidste arbejde på tømmerbænken denne tirsdag den 18. juni år 26 e.Kr. Peter skyndte sig ud af værkstedet, og midt på eftermiddagen havde han samlet alle sine medarbejdere og efterladt dem i en lund ved kysten og gik ud for at lede efter Jesus. Men han kunne ikke finde ham, for Mesteren var gået til en anden lund for at bede. Og de så ham ikke før sent om aftenen, da han vendte tilbage til Zebedæus’ hus og bad om mad. Næste dag sendte han sin bror James af sted for at bede om lov til at tale i synagogen den kommende sabbat. Og synagogeforstanderen blev meget glad for, at Jesus igen var villig til at lede gudstjenesten.

137:8.4 (1536.1) Før Jesus holdt denne mindeværdige prædiken om Guds rige, den første prætentiose indsats i hans offentlige karriere, læste han disse passager fra Skriften: “I skal være for mig et kongerige af præster, et helligt folk. Jahve er vores dommer, Jahve er vores lovgiver, Jahve er vores konge; han vil frelse os. Jahve er min konge og min Gud. Han er en stor konge over hele jorden. Kærlighed er over Israel i dette rige. Velsignet være Herrens herlighed, for han er vores konge.”

137:8.5 (1536.2) Da han var færdig med at læse, sagde Jesus:

137:8.6 (1536.3) “Jeg er kommet for at forkynde oprettelsen af Faderens rige. Og dette rige skal omfatte tilbedende sjæle af jøder og ikke-jøder, rige og fattige, frie og trælle, for min Fader respekterer ikke personer; hans kærlighed og hans barmhjertighed er over alle.

137:8.7 (1536.4) “Faderen i himlen sender sin ånd for at bo i menneskers sind, og når jeg har afsluttet mit arbejde på jorden, skal Sandhedens Ånd også udgydes over alt kød. Og min Faders ånd og Sandhedens Ånd skal grundfæste jer i det kommende rige med åndelig forståelse og guddommelig retfærdighed. Mit rige er ikke af denne verden. Menneskesønnen vil ikke føre hære frem i kamp for at etablere en magtfuld trone eller et rige af verdslig herlighed. Når mit rige er kommet, skal I kende Menneskesønnen som Fredsprinsen, åbenbaringen af den evige Fader. Denne verdens børn kæmper for oprettelsen og udvidelsen af denne verdens riger, men mine disciple skal komme ind i Himmeriget ved deres moralske beslutninger og ved deres åndelige sejre; og når de først er kommet derind, skal de finde glæde, retfærdighed og evigt liv.

137:8.8 (1536.5) “De, der først søger at komme ind i riget og dermed begynder at stræbe efter en ædel karakter som min fars, skal snart besidde alt andet, der er nødvendigt. Men jeg siger jer i al oprigtighed: Hvis I ikke søger ind i riget med et lille barns tro og tillidsfulde afhængighed, vil I på ingen måde få adgang.

137:8.9 (1536.6) “Lad jer ikke narre af dem, der kommer og siger, at her er riget, eller der er riget, for min Faders rige drejer sig ikke om synlige og materielle ting. Og dette rige er endda nu iblandt jer, for hvor Guds ånd underviser og leder menneskets sjæl, der er i

virkeligheden Himmeriget. Og dette Guds rige er retfærdighed, fred og glæde i Helligånden.

137:8.10 (1536.7) “Johannes døbte jer ganske vist som et tegn på omvendelse og til forladelse af jeres synder, men når I kommer ind i det himmelske rige, vil I blive døbt med Helligånden.

137:8.11 (1536.8) “I min Faders rige skal der hverken være jøder eller hedninger, kun dem, der søger fuldkommenhed gennem tjeneste, for jeg erklærer, at den, der vil være stor i min Faders rige, først skal blive tjener for alle. Hvis du er villig til at tjene dine medmennesker, skal du sidde sammen med mig i mit rige, ligesom jeg, ved at tjene i skabningens lighed, nu skal sidde sammen med min Fader i hans rige.

137:8.12 (1536.9) “Dette nye rige er som et frø, der vokser i den gode jord på en mark. Det opnår ikke fuld frugt hurtigt. Der er et tidsinterval mellem etableringen af riget i menneskets sjæl og den time, hvor riget modner til den fulde frugt af evig retfærdighed og evig frelse.

137:8.13 (1536.10) “Og dette rige, som jeg forkynnder jer, er ikke et rige med magt og overflod. Himmeriget er ikke et spørgsmål om kød og drikke, men snarere et liv i fremadskridende retfærdighed og stigende glæde i den fuldkomne tjeneste for min Fader, som er i himlene. For har Faderen ikke sagt om sine børn i verden: ‘Det er min vilje, at de til sidst skal være fuldkomne, ligesom jeg er fuldkommen.’

137:8.14 (1537.1) “Jeg er kommet for at forkynde det glade budskab om riget. Jeg er ikke kommet for at lægge en tung byrde på dem, der vil ind i dette rige. Jeg forkynnder den nye og bedre vej, og de, der er i

stand til at gå ind i det kommende rige, skal nyde den guddommelige hvile. Og uanset hvad det vil koste dig i denne verden, uanset hvilken pris du må betale for at komme ind i Himmeriget, vil du modtage mangefold mere glæde og åndelig fremgang i denne verden og i den kommende tidsalder evigt liv.

137:8.15 (1537.2) “Indgangen til Faderens rige venter ikke på marcherende hære, på væltede riger i denne verden eller på at bryde fangernes åg. Himmeriget er nær, og alle, der går ind i det, skal finde rigelig frihed og glædelig frelse.

137:8.16 (1537.3) “Dette rige er et evigt herredømme. De, der går ind i riget, skal stige op til min Fader; de vil helt sikkert nå hans herligheds højre hånd i Paradis. Og alle, der kommer ind i himlenes rige, skal blive Guds sønner, og i den kommende tidsalder skal de også stige op til Faderen. Og jeg er ikke kommet for at kalde dem, der vil være retfærdige, men syndere og alle, der hungrer og tørster efter den guddommelige fuldkommenheds retfærdighed.

137:8.17 (1537.4) “Johannes kom og prædikede omvendelse for at forberede jer til riget; nu er jeg kommet og forkynder troen, Guds gave, som prisen for at komme ind i Himmeriget. Hvis I blot vil tro på, at min Fader elsker jer med en uendelig kærlighed, så er I i Guds rige.”

137:8.18 (1537.5) Da han havde talt sådan, satte han sig ned. Alle, der hørte ham, blev forbløffede over hans ord. Hans disciple undrede sig. Men folket var ikke parat til at modtage de gode nyheder fra dette gudsmenneskes læber. Omkring en tredjedel af dem, der hørte ham, troede på budskabet, selv om de ikke helt kunne forstå det; omkring

en tredjedel forberedte sig i deres hjerter på at afvise et sådant rent åndeligt koncept for det forventede rige, mens den resterende tredjedel ikke kunne forstå hans lære, og mange troede virkelig, at han “var ved siden af sig selv.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 137](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 139](#) >>

Kapitel 138

Træningen Af Rigets Budbringere

138:0.1 (1538.1) EFTER at have holdt prædikenen om “Riget” kaldte Jesus de seks apostle sammen den eftermiddag og begyndte at afsløre sine planer om at besøge byerne omkring Galilæas Sø. Hans brødre James og Jude var meget sårede, fordi de ikke var blevet kaldt til denne konference. Indtil da havde de anset sig selv for at tilhøre Jesu inderkreds af medarbejdere. Men Jesus planlagde ikke at have nogen nære slægtninge som medlemmer af dette korps af apostoliske ledere af riget. Denne undladelse af at inkludere James og Jude blandt de få udvalgte, sammen med hans tilsyneladende afstandtagen fra sin mor lige siden oplevelsen i Kana, var udgangspunktet for en stadig større kløft mellem Jesus og hans familie. Denne situation fortsatte gennem hele hans offentlige virke—de var meget tæt på at afvise ham—og disse forskelle blev ikke helt fjernet før efter hans død og opstandelse. Hans mor vaklede konstant mellem holdninger af svingende tro og håb og stigende følelser af

skuffelse, ydmygelse og fortvivlelse. Kun Ruth, den yngste, forblev urokkeligt loyal over for sin far-bror.

138:0.2 (1538.2) Indtil efter opstandelsen havde hele Jesu familie meget lidt at gøre med hans tjeneste. Hvis en profet ikke er uden ære undtagen i sit eget land, er han ikke uden forståelse undtagen i sin egen familie.

1. De sidste instruktioner

138:1.1 (1538.3) Den næste dag, søndag den 23. juni år 26 e.Kr., gav Jesus sine sidste instruktioner til de seks. Han bad dem om at gå ud to og to for at forkynde det glade budskab om riget. Han forbød dem at døbe og frarådede offentlig forkyndelse. Han fortsatte med at forklare, at han senere ville tillade dem at prædike offentligt, men at han i en periode og af mange grunde ønskede, at de skulle få praktisk erfaring med at omgås deres medmennesker personligt. Jesus havde til hensigt at gøre deres første tur helt og holdent til *personligt arbejde*. Selvom denne meddelelse var noget af en skuffelse for apostlene, så de alligevel, i det mindste delvist, Jesu grund til at begynde proklamationen af riget på denne måde, og de startede af et godt hjerte og med tillidsfuld entusiasme. Han sendte dem af sted to og to, James og Johannes til Kheresa, Andrew og Peter til Kapernaum, mens Philip og Nathaniel tog til Tarikea.

138:1.2 (1538.4) Før de begyndte de første to ugers tjeneste, meddelte Jesus dem, at han ønskede at ordinere tolv apostle til at fortsætte

arbejdet i riget efter sin afgang, og han bemyndigede hver af dem til at vælge en mand blandt sine tidlige konvertitter til medlemskab af det planlagte apostelkorps. Johannes tog ordet og spurgte: “Men Mester, vil disse seks mænd komme ind i vores midte og dele alle ting ligeligt med os, der har været sammen med dig siden Jordan og har hørt al din undervisning som forberedelse til dette, vores første arbejde for riget?” Og Jesus svarede: “Ja, Johannes, de mænd, du vælger, skal blive ét med os, og du skal lære dem alt, hvad der hører riget til, ligesom jeg har lært dig.” Efter at have talt sådan forlod Jesus dem.

138:1.3 (1539.1) De seks skiltes ikke for at gå til deres arbejde, før de havde udvekslet mange ord i diskussionen om Jesu instruktion om, at hver af dem skulle vælge en ny apostel. Andreas’ råd sejrede til sidst, og de gik i gang med deres arbejde. Andreas sagde i al væsentlighed: “Mesteren har ret; vi er for få til at udføre dette arbejde. Der er brug for flere lærere, og Mesteren har vist os stor tillid, idet han har betroet os at vælge disse seks nye apostle.” Denne morgen, da de skiltes for at gå til deres arbejde, var der en smule skjult depression i hvert hjerte. De vidste, at de ville komme til at savne Jesus, og ud over deres frygt og frygtsomhed var det ikke sådan, de havde forestillet sig, at Himmeriget ville blive indviet.

138:1.4 (1539.2) Det blev aftalt, at de seks skulle arbejde i to uger og derefter vende tilbage til Zebedæus hjem til et møde. Imens gik Jesus over til Nazaret for at besøge Joseph, Simon og andre familiemedlemmer, der boede i nabolaget. Jesus gjorde alt, hvad der var menneskeligt muligt, og det var i overensstemmelse med hans

dedikation til at gøre Faderens vilje, for at bevare sin families tillid og hengivenhed. I denne forbindelse gjorde han sin fulde pligt og mere.

138:1.5 (1539.3) Mens apostlene var ud på denne mission, tænkte Jesus meget på Johannes, der nu var i fængsel. Det var en stor fristelse for ham at bruge sine potentielle beføjelser til at frigive Johannes, men igen, han holdt sig til “vente på Faderens vilje.”

2. Valget af de seks apostle

138:2.1 (1539.4) Denne første missionstur for de seks var en stor succes. De opdagede alle den store værdi af direkte og personlig kontakt med mennesker. De vendte tilbage til Jesus i en større erkendelse af, at religion, når alt kommer til alt, er et rent og skært spørgsmål om *personlig erfaring*. De begyndte at fornemme, hvor sultne de almindelige mennesker var efter at høre ord om religiøs trøst og åndeligt godt humør. Da de samledes om Jesus, ville de alle tale med det samme, men Andreas overtog ledelsen, og mens han kaldte på dem en efter en, aflagde de deres formelle rapport til Mesteren og præsenterede deres nomineringer til de seks nye apostle.

138:2.2 (1539.5) Efter at hver mand havde præsenteret sit valg til de nye apostelembeder, bad Jesus alle de andre om at stemme om nomineringen; således blev alle seks af de nye apostle formelt accepteret af alle de seks ældre. Derefter meddelte Jesus, at de alle ville besøge disse kandidater og give dem kaldet til tjeneste.

138:2.3 (1539.6) De nyligt udvalgte apostle var:

138:2.4 (1539.7) 1. *Mattæus Levi*, toldopkræver fra Kapernaum, som havde sit kontor lige øst for byen, nær grænsen til Batanea. Han blev udvalgt af Andreas.

138:2.5 (1539.8) 2. *Thomas Didymus*, en fisker fra Tarikea og tidligere tømrer og stenhugger i Gadara. Han blev udvalgt af Filip.

138:2.6 (1539.9) 3. *James Alpheus*, en fisker og landmand fra Kheresa; Han blev udvalgt af James Zebedæus.

138:2.7 (1539.10) 4. *Judas Alpheus*, tvillingebror til James Alpheus, også en fisker, blev udvalgt af Johannes Zebedæus.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelotes* var en høj officer i zeloternes patriotiske organisation, en position, som han opgav for at slutte sig til Jesu apostle. Før han sluttede sig til zeloterne, havde Simon været købmand. Han blev udvalgt af Peter.

138:2.9 (1540.2) 6. *Judas Iskariot* var eneste søn af velhavende jødiske forældre, der boede i Jeriko. Han var blevet knyttet til Johannes Døberen, og hans saddukæiske forældre havde slået hånden af ham. Han ledte efter arbejde i disse egne, da Jesu apostle fandt ham, og hovedsageligt på grund af hans erfaring med økonomi inviterede Nathaniel ham til at slutte sig til dem. Judas Iskariot var den eneste jøde blandt de tolv apostle.

138:2.10 (1540.3) Jesus tilbragte en hel dag sammen med de seks, besvarede deres spørgsmål og lyttede til detaljerne i deres beretninger, for de havde mange interessante og udbytterige oplevelser at fortælle. De så nu visdommen i Mesterens plan om at

sende dem ud for at arbejde på en stille og personlig måde, før de gik i gang med deres mere prætentiose offentlige indsats.

3. Udnævnelsen af mattæus og simon

138:3.1 (1540.4) Den næste dag gik Jesus og de seks hen for at besøge Mattæus, toldopkræveren. Mattæus ventede på dem efter at have gjort regnskabet op og gjort klar til at overdrage sit embede til sin bror. Da de nærmede sig toldboden, trådte Andreas frem sammen med Jesus, som så ind i Mattæus' ansigt og sagde: "Følg mig." Og han rejste sig og gik hjem til sit hus sammen med Jesus og apostlene.

138:3.2 (1540.5) Mattæus fortalte Jesus om den banket, han havde arrangeret til den aften, i hvert fald at han ønskede at give en sådan middag til sin familie og sine venner, hvis Jesus ville godkende det og indvillige i at være æresgæst. Og Jesus nikkede ja. Peter tog derefter Mattæus til side og forklarede, at han havde inviteret en Simon til at slutte sig til apostlene og sikret sig hans samtykke til, at Simon også blev budt til denne fest.

138:3.3 (1540.6) Efter en middag i Mattæus' hus tog de alle sammen med Peter hen for at besøge Simon Zeloten, som de fandt på hans gamle forretningssted, der nu blev drevet af hans nevø. Da Peter førte Jesus op til Simon, hilste Mesteren på den iltre patriot og sagde blot: "Følg mig."

138:3.4 (1540.7) De vendte alle tilbage til Mattæus' hjem, hvor de talte meget om politik og religion indtil aftensmåltidet. Levis familie havde længe været involveret i forretninger og skatteopkrævning, og derfor ville mange af de gæster, Mattæus indbød til denne banket, være blevet betegnet som "toldere og syndere" af farisæerne.

138:3.5 (1540.8) På den tid, hvor en fremtrædende person blev budt på en sådan festmiddag, var det skik, at alle interesserede blev hængende i festlokalet for at iagttage gæsterne, mens de spiste, og for at lytte til æresmændenes samtaler og taler. Derfor var de fleste af Kapernaums farisæere til stede ved denne lejlighed for at observere Jesu opførsel ved denne usædvanlige sociale sammenkomst.

138:3.6 (1540.9) Som middagen skred frem, steg glæden blandt de spisende til nye højder, og alle havde det så fantastisk, at farisæerne, der så på, i deres hjerter begyndte at kritisere Jesus for hans deltagelse i en så let og ubekymret affære. Senere på aftenen, da de holdt taler, gik en af de mere ondskabsfulde farisæere så vidt som til at kritisere Jesu opførsel over for Peter og sagde: "Hvor vover du at lære, at denne mand er retfærdig, når han spiser med toldere og syndere og dermed låner sin tilstedeværelse til sådanne scener af skødesløs fornøjelse." Peter hviskede denne kritik til Jesus, før han udtalte afskedsvelsignelsen over de forsamlede. Da Jesus begyndte at tale, sagde han: "Når jeg kommer her i aften for at byde Mattæus og Simon velkommen til vores fællesskab, er jeg glad for at være vidne til jeres lethed og sociale gode humør, men I bør glæde jer endnu mere, fordi mange af jer vil finde adgang til det kommende åndens rige, hvor I i højere grad skal nyde de gode ting i Himmeriget. Og til

jer, der står og kritiserer mig i jeres hjerter, fordi jeg er kommet her for at more mig med disse venner, så lad mig sige, at jeg er kommet for at forkynde glæde for de socialt undertrykte og åndelig frihed for de moralske fanger. Behøver jeg at minde jer om, at de, der er raske, ikke har brug for en læge, men snarere de, der er syge? Jeg er ikke kommet for at kalde de retfærdige, men synderne.”

138:3.7 (1541.1) Og det var i sandhed et mærkeligt syn i hele jødedommen: at se en mand med en retfærdig karakter og ædle følelser blande sig frit og frejdigt med almindelige mennesker, selv med en irreligiøs og nydelsessyg skare af toldere og påståede syndere. Simon Zelotes ønskede at holde en tale ved denne sammenkomst i Mattæus’ hus, men Andreas, som vidste, at Jesus ikke ønskede, at det kommende rige skulle blive forvekslet med zeloternes bevægelse, overtalte ham til at afholde sig fra at komme med nogen offentlige bemærkninger.

138:3.8 (1541.2) Jesus og apostlene blev den aften i Mattæus’ hus, og da folk gik hjem, talte de kun om én ting: Jesu godhed og venlighed.

4. Udnævnelsen af tvillingerne

138:4.1 (1541.3) Om morgenen tog de alle ni med båd over til Kheresa for at udføre den formelle kaldelse af de næste to apostle, James og Judas, tvillingsønner af Alpheus, de nominerede af James og Johannes Zebedæus. Fisker-tvillingerne ventede Jesus og hans apostle og stod derfor og ventede på dem på stranden. James

Zebedæus præsenterede Mesteren for fiskerne fra Kheresa, og Jesus så på dem, nikkede og sagde: "Følg mig."

138:4.2 (1541.4) Den eftermiddag, som de tilbragte sammen, instruerede Jesus dem fuldt ud om at deltage i festlige sammenkomster og afsluttede sine bemærkninger med at sige: "Alle mennesker er mine brødre. Min Far i himlen foragter ikke noget væsen, vi har skabt. Himmeriget er åbent for alle mænd og kvinder. Intet menneske kan lukke barmhjertighedens dør for enhver sulten sjæl, der søger at få adgang til den. Vi vil sidde til bords med alle, der ønsker at høre om riget. Som vores Fader i himlen ser ned på mennesker, er de alle ens. Nægt derfor ikke at bryde brød med farisæer eller syndere, saddukæere eller toldere, romere eller jøder, rige eller fattige, frie eller trælle. Rigets dør er vidt åben for alle, der ønsker at kende sandheden og finde Gud."

138:4.3 (1541.5) Den aften blev tvillingebrødrene optaget i den apostoliske familie ved et simpelt aftensmåltid i Alpheus' hjem. Senere på aftenen gav Jesus sine apostle deres første lektion, der handlede om de urene ånders oprindelse, natur og skæbne, men de kunne ikke forstå betydningen af det, han fortalte dem. De fandt det meget let at elske og beundre Jesus, men meget svært at forstå mange af hans læresætninger.

138:4.4 (1542.1) Efter en nats hvile tog hele gruppen, der nu talte elleve personer, med båd over til Tarikea.

5. Udnævnelsen af Thomas og Judas

138:5.1 (1542.2) Fiskeren Thomas og vandringsmanden Judas mødte Jesus og apostlene ved fiskerbådens landingsplads i Tarikea, og Thomas førte gruppen til sit hjem i nærheden. Filip præsenterede nu Thomas som sin kandidat til apostelembedet, og Nathaniel præsenterede Judas Iskariot, judæeren, til en lignende ære. Jesus så på Thomas og sagde: "Thomas, du mangler tro, men alligevel tager jeg imod dig. Følg mig." Til Judas Iskariot sagde Mesteren: "Judas, vi er alle af ét kød, og når jeg modtager dig i vores midte, beder jeg om, at du altid vil være loyal over for dine galilæiske brødre. Følg mig."

138:5.2 (1542.3) Da de havde forfrisket sig, tog Jesus de tolv til side i en periode for at bede med dem og undervise dem i Helligåndens natur og virke, men igen forstod de stort set ikke betydningen af de vidunderlige sandheder, som han forsøgte at lære dem. En ville forstå et punkt, og en ville forstå et andet, men ingen af dem kunne rumme hele hans undervisning. De begik altid den fejl at forsøge at passe Jesu nye evangelium ind i deres gamle religiøse trosformer. De kunne ikke fatte, at Jesus var kommet for at forkynde et nyt evangelium om frelse og for at etablere en ny måde at finde Gud på; de opfattede ikke, at han *var* en ny åbenbaring af Faderen i himlen.

138:5.3 (1542.4) Den næste dag lod Jesus sine tolv apostle være helt alene; han ønskede, at de skulle lære hinanden at kende, og at de skulle være alene for at tale om det, han havde lært dem. Mesteren

vendte tilbage til aftensmåltidet, og i løbet af de efterfølgende timer talte han med dem om serafernes tjeneste, og nogle af apostlene forstod hans lære. De hvilede sig en nat, og næste dag tog de af sted med båd til Kapernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedæus og Salome var taget hen for at bo hos deres søn David, så deres store hjem kunne overdrages til Jesus og hans tolv apostle. Her tilbragte Jesus en stille sabbat med sine udvalgte budbringere; han skitserede omhyggeligt planerne for at forkynde riget og forklarede fuldt ud vigtigheden af at undgå ethvert sammenstød med de civile myndigheder, idet han sagde: "Hvis de civile magthavere skal irettesættes, så overlad den opgave til mig. Sørg for, at I ikke kritiserer kejseren eller hans tjenere." Det var den samme aften, at Judas Iskariot tog Jesus til side for at spørge, hvorfor der ikke blev gjort noget for at få Johannes ud af fængslet. Og Judas var ikke helt tilfreds med Jesu holdning.

6. En uge af intensiv uddannelse

138:6.1 (1542.6) Den næste uge var afsat til et program med intens træning. Hver dag blev de seks nye apostle lagt i hænderne på deres respektive udnævner til en grundig gennemgang af alt, hvad de havde lært og oplevet som forberedelse til arbejdet i riget. De ældre apostle gennemgik omhyggeligt, til gavn for de seks yngre, Jesu lære indtil da. Om aftenen samledes de alle i Zebedæus' have for at modtage Jesu undervisning.

138:6.2 (1542.7) Det var på dette tidspunkt, at Jesus indførte en helligdag midt på ugen til hvile og rekreation. Og de fulgte denne plan om afslapning en dag hver uge i resten af hans materielle liv. Som en generel regel fortsatte de aldrig deres almindelige aktiviteter om onsdagen. På denne ugentlige helligdag tog Jesus som regel væk fra dem og sagde: “Mine børn, gå ud og leg en dag. Hvil jer fra det hårde arbejde i riget og nyd den forfriskning, der kommer af at vende tilbage til jeres tidligere kald eller af at opdage nye former for fritidsaktiviteter.” Selvom Jesus i denne periode af sit jordiske liv faktisk ikke krævede denne hviledag, rettede han sig efter denne plan, fordi han vidste, at det var bedst for hans menneskelige medarbejdere. Jesus var læreren—Mesteren; hans medarbejdere var hans elever—disciple.

138:6.3 (1543.1) Jesus bestræbte sig på at gøre det klart for sine apostle forskellen mellem hans lære og *hans liv blandt dem* og de lærdomme, som senere kunne tænkes at opstå *om* ham. Jesus sagde: “Mit rige og evangeliet i forbindelse hermed skal være det vigtigste indhold af jeres budskab. Forvild jer ikke ud på et sidespor ved at prædike *om* mig og om *min* undervisning. At forkynde evangeliet om riget, og beret om min åbenbaring af Faderen i himlen, men bliv ikke vildledt ind på afveje hvilket betyder at skabe legender og opbygge en kult relaterede tro og lærdomme *om* min tro og lærdomme.” Men igen forstod de det ikke, hvorfor han talte således, og ingen vovede at spørge, hvorfor han underviste dem om dette.

138:6.4 (1543.2) I denne tidlige lære forsøgte Jesus så vidt muligt at undgå kontroverser med sine apostle, bortset fra dem, der

involverede forkerte opfattelser af hans Far i himlen. I alle sådanne sager tøvede han aldrig med at korrigere fejlagtige overbevisninger. Der var kun *et* motiv i Jesu liv på Urantia efter dåben, og det var en bedre og sandere åbenbaring af hans Paradisiske Fader; han var pioneren for den nye og bedre vej til Gud, troens og kærlighedens vej. Hans evige formaning til apostlene var: “Gå ud og søg efter synderne; find de nedtrykte og trøst de ængstelige.”

138:6.5 (1543.3) Jesus havde en perfekt forståelse af situationen. Han havde ubegrænset magt, som han kunne have brugt for at fremme sin mission, men han var helt tilfreds med de midler og personligheder, som de fleste mennesker ville have anset for at være utilstrækkelig, og betragtet som ubetydelig. Han var engageret i en mission af enorme dramatiske muligheder, men han insisterede på, at gøre sin Faders anliggender i den roligste og mest uddramatisk måde. Han undgik omhyggeligt al opvisning af magt. Hans plan var nu, i hvert fald i flere måneder at arbejde stille og roligt med sine apostle i området omkring Genesaret Sø.

7. En ny skuffelse

138:7.1 (1543.4) Jesus havde planlagt en stille missionskampagne på fem måneders personligt arbejde. Han fortalte ikke apostlene, hvor længe det skulle vare; de arbejdede fra uge til uge. Og tidligt på denne første dag i ugen, netop som han var ved at meddele dette til sine tolv apostle, kom Simon Peter, James Zebedee og Judas Iskariot for at

have en privat samtale med ham. Peter tog Jesus til side og dristede sig til at sige: “Mester, vi kommer på opfordring af vores medarbejdere for at spørge, om tiden ikke nu er moden til at træde ind i riget. Og vil du forkynde riget i Kapernaum, eller skal vi videre til Jerusalem? Og hvornår skal vi hver især lære, hvilke stillinger vi skal indtage sammen med dig i etableringen af riget—” og Peter ville have fortsat med at stille yderligere spørgsmål, men Jesus løftede en formanende hånd og stoppede ham. Og Jesus vinkede de andre apostle, der stod i nærheden, til at slutte sig til dem og sagde: “Mine små børn, hvor længe skal jeg bære over med jer! Har jeg ikke gjort det klart for jer, at mit rige ikke er af denne verden? Jeg har sagt til jer mange gange, at jeg ikke er kommet for at sidde på Davids trone, og hvordan kan det være, at I nu spørger, hvilken plads I hver især skal indtage i Faderens rige? Kan I ikke se, at jeg har kaldt jer som ambassadører for et åndeligt rige? Forstår I ikke, at I snart, meget snart, skal repræsentere mig i verden og i forkyndelsen af riget, ligesom jeg nu repræsenterer min Fader, som er i himlen? Kan det være, at jeg har udvalgt jer og instrueret jer som budbringere af riget, og alligevel forstår I ikke naturen og betydningen af dette kommende rige med guddommelig overhøjhed i menneskers hjerter? Mine venner, hør på mig endnu en gang. Forvis jer fra tanken om, at mit rige er et magtfuldt styre eller et herlighedsregime. Ja, al magt i himlen og på jorden vil i øjeblikket blive givet i mine hænder, men det er ikke Faderens vilje, at vi skal bruge denne guddommelige gave til at forherlige os selv i denne tidsalder. I en anden tidsalder skal I virkelig sidde sammen med mig i magt og herlighed, men det

tilkommer os nu at underkaste os Faderens vilje og gå ud i ydmyg lydighed for at udføre hans bud på jorden.”

138:7.2 (1544.1) Endnu en gang var hans medarbejdere chokerede, lamslåede. Jesus sendte dem væk to og to for at bede og bad dem om at vende tilbage til ham ved middagstid. På denne afgørende formiddag søgte de hver især at finde Gud, og hver især forsøgte de at opmuntre og styrke den anden, og de vendte tilbage til Jesus, som han havde bedt dem om.

138:7.3 (1544.2) Jesus fortalte dem nu om Johannes' komme, dåben i Jordan, bryllupsfesten i Kana, den nylige udvælgelse af de seks og hans egne kødelige brødres tilbagetrækning fra dem, og advarede dem om, at rigets fjende også ville forsøge at trække dem væk. Efter denne korte, men alvorlige samtale rejste apostlene sig alle, under Peters ledelse, for at erklære deres evige hengivenhed til deres Mester og for at love deres urokkelige loyalitet over for riget, som Thomas udtrykte det: “Over for dette kommende rige, uanset hvad det er, og selv om jeg ikke helt forstår det.” De troede alle virkelig *på Jesus*, selv om de ikke helt forstod hans lære.

138:7.4 (1544.3) Jesus spurgte dem nu, hvor mange penge de havde, og han spurgte også, hvad de havde sørget for til deres familier. Da det viste sig, at de næppe havde penge nok til at forsørge sig selv i to uger, sagde han: “Det er ikke min Faders vilje, at vi skal begynde vores arbejde på denne måde. Vi vil blive her ved havet i to uger og fiske eller gøre, hvad vore hænder finder på at gøre; og i mellemtiden skal I under ledelse af Andreas, den første udvalgte apostel, organisere jer på en sådan måde, at I kan sørge for alt, hvad der er

nødvendigt i jeres fremtidige arbejde, både for den nuværende personlige tjeneste, og også når jeg senere vil ordinere jer til at forkynde evangeliet og undervise de troende.” De blev alle meget opmuntrede af disse ord; dette var deres første klare og positive antydning af, at Jesus senere havde til hensigt at gå ind i en mere aggressiv og prætentios offentlig indsats.

138:7.5 (1544.4) Apostlene brugte resten af dagen på at perfektionere deres organisation og gøre klar til morgendagens fiskeri med både og net, for de havde alle besluttet sig for at hellige sig fiskeriet; de fleste af dem havde været fiskere, selv Jesus var en erfaren bådfører og fisker. Mange af de både, som de brugte de næste par år, havde Jesus selv bygget. Og det var gode og sødygtige både.

138:7.6 (1544.5) Jesus opfordrede dem til at hellige sig fiskeriet i to uger og tilføjede: “Og så skal I gå ud og blive menneskefiskere.” De fiskede i tre grupper, og Jesus tog ud med en ny gruppe hver aften. Og de nød alle Jesus så meget! Han var en god fisker, en munter ledsager og en inspirerende ven; jo mere de arbejdede sammen med ham, jo mere elskede de ham. En dag sagde Mattæus: “Jo mere man forstår nogle mennesker, jo mindre beundrer man dem, men denne mand, jo mindre jeg forstår ham, jo mere elsker jeg ham.”

138:7.7 (1545.1) Denne plan med at fiske i to uger og gå ud for at udføre personligt arbejde for riget i to uger blev fulgt i mere end fem måneder, selv til slutningen af dette år 26 e.Kr. indtil efter ophøret af de særlige forfølgelser, der var blevet rettet mod Johannes’ disciple efter hans fængsling.

8. De tolv første arbejde

138:8.1 (1545.2) Efter at have afhændet de to ugers fiskefangst delte Judas Iskariot, som var valgt til at være kasserer for de tolv, de apostoliske midler i seks lige store portioner, idet der allerede var afsat midler til forsørgelse af afhængige familier. Og så omkring midten af august, i år 26 e.Kr., gik de ud to og to til de arbejdsområder, som Andreas havde tildelt dem. De første to uger gik Jesus ud med Andreas og Peter, de næste to uger med James og Johannes, og så videre med de andre par i den rækkefølge, de havde valgt. På den måde var han i stand til at gå ud mindst én gang med hvert par, før han kaldte dem sammen til begyndelsen af deres offentlige tjeneste.

138:8.2 (1545.3) Jesus lærte dem at forkynde syndernes forladelse gennem *troen på Gud* uden bod eller offer, og at Faderen i himlen elsker alle sine børn med den samme evige kærlighed. Han påbød sine apostle at afholde sig fra at diskutere:

138:8.3 (1545.4) 1. Johannes Døberens arbejde og fængsling.

138:8.4 (1545.5) 2. Stemmen ved dåben. Jesus sagde: “Kun dem, der hørte stemmen kan nævne det. Tal kun om, hvad du har hørt fra mig, ikke rygter.”

138:8.5 (1545.6) 3. Da vandet blev til vin i Kana. Jesus gav dem et alvorligt påbud og sagde: “Fortæl ikke nogen om vandet og vinen.”

138:8.6 (1545.7) De havde en vidunderlig tid i løbet af disse fem-seks måneder, hvor de arbejdede som fiskere hver anden uge og derved tjente penge nok til at forsørge sig selv i felten i hver af de efterfølgende to ugers missionsarbejde for riget.

138:8.7 (1545.8) Almindelige mennesker undrede sig over Jesu og hans apostles undervisning og tjeneste. Rabbinerne havde længe lært jøderne, at de uvidende ikke kunne være fromme eller retfærdige. Men Jesu apostle var både fromme og retfærdige; alligevel var de gladelig uvidende om meget af rabbinernes lærdom og verdens visdom.

138:8.8 (1545.9) Jesus gjorde det klart for sine apostle, at der var forskel på omvendelse ved såkaldte gode gerninger, som jøderne underviste i, og den sindelagsændring ved tro—den nye fødsel—som han krævede som prisen for adgang til riget. Han lærte sine apostle, at *tro* var den eneste forudsætning for at komme ind i Faderens rige. Johannes havde lært dem “omvendelse—at flygte fra den kommende vrede.” Jesus lærte: “Troen er den åbne dør ind til Guds nuværende, fuldkomne og evige kærlighed.” Jesus talte ikke som en profet, en, der kommer for at forkynde Guds ord. Han syntes at tale om sig selv som en, der har autoritet. Jesus forsøgte at aflede deres opmærksomhed fra at søge mirakler til at finde en ægte og personlig oplevelse i tilfredsstillelsen og visheden om, at Guds ånd af kærlighed og frelsende nåde bor i dem.

138:8.9 (1545.10) Disciplene lærte tidligt, at Mesteren havde en dyb respekt og sympati for *ethvert* menneske, han mødte, og de var meget imponerede over denne ensartede og uforanderlige

hensyntagen, som han så konsekvent gav alle slags mænd, kvinder og børn. Han kunne holde pause midt i en dybsindig tale for at gå ud på vejen og tale til en forbipasserende kvinde, der bar på en byrde af krop og sjæl. Han kunne afbryde en alvorlig konference med sine apostle for at fraternisere med et barn, der trængte sig på. Intet virkede nogensinde så vigtigt for Jesus som det *individuelle menneske*, der tilfældigvis befandt sig i hans umiddelbare nærhed. Han var mester og lærer, men han var mere—han var også en ven og nabo, en forstående kammerat.

138:8.10 (1546.1) Selvom Jesus' offentlige undervisning hovedsageligt bestod af lignelser og korte taler, underviste han altid sine apostle ved hjælp af spørgsmål og svar. Han holdt altid en pause for at besvare oprigtige spørgsmål under sine senere offentlige taler.

138:8.11 (1546.2) Apostlene var først chokerede over, men vænnede sig hurtigt til, Jesu behandling af kvinder; han gjorde det meget klart for dem, at kvinder skulle have samme rettigheder som mænd i riget.

9. Fem prøvende måneder

138:9.1 (1546.3) Denne noget monotone periode med skiftevis fiskeri og personligt arbejde viste sig at være en opslidende oplevelse for de tolv apostle, men de udholdt prøven. Med al deres brok, tvivl og forbigående utilfredshed forblev de tro mod deres løfter om hengivenhed og loyalitet over for Mesteren. Det var deres personlige

samvær med Jesus i disse måneder med prøvelser, der gjorde ham så kær for dem, at de alle (undtagen Judas Iskariot) forblev loyale og tro mod ham, selv i de mørke timer under retssagen og korsfæstelsen. Rigtige mænd kunne simpelthen ikke forlade en æret lærer, der havde levet så tæt på dem og havde været dem så hengiven, som Jesus havde. I de mørke timer under Mesterens død blev al fornuft, dømmekraft og logik i disse apostles hjerter tilsidesat til fordel for én ekstraordinær menneskelig følelse—den højeste følelse af venskab-loyalitet. Disse fem måneders arbejde med Jesus fik apostlene til hver især at betragte ham som den bedste *ven*, de havde i hele verden. Og det var denne menneskelige følelse, og ikke hans fantastiske lære eller vidunderlige gerninger, der holdt dem sammen indtil efter opstandelsen og fornyelsen af proklamationen af evangeliet om riget.

138:9.2 (1546.4) Ikke alene var disse måneder med stille arbejde en stor prøvelse for apostlene, en prøvelse, som de overlevede, men denne periode med offentlig inaktivitet var en stor prøvelse for Jesu familie. Da Jesus var parat til at gå i gang med sit offentlige arbejde, havde hele hans familie (undtagen Ruth) praktisk talt forladt ham. Kun få gange forsøgte de at komme i kontakt med ham igen, og da var det for at overtale ham til at tage med dem hjem, for de var tæt på at tro, at han var ude af sig selv. De kunne simpelthen ikke gennemskue hans filosofi eller fatte hans lære; det var alt for meget for dem af hans eget kød og blod.

138:9.3 (1546.5) Apostlene udførte deres personlige arbejde i Kapernaum, Betsaida-Julias, Horasin, Gerasa, Hippos, Magdala, Kana, Betlehem i

Galilæa, Jotapata, Rama, Safed, Gishala, Gadara og Abila. Ud over disse byer arbejdede de i mange landsbyer og på landet. Ved slutningen af denne periode havde de tolv udarbejdet ret tilfredsstillende planer for, hvordan de skulle tage sig af deres respektive familier. De fleste af apostlene var gift, og nogle havde flere børn, men de havde sørget for at forsørge deres familie på en sådan måde, at de med lidt hjælp fra de apostoliske fonde kunne bruge hele deres energi på Mesterens arbejde uden at skulle bekymre sig om deres familiers økonomiske velfærd.

10. De tolv organisation

138:10.1 (1547.1) Apostlene organiserede sig tidligt på følgende måder:

138:10.2 (1547.2) 1. Andreas, den først valgte apostel, blev udpeget som formand og leder for de tolv.

138:10.3 (1547.3) 2. Peter, James og Johannes blev udnævnt til Jesu personlige ledsagere. De skulle være hos ham dag og nat, tage sig af hans fysiske og andre behov og ledsage ham på de natlige vågenætter med bøn og mystisk fællesskab med Faderen i himlen.

138:10.4 (1547.4) 3. Filip blev gjort til forvalter af gruppen. Det var hans pligt at sørge for mad og sørge for, at de besøgende, og til tider også de mange tilhørere, fik noget at spise.

138:10.5 (1547.5) 4. Nathaniel vågede over behovene hos de 12's familier. Han modtog regelmæssige rapporter om behovene hos hver enkelt apostels familie og sendte hver uge penge til dem, der havde brug for det, efter at have anmodet Judas, kassereren, om det.

138:10.6 (1547.6) 5. Mattæus var det apostoliske korps' finansmand. Det var hans pligt at sørge for, at budgettet balancerede, og at pengekassen blev fyldt op. Hvis midlerne til gensidig støtte ikke var til stede, hvis der ikke blev modtaget donationer nok til at opretholde gruppen, var Mattæus bemyndiget til at beordre de tolv tilbage til deres net for en tid. Men det var aldrig nødvendigt, efter at de var begyndt deres offentlige arbejde; han havde altid tilstrækkelige midler i kassererens hænder til at finansiere deres aktiviteter.

138:10.7 (1547.7) 6. Thomas var leder af rejseplanen. Det påhvilede ham at arrangere indkvartering og generelt udvælge steder til undervisning og forkyndelse og derved sikre en jævn og hurtig rejseplan.

138:10.8 (1547.8) 7. James og Judas, Alpheus' tvillingsønner, blev sat til at lede folkemængden. Det var deres opgave at udnævne et tilstrækkeligt antal assisterende indviede, så de kunne opretholde ro og orden blandt folkemængden under forkyndelsen.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Zelotes fik ansvaret for rekreation og leg. Han styrede onsdagsprogrammerne og forsøgte også at sørge for et par timers afslapning og adspredelse hver dag.

138:10.10 (1547.10) 9. Judas Iskariot blev udnævnt til kasserer. Han bar tasken. Han betalte alle udgifter og førte regnskaberne. Han lavede budgetoverslag for Mattæus fra uge til uge og lavede også ugentlige rapporter til Andreas. Judas udbetalte penge med Andreas' tilladelse.

138:10.11 (1547.11) På denne måde fungerede de tolv fra deres tidlige organisering til tidspunktet for den reorganisering, der blev nødvendig, da forræderen Judas forlod dem. Mesteren og hans discipel-apostle fortsatte på denne enkle måde indtil søndag den 12. januar år 27, hvor han kaldte dem sammen og formelt ordinerede dem som ambassadører for riget og forkyndere af dets glade budskab. Og kort efter forberedte de sig på at tage til Jerusalem og Judæa på deres første offentlige forkyndelsestur.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 138](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 140](#) >>

Kapitel 139

De Tolv Apostle

139:0.1 (1548.1) DET ER et veltalende vidnesbyrd om charmen og retfærdigheden i Jesu jordiske liv, at kun én forlod ham, selv om han gentagne gange knuste sine apostles håb og rev alle deres ambitioner om personlig ophøjelse i stykker.

139:0.2 (1548.2) Apostlene lærte af Jesus om himlenes rige, og Jesus lærte meget af dem om menneskenes rige, den menneskelige natur, som den lever på Urantia og i de andre evolutionære verdener i tid og rum. Disse tolv mænd repræsenterede mange forskellige typer af menneskeligt temperament, og de var ikke blevet gjort *ens* ved skoling. Mange af disse galilæiske fiskere bar på tunge stammer af ikke-jødisk blod som et resultat af tvangsomvendelsen af den ikke-jødiske befolkning i Galilæa hundrede år tidligere.

139:0.3 (1548.3) Man må ikke begå den fejl at betragte apostlene som helt uvidende og ulærde. Alle, undtagen tvillingerne Alpheus, havde gået i synagogeskolen og var blevet grundigt oplært i de hebraiske skrifter

og i meget af datidens viden. Syv af dem havde gået i synagogeskolen i Kapernaum, og der fandtes ingen bedre jødiske skoler i hele Galilæa.

139:0.4 (1548.4) Når jeres optegnelser omtaler disse budbringere fra kongeriget som “uvidende og ulærde,” var det for at formidle ideen om, at de var lægfolk, ulærde i rabbinernes lærdom og utrænede i metoderne til rabbinsk fortolkning af Skriften. De manglede en såkaldt højere uddannelse. I moderne tid ville de helt sikkert blive betragtet som uuddannede, og i nogle samfundskredse endda som ukultiverede. En ting er sikkert: De havde ikke alle været igennem det samme stive og stereotype uddannelsesprogram. Fra ungdomsårene og frem havde de haft hver deres oplevelse af at lære at leve.

1. Andreas, den først udvalgte

139:1.1 (1548.5) Andreas, formand for det apostoliske korps i kongeriget, blev født i Kapernaum. Han var det ældste barn i en familie på fem—ham selv, hans bror Simon og tre søstre. Hans far, som nu var død, havde været partner med Zebedæus i fisketørringsvirksomheden i Betsaida, Kapernaums fiskerihavn. Da han blev apostel, var Andreas ugift, men boede sammen med sin gifte bror, Simon Peter. Begge var fiskere og partnere med James og Johannes, Zebedæus’ sønner.

139:1.2 (1548.6) I 26 e.Kr., det år han blev valgt som apostel, var Andreas 33 år, et helt år ældre end Jesus og den ældste af apostlene. Han

stammede fra en fremragende slægt og var den dygtigste mand af de tolv. Bortset fra talekunsten var han sine medarbejdere overlegen i næsten alle tænkelige evner. Jesus gav aldrig Andreas et kælenavn, en broderlig betegnelse. Men selv om apostlene snart begyndte at kalde Jesus Mester, så betegnede de også Andreas med et udtryk, der svarer til høvding.

139:1.3 (1549.1) Andreas var en god organisator, men en endnu bedre administrator. Han var en af de fire apostle i inderkredsen, men hans udnævnelse af Jesus til leder af den apostoliske gruppe gjorde det nødvendigt for ham at forblive i tjeneste hos sine brødre, mens de tre andre nød et meget tæt fællesskab med Mesteren. Helt til det sidste forblev Andreas leder af det apostoliske korps.

139:1.4 (1549.2) Selvom Andreas aldrig var en effektiv prædikant, var han en effektiv personlig arbejder, og han var den første missionær i riget, idet han som den første udvalgte apostel straks bragte sin bror, Simon, til Jesus, som senere blev en af de største prædikanter i riget. Andreas var den største tilhænger af Jesu politik med at bruge programmet for personligt arbejde som et middel til at træne de tolv som budbringere for riget.

139:1.5 (1549.3) Uanset om Jesus underviste apostlene privat eller prædikede for folkemængden, var Andreas som regel med på, hvad der foregik; han var en forstående leder og en effektiv administrator. Han traf en hurtig beslutning i enhver sag, han blev gjort opmærksom på, medmindre han mente, at problemet lå uden for hans autoritet, i hvilket tilfælde han ville tage det direkte til Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andreas og Peter var meget forskellige i karakter og temperament, men det må for evigt tages til indtægt for dem, at de kom glimrende ud af det med hinanden. Andreas var aldrig jaloux på Peters oratoriske evner. Det er ikke ofte, man ser en ældre mand af Andreas' type udøve en så stor indflydelse på en yngre og talentfuld bror. Andreas og Peter så aldrig ud til at være det mindste jaloux på hinandens evner eller præstationer. Sent om aftenen på pinsedagen, da to tusind sjæle blev føjet til riget, hovedsageligt på grund af Peters energiske og inspirerende forkyndelse, sagde Andreas til sin bror: "Det kunne jeg ikke gøre, men jeg er glad for, at jeg har en bror, der kunne." Hvortil Peter svarede: "Og hvis ikke du havde ført mig til Mesteren og ved din standhaftighed *holdt* mig hos ham, ville jeg ikke have været her for at gøre dette." Andreas og Peter var undtagelserne fra reglen og beviste, at selv brødre kan leve fredeligt sammen og arbejde effektivt sammen.

139:1.7 (1549.5) Efter pinse var Peter berømt, men det irriterede aldrig den ældre Andreas, at han resten af sit liv blev præsenteret som "Simon Peters bror."

139:1.8 (1549.6) Af alle apostlene var Andreas den bedste til at bedømme mennesker. Han vidste, at der var problemer under opsejling i Judas Iskariots hjerte, selv da ingen af de andre havde mistanke om, at der var noget galt med deres kasserer; men han fortalte ingen af dem om sin frygt. Andreas' store tjeneste for riget var at rådgive Peter, James og Johannes om valget af de første missionærer, der blev sendt ud for at forkynde evangeliet, og også at rådgive disse tidlige ledere om organiseringen af rigets administrative anliggender. Andreas havde

en stor evne til at opdage de skjulte ressourcer og latente talenter hos unge mennesker.

139:1.9 (1549.7) Meget kort tid efter Jesu himmelfart begyndte Andreas at skrive en personlig optegnelse over mange af sin afdøde Mesters ord og gerninger. Efter Andreas' død blev der lavet andre kopier af denne private optegnelse, som cirkulerede frit blandt de første lærere i den kristne kirke. Disse Andreas' uformelle notater blev efterfølgende redigeret, ændret og tilføjet, indtil de udgjorde en ret fortløbende fortælling om Mesterens liv på jorden. Den sidste af disse få ændrede og tilrettede kopier blev ødelagt af en brand i Alexandria omkring hundrede år efter, at originalen blev skrevet af den første udvalgte af de tolv apostle.

139:1.10 (1550.1) Andreas var en mand med klar indsigt, logisk tænkning og faste beslutninger, hvis store karakterstyrke bestod i hans fantastiske stabilitet. Hans temperamentsmæssige handicap var hans manglende entusiasme; han undlod mange gange at opmuntre sine medarbejdere med velovervejet ros. Og denne tilbageholdenhed med at rose sine venners værdige præstationer voksede ud af hans afsky for smiger og uærlighed. Andreas var en af disse allround, jævne, selvskabte og succesrige mænd med beskedne forhold.

139:1.11 (1550.2) Alle apostlene elskede Jesus, men det er stadig sandt, at hver af de tolv blev draget mod ham på grund af et bestemt personlighedstræk, som appellerede særligt til den enkelte apostel. Andreas beundrede Jesus på grund af hans konsekvente oprigtighed, hans upåvirkede værdighed. Når mennesker først kendte Jesus, blev

de besat af trangen til at dele ham med deres venner; de ønskede virkelig, at hele verden skulle kende ham.

139:1.12 (1550.3) Da de senere forfølgelser endelig spredte apostlene fra Jerusalem, rejste Andreas gennem Armenien, Lilleasien og Makedonien, og efter at have bragt mange tusinde ind i riget, blev han endelig pågrebet og korsfæstet i Patrae i Achaia. Der gik to hele dage, før denne robuste mand døde på korset, og i løbet af disse tragiske timer fortsatte han effektivt med at forkynde det glade budskab om frelsen i Himmeriget.

2. Simon peter

139:2.1 (1550.4) Da Simon sluttede sig til apostlene, var han tredive år gammel. Han var gift, havde tre børn og boede i betsaida, nær Kapernaum. Hans bror, Andreas, og hans kones mor boede sammen med ham. Både Peter og Andreas var fiskere blandt Zebedæus' sønner.

139:2.2 (1550.5) Mesteren havde kendt Simon i nogen tid, før Andreas præsenterede ham som den anden af apostlene. Da Jesus gav Simon navnet Peter, gjorde han det med et smil; det skulle være en slags kælenavn. Simon var velkendt af alle sine venner som en uberegnelig og impulsiv fyr. Senere lagde Jesus dog en ny og vigtig betydning i dette let tildelte kælenavn.

139:2.3 (1550.6) Simon Peter var en impulsiv mand, en optimist. Han var vokset op med, at han frit kunne give sig hen til stærke følelser; han kom konstant i vanskeligheder, fordi han vedblev med at tale uden at tænke. Denne form for tankeløshed skabte også ustandselige problemer for alle hans venner og medarbejdere og var årsagen til, at han modtog mange milde irettesættelser fra sin Mester. Den eneste grund til, at Peter ikke fik flere problemer på grund af sin tankeløse tale, var, at han meget tidligt lærte at tale mange af sine planer og skemaer igennem med sin bror, Andreas, før han vovede at komme med offentlige forslag.

139:2.4 (1550.7) Peter var en flydende taler, veltalende og dramatisk. Han var også en naturlig og inspirerende leder af mennesker, en hurtig tænk, men ikke en dybsindig tænk. Han stillede mange spørgsmål, flere end alle apostlene tilsammen, og selvom de fleste af disse spørgsmål var gode og relevante, var mange af dem tankeløse og tåbelige. Peter havde ikke et dybt sind, men han kendte sit sind ret godt. Han var derfor en mand med hurtige beslutninger og pludselige handlinger. Mens andre talte i deres forbløffelse over at se Jesus på stranden, sprang Peter i vandet og svømmede i land for at møde Mesteren.

139:2.5 (1551.1) Det træk, som Peter beundrede mest hos Jesus, var hans overjordiske ømhed. Peter blev aldrig træt af at betragte Jesu overbærenhed. Han glemte aldrig lektionen om at tilgive den skyldige, ikke bare syv gange, men halvfjerds og syv gange. Han tænkte meget på disse indtryk af Mesterens tilgivende karakter i de

mørke og dystre dage, der fulgte umiddelbart efter hans tankeløse og utilsigtede fornægtelse af Jesus i ypperstepræstens gård.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter var foruroligende vaklende; han kunne pludselig svinge fra den ene yderlighed til den anden. Først nægtede han at lade Jesus vaske sine fødder, og da han hørte Mesterens svar, bad han om at blive vasket over det hele. Men når alt kommer til alt, vidste Jesus, at Peters fejl var i hovedet og ikke i hjertet. Han var en af de mest uforklarlige kombinationer af mod og fejhed, der nogensinde har levet på jorden. Hans store karakterstyrke var loyalitet og venskab. Peter elskede virkelig og oprigtigt Jesus. Og på trods af denne tårnhøje styrke i hengivenhed var han så ustabil og omskiftelig, at han tillod en tjenestepige at drille ham til at fornægte sin Herre og Mester. Peter kunne modstå forfølgelse og enhver anden form for direkte angreb, men han visnede og krympede sig for latterliggørelse. Han var en modig soldat, når han stod over for et frontalt angreb, men han var en frygtindgydende kujon, når han blev overrasket med et angreb bagfra.

139:2.7 (1551.3) Peter var den første af Jesu apostle, der trådte frem for at forsvare Filips arbejde blandt samaritanerne og Paulus blandt ikke-jøderne; men senere i Antiokia vendte han om, da han blev konfronteret med latterliggørende judaister, og trak sig midlertidigt tilbage fra ikke-jøderne, kun for at bringe den frygtløse fordømmelse af Paulus ned over sit hoved.

139:2.8 (1551.4) Han var den første af apostlene, der helhjertet bekendte sig til Jesu kombinerede menneskelighed og guddommelighed, og den første—bortset fra Judas—der fornægtede ham. Peter var ikke så

meget en drømmer, men han kunne ikke lide at stige ned fra ekstasens skyer og den dramatiske overbærenheds entusiasme til virkelighedens enkle og jordnære verden.

139:2.9 (1551.5) Da han fulgte Jesus, bogstaveligt og i overført betydning, førte han enten an i processionen eller også fulgte han efter—“i følge på lang afstand.” Men han var den fremragende prædikant blandt de tolv; han gjorde mere end nogen anden mand, bortset fra Paulus, for at etablere riget og sende dets budbringere til de fire verdenshjørner i én generation.

139:2.10 (1551.6) Efter sine overilede fornægtelser af Mesteren fandt han sig selv, og med Andreas' sympatiske og forstående vejledning ledte han igen vejen tilbage til fiskenettene, mens apostlene ventede på at finde ud af, hvad der skulle ske efter korsfæstelsen. Da han var helt sikker på, at Jesus havde tilgivet ham, og vidste, at han var blevet modtaget tilbage i Mesterens fold, brændte rigets ild så stærkt i hans sjæl, at han blev et stort og frelsende lys for tusinder, der sad i mørket.

139:2.11 (1551.7) Efter at have forladt Jerusalem, og før Paulus blev den ledende ånd blandt de ikke-jødiske kristne menigheder, rejste Peter meget og besøgte alle menighederne fra Babylon til Korinth. Han besøgte og tjente endda mange af de menigheder, som Paulus havde oprejst. Selvom Peter og Paulus var meget forskellige i temperament og uddannelse, selv i teologi, arbejdede de harmonisk sammen om opbygningen af menighederne i deres senere år.

139:2.12 (1552.1) Noget af Peters stil og undervisning fremgår af de prædikener, der delvist er nedskrevet af Lukas og i Markusevangeliet. Hans energiske stil kom bedre til udtryk i hans brev, der er kendt som Peters første brev; det var i hvert fald sandt, før det senere blev ændret af en Paulus-discipel.

139:2.13 (1552.2) Men Peter blev ved med at begå den fejl at forsøge at overbevise jøderne om, at Jesus trods alt virkelig var den jødiske Messias. Lige indtil sin dødsdag fortsatte Simon Peter med at lide af forvirring i sit sind mellem begreberne Jesus som den jødiske Messias, Kristus som verdens forløser og Menneskesønnen som åbenbaringen af Gud, hele menneskehedens kærlige Far.

139:2.14 (1552.3) Peters kone var en meget dygtig kvinde. I årevis arbejdede hun acceptabelt som medlem af kvindekorpset, og da Peter blev drevet ud af Jerusalem, ledsagede hun ham på alle hans rejser til menighederne og på alle hans missionsudflugter. Og den dag, hendes berømte mand opgav sit liv, blev hun kastet for de vilde dyr i arenaen i Rom.

139:2.15 (1552.4) Og således drog denne mand, Peter, en af Jesu fortrolige, en af inderkredsen, ud fra Jerusalem og forkyndte det glade budskab om riget med styrke og herlighed, indtil hele hans tjeneste var fuldført; og han betragtede sig selv som modtageren af høje æresbevisninger, da hans fangevogtere informerede ham om, at han skulle dø, som hans Mester var død—på korset. Og således blev Simon Peter korsfæstet i Rom.

3. James zebedæus

139:3.1 (1552.5) James, den ældste af de to apostelsønner af Zebedæus, som Jesus kaldte “tordenens sønner,” var tredive år gammel, da han blev apostel. Han var gift, havde fire børn og boede tæt på sine forældre i udkanten af Kapernaum, Betsaida. Han var fisker og udøvede sit erhverv sammen med sin yngre bror Johannes og i selskab med Andreas og Simon. James og hans bror Johannes havde den fordel, at de havde kendt Jesus længere end nogen af de andre apostle.

139:3.2 (1552.6) Denne dygtige apostel var en temperamentsmæssig selvmodsigelse; han syntes virkelig at have to naturer, som begge var drevet af stærke følelser. Han var særligt hidsig, når hans indignation først var helt vakt. Han havde et iltet temperament, når det først var blevet tilstrækkeligt provokeret, og når stormen var ovre, havde han altid for vane at retfærdiggøre og undskyldte sin vrede under påskud af, at den udelukkende var et udtryk for retfærdig indignation. Bortset fra disse periodiske vredesudbrud var James personlighed meget lig Andreas. Han havde ikke Andreas diskretion eller indsigt i den menneskelige natur, men han var en meget bedre taler. Næst efter Peter, medmindre det var Mattæus, var James den bedste offentlige taler blandt de tolv.

139:3.3 (1552.7) Selv om James på ingen måde var humørsyg, kunne han være stille og fåmælt den ene dag og en meget god taler og

historiefortæller den næste. Han talte som regel frit med Jesus, men blandt de tolv var han i dagevis den tavse mand. Hans eneste store svaghed var disse perioder med uforklarlig tavshed.

139:3.4 (1552.8) Det enestående træk ved James' personlighed var hans evne til at se alle sider af en sag. Af alle de tolv var han den, der kom tættest på at fatte den virkelige betydning af Jesu undervisning. Også han var i starten langsom til at forstå Mesterens mening, men før de var færdige med deres træning, havde han fået en enestående opfattelse af Jesu budskab. James var i stand til at forstå en bred vifte af den menneskelige natur; han kom godt ud af det med den alsidige Andreas, den impulsive Peter og hans selvbeherskede bror Johannes.

139:3.5 (1553.1) Selv om James og Johannes havde deres problemer med at arbejde sammen, var det inspirerende at se, hvor godt de kom ud af det med hinanden. Det lykkedes ikke helt så godt for dem som for Andreas og Peter, men de klarede sig meget bedre, end man normalt ville forvente af to brødre, især så stædige og beslutsomme brødre. Men hvor mærkeligt det end kan synes, var disse to Zebedæussønner meget mere tolerante over for hinanden, end de var over for fremmede. De havde stor hengivenhed for hinanden; de havde altid været glade legekammerater. Det var disse "tordenens sønner", der ønskede at kalde ild ned fra himlen for at ødelægge de samaritanere, der formastede sig til at vise manglende respekt for deres Mester. Men James' alt for tidlige død ændrede i høj grad hans yngre bror Johannes' hidsige temperament.

139:3.6 (1553.2) Det træk ved Jesus, som Jakob beundrede mest, var Mesterens sympatiske hengivenhed. Jesu forstående interesse for de små og de store, de rige og de fattige, appellerede meget til ham.

139:3.7 (1553.3) James Zebedee var en velafbalanceret tænker og planlægger. Sammen med Andreas var han en af de mere besindige i den apostoliske gruppe. Han var en energisk person, men havde aldrig travlt. Han var et fremragende modspil til Peter.

139:3.8 (1553.4) Han var beskeden og uddramatisk, en daglig tjener, en uprætentiøs arbejder, der ikke søgte nogen særlig belønning, når han først havde forstået noget af den virkelige betydning af riget. Og selv i historien om James og Johannes mor, der bad om, at hendes sønner måtte få plads ved Jesu højre og venstre hånd, skal man huske, at det var moderen, der bad om det. Og da de tilkendegav, at de var parate til at påtage sig et sådant ansvar, bør det anerkendes, at de var bevidste om de farer, der fulgte med Mesterens formodede oprør mod den romerske magt, og at de også var villige til at betale prisen. Da Jesus spurgte, om de var klar til at drikke bægeret, svarede de, at det var de. Og hvad angår James, var det bogstaveligt talt sandt—han drak bægeret sammen med Mesteren, eftersom han var den første af apostlene, der oplevede martyrdøden, da han tidligt blev dræbt med sværdet af Herodes Agrippa. James var således den første af de tolv, der ofrede sit liv på kongerigets nye kamplinje. Herodes Agrippa frygtede James mere end alle de andre apostle. Han var ganske vist ofte stille og tavs, men han var modig og beslutsom, når hans overbevisning blev vakt og udfordret.

139:3.9 (1553.5) James levede sit liv fuldt ud, og da enden kom, bar han sig selv med en sådan nåde og styrke, at selv hans anklager og stikker, som overværede hans retssag og henrettelse, blev så rørt, at han skyndte sig væk fra stedet, hvor James døde, for at slutte sig til Jesu disciple.

4. Johannes zebedæus

139:4.1 (1553.6) Da han blev apostel, var Johannes 24 år gammel og den yngste af de tolv. Han var ugift og boede hos sine forældre i Betsaida; han var fisker og arbejdede sammen med sin bror James i partnerskab med Andreas og Peter. Både før og efter han blev apostel, fungerede Johannes som Jesu personlige agent i forhold til Mesterens familie, og han fortsatte med at bære dette ansvar, så længe Maria, Jesu mor, levede.

139:4.2 (1553.7) Eftersom Johannes var den yngste af de tolv og så tæt knyttet til Jesus i hans familieanliggender, var han meget kær for Mesteren, men man kan ikke med sandhed sige, at han var “den discipel, som Jesus elskede.” Man ville næppe mistænke en så storsindet personlighed som Jesus for at være skyldig i at favorisere, at elske en af sine apostle mere end de andre. Det faktum, at Johannes var en af Jesu tre personlige hjælpere, gav yderligere farve til denne fejlagtige idé, for ikke at nævne, at Johannes, sammen med sin bror James, havde kendt Jesus længere end de andre.

139:4.3 (1554.1) Peter, James og John blev udpeget som personlige hjælpere for Jesus, kort efter at de var blevet apostle. Kort efter udvælgelsen af de tolv og på det tidspunkt, hvor Jesus udpegede Andreas til at fungere som leder af gruppen, sagde han til ham: “Og nu ønsker jeg, at du udpeger to eller tre af dine medarbejdere til at være sammen med mig og blive ved min side, til at trøste mig og tage sig af mine daglige behov.” Og Andreas fandt det bedst at udvælge de næste tre førstevalgte apostle til denne særlige opgave. Han ville gerne selv have meldt sig frivilligt til en sådan velsignet tjeneste, men Mesteren havde allerede givet ham sin opgave, så han bad straks Peter, James og Johannes om at knytte sig til Jesus.

139:4.4 (1554.2) Johannes Zebedæus havde mange dejlige karaktertræk, men et, der ikke var så dejligt, var hans overdrevne, men normalt godt skjulte indbildskhed. Hans lange samvær med Jesus skabte mange og store forandringer i hans karakter. Denne indbildskhed blev stærkt formindsket, men efter at være blevet gammel og mere eller mindre barnlig, dukkede denne selvagtelse til en vis grad op igen, så da han var engageret i at lede Nathan i skrivningen af det evangelium, der nu bærer hans navn, tøvede den gamle apostel ikke gentagne gange med at omtale sig selv som “disciplen, som Jesus elskede.” I betragtning af, at Johannes kom tættere på at være Jesu ven end noget andet jordisk menneske, at han var hans udvalgte personlige repræsentant i så mange anliggender, er det ikke mærkeligt, at han skulle være kommet til at betragte sig selv som “den discipel, som Jesus elskede,” da han helt sikkert vidste, at han var den discipel, som Jesus så ofte stolede på.

139:4.5 (1554.3) Det stærkeste træk i Johannes' karakter var hans pålidelighed; han var hurtig og modig, trofast og hengiven. Hans største svaghed var denne karakteristiske indbildskhed. Han var det yngste medlem af sin fars familie og den yngste i den apostoliske gruppe. Måske var han bare en smule forkælet; måske var han blevet gjort lidt for meget til grin. Men de senere års Johannes var en helt anden type person end den selvbeundrende og egenrådige unge mand, der blev en del af Jesu apostelgruppe, da han var 24.

139:4.6 (1554.4) De egenskaber ved Jesus, som Johannes satte mest pris på, var Mesterens kærlighed og uselviskhed; disse træk gjorde et sådant indtryk på ham, at hele hans efterfølgende liv blev domineret af følelsen af kærlighed og broderlig hengivenhed. Han talte om kærlighed og skrev om kærlighed. Denne "tordenens søn" blev "kærlighedens apostel," og i Efesos, da den gamle biskop ikke længere kunne stå på prædikestolen og prædike, men måtte bæres til kirken i en stol, og da han ved gudstjenestens afslutning blev bedt om at sige et par ord til de troende, var hans eneste udtalelse i årevis: "Mine små børn, elsk hinanden."

139:4.7 (1554.5) Johannes var en mand af få ord, undtagen når hans temperament var ophidset. Han tænkte meget, men sagde kun lidt. Da han blev ældre, blev hans temperament mere afdæmpet, bedre kontrolleret, men han overvandt aldrig sin modvilje mod at tale; han mestrede aldrig helt denne tilbageholdenhed. Men han var begavet med en bemærkelsesværdig og kreativ fantasi.

139:4.8 (1555.1) Der var en anden side af Johannes, som man ikke ville forvente at finde hos denne stille og indadvendte type. Han var noget fordomsfuld og ualmindeligt intolerant. I den henseende var han og James meget ens—de ønskede begge at nedkalde ild fra himlen over hovederne på de respektløse samaritanere. Da Johannes stødte på nogle fremmede, der underviste i Jesu navn, forbød han dem straks. Men han var ikke den eneste af de tolv, der var plaget af denne form for et selvværd og en overlegenhedsbevidsthed.

139:4.9 (1555.2) Johannes' liv blev enormt påvirket af synet af Jesus, der gik rundt uden et hjem, da han vidste, hvor trofast han havde sørget for sin mor og familie. Johannes havde også dyb sympati med Jesus på grund af hans families manglende forståelse for ham, og han var klar over, at de gradvist trak sig væk fra ham. Hele denne situation, sammen med at Jesus altid overlod sit mindste ønske til Faderens vilje i himlen, og hans daglige liv i ubetinget tillid, gjorde et så dybt indtryk på Johannes, at det skabte markante og permanente ændringer i hans karakter, ændringer, som manifesterede sig gennem hele hans efterfølgende liv.

139:4.10 (1555.3) Johannes havde et køligt og dristigt mod, som kun få af de andre apostle besad. Han var den eneste apostel, der fulgte med Jesus den nat, han blev arresteret, og som turde følge sin Mester helt ind i dødens gab. Han var til stede og tæt på lige til den sidste jordiske time og udførte trofast sin tillid med hensyn til Jesu mor og var klar til at modtage yderligere instruktioner, som måtte blive givet i de sidste øjeblikke af Mesterens dødelige eksistens. En ting er sikkert, Johannes var helt igennem pålidelig. Johannes sad som regel

på Jesu højre side, når de tolv spiste. Han var den første af de tolv, der virkelig og fuldt ud troede på opstandelsen, og han var den første, der genkendte Mesteren, da han kom til dem på stranden efter sin opstandelse.

139:4.11 (1555.4) Denne søn af Zebedæus var meget tæt knyttet til Peter i de tidlige aktiviteter i den kristne bevægelse og blev en af de vigtigste støtter for kirken i Jerusalem. Han var Peters højre hånd på pinsedagen.

139:4.12 (1555.5) Flere år efter James' martyrdød giftede Johannes sig med sin brors enke. De sidste tyve år af sit liv blev han passet af et kærligt barnebarn.

139:4.13 (1555.6) Johannes var i fængsel flere gange og blev forvist til øen Patmos i en periode på fire år, indtil en anden kejser kom til magten i Rom. Hvis Johannes ikke havde været taktfuld og klog, ville han utvivlsomt være blevet dræbt ligesom sin mere åbenmundede bror James. Som årene gik, lærte Johannes sammen med James, Herrens bror, at praktisere klog forsoning, når de mødte op foran de civile dommere. De fandt ud af, at "et mildt svar vender vreden bort." De lærte også at repræsentere kirken som et "åndeligt broderskab viet til social tjeneste for menneskeheden" snarere end som "Himmeriget." De underviste i kærlig tjeneste i stedet for herskende magt—kongerige og konge.

139:4.14 (1555.7) Da han var i midlertidigt eksil på Patmos, skrev Johannes sin Åbenbaringsbog, som du nu har i stærkt forkortet og forvrænget form. Johannes' Åbenbaring indeholder de overlevende fragmenter af en stor åbenbaring, hvoraf store dele gik tabt, og andre

dele blev fjernet, efter at Johannes havde skrevet den. Den er kun bevaret i fragmentarisk og forvansket form.

139:4.15 (1555.8) Johannes rejste meget, arbejdede uophørligt, og efter at være blevet biskop for menighederne i Asien, slog han sig ned i Efesos. Han instruerede sin medarbejder, Nathan, i at skrive det såkaldte “Johannesevangelium” i Efesos, da han var nioghalvfems år gammel. Af alle de tolv apostle blev Johannes Zebedæus til sidst den mest fremragende teolog. Han døde en naturlig død i Efesos i 103 e.Kr., da han var et hundrede og et år gammel.

5. Filip den nysgerrige

139:5.1 (1556.1) Filip var den femte apostel, der blev udvalgt, og han blev kaldet, da Jesus og hans fire første apostle var på vej fra Johannes’ møde ved Jordan til Kana i Galilæa. Eftersom han boede i Betsaida, havde Filip i nogen tid kendt til Jesus, men det var ikke gået op for ham, at Jesus var en virkelig stor mand, før den dag i Jordandalen, hvor han sagde: “Følg mig.” Filip var også noget påvirket af, at Andreas, Peter, Jakob og Johannes havde accepteret Jesus som Befrieren.

139:5.2 (1556.2) Filip var 27 år, da han sluttede sig til apostlene; han var for nylig blevet gift, men han havde ingen børn på dette tidspunkt. Det kælenavn, apostlene gav ham, betød “nysgerrighed.” Filip ønskede altid at blive vist frem. Han syntes aldrig at kunne se ret langt ind i en sag. Han var ikke nødvendigvis kedelig, men han

manglede fantasi. Denne mangel på fantasi var den store svaghed i hans karakter. Han var et ordinært og jordnært individ.

139:5.3 (1556.3) Da apostlene blev organiseret til tjeneste, blev Filip gjort til forvalter; det var hans pligt at sørge for, at de til enhver tid var forsynet med forsyninger. Og han var en god forvalter. Hans stærkeste karaktertræk var hans metodiske grundighed; han var både matematisk og systematisk.

139:5.4 (1556.4) Filip kom fra en familie på syv, tre drenge og fire piger. Han var den næstældste, og efter opstandelsen døbte han hele sin familie ind i riget. Filips familie var fiskere. Hans far var en meget dygtig mand, en dyb tænker, men hans mor var af en meget middelmådig familie. Filip var ikke en mand, der kunne forventes at gøre store ting, men han var en mand, der kunne gøre små ting på en stor måde, gøre dem godt og acceptabelt. Kun få gange i løbet af fire år havde han ikke mad nok til at tilfredsstille alles behov. Selv de mange nødsituationer, der fulgte med det liv, de levede, fandt ham sjældent uforberedt. Den apostoliske families forplejningsafdeling blev styret intelligent og effektivt.

139:5.5 (1556.5) Det stærke ved Philip var hans metodiske pålidelighed; det svage punkt var hans totale mangel på fantasi, fraværet af evnen til at lægge to og to sammen for at få fire. Han var matematisk i det abstrakte, men ikke konstruktiv i sin forestillingsevne. Han manglede næsten helt visse former for fantasi. Han var den typiske, hverdagsagtige og almindelige gennemsnitsmand. Der var mange af den slags mænd og kvinder blandt de mange mennesker, der kom for at høre Jesus undervise og prædike, og de fandt stor trøst i at se en

som dem selv ophøjet til en ærefuld position i Mesterens råd; de fandt mod i den kendsgerning, at en som dem selv allerede havde fundet en høj plads i rigets anliggender. Og Jesus lærte meget om, hvordan nogle menneskesind fungerer, da han så tålmodigt lyttede til Filips tåbelige spørgsmål og så mange gange efterkom sin forvalters anmodning om at “blive vist.”

139:5.6 (1556.6) Den ene egenskab ved Jesus, som Filip så konstant beundrede, var Mesterens ufejlbarlige gavmildhed. Philip kunne aldrig finde noget hos Jesus, som var småt, nærigt eller gnieragtigt, og han tilbad denne allestedsnærværende og usvigelige gavmildhed.

139:5.7 (1557.1) Der var ikke meget ved Filips personlighed, som var imponerende. Han blev ofte omtalt som “Filip fra Betsaida, byen, hvor Andreas og Peter bor.” Han var næsten uden skarpsyn; han var ude af stand til at fatte de dramatiske muligheder i en given situation. Han var ikke pessimistisk, han var bare prosaisk. Han manglede også i høj grad åndelig indsigt. Han tøvede ikke med at afbryde Jesus midt i en af Mesterens mest dybsindige taler for at stille et tilsyneladende tåbeligt spørgsmål. Men Jesus irettesatte ham aldrig for denne tankeløshed; han var tålmodig med ham og tog hensyn til hans manglende evne til at fatte den dybere mening med undervisningen. Jesus vidste godt, at hvis han én gang irettesatte Filip for at stille disse irriterende spørgsmål, ville han ikke kun såre denne ærlige sjæl, men en sådan irettesættelse ville såre Filip så meget, at han aldrig mere ville føle sig fri til at stille spørgsmål. Jesus vidste, at der på hans verdener i rummet var utallige milliarder af lignende langsomt tænkende dødelige, og han ønskede at opmuntre

dem alle til at se hen til ham og altid føle sig frie til at komme til ham med deres spørgsmål og problemer. Når alt kommer til alt, var Jesus faktisk mere interesseret i Filips tåbelige spørgsmål end i den prædiken, han måske var i gang med. Jesus var yderst interesseret i *mennesker*, alle slags mennesker.

139:5.8 (1557.2) Den apostoliske forvalter var ikke god til at tale offentligt, men han var en meget overbevisende og succesfuld personlig medarbejder. Han var ikke let at tage modet fra; han var en slider og meget ihærdig i alt, hvad han foretog sig. Han havde den store og sjældne evne til at sige: “Kom.” Da hans første konvertit, Nataniel, ville diskutere fordelene og ulemperne ved Jesus og Nazaret, var Filips effektive svar: “Kom og se.” Han var ikke en dogmatisk prædikant, der formanede sine tilhørere til at “gå”—gøre dit og gøre dat. Han mødte alle situationer, som de opstod i hans arbejde, med “Kom”—“kom med mig; jeg vil vise dig vejen.” Og det er altid den effektive teknik i alle former og faser af undervisning. Selv forældre kan lære af Filip, at det er bedre at sige til deres børn *ikke* “Gå hen og gør dit og gør dat,” men snarere: “Kom med os, mens vi viser og deler den bedre vej med dig.”

139:5.9 (1557.3) Filips manglende evne til at tilpasse sig en ny situation blev tydeligt demonstreret, da grækerne kom til ham i Jerusalem og sagde: “Herre, vi ønsker at se Jesus.” Nu ville Filip have sagt til enhver jøde, der stillede sådan et spørgsmål: “Kom.” Men disse mænd var udlændinge, og Filip kunne ikke huske nogen instrukser fra sine overordnede om sådanne ting; så det eneste, han kunne finde på at gøre, var at rådføre sig med høvdingen Andreas, og så

ledsagede de begge de spørgende grækere til Jesus. Da han gik ind i Samaria og prædikede og døbte troende, som han var blevet instrueret i af sin Mester, undlod han ligeledes at lægge hænderne på sine konvertitter som tegn på, at de havde modtaget Sandhedens Ånd. Dette blev gjort af Peter og Johannes, som i øjeblikket kom ned fra Jerusalem for at observere hans arbejde på vegne af moderkirken.

139:5.10 (1557.4) Filip fortsatte gennem de svære tider efter Mesterens død, deltog i reorganiseringen af de tolv og var den første, der gik ud for at vinde sjæle til riget uden for de umiddelbare jødiske rækker, og han havde størst succes i sit arbejde for samaritanerne og i alt sit efterfølgende arbejde på vegne af evangeliet.

139:5.11 (1557.5) Filips kone, som var et effektivt medlem af kvindekorpset, blev aktivt forbundet med sin mand i hans evangeliserende arbejde efter deres flugt fra forfølgelserne i Jerusalem. Hans kone var en frygtløs kvinde. Hun stod ved foden af Filips kors og opmuntrede ham til at forkynde det glade budskab selv for sine mordere, og da hans kræfter svigtede, begyndte hun at fortælle historien om frelse ved tro på Jesus og blev først bragt til tavshed, da de rasende jøder styrtede sig over hende og stenede hende til døde. Deres ældste datter, Leah, fortsatte deres arbejde og blev senere den berømte profetinde i Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Filip, de tolv tidligere forvalter, var en mægtig mand i kongeriget, der vandt sjæle, hvor end han gik; og han blev til sidst korsfæstet for sin tro og begravet i Hierapolis.

6. Den ærlige Nataniel

139:6.1 (1558.2) Nataniel, den sjette og sidste af apostlene, der blev udvalgt af Mesteren selv, blev bragt til Jesus af sin ven Filip. Han havde haft flere forretningsforbindelser med Filip og var sammen med ham på vej ned for at besøge Johannes Døberen, da de mødte Jesus.

139:6.2 (1558.3) Da Nataniel sluttede sig til apostlene, var han femogtyve år gammel og den næst yngste i gruppen. Han var den yngste i en familie på syv, ugift og den eneste forsørger af gamle og svage forældre, som han boede sammen med i Kana; hans brødre og søstre var enten gift eller døde, og ingen af dem boede der. Nataniel og Judas Iskariot var de to bedst uddannede mænd blandt de tolv. Nataniel havde tænkt sig at blive handelsmand.

139:6.3 (1558.4) Jesus gav ikke selv Nataniel et øgenavn, men de tolv begyndte snart at tale om ham i vendinger, der betød ærlighed, oprigtighed. Han var “uden svig.” Og det var hans store dyd; han var både ærlig og oprigtig. Svagheden i hans karakter var hans stolthed; han var meget stolt af sin familie, sin by, sit omdømme og sin nation, hvilket alt sammen er prisværdigt, hvis det ikke bliver drevet for vidt. Men Nataniel var tilbøjelig til at gå til yderligheder med sine personlige fordomme. Han var tilbøjelig til at dømme individer på forhånd i overensstemmelse med sine personlige meninger. Han var

ikke sen til at stille spørgsmålet, selv før han havde mødt Jesus: “Kan der komme noget godt ud af Nazaret?” Men Nataniel var ikke stædig, selv om han var stolt. Han var hurtig til at omvende sig, da han engang så ind i Jesu ansigt.

139:6.4 (1558.5) I mange henseender var Nataniel det mærkelige geni blandt de tolv. Han var den apostoliske filosof og drømmer, men han var en meget praktisk drømmer. Han skiftede mellem perioder med dybtgående filosofi og perioder med sjælden og sjov humor; når han var i det rette humør, var han nok den bedste historiefortæller blandt de tolv. Jesus nød i høj grad at høre Nataniel tale om både seriøse og useriøse ting. Nataniel tog gradvist Jesus og riget mere alvorligt, men han tog aldrig sig selv alvorligt.

139:6.5 (1558.6) Apostlene elskede og respekterede alle Nataniel, og han kom glimrende ud af det med dem, undtagen Judas Iskariot. Judas mente ikke, at Nataniel tog sit apostelembede alvorligt nok, og han havde engang den frækhed at gå hemmeligt til Jesus og klage over ham. sagde Jesus: “Judas, vær forsigtig med dine skridt; overdriv ikke dit embede. Hvem af os er kompetent til at dømme sin bror? Det er ikke Faderens vilje, at hans børn kun skal tage del i de alvorlige ting i livet. Lad mig gentage: Jeg er kommet, for at mine brødre i kødet kan have glæde, fryd og liv i overflod. Gå derfor, Judas, og gør godt, hvad der er betroet dig, men lad Nataniel, din bror, stå til regnskab for sig selv over for Gud.” Og mindet om dette og mange lignende oplevelser levede længe i Judas Iskariots selvbedrageriske hjerte.

139:6.6 (1559.1) Mange gange, når Jesus var væk på bjerget med Peter, James og Johannes, og tingene blev anspændte og sammenfiltrede blandt apostlene, når selv Andreas var i tvivl om, hvad han skulle sige til sine trøstesløse brødre, lettede Nataniel spændingen med en smule filosofi eller et glimt af humor; også god humor.

139:6.7 (1559.2) Nataniels pligt var at tage sig af de 12's familier. Han var ofte fraværende fra de apostoliske rådsmøder, for når han hørte at sygdom eller noget udover det sædvanlige havde ramt en af dem han havde ansvaret for, var han ikke sen til at komme hjem til vedkommende. De tolv hvilede trygt i visheden om, at deres familiers velfærd var i Nataniels hænder.

139:6.8 (1559.3) Nataniel ærede Jesus mest for hans tolerance. Han blev aldrig træt af at betragte Menneskesønnens storsindethed og ædelmodige sympati.

139:6.9 (1559.4) Nataniels far (Bartolomæus) døde kort efter pinse, hvorefter denne apostel drog til Mesopotamien og Indien for at forkynde det glade budskab om riget og døbe de troende. Hans brødre vidste aldrig, hvad der blev af deres tidligere filosof, poet og humorist. Men han var også en stor mand i riget og gjorde meget for at sprede sin mesters lære, selvom han ikke deltog i organiseringen af den efterfølgende kristne kirke. Nataniel døde i Indien.

7. Mattæus levi

139:7.1 (1559.5) Mattæus, den syvende apostel, blev valgt af Andreas.

Mattæus tilhørte en familie af skatteopkrævere, eller toldere, men var selv tolder i Kapernaum, hvor han boede. Han var enogtredivе år gammel, gift og havde fire børn. Han var en mand af moderat velstand, den eneste, der havde nogen midler, og som tilhørte det apostoliske korps. Han var en dygtig forretningsmand, en god social mixer, og han var begavet med evnen til at få venner og komme godt ud af det med mange forskellige mennesker.

139:7.2 (1559.6) Andreas udnævnte Mattæus til apostlenes økonomiske repræsentant. På en måde var han den apostoliske organisations finansagent og publicity-talsmand. Han var en skarp menneskekender og en meget effektiv propagandist. Hans personlighed er svær at visualisere, men han var en meget seriøs discipel og en stigende tro på Jesu mission og på rigets vished. Jesus gav aldrig Levi et øgenavn, men hans medapostle omtalte ham ofte som “pengemageren.”

139:7.3 (1559.7) Levis stærke side var hans helhjertede hengivenhed til sagen. At han, en tolder, var blevet optaget af Jesus og hans apostle, var årsag til overvældende taknemmelighed fra den tidligere skatteopkrævers side. Det krævede dog lidt tid for resten af apostlene, især Simon Zelotes og Judas Iskariot, at forlige sig med tolderens tilstedeværelse i deres midte. Mattæus' svaghed var hans kortsynede og materialistiske syn på livet. Men på alle disse områder gjorde han store fremskridt, som månederne gik. Han var selvfølgelig nødt til at være fraværende fra mange af de mest værdifulde

undervisningssæsoner, da det var hans pligt at holde pengekasen fyldt op.

139:7.4 (1559.8) Det var Mesterens tilgivende sindelag, som Mattæus satte mest pris på. Han ville aldrig holde op med at fortælle, at kun tro var nødvendig for at finde Gud. Han kunne altid godt lide at tale om riget som “denne forehavende med at finde Gud.”

139:7.5 (1560.1) Selvom Mattæus var en mand med en fortid, gav han et fremragende billede af sig selv, og som tiden gik, blev hans medarbejdere stolte af tolderens præstationer. Han var en af de apostle, der lavede omfattende notater om Jesu ord, og disse notater blev brugt som grundlag for Isadors efterfølgende fortælling om Jesu ord og gerninger, som er blevet kendt som Mattæusevangeliet.

139:7.6 (1560.2) Det store og nyttige liv, som forretningsmanden og toldereren fra Kapernaum, Mattæus, levede, har fået tusinder og atter tusinder af andre forretningsmænd, embedsmænd og politikere gennem tiderne til at høre Mesterens indtagende stemme, der siger: “Følg mig.” Mattæus var virkelig en snu politiker, men han var intenst loyal over for Jesus og yderst dedikeret til opgaven med at sørge for, at budbringerne fra det kommende rige blev behørigt finansieret.

139:7.7 (1560.3) Mattæus' tilstedeværelse blandt de tolv var midlet til at holde rigets døre vidt åbne for masser af nedtrykte og udstødte sjæle, som for længst havde betragtet sig selv som uden for grænserne for religiøs trøst. Udstødte og fortvivlede mænd og kvinder strømmede til for at høre Jesus, og han afviste aldrig en eneste en.

139:7.8 (1560.4) Mattæus modtog frit tilbudte gaver fra troende disciple og de umiddelbare tilhørere af Mesterens lære, men han anmodede aldrig åbent om midler fra folkemængderne. Han udførte alt sit økonomiske arbejde på en stille og personlig måde og indsamlede de fleste penge blandt den mere betydningsfulde klasse af interesserede troende. Han gav praktisk talt hele sin beskedne formue til Mesterens og hans apostles arbejde, men de kendte aldrig til denne gavmildhed, bortset fra Jesus, som vidste alt om det. Mattæus tøvede med åbent at bidrage til de apostoliske fonde af frygt for, at Jesus og hans medarbejdere ville betragte hans penge som besmittede; så han gav meget i andre troendes navne. I de første måneder, da Mattæus vidste, at hans tilstedeværelse blandt dem var mere eller mindre en prøvelse, var han stærkt fristet til at lade dem vide, at hans midler ofte gav dem deres daglige brød, men han gav ikke efter. Når nogen viste tegn på foragt over at han var myndighedernes håndlanger, brændte Mattæus i sin iver efter at fortælle dem om sin gavmildhed, men han klarede altid at holde tæt.

139:7.9 (1560.5) Når midlerne til ugen ikke rakte til det forventede behov, trak Levi ofte store veksler på sine egne personlige ressourcer. Og nogle gange, når han blev meget interesseret i Jesu undervisning, foretrak han at blive og høre undervisningen, selv om han vidste, at han personligt måtte gøre det godt igen, fordi han ikke havde skaffet de nødvendige midler. Men Levi ville så gerne have, at Jesus skulle vide, at mange af pengene kom fra hans lomme! Han var ikke klar over, at Mesteren vidste alt om det. Apostlene døde alle uden at vide, at Mattæus var deres velgører i en sådan grad, at da han gik ud for at

forkynde evangeliet om riget efter begyndelsen af forfølgelserne, var han praktisk talt pengeløs.

139:7.10 (1560.6) Da disse forfølgelser fik de troende til at forlade Jerusalem, rejste Mattæus nordpå, hvor han prædikede evangeliet om riget og døbte de troende. Hans tidligere apostoliske medarbejdere vidste intet om ham, men han fortsatte med at prædike og døbe gennem Syrien, Kappadokien, Galatien, Bithynien og Thrakien. Og det var i Thrakien, i Lysimakia, at nogle vantro jøder konspirerede med de romerske soldater om at få ham dræbt. Og denne genfødte tolder døde sejrende i troen på den frelse han i løbet af de senere år af sit jordeliv var kommet til en så sikker overbevisning om gennem Mesterens lære.

8. Thomas didymus

139:8.1 (1561.1) Thomas var den ottende apostel, og han blev valgt af Filip. I senere tider er han blevet kendt som “tvivlende Thomas,” men hans medapostle betragtede ham næppe som en kronisk tvivler. Det er sandt, at han havde et logisk, skeptisk sind, men han havde en form for modig loyalitet, som forbød dem, der kendte ham indgående, at betragte ham som en ubetydelig skeptiker.

139:8.2 (1561.2) Da Thomas sluttede sig til apostlene, var han nioogtyve år gammel, gift og havde fire børn. Tidligere havde han været tømrer og stenhugger, men på det seneste var han blevet fisker og boede i

Tarikea, som ligger på vestbredden af Jordan, hvor den løber ud ved Galilæas Sø, og han blev betragtet som den førende borger i denne lille landsby. Han havde kun lidt uddannelse, men han besad et skarpt, ræsonnerende sind og var søn af fremragende forældre, som boede i Tiberias. Thomas havde det eneste virkelig analytiske sind blandt de tolv; han var den virkelige videnskabsmand i den apostoliske gruppe.

139:8.3 (1561.3) Thomas' tidlige hjemmeliv havde været uheldigt; hans forældre var ikke helt lykkelige i deres ægteskab, og det afspejlede sig i Thomas' voksenliv. Han voksede op med et meget ubehageligt og skænderiagtigt temperament. Selv hans kone var glad for at se ham slutte sig til apostlene; hun var lettet ved tanken om, at hendes pessimistiske mand ville være væk hjemmefra det meste af tiden. Thomas var også mistænksom, hvilket gjorde det meget svært at komme godt ud af det med ham. Peter var meget ked af Thomas i starten og klagede til sin bror, Andreas, over, at Thomas var "ond, grim og altid mistænksom." Men jo bedre hans medarbejdere kendte Thomas, jo mere kunne de lide ham. De fandt ud af, at han var utroligt ærlig og ufortrødent loyal. Han var helt oprigtig og utvivlsomt sandfærdig, men han var den fødte fejlfinder og var vokset op til at blive en rigtig pessimist. Hans analytiske sind var blevet forbandet med mistænksomhed. Han var hurtigt ved at miste troen på sine medmennesker, da han blev forbundet med de tolv og dermed kom i kontakt med Jesu ædle karakter. Samværet med Mesteren begyndte straks at forvandle hele Thomas' sindelag og

skabe store forandringer i hans mentale reaktioner over for sine medmennesker.

139:8.4 (1561.4) Thomas' store styrke var hans fremragende analytiske sans kombineret med hans ukuelige mod—når han først havde besluttet sig. Hans store svaghed var hans mistænksomme tvivl, som han aldrig helt overvandt gennem hele sit liv i kødet.

139:8.5 (1561.5) I organiseringen af de tolv fik Thomas til opgave at arrangere og styre rejseplanen, og han var en dygtig leder af det apostoliske korps' arbejde og bevægelser. Han var en god leder, en fremragende forretningsmand, men han var hæmmet af sine mange sindsstemninger; han var én mand den ene dag og en anden mand den næste. Han var tilbøjelig til melankolsk grublen, da han sluttede sig til apostlene, men kontakten med Jesus og apostlene kurerede ham stort set for denne dystre indadvendthed.

139:8.6 (1561.6) Jesus holdt meget af Thomas og havde mange lange, personlige samtaler med ham. Hans tilstedeværelse blandt apostlene var en stor trøst for alle ærlige tvivlere og opmuntrede mange bekymrede sind til at komme ind i riget, selv om de ikke helt kunne forstå alt om de åndelige og filosofiske faser af Jesu lære. Thomas' medlemskab af de tolv var en stående erklæring om, at Jesus elskede selv ærlige tvivlere.

139:8.7 (1562.1) De andre apostle holdt Jesus i ærefrygt på grund af et særligt og enestående træk ved hans fyldige personlighed, men Thomas ærede sin Mester på grund af hans fremragende afbalancerede karakter. Thomas beundrede og ærede i stigende grad én, der var så kærligt barmhjertig, men alligevel så ufravigeligt

retfærdig og fair; så fast, men aldrig stædig; så rolig, men aldrig ligeglad; så hjælpsom og så sympatisk, men aldrig indblandende eller diktatorisk; så stærk, men samtidig så blid; så positiv, men aldrig grov eller uhøflig; så øm, men aldrig vaklende; så ren og uskyldig, men samtidig så viril, aggressiv og kraftfuld; så virkelig modig, men aldrig ubesindig eller dumdristig; en sådan elsker af naturen, men så fri for enhver tendens til at ære naturen; så humoristisk og så legesyg, men så fri for letfærdighed og frivolitet. Det var denne uforlignelige symmetri i personligheden, der charmerede Thomas. Han havde sandsynligvis den højeste intellektuelle forståelse og personlige påskønnelse af Jesus af alle de tolv.

139:8.8 (1562.2) Når de tolv råd, slog sig sammen, var Thomas altid forsigtig og gik først ind for en sikkerhedspolitik, men hvis hans konservatisme blev nedstemt eller underkendt, var han altid den første, der frygtløst gik i gang med at udføre det program, der var blevet besluttet. Igen og igen gik han imod et eller andet projekt som værende dumdristigt og overmodigt; han debatterede til den bitre ende, men når Andrew satte forslaget til afstemning, og de tolv valgte at gøre det, han så ihærdigt havde modsat sig, var Thomas den første til at sige: "Lad os gå!" Han var en god taber. Han bar ikke nag og plejede ikke sårede følelser. Gang på gang modsatte han sig at lade Jesus udsætte sig selv for fare, men når Mesteren besluttede at tage sådanne risici, var det altid Thomas, der samlede apostlene med sine modige ord: "Kom så, kammerater, lad os gå hen og dø med ham."

139:8.9 (1562.3) Thomas var i nogle henseender som Filip; han ønskede også "at blive vist," men hans ydre udtryk for tvivl var baseret på helt

andre intellektuelle operationer. Thomas var analytisk, ikke blot skeptisk. Hvad angår personligt fysisk mod, var han en af de modigste blandt de tolv.

139:8.10 (1562.4) Thomas havde nogle meget dårlige dage; han var til tider trist og nedtrykt. Tabet af sin tvillingsøster, da han var ni år gammel, havde givet ham mange ungdomssorger og havde bidraget til hans temperamentsproblemer senere i livet. Når Thomas blev fortvivlet, var det nogle gange Nataniel, der hjalp ham med at komme sig, andre gange Peter og ikke sjældent en af Alpheus-tvillingerne. Når han var mest deprimeret, forsøgte han desværre altid at undgå at komme i direkte kontakt med Jesus. Men Mesteren vidste alt om dette og havde en forstående sympati for sin apostel, når han på den måde blev ramt af depression og plaget af tvivl.

139:8.11 (1562.5) Nogle gange fik Thomas tilladelse af Andrew til at tage af sted alene en dag eller to. Men han lærte hurtigt, at det ikke var klogt; han fandt tidligt ud af, at det var bedst, når han var nedtrykt, at holde sig tæt til sit arbejde og være i nærheden af sine medarbejdere. Men uanset hvad der skete i hans følelsesliv, blev han ved med at være apostel. Når tiden var inde til at gå videre, var det altid Thomas, der sagde: "Lad os gå!"

139:8.12 (1562.6) Thomas er det store eksempel på et menneske, der tvivler, ser det i øjnene og vinder. Han havde et stort sind; han var ikke nogen kværulerende kritiker. Han var en logisk tænkere; han var Jesu og hans medapostles syretest. Hvis Jesus og hans arbejde ikke havde været ægte, kunne det ikke have fastholdt en mand som Thomas fra start til slut. Han havde en skarp og sikker sans for *fakta*.

Ved det første tegn på svindel eller bedrag ville Thomas have forladt dem alle. Videnskabsmænd forstår måske ikke alt om Jesus og hans arbejde på jorden, men der levede og arbejdede en mand sammen med Mesteren og hans menneskelige medarbejdere, hvis sind var en sand videnskabsmands—Thomas Didymus—og han troede på Jesus af Nazaret.

139:8.13 (1563.1) Thomas havde en svær tid i dagene omkring retssagen og korsfæstelsen. I en periode var han dybt fortvivlet, men han genvandt modet, holdt sig til apostlene og var sammen med dem, da de tog imod Jesus på Galilæas Sø. I et stykke tid bukkede han under for sin tvivlende depression, men til sidst genvandt han sin tro og sit mod. Han gav kloge råd til apostlene efter pinse, og da forfølgelse spredte de troende, tog han til Cypern, Kreta, den nordafrikanske kyst og Sicilien, hvor han prædikede det glade budskab om riget og døbte de troende. Og Thomas fortsatte med at prædike og døbe, indtil han blev pågrebet af den romerske regerings agenter og henrettet på Malta. Kun et par uger før sin død var han begyndt at skrive om Jesu liv og lære.

9. og 10. james og judas alfeus

139:10.1 (1563.2) James og Judas, sønner af Alfeus nærheden af Kheresa, var den niende og tiende apostel og blev valgt af James og John

Zebedee. De var seksogtyve år gamle og gift, James havde tre børn, Judas to.

139:10.2 (1563.3) Der er ikke meget at sige om disse to almindelige fiskere. De elskede deres Mester, og Jesus elskede dem, men de afbrød aldrig hans taler med spørgsmål. De forstod meget lidt af deres medapostles filosofiske diskussioner eller teologiske debatter, men de glædede sig over at være blandt en gruppe af så mægtige mænd. Disse to mænd var næsten identiske med hensyn til personlig fremtoning, mentale egenskaber og omfanget af åndelig opfattelse. Hvad der kan siges om den ene, bør også siges om den anden.

139:10.3 (1563.4) Andreas tildelte dem arbejdet med at holde orden på menneskemængderne. De var de vigtigste indvarslere til prædikenerne og faktisk de 12's generelle tjenere eller gik ærinder for de tolv. De hjalp Filip med forsyningerne, de bragte penge til familierne for Nataniel og var altid rede til at træde til med en hjælpende hånd for hvem det måtte være af apostlene.

139:10.4 (1563.5) De mange almindelige mennesker blev meget opmuntrede over at se to som dem selv blive hædret med pladser blandt apostlene. Alene ved at blive accepteret som apostle var disse middelmådige tvillinger med til at bringe en masse svage troende ind i Riget. Og de almindelige mennesker tog også bedre imod tanken om at blive ledet og styret af officielle indvarslere, som var meget lig dem selv.

139:10.5 (1563.6) James og Judas, som også blev kaldt Thaddeus og Lebbeus, havde hverken stærke eller svage sider. De øgenavne, disciplene gav dem, var godmodige betegnelser for middelmådighed.

De var “de mindste af alle apostlene”; de vidste det og var glade for det.

139:10.6 (1563.7) James Alfeus elskede især Jesus på grund af Mesterens enkelhed. Disse tvillinger kunne ikke forstå Jesu sind, men de forstod det sympatiske bånd mellem dem selv og deres Mesters hjerte. Deres sind var ikke af en høj orden; de kunne endda ærbødigt kaldes dumme, men de havde en reel oplevelse i deres åndelige natur. De troede på Jesus; de var Guds sønner og rigets medborgere.

139:10.7 (1564.1) Judas Alfæus blev draget mod Jesus på grund af Mesterens uudslukkelige ydmyghed. En sådan ydmyghed forbundet med en sådan personlig værdighed appellerede meget til Judas. Det faktum, at Jesus altid påbød tavshed om sine usædvanlige handlinger, gjorde et stort indtryk på dette simple naturbarn.

139:10.8 (1564.2) Tvillingerne var godmodige, enfoldige hjælpere, og alle elskede dem. Jesus bød disse unge mænd med ét talent velkommen til æresstillinger i sin personlige stab i riget, fordi der er utallige millioner af andre sådanne simple og frygtssomme sjæle i rummets verdener, som han også ønsker at byde velkommen i aktivt og troende fællesskab med sig selv og sin udgydte sandhedsånd. Jesus ser ikke ned på smålighed, kun på ondskab og synd. James og Judas var *små*, men de var også *trofaste*. De var enkle og uvidende, men hjertegode, venlige og gavmilde.

139:10.9 (1564.3) Og hvor taknemmelig stolte var ikke disse ydmyge mænd på den dag da Mesteren nægtede at acceptere en vis rig mand som evangelist, medmindre han ville sælge sine ejendele og hjælpe de

fattige. Da folket hørte dette og så tvillingerne blandt hans rådgivere, vidste de med sikkerhed, at Jesus ikke havde respekt for personer. Men kun en guddommelig institution—Himmeriget—kunne nogensinde være blevet bygget på et så middelmådigt menneskeligt fundament!

139:10.10 (1564.4) Kun en eller to gange i hele deres samvær med Jesus vovede tvillingerne at stille spørgsmål offentligt. Judas blev engang lokket til at stille Jesus et spørgsmål, da Mesteren havde talt om at afsløre sig selv åbent for verden. Han følte sig lidt skuffet over, at der ikke skulle være flere hemmeligheder blandt de tolv, og han dristede sig til at spørge: “Men Mester, når du på den måde åbenbarer dig for verden, hvordan vil du så begunstige os med særlige manifestationer af din godhed?”

139:10.11 (1564.5) Tvillingerne tjente trofast til det sidste, indtil de mørke dage med retssag, korsfæstelse og fortvivlelse. De mistede aldrig deres inderste tro på Jesus, og (med undtagelse af Johannes) var de de første til at tro på hans opstandelse. Men de kunne ikke forstå oprettelsen af riget. Kort efter at deres Mester var blevet korsfæstet, vendte de tilbage til deres familier og net; deres arbejde var gjort. De havde ikke evnen til at fortsætte i de mere komplekse kampe i riget. Men de levede og døde i bevidstheden om at være blevet bæret og velsignet med fire års tæt og personligt samvær med Guds Søn, den suveræne skaber af et univers.

11. Simon zeloten

139:11.1 (1564.6) Simon Zeloten, den ellefte apostel, blev valgt af Simon Peter. Han var en dygtig mand af god afstamning og boede med sin familie i Kapernaum. Han var otteogtyve år gammel, da han blev knyttet til apostlene. Han var en ildsjæl og også en mand, der talte meget uden at tænke sig om. Han havde været købmand i Kapernaum, før han vendte hele sin opmærksomhed mod zeloternes patriotiske organisation.

139:11.2 (1564.7) Simon Zeloten fik ansvaret for adspredelser og afslapning i den apostoliske gruppe, og han var en meget effektiv organisator af de 12's legeliv og fritidsaktiviteter.

139:11.3 (1564.8) Simons styrke var hans inspirerende loyalitet. Når apostlene fandt en mand eller kvinde, som var ubeslutsom med hensyn til at komme ind i riget, sendte de bud efter Simon. Det tog normalt kun omkring et kvarter for denne entusiastiske fortaler for frelse gennem tro på Gud at fjerne al tvivl og ubeslutsomhed og se en ny sjæl blive født ind i "troens frihed og frelsens glæde."

139:11.4 (1565.1) Simons store svaghed var hans materielle sindelag. Han kunne ikke hurtigt ændre sig fra en jødisk nationalist til en åndeligt tænkende internationalist. Fire år var for kort tid til at foretage en sådan intellektuel og følelsesmæssig forvandling, men Jesus var altid tålmodig med ham.

139:11.5 (1565.2) Den ene ting ved Jesus, som Simon beundrede så meget, var Mesterens sindsro, hans sikkerhed, ligevægt og uforklarlige selvbeherskelse.

139:11.6 (1565.3) Selvom Simon var en rabiat revolutionær, en frygtløs ildsjæl, dæmpede han gradvist sin iltre natur, indtil han blev en kraftfuld og effektiv prædikant for “Fred på jorden og god vilje blandt mennesker.” Simon var en stor debattør; han kunne godt lide at argumentere. Og når det drejede sig om at håndtere de uddannede jøders legalistiske sind eller grækernes intellektuelle kværulanterier, blev opgaven altid overdraget til Simon.

139:11.7 (1565.4) Han var en rebel af natur og en billedstormer af uddannelse, men Jesus vandt ham for de højere begreber i Himmeriget. Han havde altid identificeret sig med protestpartiet, men nu sluttede han sig til fremskridtets parti, ubegrænset og evig udvikling af ånd og sandhed. Simon var en mand med intense loyaliteter og varm personlig hengivenhed, og han elskede virkelig Jesus dybt.

139:11.8 (1565.5) Jesus var ikke bange for at identificere sig med forretningsfolk, arbejdere, optimister, pessimister, filosoffer, skeptikere, toldere, politikere og patrioter.

139:11.9 (1565.6) Mesteren havde mange samtaler med Simon, men det lykkedes ham aldrig helt at gøre denne glødende jødiske nationalist til internationalist. Jesus sagde ofte til Simon, at det var rigtigt at ønske at se de sociale, økonomiske og politiske ordener forbedret,

men han tilføjede altid: “Det er ikke det, Himmeriget handler om. Vi skal være dedikerede til at gøre Faderens vilje. Vores opgave er at være ambassadører for en åndelig regering i det høje, og vi må ikke umiddelbart beskæftige os med andet end at repræsentere den guddommelige Faders vilje og karakter, som står i spidsen for den regering, hvis akkreditiver vi bærer.” Det var alt sammen svært for Simon at forstå, men gradvist begyndte han at fatte noget af meningen med Mesterens lære.

139:11.10 (1565.7) Efter spredningen på grund af forfølgelserne i Jerusalem gik Simon midlertidigt på pension. Han var bogstaveligt talt knust. Som nationalistisk patriot havde han overgivet sig i respekt for Jesu lære, og nu var alt tabt. Han var fortvivlet, men i løbet af få år genvandt han håbet og gik ud for at forkynde evangeliet om riget.

139:11.11 (1565.8) Han tog til Alexandria, og efter at have arbejdet sig op ad Nilen, trængte han ind i hjertet af Afrika, hvor han overalt prædikede evangeliet om Jesus og døbte troende. Sådan arbejdede han, indtil han var en gammel og svag mand. Og han døde og blev begravet i hjertet af Afrika.

12. Judas iskariot

139:12.1 (1565.9) Judas Iskariot, den tolvte apostel, blev udvalgt af Nataniel. Han blev født i Kerioth, en lille by i det sydlige Judæa. Da han var dreng, flyttede hans forældre til Jeriko, hvor han boede og

havde været ansat i sin fars forskellige forretninger, indtil han blev interesseret i Johannes Døberens forkyndelse og arbejde. Judas' forældre var saddukæere, og da deres søn sluttede sig til Johannes' disciple, slog de hånden af ham.

139:12.2 (1566.1) Da Nataniel mødte Judas i Tarikea, søgte han arbejde i et fisketørreri i den nedre ende af Galilæas Sø. Han var tredive år gammel og ugift, da han sluttede sig til apostlene. Han var sandsynligvis den bedst uddannede mand blandt de tolv og den eneste judæer i Mesterens apostelfamilie. Judas havde ingen enestående personlig styrke, selvom han udadtil havde mange træk af kultur og uddannelsesvaner. Han var en god tænker, men ikke altid en ægte *ærlig* tænker. Judas forstod ikke rigtig sig selv; han var ikke rigtig oprigtig i forhold til sig selv.

139:12.3 (1566.2) Andreas udnævnte Judas til kasserer for de tolv, en stilling, som han var særdeles velegnet til at bestride, og indtil han forrådte sin Mester, udførte han sit hverv ærligt, trofast og yderst effektivt.

139:12.4 (1566.3) Der var ikke noget særligt træk ved Jesus, som Judas beundrede mere end Mesterens generelt tiltrækkende og udsøgt charmerende personlighed. Judas var aldrig i stand til at hæve sig over sine judæiske fordomme mod sine galilæiske medarbejdere; han kunne endda finde på at kritisere mange ting ved Jesus i sit sind. Ham, som elleve af apostlene betragtede som det perfekte menneske, som "den allermest skønne og den ypperste blandt ti tusind," vovede denne selvtilfredse judæer ofte at kritisere i sit eget hjerte. Han

havde virkelig en forestilling om, at Jesus var genert og lidt bange for at hævde sin egen magt og autoritet.

139:12.5 (1566.4) Judas var en god forretningsmand. Det krævede takt, evner og tålmodighed samt omhyggelig hengivenhed at styre de økonomiske anliggender for en idealist som Jesus, for slet ikke at tale om at kæmpe med nogle af hans apostles uoverskuelige forretningsmetoder. Judas var virkelig en stor leder, en fremsynet og dygtig finansmand. Og han gik meget op i organisation. Ingen af de tolv kritiserede nogensinde Judas. Så vidt de kunne se, var Judas Iskariot en uovertruffen kasserer, en lærd mand, en loyal (om end til tider kritisk) apostel og i enhver forstand en stor succes. Apostlene elskede Judas; han var virkelig en af dem. Han må have *troet* på Jesus, men vi tvivler på om han virkelig *elskede* Mesteren af hele sit hjerte. Judas' tilfælde illustrerer sandheden i det ordsprog: "Der er en vej, som synes ret for et menneske, men dens ende er døden." Det er fuldt ud muligt at blive offer for det fredelige bedrag, som en behagelig tilpasning til syndens og dødens veje er. Vær forvisset om, at Judas altid var økonomisk loyal over for sin Mester og sine medapostle. Penge kunne aldrig have været motivet for hans forræderi mod Mesteren.

139:12.6 (1566.5) Judas var eneste søn af uforstandige forældre. Da han var helt lille, blev han forkælet og kælet for; han var et forkælet barn. Da han voksede op, fik han overdrevne forestillinger om sin egen betydning. Han var en dårlig taber. Han havde løse og forvrængede ideer om retfærdighed; han var tilbøjelig til at give efter for had og mistænksomhed. Han var ekspert i fejlfortolkning af sine venners

ord og handlinger. Gennem hele sit liv havde Judas dyrket vanen med at hævne sig på dem, som han mente havde behandlet ham dårligt. Hans sans for værdier og loyalitet var mangelfuld.

139:12.7 (1566.6) For Jesus var Judas et troseventyr. Fra begyndelsen forstod Mesteren fuldt ud denne apostels svaghed og kendte godt farerne ved at optage ham i fællesskabet. Men det ligger i Guds sønners natur at give ethvert skabt væsen en fuld og lige chance for frelse og overlevelse. Jesus ønskede, at ikke kun de dødelige i denne verden, men også tilskuerne i utallige andre verdener skulle vide, at når der er tvivl om oprigtigheden og helhjertetheden i et væsens hengivenhed over for riget, er det menneskenes dommeres faste praksis fuldt ud at modtage den tvivlsomme kandidat. Døren til evigt liv er vidt åben for alle; "enhver, der vil, kan komme"; der er ingen begrænsninger eller kvalifikationer, bortset fra *troen* hos den som kommer.

139:12.8 (1567.1) Det er netop grunden til, at Jesus tillod Judas at fortsætte til det sidste og altid gjorde alt for at forvandle og redde denne svage og forvirrede apostel. Men når lyset ikke modtages ærligt og leves op til, har det en tendens til at blive til mørke i sjælen. Judas voksede intellektuelt i forhold til Jesu lære om riget, men han gjorde ikke fremskridt i forhold til at tilegne sig en åndelig karakter, som de andre apostle gjorde. Han formåede ikke at gøre tilfredsstillende personlige fremskridt i åndelig erfaring.

139:12.9 (1567.2) Judas blev i stigende grad en grubler over personlige skuffelser, og til sidst blev han et offer for vrede. Hans følelser var

blevet såret mange gange, og han blev unormalt mistænksom over for sine bedste venner, selv over for Mesteren. På et tidspunkt blev han besat af tanken om at få hævn, alt for at hævne sig, ja, selv forræderi mod sine medarbejdere og sin Mester.

139:12.10 (1567.3) Men disse onde og farlige ideer tog ikke endelig form før den dag, hvor en taknemmelig kvinde knuste en dyr røgelseskasse for Jesu fødder. Judas syntes, det var spild, og da hans offentlige protest blev afvist af Jesus lige der i alles påhør, blev det for meget. Denne begivenhed mobiliserede alt det ophobede had, smerte, ondskab, fordomme, jalousi og hævn fra et helt liv, og han besluttede sig for at hævne sig på han vidste ikke hvem; men han udkrystalliserede al sin ondskab i den *ene* uskyldige person i hele hans uheldige livs forbandede drama, bare fordi Jesus kom til at spille hovedrollen i den episode som markerede hans overgang fra lysets fremadskridende rige og ind i det selv valgte mørkets domæne.

139:12.11 (1567.4) Mesteren havde mange gange, både privat og offentligt, advaret Judas om, at han var på afveje, men guddommelige advarsler er som regel nytteløse, når man har med en forbitret menneskelig natur at gøre. Jesus gjorde alt, hvad der var muligt, i overensstemmelse med menneskets moralske frihed, for at forhindre, at Judas valgte at gå den forkerte vej. Til sidst kom den store prøve. Bitterhedens søn fejlede; han gav efter for de sure og beskidte diktater fra et stolt og hævngherrigt sind med overdrevet selvhøjtidelighed og styrtede hurtigt ned i forvirring, fortvivlelse og fordærv.

139:12.12 (1567.5) Judas gik så ind i den nederdrægtige og skammelige intrige om at forråde sin Herre og Mester og gennemførte hurtigt den forbryderiske plan. Under udførelsen af sine i vrede udtænkte planer om forræderi oplevede han øjeblikke af fortrydelse og skam, og i disse klare intervaller udtænkte han svagt, som et forsvar i sit eget sind, tanken om, at Jesus muligvis kunne udøve sin magt og udfri sig selv i sidste øjeblik.

139:12.13 (1567.6) Da den beskidte og syndige affære var overstået, skyndte denne frafaldne dødelige sig ud og begik den sidste handling i dramaet om at flygte fra den dødelige tilværelses realiteter—selvmord—efter at have overvejet at sælge sin ven for tredive sølvstykker for at tilfredsstille sin længe nærede trang til hævn.

139:12.14 (1567.7) De elleve apostle var forfærdede, lamslåede. Jesus betragtede kun forræderen med medlidenhed. Verdenerne har haft svært ved at tilgive Judas, og hans navn har vækket afsky rundt om i et vidtstrakt univers.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 139](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 141](#) >>

Kapitel 140

Ordinationen Af De Tolv

140:0.1 (1568.1) LIGE før middag søndag den 12. januar år 27 e.Kr. kaldte Jesus apostlene sammen til deres ordination som offentlige forkyndere af evangeliet om riget. De tolv forventede at blive kaldt næsten hver dag, så denne morgen gik de ikke langt ud fra kysten for at fiske. Flere af dem blev hængende nær kysten og reparerede deres net og rodede med deres fiskeudstyr.

140:0.2 (1568.2) Da Jesus gik ned ad kysten og kaldte på apostlene, kaldte han først på Andreas og Peter, som fiskede nær kysten; derefter gav han tegn til James og Johannes, som var i en båd i nærheden, på besøg hos deres far, Zebedæus, og i færd med at reparere deres net. To og to samlede han de andre apostle, og da han havde samlet alle tolv, vandrede han med dem til højlandet nord for Kapernaum, hvor han begyndte at instruere dem som forberedelse til deres formelle ordination.

140:0.3 (1568.3) For en gangs skyld var alle tolv apostle tavse; selv Peter var i en eftertænksom stemning. Endelig var den længe ventede time

kommet! De skulle gå fra hinanden med Mesteren for at deltage i en slags højtidelig ceremoni med personlig indvielse og kollektiv dedikation til det hellige arbejde med at repræsentere deres Mester i proklamationen af hans Faders riges komme.

1. Forberedende instruktioner

140:1.1 (1568.4) Før den formelle ordinationsgudstjeneste talte Jesus til de tolv, mens de sad omkring ham: “Mine brødre, denne rigets time er kommet. Jeg har taget jer med mig herud for at præsentere jer for Faderen som ambassadører for riget. Nogle af jer hørte mig tale om dette rige i synagogen, da I først blev kaldet. Hver af jer har lært mere om Faderens rige, siden I har været sammen med mig og arbejdet i byerne omkring Galilæas Sø. Men lige nu har jeg noget mere at fortælle jer om dette rige.

140:1.2 (1568.5) “Det nye rige, som min Far er ved at oprette i sine jordiske børns hjerter, skal være et evigt herredømme. Der skal ikke være nogen ende på min Faders styre i hjerterne på dem, der ønsker at gøre hans guddommelige vilje. Jeg erklærer for jer, at min Fader ikke er jøders eller hedningers Gud. Mange skal komme fra øst og fra vest for at sætte sig sammen med os i Faderens rige, mens mange af Abrahams børn vil nægte at træde ind i dette nye broderskab, hvor Faderens ånd hersker i menneskebørnenes hjerter.

140:1.3 (1568.6) “Dette riges kraft skal ikke bestå i hæres styrke eller i rigdommes magt, men snarere i den guddommelige ånds herlighed,

der skal komme for at undervise sindet og styre hjerterne hos de genfødte borgere i dette himmelske rige, Guds sønner. Dette er kærlighedens broderskab, hvor retfærdigheden hersker, og hvis kampråb skal være: Fred på jorden og god vilje til alle mennesker. Dette rige, som I så snart skal ud og forkynde, er alle tiders gode menneskers ønske, hele jordens håb og opfyldelsen af alle profeters kloge løfter.

140:1.4 (1569.1) “Men for jer, mine børn, og for alle andre, der vil følge jer ind i dette rige, er der sat en alvorlig prøve. Troen alene vil føre jer gennem dets portaler, men I må frembringe frugterne af min Faders ånd, hvis I vil fortsætte med at stige op i det guddommelige fællesskabs progressive liv. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Ikke enhver, der siger: ‘Herre, Herre’, skal komme ind i Himmeriget, men derimod den, der gør min Faders vilje, som er i himlene.

140:1.5 (1569.2) “Jeres budskab til verden skal være: Søg først Guds rige og hans retfærdighed, og når I finder disse, vil alle andre ting, der er vigtige for evig overlevelse, blive sikret med dem. Og nu vil jeg gøre det klart for jer, at denne min Faders rige ikke vil komme med en ydre magtdemonstration eller med upassende demonstration. I skal ikke gå ud og forkynde riget og sige: ‘Det er her’ eller ‘Det er der,’ for dette rige, som I forkynnder, er Gud inden i jer.

140:1.6 (1569.3) “Den, der vil være stor i min Faders rige, skal være tjener for alle; og den, der vil være den første blandt jer, skal være sine brødres tjener. Men når I først er blevet modtaget som borgere i det himmelske rige, er I ikke længere tjenere, men sønner, sønner af den levende Gud. Og sådan skal dette rige udvikle sig i verden, indtil det

nedbryder alle barrierer og får alle mennesker til at kende min Fader og tro på den frelsende sandhed, som jeg er kommet for at forkynde. Allerede nu er riget nær, og nogle af jer vil ikke dø, før I har set Guds rige komme med stor kraft.

140:1.7 (1569.4) “Og det, som jeres øjne nu ser, denne lille begyndelse med tolv almindelige mænd, skal formere sig og vokse, indtil hele jorden til sidst bliver fyldt med min Faders lovprisning. Og det vil ikke så meget være ved de ord, I taler, som ved det liv, I lever, at mennesker vil vide, at I har været sammen med mig og har lært om realiteterne i riget. Og selvom jeg ikke vil lægge nogen tung byrde på jeres sind, er jeg ved at pålægge jeres sjæle det højtidelige ansvar at repræsentere mig i verden, når jeg om lidt forlader jer, som jeg nu repræsenterer min Fader i dette liv, som jeg lever i kødet.” Og da han var færdig med at tale, rejste han sig op.

2. Ordinationen

140:2.1 (1569.5) Jesus bad nu de tolv dødelige, som netop havde lyttet til hans erklæring om riget, om at knæle i en cirkel omkring ham. Så lagde Mesteren sine hænder på hovedet af hver apostel, begyndende med Judas Iskariot og sluttende med Andreas. Da han havde velsignet dem, udstrakte han sine hænder og bad:

140:2.2 (1569.6) “Min Fader, jeg bringer dig nu disse mænd, mine budbringere. Blandt vores børn på jorden har jeg udvalgt disse tolv til at gå ud og repræsentere mig, som jeg gik ud for at repræsentere

dig. Elsk dem og vær sammen med dem, som du har elsket og været sammen med mig. Og nu, min Fader, giv disse mænd visdom, når jeg lægger alle anliggender i det kommende rige i deres hænder. Og jeg vil, hvis det er din vilje, blive på jorden en tid for at hjælpe dem i deres arbejde for riget. Og igen, min Fader, jeg takker dig for disse mænd, og jeg overlader dem til dig, mens jeg fortsætter med at afslutte det arbejde, du har givet mig at gøre.”

140:2.3 (1570.1) Da Jesus var færdig med at bede forblev hver af apostlene knælende på sin plads. Det tog flere minutter før selv Peter turde løfte sine øjne til at se Mesteren. Den ene efter den anden, omfavnede de Jesus, men ingen sagde noget. En stor stilhed opfyldte stedet, mens en stor skare af himmelske væsener beskuede denne højtidelige og hellige scene—Skaberen af universet overlader menneskets guddommelige broderskabs anliggende, under ledelse af de menneskelige sind.

3. Ordinationsprædiken

140:3.1 (1570.2) Så talte Jesus og sagde: “Nu, hvor I er ambassadører for min Faders rige, er I derved blevet en klasse af mennesker, der er adskilt og forskellig fra alle andre mennesker på jorden. I er nu ikke som mennesker blandt mennesker, men som de oplyste borgere i et andet og himmelsk land blandt de uvidende skabninger i denne mørke verden. Det er ikke nok, at I lever, som I gjorde før denne time, men fremover skal I leve som dem, der har smagt

herlighederne ved et bedre liv og er blevet sendt tilbage til jorden som ambassadører for herskeren over den nye og bedre verden. Der forventes mere af læreren end af eleven; der kræves mere af herren end af tjeneren. Der kræves mere af borgerne i det himmelske rige end af borgerne i det jordiske styre. Nogle af de ting, jeg nu vil sige til jer, kan virke hårde, men I har valgt at repræsentere mig i verden, ligesom jeg nu repræsenterer Faderen; og som mine agenter på jorden vil I være forpligtet til at overholde den lære og praksis, der afspejler mine idealer for de dødeliges liv i rummets verdener, og som jeg eksemplificerer i mit liv på jorden, hvor jeg åbenbarer Faderen i himlen.

140:3.2 (1570.3) “Jeg sender jer ud for at forkynde frihed for de åndelige fanger, glæde for dem, der er bundet af frygt, og for at helbrede de syge i overensstemmelse med min Faders vilje i himlen. Når I finder mine børn i nød, skal I tale opmuntrende til dem og sige:

140:3.3 (1570.4) “Lykkelig er de fattige i ånden, de ydmyge, for deres er Himmelrigets skatte.

140:3.4 (1570.5) “Lykkelige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal blive mætte.

140:3.5 (1570.6) “Lykkelige er de sagtmodige, for de skal arve jorden.

140:3.6 (1570.7) “Lykkelige er de rene af hjertet, for de skal se Gud.

140:3.7 (1570.8) “Og tal yderligere disse ord af åndelig trøst og åndelig løfte til mine børn:

140:3.8 (1570.9) “Lykkelige er de, som sørger, for de skal trøstes.

Lykkelige er de, der græder, for de skal modtage glædes ånd.

140:3.9 (1570.10) “Lykkelige er de barmhjertige, for de skal få barmhjertighed.

140:3.10 (1570.11) “Lykkelige er fredsstifterne, for de skal kaldes Guds sønner.

140:3.11 (1570.12) “Lykkelige er de, der forfølges for retfærdighedens skyld, for Himmeriget er deres. Lykkelige er I, når mennesker håner jer og forfølger jer og siger alt muligt ondt om jer på falsk grundlag. Glæd jer og vær overordentlig glade, for jeres løn i himlen er stor.

140:3.12 (1570.13) “Mine brødre, når jeg sender jer ud, er I jordens salt, salt med en frelsende smag. Men hvis dette salt har mistet sin smag, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at blive kastet ud og trådt under fode af mennesker.

140:3.13 (1570.14) “Du er verdens lys. En by, der ligger på en bakke, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage, og det giver lys til alle, der er i huset. Lad jeres lys skinne for mennesker, så de kan se jeres gode gerninger og blive ledt til at ære jeres Fader, som er i himlene.

140:3.14 (1571.1) “Jeg sender jer ud i verden for at repræsentere mig og fungere som ambassadører for min Faders rige, og når I går ud for at forkynde det glade budskab, skal I sætte jeres lid til den Fader, hvis sendebud I er. Gør ikke med magt modstand mod uretfærdighed; sæt ikke din lid til kødets arm. Hvis din næste slår dig på den højre kind, så vend også den anden kind til ham. Vær villige til at lide uretfærdighed frem for at gå rettens vej indbyrdes. Vær venlige og barmhjertige over for alle, der er i nød og trænger til hjælp.

140:3.15 (1571.2) “Jeg siger til jer: Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer, velsign dem, der forbander jer, og bed for dem, der foragter jer. Og alt, hvad I tror, at jeg vil gøre mod mennesker, det skal I også gøre mod dem.

140:3.16 (1571.3) “Jeres far i himlen lader solen skinne på både de onde og de gode, og han lader det regne på både de retfærdige og de uretfærdige. I er Guds sønner; endnu mere, I er nu ambassadører for min Faders rige. Vær barmhjertige, ligesom Gud er barmhjertig, og i rigets evige fremtid skal I være fuldkomne, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen.

140:3.17 (1571.4) “I har fået til opgave at frelse mennesker, ikke at dømme dem. Ved slutningen af jeres jordiske liv vil I alle forvente barmhjertighed; derfor kræver jeg af jer, at I i jeres jordiske liv viser barmhjertighed over for alle jeres brødre i kødet. Begå ikke den fejl at forsøge at plukke splinten ud af din broders øje, når der er en bjælke i dit eget øje. Når du først har kastet bjælken ud af dit eget øje, kan du bedre se at kaste splinten ud af din broders øje.

140:3.18 (1571.5) “Skeln klart til sandheden, lev det retfærdige liv uden frygt, og så skal I være mine apostle og min Faders ambassadører. I har hørt det sagt: ‘Hvis den blinde leder den blinde, falder de begge i afgrunden.’ Hvis I vil lede andre ind i riget, må I selv vandre i den levende sandheds klare lys. I alle rigets anliggender formaner jeg jer til at vise retfærdig dømmekraft og skarp visdom. Giv ikke hundene det, der er helligt, og kast ikke jeres perler for svinene, så de ikke træder jeres perler under fode og vender sig mod jer for at rive jer i stykker.

140:3.19 (1571.6) “Jeg advarer jer mod falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, mens de indeni er som glubske ulve. I skal kende dem på deres frugter. Samler man druer fra torne eller figner fra tidsler? Ethvert godt træ bærer god frugt, men det korrupte træ bærer ond frugt. Et godt træ kan ikke give ond frugt, og et fordærvet træ kan heller ikke give god frugt. Ethvert træ, der ikke bærer god frugt, bliver øjeblikkeligt hugget ned og kastet på bålet. For at få adgang til himlenes rige er det motivet, der tæller. Min Fader ser ind i menneskers hjerter og dømmer ud fra deres indre længsler og deres oprigtige intentioner.

140:3.20 (1571.7) “På dommens store dag vil mange sige til mig: ‘Har vi ikke profeteret i dit navn og ved dit navn gjort mange underfulde gerninger?’ Men jeg vil være tvunget til at sige til dem: ‘Jeg har aldrig kendt jer; gå bort fra mig, I, som er falske lærere.’ Men enhver, der hører denne anklage og oprigtigt udfører sin opgave med at repræsentere mig over for mennesker, ligesom jeg har repræsenteret min Fader over for jer, skal finde en rigelig indgang til min tjeneste og til den himmelske Faders rige.”

140:3.21 (1571.8) Aldrig før havde apostlene hørt Jesus tale på denne måde, for han havde talt til dem som en, der havde den højeste autoritet. De kom ned fra bjerget ved solnedgang, men ingen stillede Jesus et spørgsmål.

4. I er jordens salt

140:4.1 (1572.1) Den såkaldte “Bjergprædiken” er ikke Jesu evangelium. Den indeholder mange nyttige instruktioner, men det var Jesu ordinationsopfordring til de tolv apostle. Det var Mesterens personlige ordre til dem, der skulle fortsætte med at forkynde evangeliet og stræbe efter at repræsentere ham i menneskenes verden, ligesom han så veltalende og perfekt repræsenterede sin Fader.

140:4.2 (1572.2) *“I er jordens salt, salt med en frelsende smag. Men hvis saltet mister sin smag, hvordan skal det da blive salt igen? Det er ikke godt for noget undtagen at blive smidt ud og trampet ned af mennesker.”*

140:4.3 (1572.3) På Jesu tid var salt kostbart. Det blev endda brugt som penge. Det moderne ord “løn” er afledt af salt. Salt giver ikke kun maden smag, men er også et konserveringsmiddel. Det gør andre ting mere velsmagende, og derfor tjener det ved at blive brugt.

140:4.4 (1572.4) *“I er verdens lys. En by, der ligger på en bakke kan ikke skjules. Mennesker tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så det giver lys til alle, der er i huset. Lad dit lys skinne på samme måde for menneskerne, at de må se jeres gode gerninger og blive ført til at ære jeres Fader, som er i Himlen.”*

140:4.5 (1572.5) Mens lyset fordriver mørket, kan det også være så “blændende” at det forvirrer og frustrerer. Vi formaner til at lade vores lys skinne så meget, at vores medmennesker vil blive ledt ind på nye og gudfrygtige veje til et bedre liv. Vores lys skal skinne på en sådan måde, at det ikke tiltrækker opmærksomhed til os selv. Selv ens kald kan bruges som en effektiv “refleksion” til at sprede dette livslys.

140:4.6 (1572.6) Stærke karakterer kommer ikke af *ikke* at gøre forkert, men snarere af faktisk at gøre rigtigt. Uselvskhed er kendetegnende for menneskelig storhed. De højeste niveauer af selvrealisering opnås ved tilbedelse og tjeneste. Den lykkelige og effektive person er ikke motiveret af frygt for at gøre noget forkert, men af kærlighed til at gøre det rigtige.

140:4.7 (1572.7) “*På deres frugter skal I kende dem.*” Personligheden er dybest set uforanderlig; det, der forandrer sig—vokser—er den moralske karakter. Den største fejl i moderne religioner er negativisme. Det træ, der ikke bærer frugt, bliver “hugget ned og kastet i ilden.” Moralsk værdi kan ikke udledes af ren undertrykkelse—at adlyde påbuddet “Du skal ikke.” Frygt og skam er uværdige motiver for religiøst liv. Religion er kun gyldig, når den afslører Guds faderskab og styrker menneskers broderskab.

140:4.8 (1572.8) En effektiv livsfilosofi dannes af en kombination af kosmisk indsigt og summen af ens følelsesmæssige reaktioner på det sociale og økonomiske miljø. Husk på det: Mens nedarvede drifter ikke kan ændres fundamentalt, kan følelsesmæssige reaktioner på

sådanne drifter ændres; derfor kan den moralske natur ændres, karakteren kan forbedres. I den stærke karakter er de følelsesmæssige reaktioner integreret og koordineret, og dermed skabes en forenet personlighed. Mangelfuld forening svækker den moralske natur og skaber ulykkelighed.

140:4.9 (1572.9) Uden et værdigt mål bliver livet formålsløst og urentabelt, og resultatet er megen ulykke. Jesu tale ved ordinationen af de tolv udgør en mesterlig livsfilosofi. Jesus formanede sine tilhængere til at udøve erfaringsbaseret tro. Han formanede dem til ikke at forlade sig på intellektuel enighed, godtroenhed og etablerede autoriteter.

140:4.10 (1573.1) Uddannelse bør være en teknik til at lære (opdage) de bedre metoder til at tilfredsstille vores naturlige og nedarvede drifter, og lykke er det samlede resultat af disse forbedrede teknikker til følelsesmæssig tilfredsstillelse. Lykke afhænger ikke meget af miljøet, selvom behagelige omgivelser i høj grad kan bidrage til det.

140:4.11 (1573.2) Enhver dødelig længes virkelig efter at være et fuldkomment menneske, at være fuldkommen, som Faderen i himlen er fuldkommen, og det er muligt at opnå, fordi “universet i sidste ende virkelig er faderligt.”

5. Faderlig og broderlig kærlighed

140:5.1 (1573.3) Fra Bjergprædikenen til talen ved den sidste nadver lærte Jesus sine tilhængere at udvise *faderlig* kærlighed snarere end *broderlig* kærlighed. Broderkærlighed ville være at elske sin næste, som man elsker sig selv, og det ville være en tilstrækkelig opfyldelse af den “gyldne regel.” Men faderlig kærlighed ville kræve, at du skulle elske dine medmennesker, som Jesus elsker dig.

140:5.2 (1573.4) Jesus elsker menneskeheden med en dobbelt hengivenhed. Han levede på jorden som en dobbelt personlighed—menneskelig og guddommelig. Som Guds søn elsker han mennesket med en faderlig kærlighed—han er menneskets Skaber, dets univers’ Fader. Som Menneskesønnen elsker Jesus de dødelige som en bror—han var i sandhed et menneske blandt mennesker.

140:5.3 (1573.5) Jesus forventede ikke, at hans tilhængere skulle opnå en umulig manifestation af broderkærlighed, men han forventede, at de skulle stræbe så meget efter at være som Gud—at være fuldkomne, som Faderen i himlen er fuldkommen—at de kunne begynde at se på mennesket, som Gud ser på sine skabninger, og derfor kunne begynde at elske mennesker, som Gud elsker dem—at vise begyndelsen til en faderlig hengivenhed. I løbet af disse formaninger til de tolv apostle forsøgte Jesus at afsløre dette nye begreb om *faderlig kærlighed*, da det er relateret til visse følelsesmæssige holdninger, der er involveret i at foretage adskillige miljømæssige sociale justeringer.

140:5.4 (1573.6) Mesteren introducerede denne betydningsfulde tale ved at henlede opmærksomheden på fire *trosholdninger* som optakt til den efterfølgende skildring af hans fire transcendentale og suveræne

reaktioner på faderlig kærlighed i modsætning til begrænsningerne i ren broderlig kærlighed.

140:5.5 (1573.7) Han talte først om dem, der var fattige i ånden, hungrede efter retfærdighed, udholdt mildhed, og som var rene af hjertet. Sådanne åndsindsigtsfulde dødelige kunne forventes at opnå sådanne niveauer af guddommelig uselvviskhed, at de ville være i stand til at forsøge sig med den fantastiske udøvelse af *faderlig* kærlighed; at de selv som sørgende ville være i stand til at vise barmhjertighed, fremme fred og udholde forfølgelser, og i alle disse vanskelige situationer at elske selv ukærlige mennesker med en faderlig kærlighed. En fars hengivenhed kan nå niveauer af hengivenhed, der umådeligt overgår en brors hengivenhed.

140:5.6 (1573.8) Troen og kærligheden i disse saligheder styrker den moralske karakter og skaber lykke. Frygt og vrede svækker karakteren og ødelægger lykken. Denne betydningsfulde prædiken startede med en tone af lykke.

140:5.7 (1573.9) 1. *“Lykkelige er de fattige i ånden—de ydmyge.”* For et barn er lykke tilfredsstillelsen af en umiddelbar trang til nydelse. Den voksne er villig til at så frø af selvfornegetelse for at høste efterfølgende høst af forøget lykke. På Jesu tid og siden er lykke alt for ofte blevet forbundet med tanken om at besidde rigdom. I historien om farisæeren og tolderen, der bad i templet, følte den ene sig rig i ånden—egoistisk; den anden følte sig “fattig i ånden”—ydmyg. Den ene var selvtilstrækkelig, den anden var lærenem og sandhedssøgende. De fattige i ånden søger efter mål for åndelig rigdom—efter Gud. Og sådanne sandhedssøgere behøver ikke at

vente på belønninger i en fjern fremtid; de bliver belønnet *nu*. De finder himlenes rige i deres egne hjerter, og de oplever en sådan lykke *nu*.

140:5.8 (1574.1) 2. *“Lykkelige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal mættes.”* Kun dem, der føler sig fattige i ånden hungrer nogensinde efter retfærdighed. Kun den ydmyge søger guddommelig kraft og længsel efter åndelig styrke. Men det er yderst farligt bevidst at engagere sig i åndelig faste for at øge sin appetit for åndelige begavelse. Fysisk faste bliver farlig efter fire eller fem dage; man kan let miste al appetit. Langvarig faste, enten fysisk eller åndelig, har en tendens til helt at ødelægge sult.

140:5.9 (1574.2) Erfaringsmæssig retfærdighed er en fornøjelse, ikke en pligt. Jesu retfærdighed er en dynamisk kærlighed—faderlig-brorlig hengivenhed. Det er ikke den negative eller du-skal-ikke-type retfærdighed. Hvordan kan man nogensinde hungre efter noget negativt—noget, man “ikke skal gøre”?

140:5.10 (1574.3) Det er ikke så let at lære et barnesind disse to første saligheder, men det modne sind bør forstå deres betydning.

140:5.11 (1574.4) 3. *“Lykkelige er de sagtmødige, for de skal arve jorden.”* Ægte ydmyghed har intet med frygt at gøre. Det er snarere en holdning, hvor mennesket samarbejder med Gud—“ske din vilje.” Den omfatter tålmodighed og overbærenhed og er motiveret af en urokkelig tro på et lovlydigt og venligt univers. Den mestrer alle fristelser til at gøre oprør mod den guddommelige ledelse. Jesus var

den ideelle ydmyge mand på Urantia, og han arvede et enormt univers.

140:5.12 (1574.5) 4. *“Lykkelige er de rene af hjertet, for de skal se Gud.”*

Åndelig renhed er ikke en negativ kvalitet, bortset fra at den mangler mistænksomhed og hævn. Da Jesus diskuterede renhed, havde han ikke til hensigt udelukkende at beskæftige sig med menneskers seksuelle holdninger. Han henviste mere til den tro, som mennesket bør have på sine medmennesker; den tro, som en forælder har på sit barn, og som gør ham i stand til at elske sine medmennesker, ligesom en far ville elske dem. En fars kærlighed behøver ikke at forkæle, og den tolererer ikke ondskab, men den er altid antikynisk. Faderlig kærlighed har et enkelt formål, og den ser altid efter det bedste i mennesket; det er holdningen hos en sand forælder.

140:5.13 (1574.6) At se Gud—ved tro—betyder at opnå sand åndelig indsigt. Og åndelig indsigt forbedrer Retterens vejledning, og disse øger i sidste ende Gudsbevidstheden. Og når du kender Faderen, bliver du bekræftet i visheden om guddommeligt slægtskab, og du kan i stigende grad elske hver af dine brødre i kødet, ikke kun som en bror—med broderlig kærlighed—men også som en far—med faderlig hengivenhed.

140:5.14 (1574.7) Det er nemt at lære denne formaning, selv til et barn. Børn er naturligt tillidsfulde, og forældre bør sørge for, at de ikke mister denne enkle tro. Når du har med børn at gøre, skal du undgå alt bedrag og afholde dig fra at antyde mistanke. Hjælp dem klogt med at vælge deres helte og vælge deres livsværk.

140:5.15 (1574.8) Og så fortsatte Jesus med at instruere sine tilhængere i realiseringen af hovedformålet med al menneskelig kamp—perfektion—selv guddommelig opnåelse. Han formanede dem altid: “Vær fuldkomne, ligesom jeres Fader i himlen er fuldkommen.” Han formanede ikke de tolv til at elske deres næste, som de elskede sig selv. Det ville have været en værdig præstation; det ville have indikeret, at de havde opnået broderkærlighed. Han formanede snarere sine apostle til at elske mennesker, som han havde elsket dem—at elske med en *faderlig* såvel som en broderlig hengivenhed. Og han illustrerede dette ved at pege på de fire højeste reaktioner på faderlig kærlighed:

140:5.16 (1575.1) 1. “*Lykkelige er de, som sørger, for de skal trøstes.*”

Såkaldt sund fornuft eller den bedste logik ville aldrig foreslå, at man kunne blive lykkelig af at sørge. Men Jesus henviste ikke til ydre eller demonstrativ sorg. Han hentydede til en følelsesmæssig holdning af ømhjertethed. Det er en stor fejl at lære drenge og unge mænd, at det er umandigt at vise ømhed eller på anden måde give udtryk for følelsesmæssige følelser eller fysisk lidelse. Sympati er en værdig egenskab hos både mænd og kvinder. Det er ikke nødvendigt at være hårdhudet for at være mandig. Det er den forkerte måde at skabe modige mænd på. Verdens store mænd har ikke været bange for at sørge. Moses, den sørgende, var en større mand end både Samson og Goliath. Moses var en fremragende leder, men han var også en mand af ydmyghed. At være følsom og lydhør over for menneskelige behov skaber ægte og varig lykke, mens sådanne venlige holdninger

beskytter sjælen mod de destruktive påvirkninger fra vrede, had og mistænksomhed.

140:5.17 (1575.2) 2. *“Lykelige er de barmhjertige, for de skal få*

barmhjertighed.” Barmhjertighed betegner her højden og dybden og bredden af det sandeste venskab—kærlig venlighed. Barmhjertighed kan nogle gange være passiv, men her er den aktiv og dynamisk—den ypperste faderlighed. En kærlig forælder har ikke svært ved at tilgive sit barn, selv mange gange. Og hos et uspoleret barn er trangen til at lindre lidelse naturlig. Børn er normalt venlige og sympatiske, når de er gamle nok til at forstå de faktiske forhold.

140:5.18 (1575.3) 3. *“Lykelige er de, der stifter fred, for de skal kaldes*

Guds sønner.” Jesu tilhørere længtes efter militær udfrielse, ikke efter fredsstiftere. Men Jesu fred er ikke af den fredelige og negative slags. I lyset af prøvelser og forfølgelser sagde han: “Min fred efterlader jeg hos jer.” “Jeres hjerte skal ikke være uroligt, og det skal ikke være bange.” Det er den fred, der forhindrer ødelæggende konflikter. Personlig fred integrerer personligheden. Social fred forebygger frygt, grådighed og vrede. Politisk fred forebygger racemodsætninger, national mistænksomhed og krig. Fredsskabelse er kuren mod mistillid og mistænksomhed.

140:5.19 (1575.4) Man kan sagtens lære børn at fungere som fredsskabere.

De kan lide holdaktiviteter, de kan lide at lege sammen. Mesteren sagde på et andet tidspunkt: “Den, der vil frelse sit liv, skal miste det, men den, der vil miste sit liv, skal finde det.”

140:5.20 (1575.5) 4. *“Lykkelige er de, der forfølges for retfærdighedens skyld, for himlenes rige er deres. Lykkelige er I, når mennesker håner jer og forfølger jer og siger alt muligt ondt om jer på falsk grundlag. Fryd jer og vær overordentlig glade, for stor er jeres belønning i himlen.”*

140:5.21 (1575.6) Så ofte følger forfølgelse efter fred. Men unge mennesker og modige voksne viger aldrig tilbage for vanskeligheder eller fare. “Intet menneske har større kærlighed end at give sit liv for sine venner.” Og en faderlig kærlighed kan frit gøre alle disse ting—ting, som broderlig kærlighed næppe kan omfatte. Og fremskridt har altid været den endelige høst af forfølgelse.

140:5.22 (1575.7) Børn reagerer altid på udfordringen med mod. Unge er altid villige til at “tage en tårn.” Og alle børn bør tidligt lære at ofre sig.

140:5.23 (1575.8) Og således afsløres det, at salighederne i Bjergprædiken er baseret på tro og kærlighed og ikke på lov—etik og pligt.

140:5.24 (1575.9) Faderlig kærlighed nyder at gengælde godt for ondt—at gøre godt som gengældelse for uretfærdighed.

6. Ordinationens aftenen

140:6.1 (1576.1) Søndag aften, da de nåede frem til Zebedæus' hjem i højlandet nord for Kapernaum, spiste Jesus og de tolv et simpelt måltid. Bagefter, mens Jesus gik en tur langs stranden, talte de tolv med hinanden. Efter en kort konference, mens tvillingerne lavede et lille bål for at give dem varme og mere lys, gik Andreas ud for at finde Jesus, og da han havde indhentet ham, sagde han: "Mester, mine brødre er ude af stand til at forstå, hvad du har sagt om riget. Vi føler os ikke i stand til at begynde dette arbejde, før du har givet os yderligere instruktion. Jeg er kommet for at bede dig om at slutte dig til os i haven og hjælpe os med at forstå betydningen af dine ord." Og Jesus gik sammen med Andreas for at mødes med apostlene.

140:6.2 (1576.2) Da han var kommet ind i haven, samlede han apostlene omkring sig og underviste dem yderligere, idet han sagde: "I har svært ved at modtage mit budskab, fordi I vil bygge den nye lære direkte på den gamle, men jeg erklærer, at I skal genfødes. I må starte på en frisk som små børn og være villige til at stole på min lære og tro på Gud. Det nye evangelium om riget kan ikke bringes i overensstemmelse med det, der er. I har forkerte forestillinger om Menneskesønnen og hans mission på jorden. Men begå ikke den fejl at tro, at jeg er kommet for at sætte loven og profeterne til side; jeg er ikke kommet for at ødelægge, men for at opfylde, udvide og oplyse. Jeg er ikke kommet for at overtræde loven, men for at skrive disse nye bud på jeres hjerters tavler.

140:6.3 (1576.3) "Jeg kræver af jer en retfærdighed, der overgår retfærdigheden hos dem, der søger at opnå Faderens gunst ved almisser, bøn og faste. Hvis I vil ind i riget, skal I have en

retfærdighed, der består i kærlighed, barmhjertighed og sandhed—et oprigtigt ønske om at gøre min Faders vilje i himlen.”

140:6.4 (1576.4) Da sagde Simon Peter: “Mester, hvis du har et nyt bud, vil vi gerne høre det. Åbenbar den nye vej for os.” Jesus svarede Peter: “Du har hørt det sagt af dem, der underviser i loven: ‘Du må ikke slå ihjel; at enhver, der slår ihjel, skal dømmes.’ Men jeg ser ud over handlingen for at afdække motivet. Jeg erklærer for jer, at enhver, der er vred på sin bror, er i fare for at blive fordømt. Den, der nærer had i sit hjerte og planlægger hævn i sit sind, står i fare for at blive dømt. I skal dømme jeres medmennesker på deres gerninger; Faderen i himlen dømmer på hensigten.

140:6.5 (1576.5) “I har hørt lovens lærere sige: ‘Du må ikke begå ægteskabsbrud.’ Men jeg siger jer, at enhver mand, der ser på en kvinde med den hensigt at begære hende, allerede har begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte. I kan kun dømme mennesker på deres handlinger, men min Far ser ind i sine børns hjerter og dømmer dem i barmhjertighed i overensstemmelse med deres hensigter og virkelige ønsker.”

140:6.6 (1576.6) Jesus havde tænkt sig at fortsætte med at diskutere de andre bud, da James Zebedee afbrød ham og spurgte: “Mester, hvad skal vi lære folket om skilsmisse? Skal vi tillade en mand at skille sig fra sin kone, sådan som Moses har foreskrevet?” Og da Jesus hørte dette spørgsmål, sagde han: “Jeg er ikke kommet for at lovgive, men for at oplyse. Jeg er ikke kommet for at reformere denne verdens riger, men for at etablere Himmeriget. Det er ikke Faderens vilje, at jeg skal give efter for fristelsen til at lære jer regler for regering,

handel eller social adfærd, som, selvom de måske er gode i dag, langt fra ville være passende for samfundet i en anden tidsalder. Jeg er udelukkende på jorden for at trøste sindet, befri ånderne og frelse menneskenes sjæle. Men jeg vil sige om dette spørgsmål om skilsmisse, at mens Moses så med velvilje på sådanne ting, var det ikke sådan i Adams dage og i haven.”

140:6.7 (1577.1) Efter at apostlene havde talt med hinanden i kort tid, fortsatte Jesus med at sige: “I skal altid anerkende de to synsvinkler i al dødelig adfærd—den menneskelige og den guddommelige; kødets veje og åndens veje; tidens vurdering og evighedens synspunkt.” Og selvom de tolv ikke kunne forstå alt, hvad han lærte dem, blev de virkelig hjulpet af denne instruktion.

140:6.8 (1577.2) Og så sagde Jesus: “Men I vil snuble over min lære, fordi I har for vane at fortolke mit budskab bogstaveligt; I er langsomme til at skelne ånden i min lære. Igen skal I huske, at I er mine budbringere; I er forpligtede til at leve jeres liv, som jeg i ånden har levet mit. I er mine personlige repræsentanter; men tag ikke fejl, når I forventer, at alle mennesker skal leve, som I gør, i enhver henseende. I skal også huske, at jeg har får, der ikke er af denne flok, og at jeg også er forpligtet over for dem, så jeg må give dem et mønster for, hvordan man gør Guds vilje, mens man lever den dødelige naturs liv.”

140:6.9 (1577.3) Så spurgte Nataniel: “Mester, skal vi ikke giver nogen plads til retfærdighed? Moseloven siger: ‘Øje for øje og tand for tand.’ Hvad skal vi sige?” Jesus svarede: “Du skal gengælde ondt med det gode. Mine budbringere må ikke strides med menneskerne, men

skal være venlige mod alle. At måle med samme mål må ikke være jeres regel. Menneskernes herskere kan have sådanne love, men sådan er det ikke i riget; lad barmhjertigheden altid være afgørende for dine vurderinger og kærligheden i din opførsel. Og hvis disse ord synes barske, kan I stadig vende tilbage. Hvis I finder kravene til en apostel for svære, kan I vende tilbage til disciplens mindre krævende vej.”

140:6.10 (1577.4) Da apostlene hørte disse opsigtsvækkende ord, trak de sig tilbage for en stund, men de vendte snart tilbage, og Peter sagde: “Mester, vi vil gå med dig; ingen af os vil vende om. Vi er fuldt ud parate til at betale den ekstra pris; vi vil drikke bægeret. Vi vil være apostle, ikke blot disciple.”

140:6.11 (1577.5) Da Jesus hørte det, sagde han: “Så vær villige til at påtage jer jeres ansvar og følge mig. Gør jeres gode gerninger i det skjulte; når I giver almisser, må den venstre hånd ikke vide, hvad den højre gør. Og når I beder, så gå for jer selv og brug ikke forfængelige gentagelser og meningsløse sætninger. Husk altid, at Faderen ved, hvad I har brug for, før I spørger ham. Og lad være med at faste med et trist ansigt for at blive set af mennesker. Som mine udvalgte apostle, der nu er sat til tjeneste for riget, skal I ikke samle jer skatte på jorden, men ved jeres uselviske tjeneste samle jer skatte i himlen, for hvor jeres skatte er, der vil jeres hjerter også være.

140:6.12 (1577.6) “Kroppens lampe er øjet; hvis dit øje derfor er gavmildt, vil hele din krop være fuld af lys. Men hvis dit øje er egoistisk, vil hele kroppen være fyldt med mørke. Hvis selve det lys, der er i dig, bliver forvandlet til mørke, hvor stort er det mørke så ikke!”

140:6.13 (1577.7) Og så spurgte Thomas Jesus, om de skulle “fortsætte med at have alting til fælles”. Mesteren sagde: “Ja, mine brødre, jeg ønsker, at vi skal leve sammen som én forstående familie. I er betroet et stort arbejde, og jeg beder om jeres udelte tjeneste. I ved, at det er blevet sagt: ‘Ingen kan tjene to herrer’”. Man kan ikke oprigtigt tilbede Gud og samtidig helhjertet tjene mammon. Når I nu uden forbehold har meldt jer til rigets arbejde, skal I ikke være bekymrede for jeres liv; langt mindre skal I bekymre jer om, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; og heller ikke for jeres kroppe, hvilket tøj I skal bære. I har allerede lært, at villige hænder og oprigtige hjerter ikke skal sulte. Og nu, hvor I forbereder jer på at bruge al jeres energi på rigets arbejde, så vær forvisset om, at Faderen ikke vil være ligeglad med jeres behov. Søg først Guds rige, og når I har fundet indgang til det, vil alt, hvad der er nødvendigt, blive lagt til jer. Vær derfor ikke unødigt ængstelige for morgendagen. Dagens problemer er tilstrækkelige.”

140:6.14 (1578.1) Da Jesus så, at de var indstillet på at blive oppe hele natten for at stille spørgsmål, sagde han til dem: ‘Mine brødre, I er lærkar; det er bedst for jer at gå til ro, så I kan være klar til morgendagens arbejde.’ Men søvnen var forsvundet fra deres øjne. Peter dristede sig til at bede sin Mester om, at ‘jeg lige må tale lidt privat med dig. Ikke at jeg vil have hemmeligheder for mine brødre, men jeg har en urolig ånd, og hvis jeg skulle fortjene en irettesættelse fra min Mester, kan jeg bedre udholde det alene med dig.’ Og Jesus sagde: “Kom med mig, Peter”—og viste vej ind i huset. Da Peter vendte opmuntret tilbage fra sin Mesters nærvær, besluttede James

sig for at gå ind og tale med Jesus. Og så gik de andre apostle en efter en ind for at tale med Mesteren i de tidlige morgentimer. Da de alle havde holdt personlige samtaler med ham, undtagen tvillingerne, som var faldet i søvn, gik Andreas ind til Jesus og sagde: “Mester, tvillingerne er faldet i søvn i haven ved ilden; skal jeg vække dem for at spørge, om de også vil tale med dig?” Og Jesus sagde smilende til Andreas: “De gør det godt—forstyr dem ikke.” Og nu var natten ved at gå på hæld; en ny dag var ved at gry.

7. Ugen efter ordinationen

140:7.1 (1578.2) Efter et par timers søvn, da de tolv var samlet til en sen morgenmad med Jesus, sagde han: “Nu skal I begynde jeres arbejde med at forkynde det glade budskab og undervise de troende. Gør jer klar til at tage til Jerusalem.” Efter at Jesus havde talt, samlede Thomas mod til at sige: “Jeg ved, Mester, at vi nu burde være klar til at gå i gang med arbejdet, men jeg frygter, at vi endnu ikke er i stand til at udføre denne store opgave. Vil du gå med til, at vi bliver her et par dage mere, før vi begynder på rigets arbejde?” Og da Jesus så, at alle hans apostle var besat af den samme frygt, sagde han: “Det skal være, som I har bedt om; vi vil blive her over sabbatten.”

140:7.2 (1578.3) I ugevis var små grupper af seriøse sandhedssøgere, sammen med nysgerrige tilskuere, kommet til Betsaida for at se Jesus. Rygtet om ham havde allerede spredt sig over hele landet;

nysgerrige grupper var kommet fra byer så langt væk som Tyrus, Sidon, Damaskus, Cæsarea og Jerusalem. Hidtil havde Jesus hilst på disse mennesker og undervist dem om riget, men Mesteren overlod nu dette arbejde til de tolv. Andreas valgte en af apostlene og tildelte ham en gruppe besøgende, og nogle gange var de alle tolv engageret.

140:7.3 (1578.4) I to dage arbejdede de, underviste om dagen og holdt private konferencer til langt ud på natten. På tredjedagen besøgte Jesus Zebedæus og Salome, mens han sendte sine apostle af sted for at “fiske, søge sorgløs forandring eller måske besøge jeres familier.” Om torsdagen vendte de tilbage for at undervise i yderligere tre dage.

140:7.4 (1578.5) I løbet af denne repetitionsuge gentog Jesus mange gange over for sine apostle de to store motiver for sin mission på jorden efter dåben:

140:7.5 (1578.6) 1. At åbenbare Faderen til folket.

140:7.6 (1578.7) 2. At lede mennesker til at blive bevidste om deres sønskab—at indse gennem tro og virkeliggøre, at de er børn af den Højeste.

140:7.7 (1579.1) En uge med denne varierede erfaring gjorde meget for de tolv; nogle blev endda alt for selvsikre. Ved den sidste konference, natten efter sabbatten, kom Peter og James hen til Jesus og sagde: “Vi er klar—lad os nu gå ud og tage riget.” Jesus svarede: “Må jeres visdom være lige så stor som jeres iver, og må jeres mod råde bod på jeres uvidenhed.”

140:7.8 (1579.2) Selvom apostlene ikke forstod meget af hans undervisning, forstod de betydningen af det charmerende og smukke

liv, han levede sammen med dem.

8. Torsdag eftermiddag på søen

140:8.1 (1579.3) Jesus vidste godt, at hans apostle ikke helt havde assimileret hans lære. Han besluttede at give nogle særlige instruktioner til Peter, James og Johannes i håb om, at de ville være i stand til at afklare deres kollegers ideer. Han så, at selv om de tolv forstod nogle træk ved ideen om et åndeligt rige, så holdt de stædigt fast i at knytte denne nye åndelige lære direkte til deres gamle og fasttømrede bogstavelige forestillinger om Himmeriget som en genoprettelse af Davids trone og genetableringen af Israel som en verdslig magt på jorden. Derfor gik Jesus torsdag eftermiddag ud fra kysten i en båd sammen med Peter, James og Johannes for at tale om rigets anliggender. Det var en fire timer lang undervisningskonference, som omfattede et utal af spørgsmål og svar, og det kan mest fordelagtigt beskrives her ved at omorganisere resuméet af denne betydningsfulde eftermiddag, som Simon Peter gav sin bror Andreas den følgende morgen:

140:8.2 (1579.4) 1. *At gøre Faderens vilje.* Jesu lære om at stole på den himmelske Faders omsorg var ikke en blind og passiv fatalisme. Denne eftermiddag citerede han med tilslutning et gammelt hebraisk ordsprog: “Den, der ikke vil arbejde, skal ikke spise.” Han pegede på sin egen erfaring som tilstrækkelig kommentar til sin lære. Hans

forskrifter om at stole på Faderen må ikke vurderes ud fra de sociale eller økonomiske forhold i moderne tid eller nogen anden tidsalder. Hans instruktion omfatter de ideelle principper for at leve nær Gud i alle tidsaldre og i alle verdener.

140:8.3 (1579.5) Jesus gjorde det klart for de tre, at der var forskel på kravene til et apostel- og et discipelskab. Og selv da forbød han ikke de tolv at udvise forsigtighed og forudseenhed. Det, han prædikede imod, var ikke forudseenhed, men ængstelse, bekymring. Han underviste i aktiv og vågen underkastelse under Guds vilje. Som svar på mange af deres spørgsmål om nøjsomhed og sparsommelighed henledte han blot opmærksomheden på sit liv som tømrer, bådebygger og fisker og på sin omhyggelige organisering af de tolv. Han forsøgte at gøre det klart, at verden ikke skal betragtes som en fjende; at livets omstændigheder udgør en guddommelig dispensation, der arbejder sammen med Guds børn.

140:8.4 (1579.6) Jesus havde store problemer med at få dem til at forstå sin personlige praksis med ikke at gøre modstand. Han nægtede absolut at forsvare sig selv, og det forekom apostlene, at han ville blive glad, hvis de ville følge samme politik. Han lærte dem ikke at gøre modstand mod det onde, ikke at bekæmpe uretfærdighed eller skade, men han lærte dem ikke passiv tolerance over for forseelser. Og han gjorde det klart denne eftermiddag, at han billigede den sociale afstraffelse af forbrydere og kriminelle, og at den civile regering nogle gange må bruge magt for at opretholde den sociale orden og udøve retfærdighed.

140:8.5 (1579.7) Han holdt aldrig op med at advare sine disciple mod den onde praksis med *gengældelse*; han tog ikke hensyn til hævn, ideen om at få hævn. Han beklagede, at man bar nag. Han afviste idéen om øje for øje og tand for tand. Han afviste hele konceptet om privat og personlig hævn og overlod disse spørgsmål til den civile regering på den ene side og til Guds dom på den anden. Han gjorde det klart for de tre, at hans lære gjaldt for *individet*, ikke for staten. Han opsummerede sine instruktioner op til dette tidspunkt angående disse spørgsmål, som:

140:8.6 (1580.1) Elsk jeres fjender—husk de moralske krav om menneskeligt broderskab.

140:8.7 (1580.2) Ondskabens nytteløshed: En uret bliver ikke rettet ved hævn. Begå ikke den fejl at bekæmpe ondskaben med dens egne våben.

140:8.8 (1580.3) Hav tro—tillid til den guddommelige retfærdigheds og den evige godheds endelige triumf.

140:8.9 (1580.4) *2. Politisk holdning.* Han advarede sine apostle om at være diskrete i deres bemærkninger om det anspændte forhold, der dengang eksisterede mellem det jødiske folk og den romerske regering; han forbød dem på nogen måde at blive indblandet i disse vanskeligheder. Han var altid omhyggelig med at undgå sine fjenders politiske snarer og svarede altid: "Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er." Han nægtede at lade sin opmærksomhed aflede fra sin mission om at etablere en ny vej til frelse; han ville ikke tillade sig at bekymre sig om noget andet. I sit personlige liv overholdt han

altid alle civile love og regler; i al sin offentlige lære ignorerede han de borgerlige, sociale og økonomiske områder. Han fortalte de tre apostle, at han kun beskæftigede sig med principperne for menneskets indre og personlige åndelige liv.

140:8.10 (1580.5) Jesus var derfor ikke en politisk reformator. Han kom ikke for at omorganisere verden; selv hvis han havde gjort det, ville det kun have været gældende for den tid og den generation. Ikke desto mindre viste han mennesket den bedste måde at leve på, og ingen generation er fritaget for arbejdet med at finde ud af, hvordan man bedst tilpasser Jesu liv til sine egne problemer. Men begå aldrig den fejl at identificere Jesu lære med nogen politisk eller økonomisk teori, med noget socialt eller industrielt system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social holdning.* De jødiske rabbinere havde længe debatteret spørgsmålet: Hvem er min næste? Jesus præsenterede ideen om aktiv og spontan venlighed, en kærlighed til ens medmennesker, der var så ægte, at den udvidede nabolaget til at omfatte hele verden og dermed gjorde alle mennesker til ens naboer. Men med alt dette var Jesus kun interesseret i individet, ikke i massen. Jesus var ikke sociolog, men han arbejdede på at nedbryde alle former for egoistisk isolation. Han underviste i ren sympati, medfølelse. Mikael af Nebadon er en søn, der er domineret af barmhjertighed; medfølelse er selve hans natur.

140:8.12 (1580.7) Mesteren sagde ikke, at man aldrig skulle underholde sine venner med kød, men han sagde, at hans tilhængere skulle holde fest for de fattige og de uheldige. Jesus havde en stærk

retfærdighedssans, men den var altid tempereret med barmhjertighed. Han lærte ikke sine apostle, at de skulle lade sig tryne af sociale parasitter eller professionelle almissesøgere. Det tætteste, han kom på sociologiske udtalelser, var at sige: “Døm ikke, for at I ikke skal blive dømt.”

140:8.13 (1580.8) Han gjorde det klart, at vilkårlig venlighed kan få skylden for mange sociale dårligdomme. Den følgende dag instruerede Jesus definitivt Judas om, at ingen apostoliske midler måtte uddeles som almisser, undtagen på hans anmodning eller på fælles anmodning fra to af apostlene. I alle disse spørgsmål var det Jesu praksis altid at sige: “Vær kloge som slanger, men uskadelige som duer.” Det syntes at være hans formål i alle sociale situationer at undervise i tålmodighed, tolerance og tilgivelse.

140:8.14 (1581.1) Familien var selve centrum i Jesu livsfilosofi—her og hinsides. Han baserede sin lære om Gud på familien, mens han forsøgte at korrigere den jødiske tendens til at overdrive forfædrenes ære. Han ophøjede familielivet som den højeste menneskelige pligt, men gjorde det klart, at familierelationer ikke måtte forstyrre de religiøse forpligtelser. Han gjorde opmærksom på, at familien er en timelig institution; at den ikke overlever døden. Jesus tøvede ikke med at opgive sin familie, når familien var i modstrid med Faderens vilje. Han underviste i det nye og større broderskab mellem mennesker—Guds sønner. På Jesu tid var skilsmissepraksis slap i Palæstina og i hele det romerske imperium. Han nægtede gentagne gange at indføre love om ægteskab og skilsmisse, men mange af Jesu tidlige tilhængere havde stærke meninger om skilsmisse og tøvede

ikke med at tilskrive dem til ham. Alle forfatterne i Det Nye Testamente holdt fast i disse mere stringente og avancerede ideer om skilsmisse, undtagen John Mark.

140:8.15 (1581.2) 4. *Økonomisk holdning.* Jesus arbejdede, levede og handlede i verden, som han fandt den. Han var ikke en økonomisk reformator, selvom han ofte gjorde opmærksom på det uretfærdige i den ulige fordeling af rigdom. Men han kom ikke med nogen forslag til, hvordan man kunne afhjælpe det. Han gjorde det klart for de tre, at selvom hans apostle ikke måtte eje noget, så prædikede han ikke imod rigdom og ejendom, men blot imod den ulige og uretfærdige fordeling. Han anerkendte behovet for social retfærdighed og industriel fairness, men han tilbød ingen regler for, hvordan man opnår det.

140:8.16 (1581.3) Han lærte aldrig sine tilhængere at undgå jordiske ejendele, kun sine tolv apostle. Lægen Lukas var en stærk tilhænger af social lighed, og han gjorde meget for at fortolke Jesu ord i harmoni med sin personlige overbevisning. Jesus har aldrig personligt bedt sine tilhængere om at leve i fællesskab; han har ikke udtalt sig om den slags spørgsmål.

140:8.17 (1581.4) Jesus advarede ofte sine tilhørere mod begærlighed og erklærede, at “et menneskes lykke består ikke i overfloden af dets materielle ejendele.” Han gentog konstant: “Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden og miste sin egen sjæl?” Han angreb ikke direkte besiddelsen af ejendom, men han insisterede på, at det er evigt vigtigt, at åndelige værdier kommer først. I sin senere lære

forsøgte han at korrigere mange fejlagtige livssyn på Urantia ved at fortælle talrige lignelser, som han præsenterede i løbet af sin offentlige tjeneste. Jesus havde aldrig til hensigt at formulere økonomiske teorier; han vidste godt, at hver tidsalder må udvikle sine egne løsninger på eksisterende problemer. Og hvis Jesus var på jorden i dag og levede sit liv i kød og blod, ville han være en stor skuffelse for de fleste gode mænd og kvinder af den simple grund, at han ikke ville tage parti i nutidens politiske, sociale eller økonomiske stridigheder. Han ville holde sig på afstand, mens han lærte dig, hvordan du perfektionerer dit indre åndelige liv, så du bliver mange gange mere kompetent til at angribe løsningen af dine rent menneskelige problemer.

140:8.18 (1581.5) Jesus ville gøre alle mennesker guddommelige og så se medfølende til, mens disse gudesønner løste deres egne politiske, sociale og økonomiske problemer. Det var ikke rigdom, han fordømte, men hvad rigdom gør ved de fleste af dens tilhængere. På denne torsdag eftermiddag fortalte Jesus først sine medarbejdere, at “det er mere velsignet at give end at modtage.”

140:8.19 (1581.6) 5. *Personlig religion.* Du bør, ligesom hans apostle, bedre forstå Jesu lære gennem hans liv. Han levede et fuldkomment liv på Urantia, og hans unikke lære kan kun forstås, når det liv visualiseres i dets umiddelbare baggrund. Det er hans liv, og ikke hans lektioner til de tolv eller hans prædikener til masserne, der vil

hjælpe mest med at afsløre Faderens guddommelige karakter og kærlige personlighed.

140:8.20 (1582.1) Jesus angreb ikke de hebraiske profeters eller de græske moralisters lære. Mesteren anerkendte de mange gode ting, som disse store lærere stod for, men han var kommet ned på jorden for at lære noget *yderligere*, “menneskets frivillige overensstemmelse med Guds vilje.” Jesus ønskede ikke blot at skabe et *religiøst menneske*, en dødelig, der var helt optaget af religiøse følelser og kun drevet af åndelige impulser. Hvis du bare havde set på ham, ville du have vidst, at Jesus var en rigtig mand med stor erfaring i denne verdens ting. Jesu lære i denne henseende er blevet groft fordrejet og meget misrepræsenteret gennem århundrederne i den kristne æra; du har også haft fordrejede ideer om Mesterens mildhed og ydmyghed. Det, han stræbte efter i sit liv, synes at have været en *fremragende selvrespekt*. Han rådede kun mennesket til at ydmyge sig, så det kunne blive virkelig ophøjet; det, han virkelig sigtede mod, var ægte ydmyghed over for Gud. Han lagde stor vægt på oprigtighed—et rent hjerte. Troskab var en kardinaldyd i hans vurdering af karakter, mens *mod* var selve kernen i hans lære. “Frygt ikke” var hans parole, og tålmodig udholdenhed hans ideal for karakterstyrke. Jesu lære er en religion af tapperhed, mod og heroisme. Og det er netop derfor, han valgte tolv almindelige mænd som sine personlige repræsentanter, hvoraf de fleste var barske, virile og mandige fiskere.

140:8.21 (1582.2) Jesus havde ikke meget at sige om sin tids sociale laster, og han henviste sjældent til moralske forbrydelser. Han var en positiv lærer i sand dyd. Han undgik omhyggeligt den negative

metode til at videregive undervisning; han nægtede at reklamere for det onde. Han var ikke engang en moralsk reformator. Han vidste godt, og det lærte han også sine apostle, at menneskets sanselige drifter ikke undertrykkes af hverken religiøs irettesættelse eller juridiske forbud. Hans få fordømmelser var i høj grad rettet mod stolthed, grusomhed, undertrykkelse og hykleri.

140:8.22 (1582.3) Jesus fordømte ikke engang farisæerne voldsomt, som Johannes gjorde. Han vidste, at mange af de skriftkloge og farisæerne var ærlige af hjertet; han forstod deres slaveri under religiøse traditioner. Jesus lagde stor vægt på “først at gøre træet godt.” Han indprentede de tre, at han værdsatte hele livet, ikke bare nogle få særlige dyder.

140:8.23 (1582.4) Den ene ting, som Johannes fik ud af denne dags undervisning, var, at hjertet i Jesu religion bestod i at tilegne sig en medfølelse karakter kombineret med en personlighed, der var motiveret til at gøre den himmelske Faders vilje.

140:8.24 (1582.5) Peter forstod ideen om, at det evangelium, de var ved at forkynde, virkelig var en ny begyndelse for hele menneskeslægten. Han videregav efterfølgende dette indtryk til Paulus, som ud fra det formulerede sin lære om Kristus som “den anden Adam.”

140:8.25 (1582.6) Jakob forstod den spændende sandhed, at Jesus ønskede, at hans børn på jorden skulle leve, som om de allerede var borgere i det færdige himmelske rige.

140:8.26 (1582.7) Jesus vidste, at mennesker var forskellige, og det lærte han sine apostle. Han formanede dem konstant til at afstå fra at forsøge at forme disciplene og de troende efter et bestemt mønster. Han forsøgte at lade hver sjæl udvikle sig på sin egen måde, som et fuldkomment og adskilt individ for Gud. Som svar på et af Peters mange spørgsmål sagde Mesteren: “Jeg ønsker at sætte mennesker fri, så de kan starte på en frisk som små børn i det nye og bedre liv.” Jesus insisterede altid på, at sand godhed skal være ubevidst, når man giver næstekærlighed og ikke tillader den venstre hånd at vide, hvad den højre hånd gør.

140:8.27 (1583.1) De tre apostle var chokerede denne eftermiddag, da de indså, at der i deres Mesters religion ikke var nogen plads for åndelig selvransagelse. Alle religioner før og efter Jesu tid, selv kristendommen, sørgede omhyggeligt for samvittighedsfuld selvransagelse. Men sådan er det ikke med Jesus af Nazarets religion. Jesu livsfilosofi indeholder ingen religiøs introspektion. Tømrerens søn lærte aldrig karakter *opbygning*, han lærte *karaktertilvækst*, og erklærede, at Himmelriget er ligesom et sennepsfrø. Men Jesus sagde heller ikke noget, der ville fordømme selvanalyse som en måde at forhindre en indbildsk egoisme.

140:8.28 (1583.2) Retten til at komme ind i riget er betinget af tro, personlig overbevisning. Prisen for at forblive i rigets gradvise opstigning er den kostbare perle, som man sælger alt, hvad man ejer, for at få.

140:8.29 (1583.3) Jesu lære er en religion for alle, ikke kun for svæklinge og slaver. Hans religion blev aldrig krystalliseret (under hans tid) i

trobekendelser og teologiske love; han efterlod ikke en eneste skriftlig linje bag sig. Hans liv og lære blev testamenteret universet som en inspirerende og idealistisk gave, velegnet til åndelig vejledning og moralsk instruktion af alle tidsaldre i alle verdener. Selv i dag adskiller Jesu lære sig som sådan ud fra alle religioner, omend det er det levende håb hos hver enkelt af dem.

140:8.30 (1583.4) Jesus lærte ikke sine apostle, at religion er menneskets eneste jordiske mål; det var den jødiske idé om at tjene Gud. Men han insisterede på, at religion udelukkende var de tolv's opgave. Jesus lærte ikke noget, der kunne afholde hans troende fra at stræbe efter ægte kultur; han afveg kun fra de traditionsbundne religiøse skoler i Jerusalem. Han var liberal, storhjertet, lærd og tolerant. Selvbevidst fromhed havde ingen plads i hans filosofi om et retfærdigt liv.

140:8.31 (1583.5) Mesteren tilbød ingen løsninger på de ikke-religiøse problemer i sin egen tid eller i nogen efterfølgende tid. Jesus ønskede at udvikle åndelig indsigt i evige realiteter og at stimulere initiativ til et originalt liv; han beskæftigede sig udelukkende med menneskeslægtens underliggende og permanente åndelige behov. Han åbenbarede en godhed, der var lig med Gud. Han ophøjede kærlighed—sandhed, skønhed og godhed—som det guddommelige ideal og den evige virkelighed.

140:8.32 (1583.6) Mesteren kom for at skabe en ny ånd i mennesket, en ny vilje—for at give det en ny evne til at kende sandheden, opleve medfølelse og vælge det gode—viljen til at være i harmoni med Guds

vilje, kombineret med den evige trang til at blive fuldkommen, ligesom Faderen i himlen er fuldkommen.

9. Indvielsesdagen

140:9.1 (1583.7) Den næste sabbatsdag helligede Jesus sine apostle og rejste tilbage til det højland, hvor han havde ordineret dem; og der, efter en lang og smukt rørende personlig opmuntring, gik han i gang med den højtidelige indvielse af de tolv. Denne sabbat eftermiddag samlede Jesus apostlene omkring sig på bjergskrånningen og gav dem i sin himmelske Faders hænder som forberedelse til den dag, hvor han ville blive tvunget til at efterlade dem alene i verden. Der var ingen ny undervisning ved denne lejlighed, kun besøg og fællesskab.

140:9.2 (1584.1) Jesus gennemgik mange træk fra ordinationsprædikenen, der blev holdt på samme sted, og så kaldte han dem frem for sig en efter en og gav dem til opgave at gå ud i verden som hans repræsentanter. Mesterens indvielsesbefaling var: “Gå ud i hele verden og forkynd det glade budskab om riget. Befri åndelige fanger, trøst de undertrykte og hjælp de plagede. I har modtaget gratis, giv gratis.”

140:9.3 (1584.2) Jesus rådede dem til hverken at tage penge eller ekstra tøj med og sagde: “Arbejderen er sin hyre værdig.” Og til sidst sagde han: “Se, jeg sender jer ud som får midt iblandt ulve; vær derfor kloge som slanger og uskadelige som duer. Men tag jer i agt, for jeres fjender vil føre jer frem for deres råd, og i deres synagoger vil de slå

ned på jer. For guvernører og magthavere vil I blive bragt, fordi I tror på dette evangelium, og jeres vidnesbyrd skal være et vidnesbyrd for mig over for dem. Og når de fører jer til doms, skal I ikke være bekymrede for, hvad I skal sige, for min Faders ånd bor i jer og vil på det tidspunkt tale gennem jer. Nogle af jer vil blive slået ihjel, og før I etablerer riget på jorden, vil I blive hadet af mange folkeslag på grund af dette evangelium; men frygt ikke; jeg vil være med jer, og min ånd skal gå foran jer ud i hele verden. Og min Faders nærvær skal blive hos jer, mens I går først til jøderne, så til hedningerne.”

140:9.4 (1584.3) Da de kom ned fra bjerget, gik de tilbage til deres hjem i Zebedæus hus.

10. Aftenen efter indvielsen

140:10.1 (1584.4) Den aften, mens han underviste i huset, for det var begyndt at regne, talte Jesus længe og prøvede at vise de tolv, hvad de skulle *være*, ikke hvad de skulle *gøre*. De kendte kun til en religion, der pålagde dem at *gøre* bestemte ting som middel til at opnå retfærdighed—frelse. Men Jesus gentog: “I riget skal du *være* retskaffen for at kunne udføre arbejdet.” Mange gange gentog han: “*Derfor skal I være fuldkomne, ligesom jeres Fader i himlen er fuldkommen.*” Hele tiden forklarede Mesteren sine forvirrede apostle, at den frelse, han var kommet for at bringe til verden, kun kunne opnås ved *at tro*, ved simpel og oprigtig tro. Sagde Jesus:

“Johannes prædikede en omvendelsesdåb, sorg over den gamle måde at leve på. I skal forkynde dåben til fællesskab med Gud. Forkynd omvendelse for dem, der har brug for en sådan undervisning, men for dem, der allerede søger oprigtig adgang til riget, skal du åbne dørene på vid gab og byde dem at træde ind i det glædelige fællesskab med Guds sønner.” Men det var en vanskelig opgave at overbevise disse galilæiske fiskere om, at i riget skal *det at være* retfærdig ved tro gå forud for *det at gøre* retfærdig i det daglige liv for de dødelige på jorden.

140:10.2 (1584.5) Et andet stort handicap i dette arbejde med at undervise de tolv var deres tendens til at tage meget idealistiske og åndelige principper for religiøs sandhed og omforme dem til konkrete regler for personlig adfærd. Jesus ville præsentere dem for den smukke ånd i sjælens holdning, men de insisterede på at oversætte denne lære til regler for personlig opførsel. Mange gange, når de sørgede for at huske, hvad Mesteren sagde, var de næsten sikre på at glemme, hvad han *ikke* sagde. Men de assimilerede langsomt hans lære, fordi Jesus *var* alt det, han lærte. Hvad de ikke kunne få ud af hans verbale undervisning, fik de gradvist ved at leve sammen med ham.

140:10.3 (1585.1) Det var ikke tydeligt for apostlene, at deres Mester var engageret i at leve et liv med åndelig inspiration for alle mennesker i alle aldre i alle verdener i et fjerntliggende univers. Uanset hvad Jesus fortalte dem fra tid til anden, fattede apostlene ikke, at han udførte et arbejde *på* denne verden, men *for* alle andre verdener i sit enorme skaberværk. Jesus levede sit jordeliv på Urantia, ikke for at være et personligt eksempel på dødelig levevis for mænd og kvinder i

denne verden, men snarere for at skabe et *højt åndeligt og inspirerende ideal* for alle dødelige væsener i alle verdener.

140:10.4 (1585.2) Thomas spurgte samme aften, Jesus: “Mester, du siger, at vi skal blive som børn, før vi kan komme ind i Faderens rige, og på trods af det, har du advaret os ikke at lade os narre af falske profeter eller gøre os skyldige ved at kaste vores perler for svin. Nu er jeg ærligt talt forvirret. Jeg kan ikke forstå din undervisning.” Jesus svarede Thomas: “Hvor længe skal jeg bære over med dig! Konstant insisterer du på at tage alt hvad jeg underviser bogstaveligt. Når jeg som en pris for at komme ind i riget beder jer blive som små børn, henviste jeg ikke til tilbøjeligheden til at være godtroende, til den blotte vilje at tro, ej heller på hurtigheden til at stole på tiltalende fremmede. Hvad jeg virkelig ønskede, var at I skulle forstå denne illustration af forholdet mellem barnet og dets far. Du er barnet, og det er *din* fars rige, du søger at komme ind i. Der er den naturlige hengivenhed mellem ethvert normalt barn og dets far, som sikrer et forstående og kærligt forhold, og som for altid udelukker enhver tilbøjelighed til at forhandle om Faderens kærlighed og barmhjertighed. Og det evangelium, du går ud for at forkynde, har at gøre med en frelse, der vokser ud af trosrealiseringen af netop dette evige barn-far-forhold.”

140:10.5 (1585.3) Det karakteristiske ved Jesu undervisning var, at *moralen* i hans filosofi udsprang af den enkeltes personlige forhold til Gud—netop dette barn-far-forhold. Jesus lagde vægt på *individet*,

ikke på racen eller nationen. Mens han spiste aftensmad, havde Jesus en samtale med Matthæus, hvor han forklarede, at moralen i enhver handling bestemmes af den enkeltes motiv. Jesu moral var altid positiv. Den gyldne regel, som Jesus gentog, kræver aktiv social kontakt; den ældre negative regel kunne overholdes i isolation. Jesus fjernede alle regler og ceremonier fra moralen og ophøjede den til et majestætisk niveau af åndelig tænkning og virkelig retscaffen levevis.

140:10.6 (1585.4) Jesu nye religion var ikke uden praktiske implikationer, men hvad der end er af praktisk politisk, social eller økonomisk værdi at finde i hans lære, er det naturlige resultat af denne indre oplevelse af sjælen, når den manifesterer åndens frugter i den spontane daglige tjeneste af ægte personlig religiøs oplevelse.

140:10.7 (1585.5) Da Jesus og Mattæus var færdige med at tale, spurgte Simon Zelotes: “Men, Mester, er *alle* mennesker Guds sønner?” Og Jesus svarede: “Ja, Simon, alle mennesker er Guds sønner, og det er den gode nyhed, du skal forkynde.” Men apostlene kunne ikke fatte en sådan lære; det var en ny, mærkelig og opsigtsvækkende meddelelse. Og det var på grund af sit ønske om at indprente dem denne sandhed, at Jesus lærte sine tilhængere at behandle alle mennesker som deres brødre.

140:10.8 (1585.6) Som svar på et spørgsmål fra Andrew gjorde Mesteren det klart, at moralen i hans undervisning var uadskillelig fra den religion, han levede efter. Han underviste i moral, ikke ud fra *menneskets natur*, men ud fra *menneskets forhold* til Gud.

140:10.9 (1585.7) Johannes spurgte Jesus, “Mester, hvad er himmelriget?” Jesus svarede: “Himmelriget består af disse tre væsentligheder: for

det første, erkendelse af Guds suverænitet som en kendsgerning; for det andet tro på sandheden om at mennesket er søn til Gud; og for det tredje, at man tror på effektiviteten af det højeste menneskelige ønske om at gøre Guds vilje—at være som Gud. Og det er de gode nyheder om evangeliet: at enhver dødelig ved tro kan have alt dette, som er afgørende for hans frelse.”

140:10.10 (1586.1) Nu var venteugen forbi, og de forberedte sig på at rejse til Jerusalem næste morgen.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 140](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 142](#) >>

Kapitel 141

Begyndelsen Af Det Offentlige Arbejde

141:0.1 (1587.1) DEN første dag i ugen, den 19. januar år 27 e.Kr., gjorde Jesus og de tolv apostle sig klar til at forlade deres hovedkvarter i Betsaida. De tolv vidste intet om deres Mesters planer, bortset fra at de skulle op til Jerusalem for at deltage i påskefesten i april, og at det var hensigten at rejse gennem Jordandalen. De kom ikke væk fra Zebedæus' hus før ved middagstid, fordi apostlenes familier og andre af disciplene var kommet for at sige farvel og ønske dem held og lykke med det nye arbejde, de skulle til at begynde på.

141:0.2 (1587.2) Lige før de tog af sted, savnede apostlene Mesteren, og Andreas gik ud for at finde ham. Efter en kort eftersøgning fandt han Jesus siddende i en båd nede på stranden, og han græd. De tolv havde ofte set deres Mester, når han så ud til at være ked af det, og de havde set hans korte perioder med alvorlige tanker, men ingen af dem havde nogensinde set ham græde. Andreas blev noget forskrækket over at se Mesteren så berørt på tærsklen til deres

afrejse til Jerusalem, og han vovede at henvende sig til Jesus og spørge: “På denne store dag, Mester, hvor vi skal drage til Jerusalem for at forkynde Faderens rige, hvorfor græder du så? Hvem af os har fornærmet dig?” Og Jesus, som gik tilbage med Andreas for at slutte sig til de tolv, svarede ham: “Ingen af jer har gjort mig ked af det. Jeg er kun ked af det, fordi ingen af min far Josefs familie har husket at komme over for at ønske os held og lykke.” På dette tidspunkt var Ruth på besøg hos sin bror Josef i Nazaret. Andre medlemmer af hans familie blev holdt væk på grund af stolthed, skuffelse, misforståelser og smålig vrede, som var et resultat af sårede følelser.

1. Afrejsen fra galilæa

141:1.1 (1587.3) Kapernaum lå ikke langt fra Tiberias, og Jesu berømmelse var begyndt at sprede sig over hele Galilæa og endda til andre dele af landet. Jesus vidste, at Herodes snart ville begynde at lægge mærke til hans arbejde, så han fandt det bedst at rejse sydpå og ind i Judæa med sine apostle. Et selskab på over hundrede troende ønskede at tage med dem, men Jesus talte til dem og bad dem om ikke at følge med den apostoliske gruppe på deres vej ned langs Jordanfloden. Selv om de indvilligede i at blive tilbage, fulgte mange af dem efter Mesteren i løbet af få dage.

141:1.2 (1587.4) Den første dag rejste Jesus og apostlene kun så langt som til Tarikea, hvor de hvilede for natten. Den næste dag rejste de til et sted ved Jordanfloden nær Pella, hvor Johannes havde prædikeret

omkring et år tidligere, og hvor Jesus var blevet døbt. Her blev de i mere end to uger, hvor de underviste og prædikede. Ved slutningen af den første uge havde flere hundrede mennesker samlet sig i en lejr i nærheden af, hvor Jesus og de tolv boede, og de var kommet fra Galilæa, Fønikien, Syrien, Dekapolis, Peræa og Judæa.

141:1.3 (1588.1) Jesus prædikede ikke offentligt. Andreas delte folkemængden op og udpegede prædikanterne til formiddags- og eftermiddagsforsamlingerne; efter aftensmåltidet talte Jesus med de tolv. Han lærte dem ikke noget nyt, men gennemgik sin tidligere undervisning og besvarede deres mange spørgsmål. På en af disse aftener fortalte han de tolv noget om de fyrre dage, han havde tilbragt i bakkerne nær dette sted.

141:1.4 (1588.2) Mange af dem, der kom fra Peræa og Judæa, var blevet døbt af Johannes og var interesserede i at finde ud af mere om Jesu lære. Apostlene gjorde store fremskridt i undervisningen af Johannes' disciple, for så vidt som de ikke på nogen måde forringede Johannes' forkyndelse, og da de på dette tidspunkt ikke engang døbte deres nye disciple. Men det var altid en anstødssten for Johannes' tilhængere, at Jesus, hvis han var alt det, som Johannes havde annonceret, ikke gjorde noget for at få ham ud af fængslet. Johannes' disciple kunne aldrig forstå, hvorfor Jesus ikke forhindrede deres elskede leders grusomme død.

141:1.5 (1588.3) Fra aften til aften instruerede Andreas omhyggeligt sine medapostle i den delikate og vanskelige opgave at komme godt ud af det med Johannes Døberens tilhængere. I løbet af dette første år af Jesu offentlige virke havde mere end tre fjerdedele af hans

tilhængere, der tidligere havde fulgt Johannes, modtaget hans dåb. Hele år 27 e.Kr. blev brugt på stille og roligt at overtage Johannes' arbejde i Peræa og Judæa.

2. Guds lov og faderens vilje

141:2.1 (1588.4) Aftenen før de forlod Pella, gav Jesus apostlene nogle yderligere instruktioner med hensyn til det nye rige. Mesteren sagde: "I har lært at vente på Guds riges komme, og nu kommer jeg og forkynnder, at dette længe ventede rige er nær for hånden, ja, at det allerede er her og midt iblandt os. I ethvert rige skal der være en konge, der sidder på sin trone og udstikker rigets love. Og sådan har I udviklet en forestilling om Himmeriget som et glorificeret styre for det jødiske folk over alle jordens folkeslag med Messias siddende på Davids trone og fra dette sted med mirakuløs magt bekendtgøre lovene for hele verden. Men, mine børn, I ser ikke med troens øje, og I hører ikke med åndens forståelse. Jeg erklærer, at Himmeriget er erkendelsen og anerkendelsen af Guds herredømme i menneskers hjerter. Det er sandt, at der er en konge i dette rige, og den konge er min far og din far. Vi er virkelig hans loyale undersåtter, men langt ud over dette faktum er den transformerende sandhed, at vi er hans *sønner*. I mit liv skal denne sandhed blive åbenbar for alle. Vor Fader sidder også på en trone, men ikke en, der er lavet med hænder. Den Uendeliges trone er Faderens evige bolig i himlenes himmel; han fylder alle ting og proklamerer sine love til universer på universer.

Og Faderen hersker også i sine børns hjerter på jorden ved den ånd, som han har sendt for at leve i de dødelige menneskers sjæle.

141:2.2 (1588.5) “Når I er undersætter i dette rige, bliver I virkelig tvunget til at høre universets herskers lov; men når I på grund af evangeliet om riget, som jeg er kommet for at forkynde, i tro opdager jer selv som sønner, ser I ikke længere på jer selv som lovunderkastede skabninger af en almægtig konge, men som privilegerede sønner af en kærlig og guddommelig Fader. Sandelig, sandelig siger jeg jer, når Faderens vilje er jeres *lov*, så er I næppe i riget. Men når Faderens vilje virkelig bliver din *vilje*, så er du i sandhed i riget, fordi riget derved er blevet en etableret erfaring i dig. Når Guds vilje er jeres lov, er I ædle slaveundersætter; men når I tror på dette nye evangelium om guddommeligt slægtskab, bliver min Faders vilje jeres vilje, og I bliver ophøjet til den høje position som Guds frie børn, befriede sønner og døtre af riget.”

141:2.3 (1589.1) Nogle af apostlene forstod noget af denne lære, men ingen af dem forstod den fulde betydning af denne enorme meddelelse, med mindre det var James Zebedæus. Men disse ord sank ind i deres hjerter og kom frem for at glæde deres tjeneste i de senere år.

3. Opholdet i amathus

141:3.1 (1589.2) Mesteren og hans apostle blev i nærheden af Amathus i næsten tre uger. Apostlene fortsatte med at prædike to gange dagligt

for folkemængden, og Jesus prædikede hver sabbat eftermiddag. Det blev umuligt at fortsætte med at have fri om onsdagen, så Andreas arrangerede, at to apostle skulle hvile sig hver af ugens seks dage, mens alle var på vagt under sabbatsgudstjenesterne.

141:3.2 (1589.3) Peter, Jakob og Johannes stod for det meste af den offentlige forkyndelse. Philip, Nathaniel, Thomas og Simon gjorde meget af det personlige arbejde og ledede klasser for særlige grupper af spørgere; tvillingerne fortsatte deres generelle polititilsyn, mens Andreas, Matthæus og Judas udviklede sig til en generel ledelseskomité på tre, selvom hver af disse tre også gjorde et betydeligt religiøst arbejde.

141:3.3 (1589.4) Andreas var meget optaget af at rette op på de konstant tilbagevendende misforståelser og uoverensstemmelser mellem Johannes' disciple og Jesu nyere disciple. Alvorlige situationer opstod med få dages mellemrum, men med hjælp fra sine apostoliske medarbejdere lykkedes det Andreas at få de stridende parter til at nå til en form for enighed, i det mindste midlertidigt. Jesus nægtede at deltage i nogen af disse konferencer; han ville heller ikke give nogen råd om den rette løsning på disse vanskeligheder. Han kom ikke en eneste gang med et forslag til, hvordan apostlene skulle løse disse forvirrende problemer. Når Andreas kom til Jesus med disse spørgsmål, sagde han altid: "Det er ikke klogt af værten at deltage i sine gæsters familieproblemer; en klog forælder tager aldrig parti i sine egne børns små skænderier."

141:3.4 (1589.5) Mesteren udviste stor visdom og perfekt retfærdighed i al sin omgang med sine apostle og med alle sine disciple. Jesus var i

sandhed en menneskenes mester; han udøvede stor indflydelse på sine medmennesker på grund af sin personligheds kombinerede charme og styrke. Der var en subtil kommanderende indflydelse i hans barske, nomadiske og hjemløse liv. Der var intellektuel tiltrækningskraft og åndelig tiltrækningskraft i hans autoritative måde at undervise på, i hans klare logik, hans stærke ræsonnementer, hans kloge indsigt, hans årvågne sind, hans uforlignelige holdning og hans sublime tolerance. Han var enkel, mandig, ærlig og frygtløs. Sammen med al denne fysiske og intellektuelle indflydelse, der kom til udtryk i Mesterens nærvær, var der også al den åndelige charme, som er blevet forbundet med hans personlighed—tålmodighed, ømhed, mildhed, blidhed og ydmyghed.

141:3.5 (1589.6) Jesus af Nazaret var virkelig en stærk og kraftfuld personlighed; han var en intellektuel kraft og et åndeligt holdepunkt. Hans personlighed appellerede ikke kun til de åndeligt sindede kvinder blandt hans tilhængere, men også til den uddannede og intellektuelle Nikodemus og til den hårdføre romerske soldat, kaptajnen, der stod vagt ved korset, og som, da han var færdig med at se Mesteren dø, sagde: "Sandelig, dette var en Guds søn." Og fuldblods, barske galilæiske fiskere kaldte ham Mester.

141:3.6 (1590.1) Billederne af Jesus har været meget uheldige. Disse malerier af Kristus har haft en skadelig indflydelse på ungdommen; tempelhandlerne ville næppe have flygtet for Jesus, hvis han havde været sådan en mand, som jeres kunstnere normalt har afbildet. Han var en værdig mand, han var god, men naturlig. Jesus poserede ikke som en mild, sød, blid og venlig mystiker. Hans undervisning var

spændende dynamisk. Han ikke bare *mente det godt*, men gik omkring og faktisk *gjorde godt*.

141:3.7 (1590.2) Mesteren sagde aldrig: “Kom til mig, alle I, som er sløve, og alle I, som er drømmere.” Men han sagde mange gange: “Kom til mig alle I, der *arbejder*, og jeg vil give jer hvile—åndelig styrke.” Mesterens åg er i sandhed let, men alligevel pålægger han det aldrig; hver enkelt må tage dette åg af egen fri vilje.

141:3.8 (1590.3) Jesus skildrede erobring gennem opofrelse, ofringen af stolthed og selviskhed. Ved at vise barmhjertighed mente han at skildre åndelig udfrielse fra alt nag, utilfredshed, vrede og begæret efter selvisk magt og hævn. Og da han sagde: “Modstå ikke det onde,” forklarede han senere, at han ikke mente at se gennem fingre med synd eller at råde til broderskab med uretfærdighed. Han havde mere til hensigt at undervise i tilgivelse, at “modstå ikke ond behandling af ens personlighed, ondsindet skade på ens følelser af personlig værdighed.”

4. Undervisning om faderen

141:4.1 (1590.4) Mens Jesus opholdt sig i Amathus, brugte han meget tid sammen med apostlene på at undervise dem i det nye gudsbegreb; igen og igen indprentede han dem, at *Gud er en far*, ikke en stor og suveræn bogholder, der hovedsagelig er optaget af at foretage skadelige registreringer mod sine vildfarne børn på jorden, registreringer af synd og ondskab, der skal bruges mod dem, når han

senere sidder til doms over dem som den retfærdige dommer over hele skaberværket. Jøderne havde længe opfattet Gud som en konge over alle, endda som en fader for nationen, men aldrig før havde et stort antal dødelige mennesker haft ideen om Gud som en kærlig fader for det enkelte *individ*.

141:4.2 (1590.5) Som svar på Thomas' spørgsmål: "Hvem er denne rigets Gud?" svarede Jesus: "Gud er *din* Fader, og religion—mit evangelium—er hverken mere eller mindre end den troende anerkendelse af den sandhed, at du er hans søn. Og jeg er her blandt jer i kød og blod for at tydeliggøre begge disse ideer i mit liv og min lære."

141:4.3 (1590.6) Jesus forsøgte også at befri sine apostles sind fra tanken om at ofre dyr som en religiøs pligt. Men disse mænd, der var oplært i religionen med det daglige offer, var langsomme til at forstå, hvad han mente. Ikke desto mindre blev Mesteren ikke træt i sin undervisning. Når det ikke lykkedes ham at nå ind til alle apostlenes sind ved hjælp af en illustration, gentog han sit budskab og brugte en anden type lignelse til at belyse det.

141:4.4 (1590.7) På samme tid begyndte Jesus at undervise de tolv mere udførligt om deres mission "at trøste de plagede og tjene de syge." Mesteren lærte dem meget om det hele menneske—foreningen af krop, sind og ånd, som danner den enkelte mand eller kvinde. Jesus fortalte sine medarbejdere om de tre former for lidelse, de ville møde, og fortsatte med at forklare, hvordan de skulle tage sig af alle, der lider under menneskelig sygdom. Han lærte dem at genkende:

141:4.5 (1591.1) 1. Kropslige sygdomme—de lidelser, der almindeligvis betragtes som fysisk sygdom.

141:4.6 (1591.2) 2. Urolige sind—de ikke-fysiske lidelser, som senere blev betragtet som følelsesmæssige og mentale vanskeligheder og forstyrrelser.

141:4.7 (1591.3) 3. Besættelse af onde ånder.

141:4.8 (1591.4) Jesus forklarede ved flere lejligheder sine apostle om naturen og oprindelsen af disse onde ånder, som på den tid ofte også blev kaldt urene ånder. Mesteren kendte godt forskellen mellem besættelse af onde ånder og sindssyge, men det gjorde apostlene ikke. I betragtning af deres begrænsede viden om Urantias tidlige historie var det heller ikke muligt for Jesus at gøre dette spørgsmål fuldt forståeligt. Men han sagde mange gange til dem, med hentydning til disse onde ånder: “De skal ikke længere forulempe mennesker, når jeg er steget op til min Fader i himlen, og når jeg har udgydt min ånd over alt kød i de tider, hvor riget vil komme i stor kraft og åndelig herlighed.”

141:4.9 (1591.5) Fra uge til uge og fra måned til måned, gennem hele dette år, lagde apostlene mere og mere vægt på helbredelsen af de syge.

5. Åndelig enhed

141:5.1 (1591.6)

En af de mest begivenhedsrige aftenkonferencer i Amathus var den session, der havde at gøre med diskussionen om åndelig enhed. James Zebedæus havde spurgt: “Mester, hvordan kan vi lære at se ens og derved nyde mere harmoni blandt os selv?” Da Jesus hørte dette spørgsmål, blev han rørt i sin ånd, så meget, at han svarede: “James, James, hvornår har jeg lært jer, at I alle skal se ens? Jeg er kommet til verden for at forkynde åndelig frihed med det formål, at dødelige kan få mulighed for at leve individuelle liv i originalitet og frihed over for Gud. Jeg ønsker ikke, at social harmoni og broderlig fred skal købes ved at ofre den frie personlighed og åndelige originalitet. Hvad jeg kræver af jer, mine apostle, er *åndelig enhed*—og at I kan opleve glæden ved jeres forenede dedikation til helhjertet at gøre min Faders vilje i himlen. I behøver ikke at se ens eller føle ens eller endda tænke ens for åndeligt at være *ens* Åndelig enhed udspringer af bevidstheden om, at I hver især er beboet og i stigende grad domineret af den himmelske Faders åndelige gave. Jeres apostoliske harmoni må vokse ud af det faktum, at det åndelige håb i hver af jer er identisk i oprindelse, natur og skæbne.

141:5.2 (1591.7)

“På denne måde kan I opleve en fuldkommen enhed af åndeligt formål og åndelig forståelse, der vokser ud af den gensidige bevidsthed om identiteten af hver af jeres iboende paradisånder; og I kan nyde al denne dybe åndelige enhed på trods af den yderste forskellighed i jeres individuelle holdninger til intellektuel tænkning, temperamentsfulde følelser og social adfærd. Jeres personligheder kan være forfriskende forskellige og markant forskellige, mens jeres åndelige natur og åndelige frugter af guddommelig tilbedelse og

broderlig kærlighed kan være så forenede, at alle, der ser jeres liv, med sikkerhed vil erkende denne åndelige identitet og sjælelige enhed; de vil erkende, at I har været sammen med mig og derved har lært, hvordan man gør den himmelske Faders vilje, og det på en acceptabel måde. I kan opnå enheden i tjenesten for Gud, selv når I yder en sådan tjeneste i overensstemmelse med teknikken i jeres egne oprindelige begavelser af sind, krop og sjæl.

141:5.3 (1592.1) “Jeres åndelige enhed indebærer to ting, som altid vil harmonere i de enkelte troendes liv: For det første er I i besiddelse af et fælles motiv for livstjeneste; I ønsker alle frem for alt at gøre den himmelske Faders vilje. For det andet har I alle et fælles mål med tilværelsen; I har alle til hensigt at finde Faderen i himlen og derved bevise over for universet, at I er blevet som ham.”

141:5.4 (1592.2) Mange gange under oplæringen af de tolv vendte Jesus tilbage til dette tema. Gentagne gange fortalte han dem, at det ikke var hans ønske, at de, der troede på ham, skulle blive dogmatiseret og standardiseret i overensstemmelse med selv gode menneskers religiøse fortolkninger. Igen og igen advarede han sine apostle mod formuleringen af trosbekendelser og etableringen af traditioner som et middel til at vejlede og kontrollere de troende i evangeliet om riget.

6. Sidste uge i amathus

141:6.1 (1592.3) Mod slutningen af den sidste uge i Amathus bragte Simon Zelotes en perser, Teherma, som gjorde forretninger i Damaskus, hen til Jesus. Teherma havde hørt om Jesus og var kommet til Kapernaum for at se ham, og da han hørte, at Jesus var gået med sine apostle ned langs Jordanfloden på vej til Jerusalem, begav han sig ud for at finde ham. Andreas havde præsenteret Teherma for Simon til instruktion. Simon betragtede perseren som en "ildtilbeder," selvom Teherma gjorde sig stor umage med at forklare, at ild kun var det synlige symbol på den rene og hellige. Efter at have talt med Jesus tilkendegav perseren, at han havde til hensigt at blive i flere dage for at høre undervisningen og lytte til forkyndelsen.

141:6.2 (1592.4) Da Simon Zelotes og Jesus var alene, spurgte Simon Mesteren: "Hvordan kan det være, at jeg ikke kunne overtale ham? Hvorfor gjorde han så meget modstand mod mig og lyttede så let til dig?" Jesus svarede: "Simon, Simon, hvor mange gange har jeg ikke bedt dig om at afstå fra alle bestræbelser på at tage noget *ud* af hjerterne på dem, der søger frelse? Hvor ofte har jeg ikke sagt til dig, at du kun skal arbejde for at lægge noget *ind* i disse sultne sjæle? Før mennesker ind i riget, og rigets store og levende sandheder vil snart uddrive alle alvorlige fejltagelser. Når du har præsenteret det dødelige menneske for den gode nyhed, at Gud er hans Fader, kan du lettere overbevise ham om, at han i virkeligheden er en søn af Gud. Og når du har gjort det, har du bragt frelsens lys til den, der sidder i mørket. Simon, da Menneskesønnen først kom til dig, kom han så for at fordømme Moses og profeterne og proklamere en ny og bedre

måde at leve på? Nej, jeg kom ikke for at tage det fra jer, som I havde fra jeres forfædre, men for at vise jer den fuldendte vision af det, som jeres forfædre kun så delvist. Gå så, Simon, og undervis og forkynd riget, og når du har en mand i sikkerhed og tryghed i riget, så er tiden inde, når en sådan vil komme til dig med forespørgsler for at give instruktion, der har at gøre med sjælens gradvise fremskridt i det guddommelige rige.”

141:6.3 (1592.5) Simon blev forbavset over disse ord, men han gjorde, som Jesus havde bedt ham om, og Teherma, perseren, blev regnet blandt dem, der kom ind i riget.

141:6.4 (1592.6) Den aften talte Jesus til apostlene om det nye liv i riget. Han sagde blandt andet “Når du kommer ind i riget, bliver du genfødt. I kan ikke lære åndens dybe ting til dem, der kun er født af kødet; se først, at mennesker er født af ånden, før I forsøger at instruere dem i åndens avancerede veje. Påtag dig ikke at vise mennesker templets skønhed, før du først har taget dem med ind i templet. Introducer mennesker til Gud og *som* Guds sønner, før du taler om doktrinerne om Guds faderskab og menneskers slægtskab. Strid ikke med mennesker—vær altid tålmodig. Det er ikke jeres rige; I er kun ambassadører. Gå blot ud og forkynd: Dette er himlenes rige—Gud er jeres far, og I er hans sønner, og denne gode nyhed, hvis I helhjertet tror på den, *er* jeres evige frelse.”

141:6.5 (1593.1) Apostlene gjorde store fremskridt under opholdet i Amathus. Men de var meget skuffede over, at Jesus ikke ville give dem nogen forslag til, hvordan de skulle håndtere Johannes’ disciple. Selv i det vigtige spørgsmål om dåb var alt, hvad Jesus sagde:

“Johannes døbte ganske vist med vand, men når I kommer ind i himlenes rige, skal I døbes med Ånden.”

7. I betania ved jordan

141:7.1 (1593.2) Den 26. februar rejste Jesus, hans apostle og en stor gruppe tilhængere ned langs Jordanfloden til vadestedet nær Betania i Peræa, det sted, hvor Johannes først proklamerede det kommende rige. Jesus og hans apostle blev her og underviste og prædikede i fire uger, før de fortsatte op til Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) I den anden uge af opholdet i Betania på den anden side af Jordan tog Jesus Peter, James og Johannes med op i bakkerne på den anden side af floden og syd for Jeriko for at hvile i tre dage. Mesteren underviste disse tre i mange nye og avancerede sandheder om Himmeriget. Med henblik på denne optegnelse vil vi reorganisere og klassificere disse lærdomme som følger:

141:7.3 (1593.4) Jesus forsøgte at gøre det klart, at han ønskede, at hans disciple, efter at have smagt på rigets gode åndelige realiteter, skulle leve sådan i verden, at mennesker, ved at se deres liv, ville blive rigsbevidste og dermed blive ledt til at spørge de troende om rigets veje. Alle sådanne oprigtigt søgende efter sandheden er altid glade for at *høre* det glade budskab om troens gave, som sikrer adgang til riget med dets evige og guddommelige åndelige realiteter.

141:7.4 (1593.5) Mesteren forsøgte at indprente alle lærere af rigets evangelium, at deres eneste opgave var at åbenbare Gud for det enkelte menneske som hans Fader—at lede dette menneske til at blive søn-bevidst; og derefter at præsentere det samme menneske for Gud som hans troende søn. Begge disse vigtige åbenbaringer er fuldført i Jesus. Han blev i sandhed “vejen, sandheden og livet.” Jesu religion var helt og holdent baseret på udlevelsen af hans skænkede liv på jorden. Da Jesus forlod denne verden, efterlod han sig ingen bøger, love eller andre former for menneskelig organisation, der påvirkede den enkeltes religiøse liv.

141:7.5 (1593.6) Jesus gjorde det klart, at han var kommet for at etablere personlige og evige relationer med mennesker, som for altid skulle have forrang over alle andre menneskelige relationer. Og han understregede, at dette intime åndelige fællesskab skulle udvides til at omfatte alle mennesker i alle aldre og under alle sociale forhold blandt alle folkeslag. Den eneste belønning, han stillede i udsigt for sine børn, var: i denne verden—åndelig glæde og guddommeligt fællesskab; i den næste verden—evigt liv i udviklingen af Paradisfaderens guddommelige åndelige realiteter.

141:7.6 (1593.7) Jesus lagde stor vægt på det, han kaldte de to vigtigste sandheder i læren om riget, og de er: opnåelse af frelse ved tro, og tro alene, forbundet med den revolutionerende lære om opnåelse af menneskelig frihed gennem oprigtig erkendelse af sandheden: “I skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie.” Jesus var sandheden åbenbaret i kødet, og han lovede at sende sin Sandhedens

Ånd ind i alle sine børns hjerter, efter at han var vendt tilbage til Faderen i himlen.

141:7.7 (1594.1) Mesteren underviste disse apostle i det væsentlige af sandheden for en hel tidsalder på jorden. De lyttede ofte til hans belæring, når det, han sagde, i virkeligheden var beregnet til inspiration og opbyggelse af andre verdener. Han eksemplificerede en ny og original livsplan. Fra et menneskeligt synspunkt var han ganske vist jøde, men han levede sit liv for hele verden som en dødelig fra dette rige.

141:7.8 (1594.2) For at sikre sin Faders anerkendelse i udfoldelsen af rigets plan forklarede Jesus, at han med vilje havde ignoreret “jordens store mænd.” Han begyndte sit arbejde med de fattige, netop den klasse, som var blevet så forsømt af de fleste af de foregående tiders evolutionære religioner. Han foragtede ingen mennesker; hans plan var verdensomspændende, endda universel. Han var så dristig og eftertrykkelig i disse bekendtgørelser, at selv Peter, James og Johannes blev fristet til at tro, at han muligvis var ude af sig selv.

141:7.9 (1594.3) Han forsøgte mildt at bibringe disse apostle den sandhed, at han var kommet på denne overdragelsesmission, ikke for at statuere et eksempel for nogle få jordiske skabninger, men for at etablere og demonstrere en standard for menneskeliv for alle folkeslag i alle verdener i hele sit univers. Og denne standard nærmede sig den højeste fuldkommenhed, selv den Universelle Faders endelige godhed. Men apostlene kunne ikke fatte betydningen af hans ord.

141:7.10 (1594.4) Han meddelte, at han var kommet for at fungere som lærer, en lærer sendt fra himlen for at præsentere åndelig sandhed for det materielle sind. Og det var præcis, hvad han gjorde; han var en lærer, ikke en prædikant. Fra et menneskeligt synspunkt var Peter en meget mere effektiv prædikant end Jesus. Jesus' forkyndelse var så effektiv på grund af hans unikke personlighed, ikke så meget på grund af overbevisende talekunst eller følelsesmæssig appel. Jesus talte direkte til menneskers sjæle. Han var en lærer for menneskets ånd, men gennem sindet. Han levede sammen med mennesker.

141:7.11 (1594.5) Det var ved denne lejlighed, at Jesus antydede over for Peter, James og Johannes, at hans arbejde på jorden i nogle henseender skulle begrænses af hans "medarbejder i det høje," idet han henviste til instruktionerne fra sin bror i Paradiset, Immanuel, før han blev overdraget. Han fortalte dem, at han var kommet for at gøre sin Faders vilje og kun sin Faders vilje. Da han således var motiveret af et helhjertet formål, var han ikke ængstelig over det onde i verden.

141:7.12 (1594.6) Apostlene var begyndt at genkende Jesu upåvirkede venlighed. Selv om Mesteren var let at komme i kontakt med, levede han altid uafhængigt af og hævet over alle mennesker. Ikke et øjeblik var han domineret af en rent dødelig indflydelse eller underlagt en skrøbelig menneskelig dømmekraft. Han tog ikke hensyn til den offentlige mening, og han var upåvirket af ros. Han stoppede sjældent op for at rette misforståelser eller tage anstød af forkerte fremstillinger. Han spurgte aldrig nogen til råds, han bad aldrig om bønner.

141:7.13 (1594.7) James var forbløffet over, hvordan Jesus så ud til at se enden fra begyndelsen. Mesteren så sjældent ud til at være overrasket. Han var aldrig ophidset, irriteret eller forvirret. Han undskyldte aldrig over for nogen. Han var til tider bedrøvet, men aldrig modløs.

141:7.14 (1594.8) Endnu tydeligere erkendte Johannes, at han trods alle sine guddommelige evner trods alt var et menneske. Jesus levede som et menneske blandt mennesker og forstod, elskede og vidste, hvordan man skulle håndtere mennesker. I sit personlige liv var han så menneskelig og alligevel så fejlfri. Og han var altid uselvisk.

141:7.15 (1595.1) Selvom Peter, James og Johannes ikke kunne forstå ret meget af, hvad Jesus sagde ved denne lejlighed, blev hans nådige ord hængende i deres hjerter, og efter korsfæstelsen og opstandelsen kom de i høj grad til at berige og glæde deres efterfølgende tjeneste. Det er ikke underligt, at disse apostle ikke helt forstod Mesterens ord, for han fremlagde planen for en ny tidsalder for dem.

8. Arbejdet i jeriko

141:8.1 (1595.2) I løbet af de fire ugers ophold i Betania på den anden side af Jordan sendte Andreas flere gange om ugen apostelpar op til Jeriko for at tilbringe en dag eller to der. Johannes havde mange troende i Jeriko, og de fleste af dem tog godt imod den mere avancerede lære fra Jesus og hans apostle. På disse Jeriko-besøg begyndte apostlene mere specifikt at udføre Jesu instruktioner om at

tage sig af de syge; de besøgte hvert eneste hus i byen og forsøgte at trøste hver eneste lidende person.

141:8.2 (1595.3) Apostlene udførte noget offentligt arbejde i Jeriko, men deres indsats var hovedsageligt af en mere stille og personlig karakter. De opdagede nu, at de gode nyheder om riget var meget trøstende for de syge; at deres budskab bragte helbredelse til de plagede. Og det var i Jeriko, at Jesu befaling til de tolv om at forkynde det glade budskab om riget og tage sig af de syge for første gang blev ført helt ud i livet.

141:8.3 (1595.4) De stoppede i Jeriko på vej op til Jerusalem og blev overhalet af en delegation fra Mesopotamien, som var kommet for at tale med Jesus. Apostlene havde kun planlagt at tilbringe en dag her, men da disse sandhedssøgere fra Østen ankom, tilbragte Jesus tre dage sammen med dem, og de vendte tilbage til deres forskellige hjem langs Eufrat, lykkelige over at kende de nye sandheder om Himmeriget.

9. Afrejse til jerusalem

141:9.1 (1595.5) Om mandagen, den sidste dag i marts, begyndte Jesus og apostlene deres rejse op ad bakkerne mod Jerusalem. Lazarus fra Betania havde været nede ved Jordan to gange for at se Jesus, og alt var arrangeret, så Mesteren og hans apostle kunne have deres hovedkvarter hos Lazarus og hans søstre i Betania, så længe de måtte ønske at blive i Jerusalem.

141:9.2 (1595.6) Johannes' disciple forblev i Betania på den anden side af Jordan, hvor de underviste og døbte folkemængderne, så Jesus kun var ledsaget af de tolv, da han ankom til Lazarus' hjem. Her blev Jesus og apostlene i fem dage, hvor de hvilede og forfriskede sig, før de tog videre til Jerusalem for at fejre påsken. Det var en stor begivenhed i Martas og Marias liv at have Mesteren og hans apostle i deres brors hjem, hvor de kunne tage sig af deres behov.

141:9.3 (1595.7) Søndag morgen den 6. april gik Jesus og apostlene ned til Jerusalem, og det var første gang, at Mesteren og alle de tolv var der sammen.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 141](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 143](#) >>

Kapitel 142

Påskén I Jerusalem

142:0.1 (1596.1) I april måned arbejdede Jesus og apostlene i Jerusalem og forlod byen hver aften for at overnatte i Betania. Jesus selv tilbragte en eller to nætter hver uge i Jerusalem hos Flavius, en græsk jøde, hvor mange fremtrædende jøder kom i al hemmelighed for at interviewe ham.

142:0.2 (1596.2) Den første dag i Jerusalem opsøgte Jesus sin ven fra tidligere år, Annas, den tidligere ypperstepræst og slægtning til Salome, Zebedæus' kone. Annas havde hørt om Jesus og hans lære, og da Jesus besøgte ypperstepræstens hjem, blev han modtaget med stor reservation. Da Jesus opdagede Hannas' kulde, tog han straks afsked og sagde, da han gik: "Frygt er menneskets største slavebinder og stolthed dets største svaghed; vil du forråde dig selv til trældom for begge disse ødelæggere af glæde og frihed?" Men Annas svarede ikke. Mesteren så ikke Annas igen før det tidspunkt, hvor han sad sammen med sin svigersøn i dommen over Menneskesønnen.

1. Undervisning i templet

142:1.1 (1596.3) I hele denne måned underviste Jesus, eller nogen af apostlene dagligt i templet. Når påske festlighedernes folkemængder blev for store til at få plads til undervisningen i templet, gennemførte apostlene mange undervisningsgrupper udenfor de hellige indhegnede områder. Hovedvægten i deres budskab var:

142:1.2 (1596.4) 1. Himmelfriget er nær.

142:1.3 (1596.5) 2. Ved tro på Guds faderskab, kan du træde ind i himmelfriget, og dermed blive Guds sønner.

142:1.4 (1596.6) 3. Kærlighed er reglen for at leve i riget—den højeste hengivenhed til Gud, mens man elsker sin næste som sig selv.

142:1.5 (1596.7) 4. Lydighed til Faderens vilje, der giver åndens frugter i ens personlige liv, er rigets lov.

142:1.6 (1596.8) De mange mennesker, der var kommet for at fejre påsken, hørte denne undervisning fra Jesus, og hundredvis af dem glædede sig over de gode nyheder. Jødernes ypperstepræster og herskere blev meget bekymrede for Jesus og hans apostle og diskuterede indbyrdes, hvad de skulle gøre med dem.

142:1.7 (1596.9) Udover at undervise i og omkring templet, var apostlene og andre troende engageret i at udføre meget personligt arbejde blandt påskens folkemængder. Disse interesserede mænd og kvinder bragte nyheden om Jesu budskab fra denne påskefejring til de fjerneste dele af Romerriget og også til Østen. Dette var begyndelsen

på spredningen af evangeliet om Riget til verden udenfor. Jesu arbejde skulle ikke længere begrænses til Palæstina.

2. Guds vrede

142:2.1 (1597.1) Der var en Jakob i Jerusalem, en velhavende jødisk handelsmand fra Kreta, som overværede påskefesten, og han kom til Andreas og bad om at få lov til at se Jesus privat. Andreas arrangerede dette hemmelige møde med Jesus i Flavius' hjem om aftenen den næste dag. Denne mand kunne ikke forstå Mesterens lære, og han kom, fordi han ønskede at få mere at vide om Guds rige. Jakob sagde til Jesus: "Men, Rabbi, Moses og de gamle profeter fortæller os, at Jahve er en jaloux Gud, en Gud med stor vrede og rasende harme. Profeterne siger, at han hader de onde og tager hævn over dem, der ikke adlyder hans lov. Du og dine disciple lærer os, at Gud er en venlig og barmhjertig far, der elsker alle mennesker så højt, at han vil byde dem velkommen i dette nye himmerige, som I proklamerer er så nært forestående."

142:2.2 (1597.2) Da Jakob var færdig med at tale, svarede Jesus: "Jakob, du har godt formuleret læren fra de gamle profeter, som underviste deres generations børn i overensstemmelse med lyset på deres tid. Vores Fader i Paradis er uforanderlig. Men opfattelsen af hans natur har udvidet sig og er vokset fra Moses' dage ned gennem Amos' tid og endda til profeten Esajas' generation. Og nu er jeg kommet i kødet

for at åbenbare Faderen i ny herlighed og for at vise hans kærlighed og barmhjertighed til alle mennesker i alle verdener. Efterhånden som evangeliet om dette rige spredt sig over verden med sit budskab om godt mod og god vilje til alle mennesker, vil der vokse forbedrede og bedre relationer frem mellem familierne i alle nationer. Som tiden går, vil fædre og deres børn elske hinanden mere, og dermed vil der blive skabt en bedre forståelse af den himmelske Faders kærlighed til sine børn på jorden. Husk, Jakob, at en god og sand far ikke kun elsker sin familie som helhed—som en familie—men han elsker også virkelig og tager sig kærligt af hvert *individuel* medlem.”

142:2.3 (1597.3) Efter en længere diskussion om den himmelske Faders karakter, holdt Jesus en pause og sagde: “Du, Jakob, som er far til mange, kender godt sandheden i mine ord.” Og Jakob sagde: “Men, Mester, hvem har fortalt dig, at jeg er far til seks børn? Hvordan vidste du det om mig?” Og Mesteren svarede: “Det er nok at sige, at Faderen og Sønnen ved alt, for de ser virkelig alt. Når du elsker dine børn som en far på jorden, må du nu acceptere den himmelske Faders kærlighed *dig* som en realitet—ikke bare til alle Abrahams børn, men til dig, din individuelle sjæl.”

142:2.4 (1597.4) Så fortsatte Jesus med at sige: “Når dine børn er meget små og umodne, og når du skal straffe dem, kan de tænke, at deres far er vred og fyldt med harmdirrende vrede. Deres umodenhed kan ikke trænge ud over straffen for at skelne faderens fremsynede og korrigerende kærlighed. Men når de samme børn bliver voksne mænd og kvinder, ville det så ikke være dumt af dem at klynge sig til

disse tidligere og misforståede forestillinger om deres far? Som mænd og kvinder burde de nu kunne skelne deres fars kærlighed i alle disse tidlige discipliner. Og burde menneskeheden ikke, som århundrederne går, komme til at forstå den himmelske Faders sande natur og kærlige karakter bedre og bedre? Hvilken gavn har du af flere generationers åndelig oplysning, hvis du fortsætter med at se Gud, som Moses og profeterne så ham? Jeg siger dig, Jakob, under denne times klare lys bør du se Faderen, som ingen af dem, der er gået forud, nogensinde har set ham. Og når du ser ham sådan, bør du glæde dig over at komme ind i det rige, hvor en så barmhjertig Fader hersker, og du bør søge at få hans kærligheds vilje til at dominere dit liv fremover.”

142:2.5 (1598.1) Og Jakob svarede: “Rabbi, jeg tror; jeg ønsker, at du fører mig ind i Faderens rige.”

3. Opfattelsen om gud

142:3.1 (1598.2) De tolv apostle, hvoraf de fleste havde lyttet til denne diskussion om Guds karakter, stillede den aften Jesus mange spørgsmål om Faderen i himlen. Mesterens svar på disse spørgsmål kan bedst præsenteres ved følgende opsummering i moderne fraseologi:

142:3.2 (1598.3) Jesus skældte mildt ud på de tolv og sagde i virkeligheden: Kender I ikke Israels overleveringer om fremvæksten af Jahve-ideen, og er I uvidende om Skriftens lære om Gud? Og så

fortsatte Mesteren med at instruere apostlene om udviklingen af guddomsbegrebet i løbet af det jødiske folks udvikling. Han henledte opmærksomheden på følgende faser i gudsidéens vækst:

142:3.3 (1598.4) 1. *Jahve*— Sinai-klanernes gud. Det var den primitive opfattelse af Guddommen, som Moses ophøjede til det højere niveau af Herren, Israels Gud. Faderen i himlen undlader aldrig at acceptere sine børns oprigtige tilbedelse på jorden, uanset hvor primitiv deres opfattelse af Guddommen er, eller med hvilket navn de symboliserer hans guddommelige natur.

142:3.4 (1598.5) 2. *Den Højeste*. Dette begreb om Faderen i himlen blev forkyndt af Melkisedek til Abraham og blev bragt langt væk fra Salem af dem, der efterfølgende troede på denne forstørrede og udvidede idé om Guddommen. Abraham og hans bror forlod Ur på grund af etableringen af soldyrkelse, og de blev troende på Melkisedeks lære om El Elyon—den Højeste Gud. Deres gudsopfattelse var sammensat og bestod af en blanding af deres ældre mesopotamiske ideer og læren om den Højeste.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. I de gamle tider tilbad mange hebræer El Shaddai, det egyptiske koncept for himmelens Gud, som de havde lært om under deres fangenskab i landet ved Nilen. Længe efter Melkisedeks tid blev disse tre gudsbegreb sammenføjet og dannede læren om Skaberguddommen, Israels Herre og Gud.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. Lige fra Adams tid har læren om Paradisets treenighed bestået. Husker du ikke, hvordan Skrifterne begynder

med at hævde, at “I begyndelsen skabte guderne himlen og jorden”? Det indikerer, at da det blev skrevet, havde treenhedsbegrebet om tre guder i én fundet fodfæste i vores forfædres religion.

142:3.7 (1598.8) 5. *Den Højeste Jahve*. På Esajas tid var disse overbevisninger om Gud udvidet til begrebet om en Universel Skaber, som på samme tid var almægtig og alt barmhjertig. Dette fremvoksende og udvidende gudsbegreb fortrængte næsten alle tidligere gudsopfattelser fra vores fædres religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *Faderen i himlen*. Og nu kender vi Gud som vores Fader i himlen. Vores undervisning giver en religion, hvor den troende *er* en søn af Gud. Det er den gode nyhed i evangeliet om Himmeriget. Sønnen og Ånden eksisterer side om side med Faderen, og åbenbaringen af disse Paradisguddommers natur og tjeneste vil fortsætte med at blive større og lysere gennem de endeløse tidsaldre af den evige åndelige fremgang for Guds opstigende sønner. Til alle tider og i alle tidsaldre genkender den iboende ånd ethvert menneskes sande tilbedelse—hvad angår den enkeltes åndelige udvikling—som en hyldest til Faderen i himlen.

142:3.9 (1599.1) Aldrig før havde apostlene været så chokerede, som da de hørte denne beretning om, hvordan gudsbegrebet var vokset frem i de tidligere generationers jødiske sind; de var for forvirrede til at stille spørgsmål. Mens de sad foran Jesus i tavshed, fortsatte Mesteren: “Og I ville have kendt disse sandheder, hvis I havde læst Skrifterne. Har I ikke læst i Samuels bog, hvor der står: ‘Og Herrens

vrede blev tændt mod Israel, så meget, at han satte David op imod dem og sagde: Gå hen og optæl Israel og Juda'? Og det var ikke mærkeligt, for på Samuels tid troede Abrahams børn virkelig på, at Jahve skabte både godt og ondt. Men da en senere forfatter fortalte om disse begivenheder, efter udvidelsen af den jødiske opfattelse af Guds natur, turde han ikke tilskrive Jahve det onde; derfor sagde han: 'Og Satan rejste sig mod Israel og provokerede David til at tælle Israel.' Kan du ikke se, at sådanne optegnelser i Skriften tydeligt viser, hvordan opfattelsen af Guds natur fortsatte med at vokse fra en generation til en anden?

142:3.10 (1599.2) "Igen burde I have bemærket væksten i forståelsen af guddommelig lov i perfekt overensstemmelse med disse udvidede begreber om guddommelighed. Da Israels børn kom ud af Egypten i dagene før den udvidede åbenbaring af Jahve, havde de ti bud, som tjente som deres lov lige indtil den tid, hvor de lå i lejr foran Sinai. Og disse ti bud var:

142:3.11 (1599.3) "1. Du må ikke tilbede nogen anden gud, for Herren er en nidkær Gud.

142:3.12 (1599.4) "2. Du må ikke lave støbte guder.

142:3.13 (1599.5) "3. Du må ikke forsømme at holde det usyrede brøds højtid.

142:3.14 (1599.6) "4. Den førstefødte af alle hankøn blandt mennesker eller husdyr er mine, siger Herren.

142:3.15 (1599.7) "5. Seks dage skal du arbejde, men på den syvende skal du hvile.

142:3.16 (1599.8) “6. Du må ikke forsømme at holde de første frugters højtid og festen for indhøstningen ved årets udgang.

142:3.17 (1599.9) “7. Du må ikke ofre blodet af noget offer sammen med syret brød.

142:3.18 (1599.10) “8. Påskehøjtidens offer må ikke efterlades, indtil morgenen.

142:3.19 (1599.11) “9. Den første af din marks første frugter skal du bringe til Herrens hus, din Gud.

142:3.20 (1599.12) “10. Du må ikke koge et kid i dets modermælk.

142:3.21 (1599.13) “Og så, midt i torden og lynild på Sinai, gav Moses dem de nye ti bud, som I alle vil indrømme er mere værdige ytringer til at ledsage de udvidede Jahve-begreber om Guddommen. Og har I aldrig lagt mærke til, at disse bud er nedfældet to gange i Skriften, og at udfrielsen fra Egypten i det første tilfælde angives som grunden til at holde sabbat, mens vore forfædres voksende religiøse overbevisning i en senere nedfældning krævede, at dette blev ændret til en anerkendelse af skabelsen som grunden til at holde sabbat?

142:3.22 (1599.14) “Og så vil du huske, at endnu engang—i den større åndelige oplysning på Esajas’ tid—blev disse ti negative bud ændret til den store og positive lov om kærlighed, påbuddet om at elske Gud over alt og din næste som dig selv. Og det er denne højeste lov om kærlighed til Gud og til mennesker, som jeg også erklærer for jer som værende hele menneskets pligt.”

142:3.23 (1600.1) Da han var færdig med at tale, stillede ingen ham flere spørgsmål. De gik hver og en til deres hvile.

4. Flavius og den græske kultur

142:4.1 (1600.2) Flavius, den græske jøde, var en proselyt fra porten, som hverken var omskåret eller døbt; og da han var en stor elsker af det smukke i kunst og skulptur, var det hus, han boede i, da han opholdt sig i Jerusalem, et smukt bygningsværk. Dette hjem var udsøgt udsmykket med uvurderlige skatte, som han havde samlet her og der på sine rejser rundt i verden. Da han første gang tænkte på at invitere Jesus til sit hjem, frygtede han, at Mesteren ville tage anstød af synet af disse såkaldte billeder. Men Flavius blev glædeligt overrasket, da Jesus trådte ind i hjemmet, og i stedet for at irettesætte ham for at have disse angiveligt afgudsdyrkende genstande spredt rundt i huset, viste han stor interesse for hele samlingen og stillede mange anerkendende spørgsmål om hver genstand, mens Flavius fulgte ham fra rum til rum og viste ham alle sine yndlingsstatuer.

142:4.2 (1600.3) Mesteren så, at hans vært var forvirret over hans venlige holdning til kunst, så da de var færdige med at se på hele samlingen, sagde Jesus: "Fordi du sætter pris på skønheden i ting, der er skabt af min Fader og formet af menneskers kunstneriske hænder, hvorfor skulle du så forvente at blive irettesat? Fordi Moses engang forsøgte at bekæmpe afgudsdyrkelse og tilbedelse af falske guder, hvorfor skulle alle mennesker så rynke på næsen af gengivelsen af nåde og skønhed? Jeg siger dig, Flavius, Moses' børn har misforstået ham, og nu gør de falske guder af selv hans forbud mod billeder og lighed

med ting i himlen og på jorden. Men selv hvis Moses lærte sådanne restriktioner til datidens formørkede sind, hvad har det så at gøre med denne dag, hvor Faderen i himlen er åbenbaret som den universelle Åndshersker over alle? Og, Flavius, jeg erklærer, at i det kommende rige skal de ikke længere undervise: “Tilbed ikke dette og tilbed ikke hint”; de skal ikke længere beskæftige sig med befalinger om at afholde sig fra dette og passe på ikke at gøre dette, men snarere skal alle være optaget af én højeste pligt. Og denne pligt for mennesket kommer til udtryk i to store privilegier: oprigtig tilbedelse af den uendelige Skaber, Paradisets Fader, og kærlig tjeneste over for ens medmennesker. Hvis du elsker din næste, som du elsker dig selv, ved du virkelig, at du er en søn af Gud.

142:4.3 (1600.4) “I en tidsalder, hvor min Fader ikke blev forstået, var Moses berettiget i sine forsøg på at modstå afgudsdyrkelse, men i den kommende tidsalder vil Faderen være blevet åbenbaret i Sønnens liv; og denne nye åbenbaring af Gud vil gøre det evigt unødvendigt at forveksle Skaberens Fader med afguder af sten eller billeder af guld og sølv. Fremover kan intelligente mennesker nyde kunstens skatte uden at forveksle en sådan materiel påskønnelse af skønhed med tilbedelsen og tjenesten for Faderen i Paradis, alle tings og alle væseners Gud.”

142:4.4 (1600.5) Flavius troede på alt, hvad Jesus lærte ham. Den næste dag tog han til Betania på den anden side af Jordan og blev døbt af Johannes’ disciple. Og det gjorde han, fordi Jesu apostle endnu ikke døbte de troende. Da Flavius vendte tilbage til Jerusalem, holdt han

en stor fest for Jesus og inviterede tres af sine venner. Og mange af disse gæster blev også troende på budskabet om det kommende rige.

5. Forelæsningen om sikkerhed

142:5.1 (1601.1) En af de store prædikener, som Jesus holdt i templet i denne påskeuge, var et svar på et spørgsmål fra en af hans tilhørere, en mand fra Damaskus. Denne mand spurgte Jesus: “Men Rabbi, hvordan kan vi vide med sikkerhed, at du er sendt af Gud, og at vi virkelig kan komme ind i dette rige, som du og dine disciple erklærer er nær for hånden?” Og Jesus svarede:

142:5.2 (1601.2) “Hvad angår mit budskab og mine disciples undervisning, skal I bedømme dem på deres frugter. Hvis vi forkynnder åndens sandheder for jer, vil ånden vidne i jeres hjerter om, at vores budskab er ægte. Med hensyn til riget og jeres sikkerhed for at blive accepteret af den himmelske Far, så lad mig spørge, hvilken far blandt jer, som er en værdig og godhjertet far, ville holde sin søn i angst eller spænding med hensyn til hans status i familien eller hans plads i sikkerhed i hans fars hjerte? Finder I jordiske fædre glæde i at pine jeres børn med usikkerhed om, hvor de har deres kærlighed i jeres menneskehjerter? Din Far i himlen efterlader heller ikke sine troende åndelige børn i tvivl om deres position i riget. Hvis I tager imod Gud som jeres Far, så er I i sandhed Guds sønner. Og hvis I er sønner, så er I sikre på positionen og stillingen i alt, hvad

der vedrører evigt og guddommeligt slægtskab. Hvis I tror på mine ord, tror I dermed på ham, der sendte mig, og ved således at tro på Faderen har I gjort jeres status i det himmelske borgerskab sikker. Hvis du gør Faderens vilje i himlen, vil du aldrig fejle i opnåelsen af det evige liv med fremgang i det guddommelige rige.

142:5.3 (1601.3) “Den højeste ånd skal vidne med jeres ånder om, at I virkelig er Guds børn. Og hvis I er Guds sønner, så er I født af Guds ånd; og enhver, der er født af ånden, har i sig kraften til at overvinde al tvivl, og dette er den sejr, der overvinder al usikkerhed, selv din tro.

142:5.4 (1601.4) “Profeten Esajas sagde om disse tider: ‘Når ånden bliver udgydt over os fra det høje, da skal retfærdighedens værk blive til fred, ro og forvisning for evigt.’ Og for alle, der virkelig tror på dette evangelium, vil jeg blive garant for deres modtagelse i den evige barmhjertighed og det evige liv i min Faders rige. I, som hører dette budskab og tror på dette evangelium om riget, er Guds sønner, og I har evigt liv; og beviset for hele verden på, at I er født af ånden, er, at I oprigtigt elsker hinanden.”

142:5.5 (1601.5) Skaren af tilhørere blev sammen med Jesus i mange timer, stillede ham spørgsmål og lyttede opmærksomt til hans trøstende svar. Selv apostlene blev opmuntret af Jesu undervisning til at forkynde evangeliet om riget med mere kraft og sikkerhed. Denne oplevelse i Jerusalem var en stor inspiration for de tolv. Det var deres første kontakt med så enorme menneskemængder, og de lærte mange værdifulde ting, som viste sig at være til stor hjælp i deres senere arbejde.

6. Samtalen med nikodemos

142:6.1 (1601.6) En aften i Flavius' hjem kom Nikodemus, et velhavende og ældre medlem af det jødiske Sanhedrin, for at se Jesus. Han havde hørt meget om galilæerens lære, og derfor tog han en eftermiddag hen for at høre ham undervise i tempelgården. Han ville ofte have hørt Jesus undervise, men han frygtede at blive set af de mennesker, der overværede hans undervisning, for jødernes herskere var allerede så uenige med Jesus, at intet medlem af Sanhedrinet ville ønske at blive identificeret med ham på nogen åben måde. Derfor havde Nikodemus aftalt med Andreas, at han skulle se Jesus privat og efter mørkets frembrud denne aften. Peter, James og Johannes var i Flavius' have, da samtalen begyndte, men senere gik de alle ind i huset, hvor samtalen fortsatte.

142:6.2 (1602.1) Da Jesus modtog Nikodemus, viste han ingen særlig respekt; da han talte med ham, var der ingen kompromiser eller unødigt overtalelse. Mesteren gjorde ikke noget forsøg på at afvise sin hemmelighedsfulde gæst, og han brugte heller ikke sarkasme. I al sin omgang med den fornemme gæst var Jesus rolig, alvorlig og værdig. Nikodemus var ikke en officiel delegeret fra Sanhedrinet; han kom udelukkende for at se Jesus på grund af sin personlige og oprigtige interesse i Mesterens lære.

142:6.3 (1602.2) Da Nikodemus blev præsenteret af Flavius, sagde han: "Rabbi, vi ved, at du er en lærer sendt af Gud, for intet menneske

kunne lære sådan, medmindre Gud var med ham. Og jeg ønsker at vide mere om din lære om det kommende rige.”

142:6.4 (1602.3) Jesus svarede Nikodemus: “Sandelig, sandelig siger jeg dig, Nikodemus, hvis ikke et menneske bliver født ovenfra, kan han ikke se Guds rige.” Så svarede Nikodemus: “Men hvordan kan et menneske blive født på ny, når han er gammel? Han kan ikke gå ind i sin moders skød en gang til for at blive født.”

142:6.5 (1602.4) Jesus sagde: “Men jeg siger jer: Hvis ikke et menneske bliver født af ånden, kan det ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kød, er kød, og det, der er født af ånd, er ånd. Men du skal ikke undre dig over, at jeg sagde, at du skal fødes ovenfra. Når vinden blæser, hører du bladenes raslen, men du ser ikke vinden—hvor den kommer fra, eller hvor den går hen—og sådan er det med alle, der er født af ånden. Med kødets øjne kan du se åndens manifestationer, men du kan faktisk ikke skelne ånden.”

142:6.6 (1602.5) Nikodemus svarede: “Men jeg forstår det ikke—hvordan kan det være?” Jesus svarede: “Kan det være, at du er lærer i Israel og alligevel er uvidende om alt dette? Så er det en pligt for dem, der kender til åndens realiteter, at afsløre disse ting for dem, der kun ser den materielle verdens manifestationer. Men vil du tro os, hvis vi fortæller dig om de himmelske sandheder? Har du modet, Nikodemus, til at tro på en, der er steget ned fra himlen, selve Menneskesønnen?”

142:6.7 (1602.6) Og Nikodemus sagde: “Men hvordan kan jeg begynde at gribe fat i denne ånd, som skal omskabe mig som forberedelse til at komme ind i riget?” Jesus svarede: “Faderens ånd i himlen bor

allerede i dig. Hvis du lod dig lede af denne ånd fra oven, ville du meget snart begynde at se med åndens øjne, og så ville du ved helhjertet at vælge åndens vejledning blive født af ånden, da dit eneste formål med at leve ville være at gøre din Faders vilje, som er i himlen. Og når du så finder dig selv født af ånden og lykkelig i Guds rige, vil du begynde at bære åndens rigelige frugter i dit daglige liv.”

142:6.8 (1602.7) Nikodemus var helt igennem oprigtig. Han var dybt imponeret, men gik forvirret derfra. Nikodemus var dygtig til selvudvikling, til selvbeherskelse og endda til høje moralske kvaliteter. Han var forfinet, egoistisk og altruistisk; men han vidste ikke, hvordan han skulle *underkaste* sig den guddommelige Faders vilje, som et lille barn er villig til at underkaste sig en klog og kærlig jordisk faders vejledning og ledelse og derved i virkeligheden blive en Guds søn, en progressiv arving til det evige rige.

142:6.9 (1603.1) Men Nikodemus havde tro nok til at gribe fat i riget. Han protesterede svagt, da hans kolleger i Sanhedrinet forsøgte at dømme Jesus uden høring; og sammen med Josef af Arimatæa erkendte han senere frimodigt sin tro og gjorde krav på Jesu legeme, selv da de fleste af disciplene var flygtet i frygt fra scenerne for deres Mesters endelige lidelse og død.

7. Lektionen om familien

142:7.1 (1603.2) Efter den travle periode med undervisning og personligt arbejde i påskeugen i Jerusalem tilbragte Jesus den næste onsdag i

Betania sammen med sine apostle, hvor han hvilede sig. Den eftermiddag stillede Thomas et spørgsmål, som udløste et langt og lærerigt svar. Thomas sagde: “Mester, den dag, vi blev indsat som ambassadører for riget, fortalte du os mange ting og instruerede os i vores personlige levevis, men hvad skal vi lære folkemængden? Hvordan skal disse mennesker leve, efter at riget er kommet mere fuldstændigt? Skal jeres disciple eje slaver? Skal dine troende søge fattigdom og undgå ejendom? Skal barmhjertighed alene råde, så vi ikke længere har lov og ret?” Jesus og de tolv brugte hele eftermiddagen og hele aftenen efter aftensmaden på at diskutere Thomas’ spørgsmål. Med henblik på denne optegnelse præsenterer vi følgende resumé af Mesterens instruktion:

142:7.2 (1603.3) Jesus forsøgte først at gøre det klart for sine apostle, at han selv var på jorden og levede et unikt liv i kødet, og at de, de tolv, var blevet kaldet til at deltage i denne overdragelsesoplevelse af Menneskesønnen; og som sådanne medarbejdere måtte de også dele mange af de særlige begrænsninger og forpligtelser i hele overdragelsesoplevelsen. Der var en skjult antydning af, at Menneskesønnen var den eneste person, der nogensinde havde levet på jorden, som på samme tid kunne se ind i selve Guds hjerte og ind i selve dybet af menneskets sjæl.

142:7.3 (1603.4) Jesus forklarede meget tydeligt, at Himmeriget var en evolutionær oplevelse, der begyndte her på jorden og fortsatte op gennem de forskellige livsstationer til Paradis. I løbet af aftenen sagde han definitivt, at han på et fremtidigt tidspunkt i rigets

udvikling ville vende tilbage til denne verden i åndelig kraft og guddommelig herlighed.

142:7.4 (1603.5) Dernæst forklarede han, at “idéen om riget” ikke var den bedste måde at illustrere menneskets forhold til Gud på; at han brugte sådanne talemåder, fordi det jødiske folk forventede riget, og fordi Johannes havde prædiket i termer af det kommende rige. Jesus sagde: “Folk i en anden tidsalder vil bedre forstå evangeliet om riget, når det præsenteres i termer, der udtrykker familieforholdet—når mennesket forstår religion som læren om Guds faderskab og menneskets broderskab, slægtskab med Gud.” Derefter talte Mesteren længe om den jordiske familie som en illustration af den himmelske familie og gentog de to grundlæggende love for livet: det første bud om kærlighed til faderen, familiens overhoved, og det andet bud om gensidig kærlighed blandt børnene, at elske sin bror som sig selv. Og så forklarede han, at en sådan kvalitet af broderlig hengivenhed altid ville manifestere sig i uselvsk og kærlig social tjeneste.

142:7.5 (1603.6) Derefter fulgte den mindeværdige diskussion af de grundlæggende karakteristika ved familielivet og deres anvendelse på forholdet mellem Gud og mennesker. Jesus sagde, at en sand familie er grundlagt på følgende syv fakta:

142:7.6 (1604.1) 1. *Eksistensens kendsgerning.* Naturens relationer og fænomenerne med dødelige ligheder er bundet sammen i familien: Børn arver visse af forældrenes træk. Børnene har deres oprindelse i forældrene; personlighedens eksistens afhænger af forældrenes

handlinger. Forholdet mellem far og barn er iboende i hele naturen og gennemsyrrer alle levende eksistenser.

142:7.7 (1604.2) *2. Sikkerhed og glæde.* Sande fædre finder stor glæde i at sørge for deres børns behov. Mange fædre er ikke tilfredse med blot at opfylde deres børns behov, men nyder også at sørge for deres fornøjelser.

142:7.8 (1604.3) *3. Uddannelse og træning.* Kloge fædre planlægger omhyggeligt uddannelse og oplæring af deres sønner og døtre. Når de er unge, bliver de forberedt på det større ansvar, de får senere i livet.

142:7.9 (1604.4) *4. Disciplin og tilbageholdenhed.* Fremsynede fædre sørger også for den nødvendige disciplin, vejledning, korrektion og nogle gange tilbageholdenhed over for deres unge og umodne afkom.

142:7.10 (1604.5) *5. Venskab og loyalitet.* Den kærlige far har et intimt og kærligt forhold til sine børn. Hans øre er altid åbent for deres bønner; han er altid parat til at dele deres trængsler og hjælpe dem over deres vanskeligheder. Faderen er yderst interesseret i sit afkoms fremadskridende velfærd.

142:7.11 (1604.6) *6. Kærlighed og barmhjertighed.* En medfølelse far tilgiver frit; fædre har ikke hævngherrige minder mod deres børn. Fædre er ikke som dommere, fjender eller kreditorer. Rigtige familier er bygget på tolerance, tålmodighed og tilgivelse.

142:7.12 (1604.7) 7. *Omsorg* Tidlige fædre vil gerne efterlade en arv til deres sønner. Familien fortsætter fra den ene generation til den anden. Døden afslutter kun én generation for at markere begyndelsen på en anden. Døden afslutter et individuelt liv, men ikke nødvendigvis familien.

142:7.13 (1604.8) I timevis diskuterede Mesteren anvendelsen af disse træk ved familielivet på menneskets, jordbarnets, forhold til Gud, Paradisets Fader. Og dette var hans konklusion: “Hele dette forhold mellem en søn og Faderen kender jeg i fuldkommenhed, for alt det, du skal opnå af slægtskab i den evige fremtid, har jeg nu allerede opnået. Menneskesønnen er parat til at stige op til Faderens højre hånd, så i mig er vejen nu åbnet endnu bredere for jer alle til at se Gud og, inden I har afsluttet den herlige progression, for at blive perfekte, ligesom jeres Fader i himlen er perfekt.”

142:7.14 (1604.9) Da apostlene hørte disse opsigtsvækkende ord, mindedes de de udtalelser, som Johannes var kommet med ved Jesu dåb, og de mindedes også levende denne oplevelse i forbindelse med deres forkyndelse og undervisning efter Mesterens død og opstandelse.

142:7.15 (1604.10) Jesus er en guddommelig søn, som har den universelle Faders fulde tillid. Han havde været sammen med Faderen og forstået ham fuldt ud. Han havde nu levet sit jordiske liv til Faderens fulde tilfredshed, og denne inkarnation i kødet havde gjort ham i stand til fuldt ud at forstå mennesket. Jesus var menneskets fuldkommenhed; han havde opnået netop den fuldkommenhed, som alle sande troende er bestemt til at opnå i ham og gennem ham.

Jesus åbenbarede en fuldkommen Gud for mennesket og præsenterede i sig selv den fuldkomne søn af Guds riger.

142:7.16 (1605.1) Selvom Jesus talte i flere timer, var Thomas endnu ikke tilfreds, for han sagde: “Men, Mester, vi oplever ikke, at Faderen i himlen altid handler venligt og barmhjertigt med os. Mange gange lider vi meget på jorden, og det er ikke altid, at vores bønner bliver besvaret. Hvor er det, vi ikke har forstået meningen med din lære?”

142:7.17 (1605.2) Jesus svarede: “Thomas, Thomas, hvor lang tid vil der gå, før du får evnen til at lytte med åndens øre? Hvor længe vil det vare, før du indser, at dette rige er et åndeligt rige, og at min Fader også er et åndeligt væsen? Forstår I ikke, at jeg underviser jer som åndelige børn i den himmelske åndelige familie, hvis faderhoved er en uendelig og evig ånd? Vil I ikke tillade mig at bruge den jordiske familie som en illustration af guddommelige relationer uden så bogstaveligt at anvende min undervisning på materielle anliggender? Kan I ikke i jeres sind adskille rigets åndelige realiteter fra tidens materielle, sociale, økonomiske og politiske problemer? Når jeg taler åndens sprog, hvorfor insisterer I så på at oversætte min mening til kødets sprog, bare fordi jeg formaster mig til at bruge dagligdags og bogstavelige forhold som illustration? Mine børn, jeg beder jer indtrængende om at holde op med at anvende læren om åndens rige på de beskidte sager om slaveri, fattigdom, huse og lande og på de materielle problemer med menneskelig lighed og retfærdighed. Disse timelige anliggender vedrører denne verdens mennesker, og selvom de på en måde påvirker alle mennesker, er I blevet kaldet til at repræsentere mig i verden, ligesom jeg repræsenterer min Fader. I er

åndelige ambassadører for et åndeligt rige, særlige repræsentanter for den åndelige Fader. På dette tidspunkt burde det være muligt for mig at instruere jer som fuldvoksne mænd i det åndelige rige. Skal jeg altid kun tale til jer som børn? Vil I aldrig vokse op i åndelig erkendelse? Ikke desto mindre elsker jeg jer og vil bære over med jer, selv til afslutningen af vores samarbejde i kødet. Og selv da skal min ånd gå foran jer ud i hele verden.”

8. I den sydlige del af judæa

142:8.1 (1605.3) I slutningen af april var modstanden mod Jesus blandt farisæerne og saddukæerne blevet så udtalt, at Mesteren og hans apostle besluttede at forlade Jerusalem for en tid og tage sydpå for at arbejde i Betlehem og Hebron. Hele maj måned blev brugt på at udføre personligt arbejde i disse byer og blandt folk i de omkringliggende landsbyer. Der blev ikke prædiket offentligt på denne tur, kun gået fra hus til hus. En del af denne tid, mens apostlene underviste i evangeliet og tog sig af de syge, tilbragte Jesus og Abner i Engedi, hvor de besøgte nasiræer-kolonien. Johannes Døberen var udgået fra dette sted, og Abner havde været leder af denne gruppe. Mange fra det nazaritiske broderskab kom til tro på Jesus, men de fleste af disse asketiske og excentriske mænd nægtede at acceptere ham som en lærer sendt fra himlen, fordi han ikke underviste i faste og andre former for selvfornægtelse.

142:8.2 (1605.4) De mennesker, der boede i denne region, vidste ikke, at Jesus var født i Betlehem. De havde altid troet, at Mesteren var født i Nazaret, og det samme gjorde langt de fleste af hans disciple, men de tolv kendte fakta.

142:8.3 (1605.5) Dette ophold i den sydlige del af Judæa var en afslappende og frugtbar arbejdsperiode; mange sjæle blev føjet til riget. I de første dage af juni var uroen mod Jesus stilnet så meget af i Jerusalem, at Mesteren og apostlene vendte tilbage for at undervise og trøste de troende.

142:8.4 (1606.1) Selvom Jesus og apostlene tilbragte hele juni måned i eller nær Jerusalem, underviste de ikke offentligt i denne periode. De boede for det meste i telte, som de slog op i en skyggefuld park eller have, der på den tid var kendt som Getsemane. Denne park lå på den vestlige skråning af Oliebjerget ikke langt fra bækken Kidron. Sabbatsweekenderne tilbragte de normalt sammen med Lazarus og hans søstre i Betania. Jesus kom kun få gange inden for Jerusalems mure, men et stort antal interesserede kom ud til Gethsemane for at besøge ham. En fredag aften vovede Nikodemus og en vis Josef af Arimatæa sig ud for at se Jesus, men vendte om af frygt, selv da de stod foran indgangen til Mesterens telt. Og selvfølgelig opdagede de ikke, at Jesus vidste alt om deres gøren og laden.

142:8.5 (1606.2) Da jødernes herskere hørte, at Jesus var vendt tilbage til Jerusalem, gjorde de sig klar til at anholde ham. Da de imidlertid bemærkede, at han ikke prædikede offentligt, så konkluderede de, at han var blevet skræmt af deres tidligere agitation og besluttede at tillade ham at fortsætte undervisningen på denne private måde uden

yderligere at forulempe ham. Således gik alt stille indtil de sidste dage af juni, da en vis Simon, der var medlem af jødernes råd, offentligt tilsluttede sig til Jesu lære efter at have forklaret sig overfor de jødiske herskere. Straks begyndte en ny agitation for at arrestere Jesus, og den blev så stærk, at Mesteren besluttede at trække sig tilbage til byerne i Samaria og Dekapolis.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 142](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 144](#) >>

Kapitel 143

På Vej Gennem Samaria

143:0.1 (1607.1) I slutningen af juni 27 e.Kr. forlod Jesus og de tolv Jerusalem på grund af de jødiske religiøse magthaveres stigende modstand, efter at de havde sendt deres telte og sparsomme personlige ejendele til opbevaring hos Lazarus i Betania. De gik nordpå ind i Samaria og overnattede på sabbatten i Betel. Her prædikede de i flere dage for de mennesker, der kom fra Gofna og Efraim. En gruppe borgere fra Arimatæa og Thamna kom over for at invitere Jesus til at besøge deres landsbyer. Mesteren og hans apostle brugte mere end to uger på at undervise jøderne og samaritanerne i denne region, hvoraf mange kom så langt væk fra som Antipatris for at høre de gode nyheder om riget.

143:0.2 (1607.2) Befolkningen i det sydlige Samaria hørte Jesus med glæde, og det lykkedes apostlene, med undtagelse af Judas Iskariot, at overvinde mange af deres fordomme mod samaritanerne. Det var meget svært for Judas at elske disse samaritanere. I den sidste uge af

juli gjorde Jesus og hans medarbejdere sig klar til at tage af sted til de nye græske byer Fasaelis og Arkelais nær Jordan.

1. Forkyndelsen i arkelais

143:1.1 (1607.3) I første halvdel af august måned slog den apostoliske gruppe sig ned i de græske byer Arkelais og Fasaelis, hvor de fik deres første erfaringer med at prædike for næsten udelukkende ikke-jøder—grækere, romere og syrere—for der boede kun få jøder i disse to græske byer. I kontakten med disse romerske borgere stødte apostlene på nye vanskeligheder i forkyndelsen af budskabet om det kommende rige, og de mødte nye indvendinger mod Jesu lære. Ved en af de mange aftenkonferencer med sine apostle lyttede Jesus opmærksomt til disse indvendinger mod evangeliet om riget, mens de tolv gentog deres erfaringer med emnerne for deres personlige arbejde.

143:1.2 (1607.4) Et spørgsmål, som Filip stillede, var typisk for deres vanskeligheder. Filip sagde: “Mester, disse grækere og romere gør grin med vores budskab og siger, at en sådan lære kun er egnet for svæklinge og slaver. De hævder, at hedningernes religion er bedre end vores lære, fordi den inspirerer til at opnå en stærk, robust og aggressiv karakter. De hævder, at vi ville forvandle alle mennesker til svækkede eksemplarer af passive ikke-modstandere, som snart ville forsvinde fra jordens overflade. De kan lide dig, Mester, og indrømmer gerne, at din lære er himmelsk og ideel, men de vil ikke

tage os alvorligt. De hævder, at din religion ikke er for denne verden; at mennesker ikke kan leve, som du lærer. Og nu, Mester, hvad skal vi sige til disse ikke-jøder?”

143:1.3 (1607.5) Efter at Jesus havde hørt lignende indvendinger mod evangeliet om riget fremført af Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes og Mattæus, sagde han til de tolv:

143:1.4 (1608.1) “Jeg er kommet til denne verden for at gøre min Faders vilje og for at åbenbare hans kærlige karakter for hele menneskeheden. Det, mine brødre, er min mission. Og denne ene ting vil jeg gøre, uanset om min lære bliver misforstået af jøder eller ikke-jøder i dag eller i en anden generation. Men I bør ikke overse det faktum, at selv guddommelig kærlighed har sine strenge discipliner. En fars kærlighed til sin søn tvinger ofte faderen til at begrænse sit tankeløse afkoms ukloge handlinger. Barnet forstår ikke altid de kloge og kærlige motiver for faderens tilbageholdende disciplin. Men jeg erklærer jer, at min Fader i Paradis styrer et univers af universer ved hjælp af sin kærligheds tvingende kraft. Kærlighed er den største af alle åndelige realiteter. Sandheden er en befriende åbenbaring, men kærligheden er den højeste relation. Og uanset hvilke fejltagelser jeres medmennesker begår i deres verdensledelse i dag, vil det evangelium, som jeg forkyster for jer, i en kommende tidsalder regere netop denne verden. Det ultimative mål for menneskelig fremgang er den ærbødige anerkendelse af Guds faderskab og den kærlige materialisering af menneskets broderskab.

143:1.5 (1608.2) “Men hvem har fortalt jer, at mit evangelium kun er beregnet til slaver og svæklinge? Ligner I, mine udvalgte apostle, svæklinge? Lignede Johannes en svækling? Ser du, at jeg er slave af frygt? Det er sandt, at de fattige og undertrykte i denne generation har fået evangeliet forkyndt. Religionerne i denne verden har forsømt de fattige, men min Fader har ingen respekt for personer. Desuden er de fattige i dag de første til at lytte til kaldet til omvendelse og accept af slægtskabet. Evangeliet om riget skal forkyndes for alle mennesker—jøder og ikke-jøder, grækere og romere, rige og fattige, frie og bundne—og i lige høj grad for unge og gamle, mænd og kvinder.

143:1.6 (1608.3) “Fordi min Fader er en kærlighedens Gud og glæder sig over barmhjertighedens praksis, må I ikke få den idé, at tjenesten i riget skal være ensformig lethed. Opstigningen til Paradis er alle tiders højeste eventyr, evighedens barske præstation. Tjenesten for riget på jorden vil kræve al den modige manddom, som du og dine medarbejdere kan mønstre. Mange af jer vil blive dræbt for jeres loyalitet over for evangeliet om dette rige. Det er let at dø i den fysiske kamp, når dit mod styrkes af tilstedeværelsen af dine kæmpende kammerater, men det kræver en højere og dybere form for menneskeligt mod og hengivenhed roligt og helt alene at give sit liv for kærligheden til en sandhed, der er nedfældet i dit dødelige hjerte.

143:1.7 (1608.4) “I dag vil de vantrø måske håne jer for at forkynde et evangelium om ikke-modstand og for at leve et liv uden vold, men I er de første frivillige i en lang række af oprigtige troende på

evangeliet om dette rige, som vil forbløffe hele menneskeheden ved deres heroiske hengivenhed over for denne lære. Ingen hære i verden har nogensinde udvist mere mod og tapperhed, end I og jeres loyale efterfølgere, der skal drage ud til hele verden og forkynde de gode nyheder—Guds faderskab og menneskers broderskab. Kødets mod er den laveste form for mod. Tankemæssigt mod er en højere form for menneskeligt mod, men det højeste og ypperste er kompromisløs loyalitet over for de oplyste overbevisninger om dybe åndelige realiteter. Og et sådant mod udgør det gudsvidende menneskes heltemod. Og I er alle mennesker, der kender Gud; I er i sandhed Menneskesønnens personlige medarbejdere.”

143:1.8 (1608.5) Det var ikke alt, hvad Jesus sagde ved den lejlighed, men det er indledningen på hans tale, og han fortsatte meget længe med at uddybe og illustrere denne udtalelse. Dette var en af de mest lidenskabelige taler, Jesus nogensinde holdt til de tolv. Det var sjældent, at Mesteren talte til sine apostle med åbenlyse stærke følelser, men dette var en af de få lejligheder, hvor han talte med åbenlys alvor og ledsaget af tydelige følelser.

143:1.9 (1609.1) Resultatet på apostlenes offentlige forkyndelse og personlige tjeneste var øjeblikkelig; fra den dag fik deres budskab en ny tone af modig dominans. De tolv fortsatte med at tilegne sig ånden af positiv aggression i det nye evangelium om riget. Fra denne dag af beskæftigede de sig ikke så meget med at forkynde de negative dyder og de passive påbud i deres Mesters alsidige lære.

2. Lektion om selvkontrol

143:2.1 (1609.2) Mesteren var et fuldkomment eksempel på menneskelig selvkontrol. Når han blev hånet, hånede han ikke; når han led, fremsatte han ingen trusler mod sine plageånder; når han blev fordømt af sine fjender, overgav han sig blot til den retfærdige dom fra Faderen i himlen.

143:2.2 (1609.3) Ved en af aftenkonferencerne spurgte Andreas Jesus: “Mester, skal vi praktisere selvfornægtelse, som Johannes lærte os, eller skal vi stræbe efter selvbeherskelsen i din lære? Hvori adskiller din lære sig fra Johannes’?” Jesus svarede: “Johannes lærte jer sandelig retfærdighedens vej i overensstemmelse med sine fædres lys og love, og det var selvransagelsens og selvfornægtelsens religion. Men jeg kommer med et nyt budskab om selvforglemmelse og selvkontrol. Jeg viser jer livets vej, som den er åbenbaret for mig af min Far i himlen.

143:2.3 (1609.4) “Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der behersker sig selv, er større end den, der indtager en by”. Selvbeherskelse er målestokken for menneskets moralske natur og indikatoren for dets åndelige udvikling. I den gamle orden fastede og bad du; som den nye skabning fra åndens genfødsel lærer du at tro og glæde dig. I Faderens rige skal I blive nye skabninger; gamle ting skal forgå; se, jeg viser jer, hvordan alle ting skal blive nye. Og ved jeres kærlighed

til hinanden skal I overbevise verden om, at I er gået fra trældom til frihed, fra død til evigt liv.

143:2.4 (1609.5) “På den gamle måde søger du at undertrykke, adlyde og tilpasse dig levereglerne; på den nye måde bliver du først *forvandlet* af Sandhedens Ånd og derved styrket i din indre sjæl ved den konstante åndelige fornyelse af dit sind, og således bliver du udstyret med kraften til den sikre og glædelige udførelse af Guds nådige, acceptable og perfekte vilje. Glem ikke—det er din personlige tro på Guds overordentlig store og dyrebare løfter, der sikrer, at du bliver delagtig i den guddommelige natur. Ved hjælp af jeres tro og åndens forvandling bliver I i virkeligheden Guds templer, og hans ånd bor faktisk i jer. Hvis ånden altså bor i jer, er I ikke længere kødets slaver, men åndens frie og frigjorte sønner. Åndens nye lov giver jer friheden til selvbeherskelse i stedet for den gamle lov om frygten for selvbinding og slaveriet af selvfornektelse.

143:2.5 (1609.6) “Mange gange, når du har gjort noget ondt, har du troet, at det var den ondes skyld, når du i virkeligheden bare er blevet ledt på afveje af dine egne naturlige tendenser. Fortalte profeten Jeremias dig ikke for længe siden, at menneskehjertet er bedragerisk over alle ting og nogle gange endda desperat ondskabsfuldt? Hvor let er det ikke for dig at bedrage dig selv og derved falde i tåbelig frygt, forskellige lyster, slavebindende fornøjelser, ondskab, misundelse og endda hævngherrigt had!

143:2.6 (1610.1) “Frelsen sker ved åndens genfødsel og ikke ved kødets selvretfærdige gerninger. Du bliver retfærdiggjort ved tro og får fællesskab ved nåde, ikke ved frygt og kødets selvfornektelse, selv

om Faderens børn, der er født af ånden, altid er *herrer* over sig selv og alt, hvad der hører til kødets lyster. Når du ved, at du er frelst ved tro, har du virkelig fred med Gud. Og alle, der følger denne himmelske freds vej, er bestemt til at blive helliget til den evige tjeneste for den evige Guds evigt fremadskridende sønner. Fra nu af er det ikke en pligt, men snarere jeres ophøjede privilegium at rense jer selv for alt ondt i sind og krop, mens I søger fuldkommenhed i kærligheden til Gud.

143:2.7 (1610.2) “Dit slægtskab er grundlagt i tro, og du skal forblive uberørt af frygt. Jeres glæde er født af tillid til det guddommelige ord, og I skal derfor ikke lade jer forlede til at tvivle på virkeligheden af Faderens kærlighed og barmhjertighed. Det er selve Guds godhed, der fører mennesker til sand og ægte omvendelse. Din hemmelighed om at beherske dig selv er forbundet med din tro på den iboende ånd, som altid virker ved kærlighed. Selv denne frelsende tro har I ikke af jer selv; den er også Guds gave. Og hvis I er børn af denne levende tro, er I ikke længere selvets slaver, men snarere jeres egne triumferende mestre, Guds befriede sønner.

143:2.8 (1610.3) “Hvis I da, mine børn, er født af ånden, er I for evigt befriet fra den selvbevidste trældom i et liv med selvfornektelse og overvågning af kødets lyster, og I er oversat til åndens glade rige, hvorfra I spontant viser åndens frugter i jeres daglige liv; og åndens frugter er essensen af den højeste form for fornøjelig og forædlende selvkontrol, selv højderne af jordisk dødelig opnåelse—sand selvbeherskelse.”

3. Adspredelse og afslapning

143:3.1 (1610.4) Omkring dette tidspunkt udviklede der sig en tilstand af stor nervøs og følelsesmæssig spænding blandt apostlene og deres nærmeste discipelkolleger. De havde næppe vænnet sig til at leve og arbejde sammen. De oplevede stigende vanskeligheder med at opretholde et harmonisk forhold til Johannes' disciple. Kontakten med ikke-jøderne og samaritanerne var en stor prøvelse for disse jøder. Og ud over alt dette havde Jesu seneste udtalelser forværret deres forstyrrede sindstilstand. Andreas var næsten ude af sig selv; han vidste ikke, hvad han nu skulle gøre, og derfor gik han til Mesteren med sine problemer og rådvildhed. Da Jesus havde lyttet til den apostolske høvding fortælle om sine problemer, sagde han: "Andreas, du kan ikke tale mennesker ud af deres rådvildhed, når de når så langt, og når så mange mennesker med stærke følelser er involveret. Jeg kan ikke gøre, hvad du beder mig om—jeg vil ikke deltage i disse personlige sociale vanskeligheder—men jeg vil sammen med dig nyde en tre-dages periode med hvile og afslapning. Gå til dine brødre og meddel, at I alle skal tage med mig op på Sartaba-bjerget, hvor jeg ønsker at hvile mig en dag eller to.

143:3.2 (1610.5) "Nu skal du gå hen til hver af dine elleve brødre og tale med ham privat og sige: 'Mesteren ønsker, at vi går væk for os selv med ham i en periode for at hvile og slappe af.' Da vi alle for nylig har oplevet megen åndelig irritation og stress i sindet, foreslår jeg, at vi ikke nævner vores prøvelser og problemer, mens vi er på denne ferie.

Kan jeg stole på, at I vil samarbejde med mig i denne sag? På denne måde skal du henvende dig privat og personligt til hver enkelt af dine brødre.” Og Andrew gjorde, som Mesteren havde instrueret ham i.

143:3.3 (1611.1) Det var en fantastisk oplevelse for dem alle, og de glemte aldrig den dag, de gik op ad bjerget. Under hele turen blev der næsten ikke sagt et ord om deres problemer. Da de nåede toppen af bjerget, satte Jesus dem omkring sig, mens han sagde: “Mine brødre, I må alle lære værdien af hvile og effekten af afslapning. I må indse, at den bedste metode til at løse nogle indviklede problemer er at forlade dem for en tid. Når I så kommer friske tilbage fra jeres hvile eller tilbedelse, er I i stand til at angribe jeres problemer med et klarere hoved og en mere rolig hånd, for ikke at nævne et mere beslutsomt hjerte. Igen, mange gange viser det sig, at dit problem er skrumpet i størrelse og proportioner, mens du har hvilet dit sind og din krop.”

143:3.4 (1611.2) Den næste dag tildelte Jesus hver af de tolv et emne til diskussion. Hele dagen gik med erindringer og snak om ting, der ikke havde noget med deres religiøse arbejde at gøre. De blev et øjeblik chokerede, da Jesus endda undlod at takke—mundtligt—da han brød brødet til deres middagsmad. Det var første gang, de nogensinde havde set ham forsømme sådanne formaliteter.

143:3.5 (1611.3) Da de gik op ad bjerget, var Andreas’ hoved fuld af problemer. Johannes var overordentlig forvirret i sit hjerte. James var meget bekymret i sin sjæl. Mattæus var hårdt presset på pengepungen, fordi de havde opholdt sig blandt hedningerne. Peter

var overanstrengt og havde på det seneste været mere temperamentsfuld end normalt. Judas led af et periodisk anfald af følsomhed og egoisme. Simon var usædvanligt oprevet i sine bestræbelser på at forene sin patriotisme med kærligheden til det menneskelige broderskab. Filip blev mere og mere ligeglad med, hvordan tingene gik. Nathaniel havde været mindre humoristisk, siden de var kommet i kontakt med den ikke-jødiske befolkning, og Thomas var midt i en alvorlig depression. Kun tvillingerne var normale og uberørte. De var alle meget forvirrede over, hvordan de skulle komme fredeligt overens med Johannes' disciple.

143:3.6 (1611.4) Den tredje dag, da de gik ned ad bjerget og tilbage til deres lejr, var der sket en stor forandring med dem. De havde gjort den vigtige opdagelse, at mange menneskelige problemer i virkeligheden er ikke-eksisterende, at mange presserende problemer er skabt af overdreven frygt og afkom af forøget ængstelse. De havde lært, at alle sådanne forvirringer bedst håndteres ved at blive forladt; ved at tage af sted havde de overladt sådanne problemer til at løse sig selv.

143:3.7 (1611.5) Deres hjemkomst fra denne ferie markerede begyndelsen på en periode med stærkt forbedrede relationer til Johannes' tilhængere. Mange af de tolv gav virkelig efter for munterhed, da de bemærkede den ændrede sindstilstand hos alle og så den frihed fra nervøs irritabilitet, som var kommet til dem som et resultat af deres tre dages ferie fra livets rutinemæssige pligter. Der er altid fare for, at

ensformighed i menneskelig kontakt i høj grad vil øge forvirringen og forstørre vanskelighederne.

143:3.8 (1611.6) Ikke mange af ikke-jøderne i de to græske byer Arkelais og Fasaelis troede på evangeliet, men de tolv apostle fik en værdifuld erfaring i dette deres første omfattende arbejde med udelukkende ikke-jødiske befolkninger. En mandag morgen, omkring midten af måneden, sagde Jesus til Andreas: "Vi går ind i Samaria." Og de begav sig straks af sted mod byen Sykar, nær Jakobs brønd.

4. Jøderne og samaritanerne

143:4.1 (1612.1) I mere end seks hundrede år havde jøderne i Judæa, og senere også dem i Galilæa, været uvenner med samaritanerne. Dette fjendskab mellem jøderne og samaritanerne opstod på denne måde: Omkring syv hundrede år f.v.t., da Sargon, Assyriens konge, nedkæmpede et oprør i det centrale Palæstina, førte han over femogtyve tusinde jøder fra det nordlige kongerige Israel bort og i fangenskab og indsatte i deres sted et næsten lige så stort antal efterkommere af kuthitterne, sefarvitterne og hamathitterne. Senere sendte Ashurbanipal endnu flere kolonier til at bo i Samaria.

143:4.2 (1612.2) Det religiøse fjendskab mellem jøderne og samaritanerne stammer fra jødernes tilbagevenden fra det babylonske fangenskab, hvor samaritanerne arbejdede på at forhindre genopbygningen af Jerusalem. Senere fornærmede de jøderne ved at yde venlig

assistance til Alexanders hære. Til gengæld for deres venskab gav Alexander samaritanerne tilladelse til at bygge et tempel på Gerizim-bjerget, hvor de tilbad Jahve og deres stammeguder og bragte ofre meget efter tempelgudstjenesterne i Jerusalem. I det mindste fortsatte de denne tilbedelse frem til makkabæernes tid, hvor Johannes Hyrkanus ødelagde deres tempel på Gerizim-bjerget. Apostlen Filip holdt i sit arbejde for samaritanerne efter Jesu død mange møder på stedet for dette gamle samaritanske tempel.

143:4.3 (1612.3) Modsætningerne mellem jøderne og samaritanerne var hævdvundne og historiske; siden Alexanders dage havde de ikke haft noget med hinanden at gøre. De tolv apostle var ikke afvisende over for at prædike i de græske og andre ikke-jødiske byer i Dekapolis og Syrien, men det var en alvorlig test af deres loyalitet over for Mesteren, da han sagde: “Lad os gå ind i Samaria.” Men i det år og mere, de havde været sammen med Jesus, havde de udviklet en form for personlig loyalitet, som overskred selv deres tro på hans lære og deres fordomme mod samaritanerne.

5. Kvinden fra sykar

143:5.1 (1612.4) Da Mesteren og de tolv ankom til Jakobs brønd, blev Jesus træt efter rejsen ved brønden, så tog Filip apostlene med sig til at hjælpe med at skaffe mad og telte fra Sykar, for de havde til hensigt for en tid at bo i denne region. Peter og Zebedæus sønner ville være blevet med Jesus, men han bad dem om at slutte sig til

deres brødre og sagde: “Vær ikke bange for mig. Disse samaritaner er venskabelige, kun vore brødre, jøderne, søger at skade os.” Klokken var næsten seks denne sommeraften, når Jesus satte sig ved brønden for at afvente apostlene tilbagekomst.

143:5.2 (1612.5) Vandet fra Jakobs brønd var mindre mineralholdigt end det fra brøndene i Sychar og var derfor meget værdsat som drikkevand. Jesus var tørstig, men der var ingen mulighed for at få vand fra brønden. Da en kvinde fra Sykar derfor kom op med sin vandkrukke og gjorde sig klar til at tappe fra brønden, sagde Jesus til hende: “Giv mig noget at drikke.” Denne kvinde fra Samaria vidste, at Jesus var jøde på grund af hans udseende og påklædning, og hun formodede, at han var galilæisk jøde på grund af hans accent. Hendes navn var Nalda, og hun var et kønt væsen. Hun var meget overrasket over, at en jødisk mand talte til hende ved brønden og bad om vand, for det blev ikke anset for passende i de dage, at en mand med respekt for sig selv talte til en kvinde offentligt, og endnu mindre at en jøde talte med en samaritaner. Derfor spurgte Nalda Jesus: “Hvordan kan det være, at du, som er jøde, beder mig, en samaritansk kvinde, om noget at drikke?” Jesus svarede: “Jeg har virkelig bedt dig om noget at drikke, men hvis du bare kunne forstå det, ville du bede mig om et slurk af det levende vand.” Da sagde Nalda: “Men, Herre, du har jo ikke noget at trække med, og brønden er dyb; hvorfra har du så dette levende vand? Er du større end vor far Jakob, som gav os denne brønd, og som selv drak af den sammen med sine sønner og sit kvæg?”

143:5.3 (1613.1) Jesus svarede: “Enhver, der drikker af dette vand, vil tørste igen, men enhver, der drikker af den levende ånds vand, skal aldrig tørste. Og dette levende vand skal i ham blive en kilde til forfriskning, der udspringer til evigt liv.” Så sagde Nalda: “Giv mig dette vand, så jeg ikke tørster og ikke kommer helt herhen for at drikke. Desuden ville alt, hvad en samaritansk kvinde kunne modtage fra en så prisværdig jøde, være en fornøjelse.”

143:5.4 (1613.2) Nalda vidste ikke, hvordan hun skulle opfatte Jesu villighed til at tale med hende. Hun så i Mesterens ansigt en retskaffen og hellig mands ansigt, men hun forvekslede venlighed med almindelig fortrolighed, og hun misforstod hans talemåde som en måde at gøre tilnærmelser til hende på. Og da hun var en kvinde med en slap moral, var hun lige ved at blive flirtende, da Jesus så hende lige i øjnene og med en befalende stemme sagde: “Kvinde, gå hen og hent din mand og bring ham herhen.” Denne befaling bragte Nalda til fornuft. Hun så, at hun havde fejlbedømt Mesterens venlighed; hun opdagede, at hun havde misforstået hans måde at tale på. Hun blev bange; hun begyndte at indse, at hun stod over for en usædvanlig person, og mens hun famlede i blinde efter et passende svar, sagde hun i stor forvirring: “Men, Herre, jeg kan ikke kalde på min mand, for jeg har ingen mand.” Da sagde Jesus: “Du har talt sandt, for selv om du måske engang har haft en mand, så er ham, du lever sammen med nu, ikke din mand. Det ville være bedre, hvis du holdt op med at lege med mine ord og søgte efter det levende vand, som jeg i dag har tilbudt dig.”

143:5.5 (1613.3) På dette tidspunkt var Nalda blevet ædru, og hendes bedre jeg var vågnet. Hun var ikke en umoralsk kvinde af eget valg. Hun var blevet skånselsløst og uretfærdigt forladt af sin mand og havde i en alvorlig nødsituation indvilliget i at leve sammen med en vis græker som hans kone, men uden ægteskab. Nalda følte sig nu meget skamfuld over, at hun så tankeløst havde talt til Jesus, og hun henvendte sig meget angrende til Mesteren og sagde: “Min Herre, jeg angrer min måde at tale til dig på, for jeg fornemmer, at du er en hellig mand eller måske en profet.” Og hun var lige ved at søge direkte og personlig hjælp hos Mesteren, da hun gjorde, hvad så mange har gjort før og siden—hun undgik spørgsmålet om personlig frelse ved at vende sig mod diskussionen om teologi og filosofi. Hun vendte hurtigt samtalen fra sine egne behov til en teologisk kontrovers. Hun pegede over på Gerizim-bjerget og fortsatte: “Vores fædre tilbad på dette bjerg, og alligevel vil *du* sige, at Jerusalem er det sted, hvor mennesker bør tilbede; hvilket er så det rigtige sted at tilbede Gud?”

143:5.6 (1613.4) Jesus opfattede kvindens sjæls forsøg på at undgå direkte og søgende kontakt med sin Skaber, men han så også, at der i hendes sjæl var et ønske om at kende den bedre måde at leve på. Når alt kommer til alt, var der i Naldas hjerte en sand tørst efter det levende vand; derfor behandlede han hende tålmodigt og sagde: “Kvinde, lad mig sige dig, at den dag snart kommer, hvor du hverken på dette bjerg eller i Jerusalem vil tilbede Faderen. Men nu tilbeder I det, I ikke kender, en blanding af mange hedenske guders religion og ikke-jødiske filosofier. Jøderne ved i det mindste, hvem de tilbeder;

de har fjernet al forvirring ved at koncentrere deres tilbedelse om én Gud, Jahve. Men I bør tro mig, når jeg siger, at timen snart vil komme—selv nu—hvor alle oprigtige tilbedere vil tilbede Faderen i ånd og sandhed, for det er netop sådanne tilbedere, Faderen søger. Gud er ånd, og de, der tilbeder ham, må tilbede ham i ånd og sandhed. Din frelse kommer ikke fra at vide, hvordan andre skal tilbede eller hvor, men ved at modtage i dit eget hjerte dette levende vand, som jeg tilbyder dig selv nu.”

143:5.7 (1614.1) Men Nalda ville gøre endnu et forsøg på at undgå diskussionen om det pinlige spørgsmål om hendes personlige liv på jorden og hendes sjæls status over for Gud. Endnu en gang tyede hun til spørgsmål om generel religion og sagde: “Ja, jeg ved, Herre, at Johannes har prædikeret om omvenderens komme, ham, der vil blive kaldt frelseren, og at han, når han kommer, vil forkynde os alle ting”—og Jesus afbrød Nalda og sagde med overraskende sikkerhed: “Jeg, som taler til dig, er ham.”

143:5.8 (1614.2) Dette var den første direkte, positive og utilslørede udtalelse om hans guddommelige natur og sønskab, som Jesus havde givet på jorden; og den blev givet til en kvinde, en samaritansk kvinde, og en kvinde af tvivlsom karakter i menneskers øjne indtil dette øjeblik, men en kvinde, som det guddommelige øje så som værende blevet syndet imod mere end som syndende af egen lyst, og som *nu* var en menneskesjæl, der ønskede frelse, ønskede det oprigtigt og helhjertet, og det var nok.

143:5.9 (1614.3) Da Nalda var ved at give udtryk for sin virkelige og personlige længsel efter bedre ting og en mere ædel måde at leve på,

netop som hun var klar til at udtrykke sit hjertes virkelige ønske, vendte de tolv apostle tilbage fra Sykar, og da de så Jesus tale så intimt med denne kvinde—denne samaritanske kvinde, og alene—blev de mere end forbløffede. De lagde hurtigt deres forsyninger og trak sig til side, uden at nogen turde irettesætte ham, mens Jesus sagde til Nalda: “Kvinde, gå din vej; Gud har tilgivet dig. Fra nu af skal du leve et nyt liv. Du har modtaget det levende vand, og en ny glæde vil springe op i din sjæl, og du skal blive en datter af den Højeste.” Og da kvinden mærkede apostlenes misbilligelse, forlod hun sin vandkrukke og flygtede ind til byen.

143:5.10 (1614.4) Da hun kom ind i byen, proklamerede hun til alle, hun mødte: “Gå ud til Jakobs brønd og skynd jer, for der vil I se en mand, som har fortalt mig alt, hvad jeg nogensinde har gjort. Kan dette være omvenderen?” Og før solen gik ned, havde en stor menneskemængde samlet sig ved Jakobs brønd for at høre Jesus. Og Mesteren talte mere til dem om livets vand, gaven af den indre ånd.

143:5.11 (1614.5) Apostlene holdt aldrig op med at være chokerede over Jesu villighed til at tale med kvinder, kvinder af tvivlsom karakter, endda umoralske kvinder. Det var meget svært for Jesus at lære sine apostle, at kvinder, selv såkaldt umoralske kvinder, har sjæle, der kan vælge Gud som deres far og derved blive Guds døtre og kandidater til det evige liv. Selv nitten århundreder senere viser mange den samme uvilje mod at forstå Mesterens lære. Selv den kristne religion er vedholdende blevet bygget op omkring det faktum, at Kristus døde, i stedet for omkring sandheden om hans liv. Verden

burde være mere optaget af hans lykkelige og gudsafslørende liv end af hans tragiske og sørgelige død.

143:5.12 (1614.6) Nalda fortalte hele denne historie til apostlen Johannes den næste dag, men han afslørede den aldrig helt for de andre apostle, og Jesus talte ikke i detaljer om den til de tolv.

143:5.13 (1615.1) Nalda fortalte Johannes, at Jesus havde fortalt hende “alt, hvad jeg nogensinde har gjort.” Johannes havde mange gange lyst til at spørge Jesus om dette besøg hos Nalda, men han gjorde det aldrig. Jesus fortalte hende kun én ting om sig selv, men hans blik i hendes øjne og den måde, han behandlede hende på, havde på et øjeblik bragt hele hendes brogede liv i et panoramisk overblik for hendes sind, så hun forbandt hele denne selvåbenbaring af sit tidligere liv med Mesterens blik og ord. Jesus havde aldrig fortalt hende, at hun havde haft fem ægtemænd. Hun havde levet med fire forskellige mænd, siden hendes mand stødte hende fra sig, og alt dette og hendes fortid kom så levende frem i hendes bevidsthed i det øjeblik, hvor hun indså, at Jesus var en Guds mand, at hun efterfølgende gentog over for Johannes, at Jesus virkelig havde fortalt hende alt om sig selv.

6. Den samaritanske vækkelse

143:6.1 (1615.2) Den aften, hvor Nalda trak folkemængden ud fra Sykar for at se Jesus, var de tolv lige kommet tilbage med mad, og de bad Jesus om at spise sammen med dem i stedet for at tale med folket,

for de havde været uden mad hele dagen og var sultne. Men Jesus vidste, at mørket snart ville komme over dem, så han holdt fast i sin beslutning om at tale med folk, før han sendte dem væk. Da Andreas forsøgte at overtale ham til at spise en bid, før han talte til folkemængden, sagde Jesus: "Jeg har kød at spise, som I ikke kender til." Da apostlene hørte det, sagde de til hinanden: "Er der nogen, der har bragt ham noget at spise? Kan det være, at kvinden gav ham både mad og drikke?" Da Jesus hørte dem tale sammen, før han talte til folket, vendte han sig om og sagde til de tolv: "Min føde er at gøre hans vilje, som har sendt mig, og at fuldføre hans værk. I skal ikke længere sige, at der er så og så lang tid til høsten. Se disse mennesker, der kommer ud fra en samaritansk by for at høre os; jeg siger jer, at markerne allerede er hvide til høsten. Den, der høster, får løn og samler denne frugt til evigt liv; derfor glæder såmændene og høstmændene sig sammen. For her er ordsproget sandt: "Den ene sår, og den anden høster. Jeg sender jer nu ud for at høste det, som I ikke har arbejdet med; andre har arbejdet, og I skal til at gå ind i deres arbejde." Dette sagde han med henvisning til Johannes Døberens forkyndelse.

143:6.2 (1615.3) Jesus og apostlene gik ind i Sykar og prædikede i to dage, før de slog lejr på Gerizim-bjerget. Og mange af beboerne i Sykar troede på evangeliet og bad om at blive døbt, men Jesu apostle døbte endnu ikke.

143:6.3 (1615.4) Den første aften i lejren på Gerizim-bjerget forventede apostlene, at Jesus ville irettesætte dem for deres holdning til

kvinden ved Jakobs brønd, men han nævnte ikke noget om det. I stedet gav han dem den mindeværdige tale om “De realiteter, der er centrale i Guds rige.” I enhver religion er det meget let at lade værdier blive ude af proportioner og at lade fakta indtage sandhedens plads i ens teologi. Korsets kendsgerning blev selve centrum for den efterfølgende kristendom, men det er ikke den centrale sandhed i den religion, som kan udledes af Jesus af Nazarets liv og lære.

143:6.4 (1615.5) Temaet for Jesu undervisning på Gerizim-bjerget var: At han ønsker, at alle mennesker skal se Gud som en fader-ven, ligesom han (Jesus) er en broder-ven. Og igen og igen indprentede han dem, at kærlighed er den største relation i verden—i universet—ligesom sandheden er den største udmelding om observationen af disse guddommelige relationer.

143:6.5 (1616.1) Jesus fortalte samaritanerne så meget om sig selv, fordi han trygt kunne gøre det, og fordi han vidste, at han ikke igen ville besøge hjertet af Samaria for at forkynde evangeliet om riget.

143:6.6 (1616.2) Jesus og de tolv slog lejr på Gerizim-bjerget indtil slutningen af august. De prædikede de gode nyheder om riget—Guds faderskab—for samaritanerne i byerne om dagen og tilbragte nätterne i lejren. Det arbejde, som Jesus og de tolv udførte i disse samaritanske byer, gav mange sjæle til riget og gjorde meget for at forberede vejen for Filips forunderlige arbejde i disse regioner efter Jesu død og opstandelse, efter at apostlene var blevet spredt til verdens ende på grund af den bitre forfølgelse af de troende i Jerusalem.

7. Lærdomme om bøn og gudstilbedelse

143:7.1 (1616.3) Ved aftenkonferencerne på Gerizim-bjerget underviste Jesus i mange store sandheder, og han lagde især vægt på følgende:

143:7.2 (1616.4) Sand religion er en individuel sjæls handling i dens selvbevidste forhold til Skaberen; organiseret religion er menneskets forsøg på at *socialisere* tilbedelsen af individuelle religionsudøvere.

143:7.3 (1616.5) Tilbedelse—kontemplation af det åndelige—skal veksle med tjeneste, kontakt med den materielle virkelighed. Arbejde bør veksle med leg; religion bør afbalanceres af humor. Dybsindig filosofi bør afløses af rytmisk poesi. Livets anstrengelser—personlighedens tidsspændinger—bør afløses af tilbedelsens hvile. De følelser af usikkerhed, der opstår af frygt for personlighedens isolation i universet, bør modvirkes af troens kontemplation af Faderen og af forsøget på at realisere det Højeste.

143:7.4 (1616.6) Bøn er designet til at gøre mennesket mindre tænkende, men mere *indsigtsfuld*. Den er ikke designet til at øge viden, men snarere at udvide indsigten.

143:7.5 (1616.7) Tilbedelse har til formål at foregribe det bedre liv, der ligger forude, og derefter at reflektere disse nye åndelige betydninger

tilbage på det liv, der er nu. Bøn er åndeligt opretholdende, men tilbedelse er guddommeligt skabende.

143:7.6 (1616.8) Tilbedelse er teknikken til at se på den *Ene* for at få inspiration til at tjene de *mange*. Tilbedelse er den målestok, der måler omfanget af sjælens løsrivelse fra det materielle univers og dens samtidige og sikre tilknytning til de åndelige realiteter i hele skabelsen.

143:7.7 (1616.9) Bøn er selvpåmindelse—sublim tænkning; tilbedelse er selvforglemmelse—supertænkning. Tilbedelse er ubesværet opmærksomhed, sand og ideel sjælehvile, en form for hvilende åndelig udfoldelse.

143:7.8 (1616.10) Tilbedelse er den handling, hvor en del identificerer sig med helheden; det endelige med det uendelige; sønnen med Faderen; tiden i færd med at gå i takt med evigheden. Tilbedelse er sønnens personlige fællesskab med den guddommelige Fader, den menneskelige sjæls og ånds indtagelse af forfriskende, kreative, broderlige og romantiske holdninger.

143:7.9 (1616.11) Selv om apostlene kun forstod nogle få af hans læresætninger i lejren, gjorde andre verdener det, og andre generationer på jorden vil gøre det.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 143](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 145](#) >>

Kapitel 144

I Gilboa Og Dekapolis

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER og oktober blev tilbragt i tilbagetrukkethed i en afsides lejr på Gilboa-bjergets skråninger. September måned tilbragte Jesus her alene med sine apostle, hvor han underviste og instruerede dem i rigets sandheder.

144:0.2 (1617.2) Der var en række grunde til, at Jesus og hans apostle på dette tidspunkt trak sig tilbage på grænsen til Samaria og Dekapolis. De religiøse magthavere i Jerusalem var meget modstridende; Herodes Antipas holdt stadig Johannes i fængsel og frygtede enten at løslade eller henrette ham, mens han fortsat nærede mistanke om, at Johannes og Jesus på en eller anden måde var forbundet. Disse forhold gjorde det uklogt at planlægge et aggressivt arbejde i hverken Judæa eller Galilæa. Der var en tredje grund: den langsomt voksende spænding mellem lederne af Johannes' disciple og Jesu apostle, som blev værre med det stigende antal troende.

144:0.3 (1617.3) Jesus vidste, at dagene med det indledende arbejde med at undervise og prædike var ved at være forbi, at det næste skridt

indebar begyndelsen på den fulde og endelige indsats i hans liv på jorden, og han ønskede ikke, at lanceringen af dette foretagende på nogen måde skulle være hverken anstrengende eller pinlig for Johannes Døberen. Jesus havde derfor besluttet at bruge noget tid i sit otium på at øve sine apostle og derefter udføre noget stille arbejde i byerne i Dekapolis, indtil Johannes enten blev henrettet eller løsladt for at slutte sig til dem i en fælles indsats.

1. Lejren ved gilboa

144:1.1 (1617.4) Som tiden gik, blev de tolv mere og mere hengivne over for Jesus og mere og mere engagerede i rigets arbejde. Deres hengivenhed var i høj grad et spørgsmål om personlig loyalitet. De fattede ikke hans mangesidede lære; de forstod ikke helt Jesu natur eller betydningen af hans overdragelse på jorden.

144:1.2 (1617.5) Jesus gjorde det klart for sine apostle, at de var i afsondrethed af tre grunde:

144:1.3 (1617.6) 1. At bekræfte deres forståelse af og tro på evangeliet om Riget.

144:1.4 (1617.7) 2. At lade modstanden mod deres arbejde i både Judæa og Galilæa falde til ro.

144:1.5 (1617.8) 3. At afvente Johannes Døberens skæbne.

144:1.6 (1617.9) Mens han opholdt sig på Gilboa, fortalte Jesus de tolv meget om sit tidlige liv og sine oplevelser på Hermonbjerget; han

afslørede også noget af det, der skete i bjergene i de fyrre dage umiddelbart efter hans dåb. Og han pålagde dem direkte, at de ikke skulle fortælle nogen om disse oplevelser, før han var vendt tilbage til Faderen.

144:1.7 (1618.1) I løbet af disse septemberuger hvilede de ud, besøgte hinanden, fortalte om deres oplevelser, siden Jesus kaldte dem til tjeneste, og gjorde en seriøs indsats for at koordinere det, Mesteren hidtil havde lært dem. På en måde fornemmede de alle, at dette ville være deres sidste mulighed for længerevarende hvile. De var klar over, at deres næste offentlige indsats i enten Judæa eller Galilæa ville markere begyndelsen på den endelige proklamation af det kommende rige, men de havde kun ringe eller ingen fast idé om, hvad riget ville være, når det kom. Johannes og Andreas mente, at riget allerede var kommet; Peter og Jakob mente, at det endnu ikke var kommet; Nathaniel og Thomas indrømmede ærligt, at de var forvirrede; Mattæus, Filip og Simon Zelotes var usikre og forvirrede; tvillingerne var lykkeligt uvidende om kontroversen; og Judas Iskariot var tavs og uforpligtende.

144:1.8 (1618.2) Meget af denne tid var Jesus alene på bjerget nær lejren. Af og til tog han Peter, James eller Johannes med sig, men oftere tog han af sted for at bede eller tale sammen alene. Efter Jesu dåb og de fyrre dage i Pereen-bjergene er det næppe korrekt at tale om disse perioder med fællesskab med sin Far som bøn, og det er heller ikke

konsekvent at tale om Jesus som tilbedende, men det er helt korrekt at henvise til disse perioder som personligt fællesskab med sin Far.

144:1.9 (1618.3) Det centrale tema for diskussionerne i hele september måned var bøn og tilbedelse. Efter at de havde diskuteret tilbedelse i nogle dage, holdt Jesus endelig sin mindeværdige tale om bøn som svar på Thomas' anmodning: "Mester, lær os, hvordan vi skal bede."

144:1.10 (1618.4) Johannes havde lært sine disciple en bøn, en bøn om frelse i det kommende rige. Selvom Jesus aldrig forbød sine tilhængere at bruge Johannes' form for bøn, forstod apostlene meget tidligt, at deres Mester ikke fuldt ud billigede praksissen med at fremsige faste og formelle bønner. Ikke desto mindre bad de troende konstant om at blive undervist i, hvordan man beder. De tolv længtes efter at vide, hvilken form for bøn Jesus ville godkende. Og det var hovedsageligt på grund af dette behov for nogle enkle bønner til almindelige mennesker, at Jesus på dette tidspunkt indvilligede i, som svar på Thomas' anmodning, at lære dem en suggestiv form for bøn. Jesus gav denne lektion en eftermiddag i den tredje uge af deres ophold på Gilboa-bjerget.

2. Forelæsningen om bøn

144:2.1 (1618.5) "Johannes lærte dig faktisk en enkel form for bøn: 'O Fader, rens os for synd, vis os din herlighed, åbenbar din kærlighed, og lad din ånd hellige vores hjerter for evigt, Amen!' Han lærte jer

denne bøn, for at I kunne have noget at lære mængden. Han havde ikke til hensigt, at I skulle bruge en sådan fast og formel bøn som udtryk for jeres egne sjæle i bøn.

144:2.2 (1618.6) “Bøn er helt og holdent et personligt og spontant udtryk for sjælens holdning til ånden; bøn bør være slægtskabets fællesskab og udtryk for samhørighed. Bøn, når den er indstiftet af ånden, fører til samarbejdsvillig åndelig fremgang. Den ideelle bøn er en form for åndeligt fællesskab, som fører til intelligent tilbedelse. Sand bøn er den oprigtige holdning, hvor man rækker ud mod himlen for at opnå sine idealer.

144:2.3 (1619.1) “Bøn er sjælens åndedræt og bør få jer til at være vedholdende i jeres forsøg på at finde ud af Faderens vilje. Hvis nogen af jer har en nabo, og I går hen til ham ved midnat og siger: ‘Ven, lån mig tre brød, for en af mine venner på rejse er kommet for at besøge mig, og jeg har ikke noget at give ham’; og hvis jeres nabo svarer: ‘Det skal du ikke bekymre dig om, for døren er lukket nu, og børnene og jeg er gået i seng; derfor kan jeg ikke stå op og give dig brød,’ vil I blive ved og forklare, at jeres ven sulter, og at I ikke har noget mad at tilbyde ham. Jeg siger dig, at selv om din nabo ikke vil stå op og give dig brød, fordi han er din ven, så vil han alligevel stå op og give dig så mange brød, som du har brug for, på grund af din påtrængende bøn. Hvis vedholdenhed kan vinde tjenester selv fra dødelige mennesker, hvor meget mere vil jeres vedholdenhed i ånden så ikke vinde livets brød til jer fra den himmelske Faders villige hænder. Igen siger jeg til jer: Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For hver den, der beder,

får; den, der søger, finder; og for den, der banker på, vil frelsens dør blive åbnet.

144:2.4 (1619.2) “Hvem af jer, der er fædre, vil, hvis hans søn beder uklogt, tøve med at give i overensstemmelse med forældrenes visdom snarere end i overensstemmelse med sønnens fejlagtige bøn? Hvis barnet har brug for et brød, vil du så give ham en sten, bare fordi han uklogt beder om det? Hvis din søn har brug for en fisk, vil du så give ham en havslange, bare fordi den måske tilfældigvis kommer op i nettet sammen med fisken, og barnet dumt nok beder om slangen? Hvis du, som er dødelig og begrænset, ved, hvordan man besvarer bønner og giver gode og passende gaver til dine børn, hvor meget mere vil din himmelske Fader så ikke give ånden og mange andre velsignelser til dem, der beder ham om det? Mennesker bør altid bede og ikke blive modløse.

144:2.5 (1619.3) “Lad mig fortælle jer historien om en vis dommer, som boede i en ond by. Denne dommer frygtede ikke Gud og havde ikke respekt for mennesker. Der var en trængende enke i den by, som gentagne gange kom til den uretfærdige dommer og sagde: ‘Beskyt mig mod min modstander.’ I nogen tid ville han ikke høre på hende, men snart sagde han til sig selv: ‘Selv om jeg ikke frygter Gud eller har respekt for mennesker, vil jeg, fordi denne enke ikke holder op med at genere mig, give hende ret, så hun ikke udmatter mig ved sit stadige besøg.’ Disse historier fortæller jeg jer for at opmuntre jer til at blive ved med at bede og ikke for at antyde, at jeres bønner vil ændre den retfærdige og retskafne Fader ovenover. Din vedholdenhed er dog ikke for at vinde Guds gunst, men for at ændre

din jordiske indstilling og for at udvide din sjæls evne til modtagelighed af ånden.

144:2.6 (1619.4) “Men når du beder, udøver du så lidt tro. Ægte tro vil fjerne bjerge af materielle vanskeligheder, som tilfældigvis kan ligge i vejen for sjælens ekspansion og åndelige fremskridt.”

3. Den troendes bøn

144:3.1 (1619.5) Men apostlene var endnu ikke tilfredse; de ønskede, at Jesus skulle give dem en modelbøn, som de kunne lære de nye disciple. Efter at have lyttet til denne tale om bøn, sagde James Zebedee: “Meget godt, Mester, men vi ønsker ikke så meget en form for bøn til os selv som til de nye troende, der så ofte beder os: ‘Lær os, hvordan vi på en acceptabel måde kan bede til Faderen i himlen.’”

144:3.2 (1619.6) Da James var færdig med at tale, sagde Jesus: “Hvis du stadig ønsker en sådan bøn, vil jeg præsentere den, som jeg lærte mine brødre og søstre i Nazaret”:

144:3.3 (1620.1)	Fader vor, du som er i himlen,
144:3.4 (1620.2)	Helliget være dit navn,
144:3.5 (1620.3)	Må dit rige komme, må din vilje ske,
144:3.6 (1620.4)	På jorden som den sker i himmelen.
144:3.7 (1620.5)	Giv os i dag vort brød til i morgen.
144:3.8 (1620.6)	Forfrisk vore sjæle med livets vand.

144:3.9 (1620.7) Og forlad os hver især vor skyld,
144:3.10 (1620.8) Som også vi har tilgivet vore skyldnere.
144:3.11 (1620.9) Frels os fra fristelsen, fri os fra det onde.
144:3.12 (1620.10) Og gør os mere og mere så fuldkommen som
dig selv.

144:3.13 (1620.11) Det er ikke mærkeligt, at apostlene ønskede, at Jesus skulle lære dem en modelbøn for troende. Johannes Døberen havde lært sine tilhængere adskillige bønner, og alle store lærere havde formuleret bønner til deres elever. Jødernes religiøse lærere havde omkring 25 eller 30 faste bønner, som de reciterede i synagogerne og endda på gadehjørnerne. Jesus havde en særlig modvilje mod at bede offentligt. Indtil dette tidspunkt havde de tolv kun hørt ham bede nogle få gange. De havde set ham tilbringe hele nætter i bøn eller tilbedelse, og de var meget nysgerrige efter at vide, hvordan og i hvilken form han bad. De havde virkelig svært ved at vide, hvad de skulle svare folkemængden, da de bad om at blive undervist i at bede, som Johannes havde lært sine disciple.

144:3.14 (1620.12) Jesus lærte de tolv altid at bede i det skjulte; at gå ud for sig selv i naturens rolige omgivelser eller at gå ind på deres værelser og lukke dørene, når de var i gang med at bede.

144:3.15 (1620.13) Efter Jesu død og himmelfart til Faderen blev det praksis for mange troende at afslutte denne såkaldte Fadervor med tilføjelsen—"I Herren Jesu Kristi navn." Endnu senere gik to linjer tabt i kopieringen, og der blev tilføjet en ekstra sætning til denne bøn, som lød: "Thi dit er riget og magten og æren i evighed."

144:3.16 (1620.14) Jesus gav apostlene bønne i kollektiv form, som de havde bedt den i hjemmet i Nazaret. Han underviste aldrig i en formel personlig bøn, kun i gruppe-, familie- eller sociale bønner. Og han meldte sig aldrig frivilligt til at gøre det.

144:3.17 (1620.15) Jesus lærte, at en effektiv bøn skal være:

144:3.18 (1620.16) 1. Uselvsk—ikke kun for en selv.

144:3.19 (1620.17) 2. Troende—i overensstemmelse med troen.

144:3.20 (1620.18) 3. Oprigtig—ærligt af hjertet.

144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent—i overensstemmelse med lyset.

144:3.22 (1620.20) 5. Tillidsfuld—i underkastelse til Faderens alvise vilje.

144:3.23 (1620.21) Når Jesus tilbragte hele nætter på bjerget i bøn, var det hovedsageligt for sine disciple, især for de tolv. Mesteren bad meget lidt for sig selv, selv om han var engageret i megen tilbedelse, der havde karakter af forståelsesfuldt fællesskab med hans Paradisiske Fader.

4. Mere om bøn

144:4.1 (1620.22) I flere dage efter talen om bøn fortsatte apostlene med at stille Mesteren spørgsmål om denne vigtige og tilbedende praksis. Jesu instruktioner til apostlene i disse dage om bøn og tilbedelse kan opsummeres og omformuleres i moderne sprogbrug som følger:

144:4.2 (1621.1) Den alvorlige og længselsfulde gentagelse af enhver bøn, når en sådan bøn er et Guds barns oprigtige udtryk og fremsiges i

tro, uanset hvor uklogt eller umuligt det er at få direkte svar, undlader aldrig at udvide sjælens evne til åndelig modtagelighed.

144:4.3 (1621.2) I al bøn skal du huske, at sønskab er en *gave*. Intet barn har noget at gøre med at *optjene* status som søn eller datter. Det jordiske barn bliver til ved sine forældres vilje. På samme måde kommer Guds barn ind i nåden og det nye åndelige liv ved den himmelske Faders vilje. Derfor skal himlenes rige—det guddommelige slægtskab—*modtages* som af et lille barn. Man gør sig fortjent til retfærdighed—progressiv karakterudvikling—men man modtager slægtskabet af nåde og gennem tro.

144:4.4 (1621.3) Bønnen førte Jesus op til sin sjæls superfællesskab med de højeste herskere i universernes univers. Bøn vil føre de dødelige på jorden op til den sande tilbedelses fællesskab. Sjælens åndelige evne til modtagelighed bestemmer mængden af himmelske velsignelser, som man personligt kan tilegne sig og bevidst realisere som svar på bøn.

144:4.5 (1621.4) Bøn og den tilhørende tilbedelse er en teknik til at løsrive sig fra den daglige rutine i livet, fra den materielle eksistens monotone trummerum. Det er en vej til spiritualiseret selvrealisering og individualitet i intellektuel og religiøs udfoldelse.

144:4.6 (1621.5) Bøn er en modgift mod skadelig introspektion. I det mindste er bøn, som Mesteren lærte det, en sådan gavnlig tjeneste for sjælen. Jesus brugte konsekvent den gavnlige indflydelse af at bede for sine medmennesker. Mesteren bad som regel i flertal, ikke i ental. Kun i de store kriser i sit jordiske liv bad Jesus nogensinde for sig selv.

144:4.7 (1621.6) Bøn er åndelivets åndedrag midt i menneskehedens materielle civilisation. Tilbedelse er frelse for de nydelsessøgende generationer af dødelige.

144:4.8 (1621.7) Ligesom bøn kan sammenlignes med at genoplade sjælens åndelige batterier, kan tilbedelse sammenlignes med at indstille sjælen til at opfange universets udsendelser af den Universelle Faders uendelige ånd.

144:4.9 (1621.8) Bøn er barnets oprigtige og længselsfulde blik på sin åndelige Fader; det er en psykologisk proces, hvor den menneskelige vilje byttes ud med den guddommelige vilje. Bøn er en del af den guddommelige plan om at gøre det, der er, til det, der burde være.

144:4.10 (1621.9) En af grundene til, at Peter, James og Johannes, som så ofte ledsagede Jesus på hans lange nattevagter, aldrig hørte Jesus bede, var, at deres Mester så sjældent udtalte sine bønner som talte ord. Næsten al Jesu bøn foregik i ånden og i hjertet—stille og roligt.

144:4.11 (1621.10) Af alle apostlene var det Peter og James, der kom tættest på at forstå Mesterens lære om bøn og tilbedelse.

5. Andre typer af bønner

144:5.1 (1621.11) Fra tid til anden, under resten af Jesu ophold på jorden, gjorde han apostlene opmærksomme på flere yderligere former for bøn, men han gjorde det kun som illustration af andre ting, og han

påbød, at disse “lignelsesbønner” ikke skulle læres til folkemængderne. Mange af dem var fra andre beboede planeter, men dette faktum afslørede Jesus ikke for de tolv. Blandt disse bønner var følgende:

144:5.2 (1622.1)

Vor Fader i hvem universets riger består,

144:5.3 (1622.2)

Ophøjet være dit navn og herligheden af din karakter.

144:5.4 (1622.3)

Dit nærvær omslutter os og din ære er manifesteret

144:5.5 (1622.4)

Ufuldkommen igennem os som det

fuldkomment er vist i det høje.

144:5.6 (1622.5)

Giv os på denne dag lysets livgivende kræfter,

144:5.7 (1622.6)

Og lad os ikke forvilde os ind på vores fantasi
onde sideveje,

144:5.8 (1622.7)

For du er den hellige, der bor i os, den evige kraft,

144:5.9 (1622.8)

Og til os, den evige gave af din Søns uendelige
kærlighed.

144:5.10 (1622.9)

Selv sådan og evigt sandt.

* * *

144:5.12 (1622.10)

Vores Skabende Forældre, som er i universets
center,

144:5.13 (1622.11)

Skænk os din natur og giv os din karakter.

144:5.14 (1622.12)

Gør os til dine sønner og døtre af nåde.

144:5.15 (1622.13)

Og herliggør dit navn gennem vores evige
præstation.

- 144:5.16 (1622.14) Giv din styrende og kontrollerende ånd at leve og bo
i os
- 144:5.17 (1622.15) Så vi kan gøre din vilje på denne sfære, som
engle gør dit bud i lyset.
- 144:5.18 (1622.16) Støt os på denne dag i vores fremskridt på
sandhedens vej.
- 144:5.19 (1622.17) Befri os fra slaphed, ondskab og alle syndefulde
overtrædelser.
- 144:5.20 (1622.18) Vær tålmodig med os, når vi viser kærlig venlighed
til vores medmennesker.
- 144:5.21 (1622.19) Lad din barmhjertigheds ånd strømme ind i
vores skabte hjerter
- 144:5.22 (1622.20) Led os ved din egen hånd, skridt for skridt, gennem
livets usikre labyrint,
- 144:5.23 (1622.21) Og når vores ende kommer, så tag imod vores
trofaste ånder i dit eget bryst.
- 144:5.24 (1622.22) Alligevel skal ikke vores ønsker, men din vilje ske.
- * * *
- 144:5.26 (1622.23) Vores perfekte og retfærdige himmelske Fader,
144:5.27 (1622.24) led og styr vores rejse denne dag.
- 144:5.28 (1622.25) Helliggør vores skridt og koordiner vores tanker.
- 144:5.29 (1622.26) Led os altid på den evige fremgangs veje.
- 144:5.30 (1622.27) Fyld os med visdom til magtens fylde
144:5.31 (1622.28) Og vitaliser os med din uendelige energi.
- 144:5.32 (1622.29) Inspirer os med den guddommelige bevidsthed om

144:5.33 (1622.30) De serafiske hærskarers nærvær og vejledning.
144:5.34 (1622.31) Led os altid opad på lysets vej;
144:5.35 (1622.32) Retfærdiggør os fuldt ud på den store doms dag.
144:5.36 (1622.33) Gør os som dig selv i evig herlighed
144:5.37 (1622.34) Og modtag os i din endeløse tjeneste i det høje.

* * *

144:5.39 (1622.35) Vor Fader, som er i mysteriet,
144:5.40 (1622.36) Åbenbar for os din hellige karakter.
144:5.41 (1622.37) Giv dine børn på jorden denne dag
144:5.42 (1622.38) At se vejen, lyset og sandheden.
144:5.43 (1622.39) Vis os vejen til evig fremgang
144:5.44 (1622.40) Og giv os viljen til at gå den.
144:5.45 (1622.41) Etabler dit guddommelige kongedømme i os
144:5.46 (1622.42) Og skænk os derved den fulde beherskelse af os
selv.
144:5.47 (1622.43) Lad os ikke forvilde os ind på mørkets og dødens
stier;
144:5.48 (1622.44) Led os evigt ved livets vande.
144:5.49 (1622.45) Hør disse vores bønner for din egen skyld;
144:5.50 (1622.46) Vær tilfreds med at skabe os mere og mere som
dig selv.
144:5.51 (1623.1) Til sidst, for den guddommelige Søns skyld,
144:5.52 (1623.2) Modtag os i dine evige arme,
144:5.53 (1623.3) Alligevel skal ikke vores, men din vilje ske.

* * *

144:5.55 (1623.4) Ærede Fader og Moder, kombineret i en forælder,
144:5.56 (1623.5) Loyale vil vi være over for din guddommelige
natur.

144:5.57 (1623.6) Så dit eget selv igen kan leve i og igennem os
144:5.58 (1623.7) Ved din guddommelige ånds gave og
overdragelse,

144:5.59 (1623.8) For på denne måde at genskabe dig ufuldkommen
på denne sfære
144:5.60 (1623.9) Som du perfekt og majestætisk er vist i det høje.

144:5.61 (1623.10) Giv os dag for dag din søde broderskabstjeneste
144:5.62 (1623.11) Og led os øjeblik for øjeblik på den kærlige
tjenestes vej.

144:5.63 (1623.12) Vær altid og ufejlbarlig tålmodig med os
144:5.64 (1623.13) Selv når vi viser din tålmodighed til vores børn.

144:5.65 (1623.14) Giv os den guddommelige visdom, der gør alting
godt
144:5.66 (1623.15) Og den uendelige kærlighed som er nådig mod
enhver skabning.

144:5.67 (1623.16) Skænk os din tålmodighed og kærlige venlighed
144:5.68 (1623.17) Så vores næstekærlighed kan omslutte de svage
i riget.

144:5.69 (1623.18) Og når vores karriere er slut, lad den da være en ære
i dit navn,
144:5.70 (1623.19) en glæde for din gode ånd og en tilfredsstillelse
for vores sjælehjælpere.

144:5.71 (1623.20) Ikke som vi ønsker det, vores kærlige Fader, men
som du ønsker det evigt gode for dine
dødelige børn,
144:5.72 (1623.21) For altid skal det således være.
* * *
144:5.74 (1623.22) Vores altid trofaste Kilde og almægtige Center,
144:5.75 (1623.23) Ærbødigt og helligt være din ærede Søns navn.
144:5.76 (1623.24) Din gavmildhed og velsignelser er kommet ned til
os,
144:5.77 (1623.25) For at give os kraften til at opfylde din vilje og
udføre dit bud.
144:5.78 (1623.26) Giv os øjeblik efter øjeblik næring fra livets træ;
144:5.79 (1623.27) Forfrisk os daglig med det levende vand fra
floden.
144:5.80 (1623.28) Før os skridt for skridt ud af mørket og ind i det
guddommelige lys.
144:5.81 (1623.29) Forny vores sind ved forvandlingen af den
iboende ånd,
144:5.82 (1623.30) Og når den jordiske afslutning endelig nærmer sig,
144:5.83 (1623.31) Modtag os da selv og send os ind i evigheden.
144:5.84 (1623.32) Kron os med himmelske diademer af frugtbar
tjeneste,
144:5.85 (1623.33) Og vi vil ære Faderen, Sønnen og den Hellige
Indflydelse,
144:5.86 (1623.34) For altid, igennem et univers uden ende.

* * *

144:5.88 (1623.35) Vor Fader, som bor i universets hemmelige steder,
144:5.89 (1623.36) Æret være dit navn, din barmhjertighed er
ærbødig og respekteret er din
dømmekraft.

144:5.90 (1623.37) Lad retfærdighedens sol skinne på os ved
middagstid,
144:5.91 (1623.38) Mens vi bønfaller dig om at vejlede vores
uberegnelige skridt i tusmørket.

144:5.92 (1623.39) Før os ved hånden på vejen af dit eget valg
144:5.93 (1623.40) Og svigt os ikke når vejen er hård og timerne er
mørke.

144:5.94 (1623.41) Glem os ikke, som vi så ofte tilsidesætter og
glemmer dig.

144:5.95 (1623.42) Men vær barmhjertig og elsk os, som vi ønsker
at elske dig.

144:5.96 (1623.43) Kig på os med venlighed og tilgiv os i nåde
144:5.97 (1623.44) Som vi i retfærdighed tilgiver de som bedrøver
og sårer os.

144:5.98 (1624.1) Må den majestætiske Søns kærlighed, hengivenhed
og overdragelse
144:5.99 (1624.2) Tilvejebringe et evigt liv med din endeløse nåde
og kærlighed.

144:5.100 (1624.3) Må universernes Gud overdrage os det
uindskrænkede omfang af sin ånd;

144:5.101 (1624.4) Giv os nåde til at følge denne ånds ledelse.

144:5.102 (1624.5) Gennem de hengivne serafiske hærskarers
kærlighedsfulde tjeneste

144:5.103 (1624.6) Må Sønnen vejlede og fører os til tidsalderens
ende.

144:5.104 (1624.7) Skab os altid og i stadig større udstrækning som dig
selv

144:5.105 (1624.8) Og ved vores afslutning modtag os da ind i
Paradisets evige omfavnelse

144:5.106 (1624.9) For altid, i den overdraget Søns navn

144:5.107 (1624.10) Og til den Højeste Faders ære og berømmelse.

144:5.108 (1624.11) Selvom apostlene ikke havde frihed til at præsentere disse bønnelektioner i deres offentlige undervisning, havde de stor gavn af alle disse åbenbaringer i deres personlige religiøse erfaringer. Jesus brugte disse og andre bønnemodeller som illustrationer i forbindelse med den intime undervisning af de tolv, og der er givet specifik tilladelse til at transskribere disse syv eksemplariske bønner i denne optegnelse.

6. Konferense med johannes apostle

144:6.1 (1624.12) Omkring den første oktober var Filip og nogle af hans medapostle i en nærliggende landsby for at købe mad, da de mødte

nogle af Johannes Døberens apostle. Som et resultat af dette tilfældige møde på markedspladsen opstod der en tre uger lang konference i Gilboa-lejren mellem Jesu apostle og Johannes' apostle, for Johannes havde for nylig udnævnt tolv af sine ledere til apostle efter Jesu forbillede. Johannes havde gjort dette som svar på en opfordring fra Abner, lederen af hans loyale støtter. Jesus var til stede i Gilboa-lejren i hele den første uge af denne fælles konference, men var fraværende de sidste to uger.

144:6.2 (1624.13) I begyndelsen af den anden uge i denne måned havde Abner samlet alle sine medarbejdere i Gilboa-lejren og var parat til at gå i rådslagning med Jesu apostle. I tre uger holdt disse fireogtyve mænd møde tre gange om dagen og seks dage hver uge. Den første uge blandede Jesus sig med dem mellem deres formiddags-, eftermiddags- og aftenmøder. De ønskede, at Mesteren skulle mødes med dem og lede deres fælles drøftelser, men han nægtede standhaftigt at deltage i deres diskussioner, selvom han indvilligede i at tale til dem ved tre lejligheder. Disse samtaler mellem Jesus og de fireogtyve handlede om sympati, samarbejde og tolerance.

144:6.3 (1624.14) Andreas og Abner skiftedes til at lede disse fællesmøder for de to apostoliske grupper. Disse mænd havde mange vanskeligheder at diskutere og mange problemer at løse. Igen og igen gik de til Jesus med deres problemer, blot for at høre ham sige: "Jeg beskæftiger mig kun med jeres personlige og rent religiøse problemer. Jeg er Faderens repræsentant over for *individet*, ikke over for gruppen. Hvis du har personlige problemer i dit forhold til Gud, så kom til mig, og jeg vil lytte til dig og rådgive dig i løsningen

af dit problem. Men når du går i gang med at koordinere divergerende menneskelige fortolkninger af religiøse spørgsmål og med at socialisere religion, er du bestemt til at løse alle sådanne problemer ved dine egne beslutninger. Men jeg er altid sympatisk indstillet og altid interesseret, og når I når frem til jeres konklusioner vedrørende disse spørgsmål af ikke-spirituel betydning, forudsat at I alle er enige, så lover jeg på forhånd min fulde godkendelse og mit hjertelige samarbejde. Og nu forlader jeg jer i to uger for at lade jer være uhindret i jeres overvejelser. Vær ikke bekymrede for mig, for jeg vender tilbage til jer. Jeg vil tage mig af min fars sager, for vi har andre riger end dette.”

144:6.4 (1625.1) Efter at have talt sådan gik Jesus ned ad bjergsiden, og de så ham ikke mere i to hele uger. Og de vidste aldrig, hvor han gik hen, eller hvad han lavede i de dage. Der gik nogen tid, før de fireogtyve kunne tage deres problemer op til seriøs overvejelse, så forvirrede var de over Mesterens fravær. Men inden for en uge var de igen midt i deres diskussioner, og de kunne ikke gå til Jesus for at få hjælp.

144:6.5 (1625.2) Det første punkt, gruppen blev enige om, var at vedtage den bøn, som Jesus for nylig havde lært dem. Det blev enstemmigt vedtaget at acceptere denne bøn som den, begge grupper af apostle skulle lære de troende.

144:6.6 (1625.3) De besluttede derefter, at så længe Johannes levede, uanset om han var i fængsel eller ej, skulle begge grupper af tolv apostle fortsætte deres arbejde, og at der skulle holdes fælles møder

af en uges varighed hver tredje måned på steder, der skulle aftales fra gang til gang.

144:6.7 (1625.4) Men det mest alvorlige af alle deres problemer var spørgsmålet om dåb. Deres vanskeligheder blev endnu større, fordi Jesus havde nægtet at udtale sig om emnet. Til sidst blev de enige: Så længe Johannes levede, eller indtil de i fællesskab kunne ændre denne beslutning, ville kun Johannes' apostle døbe de troende, og kun Jesu apostle ville endelig instruere de nye disciple. Fra det tidspunkt og indtil efter Johannes' død ledsagede to af Johannes' apostle derfor Jesus og hans apostle for at døbe de troende, for det fælles råd havde enstemmigt vedtaget, at dåben skulle være det første skridt i den ydre alliance med rigets anliggender.

144:6.8 (1625.5) Dernæst blev det aftalt, at i tilfælde af Johannes' død skulle Johannes' apostle præsentere sig for Jesus og underlægge sig hans ledelse, og at de ikke skulle døbe mere, medmindre Jesus eller hans apostle gav dem tilladelse til det.

144:6.9 (1625.6) Og så blev det vedtaget, at i tilfælde af Johannes' død ville Jesu apostle begynde at døbe med vand som symbolet på den guddommelige Ånds dåb. Hvorvidt *omvendelse* skulle knyttes til forkyndelsen af dåb eller ej, var valgfrit; ingen beslutning blev gjort bindende for gruppen. Johannes' apostle prædikede: "Omvend jer og bliv døbt." Jesu apostle forkyndte: "Tro og bliv døbt."

144:6.10 (1625.7) Og dette er historien om Jesu tilhængeres første forsøg på at koordinere divergerende bestræbelser, sammensætte meningsforskelle, organisere gruppeforetagender, lovgive om ydre observanser og socialisere personlig religiøs praksis.

144:6.11 (1625.8) Mange andre mindre spørgsmål blev overvejet, og deres løsninger blev enstemmigt vedtaget. Disse 24 mænd havde en virkelig bemærkelsesværdig oplevelse i disse to uger, hvor de blev tvunget til at se problemer i øjnene og løse vanskeligheder uden Jesus. De lærte at være uenige, at debattere, at skændes, at bede og at gå på kompromis, og hele vejen igennem at bevare sympatien for den andens synspunkt og i det mindste en vis grad af tolerance over for hans ærlige meninger.

144:6.12 (1625.9) Den eftermiddag, hvor de afslutningsvis diskutererede økonomiske spørgsmål, vendte Jesus tilbage, hørte om deres overvejelser, lyttede til deres beslutninger og sagde: "Dette er så jeres konklusioner, og jeg vil hjælpe jer alle med at udføre ånden i jeres fælles beslutninger."

144:6.13 (1626.1) To en halv måned efter dette tidspunkt blev Johannes henrettet, og i hele denne periode forblev Johannes' apostle sammen med Jesus og de tolv. De arbejdede alle sammen og døbte troende i løbet af denne arbejdsæson i byerne i Dekapolis. Gilboa-lejren blev opløst den 2. november år 27 e.Kr.

7. I byerne i dekapolis

144:7.1 (1626.2) I løbet af november og december arbejdede Jesus og de 24 stille og roligt i de græske byer i Dekapolis, hovedsageligt i Skytopolis, Gerasa, Abila og Gadara. Dette var i virkeligheden

afslutningen på den indledende periode med at overtage Johannes' arbejde og organisation. Den socialiserede religion i en ny åbenbaring betaler altid prisen for at gå på kompromis med de etablerede former og skikke i den tidligere religion, som den forsøger at redde. Dåben var den pris, som Jesu tilhængere betalte for at bære Johannes Døberens tilhængere med sig som en socialiseret religiøs gruppe. Da Johannes' tilhængere sluttede sig til Jesu tilhængere, opgav de stort set alt undtagen vanddåben.

144:7.2 (1626.3) Jesus underviste kun lidt offentligt på denne mission til byerne i Dekapolis. Han brugte meget tid på at undervise de 24 og havde mange særlige møder med Johannes' tolv apostle. Med tiden blev de mere forstående over for, hvorfor Jesus ikke besøgte Johannes i fængslet, og hvorfor han ikke gjorde noget for at få ham løsladt. Men de kunne aldrig forstå, hvorfor Jesus ikke gjorde underfulde gerninger, hvorfor han nægtede at frembringe ydre tegn på sin guddommelige autoritet. Før de kom til Gilboa-lejren, havde de mest troet på Jesus på grund af Johannes' vidnesbyrd, men snart begyndte de at tro som følge af deres egen kontakt med Mesteren og hans lære.

144:7.3 (1626.4) I disse to måneder arbejdede gruppen det meste af tiden i par, hvor en af Jesu apostle gik ud sammen med en af Johannes'. Johannes' apostel døbte, Jesu apostel underviste, mens de begge forkyndte evangeliet om riget, som de forstod det. Og de vandt mange sjæle blandt disse hedninger og frafaldne jøder.

144:7.4 (1626.5) Abner, den øverste af Johannes' apostle, blev en hengiven troende på Jesus og blev senere gjort til leder af en gruppe

på halvfjerds lærere, som Mesteren gav til opgave at forkynde evangeliet.

8. I lejren nær pella

144:8.1 (1626.6) Sidst i december tog de alle over i nærheden af Jordan, tæt på Pella, hvor de igen begyndte at undervise og prædike. Både jøder og ikke-jøder kom til denne lejr for at høre evangeliet. Det var, mens Jesus underviste folkemængden en eftermiddag, at nogle af Johannes' særlige venner bragte Mesteren med hvad der var den sidste besked fra Døberen.

144:8.2 (1626.7) Johannes havde nu været i fængsel i halvandet år, og det meste af denne tid havde Jesus arbejdet meget stille, så det var ikke mærkeligt, at Johannes skulle undre sig over riget. Johannes' venner afbrød Jesu undervisning for at sige til ham: "Johannes Døberen har sendt os for at spørge—er du virkelig Frelseren, eller skal vi se os om efter en anden?"

144:8.3 (1626.8) Jesus holdt en pause for at sige til Johannes' venner: "Gå tilbage og fortæl Johannes, at han ikke er glemt. Fortæl ham, hvad I har set og hørt, at de fattige får et godt budskab forkyndt." Og da Jesus havde talt videre til Johannes' sendebud, vendte han sig igen mod folkemængden og sagde: "Tro ikke, at Johannes tvivler på evangeliet om riget. Han spørger kun for at forsikre sine disciple, som også er mine disciple. Johannes er ikke nogen svækling. Lad mig spørge jer, der hørte Johannes prædike, før Herodes satte ham i

fængsel: Hvad så I i Johannes—et siv, der blev rystet af vinden? En mand med omskifteligt humør og klædt i bløde klæder? Som regel er de, der er smukt klædt, og som lever fint, ved kongernes hoffer og i de riges palæer. Men hvad så du, da du så Johannes? En profet? Ja, siger jeg jer, og meget mere end en profet. Om Johannes står der skrevet: ‘Se, jeg sender mit sendebud for dit ansigt; han skal bane vejen for dig.

144:8.4 (1627.1) “Sandelig, sandelig siger jeg jer: Blandt dem, der er født af kvinder, er der ikke opstået en større end Johannes Døberen; men den, der kun er lille i Himmeriget, er større, fordi han er født af ånden og ved, at han er blevet en Guds søn.”

144:8.5 (1627.2) Mange, der hørte Jesus den dag, underkastede sig Johannes’ dåb og bekendte derved offentligt, at de var kommet ind i riget. Og Johannes’ apostle var fast knyttet til Jesus fra den dag og frem. Denne begivenhed markerede den virkelige forening af Johannes’ og Jesu tilhængere.

144:8.6 (1627.3) Efter at budbringerne havde talt med Abner, tog de af sted til Machaerus for at fortælle alt dette til Johannes. Han blev meget trøstet, og hans tro blev styrket af Jesu ord og Abners budskab.

144:8.7 (1627.4) Denne eftermiddag fortsatte Jesus med at undervise og sagde: “Men hvad skal jeg sammenligne denne generation med? Mange af jer vil hverken tage imod Johannes’ budskab eller min undervisning. I er som de børn, der leger på markedspladsen, og som kalder på deres kammerater og siger: ‘Vi spillede for jer, og I dansede ikke; vi klagede, og I sørgede ikke.’ Og sådan er det med nogle af jer.

Johannes kom hverken spisende eller drikkende, og de sagde, at han havde en djævel. Menneskesønnen kommer og spiser og drikker, og de samme mennesker siger: ‘Se, en frådser og en vindrikker, en ven af toldere og syndere!’ Sandelig, visdom retfærdiggøres af sine børn.

144:8.8 (1627.5) “Det ser ud til, at Faderen i himlen har skjult nogle af disse sandheder for de vise og hovmodige, mens han har åbenbaret dem for børn. Men Faderen gør alting godt; Faderen åbenbarer sig for universet med de metoder, han selv har valgt. Kom derfor, alle I, som arbejder og er tynget af byrder, og I skal finde hvile for jeres sjæle. Tag det guddommelige åg på jer, og I vil opleve Guds fred, som overgår al forstand.”

9. Johannes døberens død

144:9.1 (1627.6) Johannes Døberen blev henrettet efter ordre fra Herodes Antipas om aftenen den 10. januar år 28 e.Kr. Næste dag hørte nogle af Johannes’ disciple, som var taget til Machaerus, om henrettelsen, og da de gik til Herodes, bad de om at få hans lig, som de lagde i en grav og senere begravede i Sebaste, hvor Abner boede. Den følgende dag, den 12. januar, tog de nordpå til Johannes’ og Jesu apostles lejr nær Pella, og de fortalte Jesus om Johannes’ død. Da Jesus hørte deres beretning, afviste han folkemængden og kaldte de fireogtyve sammen og sagde: “Johannes er død. Herodes har halshugget ham. Gå i aften ind til et fælles råd og ordn jeres sager i overensstemmelse hermed. Der skal ikke være nogen forsinkelse længere. Tiden er inde

til at forkynde riget åbent og med kraft. I morgen tager vi til Galilæa.”

144:9.2 (1627.7) Tidligt om morgenen den 13. januar 28 e.Kr. tog Jesus og apostlene, ledsaget af omkring 25 disciple, derfor til Kapernaum og overnattede i Zebedæus' hus.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 144](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 146](#) >>

Kapitel 145

Fire Begivenhedsrige Dage i Kapernaum

145:0.1 (1628.1) JESUS og apostlene ankom til Kapernaum om aftenen tirsdag den 13. januar. Som sædvanlig havde de deres hovedkvarter i Zebedæus' hjem i Betsaida. Nu hvor Johannes Døberen var blevet sendt i døden, forberedte Jesus sig på at tage ud på sin første åbne og offentlige prædikentur i Galilæa. Nyheden om, at Jesus var vendt tilbage, spredte sig hurtigt i byen, og tidligt næste dag skyndte Maria, Jesu mor, sig væk for at tage over til Nazaret og besøge sin søn Josef.

145:0.2 (1628.2) Onsdag, torsdag og fredag tilbragte Jesus i Zebedæus' hus, hvor han underviste sine apostle som forberedelse til deres første omfattende offentlige forkyndelsestur. Han modtog og underviste også mange oprigtige spørgere, både enkeltvis og i grupper. Gennem Andreas fik han arrangeret, at han skulle tale i synagogen på den kommende sabbatsdag.

145:0.3 (1628.3) Sent fredag aften besøgte Jesus' lillesøster, Ruth, ham i al hemmelighed. De tilbragte næsten en time sammen i en båd, der lå

for anker i kort afstand fra kysten. Intet menneske, bortset fra Johannes Zebedæus, fik nogensinde kendskab til dette besøg, og han blev formanet til ikke at fortælle det til nogen. Ruth var det eneste medlem af Jesu familie, som konsekvent og urokkeligt troede på det guddommelige i hans mission på jorden, lige fra hendes tidligste åndelige bevidsthed og ned gennem hans begivenhedsrige tjeneste, død, opstandelse og himmelfart; og hun gik endelig videre til de hinsides verdener uden nogensinde at have tvivlet på den overnaturlige karakter af hendes fars-brors mission i kødet. Baby Ruth var den største trøst for Jesus, hvad angår hans jordiske familie, under hele den hårde prøvelse med hans retssag, afvisning og korsfæstelse.

1. Fiskefangsten

145:1.1 (1628.4) Fredag morgen i samme uge, da Jesus underviste ved havet, trængte folk ham så tæt på vandkanten, at han signalerede til nogle fiskere i en nærliggende båd, at de skulle komme ham til undsætning. Han gik ned i båden og fortsatte med at undervise den forsamlede folkemængde i mere end to timer. Båden hed "Simon"; det var Simon Peters tidligere fiskerbåd, og den var blevet bygget af Jesu egne hænder. Netop denne morgen blev båden brugt af David Zebedæus og to medarbejdere, som netop var kommet ind til kysten efter en frugtesløs nat med fiskeri på søen. De var ved at rense og reparere deres net, da Jesus bad dem om at komme ham til hjælp.

145:1.2 (1628.5) Da Jesus var færdig med at undervise folket, sagde han til David: “Da du blev forsinket med at komme mig til hjælp, så lad mig nu arbejde sammen med dig. Lad os tage ud at fiske; gå ud på dybet derovre og sæt jeres net ned for at få træk.” Men Simon, en af Davids hjælpere, svarede: “Mester, det er nytteløst. Vi har slidt hele natten uden at få noget, men på din befaling vil vi gå ud og sætte garnene.” Og Simon indvilligede i at følge Jesu anvisninger på grund af en gestus fra hans mester, David. Da de var nået frem til det sted, Jesus havde anvist, kastede de nettene ud og fik så mange fisk i dem, at de frygtede, at nettene ville bryde, så meget, at de gav tegn til deres venner på stranden om at komme dem til hjælp. Da de havde fyldt alle tre både med fisk, så de næsten var ved at synke, faldt denne Simon ned på Jesu knæ og sagde: “Gå bort fra mig, Mester, for jeg er et syndigt menneske.” Simon og alle, der var involveret i denne episode, var forbløffede over mængden af fisk. Fra den dag forlod David Zebedæus, denne Simon og deres medarbejdere deres net og fulgte Jesus.

145:1.3 (1629.1) Men det var på ingen måde et mirakuløst træk af fisk. Jesus studerede naturen nøje; han var en erfaren fisker og kendte fiskenes vaner i Galilæas Sø. Ved denne lejlighed ledte han blot disse mænd hen til det sted, hvor fiskene normalt var at finde på denne tid af dagen. Men Jesu tilhængere betragtede det altid som et mirakel.

2. Eftermiddagen i synagogen

145:2.1 (1629.2) Den næste sabbat, ved eftermiddagsgudstjenesten i synagogen, holdt Jesus sin prædiken om “Faderens vilje i himlen.” Om morgenen havde Simon Peter prædiket om “Riget.” Ved torsdagens aftenmøde i synagogen havde Andreas undervist, og hans emne var “Den nye vej.” På dette tidspunkt troede flere mennesker på Jesus i Kapernaum end i nogen anden by på jorden.

145:2.2 (1629.3) Da Jesus underviste i synagogen denne sabbatseftermiddag, tog han sædvanen tro den første tekst fra loven og læste fra 2. Mosebog: “Og du skal tjene Herren, din Gud, og han skal velsigne dit brød og dit vand, og al sygdom skal blive taget fra dig.” Han valgte den anden tekst fra profeterne og læste fra Esajas: “Stå op og strål, for dit lys er kommet, og Herrens herlighed er steget op over dig. Mørke kan dække jorden, og dystert mørke folket, men Herrens ånd skal opstå over jer, og den guddommelige herlighed skal ses hos jer. Selv hedningerne skal komme til dette lys, og mange store sind skal overgive sig til dette lys.”

145:2.3 (1629.4) Denne prædiken var et forsøg fra Jesu side på at gøre det klart, at religion er en *personlig oplevelse*. Mesteren sagde blandt andet:

145:2.4 (1629.5) “I ved godt, at selvom en godhjertet far elsker sin familie som helhed, så betragter han dem som en gruppe på grund af sin stærke hengivenhed for hvert enkelt medlem af familien. Du skal ikke længere henvende dig til Faderen i himlen som et barn af Israel, men som et *Guds barn*. Som gruppe er I ganske rigtigt Israels børn, men som individer er hver enkelt af jer Guds barn. Jeg er ikke kommet for at åbenbare Faderen for Israels børn, men snarere for at

bringe denne viden om Gud og åbenbaringen af hans kærlighed og barmhjertighed til den enkelte troende som en ægte personlig oplevelse. Profeterne har alle lært jer, at Jahve har omsorg for sit folk, at Gud elsker Israel. Men jeg er kommet blandt jer for at forkynde en større sandhed, som mange af de senere profeter også forstod, nemlig at Gud elsker *jer*—hver eneste af jer—som individer. I alle disse generationer har I haft en national eller racemæssig religion; nu er jeg kommet for at give jer en personlig religion.

145:2.5 (1630.1) “Men selv dette er ikke en ny idé. Mange af de åndeligt sindede blandt jer har kendt denne sandhed, for så vidt som nogle af profeterne har belært jer om det. Har I ikke læst i skrifterne, hvor profeten Jeremias siger: ‘I de dage skal man ikke mere sige: Fædrene har spist sure druer, og børnenes tænder er blevet skarpe. Enhver skal dø for sin egen misgerning; enhver, der spiser sure druer, skal få sine tænder slået ud. Se, der skal komme dage, da jeg vil slutte en ny pagt med mit folk, ikke efter den pagt, jeg sluttede med deres fædre, da jeg førte dem ud af Egyptens land, men efter den nye vej. Jeg vil endda skrive min lov i deres hjerter. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. På den dag skal de ikke sige til deres næste: Kender du Herren? Nej! For de skal alle kende mig personligt, fra den mindste til den største.’

145:2.6 (1630.2) “Har du ikke læst disse løfter? Tror I ikke på skrifterne? Forstår I ikke, at profetens ord er opfyldt i det, I ser i dag? Og formanede Jeremias jer ikke til at gøre religion til en hjertesag, til at forholde jer til Gud som enkeltpersoner? Fortalte profeten jer ikke, at himlens Gud ville ransage jeres individuelle hjerter? Og blev I ikke

advaret om, at det naturlige menneskehjerte er bedragerisk over alle ting og ofte desperat ondskabsfuldt?

145:2.7 (1630.3) “Har I ikke også læst, hvor Ezekiel lærte selv jeres fædre, at religion skal blive en realitet i jeres individuelle erfaringer? I skal ikke længere bruge det ordsprog, der siger: ‘Fædrene har spist sure druer, og børnenes tænder er blevet skarpe.’ ‘Så sandt jeg lever,’ siger Gud Herren, ‘se, alle sjæle er mine; som faderens sjæl, således også sønnens sjæl. Kun den sjæl, der synder, skal dø. Og Ezekiel forudså denne dag, da han talte på Guds vegne og sagde: ‘Et nyt hjerte vil jeg give jer, og en ny ånd vil jeg lægge i jeres indre.’

145:2.8 (1630.4) “I skal ikke længere frygte, at Gud vil straffe en nation for en enkeltpersons synd; ej heller vil Faderen i himlen straffe et af sine troende børn for en nations synder, selvom det enkelte medlem af enhver familie ofte må lide under de materielle konsekvenser af familiens fejltagelser og gruppens overtrædelser. Er du ikke klar over, at håbet om en bedre nation—eller en bedre verden—er bundet op på den enkeltes fremskridt og oplysning?”

145:2.9 (1630.5) Så skildrede Mesteren, at Faderen i himlen, efter at mennesket har erkendt denne åndelige frihed, ønsker, at hans børn på jorden skal begynde den evige opstigning i Paradis-karrieren, som består i skabningens bevidste svar på den guddommelige trang i den iboende ånd til at finde Skaberen, kende Gud og søge at blive som ham.

145:2.10 (1630.6) Apostlene fik stor hjælp af denne prædiken. De blev alle mere bevidste om, at evangeliet om Riget er et budskab, der er rettet mod den enkelte, ikke mod nationen.

145:2.11 (1630.7) Selvom folk i Kapernaum kendte til Jesu undervisning, blev de forbløffede over hans prædiken på denne sabbatsdag. Han underviste virkelig som en, der har autoritet, og ikke som de skriftkloge.

145:2.12 (1630.8) Lige da Jesus var færdig med at tale, blev en ung mand i menigheden, som havde været meget oprørt over hans ord, ramt af et voldsomt epileptisk anfald og råbte højt. I slutningen af anfaldet, da han kom til bevidsthed, talte han i en drømmetilstand og sagde: “Hvad har vi med dig at gøre, Jesus fra Nazaret? Du er Guds hellige; er du kommet for at ødelægge os?” Jesus bad folk være stille og tog den unge mand i hånden og sagde: “Kom ud af det”—og han blev straks vækket.

145:2.13 (1631.1) Denne unge mand var ikke besat af en uren ånd eller dæmon; han var et offer for almindelig epilepsi. Men han var blevet belært om, at hans lidelse skyldtes besættelse af en ond ånd. Han troede på denne lære og opførte sig i overensstemmelse hermed i alt, hvad han tænkte eller sagde om sin lidelse. Folk troede alle, at sådanne fænomener var direkte forårsaget af tilstedeværelsen af urene ånder. Derfor troede de, at Jesus havde drevet en dæmon ud af denne mand. Men Jesus helbredte ikke hans epilepsi på det tidspunkt. Først senere på dagen, efter solnedgang, blev denne mand virkelig helbredt. Længe efter pinsedagen undgik apostlen Johannes, som var den sidste til at skrive om Jesu gerninger, enhver henvisning til disse såkaldte “uddrivelser af djævle,” og det gjorde han i betragtning af, at sådanne tilfælde af dæmonbesættelse aldrig forekom efter pinsedag.

145:2.14 (1631.2) Som et resultat af denne banale hændelse blev der hurtigt spredt et rygte i Kapernaum om, at Jesus havde drevet en dæmon ud af en mand og mirakuløst helbredt ham i synagogen ved afslutningen af sin eftermiddagsprædiken. Sabbatten var det helt rigtige tidspunkt til hurtigt og effektivt at sprede et så opsigtsvækkende rygte. Denne rapport blev også bragt til alle de mindre bebyggelser omkring Kapernaum, og mange af folk troede på den.

145:2.15 (1631.3) Madlavningen og det huslige arbejde i Zebedæus' store hjem, hvor Jesus og de tolv havde deres hovedkvarter, blev for størstedelens vedkommende udført af Simon Peters kone og hendes mor. Peters hjem lå tæt på Zebedæus', og Jesus og hans venner stoppede der på vej fra synagogen, fordi Peters kones mor i flere dage havde været syg med kulderystelser og feber. Nu skete der det, at omtrent på det tidspunkt, hvor Jesus stod over denne syge kvinde, holdt hendes hånd, glattede hendes pande og talte trøstende og opmuntrende ord, forlod feberen hende. Jesus havde endnu ikke haft tid til at forklare sine apostle, at der ikke var sket noget mirakel i synagogen; og med denne hændelse så frisk og levende i erindringen, og da de huskede vandet og vinen i Kana, opfattede de dette sammentræf som endnu et mirakel, og nogle af dem skyndte sig ud for at sprede nyheden i hele byen.

145:2.16 (1631.4) Amatha, Peters svigermor, led af malariafeber. Hun blev ikke mirakuløst helbredt af Jesus på dette tidspunkt. Først flere timer senere, efter solnedgang, blev hun helbredt i forbindelse med

den ekstraordinære begivenhed, der fandt sted i forhaven til Zebedæus' hjem.

145:2.17 (1631.5) Og disse tilfælde er typiske for den måde, hvorpå en mirakelsøgende generation og et mirakelsindet folk altid greb alle sådanne tilfældigheder som påskud for at proklamere, at endnu et mirakel var blevet udført af Jesus.

3. Helbredelsen ved solnedgangen

145:3.1 (1631.6) Da Jesus og hans apostle havde gjort sig klar til at indtage deres aftensmåltid ved slutningen af denne begivenhedsrige sabbatsdag, var hele Kapernaum og omegn opslugt af disse påståede helbredelsesmirakler, og alle, der var syge eller plagede, begyndte at forberede sig på at gå hen til Jesus eller blive båret derhen af deres venner, lige så snart solen gik ned. Ifølge den jødiske lære var det ikke engang tilladt at søge helbredelse i sabbattens hellige timer.

145:3.2 (1632.1) Så snart solen gik ned under horisonten, begyndte masser af plagede mænd, kvinder og børn at bevæge sig mod Zebedæus' hjem i Betsaida. En mand begyndte at gå med sin lamme datter, lige så snart solen gik ned bag naboens hus.

145:3.3 (1632.2) Hele dagens begivenheder havde sat rammen for denne ekstraordinære solnedgangsscene. Selv den tekst, Jesus havde brugt til sin eftermiddagsprædiken, havde antydnet, at sygdom skulle fordrives; og han havde talt med en sådan hidtil uset kraft og

autoritet! Hans budskab var så overbevisende! Selvom han ikke appellerede til menneskelig autoritet, talte han direkte til menneskers samvittighed og sjæl. Selvom han ikke tyede til logik, juridiske spidsfindigheder eller kloge ord, så kom han med en kraftfuld, direkte, klar og personlig appel til tilhørernes hjerter.

145:3.4 (1632.3) Den sabbat var en stor dag i Jesu jordiske liv, ja, i et univers' liv. I alle lokaluniversets henseender var den lille jødiske by Kapernaum den virkelige hovedstad i Nebadon. Den håndfuld jøder, der befandt sig i synagogen i Kapernaum, var ikke de eneste, der hørte den betydningsfulde afsluttende sætning i Jesu prædiken: "Had er frygtens skygge, hævn er kujonens maske." Hans tilhørere kunne heller ikke glemme hans velsignede ord, der erklærede: "Mennesket er Guds søn, ikke djævelens barn."

145:3.5 (1632.4) Kort efter solnedgang, mens Jesus og apostlene stadig dvælede ved middagsbordet, hørte Peters kone stemmer i forhaven, og da hun gik hen til døren, så hun en stor flok syge mennesker forsamlet, og at vejen fra Kapernaum var overfyldt af dem, der var på vej for at søge helbredelse ved Jesus' hænder. Da hun så dette syn, gik hun straks hen og informerede sin mand, som fortalte det til Jesus.

145:3.6 (1632.5) Da Mesteren trådte ud af hovedindgangen til Zebedæus' hus, mødte hans øjne en række ramte og plagede mennesker. Han stirrede på næsten tusind syge og skrantende mennesker; det var i hvert fald antallet af personer, der var samlet foran ham. Ikke alle de

tilstedeværende var syge; nogle var kommet for at hjælpe deres kære i forsøget på at opnå helbredelse.

145:3.7 (1632.6) Synet af disse plagede dødelige, mænd, kvinder og børn, der i vid udstrækning led som følge af fejltagelser og ugerninger begået af hans egne betroede sønner i universets administration, rørte på en særlig måde Jesu menneskelige hjerte og udfordrede denne velvillige Skabersøns guddommelige barmhjertighed. Men Jesus vidste godt, at han aldrig kunne opbygge en varig åndelig bevægelse på et fundament af rent materielle vidundere. Det havde været hans konsekvente politik at afholde sig fra at udstille sine skaberrettigheder. Ikke siden Kana havde det overnaturlige eller mirakuløse fulgt hans undervisning; alligevel rørte denne plagede skare hans sympatiske hjerte og appellerede kraftigt til hans forstående hengivenhed.

145:3.8 (1632.7) En stemme fra forhaven udbrød: “Mester, tal ordet, genopret vores helbred, helbred vores sygdomme, og frels vores sjæle.” Næppe var disse ord blevet udtalt, før et stort følge af serafer, fysiske kontrollører, livsbærere og mellemvæsener, som altid ledsagede denne inkarnerede skaber af et univers, gjorde sig klar til at handle med skabende kraft, hvis deres hersker gav signal. Dette var et af de øjeblikke i Jesu jordiske karriere, hvor guddommelig visdom og menneskelig medfølelse var så sammenflettede i Menneskesønnens dom, at han søgte tilflugt i appellen til sin Faders vilje.

145:3.9 (1632.8) Da Peter bønfuldt Mesteren om at høre deres råb om hjælp, svarede Jesus, mens han så ned på den plagede skare: “Jeg er

kommet til verden for at åbenbare Faderen og etablere hans rige. Til dette formål har jeg levet mit liv indtil denne time. Hvis det derfor er hans vilje, som har sendt mig, og det ikke er uforeneligt med min dedikation til at forkynde evangeliet om Himmeriget, vil jeg ønske at se mine børn blive raske—og—”, men Jesu videre ord gik tabt i tumulten.

145:3.10 (1633.1) Jesus havde overladt ansvaret for denne helbredelsesbeslutning til sin Fader. Faderens vilje gjorde åbenbart ingen indvendinger, for knap var Mesterens ord blevet udtalt, før forsamlingen af himmelske personligheder, der tjente under kommando af Jesus' Personlige Tankeretter, blev mægtigt opstemt. Det store følge steg ned midt i denne brogede skare af plagede dødelige, og i løbet af et øjeblik blev 683 mænd, kvinder og børn gjort hele, blev fuldkommen helbredt for alle deres fysiske sygdomme og andre materielle lidelser. En sådan scene var aldrig set på jorden før den dag, og heller ikke siden. Og for de af os, der var til stede for at se denne kreative bølge af helbredelse, var det virkelig et medrivende skue.

145:3.11 (1633.2) Men af alle de væsener, der var forbløffede over dette pludselige og uventede udbrud af overnaturlig helbredelse, var Jesus den mest overraskede. I et øjeblik, hvor hans menneskelige interesser og sympati var fokuseret på den scene af lidelse og nød, der bredte sig foran ham, forsømte han at huske på sin Personlige Retters formanende advarsler om det umulige i at begrænse tidselementet i en Skabersøns skaberbeføjelser under visse betingelser og omstændigheder. Jesus ønskede at se disse lidende

dødelige blive helbredt, hvis hans Faders vilje ikke derved ville blive krænket. Jesu Personlige Retter afgjorde øjeblikkeligt, at en sådan handling af skabende energi på det tidspunkt ikke ville overtræde Paradisfaderens vilje, og ved en sådan beslutning—i lyset af Jesu forudgående udtryk for ønske om helbredelse—var den skabende handling en *kendsgerning*. Hvad en *Skabersøn* ønsker, og hans Fader *vil* ER. Ikke i hele Jesu efterfølgende jordiske liv fandt der endnu en sådan massehelbredelse af dødelige sted.

145:3.12 (1633.3) Som man kunne have forventet, spredte rygtet om denne helbredelse ved solnedgang i Betsaida i Kapernaum sig over hele Galilæa og Judæa og til regionerne udenfor. Endnu en gang blev Herodes' frygt vakt, og han sendte vagter ud for at rapportere om Jesu arbejde og lære og for at finde ud af, om han var den tidligere tømrer fra Nazaret eller Johannes Døberen, der var genopstået fra de døde.

145:3.13 (1633.4) Hovedsageligt på grund af denne utilsigtede demonstration af fysisk helbredelse blev Jesus i resten af sin jordiske karriere lige så meget læge som prædikant. Han fortsatte ganske vist med at undervise, men hans personlige arbejde bestod mest i at tage sig af de syge og nødlidende, mens hans apostle tog sig af den offentlige forkyndelse og døbte de troende.

145:3.14 (1633.5) Men størstedelen af dem, der modtog overnaturlig eller kreativ fysisk helbredelse ved denne solnedgangsdemonstration af guddommelig energi, fik ikke permanent åndelig gavn af denne ekstraordinære manifestation af barmhjertighed. Et lille antal blev virkelig opbygget af denne fysiske tjeneste, men det åndelige rige

blev ikke fremmet i menneskers hjerter af dette fantastiske udbrud af tidløs kreativ helbredelse.

145:3.15 (1633.6) De helbredende vidundere, som nu og da ledsagede Jesu mission på jorden, var ikke en del af hans plan om at proklamere riget. De var en tilfældig del af det at have et guddommeligt væsen på jorden med næsten ubegrænsede skaberbeføjelser i forbindelse med en hidtil uset kombination af guddommelig barmhjertighed og menneskelig sympati. Men sådanne såkaldte mirakler gav Jesus mange problemer, fordi de skabte fordomsfuld omtale og gav ham en masse ufrivillig berømmelse.

4. Senere samme aften

145:4.1 (1634.1) Hele aftenen efter dette store udbrud af helbredelse strømmede den jublende og glade skare ind over Zebedæus' hjem, og Jesu apostle var helt oppe at køre af følelsesmæssig begejstring. Fra et menneskeligt synspunkt var dette sandsynligvis den største dag af alle de store dage i deres samvær med Jesus. På intet tidspunkt før eller efter var deres håb steget til sådanne højder af selvsikker forventning. Jesus havde fortalt dem få dage før, og da de endnu var inden for Samarias grænser, at timen var kommet, hvor riget skulle proklameres med *kraft*, og nu havde deres øjne set, hvad de antog og var opfyldelsen af dette løfte. De var begejstrede over visionen om, hvad der ville komme, hvis denne fantastiske manifestation af helbredende kraft bare var begyndelsen. Deres tilbageværende tvivl

om Jesu guddommelighed var fordrevet. De var bogstaveligt talt berusede af ekstasen i deres forbløffede fortryllelse.

145:4.2 (1634.2) Men da de ledte efter Jesus, kunne de ikke finde ham. Mesteren var meget foruroliget over det, der var sket. Disse mænd, kvinder og børn, som var blevet helbredt for forskellige sygdomme, blev hængende til langt ud på aftenen og håbede på, at Jesus ville vende tilbage, så de kunne takke ham. Apostlene kunne ikke forstå Mesterens opførsel, mens timerne gik, og han forblev afsondret; deres glæde ville have været fuldkommen og perfekt, hvis han ikke var blevet ved med at være væk. Da Jesus vendte tilbage til dem, var det sent, og næsten alle dem, der havde nydt godt af helbredelsen, var gået hjem. Jesus afviste lykønskningerne og tilbedelsen fra de tolv og de andre, der var blevet hængende for at hilse på ham, og sagde blot: "Glæd jer ikke over, at min Fader er mægtig til at helbrede kroppen, men snarere over, at han er mægtig til at frelse sjælen. Lad os gå til ro, for i morgen skal vi være i gang med Faderens arbejde."

145:4.3 (1634.3) Og igen gik tolv skuffede, rådville og hjertesorgende mænd til ro; kun få af dem, undtagen tvillingerne, sov ret meget den nat. Næppe havde Mesteren gjort noget for at opmuntre sine apostles sjæle og glæde deres hjerter, før han straks syntes at slå deres håb i stykker og fuldstændigt nedbryde grundlaget for deres mod og entusiasme. Mens disse forvirrede fiskere så hinanden i øjnene, var der kun én tanke: "Vi kan ikke forstå ham. Hvad betyder alt det her?"

5. Tidigt søndagmorgen

145:5.1 (1634.4) Jesus sov heller ikke meget den lørdag nat. Han indså, at verden var fyldt med fysisk nød og oversvømmet af materielle vanskeligheder, og han overvejede den store fare for at blive tvunget til at bruge så meget af sin tid på at tage sig af de syge og plagede, at hans mission med at etablere det åndelige rige i menneskenes hjerter ville blive forstyrret eller i det mindste underordnet arbejdet med de fysiske ting. På grund af disse og lignende tanker, som optog Jesu dødelige sind i løbet af natten, stod han op den søndag morgen længe før daggry og gik helt alene hen til et af sine yndlingssteder for fællesskab med Faderen. Temaet for Jesu bøn denne tidlige morgen var visdom og dømmekraft, så han ikke lod sin menneskelige sympati, forenet med sin guddommelige barmhjertighed, appellere så meget til ham i nærvær af dødelig lidelse, at al hans tid ville blive optaget af fysisk tjeneste til forsømmelse af den åndelige. Selvom han ikke ønskede helt at undgå at tage sig af de syge, vidste han, at han også måtte udføre det vigtigere arbejde med åndelig undervisning og religiøs træning.

145:5.2 (1635.1) Jesus gik ud i bjergene for at bede så mange gange, fordi der ikke var nogen private rum, der egnede sig til hans personlige andagter.

145:5.3 (1635.2) Peter kunne ikke sove den nat, så meget tidligt, kort efter at Jesus var gået ud for at bede, vækkede han Jakob og Johannes, og de tre gik ud for at finde deres Mester. Efter mere end en times søgen

fandt de Jesus og bønfuldt ham om at fortælle dem årsagen til hans mærkelige opførsel. De ønskede at vide, hvorfor han syntes at være urolig over den mægtige udgydelse af helbredelsens ånd, når hele folket var overlykkelige, og hans apostle glædede sig så meget.

145:5.4 (1635.3) I mere end fire timer forsøgte Jesus at forklare de tre apostle, hvad der var sket. Han underviste dem i, hvad der var sket, og forklarede farerne ved sådanne manifestationer. Jesus betroede dem årsagen til, at han var kommet ud for at bede. Han forsøgte at gøre det klart for sine personlige medarbejdere, hvorfor Faderens rige ikke kunne bygges på undere og fysisk helbredelse. Men de kunne ikke forstå hans lære.

145:5.5 (1635.4) I mellemtiden, tidligt søndag morgen, begyndte andre skarer af plagede sjæle og mange nysgerrige at samles omkring Zebedæus' hus. De skreg på at se Jesus. Andreas og apostlene var så forvirrede, at mens Simon Zelotes talte til forsamlingen, gik Andreas sammen med flere af sine medarbejdere ud for at finde Jesus. Da Andreas havde fundet Jesus i selskab med de tre, sagde han: "Mester, hvorfor lader du os være alene med folkemængden? Se, alle mennesker søger dig; aldrig før har så mange søgt efter din lære. Selv nu er huset omgivet af dem, der er kommet fra nær og fjern på grund af dine mægtige gerninger. Vil du ikke vende tilbage med os for at tjene dem?"

145:5.6 (1635.5) Da Jesus hørte det, svarede han: "Andreas, har jeg ikke lært dig og disse andre, at min mission på jorden er åbenbaringen af Faderen, og mit budskab er proklamationen af Himmeriget? Hvordan kan det så være, at du vil have mig til at vende mig bort fra

mit arbejde at gøre de nysgerrige tilfredse og tilfredsstille dem, der søger efter tegn og undere? Har vi ikke været blandt disse mennesker i alle disse måneder, og er de strømmet til i skarer for at høre de gode nyheder om riget? Hvorfor er de nu kommet for at belejre os? Er det ikke på grund af helbredelsen af deres fysiske kroppe snarere end som et resultat af modtagelsen af åndelig sandhed til frelse for deres sjæle? Når mennesker tiltrækkes af os på grund af ekstraordinære manifestationer, kommer mange af dem ikke for at søge sandhed og frelse, men snarere for at blive helbredt for deres fysiske lidelser og få udfrielse fra deres materielle vanskeligheder.

145:5.7 (1635.6) “Hele denne tid har jeg været i Kapernaum, og både i synagogen og ved havet har jeg forkyndt de gode nyheder om riget for alle, der havde ører til at høre og hjerter til at modtage sandheden. Det er ikke min Faders vilje, at jeg skal vende tilbage med jer for at tage mig af disse nysgerrige og blive optaget af det fysiske på bekostning af det åndelige. Jeg har ordineret dig til at forkynde evangeliet og til at tage dig af de syge, men jeg må ikke blive opslugt af helbredelse på bekostning af min undervisning. Nej, Andreas, jeg vil ikke vende tilbage med dig. Gå hen og sig til folket, at de skal tro på det, vi har lært dem, og glæde sig over Guds sønners frihed, og gør klar til vores afrejse til de andre byer i Galilæa, hvor vejen allerede er banet for forkyndelsen af det gode budskab om riget. Det var til dette formål, at jeg kom ud fra Faderen. Gå derfor og gør klar til vores umiddelbare afrejse, mens jeg her venter på jeres tilbagevenden.”

145:5.8 (1636.1) Da Jesus havde talt, gik Andreas og hans medapostle bedrøvet tilbage til Zebedæus' hus, afviste den forsamlede folkemængde og gjorde sig hurtigt klar til at rejse videre, som Jesus havde sagt. Så om eftermiddagen søndag den 18. januar år 28 e.Kr. begav Jesus og apostlene sig ud på deres første virkelig offentlige og åbne prædikentur til byerne i Galilæa. På denne første tur prædikede de evangeliet om Riget i mange byer, men de besøgte ikke Nazaret.

145:5.9 (1636.2) Den søndag eftermiddag, kort efter at Jesus og hans apostle var taget af sted til Rimmon, kom hans brødre James og Jude for at besøge ham i Zebedæus' hus. Omkring middagstid den dag havde Jude opsøgt sin bror James og insisteret på, at de skulle gå hen til Jesus. Da James indvilligede i at gå med Jude, var Jesus allerede taget af sted.

145:5.10 (1636.3) Apostlene var ikke meget for at forlade den store interesse, som var blevet vakt i Kapernaum. Peter beregnede, at ikke mindre end tusind troende kunne være blevet døbt ind i riget. Jesus lyttede tålmodigt til dem, men han ville ikke gå med til at vende tilbage. Der var stille i et stykke tid, og så henvendte Thomas sig til sine medapostle og sagde: "Lad os gå! Mesteren har talt. Uanset om vi ikke fuldt ud kan forstå himmelrigets mysterier, er vi sikre på én ting: Vi følger en lærer, der ikke søger ære for sig selv." Og modvilligt gik de ud for at forkynde det gode budskab i byerne i Galilæa.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 145](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 147](#) >>

Kapitel 146

Den Første Prædiketur I Galilæa

146:0.1 (1637.1) DEN første offentlige forkyndelsestur i Galilæa begyndte søndag den 18. januar år 28 e.Kr. og fortsatte i omkring to måneder og sluttede med, at de vendte tilbage til Kapernaum den 17. marts. På denne tur prædikede Jesus og de tolv apostle, assisteret af Johannes' tidligere apostle, evangeliet og døbte troende i Rimmon, Jotapata, Rama, Zebulon, Jireon, Giskala, Korazin, Madon, Kana, Nain og Endor. I disse byer opholdt de sig og underviste, mens de i mange andre mindre byer forkyndte evangeliet om riget, når de kom forbi.

146:0.2 (1637.2) Det var første gang, Jesus tillod sine medarbejdere at prædike uden begrænsninger. På denne tur advarede han dem kun ved tre lejligheder; han formanede dem til at holde sig væk fra Nazaret og til at være diskrete, når de passerede gennem Kapernaum og Tiberias. Det var en kilde til stor tilfredsstillelse for apostlene endelig at føle, at de havde frihed til at prædike og undervise uden

begrænsninger, og de kastede sig ud i arbejdet med at prædike evangeliet, pleje de syge og døbe troende med stor alvor og glæde.

1. Forkyndelsen i rimmon

146:1.1 (1637.3) Den lille by Rimmon havde engang været dedikeret til dyrkelsen af en babylonisk luftgud, Ramman. Mange af de tidligere babyloniske og senere zoroastriske læresætninger indgik stadig i rimmonitternes tro; derfor brugte Jesus og de 24 meget af deres tid på at tydeliggøre forskellen mellem disse ældre trosforestillinger og det nye evangelium om Riget. Peter holdt her en af de store prædikener i sin tidlige karriere om “Aron og Guldkalven.”

146:1.2 (1637.4) Selvom mange af borgerne i Rimmon kom til at tro på Jesu lære, skabte de store problemer for deres brødre i de senere år. Det er svært at omvende naturtilbedere til det fulde fællesskab i tilbedelsen af et åndeligt ideal i løbet af et enkelt liv.

146:1.3 (1637.5) Mange af de bedre babyloniske og persiske ideer om lys og mørke, godt og ondt, tid og evighed blev senere inkorporeret i den såkaldte kristendoms doktriner, og deres inklusion gjorde den kristne lære mere umiddelbart acceptabel for folkene i Mellemøsten. På samme måde gjorde inddragelsen af mange af Platons teorier om den ideelle ånd eller usynlige mønstre for alle synlige og materielle ting, som senere blev tilpasset af Filon til den hebraiske teologi, det lettere for de vestlige grækere at acceptere Paulus’ kristne lære.

146:1.4 (1637.6) Det var i Rimmon, at Todan første gang hørte evangeliet om riget, og han bragte senere dette budskab til Mesopotamien og langt videre. Han var blandt de første til at forkynde de gode nyheder til dem, der boede på den anden side af Eufrat.

2. I Jotapata

146:2.1 (1638.1) Mens de almindelige mennesker i Jotapata hørte Jesus og hans apostle med glæde, og mange tog imod evangeliet om riget, var det Jesu tale til de 24 den anden aften af deres ophold i denne lille by, der kendetegner Jotapata-missionen. Nathaniel var forvirret over Mesterens lære om bøn, taksigelse og tilbedelse, og som svar på hans spørgsmål talte Jesus meget længe for at forklare sin lære yderligere. Sammenfattet i moderne fraseologi kan denne tale præsenteres som en understregning af følgende punkter:

146:2.2 (1638.2) 1. Det bevidste og vedholdende hensyn til uretfærdighed i menneskets hjerte ødelægger gradvist menneskesjælens bønneforbindelse med de åndelige kommunikationskredsløb mellem mennesket og dets Skaber. Naturligvis hører Gud sit barns bøn, men når menneskehjertet bevidst og vedholdende rummer begreber om uretfærdighed, sker der gradvist et tab af det personlige fællesskab mellem jordbarnet og dets himmelske Fader.

146:2.3 (1638.3) 2. Den bøn, som er uforenelig med Guds kendte og etablerede love, er en vederstyggelighed for Paradisets guddomme.

Hvis mennesket ikke vil lytte til guderne, når de taler til deres skabninger i åndens, sindets og materiens love, vil selve skabningens overlagte og bevidste foragt vende åndepersonlighedernes ører væk fra at høre sådanne lovløse og ulydige dødeliges personlige bønner. Jesus citerede sine apostle fra profeten Zakarias: “Men de nægtede at høre og trak skulderen væk og stoppede deres ører, så de ikke skulle høre. Ja, de gjorde deres hjerte fast som en sten, for at de ikke skulle høre min lov og de ord, som jeg sendte ved min ånd gennem profeterne; derfor kom resultatet af deres onde tanker som en stor vrede over deres skyldige hoveder. Og så skete det, at de råbte om nåde, men der var ikke noget øre, der var åbent for at høre.” Og så citerede Jesus ordsproget fra den kloge mand, der sagde: “Den, der vender sit øre bort fra at høre den guddommelige lov, selv hans bøn skal være en vederstyggelighed.”

146:2.4 (1638.4) 3. Ved at åbne den menneskelige ende af kanalen for kommunikationen mellem Gud og menneske, gør de dødelige den evigt strømmende strøm af guddommelig tjeneste til verdens skabninger umiddelbart tilgængelig. Når et menneske hører Guds ånd tale i det menneskelige hjerte, er det iboende i en sådan oplevelse, at Gud samtidig hører dette menneskes bøn. Selv syndsforladelsen fungerer på samme ufejlbarlige måde. Faderen i himlen har tilgivet dig, selv før du har tænkt på at bede ham om det, men en sådan tilgivelse er ikke tilgængelig i din personlige religiøse oplevelse, før du tilgiver dine medmennesker. Guds tilgivelse er i *virkeligheden* ikke betinget af, at du tilgiver dine medmennesker, men i *erfaringen* er den netop betinget af dette. Og denne

kendsgerning om synkroniseringen af guddommelig og menneskelig tilgivelse blev således anerkendt og kædet sammen i den bøn, som Jesus lærte apostlene.

146:2.5 (1638.5) 4. Der er en grundlæggende lov om retfærdighed i universet, som barmhjertigheden er ude af stand til at omgå. Paradisets uselviske herligheder kan ikke modtages af et helt igennem egoistisk væsen i tidens og rummets riger. Selv Guds uendelige kærlighed kan ikke tvinge frelsen i form af evig overlevelse ned over en dødelig skabning, som ikke vælger at overleve. Barmhjertighed har et stort råderum, men når alt kommer til alt, er der retfærdighedens krav, som selv kærlighed kombineret med barmhjertighed ikke effektivt kan ophæve. Igen citerede Jesus fra de hebraiske skrifter: “Jeg har kaldt, og I har nægtet at høre; jeg har rakt min hånd ud, men ingen har set. I har gjort alle mine råd til skamme, og I har afvist min irettesættelse, og på grund af denne oprørske holdning bliver det uundgåeligt, at I kalder på mig og ikke får noget svar. Da I har forkastet livets vej, kan I søge mig flittigt i jeres lidelsestider, men I vil ikke finde mig”

146:2.6 (1639.1) 5. De, der ønsker at modtage barmhjertighed skal vise barmhjertighed; døm ikke, så skal I ikke blive dømt. Med den ånd, som du dømmer andre, vil du også selv blive dømt. Barmhjertighed kan ikke fuldstændig ophæve retfærdighed i universet. I sidste ende viser det sig at være sandt: “Den som lukker sine øre for de fattiges råb, han vil selv en dage råbe om hjælp uden at få et svar.” Oprigtigheden i en bøn er det, som sikrer, at den bliver hørt; den

åndelige visdom og universelle konsistens i en bøn bestemmer tiden, måden og omfanget af svaret. En klog far besvarer ikke i *bogstaveligste forstand* hans uvidende og uerfarne børns dumme bønner, selv om børnene får meget glæde og ægte sjælelig tilfredshed fra at bringe sådanne absurde anmodninger.

146:2.7 (1639.2) 6. Når du er blevet helt dedikeret til at gøre Faderens vilje i himlen, vil du få svar på alle dine bønner, fordi dine bønner vil være i fuld overensstemmelse med Faderens vilje, og Faderens vilje er altid åbenbar i hele hans enorme univers. Hvad den sande søn ønsker, og den uendelige Fader vil, ER. En sådan bøn kan ikke forblive ubesvaret, og ingen anden form for bøn kan blive fuldt besvaret.

146:2.8 (1639.3) 7. Den retfærdiges råb er Guds barns troshandling, som åbner døren til Faderens forråds-kammer af godhed, sandhed og barmhjertighed, og disse gode gaver har længe ventet på sønnens tilnærmelse og personlige tilegnelse. Bøn ændrer ikke den guddommelige holdning til mennesket, men den ændrer menneskets holdning til den uforanderlige Fader. Bønnens *motiv* giver den ret til det guddommelige øre, ikke den sociale, økonomiske eller ydre religiøse status hos den, der beder.

146:2.9 (1639.4) 8. Bøn må ikke bruges til at undgå tidens forsinkelser eller til at overskride rummets begrænsninger. Bøn er ikke designet som en teknik til at forøge sig selv eller til at opnå uretfærdige fordele i forhold til sine medmennesker. En helt igennem egoistisk sjæl kan

ikke bede i ordets sande betydning. Jesus sagde: “Lad din højeste glæde være i Guds karakter, og han skal helt sikkert give dig dit hjertes oprigtige ønsker.” “Overgiv din vej til Herren; stol på ham, og han vil handle.” “For Herren hører den nødlidendes råb, og han vil tage hensyn til den nødlidendes bøn.”

146:2.10 (1639.5) 9. “Jeg er udgået fra Faderen; hvis du derfor nogensinde er i tvivl om, hvad du vil bede Faderen om, så bed i mit navn, og jeg vil fremlægge dit andragende i overensstemmelse med dine virkelige behov og ønsker og i overensstemmelse med min Faders vilje.” Vær på vagt over for den store fare for at blive selvcentreret i dine bønner. Undgå at bede meget for dig selv; bed mere for dine brødres åndelige fremgang. Undgå materialistisk bøn; bed i ånden og om overflod af åndens gaver.

146:2.11 (1639.6) 10. Når du beder for de syge og plagede, så forvent ikke, at dine bønner vil træde i stedet for en kærlig og intelligent tjeneste for disse plagedes behov. Bed for dine familiers, venners og medmenneskers ve og vel, men bed især for dem, der forbander dig, og bed kærligt for dem, der forfølger dig. “Men hvornår I skal bede, vil jeg ikke sige. Kun den ånd, der bor i jer, kan bevæge jer til at udtale de bønner, der er udtryk for jeres indre forhold til åndernes Fader.”

146:2.12 (1640.1) 11. Mange søger tilflugt i bøn, først når de er i vanskeligheder. En sådan praksis er tankeløs og vildledende. Det er sandt, at du gør klogt i at bede, når du er plaget, men du bør også

være opmærksom på at tale som en søn til din Far, selv når alt går godt med din sjæl. Lad altid dine egentlige bønner være hemmelige. Lad ikke mennesker høre dine personlige bønner. Takkebønner er passende for grupper af tilbedere, men sjælens bøn er en personlig sag. Der er kun én form for bøn, som er passende for alle Guds børn, og det er: “Men din vilje ske.”

146:2.13 (1640.2) 12. Alle, der tror på dette evangelium, bør bede oprigtigt for udbredelsen af Himmeriget. Af alle bønnerne i de hebraiske skrifter kommenterede han mest anerkendende salmistens bøn: “Skab et rent hjerte i mig, o Gud, og forny en ret ånd i mig. Rens mig for hemmelige synder, og hold din tjener tilbage fra overmodige overtrædelser.” Jesus kommenterede udførligt bønnens forhold til skødesløs og krænkende tale med et citat: “Sæt en vagt, Herre, for min mund; vogt mine læbers dør.” “Den menneskelige tunge,” sagde Jesus, “er et organ, som kun få mennesker kan tæmme, men den indre ånd kan forvandle dette uregerlige organ til en venlig stemme af tolerance og en inspirerende tjener af barmhjertighed.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus lærte, at bønne om guddommelig vejledning på jordelivets vej var næstvigtigst efter bønne om at kende Faderens vilje. I virkeligheden betyder det en bøn om guddommelig visdom. Jesus lærte aldrig, at menneskelig viden og særlige færdigheder kunne opnås ved bøn. Men han lærte, at bøn er en faktor i udvidelsen af ens evne til at modtage den guddommelige ånds nærvær. Da Jesus lærte sine medarbejdere at bede i ånd og sandhed, forklarede han, at han henviste til at bede oprigtigt og i

overensstemmelse med ens oplysning, at bede helhjertet og intelligent, oprigtigt og standhaftigt.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus advarede sine tilhængere mod at tro, at deres bønner ville blive mere effektive af kunstfærdige gentagelser, veltalende fraser, faste, bod eller ofringer. Men han formanede sine troende til at bruge bøn som et middel til at lede op til sand tilbedelse gennem taksigelse. Jesus beklagede, at så lidt af taksigelsens ånd var at finde i hans tilhængeres bønner og tilbedelse. Han citerede fra Skriften ved denne lejlighed og sagde: “Det er en god ting at takke Herren og lovsynge den Højestes navn, at anerkende hans kærlighed hver morgen og hans trofasthed hver aften, for Gud har gjort mig glad gennem sit værk. I alt vil jeg takke efter Guds vilje.”

146:2.16 (1640.5) 15. Og så sagde Jesus: “Vær ikke konstant overbekymrede for jeres almindelige behov. Vær ikke bekymrede for problemerne i jeres jordiske tilværelse, men lad i alle disse ting ved bøn og påkaldelse, med en ånd af oprigtig taksigelse, jeres behov blive lagt frem for jeres Fader, som er i himlene.” Derefter citerede han fra Skriften: “Jeg vil lovprise Guds navn med en sang og ophøje ham med taksigelse. Og det vil behage Herren bedre end at ofre en okse eller en tyr med horn og klove.”

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus lærte sine tilhængere, at når de havde bedt til Faderen, skulle de forblive i tavs modtagelighed i et stykke tid for at give den indre ånd bedre mulighed for at tale til den lyttende sjæl.

Faderens ånd taler bedst til mennesket, når det menneskelige sind er i en holdning af sand tilbedelse. Vi tilbeder Gud ved hjælp af Faderens iboende ånd og ved at oplyse det menneskelige sind gennem sandhedens tjeneste. Tilbedelse, lærte Jesus, gør én mere og mere lig det væsen, der tilbedes. Tilbedelse er en transformerende oplevelse, hvor det begrænsede gradvist nærmer sig og til sidst opnår nærværet af det uendelige.

146:2.18 (1641.2) Og Jesus fortalte sine apostle mange andre sandheder om menneskets fællesskab med Gud, men der var ikke mange af dem, der fuldt ud kunne rumme hans lære.

3. Opholdet i Rama

146:3.1 (1641.3) I Rama havde Jesus den mindeværdige diskussion med den gamle græske filosof, som lærte, at videnskab og filosofi var tilstrækkeligt til at tilfredsstille menneskets behov for erfaring. Jesus lyttede med tålmodighed og sympati til denne græske lærer og tillod sandheden i mange af de ting, han sagde, men påpegede, at da han var færdig, havde han i sin diskussion af menneskets eksistens ikke formået at forklare “hvorfra, hvorfor og hvorhen”, og tilføjede: “Hvor du slutter, begynder vi. Religion er en åbenbaring til menneskets sjæl, der handler om åndelige realiteter, som sindet alene aldrig kan opdage eller fuldt ud forstå. Intellektuelle stræben kan afsløre livets kendsgerninger, men evangeliet om riget udfolder *sandhederne* om

væren. I har diskuteret sandhedens materielle skygger; vil I nu lytte, mens jeg fortæller jer om de evige og åndelige realiteter, som kaster disse forbigående tidsskygger af de materielle kendsgerninger i den dødelige eksistens?” I mere end en time underviste Jesus denne græker i de frelsende sandheder i evangeliet om Riget. Den gamle filosof var modtagelig for Mesterens fremgangsmåde, og da han var oprigtig ærlig af hjertet, troede han hurtigt på dette evangelium om frelse.

146:3.2 (1641.4) Apostlene var lidt forvirrede over, at Jesus så åbent gik med til mange af grækerens påstande, men bagefter sagde Jesus privat til dem: “Mine børn, forundre jer ikke over, at jeg var tolerant over for grækerens filosofi. Sand og ægte indre vished frygter ikke det mindste ydre analyse, og sandheden afskyr heller ikke om ærlig kritik. I må aldrig glemme, at intolerance er en maske, der dækker over en hemmelig tvivl om, hvorvidt ens tro er sand. Intet menneske bliver på noget tidspunkt forstyrret af sin næstes holdning, når han har fuld tillid til sandheden i det, han helhjertet tror på. Mod er tilliden til gennemgribende ærlighed om de ting, man bekender sig til at tro på. Oprigtige mænd er ikke bange for den kritiske undersøgelse af deres sande overbevisninger og ædle idealer.”

146:3.3 (1641.5) Den anden aften i Rama stillede Thomas Jesus dette spørgsmål: “Mester, hvordan kan en ny, der tror på din lære, virkelig vide, virkelig være sikker på sandheden i dette evangelium om riget?”

146:3.4 (1641.6) Og Jesus sagde til Thomas: “Din vished om, at du er kommet ind i Faderens rige familie, og at du for evigt vil overleve sammen med rigets børn, er udelukkende et spørgsmål om personlig

erfaring—tro på sandhedens ord. Åndelig sikkerhed svarer til din personlige religiøse oplevelse af den guddommelige sandheds evige realiteter og er ellers lig med din intelligente forståelse af sandhedens realiteter plus din åndelige tro og minus din ærlige tvivl.

146:3.5 (1642.1) “Sønnen er naturligt udstyret med Faderens liv. Når I er blevet udstyret med Faderens levende ånd, er I derfor Guds sønner. I overlever jeres liv i kødets materielle verden, fordi I er identificeret med Faderens levende ånd, det evige livs gave. Mange havde virkelig dette liv, før jeg kom ud fra Faderen, og mange flere har modtaget denne ånd, fordi de troede på mit ord; men jeg erklærer, at når jeg vender tilbage til Faderen, vil han sende sin ånd ind i alle menneskers hjerter.

146:3.6 (1642.2) “Selvom I ikke kan observere den guddommelige ånd arbejde i jeres sind, er der en praktisk metode til at opdage, i hvor høj grad I har overgivet kontrollen over jeres sjæls kræfter til den himmelske Faders indre ånds undervisning og vejledning, og det er graden af jeres kærlighed til jeres medmennesker. Denne Faderens ånd har del i Faderens kærlighed, og når den dominerer mennesket, fører den ufejlbarligt i retning af guddommelig tilbedelse og kærlig hensyntagen til ens medmennesker. Først tror I, at I er Guds sønner, fordi min undervisning har gjort jer mere bevidste om den indre ledelse af vor Faders iboende nærvær; men snart skal Sandhedens Ånd blive udgydt over alt kød, og den vil leve blandt mennesker og undervise alle mennesker, ligesom jeg nu lever blandt jer og taler sandhedens ord til jer. Og denne Sandhedens Ånd, der taler for jeres sjæles åndelige begavelse, vil hjælpe jer til at vide, at I er Guds børn.

Den vil ufejlbarligt vidne med Faderens iboende tilstedeværelse, jeres ånd, som dengang boede i alle mennesker, som den nu bor i nogle, og fortælle jer, at I i virkeligheden er Guds børn.

146:3.7 (1642.3) “Ethvert jordisk barn, der følger denne ånds ledelse, skal til sidst kende Guds vilje, og den, der overgiver sig til min Faders vilje, skal blive for evigt. Vejen fra det jordiske liv til den evige tilværelse er ikke blevet gjort klar for jer, men der er en vej, det har der altid været, og jeg er kommet for at gøre den vej ny og levende. Den, der kommer ind i riget, har allerede evigt liv—han skal aldrig fortabes. Men meget af dette vil I bedre forstå, når jeg er vendt tilbage til Faderen, og I kan se jeres nuværende oplevelser i bakspejlet.”

146:3.8 (1642.4) Og alle, der hørte disse velsignede ord, blev meget opmuntrede. Den jødiske lære havde været forvirret og usikker med hensyn til de retfærdiges overlevelse, og det var forfriskende og inspirerende for Jesu tilhængere at høre disse meget konkrete og positive ord om forsikring om alle sande troendes evige overlevelse.

146:3.9 (1642.5) Apostlene fortsatte med at prædike og døbe de troende, mens de fortsatte med at gå fra hus til hus, trøste de nedtrykte og tage sig af de syge og plagede. Den apostoliske organisation blev udvidet, så hver af Jesu apostle nu havde en af Johannes' som medarbejder; Abner var Andreas' medarbejder; og denne plan var gældende, indtil de tog ned til Jerusalem til den næste påske.

146:3.10 (1642.6) Den særlige instruktion, som Jesus gav under deres ophold i Zebulon, havde hovedsageligt at gøre med yderligere diskussioner om de gensidige forpligtelser i riget og omfattede undervisning, der havde til formål at tydeliggøre forskellene mellem personlig religiøs erfaring og de sociale religiøse forpligtelsers venskab. Dette var en af de få gange, Mesteren nogensinde diskuterede de sociale aspekter af religion. Gennem hele sit jordiske liv gav Jesus sine tilhængere meget lidt undervisning i socialisering af religion.

146:3.11 (1643.1) I Zebulon var folk af blandet race, næppe jøder eller ikke-jøder, og kun få af dem troede virkelig på Jesus, selv om de havde hørt om helbredelsen af de syge i Kapernaum.

4. Evangeliet i jireon

146:4.1 (1643.2) I Jireon, som i mange af selv de mindre byer i Galilæa og Judæa, var der en synagoge, og i den første tid af Jesu virke var det hans skik at tale i disse synagoger på sabbatsdagen. Nogle gange talte han ved morgengudstjenesten, og Peter eller en af de andre apostle prædikede ved eftermiddagstimen. Jesus og apostlene underviste og prædikede også ofte ved aftenforsamlingerne i synagogen på hverdagene. Selvom de religiøse ledere i Jerusalem blev mere og mere fjendtlige over for Jesus, udøvede de ingen direkte kontrol over synagogerne uden for byen. Det var først senere i Jesu offentlige virke, at de var i stand til at skabe en så udbredt stemning mod ham,

at de næsten alle lukkede synagogerne for hans undervisning. På dette tidspunkt var alle synagogerne i Galilæa og Judæa åbne for ham.

146:4.2 (1643.3) I Jireon var på den tid stedet for omfattende mineralminer, og da Jesus aldrig havde delt minearbejderens liv, tilbragte han det meste af sin tid i minerne, mens han opholdt sig i Jireon. Mens apostlene besøgte hjemmene og prædikede på de offentlige steder, arbejdede Jesus i minerne sammen med de underjordiske arbejdere. Jesu berømmelse som helbreder havde spredt sig selv til denne afsidesliggende landsby, og mange syge og plagede søgte hjælp hos ham, og mange fik stor gavn af hans helbredende tjeneste. Men i ingen af disse tilfælde udførte Mesteren et såkaldt helbredelsesmirakel, undtagen i tilfældet med den spedalske.

146:4.3 (1643.4) Sent om eftermiddagen på den tredje dag i jireon, da Jesus var på vej tilbage fra minerne, gik han tilfældigvis gennem en smal sidegade på vej til sit logi. Da han nærmede sig en spedalsk mands usle skur, dristede den plagede, der havde hørt om hans berømmelse som helbreder, sig til at tiltale ham, da han passerede hans dør, og sagde, mens han knælede foran ham: "Herre, hvis du bare ville, kunne du gøre mig ren. Jeg har hørt dine læreres budskab, og jeg vil gerne ind i riget, hvis jeg kan blive ren." Og den spedalske talte på denne måde, fordi det blandt jøderne var forbudt for spedalske at gå i synagogen eller på anden måde deltage i offentlig tilbedelse. Denne mand troede virkelig, at han ikke kunne blive modtaget i det kommende rige, medmindre han kunne finde en kur

mod sin spedalskhed. Og da Jesus så ham i hans lidelse og hørte hans ord om omklamrende tro, blev hans menneskelige hjerte rørt, og det guddommelige sind blev bevæget af medlidenhed. Da Jesus så på ham, faldt manden ned på sit ansigt og tilbad ham. Så rakte Mesteren sin hånd frem og rørte ved ham og sagde: “Jeg vil—være ren.” Og straks blev han helbredt; spedalskheden plagede ham ikke længere.

146:4.4 (1643.5) Da Jesus havde løftet manden op på fødderne, gav han ham en befaling: “Se til, at du ikke fortæller nogen om din helbredelse, men gå stille rundt og vis dig for præsten og bring de ofre, som Moses har befalet, som vidnesbyrd om din renselse.” Men denne mand gjorde ikke, som Jesus havde bedt ham om. I stedet begyndte han at offentliggøre i hele byen, at Jesus havde helbredt hans spedalskhed, og da han var kendt i hele landsbyen, kunne folk tydeligt se, at han var blevet rensset for sin sygdom. Han gik ikke til præsterne, som Jesus havde formanet ham til. Som et resultat af at han spredte nyheden om, at Jesus havde helbredt ham, blev Mesteren så overrendt af de syge, at han blev tvunget til at stå tidligt op næste dag og forlade landsbyen. Selvom Jesus ikke kom ind i byen igen, blev han i to dage i udkanten nær minerne og fortsatte med at undervise de troende minearbejdere yderligere om evangeliet om riget.

146:4.5 (1644.1) Denne renselse af den spedalske var det første såkaldte mirakel, som Jesus bevidst og med vilje havde udført indtil da. Og dette var et tilfælde af ægte spedalskhed.

146:4.6 (1644.2) Fra jireon tog de til Giskala, hvor de tilbragte to dage med at forkynde evangeliet, og derefter tog de til Korazin, hvor de tilbragte næsten en uge med at forkynde de gode nyheder; men de var ikke i stand til at vinde mange troende for riget i Korazin. Intet sted, hvor Jesus havde undervist, havde han mødt en så generel afvisning af sit budskab. Opholdet i Korazin var meget deprimerende for de fleste af apostlene, og Andreas og Abner havde meget svært ved at holde modet oppe hos deres medarbejdere. Så de gik stille og roligt gennem Kapernaum og videre til landsbyen Madon, hvor det ikke gik dem meget bedre. De fleste af apostlene havde den opfattelse, at deres manglende succes i de byer, de lige havde besøgt, skyldtes, at Jesus insisterede på, at de i deres undervisning og forkyndelse skulle afholde sig fra at omtale ham som en helbreder. Hvor de dog ønskede, at han ville rense endnu en spedalsk eller på anden måde manifestere sin magt, så han tiltrak sig folks opmærksomhed! Men Mesteren var uberørt af deres alvorlige opfordringer.

5. Tilbage i kana

146:5.1 (1644.3) Det apostolske selskab blev meget opmuntret, da Jesus meddelte: "I morgen tager vi til Kana." De vidste, at de ville blive hørt i Kana, for Jesus var velkendt der. De var godt i gang med deres arbejde med at bringe folk ind i riget, da der på tredjedagen ankom en fremtrædende borger fra Kapernaum til Kana, Titus, som var

delvis troende, og hvis søn var alvorligt syg. Han hørte, at Jesus var i Kana, så han skyndte sig over for at se ham. De troende i Kapernaum troede, at Jesus kunne helbrede enhver sygdom.

146:5.2 (1644.4) Da denne adelsmand havde fundet Jesus i Kana, bad han ham om at skynde sig over til Kapernaum og helbrede hans syge søn. Mens apostlene stod der i åndeløs forventning, kiggede Jesus på den syge drengs far og sagde: "Hvor længe skal jeg bære over med dig? Guds kraft er midt iblandt jer, men medmindre I ser tegn og undere, nægter I at tro." Men adelsmanden bønfuldt Jesus og sagde: "Min Herre, jeg tror, men kom, før mit barn går til grunde, for da jeg forlod ham, var han lige ved at dø." Og da Jesus havde bøjet sit hoved et øjeblik i stille eftertanke, sagde han pludselig: "Vend tilbage til dit hjem; din søn vil leve." Titus troede på Jesu ord og skyndte sig tilbage til Kapernaum. Og da han vendte tilbage, kom hans tjenere ham i møde og sagde: "Glæd dig, for din søn er blevet rask—han lever." Titus spurgte dem, hvornår drengen var blevet rask, og da tjenerne svarede: "I går omkring den syvende time forlod feberen ham," huskede faderen, at det var omkring den time, Jesus havde sagt: "Din søn vil leve." Og Titus troede nu af et helt hjerte, og hele hans familie troede også. Denne søn blev en mægtig tjener for riget og gav senere sit liv sammen med dem, der led i Rom. Selv om hele Titus' husstand, deres venner og selv apostlene betragtede denne episode som et mirakel, var det det ikke. I hvert fald var det ikke et mirakel, der helbredte en fysisk sygdom. Det var blot et tilfælde af forhåndsviden om naturlovens gang, præcis sådan en viden, som Jesus ofte benyttede sig af efter sin dåb.

146:5.3 (1645.1) Igen blev Jesus tvunget til at skynde sig væk fra Kana på grund af den overdrevne opmærksomhed, som den anden episode af denne slags tiltrak sig i forbindelse med hans tjeneste i denne landsby. Byboerne huskede vandet og vinen, og nu hvor han skulle have helbredt adelsmandens søn på så stor afstand, kom de til ham, ikke kun med syge og plagede, men sendte også budbringere, der bad ham om at helbrede syge på afstand. Og da Jesus så, at hele landsbyen var oprørt, sagde han: "Lad os gå til Nain."

6. Nain og enkens søn

146:6.1 (1645.2) Disse mennesker troede på tegn; de var en generation, der søgte undere. På dette tidspunkt var folk i det centrale og sydlige Galilæa blevet mirakelsindede med hensyn til Jesus og hans personlige tjeneste. Snesevis, hundredvis, af ærlige mennesker, der led af rent nervøse lidelser og var plaget af følelsesmæssige forstyrrelser, kom tæt på Jesu nærvær og vendte derefter hjem til deres venner og meddelte, at Jesus havde helbredt dem. Og sådanne tilfælde af mental helbredelse betragtede disse uvidende og enfoldige mennesker som fysisk helbredelse, mirakuløse kure.

146:6.2 (1645.3) Da Jesus forsøgte at forlade Kana og tage til Nain, fulgte en stor skare troende og mange nysgerrige efter ham. De var opsatte på at se mirakler og undere, og de skulle ikke blive skuffede. Da Jesus og hans apostle nærmede sig byporten, mødte de et

begravelsesoptog på vej til den nærliggende kirkegård, som bar den eneste søn af en enkemor fra Nain. Denne kvinde var meget respekteret, og halvdelen af landsbyen fulgte bærerne af denne formodede døde drengs bære. Da begravelsesoptoget var kommet op til Jesus og hans tilhængere, genkendte enken og hendes venner Mesteren og bønfuldt ham om at bringe sønnen tilbage til livet. Deres forventning om mirakler var så høj, at de troede, Jesus kunne helbrede enhver sygdom, og hvorfor kunne en sådan helbreder ikke engang vække de døde til live? Da Jesus på denne måde blev trængt trådte han frem og løftede bærens dække og undersøgte drengen. Da han opdagede, at den unge mand ikke var rigtig død, indså han den tragedie, som hans tilstedeværelse kunne afværge, så han vendte sig mod moderen og sagde: "Græd ikke. Din søn er ikke død, han sover. Han vil blive givet tilbage til dig." Og så tog han den unge mand i hånden og sagde: "Vågn op og rejs dig." Og den unge mand, som man troede var død, satte sig op og begyndte at tale, og Jesus sendte dem tilbage til deres hjem.

146:6.3 (1645.4) Jesus forsøgte at berolige folkemængden og prøvede forgæves at forklare, at drengen ikke var rigtig død, at han ikke havde bragt ham tilbage fra graven, men det var nytteløst. Folkemængden, som fulgte ham, og hele landsbyen Nain, blev vækket til den højeste grad af følelsesmæssig vanvid. Mange blev grebet af frygt, andre af panik, mens andre igen begyndte at bede og jamre over deres synder. Og det var først længe efter mørkets frembrud, at den råbende folkemængde kunne spredes. Og på trods af Jesu udtalelse om, at drengen ikke var død, insisterede alle selvfølgelig på, at der var sket

et mirakel, selv de døde var blevet oprejst. Selvom Jesus fortalte dem, at drengen blot var i en dyb søvn, forklarede de, at det var sådan, han talte, og henledte opmærksomheden på, at han altid i stor beskedenhed forsøgte at skjule sine mirakler.

146:6.4 (1646.1) Så rygtet gik i hele Galilæa og Judæa, at Jesus havde opvakt enkens søn fra de døde, og mange, der hørte det, troede på det. Jesus var aldrig i stand til at få selv alle sine apostle til at forstå, at enkens søn ikke var rigtig død, da han bad ham vågne og stå op. Men han gjorde tilstrækkeligt indtryk på dem til at holde det ude af alle efterfølgende optegnelser undtagen Lukas', som nedskrev det, som episoden var blevet fortalt til ham. Og igen blev Jesus så belejret som læge, at han tidligt den næste dag tog af sted til Endor.

7. I endor

146:7.1 (1646.2) I Endor flygtede Jesus i et par dage fra de skrigende folkemængder på jagt efter fysisk helbredelse. Under deres ophold på dette sted fortalte Mesteren apostlene historien om kong Saul og heksen fra Endor. Jesus fortalte tydeligt sine apostle, at de omstrejfende og oprørske mellemvæsener, som ofte havde udgivet sig for at være de dødes ånder, snart ville blive bragt under kontrol, så de ikke længere kunne gøre disse mærkelige ting. Han fortalte sine tilhængere, at efter han var vendt tilbage til Faderen, og efter de havde udgydt deres ånd over alt kød, kunne sådanne halvåndelige

væsener—såkaldte urene ånder—ikke længere besætte de svage og onde blandt de dødelige.

146:7.2 (1646.3) Jesus forklarede desuden sine apostle, at afdøde menneskers ånder ikke kommer tilbage til deres oprindelsesverden for at kommunikere med deres levende medmennesker. Først efter udløbet af en dispensationsalder ville det være muligt for det dødelige menneskes fremadskridende ånd at vende tilbage til jorden, og da kun i undtagelsestilfælde og som en del af planetens åndelige administration.

146:7.3 (1646.4) Da de havde hvilet i to dage, sagde Jesus til sine apostle: “Lad os i morgen vende tilbage til Kapernaum for at blive og undervise, mens der falder ro over landskabet. Derhjemme vil de på dette tidspunkt være kommet sig delvist over denne form for ophidselse.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 146](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 148](#) >>

Kapitel 147

Et Kort Besøg I Jerusalem

147:0.1 (1647.1) JESUS og apostlene ankom til Kapernaum onsdag den 17. marts og tilbragte to uger i hovedkvarteret i Betsaida, før de tog af sted til Jerusalem. I disse to uger underviste apostlene folk ved havet, mens Jesus tilbragte meget tid alene i bakkerne med sin fars arbejde. I denne periode tog Jesus, ledsaget af James og Johannes Zebedæus, to hemmelige ture til Tiberias, hvor de mødtes med de troende og underviste dem i evangeliet om riget.

147:0.2 (1647.2) Mange fra Herodes' husstand troede på Jesus og deltog i disse møder. Det var disse troendes indflydelse blandt Herodes' officielle familie, der havde hjulpet med at mindske herskerens fjendskab mod Jesus. De troende i Tiberias havde til fulde forklaret Herodes, at det "rige" som Jesus forkyndte, var af åndelig karakter og ikke et politisk foretagende. Herodes troede snarere på disse medlemmer af sin egen husstand og tillod sig derfor ikke at blive unødigt foruroliget over spredningen af beretningerne om Jesu undervisning og helbredelse. Han havde ingen indvendinger mod

Jesu arbejde som helbreder eller religiøs lærer. På trods af den positive holdning hos mange af Herodes' rådgivere og endda hos Herodes selv, var der en gruppe af hans underordnede, som var så påvirkede af de religiøse ledere i Jerusalem, at de forblev bitre og truende fjender af Jesus og apostlene og senere gjorde meget for at hæmme deres offentlige aktiviteter. Den største fare for Jesus lå i de religiøse ledere i Jerusalem og ikke i Herodes. Og det var netop derfor, at Jesus og apostlene tilbragte så megen tid og holdt de fleste af deres offentlige prædikener i Galilæa i stedet for i Jerusalem og Judæa.

1. Officerens tjenere

147:1.1 (1647.3) Dagen før de gjorde sig klar til at drage til Jerusalem til påskefesten, kom Mangus, en officer eller kaptajn fra den romerske garde, der var stationeret i Kapernaum, til synagogens ledere og sagde: "Min trofaste sygepasser er syg og ved at dø. Vil I derfor gå til Jesus på mine vegne og bede ham om at helbrede min tjener?" Den romerske kaptajn gjorde dette, fordi han troede, at de jødiske ledere ville have større indflydelse på Jesus. Så de ældste gik hen til Jesus, og deres talsmand sagde: "Mester, vi beder dig inderligt om at gå over til Kapernaum og redde den romerske officers yndlingstjener, som er værdig til din opmærksomhed, fordi han elsker vores nation og endda har bygget os den synagoge, hvor du så mange gange har talt."

147:1.2 (1647.4) Og da Jesus havde hørt dem, sagde han: “Jeg vil gå med jer.” Og da han gik med dem over til officerens hus, og før de var kommet ind i hans gård, sendte den romerske soldat sine venner ud for at hilse på Jesus og gav dem besked på at sige: “Herre, du skal ikke gøre dig besvær med at komme ind i mit hus, for jeg er ikke værdig til, at du kommer ind under mit tag. Heller ikke jeg fandt mig værdig til at komme til dig; derfor sendte jeg de ældste fra dit eget folk. Men jeg ved, at du kan tale ordet, hvor du står, og min tjener vil blive helbredt. For jeg er selv under andres befaling, og jeg har soldater under mig, og jeg siger til den ene gå, og han går; til en anden kom, og han kommer, og til mine tjenere gør dette eller hint, og de gør det.”

147:1.3 (1648.1) Og da Jesus hørte disse ord, vendte han sig om og sagde til sine apostle og dem, der var sammen med dem: “Jeg undrer mig over hedningens tro. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Jeg har ikke fundet så stor en tro, nej, ikke i Israel.” Jesus vendte sig fra huset og sagde: “Lad os gå.” Og officerens venner gik ind i huset og fortalte Mangus, hvad Jesus havde sagt. Og fra den time begyndte tjeneren at komme sig og genvandt til sidst sit normale helbred og duelighed.

147:1.4 (1648.2) Men vi fik aldrig at vide, hvad der skete ved denne lejlighed. Dette er blot optegnelsen, og hvorvidt usynlige væsener helbredte officersønnens tjener eller ej, blev ikke afsløret for dem, der ledsagede Jesus. Vi kender kun til det faktum, at tjeneren blev fuldstændig rask.

2. Rejsen til jerusalem

147:2.1 (1648.3) Tidligt om morgenen tirsdag den 30. marts begyndte Jesus og apostlene deres rejse til Jerusalem i forbindelse med påsken ad ruten gennem Jordandalen. De ankom om eftermiddagen fredag den 2. april og slog som sædvanlig deres hovedkvarter op i Betania. Da de passerede Jeriko, gjorde de holdt for at hvile, mens Judas deponerede nogle af deres fælles midler i banken hos en ven af hans familie. Det var første gang, Judas havde et overskud af penge med sig, og dette depot blev stående uforstyrret, indtil de igen passerede Jeriko på den sidste og begivenhedsrige rejse til Jerusalem lige før retssagen mod Jesus og hans død.

147:2.2 (1648.4) Gruppen havde en begivenhedsløs rejse til Jerusalem, men de havde knap nok slået sig ned i Betania, før folk fra nær og fjern, der søgte helbredelse for deres kroppe, trøst for urolige sind og frelse for deres sjæle, begyndte at samle sig, så meget at Jesus ikke havde meget tid til hvile. Derfor slog de telte op ved Getsemane, og Mesteren gik frem og tilbage fra Betania til Getsemane for at undgå de menneskemængder, der konstant trængte sig på. Den apostoliske gruppe tilbragte næsten tre uger i Jerusalem, men Jesus påbød dem ikke at prædike offentligt, kun at undervise privat og udføre personligt arbejde.

147:2.3 (1648.5) I Betania fejrede de stille og roligt påsken. Og det var første gang, at Jesus og alle de tolv deltog i den ublodige påskefest. Johannes' apostle spiste ikke påsken sammen med Jesus og hans

apostle; de fejrede festen sammen med Abner og mange af de første, der troede på Johannes' forkyndelse. Dette var den anden påske, Jesus fejrede sammen med sine apostle i Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) Da Jesus og de tolv tog af sted til Kapernaum, vendte Johannes' apostle ikke tilbage med dem. Under Abners ledelse forblev de i Jerusalem og det omkringliggende land og arbejdede stille og roligt på at udbrede riget, mens Jesus og de tolv vendte tilbage for at arbejde i Galilæa. De fireogtyve var aldrig samlet igen før kort tid før, de halvfjerds evangelister fik deres opgave og blev sendt ud. Men de to grupper var samarbejdsvillige, og på trods af deres meningsforskelle herskede de bedste følelser.

3. Ved dammen i Betesda

147:3.1 (1649.1) Om eftermiddagen på den anden sabbat i Jerusalem, da Mesteren og apostlene skulle til at deltage i tempelgudstjenesten, sagde Johannes til Jesus: "Kom med mig, jeg vil vise dig noget." Johannes førte Jesus ud gennem en af Jerusalems porte til et vandbassin kaldet Betesda. Omkring denne pool var der en struktur med fem verandaer, hvor en stor gruppe syge opholdt sig for at blive helbredt. Det var en varm kilde, hvis rødligt farvede vand boblede op med uregelmæssige mellemrum på grund af gasophobninger i klippehulerne under bassinet. Denne periodiske forstyrrelse af det varme vand blev af mange anset for at skyldes overnaturlige påvirkninger, og det var en populær tro, at den første person, der

kom i vandet efter en sådan forstyrrelse, ville blive helbredt for den sygdom, han havde.

147:3.2 (1649.2) Apostlene var noget rastløse under de restriktioner, som Jesus havde pålagt dem, og Johannes, den yngste af de tolv, var især rastløs under denne begrænsning. Han havde bragt Jesus til dammen i den tro, at synet af de forsamlede lidende ville appellere så meget til Mesterens medfølelse, at han ville blive bevæget til at udføre et helbredelsesmirakel, og derved ville hele Jerusalem blive forbløffet og vinde troen på evangeliet om riget. Johannes sagde til Jesus: "Mester, se alle disse lidende; er der ikke noget, vi kan gøre for dem?" Og Jesus svarede: "Johannes, hvorfor vil du friste mig til at vende om fra den vej, jeg har valgt? Hvorfor bliver du ved med at ønske at erstatte undere og helbredelse af syge med forkyndelsen af evangeliet om den evige sandhed? Min søn, jeg kan ikke gøre det, du ønsker, men samle disse syge og plagede, så jeg kan tale ord om godt humør og evig trøst til dem."

147:3.3 (1649.3) Da Jesus talte til de forsamlede, sagde han: "Mange af jer er her, syge og plagede, på grund af jeres mange års forkerte liv. Nogle lider under tidens ulykker, andre som følge af deres forfædres fejltagelser, mens nogle af jer kæmper under de ufuldkomne betingelser for jeres timelige eksistens. Men min Fader arbejder, og jeg vil arbejde, for at forbedre jeres jordiske tilstand, men mere specielt for at sikre jeres evige ejendom. Ingen af os kan gøre meget for at ændre livets vanskeligheder, medmindre vi opdager, at Faderen i himlen vil det. Når alt kommer til alt, er vi alle forpligtede til at gøre den eviges vilje. Hvis I alle kunne blive helbredt for jeres

fysiske lidelser, ville I virkelig undre jer, men det er endnu større, at I skulle blive rensset for al åndelig sygdom og finde jer selv helbredt for alle moralske skavanker. I er alle Guds børn; I er den himmelske Faders sønner. Tidens bånd kan synes at plage jer, men evighedens Gud elsker jer. Og når dommens time kommer, så frygt ikke, I skal alle finde, ikke blot retfærdighed, men en overflod af barmhjertighed. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der hører evangeliet om riget og tror på denne lære om slægtskab med Gud, har evigt liv; allerede nu går sådanne troende fra dom og død til lys og liv. Og den time kommer, hvor selv de, der er i gravene, skal høre opstandelsens røst.”

147:3.4 (1649.4) Og mange af dem, der hørte det, troede på evangeliet om riget. Nogle af de plagede blev så inspirerede og åndeligt genoplivede, at de gik rundt og forkyndte, at de også var blevet helbredt for deres fysiske lidelser.

147:3.5 (1649.5) En mand, som i mange år havde været nedtrykt og hårdt plaget af sit urolige sind, glædede sig over Jesu ord og tog sin seng og gik hjem, selv om det var sabbat. Denne plagede mand havde ventet i alle disse år på, at *nogen* skulle hjælpe ham; han var sådan et offer for følelsen af sin egen hjælpeløshed, at han aldrig havde tænkt tanken om at hjælpe sig selv, hvilket viste sig at være den eneste ting, han var nødt til at gøre for at blive rask—rejse sig fra sin seng og gå.

147:3.6 (1650.1) Da sagde Jesus til Johannes: “Lad os gå, før ypperstepræsterne og de skriftkloge kommer over os og bliver fornærmede over, at vi har talt livets ord til disse plagede.” Og de vendte tilbage til templet for at slutte sig til deres ledsagere, og snart

tog de alle af sted for at overnatte i Betania. Men Johannes fortalte aldrig de andre apostle om sit og Jesu besøg ved Betesda-dammen på denne sabbatseftermiddag.

4. Levereglen

147:4.1 (1650.2) Om aftenen på den samme sabbatsdag i Betania, mens Jesus, de tolv og en gruppe troende var samlet omkring bålet i Lazarus' have, stillede Nathaniel Jesus dette spørgsmål: "Mester, selvom du har lært os den positive version af den gamle leveregel, som siger, at vi skal gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os, kan jeg ikke helt se, hvordan vi altid kan overholde sådan et påbud. Lad mig illustrere min påstand ved at nævne eksemplet med en lysten mand, som på denne måde ser ondt på sin udkårne i synd. Hvordan kan vi lære, at denne mand med onde hensigter skal gøre mod andre, som han ønsker, at de skal gøre mod ham?"

147:4.2 (1650.3) Da Jesus hørte Nathaniels spørgsmål, rejste han sig straks op og pegede på apostlen med fingeren og sagde: "Nataniel, Nataniel! Hvad er det for en tankegang, der foregår i dit hjerte? Modtager du ikke min lære som en, der er født af ånden? Hører I ikke sandheden som mænd med visdom og åndelig forståelse? Da jeg formanede jer til at gøre mod andre, som I vil have, at de skal gøre mod jer, talte jeg til mænd med høje idealer, ikke til dem, der ville være fristet til at fordreje min lære til en tilladelse til at opmuntre til onde gerninger."

147:4.3 (1650.4) Da Mesteren havde talt, rejste Nataniel sig op og sagde: “Men, Mester, du skal ikke tro, at jeg bifalder en sådan fortolkning af din lære. Jeg stillede spørgsmålet, fordi jeg formodede, at mange af den slags mænd kunne misforstå din formaning, og jeg håbede, at du ville give os yderligere instruktion om disse ting.” Og da Nataniel havde sat sig ned, fortsatte Jesus med at tale: “Jeg ved godt, Nataniel, at en sådan idé om ondskab ikke er godkendt i dit sind, men jeg er skuffet over, at I alle så ofte undlader at lægge en ægte åndelig fortolkning i min banale lære, en lære, som må gives jer i et menneskeligt sprog, og som mennesker må tale. Lad mig nu lære jer om de forskellige betydningsniveauer, der er knyttet til fortolkningen af denne leveregel, denne formaning om at ‘gøre mod andre, hvad I ønsker, at andre skal gøre mod jer’:

147:4.4 (1650.5) “1. *Kødets niveau*. En sådan rent egoistisk og begærlig fortolkning ville blive godt eksemplificeret af antagelsen i dit spørgsmål.

147:4.5 (1650.6) “2. *Følelsernes niveau*. Dette plan er et niveau højere end det kødelige og indebærer, at sympati og medlidenhed vil forbedre ens fortolkning af denne leveregel.

147:4.6 (1650.7) “3. *Sindets niveau*. Nu kommer sindets fornuft og erfaringens intelligens i aktion. God dømmekraft dikterer, at en sådan leveregel skal fortolkes i overensstemmelse med den højeste idealisme, der er legemliggjort i den dybe selvrespekts ædelhed.

147:4.7 (1651.1) “4. *Det broderlige kærlighedens niveau*. Endnu højere er niveauet for uselvisk hengivenhed over for ens medmenneskers velfærd. På dette højere plan af helhjertet social tjeneste, der vokser ud af bevidstheden om Guds faderskab og den deraf følgende anerkendelse af menneskets broderskab, opdages en ny og langt smukkere fortolkning af denne grundlæggende livsregel.

147:4.8 (1651.2) “5. *Det moralske niveau*. Og når du opnår sande filosofiske fortolkningsniveauer, når du har ægte indsigt i tingenes *rigtighed* og *forkerthed*, når du opfatter den evige egnethed af menneskelige relationer, vil du begynde at betragte et sådant fortolkningsproblem, som du ville forestille dig, at en højsindet, idealistisk, klog og upartisk tredje person ville betragte og fortolke et sådant påbud som anvendt på dine personlige problemer med at tilpasse dig dine livssituationer.

147:4.9 (1651.3) “6. *Det åndelige niveau*. Og til sidst, men størst af alt, når vi det niveau af åndelig indsigt og åndelig fortolkning, som får os til i denne leveregel at genkende den guddommelige befaling om at behandle alle mennesker, som vi forestiller os, at Gud ville behandle dem. Det er universets ideal for menneskelige relationer. Og det er din holdning til alle sådanne problemer, når dit højeste ønske altid er at gøre Faderens vilje. Jeg ønsker derfor, at du skal gøre mod alle mennesker, hvad du ved, jeg ville gøre mod dem under lignende omstændigheder.”

147:4.10 (1651.4) Intet af det, Jesus havde sagt til apostlene indtil da, havde nogensinde forbløffet dem mere. De fortsatte med at diskutere Mesterens ord, længe efter at han havde trukket sig tilbage. Mens Nathaniel var langsom til at komme sig over sin antagelse om, at Jesus havde misforstået ånden i hans spørgsmål, var de andre mere end taknemmelige for, at deres filosofiske medapostel havde haft modet til at stille et så tankevækkende spørgsmål.

5. Besøget hos farisæren simon

147:5.1 (1651.5) Selv om Simon ikke var medlem af det jødiske Sanhedrin, var han en indflydelsesrig farisæer i Jerusalem. Han var en halvhjertet troende, og på trods af at han kunne blive kritiseret hårdt for det, vovede han at invitere Jesus og hans personlige medarbejdere, Peter, James og Johannes, til et socialt måltid i sit hjem. Simon havde længe observeret Mesteren og var meget imponeret over hans lære og endnu mere over hans personlighed.

147:5.2 (1651.6) De rige farisæere var meget optaget af at give almisser, og de gik ikke af vejen for offentlig omtale af deres filantropi. Nogle gange blæste de endda i en trompet, når de var ved at give en tigger en almisse. Det var disse farisæeres skik, når de gav en banket for fornemme gæster, at lade dørene til huset stå åbne, så selv gadens tiggere kunne komme ind og stå rundt om væggene i lokalet bag spisegæsternes sofaer og være i position til at modtage portioner af mad, som måtte blive kastet til dem af festdeltagerne.

147:5.3 (1651.7)

Ved denne særlige lejlighed i Simons hus var der blandt dem, der kom ind fra gaden, en kvinde med et usselt ry, som for nylig var kommet til at tro på de gode nyheder om evangeliet om riget. Denne kvinde var velkendt i hele Jerusalem som den tidligere indehaver af et af de såkaldte luksusbordeller, der lå lige ved hedningernes tempelgård. Da hun accepterede Jesu lære, havde hun lukket sit lyssky forretningssted og havde fået de fleste af de kvinder, der var tilknyttet hende, til at acceptere evangeliet og ændre deres levevis; på trods af dette blev hun stadig foragtet af farisæerne og var tvunget til at bære sit hår nedad—et tegn på løsagtighed. Denne unavngivne kvinde havde medbragt en stor kolbe parfumeret salvelsescreme, og da hun stod bag Jesus, mens han sad og spiste, begyndte hun at salve hans fødder, mens hun også fugtede hans fødder med sine tårer af taknemmelighed og tørrede dem af med sit hovedhår. Og da hun var færdig med denne salvelse, fortsatte hun med at græde og kysse hans fødder.

147:5.4 (1652.1)

Da Simon så alt dette, sagde han til sig selv: “Hvis denne mand var en profet, ville han have indset, hvem og hvad det er for en kvinde, der rører ham på denne måde; at hun er en notorisk synder.” Og Jesus, som vidste, hvad der foregik i Simons sind, tog ordet og sagde: “Simon, jeg har noget, jeg gerne vil sige til dig.” Simon svarede: “Mester, sig frem.” Så sagde Jesus: “En vis rig pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte ham fem hundrede denarer og den anden halvtreds. Da ingen af dem havde noget at betale med, eftergav han dem begge. Hvem af dem tror du, Simon, ville elske ham mest?” Simon svarede: “Ham, tror jeg, som han tilgav mest.” Og

Jesus sagde: “Du har dømt rigtigt,” og mens han pegede på kvinden, fortsatte han: “Simon, se godt på denne kvinde. Jeg kom ind i dit hus som en inviteret gæst, men du gav mig ikke vand til mine fødder. Denne taknemmelige kvinde har vasket mine fødder med tårer og tørret dem med sit hovedhår. Du gav mig ikke noget kys som en venlig hilsen, men denne kvinde er ikke holdt op med at kysse mine fødder, lige siden hun kom ind. Du forsømte at salve mit hoved med olie, men hun har salvet mine fødder med dyrebare cremer. Og hvad er meningen med alt dette? Det er ganske enkelt, at hendes mange synder er blevet tilgivet, og det har fået hende til at elske meget. Men de, der kun har modtaget lidt tilgivelse, elsker nogle gange kun lidt.” Og han vendte sig om mod kvinden, tog hende i hånden og løftede hende op og sagde: “Du har virkelig angret dine synder, og de er tilgivet. Lad dig ikke afskrække af dine medmenneskers tankeløse og uvenlige holdning; gå videre i himlenes riges glæde og frihed.”

147:5.5 (1652.2) Da Simon og hans venner, som sad til bords med ham, hørte disse ord, blev de endnu mere forbløffede, og de begyndte at hviske indbyrdes: “Hvem er denne mand, at han overhovedet vover at tilgive synder?” Og da Jesus hørte dem mumle sådan, vendte han sig om for at sende kvinden bort og sagde: “Kvinde, gå med fred; din tro har frelst dig.”

147:5.6 (1652.3) Da Jesus rejste sig med sine venner for at gå, vendte han sig mod Simon og sagde: “Jeg kender dit hjerte, Simon, hvordan du er splittet mellem tro og tvivl, hvordan du er fortvivlet af frygt og plaget af stolthed; men jeg beder for dig om, at du må give efter for

lyset og må opleve netop sådanne mægtige forvandlinger af sind og ånd, som kan sammenlignes med de enorme forandringer, som evangeliet om riget allerede har skabt i hjertet på din ubudne og uvelkomne gæst. Og jeg erklærer for jer alle, at Faderen har åbnet det himmelske riges døre for alle, der har troen til at komme ind, og intet menneske eller sammenslutning af mennesker kan lukke disse døre selv for den mest ydmyge sjæl eller angiveligt mest åbenlyse synder på jorden, hvis sådanne oprigtigt søger en indgang.” Og Jesus tog sammen med Peter, James og Johannes afsked med deres vært og gik hen til resten af apostlene i lejren i Getsemane Have.

147:5.7 (1653.1) Samme aften holdt Jesus den længe huskede tale til apostlene om den relative værdi af status hos Gud og fremskridt i den evige opstigning til Paradis. Jesus sagde: “Mine børn, hvis der findes en sand og levende forbindelse mellem barnet og Faderen, er barnet sikker på hele tiden at gøre fremskridt mod Faderens idealer. Det er sandt, at barnet i starten måske gør langsomme fremskridt, men fremskridtet er ikke desto mindre sikkert. Det vigtige er ikke, hvor hurtigt du gør fremskridt, men snarere hvor sikkert det er. Din faktiske præstation er ikke så vigtig som det faktum, at *retningen* for din fremgang er mod Gud. Det, du bliver dag for dag, er uendeligt meget vigtigere end det, du er i dag.

147:5.8 (1653.2) “Denne forvandlede kvinde, som nogle af jer så i Simons hus i dag, lever i dette øjeblik på et niveau, der ligger langt under Simons og hans velmenende kollegers; men mens disse farisæere er optaget af illusionens falske fremskridt ved at gennemløbe bedrageriske cirkler af meningsløse ceremonielle tjenester, er denne

kvinde for alvor begyndt på den lange og begivenhedsrige søgen efter Gud, og hendes vej mod himlen er ikke blokeret af åndelig stolthed og moralsk selvtilfredshed. Kvinden er, menneskeligt set, meget længere væk fra Gud end Simon, men hendes sjæl er i progressiv bevægelse; hun er på vej mod et evigt mål. I denne kvinde er der enorme åndelige muligheder for fremtiden. Nogle af jer står måske ikke så højt i sjæl og ånd, men I gør dagligt fremskridt på den levende vej, der er åbnet til Gud gennem tro. Der er enorme muligheder i hver af jer for fremtiden. Det er langt bedre at have en lille, men levende og voksende tro end at være i besiddelse af et stort intellekt med dets døde lagre af verdslig visdom og åndelig vantro.”

147:5.9 (1653.3) Men Jesus advarede alvorligt sine apostle mod det tåbelige i, at et Guds barn påberåber sig Faderens kærlighed. Han erklærede, at den himmelske Fader ikke er en slap, løs eller tåbeligt overbærende forælder, der altid er parat til at se gennem fingre med synd og tilgive hensynsløshed. Han advarede sine tilhørere mod fejlagtigt at anvende hans illustrationer af far og søn, så det kom til at se ud, som om Gud er som nogle overbærende og uforstandige forældre, der konspirerer med de tåbelige på jorden om at omfatte deres tankeløse børns moralske fortabelse, og som derved helt sikkert og direkte bidrager til deres eget afkoms kriminalitet og tidlige demoralisering. Jesus sagde: “Min Fader ser ikke med overbærenhed gennem fingre med sine børns handlinger og praksis, som er selvdestruktive og selvmorderiske for al moralsk vækst og

åndelig fremgang. En sådan syndig praksis er en vederstyggelighed i Guds øjne.”

147:5.10 (1653.4) Jesus deltog i mange andre halvprivate møder og banketter med høje og lave, rige og fattige i Jerusalem, før han og hans apostle endelig tog af sted til Kapernaum. Og mange kom faktisk til at tro på evangeliet om riget og blev efterfølgende døbt af Abner og hans medarbejdere, som blev tilbage for at fremme rigets interesser i Jerusalem og omegn.

6. Tilbagerejsen til kafarnaum

147:6.1 (1653.5) Den sidste uge i april forlod Jesus og de tolv deres hovedkvarter i Betania nær Jerusalem og begyndte deres rejse tilbage til Kapernaum via Jeriko og Jordanfloden.

147:6.2 (1654.1) Ypperstepræsterne og jødernes religiøse ledere holdt mange hemmelige møder med det formål at beslutte, hvad de skulle gøre med Jesus. De var alle enige om, at der skulle gøres noget for at sætte en stopper for hans undervisning, men de kunne ikke blive enige om metoden. De havde håbet, at de civile myndigheder ville gøre det af med ham, ligesom Herodes havde gjort det af med Johannes, men de opdagede, at Jesus udførte sit arbejde på en sådan måde, at de romerske embedsmænd ikke var særlig bekymrede over hans forkyndelse. På et møde, som blev afholdt dagen før Jesu afrejse til Kapernaum, blev det derfor besluttet, at han skulle

pågribes på grund af en religiøs anklage og stilles for retten af det jødiske råd. Derfor blev en kommission på seks hemmelige spioner udnævnt til at følge Jesus, observere hans ord og handlinger, og når de havde samlet tilstrækkelige beviser på lovbrud og blasfemi, skulle de vende tilbage til Jerusalem med deres rapport. Disse seks jøder indhentede den apostoliske gruppe, der talte omkring tredive, ved Jeriko, og under påskud af at ønske at blive disciple, sluttede de sig til Jesu familie af tilhængere og blev sammen med gruppen indtil begyndelsen af den anden prædiketur i Galilæa; hvorefter tre af dem vendte tilbage til Jerusalem for at aflægge rapport til ypperstepræsterne og Sanhedrinet.

147:6.3 (1654.2) Peter prædikede for den forsamlede folkemængde, da de gik over Jordan, og den følgende morgen gik de op ad floden mod Amathus. De ville fortsætte direkte til Kapernaum, men der var samlet så mange, at de blev her i tre dage, hvor de prædikede, underviste og døbte. De bevægede sig ikke hjemad før tidligt om sabbatsmorgenen den første dag i maj. Spionerne fra Jerusalem var sikre på, at de nu ville få deres første anklage mod Jesus—for sabbatsbrud—eftersom han havde formastet sig til at starte sin rejse på sabbatsdagen. Men de var dømt til at blive skuffede, for lige før de tog af sted, kaldte Jesus Andreas til sig og instruerede ham i at fortsætte en strækning på kun tusind meter, den lovlige jødiske sabbatsdagsrejse.

147:6.4 (1654.3) Men spionerne behøvede ikke at vente længe på deres mulighed for at anklage Jesus og hans medarbejdere for

sabbatsbrud. Da selskabet gik langs den smalle vej, var den bølgende hvede, som netop da var ved at modne, tæt på begge sider, og nogle af apostlene, som var sultne, plukkede det modne korn og spiste det. Det var almindeligt, at rejsende tog for sig af kornet, når de gik langs vejen, og derfor tænkte man ikke på, at det var forkert at gøre sådan. Men spionerne greb det som et påskud til at angribe Jesus. Da de så Andreas gnide kornet i sin hånd, gik de hen til ham og sagde: "Ved du ikke, at det er ulovligt at plukke og gnide kornet på sabbatsdagen?" Og Andreas svarede: "Men vi er sultne og gnider kun tilstrækkeligt til vores behov; og siden hvornår er det blevet syndigt at spise korn på sabbatsdagen?" Men farisæerne svarede: "I gør ikke noget forkert ved at spise, men I bryder loven ved at plukke og gnide kornet ud mellem jeres hænder; jeres Mester ville sikkert ikke godkende sådanne handlinger." Da sagde Andreas: "Men hvis det ikke er forkert at spise kornet, så er det vel næppe mere arbejde at gnide det ud mellem hænderne end at tygge kornet, som I tillader; hvorfor skændes I om sådanne bagateller?" Da Andreas antydede, at de var kværlanter, blev de forargede, og de skyndte sig tilbage til det sted, hvor Jesus gik og talte med Mattæus, og de protesterede og sagde: "Se, Mester, dine apostle gør det, som er ulovligt på sabbatsdagen; de plukker, gnider og spiser kornet. Vi er sikre på, at du vil befale dem at holde op." Og så sagde Jesus til anklagerne: "I er virkelig nidkære for loven, og I gør godt i at huske sabbatsdagen for at holde den hellig; men har I aldrig læst i Skriften, at en dag, da David var sulten, gik han og dem, der var sammen med ham, ind i Guds hus og spiste skuebrødene, som det ikke var tilladt for nogen at spise undtagen præsterne? og David gav også dette brød til dem, der

var sammen med ham. Og har du ikke læst i vores lov, at det er tilladt at gøre mange nødvendige ting på sabbatsdagen? Og skal jeg ikke, før dagen er omme, se jer spise det, som I har bragt med til dagens behov? Mine gode mænd, I gør klogt i at være nidkære for sabbatten, men I ville gøre bedre i at værne om jeres medmenneskers helbred og velbefindende. Jeg erklærer, at sabbatten blev skabt for mennesket og ikke mennesket for sabbatten. Og hvis I er til stede her hos os for at høre mine ord, så vil jeg åbent proklamere, at Menneskesønnen er herre selv over sabbatten.”

147:6.5 (1655.1) Farisæerne var forbløffede og forvirrede over hans ord om indsigt og visdom. Resten af dagen holdt de sig for sig selv og turde ikke stille flere spørgsmål.

147:6.6 (1655.2) Jesu modstand mod de jødiske traditioner og slaviske ceremonier var altid *positiv*. Den bestod i det, han gjorde, og i det, han bekræftede. Mesteren brugte ikke meget tid på negative fordømmelser. Han lærte, at de, der kender Gud, kan nyde friheden til at leve uden at bedrage sig selv med syndens licenser. Jesus sagde til apostlene: “Mænd, hvis I er oplyst af sandheden og virkelig ved, hvad I gør, er I velsignede; men hvis I ikke kender den guddommelige vej, er I uheldige og bryder allerede loven.”

7. Tilbage i kafarnaum

147:7.1 (1655.3) Det var omkring middagstid mandag den 3. maj, da Jesus og de tolv kom til Betsaida med båd fra Tarikæa. De rejste i båd for at undslippe dem, der rejste sammen med dem. Men næste dag havde de andre, inklusive de officielle spioner fra Jerusalem, igen fundet Jesus.

147:7.2 (1655.4) Tirsdag aften var Jesus i gang med en af sine sædvanlige timer med spørgsmål og svar, da lederen af de seks spioner sagde til ham: "Jeg talte i dag med en af Johannes disciple, som er her for at følge din undervisning, og vi kunne ikke forstå, hvorfor du aldrig befaler dine disciple at faste og bede, som vi farisæere faster, og som Johannes bad sine tilhængere om." Og Jesus svarede spørgeren med henvisning til en udtalelse af Johannes: "Faster brudekammerets sønner, mens brudgommen er hos dem? Så længe brudgommen er hos dem, kan de næppe faste. Men den tid kommer, hvor brudgommen skal tages bort, og i den tid vil brudekammerets børn uden tvivl faste og bede. At bede er naturligt for lysets børn, men at faste er ikke en del af Himmerigets evangelium. Husk på, at en klog skrædder ikke syr et stykke nyt og ukrympet stof på en gammel beklædningsgenstand, for at det ikke skal krympe, når det bliver vådt, og give et dårligere resultat. Man putter heller ikke ny vin i gamle vinskind, for at den nye vin ikke skal sprænge skindene, så både vinen og skindene går til grunde. Den kloge mand putter den nye vin i friske vinskind. Derfor viser mine disciple visdom ved ikke at bringe for meget af den gamle orden over i den nye lære om evangeliet om riget. Du, som har mistet din lærer, kan være berettiget til at faste for en tid. Faste kan være en passende del af

Moseloven, men i det kommende rige skal Guds sønner opleve frihed fra frygt og glæde i den guddommelige ånd.” Og da de hørte disse ord, blev Johannes’ disciple trøstet, mens farisæerne selv blev endnu mere forvirrede.

147:7.3 (1656.1) Så fortsatte Mesteren med at advare sine tilhørere mod at få den tanke, at al gammel lære skulle erstattes fuldstændigt af nye doktriner. Jesus sagde: “Det, der er gammelt og også *sandt*, skal forblive. På samme måde skal det, der er nyt, men falsk, forkastes. Men det, der er nyt og også sandt, skal I have tro og mod til at acceptere. Husk, at der står skrevet: “Forlad ikke en gammel ven, for det nye kan ikke sammenlignes med ham. Som ny vin er også en ny ven; hvis den bliver gammel, skal du drikke den med glæde.”

8. Den åndelige godhedens fest

147:8.1 (1656.2) Den aften, længe efter at de sædvanlige tilhørere havde trukket sig tilbage, fortsatte Jesus med at undervise sine apostle. Han begyndte denne særlige instruktion med at citere fra profeten Esajas:

147:8.2 (1656.3) “Hvorfor har I fastet? Af hvilken grund plager I jeres sjæle, mens I fortsætter med at finde glæde i undertrykkelse og glæde i uretfærdighed? Se, I faster for stridens og uenighedens skyld og for at slå med ondskabens knytnæve. Men I skal ikke faste på denne måde for at gøre jeres røst hørt i det høje.

147:8.3 (1656.4) “Er det sådan en faste, jeg har valgt—en dag, hvor en mand skal pine sin sjæl? Er det at bøje sit hoved som en busk, at krybe i sæk og aske? Vil du vove at kalde dette en faste og en acceptabel dag i Herrens øjne? Er dette ikke den faste, jeg burde vælge: at løse ondskabens bånd, at løse knuderne på tunge byrder, at lade de undertrykte gå fri og at bryde ethvert åg? Er det ikke at dele mit brød med de sultne og bringe dem, der er hjemløse og fattige, til mit hus? Og når jeg ser dem, der er nøgne, vil jeg klæde dem på.

147:8.4 (1656.5) “Da skal dit lys bryde frem som om morgenen, og dit helbred bare springe frem pludseligt. Din retfærdighed vil gå foran jer, mens Herrens herlighed skal bevogte dine spor. Så vil Herren svare, når du kalder på ham; når du græder, og han vil sige: Her er jeg. Og alt dette vil han gøre, hvis du afstå fra at undertrykke og fordømme, og fra forfængelighed. Faderen ønsker snarere at du deler dit hjerte med de sultne, og at du tjener de lidende sjæle; da skal jeres lys skinne i ubemærkethed, og endda dit mørke vil blive som højlys dag. Så Herren vil løbende føre dig; han vil tilfredsstille din sjæl og forny din styrke. Og du skal være som en vandrig have, som en kilde, hvis vand ikke svigter. Og de, der gør således vil genoprette den tabte herlighed; de skal opbygge grundlaget for mange generationer; de skal kaldes genopbygger af kollapsede vægge, genoprettere af sikre stier, som du kan leve på.”

147:8.5 (1656.6) Og langt ud på natten fortalte Jesus sine apostle sandheden om, at det var deres tro, der gjorde dem sikre i nutidens og fremtidens rige, og ikke deres sjæls lidelser eller kroppens faste. Han formanede apostlene til i det mindste at leve op til de gamle

profeters ideer og udtrykte håb om, at de ville komme langt videre end selv Esajas' og de ældre profeters idealer. Hans sidste ord den aften var: "Voks i nåde ved hjælp af den levende tro, der omfavner det faktum, at I er Guds sønner, samtidigt som den anerkender hvert menneske som en bror."

147:8.6 (1656.7) Klokken var over to om natten, da Jesus holdt op med at tale, og hver mand gik til sit sted for at sove.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 147](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 149](#) >>

Kapitel 148

Undervisning Af Evangelister I Betsaida

148:0.1 (1657.1) FRA DEN 3. maj til den 3. oktober år 28 e.Kr. opholdt Jesus og apostlene sig i Zebedæus' hjem i Betsaida. I løbet af denne fem måneders periode i tørtiden blev der holdt en enorm lejr ved havet nær Zebedæus' hus, som var blevet kraftigt udvidet for at kunne rumme Jesu voksende familie. Denne lejr ved havet, som var beboet af en konstant skiftende befolkning af sandhedssøgere, helbredelseskandidater og nysgerrige tilhængere, talte fra fem hundrede til femten hundrede. Denne teltby var under generalopsyn af David Zebedæus, assisteret af Alfæus-tvillingerne. Lejren var en model for orden og hygiejne såvel som for den generelle administration. De syge af forskellige typer blev adskilt og var under opsyn af en troende læge, en syrer ved navn Elman.

148:0.2 (1657.2) I hele denne periode tog apostlene ud at fiske mindst én dag om ugen og solgte deres fangst til David, så de kunne spise den i lejren ved havet. De således modtagne midler blev overdraget til

gruppekassen. De tolv fik lov til at tilbringe en uge ud af hver måned sammen med deres familier eller venner.

148:0.3 (1657.3) Mens Andreas fortsat havde det overordnede ansvar for de apostoliske aktiviteter, havde Peter det fulde ansvar for evangelisternes skole. Apostlene gjorde alle deres del for at undervise grupper af evangelister hver formiddag, og både lærere og elever underviste folket om eftermiddagen. Efter aftensmåltidet, fem aftener om ugen, afholdt apostlene spørgetimer til gavn for evangelisterne. En gang om ugen var Jesus formand for denne spørgetime og besvarede de tilbageværende spørgsmål fra tidligere sessioner.

148:0.4 (1657.4) I løbet af fem måneder kom og gik flere tusinde til denne lejr. Interesserede personer fra alle dele af det romerske imperium og fra landene øst for Eufrat var hyppigt til stede. Dette var den længstvarende og velorganiserede periode af Mesterens undervisning. Jesus' nærmeste familie tilbragte det meste af denne tid i enten Nazaret eller Kana.

148:0.5 (1657.5) Lejren blev ikke drevet som et fællesskab med fælles interesser, sådan som den apostoliske familie blev det. David Zebedæus styrede denne store teltby, så den blev et selvbærende foretagende, på trods af at ingen nogensinde blev afvist. Denne lejr i konstant forandring var en uundværlig del af Peters evangelistiske træningsskole.

1. En ny profetskole

148:1.1 (1657.6) Peter, James og Andreas var den komité, som Jesus havde udpeget til at bedømme ansøgere om optagelse på evangelistskolen. Alle racer og nationaliteter i den romerske verden og i Østen, helt op til Indien, var repræsenteret blandt eleverne i denne nye profetskole. Denne skole blev ledet efter planen om at lære og gøre. Hvad eleverne lærte om formiddagen, underviste de forsamlingen ved havet i om eftermiddagen. Efter aftensmaden diskuterede de uformelt både det, de havde lært om formiddagen, og det, de havde lært om eftermiddagen.

148:1.2 (1658.1) Hver af de apostolske lærere underviste, i henhold til deres egen opfattelse af rigets evangelium. De forsøgte ikke at undervise lige ens. Der var ingen standardiseret eller dogmatisk formulering af teologiske doktriner. Selv om de alle underviste den *samme* sandhed, præsenterede hver apostel sin egen fortolkning af Mesterens lære. Jesus gav sin støtte til denne præsentation af mangfoldigheden af de personlige erfaringer, i det der tilhørte himmelriget, og under spørgetimerne hver uge harmoniserede og koordinerede, han ufejlbarligt disse mange forskellige synspunkter på evangeliet. På trods af denne store grad af personlig frihed, når det kom til undervisning, havde Simon Peter tendens til at dominere teologien i skolen for evangelisterne. Ved siden af Peter, udøvede James Zebedæus den største personlige indflydelse.

148:1.3 (1658.2) De mere end hundrede evangelister, der blev oplært i løbet af disse fem måneder ved havet, repræsenterede det materiale, som (bortset fra Abner og Johannes' apostle) de senere halvfjerds

evangelielærere og -prædikanter blev hentet fra. Skolen af evangelister havde ikke alt til fælles i samme grad som de tolv.

148:1.4 (1658.3) Selvom disse evangelister underviste og prædikede evangeliet, døbte de ikke de troende, før de senere blev ordineret og bemyndiget af Jesus som de halvfjerds budbringere af riget. Kun syv af det store antal, der blev helbredt ved solnedgangsscenen på dette sted, var at finde blandt disse evangelistiske studerende. Adelssønnen fra Kapernaum var en af dem, der blev trænet til evangelisk tjeneste i Peters skole.

2. Sygehuset i Betsaida

148:2.1 (1658.4) I forbindelse med lejren ved havet organiserede og ledede den syriske læge Elman, med hjælp fra et korps på 25 unge kvinder og 12 mænd, i fire måneder, hvad der må betragtes som kongerigets første hospital. På dette sygehus, der lå en kort afstand syd for den største teltby, behandlede de de syge i overensstemmelse med alle kendte materielle metoder såvel som ved den åndelige praksis med bøn og trosopmuntring. Jesus besøgte de syge i denne lejr ikke mindre end tre gange om ugen og tog personlig kontakt til hver enkelt. Så vidt vi ved, skete der ingen såkaldte mirakler med overnaturlig helbredelse blandt de tusind plagede og syge mennesker, der gik fra denne sygeafdeling som forbedrede eller helbredte. Men langt de fleste af disse personer holdt ikke op med at proklamere, at Jesus havde helbredt dem.

148:2.2 (1658.5) Mange af de helbredelser, som Jesus udførte i forbindelse med sin tjeneste for Elmans patienter, lignede ganske rigtigt mirakler, men vi fik at vide, at de blot var sådanne forvandlinger af sind og ånd, som kan forekomme hos forventningsfulde og trosdominerede personer, der er under umiddelbar og inspirerende indflydelse af en stærk, positiv og velgørende personlighed, hvis tjeneste forviser frygt og ødelægger angst.

148:2.3 (1658.6) Elman og hans medarbejdere forsøgte at lære disse syge sandheden om “besættelse af onde ånder,” men de havde ikke megen succes. Troen på, at fysisk sygdom og mentale forstyrrelser kunne være forårsaget af, at en såkaldt uren ånd boede i den syges sind eller krop, var næsten universel.

148:2.4 (1659.1) I al sin kontakt med de syge og plagede, når det drejede sig om behandlingsteknik eller åbenbaring af de ukendte årsager til sygdom, så Jesus ikke bort fra de instruktioner, hans Paradisbroder Immanuel havde givet, før han begyndte på inkarnationen på Urantia. Ikke desto mindre lærte de, der tog sig af de syge, mange nyttige lektioner ved at observere den måde, hvorpå Jesus inspirerede de syge og lidende til tro og tillid.

148:2.5 (1659.2) Lejren blev opløst kort før sæsonen af forkølelser og feber accelererede.

3. Faderens anliggender

148:3.1 (1659.3) I hele denne periode holdt Jesus offentlige gudstjenester i lejren mindre end et dusin gange og talte kun én gang i synagogen i Kapernaum, den anden sabbat, før de tog af sted med de nyuddannede evangelister på deres anden offentlige forkyndelsestur i Galilæa.

148:3.2 (1659.4) Ikke siden sin dåb havde Mesteren været så meget alene som i denne periode af evangelisternes træningslejr i Betsaida. Hver gang en af apostlene vovede at spørge Jesus, hvorfor han var så meget fraværende fra deres midte, svarede han altid, at han var “i Faderens tjeneste.”

148:3.3 (1659.5) I disse fraværsperioder var Jesus kun ledsaget af to af apostlene. Han havde midlertidigt frigjort Peter, James og Johannes fra deres opgave som hans personlige ledsagere, så de også kunne deltage i arbejdet med at træne de nye evangelistkandidater, som talte mere end hundrede. Når Mesteren ønskede at gå op i bjergene i Faderens tjeneste, tilkaldte han to af apostlene, som var på fri fod, til at ledsage ham. På den måde fik hver af de tolv mulighed for tæt samvær og intim kontakt med Jesus.

148:3.4 (1659.6) Det er ikke blevet afsløret i forbindelse med denne beretning, men vi er blevet ledt til at antage, at Mesteren i mange af disse ensomme perioder i bjergene var i direkte og udøvende forbindelse med mange af sine øverste ledere af universets anliggender. Lige siden tiden omkring hans dåb var denne inkarnerede suveræn i vores univers blevet mere og mere bevidst aktiv i ledelsen af visse faser af universets administration. Og vi har altid været af den opfattelse, at han på en eller anden måde, som ikke

blev afsløret for hans nærmeste medarbejdere, i disse uger med nedsat deltagelse i jordens anliggender var engageret i ledelsen af de høje åndelige intelligenser, som havde til opgave at styre et enormt univers, og at mennesket Jesus valgte at betegne sådanne aktiviteter fra hans side som at være "i sin Faders tjeneste."

148:3.5 (1659.7) Mange gange, når Jesus var alene i timevis, men når to af hans apostle var i nærheden, observerede de, at hans ansigtstræk undergik hurtige og mangfoldige forandringer, selvom de ikke hørte ham tale ord. De observerede heller ikke nogen synlig manifestation af himmelske væsener, som kunne have været i kommunikation med deres Mester, sådan som nogle af dem var vidne til ved en senere lejlighed.

4. Ondskab, synd og uretfærdighed

148:4.1 (1659.8) Det var Jesu vane to aftener hver uge at holde særlige samtaler med personer, der ønskede at tale med ham, i et bestemt afsides og beskyttet hjørne af Zebedæus' have. Ved en af disse private aftensamtaler stillede Thomas Mesteren dette spørgsmål: "Hvorfor er det nødvendigt for mennesker at blive født af ånden for at komme ind i riget? Er genfødsel nødvendig for at undslippe den ondes kontrol? Mester, hvad er det onde?" Da Jesus hørte disse spørgsmål, sagde han til Thomas:

148:4.2 (1660.1) “Begå ikke den fejl at forveksle *ondskab* med den *onde*, eller rettere den *uretfærdige*. Ham, som I kalder den onde, er egenkærlighedens søn, den høje administrator, som bevidst gjorde oprør mod min Faders og hans loyale sønners styre. Men jeg har allerede besejret disse syndige oprørere. Gør dig disse forskellige holdninger til Faderen og hans univers klart for dit sind. Glem aldrig disse love for forholdet til Faderens vilje:

148:4.3 (1660.2) “Ondskab er den ubevidste eller utilsigtede overtrædelse af den guddommelige lov, Faderens vilje. Ondskab er ligeledes målet for den ufuldkomne lydighed mod Faderens vilje.

148:4.4 (1660.3) “Synd er den bevidste og forsætlige overtrædelse af den guddommelige lov, Faderens vilje. Synd er graden af uvilje mod at blive guddommeligt ledet og åndeligt vejledt.

148:4.5 (1660.4) “Uretfærdighed er den forsætlige, beslutsomme og vedholdende overtrædelse af den guddommelige lov, Faderens vilje. Uretfærdighed er målet for den fortsatte afvisning af Faderens kærlige plan for personlighedens overlevelse og Sønnernes barmhjertige tjeneste for frelse.

148:4.6 (1660.5) “Af natur, før åndens genfødsel, er det dødelige menneske underlagt iboende onde tendenser, men sådanne naturlige ufuldkommenheder i opførsel er hverken synd eller misgerning. Det dødelige menneske er lige begyndt på sin lange opstigning til Faderens fuldkommenhed i Paradis. At være ufuldkommen eller delvis i sin naturlige begavelse er ikke syndigt. Mennesket er ganske vist underlagt det onde, men det er på ingen måde barn af den onde, medmindre det bevidst og med overlæg har valgt syndens vej og et

liv i uretfærdighed. Ondskab er iboende i denne verdens naturlige orden, men synd er en holdning af bevidst oprør, som blev bragt til denne verden af dem, der faldt fra det åndelige lys til det grove mørke.

148:4.7 (1660.6) “Du er forvirret, Thomas, af grækernes doktriner og persernes fejltagelser. Du forstår ikke forholdet mellem ondskab og synd, fordi du ser menneskeheden som noget, der begyndte på jorden med en perfekt Adam og hurtigt degenererede gennem synd til menneskets nuværende beklagelige tilstand. Men hvorfor nægter du at forstå betydningen af den beretning, der afslører, hvordan Kain, Adams søn, drog over til landet Nod og der fik sig en kone? Og hvorfor nægter du at fortolke betydningen af den beretning, der skildrer, hvordan Guds sønner fandt sig hustruer blandt menneskenes døtre?

148:4.8 (1660.7) “Mennesket er ganske vist af natur ondt, men ikke nødvendigvis syndigt. Den nye fødsel—åndsdåben—er afgørende for befrielsen fra det onde og nødvendig for at få adgang til Himmeriget, men intet af dette forringer den kendsgerning, at mennesket er Guds søn. Denne iboende tilstedeværelse af potentiel ondskab betyder heller ikke, at mennesket på en eller anden mystisk måde er fremmedgjort fra Faderen i himlen, så det som en fremmed, udlænding eller stedbarn på en eller anden måde skal søge om lovlig adoption af Faderen. Alle sådanne forestillinger udspringer for det første af din misforståelse af Faderen og for det andet af din uvidenhed om menneskets oprindelse, natur og skæbne.

148:4.9 (1660.8) “Grækerne og andre har lært jer, at mennesket stiger ned fra guddommelig fuldkommenhed støt ned mod glemsel eller ødelæggelse; jeg er kommet for at vise, at mennesket, ved at træde ind i riget, stiger sikkert og vist op til Gud og guddommelig fuldkommenhed. Ethvert væsen, der på nogen måde ikke lever op til de guddommelige og åndelige idealer i den evige Faders vilje, er potentielt ondt, men sådanne væsener er på ingen måde syndige, og slet ikke uretfærdige.

148:4.10 (1661.1) “Thomas, har du ikke læst om dette i Skriften, hvor der står skrevet: ‘I er børn af Herren jeres Gud.’ ‘Jeg vil være hans far, og han skal være min søn.’ ‘Jeg har udvalgt ham til at være min søn—jeg vil være hans far.’ ‘Hent mine sønner fra det fjerne og mine døtre fra jordens ende, hver eneste, der kaldes ved mit navn, for jeg har skabt dem til min ære.’ ‘I er sønner af den levende Gud.’ ‘De, der har Guds ånd, er i sandhed Guds sønner.’ Mens der er en materiel del af den menneskelige far i det naturlige barn, er der en åndelig del af den himmelske far i enhver troende barn af riget.”

148:4.11 (1661.2) Alt dette og meget mere sagde Jesus til Thomas, og meget af det forstod apostlen, selvom Jesus formanede ham til “ikke at tale med de andre om disse ting, før jeg er vendt tilbage til Faderen.” Og Thomas nævnte ikke denne samtale før efter, at Mesteren var gået bort fra denne verden.

5. Formålet med lidelse

148:5.1 (1661.3) Ved et andet af disse private interviews i haven spurgte Nataniel Jesus: “Mester, selvom jeg begynder at forstå, hvorfor du nægter at praktisere helbredelse uden forskel, kan jeg stadig ikke forstå, hvorfor den kærlige Fader i himlen tillader så mange af sine børn på jorden at lide så mange lidelser.” Mesteren svarede Nataniel og sagde:

148:5.2 (1661.4) “Nataniel, du og mange andre er så forvirrede, fordi I ikke forstår, hvordan den naturlige orden i denne verden så mange gange er blevet forstyrret af visse oprørske forræderes syndige eventyr mod Faderens vilje. Og jeg er kommet for at gøre en begyndelse på at bringe disse ting i orden. Men det vil kræve mange tidsaldre at genoprette denne del af universet til de tidligere stier og dermed befri menneskenes børn fra syndens og oprørets ekstra byrder. Tilstedeværelsen af ondskab alene er tilstrækkelig test for menneskets opstigning—synd er ikke afgørende for overlevelse.

148:5.3 (1661.5) “Men, min søn, du skal vide, at Faderen ikke med vilje plager sine børn. Mennesket nedkalder unødvendig lidelse over sig selv som et resultat af dets vedholdende afvisning af at vandre på den guddommelige viljes bedre veje. Lidelse er et potentiale i det onde, men meget af det er skabt af synd og uretfærdighed. Mange usædvanlige begivenheder har fundet sted i denne verden, og det er ikke mærkeligt, at alle tænkende mennesker bliver forvirrede over de scener af lidelse og modgang, som de er vidner til. Men én ting kan du være sikker på: Faderen sender ikke lidelse som en vilkårlig straf for forseelser. Ondskabens ufuldkommenheder og handicap er iboende; syndens straffe er uundgåelige; de ødelæggende

konsekvenser af uretfærdighed er ubønhørlige. Mennesket bør ikke bebrejde Gud for de lidelser, som er det naturlige resultat af det liv, det vælger at leve; ej heller bør mennesket klage over de oplevelser, som er en del af livet, som det leves i denne verden. Det er Faderens vilje, at det dødelige menneske skal arbejde ihærdigt og konsekvent på at forbedre sin tilværelse på jorden. Intelligent anvendelse ville gøre det muligt for mennesket at overvinde meget af sin jordiske elendighed.

148:5.4 (1662.1) “Nataniel, det er vores mission at hjælpe mennesker med at løse deres åndelige problemer og på den måde sætte gang i deres sind, så de kan blive bedre forberedt og inspireret til at gå i gang med at løse deres mangfoldige materielle problemer. Jeg kender til din forvirring, når du har læst skrifterne. Alt for ofte har der hersket en tendens til at tilskrive Gud ansvaret for alt, som det uvidende menneske ikke forstår. Faderen er ikke personligt ansvarlig for alt det, du måske ikke forstår. Tvivl ikke på Faderens kærlighed, bare fordi en af hans retfærdige og kloge love tilfældigvis rammer dig, fordi du uskyldigt eller bevidst har overtrådt en sådan guddommelig forordning.

148:5.5 (1662.2) “Men, Nataniel, der er meget i Skriften, som ville have oplyst dig, hvis du bare havde læst med dømmekraft. Husker du ikke, at der står skrevet: ‘Min søn, foragt ikke Herrens tugt, og bliv ikke træt af hans tugt, for den, Herren elsker, tugter han, ligesom en far tugter den søn, han har glæde af.’ ‘Herren plager ikke frivilligt.’ ‘Før jeg blev plaget, kom jeg på afveje, men nu holder jeg loven. Lidelse var godt for mig, så jeg derved kunne lære de guddommelige

vedtægter.’ ‘Jeg kender dine sorger. Den evige Gud er din tilflugt, og nedenunder er de evige arme.’ ‘Herren er også en tilflugt for de undertrykte, en havn af hvile i tider med problemer.’ ‘Herren vil styrke ham på lidelsens seng, Herren vil ikke glemme den syge.’ ‘Som en far er barmhjertig mod sine børn, sådan er Herren barmhjertig mod dem, der frygter ham. Han kender din krop; han husker, at du er støv.’ ‘Han helbreder dem, der har et knust hjerte, og forbinder deres sår.’ ‘Han er den fattiges håb, den nødlidendes styrke i hans nød, en tilflugt fra stormen og en skygge fra den ødelæggende hede.’ ‘Han giver kraft til de svage, og til dem, der ikke har nogen magt, øger han styrken.’ ‘Et knust siv knækker han ikke, og det rygende hør slukker han ikke.’ ‘Når du går gennem lidelsens vande, vil jeg være med dig, og når modgangens floder flyder over dig, vil jeg ikke forlade dig.’ ‘Han har sendt mig for at forbinde dem, der har et knust hjerte, for at forkynde frihed for dem, der er i fangenskab, og for at trøste alle, der sørger.’ ‘Der er forbedring i lidelse; lidelse springer ikke ud af støvet.’”

6. Misforståelsen om lidelse— Talen om job

148:6.1 (1662.3) Det var den samme aften i Betsaida, at Johannes også spurgte Jesus, hvorfor så mange tilsyneladende uskyldige mennesker

led af så mange sygdomme og oplevede så mange lidelser. I sit svar på Johannes' spørgsmål sagde Mesteren blandt mange andre ting:

148:6.2 (1662.4) “Min søn, du forstår ikke betydningen af modgang eller lidelsens mission. Har du ikke læst den semitiske litteraturs mesterværk—Skriftens historie om Jobs lidelser? Husker du ikke, hvordan denne vidunderlige lignelse begynder med en opremsning af Herrens tjeners materielle velstand? Du husker vel, at Job var velsignet med børn, rigdom, værdighed, position, helbred og alt andet, som mennesker værdsætter i dette timelige liv. Ifølge Abrahams børns hævdvundne lære var en sådan materiel velstand et tilstrækkeligt bevis på guddommelig gunst. Men sådanne materielle besiddelser og sådan timelig velstand er ikke tegn på Guds gunst. Min Far i himlen elsker de fattige lige så meget som de rige; han tager ikke hensyn til personer.

148:6.3 (1663.1) “Selvom overtrædelse af den guddommelige lov før eller siden efterfølges af straffens høst, og selvom mennesker i sidste ende høster, hvad de sår, bør du alligevel vide, at menneskelig lidelse ikke altid er en straf for forudgående synd. Både Job og hans venner fandt ikke det sande svar på deres rådvildhed. Og med det lys, du nu nyder, ville du næppe tildele hverken Satan eller Gud de roller, de spiller i denne unikke lignelse. Selvom Job ikke gennem lidelse fandt løsningen på sine intellektuelle problemer eller løsningen på sine filosofiske vanskeligheder, opnåede han store sejre; selv i lyset af sammenbruddet af hans teologiske forsvar steg han op til de åndelige højder, hvor han oprigtigt kunne sige: “Jeg afskyr mig selv”; så blev

der givet ham frelsen i et *syn af Gud*. Så selv gennem misforstået lidelse steg Job op til det overmenneskelige plan af moralsk forståelse og åndelig indsigt. Når den lidende tjener får en vision af Gud, følger der en fred i sjælen, som overgår al menneskelig forståelse.

148:6.4 (1663.2) “Den første af Jobs venner, Elifaz, formanede den lidende til i sine lidelser at udvise den samme tapperhed, som han havde foreskrevet for andre i sine velmagtsdage. Denne falske trøster sagde: ‘Stol på din religion, Job; husk, at det er de ugudelige og ikke de retfærdige, der lider. Du må have fortjent denne straf, ellers ville du ikke være plaget. Du ved godt, at intet menneske kan være retfærdigt i Guds øjne. Du ved, at de ugudelige aldrig rigtig har fremgang. Under alle omstændigheder synes mennesket at være forudbestemt til problemer, og måske straffer Herren dig kun for dit eget bedste.’ Ikke underligt, at stakkels Job ikke fik megen trøst ud af en sådan fortolkning af problemet med menneskelig lidelse.

148:6.5 (1663.3) “Men rådet fra hans anden ven, Bildad, var endnu mere deprimerende, selv om det var fornuftigt set ud fra den dengang accepterede teologi. Bildad sagde: ‘Gud kan ikke være uretfærdig. Dine børn må have været syndere, siden de gik til grunde; du må have taget fejl, ellers ville du ikke være så plaget. Og hvis du virkelig er retfærdig, vil Gud helt sikkert udfri dig fra dine lidelser. Du bør lære af historien om Guds omgang med mennesker, at den Almægtige kun tilintetgør de ugudelige.’

148:6.6 (1663.4) “Og så husker du, hvordan Job svarede sine venner og sagde: ‘Jeg ved godt, at Gud ikke hører mit råb om hjælp. Hvordan

kan Gud være retfærdig og på samme tid så totalt ignorere min uskyld? Jeg er ved at lære, at jeg ikke kan få nogen tilfredsstillelse ved at appellere til den Almægtige. Kan du ikke se, at Gud tolererer de ondes forfølgelse af de gode? Og eftersom mennesket er så svagt, hvilken chance har det så for at blive taget i betragtning af en almægtig Gud? Gud har skabt mig, som jeg er, og når han så vender sig mod mig, er jeg forsvarsløs. Og hvorfor har Gud nogensinde skabt mig til at lide på denne elendige måde?’

148:6.7 (1663.5) “Og hvem kan anfægte Jobs holdning i lyset af hans venners råd og de fejlagtige ideer om Gud, som optog hans eget sind? Kan du ikke se, at Job længtes efter en *menneskelig* Gud, at han hungrede efter at kommunikere med et guddommeligt væsen, som kender menneskets dødelige tilstand og forstår, at den retfærdige ofte må lide i uskyld som en del af dette første liv i den lange opstigning til Paradis? Derfor er Menneskesønnen kommet ud fra Faderen for at leve et sådant liv i kødet, at han vil være i stand til at trøste og hjælpe alle dem, der fremover skal udholde Jobs lidelser.

148:6.8 (1663.6) “Jobs tredje ven, Zofar, talte så endnu mindre trøstende ord, da han sagde: ‘Du er tåbelig at påstå, at du er retfærdig, når du er så plaget. Men jeg indrømmer, at det er umuligt at forstå Guds veje. Måske er der et skjult formål med al din elendighed.’ Og da Job havde lyttet til alle sine tre venner, appellerede han direkte til Gud om hjælp og påberåbte sig det faktum, at ‘mennesket, født af en kvinde, har få dage og er fuld af problemer.’

148:6.9 (1664.1) “Så begyndte den anden session med hans venner. Elifaz blev mere streng, anklagende og sarkastisk. Bildad blev forarget over

Jobs foragt for sine venner. Zofar gentog sine melankolske råd. Job var på dette tidspunkt blevet afskyet af sine venner og appellerede igen til Gud, og nu appellerede han til en retfærdig Gud mod uretfærdighedens Gud, som var legemliggjort i hans venners filosofi og endda i hans egen religiøse holdning. Dernæst søgte Job tilflugt i trøsten om et fremtidigt liv, hvor uretfærdighederne i den jordiske eksistens kan blive mere retfærdigt udbedret. Manglende hjælp fra mennesker driver Job til Gud. Derefter følger den store kamp i hans hjerte mellem tro og tvivl. Endelig begynder det lidende menneske at se livets lys; hans plagede sjæl stiger til nye højder af håb og mod; han kan lide videre og endda dø, men hans oplyste sjæl udstøder nu triumfens råb: 'Min Forløser lever!'

148:6.10 (1664.2) "Job havde helt ret, da han udfordrede doktrinen om, at Gud plager børn for at straffe deres forældre. Job var altid klar til at indrømme, at Gud er retfærdig, men han længtes efter en sjælstilfredsstillende åbenbaring af den eviges personlige karakter. Og det er vores mission på jorden. Lidende dødelige skal ikke længere nægtes den trøst, det er at kende Guds kærlighed og forstå barmhjertigheden fra Faderen i himlen. Mens Guds tale fra hvirvelvinden var et majestætisk koncept for den dag, den blev ytret, har I allerede lært, at Faderen ikke åbenbarer sig på den måde, men at han snarere taler i det menneskelige hjerte som en stille, lille stemme, der siger: 'Dette er vejen; gå den.' Forstår du ikke, at Gud bor i dig, at han er blevet, hvad du er, for at han kan gøre dig til, hvad han er!"

148:6.11 (1664.3) Så kom Jesus med denne afsluttende udtalelse: “Faderen i himlen plager ikke frivilligt menneskenes børn. Mennesket lider for det første under tidens ulykker og ufuldkommenhederne i det onde ved en umoden fysisk eksistens. Dernæst lider det under de ubønhørlige konsekvenser af synd—overtrædelse af livets og lysets love. Og endelig høster mennesket høsten af sin egen uretfærdige vedholdenhed i oprøret mod himlens retfærdige styre på jorden. Men menneskets elendighed er ikke et *personligt* besøg af den guddommelige dom. Mennesket kan, og vil, gøre meget for at mindske sine timelige lidelser. Men bliv én gang for alle befriet fra den overtro, at Gud plager mennesket på den ondes foranledning. Læs Jobs Bog for at opdage, hvor mange forkerte forestillinger om Gud selv gode mennesker kan have; og læg så mærke til, hvordan selv den smerteligt plagede Job fandt trøstens og frelsens Gud på trods af sådanne fejlagtige læresætninger. Til sidst gennembrød hans tro lidelsens skyer for at skelne livets lys, der strømmede ud fra Faderen som helbredende barmhjertighed og evig retfærdighed.”

148:6.12 (1664.4) Johannes grublede over disse ord i sit hjerte i mange dage. Hele hans efterliv blev markant ændret som følge af denne samtale med Mesteren i haven, og han gjorde senere meget for at få de andre apostle til at ændre deres syn på kilden til, naturen af og formålet med almindelige menneskelige lidelser. Men Johannes talte aldrig om denne konference, før Mesteren var gået bort.

7. Manden med den visne hånd

148:7.1 (1664.5) Den anden sabbat, før apostlene og det nye korps af evangelister tog af sted på den anden prædikenturné i Galilæa, talte Jesus i synagogen i Kapernaum om “glæden ved at leve retskaffent.” Da Jesus var færdig med at tale, stimlede en stor gruppe af lemlæstede, halte, syge og plagede sammen omkring ham for at søge helbredelse. I denne gruppe var også apostlene, mange af de nye evangelister og de farisæiske spioner fra Jerusalem. Overalt, hvor Jesus gik hen (undtagen når han var i bjergene for at arbejde for sin far), var de seks spioner fra Jerusalem sikre på at følge med.

148:7.2 (1665.1) Lederen af de spionerende farisæere fik, da Jesus stod og talte til folket, en mand med en vissen hånd til at komme hen til ham og spørge, om det var lovligt at blive helbredt på sabbatsdagen, eller om han skulle søge hjælp en anden dag. Da Jesus så manden, hørte hans ord og forstod, at han var sendt af farisæerne, sagde han: “Kom frem, mens jeg stiller dig et spørgsmål. Hvis du havde et får, og det faldt i et hul på sabbatsdagen, ville du så række ned, gribe fat i det og løfte det op? Er det lovligt at gøre sådan noget på sabbatsdagen?” Og manden svarede: “Ja, Mester, det ville være lovligt således at gøre godt på sabbatsdagen.” Da sagde Jesus og talte til dem alle: “Jeg ved, hvorfor I har sendt denne mand til mig. I ville finde anledning til anstød i mig, hvis I kunne friste mig til at vise barmhjertighed på sabbatsdagen. I stilhed blev I alle enige om, at det var lovligt at løfte det ulykkelige får op af hullet, selv på sabbatten, og jeg kalder jer til vidne på, at det er lovligt at udvise næstekærlighed på sabbatten, ikke kun over for dyr, men også over for mennesker. Hvor meget mere værdifuldt er et menneske end et får! Jeg forkynnder, at det er

lovligt at gøre godt mod mennesker på sabbatsdagen.” Og mens de alle stod tavse foran ham, sagde Jesus til manden med den visne hånd: “Stå heroppe ved min side, så alle kan se dig. Og for at du nu skal vide, at det er min Faders vilje, at du skal gøre godt på sabbatsdagen, hvis du har troen til at blive helbredt, beder jeg dig række hånden ud.”

148:7.3 (1665.2) Og da denne mand strakte sin visne hånd ud, blev den hel igen. Folk havde lyst til at vende sig mod farisæerne, men Jesus bad dem om at være rolige og sagde: “Jeg har lige fortalt jer, at det er lovligt at gøre godt på sabbatten for at redde liv, men jeg har ikke bedt jer om at gøre skade og give efter for lysten til at dræbe.” De vrede farisæere gik deres vej, og selv om det var sabbat, skyndte de sig straks til Tiberias og rådførte sig med Herodes og gjorde alt, hvad de kunne, for at vække hans fordomme og sikre sig herodianerne som allierede mod Jesus. Men Herodes nægtede at gribe ind over for Jesus og rådede dem til at tage deres klager med til Jerusalem.

148:7.4 (1665.3) Dette er det første tilfælde af et mirakel, som Jesus udførte som svar på en udfordring fra sine fjender. Og Mesteren udførte dette såkaldte mirakel, ikke som en demonstration af sin helbredende kraft, men som en effektiv protest mod at gøre religionens sabbatshvile til en veritabel trældom af meningsløse restriktioner for hele menneskeheden. Denne mand vendte tilbage til sit arbejde som stenhugger og viste sig at være en af dem, hvis helbredelse blev efterfulgt af et liv i taknemmelighed og retfærdighed.

8. Sidste uge i betsaida

148:8.1 (1665.4) Den sidste uge af opholdet i Betsaida blev spionerne i Jerusalem meget splittede i deres holdning til Jesus og hans lære. Tre af disse farisæere var meget imponerede over, hvad de havde set og hørt. I Jerusalem gik Abraham, et ungt og indflydelsesrigt medlem af Sanhedrinet, offentligt ind for Jesu lære og blev døbt i Siloadammen af Abner. Hele Jerusalem var oprørt over denne begivenhed, og budbringere blev straks sendt til Betsaida for at tilbagekalde de seks farisæere, der havde spioneret.

148:8.2 (1666.1) Den græske filosof, som havde vundet riget på den forrige tur til Galilæa, vendte tilbage med nogle velhavende jøder fra Alexandria, og endnu en gang inviterede de Jesus til at komme til deres by med det formål at etablere en fælles skole for filosofi og religion samt en sygeafdeling for de syge. Men Jesus afslog høfligt invitationen.

148:8.3 (1666.2) Omkring dette tidspunkt ankom der en tranceprofet fra Bagdad til Betsaida-lejren, en Kirmeth. Denne formodede profet havde særegne syner, når han var i trance, og drømte fantastiske drømme, når hans søvn blev forstyrret. Han skabte en del uro i lejren, og Simon Zelotes var tilhænger af en ret hårdhændet behandling af den selvbedrageriske bedrager, men Jesus greb ind og gav ham fuld handlefrihed i et par dage. Alle, der hørte hans

prædikener, erkendte snart, at hans lære ikke var sund i forhold til evangeliet om riget. Han vendte snart tilbage til Bagdad og tog kun et halvt dusin ustabile og uberegnelige sjæle med sig. Men før Jesus gik i forbøn for Bagdad-profeten, havde David Zebedæus med hjælp fra en selvbestaltet komité taget Kirmeth med ud i søen og efter gentagne gange at have kastet ham i vandet rådet ham til at tage af sted—for at organisere og bygge sin egen lejr.

148:8.4 (1666.3) På samme dag blev Beth-Marion, en fønikisk kvinde, så fanatisk, at hun blev vanvittig, og efter næsten at være druknet i forsøget på at gå på vandet, blev hun sendt væk af sine venner.

148:8.5 (1666.4) Den nye konvertit fra Jerusalem, farisæeren Abraham, gav alle sine verdslige ejendele til den apostoliske skat, og dette bidrag gjorde det i høj grad muligt straks at sende de hundrede nyuddannede evangelister af sted. Andreas havde allerede meddelt, at lejren skulle lukkes, og alle forberedte sig på enten at tage hjem eller at følge evangelisterne til Galilæa.

9. Helbredelsen af den lamme

148:9.1 (1666.5) Fredag eftermiddag den 1. oktober, da Jesus holdt sit sidste møde med apostlene, evangelisterne og de andre ledere i den opløste lejr, og med de seks farisæere fra Jerusalem siddende på forreste række i denne forsamling i det rummelige og udvidede forværelse i Zebedæus' hjem, skete der en af de mærkeligste og mest

unikke episoder i hele Jesu liv på jorden. Mesteren talte på dette tidspunkt, mens han stod i dette store rum, som var blevet bygget for at kunne rumme disse forsamlinger i regntiden. Huset var helt omgivet af en stor menneskemængde, som spidsede ører for at opfange en del af Jesu tale.

148:9.2 (1666.6) Mens huset således var fyldt med mennesker og helt omgivet af ivrige tilhørere, blev en mand, der længe havde været lammet, båret ned fra Kapernaum på en lille briks af sine venner. Den lamme havde hørt, at Jesus var ved at forlade Betsaida, og efter at have talt med stenhuggeren Aron, som for nylig var blevet helbredt, besluttede han sig for at blive båret ind til Jesus, hvor han kunne søge helbredelse. Hans venner forsøgte at komme ind i Zebedæus' hus ad både for- og bagdøren, men der var for mange mennesker samlet. Men den lamme nægtede at acceptere nederlaget; han bad sine venner om at skaffe stiger, så de kunne komme op på taget af det rum, hvor Jesus talte, og efter at have løsnet tagstenene sænkede de modigt den syge mand ned på hans briks med reb, indtil den lidende hvilede på gulvet lige foran Mesteren. Da Jesus så, hvad de havde gjort, holdt han op med at tale, mens de, der var sammen med ham i rummet, undrede sig over den syge mands og hans venners udholdenhed. Den lamme sagde: "Mester, jeg vil ikke forstyrre din undervisning, men jeg er fast besluttet på at blive helbredt. Jeg er ikke som dem, der modtog helbredelse og straks glemte din undervisning. Jeg ønsker at blive rask, så jeg kan tjene i Himmeriget." På trods af at denne mands lidelse var blevet påført ham af hans eget forkerte liv, så Jesus hans tro og sagde til den

lamme: “Søn, frygt ikke; dine synder er tilgivet. Din tro skal frelse dig.”

148:9.3 (1667.1) Da farisæerne fra Jerusalem sammen med andre skriftkloge og lovkloge, som sad sammen med dem, hørte denne udtalelse fra Jesus, begyndte de at sige til sig selv: “Hvor vover denne mand at tale sådan? Forstår han ikke, at sådanne ord er blasfemi? Hvem andre end Gud kan tilgive synd?” Jesus mærkede i sin ånd, at de ræsonnerede sådan i deres egne tanker og indbyrdes, og han talte til dem og sagde: “Hvorfor ræsonnerer I sådan i jeres hjerter? Hvem er I, at I sætter jer til doms over mig? Hvad forskel gør det, om jeg siger til denne lamme: Dine synder er tilgivet, eller om du rejser dig op, tager din seng og går? Men for at I, der er vidner til alt dette, endelig skal vide, at Menneskesønnen har myndighed og magt på jorden til at tilgive synder, vil jeg sige til denne lidende mand: Stå op, tag din seng og gå til dit eget hus.” Og da Jesus havde sagt dette, rejste den lamme sig, og da de gjorde plads til ham, gik han ud foran dem alle. Og de, der så dette, blev forbløffede. Peter lod forsamlingen gå, mens mange bad og lovpriste Gud og bekendte, at de aldrig før havde set så mærkelige ting ske.

148:9.4 (1667.2) Og det var omkring dette tidspunkt, at budbringerne fra Sanhedrin ankom for at bede de seks spioner om at vende tilbage til Jerusalem. Da de hørte denne besked, faldt de i alvorlig debat med hinanden; og efter at de havde afsluttet deres diskussioner, vendte lederen og to af hans medarbejdere tilbage med budbringerne til Jerusalem, mens tre af de udspionerende farisæere bekendte troen

på Jesus og straks gik til søen, blev døbt af Peter og fik fællesskab med apostlene som børn af riget.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 148](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 150](#) >>

Kapitel 149

Den Anden Prædiketur

149:0.1 (1668.1) DEN anden offentlige forkyndelsestur i Galilæa begyndte søndag den 3. oktober år 28 e.Kr. og fortsatte i næsten tre måneder og sluttede den 30. december. Jesus og hans tolv apostle deltog i denne indsats, assisteret af det nyligt rekrutterede korps af 117 evangelister og af mange andre interesserede personer. På denne tur besøgte de Gadara, Ptolemais, Jafia, Dabaritta, Megiddo, Jizreel, Scythopolis, Tارية, Hippos, Gamala, Betsaida-Julias og mange andre byer og landsbyer.

149:0.2 (1668.2) Før afrejsen denne søndag morgen bad Andreas og Peter Jesus om at give den endelige befaling til de nye evangelister, men Mesteren afslog og sagde, at det ikke var hans opgave at gøre de ting, som andre kunne udføre på en acceptabel måde. Efter behørig overvejelse blev det besluttet, at James Zebedee skulle give opgaven. Ved afslutningen af James' bemærkninger sagde Jesus til evangelisterne: "Gå nu ud og udfør det arbejde, som I har fået til

opgave, og senere, når I har vist jer kompetente og trofaste, vil jeg ordinere jer til at forkynde evangeliet om riget.”

149:0.3 (1668.3) På denne tur var det kun James og Johannes, der rejste med Jesus. Peter og de andre apostle tog hver omkring et dusin af evangelisterne med sig og holdt tæt kontakt med dem, mens de fortsatte deres arbejde med at prædike og undervise. Så snart de troende var parate til at træde ind i riget, ville apostlene forestå dåben. Jesus og hans to ledsagere rejste meget i løbet af disse tre måneder og besøgte ofte to byer på én dag for at observere evangelisternes arbejde og opmuntre dem i deres bestræbelser på at etablere riget. Hele denne anden forkyndelsestur var først og fremmest et forsøg på at give dette korps af 117 nyuddannede evangelister praktisk erfaring.

149:0.4 (1668.4) I hele denne periode og efterfølgende, indtil Jesus og de tolv tog til Jerusalem, opretholdt David Zebedæus et permanent hovedkvarter for rigets arbejde i sin fars hus i Betsaida. Det var knudepunktet for Jesu arbejde på jorden og relæstationen for den budbringertjeneste, som David udførte mellem arbejderne i forskellige dele af Palæstina og de tilstødende regioner. Han gjorde alt dette på eget initiativ, men med Andreas' godkendelse. David ansatte fyrre til halvtreds budbringere i denne efterretningsafdeling af rigets hurtigt voksende og ekspanderende arbejde. Mens han arbejdede på denne måde, forsørgede han sig selv delvist ved at bruge noget af sin tid på sit gamle arbejde som fisker.

1. Jesus udbredte berømmelse

149:1.1 (1668.5) Da lejren i Betsaida var blevet opløst, havde Jesu ry, især som helbreder, spredt sig til alle dele af Palæstina og gennem hele Syrien og de omkringliggende lande. I flere uger efter at de havde forladt Betsaida, blev de syge ved med at komme, og når de ikke fandt Mesteren, gik de på jagt efter ham, når de havde hørt fra David, hvor han var. På denne tur udførte Jesus ikke bevidst nogen såkaldte helbredelsesmirakler. Ikke desto mindre fandt masser af syge tilbage til sundhed og lykke som et resultat af den genopbyggende kraft i den intense tro, som fik dem til at søge helbredelse.

149:1.2 (1669.1) Omkring tidspunktet for denne mission—og i resten af Jesu liv på jorden—begyndte der at ske en række besynderlige og uforklarlige helbredelsesfænomener. I løbet af denne tre måneder lange tur fik mere end hundrede mænd, kvinder og børn fra Judæa, Idumæa, Galilæa, Syrien, Tyrus og Sidon og fra den anden side af Jordan denne ubevidste helbredelse af Jesus, og da de vendte tilbage til deres hjem, bidrog de til at udvide Jesu berømmelse. Og det gjorde de på trods af, at Jesus, hver gang han observerede et af disse tilfælde af spontan helbredelse, direkte pålagde modtageren at “ikke fortælle det til nogen.”

149:1.3 (1669.2) Det blev aldrig afsløret for os, hvad der skete i disse tilfælde af spontan eller ubevidst helbredelse. Mesteren forklarede

aldrig sine apostle, hvordan disse helbredelser fandt sted, andet end at han ved flere lejligheder blot sagde: “Jeg mærker, at kraft er udgået fra mig.” Ved en lejlighed bemærkede han, da han blev rørt af et sygt barn: “Jeg mærker, at livet er udgået fra mig.”

149:1.4 (1669.3) I mangel af direkte ord fra Mesteren om karakteren af disse tilfælde af spontan helbredelse, ville det være formasteligt fra vores side at påtage os at forklare, hvordan de blev udført, men det vil være tilladt at registrere vores mening om alle sådanne helbredelsesfænomener. Vi tror, at mange af disse tilsyneladende helbredelsesmirakler, som de fandt sted i løbet af Jesu tjeneste på jorden, var resultatet af sameksistensen af følgende tre magtfulde, potente og forbundne påvirkninger:

149:1.5 (1669.4) 1. Tilstedeværelsen af en stærk, dominerende og levende tro i hjertet på det menneske, der vedholdende søgte helbredelse, sammen med det faktum, at en sådan helbredelse blev ønsket for dens åndelige fordele snarere end for rent fysisk genoprettelse.

149:1.6 (1669.5) 2. Eksistensen, samtidig med en sådan menneskelig tro, af den store sympati og medfølelse fra den inkarnerede og barmhjertighedsdominerede Guds Skabersøn, som faktisk i sin person besad næsten ubegrænsede og tidløse kreative helbredende kræfter og privilegier.

149:1.7 (1669.6) 3. Sammen med skabningens tro og Skaberens liv bør det også bemærkes, at dette Gudsmenneske var det personificerede udtryk for Faderens vilje. Hvis Faderen i kontakten mellem det

menneskelige behov og den guddommelige kraft til at opfylde det ikke ville andet, blev de to ét, og helbredelsen skete ubevidst for mennesket Jesus, men blev straks genkendt af hans guddommelige natur. Forklaringen på mange af disse tilfælde af helbredelse skal derfor findes i en stor lov, som vi længe har kendt til, nemlig: Hvad Skabersønnen ønsker, og den evige Fader vil, ER.

149:1.8 (1669.7) Det er derfor vores opfattelse, at i Jesu personlige nærvær var visse former for dyb menneskelig tro bogstaveligt talt og virkelig *overbevisende* i manifestationen af helbredelse af visse kreative kræfter og personligheder i universet, som på det tidspunkt var så tæt forbundet med Menneskesønnen. Det bliver derfor en kendsgerning, at Jesus ofte lod mennesker helbrede sig selv i hans nærvær ved hjælp af deres stærke, personlige tro.

149:1.9 (1670.1) Mange andre søgte helbredelse af helt egoistiske årsager. En rig enke fra Tyrus kom med sit følge for at blive helbredt for sine skavanker, som var mange, og mens hun fulgte Jesus rundt i Galilæa, blev hun ved med at tilbyde flere og flere penge, som om Guds kraft var noget, der kunne købes af den højstbydende. Men hun blev aldrig interesseret i evangeliet om riget; det var kun helbredelsen af hendes fysiske lidelser, hun søgte.

2. Folkets indstilling

149:2.1 (1670.2) Jesus forstod menneskers sind. Han vidste, hvad der var i menneskets hjerte, og hvis hans lære var blevet efterladt, som han præsenterede den, og den eneste kommentar var den inspirerede fortolkning, som hans liv på jorden gav, ville alle nationer og alle religioner i verden hurtigt have taget imod evangeliet om riget. Jesu tidlige tilhængeres velmente forsøg på at omformulere hans lære for at gøre den mere acceptabel for visse nationer, racer og religioner resulterede kun i, at denne lære blev mindre acceptabel for alle andre nationer, racer og religioner.

149:2.2 (1670.3) Apostlen Paulus skrev mange breve med instruktioner og formaninger i sine bestræbelser på at gøre visse grupper på hans tid opmærksomme på Jesu lære. Andre lærere af Jesu evangelium gjorde det samme, men ingen af dem indså, at nogle af disse skrifter senere ville blive samlet af dem, der ville fremstille dem som legemliggørelsen af Jesu lære. Så selvom den såkaldte kristendom indeholder mere af Mesterens evangelium end nogen anden religion, indeholder den også meget, som Jesus ikke lærte. Bortset fra inkorporeringen af mange læresætninger fra de persiske mysterier og meget af den græske filosofi i den tidlige kristendom, blev der begået to store fejl:

149:2.3 (1670.4) 1. Bestræbelsen på at forbinde evangeliets lære direkte med den jødiske teologi, som illustreret af den kristne forsoningslære —læren om, at Jesus var den ofrede Søn, der ville tilfredsstille Faderens strenge retfærdighed og dulme den guddommelige vrede. Disse læresætninger udsprang af en prisværdig indsats for at gøre evangeliet om riget mere acceptabelt for vantro jøder. Selvom disse

bestræbelser mislykkedes, hvad angår at vinde jøderne, undlod de ikke at forvirre og fremmedgøre mange ærlige sjæle i alle efterfølgende generationer.

149:2.4 (1670.5) 2. Den anden store bommert, som Mesterens tidlige tilhængere begik, og som alle efterfølgende generationer er blevet ved med at forevige, var at organisere den kristne lære så fuldstændigt omkring *Jesu's person*. Denne overbetoning af Jesu personlighed i kristendommens teologi har medvirket til at tilsløre hans lære, og alt dette har gjort det stadig vanskeligere for jøder, muhamedanere, hinduer og andre østlige religionister at acceptere Jesu lære. Vi vil ikke forklejne Jesu persons plads i en religion, der måtte bære hans navn, men vi vil ikke tillade, at sådanne overvejelser formørker hans inspirerede liv eller fortrænger hans frelsende budskab: Guds faderskab og menneskets broderskab.

149:2.5 (1670.6) Lærerne i Jesu religion bør nærme sig andre religioner med anerkendelse af de sandheder, de har til fælles (hvoraf mange kommer direkte eller indirekte fra Jesu budskab), mens de afholder sig fra at lægge så meget vægt på forskellene.

149:2.6 (1671.1) Selvom Jesu berømmelse på det tidspunkt hovedsageligt hvilede på hans ry som helbreder, betyder det ikke, at det blev ved med at være sådan. Som tiden gik, blev han mere og mere søgt for åndelig hjælp. Men det var de fysiske helbredelser, der appellerede mest direkte og umiddelbart til almindelige mennesker. Jesus blev i stigende grad opsøgt af ofre for moralsk slaveri og psykisk chikane,

og han lærte dem altid vejen til udfrielse. Fædre søgte hans råd om, hvordan de skulle styre deres sønner, og mødre kom for at få hjælp til at vejlede deres døtre. De, der sad i mørket, kom til ham, og han åbenbarede livets lys for dem. Hans øre var altid åbent for menneskehedens sorger, og han hjalp altid dem, der søgte hans tjeneste.

149:2.7 (1671.2) Da Skaberen selv var på jorden, inkarneret i skikkelse af dødeligt kød, var det uundgåeligt, at der skulle ske nogle ekstraordinære ting. Men du skal aldrig nærme dig Jesus gennem disse såkaldte mirakuløse hændelser. Lær at nærme dig miraklet gennem Jesus, men begå ikke den fejl at nærme dig Jesus gennem miraklet. Og denne formaning er berettiget, på trods af at Jesus af Nazaret er den eneste grundlægger af en religion, der udførte overmaterielle handlinger på jorden.

149:2.8 (1671.3) Det mest forbløffende og det mest revolutionerende ved Mikaels mission på jorden var hans holdning til kvinder. I en tid og en generation, hvor en mand ikke engang måtte hilse på sin egen kone på et offentligt sted, vovede Jesus at tage kvinder med som lærere i evangeliet i forbindelse med sin tredje rundrejse i Galilæa. Og han havde det store mod til at gøre det på trods af den rabbinske lære, der erklærede, at det var “bedre, at lovens ord blev brændt end overgivet til kvinder.”

149:2.9 (1671.4) I løbet af én generation løftede Jesus kvinderne ud af tidens respektløse glemsel og slaviske trummerum. Og det er den eneste skammelige ting ved den religion, der formastede sig til at

tage Jesu navn, at den manglede det moralske mod til at følge dette ædle eksempel i sin efterfølgende holdning til kvinder.

149:2.10 (1671.5) Da Jesus blandede sig med folket, fandt de ham helt fri for datidens overtro. Han var fri for religiøse fordomme; han var aldrig intolerant. Han havde intet i sit hjerte, der lignede social antagonisme. Mens han fulgte det gode i sine fædres religion, tøvede han ikke med at se bort fra menneskeskabte traditioner for overtro og trældom. Han vovede at lære, at naturkatastrofer, tidens tilfældigheder og andre ulykkelige hændelser ikke er guddommelige domme eller forsynets mystiske dispositioner. Han fordømte slavisk hengivenhed over for meningsløse ceremonier og afslørede det fejlagtige i materialistisk tilbedelse. Han proklamerede frimodigt menneskets åndelige frihed og vovede at lære, at dødelige af kød og blod i sandhed er sønner af den levende Gud.

149:2.11 (1671.6) Jesus overskred alle sine forfædres læresætninger, da han frimodigt erstattede rene hjerter med rene hænder som kendetegn på sand religion. Han satte virkeligheden i stedet for traditionen og fejede alle forfængelighedens og hykleriets prætentioner til side. Og alligevel gav denne frygtløse Guds mand ikke udtryk for destruktiv kritik eller fuldstændig ligegyldighed over for sin tids religiøse, sociale, økonomiske og politiske skikke. Han var ikke en militant revolutionær; han var en progressiv evolutionist. Han engagerede sig kun i ødelæggelsen af det, der *var*, når han samtidig tilbød sine medmennesker det overlegne, der *skulle være*.

149:2.12 (1672.1) Jesus modtog sine tilhængeres lydighed uden at forlange det. Kun tre mænd, som modtog hans personlige kald, nægtede at tage imod invitationen til discipelskab. Han udøvede en særegen tiltrækningskraft på mennesker, men han var ikke diktatorisk. Han var tillidsvækkende, og der var aldrig nogen, der tog det ilde op, når han gav en befaling. Han påtog sig absolut autoritet over sine disciple, men ingen protesterede nogensinde. Han tillod sine tilhængere at kalde ham Mester.

149:2.13 (1672.2) Mesteren blev beundret af alle, der mødte ham, undtagen af dem, der havde dybtliggende religiøse fordomme, eller dem, der mente at kunne se politiske farer i hans lære. Mænd var forbløffede over originaliteten og autoriteten i hans lære. De undrede sig over hans tålmodighed i omgangen med tilbagestående og besværlige spørgere. Han indgød håb og tillid i hjerterne hos alle, der kom under hans tjeneste. Kun de, der ikke havde mødt ham, frygtede ham, og han blev kun hadet af dem, der betragtede ham som forkæmperen for den sandhed, der var bestemt til at omstyrte det onde og den vildfarelse, som de havde besluttet sig for at fastholde i deres hjerter for enhver pris.

149:2.14 (1672.3) Han udøvede en stærk og fascinerende indflydelse på både venner og fjender. Skarer af mennesker fulgte ham i ugevis, bare for at høre hans nådige ord og se hans enkle liv. Hengivne mænd og kvinder elskede Jesus med en næsten overmenneskelig hengivenhed. Og jo bedre de kendte ham, jo mere elskede de ham. Og alt dette er stadig sandt; selv i dag og i alle fremtidige tidsaldre, jo

mere mennesket lærer dette Gudsmenneske at kende, jo mere vil det elske og følge efter ham.

3. De religiøse lederes fjendtlighed

149:3.1 (1672.4) På trods af almindelige menneskers positive modtagelse af Jesus og hans lære, blev de religiøse ledere i Jerusalem mere og mere bekymrede og fjendtlige. Farisæerne havde formuleret en systematisk og dogmatisk teologi. Jesus var en lærer, der underviste, når lejligheden bød sig; han var ikke en systematisk lærer. Jesus underviste ikke så meget ud fra loven som ud fra livet, ved hjælp af lignelser. (Og når han brugte en lignelse til at illustrere sit budskab, brugte han kun *et* træk ved historien til det formål. Man kan få mange forkerte idéer om Jesu lære ved at forsøge at lave allegorier ud af hans lignelser).

149:3.2 (1672.5) De religiøse ledere i Jerusalem var ved at blive nærmest vanvittige på grund af den unge Abrahams nylige omvendelse og de tre spioners desertering, som var blevet døbt af Peter, og som nu var ude med evangelisterne på denne anden forkyndelsestur i Galilæa. De jødiske ledere blev mere og mere forblændede af frygt og fordomme, mens deres hjerter blev forhærdede af den fortsatte afvisning af de tiltalende sandheder i evangeliet om riget. Når mennesker lukker af for appellen til den ånd, der bor i dem, er der ikke meget, der kan gøres for at ændre deres holdning.

149:3.3 (1672.6) Da Jesus første gang mødtes med evangelisterne i Betsaida-lejren, sagde han som afslutning på sin tale: “I skal huske, at i krop og sind—følelsesmæssigt—reagerer mennesker individuelt. Det eneste, der er *ensartet* ved mennesker, er den iboende ånd. Selvom guddommelige ånder kan variere noget i arten og omfanget af deres erfaring, reagerer de ensartet på alle åndelige appeller. Kun gennem, og ved at appellere til, denne ånd kan menneskeheden nogensinde opnå enhed og broderskab.” Men mange af jødernes ledere havde lukket deres hjerters døre for evangeliets åndelige appel. Fra denne dag af holdt de ikke op med at planlægge og udtænke Mesterens ødelæggelse. De var overbeviste om, at Jesus måtte pågribes, dømmes og henrettes som en religiøs forbryder, en overtræder af de vigtigste læresætninger i den jødiske hellige lov.

4. Prædikaturens fremskridt

149:4.1 (1673.1) Jesus gjorde meget lidt offentligt arbejde på denne prædikentur, men han holdt mange aftentimer, med de troende i de fleste af de byer og landsbyer, hvor han tilfældigvis opholdt sig sammen med James og Johannes. Ved et af disse aftenmøder stillede en af de yngre evangelister Jesus et spørgsmål om vrede, og Mesteren svarede blandt andet:

149:4.2 (1673.2) “Vrede er en materiel manifestation, som på en generel måde repræsenterer målet for den åndelige naturs manglende evne

til at få kontrol over den kombinerede intellektuelle og fysiske natur. Vrede indikerer din mangel på tolerant broderkærlighed plus din mangel på selvrespekt og selvkontrol. Vrede nedbryder helbredet, nedbryder sindet og hæmmer den åndelige lærer i menneskets sjæl. Har du ikke læst i Skriften, at 'vreden dræber det tåbelige menneske', og at mennesket 'river sig selv i stykker i sin vrede'? At 'den, der er langsom i sin vrede, har stor forstand,' mens 'den, der er forhastet i sit temperament, ophøjer tåbelighed'? I ved alle, at 'et blidt svar vender vreden bort,' og hvordan 'hårde ord vækker vrede.' 'Diskretion udsætter vreden,' mens 'den, der ikke har kontrol over sig selv, er som en forsvarsløs by uden mure.' 'Vrede er grusom, og vrede er skandaløs.' 'Vrede mænd skaber stridigheder, mens de rasende mangedobler deres overtrædelser.' 'Vær ikke forhastede i ånden, for vreden hviler i tåbernes skød.'" Før Jesus holdt op med at tale, sagde han videre: "Lad jeres hjerter være så domineret af kærlighed, at jeres åndelige vejleder ikke vil have problemer med at befri jer fra tendensen til at give luft til de udbrud af dyrisk vrede, som er uforenelige med status som guddommelige sønner."

149:4.3 (1673.3) Ved samme lejlighed talte Mesteren til gruppen om det ønskværdige i at have en velafbalanceret karakter. Han erkendte, at det var nødvendigt for de fleste mennesker at hellige sig beherskelsen af et eller andet kald, men han beklagede alle tendenser til overspecialisering, til at blive snæversynet og indskrænket i livets aktiviteter. Han henledte opmærksomheden på, at enhver dyd kan blive en last, hvis den drives ud i det ekstreme. Jesus prædikede altid mådehold og underviste i konsekvens—proportionel tilpasning af

livets problemer. Han påpegede, at for megen sympati og medlidenhed kan degenerere til alvorlig følelsesmæssig ustabilitet; at entusiasme kan føre til fanatisme. Han talte om en af deres tidligere medarbejdere, hvis fantasi havde ført ham ud i visionære og upraktiske foretagender. Samtidig advarede han dem mod farerne ved den kedelige, overkonservative middelmådighed.

149:4.4 (1673.4) Og så talte Jesus om farerne ved mod og tro, hvordan de nogle gange fører tankeløse sjæle til hensynsløshed og dristighed. Han viste også, hvordan forsigtighed og diskretion, når de føres for vidt, fører til fejhed og fiasko. Han formanede sine tilhørere til at stræbe efter originalitet, mens de undgik enhver tendens til excentricitet. Han plæderede for sympati uden sentimentalitet, fromhed uden skinhellighed. Han underviste i ærbødighed fri for frygt og overtro.

149:4.5 (1674.1) Det var ikke så meget det, Jesus lærte om den afbalancerede karakter, der imponerede hans medarbejdere, som det faktum, at hans eget liv var en så veltalende eksemplificering af hans lære. Han levede midt i stress og storm, men han vaklede aldrig. Hans fjender lagde hele tiden snarer for ham, men de fangede ham aldrig. De kloge og lærde forsøgte at få ham til at miste fodfæste men han snublede ikke. De forsøgte at indvikle ham i debat, men hans svar var altid oplysende, værdige og endegyldige. Når han blev afbrudt i sine taler med mange spørgsmål, var hans svar altid betydningsfulde og afgørende. Han tyede aldrig til uværdige taktikker for at imødegå det konstante pres fra sine fjender, som ikke

tøvede med at bruge enhver form for falske, urimelige og uretfærdige angrebsmetoder mod ham.

149:4.6 (1674.2) Selvom det er sandt, at mange mænd og kvinder ihærdigt må beskæftige sig med noget bestemt som et kald til at tjene til livets ophold, er det ikke desto mindre helt ønskeligt, at mennesker dyrker en bred vifte af kulturel fortrolighed med livet, som det leves på jorden. Virkelig dannede mennesker er ikke tilfredse med at forblive i uvidenhed om deres medmenneskers liv og gøren og laden.

5. Lektion om tilfredshed

149:5.1 (1674.3) Da Jesus besøgte gruppen af evangelister, der arbejdede under Simon Zelotes' ledelse, spurgte Simon Mesteren under deres aftenkonference: "Hvorfor er nogle mennesker så meget mere lykkelige og tilfredse end andre? Er tilfredshed et spørgsmål om religiøs erfaring?" Jesus sagde blandt andet som svar på Simons spørgsmål:

149:5.2 (1674.4) "Simon, nogle mennesker er naturligt mere lykkelige end andre. Meget, meget, afhænger af menneskets villighed til at lade sig lede og styre af Faderens ånd, som bor i det. Har du ikke læst den vise mands ord i skrifterne: 'Menneskets ånd er Herrens lys, der ransager alle de indre dele'? Og også at sådanne åndsstyrede dødelige siger: 'Denne slægtslinje er tilfaldet mig på en behagelig måde; ja, jeg har en fin arv.' 'En lille smule, som en retfærdig mand

har, er bedre end mange ugudeliges rigdomme,' for 'en god mand skal være tilfreds indefra.' 'Et muntert hjerte giver et muntert ansigt og er en evig fest. Hellere lidt med ærefrygt for Herren end en stor skat og besvær med den. Bedre er en middag med urter, hvor kærlighed er, end en fed okse og had dertil. Bedre er lidt med retskaffenhed end store indtægter uden retskaffenhed.' 'Et muntert hjerte gør godt som en medicin.' 'Bedre er en håndfuld med ro end en overflod med sorg og forargelse i sindet.'

149:5.3 (1674.5) "Meget af menneskets sorg skyldes skuffelsen over dets ambitioner og såret af dets stolthed. Selvom mennesker skylder sig selv at få det bedste ud af deres liv på jorden, bør de, når de har anstrengt sig så oprigtigt, med glæde acceptere deres lod og udvise opfindsomhed for at få det bedste ud af det, der er faldet i deres hænder. Alt for mange af menneskets problemer har deres oprindelse i dets eget naturlige hjertes frygtsomme jord. 'De ugudelige flygter, når ingen forfølger dem.' 'De ugudelige er som det oprørte hav, for det kan ikke hvile, men dets vande kaster mudder og snavs op; der er ingen fred, siger Gud, for de ugudelige.'

149:5.4 (1674.6) "Søg derfor ikke efter falsk fred og forbigående glæde, men snarere efter troens vished og det guddommelige slægtskabs sikkerhed, som giver ro, tilfredshed og den højeste glæde i ånden."

149:5.5 (1675.1) Jesus betragtede næppe denne verden som en "tåredal." Han betragtede den snarere som fødesfæren for de evige og udødelige ånder fra Paradisets opstigning, "sjæleskabelsens dal."

6. “Frygten for Herren”

149:6.1 (1675.2) Det var i Gamala, under aftenkonferencen, at Filip sagde til Jesus: “Mester, hvordan kan det være, at skrifterne beder os om at ‘frygte Herren,’ mens du vil have os til at se på Faderen i himlen uden frygt? Hvordan skal vi harmonisere disse lærdomme?” Og Jesus svarede Filip og sagde:

149:6.2 (1675.3) “Mine børn, jeg er ikke overrasket over, at I stiller sådanne spørgsmål. I begyndelsen var det kun gennem frygt, at mennesket kunne lære ærbødighed, men jeg er kommet for at åbenbare Faderens kærlighed, så I vil blive tiltrukket af tilbedelsen af den Evige ved at blive draget af en søns kærlige anerkendelse og gengældt af Faderens dybe og fuldkomne kærlighed. Jeg vil befri jer fra den trældom, det er at drive jer selv gennem slavisk frygt til den irriterende tjeneste for en jaloux og vred kongegud. Jeg vil instruere jer i forholdet mellem Gud og menneske, så I med glæde kan blive ført ind i den sublime og himmelske frie tilbedelse af en kærlig, retfærdig og barmhjertig Fader-Gud.

149:6.3 (1675.4) “Frygten for Herren’ har haft forskellige betydninger i de forskellige tidsaldre, fra frygt over angst og rædsel til ærefrygt og ærbødighed. Og nu vil jeg føre jer op fra ærbødighed, gennem anerkendelse, erkendelse og påskønnelse, til *kærlighed*. Når mennesket kun anerkender Guds gerninger, ledes det til at frygte den Højeste; men når mennesket begynder at forstå og opleve den

levende Guds personlighed og karakter, ledes det i stigende grad til at elske en så god og fuldkommen, universel og evig Fader. Og det er netop denne ændring af menneskets forhold til Gud, der udgør Menneskesønnens mission på jorden.

149:6.4 (1675.5) “Intelligente børn frygter ikke deres far, for at de kan modtage gode gaver fra hans hånd; men når de allerede har modtaget den overflod af gode ting, der er skænket af faderens kærlighed til sine sønner og døtre, ledes disse højt elskede børn til at elske deres far i lydhør anerkendelse og påskønnelse af en sådan gavmild velvilje. Guds godhed fører til omvendelse; Guds godgørenhed fører til tjeneste; Guds barmhjertighed fører til frelse; mens Guds kærlighed fører til intelligent og frihjertet tilbedelse.

149:6.5 (1675.6) “Jeres forfædre frygtede Gud, fordi han var mægtig og mystisk. I skal tilbede ham, fordi han er storslået i kærlighed, rig på barmhjertighed og herlig i sandhed. Guds magt skaber frygt i menneskets hjerte, men hans personligheds ædelhed og retfærdighed skaber ærbødighed, kærlighed og villig tilbedelse. En pligtopfyldende, lydig og kærlig søn, hverken frygter, eller gyser, for en mægtig og ædel far. Jeg er kommet til verden for at sætte kærlighed i stedet for frygt, glæde i stedet for sorg, tillid i stedet for angst, kærlig tjeneste og anerkendende tilbedelse i stedet for slavisk trældom og meningsløse ceremonier. Men det er stadig sandt for dem, der sidder i mørket, at ‘frygten for Herren er begyndelsen til visdom.’ Men når lyset er kommet mere fuldt ud, ledes Guds børn til at prise den Uendelige for, hvad han *er*, snarere end at frygte ham for, hvad han *gør*.

149:6.6 (1675.7) “Når børn er unge og ureflekterede, må de nødvendigvis formanest til at ære deres forældre; men når de bliver ældre og får lidt mere forståelse for fordelene ved forældrenes tjeneste og beskyttelse, føres de gennem forståelse af respekt og stigende hengivenhed op til det erfaringsniveau, hvor de faktisk elsker deres forældre for, hvad de er, mere end for, hvad de har gjort. Faderen elsker naturligvis sit barn, men barnet skal udvikle sin kærlighed til faderen fra frygten for, hvad faderen kan gøre, gennem ærefrygt, frygt, afhængighed og ærbødighed til kærlighedens anerkendende og hengivne hensyn.

149:6.7 (1676.1) “I har lært, at I skal ‘frygte Gud og holde hans bud, for det er hele menneskets pligt.’ Men jeg er kommet for at give jer et nyt og højere bud. Jeg vil lære jer at ‘elske Gud og lære at gøre hans vilje, for det er det højeste privilegium for Guds befriede børn.’ Jeres fædre lærte at ‘frygte Gud—den almægtige konge.’ Jeg lærer jer: ‘Elsk Gud—den barmhjertige Fader.’

149:6.8 (1676.2) “I himlenes rige, som jeg er kommet for at forkynde, er der ingen høj og mægtig konge; dette rige er en guddommelig familie. Det universelt anerkendte og uforbeholdent tilbudte centrum og overhoved for dette vidtstrakte broderskab af intelligente væsener er min Fader og jeres Fader. Jeg er hans søn, og I er også hans børn. Derfor er det evigt sandt, at du og jeg er slægtninge i den himmelske stand, og så meget desto mere, siden vi er blevet slægtninge i det jordiske livs kød. Hold derfor op med at frygte Gud som en konge eller tjene ham som en herre; lær at ære ham som Skaberen; ære ham som din åndelige ungdoms Fader; elske ham som en barmhjertig forsvarer; og i sidste ende tilbede ham som den kærlige

og alvise Fader for din mere modne åndelige erkendelse og påskønnelse.

149:6.9 (1676.3) “Ud af jeres forkerte forestillinger om Faderen i himlen vokser jeres falske forestillinger om ydmyghed og udspringer meget af jeres hykleri. Mennesket er måske en orm af støv af natur og oprindelse, men når det bliver indviet af min Faders ånd, bliver det menneske guddommeligt i sin skæbne. Min Faders skænkende ånd vil helt sikkert vende tilbage til den guddommelige kilde og universets oprindelsesniveau, og det dødelige menneskes sjæl, som er blevet det genfødte barn af denne iboende ånd, vil helt sikkert stige op med den guddommelige ånd til selve den evige Faders nærvær.

149:6.10 (1676.4) “Ydmyghed klæder i sandhed det dødelige menneske, som modtager alle disse gaver fra Faderen i himlen, selv om der er en guddommelig værdighed knyttet til alle sådanne troskandidater til den evige opstigning til det himmelske rige. Den meningsløse og trivielle praksis af en pralende og falsk ydmyghed er uforenelig med påskønnelsen af kilden til jeres frelse og anerkendelsen af skæbnen for jeres åndsfødte sjæle. Ydmyghed over for Gud er helt på sin plads i dybet af jeres hjerter; ydmyghed over for mennesker er prisværdigt; men hykleriet i selvbevidst og opmærksomhedskrævende ydmyghed er barnligt og uværdigt for rigets oplyste børn.

149:6.11 (1676.5) “Du gør klogt i at være ydmyg over for Gud og selvbehersket over for mennesker, men lad din ydmyghed være af åndelig oprindelse og ikke den selvbedrageriske fremvisning af en selvbevidst følelse af selvretfærdig overlegenhed. Profeten talte klogt,

da han sagde: ‘Gå ydmygt med Gud,’ for selvom Faderen i himlen er den Uendelige og den Evige, så bor han også ‘hos den, der har et sønderknust sind og en ydmyg ånd.’ Min Fader foragter stolthed, afskyr hykleri og afskyr uretfærdighed. Og det var for at understrege værdien af oprigtighed og fuldkommen tillid til den himmelske Faders kærlige støtte og trofaste vejledning, at jeg så ofte har henvist til det lille barn som et eksempel på den sindstilstand og den åndelige reaktion, der er så afgørende for det dødelige menneskes adgang til himmelrigets åndelige realiteter.

149:6.12 (1677.1) “Profeten Jeremias beskrev mange dødelige godt, da han sagde: ‘I er nær Gud i munden, men langt fra ham i hjertet.’ Og har du ikke også læst den frygtelige advarsel fra profeten, der sagde: ‘Præsterne underviser for løn, og profeterne spåer for penge. Samtidig bekender de sig til fromhed og proklamerer, at Herren er med dem.’ Er du ikke blevet godt advaret mod dem, der ‘taler fred til deres naboer, når der er ondskab i deres hjerter,’ dem, der ‘smigrer med læberne, mens hjertet er givet til dobbeltspil’? Af alle de sorger, en tillidsfuld mand har, er ingen så forfærdelige som at blive ‘såret i en betroet vens hus.’”

7. Tilbage til betsaida

149:7.1 (1677.2) Andreas havde i samråd med Simon Peter og med Jesu godkendelse bedt David i Betsaida om at sende bud til de forskellige forkyndende grupper med instrukser om at afslutte turen og vende

tilbage til Betsaida engang torsdag den 30. december. Ved aftenmadstid på denne regnfulde dag var hele den apostoliske gruppe og de undervisende evangelister ankommet til Zebedæus' hjem.

149:7.2 (1677.3) Gruppen forblev sammen over sabbatten og blev indkvarteret i huse i Betsaida og det nærliggende Kapernaum, hvorefter hele gruppen fik to ugers pause til at tage hjem til deres familier, besøge deres venner eller tage på fisketur. De to eller tre dage, de var sammen i Betsaida, var virkelig spændende og inspirerende; selv de ældre lærere blev opbygget af de unge prædikanter, når de fortalte om deres oplevelser.

149:7.3 (1677.4) Af de 117 evangelister, der deltog i denne anden prædikentur i Galilæa, bestod kun omkring 75 prøven med den faktiske erfaring og var klar til at blive sat i tjeneste ved slutningen af de to ugers pause. Jesus blev sammen med Andreas, Peter, James og Johannes i Zebedæus' hjem og brugte meget tid på at konferere om rigets velfærd og udbredelse.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 149](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 151](#) >>

Kapitel 150

Den Tredje Prædiketur

150:0.1 (1678.1) SØNDAG aften den 16. januar 29 e.Kr. nåede Abner sammen med Johannes' apostle frem til Betsaida, hvor de næste dag holdt en fælles konference med Andreas og Jesu apostle. Abner og hans medarbejdere havde deres hovedkvarter i Hebron og havde for vane at komme op til Betsaida med jævne mellemrum til disse konferencer.

150:0.2 (1678.2) Blandt de mange spørgsmål, som denne fælles konference behandlede, var praksis med at salve de syge med visse former for olie i forbindelse med bønner om helbredelse. Igen afviste Jesus at deltage i deres diskussioner eller at udtale sig om deres konklusioner. Johannes' apostle havde altid brugt salveolien i deres tjeneste for de syge og plagede, og de forsøgte at etablere dette som en ensartet praksis for begge grupper, men Jesu apostle nægtede at forpligte sig ved en sådan forordning.

150:0.3 (1678.3) Tirsdag den 18. januar mødtes de 24 med de testede evangelister, omkring 75 i alt, i Zebedæus' hus i Betsaida som forberedelse til at blive sendt ud på den tredje prædikentur i Galilæa. Denne tredje mission fortsatte i en periode på syv uger.

150:0.4 (1678.4) Evangelisterne blev sendt ud i grupper på fem, mens Jesus og de tolv rejste sammen det meste af tiden, og apostlene gik ud to og to for at døbe troende, når lejligheden bød sig. I en periode på næsten tre uger arbejdede Abner og hans medarbejdere også sammen med de evangeliserende grupper, rådgav dem og døbte troende. De besøgte Magdala, Tiberias, Nazaret og alle de vigtigste byer og landsbyer i det centrale og sydlige Galilæa, alle de steder, de tidligere havde besøgt, og mange andre. Dette var deres sidste budskab til Galilæa, undtagen til de nordlige dele.

1. Kvindernes evangelistkorps

150:1.1 (1678.5) Af alle de dristige ting, Jesus gjorde i forbindelse med sin jordiske karriere, var den mest forbløffende hans pludselige meddelelse om aftenen den 16. januar: "I morgen vil vi afsætte ti kvinder til at tjene riget." I begyndelsen af de to uger, hvor apostlene og evangelisterne skulle være væk fra Betsaida på deres orlov, bad Jesus David om at kalde sine forældre tilbage til deres hjem og sende bud til Betsaida efter ti fromme kvinder, som havde tjent i administrationen af den tidligere lejr og den teltede sygeafdeling. Disse kvinder havde alle lyttet til den undervisning, de unge

evangelister havde fået, men det var aldrig faldet hverken dem selv eller deres lærere ind, at Jesus ville vove at bemyndige kvinder til at undervise i rigets evangelium og pleje de syge. Disse ti kvinder, som Jesus udvalgte og gav fuldmagt, var: Susanna, datter af den tidligere chazan i synagogen i Nazaret; Joanna, hustru til Chuza, Herodes Antipas' forvalter; Elizabeth, datter af en velhavende jøde fra Tiberias og Sepphoris; Marta, storesøster til Andreas og Peter; Rakel, svigerinde til Jude, Mesterens bror i kødet; Nasanta, datter af Elman, den syriske læge; Milka, en kusine til apostlen Thomas; Ruth, den ældste datter af Mattæus Levi; Celta, datter af en romersk centurion; og Agaman, en enke fra Damaskus. Efterfølgende tilføjede Jesus to andre kvinder til denne gruppe—Maria Magdalene og Rebecca, datter af Josef af Arimatæa.

150:1.2 (1679.1) Jesus bemyndigede disse kvinder til at lave deres egen organisation og bad Judas om at skaffe penge til deres udstyr og til pakdyr. De ti valgte Susanna som deres leder og Joanna som deres kasserer. Fra dette tidspunkt skaffede de deres egne midler; aldrig igen trak de på Judas for at få støtte.

150:1.3 (1679.2) Det var meget forbløffende på den tid, hvor kvinder ikke engang havde adgang til synagogens stueetage (de var henvist til kvindegalleriet), at se dem blive anerkendt som autoriserede lærere af det nye evangelium om riget. Den opgave, som Jesus gav disse ti kvinder, da han udpegede dem til at undervise og tjene med evangeliet, var den frigørelsesproklamation, som satte alle kvinder fri for evigt; manden skulle ikke længere se på kvinden som sin åndeligt underlegne. Dette var et decideret chok for selv de tolv

apostle. Selv om de mange gange havde hørt Mesteren sige, at “i Himmeriget er der hverken rig eller fattig, fri eller træl, mand eller kvinde, alle er lige Guds sønner og døtre”, blev de bogstaveligt talt lamslåede, da han foreslog formelt at udnævne disse ti kvinder til religiøse lærere og endda tillade, at de rejste rundt med dem. Hele landet blev oprørt over denne fremgangsmåde, og Jesu fjender gjorde meget ud af dette træk, men overalt stod de kvinder, der troede på de gode nyheder, urokkeligt bag deres udvalgte søstre og gav udtryk for deres godkendelse af denne forsinkede anerkendelse af kvindens plads i det religiøse arbejde. Og denne frigørelse af kvinder og anerkendelse af dem blev praktiseret af apostlene umiddelbart efter Mesterens afrejse, selv om de faldt tilbage til de gamle skikke i de efterfølgende generationer. I hele den kristne kirkes tidlige dage blev kvindelige lærere og præster kaldt *diakonisser* og blev generelt anerkendt. Men på trods af, at Paulus indrømmede alt dette i teorien, indarbejdede han det aldrig rigtig i sin egen holdning og fandt det personligt vanskeligt at udføre i praksis.

2. Opholdet i Magdala

150:2.1 (1679.3) Da den apostoliske gruppe rejste fra Betsaida, rejste kvinderne bagest. Under konferencen sad de altid i en gruppe foran og til højre for taleren. Flere og flere kvinder var kommet til tro på evangeliet om riget, og det havde været en kilde til mange

vanskeligheder og en hel del forlegenhed, når de havde ønsket at føre en personlig samtale med Jesus eller en af apostlene. Nu blev alt dette ændret. Når nogen af de troende kvinder ønskede at se Mesteren eller tale med apostlene, gik de til Susanna, og i selskab med en af de tolv kvindelige evangelister gik de straks ind til Mesteren eller en af hans apostle.

150:2.2 (1680.1) Det var i Magdala, at kvinderne først demonstrerede deres nytteværldi og retfærdiggjorde visdommen i deres valg. Andreas havde pålagt sine medarbejdere ret strenge regler for personligt arbejde med kvinder, især med dem af tvivlsom karakter. Da gruppen kom til Magdala, kunne disse ti kvindelige evangelister frit gå ind i de berygtede områder og forkynde det glade budskab direkte til alle deres beboere. Og når de besøgte de syge, var disse kvinder i stand til at komme meget tæt på deres lidende søstre i deres tjeneste. Som et resultat af disse ti kvinders tjeneste (senere kendt som de tolv kvinder) på dette sted, blev Maria Magdalene vundet for riget. Gennem en række ulykker og som følge af det velrenommerede samfunds holdning til kvinder, der begår sådanne fejlbedømmelser, havde denne kvinde befundet sig i et af Magdalas skumle tilholdssteder. Det var Marta og Rakel, der gjorde det klart for Maria, at rigets døre var åbne for selv sådanne som hende. Maria troede på de gode nyheder og blev døbt af Peter den næste dag.

150:2.3 (1680.2) Maria Magdalene blev den mest effektive underviser i evangeliet blandt denne gruppe af tolv kvindelige evangelister. Sammen med Rebecca blev hun udset til denne tjeneste i Jotapata omkring fire uger efter sin omvendelse. Maria og Rebecca fortsatte

sammen med de andre i denne gruppe gennem resten af Jesu liv på jorden og arbejdede trofast og effektivt for at oplyse og opløfte deres undertrykte søstre; og da den sidste og tragiske episode i dramaet om Jesu liv udspillede sig, på trods af at apostlene alle flygtede undtagen én, var disse kvinder alle til stede, og ikke én hverken fornægtede eller forrødte ham.

3. Sabbat i tiberias

150:3.1 (1680.3) Det apostolske partis sabbatgudstjenester var blevet lagt i hænderne på kvinderne af Andreas efter instruktioner fra Jesus. Det betød selvfølgelig, at de ikke kunne holdes i den nye synagoge. Kvinderne valgte Johanna til at stå for denne begivenhed, og mødet blev holdt i festsalen i Herodes' nye palads, da Herodes var bortrejst til Julias i Peræa. Johanna læste op fra skrifterne om kvinders arbejde i Israels religiøse liv og henviste til Miriam, Deborah, Esther og andre.

150:3.2 (1680.4) Sent den aften gav Jesus den samlede gruppe en mindeværdig tale om "Magi og overtro." På den tid blev fremkomsten af en klar og angiveligt ny stjerne betragtet som et tegn på, at en stor mand var blevet født på jorden. Da en sådan stjerne for nylig var blevet observeret, spurgte Andreas Jesus, om denne tro var velbegrundet. I det lange svar på Andreas' spørgsmål gik Mesteren ind i en grundig diskussion af hele emnet menneskelig overtro. Den

udtalelse, som Jesus kom med på dette tidspunkt, kan opsummeres med moderne ord som følger:

150:3.3 (1680.5) 1. Stjernernes gang på himlen har intet som helst at gøre med begivenhederne i menneskelivet på jorden. Astronomi er en passende form for videnskab, men astrologi er en masse overtroiske fejltagelser, som ikke hører hjemme i evangeliet om riget.

150:3.4 (1680.6) 2. Undersøgelsen af de indre organer i et dyr, der for nylig er blevet dræbt, kan ikke afsløre noget om vejret, fremtidige begivenheder eller udfaldet af menneskelige anliggender.

150:3.5 (1680.7) 3. De dødes ånder kommer ikke tilbage for at kommunikere med deres familier eller deres tidligere venner blandt de levende.

150:3.6 (1681.1) 4. Amuletter og relikvier kan ikke helbrede sygdomme, afværge katastrofer eller påvirke onde ånder; troen på alle sådanne materielle midler til at påvirke den åndelige verden er ikke andet end grov overtro.

150:3.7 (1681.2) 5. Selvom lodtrækning kan være en praktisk måde at løse mange mindre problemer på, er det ikke en metode, der er designet til at afsløre den guddommelige vilje. Sådanne resultater er udelukkende et spørgsmål om materielle tilfældigheder. Det eneste middel til fællesskab med den åndelige verden er menneskehedens åndelige begavelse, Faderens iboende ånd, sammen med Sønnens udgydte ånd og den allestedsnærværende indflydelse fra den Uendelige Ånd.

150:3.8 (1681.3) 6. Spådomskunst, trolddom og heksekunst er overtro fra uvidende sind, og det samme er magiens vrangforestillinger. Troen

på magiske tal, varsler om held og uheld er ren og ubegrundet overtro.

150:3.9 (1681.4) 7. Drømmetydning er i høj grad et overtroisk og grundløst system af uvidende og fantastiske spekulationer. Rigets evangelium må ikke have noget til fælles med de primitive religioners spåkonepræster.

150:3.10 (1681.5) 8. Det godes eller det ondes ånder kan ikke bo i materielle symboler af ler, træ eller metal; afguder er intet andet end det materiale, de er lavet af.

150:3.11 (1681.6) 9. De metoder, som sandsigere, troyllekunstnere, magikere og troldmænd benytter sig af, stammer fra egypternes, assyrernes, babyloniernes og de gamle kanaanæeres overtro. Amuletter og alle mulige besværgelser er nytteløse, enten for at vinde de gode ånders beskyttelse eller for at afværge formodede onde ånder.

150:3.12 (1681.7) 10. Han afslørede og fordømte deres tro på trylleformularer, prøvelser, forhekselser, forbandelser, tegn, alruner, knyttede snore og alle andre former for uvidende og slavebindende overtro.

4. Apostlerne sendes ud parvis

150:4.1 (1681.8) Den næste aften, efter at have samlet de tolv apostle, Johannes' apostle og den nye kvindegruppe, sagde Jesus: "I ser selv, at høsten er rigelig, men arbejderne er få. Lad os derfor alle bede

høstens Herre om, at han må sende endnu flere arbejdere ud på sine marker. Mens jeg bliver tilbage for at trøste og undervise de yngre lærere, vil jeg sende de ældre ud to og to, så de hurtigt kan drage over hele Galilæa og forkynde evangeliet om riget, mens det endnu er belejligt og fredeligt.” Så udpegede han apostelparrene, som han ønskede, at de skulle gå ud, og de var: Andreas og Peter, James og Johannes Zebedæus, Filip og Nathaniel, Thomas og Mattæus, James og Judas Alpheus, Simon Zelotes og Judas Iskariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus aftalte en dato, hvor de tolv skulle mødes i Nazaret, og da han tog afsked, sagde han: “Gå ikke til nogen ikke-jødisk by med denne mission, og gå heller ikke til Samaria, men gå i stedet til de fortabte får af Israels hus. Forkynd evangeliet om riget, og forkynd den frelsende sandhed, at mennesket er Guds børn. Husk, at disciplen næppe står over sin mester, og at tjeneren ikke er større end sin herre. Det er nok for disciplen at være lige med sin mester, og tjeneren at blive som sin herre. Hvis nogle mennesker har vovet at kalde husets herre for Beelzebubs medsammensvorne, hvor meget mere skal de så ikke betragte dem i hans husstand! Men du skal ikke frygte disse vantro fjender. Jeg erklærer jer, at der ikke er noget skjult, som ikke vil blive afsløret; der er ikke noget skjult, som ikke vil blive kendt. Hvad jeg har lært jer privat, det forkynder jeg med visdom i det åbne. Hvad jeg har åbenbaret for jer i det indre kammer, det skal I i rette tid proklamere fra hustagene. Og jeg siger til jer, mine venner og disciple, vær ikke bange for dem, der kan dræbe kroppen, men som ikke er i stand til at ødelægge sjælen; sæt hellere

din lid til ham, der er i stand til at opretholde kroppen og redde sjælen.

150:4.3 (1682.1) “Sælges to spurve ikke for en kobber mønt? Og dog erklærer jeg, at ikke én af dem er glemt i Guds øjne. Ved du ikke, at alle hårene på dit hoved er talte? Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve. Skam jer ikke over min lære; gå ud og forkynd fred og god vilje, men lad jer ikke narre—fred vil ikke altid følge med jeres forkyndelse. Jeg kom for at bringe fred på jorden, men når mennesker afviser min gave, opstår der splittelse og uro. Når alle i en familie modtager evangeliet om riget, er der virkelig fred i det hus; men når nogle i familien kommer ind i riget, og andre afviser evangeliet, kan en sådan splittelse kun skabe sorg og tristhed. Arbejd ihærdigt for at redde hele familien, så en mands fjender ikke bliver dem i hans egen husstand. Men når du har gjort dit yderste for alle i hver familie, siger jeg dig, at den, der elsker far eller mor mere end dette evangelium, ikke er værdig til riget.”

150:4.4 (1682.2) Da de tolv havde hørt disse ord, gjorde de sig klar til at tage af sted. Og de kom ikke sammen igen, før de samledes i Nazaret for at mødes med Jesus og de andre disciple, som Mesteren havde arrangeret.

5. Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?

150:5.1 (1682.3) En aften i Shunem, efter at Johannes’ apostle var vendt tilbage til Hebron, og efter at Jesu apostle var blevet sendt ud to og

to, da Mesteren var optaget af at undervise en gruppe på tolv af de yngre evangelister, som arbejdede under Jakobs ledelse, sammen med de tolv kvinder, stillede Rakel Jesus dette spørgsmål: “Mester, hvad skal vi svare, når kvinder spørger os: Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?” Da Jesus hørte dette spørgsmål, svarede han:

150:5.2 (1682.4) “Når mænd og kvinder spørger, hvad vi skal gøre for at blive frelst, skal I svare: Tro på dette evangelium om riget; tag imod guddommelig tilgivelse. Ved tro anerkender I Guds indre ånd, hvis accept gør jer til Guds børn. Har du ikke læst i Skriften, hvor der står: ‘I Herren har jeg retfærdighed og styrke.’ Også hvor Faderen siger: ‘Min retfærdighed er nær, min frelse er udgået, og mine arme skal omslutte mit folk.’ ‘Min sjæl skal fryde sig over min Guds kærlighed, for han har klædt mig i frelsens klæder og dækket mig med sin retfærdigheds kappe.’ Har du ikke også læst om Faderen, at hans navn ‘skal hedde Herren, vor retfærdighed.’ ‘Tag selvretfærdighedens beskidte klude væk og klæd min søn i den guddommelige retfærdigheds og evige frelses kappe.’ Det er for evigt sandt, at ‘den retfærdige skal leve af tro.’ Indgangen til Faderens rige er helt gratis, men fremskridt—vækst i nåde—er afgørende for at blive der.

150:5.3 (1682.5) “Frelsen er Faderens gave og åbenbares af hans sønner. Accept ved tro fra din side gør dig til en del af den guddommelige natur, en søn eller en datter af Gud. Ved tro bliver du retfærdiggjort; ved tro bliver du frelst; og ved den samme tro gør du evigt fremskridt på vejen til progressiv og guddommelig fuldkommenhed. Ved tro blev Abraham retfærdiggjort og gjort opmærksom på frelsen ved

Melkisedeks lære. Gennem alle tider har den samme tro frelst menneskebornene, men nu er en Søn kommet ud fra Faderen for at gøre frelsen mere virkelig og acceptabel.”

150:5.4 (1683.1) Da Jesus var færdig med at tale, var der stor glæde blandt dem, der havde hørt disse nådige ord, og de fortsatte alle i de følgende dage med at forkynde evangeliet om riget med ny kraft og med fornyet energi og entusiasme. Og kvinderne glædede sig så meget desto mere over at vide, at de var inkluderet i disse planer for etableringen af riget på jorden.

150:5.5 (1683.2) Da Jesus opsummerede sit sidste udsagn, sagde han: “Man kan ikke købe frelse, man kan ikke gøre sig fortjent til retfærdighed. Frelsen er Guds gave, og retfærdigheden er den naturlige frugt af det åndsfødte liv som barn i riget. Du skal ikke frelses, fordi du lever et retfærdigt liv; du skal snarere leve et retfærdigt liv, fordi du allerede er blevet frelst, har erkendt slægtskabet som en gave fra Gud og tjenesten i riget som den højeste glæde ved livet på jorden. Når mennesker tror på dette evangelium, som er en åbenbaring af Guds godhed, vil de blive ført til frivillig omvendelse fra al kendt synd. Erkendelse af slægtskab er uforeneligt med ønsket om at synde. Rigets troende hungre efter retfærdighed og tørster efter guddommelig fuldkommenhed.”

6. Aftenlektionerne

150:6.1 (1683.3) Ved aftenens diskussioner talte Jesus om mange emner. I løbet af resten af denne tur—før de alle blev genforenet i Nazaret—talte han om “Guds kærlighed,” “Drømme og visioner,” “Ondskab,” “Ydmyghed og sagthedsmodighed,” “Mod og loyalitet,” “Musik og tilbedelse,” “Tjeneste og lydighed,” “Stolthed og overmod,” “Tilgivelse i forhold til omvendelse,” “Fred og fuldkommenhed,” “Ondskab og fuldkommenhed,” “Tjeneste og lydighed,” “Stolthed og overmod,” “Tilgivelse i forhold til omvendelse,” “Fred og fuldkommenhed,” “Ond tale og misundelse,” “Ondskab, synd og fristelse,” “Tvivl og vantro,” “Visdom og tilbedelse.” Da de ældre apostle var væk, gik disse yngre grupper af både mænd og kvinder mere frit ind i disse diskussioner med Mesteren.

150:6.2 (1683.4) Efter at have tilbragt to eller tre dage sammen med en gruppe af tolv evangelister, gik Jesus videre til en anden gruppe og blev informeret om alle disse arbejderes opholdssteder og bevægelser af Davids budbringere. Da dette var deres første tur, forblev kvinderne meget af tiden sammen med Jesus. Gennem budbringertjenesten blev hver af disse grupper holdt fuldt informeret om turens forløb, og modtagelsen af nyheder fra andre grupper var altid en kilde til opmuntring for disse spredte og adskilte arbejdere.

150:6.3 (1683.5) Før deres adskillelse var det blevet aftalt, at de tolv apostle sammen med evangelisterne og kvindekorpset skulle samles i Nazaret for at møde Mesteren fredag den 4. marts. Omkring dette tidspunkt begyndte disse forskellige grupper af apostle og evangelister derfor at bevæge sig mod Nazaret fra alle dele af det centrale og sydlige Galilæa. Midt på eftermiddagen var Andreas og

Peter, de sidst ankomne, nået frem til den lejr, som de tidligt ankomne havde forberedt, og som lå på højlandet nord for byen. Og det var første gang, Jesus havde besøgt Nazaret siden begyndelsen af sin offentlige tjeneste.

7. Opholdet i nazaret

150:7.1 (1683.6) Denne fredag eftermiddag gik Jesus rundt i Nazaret ganske ubemærket og helt uden at blive genkendt. Han kom forbi sit barndomshjem og tømrerværkstedet og tilbragte en halv time på den bakke, som han nød så meget, da han var dreng. Ikke siden den dag, Johannes døbte ham i Jordan, havde Menneskesønnen oplevet en sådan strøm af menneskelige følelser i sin sjæl. Da han kom ned fra bjerget, hørte han den velkendte lyd af trompetstødet, der annoncerede solnedgangen, ligesom han havde hørt det så mange gange, da han voksede op som dreng i Nazareth. Før han vendte tilbage til lejren, gik han ned til synagogen, hvor han havde gået i skole, og hengav sig til mange minder fra sin barndom. Tidligere på dagen havde Jesus sendt Thomas af sted for at aftale med synagogeforstanderen, at han skulle prædike ved sabbatsdagens morgengudstjeneste.

150:7.2 (1684.1) Nazarets indbyggere var aldrig kendt for fromhed og retskaffen levevis. Som årene gik, blev landsbyen mere og mere forurennet af den lave moralske standard i det nærliggende Sepphoris. Gennem hele Jesu ungdom og unge manddom havde der været delte

meninger om ham i Nazaret, og der var meget vrede, da han flyttede til Kapernaum. Mens indbyggerne i Nazaret havde hørt meget om deres tidligere tømrers gøren og laden, var de fornærmede over, at han aldrig havde inkluderet sin fødeby i nogen af sine tidligere prædikenture. De havde godt nok hørt om Jesus' berømmelse, men størstedelen af borgerne var vrede, fordi han ikke havde udført nogen af sine store gerninger i sin ungdoms by. I månedsvis havde folk i Nazaret diskuteret Jesus meget, men deres meninger var i det store og hele negative over for ham.

150:7.3 (1684.2) Således befandt Mesteren sig midt i, ikke en velkommen hjemkomst, men en decideret fjendtlig og hyperkritisk atmosfære. Men det var ikke alt. Hans fjender, som vidste, at han skulle tilbringe denne sabbat i Nazaret, og som formodede, at han ville tale i synagogen, havde hyret adskillige grove og ubehøvlede mænd til at chikanere ham og på alle mulige måder skabe problemer.

150:7.4 (1684.3) De fleste af Jesus' ældre venner, inklusive hans ungdoms hengivne chazan-lærer, var døde eller havde forladt Nazaret, og den yngre generation var tilbøjelig til at nære stærk jalousi over for hans berømmelse. De huskede ikke hans tidlige hengivenhed over for sin fars familie, og de var bitre i deres kritik af hans forsømmelse af at besøge sin bror og sine gifte søstre, der boede i Nazaret. Jesu families holdning til ham havde også en tendens til at øge denne uvenlige følelse hos borgerne. De ortodokse blandt jøderne formastede sig endda til at kritisere Jesus, fordi han gik for hurtigt på vej til synagogen denne sabbatsmorgen.

8. Sabbatsgudstjensten

150:8.1 (1684.4) Denne sabbat var en smuk dag, og hele Nazaret, venner og fjender, var mødt op for at høre denne tidligere borger fra deres by tale i synagogen. Mange fra det apostoliske følge måtte blive uden for synagogen; der var ikke plads til alle, der var kommet for at høre ham. Som ung mand havde Jesus ofte talt på dette tilbedelsessted, og denne morgen, da synagogeforstanderen rakte ham rullen med de hellige skrifter, som han skulle læse op fra, syntes ingen af de tilstedeværende at kunne huske, at det var det samme manuskript, som han havde foræret til denne synagoge.

150:8.2 (1684.5) Gudstjenesterne denne dag foregik på samme måde, som da Jesus havde deltaget i dem som dreng. Han steg op på talerstolen sammen med synagogeforstanderen, og gudstjenesten blev indledt med fremsigelsen af to bønner: “Velsignet er Herren, verdens konge, som former lyset og skaber mørket, som skaber fred og skaber alt; som i barmhjertighed giver lys til jorden og til dem, der bor på den, og i godhed, dag for dag og hver dag, fornyer skaberværket. Velsignet er Herren vor Gud for hans håndværks herlighed og for de lysgivende lygter, som han har skabt til sin pris. Selah. Velsignet er Herren vor Gud, som har formet lysene.”

150:8.3 (1685.1) Efter et øjeblik pause bad de igen: “Med stor kærlighed har Herren vor Gud elsket os, og med megen overstrømmende medlidenhed har han forbarmet sig over os, vor Fader og vor Konge, for vore fædres skyld, som stolede på ham. Du lærte dem livets love;

forbarm dig over os og lær os det. Oplys vores øjne i loven, få vores hjerter til at holde fast ved dine bud, foren vores hjerter til at elske og frygte dit navn, og vi skal ikke blive til skamme, i verden uden ende. For du er en Gud, der forbereder frelse, og os har du udvalgt blandt alle nationer og tungemål, og i sandhed har du bragt os nær dit store navn—Selah—så vi kærligt kan prise din enhed. Velsignet er Herren, som i kærlighed udvalgte sit folk Israel.”

150:8.4 (1685.2) Derefter reciterede menigheden Shema, den jødiske trosbekendelse. Dette ritual bestod i at gentage adskillige passager fra loven og indikerede, at de tilbedende tog himmelrigets åg på sig, også budenes åg, som gjaldt for dag og nat.

150:8.5 (1685.3) Og så fulgte den tredje bøn: “Sandt er det, at du er Jahve, vor Gud og vore fædres Gud, vor konge og vore fædres konge, vor frelser og vore fædres frelser, vor skaber og vor frelses klippe, vor hjælp og vor befrier. Dit navn er fra evighed, og der er ingen Gud ved siden af dig. En ny sang sang de, der blev udfriet, til dit navn ved kysten; sammen priste og ejede alle dig som konge og sagde: Jahve skal regere, verden uden ende. Velsignet er Herren, som frelser Israel.”

150:8.6 (1685.4) Synagogeforstanderen tog derefter plads foran arken eller kisten med de hellige skrifter og begyndte recitationen af de nitten lovprisninger eller velsignelser. Men ved denne lejlighed var det ønskeligt at forkorte gudstjenesten, så den fornemme gæst kunne få mere tid til sin tale; derfor blev kun den første og den sidste af velsignelserne reciteret. Den første var: “Velsignet er Herren vor Gud og vore fædres Gud, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud;

den store, den mægtige og den frygtelige Gud, som viser barmhjertighed og godhed, som skaber alle ting, som husker de nådige løfter til fædrene og bringer en frelser til deres børnebørn for sit eget navns skyld, i kærlighed. O konge, hjælper, frelser og skjold! Velsignet er du, Jahve, Abrahams skjold.”

150:8.7 (1685.5) Så fulgte den sidste velsignelse: “Skænk dit folk Israel stor fred for evigt, for du er konge og Herren over al fred. Og det er godt i dine øjne at velsigne Israel til alle tider og i alle timer med fred. Velsignet er du, Jahve, som velsigner sit folk Israel med fred.” Menigheden kiggede ikke på forstanderen, da han fremsagde velsignelserne. Efter velsignelserne bad han en uformel bøn, der passede til lejligheden, og da den var færdig, sagde hele menigheden amen.

150:8.8 (1685.6) Så gik chazanen over til arken og tog en rulle frem, som han præsenterede for Jesus, så han kunne læse skriftlektionen. Det var sædvane at bede syv personer om at læse mindst tre vers af loven, men denne praksis blev fraveget ved denne lejlighed, så den besøgende kunne læse den lektie, han selv havde valgt. Jesus tog rullen, rejste sig op og begyndte at læse fra Femte Mosebog: “For dette bud, som jeg giver jer i dag, er ikke skjult for jer, og det er heller ikke langt borte. Det er ikke i himlen, så I skulle sige: Hvem skal gå op til himlen for os og bringe det ned til os, så vi kan høre det og gøre det? Det er heller ikke på den anden side af havet, så I skulle sige: Hvem vil gå over havet for os og bringe buddet til os, så vi kan høre og gøre det? Nej, livets ord er jer meget nær, selv i jeres nærhed og i jeres hjerte, for at I kan kende og adlyde det.”

150:8.9 (1686.1) Og da han var holdt op med at læse fra loven, skiftede han til Esajas og begyndte at læse: “Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde godt budskab for de fattige. Han har sendt mig for at forkynde, at fangerne skal løslades, og at de blinde skal få synet tilbage, for at befri dem, der er knuste, og for at forkynde Herrens velbehagelige år.”

150:8.10 (1686.2) Jesus lukkede bogen, og efter at have givet den tilbage til synagogeforstanderen, satte han sig ned og begyndte at tale til folket. Han begyndte med at sige: “I dag er disse skrifter opfyldt.” Og så talte Jesus i næsten femten minutter om “Guds sønner og døtre.” Mange af folk var glade for talen, og de undrede sig over hans elskværdighed og visdom.

150:8.11 (1686.3) I synagogen var det kutyme, at taleren efter afslutningen af den formelle gudstjeneste blev stående, så de interesserede kunne stille ham spørgsmål. Derfor trådte Jesus denne sabbatsmorgen ned i mængden, som pressede sig frem for at stille spørgsmål. I denne gruppe var der mange uregerlige personer, som var ude på ballade, og i udkanten af mængden cirkulerede de nedværdigende mænd, som var blevet hyret til at lave ballade for Jesus. Mange af de disciple og evangelister, der var blevet væk, trængte nu ind i synagogen og var ikke sene til at se, at der var problemer under opsejling. De forsøgte at føre Mesteren væk, men han ville ikke gå med dem.

9. Nazaret afviser jesus

150:9.1 (1686.4) Jesus fandt sig selv omgivet i synagogen af en stor skare af sine fjender og et drys af sine egne tilhængere, og som svar på deres uforskammede spørgsmål og uhyggelige drillerier bemærkede han halvt humoristisk: “Ja, jeg er Josefs søn, jeg er tømreren, og jeg er ikke overrasket over, at I minder mig om ordsproget: ‘Læge, helbred dig selv,’ og at I udfordrer mig til at gøre i Nazaret, hvad I har hørt, jeg gjorde i Kapernaum; men jeg kalder jer til vidne på, at selv Skriften erklærer, at ‘en profet er ikke uden ære undtagen i sit eget land og blandt sit eget folk.’”

150:9.2 (1686.5) Men de skubbede til ham og pegede anklagende fingre ad ham og sagde: “Du tror, du er bedre end folk i Nazaret; du flyttede væk fra os, men din bror er en almindelig arbejder, og dine søstre bor stadig blandt os. Vi kender din mor, Maria. Hvor er de i dag? Vi hører store ting om dig, men vi lægger mærke til, at du ikke gør undere, når du kommer tilbage.” Jesus svarede dem: “Jeg elsker de mennesker, der bor i den by, hvor jeg voksede op, og jeg ville glæde mig over at se jer alle komme ind i Himmeriget, men det er ikke op til mig at bestemme, hvordan Guds gerninger skal udføres. Nådens forvandlinger sker som svar på den levende tro hos dem, der er modtagere.”

150:9.3 (1686.6) Jesus ville have styret folkemængden på en godmodig måde og effektivt have afvæbnet selv sine voldelige fjender, hvis det ikke havde været for en taktisk brøler fra en af hans egne apostle, Simon Zelotes, som med hjælp fra Nahor, en af de yngre evangelister, i mellemtiden havde samlet en gruppe af Jesu venner fra folkemængden og med en krigerisk attitude havde givet

Mesterens fjender besked på at gå deres vej. Jesus havde længe lært apostlene, at et blidt svar vinder vreden bort, men hans tilhængere var ikke vant til at se deres elskede lærer, som de så gerne kaldte Mester, blive behandlet med en sådan uhøflighed og foragt. Det var for meget for dem, og de gav udtryk for en lidenskabelig og voldsom vrede, som kun havde tendens til at vække pøbelånden i denne ugudelige og uopdragne forsamling. Så under ledelse af lejesvende greb disse bøller fat i Jesus og skubbede ham ud af synagogen og op på en stejl bakke i nærheden, hvor de havde tænkt sig at skubbe ham ud over kanten og ned i døden. Men netop som de var ved at skubbe ham ud over klippekanten, vendte Jesus sig pludselig om mod sine fangevogtere og foldede stille sine arme. Han sagde ikke noget, men hans venner blev mere end forbavsede, da han begyndte at gå fremad, og folkemængden delte sig og lod ham gå uhindret videre.

150:9.4 (1687.1) Jesus, fulgt af sine disciple, fortsatte til deres lejr, hvor alt dette blev fortalt. Og den aften gjorde de sig klar til at tage tilbage til Kapernaum tidligt næste dag, som Jesus havde sagt. Denne turbulente afslutning på den tredje offentlige forkyndelsestur havde en nøgtern effekt på alle Jesu tilhængere. De var begyndt at indse betydningen af nogle af Mesterens læresætninger; de var ved at få øjnene op for, at riget kun ville komme gennem megen sorg og bitter skuffelse.

150:9.5 (1687.2) De forlod Nazaret denne søndag morgen og rejste ad forskellige ruter, før de alle endelig samledes i Betsaida ved middagstid torsdag den 10. marts. De kom sammen som en sober og seriøs gruppe af desillusionerede forkyndere af sandhedens

evangelium og ikke som en entusiastisk og altovervindende gruppe af triumferende korsfarere.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 150](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 152](#) >>

Kapitel 151

Venten Og Undervisning Ved Søen

151:0.1 (1688.1) DEN 10. MARTS var alle forkyndelses- og undervisningsgrupperne samlet i Betsaida. Torsdag aften og fredag tog mange af dem ud for at fiske, mens de på sabbatsdagen gik i synagogen for at høre en gammel jøde fra Damaskus tale om fader Abrahams herlighed. Jesus tilbragte det meste af denne sabbatdag alene i bjergene. Den lørdag aften talte Mesteren i mere end en time til de forsamlede grupper om “Modgangens mission og skuffelsens åndelige værdi.” Det var en mindeværdig begivenhed, og hans tilhørere glemte aldrig den lektie, han gav dem.

151:0.2 (1688.2) Jesus var ikke helt kommet sig over sorgen over den nylige afvisning i Nazaret; apostlene var opmærksomme på en ejendommelig tristhed blandet med hans sædvanlige muntre opførsel. James og Johannes var sammen med ham det meste af tiden, mens Peter var mere end optaget af de mange ansvarsområder, der havde at gøre med velfærd og ledelse af det nye

korps af evangelister. Denne ventetid, før de tog af sted til påsken i Jerusalem, brugte kvinderne på at besøge hus til hus, undervise i evangeliet og tage sig af de syge i Kapernaum og de omkringliggende byer og landsbyer.

1. Lignelsen om sædemanden

151:1.1 (1688.3) Omkring dette tidspunkt begyndte Jesus for første gang at bruge lignelsesmetoden til at undervise de mange mennesker, der så ofte samledes omkring ham. Da Jesus havde talt med apostlene og andre til langt ud på natten, var der denne søndag morgen meget få fra gruppen, der var oppe til morgenmad; så han gik ud ved kysten og sad alene i båden, Andreas' og Peters gamle fiskerbåd, som altid var til hans rådighed, og mediterede over det næste skridt, der skulle tages i arbejdet med at udvide riget. Men Mesteren skulle ikke være alene længe. Meget snart begyndte folk fra Kapernaum og de nærliggende landsbyer at ankomme, og klokken ti den formiddag var næsten tusind samlet på land i nærheden af Jesu båd og råbte på opmærksomhed. Peter var nu stået op, og da han gik hen til båden, sagde han til Jesus: "Mester, skal jeg tale med dem?" Men Jesus svarede: "Nej, Peter, jeg vil fortælle dem en historie." Og så begyndte Jesus at fortælle lignelsen om sædemanden, en af de første i en lang række af sådanne lignelser, som han lærte de mange mennesker, der fulgte efter ham. Denne båd havde et forhøjet sæde, som han sad på (for det var skik at sidde, når man underviste), mens han talte til

folkemængden, der var samlet langs bredden. Efter at Peter havde sagt et par ord, sagde Jesus:

151:1.2 (1688.4) “En sædemand gik ud for at så, og det skete, mens han såede, at noget af sæden faldt ved vejkanthen og blev trampet ned og ædt af himlens fugle. Andre frø faldt på de stenede steder, hvor der var lidt jord, og straks spirede det op, fordi der ikke var nogen dybde i jorden, men så snart solen skinnede, visnede det, fordi det ikke havde nogen rod, hvorved det kunne sikre sig fugt. Andre frø faldt mellem tornene, og da tornene voksede op, blev de kvalt, så de ikke gav noget korn. Endnu andre frø faldt på god jord og voksede og gav, nogle tredivefold, nogle tresfold og nogle hundredefold.” Og da han var færdig med at fortælle denne lignelse, sagde han til folkemængden: “Den, der har ører at høre med, han skal høre.”

151:1.3 (1689.1) Apostlene og dem, der var sammen med dem, blev meget forvirrede, da de hørte Jesus undervise folket på denne måde, og efter at have talt meget med hinanden, sagde Mattæus den aften i Zebedæus' have til Jesus: “Mester, hvad er meningen med de mørke ord, som du præsenterer for mængden? Hvorfor taler du i lignelser til dem, der søger sandheden?” Og Jesus svarede:

151:1.4 (1689.2) “Med tålmodighed har jeg oplært jer i al denne tid. Til jer er det givet at kende himmelrigets mysterier, men til de uopmærksomme skarer og til dem, der søger vores ødelæggelse, skal rigets mysterier fra nu af præsenteres i lignelser. Og dette vil vi gøre, så de, der virkelig ønsker at komme ind i riget, kan skelne meningen

med undervisningen og dermed finde frelse, mens de, der kun lytter for at snøre os, kan blive endnu mere forvirrede, fordi de vil se uden at se og vil høre uden at høre. Mine børn, opfatter I ikke åndens lov, som foreskriver, at den, der har, skal gives, så han får overflod; men fra den, der ikke har, skal tages selv det, han har. Derfor vil jeg fremover tale meget i lignelser til folket, for at vore venner og de, der ønsker at kende sandheden, kan finde det, de søger, mens vore fjender og de, der ikke elsker sandheden, kan høre uden forståelse. Mange af disse mennesker følger ikke sandhedens vej. Profeten beskrev faktisk alle sådanne uforstående sjæle, da han sagde: ‘For dette folks hjerte er blevet groft, og deres ører er sløve til at høre, og deres øjne har de lukket, så de ikke kan skelne sandheden og forstå den i deres hjerter.’”

151:1.5 (1689.3) Apostlene forstod ikke helt betydningen af Mesterens ord. Mens Andreas og Thomas talte videre med Jesus, trak Peter og de andre apostle sig tilbage til en anden del af haven, hvor de havde en alvorlig og langvarig diskussion.

2. Tolkning af lignelsen

151:2.1 (1689.4) Peter og gruppen omkring ham kom til den konklusion, at lignelsen om sædemanden var en allegori, at hvert træk havde en skjult betydning, og derfor besluttede de at gå til Jesus og bede om en forklaring. Derfor henvendte Peter sig til Mesteren og sagde: “Vi er ikke i stand til at gennemskue betydningen af denne lignelse, og vi

ønsker, at du forklarer den for os, da du siger, at det er givet os at kende rigets mysterier.” Og da Jesus hørte dette, sagde han til Peter: “Min søn, jeg ønsker ikke at skjule noget for dig, men hvis du først fortæller mig, hvad I har talt om, hvad er din fortolkning af lignelsen?”

151:2.2 (1689.5) Efter et øjeblik stilhed sagde Peter: “Mester, vi har talt meget om lignelsen, og dette er den fortolkning, jeg har besluttet mig for: Såmanden er evangeliets forkynder; sæden er Guds ord. Sæden, der faldt ved vejkanterne, repræsenterer dem, der ikke forstår evangeliets lære. Fuglene, som snuppede sæden, der faldt på den hårde jord, repræsenterer Satan eller den onde, som stjæler det, der er blevet sået i disse uvidendes hjerter. Sæden, som faldt på klippegrund, og som sprang op så pludseligt, repræsenterer de overfladiske og ureflekterede mennesker, som, når de hører det glade budskab, modtager det med glæde; men fordi sandheden ikke har nogen reel rod i deres dybere forståelse, er deres hengivenhed kortvarig i lyset af trængsler og forfølgelse. Når problemerne kommer, snubler disse troende; de falder fra, når de bliver fristet. Sæden, der faldt blandt torne, repræsenterer dem, der hører ordet villigt, men som tillader verdens bekymringer og rigdommens bedrag at kvæle sandhedens ord, så det bliver ufrugtbart. Men sæden, der faldt i god jord og spirede frem og bar, nogle tredive, nogle tres og nogle hundredefold, repræsenterer dem, der, når de har hørt sandheden, modtager den med forskellige grader af påskønnelse—på grund af deres forskellige intellektuelle begavelser—og derfor manifesterer disse forskellige grader af religiøs erfaring.”

151:2.3 (1690.1)

Efter at have lyttet til Peters fortolkning af lignelsen, spurgte Jesus de andre apostle, om de ikke også havde forslag at komme med. Kun Nataniel svarede på denne invitation. Han sagde: “Mester, selvom jeg genkender mange gode ting ved Simon Peters fortolkning af lignelsen, er jeg ikke helt enig med ham. Min idé om denne lignelse ville være: Sæden repræsenterer evangeliet om riget, mens sædemanden står for budbringerne af riget. Sæden, der faldt ved vejkanterne på hård jord, repræsenterer dem, der kun har hørt lidt af evangeliet, sammen med dem, der er ligeglade med budskabet, og som har forhærdet deres hjerter. Himlens fugle, som tog frøet, der faldt ved vejkanterne, repræsenterer ens livsvaner, det ondes fristelse og kødets begær. Sæden, der faldt mellem klipperne, står for de følelsesladede sjæle, der er hurtige til at modtage ny undervisning og lige så hurtige til at opgive sandheden, når de konfronteres med vanskelighederne og realiteterne ved at leve op til denne sandhed; de mangler åndelig opfattelse. Sæden, der faldt blandt tornene, repræsenterer dem, der er tiltrukket af evangeliets sandheder; de er indstillet på at følge dets lære, men de forhindres af livets stolthed, jalousi, misundelse og den menneskelige eksistens’ bekymringer. Sæden, der faldt i god jord og spirede frem og bar, nogle trediv, nogle tres og nogle hundredefold, repræsenterer de naturlige og varierende grader af evne til at forstå sandheden og reagere på dens åndelige lære hos mænd og kvinder, der besidder forskellige begavelser af åndelig illumination.”

151:2.4 (1690.2)

Da Nataniel var færdig med at tale, faldt apostlene og deres medarbejdere i alvorlig diskussion og engagerede sig i alvorlig

debat, hvor nogle hævdede rigtigheden af Peters fortolkning, mens næsten et lige så stort antal forsøgte at forsvare Nathaniels forklaring på lignelsen. I mellemtiden havde Peter og Nataniel trukket sig tilbage til huset, hvor de var involveret i en energisk og beslutsom indsats, hvor den ene forsøgte at overbevise og ændre den andens mening.

151:2.5 (1690.3) Mesteren lod denne forvirring nå sit mest intense udtryk; så klappede han i hænderne og kaldte dem sammen omkring sig. Da de alle var samlet omkring ham igen, sagde han: "Før jeg fortæller jer om denne lignelse, er der så nogen af jer, der har noget at sige?" Efter et øjeblik stilhed tog Thomas ordet: "Ja, Mester, jeg vil gerne sige et par ord. Jeg kan huske, at du engang sagde til os, at vi skulle passe på med netop dette. Du instruerede os i, at når vi brugte illustrationer til vores forkyndelse, skulle vi bruge sande historier, ikke fabler, og at vi skulle vælge en historie, der var bedst egnet til at illustrere den ene centrale og vitale sandhed, som vi ønskede at lære folket, og at vi, når vi havde brugt historien, ikke skulle forsøge at lave en åndelig anvendelse af alle de mindre detaljer, der var involveret i fortællingen af historien. Jeg mener, at Peter og Nathaniel begge tager fejl i deres forsøg på at fortolke denne lignelse. Jeg beundrer deres evne til at gøre disse ting, men jeg er lige så sikker på, at alle sådanne forsøg på at få en naturlig lignelse til at give åndelige analogier i alle dens træk kun kan resultere i forvirring og alvorlig misforståelse af det sande formål med en sådan lignelse. At jeg har ret, bevises fuldt ud af den kendsgerning, at mens vi alle var enige for en time siden, er vi nu delt i to separate grupper, der

har forskellige meninger om denne lignelse og har sådanne meninger så alvorligt, at de efter min mening forstyrrer vores evne til fuldt ud at forstå den store sandhed, som du havde i tankerne, da du præsenterede denne lignelse for folkemængden og derefter bad os om at kommentere den.”

151:2.6 (1691.1) De ord, som Thomas sagde, havde en beroligende virkning på dem alle. Han fik dem til at huske, hvad Jesus havde lært dem ved tidligere lejligheder, og før Jesus genoptog sin tale, rejste Andreas sig og sagde: “Jeg er overbevist om, at Thomas har ret, og jeg vil gerne have ham til at fortælle os, hvilken betydning han tillægger lignelsen om sædemanden.” Efter at Jesus havde bedt Thomas om at tale, sagde han: “Mine brødre, jeg ønskede ikke at forlænge denne diskussion, men hvis I ønsker det, vil jeg sige, at jeg tror, at denne lignelse blev sagt for at lære os en stor sandhed. Og det er, at vores undervisning i evangeliet om riget, uanset hvor trofast og effektivt vi udfører vores guddommelige opgaver, vil være forbundet med forskellige grader af succes; og at alle sådanne forskelle i resultater direkte skyldes forhold, der er iboende i omstændighederne for vores tjeneste, forhold, som vi har ringe eller ingen kontrol over.”

151:2.7 (1691.2) Da Thomas var færdig med at tale, var de fleste af hans medprædikanter næsten klar til at give ham ret, selv Peter og Nataniel var på vej over for at tale med ham, da Jesus rejste sig og sagde: “Godt gjort, Thomas; du har gennemskuet den sande betydning af lignelser; men både Peter og Nataniel har gjort jer alle lige meget godt, fordi de så udførligt har vist faren ved at forsøge at

lave en allegori ud af mine lignelser. I jeres egne hjerter kan I ofte med fordel engagere jer i sådanne flyvninger af den spekulative fantasi, men I begår en fejl, når I forsøger at tilbyde sådanne konklusioner som en del af jeres offentlige undervisning.”

151:2.8 (1691.3) Nu hvor spændingen var overstået, lykønskede Peter og Nataniel hinanden med deres fortolkninger, og med undtagelse af Alpheus-tvillingerne vovede alle apostlene at komme med en fortolkning af lignelsen om sædemanden, før de gik til ro for natten. Selv Judas Iskariot kom med en meget plausibel fortolkning. De tolv forsøgte ofte indbyrdes at regne Mesterens lignelser ud, som de ville regne en allegori ud, men aldrig mere tog de sådanne spekulationer alvorligt. Dette var en meget udbytterig session for apostlene og deres medarbejdere, især fordi Jesus fra dette tidspunkt mere og mere brugte lignelser i forbindelse med sin offentlige undervisning.

3. Mere om lignelser

151:3.1 (1691.4) Apostlene var så optaget af lignelser, at hele den næste aften blev brugt på at diskutere lignelser. Jesus introducerede aftenens konference ved at sige: “Mine elskede, I skal altid gøre en forskel i jeres undervisning, så jeres præsentation af sandheden passer til de hjerner og hjerter, der står foran jer. Når I står foran en mængde mennesker med forskellige intellekter og temperamenter, kan I ikke tale forskellige ord til hver klasse af tilhørere, men I kan fortælle en historie for at formidle jeres lære; og hver gruppe, selv

hver enkelt, vil være i stand til at lave sin egen fortolkning af jeres lignelse i overensstemmelse med sine egne intellektuelle og åndelige evner. Du skal lade dit lys skinne, men gør det med visdom og diskretion. Når man tænder en lampe, dækker man den ikke til med et kar eller lægger den under sengen; man sætter sin lampe på et stativ, hvor alle kan se lyset. Lad mig fortælle jer, at der ikke er noget skjult i himmeriget, som ikke skal blive åbenbaret; der er heller ingen hemmeligheder, som ikke til sidst skal blive kendt. Til sidst vil alle disse ting komme frem i lyset. Tænk ikke kun på masserne, og hvordan de hører sandheden; vær også opmærksomme på jer selv, hvordan I hører. Husk, at jeg mange gange har fortalt jer det: Den, der har, skal få mere, men den, der ikke har, skal fratages selv det, han tror, han har.”

151:3.2 (1692.1) Den fortsatte diskussion af lignelser og yderligere instruktioner om deres fortolkning kan opsummeres og udtrykkes i moderne fraseologi som følger:

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus frarådede brugen af både fabler og allegorier i undervisningen om evangeliets sandheder. Han anbefalede dog fri brug af lignelser, især naturlignelser. Han understregede værdien af at bruge den *analogi*, der findes mellem den naturlige og den åndelige verden, som et middel til at undervise i sandheden. Han hentydede ofte til det naturlige som “den uvirkelige og flygtige skygge af åndelige realiteter.”

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus fortalte tre eller fire lignelser fra de hebraiske skrifter og henledte opmærksomheden på, at denne undervisningsmetode ikke var helt ny. Men den blev næsten en ny undervisningsmetode, da han brugte den fra dette tidspunkt og frem.

151:3.5 (1692.4) 3. Da Jesus lærte apostlene om værdien af lignelser, henledte han opmærksomheden på følgende punkter:

151:3.6 (1692.5) Lignelsen appellerer på samme tid til vidt forskellige niveauer af sind og ånd. Lignelsen stimulerer fantasien, udfordrer skelneevnen og fremkalder kritisk tænkning; den fremmer sympati uden at vække modvilje.

151:3.7 (1692.6) Lignelsen går fra det, der er kendt, til erkendelsen af det ukendte. Lignelsen bruger det materielle og naturlige som et middel til at introducere det åndelige og det supermaterielle.

151:3.8 (1692.7) Lignelser gør det lettere at træffe upartiske moralske beslutninger. Lignelsen undgår mange fordomme og lægger ny sandhed elegant ind i sindet og gør alt dette med et minimum af selvforsvar af personlig vrede.

151:3.9 (1692.8) For at afvise den sandhed, som den parabolske analogi indeholder, kræver en bevidst intellektuel handling, som direkte foragter ens ærlige mening og upartiske afgørelse. Lignelsen bidrager til at tvinge tanken gennem høresansen.

151:3.10 (1692.9) Brugen af lignelsen som undervisningsform gør det muligt for læreren at præsentere nye og endda overraskende sandheder, samtidig med at han stort set undgår alle kontroverser og ydre sammenstød med tradition og etableret autoritet.

151:3.11 (1693.1) Lignelsen har også den fordel, at den stimulerer erindringen om den lærte sandhed, når man senere støder på de samme velkendte scener.

151:3.12 (1693.2) På denne måde forsøgte Jesus at gøre sine tilhængere bekendt med mange af de grunde, der lå til grund for hans praksis med i stigende grad at bruge lignelser i sin offentlige undervisning.

151:3.13 (1693.3) Hen imod slutningen af aftenens lektion kom Jesus med sin første kommentar til lignelsen om sædemanden. Han sagde, at lignelsen refererede til to ting: For det første var det en gennemgang af hans egen tjeneste indtil da og en forudsigelse af, hvad der lå foran ham i resten af hans liv på jorden. Og for det andet var det også et hint om, hvad apostlene og andre budbringere af riget kunne forvente i deres tjeneste fra generation til generation, som tiden gik.

151:3.14 (1693.4) Jesus benyttede sig også af lignelser som den bedst mulige tilbagevisning af de religiøse lederes forsøg på at lære, at alt hans arbejde blev udført ved hjælp af dæmoner og djævlprinsen. Appellen til naturen var i modstrid med en sådan lære, da datidens mennesker betragtede alle naturfænomener som et produkt af åndelige væseners og overnaturlige kræfters direkte handling. Han besluttede sig også for denne undervisningsmetode, fordi den satte ham i stand til at forkynde vigtige sandheder for dem, der ønskede at kende den bedre vej, samtidig med at den gav hans fjender mindre mulighed for at finde grund til at fornærme og anklage ham.

151:3.15 (1693.5) Før han lod gruppen gå for i aften, sagde Jesus: “Nu vil jeg fortælle jer det sidste af lignelsen om sædemanden. Jeg vil teste jer for at vide, hvordan I vil modtage den: Himmeriget er også som en mand, der kastede god sæd på jorden; og mens han sov om natten og gik i gang med sit arbejde om dagen, spirede sæden op og voksede, og selvom han ikke vidste, hvordan det skete, kom planten til at bære frugt. Først var der bladet, så akset, så det fulde korn i akset. Og da kornet var modent, tog han seglet frem, og høsten var i hus. Den, der har et øre at høre med, lad ham høre.”

151:3.16 (1693.6) Mange gange vendte og drejede apostlene dette ordsprog i deres tanker, men Mesteren nævnte aldrig denne tilføjelse til lignelsen om sædemanden yderligere.

4. Flere lignelser ved søbredden

151:4.1 (1693.7) Den næste dag underviste Jesus igen folket fra båden og sagde: “Himmeriget er som en mand, der såede god sæd på sin mark; men mens han sov, kom hans fjende og såede ukrudt blandt hveden og skyndte sig væk. Og så, da de unge blade sprang op og senere var ved at bære frugt, dukkede der også ukrudt op. Da kom husbondens tjenere og sagde til ham: ‘Herre, har du ikke sået god sæd på din mark? Hvorfra kommer så dette ukrudt?’ Og han svarede sine tjenere: ‘Det er en fjende, der har gjort det.’ Tjenerne spurgte så deres herre: ‘Vil du have, at vi skal gå ud og rykke ukrudtet op?’ Men han svarede dem og sagde: ‘Nej, for mens I samler det op, skal I ikke

også rykke hveden op med rode. Lad dem hellere vokse sammen indtil høsttiden, hvor jeg vil sige til høstfolkene: Saml først ukrudtet op og bind det i bundter for at brænde det, og saml så hveden op for at gemme den i min lade.”

151:4.2 (1693.8) Efter at folk havde stillet et par spørgsmål, fortalte Jesus endnu en lignelse: “Himmeriget er som et sennepsfrø, som en mand såede i sin mark. Sennepsfrøet er det mindste af alle frø, men når det er fuldt udvokset, bliver det den største af alle urter og bliver som et træ, så himlens fugle kan komme og hvile sig i dets grene.”

151:4.3 (1694.1) “Himlenes rige er også som surdej, som en kvinde tog og gemte i tre mål mel, og på den måde skete det, at alt melet blev syrnet.”

151:4.4 (1694.2) “Himmeriget er også som en skat, der er skjult på en mark, og som en mand opdagede. I sin glæde gik han ud for at sælge alt, hvad han ejede, så han kunne få penge til at købe marken.”

151:4.5 (1694.3) “Himmeriget er også som en købmand, der leder efter gode perler; og da han havde fundet en perle af stor værdi, gik han ud og solgte alt, hvad han ejede, for at kunne købe den ekstraordinære perle.”

151:4.6 (1694.4) “Igen, himmelriget er også som et net kastet i søen, og der var fisk af alle slags i det. Nu, når nettet var fyldt med fisk trak fiskermændene det op på stranden, hvor de satte sig for at sortere

fiskene; de gode fisk, indsamlede de i kurve og de dårlige, smed de væk.”

151:4.7 (1694.5) Mange andre lignelser talte Jesus til folkemængden med. Faktisk underviste han fra dette tidspunkt sjældent masserne undtagen på denne måde. Efter at have talt til et offentligt publikum i lignelser, ville han i løbet af aftentimerne mere fuldstændigt og eksplicit udlægge sin lære for apostlene og evangelisterne.

5. Besøget i Heresa

151:5.1 (1694.6) Menneskemængden blev ved med at vokse i løbet af ugen. På sabbatten skyndte Jesus sig væk til bjergene, men da søndag morgen kom, vendte folkemængden tilbage. Jesus talte til dem tidligt på eftermiddagen efter Peters prædiken, og da han var færdig, sagde han til sine apostle: “Jeg er træt af menneskemængden; lad os gå over på den anden side, så vi kan hvile os en dag.”

151:5.2 (1694.7) På vej over søen stødte de på en af de voldsomme og pludselige storme, som er karakteristiske for Galilæas Sø, især på denne årstid. Dette vandområde ligger næsten syv hundrede meter under havets overflade og er omgivet af høje banker, især mod vest. Der er stejle kløfter, som fører op fra søen og ind i bjergene, og da den opvarmede luft stiger op i en lomme over søen i løbet af dagen, er der en tendens til, at den kølende luft fra kløfterne styrter ned over

søen efter solnedgang. Disse storme kommer hurtigt og forsvinder nogle gange lige så pludseligt.

151:5.3 (1694.8) Det var netop sådan en aftenstorm, der tog båden med Jesus over på den anden side denne søndag aften. Tre andre både med nogle af de yngre evangelister fulgte efter. Stormen var voldsom, på trods af at den var begrænset til denne del af søen, og der ikke var tegn på storm på den vestlige bred. Vinden var så stærk, at bølgerne begyndte at skylle ind over båden. Den kraftige vind havde revet sejlet væk, før apostlene nåede at rulle det ind, og de var nu helt afhængige af deres årer, mens de møjsommeligt trak mod bredden, som lå i næsten tre kilometers afstand.

151:5.4 (1694.9) I mellemtiden lå Jesus og sov i bådens agterstavn under en lille overdækning. Mesteren var træt, da de forlod Betsaida, og det var for at sikre sig hvile, at han havde bedt dem om at sejle ham over på den anden side. Disse tidligere fiskere var stærke og erfarne roere, men dette var en af de værste storme, de nogensinde havde oplevet. Selvom vinden og bølgerne kastede deres båd rundt, som var den et legetøjsskib, sov Jesus uforstyrret videre. Peter sad ved den højre åre nær agterenden. Da båden begyndte at fyldes med vand, smed han åren og skyndte sig hen til Jesus, rystede ham kraftigt for at vække ham, og da han var vågnet, sagde Peter: "Mester, ved du ikke, at vi er i en voldsom storm? Hvis du ikke redder os, vil vi alle gå til grunde."

151:5.5 (1695.1) Da Jesus kom ud i regnen, så han først på Peter, og da han kiggede ind i mørket på de kæmpende roere, vendte han sit blik tilbage på Simon Peter, som i sin ophidselse endnu ikke var vendt tilbage til sin åre, og sagde: "Hvorfor er I alle sammen så fyldt med

frygt? Hvor er jeres tro? Fred, vær stille.” Næppe havde Jesus udtalt denne irettesættelse til Peter og de andre apostle, næppe havde han bedt Peter om at søge fred, så han kunne berolige sin urolige sjæl, før den forstyrrede atmosfære, efter at have etableret sin ligevægt, faldt den til ro. De vrede bølger lagde sig næsten øjeblikkeligt, mens de mørke skyer forsvandt efter en kort byge, og himlens stjerner skinnede over dem. Alt dette var rent tilfældigt, så vidt vi kan bedømme; men apostlene, især Simon Peter, holdt aldrig op med at betragte episoden som et naturmirakel. Det var især let for datidens mennesker at tro på naturmirakler, fordi de var overbevist om, at hele naturen var et fænomen, der var direkte under kontrol af åndelige kræfter og overnaturlige væsener.

151:5.6 (1695.2) Jesus forklarede tydeligt de tolv, at han havde talt til deres urolige ånder og havde henvendt sig til deres frygtsomme sind, at han ikke havde befale elementerne at adlyde hans ord, men det var til ingen nytte. Mesterens tilhængere insisterede altid på at lægge deres egen fortolkning i alle sådanne tilfældige hændelser. Fra denne dag insisterede de på at betragte Mesteren som havende absolut magt over de naturlige elementer. Peter blev aldrig træt af at fortælle, hvordan “selv vindene og bølgerne adlyder ham.”

151:5.7 (1695.3) Det var sent om aftenen, da Jesus og hans medarbejdere nåede kysten, og da det var en rolig og smuk nat, hvilede de sig alle i bådene og gik ikke i land før kort efter solopgang næste morgen. Da de var samlet, omkring fyrre i alt, sagde Jesus: “Lad os gå op i bakkerne derovre og blive et par dage, mens vi tænker over problemerne i Faderens rige.”

6. Den vanvittige i Heresa

151:6.1 (1695.4) Selvom det meste af den nærliggende østlige bred af søen skrånede blidt op mod højlandet bagved, var der på dette særlige sted en stejl bjergside, hvor bredden nogle steder faldt lodret ned i søen. Jesus pegede op på siden af den nærliggende bakke og sagde: “Lad os gå op på denne bjergskråning og spise vores morgenmad og hvile os og tale under nogle af de hytter.”

151:6.2 (1695.5) Hele denne bjergside var dækket af huler, som var blevet hugget ud af klippen. Mange af disse nicher var gamle gravkamre. Cirka halvvejs oppe ad bjergskråningen på et lille, relativt fladt sted lå kirkegården i den lille landsby Keresa. Da Jesus og hans ledsagere passerede i nærheden af denne gravplads, kom en galning, som boede i disse huler på bjergskråningen, farende hen til dem. Denne demente mand var velkendt på disse kanter, da han engang var blevet bundet med lænker og kæder og spærret inde i en af grotterne. For længe siden havde han brudt sine lænker og strejfede nu frit omkring blandt gravene og de forladte gravkamre.

151:6.3 (1696.1) Denne mand, hvis navn var Amos, var ramt af en periodisk form for sindssyge. Der var lange perioder, hvor han kunne finde noget tøj frem og være nogenlunde klar blandt sine medmennesker. I et af disse klare intervaller var han taget til Betsaida, hvor han havde hørt Jesu og apostlenes forkyndelse, og på det tidspunkt var han blevet en halvhjertet tilhænger af evangeliet om riget. Men snart viste der sig en voldsom fase af hans problemer,

og han flygtede til gravene, hvor han stønnede, råbte højt og opførte sig sådan, at han terroriserede alle, der tilfældigvis mødte ham.

151:6.4 (1696.2) Da Amos genkendte Jesus, faldt han ned for hans fødder og udbrød: “Jeg kender dig, Jesus, men jeg er besat af mange djævlé, og jeg beder dig, at du ikke vil pine mig.” Denne mand troede virkelig, at hans periodiske mentale lidelser skyldtes, at onde eller urene ånder på sådanne tidspunkter trængte ind i ham og dominerede hans sind og krop. Hans problemer var mest af følelsesmæssig art—hans hjerne var ikke alvorligt syg.

151:6.5 (1696.3) Jesus så ned på manden, der sad på hug som et dyr ved hans fødder, rakte ned og tog ham i hånden, rejste ham op og sagde til ham: “Amos, du er ikke besat af en djævel; du har allerede hørt den gode nyhed om, at du er Guds søn. Jeg befaler dig at komme ud af denne fortryllelse.” Og da Amos hørte Jesus sige disse ord, skete der en sådan forvandling i hans intellekt, at han straks genvandt sit rette sind og den normale kontrol over sine følelser. På dette tidspunkt havde en stor menneskemængde fra den nærliggende landsby samlet sig, og disse mennesker, suppleret med svinehyrderne fra højlandet over dem, var forbløffede over at se den sindssyge sidde sammen med Jesus og hans tilhængere, i besiddelse af sit rette sind og frit samtale med dem.

151:6.6 (1696.4) Da svinehyrderne skyndte sig ind i landsbyen for at sprede nyheden om, at den sindssyge var blevet tæmmet, angreb hundene en lille flok på omkring tredive svin og drev de fleste af dem ud over en skrænt og ned i havet. Og det var denne tilfældige hændelse, i forbindelse med Jesu tilstedeværelse og den formodede

mirakuløse helbredelse af den sindssyge, der gav anledning til legenden om, at Jesus havde helbredt Amos ved at drive en legion af djævla ud af ham, og at disse djævla var trængt ind i svineflokkene, hvilket fik dem til straks at styrte hovedkulds mod deres undergang i havet nedenfor. Inden dagen var omme, blev denne episode offentliggjort i omegnen af svinehyrderne, og hele landsbyen troede på den. Amos troede helt sikkert på denne historie; han så svinene tumle hen over bakketoppen, kort efter at hans urolige sind var faldet til ro, og han troede altid, at de bar på netop de onde ånder, som så længe havde pint og plaget ham. Og det havde en hel del at gøre med, at hans helbredelse blev permanent. Det er også sandt, at alle Jesu apostle (undtagen Thomas) troede, at episoden med svinene var direkte forbundet med helbedelsen af Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus fik ikke den hvile, han havde håbet på. Det meste af dagen var han overrendt af dem, der kom som svar på nyheden om, at Amos var blevet helbredt, og som var tiltrukket af historien om, at dæmonerne var gået ud af den sindssyge og ind i en flok svin. Så efter kun en nats hvile blev Jesus og hans venner tidligt tirsdag morgen vækket af en delegation af disse svineopdrættede ikke-jøder, som var kommet for at opfordre ham til at forsvinde fra deres midte. Deres talsmand sagde til Peter og Andreas: "Fiskere fra Galilæa, gå bort fra os, og tag jeres profet med jer. Vi ved, at han er en hellig mand, men guderne i vores land kender ham ikke, og vi står i fare for at miste mange svin. Frygten for dig er kommet over os, så vi beder

dig om at gå bort.” Og da Jesus hørte dem, sagde han til Andreas:
“Lad os vende tilbage til vores sted.”

151:6.8 (1697.1) Da de skulle til at gå, bønfuldt Amos Jesus om at lade ham gå tilbage med dem, men Mesteren ville ikke gå med til det. Jesus sagde til Amos: “Glem ikke, at du er en søn af Gud. Vend tilbage til dit eget folk og vis dem, hvilke store ting Gud har gjort for dig.” Og Amos gik rundt og forkyndte, at Jesus havde drevet en legion af djævla ud af hans plagede sjæl, og at disse onde ånder var gået ind i en flok svin og havde drevet dem til hurtig undergang. Og han stoppede ikke, før han havde været i alle byer i Dekapolis og fortalt, hvilke store ting Jesus havde gjort for ham.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 151](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 153](#) >>

Kapitel 152

Hændelserne Som Førte Frem Til Krisen I Kafernaum

152:0.1 (1698.1) Historien om helbredelsen af Amos, den sindssyge fra Heresa, var allerede nået til Betsaida og Kapernaum, så en stor menneskemængde ventede på Jesus, da hans båd lagde til den tirsdag formiddag. Blandt denne flok var de nye observatører fra Jerusalems Sanhedrin, som var kommet ned til Kapernaum for at finde en grund til Mesterens anholdelse og domfældelse. Mens Jesus talte med dem, der var samlet for at hilse på ham, banede Jairus, en af synagogeforstanderne, sig vej gennem mængden og faldt ned for hans fødder, tog ham i hånden og bad ham skynde sig væk med ham, idet han sagde: “Mester, min lille datter, et enebarn, ligger i mit hjem på dødens rand. Jeg beder om, at du vil komme og helbrede hende.” Da Jesus hørte denne fars anmodning, sagde han: “Jeg vil gå med dig.”

152:0.2 (1698.2) Da Jesus gik sammen med Jairus, fulgte den store menneskemængde, som havde hørt faderens anmodning, efter for at

se, hvad der ville ske. Kort før de nåede forstanderens hus, mens de skyndte sig gennem en smal gade, og mens folkemængden skubbede til ham, stoppede Jesus pludselig op og udbrød: "Nogen rørte ved mig." Og da de, der var tæt på ham, benægtede, at de havde rørt ved ham, tog Peter ordet: "Mester, du kan se, at denne menneskemængde presser dig og truer med at knuse os, og alligevel siger du 'nogen har rørt ved mig.' Hvad mener du med det?" Så sagde Jesus: "Jeg spurgte, hvem der rørte ved mig, for jeg mærkede, at levende energi var udgået fra mig." Da Jesus så sig omkring, faldt hans øjne på en kvinde i nærheden, som kom frem, knælede for hans fødder og sagde: "I årevis har jeg været plaget af en voldsom blødning. Jeg har lidt under mange ting fra mange læger; jeg har brugt alle mine midler, men ingen kunne helbrede mig. Så hørte jeg om dig, og jeg tænkte, at hvis jeg blot kunne røre ved hans klædning, ville jeg helt sikkert blive rask. Og så pressede jeg mig frem sammen med mængden, indtil jeg stod tæt på dig, Mester, og rørte ved kanten af din klædning, og jeg blev rask; jeg ved, at jeg er blevet helbredt for min lidelse."

152:0.3 (1698.3) Da Jesus hørte det, tog han kvinden i hånden og løftede hende op og sagde: "Datter, din tro har gjort dig rask; gå med fred." Det var hendes *tro* og ikke hendes *berøring*, der gjorde hende rask. Og dette tilfælde er en god illustration af de mange tilsyneladende mirakuløse helbredelser, som fandt sted under Jesu jordiske karriere, men som han på ingen måde bevidst ønskede. Tiden, der gik, viste, at denne kvinde virkelig blev helbredt for sin sygdom. Hendes tro var af den slags, der direkte greb fat i den skabende kraft,

der boede i Mesterens person. Med den tro, hun havde, var det kun nødvendigt at nærme sig Mesterens person. Det var slet ikke nødvendigt at røre ved hans klæder; det var blot den overtroiske del af hendes tro. Jesus kaldte denne kvinde Veronika fra Cæsarea Filippi, til sig for at rette op på to fejl, som kunne have hængt ved i hendes sind, eller som kunne have hængt ved i sindet hos dem, der var vidner til denne helbredelse: Han ønskede ikke, at Veronika skulle gå derfra og tro, at hendes frygt for at stjæle helbredelsen var blevet honoreret, eller at hendes overtro ved at forbinde berøringen af hans klædning med hendes helbredelse havde været effektiv. Han ønskede, at alle skulle vide, at det var hendes rene og levende *tro*, der havde frembragt helbredelsen.

1. I jairos hus

152:1.1 (1699.1) Jairus var selvfølgelig frygtelig utålmodig over denne forsinkelse i at nå frem til sit hjem, så de skyndte sig nu videre i et hurtigere tempo. Endnu før de var kommet ind i forstanderens gård, kom en af hans tjenere ud og sagde: “Besvær ikke Mesteren, din datter er død.” Men Jesus lod ikke til at tage sig af tjenerens ord, for han tog Peter, James og Johannes med sig, vendte sig om og sagde til den bedrøvede far: “Frygt ikke, tro blot.” Da han kom ind i huset, fandt han allerede fløjtespillerne der sammen med de sørgende, som lavede en usømmelig tumult; de pårørende var allerede i gang med at græde og jamre. Og da han havde smidt alle de sørgende ud af

rummet, gik han ind med faderen og moderen og sine tre apostle. Han havde sagt til de sørgende, at pigen ikke var død, men de grinede ad ham. Jesus vendte sig nu mod moderen og sagde: "Din datter er ikke død; hun sover bare." Og da der var blevet stille i huset, gik Jesus hen til barnet, tog hende ved hånden og sagde: "Datter, jeg siger dig, vågn op og stå op!" Og da pigen hørte disse ord, rejste hun sig straks op og gik tværs gennem rummet. Og straks, da hun var kommet sig over sin omtågethed, sagde Jesus, at de skulle give hende noget at spise, for hun havde været uden mad i lang tid.

152:1.2 (1699.2) Da der var meget uro i Kapernaum mod Jesus, kaldte han familien sammen og forklarede, at pigen havde ligget i koma efter en lang feber, og at han blot havde vækket hende, at han ikke havde opvakt hende fra de døde. Han forklarede også alt dette til sine apostle, men det var nytteløst; de troede alle, at han havde opvakt den lille pige fra de døde. Det, Jesus sagde som forklaring på mange af disse tilsyneladende mirakler, havde kun ringe effekt på hans tilhængere. De var mirakelmennesker og lod ingen lejlighed gå fra sig til at tilskrive Jesus endnu et mirakel. Jesus og apostlene vendte tilbage til Betsaida, efter at han specifikt havde pålagt dem alle, at de ikke måtte fortælle det til nogen.

152:1.3 (1699.3) Da han kom ud af Jairus' hus, fulgte to blinde mænd med en stum dreng i spidsen efter ham og råbte om helbredelse. På dette tidspunkt var Jesus' ry som helbreder på sit højeste. Overalt, hvor han kom frem, ventede de syge og plagede på ham. Mesteren så nu meget slidt ud, og alle hans venner var ved at blive bekymrede for,

om han ville fortsætte sit arbejde med at undervise og helbrede, indtil han faktisk brød sammen.

152:1.4 (1699.4) Jesu apostle, for slet ikke at tale om almindelige mennesker, kunne ikke forstå dette Gudsmenneskes natur og egenskaber. Ej heller har nogen efterfølgende generation været i stand til at evaluere, hvad der fandt sted på jorden i Jesus af Nazarets person. Og der kan aldrig opstå en mulighed for, at hverken videnskab eller religion kan tjekke op på disse bemærkelsesværdige begivenheder af den simple grund, at en så ekstraordinær situation aldrig kan opstå igen, hverken i denne verden eller i nogen anden verden i Nebadon. Aldrig igen, på nogen verden i hele dette univers, vil der dukke et væsen op i dødeligt køds skikkelse, som samtidig har alle den skabende energis egenskaber kombineret med åndelige evner, der transcenderer tid og de fleste andre materielle begrænsninger.

152:1.5 (1700.1) Aldrig før Jesus var på jorden, og heller ikke siden, har det været muligt så direkte og grafisk at sikre de resultater, der følger med en stærk og levende tro hos dødelige mænd og kvinder. For at gentage disse fænomener ville vi være nødt til at gå ind i Skaberen Mikael's umiddelbare nærvær og finde ham, som han var i de dage—Menneskesønnen. På samme måde bør I i dag, hvor hans fravær forhindrer sådanne materielle manifestationer, afholde jer fra at lægge nogen form for begrænsning på den mulige udfoldelse af hans *åndelige kraft*. Selvom Mesteren er fraværende som et materielt væsen, er han til stede som en åndelig indflydelse i menneskers

hjerter. Ved at gå bort fra verden gjorde Jesus det muligt for sin ånd at leve sammen med sin Faders ånd, som bor i alle menneskers sind.

2. Mad til fem tusinde mennesker

152:2.1 (1700.2) Jesus fortsatte med at undervise folket om dagen, mens han om aften instruerede apostlene og evangelisterne. Om fredagen, erklærede han en uge fri, så alle hans tilhængere kunne gå hjem eller til deres venner i mange dage, før de gjorde sig klar til at vandre op til Jerusalem for påsken. Men mere end halvdelen af hans disciple nægtede at forlade ham, og folkemængden voksede fra dag til dag til det punkt, hvor David Zebedæus ønskede at etablere en ny lejr, men Jesus nægtede at give sit samtykke. Mesteren havde så lidt hvile over sabbatten, at han søndag morgen den 27. marts forsøgte at komme væk fra folket. Nogle af evangelisterne blev overladt til at tale til de mange, mens Jesus og de tolv planlagde ubemærket at flygte til den modsatte bred af søen, hvor de i en smuk park syd for Betsaida-Julias forsøgte at få den tiltrængte hvile. Dette område var et populært rekreativt sted for folk fra Kapernaum; de kendte alle til disse parker på den østlige bred.

152:2.2 (1700.3) Men sådan ville folket ikke have det. De så, hvilken retning Jesus' båd tog, og de hyrede alle tilgængelige fartøjer og begyndte at forfølge den. De, der ikke kunne få fat i både, gik til fods rundt om den øverste ende af søen.

152:2.3 (1700.4) Sidst på eftermiddagen havde mere end tusind mennesker fundet Mesteren i en af parkerne, og han talte kort til dem, efterfulgt af Peter. Mange af disse mennesker havde medbragt mad, og efter at have spist aftensmåltidet samledes de i små grupper, mens Jesu apostle og disciple underviste dem.

152:2.4 (1700.5) Mandag eftermiddag var mængden vokset til mere end tre tusind. Og stadig—langt ud på aftenen—fortsatte folk med at strømme til og medbringe alle mulige syge mennesker. Hundredvis af interesserede havde planlagt at stoppe i Kapernaum for at se og høre Jesus på deres vej til påsken, og de nægtede simpelthen at blive skuffede. Onsdag middag var omkring fem tusind mænd, kvinder og børn samlet her i parken syd for Betsaida-Julias. Vejret var behageligt, og det var tæt på slutningen af regntiden på dette sted.

152:2.5 (1700.6) Filip havde sørget for tre dages mad til Jesus og de tolv, som blev opbevaret af Markus-drengen, deres dreng med alle pligter. Om eftermiddagen i dag, den tredje dag for næsten halvdelen af denne skare, var den mad, folk havde bragt med sig, næsten opbrugt. David Zebedæus havde ingen teltby her til at brødføde og huse folkemængden. Heller ikke Filip havde sørget for mad til sådan en skare. Men selv om de var sultne, ville folk ikke gå deres vej. Der blev stille hvasket om, at Jesus, som ønskede at undgå problemer med både Herodes og Jerusalems ledere, havde valgt dette rolige sted uden for alle sine fjenders jurisdiktion som det rette sted at blive kronet til konge. Folkets begejstring steg for hver time. Der blev ikke sagt et ord til Jesus, selvom han selvfølgelig vidste alt, hvad der foregik. Selv de tolv apostle var stadig plaget af sådanne

forestillinger, og især de yngre evangelister. De apostle, der gik ind for dette forsøg på at udråbe Jesus til konge, var Peter, Johannes, Simon Zelotes og Judas Iskariot. Dem, der var imod planen, var Andreas, James, Nathaniel og Thomas. Mattæus, Filip og Alpheustvillingerne var uforpligtende. Lederen af dette komplot om at gøre ham til konge var Joab, en af de unge evangelister.

152:2.6 (1701.1) Sådan så scenen ud omkring klokken fem onsdag eftermiddag, da Jesus bad James Alpheus om at tilkalde Andreas og Filip. Sagde Jesus: "Hvad skal vi gøre med folkemængden? De har været sammen med os i tre dage nu, og mange af dem er sultne. De har ingen mad." Filip og Andreas udvekslede blikke, og så svarede Filip: "Mester, du bør sende disse mennesker væk, så de kan gå til landsbyerne rundt omkring og købe mad til sig selv." Og Andreas, som frygtede, at kongens komplot skulle blive til virkelighed, sluttede sig hurtigt til Filip og sagde: "Ja, Mester, jeg synes, det er bedst, at du afviser folkeskaren, så de kan gå deres vej og købe mad, mens du sikrer dig hvile for en tid." På dette tidspunkt havde andre af de tolv sluttet sig til konferencen. Så sagde Jesus: "Men jeg ønsker ikke at sende dem sultne bort; kan du ikke give dem mad?" Det var for meget for Filip, og han tog ordet: "Mester, hvor kan vi her på landet købe brød til denne skare? To hundrede denarer ville ikke være nok til frokost."

152:2.7 (1701.2) Før apostlene fik mulighed for at udtrykke sig, vendte Jesus sig mod Andreas og Filip og sagde: "Jeg ønsker ikke at sende disse mennesker væk. Her er de, som får uden en hyrde. Jeg vil gerne

give dem mad. Hvilken mad har vi med os?” Mens Filip talte med Mattæus og Judas, opsøgte Andreas Markus-drengen for at finde ud af, hvor meget der var tilbage af deres forråd. Han vendte tilbage til Jesus og sagde: “Drengen har kun fem bygbrød og to tørrede fisk tilbage”—og Peter tilføjede prompte: “Vi har endnu ikke spist i aften.”

152:2.8 (1701.3) I et øjeblik stod Jesus tavs. Der var et fjernt blik i hans øjne. Apostlene sagde ingenting. Pludselig vendte Jesus sig mod Andreas og sagde: “Bring mig brødene og fiskene.” Og da Andreas havde bragt kurven til Jesus, sagde Mesteren: “Bed folk om at sætte sig på græsset i grupper på hundrede og udnævne en leder for hver gruppe, mens du bringer alle evangelisterne herhen med os.”

152:2.9 (1701.4) Jesus tog brødene op i sine hænder, og efter at han havde takket, brød han brødet og gav det til sine apostle, som gav det videre til deres medarbejdere, som igen bar det ud til folkemængden. På samme måde brød og uddelte Jesus fiskene. Og denne skare spiste og blev mæt. Og da de var færdige med at spise, sagde Jesus til disciplene: “Saml de stykker sammen, der er tilbage, så intet går tabt.” Og da de var færdige med at samle stykkerne sammen, havde de tolv fulde kurve. De, der spiste af dette ekstraordinære festmåltid, var omkring fem tusind mænd, kvinder og børn.

152:2.10 (1702.1) Og dette er det første og eneste naturmirakel, som Jesus udførte som et resultat af sin bevidste forudgående planlægning. Det er sandt, at hans disciple var tilbøjelige til at kalde mange ting for mirakler, som ikke var det, men dette var en ægte overnaturlig tjeneste. I dette tilfælde, lærte vi, multiplicerede Mikael

fødeelementerne, som han altid gør, bortset fra elimineringen af tidsfaktoren og den synlige livskanal.

3. Konge skabelses episoden

152:3.1 (1702.2) Bispisningen af de fem tusind ved hjælp af overnaturlig energi var endnu et af de tilfælde, hvor menneskelig medlidenhed plus skabende kraft svarede til det, der skete. Nu, hvor folkemængden var blevet mæt, og da Jesu berømmelse var blevet forøget af dette fantastiske mirakel, krævede projektet med at gribe Mesteren og udråbe ham til konge ikke yderligere personlig ledelse. Ideen syntes at sprede sig gennem mængden som en smitte. Menneskemængdens reaktion på denne pludselige og spektakulære opfyldelse af deres fysiske behov var dyb og overvældende. I lang tid havde jøderne lært, at Messias, Davids søn, når han kom, ville få landet til igen at flyde med mælk og honning, og at livets brød ville blive skænket til dem, som manna fra himlen skulle være faldet ned over deres forfædre i ørkenen. Og blev alle disse forventninger ikke nu opfyldt lige for øjnene af dem? Da denne sultne, underernærede skare var færdig med at mæske sig i vidundermaden, var der kun én enstemmig reaktion: “Her er vores konge.” Israels mirakuløse befrier var kommet. I disse enfoldige menneskers øjne indebar magten til at brødføde også retten til at herske. Det er derfor ikke underligt, at folkemængden, da de var færdige med at feste, rejste sig som én mand og råbte: “Gør ham til konge!”

152:3.2 (1702.3) Dette mægtige råb begejstrede Peter og de af apostlene, der stadig bevarede håbet om at se Jesus hævde sin ret til at herske. Men disse falske forhåbninger skulle ikke leve længe. Skarens mægtige råb var næppe holdt op med at genlyde fra de nærliggende klipper, da Jesus trådte op på en stor sten og løftede sin højre hånd for at påkalde sig deres opmærksomhed og sagde: "Mine børn, I mener det godt, men I er kortsynede og materielt indstillede." Der var en kort pause; denne robuste galilæer stod der majestætisk i det fortryllende skær fra det østlige tusmørke. Han lignede en konge på alle leder og kanter, mens han fortsatte med at tale til den åndeløse forsamling: "I vil gøre mig til konge, ikke fordi jeres sjæle er blevet oplyst af en stor sandhed, men fordi jeres maver er blevet fyldt med brød. Hvor mange gange har jeg ikke sagt til jer, at mit rige ikke er af denne verden? Dette Himmerige, som vi proklamerer, er et åndeligt broderskab, og ingen hersker over det siddende på en materiel trone. Min Fader i himlen er den alvise og almægtige hersker over dette åndelige broderskab af Guds sønner på jorden. Har jeg i den grad fejlet i at åbenbare åndernes Fader for jer, at I ville gøre hans Søn i kødet til konge! Gå nu alle sammen hjem til jer selv. Hvis I skal have en konge, så lad lysets Fader trone i hjertet på hver af jer som den åndelige hersker over alle ting."

152:3.3 (1702.4) Disse ord fra Jesus sendte folkemængden forbløffet og modløs væk. Mange, der havde troet på ham, vendte om og fulgte ham ikke mere fra den dag. Apostlene var målløse; de stod i tavshed samlet om de tolv kurve med madrester; kun den unge dreng,

Markus-drengen, talte: “Og han nægtede at være vores konge.” Jesus vendte sig mod Andreas, før han gik for at være alene i bjergene, og sagde: “Tag dine brødre med tilbage til Zebedæus hus, og bed sammen med dem, især for din bror, Simon Peter.”

4. Simon Peters natlige vision

152:4.1 (1703.1) Apostlene, uden deres Mester—sendt af sted alene—gik ind i båden og begyndte i stilhed at ro mod Betsaida på søens vestlige bred. Ingen af de tolv var så knust og nedtrykt som Simon Peter. Næppe et ord blev sagt; de tænkte alle på Mesteren alene i bjergene. Havde han forladt dem? Han havde aldrig før sendt dem alle væk og nægtet at gå med dem. Hvad kunne alt dette betyde?

152:4.2 (1703.2) Mørket sænkede sig over dem, for der var opstået en stærk og modsatrettet vind, som gjorde det næsten umuligt at komme frem. Som timerne med mørke og hård roning gik, blev Peter træt og faldt i en dyb søvn af udmattelse. Andreas og James lagde ham til at hvile på det polstrede sæde i bådens agterende. Mens de andre apostle kæmpede mod vinden og bølgerne, drømte Peter en drøm; han så et syn af Jesus, der kom gående hen til dem på havet. Da Mesteren så ud til at gå forbi båden, råbte Peter: “Frels os, Mester, frels os.” Og de, der var bagest i båden, hørte ham sige nogle af disse ord. Mens dette natlige syn fortsatte i Peters sind, drømte han, at han hørte Jesus sige: “Vær ved godt mod; det er mig; vær ikke bange.” Dette var som Gileads balsam for Peters urolige sjæl; det

beroligede hans urolige ånd, så han (i sin drøm) råbte til Mesteren: “Herre, hvis det virkelig er dig, så bed mig komme og gå med dig på vandet.” Og da Peter begyndte at gå på vandet, skræmte de voldsomme bølger ham, og da han var ved at synke, råbte han: “Herre, frels mig!” Og mange af de tolv hørte ham udstøde dette råb. Da drømte Peter, at Jesus kom ham til undsætning, rakte hånden ud, greb fat i ham og løftede ham op og sagde: “Du, som har så lidt tro, hvorfor tvivlede du?”

152:4.3 (1703.3) I forbindelse med den sidste del af sin drøm rejste Peter sig fra det sæde, hvor han sov, og trådte faktisk over bord og ud i vandet. Og han vågnede fra sin drøm, da Andreas, James og Johannes rakte ned og trak ham op af søen.

152:4.4 (1703.4) For Peter var denne oplevelse altid virkelig. Han troede oprigtigt på, at Jesus kom til dem den nat. Han overbeviste kun delvist Johannes Mark, hvilket forklarer, hvorfor Mark udelod en del af historien fra sin fortælling. Lægen Lukas, som undersøgte disse forhold grundigt, konkluderede, at episoden var Peters vision, og nægtede derfor at give plads til denne historie i sin fortælling.

5. Tilbage i betsaida

152:5.1 (1703.5) Torsdag morgen, før det blev lyst, lagde de deres båd for anker i nærheden af Zebedæus’ hus og søgte søvn indtil omkring middagstid. Andreas var først oppe, og da han gik en tur ved havet, fandt han Jesus sammen med deres unge dreng siddende på en sten

ved vandkanten. På trods af at mange af de mange mennesker og de unge evangelister ledte efter Jesus hele natten og meget af den næste dag i de østlige bakker, begyndte han og den unge Mark-knægt kort efter midnat at gå rundt om søen og over floden tilbage til Betsaida.

152:5.2 (1704.1) Af de fem tusind, som på mirakuløs vis blev bispist, og som, da deres maver var mætte og deres hjerter tomme, ville have gjort ham til konge, var det kun omkring fem hundrede, som blev ved med at følge efter ham. Men før de fik at vide, at han var tilbage i Betsaida, bad Jesus Andreas om at samle de tolv apostle og deres medarbejdere, inklusive kvinderne, og sagde: "Jeg ønsker at tale med dem." Og da alle var klar, sagde Jesus:

152:5.3 (1704.2) "Hvor længe skal jeg bære over med jer? Er I alle langsomme i den åndelige forståelse og mangelfulde i den levende tro? I alle disse måneder har jeg undervist jer i rigets sandheder, og alligevel er I domineret af materielle motiver i stedet for åndelige overvejelser. Har I ikke engang læst i skrifterne, hvor Moses formanede de vantro børn i Israel og sagde: 'Frygt ikke, stå stille og se Herrens frelse'? Sangeren sagde: 'Sæt din lid til Herren.' 'Vær tålmodig, vent på Herren og vær ved godt mod. Han skal styrke dit hjerte.' 'Kast din byrde på Herren, og han skal støtte dig. Stol på ham til enhver tid, og udøs dit hjerte for ham, for Gud er din tilflugt.' 'Den, der bor i den Højestes skjul, skal blive i den Almægtiges skygge.' 'Det er bedre at stole på Herren end at sætte sin lid til menneskelige prinser.'

152:5.4 (1704.3) "Og ser I nu alle, at mirakler og materielle undere ikke vil vinde sjæle til det åndelige rige? Vi bispiste folkemængden, men

det fik dem ikke til at hungre efter livets brød eller tørste efter den åndelige retfærdigheds vand. Da deres sult var stillet, søgte de ikke adgang til himlenes rige, men søgte snarere at udråbe Menneskesønnen til konge på samme måde som denne verdens konger, kun for at de kunne fortsætte med at spise brød uden at skulle arbejde for det. Og alt dette, som mange af jer deltog mere eller mindre i, gør intet for at åbenbare den himmelske Fader eller for at fremme hans rige på jorden. Har vi ikke nok fjender blandt de religiøse ledere i landet uden at gøre det, der sandsynligvis også vil fremmedgøre de civile magthavere? Jeg beder om, at Faderen vil salve jeres øjne, så I kan se, og åbne jeres ører, så I kan høre, så I kan få fuld tro på det evangelium, som jeg har lært jer.”

152:5.5 (1704.4) Jesus meddelte så, at han ønskede at trække sig tilbage for at hvile et par dage med sine apostle, før de gjorde sig klar til at tage op til Jerusalem til påsken, og han forbød nogen af disciplene eller folkemængden at følge ham. Derfor tog de med båd til Gennesaret-området for at hvile og sove i to eller tre dage. Jesus forberedte sig på en stor krise i sit liv på jorden, og han tilbragte derfor meget tid i fællesskab med Faderen i himlen.

152:5.6 (1704.5) Nyheden om bespisningen af de fem tusind og forsøget på at gøre Jesus til konge vakte udbredt nysgerrighed og skabte frygt hos både de religiøse ledere og de civile magthavere i hele Galilæa og Judæa. Mens dette store mirakel ikke gjorde noget for at fremme evangeliet om kongeriget i de materielt indstillede og halvhjertede troendes sjæle, tjente det det formål at sætte en stopper for de mirakelsøgende og kongegrådige tilbøjeligheder hos Jesu nærmeste

familie af apostle og nære disciple. Denne spektakulære episode afsluttede den tidlige æra med undervisning, træning og helbredelse og banede dermed vejen for indvielsen af dette sidste år med forkyndelse af de højere og mere åndelige faser af det nye evangelium om riget—guddommeligt slægtskab, åndelig frihed og evig frelse.

6. I genesaret

152:6.1 (1705.1) Mens han hvilede ud hos en velhavende troende i Gennesaret-området, holdt Jesus uformelle konferencer med de tolv hver eftermiddag. Rigets ambassadører var en seriøs, ædruelig og tugtet gruppe af desillusionerede mænd. Men selv efter alt det, der var sket, og som de efterfølgende begivenheder afslørede, var disse tolv mænd endnu ikke helt befriet fra deres indgroede og længe nærede forestillinger om den jødiske Messias' komme. Begivenhederne i de foregående par uger var gået for hurtigt til, at disse forbløffede fiskere kunne forstå deres fulde betydning. Det tager tid for mænd og kvinder at foretage radikale og omfattende ændringer i deres grundlæggende og fundamentale opfattelser af social adfærd, filosofiske holdninger og religiøse overbevisninger.

152:6.2 (1705.2) Mens Jesus og de tolv hvilede sig i Gennesaret, spredtes folkemængden, nogle tog hjem, andre fortsatte op til Jerusalem til påsken. På mindre end en måned skrumpede de entusiastiske og åbne tilhængere af Jesus, som talte mere end halvtreds tusind alene i

Galilæa, ind til mindre end fem hundrede. Jesus ønskede at give sine apostle en sådan erfaring med den flygtige folkelige anerkendelse, at de ikke ville blive fristet til at stole på sådanne manifestationer af forbigående religiøst hysteri, efter at han skulle lade dem være alene i arbejdet med riget, men han havde kun delvis succes med dette forsøg.

152:6.3 (1705.3) Den anden aften af deres ophold i Gennesaret fortalte Mesteren igen apostlene lignelsen om sædemanden og tilføjede disse ord: “Ser I, mine børn, appellen til menneskelige følelser er forgængelig og fuldstændig skuffende; den eksklusive appel til menneskets intellekt er ligeledes tom og ufrugtbar; det er kun ved at appellere til den ånd, der lever i det menneskelige sind, at I kan håbe på at opnå varig succes og opnå de vidunderlige forvandlinger af den menneskelige karakter, der i øjeblikket viser sig i den rigelige frembringelse af åndens ægte frugter i det daglige liv for alle, der således er befriet fra tvivlens mørke ved åndens fødsel ind i troens lys —Himmeriget.”

152:6.4 (1705.4) Jesus underviste i at appellere til følelserne som en teknik til at fange og fokusere den intellektuelle opmærksomhed. Han betegnede det således vækkede sind som porten til sjælen, hvor menneskets åndelige natur befinder sig, og som skal genkende sandheden og reagere på evangeliets åndelige appel for at give de permanente resultater af sande karakterforandringer.

152:6.5 (1705.5) Jesus forsøgte således at forberede apostlene på det forestående chok—krisen i offentlighedens holdning til ham, som

kun var et par dage væk. Han forklarede de tolv, at de religiøse herskere i Jerusalem ville konspirere med Herodes Antipas for at få dem tilintetgjort. De tolv begyndte at indse mere og mere (men ikke endeligt), at Jesus ikke ville sidde på Davids trone. De indså i højere grad, at åndelig sandhed ikke skulle fremmes af materielle vidundere. De begyndte at indse, at bespisningen af de fem tusinde og den folkelige bevægelse for at gøre Jesus til konge var højdepunktet i folkets mirakelsøgende, vidunderlige forventninger og højdepunktet i befolkningens hyldest af Jesus. De fornemmede vagt og forudså svagt de kommende tider med åndelig sigtning og grusom modgang. Disse tolv mænd var langsomt ved at vågne op til erkendelsen af den virkelige natur af deres opgave som ambassadører for riget, og de begyndte at ruste sig til de hårde og prøvende prøvelser i det sidste år af Mesterens tjeneste på jorden.

152:6.6 (1706.1) Før de forlod Gennesaret, instruerede Jesus dem om den mirakuløse bespisning af de fem tusinde og fortalte dem, hvorfor han havde givet sig i kast med denne ekstraordinære manifestation af skabende kraft, og forsikrede dem også om, at han ikke gav efter for sin sympati for folkemængden, før han havde sikret sig, at det var “i overensstemmelse med Faderens vilje.”

7. I Jerusalem

152:7.1 (1706.2) Søndag den 3. april startede Jesus, kun ledsaget af de tolv apostle, fra Betsaida på rejsen til Jerusalem. For at undgå folkemængderne og tiltrække sig så lidt opmærksomhed som muligt, rejste de via Gerasa og Philadelphia. Han forbød dem at undervise offentligt på denne rejse, og han tillod dem heller ikke at undervise eller prædike, mens de opholdt sig i Jerusalem. De ankom til Betania, nær Jerusalem, sent onsdag aften den 6. april. For denne ene nat stoppede de hos Lazarus, Marta og Maria, men næste dag skiltes de. Jesus og Johannes boede hos en troende ved navn Simon i nærheden af Lazarus' hus i Betania. Judas Iskariot og Simon Zelotes blev hos venner i Jerusalem, mens resten af apostlene opholdt sig to og to i forskellige hjem.

152:7.2 (1706.3) Jesus kom kun ind i Jerusalem én gang i løbet af denne påske, og det var på festens store dag. Mange af de troende i Jerusalem blev ført ud af Abner for at møde Jesus i Betania. Under dette ophold i Jerusalem erfarede de tolv, hvor bitre følelserne var ved at blive over for deres Mester. De tog af sted fra Jerusalem i den tro, at en krise var nært forestående.

152:7.3 (1706.4) Søndag den 24. april forlod Jesus og apostlene Jerusalem for at tage til Betsaida via kystbyerne Joppe, Cæsarea og Ptolemais. Derfra gik de over land via Rama og Korasin til Betsaida, hvor de ankom fredag den 29. april. Straks efter at være kommet hjem, sendte Jesus Andreas af sted for at bede synagogeforstanderen om tilladelse til at tale næste dag, som var sabbat, ved

eftermiddagsgudstjenesten. Og Jesus vidste godt, at det var sidste gang, han ville få lov til at tale i synagogen i Kapernaum.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 152](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 154](#) >>

Kapitel 153

Krisen I Kapernaum

153:0.1 (1707.1) FREDAG aften, den dag de ankom til Betsaida, og sabbatsmorgen bemærkede apostlene, at Jesus var alvorligt optaget af et betydningsfuldt problem; de var klar over, at Mesteren tænkte usædvanligt meget på en vigtig sag. Han spiste ingen morgenmad og kun lidt ved middagstid. Hele sabbatsmorgen og aftenen før var de tolv og deres medarbejdere samlet i små grupper omkring huset, i haven og langs kysten. Der hvilede en anspændthed af usikkerhed og en spænding af ængstelse over dem alle. Jesus havde ikke sagt meget til dem, siden de forlod Jerusalem.

153:0.2 (1707.2) Ikke i månedsvis havde de set Mesteren så fordybet i tanker og så lidt meddelsom. Selv Simon Peter var deprimeret, for ikke at sige nedtrykt. Andreas vidste ikke, hvad han skulle gøre for sine nedslåede medarbejdere. Nataniel sagde, at de befandt sig midt i “stilheden før stormen.” Thomas gav udtryk for, at “noget ud over det sædvanlige er ved at ske.” Filip rådede David Zebedæus til at “glemme alt om planer for at bespise og indlogere mængden, indtil vi

ved, hvad Mesteren tænker på.” Mattæus gjorde en fornyet indsats for at fylde statskassen op. James og Johannes talte om den forestående prædiken i synagogen og spekulerede meget over dens sandsynlige natur og omfang. Simon Zelotes udtrykte den tro, i virkeligheden et håb, at “Faderen i himlen måske er ved at gribe ind på en eller anden uventet måde for at retfærdiggøre og støtte sin Søn,” mens Judas Iskariot vovede at hengive sig til tanken om, at Jesus muligvis var tynget af fortrydelse over, at “han ikke havde mod og dristighed til at tillade de fem tusind at udråbe ham til jødernes konge.”

153:0.3 (1707.3) Det var blandt en sådan gruppe af deprimerede og trøstesløse tilhængere, at Jesus denne smukke sabbatseftermiddag gik ud for at holde sin epokegørende prædiken i synagogen i Kapernaum. Det eneste ord med en munter hilsen eller et godt ønske fra nogen af hans nærmeste tilhængere kom fra en af de intetanende Alpheus-tvillinger, som, da Jesus forlod huset på vej til synagogen, hilste muntert på ham og sagde: “Vi beder til, at Faderen vil hjælpe dig, og at vi må få større skarer end nogensinde.”

1. Scenen gøres klar

153:1.1 (1707.4) En fornem menighed tog imod Jesus kl. 15 på denne udsøgte sabbatseftermiddag i den nye synagoge i Kapernaum. Jairus var formand og rakte Jesus skrifterne, som han skulle læse. Dagen før var 53 farisæere og saddukæere ankommet fra Jerusalem; mere

end tredive af lederne og magthaverne fra nabosynagogerne var også til stede. Disse jødiske religiøse ledere handlede direkte efter ordre fra det jødiske Sanhedrin i Jerusalem, og de udgjorde den ortodokse fortrop, som var kommet for at indlede en åben krig mod Jesus og hans disciple. Ved siden af disse jødiske ledere, på ærespladserne i synagogen, sad Herodes Antipas' officielle observatører, som havde fået til opgave at finde ud af sandheden om de foruroligende rapporter om, at befolkningen havde forsøgt at udråbe Jesus til jødernes kongeovre i hans bror Filips domæne.

153:1.2 (1708.1) Jesus forstod, at han stod over for en umiddelbar erklæring om åbenlys krigsførelse fra sine voksende fjender, og han valgte modigt at gå i offensiven. Ved bespisningen af de fem tusinde havde han udfordret deres forestillinger om den materielle Messias; nu valgte han igen åbent at angribe deres forestilling om den jødiske befrier. Denne krise, som begyndte med bespisningen af de fem tusinde, og som sluttede med denne sabbat-eftermiddagsprædiken, var den ydre vending i tidevandet af folkelig berømmelse og anerkendelse. Fra nu af skulle rigets arbejde i stigende grad dreje sig om den vigtigere opgave at vinde varige åndelige konvertitter til menneskehedens ægte religiøse broderskab. Denne prædiken markerer krisen i overgangen fra en periode med diskussion, kontrovers og beslutning til en periode med åben krig og endelig accept eller endelig afvisning.

153:1.3 (1708.2) Mesteren vidste godt, at mange af hans tilhængere langsomt, men sikkert var ved at forberede deres sind på endeligt at afvise ham. Han vidste også, at mange af hans disciple langsomt,

men sikkert gennemgik den træning af sindet og den disciplin af sjælen, som ville gøre dem i stand til at sejre over tvivlen og modigt hævde deres fulde tro på evangeliet om riget. Jesus forstod fuldt ud, hvordan mennesker forbereder sig til at træffe beslutninger i en krise og udføre pludselige modige handlinger ved hjælp af den langsomme proces med at vælge mellem de tilbagevendende situationer med godt og ondt. Han udsatte sine udvalgte budbringere for gentagne øvelser i skuffelse og gav dem hyppige og prøvende muligheder for at vælge mellem den rigtige og den forkerte måde at møde åndelige prøvelser på. Han vidste, at han kunne stole på, at hans tilhængere, når de mødte den endelige prøve, ville træffe deres afgørende beslutninger i overensstemmelse med tidligere og sædvanlige mentale holdninger og åndelige reaktioner.

153:1.4 (1708.3) Denne krise i Jesu liv på jorden begyndte med bespisningen af de fem tusinde og sluttede med denne prædiken i synagogen; krisen i apostlenes liv begyndte med denne prædiken i synagogen og fortsatte i et helt år og sluttede først med Mesterens retssag og korsfæstelse.

153:1.5 (1708.4) Som de sad der i synagogen den eftermiddag, før Jesus begyndte at tale, var der kun ét stort mysterium, kun ét stort spørgsmål, som alle tænkte på. Både hans venner og hans fjender grublede over én tanke, og det var: "Hvorfor vendte han selv så bevidst og effektivt strømmen af folkelig begejstring?" Og det var umiddelbart før og umiddelbart efter denne prædiken, at tvivlen og skuffelserne hos hans utilfredse tilhængere voksede til ubevidst

modstand og til sidst blev til egentligt had. Det var efter denne prædiken i synagogen, at Judas Iskariot fik sin første bevidste tanke om at desertere. Men han fik indtil videre effektivt styr på alle sådanne tilbøjeligheder.

153:1.6 (1708.5) Alle var i en tilstand af rådvildhed. Jesus havde efterladt dem forbløffede og forvirrede. Han havde for nylig været involveret i den største demonstration af overnaturlig kraft, som kendetegnede hele hans karriere. Bespisningen af de fem tusinde var den begivenhed i hans jordiske liv, som appellerede mest til den jødiske opfattelse af den forventede Messias. Men denne ekstraordinære fordel blev øjeblikkeligt og uforklarligt opvejet af hans hurtige og utvetydige afvisning af at blive gjort til konge.

153:1.7 (1709.1) Fredag aften og igen sabbatsmorgen havde lederne i Jerusalem arbejdet længe og ihærdigt sammen med Jairus for at forhindre Jesus i at tale i synagogen, men det var forgæves. Jairus' eneste svar på alle disse bønner var: "Jeg har imødekommet denne anmodning, og jeg vil ikke bryde mit ord."

2. Den epokegørende prædiken

153:2.1 (1709.2) Jesus indledte denne prædiken med at læse op fra loven, som den findes i Femte Mosebog: "Men det skal ske, at hvis dette folk ikke hører på Guds røst, så skal overtrædelsens forbandelser overgå dem. Herren skal lade jer blive slået af jeres fjender, og I skal blive flyttet til alle jordens riger. Og Herren skal bringe dig og den

konge, du har indsat over dig, i hænderne på en fremmed nation. Du skal blive til forundring, et ordsprog og et rygte blandt alle folkeslag. Dine sønner og dine døtre skal gå i fangenskab. De fremmede blandt jer skal stige højt i autoritet, mens I bliver bragt meget lavt. Og disse ting skal ramme dig og din slægt til evig tid, fordi du ikke ville høre på Herrens ord. Derfor skal I tjene jeres fjender, som kommer imod jer. I skal udholde sult og tørst og bære dette fremmede åg af jern. Herren skal føre et folk imod jer langt borte fra, fra jordens ende, et folk, hvis sprog I ikke skal forstå, et folk med et voldsomt ansigt, et folk, der ikke vil tage hensyn til jer. Og de skal belejre dig i alle dine byer, indtil de høje fæstningsmure, som du har stolet på, falder ned; og hele landet skal falde i deres hænder. Og det skal ske, at I vil blive drevet til at spise frugten af jeres egne kroppe, kødet af jeres sønner og døtre, under denne belejringstid, på grund af den trængsel, hvormed jeres fjender vil presse jer”

153:2.2 (1709.3) Og da Jesus var færdig med denne læsning, vendte han sig mod profeterne og læste fra Jeremias: “Hvis I ikke hører på mine tjenere, profeterne, som jeg har sendt jer, så vil jeg gøre dette hus til Shilo, og jeg vil gøre denne by til en forbandelse for alle jordens folkeslag.’ Og præsterne og lærerne hørte Jeremias tale disse ord i Herrens hus. Og det skete, at da Jeremias var færdig med at tale alt det, Herren havde befale ham at tale til hele folket, greb præsterne og lærerne fat i ham og sagde: ‘Du skal visselig dø.’ Og hele folket stimlede sammen om Jeremias i Herrens hus. Og da Judas fyrster hørte dette, satte de sig til doms over Jeremias. Da talte præsterne og lærerne til fyrsterne og til hele folket og sagde: ‘Denne mand er

værdig til at dø, for han har profeteret mod vores by, og I har hørt ham med jeres egne ører.’ Da talte Jeremias til alle fyrsterne og til hele folket: ‘Herren har sendt mig for at profetere mod dette hus og mod denne by med alle de ord, som I har hørt. Derfor skal I nu ændre jeres veje og gøre jeres gerninger bedre og adlyde Herren jeres Guds røst, så I kan undslippe det onde, der er blevet udtalt over jer. Hvad mig angår, se, jeg er i jeres hænder. Gør med mig, hvad der forekommer jer godt og rigtigt. Men I skal vide, at hvis I slår mig ihjel, vil I bringe uskyldigt blod over jer selv og over dette folk, for det er sandt, at Herren har sendt mig for at tale alle disse ord i jeres ører.’

153:2.3 (1710.1) “Datidens præster og lærere forsøgte at dræbe Jeremias, men dommerne ville ikke gå med til det, selv om de for hans advarende ord lod ham hænge i snore i et beskidt fangehul, indtil han sank i mudder op til armhulerne. Det er, hvad dette folk gjorde ved profeten Jeremias, da han adlød Herrens befaling om at advare sine brødre om deres forestående politiske undergang. I dag ønsker jeg at spørge dig: Hvad vil dette folks ypperstepræster og religiøse ledere gøre med den mand, der vover at advare dem om deres åndelige undergang? Vil I også forsøge at slå den lærer ihjel, som vover at forkynde Herrens ord, og som ikke frygter at påpege, hvor I nægter at vandre på lysets vej, som fører til indgangen til Himmeriget?

153:2.4 (1710.2) “Hvad er det, du søger som bevis på min mission på jorden? Vi har ladet jer være uforstyrrede i jeres positioner med indflydelse og magt, mens vi har forkyndt det glade budskab til de

fattige og udstødte. Vi har ikke foretaget noget fjendtligt angreb på det, som I holder i ære, men har snarere proklameret ny frihed for menneskets frygtssomme sjæl. Jeg kom til verden for at åbenbare min Fader og for på jorden at etablere det åndelige broderskab mellem Guds sønner, Himmeriget. Og på trods af, at jeg så mange gange har mindet jer om, at mit rige ikke er af denne verden, har min Far alligevel givet jer mange manifestationer af materielle vidundere foruden mere beviselige åndelige forvandlinger og fornyelser.

153:2.5 (1710.3) “Hvilket nyt tegn er det, du søger i mine hænder? Jeg erklærer, at I allerede har tilstrækkelige beviser til at kunne træffe jeres beslutning. Sandelig, sandelig, jeg siger til mange, der sidder foran mig i dag, at I står over for nødvendigheden af at vælge, hvilken vej I vil gå; og jeg siger til jer, som Josva sagde til jeres forfædre: ‘Vælg i dag, hvem I vil tjene.’ I dag står mange af jer ved skillevejen.

153:2.6 (1710.4) “Da nogle af jer ikke kunne finde mig efter festlighederne på den anden side, hyrede I fiskerflåden fra Tiberias, som en uge tidligere havde søgt ly i nærheden under en storm, til at forfølge mig, og hvorfor? Ikke for sandhedens og retfærdighedens skyld, eller for at du bedre skulle vide, hvordan du skulle tjene og hjælpe dine medmennesker! Nej, men snarere for at I kunne få mere brød, som I ikke havde arbejdet for. Det var ikke for at fylde jeres sjæle med livets ord, men kun for at fylde jeres maver med lethedens brød. Og længe har I fået at vide, at Messias, når han kom, ville gøre de undere, som ville gøre livet behageligt og let for hele det udvalgte folk. Det er derfor ikke mærkeligt, at I, der er blevet undervist

således, længes efter brødene og fiskene. Men jeg erklærer jer, at det ikke er Menneskesønnens mission. Jeg er kommet for at forkynde åndelig frihed, undervise i evig sandhed og fremme levende tro.

153:2.7 (1710.5) “Mine brødre, stræb ikke efter det kød, der forgår, men søg snarere den åndelige føde, der nærer selv til evigt liv; og dette er livets brød, som Sønnen giver til alle, der vil tage det og spise, for Faderen har givet Sønnen dette liv uden mål. Og da I spurgte mig: ‘Hvad skal vi gøre for at udføre Guds gerninger?’ sagde jeg det klart til jer: ‘Dette er Guds værk, at I tror på ham, som han har sendt.’”

153:2.8 (1710.6) Og så sagde Jesus og pegede op på en krukke med manna, som prydede overliggeren i den nye synagoge, og som var pyntet med drueklaser: “I har troet, at jeres forfædre i ørkenen spiste manna—himlens brød—men jeg siger jer, at dette var jordens brød. Mens Moses ikke gav jeres fædre brød fra himlen, står min far nu klar til at give jer livets sande brød. Himlens brød er det, der kommer ned fra Gud og giver evigt liv til verdens mennesker. Og når I siger til mig: Giv os dette levende brød, vil jeg svare: Jeg er dette livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. I har set mig, levet med mig og set mine gerninger, og dog tror I ikke, at jeg er udgået fra Faderen. Men de, der tror—skal ikke frygte. Alle, der ledes af Faderen, skal komme til mig, og den, der kommer til mig, skal aldrig blive udstødt.

153:2.9 (1711.1) “Og lad mig nu én gang for alle erklære for jer, at jeg er kommet ned på jorden, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig. Og dette er den endelige vilje fra ham, der har sendt mig, at jeg ikke skal miste én af alle dem, han har givet

mig. Og dette er Faderens vilje: At enhver, som ser Sønnen, og som tror på ham, skal have evigt liv. Så sent som i går gav jeg jer brød til jeres kroppe; i dag tilbyder jeg jer livets brød til jeres sultne sjæle. Vil I nu tage imod åndens brød, som I dengang så villigt spiste denne verdens brød?”

153:2.10 (1711.2) Da Jesus holdt en kort pause for at se ud over menigheden, rejste en af lærerne fra Jerusalem (et medlem af sanhedrinen) sig op og spurgte: “Forstår jeg dig sådan, at du siger, at du er det brød, der kommer ned fra himlen, og at den manna, som Moses gav vore fædre i ørkenen, ikke gjorde det?” Og Jesus svarede farisæeren: “Du har forstået det rigtigt.” Så sagde farisæeren: “Men er du ikke Jesus fra Nazaret, søn af tømmeren Josef? Er din far og mor og dine brødre og søstre ikke velkendte for mange af os? Hvordan kan det så være, at du står her i Guds hus og siger, at du er kommet ned fra himlen?”

153:2.11 (1711.3) På dette tidspunkt var der megen murren i synagogen, og der var fare for en sådan tumult, at Jesus rejste sig og sagde: “Lad os være tålmodige; sandheden lider aldrig under en ærlig undersøgelse. Jeg er alt, hvad I siger, og mere til. Faderen og jeg er ét; Sønnen gør kun det, som Faderen lærer ham, mens alle dem, der gives til Sønnen af Faderen, vil Sønnen modtage til sig selv. I har læst, hvor der står skrevet i profeterne: ‘I skal alle undervises af Gud,’ og at ‘de, som Faderen underviser, vil også høre hans Søn.’ Enhver, der giver efter for undervisningen fra Faderens indre ånd, vil til sidst komme til mig. Ikke at noget menneske har set Faderen, men Faderens ånd

lever i mennesket. Og Sønnen, som kom ned fra himlen, han har helt sikkert set Faderen. Og de, der virkelig tror på denne Søn, har allerede evigt liv.

153:2.12 (1711.4) “Jeg er dette livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen og er døde. Men dette brød, som kommer ned fra Gud, hvis en mand spiser det, skal han aldrig dø i ånden. Jeg gentager: Jeg er dette levende brød, og enhver sjæl, der opnår erkendelsen af denne forenede natur af Gud og menneske, skal leve evigt. Og dette livets brød, som jeg giver til alle, der vil tage imod, er min egen levende og forenede natur. Faderen i Sønnen og Sønnen ét med Faderen—det er min livgivende åbenbaring til verden og min frelsende gave til alle nationer.”

153:2.13 (1711.5) Da Jesus var færdig med at tale, lod synagogeforstanderen menigheden gå, men de ville ikke forlade stedet. De stimlede sammen omkring Jesus for at stille flere spørgsmål, mens andre mumlede og skændtes indbyrdes. Og sådan fortsatte det i mere end tre timer. Klokken var langt over syv, før publikum endelig spredtes.

3. Mødet bagefter

153:3.1 (1712.1) Der blev stillet mange spørgsmål til Jesus under dette efterfølgende møde. Nogle blev stillet af hans rådvilde disciple, men flere blev stillet af hånlige ikke-troende, som kun forsøgte at gøre ham forlegen og fange ham.

153:3.2 (1712.2) En af de besøgende farisæere, som stod på en lysestage, råbte dette spørgsmål: “Du siger til os, at du er livets brød. Hvordan kan du give os dit kød at spise eller dit blod at drikke? Hvad nytter din lære, hvis den ikke kan føres ud i livet?” Og Jesus svarede på dette spørgsmål og sagde: “Jeg har ikke lært jer, at mit kød er livets brød, eller at mit blod er dets vand. Men jeg sagde, at mit liv i kødet er en skænkelse af det himmelske brød. Det faktum, at Guds ord er overdraget i kødet, og fænomenet Menneskesønnen, der er underlagt Guds vilje, udgør en erfaringsvirkelighed, der svarer til den guddommelige næring. I kan ikke spise mit kød eller drikke mit blod, men I kan blive ét i ånden med mig, ligesom jeg er ét i ånden med Faderen. I kan blive næret af Guds evige ord, som i sandhed er livets brød, og som er blevet skænket i dødeligt køds skikkelse; og I kan blive vandet i sjælen af den guddommelige ånd, som i sandhed er livets vand. Faderen har sendt mig til verden for at vise, hvordan han ønsker at bo i og lede alle mennesker; og jeg har levet dette liv i kødet for at inspirere alle mennesker til altid at søge at kende og gøre den iboende himmelske Faders vilje.”

153:3.3 (1712.3) Så sagde en af spionerne fra Jerusalem, som havde observeret Jesus og hans apostle: “Vi bemærker, at hverken du eller dine apostle vasker jeres hænder ordentligt, før I spiser brød. I må vide, at en sådan praksis som at spise med urene og uvaskede hænder er en overtrædelse af de ældstes lov. I vasker heller ikke jeres drikkebægre og spisekar ordentligt. Hvorfor er det, at I viser en sådan mangel på respekt for fædrenes traditioner og de ældstes love?” Og da Jesus hørte ham tale, svarede han: “Hvorfor er det, at I

overtræder Guds bud med jeres traditioners love? Buddet siger: 'Ær din far og din mor,' og at du skal dele dine ejendele med dem, hvis det er nødvendigt; men I vedtager en traditionslov, som tillader pligtopfyldende børn at sige, at de penge, som forældrene kunne have fået hjælp med, er blevet 'givet til Gud.' De ældres lov fritager således sådanne snu børn for deres ansvar, uanset at børnene efterfølgende bruger alle disse penge til deres egen komfort. Hvorfor er det, at I på denne måde gør buddet ugyldigt ved jeres egen tradition? Esajas profeterede om jer hyklere og sagde: 'Dette folk ærer mig med deres læber, men deres hjerte er langt fra mig. Forgæves tilbeder de mig, idet de lærer menneskers forskrifter som deres læresætninger.'

153:3.4 (1712.4) "Du kan se, hvordan det er, at du svigter buddet, mens du holder fast i menneskers tradition. I er i det hele taget villige til at forkaste Guds ord, mens I fastholder jeres egne traditioner. Og på mange andre måder vover I at sætte jeres egen lære over loven og profeterne."

153:3.5 (1712.5) Jesus rettede derefter sine bemærkninger til alle de tilstedeværende. Han sagde: "Men hør på mig, alle sammen. Det er ikke det, der kommer ind i munden, der gør mennesket åndeligt urent, men derimod det, der kommer ud af munden og fra hjertet." Men selv apostlene forstod ikke helt betydningen af hans ord, for Simon Peter spurgte ham også: "For at nogle af dine tilhørere ikke skal blive unødigt fornærmede, vil du så forklare os betydningen af disse ord?" Og så sagde Jesus til Peter: "Har du også svært ved at forstå? Ved du ikke, at enhver plante, som min himmelske Fader ikke

har plantet, skal rykkes op med rode? Vend nu din opmærksomhed mod dem, der vil kende sandheden. Du kan ikke tvinge mennesker til at elske sandheden. Mange af disse lærere er blinde vejvisere. Og I ved, at hvis de blinde leder de blinde, falder de begge ned i afgrunden. Men hør efter, mens jeg fortæller jer sandheden om de ting, der moralsk besudler og åndeligt forurener mennesker. Jeg erklærer, at det ikke er det, der kommer ind i kroppen gennem munden eller får adgang til sindet gennem øjne og ører, der besudler mennesket. Mennesket bliver kun besmittet af det onde, som kan stamme fra hjertet, og som kommer til udtryk i sådanne uhellige personers ord og gerninger. Ved du ikke, at det er fra hjertet, at der kommer onde tanker, onde planer om mord, tyveri og ægteskabsbrud, sammen med jalousi, stolthed, vrede, hævn, skældsord og falsk vidnesbyrd? Og det er netop sådanne ting, der gør mennesker urene, og ikke at de spiser brød med ceremonielt urene hænder.”

153:3.6 (1713.1) De farisæiske kommissærer i Jerusalems Sanhedrin var nu næsten overbeviste om, at Jesus måtte anholdes for blasfemi eller for at have overtrådt jødernes hellige love, og derfor forsøgte de at inddrage ham i diskussionen om og et muligt angreb på nogle af de ældres traditioner eller nationens såkaldte mundtlige love. Uanset hvor lidt vand, der måtte være, ville disse traditionelt slavebundne jøder aldrig undlade at gennemføre den påkrævede ceremonielle vask af hænderne før hvert måltid. Det var deres overbevisning, at “det er bedre at dø end at overtræde de ældstes bud.” Spionerne stillede dette spørgsmål, fordi det var blevet rapporteret, at Jesus

havde sagt: “Frelse er et spørgsmål om rene hjerter snarere end om rene hænder.” Men sådanne overbevisninger, når de først er blevet en del af ens religion, er svære at komme væk fra. Selv mange år efter denne dag var apostlen Peter stadig bundet af frygt til mange af disse traditioner om rent og urent, og han blev først endelig befriet, da han oplevede en ekstraordinær og levende drøm. Alt dette kan bedre forstås, når man husker, at disse jøder så på det at spise med uvaskede hænder i samme lys som at handle med en skøge, og begge dele blev straffet med ekskommunikation.

153:3.7 (1713.2) Således valgte Mesteren at diskutere og afsløre tåbeligheden i hele det rabbinske system af regler og forordninger, som var repræsenteret af den mundtlige lov—de ældres traditioner, som alle blev betragtet som mere hellige og mere bindende for jøderne end selv Skriftens lære. Og Jesus talte med mindre forbehold, fordi han vidste, at timen var kommet, hvor han ikke kunne gøre mere for at forhindre et åbent brud i forholdet til disse religiøse ledere.

4. De sidste ord i synagogen

153:4.1 (1713.3) Midt i diskussionerne på dette eftermøde bragte en af farisæerne fra Jerusalem en fortvivlet ung mand til Jesus, som var besat af en uregerlig og oprørske ånd. Han førte denne demente dreng hen til Jesus og sagde: “Hvad kan du gøre for sådan en lidelse som denne? Kan du uddrive djævlene?” Og da Mesteren så på den unge,

blev han bevæget af medlidenhed, og da han vinkede drengen hen til sig, tog han ham i hånden og sagde: “Du ved, hvem jeg er; kom ud af ham; og jeg pålægger en af dine loyale kammerater at sørge for, at du ikke vender tilbage.” Og straks var drengen normal og ved sine fulde fem. Og dette er det første tilfælde, hvor Jesus virkelig driver en “ond ånd” ud af et menneske. Alle de tidligere tilfælde var kun formodet besættelse af djævelen; men dette var et ægte tilfælde af dæmonisk besættelse, endda sådan som det undertiden forekom i de dage og lige op til pinsedagen, da Mesterens ånd blev udgydt over alt kød, hvilket gjorde det for evigt umuligt for disse få himmelske oprørere at drage sådan fordel af visse ustabile typer af mennesker.

153:4.2 (1714.1) Da folk undrede sig, rejste en af farisæerne sig og anklagede Jesus for at kunne gøre disse ting, fordi han var i ledtog med djævle; at han indrømmede i det sprog, han brugte, da han uddrev denne djævel, at de kendte hinanden; og han fortsatte med at sige, at de religiøse lærere og ledere i Jerusalem havde besluttet, at Jesus gjorde alle sine såkaldte mirakler ved hjælp af Beelzebub, djævlens fyrste. Sagde farisæeren: “Hav intet at gøre med denne mand; han er i ledtog med Satan.”

153:4.3 (1714.2) Da sagde Jesus: “Hvordan kan Satan uddrive Satan? Et rige, der er splittet imod sig selv, kan ikke bestå; hvis et hus er splittet imod sig selv, bliver det snart lagt øde. Kan en by modstå en belejring, hvis den ikke er forenet? Hvis Satan uddriver Satan, er han splittet mod sig selv; hvordan skal hans rige så bestå? Men du skal vide, at ingen kan gå ind i en stærk mands hus og plyndre hans ejendele, medmindre han først overmander og binder den stærke

mand. Og hvis jeg ved Beelzebubs kraft uddriver djævla, hvem uddriver dem så ved jeres sønner? Derfor skal de være jeres dommere. Men hvis jeg ved Guds ånd uddriver djævla, så er Guds rige virkelig kommet over jer. Hvis I ikke var forblændede af fordomme og vildledte af frygt og stolthed, ville I let kunne se, at en, der er større end djævla, står midt iblandt jer. I tvinger mig til at erklære, at den, der ikke er med mig, er imod mig, mens den, der ikke samles med mig, spredes for alle vinde. Lad mig udtale en højtidelig advarsel til jer, der med åbne øjne og med overlagt ondskab formaster jer til bevidst at tilskrive Guds gerninger til djævlens gerninger! Sandelig, sandelig siger jeg jer: Alle jeres synder skal blive tilgivet, selv alle jeres bespottelser, men den, der spotter Gud med overlæg og onde hensigter, skal aldrig opnå tilgivelse. Eftersom sådanne vedholdende syndere aldrig vil søge eller modtage tilgivelse, er de skyldige i den synd, at de for evigt afviser guddommelig tilgivelse.

153:4.4 (1714.3) “Mange af jer er i dag kommet til skillevejen; I er kommet til begyndelsen af det uundgåelige valg mellem Faderens vilje og mørkets selvvalgte veje. Og som du nu vælger, sådan skal du til sidst blive. I må enten gøre træet godt og dets frugt god, eller også vil træet blive korrupt og dets frugt korrupt. Jeg erklærer, at i min Faders evige rige kendes træet på sine frugter. Men nogle af jer, der er som hugorme, hvordan kan I, når I allerede har valgt det onde, frembringe gode frugter? Når alt kommer til alt, taler jeres munde ud af overfloden af det onde i jeres hjerter.”

153:4.5 (1714.4) Så rejste der sig en anden farisæer, som sagde: “Mester, vi vil gerne have, at du giver os et forudbestemt tegn, som vi kan blive enige om som bevis på din autoritet og ret til at undervise. Vil du gå med til en sådan ordning?” Og da Jesus hørte dette, sagde han: “Denne troløse og tegnsøgende generation søger et tegn, men der skal ikke gives jer noget andet tegn end det, I allerede har, og det, I skal se, når Menneskesønnen går bort fra jer.”

153:4.6 (1714.5) Og da han var færdig med at tale, omringede hans apostle ham og førte ham ud af synagogen. I stilhed gik de med ham hjem til Betsaida. De var alle forbløffede og noget forskrækkede over den pludselige ændring i Mesterens undervisningstaktik. De var slet ikke vant til at se ham optræde på en så militant måde.

5. Lørdag aften

153:5.1 (1715.1) Gang på gang havde Jesus slået sine apostles håb i stykker, gentagne gange havde han knust deres mest håbefulde forventninger, men ingen tid med skuffelse eller sorg havde nogensinde overgået den, der nu overgik dem. Og nu var der også en reel frygt for deres sikkerhed blandet med deres depression. De var alle overraskende forskrækkede over den pludselige og fuldstændige desertering fra befolkningen. De var også noget skræmte og forvirrede over den uventede dristighed og selvsikre beslutsomhed, som farisæerne, der var kommet ned fra Jerusalem, udviste. Men mest af alt var de forvirrede over Jesu pludselige ændring af taktik.

Under normale omstændigheder ville de have hilst denne mere militante holdning velkommen, men da den kom sammen med så meget andet, der var uventet, blev de forskrækkede.

153:5.2 (1715.2) Og nu, oven i alle disse bekymringer, da de nåede hjem, nægtede Jesus at spise. I timevis isolerede han sig i et af de øverste rum. Det var næsten midnat, da Joab, lederen af evangelisterne, vendte tilbage og rapporterede, at omkring en tredjedel af hans medarbejdere havde forladt sagen. Hele aftenen var loyale disciple kommet og gået og havde rapporteret, at afskyen for Mesteren var generel i Kapernaum. Lederne fra Jerusalem var ikke sene til at fodre denne følelse af utilfredshed og på alle mulige måder forsøge at fremme bevægelsen væk fra Jesus og hans lære. I disse svære timer holdt de tolv kvinder møde ovre i Peters hus. De var meget oprørte, men ingen af dem deserterede.

153:5.3 (1715.3) Det var lidt over midnat, da Jesus kom ned fra det øverste kammer og stillede sig blandt de tolv og deres medarbejdere, omkring tredive i alt. Han sagde: "Jeg ved godt, at denne sortering af riget bekymrer jer, men den er uundgåelig. Men efter al den træning, I har fået, var der så nogen god grund til, at I skulle snuble over mine ord? Hvorfor fyldes I med frygt og bestyrtelse, når I ser riget blive tømt for disse lunkne skarer og disse halvhjertede disciple? Hvorfor sørger du, når den nye dag gryr, hvor himmelrigets åndelige lære skinner frem i ny herlighed? Hvis I finder det vanskeligt at udholde denne prøve, hvad vil I så gøre, når Menneskesønnen skal vende tilbage til Faderen? Hvornår og hvordan vil I forberede jer på den tid, hvor jeg stiger op til det sted, hvorfra jeg kom til denne verden?"

153:5.4 (1715.4) “Mine elskede, I skal huske, at det er ånden, der gør levende; kødet og alt, hvad dertil hører, er til ringe nytte. De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv. Vær ved godt mod! Jeg har ikke forladt jer. Mange vil blive fornærmede over den klare tale i disse dage. I har allerede hørt, at mange af mine disciple har vendt om; de vandrer ikke længere med mig. Fra begyndelsen vidste jeg, at disse halvhjertede troende ville falde fra på vejen. Valgte jeg ikke jer tolv mænd og satte jer til at være ambassadører for riget? Og nu, på et tidspunkt som dette, vil I også desertere? Lad hver af jer se på sin egen tro, for en af jer står i stor fare.” Og da Jesus var færdig med at tale, sagde Simon Peter: “Ja, Herre, vi er triste og forvirrede, men vi vil aldrig forlade dig. Du har lært os det evige livs ord. Vi har troet på dig og fulgt dig i al denne tid. Vi vil ikke vende om, for vi ved, at du er sendt af Gud.” Og da Peter holdt op med at tale, nikkede de alle sammen samstemmende til hans løfte om loyalitet.

153:5.5 (1716.1) Så sagde Jesus: “Gå hen og hvil jer, for vi står overfor travle tider; aktive dage er lige foran os.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 153](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 155](#) >>

Kapitel 154

De Sidste Dage I Kapernaum

154:0.1 (1717.1) DEN begivenhedsrige lørdag aften den 30. april, mens Jesus talte trøstende og modige ord til sine nedslåede og forvirrede disciple, blev der i Tiberias afholdt et rådsmøde mellem Herodes Antipas og en gruppe særlige kommissærer, der repræsenterede Jerusalems Sanhedrin. Disse skriftkloge og farisæere opfordrede indtrængende Herodes til at arrestere Jesus; de gjorde deres bedste for at overbevise ham om, at Jesus ophidsede befolkningen til uenighed og endda til oprør. Men Herodes nægtede at gribe ind over for ham som en politisk forbryder. Herodes' rådgivere havde korrekt rapporteret om episoden på den anden side af søen, hvor folket forsøgte at udråbe Jesus til konge, og hvordan han afviste forslaget.

154:0.2 (1717.2) En fra Herodes' officielle familie, Kuzas, hvis kone tilhørte kvindernes tjenestekorps, havde informeret ham om, at Jesus ikke havde tænkt sig at blande sig i det jordiske styres anliggender; at han kun var optaget af at etablere et åndeligt broderskab mellem sine troende, et broderskab, som han kaldte

Himmeriget. Herodes havde tillid til Kuzas rapporter, så meget, at han nægtede at blande sig i Jesu aktiviteter. Herodes var på dette tidspunkt også påvirket i sin holdning til Jesus af sin overtroiske frygt for Johannes Døberen. Herodes var en af de frafaldne jøder, som ikke troede på noget, men frygtede alt. Han havde dårlig samvittighed over at have slået Johannes ihjel, og han ønskede ikke at blive viklet ind i intrigerne mod Jesus. Han kendte til mange sygdomstilfælde, som tilsyneladende var blevet helbredt af Jesus, og han betragtede ham enten som en profet eller en relativt harmløs religiøs fanatiker.

154:0.3 (1717.3) Da jøderne truede med at rapportere til Cæsar, at han beskyttede en forræderisk undersåt, beordrede Herodes dem ud af sit rådskammer. Således hvilede tingene i en uge, hvor Jesus forberedte sine tilhængere på den forestående spredning.

1. En uges drøftelser

154:1.1 (1717.4) Fra den 1. til den 7. maj holdt Jesus intime råd med sine tilhængere i Zebedæus' hus. Kun de prøvede og betroede disciple fik adgang til disse konferencer. På dette tidspunkt var der kun omkring hundrede disciple, som havde det moralske mod til at trodse farisæernes modstand og åbent erklære deres tilslutning til Jesus. Med denne gruppe holdt han møder morgen, eftermiddag og aften. Små grupper af spørgere samledes hver eftermiddag ved havet, hvor

nogle af evangelisterne eller apostlene talte til dem. Disse grupper talte sjældent mere end halvtreds.

154:1.2 (1717.5) Fredag i denne uge tog lederne af synagogen i

Kapernaum en officiel beslutning om at lukke Guds hus for Jesus og alle hans tilhængere. Denne handling blev foretaget på foranledning af farisæerne i Jerusalem. Jairus trak sig tilbage som øverste leder og sluttede sig åbent til Jesus.

154:1.3 (1718.1) Det sidste af møderne ved havet blev holdt sabbat eftermiddag den 7. maj. Jesus talte til mindre end et hundrede og halvtreds, som var samlet på det tidspunkt. Denne lørdag aften markerede tidspunktet for den laveste ebbe i den folkelige respekt for Jesus og hans lære. Fra da af var der en stabil, langsom, men mere sund og pålidelig vækst i den positive stemning; der blev opbygget en ny tilhængerskare, som var bedre funderet i åndelig tro og sand religiøs erfaring. Den mere eller mindre sammensatte og kompromitterende overgangsfase mellem de materialistiske opfattelser af riget, som Mesterens tilhængere havde, og de mere idealistiske og åndelige opfattelser, som Jesus underviste i, var nu definitivt slut. Fra nu af var der en mere åben proklamation af evangeliet om riget i dets større omfang og i dets vidtrækkende åndelige implikationer.

2. En uges hvile

154:2.1 (1718.2) Søndag den 8. maj 29 e.Kr. vedtog jødernes råd, sanhedrinet, i Jerusalem et dekret om at lukke alle synagoger i Palæstina for Jesus og hans tilhængere. Dette var en ny og hidtil uset tilraning af autoritet fra Jerusalems Sanhedrins side. Hidtil havde hver synagoge eksisteret og fungeret som en uafhængig menighed af tilbedere og været under styre og ledelse af sin egen bestyrelse. Kun synagogerne i Jerusalem havde været underlagt Sanhedrinets autoritet. Denne summariske handling fra sanhedrinet blev efterfulgt af, at fem af dets medlemmer trak sig tilbage. Hundrede budbringere blev straks sendt af sted for at overbringe og håndhæve dette dekret. I løbet af to uger havde alle synagoger i Palæstina bøjet sig for dette manifest fra sanhedrinet, undtagen synagogen i Hebron. Lederne af Hebron-synagogen nægtede at anerkende Sanhedrinets ret til at udøve en sådan jurisdiktion over deres forsamling. Denne nægtelse af at tiltræde Jerusalem-dekretet var baseret på deres påstand om menighedens autonomi snarere end på sympati med Jesu sag. Kort tid efter blev synagogen i Hebron ødelagt af en brand.

154:2.2 (1718.3) Samme søndag morgen erklærede Jesus en uges ferie og opfordrede alle sine disciple til at vende tilbage til deres hjem eller venner for at hvile deres bekymrede sjæle og tale opmuntrende ord til deres kære. Han sagde: "Gå til jeres forskellige steder for at lege eller fiske, mens I beder for rigets udvidelse."

154:2.3 (1718.4) Denne uge med hvile gjorde det muligt for Jesus at besøge mange familier og grupper ved kysten. Han tog også på fisketur med David Zebedæus ved flere lejligheder, og selvom han gik rundt alene meget af tiden, lurede der altid to eller tre af Davids mest

betroede budbringere i nærheden, som havde klare ordrer fra deres høvding om at beskytte Jesus. Der var ingen offentlig undervisning af nogen art i løbet af denne hvileuge.

154:2.4 (1718.5) Det var i denne uge, at Nathaniel og James Zebedee led af mere end en let sygdom. I tre dage og nætter var de akut plaget af en smertefuld fordøjelsesforstyrrelse. Den tredje nat sendte Jesus Salome, James' mor, til hvile, mens han tog sig af sine lidende apostle. Selvfølgelig kunne Jesus have helbredt disse to mænd med det samme, men det er hverken Sønnens eller Faderens metode til at håndtere disse banale vanskeligheder og lidelser hos menneskenes børn i tidens og rummets evolutionære verdener. I hele sit begivenhedsrige liv i kødet foretog Jesus sig aldrig noget overnaturligt over for et medlem af sin jordiske familie eller på vegne af nogen af sine nærmeste tilhængere.

154:2.5 (1719.1) Universets vanskeligheder skal imødegås, og planetariske forhindringer skal overvindes som en del af den erfaringstræning, der skal sikre vækst og udvikling, den gradvise fuldkommengørelse, af de dødelige skabningers evolverende sjæle. Menneskesjælens åndeliggørelse kræver intim erfaring med den pædagogiske løsning af en bred vifte af virkelige universproblemer. Den dyriske natur og de lavere former for viljesskabninger udvikler sig ikke positivt i miljømæssig lethed. Problematiske situationer kombineret med anstrengelsesstimuli er med til at frembringe de aktiviteter i sind, sjæl og ånd, som i høj grad bidrager til opnåelsen af værdige mål for den jordiske udvikling og til opnåelsen af højere niveauer af åndelig skæbne.

3. Den anden konference i tiberias

154:3.1 (1719.2) Den 16. maj blev der indkaldt til den anden konference i Tiberias mellem myndighederne i Jerusalem og Herodes Antipas. Både de religiøse og de politiske ledere fra Jerusalem var til stede. De jødiske ledere kunne rapportere til Herodes, at praktisk talt alle synagoger i både Galilæa og Judæa var lukket for Jesu lære. Der blev gjort et nyt forsøg på at få Herodes til at arrestere Jesus, men han nægtede at følge deres bud. Den 18. maj gik Herodes dog med til planen om at tillade Sanhedrin-myndighederne at pågribe Jesus og føre ham til Jerusalem for at blive retsforfulgt for religiøse anklager, forudsat at den romerske hersker over Judæa gik med til en sådan ordning. I mellemtiden spredte Jesu fjender flittigt rygter i Galilæa om, at Herodes var blevet fjendtligt indstillet over for Jesus, og at han havde til hensigt at udrydde alle, der troede på hans lære.

154:3.2 (1719.3) Lørdag aften den 21. maj fik Tiberias besked om, at de civile myndigheder i Jerusalem ikke havde nogen indvendinger mod aftalen mellem Herodes og farisæerne om, at Jesus skulle pågribes og føres til Jerusalem, hvor han skulle stilles for Sanhedrinet anklaget for at have overtrådt den jødiske nations hellige love. Derfor underskrev Herodes lige før midnat på denne dag det dekret, som gav Sanhedrinets embedsmænd tilladelse til at pågribe Jesus inden for Herodes' domæner og med magt føre ham til Jerusalem for at blive stillet for retten. Der blev lagt stærkt pres på Herodes fra mange sider, før han indvilligede i at give denne tilladelse, og han vidste

godt, at Jesus ikke kunne forvente en retfærdig rettergang foran sine bitre fjender i Jerusalem.

4. Lørdag aften i Kapernaum

154:4.1 (1719.4) Den samme lørdag aften i Kapernaum mødtes en gruppe på halvtreds ledende borgere i synagogen for at diskutere det vigtige spørgsmål: “Hvad skal vi gøre med Jesus?” De talte og debatterede indtil efter midnat, men de kunne ikke finde noget fælles grundlag for enighed. Bortset fra nogle få personer, som mente, at Jesus måske var Messias, i det mindste en hellig mand eller måske en profet, blev mødet delt op i fire næsten lige store grupper, som hver især havde følgende syn på Jesus:

154:4.2 (1719.5) 1. At han var en vildledt og harmløs fanatiker.

154:4.3 (1719.6) 2. At han var en farlig agitator med onde hensigter, der kunne tilskynde folk til oprør.

154:4.4 (1720.1) 3. At han var i ledtog med djævlene, at han faktisk kunne være deres prins.

154:4.5 (1720.2) 4. At han var ude af sig selv, gal, mentalt ubalanceret.

154:4.6 (1720.3) Der blev talt meget om, at Jesus forkyndte doktriner, som var oprørende for almindelige mennesker; hans fjender hævdede, at hans lære var upraktisk, at alt ville gå i stykker, hvis alle gjorde et ærligt forsøg på at leve i overensstemmelse med hans ideer. Og mænd i mange efterfølgende generationer har sagt de samme

ting. Mange intelligente og velmenende mennesker, selv i disse åbenbaringers mere oplyste tidsalder, hævder, at den moderne civilisation ikke kunne have været bygget på Jesu lære—og de har delvist ret. Men alle disse tvivlere glemmer, at en meget bedre civilisation kunne have været bygget på hans lære, og en dag vil den blive det. Denne verden har aldrig for alvor forsøgt at gennemføre Jesu lære i stor skala, selv om der ofte er blevet gjort halvhjertede forsøg på at følge den såkaldte kristendoms doktriner.

5. Den begivenhedsrige søndag morgen

154:5.1 (1720.4) Den 22. maj var en begivenhedsrig dag i Jesu liv. Denne søndag morgen, før daggry, ankom en af Davids budbringere i stor hast fra Tiberias med besked om, at Herodes havde givet tilladelse til, eller var ved at give tilladelse til, at Jesus blev arresteret af embedsmændene fra sanhedrinet. Modtagelsen af nyheden om denne overhængende fare fik David Zebedæus til at vække sine budbringere og sende dem ud til alle de lokale grupper af disciple og indkalde dem til et hastemøde kl. syv den morgen. Da Judas' svigerinde (Jesus' bror) hørte denne alarmerende rapport, skyndte hun sig at give besked til hele Jesus' familie, som boede i nærheden, og opfordrede dem til straks at samles i Zebedæus' hus. Og som svar på denne hastige opfordring samledes Maria, James, Josef, Jude og Ruth.

154:5.2 (1720.5) På dette tidlige morgenmøde gav Jesus sine afskedsinstruktioner til de forsamlede disciple; det vil sige, han sagde farvel til dem for nu, vel vidende at de snart ville blive spredt fra Kapernaum. Han bad dem alle om at søge vejledning hos Gud og fortsætte rigets arbejde uanset konsekvenserne. Evangelisterne skulle arbejde, som det passede dem, indtil de blev kaldt. Han udvalgte tolv af evangelisterne til at ledsage sig; de tolv apostle instruerede han i at blive hos ham, uanset hvad der skete. De tolv kvinder gav han besked på at blive i Zebedæus' hus og i Peters hus, indtil han sendte bud efter dem.

154:5.3 (1720.6) Jesus indvilligede i, at David Zebedæus fortsatte sin landsdækkende budbringertjeneste, og da han nu tog afsked med Mesteren, sagde David: "Gå videre til dit arbejde, Mester. Lad ikke de bigotte fange dig, og tvivl aldrig på, at budbringerne vil følge efter dig. Mine mænd vil aldrig miste kontakten med dig, og gennem dem vil du få kendskab til riget i andre dele, og gennem dem vil vi alle få kendskab til dig. Intet, der måtte ske med mig, vil forstyrre denne tjeneste, for jeg har udnævnt første og anden leder, endda en tredje. Jeg er hverken lærer eller prædikant, men det er i mit hjerte at gøre dette, og ingen kan stoppe mig."

154:5.4 (1720.7) Omkring kl. 7.30 denne morgen begyndte Jesus sin afskedstale til næsten hundrede troende, som var stimlet sammen indendørs for at høre ham. Det var en højtidelig begivenhed for alle de tilstedeværende, men Jesus virkede usædvanligt munter; han lignede igen sit normale jeg. Ugernes alvor var forsvundet, og han inspirerede dem alle med sine ord om tro, håb og mod.

6. Jesu familie ankommer

154:6.1 (1721.1)

Klokken var omkring otte denne søndag morgen, da fem medlemmer af Jesu jordiske familie ankom til stedet som svar på en indtrængende tilkaldelse fra Judes svigerinde. Af hele hans kødelige familie var der kun én, Ruth, som troede helhjertet og vedvarende på det guddommelige i hans mission på jorden. Jude og James, og selv Joseph, bevarede stadig meget af deres tro på Jesus, men de havde tilladt stolthed at forstyrre deres bedre dømmekraft og virkelige åndelige tilbøjeligheder. Maria var også splittet mellem kærlighed og frygt, mellem moderkærlighed og familiestolthed. Selv om hun var plaget af tvivl, kunne hun aldrig helt glemme Gabriels besøg, før Jesus blev født. Farisæerne havde arbejdet på at overbevise Maria om, at Jesus var ude af sig selv, dement. De opfordrede hende til at gå med sine sønner og forsøge at afholde ham fra yderligere forsøg på offentlig undervisning. De forsikrede Maria om, at Jesus' helbred snart ville bryde sammen, og at det kun kunne føre til vanære og skam for hele familien, hvis de lod ham fortsætte. Så da ordet kom fra Judes svigerinde, tog de alle fem straks af sted til Zebedæus' hus efter at have været sammen hjemme hos Maria, hvor de havde mødtes med farisæerne aftenen før. De havde talt med lederne i Jerusalem til langt ud på natten, og alle var mere eller mindre overbeviste om, at Jesus opførte sig mærkeligt, og at han havde gjort det i et stykke tid. Ruth kunne ikke forklare hele hans opførsel, men hun insisterede på, at han altid havde behandlet sin familie

retfærdigt og nægtede at gå med til programmet med at forsøge at afskrække ham fra yderligere arbejde.

154:6.2 (1721.2) På vej til Zebedæus' hus talte de om disse ting og blev enige om at forsøge at overtale Jesus til at komme med dem hjem, for, sagde Maria: "Jeg ved, at jeg kunne påvirke min søn, hvis han bare ville komme hjem og lytte til mig." James og Jude havde hørt rygter om planerne om at arrestere Jesus og føre ham til Jerusalem for at blive stillet for retten. De frygtede også for deres egen sikkerhed. Så længe Jesus var en populær skikkelse i offentligheden, lod hans familie tingene køre på skinner, men nu, hvor folk i Kapernaum og lederne i Jerusalem pludselig havde vendt sig imod ham, begyndte de at føle presset fra den formodede skam over deres pinlige position.

154:6.3 (1721.3) De havde forventet at møde Jesus, tage ham til side og opfordre ham til at tage med dem hjem. De havde tænkt sig at forsikre ham om, at de ville glemme hans forsømmelse af dem—de ville tilgive og glemme—hvis han bare ville opgive det tåbelige i at forsøge at prædike en ny religion, som kun kunne bringe ham selv problemer og vanære over hans familie. Til alt dette ville Ruth kun sige: "Jeg vil fortælle min bror, at jeg synes, han er en Guds mand, og at jeg håber, han vil være villig til at dø, før han tillader disse onde farisæere at stoppe hans forkyndelse." Josef lovede at holde Ruth stille, mens de andre arbejdede med Jesus.

154:6.4 (1721.4) Da de nåede frem til Zebedæus' hus, var Jesus i fuld gang med at holde sin afskedstale til disciplene. De forsøgte at komme ind i huset, men det var overfyldt til bristepunktet. Til sidst slog de sig

ned på verandaen bagved og fik ordet bragt videre til Jesus fra person til person, så det til sidst blev hvisket til ham af Simon Peter, som afbrød sin tale med det formål, og som sagde: “Se, din mor og dine brødre er udenfor, og de er meget ivrige efter at tale med dig” Nu faldt det ikke hans mor ind, hvor vigtigt det var at give denne afskedshilsen til hans tilhængere, og hun vidste heller ikke, at hans tale sandsynligvis ville blive afbrudt hvert øjeblik, når hans fangevogtere ankom. Hun troede virkelig, at Jesus efter så lang tids tilsyneladende fremmedgørelse og i betragtning af, at hun og hans brødre havde vist den nåde faktisk at komme hen til ham, ville holde op med at tale og komme hen til dem i det øjeblik, han fik at vide, at de ventede.

154:6.5 (1722.1) Det var bare endnu et af de tilfælde, hvor hans jordiske familie ikke kunne forstå, at han måtte være optaget af sin fars arbejde. Og derfor blev Maria og hans brødre dybt sårede, da de, på trods af at han holdt en pause i sin tale for at modtage budskabet, i stedet for at han skyndte sig ud for at hilse på dem, hørte hans musikalske stemme tale med øget volumen: “Sig til min mor og mine brødre, at de ikke skal være bange for mig. Faderen, som sendte mig til verden, vil ikke forlade mig, og der skal ikke ske min familie noget ondt. Bed dem være ved godt mod og sætte deres lid til rigets Fader. Men når alt kommer til alt, hvem er min mor, og hvem er mine brødre?” Og han strakte sine hænder ud mod alle sine disciple, der var samlet i lokalet, og sagde: “Jeg har ingen mor, jeg har ingen brødre. Se min mor, og se mine brødre! For enhver, der gør min

Faders vilje, som er i himlene, han er min moder, min broder og min søster.”

154:6.6 (1722.2) Og da Maria hørte disse ord, brød hun sammen i Judes arme. De bar hende ud i haven for at genoplive hende, mens Jesus sagde de sidste ord i sit afskedsbudskab. Derefter ville han være gået ud for at tale med sin mor og sine brødre, men en budbringer ankom i hast fra Tiberias med besked om, at embedsmændene fra sanhedrinet var på vej med bemyndigelse til at arrestere Jesus og føre ham til Jerusalem. Andreas modtog denne besked og afbrød Jesus og fortalte ham den.

154:6.7 (1722.3) Andreas huskede ikke, at David havde udstationeret 25 vagtposter omkring Zebedæus' hus, og at ingen kunne overraske dem, så han spurgte Jesus, hvad der skulle gøres. Mesteren stod der i tavshed, mens hans mor, som havde hørt ordene “Jeg har ingen mor,” kom sig over chokket i haven. Det var netop på dette tidspunkt, at en kvinde i rummet rejste sig og udbrød: “Velsignet er det skød, der har født dig, og velsignet er de bryster, der har ammet dig.” Jesus vendte sig et øjeblik væk fra sin samtale med Andreas for at svare kvinden: “Nej, salig er snarere den, der hører Guds ord og tør adlyde det.”

154:6.8 (1722.4) Maria og Jesus' brødre troede, at Jesus ikke forstod dem, at han havde mistet interessen for dem, men de var ikke klar over, at det var dem, der ikke forstod Jesus. Jesus forstod fuldt ud, hvor svært det er for mennesker at bryde med deres fortid. Han vidste, hvordan mennesker bliver påvirket af prædikantens veltalenhed, og

hvordan samvittigheden reagerer på følelsesmæssig appel, som sindet gør på logik og fornuft, men han vidste også, hvor langt sværere det er at overtale mennesker til at *afvise fortiden*.

154:6.9 (1722.5) Det er for evigt sandt, at alle, der tror, de bliver misforstået eller ikke værdsat, i Jesus har en sympatiserende ven og en forstående rådgiver. Han havde advaret sine apostle om, at en mands fjender kunne være hans egen familie, men han havde næppe indset, hvor tæt denne forudsigelse ville komme til at passe på hans egen erfaring. Jesus forlod ikke sin jordiske familie for at udføre sin Faders arbejde—de forlod ham. Senere, efter Mesterens død og opstandelse, da James blev forbundet med den tidlige kristne bevægelse, led han umådeligt meget som følge af sin manglende evne til at nyde denne tidligere forbindelse med Jesus og hans disciple.

154:6.10 (1723.1) Da Jesus gennemgik disse begivenheder, valgte han at lade sig lede af sit menneskelige sinds begrænsede viden. Han ønskede at gennemgå oplevelsen med sine medarbejdere som et almindeligt menneske. Og det lå i Jesu menneskelige sind at se sin familie, før han tog af sted. Han ønskede ikke at stoppe midt i sin tale og dermed gøre deres første møde efter så lang tids adskillelse til en offentlig affære. Han havde tænkt sig at afslutte sin tale og derefter besøge dem, før han tog af sted, men denne plan blev forpurret af den sammensværgelse af begivenheder, der fulgte umiddelbart efter.

154:6.11 (1723.2) Deres hastige flugt blev forstærket af, at en gruppe af Davids budbringere ankom til bagindgangen til Zebedæus' hjem. Den tumult, som disse mænd skabte, skræmte apostlene til at tro, at

de nyankomne kunne være deres fjender, og af frygt for straks at blive anholdt, skyndte de sig ud gennem den forreste indgang og hen til den ventende båd. Og alt dette forklarer, hvorfor Jesus ikke træf sin familie som ventede på bagsidens veranda.

154:6.12 (1723.3) Men han sagde til David Zebedæus, da han i hast gik ind i båden: “Fortæl min mor og mine brødre, at jeg sætter pris på, at de er kommet, og at jeg havde til hensigt at se dem. Forman dem til ikke at tage anstød af mig, men snarere at søge viden om Guds vilje og nåde og mod til at gøre den vilje.”

7. Den forhastede flugt

154:7.1 (1723.4) Og sådan var det denne søndag morgen, den toogtyvende maj i år 29 e.Kr., at Jesus sammen med sine tolv apostle og de tolv evangelister tog denne hastige flugt fra Sanhedrinets officerer, som var på vej til Betsaida med bemyndigelse fra Herodes Antipas til at arrestere ham og føre ham til Jerusalem for at blive anklaget for blasfemi og andre overtrædelser af jødernes hellige love. Klokken var næsten halv ni denne smukke morgen, da dette selskab på femogtyve bemandede årener og trak mod den østlige bred af Galilæas Sø.

154:7.2 (1723.5) Efter Mesterens båd fulgte et andet og mindre fartøj med seks af Davids budbringere, som havde fået besked på at holde kontakt med Jesus og hans medarbejdere og sørge for, at oplysninger om deres opholdssted og sikkerhed regelmæssigt blev sendt til Zebedæus' hjem i Betsaida, som i nogen tid havde fungeret som

hovedkvarter for rigets arbejde. Men Jesus kom aldrig mere til at bo i Zebedæus' hus. Fra nu af, i resten af sit jordiske liv, havde Mesteren virkelig "ikke noget sted at lægge sit hoved." Han havde ikke engang længere antydningen af en fast bopæl.

154:7.3 (1723.6) De roede over til landsbyen Geresa, satte deres båd i venners varetægt og begyndte vandringen i dette begivenhedsrige sidste år af Mesterens liv på jorden. I et stykke tid opholdt de sig i Filips domæne, hvor de gik fra Geresa op til Cæsarea-Philippi og derfra videre over til Fønikiens kyst.

154:7.4 (1723.7) Folkemængden blev hængende ved Zebedæus' hjem og så de to både sejle over søen mod den østlige bred, og de var godt i gang, da officererne fra Jerusalem skyndte sig at begynde deres eftersøgning af Jesus. De nægtede at tro, at han var undsluppet dem, og mens Jesus og hans følge rejste nordpå gennem Batanea, brugte farisæerne og deres hjælpere næsten en hel uge på forgæves at lede efter ham i nærheden af Kapernaum.

154:7.5 (1724.1) Jesu familie vendte tilbage til deres hjem i Kapernaum og brugte næsten en uge på at tale, debattere og bede. De var fyldt med forvirring og bestyrtelse. De havde ikke fred i sindet før torsdag eftermiddag, da Ruth vendte tilbage fra et besøg i Zebedæus' hus, hvor hun hørte fra David, at hendes farbror var i sikkerhed og ved godt helbred og på vej mod den fønikiske kyst.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 154](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 156](#) >>

Kapitel 155

Flugten Gennem Nord Galilæa

155:0.1 (1725.1) SNART efter at være landet nær Keresa på denne begivenhedsrige søndag, gik Jesus og de 24 et lille stykke mod nord, hvor de overnattede i en smuk park syd for Betsaida-Julias. De var bekendte med denne lejrplads, for de havde gjort holdt der før i tiden. Før Mesteren trak sig tilbage for natten, kaldte han sine tilhængere til sig og diskuterede med dem planerne for deres planlagte tur gennem Batanea og det nordlige Galilæa til den Fønikiske kyst.

1. Hvorfor er hedningerne så rasende?

155:1.1 (1725.2) Jesus sagde: "I skal alle huske, hvordan salmisten talte om disse tider og sagde: 'Hvorfor raser hedningerne, og hvorfor laver

folkene forgæves sammensværgelser? Jordens konger rejser sig, og folkenes herskere rådfører sig med hinanden mod Herren og hans salvede og siger: Lad os bryde barmhjertighedens lænker, og lad os kaste kærlighedens bånd bort.'

155:1.2 (1725.3) "I dag ser du dette opfyldt for dine øjne. Men resten af salmistens profeti skal I ikke se gå i opfyldelse, for han havde fejlagtige forestillinger om Menneskesønnen og hans mission på jorden. Mit rige er grundlagt på kærlighed, proklameret i barmhjertighed og etableret ved uselvisk tjeneste. Min Fader sidder ikke i himlen og griner hånligt af hedningerne. Han er ikke vred i sin store utilfredshed. Sandt er løftet om, at Sønnen skal have disse såkaldte hedninger (i virkeligheden hans uvidende og ulærde brødre) som arv. Og jeg vil modtage disse hedninger med åbne arme af barmhjertighed og hengivenhed. Al denne kærlige venlighed skal vises de såkaldte hedninger, på trods af den uheldige erklæring i optegnelsen, som antyder, at den triumferende Søn 'skal knuse dem med en jernstang og slå dem i stykker som en pottemagers kar.' Salmisten formanede dig til at 'tjene Herren med frygt'—jeg byder dig at træde ind i det guddommelige slægtskabs ophøjede privilegier ved tro; han befaler dig at glæde dig med bæven; jeg byder dig at glæde dig med vished. Han siger: 'Kys Sønnen, så han ikke bliver vred, og du går til grunde, når hans vrede tændes.' Men I, der har levet sammen med mig, ved godt, at vrede og raseri ikke er en del af etableringen af Himmeriget i menneskers hjerter. Men salmisten skimtede det sande lys, da han afsluttede denne formaning med at sige: 'Salige er de, som sætter deres lid til denne Søn.'"

155:1.3 (1725.4)

Jesus fortsatte med at undervise de fireogtyve og sagde: “Hedningene er ikke uden undskyldning, når de raser mod os. Fordi deres udsyn er lille og snævert, er de i stand til at koncentrere deres energi entusiastisk. Deres mål er nær og mere eller mindre synligt; derfor kæmper de med tapper og effektiv udførelse. I, som har erklæret, at I har adgang til himmeriget, er alt for vaklende og ubestemte i jeres undervisningsadfærd. Hedningene går direkte efter deres mål; I er skyldige i for meget kronisk længsel. Hvis du ønsker at komme ind i riget, hvorfor tager du det så ikke ved et åndeligt angreb, ligesom hedningerne tager en by, de belejrer? Du er næppe riget værdig, når din tjeneste i så høj grad består i at fortryde fortiden, klynke over nutiden og håbe forgæves på fremtiden. Hvorfor raser hedningerne? Fordi de ikke kender sandheden. Hvorfor sygner du hen i nytteløs længsel? Fordi I ikke *adlyder* sandheden. Hold op med jeres nytteløse længsel og gå modigt frem og gør det, der vedrører etableringen af riget.

155:1.4 (1726.1)

“I alt, hvad I gør, må I ikke blive ensidige og overspecialiserede. Farisæerne, som søger vores undergang, tror sandelig, at de gør Guds tjeneste. De er blevet så indsnævrede af tradition, at de er forblændede af fordomme og hærdede af frygt. Tænk på grækerne, som har en videnskab uden religion, mens jøderne har en religion uden videnskab. Og når mennesker på den måde bliver vildledt til at acceptere en snæver og forvirret opløsning af sandheden, er deres eneste håb om frelse at blive omvendt til sandheden.

155:1.5 (1726.2) “Lad mig eftertrykkeligt sige denne evige sandhed: Hvis I ved at koordinere sandheden lærer at eksemplificere denne smukke helhed af retfærdighed i jeres liv, vil jeres medmennesker søge efter jer, så de kan få, hvad I har opnået. Det mål, hvormed sandhedssøgere tiltrækkes af dig, repræsenterer målet for din sandhedsbegavelse, din retfærdighed. Det omfang, hvori du er nødt til at gå med dit budskab til folket, er på en måde målet for din manglende evne til at leve det hele eller retfærdige liv, det sandhedskoordinerede liv.”

155:1.6 (1726.3) Og mange andre ting lærte Mesteren sine apostle og evangelisterne, før de sagde godnat til ham og søgte hvile på deres puder.

2. Evangelisterne i Korazin

155:2.1 (1726.4) Mandag morgen den 23. maj gav Jesus Peter besked på at gå over til Korazin med de tolv evangelister, mens han med de elleve tog af sted til Cæsarea-Filippi ad Jordanvejen til vejen mellem Damaskus og Kapernaum, derfra mod nordøst til krydset med vejen til Cæsarea-Filippi og så videre ind i byen, hvor de opholdt sig og underviste i to uger. De ankom om eftermiddagen tirsdag den 24. maj.

155:2.2 (1726.5) Peter og evangelisterne opholdt sig i Korazin i to uger, hvor de prædikede evangeliet om riget til en lille, men seriøs gruppe troende. Men de var ikke i stand til at vinde mange nye konvertitter.

Ingen by i hele Galilæa gav så få sjæle til riget som Korazin. I overensstemmelse med Peters instruktioner havde de tolv evangelister mindre at sige om helbredelse—fysiske ting—mens de med øget kraft prædikede og underviste i de åndelige sandheder om det himmelske rige. Disse to uger i Korazin udgjorde en veritabel dåb af modgang for de tolv evangelister, idet det var den sværeste og mest uproduktive periode i deres karriere indtil da. Da de således blev frataget tilfredsstillelsen ved at vinde sjæle for riget, gjorde hver af dem mere alvorligt og ærligt status over sin egen sjæl og dens fremskridt på det nye livs åndelige veje.

155:2.3 (1726.6) Da det så ud til, at der ikke var flere, der havde lyst til at søge ind i riget, kaldte Peter tirsdag den 7. juni sine medarbejdere sammen og tog af sted til Cæsarea-Filippi for at slutte sig til Jesus og apostlene. De ankom omkring middagstid onsdag og brugte hele aftenen på at repetere deres oplevelser blandt de vantro i Korazin. Under diskussionerne denne aften henviste Jesus yderligere til lignelsen om sædemanden og lærte dem meget om betydningen af, at livets forehavender tilsyneladende mislykkes.

3. I Cæsarea-Filippi

155:3.1 (1727.1) Selvom Jesus ikke udførte noget offentligt arbejde under sit to uger lange ophold nær Cæsarea-Filippi, holdt apostlene adskillige stille aftenmøder i byen, og mange af de troende kom ud i lejren for at tale med Mesteren. Meget få blev føjet til gruppen af

troende som et resultat af dette besøg. Jesus talte med apostlene hver dag, og de kunne tydeligere se, at en ny fase i arbejdet med at forkynde himmeriget nu var begyndt. De var begyndt at forstå, at “himmelriget ikke er kød og drikke, men erkendelsen af den åndelige glæde ved at blive accepteret som guddommelig søn.”

155:3.2 (1727.2) Opholdet i Cæsarea Filippi var en virkelig prøvelse for de elleve apostle; det var to svære uger for dem at komme igennem. De var næsten deprimerede, og de savnede den periodiske stimulering fra Peters entusiastiske personlighed. I disse tider var det virkelig et stort og prøvende eventyr at tro på Jesus og gå ud for at følge efter ham. Selvom de ikke omvendte mange i løbet af disse to uger, lærte de meget, som var yderst nyttigt, af deres daglige samtaler med Mesteren.

155:3.3 (1727.3) Apostlene lærte, at jøderne var åndeligt stillestående og døende, fordi de havde krystalliseret sandheden til en trosbekendelse; at når sandheden bliver formuleret som en grænselinje for selvretfærdig eksklusivitet i stedet for at tjene som vejvisere for åndelig vejledning og fremskridt, mister sådanne læresætninger deres kreative og livgivende kraft og bliver i sidste ende blot konserverende og forstenende.

155:3.4 (1727.4) I stigende grad lærte de af Jesus at se på menneskelige personligheder ud fra deres muligheder i tid og evighed. De lærte, at mange sjæle bedst kan ledes til at elske den usynlige Gud ved først at blive lært at elske deres brødre, som de kan se. Og det var i denne forbindelse, at Mesterens udtalelse om uselvvisk tjeneste for ens

medmennesker fik en ny betydning: “Hvad I har gjort mod en af mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.”

155:3.5 (1727.5) En af de store lærdomme fra opholdet i Cæsarea handlede om religiøse traditioners oprindelse og om den store fare, der er ved at lade en følelse af hellighed knytte sig til ikke-hellige ting, almindelige ideer eller hverdagsbegivenheder. Fra en konference kom de med den lære, at sand religion var menneskets inderlige loyalitet over for sine højeste og sandeste overbevisninger.

155:3.6 (1727.6) Jesus advarede sine tilhængere om, at hvis deres religiøse længsler kun var materielle, ville øget kundskab om naturen, ville den gradvis fortrænge antagelserne om tingenes overnaturlige oprindelse for til slut at tage deres tro på Gud fra dem. Men hvis deres religion var åndelig, ville den fysiske videnskabs fremskridt aldrig kunne forstyrre deres tro på evige realiteter og guddommelige værdier.

155:3.7 (1727.7) De lærte, at når religionen er helt åndelig i sit motiv, gør den hele livet mere værd, fylder det med høje formål, værdiggør det med transcendent værdier, inspirerer det med fremragende motiver, alt imens den trøster menneskesjælen med et sublimt og opretholdende håb. Sand religion er designet til at mindske eksistensens belastning; den frigiver tro og mod til det daglige liv og uselvisk tjeneste. Troen fremmer åndelig vitalitet og retskaffen frugtbarhed.

155:3.8 (1727.8) Jesus lærte gentagne gange sine apostle, at ingen civilisation i lang tid kunne overleve tabet af det bedste i sin religion. Og han blev aldrig træt af at påpege over for de tolv den store fare

ved at acceptere religiøse symboler og ceremonier i stedet for religiøs erfaring. Hele hans jordiske liv var konsekvent helliget missionen om at tømme religionens frosne former op til det oplyste slægtskabs flydende friheder.

4. På vej til fönikien

155:4.1 (1728.1) Torsdag morgen den 9. juni forlod denne gruppe på 25 sandhedslærere Cæsarea-Filippi for at begynde deres rejse til den fönikiske kyst efter at have modtaget budskabet om rigets fremgang fra Davids budbringere fra Betsaida. De gik rundt om marsklandet, via Luz, til krydset med Magdala-Libanonbjerget og derfra til krydset med vejen, der fører til Sidon, hvor de ankom fredag eftermiddag.

155:4.2 (1728.2) Mens han holdt frokostpause i skyggen af en overhængende klippeafsats nær Luz, holdt Jesus en af de mest bemærkelsesværdige taler, som hans apostle nogensinde har lyttet til i alle de år, de har været sammen med ham. Knap havde de sat sig for at bryde brødet, før Simon Peter spurgte Jesus: "Mester, eftersom Faderen i himlen ved alt, og eftersom hans ånd er vores støtte i etableringen af himmeriget på jorden, hvorfor er det så, at vi flygter fra truslerne fra vores fjender? Hvorfor nægter vi at konfrontere sandhedens fjender?" Men før Jesus var begyndt at svare på Peters spørgsmål, brød Thomas ind og spurgte: "Mester, jeg kunne virkelig godt tænke mig at vide, hvad der er galt med religionen hos vores fjender i Jerusalem. Hvad er den egentlige forskel mellem deres

religion og vores? Hvorfor er der så stor forskel på vores tro, når vi alle hævder at tjene den samme Gud?” Og da Thomas var færdig, sagde Jesus: “Selvom jeg ikke ville ignorere Peters spørgsmål, vel vidende hvor let det ville være at misforstå mine grunde til at undgå et åbent sammenstød med jødernes herskere på netop dette tidspunkt, vil det alligevel være mere nyttigt for jer alle, hvis jeg i stedet vælger at besvare Thomas’ spørgsmål. Og det vil jeg gøre, når I er færdige med jeres frokost.”

5. Foredraget om sand religion

155:5.1 (1728.3) Denne mindeværdige tale om religion, opsummeret og omformuleret i moderne fraseologi, gav udtryk for følgende sandheder:

155:5.2 (1728.4) Mens verdens religioner har en dobbelt oprindelse—naturlig og åbenbaret—findes der på ethvert tidspunkt og blandt ethvert folk tre forskellige former for religiøs hengivenhed. Og disse tre manifestationer af den religiøse trang er:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitiv religion*. Den seminaturlige og instinktive trang til at frygte mystiske energier og tilbede overlegne kræfter, hovedsageligt en religion af den fysiske natur, frygtens religion.

155:5.4 (1728.6) 2. *Civilisationens religion*. De civiliserende racers fremadskridende religiøse begreber og praksis—sindets religion—den

intellektuelle teologi om autoriteten i den etablerede religiøse tradition.

155:5.5 (1728.7) 3. *Sand religion—åbenbaringens religion.* Åbenbaringen af overnaturlige værdier, en delvis indsigt i evige realiteter, et glimt af godheden og skønheden i den himmelske Faders uendelige karakter—åndens religion, som den kommer til udtryk i menneskelig erfaring.

155:5.6 (1729.1) De fysiske sansers religion og det naturlige menneskes overtroiske frygt nægtede Mesteren at nedgøre, selv om han beklagede, at så meget af denne primitive form for tilbedelse skulle fortsætte i de religiøse former hos de mere intelligente racer af menneskeheden. Jesus gjorde det klart, at den store forskel mellem sindets religion og åndens religion er, at mens førstnævnte opretholdes af kirkelig autoritet, er sidstnævnte helt og holdent baseret på menneskelig erfaring.

155:5.7 (1729.2) Og så fortsatte Mesteren i sin undervisningstime med at tydeliggøre disse sandheder:

155:5.8 (1729.3) Indtil racerne bliver højt intelligente og mere fuldt civiliserede, vil der fortsat være mange af de barnlige og overtroiske ceremonier, som er så karakteristiske for primitive og tilbagestående folks evolutionære religiøse praksis. Indtil menneskeheden udvikler sig til et niveau med en højere og mere generel anerkendelse af realiteterne i åndelig erfaring, vil et stort antal mænd og kvinder fortsat udvise en personlig præference for de autoritetsreligioner,

som kun kræver intellektuel tilslutning, i modsætning til åndens religion, som indebærer aktiv deltagelse af sind og sjæl i det troseventyr, det er at kæmpe med de strenge realiteter i progressiv menneskelig erfaring.

155:5.9 (1729.4) Accepten af de traditionelle autoritetsreligioner er den nemme udvej for menneskets trang til at søge tilfredsstillelse for sin åndelige naturs længsler. De faste, krystalliserede og etablerede autoritetsreligioner giver et lettilgængeligt tilflugtssted, som den distraherede og forvirrede menneskesjæl kan flygte til, når den plages af frygt og usikkerhed. En sådan religion kræver af sine tilhængere, som den pris, der skal betales for dens tilfredsstillelse og forsikringer, kun en passiv og rent intellektuel tilslutning.

155:5.10 (1729.5) Og i lang tid vil der leve de frygtsomme og tøvende individer på jorden, som foretrækker at sikre deres religiøse trøst på denne måde, selv om de, når de kaster deres lod med autoriteternes religioner, kompromitterer personlighedens suverænitet, nedværdiger selvrespektens værdighed og fuldstændigt opgiver retten til at deltage i den mest spændende og inspirerende af alle mulige menneskelige erfaringer: den personlige søgen efter sandhed, begejstringen ved at møde farerne ved intellektuel opdagelse, beslutsomheden om at udforske realiteterne i personlig religiøs erfaring, den højeste tilfredsstillelse ved at opleve den personlige triumf ved den faktiske realisering af den åndelige tros sejr over intellektuel tvivl, som den ærligt vindes i det højeste eventyr i al menneskelig eksistens—mennesket, der søger Gud, for sig selv og som sig selv, og finder ham.

155:5.11 (1729.6) Åndens religion betyder anstrengelse, kamp, konflikt, tro, beslutsomhed, kærlighed, loyalitet og fremskridt. Sindets religion—autoritetens teologi—kræver kun lidt eller intet af disse anstrengelser fra sine formelle troende. Traditionen er et sikkert tilflugtssted og en nem vej for de frygtsomme og halvhjertede sjæle, som instinktivt undgår de åndelige kampe og den mentale usikkerhed, der er forbundet med de dristige eventyrlige trosrejser ud på den udforskede sandheds åbne hav i søgen efter de åndelige realiteters fjernere kyster, som de kan blive opdaget af det progressive menneskesind og oplevet af den udviklende menneskesjæl.

155:5.12 (1729.7) Og Jesus fortsatte med at sige: “I Jerusalem har de religiøse ledere formuleret de forskellige doktriner fra deres traditionelle lærere og andre tiders profeter til et etableret system af intellektuelle overbevisninger, en autoritetsreligion. Alle sådanne religioner appellerer i høj grad til sindet. Og nu er vi ved at gå ind i en dødelig konflikt med en sådan religion, eftersom vi så snart vil begynde den dristige proklamation af en ny religion—en religion, som ikke er en religion i den nuværende betydning af ordet, en religion, som først og fremmest appellerer til min Faders guddommelige ånd, som bor i menneskets sind; en religion, som skal hente sin autoritet fra frugterne af dens accept, som så sikkert vil vise sig i den personlige erfaring hos alle, som virkelig og oprigtigt bliver troende på sandhederne i dette højere åndelige fællesskab.”

155:5.13 (1730.1) Jesus pegede på hver af de fireogtyve og kaldte dem ved navn og sagde: "Og nu, hvem af jer vil foretrække at gå denne lette vej med overensstemmelse med en etableret og forstenet religion, som forsvaret af farisæerne i Jerusalem, frem for at lide under de vanskeligheder og forfølgelser, der er forbundet med missionen om at forkynde en bedre vej til frelse for mennesker, mens I opnår tilfredsstillelsen ved selv at opdage skønheden i realiteterne i en levende og personlig oplevelse af de evige sandheder og de højeste storheder i himlenes rige? Er du frygtsom, blød og lethedssøgende? Er I bange for at lægge jeres fremtid i hænderne på sandhedens Gud, hvis sønner I er? Er I mistroiske over for Faderen, hvis børn I er? Vil I gå tilbage til den lette vej med vished og intellektuel ro i den traditionelle autoritets religion, eller vil I gøre jer klar til at gå fremad med mig ind i den usikre og urolige fremtid med at forkynde de nye sandheder i åndens religion, himlenes rige i menneskers hjerter?"

155:5.14 (1730.2) Alle 24 tilhørere rejste sig for at vise deres forenede og loyale svar på denne, en af de få følelsesladede appeller, Jesus nogensinde kom med til dem, men han løftede hånden og stoppede dem, idet han sagde: "Gå nu hver for sig, hver mand alene med Faderen, og find der det følelsesløse svar på mit spørgsmål, og når I har fundet en sådan sand og oprigtig holdning i sjælen, så tal frit og frimodigt om det svar til min Fader og jeres Fader, hvis uendelige kærlighedsliv er selve ånden i den religion, vi forkynnder."

155:5.15 (1730.3) Evangelisterne og apostlene gik for sig selv i en kort periode. Deres ånd var opløftet, deres sind var inspireret, og deres følelser var stærkt rørt af det, Jesus havde sagt. Men da Andreas

kaldte dem sammen, sagde Mesteren kun: “Lad os genoptage vores rejse. Vi tager til Fønikien for at blive der en tid, og I bør alle bede Faderen om at forvandle jeres følelser i sind og krop til højere loyalitet i sindet og mere tilfredsstillende oplevelser i ånden.”

155:5.16 (1730.4) Da de gik videre ned ad vejen, var de fireogtyve tavse, men snart begyndte de at tale med hinanden, og klokken tre om eftermiddagen kunne de ikke gå længere; de standsede, og Peter gik hen til Jesus og sagde: “Mester, du har talt livets og sandhedens ord til os. Vi vil gerne høre mere; vi bønfaller dig om at tale mere til os om disse ting.”

6. Det andet foredrag om religion

155:6.1 (1730.5) Og mens de holdt pause i skyggen på bjergskråningen, fortsatte Jesus med at undervise dem om åndens religion og sagde i det væsentlige:

155:6.2 (1730.6) Du er kommet ud blandt de af dine medmennesker, der vælger at være tilfredse med en sindets religion, som higer efter sikkerhed og foretrækker konformitet. Du har valgt at bytte dine følelser af autoritativ sikkerhed ud med forsikringerne fra en eventyrlysten og progressiv trosånd. I har vovet at protestere mod den institutionelle religions opslidende trældom og at afvise autoriteten i de overleverede traditioner, som nu betragtes som Guds ord. Vor Fader talte virkelig gennem Moses, Elias, Esajas, Amos og

Hoseas, men han holdt ikke op med at forkynde sandhedens ord til verden, da disse gamle profeter holdt op med at tale. Min Fader respekterer ikke racer eller generationer, når sandhedens ord gives til én tidsalder og holdes tilbage fra en anden. Begå ikke den dårskab at kalde det guddommeligt, som udelukkende er menneskeligt, og undlad ikke at skelne de sandhedens ord, som ikke kommer gennem de traditionelle orakler af formodet inspiration.

155:6.3 (1731.1) Jeg har opfordret jer til at blive født på ny, til at blive født af ånden. Jeg har kaldt jer ud af autoritetens mørke og traditionens sløvhed og ind i det transcendent lys af erkendelsen af muligheden for selv at gøre den største opdagelse, det er muligt for den menneskelige sjæl at gøre—den himmelske oplevelse af at finde Gud for jer selv, i jer selv og af jer selv, og at gøre alt dette som en kendsgerning i jeres egen personlige oplevelse. Og således kan I gå fra død til liv, fra traditionens autoritet til erfaringen af at kende Gud; således vil I gå fra mørke til lys, fra en nedarvet racetro til en personlig tro opnået ved faktisk erfaring; og således vil I udvikle jer fra en sindets teologi, der er overleveret af jeres forfædre, til en sand åndens religion, der skal opbygges i jeres sjæle som en evig begavelse.

155:6.4 (1731.2) Jeres religion skal forandre sig fra den rent intellektuelle tro på den traditionelle autoritet til en faktisk erfaring af den levende tro som gør jer i stand til at fatte Guds virkelighed og alt som er forbundet med Faderens guddommelige ånd. Sindets religion binder jer håbløst til fortiden; åndens religion består af tiltagende

åbenbaring og kalder altid på jer til at nå højere og helligere mål når det gælder åndelige idealer og evige realiteter.

155:6.5 (1731.3) Selvom autoritetsreligionen kan give en umiddelbar følelse af tryghed, betaler du for en sådan forbigående tilfredsstillelse prisen i form af tab af din åndelige frihed og religiøse frihed. Min Fader kræver ikke af dig, som prisen for at komme ind i himmeriget, at du skal tvinge dig selv til at abonnere på en tro på ting, der er åndeligt frastødende, uhellige og usande. Det kræves ikke af dig, at din egen sans for barmhjertighed, retfærdighed og sandhed skal krænkes ved at underkaste dig et forældet system af religiøse former og ceremonier. Åndens religion giver dig evig frihed til at følge sandheden, uanset hvor åndens ledelse fører dig hen. Og hvem kan dømme—måske har denne ånd noget at meddele denne generation, som andre generationer har nægtet at høre?

155:6.6 (1731.4) Skam over de falske religiøse lærere, som vil trække sultne sjæle tilbage til den dunkle og fjerne fortid og efterlade dem der! Og sådan er disse uheldige mennesker dømt til at blive skræmt af enhver ny opdagelse, mens de bliver forvirrede af enhver ny sandhedsåbenbaring. Profeten, der sagde: “Den, hvis tanker er rettet mod Gud, vil blive bevaret i fuldkommen fred,” var ikke blot en intellektuel tilhænger af autoritativ teologi. Dette sandhedskyndige menneske havde opdaget Gud; han talte ikke bare om Gud.

155:6.7 (1731.5) Jeg formaner jer til at holde op med altid at citere de gamle profeter og lovprise Israels helte og i stedet stræbe efter at blive levende profeter for den Højeste og åndelige helte i det kommende rige. At ære fortidens gudsvidende ledere er måske nok

umagen værd, men hvorfor skulle I i den forbindelse ofre den højeste oplevelse i den menneskelige eksistens: selv at finde Gud og kende ham i jeres egne sjæle?

155:6.8 (1732.1) Hver race af menneskeheden har sit eget mentale syn på den menneskelige eksistens; derfor må sindets religion altid være tro mod disse forskellige racers synspunkter. Autoriteternes religioner kan aldrig blive forenet. Menneskelig enhed og dødeligt broderskab kan kun opnås ved og gennem overbegavelsen af åndens religion. Racers sind kan være forskellige, men hele menneskeheden er indviet af den samme guddommelige og evige ånd. Håbet om menneskeligt broderskab kan kun realiseres, når og i takt med at de divergerende autoritetsreligioner bliver imprægneret med og overskygget af åndens forenende og forædlende religion—den personlige åndelige erfarings religion.

155:6.9 (1732.2) Autoritetsreligionerne kan kun splitte mennesker og sætte dem i samvittighedsfuld kamp mod hinanden; åndens religion vil gradvist føre mennesker sammen og få dem til at blive forstående og sympatiske over for hinanden. Autoritetsreligionerne kræver ensartethed i troen, men det er umuligt at realisere i verdens nuværende tilstand. Åndens religion kræver kun enhed i oplevelsen —ensartethed i skæbnen—og giver fuld plads til forskellighed i troen. Åndens religion kræver kun ensartethed i indsigt, ikke ensartethed i synspunkt og udsyn. Åndens religion kræver ikke ensartethed i intellektuelle synspunkter, kun enhed i åndelige følelser. Autoriteternes religioner krystalliserer sig til livløse trosbekendelser;

åndens religion vokser til den stigende glæde og frihed ved forædlende gerninger af kærlig tjeneste og barmhjertig betjening.

155:6.10 (1732.3) Men pas på, at ingen af jer ser med foragt på Abrahams børn, fordi de er faldet i disse onde dage med traditionel ufrugtbarhed. Vores forfædre overgav sig til den vedholdende og lidenskabelige søgen efter Gud, og de fandt ham, som ingen anden hel menneskerace nogensinde har kendt ham siden Adams tid, som vidste meget om dette, da han selv var en Guds søn. Min far har ikke undladt at bemærke Israels lange og utrættelige kamp, lige siden Moses' dage, for at finde Gud og kende Gud. I trættende generationer er jøderne ikke holdt op med at slide, svede, stønne, pine og udholde lidelserne og opleve sorgerne som et misforstået og foragtet folk, alt sammen for at de kunne komme lidt tættere på opdagelsen af sandheden om Gud. Og på trods af alle Israels fejltagelser og vaklen åbenbarede vores fædre gradvist, fra Moses til Amos' og Hoseas' tid, et stadigt klarere og mere sandfærdigt billede af den evige Gud for hele verden. Og således blev vejen banet for den endnu større åbenbaring af Faderen, som I er blevet kaldet til at tage del i.

155:6.11 (1732.4) Glem aldrig, at der kun er ét eventyr, som er mere tilfredsstillende og spændende end forsøget på at opdage den levende Guds vilje, og det er den suveræne oplevelse af ærligt at forsøge at gøre den guddommelige vilje. Og glem ikke, at Guds vilje kan udføres i enhver jordisk beskæftigelse. Nogle kald er ikke hellige, og andre er verdslige. Alt er helligt i livet for dem, der er åndsledede, dvs. underordnet sandheden, forædlet af kærlighed, domineret af barmhjertighed og behersket af fairness—retfærdighed. Den ånd,

som min far og jeg vil sende til verden, er ikke kun sandhedens ånd, men også den idealistiske skønheds ånd.

155:6.12 (1732.5) Du må holde op med kun at søge efter Guds ord på siderne i de gamle optegnelser over teologisk autoritet. De, der er født af Guds ånd, skal fremover skelne Guds ord, uanset hvor det ser ud til at stamme fra. Guddommelig sandhed må ikke afvises, fordi den kanal, den kommer igennem, tilsyneladende er menneskelig. Mange af jeres brødre har sind, der accepterer teorien om Gud, mens de åndeligt set ikke indser Guds tilstedeværelse. Og det er netop grunden til, at jeg så ofte har lært jer, at himmeriget bedst kan realiseres ved at tilegne sig et oprigtigt barns åndelige indstilling. Det er ikke barnets mentale umodenhed, jeg anbefaler dig, men snarere den *åndelige enkelhed* hos sådan en let troende og fuldt ud tillidsfuld lille en. Det er ikke så vigtigt, at du kender til Guds faktum, som at du i stigende grad vokser i evnen til at *fornemme Guds nærvær*.

155:6.13 (1733.1) Når du først begynder at finde Gud i din sjæl, vil du snart begynde at opdage ham i andre menneskers sjæle og til sidst i alle skabninger og kreationer i et mægtigt univers. Men hvilken chance har Faderen for at fremstå som en Gud af højeste loyalitet og guddommelige idealer i menneskers sjæle, som kun giver lidt eller ingen tid til eftertænksom kontemplation af sådanne evige realiteter? Selvom sindet ikke er sædet for den åndelige natur, er det faktisk porten dertil.

155:6.14 (1733.2) Men begå ikke den fejl at forsøge at bevise over for andre mennesker, at du har fundet Gud; du kan ikke bevidst producere et

sådan gyldigt bevis, selv om der er to positive og kraftfulde demonstrationer af det faktum, at du kender Gud, og det er de:

155:6.15 (1733.3) 1. Frugterne af Guds ånd, der viser sig i dit daglige rutineprægede liv.

155:6.16 (1733.4) 2. Det faktum, at hele din livsplan er et positivt bevis på, at du uforbeholdent har risikeret alt, hvad du er og har, på eventyret om overlevelse efter døden i håbet om at finde evighedens Gud, hvis tilstedeværelse du har forudset i tiden.

155:6.17 (1733.5) Tag ikke fejl, min far vil altid reagere på den svageste flig af tro. Han lægger mærke til de fysiske og overtroiske følelser hos det primitive menneske. Og med de ærlige, men frygtsomme sjæle, hvis tro er så svag, at den ikke er meget mere end en intellektuel overensstemmelse med en passiv holdning, hvor man accepterer autoritetsreligioner, er Faderen altid parat til at ære og fremme selv alle sådanne svage forsøg på at række ud efter ham. Men af jer, der er blevet kaldt ud af mørket og ind i lyset, forventes det, at I tror af hele jeres hjerte; jeres tro skal dominere kroppens, sindets og åndens kombinerede holdninger.

155:6.18 (1733.6) I er mine apostle, og for jer skal religion ikke blive et teologisk tilflugtssted, som I kan flygte til af frygt for at møde de barske realiteter i åndeligt fremskridt og idealistisk eventyr; men snarere skal jeres religion blive den virkelige erfaring, som vidner om, at Gud har fundet jer, idealiseret, forædlet og åndeliggjort jer, og

at I har meldt jer til det evige eventyr med at finde den Gud, som således har fundet jer og gjort jer til sine egne.

155:6.19 (1733.7) Og da Jesus var færdig med at tale, vinkede han til Andreas og pegede mod vest, mod Fønikien, og sagde: “Lad os komme af sted.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 155](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 157](#) >>

Kapitel 156

Turen Til Tyrus Og Sidon

156:0.1 (1734.1) FREDAG eftermiddag den 10. juni ankom Jesus og hans medarbejdere til Sidons omegn, hvor de gjorde holdt hos en velhavende kvinde, som havde været patient på hospitalet i Betsaida i den tid, hvor Jesus var på toppen af sin popularitet. Evangelisterne og apostlene blev indlogeret hos hendes venner i det umiddelbare nabolag, og de hvilede ud på sabbatsdagen i disse forfriskende omgivelser. De tilbragte næsten to og en halv uge i Sidon og omegn, før de gjorde sig klar til at besøge kystbyerne mod nord.

156:0.2 (1734.2) Denne sabbat i juni var en meget stille dag. Evangelisterne og apostlene var helt opslugt af deres meditationer over Mesterens taler om religion, som de havde lyttet til på vej til Sidon. De var alle i stand til at forstå noget af det, han havde fortalt dem, men ingen af dem forstod helt betydningen af hans lære.

1. Den syriske kvinde

156:1.1 (1734.3) I nærheden af Karuskas hjem, hvor Mesteren var indlogeret, boede en syrisk kvinde, som havde hørt meget om Jesus som en stor helbreder og lærer, og denne sabbatseftermiddag kom hun forbi med sin lille datter. Barnet, der var omkring tolv år gammelt, led af en alvorlig nervelidelse, der var karakteriseret ved kramper og andre foruroligende symptomer.

156:1.2 (1734.4) Jesus havde bedt sine medarbejdere om ikke at fortælle nogen om sin tilstedeværelse i Karuskas hjem og forklaret, at han ønskede at hvile sig. Mens de havde adlydt deres Mesters instruktioner, var Karuskas tjener gået over til den syriske kvinde Noranas hus for at informere hende om, at Jesus boede hos hans frue, og han havde opfordret den ængstelige mor til at bringe sin plagede datter til helbredelse. Denne mor troede selvfølgelig, at hendes barn var besat af en dæmon, en uren ånd.

156:1.3 (1734.5) Da Norana ankom med sin datter, forklarede Alpheustvillingerne gennem en tolk, at Mesteren hvilede sig og ikke kunne forstyrres, hvorpå Norana svarede, at hun og barnet ville vente der, indtil Mesteren havde hvilet sig færdig. Peter forsøgte også at tale hende til fornuft og overtale hende til at gå hjem. Han forklarede, at Jesus var træt af den megen undervisning og helbredelse, og at han var kommet til Fønikien for at få en periode med ro og hvile. Men det var nytteløst; Norana ville ikke gå. Til Peters bøn svarede hun blot: "Jeg vil ikke gå, før jeg har set din Mester. Jeg ved, at han kan drive dæmonen ud af mit barn, og jeg vil ikke gå, før healeren har set på min datter."

156:1.4 (1734.6) Så forsøgte Thomas at sende kvinden væk, men det mislykkedes. Hun sagde til ham: “Jeg tror på, at din Mester kan uddrive den dæmon, som plager mit barn. Jeg har hørt om hans mægtige gerninger i Galilæa, og jeg tror på ham. Hvad er der sket med jer, hans disciple, at I vil sende dem væk, som kommer for at søge jeres Mesters hjælp?” Og da hun havde sagt dette, trak Thomas sig tilbage.

156:1.5 (1735.1) Så trådte Simon Zelotes frem for at tale med Norana. Simon sagde: “Kvinde, du er en græsktalende hedning. Det er ikke rigtigt, at du forventer, at Mesteren skal tage det brød, der er beregnet til børnene i den begunstigede husstand, og kaste det for hundene.” Men Norana nægtede at tage anstød af Simons fremstød. Hun svarede blot: “Ja, lærer, jeg forstår dine ord. Jeg er kun en hund i jødernes øjne, men hvad angår din mester, er jeg en troende hund. Jeg er fast besluttet på, at han skal se min datter, for jeg er overbevist om, at hvis han blot ser på hende, vil han helbrede hende. Og selv du, min gode mand, ville ikke vove at fratage hundene det privilegium at få fat i de krummer, der tilfældigvis falder fra børnenes bord.”

156:1.6 (1735.2) På netop dette tidspunkt blev den lille pige grebet af et voldsomt krampeanfald foran dem alle, og moderen råbte: “Der kan I se, at mit barn er besat af en ond ånd. Hvis vores nød ikke gør indtryk på jer, ville den appellere til jeres Mester, som jeg har ladet mig fortælle elsker alle mennesker og endda tør helbrede ikke-jøder, når de tror. I er ikke værdige til at være hans disciple. Jeg vil ikke gå, før mit barn er blevet helbredt.”

156:1.7 (1735.3) Jesus, som havde hørt hele denne samtale gennem et åbent vindue, kom nu til deres store overraskelse udenfor og sagde: “O kvinde, din tro er stor, så stor, at jeg ikke kan holde det tilbage, som du ønsker; gå din vej i fred. Din datter er allerede blevet rask.” Og den lille pige var rask fra den time. Da Norana og barnet tog afsked, bad Jesus dem om ikke at fortælle nogen om denne begivenhed; og mens hans medarbejdere efterkom denne anmodning, holdt moderen og barnet ikke op med at forkynde kendsgerningen om den lille piges helbredelse over hele landet og endda i Sidon, så meget, at Jesus fandt det tilrådeligt at skifte bolig inden for et par dage.

156:1.8 (1735.4) Den næste dag, da Jesus underviste sine apostle og kommenterede helbredelsen af den syriske kvindes datter, sagde han: “Og sådan har det været hele vejen igennem; I ser selv, hvordan ikke-jøderne er i stand til at udøve frelsende tro på læren i evangeliet om himmeriget. Sandelig, sandelig siger jeg jer, at Faderens rige vil blive indtaget af ikke-jøderne, hvis Abrahams børn ikke er indstillet på at vise tro nok til at komme derind.”

2. Undervisning i sidon

156:2.1 (1735.5) På vej ind i Sidon gik Jesus og hans medarbejdere over en bro, den første mange af dem nogensinde havde set. Mens de gik over denne bro, sagde Jesus blandt andet: “Denne verden er kun en

bro; I kan gå over den, men I skal ikke tænke på at bygge en bolig på den.”

156:2.2 (1735.6) Da de 24 begyndte deres arbejde i Sidon, tog Jesus hen for at bo i et hjem lige nord for byen, hos Justa og hendes mor, Bernice. Jesus underviste de 24 hver morgen i Justas hjem, og de gik rundt i Sidon for at undervise og prædike om eftermiddagen og aftenen.

156:2.3 (1735.7) Apostlene og evangelisterne blev meget opmuntrede over den måde, hvorpå ikke-jøderne i Sidon modtog deres budskab; i løbet af deres korte ophold blev mange føjet til riget. Denne periode på omkring seks uger i Fønikien var en meget frugtbar tid i arbejdet med at vinde sjæle, men de senere jødiske forfattere af evangelierne var tilbøjelige til let at overse optegnelsen om denne varme modtagelse af Jesu lære af disse ikke-jøder på netop dette tidspunkt, hvor et så stort antal af deres eget folk var fjendtlig indstillet over for ham.

156:2.4 (1736.1) På mange måder værdsatte disse ikke-jødiske troende Jesu lære mere fuldt ud end jøderne. Mange af disse græsktalende syriske fønikere lærte ikke blot, at Jesus var som Gud, men også at Gud var som Jesus. Disse såkaldte hedninger opnåede en god forståelse af Mesterens lære om ensartetheden af lovene i denne verden og hele universet. De forstod læren om, at Gud ikke tager hensyn til personer, racer eller nationer; at der ikke er nogen favorisering hos den Universelle Fader; at universet er helt og aldeles lovlydigt og ufejlbarligt pålideligt. Disse ikke-jøder var ikke bange for

Jesus; de vovede at tage imod hans budskab. Gennem tiderne har mennesker ikke været ude af stand til at forstå Jesus; de har været bange for at forstå ham.

156:2.5 (1736.2) Jesus gjorde det klart for de 24, at han ikke var flygtet fra Galilæa, fordi han manglede mod til at konfrontere sine fjender. De forstod, at han endnu ikke var klar til et åbent opgør med den etablerede religion, og at han ikke søgte at blive martyr. Det var under en af disse konferencer i Justas hjem, at Mesteren første gang fortalte sine disciple, at “selv om himmel og jord skal forgå, skal mine sandhedsord ikke.”

156:2.6 (1736.3) Temaet for Jesu instruktioner under opholdet i Sidon var åndelig fremgang. Han fortalte dem, at de ikke kunne stå stille; de måtte bevæge sig fremad i retfærdighed eller falde tilbage i ondskab og synd. Han formanede dem til at “glemme de ting, der er i fortiden, mens I skubber fremad for at omfavne de større realiteter i riget.” Han bad dem om ikke at være tilfredse med deres barndom i evangeliet, men at stræbe efter at opnå det fulde guddommelige slægtskab i åndens fællesskab og i fællesskabet med de troende.

156:2.7 (1736.4) Sagde Jesus: “Mine disciple skal ikke blot holde op med at gøre det onde, men lære at gøre det gode; I skal ikke blot renses for al bevidst synd, men I skal nægte at nære selv skyldfølelser. Hvis I bekender jeres synder, er de tilgivet; derfor skal I bevare en samvittighed, der er fri for krænkelser.”

156:2.8 (1736.5) Jesus nød i høj grad den skarpe sans for humor, som disse ikke-jøder udviste. Det var den syriske kvinde Noranas

humoristiske sans og hendes store og vedholdende tro, der rørte Mesterens hjerte og appellerede til hans barmhjertighed. Jesus beklagede i høj grad, at hans folk—jøderne—manglede så meget humor. Han sagde engang til Thomas: “Mit folk tager sig selv alt for alvorligt; de er næsten blottet for sans for humor. Farisæernes besværlige religion kunne aldrig være opstået blandt et folk med humoristisk sans. De mangler også konsekvens; de kæmper mod myg og sluger kameler.”

3. Rejsen opad kysten

156:3.1 (1736.6) Tirsdag den 28. juni forlod Mesteren og hans medarbejdere Sidon og tog op langs kysten til Porfyreon og Heldua. De blev godt modtaget af ikke-jøderne, og mange blev føjet til riget i løbet af denne uge med undervisning og forkyndelse. Apostlene prædikede i Porfyreon, og evangelisterne underviste i Heldua. Mens de fireogtyve var således engageret i deres arbejde, forlod Jesus dem i en periode på tre eller fire dage og besøgte kystbyen Beirut, hvor han besøgte en syrer ved navn Malach, som var troende, og som havde været i Betsaida året før.

156:3.2 (1737.1) Onsdag den 6. juli vendte de alle tilbage til Sidon og blev hos Justa indtil søndag morgen, hvor de tog af sted mod Tyrus, sydpå langs kysten via Sarepta og ankom til Tyrus mandag den 11. juli. På dette tidspunkt var apostlene og evangelisterne ved at vænne sig til at arbejde blandt disse såkaldte ikke-jøder, som i virkeligheden

hovedsageligt nedstammede fra de tidligere kanaanæiske stammer af endnu tidligere semitisk oprindelse. Alle disse folkeslag talte det græske sprog. Det var en stor overraskelse for apostlene og evangelisterne at se, hvor ivrige disse ikke-jøder var efter at høre evangeliet, og hvor villige mange af dem var til at tro.

4. I tyrus

156:4.1 (1737.2) Fra den 11. juli til den 24. juli underviste de i Tyrus. Hver af apostlene tog en af evangelisterne med sig, og således underviste og prædikede de to og to i alle dele af Tyrus og dens omegn. Den mangesprogede befolkning i denne travle havneby hørte dem med glæde, og mange blev døbt ind i rigets ydre fællesskab. Jesus havde sit hovedkvarter hos en troende jøde ved navn Josef, som boede tre eller fire kilometer syd for Tyrus, ikke langt fra Hiram's grav, som havde været konge af bystaten Tyrus på Davids og Salomons tid.

156:4.2 (1737.3) I denne periode på to uger gik apostlene og evangelisterne dagligt ind i Tyrus via Alexanders havnedæmning for at holde små møder, og hver aften vendte de fleste af dem tilbage til lejren ved Josefs hus syd for byen. Hver dag kom troende ud fra byen for at tale med Jesus på hans hvilested. Mesteren talte kun én gang i Tyrus, om eftermiddagen den 20. juli, hvor han underviste de troende om Faderens kærlighed til hele menneskeheden og om Sønnens mission med at åbenbare Faderen for alle menneskeracer. Der var en sådan interesse for rigets evangelium blandt disse ikke-

jøder, at Melkarth-templets døre ved denne lejlighed blev åbnet for ham, og det er interessant at notere sig, at der i de efterfølgende år blev bygget en kristen kirke på selve stedet for dette gamle tempel.

156:4.3 (1737.4) Mange af de førende inden for fremstillingen af tyrisk purpur, det farvestof, der gjorde Tyrus og Sidon berømte verden over, og som bidrog så meget til deres verdensomspændende handel og deraf følgende berigelse, troede på riget. Da forsyningen af de havdyr, som var kilden til farven, kort tid efter begyndte at svinde ind, drog disse farvemagere ud for at finde nye levesteder for disse skaldyr. Og mens de vandrede til verdens ende, bragte de budskabet om Guds faderskab og menneskets broderskab med sig—evangeliet om riget.

5. Jesu undervisning i tyrus

156:5.1 (1737.5) I løbet af sin tale denne onsdag eftermiddag fortalte Jesus først sine tilhængere historien om den hvide lilje, der rejser sit rene og sneklædte hoved højt op i solskinnet, mens dens rødder er forankret i slimet og dyndet i den mørke jord nedenunder. “På samme måde,” sagde han, “kan det dødelige menneske, selvom det har sine rødder i den menneskelige naturs dyriske jord, ved tro hæve sin åndelige natur op i den himmelske sandheds sollys og faktisk bære åndens ædle frugter.”

156:5.2 (1738.1) Det var under den samme prædiken, at Jesus gjorde brug af sin første og eneste lignelse, der havde at gøre med hans eget

håndværk—tømrerfaget. I løbet af sin formaning om at “Bygge grundlaget for væksten af en ædel karakter med åndelige evner,” sagde han: “For at kunne bære åndens frugter, må du være født af ånden. Du skal undervises af ånden og ledes af ånden, hvis du vil leve det åndsfyldte liv blandt dine medmennesker. Men begå ikke samme fejl som den tåbelige tømrer, der spilder kostbar tid på at rette, måle og glatte sit ormædte og indvendigt rådne tømmer, og når han så har brugt alt sit arbejde på den usunde bjælke, må han forkaste den som uegnet til at indgå i fundamentet til den bygning, han vil opføre for at modstå tidens og stormens angreb. Lad ethvert menneske sikre sig, at karakterens intellektuelle og moralske fundament er af en sådan art, at det i tilstrækkelig grad kan understøtte overbygningen af den forstørrende og forædlende åndelige natur, som således skal forvandle det dødelige sind og derefter, i forbindelse med det genskabte sind, skal opnå udviklingen af sjælen med udødelig skæbne. Jeres åndelige natur—den i fællesskab skabte sjæl—er en levende vækst, men individets sind og moral er den jord, hvorfra disse højere manifestationer af menneskelig udvikling og guddommelig skæbne skal udspringe. Jorden for den udviklende sjæl er menneskelig og materiel, men skæbnen for dette kombinerede væsen af sind og ånd er åndelig og guddommelig.”

156:5.3 (1738.2) Om aftenen samme dag spurgte Nataniel Jesus: “Mester, hvorfor beder vi om, at Gud ikke vil føre os i fristelse, når vi godt ved fra din åbenbaring af Faderen, at han aldrig gør sådanne ting?” Jesus svarede Nataniel:

156:5.4 (1738.3) “Det er ikke mærkeligt, at du stiller sådanne spørgsmål, eftersom du er begyndt at kende Faderen, som jeg kender ham, og ikke som de tidlige hebraiske profeter så svagt så ham. I ved godt, hvordan vores forfædre var tilbøjelige til at se Gud i næsten alt, hvad der skete. De ledte efter Guds hånd i alle naturlige hændelser og i enhver usædvanlig episode i den menneskelige erfaring. De forbandt Gud med både godt og ondt. De mente, at han blødgjorde Moses’ hjerte og forhærdede Faraos hjerte. Når mennesket havde en stærk trang til at gøre noget, godt eller ondt, havde det for vane at forklare disse usædvanlige følelser med bemærkningen: ‘Herren talte til mig og sagde: Gør sådan og sådan, eller gå herhen og derhen.’ Eftersom mennesker så ofte og så voldsomt løb ind i fristelser, blev det vores forfædres vane at tro, at Gud førte dem dertil for at teste, straffe eller styrke dem. Men nu ved I faktisk bedre. I ved, at mennesker alt for ofte bliver ledt i fristelse af deres egen egoisme og af impulserne fra deres dyriske natur. Når du på denne måde bliver fristet, formaner jeg dig til, at du, mens du ærligt og oprigtigt erkender fristelsen for, hvad den er, på intelligent vis omdirigerer energierne fra ånd, sind og krop, som søger udtryk, til højere kanaler og mod mere idealistiske mål. På denne måde kan du forvandle dine fristelser til de højeste former for opløftende dødelig tjeneste, mens du næsten helt undgår disse ødsle og svækkende konflikter mellem den dyriske og åndelige natur.

156:5.5 (1738.4) “Men lad mig advare dig mod det tåbelige i at forsøge at overvinde fristelsen ved at erstatte et begær med et andet og angiveligt højere begær alene ved hjælp af den menneskelige viljes

kraft. Hvis du virkelig vil triumfere over den mindre og lavere naturs fristelser, må du komme til det sted med åndelig fordel, hvor du virkelig har udviklet en faktisk interesse i og kærlighed til de højere og mere idealistiske former for adfærd, som dit sind ønsker at erstatte med disse lavere og mindre idealistiske adfærdsvaner, som du genkender som fristelse. På denne måde vil du blive befriet gennem åndelig transformation i stedet for at blive mere og mere overbebyrdet med den bedrageriske undertrykkelse af dødelige lyster. Det gamle og det underlegne vil blive glemt i kærligheden til det nye og det overlegne. Skønheden triumferer altid over grimheden i hjerterne hos alle, der er oplyst af sandhedens kærlighed. Der er mægtig kraft i den udfarende energi fra en ny og oprigtig åndelig hengivenhed. Og igen siger jeg til jer: Lad jer ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode.”

156:5.6 (1739.1) Langt ud på natten fortsatte apostlene og evangelisterne med at stille spørgsmål, og ud fra de mange svar vil vi præsentere følgende tanker, omformuleret i moderne sprogbrug:

156:5.7 (1739.2) Stærke ambitioner, intelligent dømmekraft og erfaren visdom er de vigtigste forudsætninger for materiel succes. Lederskab afhænger af naturlige evner, diskretion, viljestyrke og beslutsomhed. Åndelig skæbne er afhængig af tro, kærlighed og hengivenhed til sandheden—sult og tørst efter retfærdighed—det helhjertede ønske om at finde Gud og blive som ham.

156:5.8 (1739.3) Bliv ikke modløs af at opdage, at du er et menneske. Den menneskelige natur kan have tendens til ondskab, men den er ikke i sig selv syndig. Vær ikke nedtrykt over, at du ikke helt kan glemme

nogle af dine beklagelige oplevelser. De fejl, som du ikke glemmer med tiden, vil blive glemt i evigheden. Let din sjæls byrder ved hurtigt at få et langtrækkende syn på din skæbne, en universel udvidelse af din karriere.

156:5.9 (1739.4) Begå ikke den fejl at vurdere sjælens værdi ud fra sindets ufuldkommenheder eller kroppens lyster. Døm ikke sjælen og vurder ikke dens skæbne ud fra en enkelt uheldig menneskelig episode. Din åndelige skæbne er kun betinget af dine åndelige længsler og formål.

156:5.10 (1739.5) Religion er udelukkende en åndelig oplevelse for det gudsvidende menneskes udødelige sjæl under udvikling, men moralsk styrke og åndelig energi er mægtige kræfter, som kan bruges til at håndtere vanskelige sociale situationer og løse indviklede økonomiske problemer. Disse moralske og spirituelle evner gør alle niveauer af menneskelivet rigere og mere meningsfulde.

156:5.11 (1739.6) Du er bestemt til at leve et snævert og middelmådigt liv, hvis du lærer kun at elske dem, der elsker dig. Menneskelig kærlighed er måske nok gensidig, men guddommelig kærlighed er udadvendt i al sin søgen efter tilfredsstillelse. Jo mindre kærlighed, der er i et væsens natur, jo større er kærlighedsbehovet, og jo mere søger den guddommelige kærlighed at tilfredsstille dette behov. Kærlighed er aldrig selvsøgende, og den kan ikke skænkes af sig selv. Guddommelig kærlighed kan ikke være selvtilstrækkelig; den må være uselvvisk skænket.

156:5.12 (1739.7) Kongerigets troende bør have en implicit tro, en helhjertet tro på retfærdighedens sikre triumf. Kongerigets bygherrer skal være uanfægtet af sandheden i evangeliet om evig frelse. De

troende må i stigende grad lære at træde til side fra livets hastværk—undslippe den materielle tilværelses chikaner—mens de forfrisker sjælen, inspirerer sindet og fornyer ånden ved tilbedende fællesskab.

156:5.13 (1739.8) Personer, der kender Gud, bliver ikke modløse af ulykke eller nedtrykte af skuffelse. Troende er immune over for den depression, der følger af rent materielle omvæltninger; åndelige liv forstyrres ikke af episoderne i den materielle verden. Kandidater til evigt liv er udøvere af en forfriskende og konstruktiv teknik til at møde alle de omskiftelser og trakasserier, som det dødelige liv byder på. Hver dag en sand troende lever, finder han det *lettere* at gøre det rigtige.

156:5.14 (1740.1) Åndeligt liv øger i høj grad den sande selvrespekt. Men selvrespekt er ikke selvbeundring. Selvrespekt er altid koordineret med kærlighed til og tjeneste for ens medmennesker. Det er ikke muligt at respektere sig selv mere, end man elsker sin næste; det ene er målestokken for evnen til det andet.

156:5.15 (1740.2) Som dagene går, bliver enhver sand troende dygtigere til at lokke sine medmennesker til at elske den evige sandhed. Er du mere opfindsom til at afsløre godhed for menneskeheden i dag, end du var i går? Er du bedre til at anbefale retfærdighed i år, end du var sidste år? Bliver du mere og mere kunstnerisk i din teknik til at lede sultne sjæle ind i det åndelige rige?

156:5.16 (1740.3) Er dine idealer tilstrækkeligt høje til at sikre din evige frelse, mens dine ideer er så praktiske, at de gør dig til en nyttig borger, der kan fungere på jorden i samarbejde med dine dødelige medmennesker? I ånden er dit borgerskab i himlen; i kødet er du

stadig borger i de jordiske riger. Giv cæsarerne de materielle ting og Gud de åndelige.

156:5.17 (1740.4) Målestokken for den udviklende sjæls åndelige kapacitet er din tro på sandheden og din kærlighed til mennesket, men målestokken for din menneskelige karakterstyrke er din evne til at modstå at bære nag og din evne til at modstå at gruble i lyset af dyb sorg. Nederlag er det sande spejl, hvori du ærligt kan se dit sande jeg.

156:5.18 (1740.5) Efterhånden som du bliver ældre og mere erfaren i rigets anliggender, bliver du så mere taktfuld i din omgang med besværlige dødelige og mere tolerant, når du skal leve sammen med stædige medarbejdere? Takt er omdrejningspunktet for social indflydelse, og tolerance er kendetegnende for en stor sjæl. Hvis du besidder disse sjældne og charmerende gaver, vil du, som dagene går, blive mere opmærksom og ekspert i din værdige indsats for at undgå alle unødvendige sociale misforståelser. Sådanne kloge sjæle er i stand til at undgå mange af de problemer, som med sikkerhed vil ramme alle, der lider af mangel på følelsesmæssig tilpasning, dem, der nægter at blive voksne, og dem, der nægter at blive gamle med ynde.

156:5.19 (1740.6) Undgå uærlighed og uretfærdighed i alle dine bestræbelser på at prædike sandhed og forkynde evangeliet. Søg ikke ufortjent anerkendelse, og kræv ikke ufortjent sympati. Elsk, modtag frit fra både guddommelige og menneskelige kilder, uanset hvad du fortjener, og elsk frit til gengæld. Men i alle andre ting, der har med ære og beundring at gøre, skal du kun søge det, der ærligt tilhører dig.

156:5.20 (1740.7) Den gudsbevidste dødelige er sikker på frelse; han er ikke bange for livet; han er ærlig og konsekvent. Han ved, hvordan man modigt udholder uundgåelig lidelse; han klager ikke, når han står over for uundgåelig modgang.

156:5.21 (1740.8) Den sande troende bliver ikke træt af at gøre godt, bare fordi han bliver modarbejdet. Vanskeligheder skærper sandhedselskerens glød, mens forhindringer kun udfordrer den ufortrødne rigsbygger i hans anstrengelser.

156:5.22 (1740.9) Og mange andre ting lærte Jesus dem, før de gjorde sig klar til at forlade Tyrus.

156:5.23 (1740.10) Dagen før Jesus forlod Tyrus for at vende tilbage til området ved Galilæas Sø, kaldte han sine medarbejdere sammen og gav de tolv evangelister besked på at vende tilbage ad en anden rute end den, han og de tolv apostle skulle tage. Og efter at evangelisterne her forlod Jesus, var de aldrig mere så tæt forbundet med ham.

6. Tilbagevejen til fönikien

156:6.1 (1741.1) Omkring middagstid søndag den 24. juli forlod Jesus og de tolv Josefs hjem syd for Tyrus og gik ned langs kysten til Ptolemais. Her blev de en dag og talte trøstende ord til de troende, der boede der. Peter prædikede for dem om aftenen den 25. juli.

156:6.2 (1741.2) Tirsdag forlod de Ptolemais og gik østpå ind i landet til nær Jotapata ad Tiberias-vejen. Onsdag stoppede de i Jotapata og instruerede de troende yderligere i rigets ting. Torsdag forlod de Jotapata og gik nordpå ad Nazaret-Bjerget Libanon-stien til landsbyen Zebulun via Rama. De holdt møder i Rama om fredagen og blev der over sabbatten. De nåede Zebulun søndag den 31., holdt et møde om aftenen og tog af sted næste morgen.

156:6.3 (1741.3) De forlod Zebulun og rejste over til krydset med Magdala-Sidon-vejen nær Gishala, og derfra tog de til Gennesaret på den vestlige bred af Galilæas sø, syd for Kapernaum, hvor de havde aftalt at mødes med David Zebedæus, og hvor de havde til hensigt at rådføre sig om det næste skridt, der skulle tages i arbejdet med at forkynde evangeliet om riget.

156:6.4 (1741.4) Under en kort konference med David fik de at vide, at mange ledere var samlet på den modsatte side af søen nær Keresa, og samme aften tog en båd dem derfor over. En dag hvilede de stille og roligt i bakkerne, og næste dag fortsatte de til parken i nærheden, hvor Mesteren engang bespiste de fem tusind. Her hvilede de i tre dage og holdt daglige konferencer, som blev overværet af omkring halvtreds mænd og kvinder, resterne af det engang talrige selskab af troende, der boede i Kapernaum og omegn.

156:6.5 (1741.5) Mens Jesus var væk fra Kapernaum og Galilæa i den periode, hvor fønikerne opholdt sig, regnede hans fjender med, at hele bevægelsen var blevet opløst, og de konkluderede, at Jesu hastværk med at trække sig tilbage tydede på, at han var så skræmt, at han sandsynligvis aldrig ville vende tilbage for at genere dem. Al

aktiv modstand mod hans lære var omtrent forsvundet. De troende var begyndt at holde offentlige møder igen, og der skete en gradvis, men effektiv konsolidering af de prøvede og sande overlevende fra den store udskilning, som de evangelietroende netop havde gennemgået.

156:6.6 (1741.6) Filip, Herodes' bror, var blevet en halvhjertet troende på Jesus og sendte bud om, at Mesteren var fri til at leve og arbejde i hans domæner.

156:6.7 (1741.7) Mandatet til at lukke synagogerne i hele det jødiske samfund for Jesu og alle hans tilhængeres lære havde virket negativt på de skriftkloge og farisæerne. Umiddelbart efter at Jesus havde fjernet sig selv som genstand for kontrovers, opstod der en reaktion blandt hele det jødiske folk; der var en generel vrede mod farisæerne og Sanhedrin-lederne i Jerusalem. Mange af synagogernes herskere begyndte i smug at åbne deres synagoger for Abner og hans medarbejdere og hævdede, at disse lærere var tilhængere af Johannes og ikke disciple af Jesus.

156:6.8 (1741.8) Selv Herodes Antipas skiftede mening, og da han hørte, at Jesus opholdt sig på den anden side af søen i sin bror Filips område, sendte han besked til ham om, at selvom han havde underskrevet arrestordrer på ham i Galilæa, havde han ikke givet tilladelse til hans anholdelse i Perea, og dermed tilkendegivet, at Jesus ikke ville blive forulempet, hvis han forblev uden for Galilæa; og han meddelte den samme afgørelse til jøderne i Jerusalem.

156:6.9 (1742.1) Og det var situationen omkring den første august i år 29, da Mesteren vendte tilbage fra missionen i Fønikien og begyndte at

reorganisere sine spredte, testede og svækkede styrker til dette sidste og begivenhedsrige år af hans mission på jorden.

156:6.10 (1742.2) Kampens spørgsmål er klart trukket op, da Mesteren og hans medarbejdere forbereder sig på at begynde proklamationen af en ny religion, religionen om den levende Guds ånd, der bor i menneskers sind.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 156](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 158](#) >>

Kapitel 157

I Caesarea Filippi

157:0.1 (1743.1) FØR Jesus tog de tolv med på et kort ophold i nærheden af Cæsarea Filippi, aftalte han gennem Davids budbringere at tage over til Kapernaum søndag den 7. august med det formål at møde sin familie. Efter forudgående aftale skulle besøget finde sted i Zebedæus' bådbutik. David Zebedæus havde aftalt med Jude, Jesus' bror, at hele familien fra Nazaret—Maria og alle Jesus' brødre og søstre—skulle være til stede, og Jesus tog af sted sammen med Andreas og Peter for at overholde denne aftale. Det var helt sikkert Marias og børnenes hensigt at overholde denne aftale, men det skete, at en gruppe farisæere, som vidste, at Jesus befandt sig på den modsatte side af søen i Filips domæne, besluttede at opsøge Maria for at finde ud af, hvad de kunne om hans opholdssted. Ankomsten af disse udsendinge fra Jerusalem gjorde Maria meget urolig, og da de bemærkede hele familiens anspændthed og nervøsitet, konkluderede de, at Jesus måtte forventes at aflægge dem et besøg. Derfor installererede de sig i Marias hjem, og efter at have tilkaldt

forstærkninger, ventede de tålmodigt på Jesu ankomst. Og det forhindrede selvfølgelig effektivt nogen i familien i at forsøge at overholde deres aftale med Jesus. Flere gange i løbet af dagen forsøgte både Jude og Ruth at undgå farisæernes årvågenhed i deres bestræbelser på at sende bud til Jesus, men det var forgæves.

157:0.2 (1743.2) Tidligt på eftermiddagen bragte Davids budbringere Jesus besked om, at farisæerne havde slået lejr lige uden for døren til hans mors hus, og derfor gjorde han ikke noget forsøg på at besøge sin familie. Og igen lykkedes det ikke Jesus og hans jordiske familie at få kontakt, uden at nogen af dem kunne gøre for det.

1. Tempelskatteopkræveren

157:1.1 (1743.3) Da Jesus sammen med Andreas og Peter opholdt sig ved søen i nærheden af bådbutikken, kom en tempelskatteopkræver hen til dem, og da han genkendte Jesus, kaldte han Peter til side og sagde: "Betaler jeres mester ikke tempelskat?" Peter var tilbøjelig til at vise forargelse over forslaget om, at Jesus skulle forventes at bidrage til opretholdelsen af sine svorne fjenders religiøse aktiviteter, men da han bemærkede et særligt udtryk i skatteopkræverens ansigt, antog han med rette, at det var hensigten at fange dem i at nægte at betale den sædvanlige halve shekel til støtte for tempeltjenesten i Jerusalem. Derfor svarede Peter: "Selvfølgelig betaler Mesteren tempelskatten. Vent ved porten, så kommer jeg straks tilbage med skatten."

157:1.2 (1743.4) Nu havde Peter talt i hast. Judas bar deres penge, og han var på den anden side af søen. Hverken han, hans bror eller Jesus havde taget penge med. Og da de vidste, at farisæerne ledte efter dem, kunne de ikke tage til Bethsaida for at få penge. Da Peter fortalte Jesus om kollektøren, og at han havde lovet ham pengene, sagde Jesus: "Hvis du har lovet det, så skal du betale. Men hvormed vil du indløse dit løfte? Vil du igen blive fisker, så du kan holde dit ord? Ikke desto mindre, Peter, er det efter omstændighederne godt, at vi betaler skatten. Lad os ikke give disse mænd anledning til at blive fornærmede over vores holdning. Vi vil vente her, mens du går ud med båden og kaster efter fiskene, og når du har solgt dem på markedet derovre, betaler du opkræveren for os alle tre."

157:1.3 (1744.1) Alt dette var blevet overhørt af Davids hemmelige budbringer, som stod i nærheden, og som derefter gav tegn til en kollega, der fiskede nær kysten, om at komme hurtigt ind. Da Peter gjorde sig klar til at sejle ud i båden efter fangst, gav budbringeren og hans fiskerven ham flere store kurve med fisk og hjalp ham med at bære dem hen til fiskehandleren i nærheden, som købte fangsten og betalte tilstrækkeligt med det, som Davids budbringer havde lagt til, til at dække tempelskatten for de tre. Opkræveren accepterede skatten og gav afkald på straffen for forsinket betaling, fordi de i nogen tid havde været fraværende fra Galilæa.

157:1.4 (1744.2) Det er ikke mærkeligt, at der findes en beretning om, at Peter fangede en fisk med en shekel i munden. På den tid var der mange historier om at finde skatte i fiskens mund; sådanne fortællinger om næsten-mirakler var almindelige. Så da Peter forlod

dem for at gå hen til båden, bemærkede Jesus, halvt humoristisk: “Det er mærkeligt, at kongesønnerne skal betale skat; normalt er det de fremmede, der bliver beskattet for at holde hoffet i gang, men det tilkommer os ikke at være til besvær for myndighederne. Gå hen! måske kan du fange en fisk med en shekel i munden.” Da Jesus havde talt sådan, og Peter så snart dukkede op med tempelskatten, er det ikke overraskende, at episoden senere blev udvidet til et mirakel, som forfatteren af Mattæusevangeliet har nedskrevet.

157:1.5 (1744.3) Jesus ventede ved kysten sammen med Andreas og Peter, indtil solen næsten var gået ned. Budbringere fortalte dem, at Marias hus stadig var under opsyn, så da det blev mørkt, gik de tre ventende mænd i deres båd og roede langsomt væk mod den østlige bred af Galilæas Sø.

2. I betsaida julias

157:2.1 (1744.4) Mandag den 8. august, mens Jesus og de tolv apostle lå i lejr i Magadan Park nær Betsaida-Julias, kom mere end hundrede troende, evangelisterne, kvindekorpset og andre, der var interesserede i at etablere riget, over fra Kapernaum til en konference. Og mange af farisæerne, som havde hørt, at Jesus var her, kom også. På dette tidspunkt var nogle af saddukæerne blevet forenet med farisæerne i deres forsøg på at fange Jesus. Før Jesus gik ind til den lukkede konference med de troende, holdt han et offentligt møde, hvor farisæerne var til stede, og de hakkede på

Mesteren og forsøgte på anden måde at forstyrre forsamlingen. Lederen af urostifterne sagde: "Mester, vi vil gerne have, at du giver os et tegn på din autoritet til at undervise, og når det så sker, vil alle mennesker vide, at du er sendt af Gud." Og Jesus svarede dem: "Når det er aften, siger I, at det bliver godt vejr, for himlen er rød; om morgenen bliver det dårligt vejr, for himlen er rød og sænker sig. Når I ser en sky stige op i vest, siger I, at der vil komme byger; når vinden blæser fra syd, siger I, at der vil komme brændende hede. Hvordan kan det være, at I så godt kan skelne himlens ansigt, men er så fuldstændigt ude af stand til at skelne tidens tegn? For dem, der vil kende sandheden, er der allerede givet et tegn; men for en ondskabsfuld og hyklerisk generation skal der ikke gives noget tegn."

157:2.2 (1745.1) Da Jesus havde talt således, trak han sig tilbage og forberedte sig til aftenmødet med sine tilhængere. På denne konference blev det besluttet at gennemføre en fælles mission i alle byer og landsbyer i Dekapolis, så snart Jesus og de tolv skulle vende tilbage fra deres planlagte besøg i Cæsarea Filippi. Mesteren deltog i planlægningen af missionen i Dekapolis, og da han afskedigede selskabet, sagde han: "Jeg siger jer, tag jer i agt for farisæernes og saddukæernes surdej. Lad jer ikke narre af deres store lærdom og af deres dybe loyalitet over for religionens former. Vær kun optaget af ånden i den levende sandhed og kraften i den sande religion. Det er ikke frygten for en død religion, der vil frelse jer, men snarere jeres tro på en levende oplevelse af de åndelige realiteter i riget. Tillad ikke jer selv at blive blændet af fordomme og lammet af frygt. Tillad heller ikke, at ærbødighed for traditionerne fordrejer jeres forståelse, så

jeres øjne ikke ser, og jeres ører ikke hører. Det er ikke formålet med sand religion blot at skabe fred, men snarere at sikre fremskridt. Og der kan ikke være fred i hjertet eller fremskridt i sindet, medmindre du forelsker dig helhjertet i sandheden, idealerne for de evige realiteter. Spørgsmålene om liv og død bliver stillet foran dig—tidens syndige fornøjelser mod evighedens retfærdige realiteter. Allerede nu bør du begynde at finde befrielse fra frygtens og tvivlens trældom, når du begynder at leve det nye liv i tro og håb. Og når følelserne af tjeneste for dine medmennesker opstår i din sjæl, så kvæl dem ikke; når følelserne af kærlighed til din næste vælder op i dit hjerte, så giv udtryk for sådanne trang til hengivenhed i intelligent tjeneste for dine medmenneskers virkelige behov.”

3. Peters bekendelse

157:3.1 (1745.2) Tidligt tirsdag morgen forlod Jesus og de tolv apostle Magadan Park med kurs mod Cæsarea-Filippi, hovedstaden i tetrarken Filips domæne. Cæsarea Filippi lå i en region af vidunderlig skønhed. Den lå i en charmerende dal mellem naturskønne bakker, hvor Jordan strømmede frem fra en underjordisk grotte. Hermonbjergets højder var i fuld udsigt mod nord, mens man fra bakkerne lige mod syd havde en storslået udsigt over den øvre del af Jordan og Galilæas Sø.

157:3.2 (1745.3) Jesus var taget til Hermonbjerget i sin tidlige erfaring med rigets anliggender, og nu, hvor han var på vej ind i den sidste

epoke af sit arbejde, ønskede han at vende tilbage til dette prøvelsens og triumfens bjerg, hvor han håbede, at apostlene kunne få et nyt syn på deres ansvar og få ny styrke til de vanskelige tider, der lå forude. Mens de rejste langs vejen, omkring det tidspunkt, hvor de passerede syd for Meroms kilder, faldt apostlene i snak med hinanden om deres seneste oplevelser i Fønikien og andre steder, og de fortalte, hvordan deres budskab var blevet modtaget, og hvordan de forskellige folkeslag betragtede deres Mester.

157:3.3 (1745.4) Da de holdt frokostpause, konfronterede Jesus pludselig de tolv med det første spørgsmål, han nogensinde havde stillet dem om sig selv. Han stillede dette overraskende spørgsmål: “Hvem siger mennesker, at jeg er?”

157:3.4 (1746.1) Jesus havde brugt lange måneder på at undervise disse apostle i himmerigets natur og karakter, og han vidste godt, at tiden var kommet, hvor han måtte begynde at lære dem mere om sin egen natur og sit personlige forhold til riget. Og nu, mens de sad under morbærtræerne, gjorde Mesteren sig klar til at afholde et af de mest betydningsfulde møder i sit lange samvær med de udvalgte apostle.

157:3.5 (1746.2) Mere end halvdelen af apostlene deltog i besvarelsen af Jesu spørgsmål. De fortalte ham, at han blev betragtet som en profet eller som en ekstraordinær mand af alle, der kendte ham; at selv hans fjender frygtede ham meget og forklarede hans kræfter med den anklage, at han var i ledtog med djævlens prins. De fortalte ham, at nogle i Judæa og Samaria, som ikke havde mødt ham personligt, troede, at han var Johannes Døberen, der var genopstået fra de døde. Peter forklarede, at han på forskellige tidspunkter og af forskellige

personer var blevet sammenlignet med Moses, Elias, Esajas og Jeremias. Da Jesus havde lyttet til denne beretning, rejste han sig op, og da han så ned på de tolv, der sad omkring ham i en halvcirkel, pegede han med overraskende eftertryk på dem med en fejende håndbevægelse og spurgte: “Men hvem siger I, at jeg er?” Der var et øjeblikks anspændt stilhed. De tolv fjernede aldrig blikket fra Mesteren, og så sprang Simon Peter op og udbrød: “Du er Frelseren, Søn af den levende Gud.” Og de elleve siddende apostle rejste sig enstemmigt op og viste dermed, at Peter havde talt på vegne af dem alle.

157:3.6 (1746.3) Da Jesus igen havde bedt dem om at sætte sig, og mens han stadig stod foran dem, sagde han: “Dette er blevet åbenbaret for jer af min Fader. Den time er kommet, hvor I skal kende sandheden om mig. Men indtil videre påbyder jeg jer, at I ikke fortæller dette til nogen. Lad os gå nu.”

157:3.7 (1746.4) Og så fortsatte de deres rejse til Caesarea Filippi, hvor de ankom sent om aftenen og stoppede ved Celsus’ hjem, som ventede dem. Apostlene sov ikke meget den nat; de syntes at fornemme, at en stor begivenhed i deres liv og i rigets arbejde havde fundet sted.

4. Diskussionen om riget

157:4.1 (1746.5) Siden Johannes’ dåb af Jesus og forvandlingen af vandet til vin i Kana, havde apostlene på forskellige tidspunkter næsten accepteret ham som Messias. I korte perioder havde nogle af dem

virkelig troet på, at han var den forventede frelser. Men knap var sådanne forhåbninger vokset frem i deres hjerter, før Mesteren slog dem i stykker med et knusende ord eller en skuffende handling. De havde længe været i en tilstand af uro på grund af konflikten mellem de forestillinger om den forventede Messias, som de havde i deres sind, og oplevelsen af deres ekstraordinære samvær med denne ekstraordinære mand, som de havde i deres hjerter.

157:4.2 (1746.6) Det var sidst på formiddagen denne onsdag, da apostlene samledes i Celsus' have til deres middagsmåltid. Det meste af natten, og siden de var stået op om morgenen, havde Simon Peter og Simon Zelotes arbejdet ihærdigt sammen med deres brødre for at få dem alle til helhjertet at acceptere Mesteren, ikke blot som Messias, men også som den levende Guds guddommelige Søn. De to Simoner var så godt som enige i deres vurdering af Jesus, og de arbejdede flittigt på at få deres brødre til at acceptere deres synspunkter fuldt ud. Mens Andreas fortsatte som apostlenes formand, blev hans bror, Simon Peter, i stigende grad og efter fælles samtykke talsmand for de tolv.

157:4.3 (1747.1) De sad alle i haven lige omkring middagstid, da Mesteren dukkede op. De havde udtryk af værdig højtidelighed, og alle rejste sig op, da han nærmede sig dem. Jesus løste op for spændingen med det venlige og broderlige smil, som var så karakteristisk for ham, når hans tilhængere tog sig selv eller noget, der havde med dem at gøre, for alvorligt. Med en kommanderende gestus viste han dem, at de skulle sætte sig. Aldrig mere hilste de tolv

deres Mester ved at rejse sig, når han kom i deres nærvær. De så, at han ikke billigede en sådan udadvendt respekt.

157:4.4 (1747.2) Da de havde indtaget deres måltid og var i gang med at diskutere planerne for den kommende rundrejse i Dekapolis, så Jesus pludselig op i deres ansigter og sagde: “Nu, hvor der er gået en hel dag, siden I sagde ja til Simon Peters erklæring om Menneskesønnens identitet, vil jeg spørge, om I stadig holder fast ved jeres beslutning?” Da de tolv hørte dette, rejste de sig op, og Simon Peter trådte et par skridt frem mod Jesus og sagde: “Ja, Mester, det gør vi. Vi tror, at du er den levende Guds søn.” Og Peter satte sig ned sammen med sine brødre.

157:4.5 (1747.3) Jesus, som stadig stod oprejst, sagde så til de tolv: “I er mine udvalgte ambassadører, men jeg ved, at I under de givne omstændigheder ikke kunne få denne tro som et resultat af ren menneskelig viden. Dette er en åbenbaring fra min Faders ånd til jeres inderste sjæle. Og når I derfor aflægger denne bekendelse ved indsigten fra min Faders ånd, som bor i jer, bliver jeg ført til at erklære, at på dette fundament vil jeg bygge broderskabet i himmeriget. På denne klippe af åndelig virkelighed vil jeg bygge det levende tempel af åndeligt fællesskab i de evige realiteter i min Faders rige. Alle ondskabens kræfter og syndens herskarer skal ikke sejre over dette menneskelige broderskab i den guddommelige ånd. Og mens min Faders ånd altid skal være den guddommelige vejleder og mentor for alle, der træder ind i dette åndelige fællesskab, overdrager jeg nu nøglerne til det ydre rige til jer og jeres efterfølgere —autoriteten over de timelige ting—de sociale og økonomiske

funktioner i denne sammenslutning af mænd og kvinder som rigets fæller.” Og igen pålagde han dem, at de indtil videre ikke skulle fortælle nogen, at han var Guds Søn.

157:4.6 (1747.4) Jesus var begyndt at have tiltro til sine apostles loyalitet og integritet. Mesteren forestillede sig, at en tro, der kunne udholde det, som hans udvalgte repræsentanter for nylig havde været igennem, utvivlsomt ville udholde de brændende prøvelser, som lå lige for, og komme ud af det tilsyneladende vrage af alle deres håb og ind i det nye lys i en ny dispensation og derved være i stand til at gå ud og oplyse en verden, der sad i mørke. På denne dag begyndte Mesteren at tro på sine apostles tro, på nær én.

157:4.7 (1747.5) Og lige siden den dag har den samme Jesus bygget det levende tempel på det samme evige fundament af sit guddommelige slægtskab, og de, der derved bliver Guds selvbevidste sønner, er de menneskelige sten, der udgør dette levende tempel af slægtskab, der rejser sig til ære og herlighed for visdommen og kærligheden hos åndernes evige Fader.

157:4.8 (1747.6) Og da Jesus havde talt således, bad han de tolv om at gå for sig selv i bjergene for at søge visdom, styrke og åndelig vejledning indtil aftensmåltidet. Og de gjorde, som Mesteren formanede dem til.

5. Den nye opfattelse

157:5.1 (1748.1) Det nye og afgørende i Peters bekendelse var den klare anerkendelse af, at Jesus var Guds Søn, af hans ubestridte guddommelighed. Lige siden hans dåb og brylluppet i Kana havde disse apostle på forskellig vis betragtet ham som Messias, men det var ikke en del af den jødiske opfattelse af den nationale befrier, at han skulle være *guddommelig*. Jøderne havde ikke lært, at Messias skulle udspringe af guddommelighed; han skulle være “den salvede,” men de havde næppe tænkt på ham som “Guds søn.” I den anden bekendelse blev der lagt mere vægt på den *kombinerede natur*, den overjordiske kendsgerning, at han var Menneskesønnen *og* Guds Søn, og det var på denne store sandhed om foreningen af den menneskelige natur med den guddommelige natur, at Jesus erklærede, at han ville bygge himmelriget.

157:5.2 (1748.2) Jesus havde forsøgt at leve sit liv på jorden og fuldføre sin overdragelsesmission som Menneskesønnen. Hans tilhængere var tilbøjelige til at betragte ham som den forventede Messias. Da han vidste, at han aldrig kunne opfylde deres messianske forventninger, forsøgte han at ændre deres opfattelse af Messias, så han delvist kunne leve op til deres forventninger. Men han erkendte nu, at en sådan plan næppe kunne gennemføres med succes. Han valgte derfor frimodigt at afsløre den tredje plan—åbent at annoncere sin guddommelighed, anerkende sandheden i Peters bekendelse og direkte proklamere for de tolv, at han var Guds Søn.

157:5.3 (1748.3) I tre år havde Jesus proklameret, at han var “Menneskesønnen,” mens apostlene i de samme tre år havde insisteret mere og mere på, at han var den forventede jødiske

Messias. Nu afslørede han, at han var Guds Søn, og ud fra tanken om *Menneskesønnens og Guds Søns* kombinerede natur besluttede han sig for at opbygge himmeriget. Han havde besluttet at afstå fra yderligere forsøg på at overbevise dem om, at han ikke var Messias. Nu foreslog han frimodigt at afsløre for dem, hvad han *er*, og derefter ignorere deres vilje til at blive ved med at betragte ham som Messias.

6. Den følgende eftermiddag

157:6.1 (1748.4) Jesus og apostlene blev endnu en dag hjemme hos Celsus og ventede på, at budbringere fra David Zebedæus skulle ankomme med penge. Efter sammenbruddet i Jesu popularitet hos masserne skete der et stort fald i indtægterne. Da de nåede Cæsarea Filippi, var pengekassen tom. Mattæus ville nødig forlade Jesus og hans brødre på et sådant tidspunkt, og han havde ikke selv nogen penge, han kunne overdrage til Judas, som han havde gjort så mange gange før. Men David Zebedæus havde forudset denne sandsynlige nedgang i indtægterne og havde derfor instrueret sine budbringere om, at de på deres vej gennem Judæa, Samaria og Galilæa skulle fungere som indsamlere af penge, der skulle sendes videre til de forviste apostle og deres Mester. Så om aftenen denne dag ankom disse budbringere fra Betsaida med penge nok til at forsørge apostlene, indtil de vendte tilbage for at tage på Decapolis-turen. Mattæus forventede at have penge fra salget af sin sidste ejendom i Kapernaum på det tidspunkt

og havde arrangeret, at disse midler anonymt skulle overdrages til Judas.

157:6.2 (1749.1) Hverken Peter eller de andre apostle havde en særlig god opfattelse af Jesu guddommelighed. De var ikke klar over, at dette var begyndelsen på en ny epoke i deres Mesters karriere på jorden, den tid, hvor læreren og helbrederen var ved at blive den nyligt undfangede Messias—Guds Søn. Fra dette tidspunkt kom der en ny tone i Mesterens budskab. Fra nu af var hans eneste ideal i livet åbenbaringen af Faderen, mens hans eneste idé i undervisningen var at præsentere sit univers for personificeringen af den højeste visdom, som kun kan forstås ved at leve den. Han kom, for at vi alle kunne få livet og få det i overflod.

157:6.3 (1749.2) Jesus gik nu ind i den fjerde og sidste fase af sit menneskelige liv i kødet. Den første fase var hans barndom, de år, hvor han kun var svagt bevidst om sin oprindelse, natur og skæbne som menneske. Det andet stadie var de stadig mere selvbevidste år i ungdommen og den fremadskridende manddom, hvor han mere klart forstod sin guddommelige natur og menneskelige mission. Dette andet stadie sluttede med de oplevelser og åbenbaringer, der var forbundet med hans dåb. Den tredje fase af Mesterens jordiske erfaring strakte sig fra dåben gennem årene med hans tjeneste som lærer og helbreder og op til denne betydningsfulde time med Peters bekendelse i Cæsarea Filippi. Denne tredje periode af hans jordiske liv omfattede de tider, hvor hans apostle og hans nærmeste tilhængere kendte ham som Menneskesønnen og betragtede ham som Messias. Den fjerde og sidste periode af hans jordiske karriere

begyndte her i Cæsarea-Filippi og strakte sig frem til korsfæstelsen. Denne fase af hans tjeneste var kendetegnet ved hans anerkendelse af guddommelighed og omfattede arbejdet i hans sidste år i kødet. I løbet af den fjerde periode, mens flertallet af hans tilhængere stadig betragtede ham som Messias, blev han kendt af apostlene som Guds Søn. Peters bekendelse markerede begyndelsen på den nye periode med den mere fuldstændige erkendelse af sandheden om hans højeste tjeneste som en overdragelsessøn på Urantia og for et helt univers, og anerkendelsen af denne kendsgerning, i det mindste svagt, af hans udvalgte ambassadører.

157:6.4 (1749.3) Således eksemplificerede Jesus i sit liv, hvad han lærte i sin religion: væksten af den åndelige natur ved hjælp af teknikken med levende fremskridt. Han lagde ikke, som sine senere tilhængere, vægt på den uophørlige kamp mellem sjælen og kroppen. Han lærte snarere, at ånden var en let sejrherre over begge og effektiv i den gavnlige forsoning af meget af denne intellektuelle og instinktive krigsførelse.

157:6.5 (1749.4) Fra dette tidspunkt får al Jesu undervisning en ny betydning. Før Cæsarea-Filippi præsenterede han evangeliet om riget som dets mesterlærer. Efter Cæsarea Filippi viste han sig ikke blot som en lærer, men som den guddommelige repræsentant for den evige Fader, som er centrum og omkreds for dette åndelige rige, og det var påkrævet, at han gjorde alt dette som et menneske, Menneskesønnen.

157:6.6 (1749.5) Jesus havde oprigtigt forsøgt at føre sine tilhængere ind i det åndelige rige som lærer og derefter som lærer og helbreder, men de ville ikke have det sådan. Han vidste godt, at hans mission på jorden umuligt kunne opfylde det jødiske folks messianske forventninger; de gamle profeter havde portrætteret en Messias, som han aldrig kunne blive. Han forsøgte at etablere Faderens rige som Menneskesønnen, men hans tilhængere ville ikke gå videre i eventyret. Da Jesus så dette, valgte han at møde sine tilhængere på vejen og forberedte sig dermed åbent på at påtage sig rollen som Guds overdragelsessøn.

157:6.7 (1750.1) Derfor hørte apostlene meget, der var nyt, da Jesus talte til dem denne dag i haven. Og nogle af disse udtalelser lød mærkelige, selv for dem. Blandt andre opsigtsvækkende meddelelser lyttede de til følgende:

157:6.8 (1750.2) “Fra nu af, hvis nogen vil have fællesskab med os, så lad ham påtage sig slægtskabets forpligtelser og følge mig. Og når jeg ikke længere er hos jer, så tro ikke, at verden vil behandle jer bedre, end den behandlede jeres Mester. Hvis du elsker mig, så forbered dig på at bevise denne hengivenhed ved at være villig til at bringe det højeste offer.”

157:6.9 (1750.3) “Og læg godt mærke til mine ord: Jeg er ikke kommet for at kalde de retfærdige, men synderne. Menneskesønnen kom ikke for at blive betjent, men for at betjene og skænke sit liv som gave til alle.

Jeg erklærer jer, at jeg er kommet for at søge og frelse dem, der er fortabte.”

157:6.10 (1750.4) “Intet menneske i denne verden ser nu Faderen undtagen Sønnen, som kom ud af Faderen. Men hvis Sønnen bliver løftet op, vil han drage alle mennesker til sig, og enhver, der tror på denne sandhed om Sønnens kombinerede natur, vil blive udstyret med et liv, der er mere end tidsbegrænset.”

157:6.11 (1750.5) “Vi forkynder måske endnu ikke åbent, at Menneskesønnen er Guds Søn, men det er blevet åbenbaret for jer; derfor taler jeg frimodigt til jer om disse mysterier. Selv om jeg står foran jer i denne fysiske tilstedeværelse, kom jeg ud af Gud Faderen. Før Abraham var, er jeg. Jeg kom fra Faderen til denne verden, som I har kendt mig, og jeg erklærer jer, at jeg nu må forlade denne verden og vende tilbage til min Faders arbejde.”

157:6.12 (1750.6) “Og kan jeres tro nu forstå sandheden i disse erklæringer, når jeg advarer jer om, at Menneskesønnen ikke vil leve op til jeres fædres forventninger, da de forestillede sig Messias? Mit rige er ikke af denne verden. Kan I tro sandheden om mig i lyset af, at selvom rævene har huller og himlens fugle har reder, så har jeg ikke noget sted at lægge mit hoved?”

157:6.13 (1750.7) “Men jeg siger jer, at Faderen og jeg er ét. Den, der har set mig, har set Faderen. Min Fader arbejder sammen med mig i alle disse ting, og han vil aldrig forlade mig alene i min mission, ligesom

jeg aldrig vil forlade jer, når I nu går ud for at forkynde dette evangelium i hele verden.

157:6.14 (1750.8) “Og nu har jeg taget jer med mig og for jer selv for en lille stund, så I kan forstå herligheden og fatte storheden i det liv, jeg har kaldet jer til: troseventyret om etableringen af min Faders rige i menneskehedens hjerter, opbygningen af mit fællesskab af levende forening med sjælene hos alle, der tror på dette evangelium.”

157:6.15 (1750.9) Apostlene lyttede til disse dristige og opsigtsvækkende udtalelser i tavshed; de var lamslåede. Og de spredte sig i små grupper for at diskutere og overveje Mesterens ord. De havde bekendt, at han var Guds Søn, men de kunne ikke fatte den fulde betydning af det, de var blevet ledt til at gøre.

7. Andreas konference

157:7.1 (1750.10) Den aften påtog Andreas sig at holde en personlig og ransagende konference med hver af sine brødre, og han havde udbytterige og opmuntrende samtaler med alle sine medarbejdere undtagen Judas Iskariot. Andreas havde aldrig haft et så intimt personligt forhold til Judas som til de andre apostle og havde derfor ikke taget det alvorligt, at Judas aldrig havde fortalt frit og fortroligt om sig selv til lederen af det apostoliske korps. Men Andreas var nu så bekymret over Judas' holdning, at han senere på natten, efter at alle apostlene var faldet i søvn, opsøgte Jesus og fremlagde sin grund

til bekymring for Mesteren. Jesus sagde: “Det er ikke forkert, Andreas, at du er kommet til mig med denne sag, men der er ikke mere, vi kan gøre; fortsæt bare med at have den største tillid til denne apostel. Og sig ikke noget til hans brødre om denne samtale med mig.”

157:7.2 (1751.1) Og det var alt, hvad Andreas kunne få ud af Jesus. Der havde altid været en vis mærkelighed mellem denne judæer og hans galilæiske brødre. Judas var blevet chokeret over Johannes Døberens død, alvorligt såret af Mesterens irettesættelser ved flere lejligheder, skuffet, da Jesus nægtede at blive gjort til konge, ydmyget, da han flygtede fra farisæerne, ærgerlig, da han nægtede at acceptere farisæernes udfordring om et tegn, forvirret over Mesterens afvisning af at ty til magtmanifestationer, og nu, for nylig, deprimeret og til tider nedslået over en tom kasse. Og Judas savnede stimulansen fra de mange mennesker.

157:7.3 (1751.2) Hver af de andre apostle blev i forskellig grad påvirket af de samme prøvelser og trængsler, men de elskede Jesus. I det mindste må de have elsket Mesteren mere end Judas, for de gik igennem med ham til den bitre ende.

157:7.4 (1751.3) Da Judas var fra Judæa, blev han personligt fornærmet over Jesu nylige advarsel til apostlene om at “passe på farisæernes surdej”; han var tilbøjelig til at betragte denne udtalelse som en skjult henvisning til ham selv. Men det var Judas’ store fejltagelse: Gang på gang, når Jesus sendte sine apostle alene ud for at bede, hengav Judas sig til tanker om menneskelig frygt i stedet for at engagere sig i oprigtigt fællesskab med universets åndelige kræfter,

mens han vedblev med at nære subtil tvivl om Jesu mission og gav efter for sin uheldige tendens til at nære hævnfølelser.

157:7.5 (1751.4) Og nu ville Jesus tage sine apostle med sig til Hermonbjerget, hvor han havde bestemt sig for at indvie sin fjerde fase af sin tjeneste på jorden som Guds Søn. Nogle af dem var til stede ved hans dåb i Jordan og havde været vidne til begyndelsen på hans karriere som Menneskesøn, og han ønskede, at nogle af dem også skulle være til stede for at høre hans bemyndigelse til at påtage sig den nye og offentlige rolle som Guds Søn. Om morgenen fredag den 12. august sagde Jesus derfor til de tolv: "Sørg for proviant og gør jer klar til en rejse til bjerget derovre, hvor ånden byder mig at tage hen for at blive udrustet til at afslutte mit arbejde på jorden. Og jeg vil tage mine brødre med, så de også kan blive styrket til den svære tid, det er at gå sammen med mig gennem denne oplevelse."

Urantia Bogen

<< [Kapitel 157](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 159](#) >>

Kapitel 158

Forklarelsens Bjerg

158:0.1 (1752.1) DET VAR nær solnedgang fredag eftermiddag den 12. august 29 e.Kr. da Jesus og hans medarbejdere nåede foden af Hermonbjerget, nær det sted, hvor drengen Tiglath engang ventede, mens Mesteren steg op på bjerget alene for at afgøre Urantias åndelige skæbne og teknisk set afslutte Lucifers oprør. Og her opholdt de sig i to dage for at forberede sig åndeligt på de begivenheder, der snart skulle følge.

158:0.2 (1752.2) Generelt vidste Jesus på forhånd, hvad der skulle ske på bjerget, og han ønskede meget, at alle hans apostle kunne dele denne oplevelse. Det var for at forberede dem på denne åbenbaring af sig selv, at han blev hos dem ved foden af bjerget. Men de kunne ikke nå de åndelige niveauer, der ville retfærdiggøre, at de blev udsat for den fulde oplevelse af besøget af de himmelske væsener, der så snart skulle vise sig på jorden. Og da han ikke kunne tage alle sine medarbejdere med sig, besluttede han kun at tage de tre med, som havde for vane at ledsage ham på sådanne særlige vagter. Derfor var

det kun Peter, James og Johannes, der delte selv en del af denne unikke oplevelse med Mesteren.

1. Forklarelsen

158:1.1 (1752.3) Tidligt om morgenen mandag den 15. august begyndte Jesus og de tre apostle bestigningen af Hermonbjerget, og det var seks dage efter Peters mindeværdige middagsbekendelse ved vejkannten under morbærtræerne.

158:1.2 (1752.4) Jesus var blevet tilkaldt for at gå op på bjerget, for sig selv, for at ordne vigtige ting, der havde at gøre med forløbet af hans overdragelse i kødet, da denne oplevelse var relateret til det univers, han selv havde skabt. Det er bemærkelsesværdigt, at denne ekstraordinære begivenhed fandt sted, mens Jesus og apostlene befandt sig i hedningernes land, og at den rent faktisk fandt sted på et af hedningernes bjerge.

158:1.3 (1752.5) De nåede deres mål, cirka halvvejs oppe ad bjerget, kort før middag, og mens de spiste frokost, fortalte Jesus de tre apostle noget om sin oplevelse i bakkerne øst for Jordan kort efter sin dåb og også lidt mere om sin oplevelse på Hermonbjerget i forbindelse med sit tidligere besøg på dette ensomme tilflugtssted.

158:1.4 (1752.6) Da Jesus var dreng, plejede han at bestige bakken nær sit hjem og drømme om de slag, der var blevet udkæmpet af imperiernes hære på Esdraelons slette; nu besteg han Hermonbjerget for at modtage den begavelse, der skulle forberede

ham til at stige ned på Jordans sletter for at udføre de afsluttende scener i dramaet om hans overdragelse på Urantia. Mesteren kunne have opgivet kampen denne dag på Hermonbjerget og være vendt tilbage til sit herredømme over universets domæner, men han valgte ikke blot at opfylde kravene i sin orden af guddommeligt sønner, som er omfattet af mandatet fra den Evige Søn i Paradis, men han valgte også at opfylde det sidste og fulde mål af sin Paradisfaders nuværende vilje. På denne dag i august så tre af hans apostle ham afvise at blive udstyret med fuld autoritet i universet. De så forbløffede til, da de himmelske budbringere tog af sted og lod ham være alene om at afslutte sit jordiske liv som Menneskesønnen og Guds Søn.

158:1.5 (1753.1) Apostlenes tro var på et højdepunkt, da de fem tusind blev bispist, og derefter faldt den hurtigt til næsten nul. Nu, som et resultat af Mesterens indrømmelse af sin guddommelighed, rejste de tolv haltende tro sig i løbet af de næste par uger til sit højeste niveau, for derefter at gennemgå en gradvis tilbagegang. Den tredje genoplivning af deres tro fandt først sted efter Mesterens opstandelse.

158:1.6 (1753.2) Det var omkring klokken tre på denne smukke eftermiddag, at Jesus tog afsked med de tre apostle og sagde: “Jeg går for mig selv for en tid for at tale med Faderen og hans budbringere; jeg beder jer blive her og, mens I venter på min tilbagevenden, bede om, at Faderens vilje må ske i alt, hvad I oplever i forbindelse med Menneskesønnens videre overdragelsesmission.” Og efter at have sagt dette til dem, trak Jesus sig tilbage til en lang

konference med Gabriel og Faderen Melkisedek og vendte ikke tilbage før omkring klokken seks. Da Jesus så deres bekymring over hans lange fravær, sagde han: "Hvorfor var I bange? I ved godt, at jeg skal være i min Faders tjeneste; hvorfor tvivler I, når jeg ikke er hos jer? Jeg erklærer nu, at Menneskesønnen har valgt at gå gennem hele sit liv midt iblandt jer og som en af jer. Vær ved godt mod; jeg vil ikke forlade jer, før mit arbejde er fuldført."

158:1.7 (1753.3) Mens de indtog deres sparsomme aftensmåltid, spurgte Peter Mesteren: "Hvor længe skal vi blive på dette bjerg væk fra vores brødre?" Og Jesus svarede: "Indtil I skal se Menneskesønnens herlighed og vide, at alt, hvad jeg har sagt til jer, er sandt." Og de talte om Lucifer-oprørets anliggender, mens de sad omkring gløderne i deres bål, indtil mørket faldt på, og apostlenes øjne blev tunge, for de var begyndt deres rejse meget tidligt den morgen.

158:1.8 (1753.4) Da de tre havde sovet fast i omkring en halv time, blev de pludselig vækket af en knitrende lyd i nærheden, og til deres store forbløffelse og bestyrtelse, da de så sig omkring, så de Jesus i intim samtale med to strålende væsener, der var klædt i den himmelske verdens lysdragter. Og Jesu ansigt og skikkelse skinnede som et himmelsk lys. Disse tre talte et mærkeligt sprog, men ud fra visse ting, der blev sagt, formodede Peter fejlagtigt, at væsenerne sammen med Jesus var Moses og Elias; i virkeligheden var de Gabriel og Faderen Melkisedek. De fysiske kontrollører havde sørget for, at apostlene blev vidner til denne scene på grund af Jesu anmodning.

158:1.9 (1753.5) De tre apostle var så forskrækkede, at de var længe om at samle sig, men Peter, som var den første til at komme til sig selv,

sagde, da det blændende syn forsvandt for dem, og de så Jesus stå alene: “Jesus, Mester, det er godt at have været her. Vi glæder os over at se denne herlighed. Vi vil meget nødig tilbage til den uglorværdige verden. Hvis du er villig, så lad os blive her, og vi vil rejse tre telte, et til dig, et til Moses og et til Elias.” Og Peter sagde dette på grund af sin forvirring, og fordi han ikke tænkte på noget andet lige i det øjeblik.

158:1.10 (1753.6) Mens Peter endnu talte, nærmede en sølvfarvet sky sig og overskyggede dem alle fire. Apostlene blev nu meget bange, og da de faldt ned på deres ansigter for at tilbede, hørte de en stemme, den samme som havde talt i anledning af Jesu dåb, sige: “Dette er min elskede søn, giv agt på ham.” Og da skyen forsvandt, var Jesus igen alene med de tre, og han rakte ned og rørte ved dem og sagde: “Stå op og vær ikke bange; I skal se større ting end dette.” Men apostlene var virkelig bange; de var en tavs og eftertænksom trio, da de gjorde sig klar til at stige ned fra bjerget kort før midnat.

2. Nedstigningen fra bjerget

158:2.1 (1754.1) Ikke et ord blev sagt før cirka halvvejs nede ad bjerget. Jesus begyndte så samtalen med en bemærkning: “Sørg for, at I ikke fortæller nogen, ikke engang jeres brødre, hvad I har set og hørt på dette bjerg, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.” De tre apostle var chokerede og forvirrede over Mesterens ord, “indtil Menneskesønnen er opstået fra de døde.” De havde for nylig

bekræftet deres tro på ham som Frelseren, Guds Søn, og de havde lige set ham forvandlet i herlighed for øjnene af dem, og nu begyndte han at tale om “at stå op fra de døde”!

158:2.2 (1754.2) Peter rystede ved tanken om, at Mesteren skulle dø—det var en alt for ubehagelig tanke at have—og af frygt for, at James eller Johannes skulle stille spørgsmål til denne udtalelse, fandt han det bedst at starte en afledende samtale, og da han ikke vidste, hvad han ellers skulle tale om, gav han udtryk for den første tanke, der faldt ham ind, som var: “Mester, hvorfor er det, at de skriftkloge siger, at Elias først skal komme, før Messias skal vise sig?” Og Jesus, som vidste, at Peter forsøgte at undgå at henvise til sin død og opstandelse, svarede: “Elias kommer ganske vist først for at berede vejen for Menneskesønnen, som skal lide mange ting og til sidst blive forkastet. Men jeg siger dig, at Elias allerede er kommet, og de tog ikke imod ham, men gjorde med ham, hvad de ville.” Og først da forstod de tre apostle, at han omtalte Johannes Døberen som Elias. Jesus vidste, at hvis de insisterede på at betragte ham som Messias, så måtte Johannes være profetiens Elias.

158:2.3 (1754.3) Jesus påbød dem tavshed om deres observation af forsmagen på hans herlighed efter opstandelsen, fordi han ikke ønskede at fremme forestillingen om, at han, når han nu blev modtaget som Messias, på nogen måde ville opfylde deres fejlagtige forestillinger om en mirakuløs befrier. Selvom Peter, James og Johannes overvejede alt dette i deres tanker, talte de ikke om det til nogen før efter Mesterens opstandelse.

158:2.4 (1754.4) Mens de fortsatte med at gå ned ad bjerget, sagde Jesus til dem: "I ville ikke modtage mig som Menneskesønnen; derfor har jeg indvilliget i at blive modtaget i overensstemmelse med jeres faste beslutning, men tag ikke fejl, min Faders vilje må sejre. Hvis I således vælger at følge jeres egen viljes tilbøjelighed, må I forberede jer på at lide mange skuffelser og opleve mange prøvelser, men den træning, jeg har givet jer, skulle være tilstrækkelig til at bringe jer triumferende gennem selv disse sorger, som I selv har valgt."

158:2.5 (1754.5) Jesus tog ikke Peter, James og Johannes med sig op på forklarelsens bjerg, fordi de på nogen måde var bedre forberedt end de andre apostle til at bevidne, hvad der skete, eller fordi de var åndeligt mere egnede til at nyde et så sjældent privilegium. Overhovedet ikke. Han vidste godt, at ingen af de tolv var åndeligt kvalificerede til denne oplevelse; derfor tog han kun de tre apostle med sig, som var udpeget til at ledsage ham på de tidspunkter, hvor han ønskede at være alene for at nyde det ensomme fællesskab.

3. Hvad forklarelsen betyder

158:3.1 (1755.1) Det, som Peter, James og Johannes var vidner til på Forklarelsens bjerg, var et flygtigt glimt af et himmelsk skuespil, som udspillede sig den begivenhedsrige dag på Hermonbjerget. Forklarelsen var anledningen til:

158:3.2 (1755.2) 1. Accepten af fuldbyrdelsen af overdragelsen af Mikael's inkarnerede liv på Urantia fra Paradisets Evige Moder-Søn. Hvad

angår den Evige Søns krav, havde Jesus nu modtaget forsikring om, at de var opfyldt. Og Gabriel bragte Jesus denne forsikring.

158:3.3 (1755.3) 2. Vidnesbyrdet om den Uendelige Ånds tilfredsstillelse med hensyn til fuldbyrdelsen af Urantias overdragelsen i skikkelse af dødeligt kød. Den Uendelige Ånds universrepræsentant, Mikael's nærmeste medarbejder på Salvington og hans altid tilstedeværende medarbejder, talte ved denne lejlighed gennem Faderen Melkisedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus hilste dette vidnesbyrd om succesen af hans jordiske mission velkommen, som blev præsenteret af den Evige Søns og den Uendelige Ånds budbringere, men han bemærkede, at hans Fader ikke antydede, at Urantia-overdragelsen var færdig; kun Faderens usynlige tilstedeværelse vidnede gennem Jesu Personlige Retter og sagde: "Dette er min elskede Søn; giv agt på ham." Og dette blev sagt med ord, der også kunne høres af de tre apostle.

158:3.5 (1755.5) Efter dette himmelske besøg søgte Jesus at kende sin Faders vilje og besluttede at forfølge den jordiske overdragelse til dens naturlige ende. Dette var forklarelsens betydning for Jesus. For de tre apostle var det en begivenhed, der markerede Mesterens indtræden i den sidste fase af hans jordiske karriere som Guds Søn og Menneskesønnen.

158:3.6 (1755.6) Efter det formelle besøg af Gabriel og Faderen Melkisedek havde Jesus en uformel samtale med disse, hans tjenestesønner, og kommunikerede med dem om universets anliggender.

4. Den epileptiske dreng

158:4.1 (1755.7) Det var kort før morgenmadstid denne tirsdag morgen, da Jesus og hans ledsagere ankom til apostlenes lejr. Da de nærmede sig, kunne de se en stor menneskemængde samlet omkring apostlene, og snart begyndte de at høre de højlydte ord og diskussioner fra denne gruppe på omkring halvtreds personer, der omfattede de ni apostle og en forsamling ligeligt fordelt mellem Jerusalems skriftkloge og troende disciple, der havde fulgt Jesus og hans medarbejdere på deres rejse fra Magadan.

158:4.2 (1755.8) Selvom folkemængden havde mange argumenter, handlede den største kontrovers om en vis borger fra Tiberias, som var ankommet dagen før for at lede efter Jesus. Denne mand, Jakob fra Safed, havde en søn på omkring fjorten år, et enebarn, som var alvorligt plaget af epilepsi. Ud over denne nervøse lidelse var drengen blevet besat af en af de omstrejfende, ondskabsfulde og oprørske mellemvæsener, som dengang var til stede på jorden og ukontrollerede, så den unge var både epileptiker og dæmonbesat.

158:4.3 (1755.9) I næsten to uger havde denne ængstelige far, en mindre embedsmand hos Herodes Antipas, vandret rundt i den vestlige del af Filips område og søgt Jesus for at bede ham om at helbrede hans plagede søn. Og han indhentede ikke den apostoliske gruppe før omkring middagstid denne dag, hvor Jesus var oppe på bjerget med de tre apostle.

158:4.4 (1756.1) De ni apostle blev meget overraskede og meget urolige, da denne mand, ledsaget af næsten fyrre andre personer, der ledte efter Jesus, pludselig kom hen til dem. På det tidspunkt, hvor denne gruppe ankom, var de ni apostle, i hvert fald størstedelen af dem, faldet for deres gamle fristelse—at diskutere, hvem der skulle være størst i det kommende rige; de var travlt optaget af at diskutere, hvilke positioner de enkelte apostle sandsynligvis ville få. De kunne simpelthen ikke frigøre sig helt fra den længe elskede idé om Messias' materielle mission. Og nu, hvor Jesus selv havde accepteret deres tilståelse af, at han virkelig var Frelseren—i det mindste havde han indrømmet sin guddommelighed—hvad var så mere naturligt, end at de i denne periode, hvor de var adskilt fra Mesteren, skulle begynde at tale om de håb og ambitioner, som lå dem på sinde. Og de var i gang med disse diskussioner, da Jakob af Safed og hans medsøgende efter Jesus kom hen til dem.

158:4.5 (1756.2) Andreas trådte frem for at hilse på denne far og hans søn og sagde: "Hvem søger I?" Jakob sagde: "Min gode mand, jeg leder efter din Mester. Jeg søger helbredelse til min plagede søn. Jeg vil have Jesus til at uddrive den djævel, der besætter mit barn." Og så fortsatte faderen med at fortælle apostlene, hvordan hans søn var så plaget, at han mange gange næsten havde mistet livet som følge af disse ondartede anfald.

158:4.6 (1756.3) Mens apostlene lyttede, trådte Simon Zelotes og Judas Iskariot ind i faderens nærvær og sagde: "Vi kan helbrede ham; I behøver ikke at vente på Mesterens tilbagevenden. Vi er ambassadører for riget; vi holder ikke længere disse ting hemmelige.

Jesus er Frelseren, og rigets nøgler er blevet overdraget til os.” På dette tidspunkt var Andreas og Thomas i samråd ved den ene side. Nataniel og de andre så forbløffede til; de var alle forfærdede over Simons og Judas’ pludselige dristighed, hvis ikke overmod. Så sagde faderen: “Hvis det er blevet dig givet at gøre disse gerninger, beder jeg dig om at tale de ord, som vil befri mit barn fra denne trældom.” Da trådte Simon frem og lagde sin hånd på barnets hoved, så ham direkte i øjnene og befalede: “Kom ud af ham, du urene ånd; i Jesu navn, adlyd mig.” Men drengen fik kun et voldsommere anfald, mens de skriftkloge hånede apostlene, og de skuffede troende blev udsat for disse uvenlige kritikeres hån.

158:4.7 (1756.4) Andreas var dybt ærgerlig over dette uigennemtænkte forsøg og dets dystre fiasko. Han kaldte apostlene til side til konference og bøn. Efter denne periode med meditation, hvor han følte nederlaget på egen krop og fornemmede den ydmygelse, der hvilede over dem alle, forsøgte Andreas i endnu et forsøg at uddrive dæmonen, men hans anstrengelser blev kun kronet med fiasko. Andreas indrømmede ærligt sit nederlag og bad faderen om at blive hos dem natten over eller indtil Jesus kom tilbage, idet han sagde: “Måske går denne slags ikke ud undtagen på Mesterens personlige befaling.”

158:4.8 (1756.5) Så mens Jesus gik ned ad bjerget med den sprudlende og ekstatiske Peter, James og Johannes, lå deres ni brødre også søvnløse i deres forvirring og nedtrykte ydmygelse. De var en nedslået og skamfuld gruppe. Men Jakob fra Safed ville ikke give op. Selvom de ikke kunne give ham nogen idé om, hvornår Jesus ville

vende tilbage, besluttede han sig for at blive, indtil Mesteren kom tilbage.

5. Jesus helbreder drengen

158:5.1 (1757.1) Da Jesus nærmede sig, var de ni apostle mere end lettede over at byde ham velkommen, og de blev meget opmuntrede over at se det gode humør og den usædvanlige entusiasme, der prægede Peter, James og Johannes' ansigter. De skyndte sig alle frem for at hilse på Jesus og deres tre brødre. Mens de udvekslede hilsner, kom folkemængden frem, og Jesus spurgte: "Hvad skændtes I om, da vi nærmede os?" Men før de forvirrede og ydmygede apostle kunne svare på Mesterens spørgsmål, trådte den bekymrede far til den plagede dreng frem og knælede for Jesu fødder og sagde: "Mester, jeg har en søn, et enebarn, som er besat af en ond ånd. Ikke alene skriger han af rædsel, får fråde om munden og falder om som en død person, når han får et anfald, men ofte flår denne onde ånd, som besætter ham, ham i kramper og har nogle gange kastet ham i vandet og endda i ilden. Med megen tænders gnidsel og som følge af mange blå mærker går mit barn til grunde. Hans liv er værre end døden; hans mor og jeg er af et trist hjerte og en knust ånd. Omkring middagstid i går, da jeg søgte efter dig, indhentede jeg dine disciple, og mens vi ventede, forsøgte dine apostle at uddrive denne dæmon, men de kunne ikke gøre det. Og nu, Mester, vil du gøre dette for os, vil du helbrede min søn?"

158:5.2 (1757.2) Da Jesus havde lyttet til denne opremsning, rørte han ved den knælende far og bad ham rejse sig, mens han gav de nærliggende apostle et undersøgende blik. Så sagde Jesus til alle dem, der stod foran ham: "O troløse og vantro generation, hvor længe skal jeg bære over med jer? Hvor længe skal jeg være sammen med jer? Hvor længe, før I lærer, at troens gerninger ikke kommer frem på den tvivlende vantro bud?" Og så pegede Jesus på den forvirrede far og sagde: "Bring din søn herhen." Og da Jakob havde bragt drengen hen til Jesus, spurgte han: "Hvor længe har drengen været plaget på denne måde?" Faderen svarede: "Siden han var et meget lille barn." Og mens de talte, blev den unge grebet af et voldsomt anfald og faldt om midt iblandt dem med tænderskæren og fråde om munden. Efter en række voldsomme kramper lå han der foran dem som en død. Nu knælede faderen igen ved Jesu fødder, mens han bønfuldt Mesteren og sagde: "Hvis du kan helbrede ham, beder jeg dig om at have medlidenhed med os og befri os fra denne lidelse." Og da Jesus hørte disse ord, så han ned i faderens ængstelige ansigt og sagde: "Sæt ikke spørgsmålstegn ved min Faders kærlighedskraft, kun ved oprigtigheden og rækkevidden af din tro. Alt er muligt for den, der virkelig tror." Og så sagde Jakob af Safed de ord, som han for længst har husket, hvor han blandede tro og tvivl: "Herre, jeg tror. Jeg beder dig hjælpe min vantro."

158:5.3 (1757.3) Da Jesus hørte disse ord, trådte han frem og tog drengen i hånden og sagde: "Jeg vil gøre dette i overensstemmelse med min Faders vilje og til ære for den levende tro. Min søn, rejs dig! Kom ud af ham, ulydige ånd, og gå ikke tilbage ind i ham." Og Jesus lagde

drengens hånd i faderens hånd og sagde: “Gå din vej. Faderen har opfyldt din sjæls ønske.” Og alle, der var til stede, selv Jesu fjender, var forbløffede over det, de så.

158:5.4 (1757.4) Det var virkelig en desillusion for de tre apostle, som for nylig havde nydt den åndelige ekstase i forklarelsens scener og oplevelser, at de så snart skulle vende tilbage til denne scene, hvor deres medapostle havde lidt nederlag og var modløse. Men sådan var det altid med disse tolv ambassadører for riget. De undlod aldrig at veksle mellem ophøjelse og ydmygelse i deres livserfaringer.

158:5.5 (1758.1) Dette var en sand helbredelse af en dobbelt lidelse, en fysisk lidelse og en åndelig sygdom. Og drengen var permanent helbredt fra den time. Da Jakob var taget af sted med sin helbredte søn, sagde Jesus: “Vi tager nu til Cæsarea Filippi; gør jer klar med det samme.” Og de var en stille gruppe, da de rejste sydpå, mens folkemængden fulgte efter.

6. I Celsus have

158:6.1 (1758.2) De overnattede hos Celsus, og om aftenen i haven, efter at de havde spist og hvilet sig, samledes de tolv omkring Jesus, og Thomas sagde: “Mester, mens vi, der blev tilbage, stadig er uvidende om, hvad der skete oppe på bjerget, og som så vores meget opmuntrede brødre, der var sammen med dig, beder vi om, at du taler med os om vores nederlag og instruerer os i disse sager, da de ting, der skete på bjerget, ikke kan afsløres på nuværende tidspunkt.”

158:6.2 (1758.3) Og Jesus svarede Thomas og sagde: “Alt, hvad dine brødre hørte på bjerget, skal blive åbenbaret for dig, når tiden er inde. Men jeg vil nu vise dig årsagen til jeres nederlag i det, som I så uklogt forsøgte. Mens jeres Mester og hans ledsagere, jeres brødre, steg op på bjerget i går for at søge en større viden om Faderens vilje og for at bede om en rigere begavelse af visdom til effektivt at gøre denne guddommelige vilje, forblev I på vagt her med instruktioner om at stræbe efter at tilegne jer den åndelige indsigts sind og at bede sammen med os om en fyldigere åbenbaring af Faderens vilje, undlod at udøve den tro, I havde til rådighed, men gav i stedet efter for fristelsen og faldt tilbage i jeres gamle onde tendenser til at søge efter foretrukne pladser til jer selv i himmeriget—det materielle og verdslige rige, som I vedbliver med at betragte. Og I klynger jer til disse fejlagtige begreber på trods af den gentagne erklæring om, at mit rige ikke er af denne verden.

158:6.3 (1758.4) “Næppe har jeres tro fattet Menneskesønnens identitet, før jeres selviske ønske om verdslige fordele sniger sig ind på jer igen, og I begynder at diskutere indbyrdes, hvem der skal være størst i himmeriget, et rige, der, som I bliver ved med at opfatte det, ikke eksisterer og heller aldrig vil komme til det. Har jeg ikke fortalt jer, at den, der vil være størst i min Faders åndelige broderskabs rige, må blive lille i sine egne øjne og således blive sine brødres tjener? Åndelig storhed består i en forstående kærlighed, der er gudlignende, og ikke i en nydelse af udøvelsen af materiel magt til ophøjelse af selvet. I det, du forsøgte, hvor I fejlede så fuldstændigt, var jeres formål ikke rent. Jeres motiv var ikke guddommeligt. Jeres ideal var

ikke åndeligt. Jeres ambition var ikke altruistisk. Jeres fremgangsmåde var ikke baseret på kærlighed, og jeres mål var ikke den himmelske Faders vilje.

158:6.4 (1758.5) “Hvor lang tid vil det tage jer at lære, at I ikke kan forkorte tiden for etablerede naturfænomener, undtagen når sådanne ting er i overensstemmelse med Faderens vilje? I kan heller ikke udføre åndeligt arbejde i mangel af åndelig kraft. Og I kan ikke gøre nogen af delene, selv når potentialet er til stede, uden den tredje og afgørende menneskelige faktor, den personlige oplevelse af at være i besiddelse af en levende tro. Skal I altid have materielle manifestationer som en attraktion for rigets åndelige realiteter? Kan I ikke fatte den åndelige betydning af min mission uden den synlige fremvisning af usædvanlige gerninger? Hvornår kan man regne med, at I vil holde fast i rigets højere og åndelige realiteter uanset alle materielle manifestationers ydre fremtræden?”

158:6.5 (1759.1) Da Jesus havde talt således til de tolv, tilføjede han: “Og gå nu til ro, for i morgen vender vi tilbage til Magadan, og der skal vi rådføre os om vores mission til byerne og landsbyerne i Dekapolis. Og som afslutning på denne dags oplevelse, lad mig erklære for hver af jer, hvad jeg talte til jeres brødre på bjerget, og lad disse ord finde en dyb forankring i jeres hjerter: Menneskesønnen går nu ind i den sidste fase af overdragelsen. Vi skal til at begynde det arbejde, som snart skal føre til den store og endelige prøvelse af jeres tro og hengivenhed, når jeg bliver overgivet til de mænd, som søger min tilintetgørelse. Og husk, hvad jeg siger til jer: Menneskesønnen vil blive slået ihjel, men han skal opstå igen.”

158:6.6 (1759.2) De trak sig bedrøvede tilbage for natten. De var forvirrede; de kunne ikke forstå disse ord. Og selvom de var bange for at spørge om noget af det, han havde sagt, huskede de det hele efter hans opstandelse.

7. Peters protest

158:7.1 (1759.3) Tidligt denne onsdag morgen tog Jesus og de tolv af sted fra Cæsarea-Filippi til Magadan Park nær Betsaida-Julias. Apostlene havde sovet meget lidt den nat, så de var tidligt oppe og klar til at tage af sted. Selv de stædige Alpheus-tvillinger var blevet chokerede over denne snak om Jesu død. Da de rejste sydpå, lige efter Meroms kilder, kom de til Damaskusvejen, og for at undgå de skriftkloge og andre, som Jesus vidste ville komme efter dem, gav han ordre til, at de skulle fortsætte til Kapernaum ad Damaskusvejen, som går gennem Galilæa. Og det gjorde han, fordi han vidste, at de, der fulgte efter ham, ville gå ned over den østlige Jordanvej, da de regnede med, at Jesus og apostlene ville frygte at passere gennem Herodes Antipas' territorium. Jesus forsøgte at undslippe sine kritikere og mængden, der fulgte ham, så han kunne være alene med sine apostle denne dag.

158:7.2 (1759.4) De rejste videre gennem Galilæa, indtil tiden for deres frokost var langt overskredet, da de stoppede i skyggen for at forfriske sig. Og efter at de havde spist, sagde Andreas til Jesus: "Mester, mine brødre forstår ikke dine dybe ord. Vi er kommet til

fuld tro på, at du er Guds søn, og nu hører vi disse mærkelige ord om at forlade os, om at dø. Vi forstår ikke din lære. Taler du til os i lignelser? Vi beder dig om at tale til os direkte og i uforfalsket form.”

158:7.3 (1759.5) Som svar til Andreas sagde Jesus: “Mine brødre, det er, fordi I har bekendt, at jeg er Guds Søn, at jeg er tvunget til at begynde at udfolde sandheden for jer om enden på Menneskesønnens overdragelse til jorden. I insisterer på at holde fast ved troen på, at jeg er Messias, og I vil ikke opgive tanken om, at Messias skal sidde på en trone i Jerusalem; derfor bliver jeg ved med at fortælle jer, at Menneskesønnen nu skal gå til Jerusalem, lide mange ting, blive forkastet af de skriftkloge, de ældste og ypperstepræsterne, og efter alt dette blive dræbt og oprejst fra de døde. Og jeg taler ikke i lignelse til jer; jeg taler sandt til jer, for at I kan være forberedt på disse begivenheder, når de pludselig kommer over os.” Og mens han endnu talte, kom Simon Peter farende imod ham, lagde sin hånd på Mesterens skulder og sagde: “Mester, det er fjernt fra os at strides med dig, men jeg erklærer, at disse ting aldrig skal ske for dig.”

158:7.4 (1760.1) Peter talte sådan, fordi han elskede Jesus; men Mesterens menneskelige natur genkendte i disse velmente kærlighedsord den subtile antydning af fristelse til at ændre sin politik om til det sidste at forfølge sin jordiske overdragelse i overensstemmelse med sin Paradisfars vilje. Og det var, fordi han opdagede faren ved at lade sig afskrække af selv sine kærlige og loyale venners forslag, at han vendte sig mod Peter og de andre apostle og sagde: “Kom om bag mig. Du lyder af modstanderens,

fristerens ånd. Når I taler på denne måde, er I ikke på min side, men snarere på vores fjendes side. På den måde gør du din kærlighed til mig til en anstødssten for, at jeg kan gøre Faderens vilje. Tag ikke hensyn til menneskers veje, men til Guds vilje.”

158:7.5 (1760.2) Efter at de var kommet sig over det første chok over Jesu skarpe irettesættelse, og før de genoptog deres rejse, talte Mesteren videre: “Hvis nogen vil følge efter mig, så lad ham se bort fra sig selv, tage sit daglige ansvar på sig og følge mig. For den, der selvsk vil redde sit liv, skal miste det, men den, der mister sit liv for min og evangeliets skyld, skal redde det. Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden og miste sin egen sjæl? Hvad ville et menneske give i bytte for evigt liv? I skal ikke skamme jer over mig og mine ord i denne syndige og hykleriske generation, ligesom jeg ikke vil skamme mig over at anerkende jer, når jeg i herlighed træder frem for min Fader i overværelse af alle de himmelske herskare. Men mange af jer, der nu står foran mig, skal ikke smage døden, før I ser dette Guds rige komme med magt.”

158:7.6 (1760.3) Og således gjorde Jesus det klart for de tolv, hvilken smertefuld og konfliktfyldt vej de måtte betræde, hvis de ville følge ham. Sikke et chok disse ord var for disse galilæiske fiskere, som vedblev med at drømme om et jordisk rige med ærespositioner til dem selv! Men deres loyale hjerter blev rørt af denne modige appel, og ikke én af dem var indstillet på at forlade ham. Jesus sendte dem ikke alene ud i konflikten; han ledte dem. Han bad dem blot om modigt at følge efter.

158:7.7 (1760.4) Langsomt fattede de tolv, at Jesus fortalte dem noget om muligheden for, at han ville dø. De forstod kun vagt, hvad han sagde om sin død, mens hans udtalelse om at genopstå fra de døde slet ikke kunne registreres i deres sind. Som dagene gik, fik Peter, James og Johannes en bedre forståelse af visse af disse ting, da de mindedes deres oplevelse på forklarelsens bjerg.

158:7.8 (1760.5) I al den tid, de tolv var sammen med deres Mester, var det kun få gange, at de så det blitzende øje og hørte så hurtige irettesættelser, der kom Peter og resten af dem til dels ved denne lejlighed. Jesus havde altid været tålmodig med deres menneskelige mangler, men ikke når han stod over for en overhængende trussel mod programmet om ubetinget at udføre sin Faders vilje med hensyn til resten af sin jordiske karriere. Apostlene var bogstaveligt talt lamslåede; de var forbløffede og forfærdede. De kunne ikke finde ord til at udtrykke deres sorg. Langsomt begyndte de at indse, hvad Mesteren måtte udholde, og at de måtte gå igennem disse oplevelser med ham, men de vågnede ikke op til virkeligheden af disse kommende begivenheder før længe efter disse tidlige antydninger af den forestående tragedie i hans sidste dage.

158:7.9 (1761.1) I stilhed begav Jesus og de tolv sig af sted mod deres lejr i Magadan Park via Kapernaum. Som eftermiddagen skred frem, talte de ikke med Jesus, men de talte meget med hinanden, mens Andreas talte med Mesteren.

8. I peters hus

Da de kom til Kapernaum i skumringen, gik de ad ubefærdede veje direkte til Simon Peters hjem for at spise aftensmad. Mens David Zebedæus gjorde klar til at føre dem over søen, blev de hængende i Simons hus, og Jesus kiggede op på Peter og de andre apostle og spurgte: "Da I gik sammen i eftermiddags, hvad var det så, I talte så inderligt om indbyrdes?" Apostlene var tavse, for mange af dem havde fortsat den diskussion, der var begyndt på Hermonbjerget om, hvilke stillinger de skulle have i det kommende rige, hvem der skulle være den største og så videre. Jesus, som vidste, hvad de tænkte på den dag, vinkede til en af Peters små børn og satte barnet ned blandt dem og sagde: "Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver mere som dette barn, vil I ikke gøre store fremskridt i himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som denne lille, han skal blive den største i himmeriget. Og den, der tager imod sådan en lille en, tager imod mig. Og de, der tager imod mig, tager også imod ham, der har sendt mig. Hvis du vil være den første i riget, så søg at forkynde disse gode sandheder for dine brødre i kødet. Men den, der får en af disse små til at snuble, for ham ville det være bedre, om der blev hængt en møllesten om halsen på ham, og han blev kastet i havet. Hvis de ting, du gør med dine hænder, eller de ting, du ser med dine øjne, vækker anstød i rigets udvikling, så offer disse elskede afguder, for det er bedre at komme ind i riget minus mange af de elskede ting i livet end at holde fast i disse afguder og finde dig selv lukket ude af riget. Men mest af alt skal du sørge for, at du ikke foragter nogen af disse små, for deres engle ser altid de himmelske hærskarers ansigter."

158:8.2 (1761.3) Da Jesus var færdig med at tale, gik de i båden og sejlede over til Magadan.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 158](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 160](#) >>

Kapitel 159

Turen Gennem Dekapolis

159:0.1 (1762.1) DA Jesus og de tolv ankom til Magadan Park, ventede der dem en gruppe på næsten hundrede evangelister og disciple, inklusive kvindekorpset, og de var straks klar til at begynde undervisnings- og forkyndelsesturen til byerne i Dekapolis.

159:0.2 (1762.2) Denne torsdag morgen, den 18. august, kaldte Mesteren sine tilhængere sammen og gav ordre til, at hver af apostlene skulle knytte sig til en af de tolv evangelister, og at de sammen med andre af evangelisterne skulle gå ud i tolv grupper for at arbejde i byerne og landsbyerne i Dekapolis. Kvindekorpset og andre af disciplene bad han om at blive hos ham. Jesus afsatte fire uger til denne tur og instruerede sine tilhængere om at vende tilbage til Magadan senest fredag den 16. september. Han lovede at besøge dem ofte i løbet af denne tid. I løbet af denne måned arbejdede disse tolv grupper i Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis og mange andre byer. På hele denne tur

skete der ingen helbredelsesmirakler eller andre ekstraordinære begivenheder.

1. Prædiken om tilgivelse

159:1.1 (1762.3) En aften i Hippos, som svar på en discipels spørgsmål, underviste Jesus i tilgivelse. Mesteren sagde:

159:1.2 (1762.4) “Hvis en godhjertet mand har hundrede får, og et af dem kommer på afveje, forlader han så ikke straks de nioghalvfems og går ud for at lede efter det ene, der er kommet på afveje? Og hvis han er en god hyrde, vil han så ikke fortsætte sin søgen efter det tabte får, indtil han finder det? Og når hyrden så har fundet sit tabte får, lægger han det over skulderen og går glad hjem og råber til sine venner og naboer: ‘Glæd jer med mig, for jeg har fundet mit tabte får.’ Jeg erklærer, at der er mere glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige mennesker, der ikke behøver at omvende sig. Alligevel er det ikke min Faders vilje i himlen, at en eneste af disse små skal komme på afveje, langt mindre at de skal gå fortabt. I jeres religion kan Gud modtage angrende syndere; i evangeliet om riget går Faderen ud for at finde dem, selv før de for alvor har tænkt på at omvende sig.

159:1.3 (1762.5) “Faderen i himlen elsker sine børn, og derfor skal I lære at elske hinanden; Faderen i himlen tilgiver jer jeres synder, og derfor skal I lære at tilgive hinanden. Hvis din bror synder mod dig,

så gå hen til ham og vis ham med takt og tålmodighed hans fejl. Og gør alt dette mellem dig og ham alene. Hvis han vil lytte til dig, så har du vundet din bror. Men hvis din bror ikke vil høre dig, hvis han vedbliver med at tage fejl, så gå igen til ham og tag en eller to fælles venner med dig, så du kan have to eller endda tre vidner til at bekræfte dit vidnesbyrd og fastslå, at du har handlet retfærdigt og barmhjertigt med din krænkende bror. Hvis han nu nægter at høre dine brødre, kan du fortælle hele historien til menigheden, og hvis han nægter at høre broderskabet, så lad dem træffe de foranstaltninger, som de finder kloge; lad et sådant uregerligt medlem blive udstødt af riget. Selvom I ikke kan foregive at sidde til doms over jeres medmenneskers sjæle, og selvom I ikke kan tilgive synder eller på anden måde formaste jer til at tilrane jer rettigheder som de himmelske hærskarers tilsynsmænd, så er det samtidig blevet lagt i jeres hænder, at I skal opretholde den timelige orden i riget på jorden. Mens I ikke må blande jer i de guddommelige forordninger om evigt liv, skal I afgøre spørgsmålene om adfærd, når de vedrører broderskabets timelige velfærd på jorden. Og således, i alle disse sager, der er forbundet med disciplinen i broderskabet, skal alt, hvad du bestemmer på jorden, anerkendes i himlen. Selvom I ikke kan bestemme den enkeltes evige skæbne, kan I lovgive om gruppens opførsel, for når to eller tre af jer er enige om en af disse ting og beder mig om det, skal det ske for jer, hvis jeres bøn ikke er uforenelig med min Faders vilje i himlen. Og alt dette er altid sandt,

for hvor to eller tre troende er forsamlet, der er jeg midt iblandt dem.”

159:1.4 (1763.1) Simon Peter var den apostel, der havde ansvaret for arbejderne i Hippos, og da han hørte Jesus tale sådan, spurgte han: “Herre, hvor ofte skal min bror synde mod mig, og jeg tilgive ham? Indtil syv gange?” Og Jesus svarede Peter: “Ikke kun syv gange, men gerne syvoghalvfjerds gange. Derfor kan himlenes rige sammenlignes med en vis konge, der beordrede et økonomisk regnskab med sine forvaltere. Og da de var begyndt at gøre regnskabet op, blev en af hans vigtigste tjenere ført frem for ham og bekendte, at han skyldte kongen ti tusind talenter. Denne tjenestemand ved kongens hof påberåbte sig, at der var kommet hårde tider over ham, og at han ikke havde midler til at betale denne gæld. Så kongen befalede, at hans ejendom skulle konfiskeres, og at hans børn skulle sælges for at betale hans gæld. Da forvalteren hørte dette strenge dekret, faldt han på sit ansigt foran kongen og bønfuldt ham om at være barmhjertig og give ham mere tid, idet han sagde: “Herre, hav lidt mere tålmodighed med mig, så vil jeg betale dig det hele.’ Og da kongen så denne forsømmelige tjener og hans familie, blev han bevæget af medlidenhed. Han beordrede, at han skulle løslades, og at hele lånet skulle eftergives.

159:1.5 (1763.2) “Da denne chefforvalter således havde modtaget nåde og tilgivelse af kongen, gik han i gang med sine forretninger, og da han fandt en af sine underordnede forvaltere, som skyldte ham blot hundrede denarer, greb han fat i ham og tog ham om halsen og

sagde: 'Betal mig alt, hvad du skylder.' Og så faldt denne anden forvalter ned for chefforvalteren og bad ham: 'Hav bare tålmodighed med mig, så vil jeg snart være i stand til at betale dig.' Men chefforvalteren ville ikke vise barmhjertighed over for sin medforvalter, men lod ham kaste i fængsel, indtil han havde betalt sin gæld. Da hans medtjenere så, hvad der var sket, blev de så bedrøvede, at de gik hen og fortalte det til deres herre og mester, kongen. Da kongen hørte, hvad hans forvalter havde gjort, kaldte han den utaknemmelige og uforsonlige mand frem for sig og sagde: 'Du er en ond og uværdig forvalter. Da du bad om medlidenhed, eftergav jeg dig hele din gæld. Hvorfor viste du ikke også barmhjertighed mod din medforvalter, ligesom jeg viste barmhjertighed mod dig?' Og kongen blev så vred, at han overgav sin utaknemmelige forvalter til fangevogterne, så de kunne holde ham, indtil han havde betalt alt, hvad han skyldte. Og på samme måde skal min himmelske Fader vise endnu større barmhjertighed mod dem, der af fri vilje viser barmhjertighed mod deres medmennesker. Hvordan kan du komme til Gud og bede om forståelse for dine mangler, når du har for vane at straffe dine brødre for at være skyldige i de samme menneskelige svagheder? Jeg siger til jer alle: I har frit modtaget rigets goder; giv derfor frit til jeres medmennesker på jorden."

159:1.6 (1764.1) Således lærte Jesus om farerne ved og illustrerede det uretfærdige i at sidde til personlig dom over sine medmennesker. Disciplin skal opretholdes, retfærdighed skal administreres, men i alle disse sager bør broderskabets visdom råde. Jesus investerede

lovgivende og dømmende myndighed i *gruppen*, ikke i *individet*. Selv denne investering af autoritet i gruppen må ikke udøves som personlig autoritet. Der er altid en fare for, at den enkeltes dom kan blive fordrejet af fordomme eller lidenskab. Gruppedomme er mere tilbøjelige til at fjerne farerne og eliminere uretfærdigheden ved personlig forudindtagethed. Jesus forsøgte altid at minimere elementerne af uretfærdighed, gengældelse og hævn.

159:1.7 (1764.2) [Brugen af udtrykket syvoghalvfjerds som en illustration af barmhjertighed og overbærenhed stammer fra skrifterne, der henviser til Lemeks jubel på grund af hans søn Tubal-Kains metalvåben, som sammenlignede disse overlegne instrumenter med hans fjenders og udbød: "Hvis Kain, uden våben i sin hånd, blev hævnnet syv gange, skal jeg nu hævnes syvoghalvfjerds."]

2. Den fremmede prædikant

159:2.1 (1764.3) Jesus tog over til Gamala for at besøge Johannes og dem, der arbejdede sammen med ham på det sted. Den aften, efter sessionen med spørgsmål og svar, sagde Johannes til Jesus: "Mester, i går gik jeg over til Astarot for at se en mand, der underviste i dit navn og endda hævdede at kunne uddrive djævlene. Denne mand har aldrig været sammen med os, og han følger heller ikke efter os; derfor forbød jeg ham at gøre sådanne ting." Da sagde Jesus: "Forbyd ham det ikke. Forstår du ikke, at dette evangelium om riget

snart skal forkyndes i hele verden? Hvordan kan du forvente, at alle, der vil tro på evangeliet, skal være underlagt din ledelse? Glæd dig over, at vores undervisning allerede er begyndt at manifestere sig ud over grænserne for vores personlige indflydelse. Kan du ikke se, Johannes, at de, der hævder at gøre store gerninger i mit navn, i sidste ende må støtte vores sag? De vil bestemt ikke være hurtige til at tale ondt om mig. Min søn, i sager af denne art ville det være bedre for dig at regne med, at den, der ikke er imod os, er for os. I de kommende generationer vil mange, som ikke er helt værdige, gøre mange mærkelige ting i mit navn, men jeg vil ikke forbyde dem det. Jeg siger jer, at selv når et bæger koldt vand gives til en tørstig sjæl, skal Faderens budbringere altid gøre opmærksom på en sådan kærlighedstjeneste.”

159:2.2 (1764.4) Denne instruktion gjorde Johannes meget forvirret. Havde han ikke hørt Mesteren sige: “Den, der ikke er med mig, er imod mig”? Og han forstod ikke, at Jesus i dette tilfælde henviste til menneskets personlige forhold til rigets åndelige lære, mens der i det andet tilfælde blev henvist til de troendes ydre og vidtrækkende sociale forhold, hvad angår spørgsmål om administrativ kontrol og en gruppe troendes jurisdiktion over andre gruppers arbejde, som i sidste ende ville udgøre det kommende verdensomspændende broderskab.

159:2.3 (1765.1) Men Johannes fortalte ofte om denne oplevelse i forbindelse med sit efterfølgende arbejde for riget. Ikke desto mindre blev apostlene mange gange fornærmede over dem, der vovede at undervise i Mesterens navn. For dem virkede det altid upassende, at

de, der aldrig havde siddet ved Jesu fødder, skulle vove at undervise i hans navn.

159:2.4 (1765.2) Denne mand, som Johannes forbød at undervise og arbejde i Jesu navn, lyttede ikke til apostlens påbud. Han fortsatte sine bestræbelser og oprejste en betydelig gruppe troende i Kanata, før han drog videre til Mesopotamien. Denne mand, Aden, var blevet ledt til at tro på Jesus gennem vidnesbyrdet fra den demente mand, som Jesus helbredte nær Keresa, og som så selvsikkert troede på, at de formodede onde ånder, som Mesteren drev ud af ham, gik ind i svineflokkene og styrtede dem hovedkulds ud over klippen til deres undergang.

3. Forholdsregler for lærere og troende

159:3.1 (1765.3) I Edrei, hvor Thomas og hans medarbejdere arbejdede, tilbragte Jesus en dag og en nat, og i løbet af aftenens diskussion gav han udtryk for de principper, som bør lede dem, der prædiker sandhed, og som bør aktivere alle, der underviser i evangeliet om riget. Sammenfattet og omformuleret i moderne fraseologi lærte Jesus:

159:3.2 (1765.4) Respekter altid menneskets personlighed. En retfærdig sag må aldrig fremmes med magt; åndelige sejre kan kun vindes med åndelig kraft. Dette påbud mod at bruge materielle påvirkninger refererer både til psykisk og fysisk magt. Overvældende argumenter

og mental overlegenhed må ikke bruges til at tvinge mænd og kvinder ind i riget. Menneskets sind skal ikke knuses af den blotte vægt af logik eller overvældes af kløgtig veltalenhed. Selvom følelser som en faktor i menneskelige beslutninger ikke kan elimineres fuldstændigt, bør de ikke appelleres direkte til i læren fra dem, der vil fremme rigets sag. Appeller direkte til den guddommelige ånd, der bor i menneskers sind. Appeller ikke til frygt, medlidenhed eller rene følelser. Når du appellerer til mennesker, så vær retfærdig; udøv selvkontrol og udvis behørig tilbageholdenhed; vis passende respekt for dine elevers personlighed. Husk, at jeg har sagt: "Se, jeg står ved døren og banker på, og hvis nogen vil åbne, vil jeg komme ind."

159:3.3 (1765.5) Når du fører mennesker ind i riget, må du ikke mindske eller ødelægge deres selvrespekt. Mens for megen selvrespekt kan ødelægge den rette ydmyghed og ende i stolthed, indbildskhed og arrogance, ender tabet af selvrespekt ofte i lammelse af viljen. Det er formålet med dette evangelium at genoprette selvrespekten hos dem, der har mistet den, og at fastholde den hos dem, der har den. Begå ikke den fejl kun at fordømme de forkerte ting i dine elevers liv; husk også at give generøs anerkendelse for de mest prisværdige ting i deres liv. Glem ikke, at jeg ikke skyr nogen midler for at genskabe selvrespekten hos dem, der har mistet den, og som virkelig ønsker at genvinde den.

159:3.4 (1765.6) Pas på, at du ikke sårer selvrespekten hos forsagte og frygtsomme sjæle. Lad være med at være sarkastisk på bekostning af mine enfoldige brødre. Vær ikke kynisk over for mine frygtsomme børn. Lediggang er ødelæggende for selvrespekten; forman derfor

dine brødre til altid at holde sig beskæftiget med deres valgte opgaver og gøre alt for at sikre arbejde til dem, der befinder sig uden beskæftigelse.

159:3.5 (1766.1) Gør dig aldrig skyldig i en så uværdig taktik som at forsøge at skræmme mænd og kvinder ind i riget. En kærlig far skræmmer ikke sine børn til at adlyde hans retfærdige påbud.

159:3.6 (1766.2) På et tidspunkt vil rigets børn indse, at stærke følelser ikke er ensbetydende med den guddommelige ånds ledelse. At blive stærkt og underligt påvirket til at gøre noget eller tage et bestemt sted hen, betyder ikke nødvendigvis, at sådanne impulser er den indre ånds ledelse.

159:3.7 (1766.3) Advar alle troende om det konfliktfelt, som skal passeres af alle, der går fra livet, som det leves i kødet, til det højere liv, som det leves i ånden. For dem, der lever helt og holdent inden for begge områder, er der ikke megen konflikt eller forvirring, men alle er dømt til at opleve mere eller mindre usikkerhed i overgangsperioderne mellem de to niveauer af liv. Når du går ind i riget, kan du ikke undslippe dets ansvar eller undgå dets forpligtelser, men husk: Evangeliets åg er let, og sandhedens byrde er let.

159:3.8 (1766.4) Verden er fyldt med sultne sjæle, der sulter i selve nærværet af livets brød; mennesker dør i deres søgen efter den Gud, der bor i dem. Mennesker søger efter rigets skatte med længselsfulde hjerter og trætte fødder, når de alle er inden for den levende tros umiddelbare rækkevidde. Tro er for religion, hvad sejl er for et skib; det er en tilføjelse af kraft, ikke en ekstra byrde i livet. Der er kun én

kamp for dem, der kommer ind i riget, og det er at kæmpe troens gode kamp. Den troende har kun én kamp, og det er mod tvivlen—vantroen.

159:3.9 (1766.5) Når du forkynder evangeliet om riget, underviser du simpelthen i venskab med Gud. Og dette fællesskab vil appellere til både mænd og kvinder, fordi begge vil finde det, der mest sandt tilfredsstiller deres karakteristiske længsler og idealer. Fortæl mine børn, at jeg ikke kun er øm over for deres følelser og tålmodig med deres skrøbeligheder, men at jeg også er skånselsløs over for synd og intolerant over for uretfærdighed. Jeg er sandelig mild og ydmyg i min Faders nærvær, men jeg er lige så ubønhørlig, når der er tale om bevidst ondskab og syndigt oprør mod min Faders vilje i himlen.

159:3.10 (1766.6) Du skal ikke fremstille din lærer som en sorgens mand. Fremtidige generationer skal også kende vores glædes udstråling, vores gode viljes opdrift og vores gode humors inspiration. Vi forkynder et budskab om gode nyheder, som er smittende i sin forvandlende kraft. Vores religion er fuld af nyt liv og nye betydninger. De, der accepterer denne lære, fyldes med glæde og tvinges i deres hjerter til at glæde sig mere og mere. Øget lykke er altid oplevelsen for alle, der er sikre på Gud.

159:3.11 (1766.7) Lær alle troende at undgå at læne sig op ad falske sympatiens usikre støtter. Man kan ikke udvikle stærke karakterer ved at give efter for selvmedlidenhed; forsøg ærligt at undgå den bedrageriske indflydelse af blot fællesskab i elendighed. Udvis sympati for de modige og tapre, mens du holder igen med overdreven medlidenhed med de kujonagtige sjæle, som kun

halvhjertet står imod livets prøvelser. Tilbyd ikke trøst til dem, der lægger sig ned for deres problemer uden kamp. Hav ikke sympati med dine medmennesker, blot for at de kan have sympati med dig til gengæld.

159:3.12 (1766.8) Når mine børn først bliver selvbevidste om visheden om den guddommelige tilstedeværelse, vil en sådan tro udvide sindet, forædle sjælen, styrke personligheden, øge lykken, uddybe den åndelige opfattelse og styrke evnen til at elske og blive elsket.

159:3.13 (1767.1) Lær alle troende, at de, der kommer ind i riget, ikke derved bliver immune over for tidens ulykker eller naturens almindelige katastrofer. At tro på evangeliet vil ikke forhindre, at du kommer i problemer, men det vil sikre, at du ikke er *bange*, når problemerne rammer dig. Hvis du vover at tro på mig og helhjertet følger efter mig, vil du helt sikkert komme ind på den sikre vej til problemer. Jeg lover ikke at frelse dig fra modgangens vande, men jeg lover at gå med dig gennem dem alle.

159:3.14 (1767.2) Og meget mere lærte Jesu denne gruppe af troende før de gjorde sig klar til nattens søvn. Og de som hørte disse udtalelser beholdt dem som skatte i deres hjerter og genfortalte dem ofte i opbyggeligt øjemed for de apostle og disciple som ikke var til stede for at høre dem.

4. Samtalen med nataniel

159:4.1 (1767.3) Og så gik Jesus over til Abila, hvor Nataniel og hans medarbejdere arbejdede. Nathaniel var meget foruroliget over nogle af Jesu udtalelser, som syntes at forringe autoriteten i de anerkendte hebraiske skrifter. Derfor tog Nathaniel denne aften, efter den sædvanlige periode med spørgsmål og svar, Jesus væk fra de andre og spurgte: “Mester, kan du stole på, at jeg kender sandheden om skrifterne? Jeg bemærker, at du kun underviser os i en del af de hellige skrifter—det bedste, som jeg ser det—og jeg udleder, at du afviser rabbinernes lære om, at lovens ord er selve Guds ord, som har været hos Gud i himlen, selv før Abrahams og Moses tid. Hvad er sandheden om skrifterne?” Da Jesus hørte spørgsmålet fra sin forvirrede apostel, svarede han:

159:4.2 (1767.4) “Nataniel, du har bedømt det rigtigt; jeg betragter ikke skrifterne, som rabbinerne gør. Jeg vil tale med dig om denne sag på betingelse af, at du ikke fortæller disse ting til dine brødre, som ikke alle er parate til at modtage denne lære. Ordene i Moseloven og læren i Skrifterne eksisterede ikke før Abraham. Først i nyere tid er skrifterne blevet samlet, som vi har dem nu. Mens de indeholder det bedste af det jødiske folks højere tanker og længsler, indeholder de også meget, der langt fra er repræsentativt for karakteren og læren

hos Faderen i himlen; derfor må jeg blandt den bedre lære vælge de sandheder, der skal indsamles til rigets evangelium.

159:4.3 (1767.5) “Disse skrifter er menneskers arbejde, nogle af dem hellige mænd, andre ikke så hellige. Læren i disse bøger repræsenterer synspunkterne og omfanget af oplysning i de tider, hvor de havde deres oprindelse. Som en åbenbaring af sandheden er de sidste mere pålidelige end de første. Skrifterne er mangelfulde og helt igennem af menneskelig oprindelse, men begår man ikke fejl, udgør de den bedste samling af religiøs visdom og åndelig sandhed, der findes i hele verden på nuværende tidspunkt.

159:4.4 (1767.6) “Mange af disse bøger blev ikke skrevet af de personer, hvis navne de bærer, men det forringer på ingen måde værdien af de sandheder, de indeholder. Hvis historien om Jonas ikke var en kendsgerning, selv hvis Jonas aldrig havde levet, ville den dybe sandhed i denne fortælling, Guds kærlighed til Nineve og de såkaldte hedninge, stadig være værdifuld i øjnene på alle dem, der elsker deres medmennesker. Skrifterne er hellige, fordi de præsenterer tanker og handlinger fra mennesker, der søgte efter Gud, og som i disse skrifter efterlod deres højeste begreber om retfærdighed, sandhed og hellighed. Skrifterne indeholder meget, der er sandt, rigtig meget, men i lyset af din nuværende undervisning ved du, at disse skrifter også indeholder meget, der ikke er repræsentativt for Faderen i himlen, den kærlige Gud, jeg er kommet for at åbenbare for alle verdener.

159:4.5 (1768.1) “Nataniel, tillad aldrig dig selv et øjeblik at tro på de bibelske optegnelser, der fortæller dig, at kærlighedens Gud

beordrede dine forfædre til at gå i kamp for at dræbe alle deres fjender—mænd, kvinder og børn. Sådanne optegnelser er mænds ord, ikke særlig hellige mænd, og de er ikke Guds ord. Skrifterne har altid, og vil altid, afspejle den intellektuelle, moralske og åndelige status hos dem, der skaber dem. Har du ikke bemærket, at Jahves begreber vokser i skønhed og herlighed, efterhånden som profeterne skriver deres optegnelser fra Samuel til Esajas? Og du skal huske, at Skrifterne er beregnet til religiøs instruktion og åndelig vejledning. De er ikke værker af hverken historikere eller filosoffer.

159:4.6 (1768.2) “Det mest beklagelige er ikke blot denne fejlagtige idé om Skriftens absolutte fuldkommenhed og dens læres ufejlbarlighed, men snarere den forvirrende fejlfortolkning af disse hellige skrifter, som de traditionsbundne skriftkloge og farisæere i Jerusalem har foretaget. Og nu vil de anvende både doktrinen om Skriftens inspiration og deres fejlfortolkninger af den i deres beslutsomme forsøg på at modstå disse nyere lærdomme om evangeliet om Riget. Nathaniel, glem aldrig, at Faderen ikke begrænser sandhedens åbenbaring til en bestemt generation eller et bestemt folk. Mange oprigtigt søgende efter sandheden er blevet, og vil fortsat blive, forvirrede og modløse af disse doktriner om Skriftens fuldkommenhed.

159:4.7 (1768.3) “Sandhedens autoritet er selve den ånd, der bor i dens levende manifestationer, og ikke de døde ord fra de mindre oplyste og angiveligt inspirerede mænd fra en anden generation. Og selv om disse hellige mænd i gamle dage levede inspirerede og åndsfyldte liv, betyder det ikke, at deres *ord* på samme måde var åndeligt

inspirerede. I dag laver vi ingen optegnelser over læren om dette evangelium om riget, så I ikke, når jeg er gået bort, hurtigt bliver delt op i forskellige grupper af sandhedskæmpere som et resultat af jeres forskellige fortolkning af min lære. For denne generation er det bedst, at vi *lever* disse sandheder, mens vi undgår at lave optegnelser.

159:4.8 (1768.4) “Læg godt mærke til mine ord, Nathaniel, intet, som den menneskelige natur har rørt ved, kan betragtes som ufejlbarligt. Gennem menneskets sind kan guddommelig sandhed ganske vist skinne frem, men altid af relativ renhed og delvis guddommelighed. Skabningen kan hige efter ufejlbarlighed, men kun Skaberne besidder den.

159:4.9 (1768.5) “Men den største fejl i læren om skrifterne er læren om, at de er forseglede bøger med mysterier og visdom, som kun nationens kloge hoveder tør fortolke. Den guddommelige sandheds åbenbaringer er ikke forseglede, undtagen af menneskelig uvidenhed, hykleri og snæversynet intolerance. Skriftens lys bliver kun formørket af fordomme og formørket af overtro. En falsk frygt for det hellige har forhindret religionen i at blive beskyttet af sund fornuft. Frygten for autoriteten i fortidens hellige skrifter forhindrer effektivt nutidens ærlige sjæle i at acceptere evangeliets nye lys, det lys, som netop disse gudsvidende mænd i en anden generation så inderligt længtes efter at se.

159:4.10 (1769.1) “Men det sørgeligste af det hele er, at nogle af lærerne i denne traditionalismes hellighed kender netop denne sandhed. De forstår mere eller mindre fuldt ud disse begrænsninger i Skriften,

men de er moralske kujoner, intellektuelt uærlige. De kender sandheden om de hellige skrifter, men de foretrækker at tilbageholde sådanne foruroligende kendsgerninger fra folket. Og således perverterer og fordrejer de Skrifterne og gør dem til en guide til slaviske detaljer i det daglige liv og til en autoritet i ikke-åndelige ting i stedet for at appellere til de hellige skrifter som opbevaringssted for moralsk visdom, religiøs inspiration og åndelig lære fra andre generationers gudbevidste mennesker.”

159:4.11 (1769.2) Nataniel blev oplyst og chokeret over Mesterens udtalelse. Han grublede længe over denne tale i sin sjæls dyb, men han fortalte ingen om denne konference før efter Jesu himmelfart; og selv da frygtede han at fortælle hele historien om Mesterens instruktion.

5. Jesu religions positive karakter

159:5.1 (1769.3) I Filadelfia, hvor James arbejdede, underviste Jesus disciplene i den positive natur af evangeliet om riget. Da han i løbet af sine bemærkninger antydede, at nogle dele af Skriften indeholdt mere sandhed end andre, og formanede sine tilhørere til at give deres sjæle den bedste åndelige føde, afbrød James Mesteren og spurgte: “Vil du være så venlig, Mester, at foreslå os, hvordan vi kan vælge de bedste passager fra Skriften til vores personlige opbyggelse?” Og Jesus svarede: “Ja, James, når du læser i skrifterne,

så kig efter de evigt sande og guddommeligt smukke læresætninger, som f.eks:

159:5.2 (1769.4) “Skab i mig et rent hjerte, o Herre.

159:5.3 (1769.5) “Herren er min hyrde, jeg skal ikke mangle noget.

159:5.4 (1769.6) “Du burde elske din næste som dig selv.

159:5.5 (1769.7) “For jeg, Herren din Gud, vil holde din højre hånd og sige: Frygt ikke; jeg vil hjælpe dig.

159:5.6 (1769.8) “Og ej heller skal nationerne lære at føre krig mere.”

159:5.7 (1769.9) Og dette illustrerer den måde, hvorpå Jesus dag for dag tilegnede sig de hebraiske skrifter til undervisning af sine tilhængere og til inddragelse i læren om det nye evangelium om riget. Andre religioner havde foreslået tanken om Guds nærhed til mennesket, men Jesus gjorde Guds omsorg for mennesket til en kærlig fars bekymring for sine afhængige børns velfærd og gjorde derefter denne lære til hjørnestenen i sin religion. Og således gjorde læren om Guds faderskab det bydende nødvendigt at praktisere menneskets broderskab. Tilbedelsen af Gud og tjenesten for mennesket blev summen og substansen i hans religion. Jesus tog det bedste fra den jødiske religion og omsatte det til en værdig ramme i den nye lære om evangeliet om riget.

159:5.8 (1769.10) Jesus indførte en ånd af positiv handling i den jødiske religions passive doktriner. I stedet for negativ overholdelse af ceremonielle krav, påbød Jesus positiv udførelse af det, som hans nye religion krævede af dem, der accepterede den. Jesu religion bestod ikke blot i *at tro*, men i faktisk *at gøre*, de ting, som evangeliet krævede. Han lærte ikke, at essensen af hans religion bestod i social tjeneste, men snarere at social tjeneste var en af de sikre virkninger af at besidde den sande religions ånd.

159:5.9 (1770.1) Jesus tøvede ikke med at tilegne sig den bedre halvdel af et skriftsted, mens han forkastede den mindre del. Hans store formaning, "Elsk din næste som dig selv," tog han fra det skriftsted, hvor der står: "Du må ikke tage hævn over dit folks børn, men du skal elske din næste som dig selv." Jesus tilegnede sig den positive del af dette skriftsted, mens han afviste den negative del. Han var endda modstander af negativ eller rent passiv ikke-modstand. Han sagde: "Når en fjende slår dig på den ene kind, skal du ikke stå der stum og passiv, men med en positiv indstilling vende den anden kind til; det vil sige, gør det bedst mulige aktivt for at lede din bror i vildfarelse væk fra de onde stier og ind på de bedre veje til et retfærdigt liv." Jesus krævede af sine tilhængere, at de reagerede positivt og aggressivt på enhver livssituation. At vende den anden kind til, eller hvilken handling det nu måtte være, kræver initiativ, kræver et energisk, aktivt og modigt udtryk for den troendes personlighed.

159:5.10 (1770.2) Jesus opfordrede ikke til negativ underkastelse over for dem, der bevidst forsøger at påføre dem, der praktiserer ikke-

modstand mod det onde, ydmygelser, men snarere til, at hans tilhængere skulle være kloge og opmærksomme på det godes hurtige og positive reaktion på det onde, så de effektivt kunne overvinde det onde med det gode. Glem ikke, at det virkelig gode altid er mere magtfuldt end det mest ondskabsfulde onde. Mesteren underviste i en positiv standard for retfærdighed: “Den, der ønsker at være min discipel, skal se bort fra sig selv og tage hele sit ansvar på sig hver dag for at følge mig.” Og han levede selv sådan, at “han gik omkring og gjorde godt.” Og dette aspekt af evangeliet blev godt illustreret af mange lignelser, som han senere talte til sine tilhængere. Han formanede aldrig sine tilhængere til tålmodigt at bære deres forpligtelser, men snarere med energi og entusiasme til at leve op til det fulde mål af deres menneskelige ansvar og guddommelige privilegier i Guds rige.

159:5.11 (1770.3) Da Jesus instruerede sine apostle i, at de, når en uretfærdig tog frakken, skulle tilbyde et andet klædningsstykke, henviste han ikke så meget til en bogstavelig anden frakke som til ideen om at gøre noget *positivt* for at redde den uretfærdige i stedet for det gamle råd om at gengælde—“øje for øje” og så videre. Jesus afskyede tanken om gengældelse eller om blot at blive en passiv lidende eller et offer for uretfærdighed. Ved denne lejlighed underviste han dem i de tre måder at kæmpe med og modstå det onde på:

159:5.12 (1770.4) 1. At gengælde ondt med ondt—den positive, men uretfærdige måde.

159:5.13 (1770.5) 2. At lade det onde gå ud over sig uden hverken at klage eller sætte sig til modværg—den helt negative måde.

159:5.14 (1770.6) 3. At gengælde det onde med det gode, at lade sin vilje komme til udtryk for at blive mester over situationen, for at overvinde ondt med godt—den positive og retfærdige måde.

159:5.15 (1770.7) En af apostlene spurgte engang: “Mester, hvad skulle jeg gøre, hvis en fremmed tvang mig til at bære hans rygsæk i en kilometer?” Jesus svarede: “Sæt dig ikke ned og suk af lettelse, mens du skælder den fremmede ud efter bedste evne. Retfærdighed kommer ikke fra sådanne passive holdninger. Hvis du ikke kan komme i tanke om noget mere effektivt og positivt at gøre, kan du i det mindste bære rygsækken endnu en kilometer. Det vil helt sikkert udfordre den uretfærdige og ugudelige fremmede.”

159:5.16 (1770.8) Jøderne havde hørt om en Gud, der ville tilgive angrende syndere og forsøge at glemme deres ugerninger, men ikke før Jesus kom, hørte mennesker om en Gud, der gik på jagt efter fortabte får, som tog initiativ til at lede efter syndere, og som glædede sig, når han fandt dem villige til at vende tilbage til Faderens hus. Denne positive tone i Jesu religion gjaldt også hans bønner. Og han forvandlede den negative gyldne regel til en positiv formaning om menneskelig retfærdighed.

159:5.17 (1771.1) I al sin undervisning undgik Jesus altid distraherende detaljer. Han undgik et blomstrende sprog og undgik det rene poetiske billedsprog med ordspil. Han lagde altid store betydninger i små udtryk. For at illustrere det vendte Jesus op og ned på den

gængse betydning af mange udtryk, såsom salt, surdej, fiskeri og små børn. Han brugte meget effektivt antitesen og sammenlignede det mindste med det uendelige og så videre. Hans billeder var slående, såsom “Den blinde leder den blinde.” Men den største styrke i hans illustrative undervisning var dens naturlighed. Jesus bragte religionsfilosofien fra himlen ned på jorden. Han skildrede sjælens elementære behov med en ny indsigt og en ny uddeling af kærlighed.

6. Tilbage til Magadan

159:6.1 (1771.2) Den fire uger lange mission i Dekapolis var en moderat succes. Hundredvis af sjæle blev modtaget i riget, og apostlene og evangelisterne fik en værdifuld erfaring i at udføre deres arbejde uden inspiration fra Jesu umiddelbare personlige nærvær.

159:6.2 (1771.3) Fredag den 16. september samledes hele korpset af arbejdere efter forudgående aftale i Magadan Park. På sabbatsdagen blev der afholdt et råd med mere end hundrede troende, hvor de fremtidige planer for udvidelse af rigets arbejde blev grundigt overvejet. Davids budbringere var til stede og aflagde rapport om de troendes velfærd i hele Judæa, Samaria, Galilæa og de tilstødende distrikter.

159:6.3 (1771.4) Få af Jesu tilhængere på dette tidspunkt forstod fuldt ud den store værdi af budbringerkorpsets tjenester. Ikke alene holdt budbringerne de troende i hele Palæstina i kontakt med hinanden og med Jesus og apostlene, men i disse mørke dage fungerede de også

som indsamlere af midler, ikke kun til Jesu og hans medarbejders underhold, men også til de tolv apostles og de tolv evangelisters familier.

159:6.4 (1771.5) Omkring dette tidspunkt flyttede Abner sin operationsbase fra Hebron til Betlehem, og sidstnævnte sted var også hovedkvarter i Judæa for Davids budbringere. David opretholdt en natlig budbringertjeneste mellem Jerusalem og Betsaida. Disse løbere forlod Jerusalem hver aften, lagde vejen forbi Sykar og Skythopolis og ankom til Betsaida ved morgenmadstid næste morgen.

159:6.5 (1771.6) Jesus og hans medarbejdere forberedte sig nu på at tage en uges hvile, før de gjorde sig klar til at starte på den sidste epoke af deres arbejde for riget. Det var deres sidste hvile, for missionen i Perea udviklede sig til en kampagne med forkyndelse og undervisning, som strakte sig helt frem til deres ankomst til Jerusalem og til udførelsen af de afsluttende episoder i Jesu jordiske karriere.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 159](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 161](#) >>

Kapitel 160

Rodan Fra Alexandria

160:0.1 (1772.1) SØNDAG morgen den 18. september meddelte Andreas, at der ikke ville blive planlagt noget arbejde i den kommende uge. Alle apostlene, undtagen Nathaniel og Thomas, tog hjem for at besøge deres familier eller for at være sammen med venner. I denne uge nød Jesus en periode med næsten fuldstændig hvile, men Nathaniel og Thomas havde meget travlt med deres diskussioner med en vis græsk filosof fra Alexandria ved navn Rodan. Denne græker var for nylig blevet en discipel af Jesus gennem undervisning af en af Abners medarbejdere, som havde haft en mission i Alexandria. Rodan var nu oprigtigt optaget af at harmonisere sin livsfilosofi med Jesu nye religiøse lære, og han var kommet til Magadan i håb om, at Mesteren ville tale med ham om disse problemer. Han ønskede også at sikre sig en førstehånds og autoritativ version af evangeliet fra enten Jesus eller en af hans apostle. Selvom Mesteren nægtede at indgå i en sådan konference med Rodan, modtog han ham venligt og gav straks ordre til, at

Nathaniel og Thomas skulle lytte til alt, hvad han havde at sige, og til gengæld fortælle ham om evangeliet.

1. Rodans græske filosofi

160:1.1 (1772.2) Tidligt mandag morgen begyndte Rodan en serie på ti taler til Nathaniel, Thomas og en gruppe på omkring to dusin troende, som tilfældigvis befandt sig i Magadan. Disse taler, kondenseret, kombineret og omformuleret i moderne fraseologi, præsenterer følgende tanker til overvejelse:

160:1.2 (1772.3) Menneskelivet består af tre store drivkræfter—trang, begær og tillokkelse. En stærk karakter, en dominerende personlighed, opnås kun ved at omdanne den naturlige livstrang til social livskunst, ved at omdanne nuværende begær til de højere længsler, som er i stand til at blive varigt opfyldt, mens tilværelsens banale tillokkelser må overføres fra ens konventionelle og etablerede ideer til de højere riger af uudforskede ideer og uopdagede idealer.

160:1.3 (1772.4) Jo mere kompleks civilisationen bliver, jo vanskeligere bliver kunsten at leve. Jo hurtigere ændringerne i de sociale vaner går, jo mere kompliceret bliver opgaven med at udvikle karakteren. Hver tiende generation må menneskeheden lære kunsten at leve på ny, hvis fremskridtet skal fortsætte. Og hvis mennesket bliver så genialt, at det hurtigere føjer til samfundets kompleksitet, vil det være nødvendigt at genlære kunsten at leve på kortere tid, måske

hver eneste generation. Hvis udviklingen af livskunsten ikke kan holde trit med eksistensens teknik, vil menneskeheden hurtigt vende tilbage til den simple trang til at leve—at opnå tilfredsstillelse af de nuværende ønsker. Således vil menneskeheden forblive umoden; samfundet vil ikke vokse op til fuld modenhed.

160:1.4 (1773.1) Social modenhed svarer til den grad, i hvilken mennesket er villig til at opgive tilfredsstillelsen af blot forbigående og aktuelle ønsker til fordel for underholdningen af de højere længsler, hvis opnåelse giver de mere rigelige tilfredsstillelser ved progressiv fremgang mod permanente mål. Men det sande tegn på social modenhed er et folks villighed til at opgive retten til at leve fredeligt og tilfreds under de lethedsfremmende standarder, som de etablerede overbevisninger og konventionelle ideer lokker med, til fordel for den foruroligende og energikrævende lokken med at forfølge de uudforskede muligheder for at nå uopdagede mål af idealistiske åndelige realiteter.

160:1.5 (1773.2) Dyr reagerer ædelt på livstrangen, men kun mennesket kan opnå kunsten at leve, selv om størstedelen af menneskeheden kun oplever den dyriske trang til at leve. Dyr kender kun denne blinde og instinktive trang; mennesket er i stand til at overskride denne trang til naturlig funktion. Mennesket kan vælge at leve på den intelligente kunsts høje plan, endda på den himmelske glædes og åndelige ekstases plan. Dyr undersøger ikke formålet med livet; derfor bekymrer de sig aldrig, og de begår heller ikke selvmord. Selvmord blandt mennesker vidner om, at sådanne væsener er kommet ud af det rent dyriske eksistensstadie, og at disse

menneskers udforskende bestræbelser ikke har kunnet nå de kunstneriske niveauer af dødelig erfaring. Dyr kender ikke meningen med livet; mennesket besidder ikke kun evnen til at genkende værdier og forstå betydninger, men det er også bevidst om betydningen af betydninger—det er selvbevidst om indsigt.

160:1.6 (1773.3) Når mennesker vover at opgive et liv med naturlig trang til fordel for et liv med eventyrlig kunst og usikker logik, må de forvente at lide under de deraf følgende farer for følelsesmæssige tab—konflikter, ulykke og usikkerhed—i det mindste indtil de opnår en vis grad af intellektuel og følelsesmæssig modenhed. Modløshed, bekymring og sløvhed er positive beviser på moralsk umodenhed. Det menneskelige samfund står over for to problemer: at opnå modenhed hos den enkelte og at opnå modenhed hos racen. Det modne menneske begynder snart at se på alle andre dødelige med følelser af ømhed og med følelser af tolerance. Modne mænd ser på umodne mennesker med den kærlighed og omtanke, som forældre viser deres børn.

160:1.7 (1773.4) Et vellykket liv er hverken mere eller mindre end kunsten at mestre pålidelige teknikker til at løse almindelige problemer. Det første skridt i løsningen af ethvert problem er at lokalisere vanskeligheden, at isolere problemet og ærligt at erkende dets natur og alvor. Den store fejl er, at når livets problemer vækker vores dybe frygt, nægter vi at anerkende dem. På samme måde, når erkendelsen af vores vanskeligheder indebærer en reduktion af vores længe nærede indbildskhed, indrømmelse af misundelse eller opgivelse af dybtliggende fordomme, foretrækker den

gennemsnitlige person at klynge sig til de gamle illusioner om sikkerhed og til de længe nærede falske følelser af sikkerhed. Kun en modig person er villig til ærligt at indrømme og frygtløst at se i øjnene, hvad et oprigtigt og logisk sind opdager.

160:1.8 (1773.5) En klog og effektiv løsning af ethvert problem kræver, at sindet er frit for forudindtagethed, lidenskab og alle andre rent personlige fordomme, som kan forstyrre den uegennyttige undersøgelse af de faktiske faktorer, der udgør det problem, der skal løses. Løsningen af livsproblemer kræver mod og oprigtighed. Kun ærlige og modige mennesker er i stand til at følge modigt gennem livets forvirrende og uoverskuelige labyrint til der, hvor logikken i et frygtløst sind kan føre hen. Og denne frigørelse af sindet og sjælen kan aldrig ske uden drivkraften fra en intelligent entusiasme, der grænser til religiøs nidkærhed. Det kræver, at et stort ideal lokker mennesket til at forfølge et mål, som er fyldt med vanskelige materielle problemer og mangfoldige intellektuelle farer.

160:1.9 (1774.1) Selv om du er effektivt bevæbnet til at møde livets vanskelige situationer, kan du næppe forvente succes, medmindre du er udstyret med den visdom i sindet og charme i personligheden, som gør dig i stand til at vinde dine medmenneskers helhjertede støtte og samarbejde. Man kan ikke håbe på stor succes i hverken verdsligt eller religiøst arbejde, hvis man ikke kan lære at overtale sine medmennesker, at vinde over mennesker. Du skal simpelthen have takt og tolerance.

160:1.10 (1774.2) Men den største af alle metoder til problemløsning har jeg lært af Jesus, jeres Mester. Jeg henviser til det, som han så

konsekvent praktiserer, og som han så trofast har lært jer, isolationen af tilbedende meditation. I denne vane, hvor Jesus så ofte gik for sig selv for at tale med Faderen i himlen, findes teknikken, ikke kun til at samle styrke og visdom til de almindelige konflikter i livet, men også til at tilegne sig energien til løsningen af de højere problemer af moralsk og åndelig karakter. Men selv korrekte metoder til at løse problemer vil ikke kompensere for iboende defekter i personligheden eller sone for fraværet af sult og tørst efter sand retfærdighed.

160:1.11 (1774.3) Jeg er dybt imponeret over Jesu skik med at gå for sig selv for at engagere sig i disse perioder med ensom undersøgelse af livets problemer; at søge efter nye lagre af visdom og energi til at opfylde de mangfoldige krav om social tjeneste; at fremskynde og uddybe det højeste formål med at leve ved faktisk at underkaste den samlede personlighed bevidstheden om kontakt med guddommelighed; at gribe efter nye og bedre metoder til at tilpasse sig de stadigt skiftende situationer i den levende eksistens; at foretage de vitale rekonstruktioner og justeringer af ens personlige holdninger, som er så afgørende for en forbedret indsigt i alt, hvad der er værd at gøre og virkeligt; og at gøre alt dette med et øje rettet mod Guds ære—at indånde i oprigtighed din Mesters yndlingsbøn: “Ikke min vilje, men din, ske.”

160:1.12 (1774.4) Denne tilbedende praksis fra jeres Mester giver den afslapning, der fornyer sindet; den illumination, der inspirerer sjælen; det mod, der gør en i stand til modigt at møde sine problemer; den selvforståelse, der udvisker invaliderende frygt; og

den bevidsthed om forening med guddommelighed, der udstyrer mennesket med den sikkerhed, der gør det i stand til at turde være gudelignende. Afslapning i form af tilbedelse eller åndeligt fællesskab, som det praktiseres af Mesteren, lindrer spændinger, fjerner konflikter og forøger i høj grad personlighedens samlede ressourcer. Og al denne filosofi, plus evangeliet om riget, udgør den nye religion, som jeg forstår den.

160:1.13 (1774.5) Fordomme gør sjælen blind for sandheden, og fordomme kan kun fjernes ved sjælens oprigtige hengivenhed til en sag, der er altomfattende og omfatter alle ens medmennesker. Fordomme er uadskilleligt forbundet med egoisme. Fordomme kan kun elimineres ved at opgive selvsøgningen og i stedet søge tilfredsstillelsen ved at tjene en sag, der ikke kun er større end en selv, men som endda er større end hele menneskeheden—søgen efter Gud, opnåelse af guddommelighed. Beviset på personlighedens modenhed består i forvandlingen af det menneskelige begær, så det konstant søger at realisere de værdier, der er højest og mest guddommeligt virkelige.

160:1.14 (1774.6) I en verden i konstant forandring, midt i en social orden under udvikling, er det umuligt at opretholde faste og etablerede skæbnemål. Stabilitet i personligheden kan kun opleves af dem, der har opdaget og omfavnet den levende Gud som det evige mål for uendelig opnåelse. Og for at overføre sit mål fra tid til evighed, fra jorden til Paradis, fra det menneskelige til det guddommelige, kræver det derfor, at mennesket bliver regenereret, omvendt, født på ny; at det bliver den guddommelige ånds genskabte barn; at det får adgang til broderskabet i himmeriget. Alle filosofier og religioner, der ikke

lever op til disse idealer, er umodne. Den filosofi, jeg underviser i, sammen med det evangelium, du prædiker, repræsenterer den nye, modne religion, idealet for alle fremtidige generationer. Og det er sandt, fordi vores ideal er endeligt, ufejlbarligt, evigt, universelt, absolut og uendeligt.

160:1.15 (1775.1) Min filosofi gav mig en trang til at søge efter realiteterne i sand opnåelse, målet for modenhed. Men min trang var impotent; min søgen manglede drivkraft; min søgen led under fraværet af vished om retning. Og disse mangler er i rigt mål blevet afhjulpet af dette nye evangelium fra Jesus med dets forbedring af indsigter, højnelse af idealer og afklaring af mål. Uden tvivl og betænkeligheder kan jeg nu helhjertet gå ind i det evige eventyr.

2. Kunsten at leve

160:2.1 (1775.2) Der er kun to måder, hvorpå dødelige kan leve sammen: den materielle eller dyriske måde og den åndelige eller menneskelige måde. Ved hjælp af signaler og lyde er dyr i stand til at kommunikere med hinanden på en begrænset måde. Men sådanne former for kommunikation formidler ikke betydninger, værdier eller ideer. Den eneste forskel mellem mennesket og dyret er, at mennesket kan kommunikere med sine medmennesker ved hjælp af *symboler*, som helt sikkert betegner og identificerer betydninger, værdier, ideer og endda idealer.

160:2.2 (1775.3) Da dyr ikke kan kommunikere ideer til hinanden, kan de ikke udvikle personlighed. Mennesket udvikler personlighed, fordi det på den måde kan kommunikere med sine medmennesker om både ideer og idealer.

160:2.3 (1775.4) Det er denne evne til at kommunikere og dele betydninger, der udgør den menneskelige kultur og gør det muligt for mennesket, gennem sociale sammenslutninger, at opbygge civilisationer. Viden og visdom bliver kumulativ på grund af menneskets evne til at kommunikere disse besiddelser til efterfølgende generationer. Og derved opstår racens kulturelle aktiviteter: kunst, videnskab, religion og filosofi.

160:2.4 (1775.5) Symbolsk kommunikation mellem mennesker forudbestemmer eksistensen af sociale grupper. Den mest effektive af alle sociale grupper er familien, mere specifikt de to *forældre*. Personlig hengivenhed er det åndelige bånd, der holder sammen på disse materielle sammenslutninger. Et sådant effektivt forhold er også muligt mellem to personer af samme køn, som det så rigeligt illustreres i ægte venskabers hengivenhed.

160:2.5 (1775.6) Disse sammenslutninger af venskab og gensidig hengivenhed er socialiserende og forædlende, fordi de tilskynder til og letter følgende væsentlige faktorer på de højere niveauer af livskunst:

160:2.6 (1775.7) 1. *Gensidig selvudfoldelse og selvforståelse*. Mange ædle menneskelige impulser dør, fordi der ikke er nogen til at høre deres udtryk. Det er i sandhed ikke godt for mennesket at være alene. En

vis grad af anerkendelse og en vis mængde påskønnelse er afgørende for udviklingen af den menneskelige karakter. Uden den ægte kærlighed i et hjem kan intet barn opnå den fulde udvikling af en normal karakter. Karakter er noget mere end blot sind og moral. Af alle sociale relationer, der er beregnet til at udvikle karakteren, er den mest effektive og ideelle det kærlige og forstående venskab mellem mand og kvinde i den gensidige omfavnelse af et intelligent ægteskab. Ægteskabet, med dets mangfoldige relationer, er bedst designet til at fremkalde de dyrebare impulser og de højere motiver, som er uundværlige for udviklingen af en stærk karakter. Jeg tøver ikke med således at forherlige familielivet, for jeres Mester har klogt valgt forholdet mellem far og barn som selve hjørnesteinen i dette nye evangelium om riget. Og et sådant enestående fællesskab, mand og kvinde i kærlig omfavnelse af tidens højeste idealer, er en så værdifuld og tilfredsstillende oplevelse, at den er enhver pris værd, ethvert offer, der kræves for at opnå den.

160:2.7 (1776.1) 2. *Sjælernes forening—mobiliseringen af visdom.* Ethvert menneske tilegner sig før eller siden en bestemt opfattelse af denne verden og en bestemt vision af den næste. Nu er det muligt, gennem personlighedsforening, at forene disse syn på timelig eksistens og evige udsigter. Således forøger den enes sind sine åndelige værdier ved at få meget af den andens indsigt. På denne måde beriger mennesker sjælen ved at samle deres respektive åndelige besiddelser. På samme måde bliver mennesket i stand til at undgå den allestedsnærværende tendens til at blive offer for et forvrænget

syn, et fordomsfuldt synspunkt og en indskrænket dømmekraft. Frygt, misundelse og indbildskhed kan kun forhindres ved intim kontakt med andre sind. Jeg henleder jeres opmærksomhed på det faktum, at Mesteren aldrig sender jer ud alene for at arbejde for rigets udvidelse; han sender jer altid ud to og to. Og da visdom er superviden, følger det, at i visdommens forening deler den sociale gruppe, lille eller stor, al viden med hinanden.

160:2.8 (1776.2) 3. *Begejstringen for livet.* Isolation har en tilbøjelighed til at udbrænde sjælens energiladning. Samkvem med ens medmennesker er nødvendig for at forny livsappetitten og uundværlig for at beholde det mod som skal til for at begive sig ud i de kampe som følger i kølvandet af at skulle stige op mod menneskelivets højere niveauer. Venskab bringer glæde til et højere niveau og kaster glans over livets sejre. Kærlige og intime menneskelige forbindelser har en tendens til at fjerne sorgen fra lidelsen og meget af bitterheden fra de smertelige erfaringer. Nærværet af en ven beriger al skønhed og ophøjer al godhed. Ved hjælp af intelligente symboler er mennesket i stand til at skærpe og udvide sine venners evner til at sætte pris på ting. En af kronjuvelerne i venskabet mellem mennesker er denne kraft og mulighed til gensidig at stimulere fantasien. Der ligger en stor åndelig kraft i bevidstheden om helhjertet at vie sig til en fælles sag, til gensidig loyalitet til en kosmisk Guddom.

160:2.9 (1776.3) 4. *Det forbedrede forsvar mod alt ondt.* Personligt samvær og gensidig hengivenhed er en effektiv forsikring mod det onde. Vanskeligheder, sorg, skuffelse og nederlag er mere smertefulde og nedslående, når de bæres alene. Samvær forvandler ikke ondskab til retfærdighed, men det hjælper med at mindske brodden betydeligt. Din Mester sagde: “Lykkelige er de, der sørger”—hvis der er en ven, der kan trøste. Der er en positiv styrke i at vide, at man lever for andres velfærd, og at disse andre ligeledes lever for ens velfærd og fremgang. Mennesket sygner hen i isolation. Mennesker bliver uvægerligt modløse, når de kun ser på tidens flygtige transaktioner. Nutiden, når den er adskilt fra fortiden og fremtiden, bliver irriterende trivielt. Kun et glimt af evighedens cirkel kan inspirere mennesket til at gøre sit bedste og kan udfordre det bedste i det til at gøre sit yderste. Og når mennesket på den måde yder sit bedste, lever det mest uselvvisk til gavn for andre, sine medrejsende i tid og evighed.

160:2.10 (1777.1) Jeg gentager, at en sådan inspirerende og forædlende forening finder sine ideelle muligheder i det menneskelige ægteskabsforhold. Det er sandt, at man opnår meget gennem ægteskabet, men mange, mange ægteskaber mislykkes fuldstændigt med at producere disse moralske og åndelige frugter. Alt for ofte bliver ægteskabet indgået af dem, der søger andre værdier, som er lavere end disse overlegne egenskaber ved menneskelig modenhed. Det ideelle ægteskab skal være baseret på noget mere stabilt end følelsernes svingninger og den blotte seksuelle tiltrækning; det skal være baseret på ægte og gensidig personlig hengivenhed. Og hvis

man således kan opbygge sådanne troværdige og effektive små enheder af menneskelig forening, vil verden, når de er samlet, skue en stor og forherliget social struktur, civilisationen af dødelig modenhed. En sådan race vil måske begynde at realisere noget af jeres Mesters ideal om “fred på jorden og god vilje blandt mennesker”. Selvom et sådant samfund ikke vil være perfekt eller helt fri for ondskab, vil det i det mindste nærme sig en stabilisering af modenhed.

3. Modenhedens tillokkelser

160:3.1 (1777.2) Indsatsen for at opnå modenhed kræver arbejde, og arbejde kræver energi. Hvorfra kommer kraften til at udføre alt dette? De fysiske ting kan tages for givet, men Mesteren har sagt: “Mennesket kan ikke leve af brød alene.” Hvis vi er i besiddelse af en normal krop og et rimeligt godt helbred, må vi nu lede efter de fristelser, der vil virke som en stimulans til at kalde menneskets slumrende åndelige kræfter frem. Jesus har lært os, at Gud bor i mennesket; hvordan kan vi så få mennesket til at frigøre disse sjælsbundne kræfter af guddommelighed og uendelighed? Hvordan skal vi få mennesker til at kunne slippe Gud, så han kan springe frem til forfriskning af vores egne sjæle, mens han er på vej udad, og derefter tjene det formål at oplyse, opløfte og velsigne utallige andre sjæle? Hvordan kan jeg bedst vække disse latente kræfter for det gode, som ligger i dvale i jeres sjæle? En ting er jeg sikker på:

Følelsesmæssig spænding er ikke den ideelle åndelige stimulus. Spænding øger ikke energien; den udmatter snarere kræfterne i både sind og krop. Hvorfra kommer så energien til at gøre disse store ting? Se på din Mester. Selv nu er han ude i bjergene for at indtage kraft, mens vi er her for at uddele energi. Hemmeligheden bag hele dette problem er pakket ind i åndeligt fællesskab, i tilbedelse. Fra et menneskeligt synspunkt er det et spørgsmål om kombineret meditation og afslapning. Meditation skaber sindets kontakt med ånden; afslapning bestemmer evnen til åndelig modtagelighed. Og denne udveksling af styrke for svaghed, mod for frygt, Guds vilje for selvets sind, udgør tilbedelse. Det er i hvert fald sådan, filosofen ser på det.

160:3.2 (1777.3) Når disse erfaringer gentages ofte, krystalliserer de sig til vaner, styrkegivende og tilbedende vaner, og sådanne vaner formulerer sig til sidst til en åndelig karakter, og en sådan karakter anerkendes til sidst af ens medmennesker som en *moden personlighed*. Disse vaner er vanskelige og tidskrævende i starten, men når de bliver til vaner, er de på én gang afslappende og tidsbesparende. Jo mere komplekst samfundet bliver, og jo mere civilisationen lokker, jo mere presserende bliver nødvendigheden af, at individer, der kender Gud, danner sådanne beskyttende vaner, der er designet til at bevare og øge deres åndelige energier.

160:3.3 (1778.1) Et andet krav for at opnå modenhed er, at sociale grupper samarbejder om at tilpasse sig et stadigt skiftende miljø. Det umodne individ vækker modstand hos sine medmennesker; det

modne menneske vinder sine medmenneskers hjertelige samarbejde og mangedobler derved frugterne af sin livsindsats.

160:3.4 (1778.2) Min filosofi siger mig, at der er tidspunkter, hvor jeg om nødvendigt må kæmpe for at forsvare min opfattelse af retfærdighed, men jeg tvivler ikke på, at Mesteren, med en mere moden personlighed, let og elegant ville vinde en lige så stor sejr med sin overlegne og vindende teknik med takt og tolerance. Alt for ofte, når vi kæmper for retten, viser det sig, at både sejrherren og den besejrede har lidt nederlag. Så sent som i går hørte jeg Mesteren sige, at “den kloge mand, der søger ind gennem den låste dør, ikke ville ødelægge døren, men snarere søge efter nøglen, hvormed den kan låses op.” Alt for ofte kaster vi os ud i en kamp blot for at overbevise os selv om, at vi ikke er bange.

160:3.5 (1778.3) Dette nye evangelium om riget yder en stor tjeneste til kunsten at leve, idet det giver et nyt og rigere incitament til at leve højere. Det præsenterer et nyt og ophøjet mål for skæbnen, et højeste formål med livet. Og disse nye begreber om det evige og guddommelige mål for tilværelsen er i sig selv transcendent stimuli, der fremkalder reaktionen fra det allerbedste, der bor i menneskets højere natur. På enhver bjergtop for intellektuelle tanker kan man finde afslapning for sindet, styrke for sjælen og fællesskab for ånden. Fra sådanne høje udsigtspunkter er mennesket i stand til at overskride de materielle irritationer på de lavere niveauer af tænkning—bekymring, jalousi, misundelse, hævn og den umodne personligheds stolthed. Disse højt klatrende sjæle befrier sig selv fra en lang række af de tværgående konflikter i livets bagateller og bliver

dermed frie til at opnå bevidsthed om de højere strømme af åndsbegreber og himmelsk kommunikation. Men livsformålet skal nidkært beskyttes mod fristelsen til at søge let og forbigående opnåelse; ligeledes skal det fremmes på en sådan måde, at det bliver immunt over for fanatismens katastrofale trusler.

4. Modenhedens ligevægt

160:4.1 (1778.4) Selvom du kun har øje for at opnå evige realiteter, må du også sørge for det nødvendige i det timelige liv. Mens ånden er vores mål, er kødet et faktum. Af og til falder livsfornødenhederne i vores hænder ved et tilfælde, men generelt må vi arbejde intelligent for dem. De to største problemer i livet er: at tjene til livets timelige ophold og at opnå evig overlevelse. Og selv problemet med at tjene til livets ophold kræver religion for at få den ideelle løsning. Det er begge meget personlige problemer. Sand religion fungerer faktisk ikke uafhængigt af den enkelte.

160:4.2 (1778.5) De væsentlige faktorer for det verdslige liv, som jeg ser dem, er:

- 160:4.3 (1778.6) 1. Godt fysisk helbred.
- 160:4.4 (1778.7) 2. Klar og ren tænkning.
- 160:4.5 (1778.8) 3. Evner og færdigheder.
- 160:4.6 (1778.9) 4. Velstand—goderne i livet.
- 160:4.7 (1778.10) 5. Evnen til at modstå nederlag.

160:4.8 (1778.11) 6. Kultur—uddannelse og visdom.

160:4.9 (1779.1) Selv de fysiske problemer med kropslig sundhed og effektivitet løses bedst, når de anskues fra det religiøse synspunkt i vores Mesters lære: At menneskets krop og sind er bolig for gudernes gave, idet Guds ånd bliver menneskets ånd. Menneskets sind bliver således formidleren mellem materielle ting og åndelige realiteter.

160:4.10 (1779.2) Det kræver intelligens at sikre sig sin del af de ønskværdige ting i livet. Det er helt fejlagtigt at tro, at trofasthed i ens daglige arbejde vil sikre rigdommens belønninger. Bortset fra den lejlighedsvis og tilfældige erhvervelse af rigdom, flyder de materielle belønninger i det timelige liv i visse velorganiserede kanaler, og kun de, der har adgang til disse kanaler, kan forvente at blive godt belønnet for deres timelige indsats. Fattigdom må altid være loddet for alle mennesker, der søger rigdom i isolerede og individuelle kanaler. Klog planlægning bliver derfor den eneste ting, der er afgørende for verdslig velstand. Succes kræver ikke kun hengivenhed over for ens arbejde, men også at man fungerer som en del af en af de kanaler, der giver materiel rigdom. Hvis man er uklog, kan man skænke sin generation et hengivent liv uden materiel belønning; hvis man er en tilfældig modtager af strømmen af rigdom, kan man vælte sig i luksus, selv om man ikke har gjort noget værdifuldt for sine medmennesker.

160:4.11 (1779.3) Evner er det, man arver, mens færdigheder er det, man tilegner sig. Livet er ikke virkeligt for den, der ikke kan gøre en eller

anden ting godt, dygtigt. Dygtighed er en af de virkelige kilder til tilfredshed med livet. Dygtighed indebærer evnen til at se fremad, at se langt. Lad dig ikke narre af de fristende belønninger for uærlige præstationer; vær villig til at knokle for det senere afkast, der ligger i ærlige bestræbelser. Den kloge mand er i stand til at skelne mellem mål og midler; ellers kan overplanlægning for fremtiden nogle gange ødelægge sit eget høje formål. Som nydelsessøgende bør du altid sigte mod at være både producent og forbruger.

160:4.12 (1779.4) Træn din hukommelse til at holde de styrkegivende og værdifulde episoder i livet i hellig tillid, som du kan genkalde dig efter behag til din fornøjelse og opbyggelse. Således opbygger du for dig selv og i dig selv reservegallerier af skønhed, godhed og kunstnerisk storhed. Men de ædleste af alle minder er de skattede erindringer om de store øjeblikke i et fantastisk venskab. Og alle disse erindringskatte udstråler deres mest værdifulde og ophøjede indflydelse under den åndelige tilbedelses forløsende berøring.

160:4.13 (1779.5) Men livet vil blive en byrde for eksistensen, medmindre man lærer at fejle med ynde. Der er en kunst i nederlag, som ædle sjæle altid tilegner sig. Du skal vide, hvordan man taber med glæde; du skal være frygtløs over for skuffelse. Tøv aldrig med at indrømme fiasko. Gør ingen forsøg på at skjule fiasko under bedrageriske smil og strålende optimisme. Det lyder altid godt at hævde succes, men slutresultaterne er forfærdelige. En sådan teknik fører direkte til skabelsen af en verden af uvirkelighed og til det uundgåelige sammenbrud af ultimativ desillusionering.

160:4.14 (1779.6) Succes kan skabe mod og fremme selvtillid, men visdom kommer kun fra erfaringerne med at tilpasse sig resultaterne af ens fiaskoer. Mænd, der foretrækker optimistiske illusioner frem for virkeligheden, kan aldrig blive kloge. Kun dem, der ser kendsgerningerne i øjnene og tilpasser dem til idealerne, kan opnå visdom. Visdom omfatter både fakta og idealer og redder derfor sine tilhængere fra begge de ufrugtbare yderpunkter i filosofien—manden, hvis idealisme udelukker fakta, og materialisten, der er blottet for åndeligt udsyn. De frygtsomme sjæle, der kun kan holde livskampen oppe ved hjælp af vedvarende falske illusioner om succes, er dømt til at lide nederlag og opleve nederlag, når de til sidst vågner op fra deres egen fantasi drømmeverden.

160:4.15 (1780.1) Og det er i dette arbejde med at se fiaskoer i øjnene og tilpasse sig nederlag, at religionens vidtrækkende vision udøver sin højeste indflydelse. Fiasko er simpelthen en lærerig episode—et kulturelt eksperiment i tilegnelsen af visdom—i erfaringen hos det gudssøgende menneske, der har begivet sig ud på det evige eventyr med udforskningen af et univers. For sådanne mænd er nederlag blot et nyt redskab til at opnå højere niveauer af universets virkelighed.

160:4.16 (1780.2) Et gudssøgende menneskes karriere kan vise sig at være en stor succes i evighedsens lys, selv om hele det timelige livs foretagende kan se ud som en overvældende fiasko, forudsat at hver fiasko i livet har givet visdomskultur og åndelig præstation. Begå ikke den fejl at forveksle viden, kultur og visdom. De er beslægtede i livet, men de repræsenterer vidt forskellige åndelige værdier; visdom dominerer altid viden og forherliger altid kultur.

5. Idealets religion

160:5.1 (1780.3) Du har fortalt mig, at din Mester betragter ægte menneskelig religion som den enkeltes erfaring med åndelige realiteter. Jeg har betragtet religion som menneskets oplevelse af at reagere på noget, som det anser for at være værdigt til hele menneskehedens hyldest og hengivenhed. I denne forstand symboliserer religion vores højeste hengivenhed over for det, der repræsenterer vores højeste opfattelse af virkelighedens idealer og vores sinds længste rækkevidde mod evige muligheder for åndelig opnåelse.

160:5.2 (1780.4) Når mennesker reagerer på religion i stamme-, national- eller racemæssig forstand, er det, fordi de betragter dem, der ikke tilhører deres gruppe, som ikke værende helt menneskelige. Vi betragter altid genstanden for vores religiøse loyalitet som værende værdig til alle menneskers ærbødighed. Religion kan aldrig blot være et spørgsmål om intellektuel tro eller filosofisk ræsonnement; religion er altid og for evigt en måde at reagere på livets situationer på; det er en form for adfærd. Religion omfatter at tænke, føle og handle ærbødigt over for en virkelighed, som vi anser for værdig til universel tilbedelse.

160:5.3 (1780.5) Hvis noget er blevet en religion i din erfaring, er det indlysende, at du allerede er blevet en aktiv forkynner af denne religion, da du anser din religions højeste koncept for at være værdig til tilbedelse af hele menneskeheden, alle universets intelligenser.

Hvis du ikke er en positiv og missionerende forkkynder af din religion, er du selvbedraget, fordi det, du kalder en religion, kun er en traditionel tro eller et rent intellektuelt filosofisk system. Hvis din religion er en åndelig oplevelse, må dit objekt for tilbedelse være den universelle åndelige virkelighed og idealet for alle dine spiritualiserede begreber. Alle religioner, der er baseret på frygt, følelser, tradition og filosofi, kalder jeg intellektuelle religioner, mens de, der er baseret på sand åndelig erfaring, kalder jeg sande religioner. Genstanden for religiøs hengivenhed kan være materiel eller åndelig, sand eller falsk, virkelig eller uvirkelig, menneskelig eller guddommelig. Religioner kan derfor være enten gode eller onde.

160:5.4 (1780.6) Moral og religion er ikke nødvendigvis det samme. Et moralsystem kan blive til en religion, hvis det bliver genstand for tilbedelse. En religion, der mister sin universelle appel til loyalitet og højeste hengivenhed, kan udvikle sig til et filosofisk system eller et moralkodeks. Den ting, det væsen, den tilstand eller eksistensform eller mulighed for opnåelse, som udgør det højeste ideal for religiøs loyalitet, og som er modtageren af den religiøse hengivenhed hos dem, der tilbeder, er Gud. Uanset hvilket navn man bruger om dette ideal af åndelig virkelighed, er det Gud.

160:5.5 (1781.1) De sociale karakteristika ved en sand religion består i, at den altid søger at omvende den enkelte og at transformere verden. Religion indebærer eksistensen af uopdagede idealer, som langt overskrider de kendte standarder for etik og moral, der er nedfældet i selv de højeste sociale sædvaner i civilisationens mest modne

institutioner. Religion rækker ud efter uopdagede idealer, uudforskede virkeligheder, overmenneskelige værdier, guddommelig visdom og sand åndsopnåelse. Ægte religion gør alt dette; alle andre overbevisninger er ikke navnet værdige. Man kan ikke have en ægte åndelig religion uden det højeste og overjordiske ideal om en evig Gud. En religion uden denne Gud er en menneskelig opfindelse, en menneskelig institution af livløse intellektuelle overbevisninger og meningsløse følelsesmæssige ceremonier. En religion kan gøre krav på et stort ideal som genstand for sin hengivenhed. Men sådanne uvirkelige idealer er ikke opnåelige; et sådant koncept er illusorisk. De eneste idealer, som mennesket kan opnå, er de guddommelige realiteter af de uendelige værdier, der findes i den evige Guds åndelige kendsgerning.

160:5.6 (1781.2) Ordet Gud, *ideen* om Gud i modsætning til *idealet* om Gud, kan blive en del af enhver religion, uanset hvor barnlig eller falsk den religion tilfældigvis måtte være. Og denne idé om Gud kan blive til hvad som helst, som de, der har den, vælger at gøre den til. De lavere religioner former deres ideer om Gud, så de passer til det menneskelige hjertes naturlige tilstand; de højere religioner kræver, at det menneskelige hjerte skal ændres, så det opfylder kravene i den sande religions idealer.

160:5.7 (1781.3) Jesu religion transcenderer alle vores tidligere opfattelser af tilbedelse, idet han ikke blot portrætterer sin Fader som idealet for uendelig virkelighed, men positivt erklærer, at denne guddommelige kilde til værdier og universets evige centrum virkelig

og personligt kan nås af enhver dødelig skabning, der vælger at træde ind i himmeriget på jorden og derved anerkender accepten af slægtskab med Gud og broderskab med mennesker. Det, mener jeg, er det højeste religionsbegreb, verden nogensinde har kendt, og jeg erklærer, at der aldrig kan komme et højere, eftersom dette evangelium omfatter realiteternes uendelighed, værdiernes guddommelighed og evigheden af universelle opnåelser. Et sådant koncept udgør opnåelsen af oplevelsen af idealismen om det højeste og det ultimative.

160:5.8 (1781.4) Jeg er ikke kun fascineret af de fuldendte idealer i jeres Mesters religion, men jeg er stærkt bevæget til at bekende min tro på hans meddelelse om, at disse idealer om åndelige realiteter er opnåelige; at du og jeg kan gå ind i dette lange og evige eventyr med hans forsikring om visheden om vores endelige ankomst til Paradisets portaler. Mine brødre, jeg er en troende, jeg er gået ombord, jeg er på vej sammen med jer i dette evige eventyr. Mesteren siger, at han kom fra Faderen, og at han vil vise os vejen. Jeg er helt overbevist om, at han taler sandt. Jeg er endelig overbevist om, at der ikke findes nogen opnåelige idealer for virkelighed eller værdier for perfektion uden den evige og universelle Fader.

160:5.9 (1781.5) Jeg kommer derfor for at tilbede, ikke blot eksistensernes Gud, men Gud for muligheden af alle fremtidige eksistenser. Derfor må din hengivenhed over for et højeste ideal, hvis dette ideal er virkeligt, være hengivenhed over for denne Gud for fortidens, nutidens og fremtidens universer af ting og væsener. Og

der er ingen anden Gud, for der kan umuligt være nogen anden Gud. Alle andre guder er fantasifostre, illusioner i det dødelige sind, forvrængninger af falsk logik og selvbedrageriske afguder for dem, der skaber dem. Ja, man kan have en religion uden denne Gud, men det betyder ikke noget. Og hvis man forsøger at erstatte virkeligheden i dette ideal om den levende Gud med ordet Gud, har man kun bedraget sig selv ved at sætte en idé i stedet for et ideal, en guddommelig virkelighed. Sådanne overbevisninger er blot religioner af ønsketænkning.

160:5.10 (1782.1) I Jesu lære ser jeg religion, når den er bedst. Dette evangelium gør os i stand til at søge efter den sande Gud og finde ham. Men er vi villige til at betale prisen for denne indgang til himmeriget? Er vi villige til at blive født på ny? Til at blive genskabt? Er vi villige til at underkaste os denne frygtelige og prøvende proces med selvdestruktion og sjælsrekonstruktion? Har Mesteren ikke sagt: "Den, der vil redde sit liv, må miste det. Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred, men snarere en sjælskamp"? Det er sandt, at når vi har betalt prisen for indvielse til Faderens vilje, oplever vi stor fred, forudsat at vi fortsætter med at vandre på disse åndelige stier for indviet liv.

160:5.11 (1782.2) Nu forlader vi i sandhed den kendte tilværelses tillokkende orden, mens vi uforbeholdent dedikerer vores søgen til den ukendte og uudforskede tilværelses lokkende orden af et fremtidigt liv i eventyr i åndeverdenerne af den guddommelige virkeligheds højere idealisme. Og vi søger efter de symboler af mening, hvormed vi kan formidle disse begreber om virkeligheden i

idealismen i Jesu religion til vores medmennesker, og vi vil ikke holde op med at bede for den dag, hvor hele menneskeheden skal blive begejstret af den fælles vision af denne højeste sandhed. Lige nu er vores fokaliserede opfattelse af Faderen, som den findes i vores hjerter, at Gud er ånd; som den formidles til vores medmennesker, at Gud er kærlighed.

160:5.12 (1782.3) Jesu religion kræver levende og åndelig erfaring. Andre religioner kan bestå af traditionelle overbevisninger, emotionelle følelser, filosofisk bevidsthed og alt det der, men Mesterens lære kræver, at man opnår faktiske niveauer af virkelig åndelig udvikling.

160:5.13 (1782.4) Bevidstheden om impulsen til at være som Gud er ikke sand religion. Følelserne af at ville tilbede Gud er ikke sand religion. Viden om overbevisningen om at forsage sig selv og tjene Gud er ikke sand religion. Visdommen i ræsonnementet om, at denne religion er den bedste af alle, er ikke religion som en personlig og åndelig oplevelse. Sand religion har reference til skæbne og realitet i opnåelse såvel som til realitet og idealisme i det, der helhjertet accepteres i tro. Og alt dette skal gøres personligt for os ved åbenbaringen af Sandhedens Ånd.

160:5.14 (1782.5) Og således sluttede afhandlingerne fra den græske filosof, en af de største af sin race, som var blevet en troende på Jesu evangelium.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 160](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 162](#) >>

Kapitel 161

Videre Samtaler Med Rodan

161:0.1 (1783.1) SØNDAG den 25. september år 29 e.Kr. samledes apostlene og evangelisterne i Magadan. Efter en lang konference den aften med sine medarbejdere overraskede Jesus alle ved at annoncere, at han og de tolv apostle tidligt næste dag ville tage til Jerusalem for at deltage i løvhyttefesten. Han gav ordre til, at evangelisterne skulle besøge de troende i Galilæa, og at kvindekorpset for en tid skulle vende tilbage til Betsaida.

161:0.2 (1783.2) Da tiden var inde til at rejse til Jerusalem, var Nathaniel og Thomas stadig midt i deres diskussioner med Rodan fra Alexandria, og de sikrede sig Mesterens tilladelse til at blive i Magadan i et par dage. Så mens Jesus og de ti var på vej til Jerusalem, var Nathaniel og Thomas engageret i en seriøs debat med Rodan. I ugen forinden, hvor Rodan havde udlagt sin filosofi, havde Thomas og Nathaniel skiftevis præsenteret evangeliet om riget for den græske filosof. Rodan opdagede, at han var blevet godt instrueret

i Jesu lære af en af Johannes Døberens tidligere apostle, som havde været hans lærer i Alexandria.

1. Guds personlighed

161:1.1 (1783.3) Der var én ting, som Rodan og de to apostle ikke var enige om, og det var Guds personlighed. Rodan accepterede uden videre alt, hvad der blev præsenteret for ham om Guds egenskaber, men han hævdede, at Faderen i himlen ikke er, ikke kan være, en person, sådan som mennesket opfatter personlighed. Mens apostlene havde svært ved at bevise, at Gud er en person, fandt Rodan det endnu sværere at bevise, at han ikke er en person.

161:1.2 (1783.4) Rodan hævdede, at personligheden består i den sameksisterende kendsgerning af fuld og gensidig kommunikation mellem ligeværdige væsener, væsener, der er i stand til sympatisk forståelse. Rodan sagde: "For at være en person må Gud have symboler for åndskommunikation, som ville gøre det muligt for ham at blive fuldt forstået af dem, der kommer i kontakt med ham. Men da Gud er uendelig og evig, skaberen af alle andre væsener, følger det, at hvad angår ligeværdige væsener, er Gud alene i universet. Der er ingen, der er ham lig; der er ingen, som han kan kommunikere med som en ligemand. Gud er måske nok kilden til al personlighed, men som sådan er han transcendent til personligheden, ligesom Skaberen er over og hinsides skabningen."

161:1.3 (1783.5) Denne strid bekymrede Thomas og Nathaniel meget, og de havde bedt Jesus om at komme dem til undsætning, men Mesteren nægtede at gå ind i deres diskussioner. Han sagde dog til Thomas: “Det betyder ikke så meget, hvilken *forestilling* du har om Faderen, så længe du er åndeligt bekendt med *idealet* af hans uendelige og evige natur.”

161:1.4 (1784.1) Thomas hævdede, at Gud kommunikerer med mennesket, og at Faderen derfor er en person, selv inden for Rodans definition. Det afviste grækeren med den begrundelse, at Gud ikke åbenbarer sig personligt; at han stadig er et mysterium. Så appellerede Nataniel til sin egen personlige erfaring med Gud, og det tillod Rodan, idet han bekræftede, at han for nylig havde haft lignende oplevelser, men disse oplevelser, hævdede han, beviste kun Guds *virkelighed*, ikke hans *personlighed*.

161:1.5 (1784.2) Mandag aften gav Thomas op. Men tirsdag aften havde Nataniel fået Rodan til at tro på Faderens personlighed, og han fik grækeren til at ændre mening ved hjælp af følgende ræsonnementer:

161:1.6 (1784.3) 1. Faderen i Paradiset nyder godt af ligeværdig kommunikation med mindst to andre væsener, som er fuldt ud lig ham selv og fuldstændig som ham selv—den Evige Søn og den Uendelige Ånd. I lyset af læren om Treenigheden var grækeren tvunget til at indrømme den Universelle Faders mulighed for personlighed. (Det var de senere overvejelser af disse diskussioner, der førte til den udvidede opfattelse af Treenigheden i de tolv

apostles sind. Naturligvis var det den generelle opfattelse, at Jesus var den evige Søn).

161:1.7 (1784.4) 2. Eftersom Jesus var lig med Faderen, og eftersom denne Søn havde opnået at manifestere sin personlighed over for sine jordiske børn, udgjorde et sådant fænomen et bevis på det faktum og en demonstration af muligheden for, at alle tre guddomme besad personlighed, og det afgjorde for altid spørgsmålet om Guds evne til at kommunikere med mennesket og muligheden for, at mennesket kunne kommunikere med Gud.

161:1.8 (1784.5) 3. At Jesus var i gensidig forening og perfekt kommunikation med mennesket; at Jesus var Guds Søn. At forholdet mellem Søn og Fader forudsætter lighed i kommunikationen og gensidighed i den sympatiske forståelse; at Jesus og Faderen var ét. At Jesus på én og samme tid opretholdt en forstående kommunikation med både Gud og mennesker, og at eftersom både Gud og mennesker forstod betydningen af symbolerne i Jesu kommunikation, besad både Gud og mennesker personlighedens egenskaber, for så vidt angår kravene til evnen til indbyrdes kommunikation. At Jesu personlighed demonstrerede Guds personlighed, mens den endegyldigt beviste Guds tilstedeværelse i mennesket. At to ting, der er relateret til den samme ting, er relateret til hinanden.

161:1.9 (1784.6) 4. At personlighed repræsenterer menneskets højeste begreb om menneskelig virkelighed og guddommelige værdier; at

Gud også repræsenterer menneskets højeste begreb om guddommelig virkelighed og uendelige værdier; at Gud derfor må være en guddommelig og uendelig personlighed, en personlighed i virkeligheden, selv om den uendeligt og evigt overskrider menneskets begreb og definition af personlighed, men ikke desto mindre altid og universelt en personlighed.

161:1.10 (1784.7) 5. At Gud må være en personlighed, eftersom han er skaberen af al personlighed og skæbnen for al personlighed. Rodan var blevet enormt påvirket af Jesu lære: “Derfor skal I være fuldkomne, ligesom jeres Fader i himlen er fuldkommen.”

161:1.11 (1784.8) Da Rodan hørte disse argumenter, sagde han: “Jeg er overbevist. Jeg vil bekende mig til Gud som en person, hvis du vil tillade mig at kvalificere min bekendelse af en sådan tro ved at tillægge betydningen af personlighed en gruppe udvidede værdier, såsom overmenneskelig, transcendent, suveræn, uendelig, evig, endelig og universel. Jeg er nu overbevist om, at selvom Gud må være uendeligt meget mere end en personlighed, så kan han ikke være mindre. Jeg er tilfreds med at afslutte diskussionen og acceptere Jesus som Faderens personlige åbenbaring og tilfredsstillelsen af alle utilfredsstillede faktorer i logik, fornuft og filosofi.”

2. Jesu guddommelige natur

161:2.1 (1785.1) Eftersom Nataniel og Thomas så fuldt ud havde godkendt Rodans syn på evangeliet om riget, var der kun ét punkt tilbage at overveje, nemlig læren om Jesu guddommelige natur, en lære, der først for nylig var blevet offentliggjort. Nataniel og Thomas præsenterede i fællesskab deres syn på Mesterens guddommelige natur, og den følgende fortælling er en forkortet, omarrangeret og omformuleret præsentation af deres lære:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus har indrømmet sin guddommelighed, og vi tror på ham. Der er sket mange bemærkelsesværdige ting i forbindelse med hans tjeneste, som vi kun kan forstå, hvis vi tror på, at han både er Guds Søn og Menneskesønnen.

161:2.3 (1785.3) 2. Hans liv sammen med os eksemplificerer idealet for menneskeligt venskab; kun et guddommeligt væsen kan være en sådan menneskelig ven. Han er den mest uselviske person, vi nogensinde har kendt. Han er selv syndernes ven; han vover at elske sine fjender. Han er meget loyal over for os. Selvom han ikke tøver med at irettesætte os, er det tydeligt for alle, at han virkelig elsker os. Jo bedre du kender ham, jo mere vil du elske ham. Du vil blive charmeret af hans urokkelige hengivenhed. Gennem alle disse år, hvor vi ikke har forstået hans mission, har han været en trofast ven. Selvom han ikke bruger smiger, behandler han os alle med samme venlighed; han er altid øm og medfølelse. Han har delt sit liv og alt andet med os. Vi er et lykkeligt fællesskab; vi deler alle ting i

fællesskab. Vi tror ikke, at et simpelt menneske kan leve et så uskyldigt liv under så vanskelige omstændigheder.

161:2.4 (1785.4) 3. Vi tror, at Jesus er guddommelig, fordi han aldrig gør noget forkert; han begår ingen fejl. Hans visdom er ekstraordinær, hans fromhed fantastisk. Han lever dag for dag i perfekt overensstemmelse med Faderens vilje. Han fortryder aldrig sine ugerninger, for han overtræder ingen af Faderens love. Han beder for os og med os, men han beder os aldrig om at bede for ham. Vi tror, at han er konsekvent syndfri. Vi tror ikke, at en, der kun er menneske, nogensinde har erklæret at leve et sådant liv. Han hævder at leve et perfekt liv, og det anerkender vi, at han gør. Vores fromhed udspringer af omvendelse, men hans fromhed udspringer af retfærdighed. Han bekender sig endda til at tilgive synder og helbrede sygdomme. Intet menneske ville med fornuft bekende sig til at tilgive synder; det er et guddommeligt privilegium. Og han har set ud til at være perfekt i sin retfærdighed lige siden vores første kontakt med ham. Vi vokser i nåde og i viden om sandheden, men vores Mester udviser modenhed i retfærdighed til at begynde med. Alle mennesker, gode som onde, genkender disse elementer af godhed i Jesus. Og alligevel er hans fromhed aldrig påtrængende eller prangende. Han er både ydmyg og frygtløs. Han synes at bifalde vores tro på hans guddommelighed. Enten er han, hvad han bekender sig til, eller også er han den største hykler og bedrager, verden nogensinde har kendt. Vi er overbeviste om, at han er præcis, hvad han påstår at være.

161:2.5 (1785.5) 4. Det unikke ved hans karakter og perfektionen af hans følelsesmæssige kontrol overbeviser os om, at han er en kombination af menneskelighed og guddommelighed. Han reagerer ufejlbarligt på synet af menneskelig nød; lidelse undlader aldrig at appellere til ham. Hans medfølelse bevæges både af fysisk lidelse, mentale kvaler og åndelig sorg. Han er hurtig til at genkende og generøs til at anerkende tilstedeværelsen af tro eller enhver anden nåde i sine medmennesker. Han er så retfærdig og fair og på samme tid så barmhjertig og hensynsfuld. Han sørger over folks åndelige stædighed og glæder sig, når de indvilliger i at se sandhedens lys.

161:2.6 (1786.1) 5. Han synes at kende menneskers tanker og forstå deres hjerters længsler. Og han er altid medfølelse over for vores bekymrede sjæle. Han synes at besidde alle vores menneskelige følelser, men de er storslået forherliget. Han elsker godhed og hader synd. Han besidder en overmenneskelig bevidsthed om Guddommens nærvær. Han beder som et menneske, men optræder som en Gud. Han synes at vide ting på forhånd; selv nu tør han tale om sin død som en mystisk henvisning til sin fremtidige herliggørelse. Selvom han er venlig, er han også modig og tapper. Han tøver aldrig med at gøre sin pligt.

161:2.7 (1786.2) 6. Vi er konstant imponerede over fænomenet med hans overmenneskelige viden. Der går næsten ikke en dag, uden at der sker noget, der afslører, at Mesteren ved, hvad der foregår uden for hans umiddelbare nærhed. Han synes også at kende til sine medarbejders tanker. Han har utvivlsomt forbindelse med

himmelske personligheder; han lever utvivlsomt på et åndeligt plan langt over os andre. Alt synes at være åbent for hans unikke forståelse. Han stiller os spørgsmål for at lokke os frem, ikke for at få information.

161:2.8 (1786.3) 7. For nylig tøvede Mesteren ikke med at hævde sin overmenneskelighed. Fra den dag, vi blev ordineret som apostle, og helt frem til for nylig, har han aldrig benægtet, at han kom fra Faderen i det høje. Han taler med en guddommelig lærers autoritet. Mesteren tøver ikke med at tilbagevise nutidens religiøse lære og forkynde det nye evangelium med positiv autoritet. Han er selvsikker, positiv og autoritativ. Selv Johannes Døberen erklærede, da han hørte Jesus tale, at han var Guds Søn. Han synes at være så tilstrækkelig i sig selv. Han beder ikke om støtte fra folkemængden; han er ligeglad med menneskers meninger. Han er modig og alligevel så fri for stolthed.

161:2.9 (1786.4) 8. Han taler konstant om Gud som en evigt tilstedeværende partner i alt, hvad han gør. Han går rundt og gør godt, for Gud synes at være i ham. Han kommer med de mest forbløffende påstande om sig selv og sin mission på jorden, påstande, som ville være absurde, hvis han ikke var guddommelig. Han erklærede engang: "Før Abraham var, er jeg." Han har definitivt påberåbt sig guddommelighed; han bekender sig til at være i partnerskab med Gud. Han udtømmer næsten sprogets muligheder i gentagelsen af sine påstande om intim tilknytning til den himmelske Fader. Han vover endda at hævde, at han og Faderen er ét. Han

siger, at enhver, der har set ham, har set Faderen. Og han siger og gør alle disse fantastiske ting med sådan en barnlig naturlighed. Han hentyder til sin forbindelse med Faderen på samme måde, som han hentyder til sin forbindelse med os. Han synes at være så sikker på Gud og taler om disse relationer på en så nøgtern måde.

161:2.10 (1786.5) 9. I sit bønsliv ser han ud til at kommunikere direkte med sin Fader. Vi har kun hørt få af hans bønner, men disse få tyder på, at han taler med Gud, så at sige ansigt til ansigt. Han ser ud til at kende fremtiden såvel som fortiden. Han kunne simpelthen ikke være alt dette og gøre alle disse ekstraordinære ting, medmindre han var mere end et menneske. Vi ved, at han er menneske, det er vi sikre på, men vi er næsten lige så sikre på, at han også er guddommelig. Vi tror, at han er guddommelig. Vi er overbeviste om, at han er Menneskesønnen og Guds Søn.

161:2.11 (1787.1) Da Nathaniel og Thomas havde afsluttet deres konferencer med Rodan, skyndte de sig videre mod Jerusalem for at slutte sig til deres medapostle, og de ankom fredag i samme uge. Dette havde været en stor oplevelse i alle tre troendes liv, og de andre apostle lærte meget af Nathaniel og Thomas' fortælling om disse oplevelser.

161:2.12 (1787.2) Rodan tog tilbage til Alexandria, hvor han længe underviste i sin filosofi i Megantas skole. Han blev en mægtig mand i de senere anliggender i himmeriget; han var en trofast troende til slutningen af sine jordiske dage og opgav sit liv i Grækenland sammen med andre, da forfølgelserne var på deres højeste.

3. Jesu menneskelige og guddommelige natur

161:3.1 (1787.3) Bevidstheden om guddommelighed var en gradvis vækst i Jesu sind op til hans dåb. Efter at han blev fuldt bevidst om sin guddommelige natur, førmenneskelige eksistens og universets prærogativer, synes han at have haft evnen til på forskellig vis at begrænse sin menneskelige bevidsthed om sin guddommelighed. Det forekommer os, at det fra hans dåb til korsfæstelsen var helt valgfrit for Jesus, om han kun ville stole på det menneskelige sind, eller om han ville bruge både det menneskelige og det guddommelige sinds viden. Til tider så det ud til, at han kun benyttede sig af den information, der lå i det menneskelige intellekt. Ved andre lejligheder så han ud til at handle med en sådan fylde af viden og visdom, som kun kunne opnås ved at udnytte det overmenneskelige indhold i hans guddommelige bevidsthed.

161:3.2 (1787.4) Vi kan kun forstå hans unikke præstationer ved at acceptere teorien om, at han efter forgodtbefindende kunne begrænse sin guddommelige bevidsthed. Vi er fuldt ud klar over, at han ofte holdt sin forudviden om begivenheder tilbage fra sine medarbejdere, og at han var klar over, hvordan de tænkte og planlagde. Vi forstår, at han ikke ønskede, at hans tilhængere skulle vide for meget om, at han var i stand til at gennemskue deres tanker og trænge ind i deres planer. Han ønskede ikke at gå for langt for at

overskride konceptet om det menneskelige, som det var i hans apostles og disciples sind.

161:3.3 (1787.5) Vi er helt ude af stand til at skelne mellem hans praksis med at begrænse sin guddommelige bevidsthed og hans teknik med at skjule sin forhåndsviden og tankeindsigt for sine menneskelige medarbejdere. Vi er overbeviste om, at han brugte begge disse teknikker, men vi er ikke altid i stand til i et givet tilfælde at specificere, hvilken metode han har brugt. Vi observerede ham ofte handle med kun det menneskelige bevidsthedsindhold; så kunne vi se ham i konference med lederne af universets himmelske herskare og skelne det guddommelige sinds utvivlsomme funktion. Og ved næsten utallige lejligheder var vi vidne til, hvordan denne kombinerede personlighed af menneske og Gud fungerede, da den blev aktiveret af den tilsyneladende perfekte forening af det menneskelige og det guddommelige sind. Dette er grænsen for vores viden om sådanne fænomener; vi kender faktisk ikke den fulde sandhed om dette mysterium.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 161](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 163](#) >>

Kapitel 162

Ved Løvhyttefesten

162:0.1 (1788.1) DA Jesus drog op til Jerusalem med de ti apostle, planlagde han at gå gennem Samaria, da det var den korteste vej. Derfor gik de ned langs søens østlige bred og kom via Skythopolis ind i Samarias grænser. Ved mørkets frembrud sendte Jesus Filip og Mattæus over til en landsby på den østlige skråning af Gilboa-bjerget for at finde logi til selskabet. Det viste sig, at disse landsbyboere havde store fordomme mod jøderne, endda flere end de gennemsnitlige samaritanere, og disse følelser blev forstærket på netop dette tidspunkt, da så mange var på vej til løvhyttefesten. Disse mennesker vidste meget lidt om Jesus, og de nægtede ham logi, fordi han og hans medarbejdere var jøder. Da Mattæus og Filip blev forargede og informerede samaritanerne om, at de nægtede at modtage Israels Hellige, jagede de rasende landsbyboere dem ud af den lille by med stokke og sten.

162:0.2 (1788.2) Da Filip og Mattæus var vendt tilbage til deres kammerater og havde fortalt, hvordan de var blevet drevet ud af

landsbyen, trådte James og Johannes frem for Jesus og sagde: “Mester, vi beder dig om at give os tilladelse til at lade ild komme ned fra himlen for at fortære disse uforskammede og forstokkede samaritanere.” Men da Jesus hørte disse ord om hævn, vendte han sig mod Zebedæus’ sønner og irettesatte dem hårdt: “I ved ikke, hvad det er for en holdning, I giver udtryk for. Hævn er ikke det, der kendetegner himmelriget. I stedet for at skændes, så lad os rejse over til den lille landsby ved Jordans vadested.” På grund af sekteriske fordomme nægtede disse samaritanere således sig selv den ære at vise gæstfrihed over for universets skabersøn.

162:0.3 (1788.3) Jesus og de ti gjorde holdt for natten i landsbyen nær Jordans vadested. Tidligt næste dag krydsede de floden og fortsatte til Jerusalem ad den østlige Jordanvej, hvor de ankom til Betania sent onsdag aften. Thomas og Nathaniel ankom fredag efter at være blevet forsinket af deres møder med Rodan.

162:0.4 (1788.4) Jesus og de tolv blev i nærheden af Jerusalem indtil slutningen af den følgende måned (oktober), omkring fire og en halv uge. Jesus selv tog kun ind til byen et par gange, og disse korte besøg fandt sted i dagene omkring løvhyttefesten. Han tilbragte en stor del af oktober sammen med Abner og hans medarbejdere i Betlehem.

1. Farerne ved besøget i jerusalem

162:1.1 (1788.5) Længe før de flygtede fra Galilæa, havde Jesu tilhængere bønfoldet ham om at tage til Jerusalem for at forkynde evangeliet om riget, så hans budskab kunne få den prestige, der lå i at være blevet forkyndt i centrum af jødisk kultur og lærdom; men nu, hvor han faktisk var kommet til Jerusalem for at undervise, frygtede de for hans liv. Da de vidste, at det jødiske råd, havde forsøgt at få Jesus bragt til Jerusalem for at blive stillet for retten, og da de huskede Mesterens nyligt gentagne erklæringer om, at han måtte dø, var apostlene bogstaveligt talt lamslåede over hans pludselige beslutning om at deltage i løvhyttefesten. Til alle deres tidligere bønner om, at han skulle tage til Jerusalem, havde han svaret: "Timen er endnu ikke kommet." Nu svarede han kun på deres protester af frygt: "Men timen er kommet."

162:1.2 (1789.1) Under løvhyttefesten gik Jesus ved flere lejligheder frimodigt ind i Jerusalem og underviste offentligt i templet. Det gjorde han på trods af sine apostles forsøg på at tale ham fra det. Selvom de længe havde opfordret ham til at forkynde sit budskab i Jerusalem, frygtede de nu at se ham gå ind i byen på dette tidspunkt, da de godt vidste, at de skriftkloge og farisæerne var opsatte på at få ham dræbt.

162:1.3 (1789.2) Jesu dristige optræden i Jerusalem forvirrede mere end nogensinde hans tilhængere. Mange af hans disciple, og selv apostlen Judas Iskariot, havde vovet at tro, at Jesus var flygtet i al hast til Fønikien, fordi han frygtede de jødiske ledere og Herodes Antipas. De forstod ikke betydningen af Mesterens bevægelser. Hans tilstedeværelse i Jerusalem ved løvhyttefesten, selv i modstrid med

hans tilhængeres råd, var nok til for altid at sætte en stopper for al hvirken om frygt og fejhed.

162:1.4 (1789.3) Under løvhyttefesten så tusindvis af troende fra alle dele af Romerriget Jesus, hørte ham undervise, og mange rejste endda ud til Betania for at tale med ham om rigets fremgang i deres hjemegn.

162:1.5 (1789.4) Der var mange grunde til, at Jesus kunne prædike offentligt i tempelgården i løbet af festdagene, og den vigtigste af disse var den frygt, der var kommet over Sanhedrinets embedsmænd som følge af den hemmelige splittelse i deres egne rækker. Det var en kendsgerning, at mange af medlemmerne af jødernes råd enten i hemmelighed troede på Jesus, eller også var de afgjort imod at arrestere ham under festen, når der var så mange mennesker til stede i Jerusalem, hvoraf mange enten troede på ham eller i det mindste var venligt stemt over for den åndelige bevægelse, som han stod bag.

162:1.6 (1789.5) Abner og hans medsammensvornes indsats i hele Judæa havde også gjort meget for at konsolidere stemningen til fordel for kongeriget, så meget, at Jesu fjender ikke turde være for åbenmundede i deres modstand. Det var en af grundene til, at Jesus offentligt kunne besøge Jerusalem og komme derfra med livet i behold. En eller to måneder før dette ville han helt sikkert være blevet dræbt.

162:1.7 (1789.6) Men Jesu dristige mod til at vise sig offentligt i Jerusalem overrumplede hans fjender; de var ikke forberedt på en så dristig udfordring. Flere gange i løbet af denne måned gjorde Sanhedrinet svage forsøg på at arrestere Mesteren, men der kom

ikke noget ud af disse anstrengelser. Hans fjender var så overraskede over Jesu uventede offentlige optræden i Jerusalem, at de formodede, at han måtte være blevet lovet beskyttelse af de romerske myndigheder. Da de vidste, at Filip (Herodes Antipas' bror) næsten var en tilhænger af Jesus, spekulerede medlemmerne af Sanhedrinet i, at Filip havde sikret Jesus løfter om beskyttelse mod hans fjender. Jesus havde forladt deres jurisdiktion, før de vågnede op til den erkendelse, at de havde taget fejl i troen på, at hans pludselige og modige optræden i Jerusalem skyldtes en hemmelig aftale med de romerske embedsmænd.

162:1.8 (1789.7) Kun de tolv apostle havde vidst, at Jesus havde til hensigt at deltage i løvhyttefesten, da de tog af sted fra Magadan. Mesterens andre tilhængere blev meget forbløffede, da han dukkede op i tempelgården og begyndte at undervise offentligt, og de jødiske myndigheder blev ubeskriveligt overraskede, da det blev rapporteret, at han underviste i templet.

162:1.9 (1790.1) Selv om hans disciple ikke havde forventet, at Jesus ville deltage i festen, nærede langt de fleste af de pilgrimme, der havde hørt om ham, håb om, at de kunne se ham i Jerusalem. Og de blev ikke skuffede, for ved flere lejligheder underviste han i Salomons forhal og andre steder i tempelgården. Denne undervisning var i virkeligheden den officielle eller formelle bekendtgørelse af Jesu guddommelighed til det jødiske folk og til hele verden.

162:1.10 (1790.2) De mange mennesker, der lyttede til Mesterens lære, var splittede i deres meninger. Nogle sagde, at han var en god mand, andre at han var en profet, nogle at han virkelig var Messias, andre at

han var en ondskabsfuld urostifter, at han ledte folket på afveje med sine mærkelige doktriner. Hans fjender tøvede med at fordømme ham åbent af frygt for hans troende venner, mens hans venner frygtede at anerkende ham åbent af frygt for de jødiske ledere, da de vidste, at jødernes råd var fast besluttet på at slå ham ihjel. Men selv hans fjender undrede sig over hans lære, da de vidste, at han ikke var blevet undervist i rabbinernes skoler.

162:1.11 (1790.3) Hver gang Jesus tog til Jerusalem, blev hans apostle fyldt med rædsel. De blev endnu mere bange, da de fra dag til dag lyttede til hans stadig mere dristige udtalelser om, hvad hans mission på jorden gik ud på. De var ikke vant til at høre Jesus komme med så positive påstande og så fantastiske udsagn, selv når han prædikede blandt sine venner.

2. Den første tempeltale

162:2.1 (1790.4) Den første eftermiddag, Jesus underviste i templet, sad et stort selskab og lyttede til hans ord, der skildrede det nye evangeliums frihed og glæden hos dem, der tror på de gode nyheder, da en nysgerrig tilhører afbrød ham og spurgte: “Mester, hvordan kan det være, at du kan citere skrifterne og undervise folket så flydende, når jeg har fået at vide, at du ikke har lært det samme som rabbinerne?” Jesus svarede: “Intet menneske har lært mig de sandheder, som jeg forkynnder for jer. Og denne lære er ikke min, men hans, som har sendt mig. Hvis nogen virkelig ønsker at gøre

min Faders vilje, skal han helt sikkert kende til min lære, uanset om den er Guds, eller om jeg taler for mig selv. Den, der taler for sig selv, søger sin egen ære, men når jeg forkynnder Faderens ord, søger jeg derved æren hos ham, der har sendt mig. Men før du prøver at komme ind i det nye lys, skulle du så ikke hellere følge det lys, du allerede har? Moses gav jer loven, men hvor mange af jer søger ærligt at opfylde dens krav? Moses påbyder jer i denne lov: 'Du må ikke slå ihjel'; på trods af denne befaling forsøger nogle af jer at slå Menneskesønnen ihjel."

162:2.2 (1790.5) Da folkemængden hørte disse ord, begyndte de at skændes indbyrdes. Nogle sagde, at han var gal; andre, at han havde en djævel. Andre sagde, at dette virkelig var profeten fra Galilæa, som de skriftkloge og farisæerne længe havde forsøgt at dræbe. Nogle sagde, at de religiøse autoriteter var bange for at forulempe ham; andre mente, at de ikke lagde hånd på ham, fordi de var blevet troende på ham. Efter en længere debat trådte en fra mængden frem og spurgte Jesus: "Hvorfor vil magthaverne slå dig ihjel?" Og han svarede: "Magthaverne vil slå mig ihjel, fordi de ikke bryder sig om, at jeg underviser i de gode nyheder om riget, et evangelium, der frigør mennesker fra de tyngende traditioner i en formel religion med ceremonier, som disse lærere er fast besluttet på at opretholde for enhver pris. De omskærer i overensstemmelse med loven på sabbatsdagen, men de vil dræbe mig, fordi jeg engang på sabbatsdagen befriede en mand, der var holdt i trældom af lidelse. De følger efter mig på sabbatten for at udspionere mig, men vil dræbe mig, fordi jeg ved en anden lejlighed valgte at gøre en hårdt

ramt mand helt rask på sabbatten. De forsøger at dræbe mig, fordi de godt ved, at hvis du ærligt tror og tør acceptere min lære, vil deres system af traditionel religion blive væltet, ødelagt for evigt. Således vil de blive frataget autoriteten over det, som de har viet deres liv til, siden de standhaftigt nægter at acceptere dette nye og mere herlige evangelium om Guds rige. Og nu appellerer jeg til hver eneste af jer: Døm ikke efter det ydre, men døm efter den sande ånd i denne lære; døm retfærdigt.”

162:2.3 (1791.1) Så sagde en anden spørger: “Ja, lærer, vi venter på Messias, men når han kommer, ved vi, at hans tilsynekomst vil være et mysterium. Vi ved, hvor du er fra. Du har været blandt dine brødre fra begyndelsen. Frelseren vil komme med magt for at genoprette Davids riges trone. Påstår du virkelig, at du er Messias?” Og Jesus svarede: “Du påstår, at du kender mig, og at du ved, hvorfra jeg er. Jeg ville ønske, at dine påstande var sande, for så ville du virkelig finde rigeligt liv i den viden. Men jeg erklærer, at jeg ikke er kommet til jer for min egen skyld; jeg er blevet sendt af Faderen, og han, som sendte mig, er sand og trofast. Hvis I nægter at høre mig, nægter I at tage imod ham, der sender mig. Hvis I vil tage imod dette evangelium, vil I lære ham at kende, som har sendt mig. Jeg kender Faderen, for jeg er kommet fra Faderen for at forkynde og åbenbare ham for jer.”

162:2.4 (1791.2) De skriftkloges agenter ønskede at lægge hænderne på ham, men de frygtede folkemængden, for mange troede på ham. Jesu arbejde siden hans dåb var blevet velkendt i hele jødedommen, og da mange af disse mennesker fortalte om disse ting, sagde de til

hinanden: “Selv om denne lærer er fra Galilæa, og selv om han ikke opfylder alle vores forventninger til Messias, spekulerer vi på, om befrieren, når han kommer, virkelig vil gøre noget mere vidunderligt, end denne Jesus fra Nazaret allerede har gjort.”

162:2.5 (1791.3) Da farisæerne og deres agenter hørte folk tale på denne måde, rådførte de sig med deres ledere og besluttede, at der straks skulle gøres noget for at sætte en stopper for disse offentlige optrædener af Jesus i tempelgårdene. Jødernes ledere var generelt indstillet på at undgå et sammenstød med Jesus, fordi de troede, at de romerske myndigheder havde lovet ham immunitet. Ellers kunne de ikke forklare hans mod til at komme til Jerusalem på dette tidspunkt; men det jødiske råds embedsmænd troede ikke helt på dette rygte. De ræsonnerede, at de romerske herskere ikke ville gøre sådan noget i hemmelighed og uden kendskab til den jødiske nations højeste styrende organ.

162:2.6 (1791.4) Derfor blev Eber, en embedsmand fra det jødiske råd, sammen med to assistenter sendt ud for at arrestere Jesus. Da Eber var på vej hen til Jesus, sagde Mesteren: “Frygt ikke for at nærme jer mig. Kom nærmere, mens du lytter til min undervisning. Jeg ved, at I er blevet sendt ud for at pågribe mig, men I må forstå, at intet vil overgå Menneskesønnen, før hans time kommer. I er ikke fjendtligt indstillet over for mig; I kommer kun for at udføre jeres herrers bud, og selv disse jødernes herskere tror sandelig, at de gør Guds tjeneste, når de i hemmelighed søger min undergang.

162:2.7 (1792.1) “Jeg bærer ikke nag til nogen af jer. Faderen elsker jer, og derfor længes jeg efter jeres udfrielse fra fordommenes trældom

og traditionens mørke. Jeg tilbyder jer livets frihed og frelsens glæde. Jeg forkynnder den nye og levende vej, udfrielsen fra det onde og brydningen af syndens trældom. Jeg er kommet, for at I skal have liv, og have det for evigt. I søger at slippe af med mig og min foruroligende lære. Hvis I bare kunne indse, at jeg kun skal være hos jer et lille stykke tid! Om kort tid går jeg til ham, der sendte mig til denne verden. Og så vil mange af jer flittigt søge mig, men I vil ikke opdage min tilstedeværelse, for hvor jeg er ved at gå hen, kan I ikke komme. Men alle, der virkelig søger at finde mig, skal engang opnå det liv, der fører til min Faders nærhed.”

162:2.8 (1792.2) Nogle af spotterne sagde til hinanden: “Hvor vil denne mand tage hen, så vi ikke kan finde ham? Vil han tage hen og leve blandt grækerne? Vil han ødelægge sig selv? Hvad kan han mene, når han erklærer, at han snart vil forlade os, og at vi ikke kan gå derhen, hvor han går?”

162:2.9 (1792.3) Eber og hans hjælpere nægtede at arrestere Jesus; de vendte tilbage til deres mødested uden ham. Da ypperstepræsterne og farisæerne derfor skældte Eber og hans hjælpere ud, fordi de ikke havde taget Jesus med sig, svarede Eber blot: “Vi frygtede at arrestere ham midt i folkemængden, fordi mange tror på ham. Desuden har vi aldrig hørt en mand tale som denne mand. Der er noget ud over det sædvanlige ved denne lærer. I ville gøre klogt i at gå over og høre ham.” Og da de øverste magthavere hørte disse ord, blev de forbløffede og talte hånligt til Eber: “Er du også ført på afveje? Er du ved at tro på denne bedrager? Har du hørt, at nogen af vore lærde mænd eller nogen af herskerne har troet på ham? Er

nogen af de skriftkloge eller farisæerne blevet bedraget af hans kloge lære? Hvordan kan det være, at I lader jer påvirke af opførslen hos denne uvidende skare, som ikke kender loven eller profeterne? Ved du ikke, at sådanne ulærde mennesker er forbandede?” Og så svarede Eber: “Ja, mine herrer, men denne mand taler til mængden med barmhjertighedens og håbets ord. Han opmuntrer de nedtrykte, og hans ord var trøstende selv for vores sjæle. Hvad kan der være galt i denne lære, selv om han måske ikke er skrifternes Messias? Og selv da kræver vores lov ikke retfærdighed? Skal vi fordømme en mand, før vi har hørt ham?” Og lederen af det jødiske råd blev vred på Eber og vendte sig mod ham og sagde: “Er du blevet vanvittig? Er du tilfældigvis også fra Galilæa? Søg i skrifterne, og du vil opdage, at der ikke kommer nogen profet fra Galilæa, langt mindre Messias.”

162:2.10 (1792.4) Sanhedrinet opløste sig i forvirring, og Jesus trak sig tilbage til Betania for natten.

3. Kvinden som er grebet i ægteskabsbrud

162:3.1 (1792.5) Det var under dette besøg i Jerusalem, at Jesus behandlede en vis kvinde med et dårligt rygte, som blev bragt til ham af hendes anklagere og hans fjender. Den forvrængede gengivelse, du har af denne episode, antyder, at denne kvinde var blevet bragt til Jesus af de skriftkloge og farisæerne, og at Jesus behandlede dem på en måde, der antydede, at disse jødernes religiøse ledere måske selv havde gjort sig skyldige i umoralitet. Jesus vidste godt, at selv om

disse skriftkloge og farisæere var åndeligt blinde og intellektuelt fordomsfulde på grund af deres loyalitet over for traditionen, så var de blandt de mest moralske mænd på den tid og i den generation.

162:3.2 (1793.1) Det, der virkelig skete, var dette: Tidligt den tredje morgen i højtiden, da Jesus nærmede sig templet, blev han mødt af en gruppe af jødernes råds lejede agenter, som slæbte en kvinde med sig. Da de nærmede sig, sagde talsmanden: “Mester, denne kvinde blev taget på fersk gerning i ægteskabsbrud. Moses’ lov befaler, at vi skal stene sådan en kvinde. Hvad siger du, at vi skal gøre med hende?”

162:3.3 (1793.2) Det var Jesu fjenders plan, at hvis han fastholdt Moses’ lov, som krævede, at den selverklærede overtræder blev stenet, ville de involvere ham i problemer med de romerske herskere, som havde nægtet jøderne retten til at idømme dødsstraf uden godkendelse fra en romersk domstol. Hvis han forbød stening af kvinden, ville de anklage ham for jødernes råd for at sætte sig over Moses og den jødiske lov. Hvis han forblev tavs, ville de beskyldte ham for fejhed. Men Mesteren styrede situationen på en sådan måde, at hele komplotet faldt fra hinanden på grund af sin egen usle vægt.

162:3.4 (1793.3) Denne kvinde, som engang var smuk, var hustru til en underlegen borger i Nazaret, en mand, som havde været en ballademager for Jesus i hele hans ungdom. Da manden havde giftet sig med denne kvinde, tvang han hende på skammeligste vis til at tjene til livets ophold ved at handle med hendes krop. Han var kommet op til festen i Jerusalem, så hans kone kunne prostituere sin fysiske charme for økonomisk vindings skyld. Han havde indgået en

aftale med de jødiske magthaveres lejesvende for på den måde at forråde sin egen kone i hendes kommercialiserede last. Og så kom de med kvinden og hendes ledsager med det formål at snøre Jesus til at komme med en udtalelse, som kunne bruges imod ham, hvis han blev arresteret.

162:3.5 (1793.4) Da Jesus kiggede ud over mængden, så han hendes mand stå bag de andre. Han vidste, hvilken slags mand han var, og fornemmede, at han var en del af den foragtelige transaktion. Jesus gik først hen til det sted, hvor denne degenererede mand stod, og skrev et par ord i sandet, som fik ham til at skynde sig væk. Så kom han tilbage til kvinden og skrev igen på jorden til gavn for hendes potentielle anklagere; og da de læste hans ord, gik de også væk, en efter en. Og da Mesteren havde skrevet i sandet for tredje gang, gik kvindens onde ledsager sin vej, så da Mesteren rejste sig op fra denne skrivning, så han kvinden stå alene foran sig. Jesus sagde: “Kvinde, hvor er dine anklagere? Var der ingen tilbage til at stene dig?” Og kvinden løftede sine øjne og svarede: “Ingen, Herre.” Og da sagde Jesus: “Jeg kender til dig, og jeg fordømmer dig ikke. Gå din vej i fred.” Og denne kvinde, Hildana, forlod sin onde mand og sluttede sig til rigets disciple.

4. Løvhyttefesten

162:4.1 (1793.5) Tilstedeværelsen af mennesker fra hele den kendte verden, fra Spanien til Indien, gjorde løvhyttefesten til en ideel

lejlighed for Jesus til for første gang offentligt at forkynde hele sit evangelium i Jerusalem. Ved denne fest boede folk meget i det fri, i løvhytter. Det var høstens fest, og da den fandt sted i de kølige efterårsmåneder, var det mere almindeligt, at verdens jøder deltog i den end i påsken i slutningen af vinteren eller pinsen i begyndelsen af sommeren. Apostlene så endelig deres Mester komme med den dristige meddelelse om sin mission på jorden foran hele verden, så at sige.

162:4.2 (1794.1) Dette var festernes fest, da ethvert offer, der ikke blev bragt ved de andre fester, kunne bringes på dette tidspunkt. Det var her, man modtog offergaverne til templet; det var en kombination af feriefornøjelser og de højtidelige ritualer i forbindelse med religiøs tilbedelse. Her var en tid med racemæssig glæde, blandet med ofringer, levitisk sang og de højtidelige stød fra præsternes sølvfarvede trompeter. Om natten blev det imponerende syn af templet og dets pilgrimsskarer oplyst af de store kandelabre, som brændte klart i kvindernes forgård, samt af skæret fra de mange fakler, som stod rundt omkring i tempelgårdene. Hele byen var festligt udsmykket med undtagelse af Antonias romerske borg, som stod i grum kontrast til denne festlige og tilbedende scene. Og hvor jøderne dog hadede denne evigt tilstedeværende påmindelse om det romerske åg!

162:4.3 (1794.2) Halvfjerds tyre blev ofret under festen, symbolet på de halvfjerds nationer i hedenskab. Ceremonien med udgydelsen af vandet symboliserede udgydelsen af den guddommelige ånd. Denne ceremoni med vandet fulgte efter præsternes og levitternes

procession ved solopgang. De tilbedende gik ned ad trapperne, der førte fra Israels forgård til kvindernes forgård, mens der blev blæst i de sølvfarvede trompeter. Og så marcherede de troende videre mod Den Smukke Port, som åbnede sig mod hedningernes forgård. Her vendte de sig mod vest for at gentage deres sang og fortsætte deres march mod det symbolske vand.

162:4.4 (1794.3) På festens sidste dag var der næsten fire hundrede og halvtreds præster med et tilsvarende antal levitter. Ved daggry samledes pilgrimmene fra alle dele af byen, og hver af dem bar i højre hånd et bundt myrte-, pile- og palmegrene, mens de i venstre hånd hver især bar en gren af paradisæblet—citronen eller—den forbudte frugt.” Disse pilgrimme delte sig i tre grupper til denne tidlige morgenceremoni. En gruppe blev ved templet for at overvære morgenofringerne; en anden gruppe marcherede ned under Jerusalem til nær Maza for at skære pilegrene til udsmykning af offeralteret, mens den tredje gruppe dannede en procession for at marchere fra templet bag vandpræsten, som til lyden af de sølvfarvede trompeter bar den gyldne kande, som skulle indeholde det symbolske vand, ud gennem Ophel til nær Siloam, hvor kildeporten var placeret. Efter at den gyldne kande var blevet fyldt ved Siloams dam, marcherede processionen tilbage til templet, hvor den gik ind gennem vandporten og direkte til præsternes forgård, hvor præsten med vandkrukken fik følgeskab af præsten med vinen til drikkeofferet. Disse to præster gik så hen til sølvtragtene, der førte til alterets fod, og hældte indholdet af kanderne deri. Udførelsen af

dette ritual med at hælde vinen og vandet var signalet til, at de forsamlede pilgrimme begyndte at synge salmerne fra 113 til 118 inklusive, skiftevis med levitterne. Og mens de gentog disse linjer, vinkede de med deres strå ved alteret. Derefter fulgte dagens ofringer, forbundet med gentagelsen af dagens salme, hvor salmen for festens sidste dag var den toogfirsindstyvende, der begyndte med det femte vers.

5. Prædiken over verdens lys

162:5.1 (1794.4) Om aftenen på festens næstsidste dag, da scenen var strålende oplyst af lysene fra kandelabrene og faklerne, rejste Jesus sig op midt i den forsamlede skare og sagde:

162:5.2 (1795.1) “Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal ikke vandre i mørket, men have livets lys. I formaster jer til at stille mig for retten og til at sidde som mine dommere og erklære, at hvis jeg vidner om mig selv, kan mit vidnesbyrd ikke være sandt. Men skabningen kan aldrig dømme Skaberen. Selv hvis jeg vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd evigt sandt, for jeg ved, hvor jeg kom fra, hvem jeg er, og hvor jeg går hen. I, som vil dræbe Menneskesønnen, ved ikke, hvor jeg kom fra, hvem jeg er, eller hvor jeg går hen. I dømmes kun efter kødets fremtoning; I opfatter ikke åndens realiteter. Jeg dømmes ingen, ikke engang min ærkefjende. Men hvis jeg skulle vælge at dømme, ville min dom være sand og retfærdig, for jeg ville ikke dømme alene, men sammen med min Fader, som sendte mig til

verden, og som er kilden til al sand dom. Du tillader endda, at to pålidelige personers vidnesbyrd kan accepteres—ja, så vidner jeg om disse sandheder, og det gør min Far i himlen også. Og da jeg fortalte dig dette i går, spurgte du mig i dit mørke: ‘Hvor er din far?’ Sandelig, I kender hverken mig eller min Fader, for hvis I havde kendt mig, ville I også have kendt Faderen.

162:5.3 (1795.2) “Jeg har allerede fortalt jer, at jeg går bort, og at I vil søge mig og ikke finde mig, for hvor jeg går hen, kan I ikke komme. I, som vil afvise dette lys, er fra neden; jeg er fra oven. I, der foretrækker at sidde i mørket, er af denne verden; jeg er ikke af denne verden, og jeg lever i det evige lys fra lysets Fader. I har alle haft rig lejlighed til at lære, hvem jeg er, men I skal få endnu flere beviser, der bekræfter Menneskesønnens identitet. Jeg er livets lys, og enhver, der bevidst og med forståelse afviser dette frelsende lys, skal dø i sine synder. Jeg har meget at fortælle jer, men I er ikke i stand til at modtage mine ord. Men han, som har sendt mig, er sand og trofast; min Fader elsker selv sine vildfarne børn. Og alt, hvad min Fader har talt, forkynnder jeg også for verden.

162:5.4 (1795.3) “Når Menneskesønnen bliver løftet op, da skal I alle vide, at jeg er ham, og at jeg ikke har gjort noget af mig selv, men kun som Faderen har lært mig. Disse ord taler jeg til jer og til jeres børn. Og han, som har sendt mig, er endnu med mig; han har ikke ladet mig være alene, for jeg gør altid det, som behager ham.”

162:5.5 (1795.4) Da Jesus således underviste pilgrimmene i tempelgården, var der mange, der troede. Og ingen vovede at lægge hånd på ham.

6. Forelæsningsen om livets vand

162:6.1 (1795.5) På den sidste dag, festens store dag, da processionen fra Siloadammen gik gennem tempelgården, og lige efter at præsterne havde hældt vandet og vinen ned på alteret, stod Jesus blandt pilgrimmene og sagde: "Hvis nogen tørster, så lad ham komme til mig og drikke. Fra Faderen i det høje bringer jeg livets vand til denne verden. Den, der tror på mig, skal fyldes med den ånd, som dette vand repræsenterer, for selv skrifterne har sagt: 'Ud af ham skal der flyde floder af levende vand.' Når Menneskesønnen har fuldført sit værk på jorden, skal der udgydes en levende sandhedsånd over alt kød. De, der modtager denne ånd, skal aldrig kende til åndelig tørst."

162:6.2 (1795.6) Jesus afbrød ikke gudstjenesten for at sige disse ord. Han talte til de tilbedende umiddelbart efter Hallel-sangen, den lydhøre læsning af salmerne ledsaget af viften med grenene foran alteret. Lige her var der en pause, mens ofrene blev forberedt, og det var på dette tidspunkt, at pilgrimmene hørte Mesterens fascinerende stemme erklære, at han var giveren af levende vand til enhver sjæl, der tørster efter ånd.

162:6.3 (1796.1) Ved afslutningen af denne tidlige morgengudstjeneste fortsatte Jesus med at undervise folkemængden og sagde: "Har I ikke læst i skriften: 'Se, som vandet udgydes over den tørre jord og spredes over den udtørrede jord, sådan vil jeg give hellighedens ånd til at blive udgydt over jeres børn til velsignelse også for jeres børns børn'? Hvorfor vil I tørste efter åndens tjeneste, mens I søger at

vande jeres sjæle med menneskers traditioner, skænket fra ceremonielle tjenesters ødelagte kander? Det, I ser foregå omkring dette tempel, er den måde, hvorpå jeres fædre forsøgte at symbolisere skænkningen af den guddommelige ånd til troens børn, og I har gjort godt i at forevige disse symboler, selv ned til denne dag. Men nu er åbenbaringen af åndernes Fader kommet til denne generation gennem overdragelsen af hans Søn, og alt dette vil helt sikkert blive efterfulgt af overdragelsen af Faderens og Sønnens ånd til menneskenes børn. For enhver, der har tro, skal denne skænkelse af ånden blive den sande lærer af den vej, der fører til evigt liv, til livets sande vand i himmeriget på jorden og i Faderens paradis derovre.”

162:6.4 (1796.2) Og Jesus fortsatte med at svare på spørgsmål fra både folkemængden og farisæerne. Nogle troede, at han var en profet, nogle troede, at han var Messias, andre sagde, at han ikke kunne være Kristus, da han kom fra Galilæa, og at Messias skulle genoprette Davids trone. Alligevel turde de ikke arrestere ham.

7. Forelæsningen om åndelig frihed

162:7.1 (1796.3) Om eftermiddagen på festens sidste dag, og efter at apostlene forgæves havde forsøgt at overtale ham til at flygte fra Jerusalem, gik Jesus igen ind i templet for at undervise. Han fandt

en stor flok troende forsamlet i Salomons forhal og talte til dem og sagde:

162:7.2 (1796.4) “Hvis mine ord bliver i jer, og I er indstillet på at gøre min Faders vilje, så er I virkelig mine disciple. I skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie. Jeg ved, hvad I vil svare mig: Vi er Abrahams børn, og vi er ikke i trældom under nogen; hvordan skal vi så blive frie? Alligevel taler jeg ikke om ydre underkastelse under en andens herredømme; jeg henviser til sjælens frihed. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, der begår synd, er syndens træl. Og I ved, at det ikke er sandsynligt, at en træl bliver for evigt i sin herres hus. I ved også, at sønnen bliver i sin fars hus. Hvis derfor Sønnen gør jer frie, gør jer til sønner, skal I virkelig være frie.

162:7.3 (1796.5) “Jeg ved, at I er Abrahams afkom, men alligevel søger jeres ledere at dræbe mig, fordi mit ord ikke har fået lov til at have sin transformerende indflydelse i deres hjerter. Deres sjæle er forseglet af fordomme og forblændet af hævnens stolthed. Jeg erklærer jer den sandhed, som den evige Fader viser mig, mens disse vildledte lærere søger at gøre de ting, som de kun har lært af deres verdslige fædre. Og når I svarer, at Abraham er jeres far, så fortæller jeg jer, at hvis I var Abrahams børn, så ville I gøre Abrahams gerninger. Nogle af jer tror på min lære, men andre søger at ødelægge mig, fordi jeg har fortalt jer den sandhed, som jeg modtog fra Gud. Men Abraham behandlede ikke Guds sandhed på den måde. Jeg fornemmer, at nogle af jer er fast besluttet på at gøre den ondes gerninger. Hvis Gud var jeres far, ville I kende mig og elske den sandhed, som jeg åbenbarer. Vil I ikke se, at jeg kommer fra Faderen,

at jeg er sendt af Gud, at jeg ikke gør dette arbejde af mig selv?
Hvorfor forstår du ikke mine ord? Er det, fordi I har valgt at blive
ondskabens børn? Hvis I er mørkets børn, vil I næppe vandre i lyset
af den sandhed, som jeg åbenbarer. Ondskabens børn følger kun
deres fars veje, som var en bedrager og ikke stod for sandheden, fordi
der ikke blev nogen sandhed i ham. Men nu kommer
Menneskesønnen og taler og lever sandheden, og mange af jer
nægter at tro.

162:7.4 (1797.1) “Hvem af jer dømmer mig for synd? Hvis jeg da
forkynder og lever den sandhed, som Faderen har vist mig, hvorfor
tror I så ikke? Den, der er af Gud, hører gerne Guds ord; derfor er
der mange af jer, der ikke hører mine ord, fordi I ikke er af Gud.
Jeres lærere har endda formastet sig til at sige, at jeg gør mine
gerninger ved djæveleprinsens kraft. En i nærheden har lige sagt, at
jeg har en djævel, at jeg er et djævelens barn. Men alle I, som er
ærlige over for jeres egne sjæle, ved godt, at jeg ikke er en djævel. I
ved, at jeg ærer Faderen, selv om I ville vanære mig. Jeg søger ikke
min egen ære, kun min Paradisfars ære. Og jeg dømmer jer ikke, for
der er én, der dømmer for mig.

162:7.5 (1797.2) “Sandelig, sandelig siger jeg til jer, der tror på evangeliet,
at hvis et menneske holder dette sandhedens ord levende i sit hjerte,
skal han aldrig smage døden. Og nu siger en skriftklog lige ved siden
af mig, at dette udsagn beviser, at jeg har en djævel, eftersom
Abraham er død, også profeterne. Og han spørger: “Er du så meget
større end Abraham og profeterne, at du tør stå her og sige, at den,
der holder dit ord, ikke skal smage døden? Hvem påstår du at være,

at du tør udtale sådanne blasfemier? Og jeg siger til alle sådanne, at hvis jeg forherliger mig selv, er min herlighed intet værd. Men det er Faderen, der skal forherlige mig, selv den samme Fader, som I kalder Gud. Men I har ikke kendt denne jeres Gud og min Fader, og jeg er kommet for at føre jer sammen; for at vise jer, hvordan I virkelig kan blive Guds sønner. Selv om I ikke kender Faderen, kender jeg ham virkelig. Selv Abraham glædede sig over at se min dag, og ved tro så han den og blev glad.”

162:7.6 (1797.3) Da de vantro jøder og repræsentanterne for det jødiske råd, som på dette tidspunkt havde samlet sig, hørte disse ord, rejste de en tumult og råbte: “Du er ikke halvtreds år gammel, og alligevel taler du om at se Abraham; du er et djævlébarn!” Jesus var ikke i stand til at fortsætte samtalen. Han sagde blot, da han gik: “Sandelig, sandelig siger jeg jer: Før Abraham blev til, er jeg.” Mange af de vantro skyndte sig ud efter sten, som de kunne kaste på ham, og jødernes råds agenter forsøgte at arrestere ham, men Mesteren banede sig hurtigt vej gennem tempelgangene og flygtede til et hemmeligt mødested nær Betania, hvor Marta, Maria og Lazarus ventede på ham.

8. Samtalen med Marta og Maria

162:8.1 (1797.4) Det var blevet arrangeret, at Jesus skulle bo hos Lazarus og hans søstre i en vens hus, mens apostlene var spredt her og der i

små grupper. Disse forholdsregler blev taget, fordi de jødiske myndigheder igen var ved at blive dristige med deres planer om at arrestere ham.

162:8.2 (1797.5) I årevis havde det været skik for disse tre at slippe alt og lytte til Jesu undervisning, når han tilfældigvis besøgte dem. Da de mistede deres forældre, havde Marta påtaget sig ansvaret for hjemmet, så ved denne lejlighed, mens Lazarus og Maria sad ved Jesu fødder og drak af hans forfriskende undervisning, gjorde Marta sig klar til at servere aftensmåltidet. Det bør forklares, at Marta var unødigt distraheret af mange unødvendige opgaver, og at hun var tynget af mange trivielle bekymringer; det var hendes disposition.

162:8.3 (1798.1) Mens Marta havde travlt med alle disse formodede pligter, blev hun urolig, fordi Maria ikke gjorde noget for at hjælpe. Derfor gik hun hen til Jesus og sagde: “Mester, er du ligeglad med, at min søster har ladet mig være alene om at gøre alt arbejdet? Vil du ikke bede hende om at komme og hjælpe mig?” Jesus svarede: “Marta, Marta, hvorfor er du altid urolig for så mange ting og bekymret over så mange småting? Der er kun én ting, der virkelig er værd at gøre, og da Maria har valgt denne gode og nødvendige del, vil jeg ikke tage den fra hende. Men hvornår vil I begge lære at leve, som jeg har lært jer: begge at tjene i samarbejde og begge at forfriske jeres sjæle i fællesskab? Kan I ikke lære, at der er en tid til alting—at de mindre ting i livet bør vige for de større ting i det himmelske rige?”

9. I betlehem hos abner

162:9.1 (1798.2) I løbet af den uge, der fulgte efter løvhyttefesten, samledes mange troende i Betania og modtog undervisning fra de tolv apostle. Jødernes råd gjorde ikke noget for at forstyrre disse sammenkomster, da Jesus ikke var til stede; han arbejdede i hele denne periode sammen med Abner og hans medarbejdere i Betlehem. Dagen efter festens afslutning var Jesus rejst til Betania, og han underviste ikke igen i templet under dette besøg i Jerusalem.

162:9.2 (1798.3) På dette tidspunkt havde Abner sit hovedkvarter i Betlehem, og fra dette center var mange arbejdere blevet sendt til byerne i Judæa og det sydlige Samaria og endda til Alexandria. Inden for få dage efter sin ankomst afsluttede Jesus og Abner arrangementerne for konsolideringen af de to grupper af apostles arbejde.

162:9.3 (1798.4) Under hele sit besøg ved løvhyttefesten havde Jesus delt sin tid omtrent ligeligt mellem Betania og Betlehem. I Betania tilbragte han meget tid sammen med sine apostle; i Betlehem gav han meget undervisning til Abner og de andre tidligere Johannes-apostle. Og det var denne intime kontakt, der til sidst fik dem til at tro på ham. Disse Johannes Døberens tidligere apostle blev påvirket af det mod, han udviste i sin offentlige undervisning i Jerusalem, såvel som af den sympatiske forståelse, de oplevede i hans private undervisning i Betlehem. Disse påvirkninger overbeviste til sidst hver af Abners medarbejdere om en helhjertet accept af kongeriget og alt, hvad et sådant skridt indebar.

162:9.4 (1798.5) Før Mesteren forlod Betlehem for sidste gang, arrangerede han, at de alle skulle slutte sig til ham i den fælles indsats, der skulle gå forud for afslutningen på hans jordiske karriere i kødet. Det blev aftalt, at Abner og hans medarbejdere skulle slutte sig til Jesus og de tolv i den nærmeste fremtid i Magadan Park.

162:9.5 (1798.6) I overensstemmelse med denne forståelse kastede Abner og hans elleve kammerater i begyndelsen af november deres lod sammen med Jesus og de tolv og arbejdede sammen med dem som én organisation lige indtil korsfæstelsen.

162:9.6 (1798.7) I den sidste del af oktober trak Jesus og de tolv sig tilbage fra Jerusalems umiddelbare nærhed. Søndag den 30. oktober forlod Jesus og hans medarbejdere byen Ephraim, hvor han havde hvilet i ensomhed i et par dage, og gik ad den vestlige Jordan-hovedvej direkte til Magadan Park, hvor de ankom sent om eftermiddagen onsdag den 2. november.

162:9.7 (1799.1) Apostlene var meget lettede over at have Mesteren tilbage på venlig jord; de opfordrede ham ikke længere til at tage op til Jerusalem for at forkynde evangeliet om riget.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 162](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 164](#) >>

Kapitel 163

Ordinationen Af De Halvfjerds I Magadan

163:0.1 (1800.1) Få dage efter at Jesus og de tolv var vendt tilbage til Magadan fra Jerusalem, ankom Abner og en gruppe på omkring halvtreds disciple fra Betlehem. På dette tidspunkt var evangelistkorpset, kvindekorpset og omkring et hundrede og halvtreds andre sande og prøvede disciple fra hele Palæstina også samlet i Magadan-lejren. Efter at have brugt et par dage på at besøge og reorganisere lejren, begyndte Jesus og de tolv et intensivt træningsforløb for denne særlige gruppe af troende, og fra denne veltrænede og erfarne samling af disciple valgte Mesteren efterfølgende de halvfjerds lærere og sendte dem ud for at forkynde evangeliet om riget. Denne regelmæssige undervisning begyndte fredag den 4. november og fortsatte indtil sabbatten den 19. november.

163:0.2 (1800.2) Jesus holdt en tale for dette selskab hver morgen. Peter underviste i metoder til offentlig forkyndelse; Nathaniel instruerede

dem i kunsten at undervise; Thomas forklarede, hvordan man besvarer spørgsmål; mens Mattæus styrede organiseringen af deres gruppes økonomi. De andre apostle deltog også i denne træning i overensstemmelse med deres særlige erfaring og naturlige talenter.

1. Ordinationen af de halvfjerds

163:1.1 (1800.3) De halvfjerds blev ordineret af Jesus sabbat eftermiddag den 19. november i Magadan-lejren, og Abner blev sat i spidsen for disse evangelieforkyndere og -lærere. Dette korps på halvfjerds bestod af Abner og ti af Johannes' tidligere apostle, enoghalvtreds af de tidligere evangelister og otte andre disciple, som havde udmærket sig i rigets tjeneste.

163:1.2 (1800.4) Omkring klokken to på denne sabbatseftermiddag, mellem regnbyger, samledes en flok troende, forøget af Davids ankomst og størstedelen af hans budbringerkorps, og de talte over fire hundrede, på bredden af Galilæas sø for at overvære ordinationen af de halvfjerds.

163:1.3 (1800.5) Før Jesus lagde sine hænder på de halvfjerds hoveder for at udpege dem som evangeliets budbringere, sagde han til dem: "Høsten er virkelig rigelig, men arbejderne er få; derfor formaner jeg jer alle til at bede om, at høstens Herre vil sende endnu flere arbejdere i sin høst. Jeg er ved at udpege jer som budbringere for riget; jeg er ved at sende jer til jøder og ikke-jøder som lam blandt ulve. Når I går jeres vej, to og to, beder jeg jer om hverken at bære

pung eller ekstra tøj, for I går ud på denne første mission for kun en kort sæson. I skal ikke hilse på nogen undervejs, men kun passe jeres arbejde. Når I skal bo i et hjem, skal I først sige: Fred være med denne husstand. Hvis de, der elsker fred, bor der, skal du blive der; hvis ikke, skal du tage af sted. Og når I har valgt dette hjem, så bliv der under jeres ophold i byen, og spis og drik, hvad der bliver sat frem for jer. Og det gør I, fordi arbejderen er værdig til sit underhold. Flyt ikke fra hus til hus, fordi der måske bliver tilbudt et bedre logi. Husk, at når I går ud og forkynnder fred på jorden og god vilje blandt mennesker, må I kæmpe med bitre og selvbedrageriske fjender; vær derfor kloge som slanger, mens I også er harmløse som duer.

163:1.4 (1801.1) “Og hvor I end går hen, skal I prædike og sige:

‘Himmeriget er kommet nær,’ og I skal tage jer af alle, der er syge i sjæl eller legeme. I har frit modtaget af rigets goder; giv frit. Hvis folk i en by tager imod jer, skal de finde en rigelig indgang til Faderens rige; men hvis folk i en by nægter at tage imod dette evangelium, skal I stadig forkynde jeres budskab, når I forlader det vantro samfund, og sige, selv når I går, til dem, der afviser jeres lære: ‘Selv om I afviser sandheden, er det stadig sådan, at Guds rige er kommet nær til jer. Den, der hører jer, hører mig. Og den, der hører mig, hører ham, der har sendt mig. Den, der afviser dit evangeliske budskab, afviser mig. Og den, der afviser mig, afviser ham, der sendte mig.’”

163:1.5 (1801.2) Da Jesus havde talt sådan til de halvfjerds, begyndte han med Abner, og mens de knælede i en cirkel omkring ham, lagde han hænderne på hver mands hoved.

163:1.6 (1801.3) Tidligt næste morgen sendte Abner de halvfjerds budbringere ud til alle byerne i Galilæa, Samaria og Judæa. Og disse femogtredivende par gik ud og prædikede og underviste i omkring seks uger, og de vendte alle tilbage til den nye lejr nær Pella i Peræa fredag den 30. december.

2. Den rige unge mand og andre

163:2.1 (1801.4) Over halvtreds disciple, som søgte ordination og udnævnelse til medlem af de halvfjerds, blev afvist af den komité, som Jesus havde udpeget til at udvælge disse kandidater. Denne komité bestod af Andreas, Abner og den fungerende leder af det evangelistiske korps. I alle de tilfælde, hvor denne komité på tre ikke var enige, bragte de kandidaten til Jesus, og mens Mesteren aldrig afviste en eneste person, der ønskede ordination som evangeliebudbringer, var der mere end et dusin, som, da de havde talt med Jesus, ikke længere ønskede at blive evangeliebudbringere.

163:2.2 (1801.5) En alvorlig discipel kom til Jesus og sagde: "Mester, jeg ville gerne være en af dine nye apostle, men min far er meget gammel og døden nær; kunne jeg få lov til at vende hjem for at begrave ham?" Til denne mand sagde Jesus: "Min søn, rævene har huller, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ingen steder at lægge sit hoved. Du er en trofast discipel, og det kan du forblive, mens du vender hjem for at tage dig af dine kære, men sådan er det

ikke med mine budbringere fra evangeliet. De har forladt alt for at følge mig og forkynde riget. Hvis du vil være en ordineret lærer, må du lade andre begrave de døde, mens du går ud for at offentliggøre de gode nyheder.” Og denne mand gik bort i stor skuffelse.

163:2.3 (1801.6) En anden discipel kom til Mesteren og sagde: “Jeg vil gerne være et ordineret sendebud, men jeg vil gerne hjem til mig selv et stykke tid for at trøste min familie.” Og Jesus svarede: “Hvis du vil ordineres, må du være villig til at forsage alt. Evangeliets budbringere kan ikke have splittede følelser. Ingen, der har lagt sin hånd på ploven, er værdig til at blive budbringer for riget, hvis han vender om.”

163:2.4 (1801.7) Så bragte Andreas en vis rig ung mand til Jesus, som var en from troende, og som ønskede at blive ordineret. Denne unge mand, Matadormus, var medlem af jødernes råd i Jerusalem; han havde hørt Jesus undervise og var efterfølgende blevet oplært i evangeliet om riget af Peter og de andre apostle. Jesus talte med Matadormus om kravene til ordination og bad ham om at udsætte beslutningen, til han havde tænkt mere over sagen. Tidligt næste morgen, da Jesus var ude at gå en tur, kom den unge mand hen til ham og sagde: “Mester, jeg vil gerne vide af dig, hvad der sikrer mig evigt liv. Da jeg har overholdt alle budene fra min ungdom, vil jeg gerne vide, hvad jeg mere skal gøre for at få evigt liv?” Som svar på dette spørgsmål sagde Jesus: “Hvis du holder alle budene—du må ikke begå ægteskabsbrud, ikke slå ihjel, ikke stjæle, ikke vidne falsk, ikke bedrage, ære dine forældre—gør du det godt, men frelsen er troens belønning, ikke blot gerningernes. Tror du på dette

evangelium om riget?” Og Matadormus svarede: “Ja, Mester, jeg tror på alt, hvad du og dine apostle har lært mig.” Og Jesus sagde: “Så er du i sandhed min discipel og et barn af riget.”

163:2.5 (1802.1) Så sagde den unge mand: “Men, Mester, jeg er ikke tilfreds med at være din discipel; jeg vil være en af dine nye budbringere.” Da Jesus hørte det, så han ned på ham med stor kærlighed og sagde: “Jeg vil have dig til at være en af mine budbringere, hvis du er villig til at betale prisen, hvis du vil levere den ene ting, som du mangler.” Matadormus svarede: “Mester, jeg vil gøre alt, hvis jeg kan få lov til at følge dig.” Jesus kyssede den knælende unge mand på panden og sagde: “Hvis du vil være mit sendebud, så gå hen og sælg alt, hvad du ejer, og når du har givet pengene til de fattige eller til dine brødre, så kom og følg mig, og du skal have en skat i himmeriget.”

163:2.6 (1802.2) Da Matadormus hørte dette, faldt hans ansigt. Han rejste sig og gik bedrøvet bort, for han havde store ejendele. Denne rige unge farisæer var blevet opdraget til at tro, at rigdom var et tegn på Guds gunst. Jesus vidste, at han ikke var fri for kærligheden til sig selv og sin rigdom. Mesteren ønskede at befri ham fra *kærligheden* til rigdom, ikke nødvendigvis fra rigdommen. Mens Jesu disciple ikke skilte sig af med alt deres verdslige gods, gjorde apostlene og de halvfjerds det. Matadormus ønskede at blive en af de halvfjerds nye budbringere, og det var grunden til, at Jesus krævede, at han skulle skille sig af med alle sine jordiske ejendele.

163:2.7 (1802.3) Næsten alle mennesker har en eller anden ting, som de fast ved og værner om, og som indgangen til himmeriget kræver som en del af prisen for optagelse. Hvis Matadormus havde skilt sig af med sin formue, ville den sandsynligvis være blevet lagt tilbage i hans hænder til administration som kasserer for de halvfjerds. For senere, efter etableringen af kirken i Jerusalem, adlød han Mesterens påbud, selvom det da var for sent at nyde godt af medlemskabet af de halvfjerds, og han blev kasserer i kirken i Jerusalem, som James, Herrens bror i kødet, var overhoved for.

163:2.8 (1802.4) Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være: Mennesker må træffe deres egne beslutninger. Der er en vis grænse for den frihed til at vælge, som dødelige kan udøve. Kræfterne i den åndelige verden vil ikke tvinge mennesket; de tillader det at gå den vej, det selv vælger.

163:2.9 (1802.5) Jesus forudså, at Matadormus med sine rigdomme umuligt kunne blive en ordineret medarbejder for mænd, der havde forladt alt for evangeliet; samtidig så han, at han uden sine rigdomme ville blive den ultimative leder for dem alle. Men ligesom Jesu egne brødre blev han aldrig stor i riget, fordi han berøvede sig selv den intime og personlige forbindelse med Mesteren, som kunne have været hans erfaring, hvis han på dette tidspunkt havde været villig til at gøre netop det, som Jesus bad om, og som han flere år senere faktisk gjorde.

163:2.10 (1803.1) Rigdom har intet direkte at gøre med indgangen til himmeriget, men det *har kærligheden til rigdom*. Rigets åndelige loyalitet er uforenelig med underdanighed over for materialistisk

mammon. Mennesket kan ikke dele sin højeste loyalitet over for et åndeligt ideal med en materiel hengivenhed.

163:2.11 (1803.2) Jesus lærte aldrig, at det var forkert at have rigdom. Han krævede kun, at de tolv og de halvfjerds skulle dedikere alle deres jordiske ejendele til den fælles sag. Selv da sørgede han for en rentabel afvikling af deres ejendom, som i tilfældet med apostlen Mattæus. Jesus rådede mange gange sine velhavende disciple, som han underviste den rige mand i Rom. Mesteren betragtede den kloge investering af overskydende indtjening som en legitim form for forsikring mod fremtidig og uundgåelig modgang. Da det apostolske skatkammer var overfyldt, satte Judas midler i depot til senere brug, når de kunne komme til at lide meget under en nedgang i indtægterne. Det gjorde Judas efter at have rådført sig med Andreas. Jesus havde aldrig personligt noget at gøre med de apostolske finanser, bortset fra udbetalingen af almisser. Men der var et økonomisk misbrug, som han mange gange fordømte, og det var den uretfærdige udnyttelse af de svage, ulærde og mindre heldige af deres stærke, ivrige og mere intelligente medmennesker. Jesus erklærede, at en sådan umenneskelig behandling af mænd, kvinder og børn var uforenelig med idealerne om broderskab i himmeriget.

3. Diskussionen om rigdom

163:3.1 (1803.3) Da Jesus var færdig med at tale med Matadormus, havde Peter og en række af apostlene samlet sig omkring ham, og da den

rige unge mand var på vej væk, vendte Jesus sig om mod apostlene og sagde: "I ser, hvor svært det er for dem, der har rigdom, at komme helt ind i Guds rige! Åndelig tilbedelse kan ikke deles med materielle hengivelser; intet menneske kan tjene to herrer. I har et ordsprog, der siger, at det er 'lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for en hedning at arve evigt liv.' Og jeg erklærer, at det er lige så let for denne kamel at gå gennem nåleøjet som for disse selvtilfredse rige at komme ind i himmeriget."

163:3.2 (1803.4) Da Peter og apostlene hørte disse ord, blev de meget forbløffede, så meget, at Peter sagde: "Hvem, Herre, kan så blive frelst? Skal alle, der har rigdom, holdes ude af riget?" Og Jesus svarede: "Nej, Peter, men alle, der sætter deres lid til rigdom, vil næppe komme ind i det åndelige liv, der fører til evig fremgang. Men selv da er meget, som er umuligt for mennesker, ikke uden for rækkevidde for Faderen i himlen; snarere skal vi erkende, at med Gud er alle ting mulige."

163:3.3 (1803.5) Da de gik hver for sig, blev Jesus bedrøvet over, at Matadormus ikke blev hos dem, for han elskede ham højt. Og da de var gået ned til søen, satte de sig der ved vandet, og Peter, der talte for de tolv (som alle var til stede på dette tidspunkt), sagde: "Vi er bekymrede over dine ord til den rige unge mand. Skal vi kræve af dem, der vil følge dig, at de opgiver alle deres jordiske goder?" Og Jesus sagde: "Nej, Peter, kun dem, der vil være apostle, og som ønsker at leve med mig, som I gør, og som én familie. Men Faderen kræver, at hans børns kærlighed er ren og udelt. Enhver ting eller person, der kommer mellem dig og kærligheden til rigets sandheder,

skal overgives. Hvis ens rigdom ikke invaderer sjælens område, har den ingen betydning for det åndelige liv for dem, der vil ind i riget.”

163:3.4 (1804.1) Da sagde Peter: “Men Mester, vi har forladt alt for at følge dig, hvad skal vi så have?” Og Jesus talte til alle de tolv: “Sandelig, sandelig siger jeg jer: Der er ingen, der har forladt rigdom, hjem, hustru, brødre, forældre eller børn for min skyld og for himmerigets skyld, som ikke skal få mangedobbelt mere i denne verden, måske med nogle forfølgelser, og i den kommende verdens evige liv. Men mange, som er de første, skal blive de sidste, mens de sidste ofte skal blive de første. Faderen handler med sine skabninger i overensstemmelse med deres behov og i lydighed mod hans retfærdige love om barmhjertig og kærlig hensyntagen til et univers’ velfærd.

163:3.5 (1804.2) “Himmeriget er som en husbond, der var en stor arbejdsgiver, og som tidligt om morgenen gik ud for at hyre arbejdere til at arbejde i sin vingård. Da han havde aftalt med arbejderne at betale dem en denar om dagen, sendte han dem ud i vingården. Så gik han ud omkring klokken ni, og da han så andre stå på markedspladsen og være uvirksomme, sagde han til dem: ‘Gå I også hen og arbejd i min vingård, så vil jeg betale jer, hvad der er rimeligt.’ Og de gik straks i gang med at arbejde. Igen gik han ud omkring klokken tolv og omkring klokken tre og gjorde det samme. Og da han gik til markedspladsen omkring klokken fem om eftermiddagen, fandt han endnu flere, der stod og ventede, og han spurgte dem: ‘Hvorfor står I her og venter hele dagen? Og mændene

svarede: ‘Fordi ingen har hyret os. Da sagde husbonden: ‘Gå I også ud og arbejd i min vingård, og jeg vil betale jer, hvad der er rimeligt.’

163:3.6 (1804.3) “Da det blev aften, sagde denne vingårdsejer til sin forvalter: ‘Kald arbejderne sammen og udbetal dem deres løn, begynd med den sidst ansatte og slut med den første ’ Da de, der var hyret omkring klokken fem, kom, fik de en denar hver, og sådan var det med hver af de andre arbejdere. Da de mænd, der blev hyret først på dagen, så, hvordan de senere ankomne blev betalt, forventede de at få mere end det aftalte beløb. Men ligesom de andre fik hver mand kun en denar. Og da de hver især havde fået deres løn, klagede de til husbonden og sagde: ‘Disse mænd, der blev hyret sidst, arbejdede kun en time, og alligevel har du betalt dem det samme som os, der har båret dagens byrde i den brændende sol.’

163:3.7 (1804.4) “Da svarede husholderen: ‘Mine venner, jeg gør jer ikke uret. Var I ikke alle enige om at arbejde for en denar om dagen? Tag nu det, der er jeres, og gå jeres vej, for det er mit ønske at give dem, der kom sidst, lige så meget, som jeg har givet jer. Er det ikke lovligt for mig at gøre, hvad jeg vil med mit eget? eller misunder I mig min gavmildhed, fordi jeg ønsker at være god og vise barmhjertighed?’

4. Farvel til de halvfjerds

163:4.1 (1804.5) Det var en bevægende tid omkring Magadan-lejren den dag, de halvfjerds drog ud på deres første mission. Tidligt den

morgen, i sin sidste samtale med de halvfjerds, lagde Jesus vægt på følgende:

163:4.2 (1804.6) 1. Evangeliet om riget skal forkyndes for hele verden, for ikke-jøder såvel som for jøder.

163:4.3 (1804.7) 2. Når du tager dig af de syge, skal du afholde dig fra at undervise i forventningen om mirakler.

163:4.4 (1805.1) 3. Forkynd et åndeligt broderskab mellem Guds sønner, ikke et ydre rige med verdslig magt og materiel herlighed.

163:4.5 (1805.2) 4. Undgå at spille tiden med for mange sociale besøg og andre trivialiteter, som kan aflede opmærksomheden fra den helhjertede forkyndelse af evangeliet.

163:4.6 (1805.3) 5. Hvis det første hus, der bliver valgt til hovedkvarter, viser sig at være et værdigt hjem, så bliv der under hele opholdet i byen.

163:4.7 (1805.4) 6. Gør det klart for alle troende, at tiden for et åbent brud med jødernes religiøse ledere i Jerusalem nu er kommet.

163:4.8 (1805.5) 7. Lær, at hele menneskets pligt er opsummeret i dette ene bud: Elsk Herren din Gud af hele dit sind og hele din sjæl og din næste som dig selv. (Dette skulle de lære som hele menneskets pligt i stedet for de 613 leveregler, som farisæerne havde udstukket).

163:4.9 (1805.6) Da Jesus havde talt sådan til de halvfjerds i overværelse af alle apostlene og disciplene, tog Simon Peter dem for sig selv og holdt deres ordinationsprædiken for dem, som var en uddybning af Mesterens befaling, da han lagde hænderne på dem og udpegede

dem som budbringere af riget. Peter formanede de halvfjerds til at værne om følgende dyder i deres erfaring:

163:4.10 (1805.7) 1. *Indviet hengivenhed*. Altid at bede om, at flere arbejdere må blive sendt ud i evangeliets høst. Han forklarede, at når man beder sådan, er det mere sandsynligt, at man vil sige: ‘Her er jeg; send mig.’ Han formanede dem til ikke at forsømme deres daglige tilbedelse.

163:4.11 (1805.8) 2. *Sandt mod*. Han advarede dem om, at de ville møde fjendtlighed og være sikre på at blive forfulgt. Peter fortalte dem, at deres mission ikke var noget for kujoner, og rådede dem, der var bange, til at træde ud, før de begyndte. Men ingen trak sig tilbage.

163:4.12 (1805.9) 3. *Tro og tillid*. De må drage ud på denne korte mission helt uden forsyninger; de må stole på, at Faderen sørger for mad og husly og alle andre nødvendige ting.

163:4.13 (1805.10) 4. *Iver og initiativ*. De skal være besjælet af iver og intelligent entusiasme; de skal nøje tage sig af deres Mesters sager. Den orientalske hilsen var en langvarig og omstændelig ceremoni; derfor var de blevet instrueret i at “hilse på ingen ved vejen,” hvilket var en almindelig metode til at formane en til at gå i gang med sine forretninger uden tidsspilde. Det havde intet at gøre med en venlig hilsen.

163:4.14 (1805.11) 5. *Høflighed og venlighed*. Mesteren havde instrueret dem i at undgå unødvendigt tidsspilde med sociale ceremonier, men

han påbød dem at være høflige over for alle, de kom i kontakt med. De skulle udvise al mulig venlighed over for dem, der måtte underholde dem i deres hjem. De blev strengt advaret mod at forlade et beskedent hjem for at blive underholdt i et mere komfortabelt eller indflydelsesrigt hjem.

163:4.15 (1805.12) *6. Pleje af de syge.* De halvfjerds blev af Peter pålagt at opsøge de syge i sind og krop og gøre alt, hvad der stod i deres magt, for at lindre eller helbrede deres sygdomme.

163:4.16 (1805.13) Og da de var blevet opdraget og instrueret på denne måde, begyndte de to og to på deres mission i Galilæa, Samaria og Judæa.

163:4.17 (1806.1) Selvom jøderne havde et særligt forhold til tallet halvfjerds, og nogle gange betragtede hedningefolkene som halvfjerds i antal, og selvom disse halvfjerds budbringere skulle gå med evangeliet til alle folkeslag, var det, så vidt vi kan se, stadig kun tilfældigt, at denne gruppe tilfældigvis talte netop halvfjerds. Det er sikkert, at Jesus ville have accepteret ikke mindre end et halvt dusin andre, men de var ikke villige til at betale prisen for at opgive rigdom og familier.

5. Lejren flyttes til pella

163:5.1 (1806.2) Jesus og de tolv forberedte sig nu på at etablere deres sidste hovedkvarter i Perea, nær Pella, hvor Mesteren blev døbt i

Jordan. De sidste ti dage af november blev brugt til rådslagning i Magadan, og tirsdag den 6. december tog hele selskabet på næsten tre hundrede af sted ved daggry med alle deres ejendele for at overnatte i nærheden af Pella ved floden. Det var det samme sted ved kilden, som Johannes Døberen havde haft sin lejr flere år tidligere.

163:5.2 (1806.3) Efter opløsningen af Magadan-lejren vendte David Zebedæus tilbage til Betsaida og begyndte straks at indskrænke budbringertjenesten. Riget var på vej ind i en ny fase. Dagligt ankom pilgrimme fra alle dele af Palæstina og endda fra fjerne egne af det romerske imperium. Troende kom lejlighedsvis fra Mesopotamien og fra landene øst for Tigris. Søndag den 18. december læssede David derfor, med hjælp fra sit budbringerkorps, det lejrudstyr, som han tidligere havde brugt til at lede lejren i Betsaida ved søen, på sine lastdyr, som dengang var blevet opbevaret i hans fars hus. Han sagde farvel til Betsaida for denne gang og fortsatte ned ad søbredden og langs Jordan til et punkt omkring 800 meter nord for den apostoliske lejr, og på mindre end en uge var han klar til at byde næsten femten hundrede pilgrimsgæster velkommen. Den apostoliske lejr kunne rumme omkring fem hundrede. Det var regntid i Palæstina, og der var brug for disse boliger til at tage sig af det stadigt stigende antal spørgere, for det meste seriøse, som kom til Perea for at se Jesus og høre hans undervisning.

163:5.3 (1806.4) David gjorde alt dette på eget initiativ, selvom han havde rådført sig med Filip og Mattæus i Magadan. Han ansatte størstedelen af sit tidligere budbringerkorps som sine hjælpere til at lede denne lejr; han brugte nu mindre end tyve mand til almindelig

budbringertjeneste. I slutningen af december og før de halvfjerds vendte tilbage, var næsten otte hundrede besøgende samlet omkring Mesteren, og de fandt logi i Davids lejr.

6. De halvfjerds vender tilbage

163:6.1 (1806.5) Fredag den 30. december, mens Jesus var væk i de nærliggende bjerge med Peter, James og Johannes, ankom de halvfjerds budbringere i par, ledsaget af adskillige troende, til hovedkvarteret i Pella. Alle halvfjerds var samlet på undervisningsstedet omkring klokken fem, da Jesus vendte tilbage til lejren. Aftensmaden blev forsinket i mere end en time, mens disse entusiaster for evangeliet om riget fortalte om deres oplevelser. Davids budbringere havde bragt mange af disse nyheder til apostlene i de foregående uger, men det var virkelig inspirerende at høre disse nyordinerede lærere i evangeliet personligt fortælle, hvordan deres budskab var blevet modtaget af sultne jøder og ikke-jøder. Endelig kunne Jesus se mænd gå ud for at sprede de gode nyheder uden sin personlige tilstedeværelse. Mesteren vidste nu, at han kunne forlade denne verden uden at lægge alvorlige hindringer i vejen for rigets fremgang.

163:6.2 (1807.1) Da de halvfjerds fortalte, hvordan “selv djævlene var underlagt” dem, henviste de til de vidunderlige helbredelser, som de havde udført hos ofre for nervøse lidelser. Ikke desto mindre havde der været nogle få tilfælde af ægte åndebesættelse, som disse præster

havde lettet, og med henvisning til disse sagde Jesus: “Det er ikke mærkeligt, at disse ulydige småånder er underlagt jer, eftersom jeg så Satan falde som et lyn fra himlen. Men glæd jer ikke så meget over dette, for jeg erklærer jer, at så snart jeg vender tilbage til min Fader, vil vi sende vores ånder ind i selve menneskenes sind, så disse få fortabte ånder ikke mere kan komme ind i de uheldige dødeliges sind. Jeg glæder mig med jer over, at I har kraft med mennesker, men bliv ikke opløftede på grund af denne oplevelse, men glæd jer snarere over, at jeres navne er skrevet på himlens ruller, og at I således skal gå videre i en endeløs karriere af åndelig erobring.”

163:6.3 (1807.2) Og det var på dette tidspunkt, lige før aftensmåltidet, at Jesus oplevede et af de sjældne øjeblikke af følelsesmæssig ekstase, som hans tilhængere af og til havde været vidne til. Han sagde: “Jeg takker dig, min Fader, himlens og jordens Herre, at mens dette vidunderlige evangelium var skjult for de kloge og selvretfærdige, har ånden åbenbaret disse åndelige herligheder for disse børn af riget. Ja, min Fader, det må have været velbehageligt for dig at gøre dette, og jeg glæder mig over at vide, at de gode nyheder vil sprede sig til hele verden, selv efter at jeg er vendt tilbage til dig og det arbejde, du har givet mig at udføre. Jeg er mægtigt bevæget, når jeg indser, at du er ved at overgive al autoritet i mine hænder, at kun du virkelig ved, hvem jeg er, og at kun jeg virkelig kender dig og dem, jeg har åbenbaret dig for. Og når jeg har afsluttet denne åbenbaring for mine brødre i kødet, vil jeg fortsætte åbenbaringen for dine skabninger i det høje.”

163:6.4 (1807.3) Da Jesus havde talt således til Faderen, vendte han sig til side for at tale til sine apostle og tjenere: "Velsignede er de øjne, som ser, og de ører, som hører disse ting. Lad mig sige jer, at mange profeter og mange af de store mænd i tidligere tider har ønsket at se det, I nu ser, men det blev ikke givet dem. Og mange kommende generationer af lysets børn vil, når de hører om disse ting, misunde jer, som har hørt og set dem."

163:6.5 (1807.4) Så talte han til alle disciplene og sagde: "I har hørt, hvor mange byer og landsbyer der har modtaget de gode nyheder om riget, og hvordan mine ministre og lærere er blevet modtaget af både jøder og hedninger. Og velsignede er disse samfund, som har valgt at tro på evangeliet om riget. Men ve de lysfornægtende indbyggere i Korazin, Betsaida-Julias og Kapernaum, de byer, som ikke tog godt imod disse budbringere. Jeg erklærer, at hvis de mægtige gerninger, der blev udført på disse steder, var blevet udført i Tyrus og Sidon, ville befolkningen i disse såkaldte hedenske byer for længst have omvendt sig i sæk og aske. Det skal i sandhed blive nemmere for Tyrus og Sidon på dommens dag."

163:6.6 (1807.5) Den næste dag, som var sabbat, gik Jesus fra de halvfjerds og sagde til dem: "Jeg glædede mig virkelig med jer, da I kom tilbage med det gode budskab om, at så mange mennesker spredt over Galilæa, Samaria og Judæa havde taget imod evangeliet om riget. Men hvorfor var du så overraskende begejstret? Havde du ikke forventet, at dit budskab ville manifestere kraft i sin levering? Gik du ud med så lidt tro på dette evangelium, at du kom tilbage

overrasket over dets effektivitet? Og nu, hvor jeg ikke vil slukke din glædes ånd, vil jeg advare dig strengt mod stolthedens finesser, åndelig stolthed. Hvis du kunne forstå Lucifers, den uretfærdiges, fald, ville du højtideligt undgå alle former for åndelig stolthed.

163:6.7 (1808.1) “Du har påbegyndt dette store arbejde med at lære det dødelige menneske, at det er en søn af Gud. Jeg har vist dig vejen; gå ud og gør din pligt, og bliv ikke træt af at gøre det godt. Til dig og til alle, der vil følge i dine fodspor gennem tiderne, vil jeg sige: Jeg står altid nær, og min opfordring er og vil altid være: Kom til mig, alle I, som arbejder og er tynget af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, for jeg er sand og loyal, og I skal finde åndelig hvile for jeres sjæle.”

163:6.8 (1808.2) Og de fandt ud af, at Mesterens ord var sande, da de satte hans løfter på prøve. Og siden den dag har utallige tusinder også testet og bevist sikkerheden af de samme løfter.

7. Forberedelse for den sidste missionsrejse

163:7.1 (1808.3) De næste par dage var travle i Pella-lejren; forberedelserne til missionen i Perea var ved at blive afsluttet. Jesus og hans medarbejdere var ved at påbegynde deres sidste mission, den tre måneder lange tur rundt i hele Perea, som først sluttede, da Mesteren gik ind i Jerusalem for at udføre sit sidste arbejde på

jorden. I hele denne periode havde Jesus og de tolv apostle deres hovedkvarter her i Pella-lejren.

163:7.2 (1808.4) Det var ikke længere nødvendigt for Jesus at tage til at gå ud for at undervise folket. De kom nu til ham i stigende antal hver uge og fra alle dele, ikke kun fra Palæstina, men fra hele den romerske verden og fra Nærorienten. Selvom Mesteren deltog sammen med de halvfjerds i turen til Perea, tilbragte han meget af sin tid i Pella-lejren, hvor han underviste folkemængden og instruerede de tolv. I løbet af disse tre måneder forblev mindst ti af apostlene hos Jesus.

163:7.3 (1808.5) Kvindekorpset forberedte sig også på at gå ud to og to med de halvfjerds for at arbejde i de større byer i Perea. Denne oprindelige gruppe på tolv kvinder havde for nylig oplært et større korps på halvtreds kvinder i hjemmebesøg og i kunsten at tage sig af syge og plagede. Perpetua, Simon Peters kone, blev medlem af denne nye afdeling af kvindekorpset og blev betroet ledelsen af det udvidede kvindearbejde under Abner. Efter pinse forblev hun sammen med sin berømte mand og fulgte ham på alle hans missionsture; og den dag, Peter blev korsfæstet i Rom, blev hun fodret til de vilde dyr i arenaen. Dette nye kvindekorps havde også Filips og Mattæus' koner og James' og Johannes' mødre som medlemmer.

163:7.4 (1808.6) Rigets arbejde forberedte sig nu på at gå ind i sin afsluttende fase under Jesu personlige lederskab. Og denne nuværende fase var præget af åndelig dybde i modsætning til de mirakelsøgende skarer, der fulgte efter Mesteren i de tidligere dage,

hvor han var populær i Galilæa. Men der var stadig et antal af hans tilhængere, som var materielt indstillede, og som ikke forstod sandheden om, at himmeriget er menneskets åndelige broderskab baseret på den evige kendsgerning om Guds universelle faderskab.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 163](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 165](#) >>

Kapitel 164

Tempelindvielsesfesten

164:0.1 (1809.1) MENS LEJREN ved Pella var ved at blive etableret, tog Jesus, sammen med Nathaniel og Thomas, i al hemmelighed op til Jerusalem for at deltage i indvielsesfesten. Først da de passerede Jordan ved vadestedet Betania, blev de to apostle klar over, at deres Mester var på vej til Jerusalem. Da de opdagede, at han virkelig havde i sinde at være til stede ved indvielsesfesten, protesterede de kraftigt over for ham, og med alle mulige argumenter forsøgte de at tale ham fra det. Men deres anstrengelser var nytteløse; Jesus var fast besluttet på at besøge Jerusalem. Til alle deres bønner og advarsler, der understregede det tåbelige og farlige i at lægge sig i hænderne på jødernes råd svarede han kun: “Jeg vil give disse lærere i Israel endnu en mulighed for at se lyset, før min time kommer.”

164:0.2 (1809.2) De gik videre mod Jerusalem, mens de to apostle fortsatte med at udtrykke deres frygt og deres tvivl om, hvorvidt det var klogt at foretage sig noget så tilsyneladende overmodigt. De

nåede Jeriko omkring klokken halv fem og gjorde klar til at overnatte der.

1. Historien om den barmhjertige samaritaner

164:1.1 (1809.3) Den aften samledes et stort selskab omkring Jesus og de to apostle for at stille spørgsmål, hvoraf apostlene besvarede mange, mens Mesteren diskutererede andre. I løbet af aftenen sagde en vis lovkyndig, som forsøgte at vikle Jesus ind i en kompromitterende diskussion: “Lærer, jeg vil gerne spørge dig, hvad jeg skal gøre for at arve evigt liv?” Jesus svarede: “Hvad der står skrevet i loven og profeterne; hvordan læser du skrifterne?” Den lovkyndige, som kendte både Jesu og farisæernes lære, svarede: “At elske Gud Herren af hele sit hjerte, sjæl, sind og styrke, og sin næste som sig selv.” Da sagde Jesus: “Du har svaret rigtigt; dette, hvis du virkelig gør det, vil føre til evigt liv.”

164:1.2 (1809.4) Men den lovkyndige var ikke helt oprigtig, da han stillede dette spørgsmål, og da han ønskede at retfærdiggøre sig selv, samtidig med at han håbede på at bringe Jesus i forlegenhed, vovede han at stille endnu et spørgsmål. Han trak sig lidt tættere på Mesteren og sagde: “Men, Lærer, jeg vil gerne have, at du fortæller mig, hvem der er min næste?” Den lovkyndige stillede dette spørgsmål i håb om at få Jesus til at komme med en udtalelse, der ville stride mod den jødiske lov, som definerede ens næste som “ens

folks børn.” Jøderne betragtede alle andre som “ikke-jødiske hunde.” Den lovkyndige havde et vist kendskab til Jesu lære og vidste derfor godt, at Mesteren tænkte anderledes; derfor håbede han at få ham til at sige noget, der kunne opfattes som et angreb på den hellige lov.

164:1.3 (1810.1) Men Jesus gennemskuede den lovkyndiges motiv, og i stedet for at falde i fælden fortsatte han med at fortælle sine tilhørere en historie, en historie, som ethvert publikum i Jeriko ville værdsætte fuldt ud. Jesus sagde: “En vis mand var på vej ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt i hænderne på grusomme røvere, som røvede ham, klædte ham af og slog ham, og da de gik, efterlod de ham halvdød. Meget snart kom der tilfældigvis en præst gående den vej, og da han kom forbi den sårede mand og så hans sørgelige situation, gik han over på den anden side af vejen. Og på samme måde gik en levit også forbi på den anden side, da han kom forbi og så manden. Omkring dette tidspunkt mødte en samaritaner, der var på vej ned til Jeriko, denne sårede mand, og da han så, hvordan han var blevet røvet og slået, blev han grebet af medlidenhed, og han gik hen til ham, forbandt hans sår, hældte olie og vin på og satte manden på sit eget dyr, bragte ham her til kroen og tog sig af ham. Og næste morgen tog han nogle penge ud og gav dem til værten og sagde: “Tag dig godt af min ven, og hvis det koster mere, vil jeg betale dig tilbage, når jeg kommer tilbage igen. Lad mig nu spørge dig: Hvem af disse tre viste sig at være den næste til ham, der faldt blandt røverne?” Og da den lovkyndige indså, at han var faldet i sin egen fælde, svarede han: “Ham, der forbarmede sig over ham.” Og Jesus sagde: “Gå hen og gør ligeså.”

164:1.4 (1810.2)

Den lovkyndige svarede: “Ham, der viste barmhjertighed,” så han kunne afholde sig fra overhovedet at sige det afskyelige ord samaritaner. Den lovkyndige blev tvunget til at give netop det svar på spørgsmålet: “Hvem er min næste?”, som Jesus ønskede at give, og som, hvis Jesus havde sagt det, direkte ville have involveret ham i anklagen for kætteri. Jesus forvirrede ikke kun den uærlige lovkyndige, men han fortalte sine tilhørere en historie, som på samme tid var en smuk formaning til alle hans tilhængere og en fantastisk irrettesættelse af alle jøder med hensyn til deres holdning til samaritanerne. Og denne historie er fortsat med at fremme broderkærlighed blandt alle, der efterfølgende har troet på Jesu evangelium.

2. I jerusalem

164:2.1 (1810.3)

Jesus havde deltaget i løvhyttefesten for at forkynde evangeliet for pilgrimmene fra alle dele af riget; nu tog han op til indvielsesfesten med kun ét formål: at give jødernes råd og de jødiske ledere endnu en chance for at se lyset. Den vigtigste begivenhed i disse få dage i Jerusalem fandt sted fredag aften i Nikodemus’ hjem. Her var der samlet omkring 25 jødiske ledere, som troede på Jesu lære. Blandt denne gruppe var fjorten mænd, som var eller for nylig havde været medlemmer af jødernes råd. Eber, Matadormus og Josef af Arimatæa deltog i dette møde.

164:2.2 (1810.4) Ved denne lejlighed var Jesu tilhørere alle lærde mænd, og både de og hans to apostle var forbløffede over bredden og dybden i de bemærkninger, som Mesteren kom med til denne fornemme gruppe. Ikke siden den tid, hvor han havde undervist i Alexandria, Rom og på øerne i Middelhavet, havde han udvist en sådan lærdom og vist en sådan forståelse for menneskers anliggender, både verdslige og religiøse.

164:2.3 (1810.5) Da dette lille møde sluttede, gik alle derfra mystificerede af Mesterens personlighed, charmerede af hans elskværdige væremåde og forelskede i manden. De havde forsøgt at rådgive Jesus om hans ønske om at vinde de resterende medlemmer af jødernes råd. Mesteren lyttede opmærksomt, men tavst, til alle deres forslag. Han vidste godt, at ingen af deres planer ville virke. Han formodede, at størstedelen af de jødiske ledere aldrig ville acceptere evangeliet om riget; ikke desto mindre gav han dem alle denne ene chance mere for at vælge. Men da han den aften gik ud sammen med Nataniel og Thomas for at slå sig ned på Oliebjerget, havde han endnu ikke besluttet sig for, hvilken metode han ville følge for endnu en gang at gøre jødernes råd opmærksom på sit arbejde.

164:2.4 (1811.1) Den nat sov Nataniel og Thomas ikke meget; de var alt for forbløffede over, hvad de havde hørt i Nikodemus' hus. De tænkte meget over Jesu afsluttende bemærkning om tilbuddet fra de tidligere og nuværende medlemmer af jødernes råd til at gå med ham, frem foran de halvfjerds. Mesteren sagde: "Nej, mine brødre, det ville være til ingen nytte. I ville mangedoble den vrede, der vil ramme jeres egne hoveder, men I ville ikke på nogen måde mildne

det had, de nærer til mig. Gå, hver af jer, til Faderens arbejde, som ånden leder jer, mens jeg endnu en gang gør dem opmærksomme på riget på den måde, som min Fader måtte bestemme.”

3. Helbredelse af den blinde tigger

164:3.1 (1811.2) Næste morgen gik de tre over til Martas hjem i Betania for at spise morgenmad, og derefter tog de straks til Jerusalem. Denne sabbatsmorgen, da Jesus og hans to apostle nærmede sig templet, mødte de en velkendt tigger, en mand, der var født blind, og som sad på sin sædvanlige plads. Selvom disse tiggere ikke bad om eller modtog almisser på sabbatsdagen, havde de lov til at sidde på deres sædvanlige pladser. Jesus holdt en pause og så på tiggeren. Mens han stirrede på denne mand, der var født blind, fik han en idé om, hvordan han endnu engang kunne gøre jødernes råd og de andre jødiske ledere og religiøse lærere opmærksomme på sin mission på jorden.

164:3.2 (1811.3) Mens Mesteren stod der foran den blinde mand, opslugt af dybe tanker, spurgte Nataniel, der funderede over den mulige årsag til denne mands blindhed: “Mester, hvem har syndet, denne mand eller hans forældre, så han blev født blind?”

164:3.3 (1811.4) Rabbinerne lærte, at alle sådanne tilfælde af blindhed fra fødslen var forårsaget af synd. Ikke alene blev børn undfanget og født i synd, men et barn kunne blive født blindt som en straf for en

bestemt synd begået af dets far. De lærte endda, at et barn selv kunne synde, før det blev født ind i verden. De lærte også, at sådanne defekter kunne være forårsaget af en eller anden synd eller eftergivenhed fra moderen, mens hun bar barnet.

164:3.4 (1811.5) I alle disse regioner var der en vedvarende tro på reinkarnation. De ældre jødiske lærere, sammen med Platon, Philo og mange af essæerne, tolererede teorien om, at mennesker kan høste i én inkarnation, hvad de har sået i en tidligere eksistens; således mente man, at de i ét liv sonede de synder, de havde begået i tidligere liv. Mesteren fandt det vanskeligt at få mennesker til at tro, at deres sjæle ikke havde haft tidligere eksistenser.

164:3.5 (1811.6) Men selv om det virker inkonsekvent, at en sådan blindhed skulle være resultatet af synd, mente jøderne, at det i høj grad var fortjenstfuldt at give almisser til disse blinde tiggere. Det var disse blinde mænds skik konstant at messe til de forbipasserende: “Åh, ømme hjerter, vind fortjeneste ved at hjælpe de blinde.”

164:3.6 (1811.7) Jesus gik ind i diskussionen om denne sag med Nataniel og Thomas, ikke kun fordi han allerede havde besluttet at bruge denne blinde mand som middel til den dag at gøre de jødiske ledere endnu mere opmærksomme på hans mission, men også fordi han altid opmuntrede sine apostle til at søge efter de sande årsager til alle fænomener, naturlige eller åndelige. Han havde ofte advaret dem om at undgå den almindelige tendens til at tilskrive åndelige årsager til almindelige fysiske begivenheder.

164:3.7 (1812.1) Jesus besluttede at bruge denne tigger i sine planer for dagens arbejde, men før han gjorde noget for den blinde mand,

Josiah ved navn, fortsatte han med at besvare Nathaniels spørgsmål. Mesteren sagde: “Hverken denne mand eller hans forældre har syndet, for at Guds gerninger skulle blive åbenbare i ham. Denne blindhed er kommet over ham i begivenhedernes naturlige gang, men vi må nu gøre hans gerninger, som har sendt mig, mens det stadig er dag, for natten vil helt sikkert komme, hvor det vil være umuligt at gøre det arbejde, vi skal til at udføre. Når jeg er i verden, er jeg verdens lys, men om kort tid vil jeg ikke være sammen med jer.”

164:3.8 (1812.2) Da Jesus havde talt, sagde han til Nataniel og Thomas: “Lad os gøre denne blinde mand seende på denne sabbatsdag, så de skriftkloge og farisæerne kan få den fulde anledning, som de søger, til at anklage Menneskesønnen.” Så bøjede han sig ned, spyttede på jorden og blandede leret med spyttet, og mens han talte om alt dette, så den blinde kunne høre det, gik han hen til Josiah og lagde leret over hans blinde øjne og sagde: “Gå hen, min søn, og vask dette ler af i Siloams dam, så skal du straks blive seende.” Og da Josiah havde vasket sig i Siloams dam, vendte han tilbage til sine venner og sin familie, seende.

164:3.9 (1812.3) Han havde altid været tigger og kendte ikke til andet, så da den første ophidselse over, at han havde fået synet tilbage, havde lagt sig, vendte han tilbage til sit sædvanlige sted, hvor han søgte almisser. Hans venner, naboer og alle, der havde kendt ham før, sagde alle, da de så, at han kunne se: “Er det ikke Josiah, den blinde tigger?” Nogle sagde, at det var ham, mens andre sagde: “Nej, det er

en som ham, men denne mand kan se.” Men da de spurgte manden selv, svarede han: “Jeg er ham.”

164:3.10 (1812.4) Da de begyndte at spørge ham, hvordan han var i stand til at se, svarede han dem: “En mand ved navn Jesus kom denne vej, og da han talte om mig med sine venner, lavede han ler med spyt, salvede mine øjne og sagde, at jeg skulle gå hen og vaske mig i Siloams dam. Jeg gjorde, som denne mand sagde, og straks fik jeg mit syn tilbage. Og det er kun et par timer siden. Jeg kender endnu ikke betydningen af meget af det, jeg ser.” Og da de mennesker, der begyndte at samle sig omkring ham, spurgte, hvor de kunne finde den fremmede mand, der havde helbredt ham, kunne Josias kun svare, at det vidste han ikke.

164:3.11 (1812.5) Dette er et af de mærkeligste af alle Mesterens mirakler. Denne mand bad ikke om helbredelse. Han vidste ikke, at den Jesus, som havde bedt ham om at vaske sig ved Siloam, og som havde lovet ham synet, var profeten fra Galilæa, som havde prædikeret i Jerusalem under løvhyttefesten. Denne mand havde ikke megen tiltro til, at han ville få sit syn tilbage, men folk på den tid havde stor tiltro til, at en stor eller hellig mands spyt ville virke, og ud fra Jesu samtale med Nathaniel og Thomas havde Josiah konkluderet, at hans kommende velgører var en stor mand, en lærd lærer eller en hellig profet, og derfor gjorde han, som Jesus sagde til ham.

164:3.12 (1812.6) Jesus gjorde brug af leret og spyttet og bad ham vaske sig i Siloams symbolske bassin af tre grunde:

164:3.13 (1812.7) 1. Dette var ikke et mirakel som svar på den enkeltes tro. Det var et under, som Jesus valgte at udføre med sit eget formål, men som han arrangerede, så denne mand kunne få varig gavn af det.

164:3.14 (1813.1) 2. Da den blinde mand ikke havde bedt om helbredelse, og da den tro, han havde, var svag, blev disse materielle handlinger foreslået med det formål at opmuntre ham. Han troede på overtroen om spykets virkning, og han vidste, at Siloams dam var et halvt helligt sted. Men han ville næppe være gået derhen, hvis det ikke havde været nødvendigt at vaske leret fra hans salvelse væk. Der var lige præcis nok ceremoni over transaktionen til at få ham til at handle.

164:3.15 (1813.2) 3. Men Jesus havde en tredje grund til at benytte sig af disse materielle midler i forbindelse med denne unikke handling: Det var et mirakel, der blev udført udelukkende i lydighed mod hans eget valg, og dermed ønskede han at lære sine tilhængere på den tid og i alle efterfølgende tidsaldre at afstå fra at foragte eller forsømme materielle midler i helbredelsen af de syge. Han ønskede at lære dem, at de skulle holde op med at betragte mirakler som den eneste metode til at helbrede menneskelige sygdomme.

164:3.16 (1813.3) Jesus gav denne mand synet ved et mirakel på denne sabbatsmorgen i Jerusalem nær templet med det primære formål at gøre denne handling til en åben udfordring for jødernes råd og alle de jødiske lærere og religiøse ledere. Det var hans måde at proklamere et åbent brud med farisæerne på. Han var altid positiv i

alt, hvad han gjorde. Og det var med det formål at bringe disse sager for jødernes råd, at Jesus bragte sine to apostle hen til denne mand tidligt om eftermiddagen på denne sabbatsdag og bevidst fremprovokede de diskussioner, som tvang farisæerne til at lægge mærke til miraklet.

4. Josia foran jødernes råd

164:4.1 (1813.4) Midt på eftermiddagen havde Josias' helbredelse rejst en sådan diskussion i templet, at lederne af jødernes råd besluttede at indkalde rådet til dets sædvanlige mødested i templet. Og det gjorde de i strid med en stående regel, som forbød rådet at mødes på sabbatsdagen. Jesus vidste, at sabbatsbrud ville være en af de vigtigste anklager mod ham, når den endelige prøve kom, og han ønskede at blive stillet for jødernes råd for at blive dømt for at have helbredt en blind mand på sabbatsdagen, når selve mødet i den jødiske højesteret, der skulle dømme ham for denne barmhjertighedshandling, ville drøfte disse sager på sabbatsdagen og i direkte strid med deres egne selvpålagte love.

164:4.2 (1813.5) Men de kaldte ikke Jesus frem for dem; det var de bange for. I stedet sendte de straks bud efter Josia. Efter nogle indledende spørgsmål bad talsmanden for jødernes råd (omkring halvtreds medlemmer var til stede) Josia om at fortælle dem, hvad der var sket med ham. Siden sin helbredelse den morgen havde Josia hørt fra Thomas, Nathaniel og andre, at farisæerne var vrede over hans

helbredelse på sabbatten, og at de sandsynligvis ville skabe problemer for alle involverede; men Josia havde endnu ikke forstået, at Jesus var ham, der blev kaldt Befrieren. Så da farisæerne udspurgte ham, sagde han: “Denne mand kom forbi, lagde ler på mine øjne og sagde, at jeg skulle vaske mig i Siloam, og nu kan jeg se.”

164:4.3 (1813.6) En af de ældre farisæere sagde efter at have holdt en lang tale: “Denne mand kan ikke være fra Gud, for du kan se, at han ikke overholder sabbatten. Han overtræder loven, først ved at lave leret, derefter ved at sende denne tigger til at vaske sig i Siloam på sabbatsdagen. Sådan en mand kan ikke være en lærer sendt af Gud.”

164:4.4 (1813.7) Så sagde en af de yngre mænd, som i hemmelighed troede på Jesus: “Hvis denne mand ikke er sendt af Gud, hvordan kan han så gøre disse ting? Vi ved, at en almindelig synder ikke kan udføre sådanne mirakler. Vi kender alle denne tigger, og vi ved, at han blev født blind; nu kan han se. Vil I stadig sige, at denne profet gør alle disse undere ved djæveleprinsens kraft?” Og for hver farisæer, der vovede at anklage og fordømme Jesus, rejste én sig for at stille indviklede og pinlige spørgsmål, så der opstod en alvorlig splittelse blandt dem. Ordstyreren så, hvor de var på vej hen, og for at dæmpe diskussionen forberedte han sig på at udspørge manden selv. Han vendte sig mod Josia og sagde: “Hvad har du at sige om denne mand, denne Jesus, som du hævder åbnede dine øjne?” Og Josiah svarede: “Jeg tror, han er en profet.”

164:4.5 (1814.1) Lederne var meget bekymrede, og da de ikke vidste, hvad de ellers skulle gøre, besluttede de at sende bud efter Josias' forældre

for at høre, om han virkelig var født blind. De ville nødig tro på, at tiggeren var blevet helbredt.

164:4.6 (1814.2) Det var velkendt i Jerusalem, at Jesus ikke blot blev nægtet adgang til alle synagoger, men at alle, der troede på hans lære, ligeledes blev smidt ud af synagogen, ekskommunikeret fra Israels menighed; og det betød nægtelse af alle rettigheder og privilegier af enhver art i hele jødedommen, undtagen retten til at købe livsfornödenhederne.

164:4.7 (1814.3) Da Josias' forældre, fattige og frygtsomme sjæle, mødte op foran det ophøjede jødiske råd, var de derfor bange for at tale frit. Rettens talsmand sagde: "Er det jeres søn? Og har vi forstået det rigtigt, at han er født blind? Hvis det er sandt, hvordan kan det så være, at han nu kan se?" Og så svarede Josias' far, støttet af hans mor: "Vi ved, at det er vores søn, og at han er født blind, men hvordan han er kommet til at se, eller hvem det var, der åbnede hans øjne, ved vi ikke. Spørg ham, han er myndig, lad ham tale for sig selv."

164:4.8 (1814.4) Nu kaldte de Josias frem for dem for anden gang. De var ikke kommet godt i gang med deres plan om at holde en formel retssag, og nogle var begyndt at få det mærkeligt med at gøre det på sabbatten; så da de kaldte Josia tilbage, forsøgte de at lokke ham i en anden fælde. Rettens embedsmand talte til den tidligere blinde mand og sagde: "Hvorfor giver du ikke Gud æren for dette? Hvorfor fortæller du os ikke hele sandheden om, hvad der skete? Vi ved alle, at denne mand er en synder. Hvorfor nægter du at se sandheden? Du ved, at både du og denne mand er dømt for at bryde sabbatten. Vil du

ikke sone din synd ved at anerkende Gud som din helbreder, hvis du stadig påstår, at dine øjne i dag er blevet åbnet?”

164:4.9 (1814.5) Men Josija var hverken stum eller uden humor, så han svarede embedsmanden ved retten: “Om denne mand er en synder, ved jeg ikke; men én ting ved jeg—at mens jeg var blind, ser jeg nu.” Og da de ikke kunne fange Josia, forsøgte de at udspørge ham yderligere og spurgte: “Hvordan åbnede han dine øjne? Hvad gjorde han egentlig ved dig? Hvad sagde han til dig? Bad han dig om at tro på ham?”

164:4.10 (1814.6) Josia svarede noget utålmodigt: “Jeg har fortalt jer præcis, hvordan det hele skete, og hvis I ikke troede på mit vidnesbyrd, hvorfor skulle I så høre det igen? Ville I tilfældigvis også blive hans disciple?” Da Josia havde talt sådan, brød jødernes råd sammen i forvirring, næsten vold, for lederne styrtede sig over Josia og udbrød vredt: “Du kan tale om at være denne mands discipel, men vi er Moses’ disciple, og vi er lærere i Guds love. Vi ved, at Gud talte gennem Moses, men hvad angår denne mand Jesus, så ved vi ikke, hvor han er.”

164:4.11 (1814.7) Så stod Josias, stående på en skammel, og råbte ud til alle, der kunne høre det, og sagde: “Hør, I, som hævder at være lærere for hele Israel, mens jeg erklærer jer, at her er et stort under, siden I indrømmer, at I ikke ved, hvor denne mand er, og alligevel ved I med sikkerhed, fra det vidnesbyrd, I har hørt, at han åbnede mine øjne. Vi ved alle, at Gud ikke udfører sådanne gerninger for de ugudelige; at Gud kun ville gøre sådan noget på anmodning fra en sand tilbeder—en, der er hellig og retfærdig. I ved, at I ikke siden

verdens begyndelse har hørt om, at en blindfødt har fået åbnet sine øjne. Så se på mig, alle sammen, og indse, hvad der er blevet gjort i dag i Jerusalem! Jeg siger jer, hvis denne mand ikke var fra Gud, kunne han ikke gøre dette.” Og da rådsmedlemmerne gik deres vej i vrede og forvirring, råbte de til ham: “Du er helt igennem født i synd, og nu formaster du dig til at undervise os? Måske er du slet ikke født blind, og selv om dine øjne blev åbnet på sabbatsdagen, skete det ved djæveleprinsens kraft.” Og de gik straks til synagogen for at uddrive Josia.

164:4.12 (1815.1) Josia gik ind til denne retssag med sparsomme forestillinger om Jesus og hans helbredelse. Det meste af det dristige vidnesbyrd, som han så klogt og modigt aflagde for hele Israels højeste domstol, udviklede sig i hans sind, mens retssagen skred frem på en så uretfærdig måde.

5. Undervisning i salomons søjlegang

164:5.1 (1815.2) Alt imens dette sabbatsafbrydende møde i jødernes råd var i gang i et af templets kamre, gik Jesus rundt i nærheden og underviste folket i Salomons forhal i håb om, at han ville blive kaldt til jødernes råd, hvor han kunne fortælle dem de gode nyheder om friheden og glæden ved at være en guddommelig søn i Guds rige. Men de var bange for at sende bud efter ham. De var altid forvirrede over disse pludselige og offentlige optrædener af Jesus i Jerusalem. Jesus gav dem netop den lejlighed, de så ivrigt havde søgt, men de

frygtede at føre ham frem for rådet, selv som vidne, og endnu mere frygtede de at arrestere ham.

164:5.2 (1815.3) Det var midt om vinteren i Jerusalem, og folk søgte delvis ly i Salomons våbenhus; og mens Jesus blev hængende, stillede folkemængden ham mange spørgsmål, og han underviste dem i mere end to timer. Nogle af de jødiske lærere forsøgte at lokke ham i en fælde ved offentligt at spørge ham: “Hvor længe vil du holde os hen i spænding? Hvis du er Messias, hvorfor siger du det så ikke ligeud?” Jesus svarede: “Jeg har fortalt jer om mig selv og min far mange gange, men I vil ikke tro mig. Kan I ikke se, at de gerninger, jeg gør i min Faders navn, vidner om mig? Men mange af jer tror ikke, fordi I ikke hører til min fold. Sandhedens lærer tiltrækker kun dem, der hungrer efter sandheden, og som tørster efter retfærdighed. Mine får hører min stemme, og jeg kender dem, og de følger mig. Og til alle, der følger min lære, giver jeg evigt liv; de skal aldrig fortabes, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Min Fader, som har givet mig disse børn, er større end alle, så ingen kan rive dem ud af min Faders hånd. Faderen og jeg er ét.” Nogle af de vantro jøder skyndte sig over til det sted, hvor de stadig var i gang med at bygge templet, for at samle sten op og kaste dem mod Jesus, men de troende holdt dem tilbage.

164:5.3 (1815.4) Jesus fortsatte sin undervisning: “Mange gode gerninger har jeg vist jer fra Faderen, så jeg nu vil spørge, for hvilken af disse gode gerninger I har tænkt jer at stene mig?” Og så svarede en af farisæerne: “Vi ville ikke stene dig for nogen god gerning, men for gudsbespottelse, eftersom du, som er et menneske, vover at gøre dig

selv lig med Gud.” Og Jesus svarede: “I anklager Menneskesønnen for blasfemi, fordi I nægtede at tro mig, da jeg erklærede for jer, at jeg var sendt af Gud. Hvis jeg ikke gør Guds gerninger, så tro mig ikke, men hvis jeg gør Guds gerninger, selv om I ikke tror på mig, så skulle jeg tro, at I ville tro på gerningerne. Men for at I kan være sikre på, hvad jeg forkynder, så lad mig igen hævde, at Faderen er i mig og jeg i Faderen, og at ligesom Faderen bor i mig, således vil jeg bo i enhver, der tror på dette evangelium.” Og da folket hørte disse ord, skyndte mange af dem sig ud for at lægge hænderne på de sten, de skulle kaste efter ham, men han gik ud gennem tempelområdet; og da han mødte Nataniel og Thomas, som havde været til stede ved det jødiske råds møde, ventede han sammen med dem i nærheden af templet, indtil Josia kom ud fra rådskammeret.

164:5.4 (1816.1) Jesus og de to apostle opsøgte ikke Josia i hans hjem, før de hørte, at han var blevet smidt ud af synagogen. Da de kom til hans hus, kaldte Thomas ham ud i gården, og Jesus talte til ham og sagde: “Josia, tror du på Guds søn?” Og Josia svarede: “Fortæl mig, hvem han er, så jeg kan tro på ham.” Og Jesus sagde: “Du har både set og hørt ham, og det er ham, der nu taler til dig.” Og Josia sagde: “Herre, jeg tror,” og han faldt ned og tilbad ham.

164:5.5 (1816.2) Da Josia hørte, at han var blevet smidt ud af synagogen, blev han først meget nedtrykt, men han blev meget opmuntret, da Jesus sagde, at han straks skulle gøre sig klar til at tage med dem til lejren ved Pella. Denne enfoldige mand fra Jerusalem var ganske rigtigt blevet smidt ud af en jødisk synagoge, men se skaberen af et

univers føre ham frem til at blive forenet med den åndelige adel på den tid og i den generation.

164:5.6 (1816.3) Og nu forlod Jesus Jerusalem for ikke at vende tilbage igen, før han nærmede sig det tidspunkt, hvor han ville forlade denne verden. Sammen med de to apostle og Josia tog Mesteren tilbage til Pella. Og Josia viste sig at være en af de modtagere af Mesterens mirakuløse tjeneste, som bar frugt, for han blev en livslang forkynner af evangeliet om riget.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 164](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 166](#) >>

Kapitel 165

Missionen I Perea Begynder

165:0.1 (1817.1) TIRSDAG den 3. januar år 30 e.Kr. kaldte Abner, den tidligere leder af Johannes Døberens de tolv apostle, en nasiræer og tidligere leder af nasiræerskolen i Engedi, nu leder af rigets halvfjerds budbringere, sine medarbejdere sammen og gav dem de sidste instruktioner, før han sendte dem på en mission til alle byer og landsbyer i Perea. Denne mission i Perea fortsatte i næsten tre måneder og var Mesterens sidste tjeneste. Fra dette arbejde tog Jesus direkte til Jerusalem for at gennemgå sine sidste oplevelser i kødet. De halvfjerds, suppleret med Jesu og de tolv apostles periodiske arbejde, arbejdede i følgende byer og landsbyer og yderligere omkring halvtreds landsbyer: Zafon, Gadara, Makad, Arbela, Ramat, Edrei, Bosora, Caspin, Mispheh, Gerasa, Ragaba, Sukkot, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimra, Tyrus, Eleala, Livias, Heshbon, Kallirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibma, Medeba, Bets-Meon, Areopolis og Aroer.

165:0.2 (1817.2) Under hele denne rundrejse i Perea overtog kvindekorpset, som nu talte toogtres, det meste af arbejdet med at pleje de syge. Dette var den sidste periode i udviklingen af de højere åndelige aspekter af evangeliet om riget, og der var derfor et fravær af mirakelarbejde. Ingen anden del af Palæstina blev så grundigt bearbejdet af Jesu apostle og disciple, og i ingen anden region accepterede de bedre klasser af borgere så generelt Mesterens lære.

165:0.3 (1817.3) Perea var på dette tidspunkt omtrent lige dele ikke-jødisk og jødisk, idet jøderne generelt var blevet fjernet fra disse områder under Judas Maccabee. Perea var den smukkeste og mest maleriske provins i hele Palæstina. Jøderne omtalte den generelt som "landet hinsides Jordan."

165:0.4 (1817.4) I hele denne periode delte Jesus sin tid mellem lejren i Pella og ture med de tolv for at hjælpe de halvfjerds i de forskellige byer, hvor de underviste og prædikede. Under Abners instruktioner døbte de halvfjerds alle troende, selvom Jesus ikke havde pålagt dem det.

1. I lejren ved pella

165:1.1 (1817.5) I midten af januar var mere end tolv hundrede mennesker samlet i Pella, og Jesus underviste denne skare mindst én gang hver dag, når han opholdt sig i lejren, og han talte som regel klokken ni om morgenen, hvis ikke regnen forhindrede det. Peter og de andre apostle underviste hver eftermiddag. Aftenerne reserverede

Jesus til de sædvanlige sessioner med spørgsmål og svar med de tolv og andre avancerede disciple. Aftengrupperne bestod i gennemsnit af omkring halvtreds personer.

165:1.2 (1817.6) I midten af marts, da Jesus begyndte sin rejse mod Jerusalem, udgjorde over fire tusinde mennesker det store publikum, som hørte Jesus eller Peter prædike hver morgen. Mesteren valgte at afslutte sit arbejde på jorden, da interessen for hans budskab havde nået et højdepunkt, det højeste punkt, der blev nået under denne anden eller ikke-mirakuløse fase af rigets fremgang. Mens tre fjerdedele af mængden var sandhedssøgende, var der også et stort antal farisæere fra Jerusalem og andre steder til stede, sammen med mange tvivlere og kværlanter.

165:1.3 (1818.1) Jesus og de tolv apostle brugte meget af deres tid på den forsamlede skare i Pella-lejren. De tolv tog sig kun lidt eller slet ikke af arbejdet i marken og tog kun ud med Jesus for at besøge Abners medarbejdere fra tid til anden. Abner var meget fortrolig med Pereen-distriktet, da det var her, hans tidligere mester, Johannes Døberen, havde udført det meste af sit arbejde. Efter at have påbegyndt missionen i Pereen, vendte Abner og de halvfjerds aldrig tilbage til Pella-lejren.

2. Prædiken om den gode hyrde

165:2.1 (1818.2) Et selskab på over tre hundrede jerusalemitter, farisæere og andre, fulgte Jesus nordpå til Pella, da han skyndte sig væk fra de

jødiske herskeres jurisdiktion ved afslutningen af indvielsesfesten; og det var i nærvær af disse jødiske lærere og ledere, såvel som under overværelse af de tolv apostle, at Jesus prædikede om “den gode hyrde”. Efter en halv times uformel diskussion, hvor han talte til en gruppe på omkring hundrede, sagde Jesus:

165:2.2 (1818.3) “Denne aften har jeg meget at fortælle jer, og da mange af jer er mine disciple og nogle af jer mine bitre fjender, vil jeg præsentere min lære i en lignelse, så I hver især kan tage det til jer, som finder en modtagelse i jeres hjerte.

165:2.3 (1818.4) “I aften står der mænd foran mig, som ville være villige til at dø for mig og for dette evangelium om riget, og nogle af dem vil gøre det i de kommende år; og her er også nogle af jer, traditionens slaver, som har fulgt mig ned fra Jerusalem, og som sammen med jeres formørkede og vildledte ledere forsøger at dræbe Menneskesønnen. Det liv, som jeg nu lever i kødet, skal dømme jer begge, de sande hyrder og de falske hyrder. Hvis den falske hyrde var blind, ville han ikke have nogen synd, men I påstår, at I ser; I bekender jer til at være lærere i Israel; derfor forbliver jeres synd på jer.

165:2.4 (1818.5) “Den sande hyrde samler sin flok i folden for natten i tider med fare. Og når morgenen er kommet, går han ind i folden gennem døren, og når han kalder, kender fårene hans stemme. Enhver hyrde, der skaffer sig adgang til fårefolden på anden måde end gennem døren, er en tyv og en røver. Den sande hyrde går ind i folden, efter at portneren har åbnet døren for ham, og hans får, der

kender hans stemme, kommer ud på hans ord; og når de, der er hans, således er ført frem, går den sande hyrde foran dem; han viser vejen, og fårene følger ham. Hans får følger ham, fordi de kender hans stemme; de vil ikke følge en fremmed. De vil flygte fra den fremmede, fordi de ikke kender hans stemme. Denne skare, som er samlet omkring os her, er som får uden hyrde, men når vi taler til dem, kender de hyrdens stemme, og de følger efter os; det gør i hvert fald de, som hungrer efter sandhed og tørster efter retfærdighed. Nogle af jer er ikke af min fold; I kender ikke min stemme, og I følger mig ikke. Og fordi I er falske hyrder, kender fårene ikke jeres stemme og vil ikke følge jer.”

165:2.5 (1819.1) Og da Jesus havde fortalt denne lignelse, var der ingen, der stillede ham et spørgsmål. Efter et stykke tid begyndte han at tale igen og fortsatte med at diskutere lignelsen:

165:2.6 (1819.2) “I, der vil være hjælpehyrder for min Faders hjarde, skal ikke kun være værdige ledere, men I skal også *fodre* hjorden med god mad; I er ikke sande hyrder, medmindre I fører jeres hjarde til grønne græsgange og ved stille vand.

165:2.7 (1819.3) “Og nu, for at nogle af jer ikke skal forstå denne lignelse for let, vil jeg erklære, at jeg både er døren til Faderens fårefold og samtidig den sande hyrde for min Faders hjarde. Enhver hyrde, der forsøger at komme ind i folden uden mig, vil fejle, og fårene vil ikke høre hans stemme. Jeg og dem, der tjener sammen med mig, er døren. Enhver sjæl, der går ind på den evige vej ved hjælp af de midler, jeg har skabt og forordnet, vil blive frelst og vil være i stand til at gå videre til opnåelsen af de evige græsgange i Paradis.

165:2.8 (1819.4) “Men jeg er også den sande hyrde, som er villig til at give sit liv for fårene. Tyven bryder kun ind i folden for at stjæle, dræbe og ødelægge; men jeg er kommet, for at I alle skal have liv og have det i overflod. Den, der er lejesvend, vil, når der opstår fare, flygte og lade fårene blive spredt og ødelagt; men den sande hyrde vil ikke flygte, når ulven kommer; han vil beskytte sin flok og, om nødvendigt, give sit liv for sine får. Sandelig, sandelig siger jeg jer, venner og fjender: Jeg er den sande hyrde; jeg kender mine egne, og mine egne kender mig. Jeg vil ikke flygte, når jeg står over for fare. Jeg vil fuldføre denne tjeneste for at fuldføre min Faders vilje, og jeg vil ikke svigte den hjord, som Faderen har betroet mig at vogte.

165:2.9 (1819.5) “Men jeg har mange andre får, som ikke er i denne fold, og disse ord gælder ikke kun for denne verden. Disse andre får hører og kender også min stemme, og jeg har lovet Faderen, at de alle skal blive ført ind i én fold, ét broderskab af Guds sønner. Og så skal I alle kende stemmen fra én hyrde, den sande hyrde, og alle skal anerkende Guds faderskab.

165:2.10 (1819.6) “Og så skal I vide, hvorfor Faderen elsker mig og har lagt alle sine hjerde i dette område i mine hænder for at passe på dem; det er fordi Faderen ved, at jeg ikke vil vakle i beskyttelsen af fårefolden, at jeg ikke vil svigte mine får, og at jeg, hvis det kræves, ikke vil tøve med at give mit liv i tjenesten for hans mangfoldige hjerde. Men husk på, at hvis jeg lægger mit liv ned, vil jeg tage det op igen. Intet menneske eller nogen anden skabning kan tage mit liv fra mig. Jeg har ret og magt til at lægge mit liv ned, og jeg har den

samme magt og ret til at tage det op igen. I kan ikke forstå det, men jeg har fået denne fuldmagt fra min Fader, før denne verden blev til.”

165:2.11 (1819.7) Da de hørte disse ord, blev hans apostle forvirrede, hans disciple forbløffede, mens farisæerne fra Jerusalem og omegn gik ud i natten og sagde: “Han er enten gal eller har en djævel.” Men selv nogle af Jerusalems lærere sagde: “Han taler som en, der har myndighed; og hvem har nogensinde set en, der har en djævel, åbne øjnene på en mand, der var født blind, og gøre alle de vidunderlige ting, som denne mand har gjort?”

165:2.12 (1819.8) Om morgenen bekendte omkring halvdelen af disse jødiske lærere troen på Jesus, og den anden halvdel vendte forfærdet tilbage til Jerusalem og deres hjem.

3. Sabbatsprædiken ved pella

165:3.1 (1819.9) I slutningen af januar var der næsten tre tusind mennesker, der var samlet om eftermiddagen på sabbatten. Lørdag den 28. januar holdt Jesus den mindeværdige prædiken om “Tillid og åndeligt beredskab.” Efter indledende bemærkninger fra Simon Peter sagde Mesteren:

165:3.2 (1820.1) “Hvad jeg mange gange har sagt til mine apostle og til mine disciple, erklærer jeg nu for denne skare: Pas på farisæernes surdej, som er hykleri, født af fordomme og næret i traditionel

trældom, selv om mange af disse farisæere er ærlige af hjertet, og nogle af dem bliver her som mine disciple. Nu skal I alle forstå min lære, for der er intet, der nu er skjult, som ikke skal blive åbenbaret. Det, der nu er skjult for jer, skal alt sammen blive kendt, når Menneskesønnen har fuldført sin mission på jorden og i kødet.

165:3.3 (1820.2) “Snart, meget snart, vil de ting, som vores fjender nu planlægger i hemmelighed og i mørke, blive bragt frem i lyset og blive proklameret fra hustagene. Men jeg siger jer, mine venner, når de søger at ødelægge Menneskesønnen, så frygt dem ikke. Frygt ikke dem, der, selv om de kan dræbe kroppen, derefter ikke har mere magt over jer. Jeg formaner jer til ikke at frygte nogen, hverken i himlen eller på jorden, men til at glæde jer ved at kende ham, som har magt til at udfri jer fra al uretfærdighed og stille jer ulastelige frem for universets domstol.

165:3.4 (1820.3) “Bliver fem spurve ikke solgt for to øre? Og dog, når disse fugle flyver rundt på jagt efter deres føde, er der ikke en eneste af dem, der eksisterer uden viden om Faderen, kilden til alt liv. For de serafiske vogtere er selve hårene på dit hoved talte. Og hvis alt dette er sandt, hvorfor skulle I så leve i frygt for de mange småting, der dukker op i jeres daglige liv? Jeg siger til jer: Frygt ikke, I er meget mere værd end mange spurve.

165:3.5 (1820.4) “Alle jer, der har haft mod til at bekende troen på mit evangelium over for mennesker, vil jeg straks anerkende over for himlens engle; men den, der bevidst fornægter sandheden i min lære over for mennesker, skal fornægtes af sin skæbnevogter selv over for himlens engle.

165:3.6 (1820.5) “Sig, hvad du vil om Menneskesønnen, og det skal blive dig tilgivet; men den, der formaster sig til at spotte Gud, vil næppe finde tilgivelse. Når mennesker går så vidt, at de bevidst tilskriver Guds handlinger til de onde kræfter, vil sådanne bevidste oprørere næppe søge tilgivelse for deres synder.

165:3.7 (1820.6) “Og når vore fjender fører jer frem for synagogernes herskere og andre høje myndigheder, så vær ikke bekymrede for, hvad I skal sige, og vær ikke ængstelige for, hvordan I skal besvare deres spørgsmål, for den ånd, der bor i jer, skal helt sikkert lære jer i netop den time, hvad I skal sige til ære for rigets evangelium.

165:3.8 (1820.7) “Hvor længe vil du dvæle i beslutningens dal? Hvorfor standser du mellem to meninger? Hvorfor skulle jøde eller hedning tøve med at tage imod den gode nyhed om, at han er en søn af den evige Gud? Hvor lang tid vil det tage os at overtale dig til med glæde at træde ind i din åndelige arv? Jeg kom til denne verden for at åbenbare Faderen for jer og for at føre jer til Faderen. Det første har jeg gjort, men det sidste kan jeg ikke gøre uden jeres samtykke; Faderen tvinger aldrig noget menneske til at gå ind i riget. Invitationen har altid været og vil altid være: Lad enhver, som vil, komme og frit få del i livets vand.”

165:3.9 (1820.8) Da Jesus var færdig med at tale, gik mange ud for at blive døbt af apostlene i Jordanfloden, mens han lyttede til spørgsmålene fra dem, der var blevet tilbage.

4. At dele arven

165:4.1 (1821.1) Mens apostlene døbte de troende, talte Mesteren med dem, der var blevet hængende. Og en vis ung mand sagde til ham: “Mester, min far døde og efterlod en masse ejendom til mig og min bror, men min bror nægter at give mig det, der er mit eget. Vil du så bede min bror om at dele denne arv med mig?” Jesus blev mildt forarget over, at denne materielt indstillede unge mand bragte et sådant spørgsmål op til diskussion, men han benyttede lejligheden til at give ham yderligere undervisning. Jesus sagde: “Menneske, hvem har gjort mig til en skillevej over dig? Hvor har du fået den idé fra, at jeg tager mig af denne verdens materielle anliggender?” Og så vendte han sig mod alle, der var omkring ham, og sagde: “Tag jer i agt og hold jer fri af begærlighed; et menneskes liv består ikke i overfloden af de ting, han måtte eje. Lykken kommer ikke af rigdommens magt, og glæden udspringer ikke af rigdom. Rigdom er ikke i sig selv en forbandelse, men kærligheden til rigdom fører ofte til en sådan hengivenhed over for denne verdens ting, at sjælen bliver blind for de smukke attraktioner ved de åndelige realiteter i Guds rige på jorden og for glæden ved det evige liv i himlen.

165:4.2 (1821.2) “Lad mig fortælle jer en historie om en rig mand, hvis jord gav rigeligt, og da han var blevet meget rig, begyndte han at ræsonnere med sig selv og sagde: ‘Hvad skal jeg gøre med alle mine rigdomme? Jeg har nu så meget, at jeg ikke har noget sted at

opbevare min rigdom. Og da han havde tænkt over sit problem, sagde han: ‘Det vil jeg gøre; jeg vil rive mine lader ned og bygge nogle større, og på den måde vil jeg få rigelig plads til at opbevare mine frugter og mine varer. Så kan jeg sige til min sjæl: Sjæl, du har mange rigdomme, der har ligget i mange år; tag det nu roligt; spis, drik og vær glad, for du er rig og har mange goder.’

165:4.3 (1821.3) “Men denne rige mand var også tåbelig. Idet han sørgede for de materielle behov i sit sind og sin krop, havde han undladt at samle skatte i himlen til tilfredsstillelse af ånden og til frelse for sjælen. Og selv da skulle han ikke nyde fornøjelsen af at forbruge sin opsparede rigdom, for netop den nat blev hans sjæl krævet af ham. Den nat kom der røvere, som brød ind i hans hus for at dræbe ham, og efter at de havde plyndret hans lader, brændte de det, der var tilbage. Og for den ejendom, der undslap røverne, kom hans arvinger op at slås indbyrdes. Denne mand lagde skatte til sig selv på jorden, men han var ikke rig mod Gud.”

165:4.4 (1821.4) Jesus handlede således med den unge mand og hans arv, fordi han vidste, at hans problem var begærlighed. Selv hvis det ikke havde været tilfældet, ville Mesteren ikke have blandet sig, for han blandede sig aldrig i selv sine apostles og slet ikke sine disciples verdslige anliggender.

165:4.5 (1821.5) Da Jesus var færdig med sin historie, rejste en anden mand sig op og spurgte ham: “Mester, jeg ved, at dine apostle har solgt alle deres jordiske ejendele for at følge dig, og at de har alle ting til fælles ligesom essæerne, men vil du have alle os, der er dine disciple, til at gøre det samme? Er det en synd at besidde ærlig

rigdom?” Og Jesus svarede på dette spørgsmål: “Min ven, det er ikke en synd at have hæderlig rigdom; men det er en synd, hvis du omdanner rigdommen af materielle ejendele til *skatte*, som kan absorbere dine interesser og aflede dine følelser fra hengivenhed til rigets åndelige sysler. Der er ingen synd i at have ærlige ejendele på jorden, forudsat at din *skat* er i himlen, for hvor din skat er, der vil dit hjerte også være. Der er stor forskel på rigdom, som fører til begærlighed og egoisme, og den, som besiddes og uddeles i forvalterskabets ånd af dem, der har en overflod af denne verdens goder, og som så gavmildt bidrager til at støtte dem, der bruger alle deres kræfter på rigets arbejde. Mange af jer, der er her uden penge, får mad og husly i teltbyen derovre, fordi liberale mænd og kvinder med midler har givet midler til jeres vært, David Zebedee, til sådanne formål.

165:4.6 (1822.1) “Men glem aldrig, at rigdom, når alt kommer til alt, ikke er varig. Kærligheden til rigdom tilslører alt for ofte og ødelægger endda den åndelige vision. Overse ikke faren for, at rigdom ikke bliver din tjener, men din herre.”

165:4.7 (1822.2) Jesus hverken lærte eller billigede nærighed, lediggang, ligegyldighed over for at skaffe de fysiske fornødenheder til sin familie eller afhængighed af almisser. Men han lærte, at det materielle og timelige skal underordnes sjælens velfærd og den åndelige naturs fremskridt i himmeriget.

165:4.8 (1822.3) Da folket gik ned til floden for at overvære dåben, kom den første mand privat til Jesus angående sin arv, da han mente, at

Jesus havde behandlet ham hårdt; og da Mesteren igen havde hørt ham, svarede han: “Min søn, hvorfor går du glip af muligheden for at spise af livets brød på en dag som denne for at tilfredsstille din begærlige tilbøjelighed? Ved du ikke, at de jødiske arvelove vil blive administreret retfærdigt, hvis du går med din klage til synagogens domstol? Kan du ikke se, at mit arbejde har at gøre med at sikre, at du kender til din himmelske arv? Har du ikke læst i skriften: ‘Der er en, som bliver rig ved sin forsigtighed og megen knibning, og dette er hans løn: Han siger: “Jeg har fundet hvile og kan nu spise af mit gods, men han ved ikke, hvad tiden vil bringe ham, og heller ikke, at han må efterlade alt dette til andre, når han dør.’ Har du ikke læst buddet: ‘Du må ikke begære.’ Og igen: ‘De har spist og mættet sig og er blevet fede, og så har de vendt sig til andre guder.’ Har du ikke læst i salmerne, at “Herren afskyr de begærlige,’ og at ‘det lille, en retfærdig mand har, er bedre end mange ugudeliges rigdomme.” “Hvis rigdommen vokser, så sæt ikke dit hjerte på dem.’ Har du læst, hvor Jeremias sagde: ‘Lad ikke den rige mand rose sig af sin rigdom’; og Ezekiel talte sandt, da han sagde: ‘Med deres mund viser de kærlighed, men deres hjerter er indstillet på deres egen egoistiske vinding.’”

165:4.9 (1822.4) Jesus sendte den unge mand væk og sagde til ham: “Min søn, hvad vil det gavne dig, hvis du vinder hele verden og mister din egen sjæl?”

165:4.10 (1822.5) Til en anden, der stod i nærheden og spurgte Jesus, hvordan de rige ville stå på dommens dag, svarede han: “Jeg er ikke kommet for at dømme hverken de rige eller de fattige, men det liv,

mennesker lever, skal dømme alle. Uanset hvad der ellers måtte vedrøre de rige i dommen, skal mindst tre spørgsmål besvares af alle, der erhverver sig stor rigdom, og disse spørgsmål er:

165:4.11 (1822.6) “1. Hvor meget rigdom har du akkumuleret?

165:4.12 (1822.7) “2. Hvordan fik du denne rigdom?

165:4.13 (1822.8) “3. Hvordan brugte du din formue?”

165:4.14 (1822.9) Så gik Jesus ind i sit telt for at hvile sig lidt inden aftenmåltidet. Da apostlene var færdige med at døbe, kom de også og ville have talt med ham om rigdom på jorden og skatte i himlen, men han sov.

5. Samtalen med apostlene om rigdom

165:5.1 (1823.1) Den aften efter aftenmaden, da Jesus og de tolv samledes til deres daglige konference, spurgte Andreas: “Mester, mens vi døbte de troende, talte du mange ord til den dvælende folkemængde, som vi ikke hørte. Ville du være villig til at gentage disse ord for os?” Og som svar på Andreas’ anmodning sagde Jesus:

165:5.2 (1823.2) “Ja, Andreas, jeg vil tale med dig om disse spørgsmål om rigdom og selvforsørgelse, men mine ord til jer, apostlene, skal være noget anderledes end dem, der blev talt til disciplene og folkemængden, da I har forladt alt, ikke kun for at følge mig, men for at blive ordineret som ambassadører for riget. I har allerede flere års

erfaring, og I ved, at den Fader, hvis rige I forkynnder, ikke vil forlade jer. I har viet jeres liv til rigets tjeneste; vær derfor ikke ængstelige eller bekymrede for det timelige liv, hvad I skal spise, og heller ikke for jeres krop, hvad I skal have på. Sjælens velfærd er mere end mad og drikke; åndens fremgang er langt vigtigere end behovet for klæder. Når du er fristet til at tvivle på, om dit brød er sikkert, så tænk på ravnene; de sår ikke og høster ikke, de har ingen lagre eller lader, og alligevel giver Faderen mad til hver eneste af dem, der søger det. Og hvor meget mere værd er du ikke end mange fugle! Desuden kan al jeres ængstelse eller tvivl ikke gøre noget for at opfylde jeres materielle behov. Hvem af jer kan ved at bekymre sig føje en håndbredde til sin statur eller en dag til sit liv? Eftersom det ikke er i jeres hænder, hvorfor så tænke ængsteligt på nogen af disse problemer?

165:5.3 (1823.3) “Se på liljerne, hvordan de vokser; de slider ikke, og de spinder ikke; men jeg siger jer, selv Salomon i al sin herlighed var ikke klædt som en af disse. Hvis Gud således klæder markens græs, som er levende i dag og i morgen hugges ned og kastes i ilden, hvor meget mere skal han så ikke klæde jer, det himmelske riges ambassadører. O, I med den lille tro! Når I helhjertet hengiver jer til forkyndelsen af evangeliet om riget, skal I ikke være i tvivl om, hvordan I skal forsørge jer selv eller de familier, I har forladt. Hvis I virkelig giver jeres liv til evangeliet, skal I leve af evangeliet. Hvis I kun er troende disciple, må I tjene jeres eget brød og bidrage til forsørgelsen af alle, der underviser, prædiker og helbreder. Hvis I er bekymrede for jeres brød og vand, hvori adskiller I jer så fra verdens

nationer, som så flittigt søger disse fornødenheder? Hengiv jer til jeres arbejde i troen på, at både Faderen og jeg ved, at I har brug for alle disse ting. Lad mig forsikre jer én gang for alle om, at hvis I dedikerer jeres liv til rigets arbejde, vil alle jeres reelle behov blive dækket. Søg det større, og det mindre vil blive fundet deri; bed om det himmelske, og det jordiske vil blive inkluderet. Skyggen er sikker på at følge substansen.

165:5.4 (1823.4) “I er kun en lille gruppe, men hvis I har tro, hvis I ikke vil snuble i frygt, erklærer jeg, at det er min Faders velbehag at give jer dette rige. I har lagt jeres skatte der, hvor pengepungen ikke bliver gammel, hvor ingen tyv kan plyndre, og hvor ingen møl kan ødelægge. Og som jeg sagde til folket: Hvor jeres skat er, der vil jeres hjerte også være.

165:5.5 (1824.1) “Men i det arbejde, der ligger lige foran os, og i det, der er tilbage for jer, efter at jeg er gået til Faderen, vil I blive hårdt prøvet. I må alle være på vagt over for frygt og tvivl. Hver eneste af jer skal gøre jeres sind klar og lade jeres lamper brænde. Vær som mænd, der venter på, at deres herre vender tilbage fra bryllupsfesten, så I hurtigt kan åbne for ham, når han kommer og banker på. Sådanne vagtsomme tjenere bliver velsignet af den herre, der finder dem trofaste i et så stort øjeblik. Så vil herren lade sine tjenere sidde ned, mens han selv serverer for dem. Sandelig, sandelig siger jeg jer, at en krise er lige forude i jeres liv, og det tilkommer jer at holde øje og være klar.

165:5.6 (1824.2) “I forstår godt, at ingen ville lade sit hus blive brudt op, hvis han vidste, hvilken time tyven ville komme. Vær også på vagt

over for jer selv, for i en time, som I mindst aner, og på en måde, som I ikke tror, skal Menneskesønnen gå bort.”

165:5.7 (1824.3) I nogle minutter sad de tolv i tavshed. Nogle af advarslerne havde de hørt før, men ikke i de omgivelser, de blev præsenteret for på dette tidspunkt.

6. Svaret på Peters spørgsmål

165:6.1 (1824.4) Mens de sad og tænkte, spurgte Simon Peter: “Taler du denne lignelse til os, dine apostle, eller er den til alle disciplene?” Og Jesus svarede:

165:6.2 (1824.5) “I prøvelsens tid afsløres en mands sjæl; prøvelsen afslører, hvad der virkelig er i hjertet. Når tjeneren er testet og bevist, så kan husets herre sætte en sådan tjener over sin husholdning og trygt stole på, at denne trofaste forvalter sørger for, at hans børn får mad og pleje. På samme måde vil jeg snart vide, hvem jeg kan betro mine børns velfærd, når jeg er vendt tilbage til Faderen. Som husets herre skal sætte den sande og prøvede tjener over sin families anliggender, således vil jeg ophøje dem, der udholder denne times prøvelser i mit riges anliggender.

165:6.3 (1824.6) “Men hvis tjeneren er doven og begynder at sige i sit hjerte: ‘Min herre udsætter sit komme,’ og begynder at mishandle sine medtjenere og spise og drikke med de berusede, så vil den tjeners herre komme på et tidspunkt, hvor han ikke ser efter ham, og

når han finder ham troløs, vil han smide ham ud i vanære. Derfor gør I klogt i at forberede jer på den dag, hvor I får pludseligt og uventet besøg. Husk, at meget er blevet givet til jer; derfor vil der blive krævet meget af jer. Brændende prøvelser nærmer sig jer. Jeg har en dåb at blive døbt med, og jeg er på vagt, indtil dette er fuldbragt. I prædiker fred på jorden, men min mission vil ikke bringe fred i menneskers materielle anliggender—i hvert fald ikke for en tid. Splittelse kan kun være resultatet, når to medlemmer af en familie tror på mig, og tre medlemmer afviser dette evangelium. Venner, slægtninge og kære er bestemt til at blive sat op mod hinanden af det evangelium, du prædiker. Det er sandt, at hver af disse troende skal have stor og varig fred i sit eget hjerte, men fred på jorden vil ikke komme, før alle er villige til at tro og træde ind i deres herlige arv af slægtskab med Gud. Gå dog ud i hele verden og forkynd dette evangelium for alle nationer, for hver mand, kvinde og barn.”

165:6.4 (1824.7) Og dette var slutningen på en fuld og travl sabbatsdag. Om morgenen tog Jesus og de tolv ind til byerne i det nordlige Perea for at besøge de halvfjerds, som arbejdede i disse områder under Abners opsyn.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 165](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 167](#) >>

Kapitel 166

Sidste Besøg I Det Nordlige Perea

166:0.1 (1825.1) FRA DEN 11. til den 20. februar rejste Jesus og de tolv rundt til alle de byer og landsbyer i det nordlige Perea, hvor Abners medarbejdere og medlemmerne af kvindekorpset arbejdede. De fandt, at disse budbringere af evangeliet mødtes med succes, og Jesus henledte gentagne gange sine apostles opmærksomhed på det faktum, at evangeliet om riget kunne spredes uden ledsagelse af mirakler og undere.

166:0.2 (1825.2) Hele denne mission på tre måneder i Perea blev gennemført med succes uden megen hjælp fra de tolv apostle, og evangeliet fra dette tidspunkt afspejlede ikke så meget Jesu personlighed som hans *lære*. Men hans tilhængere fulgte ikke længe hans instruktioner, for kort efter Jesu død og opstandelse forlod de hans lære og begyndte at opbygge den tidlige kirke omkring de mirakuløse koncepter og de glorificerede minder om hans guddommelige-menneskelige personlighed.

1. Farisæerne i ragaba

166:1.1 (1825.3) På sabbatten den 18. februar var Jesus i Ragaba, hvor der boede en rig farisæer ved navn Nathaniel; og da en hel del af hans farisæerkolleger fulgte Jesus og de tolv rundt i landet, lavede han morgenmad denne sabbatsmorgen til dem alle, omkring tyve i antal, og inviterede Jesus som æresgæst.

166:1.2 (1825.4) Da Jesus ankom til denne morgenmad, var de fleste farisæere og to eller tre advokater allerede til stede og havde sat sig ved bordet. Mesteren satte sig straks til venstre for Nataniel uden at gå hen til vandbassinerne for at vaske sine hænder. Mange af farisæerne, især dem, der var positive over for Jesu lære, vidste, at han kun vaskede sine hænder for at blive ren, og at han afskyede disse rent ceremonielle handlinger; så de var ikke overraskede over, at han kom direkte til bordet uden at have vasket sine hænder to gange. Men Nathaniel var chokeret over, at Mesteren ikke overholdt de strenge krav i farisæernes praksis. Jesus vaskede heller ikke sine hænder, som farisæerne gjorde, hverken efter hver ret mad eller ved måltidets afslutning.

166:1.3 (1825.5) Efter megen hvirken mellem Nataniel og en uvenlig farisæer til højre for ham og efter mange løftede øjenbryn og hånlige mundvige fra dem, der sad over for Mesteren, sagde Jesus endelig: "Jeg troede, at I havde inviteret mig til dette hus for at bryde brød med jer og måske for at spørge mig om forkyndelsen af det nye evangelium om Guds rige; men jeg opdager, at I har bragt mig hertil

for at være vidne til en opvisning i ceremoniel hengivenhed over for jeres egen selvretfærdighed. Den tjeneste har du nu gjort mig; hvad er det næste, du vil ære mig med som din gæst ved denne lejlighed?”

166:1.4 (1826.1) Da Mesteren havde talt således, kastede de deres øjne på bordet og tav. Og da ingen sagde noget, fortsatte Jesus: “Mange af jer farisæere er her sammen med mig som venner, nogle er endda mine disciple, men flertallet af farisæerne er vedholdende i deres afvisning af at se lyset og anerkende sandheden, selv når evangeliets arbejde bliver bragt foran dem i stor kraft. Hvor omhyggeligt I renser kopperne og fadene udvendigt, mens karrene med den åndelige mad er beskidte og forurenede! I sørger for at præsentere et fromt og helligt udseende for folket, men jeres indre sjæle er fyldt med selvretfærdighed, begærlighed, afpresning og alle former for åndelig ondskab. Jeres ledere vover endda at udtænke og planlægge mordet på Menneskesønnen. Forstår I tåbelige mennesker ikke, at himlens Gud ser på sjælens indre motiver såvel som på jeres ydre forstillelse og jeres fromme bekendelser? Tror I ikke, at det at give almisser og betale tiende vil rense jer for uretfærdighed og gøre jer i stand til at stå rene over for alle menneskers dommer. Ve jer farisæere, som er blevet ved med at afvise livets lys! I er omhyggelige med at give tiende og demonstrative med at give almisser, men I afviser bevidst Guds besøg og afviser åbenbaringen af hans kærlighed. Selvom det er i orden for dig at være opmærksom på disse mindre pligter, burde du ikke have ladet disse tungere krav være uopfyldte. Ve alle, der viger uden om retfærdighed, afviser barmhjertighed og afviser sandhed! Ve alle dem, der foragter Faderens åbenbaring, mens de søger de

øverste pladser i synagogen og beder om smigrende hilsner på markedspladserne!”

166:1.5 (1826.2) Da Jesus ville rejse sig for at gå, sagde en af advokaterne, som sad ved bordet, henvendt til ham: “Men, Mester, i nogle af dine udtalelser bebrejder du også os. Er der ikke noget godt i de skriftkloge, farisæerne eller de lovkyndige?” Og Jesus stod op og svarede den lovkyndige: “Du, ligesom farisæerne, nyder først og fremmest højtiderne og at bære lange klæder, mens du lægger tunge byrder, der er svære at bære, på menneskers skuldre. Og når menneskers sjæle vakler under disse tunge byrder, vil I ikke så meget som løfte med en finger. Ve jer, der finder jeres største glæde i at bygge grave til de profeter, som jeres fædre slog ihjel! Og at I er enige i det, jeres fædre gjorde, bliver tydeligt, når I nu planlægger at dræbe dem, der kommer i dag og gør det, profeterne gjorde i deres tid—forkynder Guds retfærdighed og afslører den himmelske Faders barmhjertighed. Men af alle de generationer, der er gået forud, skal profeternes og apostlenes blod kræves af denne perverse og selvretfærdige generation. Ve alle jer jurister, som har taget nøglen til viden fra det almindelige folk! I nægter selv at gå ind på sandhedens vej, og samtidig vil I hindre alle andre, der søger at komme ind på den. Men I kan ikke på den måde lukke himmelrigets døre; dem har vi åbnet for alle, der har troen til at gå ind, og disse nådens portaler skal ikke lukkes af falske læreres og usande hyrders fordomme og hovmod, der er som hvide grave, der, selv om de

udadtil ser smukke ud, indadtil er fulde af døde menneskers knogler og al slags åndelig urenhed.”

166:1.6 (1826.3) Og da Jesus var færdig med at tale ved Nataniels bord, gik han ud af huset uden at spise med. Og af de farisæere, der hørte disse ord, blev nogle troende på hans lære og gik ind i riget, men det største antal fortsatte på mørkets vej og blev så meget desto mere besluttet på at ligge på lur efter ham, så de kunne fange nogle af hans ord, som kunne bruges til at bringe ham for retten og dømme ham foran jødernes råd i Jerusalem.

166:1.7 (1827.1) Der var kun tre ting, som farisæerne lagde særlig vægt på:

166:1.8 (1827.2) 1. Nøje overholdelse af bestemmelserne om tiende.

166:1.9 (1827.3) 2. Samvittighedsfuldt overholdelse af lovene om rensning.

166:1.10 (1827.4) 3. At undgå alle forbindelser med ikke-farisæere.

166:1.11 (1827.5) På dette tidspunkt forsøgte Jesus at afsløre den åndelige goldhed i de to første praksisser, mens han reserverede sine bemærkninger, der skulle irttesætte farisæernes afvisning af at deltage i socialt samvær med ikke-farisæere, til en anden og senere lejlighed, hvor han igen skulle spise sammen med mange af de samme mænd.

2. De ti spedalske

166:2.1 (1827.6) Den næste dag gik Jesus med de tolv over til Amathus, nær grænsen til Samaria, og da de nærmede sig byen, mødte de en gruppe på ti spedalske, som opholdt sig i nærheden af dette sted. Ni af dem var jøder, og én var samaritaner. Normalt ville disse jøder have afstået fra enhver forbindelse eller kontakt med denne samaritaner, men deres fælles lidelse var mere end nok til at overvinde alle religiøse fordomme. De havde hørt meget om Jesus og hans tidligere helbredelsesmirakler, og da de halvfjerds havde for vane at annoncere tidspunktet for Jesu forventede ankomst, når Mesteren var ude med de tolv på disse ture, var de ti spedalske blevet gjort opmærksomme på, at han forventedes at dukke op i denne nærhed omkring dette tidspunkt; og de var derfor udstationeret her i udkanten af byen, hvor de håbede at tiltrække sig hans opmærksomhed og bede om helbredelse. Da de spedalske så Jesus nærme sig, turde de ikke nærme sig ham, men stillede sig langt væk og råbte til ham: “Mester, forbarm dig over os, rens os fra vores lidelser. Helbred os, som du har helbredt andre.”

166:2.2 (1827.7) Jesus havde lige forklaret de tolv, hvorfor ikke-jøderne i Perea, sammen med de mindre ortodokse jøder, var mere villige til at tro på det evangelium, som de halvfjerds forkyndte, end de mere ortodokse og traditionsbundne jøder i Judæa var. Han havde henledt deres opmærksomhed på det faktum, at deres budskab også var blevet lettere modtaget af galilæerne og endda af samaritanerne.

Men de tolv apostle var næppe endnu villige til at nære venlige følelser for de længe foragtede samaritanere.

166:2.3 (1827.8) Da Simon Zelotes så samaritaneren blandt de spedalske, forsøgte han derfor at få Mesteren til at gå videre ind i byen uden at tøve med at hilse på dem. Jesus sagde til Simon: “Men hvad nu, hvis samaritaneren elsker Gud lige så meget som jøderne? Skal vi dømme vores medmennesker? Hvem ved? Hvis vi gør disse ti mænd raske, vil samaritaneren måske endda vise sig mere taknemmelig end jøderne. Føler du dig sikker på dine meninger, Simon?” Og Simon svarede hurtigt: “Hvis du renser dem, vil du snart finde ud af det.” Og Jesus svarede: “Sådan skal det være, Simon, og du vil snart kende sandheden om menneskers taknemmelighed og Guds kærlige barmhjertighed.”

166:2.4 (1827.9) Jesus gik hen til de spedalske og sagde: “Hvis I vil helbredes, så gå straks hen og vis jer for præsterne, sådan som Moses’ lov kræver det.” Og mens de gik, blev de raske. Men da samaritaneren så, at han blev helbredt, vendte han om og gik hen for at finde Jesus og begyndte at prise Gud med høj røst. Og da han havde fundet Mesteren, faldt han på knæ for hans fødder og takkede for sin renselse. De ni andre, jøderne, havde også opdaget deres helbredelse, og selvom de også var taknemmelige for deres renselse, fortsatte de deres vej for at vise sig for præsterne.

166:2.5 (1828.1) Mens samaritaneren forblev knælende ved Jesu fødder, sagde Mesteren, mens han kiggede rundt på de tolv, især på Simon Zelotes: “Blev ti ikke rensede? Hvor er så de andre ni, jøderne? Kun én, denne udlænding, er vendt tilbage for at ære Gud.” Og så sagde

han til samaritaneren: “Stå op og gå din vej; din tro har gjort dig rask.”

166:2.6 (1828.2) Jesus så igen på sine apostle, da den fremmede gik. Og apostlene så alle på Jesus, undtagen Simon Zelotes, hvis øjne var nedslåede. De tolv sagde ikke et ord. Jesus talte heller ikke; det var ikke nødvendigt, at han gjorde det.

166:2.7 (1828.3) Selvom alle ti af disse mænd virkelig troede, at de havde spedalskhed, var det kun fire, der blev ramt. De andre seks blev helbredt for en hudsygdom, som var blevet forvekslet med spedalskhed. Men samaritaneren havde virkelig spedalskhed.

166:2.8 (1828.4) Jesus pålagde de tolv ikke at sige noget om renselsen af de spedalske, og da de gik videre ind i Amathus, bemærkede han: “”I ser, hvordan det er, at husets børn, selv når de er ulydige mod deres Faders vilje, tager deres velsignelser for givet. De synes, det er en lille ting, hvis de forsømmer at takke, når Faderen skænker dem helbredelse, men de fremmede, når de modtager gaver fra husets overhoved, fyldes med undren og tvinges til at takke i anerkendelse af de gode ting, der er skænket dem.” Og apostlene sagde stadig ikke noget som svar på Mesterens ord.

3. Prædiken i gerasa

166:3.1 (1828.5) Da Jesus og de tolv besøgte budbringerne fra riget i Gerasa, stillede en af farisæerne, som troede på ham, dette

spørgsmål: “Herre, vil der være få eller mange, der virkelig bliver frelst?” Og Jesus svarede og sagde:

166:3.2 (1828.6) “I er blevet undervist i, at kun Abrahams børn vil blive frelst; at kun de ikke-jøder, der er adopteret, kan håbe på frelse. Nogle af jer har ræsonneret, at eftersom skrifterne fortæller, at kun Kaleb og Josva blandt alle de herskarer, der drog ud af Egypten, overlevede og kom ind i det forjættede land, så vil kun relativt få af dem, der søger himlenes rige, finde adgang til det.

166:3.3 (1828.7) “I har også et andet ordsprog iblandt jer, og det indeholder megen sandhed: At vejen, der fører til evigt liv, er lige og smal, at døren, der fører dertil, ligeledes er smal, så få af dem, der søger frelse, kan finde indgang gennem denne dør. I har også en lære om, at vejen, der fører til fortabelse, er bred, at indgangen til den er bred, og at der er mange, der vælger at gå denne vej. Og dette ordsprog er ikke uden mening. Men jeg erklærer, at frelse først og fremmest er et spørgsmål om dit personlige valg. Selv om døren til livets vej er smal, er den bred nok til at lukke alle ind, som oprigtigt søger at komme ind, for jeg er den dør. Og Sønnen vil aldrig nægte adgang til noget barn i universet, som i tro søger at finde Faderen gennem Sønnen.

166:3.4 (1829.1) “Men her er faren for alle, der vil udskyde deres indtræden i riget, mens de fortsætter med at forfølge umodenhedens fornøjelser og hengive sig til egoismens tilfredsstillelser: Når de har nægtet at gå ind i riget som en åndelig oplevelse, kan de senere søge adgang til det, når herligheden ved den bedre vej bliver åbenbaret i den kommende tidsalder. Og når derfor de, der afviste riget, da jeg

kom i menneskehedens skikkelse, søger at finde en indgang, når det bliver åbenbaret i guddommelighedens skikkelse, så vil jeg sige til alle sådanne egoister: Jeg ved ikke, hvor du kommer fra. I havde jeres chance for at forberede jer til dette himmelske borgerskab, men I afviste alle sådanne tilbud om barmhjertighed; I afviste alle invitationer til at komme, mens døren var åben. Nu er døren lukket for jer, der har afvist frelsen. Denne dør er ikke åben for dem, der vil ind i riget for selvisk ære. Frelsen er ikke for dem, der ikke er villige til at betale prisen for helhjertet dedikation til at gøre min Faders vilje. Når du i ånd og sjæl har vendt ryggen til Faderens rige, er det nytteløst i sind og krop at stå foran denne dør og banke på og sige: "Herre, åbn for os; vi vil også være store i riget. Så vil jeg erklære, at I ikke er af min fold. Jeg vil ikke modtage jer blandt dem, der har kæmpet troens gode kamp og vundet belønningen for uselvisk tjeneste i riget på jorden. Og når I siger: "Spiste og drak vi ikke sammen med jer, og underviste I ikke i vores gader?", så vil jeg igen erklære, at I er åndelige fremmede; at vi ikke sammen tjente i Faderens barmhjertighedstjeneste på jorden; at jeg ikke kender jer; og så vil dommeren over hele jorden sige til jer: 'Gå bort fra os, alle I, som har fundet behag i uretfærdighedens gerninger.'

166:3.5 (1829.2) "Men frygt ikke; enhver, der oprigtigt ønsker at finde evigt liv ved at få adgang til Guds rige, skal helt sikkert finde en sådan evig frelse. Men I, som afviser denne frelse, vil en dag se profeterne af Abrahams slægt sætte sig ned sammen med de troende fra de ikke-jødiske nationer i dette herliggjorte rige for at tage del i livets brød og forfriske sig med vandet derfra. Og de, der således skal

indtage riget i åndelig kraft og ved den levende tros vedholdende angreb, vil komme fra nord og syd og fra øst og vest. Og se, mange af dem, der er de første, vil blive de sidste, og de, der er de sidste, vil mange gange blive de første.”

166:3.6 (1829.3) Dette var virkelig en ny og mærkelig version af det gamle og velkendte ordsprog om den lige og smalle vej.

166:3.7 (1829.4) Langsomt lærte apostlene og mange af disciplene betydningen af Jesu tidlige erklæring: “Medmindre du bliver født på ny, født af ånden, kan du ikke komme ind i Guds rige.” Ikke desto mindre forbliver det evigt sandt for alle, der er ærlige af hjertet og oprigtige i troen: “Se, jeg står ved døren til menneskers hjerter og banker på, og hvis nogen vil åbne for mig, vil jeg komme ind og spise med ham og mætte ham med livets brød; vi skal være ét i ånd og hensigt, og sådan skal vi altid være brødre i den lange og frugtbare tjeneste i søgen efter Paradisets Fader.” Så om få eller mange bliver frelst, afhænger helt og holdent af, om få eller mange vil lytte til invitationen: “Jeg er døren, jeg er den nye og levende vej, og enhver, der vil, kan gå ind og begynde på den endeløse sandhedssøgen efter evigt liv.”

166:3.8 (1829.5) Selv apostlene var ikke i stand til fuldt ud at forstå hans lære om nødvendigheden af at bruge åndelig kraft til at bryde igennem al materiel modstand og til at overvinde enhver jordisk forhindring, som kunne tænkes at stå i vejen for at fatte de altafgørende åndelige værdier i det nye liv i ånden som Guds befriede sønner.

4. Undervisning om ulykker

166:4.1 (1830.1) Mens de fleste palæstinensere kun spiste to måltider om dagen, var det skik for Jesus og apostlene, når de var på rejse, at holde pause ved middagstid for at hvile og få en forfriskning. Og det var ved et sådant middagsstop på vej til Filadelfia, at Thomas spurgte Jesus: “Mester, efter at have hørt dine bemærkninger, da vi rejste i morges, vil jeg gerne spørge, om åndelige væsener er involveret i frembringelsen af mærkelige og ekstraordinære begivenheder i den materielle verden, og desuden spørge, om englene og andre åndelige væsener er i stand til at forhindre ulykker.”

166:4.2 (1830.2) Som svar på Thomas’ spørgsmål sagde Jesus: “Har jeg været sammen med dig så længe, og alligevel bliver du ved med at stille mig sådanne spørgsmål? Har du ikke bemærket, hvordan Menneskesønnen lever som ét med dig og konsekvent nægter at bruge himlens kræfter til sit personlige underhold? Lever vi ikke alle af de samme midler, hvormed alle mennesker eksisterer? Ser du den åndelige verdens kraft manifesteret i denne verdens materielle liv, bortset fra åbenbaringen af Faderen og helbredelsen af hans plagede børn?

166:4.3 (1830.3) “Alt for længe har jeres fædre troet, at velstand var tegn på guddommelig godkendelse, og at modgang var bevis på Guds mishag. Jeg erklærer, at sådanne overbevisninger er overtro. Ser I ikke, at langt flere fattige med glæde modtager evangeliet og straks

kommer ind i riget? Hvis rigdom er et bevis på guddommelig gunst, hvorfor nægter de rige så så mange gange at tro på disse gode nyheder fra himlen?

166:4.4 (1830.4) “Faderen lader sin regn falde på retfærdige og uretfærdige; solen skinner ligeledes på retfærdige og uretfærdige. I kender til de galilæere, hvis blod Pilatus blandede med ofrene, men jeg siger jer, at disse galilæere ikke på nogen måde var syndere frem for alle deres medmennesker, bare fordi det skete for dem. I kender også til de atten mænd, som Siloams tårn faldt ned over og dræbte. Tro ikke, at disse mænd, som blev dræbt på den måde, var større forbrydere end alle deres brødre i Jerusalem. De var blot uskyldige ofre for en af tidens ulykker.

166:4.5 (1830.5) “Der er tre grupper af hændelser, der kan opstå i dit liv:

166:4.6 (1830.6) “1. Du kan være en del af de normale begivenheder, som er en del af det liv, du og dine medmennesker lever på jorden.

166:4.7 (1830.7) “2. Du kan tilfældigvis blive offer for en af naturens ulykker, en af menneskenes uheld, vel vidende, at sådanne hændelser på ingen måde er arrangeret på forhånd eller på anden måde frembragt af rigets åndelige kræfter.

166:4.8 (1830.8) “3. Du kan høste frugten af din direkte indsats for at overholde de naturlove, der styrer verden.

166:4.9 (1830.9) “Der var en mand, som plantede et figentræ i sin have, og da han mange gange havde ledt efter frugt på det og ikke fundet nogen, kaldte han vinbønderne til sig og sagde: ‘Her er jeg kommet i tre sæsoner for at lede efter frugt på dette figentræ og har ikke fundet

nogen. Fæld dette golde træ; hvorfor skal det belaste jorden?’ Men overgartneren svarede sin herre: ‘Lad det stå endnu et år, så jeg kan grave omkring det og tilføre gødning, og hvis det så ikke bærer frugt næste år, skal det fældes.’ Og da de således havde overholdt frugtbarhedens love, eftersom træet var levende og godt, blev de belønnet med et rigeligt udbytte.

166:4.10 (1831.1) “Når det gælder sygdom og sundhed, skal du vide, at disse kropslige tilstande er resultatet af materielle årsager; sundhed er ikke himlens smil, og lidelse er heller ikke Guds misbilligelse.

166:4.11 (1831.2) “Faderens menneskebørn har samme evne til at modtage materielle velsignelser; derfor skænker han de fysiske ting til menneskenes børn uden forskelsbehandling. Når det drejer sig om at give åndelige gaver, er Faderen begrænset af menneskets evne til at modtage disse guddommelige gaver. Selvom Faderen ikke tager hensyn til personer, er han i skænkningen af åndelige gaver begrænset af menneskets tro og af dets vilje til altid at følge Faderens vilje.”

166:4.12 (1831.3) Mens de rejste videre mod Filadelfia, fortsatte Jesus med at undervise dem og besvare deres spørgsmål om ulykker, sygdom og mirakler, men de var ikke i stand til helt at forstå denne undervisning. En times undervisning kan ikke helt ændre et helt livs tro, og derfor fandt Jesus det nødvendigt at gentage sit budskab, at fortælle igen og igen, hvad han ønskede, de skulle forstå; og selv da forstod de ikke meningen med hans mission på jorden før efter hans død og opstandelse.

5. Forsamlingen i Filadelfia

166:5.1 (1831.4) Jesus og de tolv var på vej for at besøge Abner og hans medarbejdere, som prædikede og underviste i Filadelfia. Af alle byer i Perea var det i Filadelfia, at den største gruppe af jøder og ikke-jøder, rige og fattige, lærde og ulærde, tog imod de halvfjerds lærdomme og derved kom ind i himmeriget. Synagogen i Filadelfia havde aldrig været underlagt tilsyn af Sanhedrinet i Jerusalem og havde derfor aldrig været lukket for Jesu og hans medarbejders lære. Netop på dette tidspunkt underviste Abner tre gange om dagen i synagogen i Filadelfia.

166:5.2 (1831.5) Netop denne synagoge blev senere en kristen kirke og missionærernes hovedkvarter for udbredelsen af evangeliet i regionerne mod øst. Den var længe en højborg for Mesterens lære og stod alene i denne region som et center for kristen læring i århundreder.

166:5.3 (1831.6) Jøderne i Jerusalem havde altid haft problemer med jøderne i Filadelfia. Og efter Jesu død og opstandelse begyndte kirken i Jerusalem, som James, Herrens bror, var leder af, at have alvorlige problemer med menigheden af troende i Filadelfia. Abner blev leder af menigheden i Filadelfia og fortsatte som sådan indtil sin død. Og denne uoverensstemmelse med Jerusalem forklarer, hvorfor man ikke hører noget om Abner og hans arbejde i Det Nye Testaments evangelieoptegnelser. Denne fejde mellem Jerusalem og Filadelfia varede i hele James' og Abners levetid og fortsatte i

nogen tid efter Jerusalems ødelæggelse. Filadelfia var i virkeligheden hovedkvarter for den tidlige kirke i syd og øst, ligesom Antiokia var det i nord og vest.

166:5.4 (1831.7) Det var tilsyneladende Abners ulykke at være på kant med alle lederne i den tidlige kristne kirke. Han kom på kant med Peter og James (Jesus' bror) over spørgsmål om administration og Jerusalem-kirkens jurisdiktion; han skiltes med Paulus over forskelle i filosofi og teologi. Abner var mere babylonisk end hellensk i sin filosofi, og han modsatte sig stædigt alle Paulus' forsøg på at omforme Jesu lære, så den blev mindre anstødelig, først for jøderne, siden for de græsk-romerske troende på mysterierne.

166:5.5 (1832.1) Således blev Abner tvunget til at leve et liv i isolation. Han var leder af en kirke, som var uden status i Jerusalem. Han havde vovet at trodse James, Herrens bror, som efterfølgende blev støttet af Peter. En sådan opførsel adskilte ham effektivt fra alle hans tidligere medarbejdere. Så vovede han at modstå Paulus. Selvom han sympatiserede fuldt ud med Paulus i hans mission til hedningerne, og selvom han støttede ham i hans stridigheder med kirken i Jerusalem, var han bitter modstander af den version af Jesu lære, som Paulus valgte at forkynde. I sine sidste år fordømte Abner Paulus som den "kloge forfalsker af Jesus af Nazarets, den levende Guds Søns, livslære."

166:5.6 (1832.2) I Abners senere år og i nogen tid derefter holdt de troende i Filadelfia mere strengt fast i Jesu religion, som han levede og lærte, end nogen anden gruppe på jorden.

166:5.7 (1832.3) Abner blev 89 år gammel og døde i Filadelfia den 21. november 74 e.Kr. Og lige til det sidste var han en trofast troende på og lærer i evangeliet om det himmelske rige.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 166](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 168](#) >>

Kapitel 167

Besøget I Filadelfia

167:0.1 (1833.1) I HELE denne periode af tjeneste i Perea, hvor det nævnes, at Jesus og apostlene besøgte de forskellige steder, hvor de halvfjerds arbejdede, skal man huske, at der som regel kun var ti med ham, da det var praksis at efterlade mindst to af apostlene i Pella for at undervise folkemængden. Da Jesus forberedte sig på at tage videre til Filadelfia, vendte Simon Peter og hans bror, Andreas, tilbage til lejren i Pella for at undervise folkemængden, der var samlet der. Når Mesteren forlod lejren i Pella for at besøge Perea, var det ikke ualmindeligt, at mellem tre og fem hundrede af lejrdeltagerne fulgte efter ham. Da han ankom til Filadelfia, blev han ledsaget af over seks hundrede tilhængere.

167:0.2 (1833.2) Der havde ikke været nogen mirakler på den seneste prædikentur gennem Dekapolis, og bortset fra renselsen af de ti spedalske havde der indtil videre ikke været nogen mirakler på denne mission i Perea. Dette var en periode, hvor evangeliet blev

forkyndt med kraft, uden mirakler, og det meste af tiden uden Jesu eller hans apostles personlige tilstedeværelse.

167:0.3 (1833.3) Jesus og de ti apostle ankom til Filadelfia onsdag den 22. februar og tilbragte torsdag og fredag med at hvile sig fra deres seneste rejser og arbejde. Fredag aften talte James i synagogen, og der blev indkaldt til et almindeligt rådsmøde den følgende aften. De glædede sig meget over evangeliets fremgang i Filadelfia og i de nærliggende landsbyer. Davids budbringere bragte også ord om rigets videre fremgang i hele Palæstina, såvel som gode nyheder fra Alexandria og Damaskus.

1. Morgenmad med farisæerne

167:1.1 (1833.4) I Filadelfia boede der en meget velhavende og indflydelsesrig farisæer, som havde accepteret Abners lære, og som inviterede Jesus til morgenmad i sit hus sabbatsmorgen. Man vidste, at Jesus var ventet i Filadelfia på dette tidspunkt, så et stort antal besøgende, blandt dem mange farisæere, var kommet fra Jerusalem og andre steder. Derfor blev omkring fyrre af disse ledende mænd og et par advokater budt til denne morgenmad, som var arrangeret til ære for Mesteren.

167:1.2 (1833.5) Mens Jesus dvælede ved døren og talte med Abner, og efter at værten havde sat sig, kom en af de ledende farisæere i Jerusalem, et medlem af jødernes råd, ind i lokalet, og som han

havde for vane, gik han direkte hen til ærespladsen til venstre for værten. Men da denne plads var reserveret til Mesteren og den til højre til Abner, vinkede værten farisæeren fra Jerusalem til at sætte sig fire pladser til venstre, og denne dignitar blev meget fornærmet, fordi han ikke fik ærespladsen.

167:1.3 (1834.1) Snart sad de alle sammen og nød besøget, da de fleste af de tilstedeværende var Jesu disciple eller på anden måde var venligt stemt over for evangeliet. Kun hans fjender lagde mærke til, at han ikke overholdt den ceremonielle vask af sine hænder, før han satte sig til bords. Abner vaskede sine hænder i begyndelsen af måltidet, men ikke under serveringen.

167:1.4 (1834.2) Hen mod slutningen af måltidet kom der en mand ind fra gaden, som længe havde været plaget af en kronisk sygdom, og som nu var ved at falde om. Denne mand var troende og var for nylig blevet døbt af Abners medarbejdere. Han bad ikke Jesus om helbredelse, men Mesteren vidste udmærket, at denne plagede mand kom til morgenmaden i håb om at undslippe folkemængden, som trængte sig på, og dermed være mere tilbøjelig til at fange hans opmærksomhed. Manden vidste, at der kun blev udført få mirakler på det tidspunkt, men han tænkte i sit hjerte, at hans sørgelige situation måske kunne appellere til Mesterens medfølelse. Og han tog ikke fejl, for da han kom ind i lokalet, lagde både Jesus og den selvretfærdige farisæer fra Jerusalem mærke til ham. Farisæeren var ikke sen til at give udtryk for sin harme over, at en sådan person fik lov til at komme ind i rummet. Men Jesus så på den syge mand og smilede så venligt, at han nærmede sig og satte sig ned på gulvet. Da

måltidet var slut, så Mesteren ud over sine medgæster og sagde så, efter at have kastet et betydningsfuldt blik på manden med vattersot: “Mine venner, lærere i Israel og lærde jurister, jeg vil gerne stille jer et spørgsmål: Er det lovligt at helbrede syge og plagede på sabbatsdagen eller ej?” Men de, der var til stede, kendte Jesus alt for godt; de tav; de svarede ikke på hans spørgsmål.

167:1.5 (1834.3) Så gik Jesus hen til den syge mand og tog ham i hånden og sagde: “Rejs dig og gå din vej. Du har ikke bedt om at blive helbredt, men jeg kender dit hjertes ønske og din sjæls tro.” Før manden forlod rummet, vendte Jesus tilbage til sin plads, og henvendt til dem ved bordet sagde han: “Sådanne gerninger gør min Fader, ikke for at friste jer ind i riget, men for at åbenbare sig for dem, der allerede er i riget. I kan se, at det ville ligne Faderen at gøre netop sådanne ting, for hvem af jer, der har et yndlingsdyr, der faldt i brønden på sabbatsdagen, ville ikke gå ud og trække det op?” Og da ingen ville svare ham, og da hans vært tydeligvis godkendte, hvad der foregik, rejste Jesus sig og talte til alle de tilstedeværende: “Mine brødre, når I bliver inviteret til bryllupsfest, skal I ikke sætte jer i hovedsædet, for så er der måske inviteret en mere æret mand end jer, og værten bliver nødt til at komme til jer og bede jer om at overlade jeres plads til denne anden og mere ærede gæst. I så fald vil du med skam blive bedt om at indtage en lavere plads ved bordet. Når du bliver inviteret til en fest, ville det være visdom, når du ankommer til det festlige bord, at søge efter den laveste plads og tage plads der, så når værten ser over gæsterne, kan han sige til dig: ‘Min ven, hvorfor

sidde på de mindstes plads? Kom højere op'; og således vil en sådan få ære i sine medgæsters nærvær. Glem ikke, at enhver, der ophøjer sig selv, vil blive ydmyget, mens den, der virkelig ydmyger sig selv, vil blive ophøjet. Når du derfor inviterer til middag eller holder fest, skal du ikke altid invitere dine venner, dine brødre, dine slægtninge eller dine rige naboer, for at de til gengæld kan invitere dig til deres fester, og således vil du blive belønnet. Når du giver et festmåltid, så inviter nogle gange de fattige, de lemlæstede og de blinde. På den måde skal du blive velsignet i dit hjerte, for du ved godt, at den lamme og den halte ikke kan betale dig tilbage for din kærlige tjeneste.”

2. Lignelsen om det store festmåltid

167:2.1 (1835.1) Da Jesus var færdig med at tale ved farisæerens morgenbord, sagde en af de tilstedeværende advokater, som ønskede at bryde stilheden, tankeløst: “Salig er den, der skal spise brød i Guds rige”—det var et almindeligt ordsprog på den tid. Og så fortalte Jesus en lignelse, som selv hans venlige vært blev tvunget til at tage til sig. Han sagde:

167:2.2 (1835.2) “En vis hersker holdt en stor middag, og da han havde indbudt mange gæster, sendte han sine tjenere ud ved spisetid for at sige til dem, der var indbudt: ‘Kom, for alt er nu parat.’ Og de begyndte alle sammen at komme med undskyldninger. Den første sagde: ‘Jeg har lige købt en gård, og jeg er nødt til at gå for at bevise

det; jeg beder dig om at undskylde mig.’ En anden sagde: ‘Jeg har købt fem åg okser, og jeg er nødt til at tage af sted for at modtage dem; jeg beder dig undskylde mig.’ Og en anden sagde: ‘Jeg har lige giftet mig med en kone, og derfor kan jeg ikke komme.’ Så gik tjenerne tilbage og fortalte det til deres herre. Da husets herre hørte det, blev han meget vred, og han vendte sig mod sine tjenere og sagde: ‘Jeg har forberedt denne bryllupsfest; fedekyllingerne er slagtet, og alt er parat til mine gæster, men de har afvist min invitation; de er gået hver til sit land og sine varer, og de viser endog mangel på respekt for mine tjenere, som bød dem komme til min fest. Gå derfor hurtigt ud i byens gader og stræder, ud på landevejene og bivejene, og bring de fattige og de udstødte, de blinde og de lamme herhen, så bryllupsfesten kan få gæster.’ Og tjenerne gjorde, som deres herre befalede, og selv da var der plads til flere gæster. Da sagde herren til sine tjenere: ‘Gå nu ud på vejene og på landet og tving dem, der er der, til at komme ind, så mit hus kan blive fyldt. Jeg erklærer, at ingen af dem, der først blev budt, skal smage min aftensmad.’ Og tjenerne gjorde, som deres herre befalede, og huset blev fyldt.”

167:2.3 (1835.3) Den næste dag kastede alle apostlene sig ud i den filosofiske øvelse at forsøge at fortolke betydningen af denne lignelse om det store måltid. Selvom Jesus lyttede interesseret til alle disse forskellige fortolkninger, nægtede han bestemt at tilbyde dem yderligere hjælp til at forstå lignelsen. Han sagde blot: “Lad enhver finde ud af meningen for sig selv og i sin egen sjæl.”

167:2.4 (1835.4) Den næste dag helligede alle apostlene sig til den filosofiske øvelse at forsøge at fortolke betydningen af denne lignelse af den store fest. Selvom Jesus med interesse lyttede til alle disse forskellige fortolkninger, nægtede han standhaftigt at give dem mere hjælp til at forstå lignelsen. Han sagde kun: "Lad hver enkelt tænke på betydningen for sig selv og i sin egen sjæl."

3. Kvinden med skrøbelighedens ånd

167:3.1 (1835.5) Abner havde arrangeret, at Mesteren skulle undervise i synagogen på denne sabbatsdag, og det var første gang, Jesus optrådte i en synagoge, siden de alle var blevet lukket for hans undervisning efter ordre fra Sanhedrinet. Da gudstjenesten var slut, så Jesus ned på en ældre kvinde, der havde et nedslået udtryk, og som var meget bøjet i formen. Denne kvinde havde længe været plaget af frygt, og al glæde var forsvundet ud af hendes liv. Da Jesus trådte ned fra prædikestolen, gik han hen til hende og rørte ved hendes foroverbøjede skikkelse på skulderen og sagde: "Kvinde, hvis du bare ville tro, kunne du blive helt fri for din ånd af svaghed." Og denne kvinde, som havde været nedbøjet og bundet af frygtens depressioner i mere end atten år, troede på Mesterens ord og rettede sig straks op ved tro. Da kvinden så, at hun var blevet rettet op, opløftede hun sin røst og lovpriste Gud.

167:3.2 (1836.1) På trods af at denne kvindes lidelse udelukkende var mental, og hendes foroverbøjede form var resultatet af hendes

deprimerede sind, troede folk, at Jesus havde helbredt en reel fysisk lidelse. Selvom menigheden i synagogen i Filadelfia var venligt stemt over for Jesu lære, var synagogens øverste leder en uvenlig farisæer. Og da han delte menighedens opfattelse af, at Jesus havde helbredt en fysisk lidelse, og var forarget over, at Jesus havde formastet sig til at gøre sådan noget på sabbatten, rejste han sig op foran menigheden og sagde: “Er der ikke seks dage, hvor mennesker skal gøre alt deres arbejde? Kom derfor på disse arbejdsdage og bliv helbredt, men ikke på sabbatsdagen”

167:3.3 (1836.2) Da den uvenlige hersker havde talt således, vendte Jesus tilbage til talerstolen og sagde: “Hvorfor spille hyklernes rolle? Løser hver eneste af jer ikke sin okse fra stalden på sabbatten og fører den ud for at vande den? Hvis en sådan tjeneste er tilladt på sabbatsdagen, burde denne kvinde, en datter af Abraham, som har været bundet af ondskab i atten år, så ikke blive løst fra denne trældom og ført ud for at få del i frihedens og livets vand, selv på denne sabbatsdag?” Og da kvinden fortsatte med at ære Gud, blev hans kritik gjort til skamme, og menigheden glædede sig med hende over, at hun var blevet helbredt.

167:3.4 (1836.3) Som et resultat af hans offentlige kritik af Jesus på denne sabbat blev synagogens øverste leder afsat, og en tilhænger af Jesus blev indsat i hans sted.

167:3.5 (1836.4) Jesus befriede ofte sådanne ofre for frygt fra deres ånd af svaghed, fra deres depression af sindet og fra deres trældom af frygt.

Men folk troede, at alle sådanne lidelser enten var fysiske lidelser eller besættelse af onde ånder.

167:3.6 (1836.5) Jesus underviste igen i synagogen om søndagen, og mange blev døbt af Abner ved middagstid den dag i floden, som flød syd for byen. Om morgenen ville Jesus og de ti apostle være taget tilbage til lejren i Pella, hvis ikke en af Davids budbringere var ankommet med en vigtig besked til Jesus fra hans venner i Betania nær Jerusalem.

4. Budskabet fra betania

167:4.1 (1836.6) Meget sent søndag aften den 26. februar ankom en løber fra Betania til Filadelfia med et budskab fra Marta og Maria, som sagde: "Herre, ham, du elsker, er meget syg." Dette budskab nåede Jesus ved afslutningen af aftenkonferencen, og netop som han tog afsked med apostlene for natten. I første omgang svarede Jesus ikke. Der opstod et af disse mærkelige mellemspil, et tidspunkt, hvor han syntes at være i kommunikation med noget uden for og hinsides sig selv. Og da han så op, henvendte han sig til budbringeren i apostlenes påhør og sagde: "Denne sygdom er virkelig ikke til døden. Tvivl ikke på, at den kan bruges til at herliggøre Gud og ophøje Sønnen."

167:4.2 (1837.1) Jesus var meget glad for Marta, Maria og deres bror, Lazarus; han elskede dem med en inderlig hengivenhed. Hans første

og menneskelige tanke var at komme dem til undsætning med det samme, men en anden idé kom ind i hans kombinerede sind. Han havde næsten opgivet håbet om, at de jødiske ledere i Jerusalem nogensinde ville acceptere kongeriget, men han elskede stadig sit folk, og nu kom han i tanke om en plan, hvorved de skriftkloge og farisæerne i Jerusalem kunne få endnu en chance for at acceptere hans lære; og han besluttede, hvis hans Fader ville, at gøre denne sidste appel til Jerusalem til det mest dybtgående og storslåede ydre arbejde i hele hans jordiske karriere. Jøderne klyngede sig til tanken om en mirakuløs frelser. Og selv om han nægtede at nedlade sig til at udføre materielle vidundere eller til at vedtage verdslige demonstrationer af politisk magt, bad han nu om Faderens samtykke til at manifestere sin hidtil udfoldede magt over liv og død.

167:4.3 (1837.2) Jøderne havde for vane at begrave deres døde på dagen for deres død; det var en nødvendig praksis i et så varmt klima. Det skete ofte, at de lagde en i graven, som blot var i koma, så vedkommende kunne komme ud af graven på den anden eller endda den tredje dag. Men jøderne mente, at selv om ånden eller sjælen kunne blive i nærheden af kroppen i to eller tre dage, blev den aldrig efter den tredje dag; at forrådnelsen var langt fremskreden på den fjerde dag, og at ingen nogensinde vendte tilbage fra graven efter en sådan periode. Og det var af disse grunde, at Jesus blev endnu to hele dage i Filadelfia, før han gjorde sig klar til at tage til Betania.

167:4.4 (1837.3) Tidligt onsdag morgen sagde han derfor til sine apostle: “Lad os straks gøre os klar til at gå ind i Judæa igen.” Og da apostlene hørte deres Mester sige dette, trak de sig tilbage for en stund for at rådføre sig med hinanden. James overtog ledelsen af mødet, og de blev alle enige om, at det kun var dårskab at lade Jesus drage ind i Judæa igen, og de kom tilbage som én mand og fortalte ham det. James sagde: “Mester, du var i Jerusalem for et par uger siden, og lederne søgte din død, mens folket var indstillet på at stene dig. Dengang gav du disse mænd en chance for at modtage sandheden, og vi vil ikke tillade dig at gå ind i Judæa igen.”

167:4.5 (1837.4) Da sagde Jesus: “Men forstår I ikke, at der er tolv timer på dagen, hvor man trygt kan arbejde? Hvis en mand går om dagen, snubler han ikke, for så vidt som han har lys. Hvis en mand går om natten, kan han snuble, da han ikke har lys. Så længe min dag varer, frygter jeg ikke at gå ind i Judæa. Jeg vil gøre endnu et mægtigt arbejde for disse jøder; jeg vil give dem endnu en chance for at tro, selv på deres egne betingelser—betingelser om ydre herlighed og den synlige manifestation af Faderens magt og Sønnens kærlighed. Desuden, er du ikke klar over, at vores ven Lazarus er faldet i søvn, og jeg vil gå hen og vække ham af denne søvn!”

167:4.6 (1837.5) Da sagde en af apostlene: “Mester, hvis Lazarus er faldet i søvn, så vil han så meget desto mere sikkert komme sig.” Det var skik blandt jøderne på det tidspunkt at tale om døden som en form for søvn, men da apostlene ikke forstod, at Jesus mente, at Lazarus var gået bort fra denne verden, sagde han nu rent ud: “Lazarus er død. Og jeg er glad for jeres vegne, selv om de andre ikke bliver frelst

derved, at jeg ikke var der, for at I nu skal få ny grund til at tro på mig; og ved det, som I vil være vidner til, skal I alle blive styrket i forberedelsen til den dag, hvor jeg skal tage afsked med jer og gå til Faderen.”

167:4.7 (1838.1) Da de ikke kunne overtale ham til at afholde sig fra at tage til Judæa, og da nogle af apostlene ikke engang ville ledsage ham, henvendte Thomas sig til sine kammerater og sagde: “Vi har fortalt Mesteren om vores frygt, men han er fast besluttet på at tage til Betania. Jeg er overbevist om, at det betyder enden; de vil helt sikkert dræbe ham, men hvis det er Mesterens valg, så lad os gøre det som modige mænd; lad os også gå, så vi kan dø sammen med ham.” Og sådan var det altid; i sager, der krævede bevidst og vedvarende mod, var Thomas altid den bærende kraft blandt de tolv apostle.

5. På vej til betania

167:5.1 (1838.2) På vejen til Judæa blev Jesus fulgt af et selskab på næsten halvtreds af sine venner og fjender. Ved deres frokosttid onsdag talte han til sine apostle og denne gruppe tilhængere om “Frelsens vilkår,” og i slutningen af denne lektion fortalte han lignelsen om farisæeren og tolderen (en skatteopkræver). Jesus sagde: “I ser altså, at Faderen giver frelse til menneskenes børn, og denne frelse er en gratis gave til alle, der har troen til at modtage slægtskab i den guddommelige familie. Der er intet, mennesket kan gøre for at fortjene denne frelse. Selvretfærdige gerninger kan ikke

købe Guds gunst, og megen bøn i det offentlige rum vil ikke sone manglen på levende tro i hjertet. I kan snyde mennesker med jeres ydre tjeneste, men Gud ser ind i jeres sjæle. Det, jeg fortæller jer, er godt illustreret af to mænd, der gik ind i templet for at bede, den ene farisæer og den anden en tolder. Farisæeren stod og bad for sig selv: ‘O Gud, jeg takker dig for, at jeg ikke er som resten af menneskene, afpressere, ulærde, uretfærdige, ægteskabsbrydere eller endda som denne tolder. Jeg faster to gange om ugen, jeg giver tiende af alt, hvad jeg får.’ Men tolderen, som stod langt væk, ville ikke så meget som løfte sine øjne mod himlen, men slog sig for brystet og sagde: “Gud, vær barmhjertig mod mig, som er en synder. Jeg siger jer, at tolderen gik hjem med Guds billigelse i stedet for farisæeren, for enhver, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, men den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.”

167:5.2 (1838.3) Den aften i Jeriko forsøgte de uvenlige farisæere at lokke Mesteren i en fælde ved at få ham til at diskutere ægteskab og skilsmisse, ligesom deres kammerater havde gjort en gang i Galilæa, men Jesus undgik behændigt deres forsøg på at bringe ham i konflikt med deres love om skilsmisse. Som tolderen og farisæeren illustrerede god og dårlig religion, tjente deres skilsmissepraksis til at kontrastere de bedre ægteskabslove i den jødiske kodeks med den skammelige slaphed i farisæernes fortolkninger af disse mosaiske skilsmissestatutter. Farisæeren bedømte sig selv efter den laveste standard; tolderen rettede sig efter det højeste ideal. For farisæeren var hengivenhed et middel til at fremkalde selvretfærdig inaktivitet

og forsikring om falsk åndelig sikkerhed; for toldereren var hengivenhed et middel til at vække hans sjæl til erkendelse af behovet for omvendelse, bekendelse og modtagelse i tro af barmhjertig tilgivelse. Farisæeren søgte retfærdighed; toldereren søgte barmhjertighed. Universets lov er: Bed, og du skal få; søg, og du skal finde.

167:5.3 (1838.4) Selvom Jesus nægtede at blive trukket ind i en kontrovers med farisæerne om skilsmisse, forkyndte han en positiv lære om de højeste idealer for ægteskabet. Han ophøjede ægteskabet som det mest ideelle og højeste af alle menneskelige forhold. På samme måde udtrykte han stærk misbilligelse af Jerusalem-jødernes slappe og uretfærdige skilsmissepraksis, som på det tidspunkt tillod en mand at lade sig skille fra sin kone af de mest ubetydelige grunde, såsom at være en dårlig kok, en dårlig husholderske eller af ingen bedre grund, end at han var blevet forelsket i en flottere kvinde.

167:5.4 (1839.1) Farisæerne var endda gået så vidt som til at lære, at skilsmisse af denne lette slags var en særlig dispensation, der var givet det jødiske folk, især farisæerne. Så selvom Jesus nægtede at udtale sig om ægteskab og skilsmisse, fordømte han bittert disse skammelige krænkelser af ægteskabet og påpegede deres uretfærdighed over for kvinder og børn. Han sanktionerede aldrig nogen skilsmissepraksis, som gav manden nogen fordel frem for kvinden; Mesteren støttede kun de læresætninger, som gav kvinder ligestilling med mænd.

167:5.5 (1839.2) Selvom Jesus ikke kom med nye påbud om ægteskab og skilsmisse, opfordrede han jøderne til at leve op til deres egne love og

højere lære. Han appellerede konstant til de skrevne skrifter i sin bestræbelse på at forbedre deres praksis langs disse sociale linjer. Mens Jesus således opretholdt de høje og ideelle begreber om ægteskab, undgik han behændigt at komme i konflikt med sine spørgere om den sociale praksis, der var repræsenteret af enten deres skrevne love eller deres højt skattede skilsmisseprivilegier.

167:5.6 (1839.3) Det var meget svært for apostlene at forstå Mesterens modvilje mod at udtale sig positivt om videnskabelige, sociale, økonomiske og politiske problemer. De indså ikke helt, at hans mission på jorden udelukkende handlede om åbenbaringer af åndelige og religiøse sandheder.

167:5.7 (1839.4) Efter Jesus havde talt om ægteskab og skilsmisse, spurgte hans apostle privat senere den aften mange yderligere spørgsmål, og hans svar på disse spørgsmål fjernede mange misforståelser i deres sind. Ved afslutningen af denne konference sagde Jesus: "Ægteskabet er hæderlig og bør efterstræbes af alle mennesker. Den omstændighed, at Menneskesønnen forfølger sin jordiske mission alene afspejler på ingen måde det ønskelige i ægteskabet. At jeg skulle arbejde på denne måde er min Faders vilje, men den samme Fader har selv besluttet at skabe mand og kvinde, og det er Guds vilje, at mænd og kvinder skal finde deres højeste form for tjeneste og deraf følgende glæde ved at grundlægge et hjem for modtagelse og opdragelse af børn, i hvis skabelse disse forældre bliver partnere med Skaberne af himmel og jord. Og derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive som en."

167:5.8 (1839.5) Og på denne måde lattede Jesus apostlenes sind for mange bekymringer om ægteskabet og opklarede mange misforståelser om skilsmisse; samtidig gjorde han meget for at ophøje deres idealer om social forening og for at øge deres respekt for kvinder og børn og for hjemmet.

6. Velsignelsen af de små børn

167:6.1 (1839.6) Den aften spredte Jesu budskab om ægteskab og børns velsignelse sig over hele Jeriko, så den næste morgen, længe før Jesus og apostlene gjorde sig klar til at tage af sted, endda før morgenmaden, kom snesevis af mødre hen til det sted, hvor Jesus boede, med deres børn i armene og førte dem ved hænderne, og de ønskede, at han skulle velsigne de små. Da apostlene gik ud for at se denne forsamling af mødre med deres børn, forsøgte de at sende dem væk, men disse kvinder nægtede at gå, før Mesteren lagde sine hænder på deres børn og velsignede dem. Og da apostlene højlydt irettesatte disse mødre, kom Jesus, da han hørte tumulten, ud og irettesatte dem indigneret og sagde: "Lad de små børn komme til mig, forbyd dem det ikke, for det er dem, himmeriget tilhører. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der ikke tager imod Guds rige som et lille barn, vil næppe komme derind og vokse op til åndelig manddom."

167:6.2 (1840.1) Og da Mesteren havde talt til sine apostle, tog han imod alle børnene og lagde hænderne på dem, mens han talte ord om mod

og håb til deres mødre.

167:6.3 (1840.2) Jesus talte ofte med sine apostle om de himmelske boliger og lærte, at Guds børn, som er på vej frem, skal vokse op der åndeligt, ligesom børn vokser op fysisk i denne verden. Og sådan ser det hellige ofte ud til at være det almindelige, som på denne dag, hvor disse børn og deres mødre næppe var klar over, at Nebadons intelligente tilskuere så Jerikos børn lege med universets Skaber.

167:6.4 (1840.3) Kvindens status i Palæstina blev meget forbedret af Jesu undervisning; og sådan ville det have været i hele verden, hvis hans tilhængere ikke havde fjernet sig så langt fra det, han omhyggeligt lærte dem.

167:6.5 (1840.4) Det var også i Jeriko, i forbindelse med diskussionen om den tidlige religiøse oplæring af børn i guddommelige tilbedelsesvaner, at Jesus indprentede sine apostle den store værdi af skønhed som en indflydelse, der fører til trang til tilbedelse, især hos børn. Mesteren lærte gennem forskrifter og eksempler værdien af at tilbede Skaberen midt i skaberværkets naturlige omgivelser. Han foretrak at tale med sin himmelske Fader midt i træerne og blandt de ydmyge skabninger i den naturlige verden. Han glædede sig over at betragte Faderen gennem det inspirerende syn af Skabersønnernes stjerneklare riger.

167:6.6 (1840.5) Når det ikke er muligt at tilbede Gud i naturens tabernakler, bør mennesker gøre deres bedste for at skabe huse af skønhed, helligdomme af tiltalende enkelhed og kunstnerisk

udsmykning, så de højeste menneskelige følelser kan vækkes i forbindelse med den intellektuelle tilgang til åndeligt fællesskab med Gud. Sandhed, skønhed og hellighed er kraftfulde og effektive hjælpemidler til sand tilbedelse. Men åndeligt fællesskab fremmes ikke blot af massiv pynt og overdreven udsmykning med menneskets kunstfærdige og prangende kunst. Skønhed er mest religiøs, når den er mest enkel og naturlig. Hvor uheldigt, at små børn skal have deres første introduktion til begreber som offentlig tilbedelse i kolde og gølge rum, der er så blottede for skønhedens appel og så tomme for enhver antydning af godt humør og inspirerende hellighed! Barnet bør introduceres til tilbedelse i naturens frirum og senere ledsage sine forældre til offentlige religiøse forsamlingshuse, som er mindst lige så materielt attraktive og kunstnerisk smukke som det hjem, hvor det har sin daglige gang.

7. Samtalen om engler

167:7.1 (1840.6) Da de rejste op ad bakkerne fra Jeriko til Betania, gik Nathaniel det meste af vejen ved siden af Jesus, og deres diskussion om børn i forhold til himmeriget førte indirekte til overvejelser om englenes tjeneste. Nathaniel stillede til sidst Mesteren dette spørgsmål: "Eftersom ypperstepræsten er saddukæer, og eftersom saddukæerne ikke tror på engle, hvad skal vi så lære folket om de himmelske tjenere?" Så sagde Jesus blandt andet:

167:7.2 (1841.1) “Englehærene er en separat orden af skabte væsener; de er helt forskellige fra den materielle orden af dødelige skabninger, og de fungerer som en særskilt gruppe af universets intelligenser. Engle er ikke en del af den gruppe skabninger, der kaldes ‘Guds sønner’ i skrifterne; de er heller ikke de forherligede ånder af dødelige mennesker, der er gået videre til de høje boliger. Engle er en direkte skabelse, og de reproducerer ikke sig selv. Engleværterne har kun et åndeligt slægtskab med den menneskelige race. Efterhånden som mennesket gør fremskridt på rejsen til Faderen i Paradis, gennemgår det på et tidspunkt en tilstand, der svarer til englenes tilstand, men det dødelige menneske bliver aldrig en engel.

167:7.3 (1841.2) “Englene dør aldrig, som mennesket gør. Englene er udødelige, medmindre de bliver involveret i synd, som nogle af dem gjorde med Lucifers bedrag. Englene er de åndelige tjenere i himlen, og de er hverken alvidende eller almægtige. Men alle de loyale engle er i sandhed rene og hellige.

167:7.4 (1841.3) “Og husker du ikke, at jeg engang sagde til dig, at hvis du fik dine åndelige øjne salvet, ville du se himlen åbnet og se Guds engle stige op og stige ned? Det er ved englenes tjeneste, at én verden kan holdes i kontakt med andre verdener, for har jeg ikke gentagne gange fortalt jer, at jeg har andre får, som ikke er fra denne fold? Og disse engle er ikke den åndelige verdens spioner, der holder øje med dig og derefter går ud for at fortælle Faderen om dit hjertes tanker og rapportere om kødets gerninger. Faderen har ikke brug for en sådan tjeneste, eftersom hans egen ånd lever i dig. Men disse engleånder har til opgave at holde en del af den himmelske skabelse informeret

om, hvad der foregår i andre og fjernere dele af universet. Og mange af englene er, mens de fungerer i Faderens regering og Sønnernes universer, sat til at tjene de menneskelige racer. Da jeg lærte jer, at mange af disse serafer er tjenende ånder, talte jeg ikke i et billedligt sprog eller i poetiske vendinger. Og alt dette er sandt, uanset hvor svært det er for jer at forstå sådanne ting.

167:7.5 (1841.4) “Mange af disse engle er engageret i arbejdet med at frelse mennesker, for har jeg ikke fortalt jer om den serafiske glæde hos himlens engle i overværelsen af en synder som omvender sig og begynde at søge efter Gud? Jeg har endda fortalt jer om glæden ved de himmelske *engles tilstedeværelse* over en synder, der omvender sig, hvilket indikerer eksistensen af andre og højere ordener af himmelske væsener, der ligeledes er bekymrede for det dødelige menneskes åndelige velfærd og guddommelige fremskridt.

167:7.6 (1841.5) “Disse engle er også meget optaget af de midler, hvormed menneskets ånd frigøres fra kødets tabernakler, og hans sjæl ledsages til boligerne i himlen. Engle er de sikre og himmelske vejledere for menneskets sjæl i den ukendte og ubestemmelige tidsperiode, der ligger mellem kødets død og det nye liv i åndens boliger.”

167:7.7 (1841.6) Og han ville have talt videre med Nataniel om englenes tjeneste, men han blev afbrudt af Martas ankomst, som havde fået at vide, at Mesteren nærmede sig Betania af venner, der havde set ham stige op ad bakkerne mod øst. Og nu skyndte hun sig at hilse på ham.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 167](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 169](#) >>

Kapitel 168

Lazarus' genopstandelse

168:0.1 (1842.1) DET VAR kort efter middag, da Marta begav sig ud for at møde Jesus, da han kom over bakketoppen nær Betania. Hendes bror, Lazarus, havde været død i fire dage og var blevet lagt i deres private grav i den fjerneste ende af haven sent søndag eftermiddag. Stenen ved indgangen til graven var blevet rullet på plads om morgenen på denne dag, torsdag.

168:0.2 (1842.2) Da Marta og Maria sendte bud til Jesus om Lazarus' sygdom, var de overbeviste om, at Mesteren ville gøre noget ved det. De vidste, at deres bror var desperat syg, og selvom de næsten ikke turde håbe på, at Jesus ville forlade sit arbejde med at undervise og prædike for at komme dem til hjælp, havde de så stor tillid til hans evne til at helbrede sygdomme, at de troede, at han bare ville sige de helbredende ord, og Lazarus ville straks blive rask. Og da Lazarus døde et par timer efter, at budbringeren havde forladt Betania for at tage til Filadelfia, ræsonnerede de, at det var, fordi Mesteren ikke

havde hørt om deres brors sygdom, før det var for sent, før han allerede havde været død i flere timer.

168:0.3 (1842.3) Men de og alle deres troende venner var meget forundrede over det budskab, som løberen bragte tilbage tirsdag formiddag, da han nåede Betania. Budbringeren insisterede på, at han havde hørt Jesus sige: "... denne sygdom er virkelig ikke til at dø af." De kunne heller ikke forstå, hvorfor han ikke sendte et ord til dem eller på anden måde tilbød assistance.

168:0.4 (1842.4) Mange venner fra de nærliggende landsbyer og andre fra Jerusalem kom over for at trøste de sorgfulde søstre. Lazarus og hans søstre var børn af en velhavende og hæderlig jøde, som havde været den ledende beboer i den lille landsby Betania. Og på trods af at de alle tre længe havde været ivrige tilhængere af Jesus, var de højt respekterede af alle, der kendte dem. De havde arvet store vinmarker og olivenplantager i nærheden, og at de var velhavende, blev yderligere bekræftet af det faktum, at de havde råd til en privat grav på deres egen grund. Begge deres forældre var allerede blevet lagt i denne grav.

168:0.5 (1842.5) Maria havde opgivet tanken om Jesu ville komme og var overladt til sin sorg, men Marta klyngede sig til håbet om, at Jesus ville komme, lige indtil den morgen, hvor de rullede stenen foran graven og forseglede indgangen. Selv da bad hun en dreng fra nabolaget om at holde vagt nede ad Jeriko-vejen fra bakketoppen øst for Betania, og det var denne dreng, der bragte Marta nyheden om, at Jesus og hans venner nærmede sig.

168:0.6 (1842.6) Da Marta mødte Jesus, faldt hun ned for hans fødder og udbrød: "Mester, hvis du havde været her, ville min bror ikke være død!" Mange bekymringer gik gennem Martas sind, men hun gav ikke udtryk for nogen tvivl, og hun vovede heller ikke at kritisere eller sætte spørgsmålstegn ved Mesterens opførsel i forbindelse med Lazarus' død. Da hun havde talt, rakte Jesus ned og løftede hende op på fødderne og sagde: "Du skal bare tro, Marta, så skal din bror opstå igen." Da svarede Marta: "Jeg ved, at han skal opstå på den yderste dag, og allerede nu tror jeg, at alt, hvad du beder Gud om, vil vor Fader give dig."

168:0.7 (1843.1) Så sagde Jesus og så Marta lige ind i øjnene: "Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. I sandhed, den, der lever og tror på mig, skal aldrig rigtig dø. Marta, tror du på dette?" Og Marta svarede Mesteren: "Ja, jeg har længe troet, at du er Frelseren, den levende Guds Søn, han, som skulle komme til denne verden."

168:0.8 (1843.2) Da Jesus havde spurgt efter Maria, gik Marta straks ind i huset, hviskede til sin søster og sagde: "Mesteren er her og har spurgt efter dig." Og da Maria hørte dette, rejste hun sig hurtigt og skyndte sig ud for at møde Jesus, som stadig opholdt sig på det sted, et stykke fra huset, hvor Marta først havde mødt ham. Vennerne, som var sammen med Maria, forsøgte at trøste hende, men da de så, at hun rejste sig hurtigt og gik ud, fulgte de efter hende og troede, at hun var på vej til graven for at græde.

168:0.9 (1843.3) Mange af de tilstedeværende var Jesu bitre fjender. Det var derfor, at Marta var gået ud for at møde ham alene, og også

derfor, at hun i al hemmelighed gik ind for at fortælle Maria, at han havde spurgt efter hende. Marta ville gerne se Jesus, men hun ønskede at undgå eventuelle ubehageligheder, som kunne opstå, hvis han pludselig kom midt i en stor gruppe af sine fjender fra Jerusalem. Det havde været Martas hensigt at blive i huset med deres venner, mens Maria gik hen for at hilse på Jesus, men det mislykkedes for hende, for de fulgte alle efter Maria og befandt sig derfor uventet i Mesterens nærvær.

168:0.10 (1843.4) Marta førte Maria hen til Jesus, og da hun så ham, faldt hun ned for hans fødder og udbrød: "Hvis du bare havde været her, ville min bror ikke være død!" Og da Jesus så, hvordan de alle sørgede over Lazarus død, blev hans sjæl bevæget af medlidenhed.

168:0.11 (1843.5) Da de sørgende så, at Maria var gået hen for at hilse på Jesus, trak de sig lidt tilbage, mens både Marta og Maria talte med Mesteren og fik flere trøstende ord og formaninger om at bevare en stærk tro på Faderen og fuldstændig overgive sig til den guddommelige vilje.

168:0.12 (1843.6) Jesu menneskelige sind blev stærkt bevæget af modsætningen mellem hans kærlighed til Lazarus og de efterladte søstre og hans foragt og afsky for den ydre tilkendegivelse af kærlighed, som nogle af disse vantro og morderiske jøder viste. Jesus var forarget over, at nogle af disse erklærede venner viste tvungen og ydre sorg over Lazarus, fordi en sådan falsk sorg i deres hjerter var forbundet med så meget bittert fjendskab mod ham selv. Nogle af disse jøder var dog oprigtige i deres sorg, for de var ægte venner af familien.

1. Ved Lazarus grav

168:1.1 (1843.7) Efter at Jesus havde brugt et par øjeblikke på at trøste Marta og Maria, bortset fra de sørgende, spurgte han dem: “Hvor har I lagt ham?” Så sagde Marta: “Kom og se.” Og mens Mesteren fulgte de to sørgende søstre i stilhed, græd han. Da de venlige jøder, som fulgte efter dem, så hans tårer, sagde en af dem: “Se, hvor han elskede ham. Kunne han, som åbnede de blindes øjne, ikke have forhindret denne mand i at dø?” På dette tidspunkt stod de foran familiegraven, en lille naturlig hule eller afgrund i klippeafsatsen, der rejste sig omkring tredive meter op i den fjerneste ende af havegrunden.

168:1.2 (1844.1) Det er svært at forklare for det menneskelige sind, hvorfor Jesus græd. Selvom vi har adgang til registreringen af de kombinerede menneskelige følelser og guddommelige tanker, som de er registreret i den Personlige Retters sind, er vi ikke helt sikre på den egentlige årsag til disse følelsesmæssige manifestationer. Vi er tilbøjelige til at tro, at Jesus græd på grund af en række tanker og følelser, som gik gennem hans sind på dette tidspunkt, f.eks:

168:1.3 (1844.2) 1. Han følte en ægte og sørgelig sympati for Marta og Maria; han havde en ægte og dyb menneskelig hengivenhed for disse søstre, som havde mistet deres bror.

168:1.4 (1844.3) 2. Han blev forstyrret i sit sind af tilstedeværelsen af mængden af sørgende, nogle oprigtige og andre blot foregivere. Han har altid haft noget imod disse ydre udstillinger af sorg. Han vidste, at søstrene elskede deres bror og troede på, at de troende kunne overleve. Disse modstridende følelser kan muligvis forklare, hvorfor han stønnede, da de nærmede sig graven.

168:1.5 (1844.4) 3. Han tøvede virkelig med at bringe Lazarus tilbage til det jordiske liv. Hans søstre havde virkelig brug for ham, men Jesus fortrød at skulle kalde sin ven tilbage for at opleve den bitre forfølgelse, som han godt vidste, at Lazarus ville blive udsat for som følge af at være genstand for den største af alle demonstrationer af Menneskesønnens guddommelige magt.

168:1.6 (1844.5) Og nu kan vi fortælle en interessant og lærerig kendsgerning: Selvom denne fortælling udfolder sig som en tilsyneladende naturlig og normal begivenhed i menneskelige anliggender, har den nogle meget interessante lyspunkter. Mens budbringeren gik til Jesus om søndagen og fortalte ham om Lazarus sygdom, og mens Jesus sendte besked om, at det “ikke var til døden,” gik han samtidig personligt op til Betania og spurgte endda søstrene: “Hvor har I lagt ham?” Selvom alt dette synes at indikere, at Mesteren handlede på dette livs måde og i overensstemmelse med det menneskelige sinds begrænsede viden, afslører universets optegnelser ikke desto mindre, at Jesu Personaliserede Retter udstedte ordrer om tilbageholdelse på ubestemt tid af Lazarus’ Tankeretter på planeten efter Lazarus død, og at denne ordre blev

registreret kun femten minutter, før Lazarus trak vejret for sidste gang.

168:1.7 (1844.6) Vidste Jesu guddommelige sind, allerede før Lazarus døde, at han ville vække ham fra de døde? Vi ved det ikke. Vi ved kun, hvad vi hermed nedfælder.

168:1.8 (1844.7) Mange af Jesu fjender var tilbøjelige til at håne hans kærlighedsmanifestationer, og de sagde til hinanden: "Hvis han tænkte så meget på denne mand, hvorfor ventede han så længe med at komme til Betania? Hvis han er, hvad de påstår, hvorfor reddede han så ikke sin kære ven? Hvad nytter det at helbrede fremmede i Galilæa, hvis han ikke kan redde dem, han elsker?" Og på mange andre måder hånede og bagatelliserede de Jesu lære og gerninger.

168:1.9 (1844.8) Og så, denne torsdag eftermiddag omkring klokken halvtre, var scenen sat i denne lille flække Betania til udførelsen af det største af alle værker i forbindelse med Mikael af Nebadons jordiske tjeneste, den største manifestation af guddommelig magt under hans inkarnation i kødet, siden hans egen opstandelse fandt sted, efter at han var blevet befriet fra de dødelige lænker.

168:1.10 (1845.1) Den lille gruppe, der var samlet foran Lazarus grav, var ikke klar over, at der i nærheden var en stor forsamling af alle slags himmelske væsener, der var samlet under Gabriels ledelse, og som nu ventede på anvisning fra Jesu Personlige Retter, vibrerende af forventning og klar til at udføre deres elskede Herskers bud.

168:1.11 (1845.2) Da Jesus udtalte disse befalende ord: "Tag stenen bort," gjorde de forsamlede himmelske værter sig klar til at opføre dramaet

om Lazarus opstandelse i skikkelse af hans dødelige kød. En sådan form for opstandelse indebærer vanskeligheder i udførelsen, som langt overgår den sædvanlige teknik med opstandelse af dødelige skabninger i morontia-form og kræver langt flere himmelske personligheder og en langt større organisering af universets faciliteter.

168:1.12 (1845.3) Da Marta og Maria hørte denne befaling fra Jesus om, at stenen foran graven skulle rulles væk, blev de fyldt med modstridende følelser. Maria håbede, at Lazarus ville blive oprejt fra de døde, men Marta, som til en vis grad delte sin søsters tro, var mere optaget af frygten for, at Lazarus ikke ville være præsenteret i sit udseende for Jesus, apostlene og deres venner. Marta sagde: "Skal vi rulle stenen væk? Min bror har nu været død i fire dage, så på dette tidspunkt er kroppens forrådnelse begyndt." Marta sagde også dette, fordi hun ikke var sikker på, hvorfor Mesteren havde bedt om, at stenen blev fjernet; hun troede, at Jesus måske bare ville se en sidste gang på Lazarus. Hun var ikke afklaret og konstant i sin holdning. Da de tøvede med at rulle stenen væk, sagde Jesus: "Sagde jeg ikke først til dig, at denne sygdom ikke var til døden? Er jeg ikke kommet for at opfylde mit løfte? Og efter at jeg var kommet til jer, sagde jeg så ikke, at hvis I blot ville tro, skulle I se Guds herlighed? Hvorfor tvivler I? Hvor længe varer det, før I vil tro og adlyde?"

168:1.13 (1845.4) Da Jesus var færdig med at tale, tog hans apostle, med hjælp fra villige naboer, fat i stenen og rullede den væk fra indgangen til graven.

168:1.14 (1845.5) Det var jødernes almindelige opfattelse, at dråben af galde på spidsen af dødsenglens sværd begyndte at virke ved slutningen af den tredje dag, så den havde fuld virkning på den fjerde dag. De tillod, at menneskets sjæl kunne dvæle ved graven indtil slutningen af den tredje dag og forsøge at genoplive den døde krop; men de troede fuldt og fast på, at en sådan sjæl var gået videre til de afdøde ånders bolig, før den fjerde dag var gryet.

168:1.15 (1845.6) Disse overbevisninger og meninger om de døde og de dødes ånders afgang tjente til at sikre, at alle, der nu var til stede ved Lazarus' grav, og efterfølgende alle, der måtte høre om, hvad der var ved at ske, var sikre på, at dette virkelig var et tilfælde af opstandelse af de døde ved personlig handling fra en, der erklærede, at han var "opstandelsen og livet."

2. Lazarus opvækkelse

168:2.1 (1845.7) Da dette selskab på omkring femogfyrre dødelige stod foran graven, kunne de svagt se Lazarus' skikkelse, svøbt i linnedbandager, hvile i den nederste højre niche i gravhulen. Mens disse jordiske væsener stod der i næsten åndeløs stilhed, havde en stor hær af himmelske væsener indtaget deres pladser for at besvare signalet til handling, når det blev givet af Gabriel, deres øverstbefalende.

168:2.2 (1846.1) Jesus løftede sine øjne og sagde: "Fader, jeg er taknemmelig for, at du har hørt og imødekommet min anmodning.

Jeg ved, at du altid hører mig, men på grund af dem, der står her sammen med mig, taler jeg således med dig, for at de skal tro, at du har sendt mig til verden, og for at de skal vide, at du arbejder sammen med mig i det, vi skal til at gøre.” Og da han havde bedt, råbte han med høj røst: “Lazarus, kom frem!”

168:2.3 (1846.2) Selvom disse menneskelige iagttagere forblev

ubevægelige, var den store himmelske hær i samlet aktion i lydighed mod Skaberens ord. På bare tolv sekunder af jordens tid begyndte Lazarus hidtil livløse skikkelse at bevæge sig og satte sig straks op på kanten af den stenhylde, den havde hvilet på. Hans krop var bundet med ligklæder, og hans ansigt var dækket af en serviet. Og da han stod op foran dem—levende—sagde Jesus: “Løs ham, og lad ham gå.”

168:2.4 (1846.3) Alle, undtagen apostlene og Marta og Maria, flygtede ind i huset. De var blege af skræk og overvældede af forbløffelse. Mens nogle blev hængende, skyndte mange sig hjem.

168:2.5 (1846.4) Lazarus hilste på Jesus og apostlene og spurgte, hvad gravklæderne betød, og hvorfor han var vågnet op i haven. Jesus og apostlene trak sig til side, mens Marta fortalte Lazarus om hans død, begravelse og opstandelse. Hun måtte forklare ham, at han var død om søndagen og nu blev bragt tilbage til livet om torsdagen, fordi han ikke havde haft nogen tidsbevidsthed, siden han faldt i søvn i døden.

168:2.6 (1846.5) Da Lazarus kom ud af graven, gav Jesu Personaliserede Retter, som nu var den øverste af sin slags i dette lokalunivers, ordre

til Lazarus' tidligere Retter, som nu ventede, om at genoptage sit ophold i den genopstandne mands sind og sjæl.

168:2.7 (1846.6) Så gik Lazarus hen til Jesus og knælede sammen med sine søstre ved Mesterens fødder for at takke og lovprise Gud. Jesus tog Lazarus i hånden, løftede ham op og sagde: "Min søn, det, der er sket med dig, vil alle, der tror på dette evangelium, også opleve, bortset fra at de vil genopstå i en mere herlig skikkelse. Du skal være et levende vidne om den sandhed, jeg talte om—jeg er opstandelsen og livet. Men lad os nu alle gå ind i huset og indtage næring til disse fysiske kroppe."

168:2.8 (1846.7) Mens de gik mod huset, afskedigede Gabriel de ekstra grupper af den forsamlede himmelske hær, mens han optegnede det første og sidste tilfælde på Urantia, hvor et dødeligt væsen var genopstået i lighed med dødens fysiske krop.

168:2.9 (1846.8) Lazarus kunne næsten ikke forstå, hvad der var sket. Han vidste, at han havde været meget syg, men han kunne kun huske, at han var faldet i søvn og var blevet vækket. Han var aldrig i stand til at fortælle noget om de fire dage i graven, fordi han var helt bevidstløs. Tiden er ikke-eksisterende for dem, der sover dødens søvn.

168:2.10 (1846.9) Selvom mange troede på Jesus som et resultat af dette mægtige værk, forhærdede andre kun deres hjerter endnu mere for at afvise ham. Ved middagstid den næste dag havde denne historie spredt sig over hele Jerusalem. Snesevis af mænd og kvinder tog til

Betania for at se Lazarus og tale med ham, og de alarmerede og forvirrede farisæere skyndte sig at indkalde til et møde i jødernes råd, så de kunne afgøre, hvad der skulle gøres ved denne nye udvikling.

3. Møde i jødernes råd

168:3.1 (1847.1) Selvom vidnesbyrdet om denne mand, der var opstået fra de døde, gjorde meget for at styrke troen på evangeliet om riget hos de mange troende, havde det kun ringe eller ingen indflydelse på holdningen hos de religiøse ledere og magthaverne i Jerusalem, bortset fra at det fremskyndede deres beslutning om at ødelægge Jesus og stoppe hans arbejde.

168:3.2 (1847.2) Klokken et den næste dag, fredag, mødtes Sanhedrinet for at drøfte spørgsmålet yderligere: "Hvad skal vi gøre med Jesus af Nazaret?" Efter mere end to timers diskussion og bitter debat fremlagde en vis farisæer en resolution, der krævede Jesu øjeblikkelige død, proklamerede, at han var en trussel mod hele Israel og formelt forpligtede Sanhedrinet til at træffe beslutningen om døden uden retssag og i modstrid med alle fortilfælde.

168:3.3 (1847.3) Gang på gang havde dette ophøjede organ af jødiske ledere besluttet, at Jesus skulle pågribes og stilles for retten anklaget for blasfemi og adskillige andre anklager om at have overtrådt den jødiske hellige lov. En gang før var de endda gået så vidt som til at

erklære, at han skulle dø, men dette var første gang, at Sanhedrinet officielt havde ønsket at erklære ham død forud for en retssag. Men denne beslutning kom ikke til afstemning, da fjorten medlemmer af Sanhedrin trak sig i samlet flok, da en så uhørt handling blev foreslået. Selv om der gik næsten to uger, før der formelt blev taget stilling til disse opsigelser, trak denne gruppe på fjorten sig fra Sanhedrin den dag for aldrig mere at sidde i rådet. Da der efterfølgende blev taget stilling til disse udmeldelser, blev fem andre medlemmer smidt ud, fordi deres medarbejdere mente, at de nærede venskabelige følelser over for Jesus. Med disse 19 mænds udstødelse var Sanhedrinet i stand til at forsøge at fordømme Jesus med en solidaritet, der grænsede til enstemmighed.

168:3.4 (1847.4) Den følgende uge blev Lazarus og hans søstre indkaldt til at møde op foran Sanhedrinet. Da deres vidnesbyrd var blevet hørt, var der ingen tvivl om, at Lazarus var blevet oprejst fra de døde. Selv om Sanhedrinets forhandlinger stort set indrømmede Lazarus' opstandelse, indeholdt referatet en beslutning, der tilskrev dette og alle andre af Jesu undere til djævlens magt, som Jesus blev erklæret at stå i ledtog med.

168:3.5 (1847.5) Uanset hvad kilden til hans mirakuløse kraft var, var disse jødiske ledere overbeviste om, at hvis han ikke straks blev stoppet, ville alle almindelige mennesker snart tro på ham; og desuden ville der opstå alvorlige komplikationer med de romerske myndigheder, da så mange af hans troende betragtede ham som Messias, Israels befrier.

168:3.6 (1847.6) Det var ved det samme møde i jødernes råd, at ypperstepræsten Kajfas for første gang gav udtryk for det gamle jødiske ordsprog, som han gentog så mange gange: “Det er bedre, at én mand dør, end at hele samfundet går til grunde.”

168:3.7 (1847.7) Selvom Jesus var blevet advaret om Sanhedrinets gøren og laden denne mørke fredag eftermiddag, blev han ikke det mindste forstyrret og fortsatte med at hvile sig over sabbatten hos venner i Betfage, en flække nær Betania. Tidligt søndag morgen samledes Jesus og apostlene efter aftale i Lazarus hjem, og da de havde taget afsked med familien i Betania, begyndte de deres rejse tilbage til lejren i Pella.

4. Svaret på bøn

168:4.1 (1848.1) På vejen fra Betania til Pella stillede apostlene Jesus mange spørgsmål, som Mesteren frit besvarede, bortset fra dem, der handlede om detaljerne i de dødes opstandelse. Sådanne problemer lå uden for apostlenes fatteevne, og derfor nægtede Mesteren at diskutere disse spørgsmål med dem. Da de havde forladt Betania i al hemmelighed, var de alene. Jesus benyttede derfor lejligheden til at sige mange ting til de ti, som han mente ville forberede dem på de svære dage, der lå forude.

168:4.2 (1848.2) Apostlene var meget oprørte i deres sind og brugte lang tid på at diskutere deres seneste oplevelser, som de havde haft i forbindelse med bøn og bønnesvar. De mindedes alle Jesu udtalelse

til budbringeren fra Betania i Filadelfia, hvor han klart og tydeligt sagde: "Denne sygdom er ikke virkelig til døden." Og alligevel, på trods af dette løfte, døde Lazarus faktisk. Hele den dag vendte de igen og igen tilbage til diskussionen om dette spørgsmål om bønnensvar.

168:4.3 (1848.3) Jesus svar på deres mange spørgsmål kan sammenfattes således:

168:4.4 (1848.4) 1. Bøn er et udtryk for det endelige sind i et forsøg på at nærme sig det uendelige. Fremsigelsen af en bøn må derfor være begrænset af det endeliges viden, visdom og egenskaber; på samme måde må svaret være betinget af det uendeliges vision, mål, idealer og privilegier. Der kan aldrig observeres en ubrudt kontinuitet af materielle fænomener mellem fremsættelsen af en bøn og modtagelsen af det fulde åndelige svar på den.

168:4.5 (1848.5) 2. Når en bøn tilsyneladende ikke bliver besvaret, er forsinkelsen ofte et tegn på et bedre svar, selvom det af gode grunde er meget forsinket. Da Jesus sagde, at Lazarus' sygdom virkelig ikke var dødelig, havde han allerede været død i 11 timer. Ingen oprigtig bøn bliver nægtet et svar, medmindre den åndelige verdens overlegne synspunkt har udtænkt et bedre svar, et svar, der imødekommer menneskets ånds bøn i modsætning til det blotte menneskes fornufts bøn.

168:4.6 (1848.6) 3. Tidens bønner, når de er indskrevet af ånden og udtrykt i tro, er ofte så store og altomfattende, at de kun kan

besvares i evigheden; den endelige bøn er undertiden så fyldt med det uendeliges greb, at svaret længe må udsættes for at afvente skabelsen af tilstrækkelig kapacitet til modtagelighed; troens bøn kan være så altomfattende, at svaret kun kan modtages i Paradis.

168:4.7 (1848.7) 4. Svarene på det jordiske sinds bøn er ofte af en sådan art, at de først kan modtages og erkendes, når det samme bedende sind har nået den udødelige tilstand. Det materielle væsens bøn kan mange gange først besvares, når et sådant individ har udviklet sig til det åndelige niveau.

168:4.8 (1848.8) 5. En bøn fra en person, der kender Gud, kan være så forvrænget af uvidenhed og så deformeret af overtro, at svaret på den ville være højst uønsket. Så må de mellemliggende åndelige væsener oversætte en sådan bøn på en sådan måde, at når svaret kommer, kan den bedende slet ikke genkende det som svaret på sin bøn.

168:4.9 (1848.9) 6. Alle sande bønner er rettet til åndelige væsener, og alle sådanne bønner skal besvares i åndelige termer, og alle sådanne svar skal bestå i åndelige realiteter. Åndelige væsener kan ikke give materielle svar på selv materielle væseners åndelige bønner. Materielle væsener kan kun bede effektivt, når de “beder i ånden.”

168:4.10 (1849.1) 7. Ingen bøn kan håbe på et svar, medmindre den er født af ånden og næret af tro. Din oprigtige tro indebærer, at du på forhånd virtuelt har givet dine bønshørere den fulde ret til at besvare dine bønner i overensstemmelse med den højeste visdom og den

guddommelige kærlighed, som din tro skildrer som altid virkende på de væsener, du beder til.

168:4.11 (1849.2) 8. Barnet er altid i sin gode ret, når det formaster sig til at bede forældrene; og forældrene er altid i deres gode ret til at være forældre for det umodne barn, når deres overlegne visdom dikterer, at svaret på barnets bøn skal forsinkes, modificeres, adskilles, transcenderes eller udskydes til et andet trin i den åndelige opstigning.

168:4.12 (1849.3) 9. Tøv ikke med at bede de bønner, der udtrykker længsel; tvivl ikke på, at du får svar på dine andragender. Disse reaktioner er i forvaring; de venter på at du opnår de fremtidige åndelige niveauer af faktisk kosmisk fremskridt, i denne verden eller i andre verdener, hvor det vil være muligt for dig at forstå og værdsætte de længe ventende svar på dine tidligere, men dårligt timede andragender.

168:4.13 (1849.4) 10. Alle ægte åndsbårne bønner er sikre på at blive besvaret. Spørg, og du skal få. Men I skal huske, at I er progressive skabninger af tid og rum; derfor må I konstant regne med tids-rum-faktoren i oplevelsen af jeres personlige modtagelse af de fulde svar på jeres mangfoldige bønner og andragender.

5. Hvad der skete med Lazarus

168:5.1 (1849.5) Lazarus forblev i hjemmet i Betania og var centrum for stor interesse for mange oprigtigt troende og mange nysgerrige, indtil dagene for Jesu korsfæstelse, hvor han modtog en advarsel om, at Sanhedrinet havde dekretet hans død. Jødernes herskere var fast besluttet på at sætte en stopper for den videre udbredelse af Jesu lære, og de vurderede, at det ville være nytteløst at slå Jesus ihjel, hvis de tillod Lazarus, som repræsenterede toppen af hans underværker, at leve og bære vidnesbyrd om, at Jesus havde oprejst ham fra de døde. Lazarus havde allerede lidt under bitter forfølgelse fra dem.

168:5.2 (1849.6) Så Lazarus tog hastigt afsked med sine søstre i Betania og flygtede ned gennem Jeriko og over Jordan, og han tillod sig ikke at hvile længe, før han var nået til Filadelfia. Lazarus kendte Abner godt, og her følte han sig i sikkerhed for det onde Sanhedrins morderiske intriger.

168:5.3 (1849.7) Kort tid efter afhændede Marta og Maria deres jord i Betania og sluttede sig til deres bror i Peræa. I mellemtiden var Lazarus blevet kasserer for kirken i Filadelfia. Han blev en stærk støtte for Abner i hans strid med Paulus og kirken i Jerusalem og døde til sidst, da han var 67 år gammel, af den samme sygdom, som tog livet af ham, da han var en yngre mand i Betania.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 168](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 170](#) >>

Kapitel 169

Den Sidste Undervisning Ved Pella

169:0.1 (1850.1) Sent mandag aften den 6. marts ankom Jesus og de ti apostle til lejren i Pella. Dette var den sidste uge af Jesu ophold der, og han var meget aktiv med at undervise folkemængden og instruere apostlene. Hver eftermiddag prædikede han for folkemængden, og hver aften svarede han på spørgsmål fra apostlene og nogle af de mere avancerede disciple, der boede i lejren.

169:0.2 (1850.2) Rygtet om Lazarus' opstandelse var nået frem til lejren to dage før Mesterens ankomst, og hele forsamlingen var begejstret. Ikke siden bespisningen af de fem tusinde var der sket noget, der i den grad havde sat gang i folks fantasi. Og således var det på højdepunktet af den anden fase af den offentlige tjeneste for kongeriget, at Jesus planlagde at undervise denne ene korte uge i

Pella og derefter begynde turen i det sydlige Perea, som førte lige op til de endelige og tragiske oplevelser i den sidste uge i Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) Farisæerne og ypperstepræsterne var begyndt at formulere deres anklager og udkrystallisere deres beskyldninger. De protesterede mod Mesterens lære af disse grunde:

169:0.4 (1850.4) 1. Han er en ven af toldere og syndere; han modtager de ugudelige og spiser endda sammen med dem.

169:0.5 (1850.5) 2. Han er en blasfemiker; han taler om Gud som sin far og tror, han er lig med Gud.

169:0.6 (1850.6) 33. Han er en lovbrøder. Han helbreder sygdomme på sabbatten og lader på mange andre måder hånt om Israels hellige lov.

169:0.7 (1850.7) 4. Han er i ledtog med djævlene. Han gør undere og tilsyneladende mirakler i kraft af Beelzebub, djævlernes prins.

1. Lignelsen om den fortabte søn

169:1.1 (1850.8) Torsdag eftermiddag talte Jesus til folkemængden om "Frelsens Nåde." I løbet af denne prædiken genfortalte han historien om det fortabte får og den fortabte mønt og tilføjede derefter sin yndlingslignelse om den fortabte søn. Jesus sagde:

169:1.2 (1850.9)

“I er blevet formanet af profeterne fra Samuel til Johannes om, at I skal søge Gud—søge efter sandheden. Altid har de sagt: ‘Søg Herren, mens han findes.’ Og al sådan undervisning bør I tage til jer. Men jeg er kommet for at vise jer, at mens I søger at finde Gud, søger Gud også at finde jer. Jeg har mange gange fortalt jer historien om den gode hyrde, der lod de 99 får blive i folden, mens han gik ud for at lede efter det ene, der var faret vild, og hvordan han, da han havde fundet det vildfarne får, lagde det over sin skulder og nænsomt bar det tilbage til folden. Og da det fortabte får var blevet ført tilbage til folden, husker du, at den gode hyrde tilkaldte sine venner og bad dem glæde sig sammen med ham over at have fundet det fortabte får. Igen siger jeg, at der er større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over de nioghalvfems retfærdige mennesker, der ikke har brug for omvendelse. Det faktum, at sjæle er *fortabte*, øger kun den himmelske Faders interesse. Jeg er kommet til denne verden for at udføre min Faders bud, og det er i sandhed blevet sagt om Menneskesønnen, at han er en ven af toldere og syndere.

169:1.3 (1851.1)

“I har lært, at guddommelig accept kommer efter jeres omvendelse og som et resultat af alle jeres offergerninger og bodfærdighed, men jeg forsikrer jer om, at Faderen accepterer jer, selv før I har omvendt jer, og sender Sønnen og hans medarbejdere for at finde jer og med glæde bringe jer tilbage til folden, til slægtskabet i riget og den åndelige fremgang. I er alle som får, der er kommet på afveje, og jeg er kommet for at søge og frelse dem, der er faret vild.

169:1.4 (1851.2)

“Og I skal også huske historien om kvinden, der havde fået lavet en halskæde af ti sølvstykker og mistede det ene stykke, og hvordan hun tændte lampen og flittigt fejede huset og blev ved med at lede, indtil hun fandt det tabte sølvstykke. Og så snart hun havde fundet den tabte mønt, kaldte hun sine venner og naboer sammen og sagde: ‘Glæd jer med mig, for jeg har fundet den tabte mønt.’ Så igen siger jeg, at der altid er glæde i himlens engles nærvær over en synder, der angrer og vender tilbage til Faderens fold. Og jeg fortæller jer denne historie for at indprente jer, at Faderen og hans Søn går ud for at *søge* efter dem, der er faret vild, og i denne søgen anvender vi alle indflydelser, der kan yde hjælp i vores flittige bestræbelser på at finde dem, der er faret vild, dem, der har brug for frelse. Så mens Menneskesønnen går ud i ørkenen for at lede efter fåret, der er kommet på afveje, leder han også efter mønten, der er tabt i huset. Fåret vandrer utilsigtet væk; mønten er dækket af tidens støv og tilsløret af ophobningen af menneskenes ting.

169:1.5 (1851.3)

“Og nu vil jeg gerne fortælle jer historien om en tankeløs søn af en velhavende landmand, der *overlagt* forlod sin fars hus og tog til et fremmed land, hvor han kom i stor modgang. Du husker, at fårene strejfede om uden at ville det, men denne unge forlod sit hjem med overlæg. Det var sådan her:

169:1.6 (1851.4)

“En vis mand havde to sønner; den ene, den yngste, var letlevende og ubekymret, altid ude på at more sig og flygte fra ansvar, mens hans ældre bror var alvorlig, ædruelig, hårdtarbejdende og villig til at bære ansvar. Disse to brødre kom ikke godt ud af det med

hinanden; de skændtes og mundhuggedes altid. Den yngste dreng var munter og livlig, men sløv og upålidelig; den ældste søn var stabil og flittig, men samtidig selvcentreret, sur og indbildsk. Den yngste søn nød at lege, men undgik at arbejde; den ældste helligede sig arbejdet, men legede sjældent. Denne forening blev så ubehagelig, at den yngste søn kom til sin far og sagde: 'Far, giv mig den tredje del af dine ejendele, som vil tilfalde mig, og lad mig gå ud i verden for at søge min egen lykke.' Og da faderen hørte denne anmodning og vidste, hvor ulykkelig den unge mand var hjemme og sammen med sin ældre bror, delte han sin ejendom og gav den unge sin andel.

169:1.7 (1851.5) "I løbet af et par uger samlede den unge mand alle sine midler sammen og begav sig ud på en rejse til et fjernt land, og da han ikke fandt noget rentabelt at lave, som også var fornøjeligt, spildte han snart hele sin arv på at leve i overflod. Og da han havde brugt alt, opstod der en langvarig hungersnød i det land, og han befandt sig i nød. Så da han led af sult, og hans nød var stor, fandt han arbejde hos en af borgerne i landet, som sendte ham ud på markerne for at fodre svin. Og den unge mand ville gerne have fyldt sig med de skaller, som svinene spiste, men ingen ville give ham noget.

169:1.8 (1852.1) "En dag, da han var meget sulten, kom han til sig selv og sagde: 'Hvor mange af min fars ansatte tjenere har brød nok og til overs, mens jeg dør af sult og fodrer svin her i et fremmed land! Jeg vil stå op og gå til min far og sige til ham: Fader, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg er ikke længere værdig til at blive kaldt din søn; vær kun villig til at gøre mig til en af dine lejetjenere.' Og da den

unge mand havde truffet denne beslutning, stod han op og begav sig på vej til sin fars hus.

169:1.9 (1852.2) “Nu havde denne far sørget meget over sin søn; han havde savnet den muntre, men tankeløse dreng. Denne far elskede denne søn og var altid på udkig efter hans tilbagevenden, så den dag han nærmede sig sit hjem, selv mens han endnu var langt væk, så faderen ham og blev bevæget af kærlig medfølelse og løb ud for at møde ham, og med kærlig hilsen omfavnede og kyssede han ham. Og efter at de havde mødt hinanden, så sønnen op i sin fars tårevædede ansigt og sagde: ‘Far, jeg har syndet mod himlen og i dine øjne; jeg er ikke længere værdig til at blive kaldt en søn’—men drengen fik ikke lejlighed til at afslutte sin bekendelse, for den overlykkelige far sagde til tjenerne, som på dette tidspunkt var kommet løbende: ‘Hent hurtigt hans bedste kappe, den jeg har gemt, og giv ham den på, og sæt sønnens ring på hans hånd og hent sandaler til hans fødder.’

169:1.10 (1852.3) “Og da den lykkelige far havde ført den ømfodede og trætte dreng ind i huset, kaldte han på sine tjenere: ‘Kom med fedekalven og slagt den, og lad os spise og glæde os, for denne min søn var død og er levende igen; han var fortabt og er fundet.’ Og de samledes alle omkring faderen for at glæde sig med ham over, at hans søn var blevet fundet igen.

169:1.11 (1852.4) “Omkring dette tidspunkt, mens de festede, kom den ældste søn ind fra sit daglige arbejde i marken, og da han nærmede sig huset, hørte han musikken og dansen. Og da han kom op til bagdøren, kaldte han på en af tjenerne og spurgte, hvad meningen var med al denne festivitas. Og tjeneren sagde: ‘Din bror, som du har

mistet så længe, er kommet hjem, og din far har slagtet fedekalven for at glæde sig over, at hans søn er vendt hjem. Kom ind, så du også kan hilse på din bror og modtage ham tilbage i din fars hus.’

169:1.12 (1852.5) “Men da den ældre bror hørte dette, blev han så såret og vred, at han ikke ville gå ind i huset. Da hans far hørte, at han var vred over, at hans lillebror var blevet budt velkommen, gik han ud for at bede ham om det. Men den ældste søn ville ikke give efter for sin fars overtalelse. Han svarede sin far og sagde: ‘Her har jeg tjent dig i mange år og aldrig overtrådt den mindste af dine befalinger, og alligevel har du aldrig givet mig så meget som et kid, så jeg kunne more mig med mine venner. Jeg er blevet her for at passe på dig i alle disse år, og du har aldrig glædet dig over min trofaste tjeneste, men når denne din søn vender tilbage efter at have ødslet din ejendom bort med skøger, skynder du dig at dræbe fedekalven og glæde dig over ham.’

169:1.13 (1852.6) “Da denne far virkelig elskede begge sine sønner, forsøgte han at tale den ældste til fornuft: ‘Men, min søn, du har hele tiden været sammen med mig, og alt det, jeg har, er dit. Du kunne have fået et kid, når som helst du havde fået venner til at dele din glæde. Men det er kun passende, at du nu sammen med mig er glad og munter, fordi din bror er vendt tilbage. Tænk på det, min søn, din bror var fortabt og er fundet; han er vendt levende tilbage til os!’”

169:1.14 (1853.1) Dette var en af de mest rørende og effektive af alle de lignelser, som Jesus nogensinde præsenterede for at indprente sine

tilhørere Faderens villighed til at modtage alle, der søger adgang til Himmeriget.

169:1.15 (1853.2) Jesus var meget tilbøjelig til at fortælle disse tre historier på samme tid. Han præsenterede historien om det fortabte får for at vise, at når mennesker utilsigtet forvilder sig væk fra livets vej, er Faderen opmærksom på sådanne *fortabte* og går ud med sine sønner, de sande hyrder for flokken, for at søge efter de fortabte får. Derefter ville han fortælle historien om mønten, der blev tabt i huset, for at illustrere, hvor grundig den guddommelige *søgning* er efter alle, der er forvirrede eller på anden måde åndeligt forblændede af livets materielle bekymringer og ophobninger. Og så ville han begynde at fortælle denne lignelse om den fortabte søn, modtagelsen af den hjemvendte fortabte søn, for at vise, hvor fuldstændig *genoprettelsen* af den fortabte søn i hans Faders hus og hjerte er.

169:1.16 (1853.3) Mange, mange gange i løbet af sine år som lærer fortalte og genfortalte Jesus historien om den fortabte søn. Denne lignelse og historien om den barmhjertige samaritaner var hans foretrukne måde at undervise i Faderens kærlighed og menneskets næstekærlighed.

2. Lignelsen om den uærlige godsforvalter

169:2.1 (1853.4) En aften sagde Simon Zelotes som kommentar til en af Jesu udtalelser: “Mester, hvad mente du, da du i dag sagde, at mange

af verdens børn er klogere i deres generation end rigets børn, fordi de er dygtige til at gøre sig til venner med uretfærdighedens mammon?” Jesus svarede:

169:2.2 (1853.5) “Nogle af jer, før I kom ind i kongeriget, var meget snedige, når I handlede med jeres forretningsforbindelser. Selvom I var uretfærdige og ofte urimelige, var I ikke desto mindre kloge og forudseende, idet I handlede med øje for jeres nuværende profit og fremtidige sikkerhed. På samme måde bør I nu indrette jeres liv i riget, så I sørger for jeres nuværende glæde, mens I også sikrer jer jeres fremtidige nydelse af de skatte, der er gemt i himlen. Hvis I var så flittige til at tjene jer selv, da I tjente jer selv, hvorfor skulle I så være mindre flittige til at vinde sjæle til riget, når I nu er tjenere for menneskenes broderskab og forvaltere for Gud?

169:2.3 (1853.6) “I kan alle lære noget af historien om en vis rig mand, der havde en klog, men uretfærdig forvalter. Denne forvalter havde ikke kun undertrykt sin herres kunder for egen vindings skyld, men han havde også direkte spildt og ødslet med sin herres midler. Da alt dette endelig kom hans herre for øre, kaldte han forvalteren til sig og spurgte, hvad disse rygter betød, og krævede, at han straks skulle aflægge regnskab for sit forvalterskab og forberede sig på at overdrage sin herres anliggender til en anden.

169:2.4 (1853.7) “Nu begyndte denne utro forvalter at sige til sig selv: ‘Hvad skal jeg gøre, siden jeg er ved at miste dette forvalterskab? Jeg har ikke kræfter til at grave, jeg skammer mig over at tigge. Jeg ved, hvad jeg vil gøre for at sikre mig, at jeg, når jeg bliver sat fra denne

forvaltning, vil blive budt velkommen i husene hos alle, der gør forretninger med min herre.’ Og så kaldte han hver af sin herres skyldnere ind og sagde til den første: ‘Hvor meget skylder du min herre? Han svarede: ‘Hundrede mål olie.’ Så sagde forvalteren: ‘Tag din vokstavle, sæt dig hurtigt ned og skift den til halvtreds.’ Så sagde han til en anden skyldner: ‘Hvor meget skylder du? Og han svarede: ‘Hundrede mål hvede.’ Så sagde forvalteren: ‘Tag din obligation og skriv firsindstyve.’ Og det gjorde han med mange andre skyldnere. Og sådan forsøgte denne uærlige forvalter at skaffe sig venner, efter at han var blevet løst fra sit forvalterskab. Selv hans herre og mester måtte, da han senere fandt ud af dette, indrømme, at hans utro forvalter i det mindste havde udvist klogskab i den måde, han havde forsøgt at sørge for fremtidige dage med nød og modgang.

169:2.5 (1854.1) “Og det er på denne måde, at denne verdens sønner nogle gange viser mere visdom i deres forberedelse til fremtiden end lysets børn. Jeg siger til jer, som påstår, at I samler jer en skat i himlen: Tag ved lære af dem, der er venner med uretfærdighedens mammon, og indret også jeres liv sådan, at I bliver evige venner med retfærdighedens kræfter, for at I, når alt jordisk svigter, med glæde skal blive modtaget i de evige boliger.

169:2.6 (1854.2) “Jeg bekræfter, at den, der er trofast i det små, også vil være trofast i det store, mens den, der er uretfærdig i det små, også vil være uretfærdig i det store. Hvis du ikke har vist forudseenhed og integritet i denne verdens anliggender, hvordan kan du så håbe på at være trofast og forsigtig, når du bliver betroet forvaltningen af de sande rigdomme i det himmelske rige? Hvis I ikke er gode forvaltere

og trofaste bankfolk, hvis I ikke har været trofaste i det, der er en andens, hvem vil så være tåbelig nok til at give jer en stor skat i jeres eget navn?

169:2.7 (1854.3) “Og igen påstår jeg, at intet menneske kan tjene to herrer; enten vil han hade den ene og elske den anden, eller også vil han holde sig til den ene, mens han foragter den anden. Man kan ikke tjene Gud og mammon.”

169:2.8 (1854.4) Da farisæerne, som var til stede, hørte dette, begyndte de at håne og spotte, da de var meget optagede af at skaffe sig rigdom. Disse uvenlige tilhørere forsøgte at inddrage Jesus i ufrugtbar argumentation, men han nægtede at diskutere med sine fjender. Da farisæerne begyndte at skændes indbyrdes, tiltrak deres højlydte tale en stor del af folkemængden, der havde slået lejr i nærheden, og da de begyndte at skændes med hinanden, trak Jesus sig tilbage og gik ind i sit telt for at overnatte.

3. Den rige mand og tiggeren

169:3.1 (1854.5) Da mødet blev for støjende, rejste Simon Peter sig op og tog ledelsen og sagde: “Mænd og brødre, det er ikke passende at skændes indbyrdes. Mesteren har talt, og I gør klogt i at tænke over hans ord. Og det er ikke nogen ny lære, han har forkyndt for jer. Har I ikke også hørt nasiræernes allegori om den rige mand og tiggeren? Nogle af os hørte Johannes Døberen tordne denne advarende

lignelse mod dem, der elsker rigdom og begærer uærlig rigdom. Og selvom denne gamle lignelse ikke er i overensstemmelse med det evangelium, vi prædiker, ville I alle gøre klogt i at lytte til dens lektioner, indtil I forstår det nye lys i himmeriget. Historien, som Johannes fortalte den, var sådan her:

169:3.2 (1854.6) “Der var en rig mand ved navn Dives som var klædt i purpur og fint linned og levede løssluppen i fest og pragt hver dag. Men der var en tigger ved navn Lazarus, som lå ved hans port fuld af sår, og som ønskede, at han ville komme til at spise de krummer, der faldt fra den riges bord; ja, selv hundene kom og slikkede hans sår. Så skete det at tiggeren døde, og blev båret af englene til at hvile i Abrahams skød. Og kort efter døde også den rige mand og blev begravet med pomp og kongelig pragt. Da den rige mand forlod denne verden, vågnede han op i helvede, og da han mærkede, at han havde smerter, løftede han sine øjne og fik øje på Abraham langt borte og Lazarus ved hans side. Og så råbte Dives højt: ‘Fader Abraham, forbarm dig over mig, og send Lazarus over til at dyppe sine fingre i vand og læske min tunge, for jeg er i store kvaler på grund af min straf.’ Men Abraham sagde: ‘Husk, min søn, at du i din levetid nød de gode ting, mens Lazarus blev ramt af det onde. Men nu er alt dette ændret, så Lazarus trøstes her, mens du pines. Desuden er der en stor kløft mellem os og dig, så vi kan ikke komme over til dig, ej heller kan du komme over til os.’ Så sagde Dives til Abraham: ‘Jeg beder dig sende Lazarus tilbage til min faders hus, da jeg har fem brødre, og at han kan vidne for at forhindre, at de ikke også kommer her til dette pinefulde sted.’ Men Abraham sagde: ‘Min

søn, de har Moses og profeterne; de kan lytte til dem.’ Da svarede Dives: ‘Nej, Nej, Fader Abraham! Men hvis nogen kommer til dem fra de døde, vil de omvende sig.’ Men Abraham sagde: ‘Hvis de ikke hører Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom en opstod fra de døde.’”

169:3.3 (1855.1) Efter at Peter havde reciteret denne gamle lignelse om det nasiræiske broderskab, og da folkemængden var faldet til ro, rejste Andreas sig og lod dem gå hjem for i aften. Selvom både apostlene og hans disciple ofte stillede Jesus spørgsmål om lignelsen om Dives og Lazarus, indvilligede han aldrig i at kommentere den.

4. Faderen og hans rige

169:4.1 (1855.2) Jesus havde altid problemer med at forklare apostlene, at selvom de proklamerede etableringen af Guds rige, så var Faderen i himlen *ikke en konge*. På det tidspunkt, hvor Jesus levede på jorden og underviste i kødet, kendte Urantias befolkning mest til konger og kejsere i nationernes regeringer, og jøderne havde længe overvejet Guds riges komme. Af disse og andre grunde fandt Mesteren det bedst at betegne menneskets åndelige broderskab som himmeriget og det åndelige overhoved for dette broderskab som *Faderen i himlen*. Jesus omtalte aldrig sin far som en konge. I sine intime samtaler med apostlene omtalte han altid sig selv som Menneskesønnen og som deres ældre bror. Han beskrev alle sine

tilhængere som menneskehedens tjenere og budbringere af evangeliet om riget.

169:4.2 (1855.3) Jesus gav aldrig sine apostle en systematisk lektion om den himmelske Faders personlighed og egenskaber. Han bad aldrig mennesker om at tro på sin Fader; han tog det for givet, at de gjorde det. Jesus nedgjorde aldrig sig selv ved at komme med argumenter som bevis for Faderens virkelighed. Hans lære om Faderen var centreret omkring erklæringen om, at han og Faderen er ét; at den, der har set Sønnen, har set Faderen; at Faderen, ligesom Sønnen, kender alle ting; at kun Sønnen virkelig kender Faderen, og den, som Sønnen vil åbenbare ham for; at den, der kender Sønnen, også kender Faderen; og at Faderen sendte ham til verden for at åbenbare deres forenede natur og vise deres fælles arbejde. Han kom aldrig med andre udtalelser om sin Fader end til kvinden fra Samaria ved Jakobs brønd, da han erklærede: "Gud er ånd."

169:4.3 (1856.1) Man lærer om Gud fra Jesus ved at observere guddommeligheden i hans liv, ikke ved at være afhængig af hans lære. Fra Mesterens liv kan I hver især tilegne jer den opfattelse af Gud, som repræsenterer jeres evne til at opfatte åndelige og guddommelige realiteter, virkelige og evige sandheder. Det endelige kan aldrig håbe på at forstå det uendelige, medmindre det uendelige blev fokuseret i den tids-rumlige personlighed i den endelige oplevelse af Jesus af Nazarets menneskeliv.

169:4.4 (1856.2) Jesus vidste udmærket, at Gud kun kan kendes gennem erfaringens realiteter; han kan aldrig forstås gennem den blotte

undervisning af sindet. Jesus lærte sine apostle, at selvom de aldrig helt kunne forstå Gud, så kunne de helt sikkert *kende* ham, ligesom de havde kendt Menneskesønnen. Man kan kende Gud, ikke ved at forstå, hvad Jesus sagde, men ved at vide, hvad Jesus var. Jesus *var* en åbenbaring af Gud.

169:4.5 (1856.3) Bortset fra når han citerede de hebraiske skrifter, omtalte Jesus kun Guddommen ved to navne: Gud og Fader. Og når Mesteren henviste til sin Fader som Gud, brugte han normalt det hebraiske ord, der betyder Gud i flertal (treenigheden) og ikke ordet Jahve, som stod for den progressive opfattelse af jødernes stammegud.

169:4.6 (1856.4) Jesus kaldte aldrig Faderen for en konge, og han beklagede meget, at det jødiske håb om et genoprettet kongerige og Johannes' proklamation af et kommende kongerige gjorde det nødvendigt for ham at kalde sit foreslåede åndelige broderskab for himmeriget. Med den ene undtagelse—erklæringen om, at "Gud er ånd"—henviste Jesus aldrig til Guddommen på nogen anden måde end i termer, der beskrev hans eget personlige forhold til Paradisets første kilde og centrum.

169:4.7 (1856.5) Jesus brugte ordet Gud til at betegne *ideen* om Guddommen og ordet Fader til at betegne *oplevelsen* af at kende Gud. Når ordet Fader bruges til at betegne Gud, skal det forstås i sin bredest mulige betydning. Ordet Gud kan ikke defineres og står derfor for det uendelige begreb Faderen, mens ordet Fader, der kan defineres delvist, kan bruges til at repræsentere det menneskelige

begreb om den guddommelige Fader, som han er forbundet med mennesket i løbet af den dødelige eksistens.

169:4.8 (1856.6) For jøderne var Elohim gudernes Gud, mens Yahweh var Israels Gud. Jesus accepterede begrebet Elohim og kaldte denne højeste gruppe af væsener for Gud. I stedet for begrebet Jahve, den racemæssige guddom, introducerede han ideen om Guds faderskab og menneskets verdensomspændende broderskab. Han ophøjede Jahve-begrebet om en guddommelig racefader til ideen om en fader for alle menneskenes børn, en guddommelig fader for den enkelte troende. Og han lærte endvidere, at denne universernes Gud og denne alle menneskers Fader var én og samme Paradisguddom.

169:4.9 (1856.7) Jesus hævdede aldrig at være Elohim (Guds) manifestation i kødet. Han erklærede aldrig, at han var en åbenbaring af Elohim (Gud) for verdenerne. Han lærte aldrig, at den, der havde set ham, havde set Elohim (Gud). Men han proklamerede sig selv som Faderens åbenbaring i kødet, og han sagde, at den, der havde set ham, havde set Faderen. Som den guddommelige Søn hævdede han kun at repræsentere Faderen.

169:4.10 (1857.1) Han var ganske vist Søn af selv Elohim Gud; men i lighed med dødeligt kød og Guds dødelige sønner valgte han at begrænse sit livs åbenbaring til skildringen af sin Faders karakter, for så vidt som en sådan åbenbaring kunne være forståelig for det dødelige menneske. Hvad angår karakteren af de andre personer i Paradisets Treenighed, må vi nøjes med at lære, at de helt og holdent ligner

Faderen, som er blevet åbenbaret i et personligt portræt i sin inkarnerede Søns liv, Jesus af Nazaret.

169:4.11 (1857.2) Selvom Jesus åbenbarede den himmelske Faders sande natur i sit jordiske liv, lærte han ikke meget om ham. Faktisk lærte han kun to ting: at Gud i sig selv er ånd, og at han i alle forhold til sine skabninger er en far. Denne aften kom Jesus med den endelige udtalelse om sit forhold til Gud, da han erklærede: “Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; igen vil jeg forlade verden og gå til Faderen.”

169:4.12 (1857.3) Men læg mærke til, at Jesus aldrig sagde: “Den, der har hørt mig, har hørt Gud.” Men han sagde: “Den, der har *set* mig, har set Faderen.” At høre Jesu undervisning er ikke det samme som at kende Gud, men at *se* Jesus er en oplevelse, som i sig selv er en åbenbaring af Faderen for sjælen. Universernes Gud hersker over det vidtstrakte skaberværk, men det er Faderen i himlen, der sender sin ånd ud for at bo i jeres sind.

169:4.13 (1857.4) Jesus er den åndelige linse i menneskelig skikkelse, som gør det usynlige synligt for den materielle skabning. Han er din ældre bror, som i kødet gør dig *bekendt* med et væsen med uendelige egenskaber, som ikke engang de himmelske værter kan formaste sig til at forstå fuldt ud. Men alt dette må bestå i den personlige oplevelse hos den *individuelle troende*. Gud, som er ånd, kan kun kendes som en åndelig oplevelse. Gud kan kun blive åbenbaret for de materielle verdens begrænsede sønner af de åndelige verdens guddommelige søn som en *Fader*. Du kan kende den Evige som en

Fader; du kan tilbede ham som universernes Gud, den uendelige
Skaber af alle eksistenser.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 169](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 171](#) >>

Kapitel 170

Himmelriget

170:0.1 (1858.1) LØRDAG eftermiddag den 11. marts holdt Jesus sin sidste prædiken i Pella. Det var en af de mest bemærkelsesværdige taler i hans offentlige virke, og den omfattede en fuld og hel diskussion om himmelriget. Han var klar over den forvirring, der herskede blandt hans apostle og disciple med hensyn til meningen og betydningen af udtrykkene “himmeriget” og “Guds rige”, som han brugte som udskiftelige betegnelser for sin overdragelsesmission. Selvom selve udtrykket *himlens* rige burde have været nok til at adskille det, det stod for, fra enhver forbindelse med *jordiske* riger og verdslige regeringer, var det ikke tilfældet. Ideen om en verdslig konge var for dybt rodfæstet i det jødiske sind til at blive fjernet i løbet af en enkelt generation. Derfor modsatte Jesus sig ikke i første omgang åbenlyst denne længe nærede opfattelse af riget.

170:0.2 (1858.2) Denne sabbatseftermiddag forsøgte Mesteren at afklare læren om himmelriget; han diskuterede emnet fra alle synsvinkler og forsøgte at tydeliggøre de mange forskellige betydninger, som

udtrykket var blevet brugt i. I denne fortælling vil vi uddybe talen ved at tilføje adskillige udtalelser, som Jesus er kommet med ved tidligere lejligheder, og ved at inkludere nogle bemærkninger, som kun blev sagt til apostlene under aftenens diskussioner samme dag. Vi vil også komme med visse kommentarer, der handler om den efterfølgende virkeliggørelse af gudsrigets idé, som den er relateret til den senere kristne kirke.

1. Opfattelser om himmelriget

170:1.1 (1858.3) I forbindelse med gengivelsen af Jesu prædiken skal det bemærkes, at der i de hebraiske skrifter var en dobbelt opfattelse af himmelriget. Profeterne præsenterede Guds rige som:

170:1.2 (1858.4) 1. En nuværende virkelighed; og som

170:1.3 (1858.5) 2. Et fremtidigt håb—når riget ville blive realiseret i sin helhed ved Messias tilsynekomst. Det var kongerige konceptet, som Johannes Døberen underviste i.

170:1.4 (1858.6) Helt fra begyndelsen underviste Jesus og apostlene i begge disse begreber. Der var to andre idéer om riget, som man bør huske på:

170:1.5 (1858.7) 3. Den senere jødiske opfattelse af et verdensomspændende og transcendentalt rige af overnaturlig oprindelse og mirakuløs indvielse.

170:1.6 (1858.8) 4. Den persiske lære, der skildrer etableringen af et guddommeligt rige som det godes triumf over det onde ved verdens

ende.

170:1.7 (1858.9) Lige før Jesus kom til jorden, kombinerede og forvirrede jøderne alle disse ideer om riget i deres apokalyptiske koncept om Messias' komme for at etablere den jødiske triumfs tidsalder, den evige tidsalder for Guds øverste herredømme på jorden, den nye verden, den æra, hvor hele menneskeheden ville tilbede Jahve. Ved at vælge at bruge dette koncept om himmelriget, valgte Jesus at tilegne sig den mest vitale og kulminerende arv fra både den jødiske og persiske religion.

170:1.8 (1859.1) Himmeriget, som det er blevet forstået og misforstået gennem århundrederne i den kristne æra, omfattede fire forskellige grupper af ideer:

170:1.9 (1859.2) 1. Jødernes begreb.

170:1.10 (1859.3) 2. Persernes begreb

170:1.11 (1859.4) 3. Jesu personlige erfaringsbegreb—"Himmeriget i jeres indre."

170:1.12 (1859.5) 4. De sammensatte og forvirrede begreber, som kristendommens grundlæggere og forkyndere har forsøgt at indprente verden.

170:1.13 (1859.6) På forskellige tidspunkter og under forskellige omstændigheder ser det ud til, at Jesus kan have præsenteret adskillige begreber om "riget" i sin offentlige lære, men til sine apostle lærte han altid om riget som omfattende menneskets personlige oplevelse i forhold til sine medmennesker på jorden og til

Faderen i himlen. Hvad angår riget, var hans sidste ord altid: “Riget er inden i jer.”

170:1.14 (1859.7) Århundreders forvirring omkring betydningen af udtrykket “Himmelriget” har skyldtes tre faktorer:

170:1.15 (1859.8) 1. Den forvirring, der opstår, når man betragter ideen om “riget,” som den gennemgik de forskellige progressive faser i Jesu og hans apostles omformning af det.

170:1.16 (1859.9) 2. Den forvirring, der uundgåeligt var forbundet med transplantationen af den tidlige kristendom fra en jødisk til en ikke-jødisk jord.

170:1.17 (1859.10) 3. Den forvirring, der lå i, at kristendommen blev en religion, der var organiseret omkring den centrale idé om Jesu person; evangeliet om riget blev mere og mere en religion *om* ham.

2. Jesu opfattelse om riget

170:2.1 (1859.11) Mesteren gjorde det klart, at himmelriget skal begynde med og være centreret i det dobbelte begreb om sandheden om Guds faderskab og den korrelerede kendsgerning om menneskets broderskab. Accepten af en sådan lære, erklærede Jesus, ville frigøre mennesket fra den ældgamle trældom af dyrisk frygt og på samme tid berige det menneskelige liv med de følgende gaver i det nye liv i åndelig frihed:

170:2.2 (1859.12) 1. Besiddelse af nyt mod og forøget åndelig kraft.

Evangeliet om riget skulle sætte mennesket fri og inspirere det til at

turde håbe på evigt liv.

170:2.3 (1859.13) 2. Evangeliet bragte et budskab om ny tillid og sand trøst til alle mennesker, selv til de fattige.

170:2.4 (1859.14) 3. Den var i sig selv en ny standard for moralske værdier, en ny etisk målestok til at måle menneskelig adfærd med. Den portrætterede idealet for en resulterende ny orden i det menneskelige samfund.

170:2.5 (1859.15) 4. Den underviste i det åndeliges forrang i forhold til det materielle; den forherligede åndelige realiteter og ophøjede overmenneskelige idealer.

170:2.6 (1860.1) 5. Dette nye evangelium fremhævede åndelig opnåelse som det sande mål for livet. Menneskelivet fik en ny moralsk værdi og guddommelig værdighed.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus lærte, at evige realiteter var resultatet (belønningen) af retfærdig jordisk stræben. Menneskets dødelige ophold på jorden fik nye betydninger som følge af erkendelsen af en ædel skæbne.

170:2.8 (1860.3) 7. Det nye evangelium bekræftede, at menneskets frelse er åbenbaringen af et vidtrækkende guddommeligt formål, der skal opfyldes og realiseres i den fremtidige skæbne med den endeløse tjeneste for de frelste Guds sønner.

170:2.9 (1860.4) Disse læresætninger dækker den udvidede idé om riget, som Jesus underviste i. Dette store koncept blev næppe omfavnet i Johannes Døberens elementære og forvirrede forkyndelse af riget.

170:2.10 (1860.5) Apostlene var ude af stand til at forstå den virkelige betydning af Mesterens udtalelser om riget. Den efterfølgende forvrængning af Jesu lære, som den er nedskrevet i Det Nye Testamente, skyldes, at evangelisternes opfattelse var farvet af troen på, at Jesus kun var fraværende fra verden i kort tid; at han snart ville vende tilbage for at etablere riget i magt og herlighed—præcis sådan en idé, som de havde, mens han var sammen med dem i kødet. Men Jesus forbandt ikke oprettelsen af riget med tanken om sin tilbagevenden til denne verden. At der er gået århundreder uden tegn på, at “den nye tidsalder” er dukket op, er på ingen måde i uoverensstemmelse med Jesu lære.

170:2.11 (1860.6) Den store indsats i denne prædiken var forsøget på at oversætte konceptet om himmelriget til idealet om at gøre Guds vilje. Længe havde Mesteren lært sine tilhængere at bede: “Komme dit rige, ske din vilje”; og på dette tidspunkt forsøgte han alvorligt at få dem til at opgive brugen af udtrykket *Guds rige* til fordel for det mere praktiske ækvivalent, *Guds vilje*. Men det lykkedes ham ikke.

170:2.12 (1860.7) Jesus ønskede at erstatte ideen om riget, kongen og undersåtterne med ideen om den himmelske familie, den himmelske Fader og de frigjorte Guds sønner, der er engageret i glædelig og frivillig tjeneste for deres medmennesker og i den sublime og intelligente tilbedelse af Gud Fader.

170:2.13 (1860.8) Indtil dette tidspunkt havde apostlene fået et dobbelt syn på riget; de betragtede det som:

170:2.14 (1860.9) 1. Et spørgsmål om personlig erfaring, der er til stede i sande troendes hjerter, og

170:2.15 (1860.10) 2. Et spørgsmål om race- eller verdensfænomener; at riget lå i fremtiden, noget at se frem til.

170:2.16 (1860.11) De betragtede rigets komme i menneskers hjerter som en gradvis udvikling, som surdejen i dejen eller som sennepsfrøets vækst. De troede, at rigets komme i racemæssig eller verdensmæssig forstand ville være både pludseligt og spektakulært. Jesus blev aldrig træt af at fortælle dem, at himmelriget var deres personlige oplevelse af at realisere de højere kvaliteter i åndeligt liv; at disse realiteter i den åndelige oplevelse gradvist oversættes til nye og højere niveauer af guddommelig vished og evig storhed.

170:2.17 (1860.12) Denne eftermiddag underviste Mesteren tydeligt i et nyt koncept for rigets dobbelte natur, idet han skildrede de følgende to faser:

170:2.18 (1860.13) “For det første. Guds rige i denne verden, det højeste ønske om at gøre Guds vilje, den uselviske kærlighed til mennesket, som giver de gode frugter af forbedret etisk og moralsk adfærd.

170:2.19 (1861.1) “For det andet. Guds rige i himlen, målet for dødelige troende, den ejendom, hvor kærligheden til Gud er fuldkommen, og hvor Guds vilje bliver gjort mere guddommeligt.”

170:2.20 (1861.2) Jesus lærte, at den troende gennem sin tro trådte ind i riget *nu*. I sine mange foredrag lærte han, at to ting er afgørende for at den troende gennem troen komme ind i Guds Rige:

170:2.21 (1861.3) 1. *Tro, oprigtighed*. At komme som et lille barn, at modtage slægtskabet som en gave; at underkaste sig Faderens vilje uden at stille spørgsmålstegn og i fuld tillid til Faderens visdom; at

komme ind i riget uden fordomme og forudfattede meninger; at være fordomsfri og lærenem som et uspoleret barn.

170:2.22 (1861.4) *2. Sandhedens sult.* Tørsten efter retfærdighed, en sindsforandring, at mennesket har erhvervet motivet til at ville være som Gud og finde Gud.

170:2.23 (1861.5) Jesus lærte, at synd ikke er barnet af en defekt natur, men snarere afkommet af et vidende sind domineret af en underdanig vilje. Med hensyn til synd lærte han, at Gud *har* tilgivet; at vi gør en sådan tilgivelse personligt tilgængelig ved at tilgive vores medmennesker. Når du tilgiver din broder i kødet, skaber du derved kapacitet i din egen sjæl til at modtage virkeligheden af Guds tilgivelse af dine egne ugerninger.

170:2.24 (1861.6) Da apostlen Johannes begyndte at skrive historien om Jesu liv og lære, havde de første kristne oplevet så mange problemer med ideen om Guds rige som en kilde til forfølgelse, at de stort set havde opgivet at bruge udtrykket. Johannes taler meget om “det evige liv.” Jesus talte ofte om det som “livets rige.” Han refererede også ofte til “Guds rige inden i jer.” Han talte engang om en sådan oplevelse som “familiefællesskab med Gud Faderen.” Jesus forsøgte at erstatte riget med mange andre begreber, men altid uden held. Han brugte blandt andet: Guds familie, Faderens vilje, Guds venner, de troendes fællesskab, menneskets broderskab, Faderens fold, Guds børn, de troendes fællesskab, Faderens tjeneste og Guds befriede sønner.

170:2.25 (1861.7) Men han kunne ikke undslippe brugen af ideen om riget. Det var mere end halvtreds år senere, først efter Jerusalems ødelæggelse af de romerske hære, at dette koncept om riget begyndte at ændre sig til kulten om det evige liv, da dets sociale og institutionelle aspekter blev overtaget af den hurtigt ekspanderende og krystalliserende kristne kirke.

3. I forhold til retfærdighed

170:3.1 (1861.8) Jesus forsøgte altid at indprente sine apostle og disciple, at de ved tro skulle tilegne sig en retfærdighed, som ville overgå de slaviske gerningers retfærdighed, som nogle af de skriftkloge og farisæerne så pralende fremviste for verden.

170:3.2 (1861.9) Selvom Jesus lærte, at tro, simpel barnlig tro, er nøglen til rigets dør, lærte han også, at når man er kommet ind ad døren, er der retfærdighedens progressive trin, som ethvert troende barn skal bestige for at vokse op til den fulde statur af Guds robuste sønner.

170:3.3 (1861.10) Det er i betragtningen af teknikken til at *modtage* Guds tilgivelse, at opnåelsen af rigets retfærdighed afsløres. Tro er den pris, du betaler for at komme ind i Guds familie; men tilgivelse er den handling fra Gud, der accepterer din tro som prisen for adgang. Og modtagelsen af Guds tilgivelse hos en troende i riget involverer en bestemt og faktisk oplevelse og består af de følgende fire trin, den indre retfærdigheds trin i riget:

170:3.4 (1862.1) 1. Guds tilgivelse er faktisk tilgængelig og opleves personligt af mennesket i det omfang, det tilgiver sine medmennesker.

170:3.5 (1862.2) 2. Mennesket kan ikke tilgive sine medmennesker, medmindre det elsker dem som sig selv.

170:3.6 (1862.3) 3. At elske sin næste som sig selv *er* den højeste etik.

170:3.7 (1862.4) 4. Moralsk adfærd, sand retfærdighed, bliver derfor det naturlige resultat af en sådan kærlighed.

170:3.8 (1862.5) Det er derfor indlysende, at rigets sande og indre religion ufejlbarligt og i stigende grad har en tendens til at manifestere sig i praktisk social tjeneste. Jesus underviste i en levende religion, der fik sine troende til at engagere sig i kærlig tjeneste. Men Jesus satte ikke etikken i stedet for religionen. Han underviste i religion som en årsag og etik som et resultat.

170:3.9 (1862.6) Retfærdigheden af enhver handling skal måles ud fra motivet; de højeste former for det gode er derfor ubevidste. Jesus beskæftigede sig aldrig med moral eller etik som sådan. Han var helt optaget af det indre og åndelige fællesskab med Gud Fader, som så sikkert og direkte manifesterer sig som ydre og kærlig tjeneste for mennesker. Han lærte, at rigets religion er en ægte personlig oplevelse, som intet menneske kan rumme i sig selv; at bevidstheden om at være medlem af de troendes familie uundgåeligt fører til, at man praktiserer familiens adfærdsregler, tjener sine brødre og søstre i bestræbelserne på at styrke og udvide broderskabet.

170:3.10 (1862.7) Rigets religion er personlig, individuel; frugterne, resultaterne, er familiære, sociale. Jesus undlod aldrig at ophøje individets hellighed i modsætning til fællesskabet. Men han anerkendte også, at mennesket udvikler sin karakter ved uselvisk tjeneste; at det udfolder sin moralske natur i kærlige relationer med sine medmennesker.

170:3.11 (1862.8) Ved at lære, at riget er indeni, ved at ophøje individet, gav Jesus det gamle samfund dødsstødet, idet han indvarslede den nye ordning med sand social retfærdighed. Denne nye samfundsorden har verden kun kendt lidt til, fordi den har nægtet at praktisere principperne i evangeliet om himmelriget. Og når dette rige med åndeligt overherredømme kommer til jorden, vil det ikke blot manifestere sig i forbedrede sociale og materielle forhold, men snarere i herlighederne ved de forbedrede og berigede åndelige værdier, som er karakteristiske for den kommende tidsalder med forbedrede menneskelige relationer og stigende åndelige resultater.

4. Jesu undervisning om riget

170:4.1 (1862.9) Jesus gav aldrig en præcis definition af riget. På et tidspunkt talte han om én fase af riget, og på et andet tidspunkt diskuterede han et andet aspekt af Guds broderskab, der hersker i menneskers hjerter. I løbet af denne sabbatseftermiddags prædiken bemærkede Jesus ikke mindre end fem faser eller epoker i riget, og de var:

170:4.2 (1862.10) 1. Den personlige og indre oplevelse af det åndelige liv af den enkelte troendes fællesskab med Gud Faderen.

170:4.3 (1863.1) 2. Det voksende broderskab mellem evangelietroende, de sociale aspekter af den forbedrede moral og den levendegjorte etik, der er resultatet af Guds ånds herredømme i de enkelte troendes hjerter.

170:4.4 (1863.2) 3. Det overmenneskelige broderskab af usynlige åndelige væsener, som hersker på jorden og i himlen, Guds overmenneskelige rige.

170:4.5 (1863.3) 4. Udsigten til den mere perfekte opfyldelse af Guds vilje, fremskridtet mod begyndelsen af en ny social orden i forbindelse med forbedret åndelig levevis—menneskets næste tidsalder.

170:4.6 (1863.4) 5. Riget i dets fylde, den fremtidige åndelige tidsalder med lys og liv på jorden.

170:4.7 (1863.5) Derfor må vi altid undersøge Mesterens lære for at finde ud af, hvilken af disse fem faser han henviser til, når han bruger udtrykket himmelriget. Ved denne proces med gradvist at ændre menneskets vilje og dermed påvirke menneskelige beslutninger, ændrer Mikael og hans medarbejdere også gradvist, men sikkert, hele forløbet af den menneskelige evolution, socialt og på anden måde.

170:4.8 (1863.6) Ved denne lejlighed lagde Mesteren vægt på de følgende fem punkter, som repræsenterer de vigtigste træk ved evangeliet om riget:

170:4.9 (1863.7) 1. Forrang for den enkelte.

170:4.10 (1863.8) 2. Viljen som den afgørende faktor i den menneskelige erfaring.

170:4.11 (1863.9) 3. Åndeligt fællesskab med Gud Faderen.

170:4.12 (1863.10) 4. Den højeste tilfredsstillelse i den kærlige tjeneste for mennesket.

170:4.13 (1863.11) 5. Den åndeliges transcendens over det materielle i menneskets personlighed.

170:4.14 (1863.12) Denne verden har aldrig seriøst eller oprigtigt eller ærligt afprøvet disse dynamiske ideer og guddommelige idealer i Jesu lære om himmelriget. Men du bør ikke blive modløs over den tilsyneladende langsomme udvikling af ideen om riget på Urantia. Husk, at den progressive evolutions orden er udsat for pludselige og uventede periodiske ændringer i både den materielle og den åndelige verden. Overdragelsen af Jesus som en inkarneret Søn var netop sådan en mærkelig og uventet begivenhed i verdens åndelige liv. Begå heller ikke den fatale fejltagelse, når I leder efter rigets tidsaldermanifestation, at undlade at etablere det i jeres egne sjæle.

170:4.15 (1863.13) Selvom Jesus henviste en fase af riget til fremtiden og ved adskillige lejligheder antydede, at en sådan begivenhed kunne forekomme som en del af en verdenskrise; og selvom han ligeledes ved flere lejligheder helt sikkert lovede på et tidspunkt at vende tilbage til Urantia, bør det noteres, at han aldrig positivt kædede disse to ideer sammen. Han lovede en ny åbenbaring af riget på jorden og på et fremtidigt tidspunkt; han lovede også på et tidspunkt at vende tilbage til denne verden personligt; men han sagde ikke, at

disse to begivenheder var synonyme. Så vidt vi ved, refererer disse løfter måske, måske ikke, til den samme begivenhed.

170:4.16 (1863.14) Hans apostle og disciple kædede helt sikkert disse to læresætninger sammen. Da riget ikke materialiserede sig, som de havde forventet, og de mindedes Mesterens lære om et fremtidigt rige og huskede hans løfte om at komme igen, drog de den konklusion, at disse løfter henviste til en identisk begivenhed; og derfor levede de i håbet om hans øjeblikkelige andet komme for at etablere riget i dets fylde og med magt og herlighed. Og sådan har successive troende generationer levet på jorden og underholdt det samme inspirerende, men skuffende håb.

5. Senere idéer om guds rige

170:5.1 (1864.1) Efter at have opsummeret Jesu lære om himmelriget, får vi lov til at fortælle om visse senere ideer, som blev knyttet til begrebet rige, og til at engagere os i en profetisk prognose for riget, som det kan udvikle sig i den kommende tidsalder.

170:5.2 (1864.2) I de første århundreder af den kristne propaganda var ideen om himmelriget enormt påvirket af den græske idealisme, der på det tidspunkt spredte sig hurtigt, ideen om det naturlige som skyggen af det åndelige—det timelige som skyggen af det evige.

170:5.3 (1864.3) Men det store skridt, der markerede overførslen af Jesu lære fra jødisk til ikke-jødisk jord, blev taget, da rigets Messias blev kirkens Forløser, en religiøs og social organisation, der voksede ud af

Paulus' og hans efterfølgeres aktiviteter og var baseret på Jesu lære, som den blev suppleret med Filons ideer og de persiske doktriner om godt og ondt.

170:5.4 (1864.4) Jesu ideer og idealer, som er nedfældet i læren om evangeliet om riget, blev næsten ikke realiseret, da hans tilhængere gradvist fordrejede hans udtalelser. Mesterens opfattelse af riget blev især modificeret af to store tendenser:

170:5.5 (1864.5) 1. De jødiske troende vedblev med at betragte ham som *Messias*. De troede, at Jesus meget snart ville vende tilbage for at etablere det verdensomspændende og mere eller mindre materielle rige.

170:5.6 (1864.6) 2. De ikke-jødiske kristne begyndte meget tidligt at acceptere Paulus' doktriner, som i stigende grad førte til den generelle tro på, at Jesus var *Forløseren* for kirkens børn, den nye og institutionelle efterfølger af det tidligere begreb om det rent åndelige broderskab i riget.

170:5.7 (1864.7) Kirken, som en social udløber af riget, ville have været helt naturlig og endda ønskværdig. Det onde ved kirken var ikke dens eksistens, men snarere at den næsten fuldstændigt fortrængte Jesu opfattelse af riget. Paulus' institutionaliserede kirke blev en virtuel erstatning for det himmerige, som Jesus havde proklameret.

170:5.8 (1864.8) Men tvivl ikke, det samme himmerige, som Mesteren lærte eksisterer i den troendes hjerte, vil endnu blive forkyndt for denne kristne kirke, ligesom for alle andre religioner, racer og nationer på jorden—selv for hvert enkelt individ.

170:5.9 (1864.9) Riget i Jesu lære, det åndelige ideal om individuel retfærdighed og forestillingen om menneskets guddommelige fællesskab med Gud, blev gradvist opslugt af den mystiske forestilling om personen Jesus som forløser-skaber og åndeligt overhoved for et socialiseret religiøst fællesskab. På denne måde blev en formel og institutionel kirke erstatningen for det individuelt åndsledede broderskab i riget.

170:5.10 (1864.10) Kirken var et uundgåeligt og nyttigt *socialt* resultat af Jesu liv og lære; tragedien bestod i, at denne sociale reaktion på læren om riget så fuldstændigt fortrængte det åndelige begreb om det virkelige rige, som Jesus lærte og levede det.

170:5.11 (1865.1) For jøderne var riget det israelitiske *samfund*; for ikke-jøderne blev det den kristne *kirke*. For Jesus var riget summen af de *individer*, der havde bekendtgjort deres tro på Guds faderskab og derved erklæret deres helhjertede dedikation til at gøre Guds vilje og dermed blive medlemmer af menneskets åndelige broderskab.

170:5.12 (1865.2) Mesteren var fuldt ud klar over, at visse sociale resultater ville vise sig i verden som en konsekvens af udbredelsen af evangeliet om riget; men han havde til hensigt, at alle sådanne ønskværdige sociale manifestationer skulle vise sig som ubevidste og uundgåelige udløbere eller naturlige frugter af denne indre personlige oplevelse hos individuelle troende, dette rent åndelige fællesskab og samvær med den guddommelige ånd, som bor i og aktiverer alle sådanne troende.

170:5.13 (1865.3) Jesus forudså, at en social organisation eller kirke ville følge udviklingen af det sande åndelige rige, og det er derfor, han

aldrig modsatte sig, at apostlene praktiserede ritualet med Johannes' dåb. Han lærte, at den sandhedselskende sjæl, den, der hungrer og tørster efter retfærdighed, efter Gud, optages i det åndelige rige ved tro; samtidig lærte apostlene, at en sådan troende optages i den sociale organisation af disciple ved det ydre dåbsritual.

170:5.14 (1865.4) Da Jesu umiddelbare tilhængere erkendte, at de delvist havde fejlet i at realisere hans ideal om etableringen af riget i menneskers hjerter ved åndens dominans og vejledning af den enkelte troende, satte de sig for at redde hans lære fra at gå helt tabt ved at erstatte Mesterens ideal om riget med den gradvise skabelse af en synlig social organisation, den kristne kirke. Og da de havde gennemført dette erstatningsprogram for at bevare sammenhængen og sikre anerkendelsen af Mesterens lære om riget, gik de i gang med at udskyde riget til fremtiden. Lige så snart kirken var veletableret, begyndte den at lære, at riget i virkeligheden skulle komme til syne ved kulminationen af den kristne tidsalder, ved Kristi genkomst.

170:5.15 (1865.5) På denne måde blev riget begrebet for en tidsalder, ideen om et fremtidigt besøg og idealet for den endelige indfrielse af den Højstes hellige. De første kristne (og alt for mange af de senere) mistede generelt den fader-og-søn-idé af syne, som var indeholdt i Jesu lære om riget, mens de erstattede den med kirkens velorganiserede sociale fællesskab. Kirken blev således hovedsageligt et *socialt* broderskab, som effektivt fortrængte Jesu koncept og ideal om et *åndeligt* broderskab.

170:5.16 (1865.6) Jesu idealkoncept slog stort set fejl, men på grundlag af Mesterens personlige liv og lære, suppleret med de græske og

persiske begreber om evigt liv og forstærket af Filons doktrin om det timelige i modsætning til det åndelige, gik Paulus i gang med at opbygge et af de mest progressive menneskelige samfund, der nogensinde har eksisteret på Urantia.

170:5.17 (1865.7) Tanken om Jesus lever stadig i de avancerede religioner i verden. Paulus' kristne kirke er den socialiserede og menneskeliggjorte skygge af, hvad Jesus havde tænkt sig, at Himmeriget skulle være—og hvad det helt sikkert en dag vil blive. Paulus og hans efterfølgere overførte til dels spørgsmålet om evigt liv fra den enkelte til kirken. Kristus blev således kirkens hoved snarere end den ældre bror til hver enkelt troende i Faderens familie i riget. Paulus og hans samtidige anvendte alle Jesu åndelige implikationer vedrørende ham selv og den enkelte troende på *kirken* som en gruppe af troende; og ved at gøre dette gav de dødsstødet til Jesu koncept om det guddommelige rige i den enkelte troendes hjerte.

170:5.18 (1866.1) Og derfor har den kristne kirke i århundreder arbejdet under stor forlegenhed, fordi den vovede at gøre krav på de mystiske kræfter og privilegier i riget, kræfter og privilegier, som kun kan udøves og opleves mellem Jesus og hans åndelige troende brødre. Og dermed bliver det tydeligt, at medlemskab af kirken ikke nødvendigvis betyder fællesskab i riget; det ene er åndeligt, det andet hovedsageligt socialt.

170:5.19 (1866.2) Før eller senere vil en anden og større Johannes Døber stå frem og proklamere, at “Guds rige er kommet nær”—hvilket betyder en tilbagevenden til Jesu høje åndelige koncept, som proklamerede, at riget er hans himmelske Faders vilje, der er

dominerende og transcendent i den troendes hjerte—og alt dette uden på nogen måde at henvise til hverken den synlige kirke på jorden eller til Kristi forventede genkomst. Der må komme en genoplivning af *Jesus' faktiske* lære, en gendrivelse, der vil gøre det af med hans tidlige tilhængere, som gik i gang med at skabe et sociofilosofisk trossystem vedrørende *fakta* om Mikaels ophold på jorden. I løbet af kort tid fortrængte denne historie *om* Jesus næsten forkyndelse af Jesu evangelium om riget. På denne måde fortrængte en historisk religion den lære, hvor Jesus havde blandet menneskets højeste moralske ideer og åndelige idealer med menneskets mest sublime håb for fremtiden—det evige liv. Og det var evangeliet om riget.

170:5.20 (1866.3) Det er netop, fordi Jesu evangelium var så mangesidet, at de, der studerede hans lære, i løbet af få århundreder blev splittet op i så mange kulter og sekter. Denne ynkelige opdeling af kristne troende skyldes, at de ikke har kunnet se den guddommelige enhed i Mesterens mangfoldige lære og hans uforlignelige liv. Men en dag vil de sande Jesus-troende ikke være så åndeligt splittede i deres holdning til de ikke-troende. Vi kan altid have forskellige intellektuelle forståelser og fortolkninger, endda forskellige grader af socialisering, men mangel på åndeligt broderskab er både utilgiveligt og forkasteligt.

170:5.21 (1866.4) Tag ikke fejl! Der er i Jesu lære en evig natur, som ikke vil tillade den for evigt at forblive ufrugtbar i tænkende menneskers hjerter. Riget, som Jesus opfattede det, har i vid udstrækning fejlet på jorden; for tiden har en ydre kirke taget dens plads; men du bør

forstå, at denne kirke kun er larvestadiet for det forpurrede åndelige rige, som vil bære det gennem denne materielle tidsalder og over i en mere åndelig dispensation, hvor Mesterens lære kan nyde en mere fuldkommen mulighed for udvikling. Således bliver den såkaldte kristne kirke den kokon, hvori Jesu rige nu slumrer. Det guddommelige broderskabs rige er stadig i live og vil til sidst og helt sikkert komme frem fra denne lange neddykning, lige så sikkert som sommerfuglen til sidst kommer frem som den smukke udfoldelse af dens mindre attraktive væsen af metamorfisk udvikling.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 170](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 172](#) >>

Kapitel 171

På Vej Til Jerusalem

171:0.1 (1867.1) Dagen efter den mindeværdige prædiken om “Himlens rige” meddelte Jesus, at han og apostlene den følgende dag ville tage af sted til påsken i Jerusalem og besøge adskillige byer i det sydlige Perea på vejen.

171:0.2 (1867.2) Talen om riget og meddelelsen om, at han skulle til påske, fik alle hans tilhængere til at tro, at han skulle op til Jerusalem for at indvie det jødiske overherredømmes tidslige rige. Uanset hvad Jesus sagde om rigets ikke-materielle karakter, kunne han ikke helt fjerne tanken fra sine jødiske tilhørere om, at Messias skulle etablere en slags nationalistisk regering med hovedkvarter i Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) Det, Jesus sagde i sin sabbatsprædiken, havde kun tendens til at forvirre størstedelen af hans tilhængere; meget få blev oplyst af Mesterens tale. Lederne forstod noget af hans lære om det indre rige, “himlens rige i jeres indre.” men de vidste også, at han havde talt om et andet og fremtidigt rige, og det var dette rige, de

troede, han nu var på vej op til Jerusalem for at etablere. Da de blev skuffede over denne forventning, da han blev afvist af jøderne, og senere, da Jerusalem bogstaveligt talt blev ødelagt, klyngede de sig stadig til dette håb og troede oprigtigt på, at Mesteren snart ville vende tilbage til verden i stor magt og majestætisk herlighed for at etablere det lovede rige.

171:0.4 (1867.4) Det var denne søndag eftermiddag, at Salome, mor til James og Johannes Zebedæus, kom til Jesus med sine to apostelsønner, og på samme måde som når man henvender sig til en orientalsk magthaver, forsøgte hun at få Jesus til på forhånd at love at opfylde alle hendes ønsker. Men Mesteren ville ikke love noget; i stedet spurgte han hende: “Hvad vil du have, at jeg skal gøre for dig?” Så svarede Salome: “Mester, nu hvor du skal op til Jerusalem for at oprette riget, vil jeg bede dig om på forhånd at love mig, at disse mine sønner skal have ære sammen med dig, den ene til at sidde på din højre hånd og den anden til at sidde på din venstre hånd i dit rige.”

171:0.5 (1867.5) Da Jesus hørte Salomes anmodning, sagde han: “Kvinde, du ved ikke, hvad du beder om.” Og så kiggede han lige ind i øjnene på de to æressøgende apostle og sagde: “Fordi jeg længe har kendt og elsket dig; fordi jeg endda har boet i din mors hus; fordi Andreas har tildelt dig at være sammen med mig hele tiden; derfor tillader du din mor at komme til mig i hemmelighed og fremsætte denne upassende anmodning. Men lad mig spørge dig: Er du i stand til at drikke det bæger, jeg skal til at drikke?” Og uden et øjeblik betænkningstid

svarede James og Johannes: “Ja, Mester, det kan vi godt.” Jesus sagde: “Jeg er ked af, at I ikke ved, hvorfor vi drager op til Jerusalem; jeg er bedrøvet over, at I ikke forstår mit riges natur; jeg er skuffet over, at I tager jeres mor med for at bede mig om dette; men jeg ved, at I elsker mig i jeres hjerter; derfor erklærer jeg, at I sandelig skal drikke af mit bitre bæger og tage del i min ydmygelse, men at sidde på min højre hånd og på min venstre hånd er ikke min ret at give. Sådanne æresbevisninger er forbeholdt dem, der er blevet udpeget af min Fader.”

171:0.6 (1868.1) På dette tidspunkt havde nogen fortalt Peter og de andre apostle om denne konference, og de blev meget forargede over, at James og Johannes ville foretrækkes frem for dem, og at de i hemmelighed ville gå med deres mor for at fremsætte en sådan anmodning. Da de begyndte at skændes indbyrdes, kaldte Jesus dem alle sammen sammen og sagde: “I forstår godt, hvordan de ikke-jødernes herskere er herre over deres undersåtter, og hvordan de, der er store, udøver autoritet. Men sådan skal det ikke være i Himmeriget. Den, der vil være stor blandt jer, skal først blive jeres tjener. Den, der vil være den første i riget, skal først være jeres tjener. Jeg siger jer, at Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for at tjene, og jeg går nu op til Jerusalem for at give mit liv for at gøre Faderens vilje og for at tjene mine brødre.” Da apostlene hørte disse ord, trak de sig tilbage for at bede. Den aften, som svar på Peters arbejde, gav James og Johannes passende undskyldninger til de ti og blev genoprettet til deres brødres gode nåde.

171:0.7 (1868.2) Da Zebedæussønnerne bad om pladser ved Jesu højre og venstre hånd i Jerusalem, var de ikke klar over, at deres elskede lærer om mindre end en måned ville hænge på et romersk kors med en døende tyv på den ene side og en anden overtræder på den anden side. Og deres mor, som var til stede ved korsfæstelsen, huskede udmærket den tåbelige anmodning, hun havde fremsat til Jesus i Pella angående de æresbevisninger, hun så uklogt søgte for sine apostelsønner.

1. Afrejsen fra pella

171:1.1 (1868.3) Om formiddagen mandag den 13. marts tog Jesus og hans tolv apostle endelig afsked med lejren i Pella og begav sig sydpå på deres rundtur til byerne i det sydlige Perea, hvor Abners medarbejdere arbejdede. De brugte mere end to uger på at besøge de halvfjerds og tog derefter direkte til Jerusalem for at fejre påsken.

171:1.2 (1868.4) Da Mesteren forlod Pella, fulgte disciplene, som havde slået lejr sammen med apostlene, omkring tusind i antal, efter ham. Omkring halvdelen af denne gruppe forlod ham ved Jordans vadested på vejen til Jeriko, da de hørte, at han skulle over til Heshbon, og efter at han havde holdt prædikenen om at "Tælle omkostningerne." De fortsatte op til Jerusalem, mens den anden halvdel fulgte ham i to uger og besøgte byerne i det sydlige Perea.

171:1.3 (1868.5) Generelt forstod de fleste af Jesus' nærmeste tilhængere, at lejren ved Pella var blevet forladt, men de troede virkelig, at dette

indikerede, at deres Mester endelig havde til hensigt at tage til Jerusalem og gøre krav på Davids trone. Et stort flertal af hans tilhængere var aldrig i stand til at fatte nogen anden opfattelse af Himmeriget; uanset hvad han lærte dem, ville de ikke opgive denne jødiske opfattelse af riget.

171:1.4 (1868.6) Efter instrukser fra apostlen Andreas lukkede David Zebedæus besøgslejren i Pella onsdag den 15. marts. På dette tidspunkt boede der næsten fire tusinde besøgende, og det inkluderer ikke de mere end tusind personer, der opholdt sig sammen med apostlene i det, der var kendt som lærernes lejr, og som tog sydpå med Jesus og de tolv. Selvom David ikke kunne lide at gøre det, solgte han hele udstyret til adskillige købere og fortsatte med pengene til Jerusalem, hvor han efterfølgende overgav pengene til Judas Iskariot.

171:1.5 (1869.1) David var til stede i Jerusalem under den tragiske sidste uge, hvor han tog sin mor med tilbage til Betsaida efter korsfæstelsen. Mens han ventede på Jesus og apostlene, stoppede David hos Lazarus i Betania og blev voldsomt oprørt over den måde, farisæerne var begyndt at forfølge og chikanere ham på siden hans opstandelse. Andreas havde bedt David om at stoppe budtjenesten, og det blev af alle opfattet som et tegn på, at kongeriget snart ville blive etableret i Jerusalem. David stod uden arbejde, og han var lige ved at beslutte sig for at blive Lazarus' selvbestaltede forsvarer, da genstanden for hans indignerende omsorg skyndsomt flygtede til Filadelfia. Engang efter opstandelsen og også efter sin mors død tog

David derfor til Filadelfia, efter først at have hjulpet Marta og Maria med at afhænde deres ejendom; og der tilbragte han resten af sit liv sammen med Abner og Lazarus og blev den økonomiske tilsynsførende for alle de store interesser i riget, som havde deres centrum i Filadelfia i Abners levetid.

171:1.6 (1869.2) Inden for kort tid efter Jerusalems ødelæggelse blev Antiokia hovedkvarter for *paulinsk kristendom*, mens Filadelfia forblev centrum for det *abnerske himmerige*. Fra Antiokia spredte den paulinske version af Jesu lære og om Jesus sig til hele den vestlige verden; fra Filadelfia spredte missionærerne fra den abnerianske version af himmeriget sig til hele Mesopotamien og Arabien indtil senere, hvor disse kompromisløse udsendinge af Jesu lære blev overvældet af islams pludselige fremkomst.

2. Om at tælle omkostningerne

171:2.1 (1869.3) Da Jesus og hans næsten tusind tilhængere ankom til Betania ved Jordanfloden, også kaldet Betabara, begyndte det at gå op for hans disciple, at han ikke var på vej direkte til Jerusalem. Mens de tøvede og diskuterede indbyrdes, klatrede Jesus op på en stor sten og holdt den tale, der er blevet kendt som at “Tælle omkostningerne.” Mesteren sagde:

171:2.2 (1869.4) “I, der vil følge efter mig fra nu af, skal være villige til at betale prisen for helhjertet dedikation til at gøre min Faders vilje.

Hvis I vil være mine disciple, skal I være villige til at forsage far, mor, kone, børn, brødre og søstre. Hvis nogen af jer nu vil være min discipel, må I være villige til at opgive selv jeres liv, ligesom Menneskesønnen er ved at opgive sit liv for at fuldføre missionen med at gøre Faderens vilje på jorden og i kødet.

171:2.3 (1869.5) “Hvis I ikke er villige til at betale den fulde pris, kan I næppe være min discipel. Før I går videre, bør I hver især sætte jer ned og tælle, hvad det koster at være min discipel. Hvem af jer ville påtage sig at bygge et vagttårn på jeres jord uden først at sætte sig ned og tælle omkostningerne for at se, om I havde penge nok til at færdiggøre det? Hvis I ikke gør det, kan I, efter at I har lagt grunden, opdage, at I ikke er i stand til at afslutte det, I har påbegyndt, og derfor vil alle jeres naboer håne jer og sige: ‘Se, denne mand begyndte at bygge, men var ude af stand til at afslutte sit arbejde.’ Hvilken konge, der forbereder sig på at gå i krig mod en anden konge, sætter sig ikke først ned og overvejer, om han med ti tusind mand vil være i stand til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis kongen ikke har råd til at møde sin fjende, fordi han er uforberedt, sender han en ambassade til denne anden konge, selv når han endnu er langt væk, og beder om fredsbetingelser.

171:2.4 (1870.1) “Nu må I hver især sætte jer ned og regne ud, hvad det koster at være min discipel. Fra nu af vil I ikke kunne følge efter os, lytte til læren og se værkerne; I vil skulle stå ansigt til ansigt med bitre forfølgelser og vidne om dette evangelium i lyset af knusende skuffelser. Hvis du ikke er villig til at give afkald på alt, hvad du er, og til at dedikere alt, hvad du har, så er du uværdig til at være min

discipel. Hvis du allerede har overvundet dig selv i dit eget hjerte, behøver du ikke frygte den ydre sejr, som du nu skal vinde, når Menneskesønnen bliver forkastet af ypperstepræsterne og saddukæerne og givet i hænderne på hånende vantro.

171:2.5 (1870.2) “Nu skal du undersøge dig selv for at finde ud af dit motiv for at være min discipel. Hvis du søger ære og hæder, hvis du er verdsligt indstillet, er du som saltet, når det har mistet sin smag. Og når det, der er værdsat for sin salthed, har mistet sin smag, hvor skal det så krydres med? Et sådant krydderi er ubrugeligt; det er kun egnet til at blive smidt ud blandt affaldet. Nu har jeg advaret jer om at vende tilbage til jeres hjem i fred, hvis I ikke er villige til at drikke det bæger med mig, som er ved at blive forberedt. Igen og igen har jeg fortalt jer, at mit rige ikke er af denne verden, men I vil ikke tro mig. Den, der har ører at høre med, han skal høre, hvad jeg siger.”

171:2.6 (1870.3) Straks efter at have sagt disse ord begav Jesus sig i spidsen for de tolv på vej til Hesbon, fulgt af omkring fem hundrede. Efter en kort forsinkelse fortsatte den anden halvdel af flokken op til Jerusalem. Hans apostle, sammen med de ledende disciple, tænkte meget over disse ord, men de holdt stadig fast i troen på, at riget efter denne korte periode med modgang og prøvelser helt sikkert ville blive oprettet i overensstemmelse med deres længe nærede håb.

3. Rundrejsen i peræa

171:3.1 (1870.4) I mere end to uger rejste Jesus og de tolv, fulgt af en skare på flere hundrede disciple, rundt i det sydlige Perea og besøgte alle de byer, hvor de halvfjerds arbejdede. Der boede mange ikke-jøder i denne region, og da kun få var på vej op til påskefesten i Jerusalem, fortsatte budbringerne fra riget deres arbejde med at undervise og prædike.

171:3.2 (1870.5) Jesus mødte Abner i Heshbon, og Andreas gav ordre til, at de halvfjerds' arbejde ikke skulle afbrydes af påskefesten; Jesus rådede budbringerne til at fortsætte deres arbejde uden at tage hensyn til, hvad der var ved at ske i Jerusalem. Han rådede også Abner til at tillade kvindekorpset, i det mindste dem, der ønskede det, at tage til Jerusalem i forbindelse med påsken. Og det var sidste gang, Abner så Jesus i levende live. Hans farvel til Abner var: "Min søn, jeg ved, at du vil være tro mod riget, og jeg beder Faderen om at give dig visdom, så du kan elske og forstå dine brødre."

171:3.3 (1870.6) Da de rejste fra by til by, forlod et stort antal af deres tilhængere dem for at tage videre til Jerusalem, så da Jesus tog af sted til påsken, var antallet af dem, der fulgte med ham dag for dag, svundet ind til mindre end to hundrede.

171:3.4 (1871.1) Apostlene forstod, at Jesus var på vej til Jerusalem for at fejre påsken. De vidste, at Sanhedrinet havde udsendt en besked til hele Israel om, at han var blevet dømt til døden, og at alle, der vidste, hvor han befandt sig, skulle informere Sanhedrinet; men på trods af alt dette var de ikke så bekymrede, som de havde været, da han havde meddelt dem i Filadelfia, at han ville tage til Betania for at se Lazarus. Denne holdningsændring fra intens frygt til en tilstand af

dæmpet forventning skyldtes mest Lazarus' opstandelse. De var nået frem til den konklusion, at Jesus i en nødsituation kunne hævde sin guddommelige magt og gøre sine fjender til skamme. Dette håb, kombineret med deres dybere og mere modne tro på deres Mesters åndelige overlegenhed, forklarede det ydre mod, som hans nærmeste tilhængere udviste, og som nu gjorde sig klar til at følge ham ind i Jerusalem, selv om Sanhedrinet åbent erklærede, at han måtte dø.

171:3.5 (1871.2) Størstedelen af apostlene og mange af hans indre disciple troede ikke, at det var muligt for Jesus at dø; de troede på, at han var "opstandelsen og livet," og betragtede ham som udødelig og allerede sejrende over døden.

4. Undervisning i Livias

171:4.1 (1871.3) Onsdag aften den 29. marts slog Jesus og hans tilhængere lejr i Livias på vej til Jerusalem, efter at de havde afsluttet deres rundtur til byerne i det sydlige Perea. Det var i løbet af denne nat i Livias, at Simon Zelotes og Simon Peter, efter at have konspireret om at få overdraget mere end hundrede sværd på dette sted, modtog og uddelte disse våben til alle, der ville tage imod dem og bære dem skjult under deres kapper. Simon Peter bar stadig sit sværd den nat, hvor Mesteren blev forrådt i haven.

171:4.2 (1871.4) Tidligt torsdag morgen, før de andre var vågnet, kaldte Jesus på Andreas og sagde: "Væk dine brødre! Jeg har noget at sige til dem." Jesus kendte til sværdene, og hvem af hans apostle der

havde modtaget og bar disse våben, men han afslørede aldrig for dem, at han vidste sådanne ting. Da Andreas havde vækket sine medarbejdere, og de havde samlet sig for sig selv, sagde Jesus: “Mine børn, I har været sammen med mig i lang tid, og jeg har lært jer meget, som er nødvendigt for denne tid, men jeg vil nu advare jer mod at sætte jeres lid til kødets usikkerhed eller til menneskets skrøbelige forsvar mod de prøvelser og test, som ligger foran os. Jeg har kaldt jer herhen for mig selv, for at jeg endnu en gang klart kan fortælle jer, at vi skal op til Jerusalem, hvor I ved, at Menneskesønnen allerede er dømt til døden. Igen fortæller jeg jer, at Menneskesønnen vil blive overgivet i hænderne på ypperstepræsterne og de religiøse magthavere; at de vil dømme ham og derefter overgive ham i hænderne på hedningerne. Og så vil de håne Menneskesønnen, endda spytte på ham og piske ham, og de vil udlevere ham til døden. Og når de slår Menneskesønnen ihjel, skal I ikke forfærdes, for jeg siger, at han skal opstå på den tredje dag. Giv agt på jer selv og husk, at jeg har advaret jer.”

171:4.3 (1871.5) Igen var apostlene forbløffede, lamslåede; men de kunne ikke få sig selv til at betragte hans ord som bogstavelige; de kunne ikke forstå, at Mesteren mente præcis, hvad han sagde. De var så forblændede af deres vedholdende tro på det tidslige rige på jorden med hovedsæde i Jerusalem, at de simpelthen ikke kunne—ville—tillade sig at acceptere Jesu ord som bogstavelige. Hele dagen grublede de over, hvad Mesteren kunne mene med disse mærkelige udtalelser. Men ingen af dem vovede at stille ham et spørgsmål om disse udtalelser. Først efter hans død vågnede disse forvirrede

apostle op til den erkendelse, at Mesteren havde talt klart og direkte til dem forud for sin korsfæstelse.

171:4.4 (1872.1) Det var her i Livias, lige efter morgenmaden, at nogle venlige farisæere kom hen til Jesus og sagde: “Flygt i en fart fra disse egne, for Herodes, ligesom han søgte Johannes, søger nu at dræbe dig. Han frygter et oprør fra folket og har besluttet at dræbe dig. Vi bringer dig denne advarsel, så du kan flygte.”

171:4.5 (1872.2) Og det var delvist sandt. Lazarus’ opstandelse skræmte og foruroligede Herodes, og da han vidste, at Sanhedrinet havde vovet at dømme Jesus, selv før en retssag, besluttede Herodes sig for enten at dræbe Jesus eller drive ham ud af sine domæner. Han ønskede virkelig at gøre det sidste, da han frygtede ham så meget, at han håbede, han ikke ville blive tvunget til at henrette ham.

171:4.6 (1872.3) Da Jesus hørte, hvad farisæerne havde at sige, svarede han: “Jeg kender godt til Herodes og hans frygt for dette evangelium om riget. Men tag ikke fejl, han ville meget hellere have, at Menneskesønnen gik op til Jerusalem for at lide og dø for ypperstepræsternes hånd; han er ikke ivrig efter at blive ansvarlig for Menneskesønnens død, efter at have farvet sine hænder med Johannes’ blod. Gå hen og fortæl den ræv, at Menneskesønnen prædiker i Perea i dag, i morgen drager han til Judæa, og efter et par dage vil han være fuldkommen i sin mission på jorden og være parat til at stige op til Faderen.”

171:4.7 (1872.4) Så vendte Jesus sig mod sine apostle og sagde: “Fra gammel tid er profeterne gået til grunde i Jerusalem, og det er kun passende, at Menneskesønnen skal drage op til byen i Faderens hus

for at blive ofret som prisen for menneskelig snæversynethed og som resultatet af religiøse fordomme og åndelig blindhed. O Jerusalem, Jerusalem, som dræber profeterne og stener sandhedens lærere! Hvor ofte ville jeg ikke have samlet dine børn, som en høne samler sin egen yngel under sine vinger, men du ville ikke lade mig gøre det! Se, dit hus er ved at blive efterladt øde til dig! I vil mange gange ønske at se mig, men det vil I ikke. Du vil søge, men ikke finde mig.” Og da han havde talt, vendte han sig mod dem, der var omkring ham, og sagde: “Lad os dog drage op til Jerusalem for at deltage i påsken og gøre det, der tjener os til at opfylde vor himmelske Faders vilje.”

171:4.8 (1872.5) Det var en forvirret og rådvild gruppe af troende, der denne dag fulgte Jesus ind i Jeriko. Apostlene kunne kun skelne den sikre tone af endelig triumf i Jesu erklæringer om riget; de kunne bare ikke bringe sig selv til det sted, hvor de var villige til at forstå advarslerne om det forestående tilbageslag. Da Jesus talte om at “opstå på den tredje dag,” greb de dette udsagn som et tegn på en sikker triumf for riget umiddelbart efter en ubehagelig indledende træfning med de jødiske religiøse ledere. “Den tredje dag” var et almindeligt jødisk udtryk, der betød “nu” eller “snart derefter.” Da Jesus talte om “opstandelse,” troede de, at han henviste til “rigets opstandelse.”

171:4.9 (1872.6) Jesus var blevet accepteret af disse troende som Messias, og jøderne vidste kun lidt eller intet om en lidende Messias. De forstod ikke, at Jesus skulle udrette mange ting ved sin død, som aldrig kunne have været opnået ved hans liv. Mens det var Lazarus’ opstandelse, der fik apostlene til at gå ind i Jerusalem, var det

mindet om transfigurationen, der holdt Mesteren oppe i denne svære periode af hans overdragelse.

5. Den blinde mand ved jeriko

171:5.1 (1873.1) Sent om eftermiddagen torsdag den 30. marts nærmede Jesus og hans apostle sig Jerikos mure i spidsen for en flok på omkring to hundrede tilhængere. Da de nærmede sig byporten, mødte de en flok tiggere, blandt dem en Bartimeus, en ældre mand, som havde været blind siden sin ungdom. Denne blinde tigger havde hørt meget om Jesus og vidste alt om hans helbredelse af den blinde Josia i Jerusalem. Han havde ikke hørt om Jesu sidste besøg i Jeriko, før han var taget videre til Betania. Bartimeus havde besluttet, at han aldrig mere ville tillade Jesus at besøge Jeriko uden at appellere til ham om at give ham synet tilbage.

171:5.2 (1873.2) Nyheden om Jesu ankomst var blevet spredt i hele Jeriko, og hundredvis af indbyggere strømmede ud for at møde ham. Da denne store skare kom tilbage og fulgte Mesteren ind i byen, vidste Bartimeus, som hørte folkets tunge trampen, at der skete noget usædvanligt, så han spurgte dem, der stod i nærheden af ham, hvad der foregik. Og en af tiggerne svarede: "Jesus fra Nazaret går forbi." Da Bartimeus hørte, at Jesus var i nærheden, løftede han sin stemme og begyndte at råbe højt: "Jesus, Jesus, forbarm dig over mig!" Og da han blev ved med at råbe højere og højere, gik nogle af

dem, der var tæt på Jesus, hen og irettesatte ham og bad ham om at tie stille; men det hjalp ikke; han råbte bare mere og højere.

171:5.3 (1873.3) Da Jesus hørte den blinde mand råbe, stod han stille. Og da han så ham, sagde han til sine venner: "Bring manden til mig." Og så gik de over til Bartimeus og sagde: "Vær ved godt mod, kom med os, for Mesteren kalder på dig." Da Bartimeus hørte disse ord, kastede han sin kappe til side og sprang frem mod midten af vejen, mens de, der var i nærheden, ledte ham hen til Jesus. Jesus henvendte sig til Bartimeus og sagde: "Hvad vil du have, at jeg skal gøre for dig?" Så svarede den blinde mand: "Jeg vil gerne have mit syn tilbage." Og da Jesus hørte denne anmodning og så hans tro, sagde han: "Du skal få dit syn tilbage; gå din vej; din tro har gjort dig rask." Straks fik han synet igen, og han blev i nærheden af Jesus og priste Gud, indtil Mesteren næste dag tog af sted til Jerusalem, og så gik han hen foran folkemængden og fortalte alle, hvordan han havde fået synet igen i Jeriko.

6. Besøget hos zakæus

171:6.1 (1873.4) Da Mesterens procession kom til Jeriko, nærmede solnedgangen sig, og han havde tænkt sig at blive der for natten. Da Jesus gik forbi toldhuset, var Zakæus, den øverste tolder, tilfældigvis til stede, og han ønskede meget at se Jesus. Denne tolder var meget rig og havde hørt meget om denne profet fra Galilæa. Han havde besluttet, at han ville se, hvad Jesus var for en mand, næste gang han

besøgte Jeriko. Derfor forsøgte Zakæus at trænge igennem mængden, men den var for stor, og da han var lille af vækst, kunne han ikke se over deres hoveder. Så tolderen fulgte med folkemængden, indtil de kom tæt på byens centrum og ikke langt fra, hvor han boede. Da han så, at han ikke kunne trænge igennem mængden, og han tænkte, at Jesus måske gik lige igennem byen uden at stoppe, løb han i forvejen og klatrede op i et morbærfigentræ, hvis spredte grene hang ud over vejen. Han vidste, at han på den måde kunne få et godt udsyn til Mesteren, mens han gik forbi. Og han blev ikke skuffet, for da Jesus gik forbi, stoppede han op og så op på Zakæus og sagde: "Skynd dig, Zakæus, og kom ned, for i nat skal jeg bo i dit hus." Og da Zakæus hørte disse forbløffende ord, faldt han næsten ned fra træet i sin hast med at komme ned, og da han gik op til Jesus, udtrykte han stor glæde over, at Mesteren var villig til at stoppe ved hans hus.

171:6.2 (1874.1) De gik straks hjem til Zakæus, og de, der boede i Jeriko, var meget overraskede over, at Jesus indvilligede i at bo hos tolderen. Selv mens Mesteren og hans apostle blev hængende sammen med Zakæus foran døren til hans hus, sagde en af farisæerne fra Jeriko, som stod tæt ved: "I ser, hvordan denne mand er gået hen for at bo hos en synder, en frafalden søn af Abraham, som er en afpresser og en røver af sit eget folk." Og da Jesus hørte det, så han ned på Zakæus og smilede. Så stillede Zakæus sig op på en skammel og sagde: "Jerikos mænd, hør mig! Jeg er nok en tolder og en synder, men den store lærer er kommet for at bo i mit hus, og før han går ind, siger jeg jer, at jeg vil give halvdelen af alt, hvad jeg

ejer, til de fattige, og fra i morgen, hvis jeg uretmæssigt har krævet noget af nogen, vil jeg give det firedobbelte tilbage. Jeg vil søge frelse af hele mit hjerte og lære at handle retfærdigt i Guds øjne.”

171:6.3 (1874.2) Da Zakæus var holdt op med at tale, sagde Jesus: “I dag er frelsen kommet til dette hjem, og du er virkelig blevet en søn af Abraham.” Og Jesus vendte sig mod menneskemængden, der var samlet omkring dem, og sagde: “Og undre jer ikke over det, jeg siger, og tag ikke anstød af det, vi gør, for jeg har hele tiden sagt, at Menneskesønnen er kommet for at søge og frelse det, der er fortabt”

171:6.4 (1874.3) De boede hos Zakæus om natten. Om morgenen stod de op og gik langs “røvernes vej” op til Betania på deres rejse til påsken i Jerusalem.

7. “Når Jesus gik forbi”

171:7.1 (1874.4) Jesus spredte godt humør overalt, hvor han kom. Han var fuld af nåde og sandhed. Hans medarbejdere holdt aldrig op med at undre sig over de nådige ord, der kom ud af hans mund. Man kan dyrke yndefuldhed, men yndefuldhed er duften af venlighed, som udgår fra en kærlighedsmættet sjæl.

171:7.2 (1874.5) Godhed aftvinger altid respekt, men når den er blottet for nåde, afviser den ofte hengivenhed. Godhed er kun universelt tiltrækkende, når den er nådig. Godhed er kun effektiv, når den er tiltrækkende.

171:7.3 (1874.6) Jesus forstod virkelig mennesker; derfor kunne han udvise ægte sympati og vise oprigtig medlidenhed. Men han hengav sig sjældent til medlidenhed. Mens hans medfølelse var grænseløs, var hans sympati praktisk, personlig og konstruktiv. Hans fortrolighed med lidelse skabte aldrig ligegyldighed, og han var i stand til at betjene nødlidende sjæle uden at øge deres selvmedlidenhed.

171:7.4 (1874.7) Jesus kunne hjælpe mennesker så meget, fordi han elskede dem så oprigtigt. Han elskede virkelig hver mand, hver kvinde og hvert barn. Han kunne være sådan en sand ven på grund af sin bemærkelsesværdige indsigt—han vidste så godt, hvad der var i menneskers hjerte og sind. Han var en interesseret og skarp observatør. Han var ekspert i at forstå menneskelige behov, klog til at opdage menneskelige længsler.

171:7.5 (1874.8) Jesus havde aldrig travlt. Han havde tid til at trøste sine medmennesker, “når han gik forbi.” Og han fik altid sine venner til at føle sig godt tilpas. Han var en charmerende lytter. Han beskæftigede sig aldrig med at udforske sine medmenneskers sjæle. Når han trøstede sultne sjæle og forsynede tørstende sjæle, følte modtagerne af hans barmhjertighed følte ikke så meget, at de bekendte sig *til* ham, som at de konfererede *med* ham. De havde ubegrænset tillid til ham, fordi de så, at han havde så stor tillid til dem.

171:7.6 (1875.1) Han syntes aldrig at være nysgerrig på mennesker, og han viste aldrig et ønske om at lede, styre eller følge dem op. Han inspirerede til dyb selvtillid og robust mod hos alle, der nød godt af

hans selskab. Når han smilede til et menneske, oplevede den dødelige en øget kapacitet til at løse sine mange problemer.

171:7.7 (1875.2) Jesus elskede mennesker så højt og så klogt, at han aldrig tøvede med at være streng over for dem, når lejligheden krævede en sådan disciplin. Han satte sig ofte for at hjælpe en person ved at bede om hjælp. På den måde vakte han interesse og appellerede til de bedre ting i menneskets natur.

171:7.8 (1875.3) Mesteren kunne skelne frelsende tro i den grove overtro hos kvinden, der søgte helbredelse ved at røre ved kanten af hans klædning. Han var altid klar og villig til at stoppe en prædiken eller opholde en folkemængde, mens han tog sig af en enkelt persons behov, selv et lille barns. Store ting skete ikke kun, fordi folk havde tro på Jesus, men også fordi Jesus havde så meget tro på dem.

171:7.9 (1875.4) De fleste af de virkelig vigtige ting, som Jesus sagde eller gjorde, så ud til at ske tilfældigt, “mens han gik forbi.” Der var så lidt af det professionelle, det velplanlagte eller det overlagte i Mesterens jordiske tjeneste. Han uddelte sundhed og spredte lykke naturligt og yndefuldt, mens han rejste gennem livet. Det var bogstaveligt talt sandt: “Han gik omkring og gjorde godt.”

171:7.10 (1875.5) Og det påhviler Mesterens tilhængere i alle aldre at lære at tjene, når “de går forbi”—at gøre uselvisk godt, når de udfører deres daglige pligter.

8. Lignelsen om de betroede pund

171:8.1 (1875.6) De startede ikke fra Jeriko før ved middagstid, da de havde siddet længe oppe aftenen før, mens Jesus underviste Zakæus og hans familie i evangeliet om riget. Cirka halvvejs op ad den opadstigende vej til Betania holdt de frokostpause, mens folkemængden gik videre til Jerusalem uden at vide, at Jesus og apostlene skulle overnatte på Oliebjerget den nat.

171:8.2 (1875.7) I modsætning til lignelsen om talenterne, som var tiltænkt alle disciplene, blev lignelsen om pundene mere eksklusivt talt til apostlene og var i høj grad baseret på Arkelaus' erfaringer og hans forgæves forsøg på at vinde herredømmet over Judæas rige. Dette er en af de få af Mesterens lignelser, der er baseret på en faktisk historisk karakter. Det var ikke mærkeligt, at de skulle have haft Arkelaus i tankerne, eftersom Zakæus' hus i Jeriko lå meget tæt på Arkelaus' udsmykkede palads, og hans akvædukt løb langs den vej, som de var taget fra Jeriko ad.

171:8.3 (1875.8) Jesus sagde: "I tror, at Menneskesønnen går op til Jerusalem for at modtage et kongerige, men jeg erklærer, at I er dømt til skuffelse. Husker I ikke om en prins, der drog til et fjernt land for at få et kongerige, men før han kunne vende tilbage, sendte borgerne i hans provins, som i deres hjerter allerede havde afvist ham, en ambassade efter ham og sagde: 'Vi vil ikke have denne mand til at regere over os'? Ligesom denne konge blev forkastet i det timelige styre, sådan vil Menneskesønnen blive forkastet i det åndelige styre. Igen erklærer jeg, at mit rige ikke er af denne verden; men hvis Menneskesønnen havde fået sit folks åndelige herredømme, ville han have accepteret et sådant rige af menneskers

sjæle og ville have regeret over et sådant herredømme af menneskehjerter. På trods af at de afviser mit åndelige herredømme over dem, vil jeg vende tilbage igen for at modtage fra andre et sådant åndens rige, som nu er nægtet mig. I vil se Menneskesønnen blive afvist nu, men i en anden tidsalder vil det, som Abrahams børn nu afviser, blive modtaget og ophøjet.

171:8.4 (1876.1) “Og nu, som den forkastede adelsmand i denne lignelse, vil jeg kalde mine tolv tjenere, særlige forvaltere, til mig og give hver af jer en sum på et pund, og jeg vil formane hver af dem til at lytte godt til mine instruktioner om, at I handler flittigt med jeres betroede midler, mens jeg er væk, så I kan have midler til at retfærdiggøre jeres forvaltning, når jeg vender tilbage, når der vil blive krævet et regnskab af jer.

171:8.5 (1876.2) “Og selv om denne forkastede Søn ikke skulle vende tilbage, vil en anden Søn blive sendt for at modtage dette rige, og denne Søn vil så sende bud efter jer alle for at modtage jeres rapport om forvalterskab og for at blive glædet over jeres gevinster.

171:8.6 (1876.3) “Og da disse forvaltere senere blev kaldt sammen for at aflægge regnskab, trådte den første frem og sagde: ‘Herre, med dit pund har jeg lavet ti pund mere.’ Og hans herre sagde til ham: ‘Godt gjort, du er en god tjener; fordi du har vist dig trofast i denne sag, vil jeg give dig myndighed over ti byer.’ Og den anden kom og sagde: ‘Dit pund, som er tilbage hos mig, Herre, er blevet til fem pund.’ Og herren sagde: ‘Jeg vil derfor gøre dig til hersker over fem byer.’ Og så videre ned gennem de andre, indtil den sidste af tjenerne, da han blev kaldt til regnskab, rapporterede: ‘Herre, se, her er dit pund, som

jeg har opbevaret sikkert i denne serviet. Og det gjorde jeg, fordi jeg frygtede dig; jeg troede, at du var ufornuftig, eftersom du tager op, hvor du ikke har lagt ned, og at du søger at høste, hvor du ikke har sået.’ Da sagde hans herre: ‘Du forsømmelige og utro tjener, jeg vil dømme dig af din egen mund. Du vidste, at jeg høster, hvor jeg åbenbart ikke har sået; derfor vidste du, at dette regnskab ville blive krævet af dig. Da du vidste det, burde du i det mindste have givet mine penge til bankmanden, så jeg kunne have fået dem med en ordentlig rente, når jeg kom.’

171:8.7 (1876.4) “Og så sagde denne hersker til dem, der stod ved siden af: ‘Tag pengene fra denne dovne tjener og giv dem til ham, der har ti pund.’ Og da de mindede herskeren om, at en sådan allerede havde ti pund, sagde han: ‘Til enhver, der har, skal der gives mere, men fra den, der ikke har, skal selv det, han har, tages fra ham.’”

171:8.8 (1876.5) Og så forsøgte apostlene at kende forskellen mellem betydningen af denne lignelse og den tidligere lignelse om talenterne, men Jesus ville kun sige, som svar på deres mange spørgsmål: “Tænk godt over disse ord i jeres hjerter, mens hver af jer finder ud af deres sande betydning.”

171:8.9 (1876.6) Det var Nataniel, der så godt underviste i betydningen af disse to lignelser i de efterfølgende år, og han opsummerede sin undervisning i disse konklusioner:

171:8.10 (1876.7) 1. Evner er den praktiske målestok for livets muligheder. Du vil aldrig blive holdt ansvarlig for at have opnået noget, der ligger uden for dine evner.

171:8.11 (1876.8) 2. Trofasthed er den ufejlbarlige målestok for menneskelig troværdighed. Den, der er trofast i små ting, vil sandsynligvis også udvise trofasthed i alt, hvad der er i overensstemmelse med hans evner.

171:8.12 (1876.9) 3. Mesteren giver den mindre belønning for mindre trofasthed, når der er samme mulighed.

171:8.13 (1877.1) 4. Han giver samme belønning for samme trofasthed, når der er mindre mulighed for det.

171:8.14 (1877.2) Da de var færdige med deres frokost, og efter at mængden af tilhængere var gået videre mod Jerusalem, stod Jesus der foran apostlene i skyggen af en udhængende klippe ved vejkannten, med munter værdighed og en nådig majestæt pegede han fingeren mod vest og sagde: "Kom, mine brødre, lad os gå ind i Jerusalem og der modtage det, der venter os; således skal vi opfylde den himmelske Faders vilje i alle ting."

171:8.15 (1877.3) Og så genoptog Jesus og hans apostle denne, Mesterens sidste rejse til Jerusalem i skikkelse af et dødeligt menneske.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 171](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 173](#) >>

Kapitel 172

Rejsen Ind Til Jerusalem

172:0.1 (1878.1) JESUS og apostlene ankom til Betania kort efter klokken fire fredag eftermiddag den 31. marts år 30 e.Kr. Lazarus, hans søstre og deres venner ventede på dem, og da der kom så mange mennesker hver dag for at tale med Lazarus om hans opstandelse, blev Jesus informeret om, at der var truffet foranstaltninger til, at han kunne bo hos en troende nabo, en Simon, den ledende borger i den lille landsby, siden Lazarus' far døde.

172:0.2 (1878.2) Den aften modtog Jesus mange besøgende, og de almindelige mennesker i Betania og Betfage gjorde deres bedste for at få ham til at føle sig velkommen. Selvom mange troede, at Jesus nu var på vej ind i Jerusalem for at udråbe sig selv til jødernes konge på trods af jødernes råds dødsdom, var familien i Betania—Lazarus, Marta og Maria—mere klar over, at Mesteren ikke var den slags konge; de havde en svag fornemmelse af, at dette måske var hans sidste besøg i Jerusalem og Betania.

172:0.3 (1878.3) Ypperstepræsterne blev informeret om, at Jesus boede i Betania, men de mente, at det var bedst ikke at forsøge at pågribe ham blandt hans venner; de besluttede at afvente hans ankomst til Jerusalem. Jesus vidste alt dette, men han var majestætisk rolig; hans venner havde aldrig set ham mere fattet og sympatisk; selv apostlene var forbløffede over, at han skulle være så ubekymret, når jødernes råd havde opfordret alle jøder til at udlevere ham i deres hænder. Mens Mesteren sov den nat, vågede apostlene over ham to og to, og mange af dem var udstyret med sværd. Tidligt næste morgen blev de vækket af hundredvis af pilgrimme, der kom ud fra Jerusalem, selv på sabbatsdagen, for at se Jesus og Lazarus, som han havde opvakt fra de døde.

1. Sabbatten i betania

172:1.1 (1878.4) Pilgrimme uden for Judæa, såvel som de jødiske myndigheder, havde alle spurgt: "Hvad tror I? Vil Jesus komme op til festen?" Da folket hørte, at Jesus var i Betania, blev de derfor glade, men ypperstepræsterne og farisæerne var noget forvirrede. De var glade for at have ham under deres jurisdiktion, men de var en smule forvirrede over hans frimodighed; de huskede, at Lazarus var blevet oprejst fra de døde ved hans forrige besøg i Betania, og Lazarus var ved at blive et stort problem for Jesu fjender.

172:1.2 (1878.5) Seks dage før påsken, om aftenen efter sabbatten, deltog hele Betania og Betfage i fejringen af Jesu ankomst ved en offentlig

banket i Simons hjem. Denne middag var til ære for både Jesus og Lazarus, og den blev holdt på trods af jødernes råd. Marta stod for serveringen af maden; hendes søster Maria var blandt de kvindelige tilskuere, da det var imod jødernes skik, at en kvinde sad med ved en offentlig banket. Det jødiske råds agenter var til stede, men de frygtede at pågribe Jesus midt blandt hans venner.

172:1.3 (1879.1) Jesus talte med Simon om Josva i gamle dage, hvis navnebror han var, og fortalte, hvordan Josva og israelitterne var kommet op til Jerusalem gennem Jeriko. I en kommentar til legenden om Jerikos mure, der faldt ned, sagde Jesus: "Jeg er ikke bekymret for sådanne mure af mursten og sten; men jeg vil få fordommen, selvretfærdighedens og hadets mure til at smuldre foran denne forkyndelse af Faderens kærlighed til alle mennesker."

172:1.4 (1879.2) Banketten forløb på en meget munter og normal måde, bortset fra at alle apostlene var usædvanligt ædru. Jesus var usædvanlig munter og havde leget med børnene, indtil han kom til bords.

172:1.5 (1879.3) Der skete ikke noget usædvanligt, før festen var ved at være slut, da Maria, Lazarus' søster, trådte frem fra gruppen af kvindelige tilskuere og gik hen til det sted, hvor Jesus lå som æresgæst, og begyndte at åbne en stor alabastkrukke med meget sjælden og kostbar salve; og efter at have salvet Mesterens hoved, begyndte hun at hælde det på hans fødder, mens hun tog sit hår ned og tørrede dem med det. Hele huset blev fyldt med duften af salven, og alle de tilstedeværende var forbløffede over, hvad Maria havde

gjort. Lazarus sagde ikke noget, men da nogle af folkene mumlede og viste forargelse over, at en så kostbar salve skulle bruges på den måde, gik Judas Iskariot hen til Andreas og sagde: “Hvorfor blev denne salve ikke solgt, og pengene brugt til at brødføde de fattige? Du bør tale med Mesteren, så han kan iredtesætte et sådant spild.”

172:1.6 (1879.4) Jesus, som vidste, hvad de tænkte, og hørte, hvad de sagde, lagde sin hånd på Marias hoved, mens hun knælede ved hans side, og med et venligt udtryk i ansigtet sagde han: “Lad hende være i fred, hver eneste af jer. Hvorfor plager I hende om dette, når hun har gjort en god ting i sit hjerte? Til jer, der knurrer og siger, at denne salve skulle have været solgt og pengene givet til de fattige, vil jeg sige, at I altid har de fattige hos jer, så I kan tjene dem, når det passer jer; men jeg vil ikke altid være hos jer; jeg går snart til min Fader. Denne kvinde har længe gemt denne salve til mit legeme ved begravelsen, og nu, hvor det har forekommet hende godt at lave denne salvelse i forventning om min død, skal hun ikke nægtes en sådan tilfredsstillelse. Ved at gøre dette har Maria bebrejdet jer alle, idet hun ved denne handling viser tro på det, jeg har sagt om min død og opstigning til min Fader i himlen. Denne kvinde skal ikke bebrejdes for det, hun har gjort i nat; tværtimod siger jeg jer, at i de kommende tider, hvor som helst dette evangelium bliver forkyndt i hele verden, vil der blive talt om det, hun har gjort, til minde om hende.”

172:1.7 (1879.5) Det var på grund af denne iredtesættelse, som han opfattede som en personlig bebrejdelse, at Judas Iskariot endelig besluttede sig for at hævne sine sårede følelser. Mange gange havde

han haft sådanne tanker ubevidst, men nu vovede han at tænke sådanne onde tanker i sit åbne og bevidste sind. Og mange andre opmuntrede ham i denne holdning, da prisen for denne salve var en sum, der svarede til en mands indtjening i et år—nok til at give brød til fem tusind mennesker. Men Maria elskede Jesus; hun havde skaffet denne dyrebare salve til at balsamere hans krop med i døden, for hun troede på hans ord, da han advarede dem om, at han skulle dø, og det skulle ikke nægtes hende, hvis hun skiftede mening og valgte at skænke denne offergave til Mesteren, mens han endnu levede.

172:1.8 (1879.6) Både Lazarus og Marta vidste, at Maria længe havde sparet penge sammen til at købe denne krukke med lavendelolie og de bifaldt hjerteligt, at hun gjorde, hvad hendes hjerte ønskede i denne sag, for de var velhavende og havde nemt råd til at give sådan et offer.

172:1.9 (1880.1) Da ypperstepræsterne hørte om denne middag i Betania for Jesus og Lazarus, begyndte de at rådføre sig med hinanden om, hvad der skulle ske med Lazarus. Og snart besluttede de, at Lazarus også skulle dø. De konkluderede med rette, at det ville være nytteløst at slå Jesus ihjel, hvis de tillod Lazarus, som han havde oprejst fra de døde, at leve.

2. Søndagmorgen med apostlerne

172:2.1 (1880.2) Denne søndag morgen, i Simons smukke have, samlede Mesteren sine tolv apostle omkring sig og gav dem de sidste instruktioner, inden de skulle rejse ind i Jerusalem. Han fortalte dem, at han sandsynligvis ville holde mange taler og undervise mange gange, før han vendte tilbage til Faderen, men rådede apostlene til at afholde sig fra at udføre noget offentligt arbejde under dette påskeophold i Jerusalem. Han bad dem om at blive i nærheden af ham og "våge og bede." Jesus vidste, at mange af hans apostle og nærmeste tilhængere allerede dengang bar sværd skjult på sig, men han nævnte ikke dette faktum.

172:2.2 (1880.3) Denne morgens instruktioner omfattede en kort gennemgang af deres tjeneste fra dagen for deres ordination nær Kapernaum og frem til denne dag, hvor de forberedte sig på at gå ind i Jerusalem. Apostlene lyttede i stilhed; de stillede ingen spørgsmål.

172:2.3 (1880.4) Tidligt den morgen havde David Zebedæus overdraget Judas pengene fra salget af udstyret i Pella-lejren, og Judas havde til gengæld lagt størstedelen af disse penge i hænderne på Simon, deres vært, så han kunne opbevare dem sikkert i forventning om, at de skulle indtage Jerusalem.

172:2.4 (1880.5) Efter konferencen med apostlene talte Jesus med Lazarus og instruerede ham i at undgå at ofre sit liv for det jødiske råds hævngerrighed. Det var i lydighed mod denne formaning, at Lazarus et par dage senere flygtede til Filadelfia, da embedsmændene fra jødernes råd sendte mænd for at arrestere ham.

172:2.5 (1880.6) På en måde fornemmede alle Jesu tilhængere den forestående krise, men de blev forhindret i fuldt ud at indse dens

alvor af Mesterens usædvanlige munterhed og exceptionelle gode humør.

3. Afrejsen til jerusalem

172:3.1 (1880.7) Betania lå omkring tre kilometer fra templet, og klokken var halv to den søndag eftermiddag, da Jesus gjorde sig klar til at tage til Jerusalem. Han følte dyb hengivenhed for Betania og dets enkle folk. Nazaret, Kapernaum og Jerusalem havde afvist ham, men Betania havde accepteret ham, havde troet på ham. Og det var i denne lille landsby, hvor næsten alle mænd, kvinder og børn var troende, at han valgte at udføre det mægtigste værk i sin jordiske overdragelse, Lazarus' opstandelse. Han oprejste ikke Lazarus, for at landsbyboerne skulle tro, men fordi de allerede troede.

172:3.2 (1880.8) Hele morgenen havde Jesus tænkt på sit indtog i Jerusalem. Hidtil havde han altid forsøgt at undertrykke al offentlig hyldest af ham som Messias, men det var anderledes nu; han nærmede sig afslutningen på sin karriere i kødet, hans død var blevet dekretet af det jødiske råd og der kunne ikke ske nogen skade ved at lade hans disciple give frit udtryk for deres følelser, ligesom det kunne ske, hvis han valgte at foretage et formelt og offentligt indtog i byen.

172:3.3 (1881.1) Jesus besluttede ikke at gøre dette offentlige indtog til Jerusalem som en sidste forsøg på at vinde folkets gunst eller som et sidste greb om magten. Heller ikke gjorde han det kun for at

tilfredsstille sine disciples og apostles menneskelige længsel. Jesus underholdt ingen illusioner som en fantastisk drømmer; Han vidste godt, hvordan hans besøg ville ende.

172:3.4 (1881.2) Da Mesteren havde besluttet sig for at gøre et offentligt indtog i Jerusalem, blev han konfronteret med nødvendigheden af at vælge en passende metode til at udføre en sådan beslutning. Jesus tænkte over alle de mange mere eller mindre modstridende såkaldte messianske profetier, men der syntes kun at være én, som det overhovedet var passende for ham at følge. De fleste af disse profetiske udtalelser skildrede en konge, Davids søn og efterfølger, en dristig og aggressiv verdslig befrier af hele Israel fra fremmedherredømmets åg. Men der var et skriftsted, som nogle gange var blevet forbundet med Messias af dem, der holdt mere fast i den åndelige opfattelse af hans mission, og som Jesus mente konsekvent kunne tages som en vejledning for hans planlagte indtog i Jerusalem. Dette skriftsted fandtes i Zakarias, og det sagde: "Glæd dig meget, Zions datter, råb, Jerusalems datter. Se, din konge kommer til dig. Han er retfærdig, og han bringer frelse. Han kommer som den ydmyge, ridende på et æsel, på et føl, et æselføl."

172:3.5 (1881.3) En krigerkonge gik altid ind i en by ridende på en hest; en konge på en mission for fred og venskab gik altid ind ridende på et æsel. Jesus ville ikke gå ind i Jerusalem som en mand på en hest, men han var villig til at gå ind i byen fredeligt og med god vilje som Menneskesønnen på et æsel.

172:3.6 (1881.4) Jesus havde længe forsøgt gennem direkte undervisning at indprente sine apostle og disciple, at hans rige ikke var af denne verden, at det var et rent åndeligt anliggende; men det var ikke lykkedes for ham. Nu ville han forsøge at opnå det, han ikke havde formået at gøre ved almindelig og personlig undervisning, ved hjælp af en symbolsk appel. Derfor kaldte Jesus Peter og Johannes til sig lige efter middagsmaden, og efter at have bedt dem om at gå over til Betfage, en nabolandsby lidt væk fra hovedvejen og et kort stykke nordvest for Betania, sagde han videre: "Gå til Betfage, og når I kommer til vejkrydset, vil I finde et æselføl bundet der. Løs føllet, og tag det med dig tilbage. Hvis nogen spørger jer, hvorfor I gør det, skal I bare sige: 'Mesteren har brug for ham.'" Og da de to apostle var gået ind i Betfage, som Mesteren havde sagt, fandt de føllet bundet nær sin mor på åben gade og tæt på et hus på hjørnet. Da Peter begyndte at binde føllet løs, kom ejeren hen og spurgte, hvorfor de gjorde det, og da Peter svarede ham, som Jesus havde befalet, sagde manden: "Hvis jeres mester er Jesus fra Galilæa, så lad ham få føllet." Og så vendte de tilbage med føllet.

172:3.7 (1881.5) På dette tidspunkt havde flere hundrede pilgrimme samlet sig omkring Jesus og hans apostle. Siden midt på eftermiddagen havde de besøgende, der kom forbi på vej til påsken, ventet. I mellemtiden påtog David Zebedæus og nogle af hans tidligere budbringere sig at skynde sig ned til Jerusalem, hvor de effektivt spredte budskabet blandt de mange besøgende pilgrimme omkring templet om, at Jesus af Nazaret var på vej ind i byen i triumf. Derfor strømmede flere tusinde af disse besøgende ud for at

hilse på denne meget omtalte profet og mirakelmager, som nogle troede var Messias. Denne skare, der kom ud fra Jerusalem, mødte Jesus og den skare, der var på vej ind i byen, lige efter at de havde passeret Oliebjerget og var begyndt nedstigningen til byen.

172:3.8 (1882.1) Da processionen startede ud fra Betania, var der stor begejstring blandt den festlige skare af disciple, troende og besøgende pilgrimme, hvoraf mange kom fra Galilæa og Perea. Lige før de startede, ankom de tolv kvinder fra det oprindelige kvindekorps, ledsaget af nogle af deres medarbejdere, og sluttede sig til denne unikke procession, mens den glædeligt bevægede sig mod byen.

172:3.9 (1882.2) Før de begyndte, lagde Alfæus-tvillingerne deres kapper på æslet og holdt det, mens Mesteren steg op. Da processionen bevægede sig mod Oliebjergets top, kastede den feststemte folkemængde deres klæder på jorden og hentede grene fra de nærliggende træer for at lave et ærestæppe til æslet, der bar den kongelige søn, den lovede Messias. Da den glade skare bevægede sig videre mod Jerusalem, begyndte de at synge, eller rettere at råbe i kor, salmen: "Hosianna Davids søn; velsignet være han, som kommer i Herrens navn. Hosianna i det højeste. Velsignet være det rige, som kommer ned fra himlen."

172:3.10 (1882.3) Jesus var let om hjertet og munter, mens de gik videre, indtil han kom til Oliebjergets bakkekam hvor byen og tempeltårnene kom til fuld skue; der standsede Mesteren processionen, og en stor stilhed kom over alle, mens de så ham græde. Da Mesteren så ned på den store menneskemængde, der kom

ud fra byen for at hilse på ham, sagde han med stor bevægelse og tårevædet stemme: “O Jerusalem, hvis du bare havde vidst, selv du, i det mindste i denne din tid, de ting, der hører til din fred, og som du så frit kunne have haft! Men nu er disse herligheder ved at blive skjult for dine øjne. I er ved at afvise Fredens Søn og vende ryggen til frelsens evangelium. De dage vil snart komme over jer, hvor jeres fjender vil støbe en skyttegrav omkring jer og belejre jer fra alle sider; de vil fuldstændig ødelægge jer, så der ikke bliver en sten tilbage på den anden. Og alt dette skal ramme jer, fordi I ikke kendte tidspunktet for jeres guddommelige besøg. I er ved at afvise Guds gave, og alle mennesker vil afvise jer.”

172:3.11 (1882.4) Da han var færdig med at tale, begyndte de at gå ned ad Oliebjerget, og snart fik de følgeskab af de mange besøgende, der var kommet fra Jerusalem, og som viftede med palmegrene, råbte hymner og på anden måde udtrykte glæde og godt fællesskab. Mesteren havde ikke planlagt, at disse skarer skulle komme ud fra Jerusalem for at møde dem; det var andres værk. Han planlagde aldrig noget, som var dramatisk.

172:3.12 (1882.5) Sammen med folkemængden, der strømmede ud for at byde Mesteren velkommen, kom også mange af farisæerne og hans andre fjender. De var så foruroligede over dette pludselige og uventede udbrud af folkelig hyldest, at de frygtede at arrestere ham for ikke at udløse et åbent oprør i befolkningen. De frygtede i høj grad holdningen hos det store antal besøgende, som havde hørt meget om Jesus, og hvoraf mange troede på ham.

172:3.13 (1882.6) Da de nærmede sig Jerusalem, blev folkemængden mere demonstrativ, så meget, at nogle af farisæerne stillede sig op på siden af Jesus og sagde: “Mester, du burde irettesætte dine disciple og formane dem til at opføre sig mere sømmeligt.” Jesus svarede: “Det er kun passende, at disse børn byder Fredssønnen velkommen, som ypperstepræsterne har forkastet. Det ville være nytteløst at stoppe dem, hvis ikke stenene i vejkanterne skulle råbe i deres sted.”

172:3.14 (1882.7) Farisæerne skyndte sig videre foran processionen for at slutte sig til jødernes råd, som på det tidspunkt var samlet i templet, og de rapporterede til deres kolleger: “Se, alt, hvad vi gør, er til ingen nytte; vi er forvirrede over denne galilæer. Folk er blevet vanvittige over ham; hvis vi ikke stopper disse uvidende, vil hele verden gå efter ham.”

172:3.15 (1883.1) Der var virkelig ingen dyb betydning at tillægge dette overfladiske og spontane udbrud af folkelig entusiasme. Selvom velkomsten var glædelig og oprigtig, vidnede den ikke om nogen reel eller dybtliggende overbevisning i hjerterne på denne festlige folkemængde. De samme skarer var lige så villige til hurtigt at afvise Jesus senere på ugen, da jødernes råd en gang tog et fast og beslutsomt standpunkt imod ham, og da de blev desillusionerede—da de indså, at Jesus ikke ville etablere riget i overensstemmelse med deres længe nærede forventninger.

172:3.16 (1883.2) Men hele byen blev stærkt oprørt, så alle spurgte: “Hvem er denne mand?” Og folkemængden svarede: “Det er profeten fra Galilæa, Jesus fra Nazaret.”

4. Besøg rundt om i templet

172:4.1 (1883.3) Mens Alfeus-tvillingerne returnerede æslet til dets ejer, løsrev Jesus og de ti apostle sig fra deres nærmeste medarbejdere og spadserede rundt i templet for at se på forberedelserne til påsken. Der blev ikke gjort noget forsøg på at forulempe Jesus, da Sanhedrinet frygtede folket, og det var trods alt en af grundene til, at Jesus lod folkemængden hylde ham på denne måde. Apostlene forstod ikke, at dette var den eneste menneskelige procedure, som kunne have været effektiv til at forhindre, at Jesus blev arresteret med det samme, da han kom ind i byen. Mesteren ønskede at give Jerusalems indbyggere, høj og lav, såvel som de titusinder af påskegæster, endnu en og sidste chance for at høre evangeliet og modtage Fredens Søn, hvis de ville.

172:4.2 (1883.4) Og nu, hvor aftenen nærmede sig, og folkemængden gik på jagt efter mad, var Jesus og hans nærmeste tilhængere alene tilbage. Sikke en mærkelig dag, det havde været! Apostlene var eftertænksomme, men målløse. Aldrig i de år, de havde været sammen med Jesus, havde de oplevet sådan en dag. Et øjeblik satte de sig ned ved skatkammeret og så folk komme med deres bidrag: De rige lagde meget i kassen, og alle gav noget i forhold til, hvor meget de ejede. Til sidst kom der en fattig enke, sparsomt klædt, og de så, hvordan hun smed to småmønter i trompeten. Og så sagde Jesus og henledte apostlenes opmærksomhed på enken: "Hør godt efter, hvad I lige har set. Denne stakkels enke gav mere end alle de andre, for

alle de andre gav af deres overflod en lille smule som gave, men denne stakkels kvinde gav, selv om hun var i nød, alt, hvad hun havde, selv det, hun levede af.”

172:4.3 (1883.5) Da aftenen nærmede sig, gik de tavse rundt i tempelgården, og efter at Jesus endnu en gang havde betragtet disse velkendte scener og mindedes sine følelser i forbindelse med tidligere besøg, bortset fra de tidligere, sagde han: “Lad os gå op til Betania og hvile os.” Jesus tog sammen med Peter og Johannes hjem til Simon, mens de andre apostle indlogerede sig hos deres venner i Betania og Betfage.

5. Apostlernes indstilling

172:5.1 (1883.6) Denne søndag aften, da de vendte tilbage til Betania, gik Jesus foran apostlene. Der blev ikke sagt et ord, før de skiltes efter ankomsten til Simons hus. Ingen tolv mennesker har nogensinde oplevet så forskellige og uforklarlige følelser, som nu strømmede gennem sindet og sjælen på disse ambassadører for riget. Disse robuste galilæere var forvirrede og rådvilde; de vidste ikke, hvad de nu skulle forvente; de var for overraskede til at være særligt bange. De vidste intet om Mesterens planer for den næste dag, og de stillede ingen spørgsmål. De gik til deres hytter, men de sov ikke meget, bortset fra tvillingerne. Men de holdt ikke bevæbnet vagt over Jesus i Simons hus.

172:5.2 (1884.1) Andreas var fuldstændig forvirret, ja, nærmest rådvild. Han var den eneste apostel, der ikke seriøst forsøgte at evaluere det folkelige udbrud af hyldest. Han var for optaget af tanken om sit ansvar som leder af det apostoliske korps til for alvor at overveje meningen eller betydningen af folkemængdens højlydte tilråb. Andreas havde travlt med at holde øje med nogle af sine medarbejdere, som han frygtede kunne blive ført væk af deres følelser under begejstringen, især Peter, James, Johannes og Simon Zelotes. I løbet af denne dag og dem, der fulgte umiddelbart efter, var Andreas plaget af alvorlig tvivl, men han udtrykte aldrig nogen af disse betænkeligheder over for sine apostoliske medarbejdere. Han var bekymret over holdningen hos nogle af de tolv, som han vidste var bevæbnet med sværd; men han vidste ikke, at hans egen bror, Peter, bar et sådant våben. Og derfor gjorde processionen ind i Jerusalem et forholdsvis overfladisk indtryk på Andreas; han havde for travlt med sit embedes ansvar til at blive påvirket på anden vis.

172:5.3 (1884.2) Simon Peter blev først næsten revet med af denne folkelige manifestation af begejstring, men han var blevet betydeligt mere nøgtern, da de vendte tilbage til Betania den aften. Peter kunne simpelthen ikke finde ud af, hvad Mesteren var ude på. Han var frygtelig skuffet over, at Jesus ikke fulgte denne bølge af folkelig gunst op med en eller anden form for udtalelse. Peter kunne ikke forstå, hvorfor Jesus ikke talte til folkemængden, da de ankom til templet, eller i det mindste tillod en af apostlene at tale til mængden. Peter var en stor prædikant, og han kunne ikke lide at se et så stort, modtageligt og entusiastisk publikum gå til spilde. Han ville så gerne

have forkyndt evangeliet om riget for folkemængden lige der i templet, men Mesteren havde specifikt pålagt dem, at de ikke måtte undervise eller prædike, mens de var i Jerusalem i denne påskeuge. Reaktionen på den spektakulære procession ind i byen var katastrofal for Simon Peter; om natten var han ædru og usigeligt ked af det.

172:5.4 (1884.3) For James Zebedee var denne søndag en dag med rådvildhed og dyb forvirring; han kunne ikke fatte meningen med det, der foregik; han kunne ikke forstå Mesterens formål med at tillade denne vilde hyldest og derefter nægte at sige et ord til folket, da de ankom til templet. Da processionen bevægede sig ned ad Oliebjerget mod Jerusalem, og især da de blev mødt af de tusinder af pilgrimme, der strømmede ud for at byde Mesteren velkommen, blev James grusomt splittet af sine modstridende følelser af glæde og tilfredsstillelse over det, han så, og af sin dybe følelse af frygt for, hvad der ville ske, når de nåede frem til templet. Og så blev han nedtrykt og overvældet af skuffelse, da Jesus steg af æslet og fortsatte med at gå mageligt rundt i tempelgården. James kunne ikke forstå, hvorfor han havde forspildt en så storslået mulighed for at forkynde riget. Om natten blev hans sind holdt i et fast greb af en foruroligende og frygtelig usikkerhed.

172:5.5 (1884.4) Johannes Zebedæus var tæt på at forstå, hvorfor Jesus gjorde dette; i det mindste forstod han til dels den åndelige betydning af dette såkaldte triumftog ind i Jerusalem. Da folkemængden bevægede sig videre mod templet, og da Johannes så sin Mester sidde der overskrævs på føllet, huskede han, at han

engang havde hørt Jesus citere skriftstedet, Zakarias' udtalelse, som beskrev Messias' komme som en fredens mand og ridende ind i Jerusalem på et æsel. Da Johannes vendte og drejede dette skriftsted i sit sind, begyndte han at forstå den symbolske betydning af dette søndagseftermiddagsskuespil. I det mindste forstod han nok af skriftens betydning til, at han kunne nyde episoden og forhindre, at han blev alt for deprimeret over triumftogets tilsyneladende formålsløse slutning. Johannes havde en sindstype, som naturligt havde tendens til at tænke og føle i symboler.

172:5.6 (1885.1) Philip var helt forvirret over det pludselige og spontane udbrud. På vejen ned ad Olivet kunne han ikke samle sine tanker tilstrækkeligt til at nå frem til en afklaret opfattelse af, hvad hele demonstrationen handlede om. På en måde nød han forestillingen, fordi hans Mester blev æret. Da de nåede frem til templet, blev han urolig ved tanken om, at Jesus måske ville bede ham om at bespise folkemængden, så Jesu opførsel, hvor han i ro og mag vendte sig bort fra folkemængden, hvilket skuffede de fleste af apostlene så meget, var en stor lettelse for Filip. Folkemængder havde nogle gange været en stor prøvelse for de tolv forvalter. Efter at han var blevet befriet for sin personlige frygt for skarenes materielle behov, sluttede Filip sig til Peter og udtrykte sin skuffelse over, at der ikke blev gjort noget for at undervise skaren. Den aften kom Filip til at tænke over disse oplevelser og blev fristet til at tvivle på hele ideen om riget; han spekulerede ærligt på, hvad alle disse ting kunne betyde, men han

udtrykte ikke sin tvivl over for nogen; han elskede Jesus for meget. Han havde stor personlig tro på Mesteren.

172:5.7 (1885.2) Bortset fra de symbolske og profetiske aspekter var Nathaniel den, der kom tættest på at forstå Mesterens grund til at få folkelig støtte fra påskepilgrimmene. Før de nåede frem til templet, ræsonnerede han sig frem til, at uden en sådan demonstrativ indtræden i Jerusalem ville Jesus være blevet arresteret af Sanhedrinets embedsmænd og smidt i fængsel i samme øjeblik, han formastede sig til at gå ind i byen. Han var derfor ikke det mindste overrasket over, at Mesteren ikke gjorde yderligere brug af de jublende folkemængder, da han først var kommet inden for byens mure og dermed havde gjort så stort indtryk på de jødiske ledere, at de ville afstå fra at arrestere ham med det samme. Da Nathaniel forstod den egentlige grund til, at Mesteren gik ind i byen på denne måde, fulgte han naturligvis med med større selvsikkerhed og var mindre foruroliget og skuffet over Jesu efterfølgende opførsel end de andre apostle. Nathaniel havde stor tillid til Jesu forståelse af mennesker og til hans klogskab og dygtighed til at håndtere vanskelige situationer.

172:5.8 (1885.3) Mattæus var i første omgang ikke overrasket over denne forestilling. Han fattede ikke meningen med det, hans øjne så, før han også huskede skriftstedet i Zakarias, hvor profeten havde hentydet til Jerusalems jubel, fordi hendes konge var kommet med frelse og red på et æselføl. Da processionen bevægede sig i retning af byen og derefter nærmede sig templet, blev Mattæus ekstatisk; han

var sikker på, at der ville ske noget ekstraordinært, når Mesteren ankom til templet i spidsen for denne råbende folkemængde. Da en af farisæerne hånede Jesus og sagde: "Se, alle sammen, se hvem der kommer her, jødernes konge ridende på et æsel!" Mattæus holdt kun sine hænder væk fra ham ved at udvise stor tilbageholdenhed. Ingen af de tolv var mere deprimerede på vej tilbage til Betania den aften. Næst efter Simon Peter og Simon Zelotes oplevede han den største nervøse spænding og var i en tilstand af udmattelse om natten. Men om morgenen var Mattæus meget opmuntret; han var trods alt en munter taber.

172:5.9 (1886.1) Thomas var den mest forvirrede og forundrede mand af alle de tolv. Det meste af tiden fulgte han bare med, stirrede på skuespillet og undrede sig ærligt over, hvad der kunne være Mesterens motiv til at deltage i en så besynderlig demonstration. Inderst inde betragtede han hele forestillingen som en smule barnlig, hvis ikke ligefrem tåbelig. Han havde aldrig set Jesus gøre noget lignende og kunne ikke forklare hans mærkelige opførsel denne søndag eftermiddag. Da de nåede frem til templet, havde Thomas udledt, at formålet med denne folkelige demonstration var at skræmme Sanhedrinet, så de ikke turde arrestere Mesteren med det samme. På vejen tilbage til Betania tænkte Thomas meget, men sagde ikke noget. Ved sengetid var Mesterens snilde med at iscenesætte det tumultariske indtog i Jerusalem begyndt at virke lidt humoristisk, og han blev meget opmuntret af denne reaktion.

172:5.10 (1886.2) Denne søndag startede som en stor dag for Simon Zelotes. Han så syner om vidunderlige ting i Jerusalem de næste par

dage, og det havde han ret i, men Simon drømte om etableringen af jødernes nye nationale styre med Jesus på Davids trone. Simon så nationalisterne springe i aktion, så snart riget blev annonceret, og sig selv i den øverste kommando over det nye riges samlede militære styrker. På vej ned ad Oliebjerget forestillede han sig endda, at Sjødernes råd og alle deres sympatisører var døde inden solnedgang den dag. Han troede virkelig på, at der ville ske noget stort. Han var den mest larmende mand i hele flokken. Klokken fem den eftermiddag var han en tavs, knust og desillusioneret apostel. Han kom sig aldrig helt over den depression, der havde lagt sig over ham som følge af denne dags chok; i hvert fald ikke før længe efter Mesterens opstandelse.

172:5.11 (1886.3) For Alfeus-tvillingerne var det en perfekt dag. De nød den virkelig hele vejen igennem, og da de ikke var til stede i den stille besøgstid omkring templet, slap de for meget af antiklimakset ved den folkelige omvæltning. De kunne umuligt forstå apostlenes nedtrykte opførsel, da de kom tilbage til Betania den aften. I tvillingernes erindring var dette altid den dag, hvor de var tættest på himlen på jorden. Denne dag var det tilfredsstillende klimaks i hele deres karriere som apostle. Og mindet om glæden denne søndag eftermiddag bar dem gennem alle tragedierne i denne begivenhedsrige uge, helt frem til korsfæstelsens time. Det var den mest passende indtræden af kongen, tvillingerne kunne forestille sig; de nød hvert øjeblik af hele skuespillet. De var helt enige i alt, hvad de så, og mindedes det længe.

172:5.12 (1886.4) Af alle apostlene var Judas Iskariot den, der blev påvirket mest negativt af dette processionelle indtog i Jerusalem. Hans sind var i en ubehagelig gæring på grund af Mesterens irettesættelse den foregående dag i forbindelse med Marias salvelse ved festen i Simons hus. Judas væmmedes ved hele spektaklet. For ham virkede det barnligt, hvis ikke ligefrem latterligt. Da denne hævngherrige apostel så på begivenhederne denne søndag eftermiddag, syntes han, at Jesus mere lignede en klovn end en konge. Han var inderligt vred over hele forestillingen. Han delte grækernes og romernes synspunkter, som så ned på enhver, der ville indvillige i at ride på et æsel eller et æselføl. Da triumftoget var kommet ind i byen, havde Judas næsten besluttet sig for at opgive hele ideen om et sådant kongerige; han var næsten fast besluttet på at opgive alle sådanne farceagtige forsøg på at etablere himmelriget. Men så tænkte han på Lazarus' opstandelse og mange andre ting og besluttede sig for at blive hos de tolv, i det mindste en dag til. Desuden bar han tasken, og han ville ikke desertere med de apostoliske midler i sin besiddelse. På vej tilbage til Betania den aften virkede hans opførsel ikke mærkelig, for alle apostlene var lige nedslåede og tavse.

172:5.13 (1887.1) Judas var enormt påvirket af sine saddukæiske venners latterliggørelse. Ingen anden enkelt faktor havde så stor indflydelse på ham i hans endelige beslutning om at svigte Jesus og sine medapostle, som en bestemt episode, der fandt sted, netop som Jesus nåede frem til byporten: En fremtrædende saddukæer (en ven af Judas' familie) skyndte sig hen til ham i en ånd af glad

latterliggørelse og klappede ham på ryggen og sagde: “Hvorfor så bekymret, min gode ven; op med humøret og vær med, når vi hylder denne Jesus fra Nazaret, jødernes konge, mens han rider gennem Jerusalems porte siddende på et æsel.” Judas havde aldrig været bange for forfølgelse, men han kunne ikke tåle denne form for latterliggørelse. Sammen med den længe nærede hævnfølelse blandede der sig nu denne fatale frygt for latterliggørelse, den frygtelige og skræmmende følelse af at skamme sig over sin Mester og sine medapostle. Inderst inde var denne ordinerede ambassadør for riget allerede en desertør; det var kun op til ham at finde en plausibel undskyldning for et åbent brud med Mesteren.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 172](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 174](#) >>

Kapitel 173

Mandagen I Jerusalem

173:0.1 (1888.1) TIDLIGT denne mandag morgen samledes Jesus og apostlene efter aftale hos Simon i Betania, og efter en kort konference begav de sig på vej mod Jerusalem. De tolv var underligt tavse, da de gik mod templet; de var ikke kommet sig over oplevelsen den foregående dag. De var forventningsfulde, frygtsomme og dybt påvirkede af en vis følelse af afstandtagen, der voksede ud af Mesterens pludselige ændring af taktik, kombineret med hans instruktion om, at de ikke skulle deltage i offentlig undervisning i hele denne påskeuge.

173:0.2 (1888.2) Da denne gruppe rejste ned ad Oliebjerget, førte Jesus an, og apostlene fulgte tæt efter i meditativ stilhed. Der var kun én tanke i hovedet på alle undtagen Judas Iskariot, og det var: Hvad vil Mesteren gøre i dag? Judas' eneste opslugende tanke var: Hvad skal jeg gøre? Skal jeg fortsætte med Jesus og mine medarbejdere, eller skal jeg trække mig tilbage? Og hvis jeg skal holde op, hvordan skal jeg så bryde op?

173:0.3 (1888.3) Klokken var omkring ni på denne smukke morgen, da disse mænd ankom til templet. De gik straks hen til den store forgård, hvor Jesus så ofte underviste, og efter at have hilst på de troende, der ventede på ham, gik Jesus op på en af undervisningsplatformene og begyndte at tale til den forsamlede skare. Apostlene trak sig lidt tilbage og afventede udviklingen.

1. Templet renses

173:1.1 (1888.4) En enorm kommerciel trafik var vokset op i forbindelse med gudstjenesterne og ceremonierne i templet. Der var forretningen med at skaffe passende dyr til de forskellige ofringer. Selvom det var tilladt for en tilbeder at bringe sit eget offer, var det stadig en kendsgerning, at dette dyr skulle være fri for enhver "plet" i henhold til den levitiske lov og som fortolket af templets officielle inspektører. Mange en tilbeder havde oplevet den ydmygelse at få sit angiveligt perfekte dyr afvist af tempelinspektørerne. Det blev derfor en mere almindelig praksis at købe offerdyr i templet, og selv om der var flere stationer på den nærliggende Oliebjerget, hvor man kunne købe dem, var det blevet moderne at købe dyrene direkte fra templets stalde. Efterhånden var der opstået en skik med at sælge alle slags offerdyr i tempelgården. På den måde var der opstået en omfattende forretning, som gav enorme fortjenester. En del af denne fortjeneste blev reserveret til tempelkassen, men den største del gik indirekte i hænderne på de herskende ypperstepræstelige familier.

173:1.2 (1888.5) Dette salg af dyr i templet blomstrede, for når den troende købte et sådant dyr, skulle der ikke betales flere gebyrer, selv om prisen kunne være noget høj, og han kunne være sikker på, at det påtænkte offer ikke ville blive afvist på grund af reelle eller tekniske fejl. På et eller andet tidspunkt blev systemer med ublu overpriser praktiseret over for almindelige mennesker, især under de store nationale fester. På et tidspunkt gik de grådige præster så vidt som til at kræve, hvad der svarede til værdien af en uges arbejde for et par duer, som skulle have været solgt til de fattige for et par øre. "Annas sønner" var allerede begyndt at etablere deres basarer på templets område, netop de handelspladser, som bestod, indtil de til sidst blev væltet af en pøbel tre år før selve templets ødelæggelse.

173:1.3 (1889.1) Men handel med offerdyr og diverse handelsvarer var ikke den eneste måde, hvorpå templets forgårde blev vanhelliget. På dette tidspunkt opstod der et omfattende system af bankvirksomhed og kommerciel udveksling, som foregik lige inden for templets område. Og alt dette skete på følgende måde: Under det asmonæiske dynasti prægede jøderne deres egne sølvpenge, og det var blevet praksis at kræve, at tempelafgiften på en halv shekel og alle andre tempelafgifter skulle betales med denne jødiske mønt. Denne regel krævede, at vekselerere skulle have licens til at veksle de mange slags valuta, der var i omløb i Palæstina og andre provinser i Romerriget, til denne ortodokse shekel af jødisk mønt. Tempelskatten, som skulle betales af alle undtagen kvinder, slaver og mindreårige, var en halv shekel, en mønt på størrelse som en ti øre mønt, men dobbelt så tyk.

På Jesu tid var præsterne også blevet fritaget for at betale tempelafgifter. Mellem ^{den 15.} og ^{25.} i måned før påske opstillede disse akkrediterede vekselerere deres boder i de største byer i Palæstina for at forsyne jøderne med de rigtige penge til at betale tempel skat, når de havde nået Jerusalem. Efter denne ti dages periode flyttede vekselererne til Jerusalem og begyndte at opstille deres boder på templets gårdspladser. De havde tilladelse til at modtage mellem tredive og fyrre procent i kommission for at veksle en mønt, der var værd omkring halvfjerds øre, og hvis nogen ønskede at udveksle en mønt af større værdi, blev de debiteret dobbelt kommission. På samme måde tjente disse tempelbankierer på veksling af alle penge, der var beregnet til køb af offerdyr og til betaling af løfter og ofringer.

173:1.4 (1889.2) Disse tempelpengevekslere drev ikke kun en regulær bankforretning for at tjene penge på at veksle mere end tyve slags penge, som de besøgende pilgrimme med jævne mellemrum bragte til Jerusalem, men de var også involveret i alle andre former for transaktioner i forbindelse med bankvirksomhed. Både templets skatkammer og templets herskere tjente stort på disse kommercielle aktiviteter. Det var ikke ualmindeligt, for templets statskasse at indeholde hvad der svarer til mere end halvfjerds millioner kroner, mens almindelige mennesker hensygnede i fattigdom og fortsatte med at betale disse uretfærdige afgifter.

173:1.5 (1889.3) Midt i denne larmende forsamling af vekselerere, handelsmænd og kvægsælgere forsøgte Jesus denne mandag morgen at undervise i evangeliet om det himmelske rige. Han var ikke den

eneste, der tog afstand fra denne vanhelligelse af templet; det almindelige folk, især de jødiske besøgende fra fremmede provinser, tog også inderligt afstand fra denne profithungrende vanhelligelse af deres nationale gudshus. På dette tidspunkt holdt det jødiske råd selv sine regelmæssige møder i et kammer omgivet af al denne larm og forvirring fra handel og byttehandel.

173:1.6 (1890.1) Da Jesus skulle til at begynde sin tale, skete der to ting, som fangede hans opmærksomhed. Ved pengebordet hos en nærliggende vekselerer var der opstået et voldsomt og ophedet skænderi om en jøde fra Alexandria, der angiveligt havde taget for meget for pengene, mens luften i samme øjeblik blev flænget af brølene fra en flok på omkring hundrede okser, der blev drevet fra en del af dyrefolden til en anden. Mens Jesus tavst, men eftertænksomt betragtede denne scene af handel og forvirring, så han tæt på en enfoldig galilæer, en mand, han engang havde talt med i Iron, blive latterliggjort og skubbet rundt med af hovmodige og påståede overlegne jøder; og alt dette kombinerede sig til at fremkalde et af disse mærkelige og periodiske oprør af indignerende følelser i Jesu sjæl.

173:1.7 (1890.2) Til stor forbløffelse for sine apostle, der stod tæt ved, og som afstod fra at deltage i det, der snart fulgte, trådte Jesus ned fra undervisningsplatformen og gik over til drengen, der drev kvæget gennem forgården, tog pisker med snore fra ham og drev hurtigt dyrene ud af templet. Men det var ikke alt; han gik majestætisk hen til den fjerneste kvægfold for øjnene af de tusinder, der var forsamlet i tempelgården, og fortsatte med at åbne portene til alle staldene og

drive de indespærrede dyr ud. På dette tidspunkt var de forsamlede pilgrimme helt oppe at køre, og under højlydte råb bevægede de sig mod basarerne og begyndte at vælte pengevekslernes borde. På mindre end fem minutter var al handel blevet fejet ud af templet. Da de nærliggende romerske vagter dukkede op på scenen, var alt stille, og folkemængderne var blevet ordentlige; Jesus vendte tilbage til talerstolen og talte til folkemængden: "I har i dag været vidner til det, der står skrevet i skrifterne: 'Mit hus skal kaldes et bedehus for alle folkeslag, men I har gjort det til en røverhule.'"

173:1.8 (1890.3) Men før han kunne nå at sige mere, brød den store forsamling ud i lovsang, og snart trådte en flok unge ud af mængden for at synge taknemmelige hymner over, at de profane og profitorienterede handelsfolk var blevet fordrevet fra det hellige tempel. På dette tidspunkt var nogle af præsterne ankommet til stedet, og en af dem sagde til Jesus: "Hører du ikke, hvad levitternes børn siger?" Og Mesteren svarede, "Har du aldrig læst, 'Af spædbørns og småbørns mund er lovprisningen blevet fuldkommen'?" Og resten af den dag, mens Jesus underviste, stod der vagter ved hver eneste port, og de tillod ikke nogen at bære så meget som et tomt kar over tempelgården.

173:1.9 (1890.4) Da ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte om disse hændelser, blev de forbløffede. Så meget desto mere frygtede de Mesteren, og så meget desto mere besluttede de sig for at ødelægge ham. Men de var magtesløse. De vidste ikke, hvordan de skulle gennemføre hans død, for de frygtede i høj grad folkemængden, som

nu så åbenlyst bifaldt hans omstyrtelse af de profane profitmagere. Og hele denne dag, en dag med stilhed og fred i tempelgården, hørte folket Jesu undervisning og hang bogstaveligt talt fast i hans ord.

173:1.10 (1890.5) Denne overraskende handling fra Jesu side var uforståelig for hans apostle. De var så forbløffede over denne pludselige og uventede handling fra deres Mesters side, at de under hele episoden forblev sammenkrøbet nær talerstolen; de løftede aldrig en hånd for at fremme denne renselse af templet. Hvis denne spektakulære begivenhed var sket dagen før, da Jesus triumferende ankom til templet som afslutning på sit tumultariske optog gennem byens porte, mens han blev højlydt hyldet af folkemængden, ville de have været klar til det, men da det skete, var de helt uforberedte på at deltage.

173:1.11 (1891.1) Denne tempelrensning afslører Mesterens holdning til kommercialisering af religionsudøvelse såvel som hans afsky for alle former for uretfærdighed og profit på bekostning af de fattige og de ulærde. Denne episode viser også, at Jesus ikke så med milde øjne på afvisningen af at bruge magt for at beskytte flertallet af en given gruppe mennesker mod uretfærdige og slavebindende praksisser fra uretfærdige mindretal, som kan være i stand til at forskanse sig bag politisk, økonomisk eller kirkelig magt. Snedige, onde og beregnende mænd skal ikke have lov til at organisere sig for at udnytte og undertrykke dem, der på grund af deres idealisme ikke er indstillet på at ty til magt for at beskytte sig selv eller for at fremme deres prisværdige livsprojekter.

2. Mesterens autoritet udfordres

173:2.1 (1891.2) Om søndagen overrumplede det triumferende indtog i Jerusalem de jødiske ledere så meget, at de afstod fra at arrestere Jesus. I dag udsatte den spektakulære renselse af templet på samme måde effektivt Mesterens anholdelse. Dag for dag blev jødernes herskere mere og mere fast besluttede på at tilintetgøre ham, men de blev forstyrret af to bekymringer, som konspirerede om at udskyde slagets time. Ypperstepræsterne og de skriftkloge var uvillige til at arrestere Jesus offentligt af frygt for, at folkemængden skulle vende sig mod dem i et raseri af vrede; de frygtede også muligheden for, at de romerske vagter skulle blive tilkaldt for at nedkæmpe et folkeligt oprør.

173:2.2 (1891.3) Ved det jødiske råds middagsmøde blev man enstemmigt enige om, at Jesus hurtigt skulle tilintetgøres, eftersom ingen af Mesterens venner deltog i mødet. Men de kunne ikke blive enige om, hvornår og hvordan han skulle tages i forvaring. Til sidst blev de enige om at udpege fem grupper, der skulle gå ud blandt folket og forsøge at indvikle ham i hans undervisning eller på anden måde bringe ham i miskredit hos dem, der lyttede til hans undervisning. Omkring klokken to, da Jesus netop var begyndt på sin tale om "Den frihed slægtskabet giver," kom en gruppe af disse ældste fra Israel hen til Jesus og afbrød ham på den sædvanlige måde og stillede dette spørgsmål: "Med hvilken autoritet gør du disse ting? Hvem har givet dig denne myndighed?"

173:2.3 (1891.4)

Det var helt i orden, at templets herskere og embedsmændene i det jødiske Sanhedrin stillede dette spørgsmål til enhver, der formastede sig til at undervise og optræde på den ekstraordinære måde, som havde været karakteristisk for Jesus, især hvad angik hans nylige opførsel med at rydde templet for al handel. Disse handlende og pengevekslere opererede alle med direkte licens fra de højeste magthavere, og en procentdel af deres fortjeneste skulle gå direkte i tempelkassen. Glem ikke, at *autoritet* var nøgleordet for hele jødedommen. Profeterne skabte altid problemer, fordi de så frimodigt formastede sig til at undervise uden autoritet, uden at være blevet behørigt instrueret i de rabbinske akademier og efterfølgende regelmæssigt ordineret af det jødiske råd. Mangel på denne autoritet i prætentios offentlig undervisning blev betragtet som tegn på enten uvidende overmod eller åbent oprør. På dette tidspunkt var det kun det jødiske råd, der kunne ordinere en ældste eller lærer, og en sådan ceremoni skulle finde sted i overværelse af mindst tre personer, der tidligere var blevet ordineret. En sådan ordination gav læreren titlen “rabbi” og kvalificerede ham også til at fungere som dommer og “binde og løse sådanne sager, som måtte blive bragt for ham til afgørelse.”

173:2.4 (1892.1)

Tempelherrerne kom hen til Jesus på denne eftermiddagstime og udfordrede ikke bare hans lære, men også hans handlinger. Jesus vidste godt, at netop disse mænd længe offentligt havde lært, at hans autoritet til at undervise var satanisk, og at alle hans mægtige gerninger var blevet udført af Djævlens magt. Derfor begyndte Mesteren sit svar på deres spørgsmål med at stille

dem et modspørgsmål. Jesus sagde: “Jeg vil også gerne stille jer et spørgsmål, og hvis I vil svare mig, vil jeg også fortælle jer, med hvilken myndighed jeg gør disse gerninger. Johannes dåb, hvor kom den fra? Fik Johannes sin autoritet fra himlen eller fra mennesker?”

173:2.5 (1892.2) Og da hans spørgere hørte dette, trak de sig til side for at rådføre sig med hinanden om, hvilket svar de skulle give. De havde tænkt sig at sætte Jesus i forlegenhed over for folkemængden, men nu var de meget forvirrede over for alle, der på det tidspunkt var forsamlet i tempelgården. Og deres forvirring var endnu mere tydelig, da de vendte tilbage til Jesus og sagde: “Hvad angår Johannes’ dåb, kan vi ikke svare; vi ved det ikke.” Og de svarede Mesteren sådan, fordi de havde ræsonneret med sig selv: Hvis vi siger fra himlen, vil han sige: Hvorfor troede I ikke på ham, og måske vil han tilføje, at han fik sin autoritet fra Johannes; og hvis vi siger fra mennesker, vil mængden måske vende sig imod os, for de fleste af dem mener, at Johannes var en profet; og derfor var de tvunget til at komme foran Jesus og folket og bekende, at de, Israels religiøse lærere og ledere, ikke kunne (eller ville) udtale sig om Johannes’ mission. Og da de havde talt, så Jesus ned på dem og sagde: “Jeg vil heller ikke fortælle jer, med hvilken myndighed jeg gør disse ting.”

173:2.6 (1892.3) Jesus havde aldrig til hensigt at appellere til Johannes om sin autoritet; Johannes var aldrig blevet ordineret af jødernes råd. Jesu autoritet lå i ham selv og i hans Faders evige overhøjhed.

173:2.7 (1892.4) Da Jesus brugte denne metode til at håndtere sine modstandere, var det ikke hans mening at undvige spørgsmålet. I

første omgang kan det se ud, som om han gjorde sig skyldig i en mesterlig undvigelse, men sådan var det ikke. Jesus var aldrig indstillet på at udnytte selv sine fjender uretfærdigt. Med denne tilsyneladende undvigelse gav han i virkeligheden alle sine tilhørere svaret på farisæernes spørgsmål om autoriteten bag hans mission. De havde påstået, at han optrådte med autoritet fra djægleprinsen. Jesus havde gentagne gange hævdet, at al hans undervisning og alle hans gerninger var ved hans himmelske Faders kraft og autoritet. Det nægtede de jødiske ledere at acceptere, og de forsøgte at presse ham til at indrømme, at han var en ureglementeret lærer, eftersom han aldrig var blevet godkendt af det jødiske råd. Ved at svare dem, som han gjorde, uden at påberåbe sig autoritet fra Johannes, tilfredsstillede han folket med den slutning, at hans fjenders forsøg på at snøre ham effektivt blev vendt mod dem selv og var meget til deres miskredit i alle tilstedeværendes øjne.

173:2.8 (1892.5) Og det var denne geniale måde, Mesteren håndterede sine modstandere på, der gjorde dem så bange for ham. De forsøgte ikke at stille flere spørgsmål den dag; de trak sig tilbage for at rådføre sig med hinanden. Men folket var ikke sene til at gennemskue uærligheden og uoprigtigheden i disse spørgsmål, som de jødiske herskere stillede. Selv almindelige mennesker kunne ikke undgå at skelne mellem Mesterens moralske majestæt og hans fjenders planmæssige hykleri. Men tempelrensningen havde bragt saddukæerne over på farisæernes side i fuldførelsen af planen om at tilintetgøre Jesus. Og saddukæerne repræsenterede nu et flertal af jødernes råd.

3. Lignelsen om de to sønner

173:3.1 (1893.1) Da de hånlige farisæere stod der i tavshed foran Jesus, så han ned på dem og sagde: “Eftersom I er i tvivl om Johannes mission og i fjendskab mod Menneskesønnens lære og gerninger, så hør efter, når jeg fortæller jer en lignelse: En stor og respekteret godsejer havde to sønner, og da han ønskede sønnernes hjælp til at forvalte sit store gods, kom han til den ene af dem og sagde: ‘Søn, gå ud og arbejd i dag i min vingård.’ Og denne ureflekterede søn svarede sin far og sagde: ‘Jeg vil ikke gå’; men bagefter angrede han og gik. Da han havde fundet sin ældste søn, sagde han også til ham: ‘Søn, gå hen og arbejd i min vingård.’ Og denne hykleriske og utro søn svarede: ‘Ja, min far, jeg vil gå. Men da hans far var gået, gik han ikke.’ Lad mig spørge jer, hvem af disse sønner gjorde virkelig sin fars vilje?”

173:3.2 (1893.2) Og folket talte med én stemme og sagde: “Den første søn.” Og så sagde Jesus: “Ja, og nu erklærer jeg, at tolderne og skøgerne, selv om de tilsyneladende nægter at lade sig kalde til omvendelse, skal indse deres fejl og gå ind i Guds rige før jer, som gør store anstalter for at tjene Faderen i himlen, mens I nægter at gøre Faderens gerninger. Det var ikke jer, farisæerne og de skriftkloge, der troede på Johannes, men snarere tolderne og synderne; I tror heller ikke på min lære, men det jævne folk hører gerne mine ord.”

173:3.3 (1893.3) Jesus foragtede ikke farisæerne og saddukæerne personligt. Det var deres læresystemer og praksis, han forsøgte at bringe i miskredit. Han var ikke fjendtligt indstillet over for nogen, men her opstod det uundgåelige sammenstød mellem en ny og levende åndsreligion og den ældre religion med ceremonier, traditioner og autoritet.

173:3.4 (1893.4) I al denne tid stod de tolv apostle tæt på Mesteren, men de deltog ikke på nogen måde i disse transaktioner. Hver enkelt af de tolv reagerede på sin egen særlige måde på begivenhederne i disse sidste dage af Jesu tjeneste i kødet, og hver enkelt forblev også lydig mod Mesterens påbud om at afholde sig fra al offentlig undervisning og forkyndelse i denne påskeuge.

4. Lignelsen om den fraværende jordejer

173:4.1 (1893.5) Da de øverste farisæere og de skriftkloge, som havde forsøgt at indvikle Jesus med deres spørgsmål, var færdige med at lytte til historien om de to sønner, trak de sig tilbage for at rådføre sig yderligere, og Mesteren vendte sin opmærksomhed mod den lyttende folkemængde og fortalte en anden lignelse:

173:4.2 (1893.6) “Der var en god mand, som var husbond, og han plantede en vingård. Han satte en hæk omkring den, gravede en fordybning til vinpressen og byggede et vagttårn til vagterne. Så lejede han vingården ud til forpagtere, mens han tog på en lang rejse

til et andet land. Og da frugtsæsonen nærmede sig, sendte han tjenere ud til forpagterne for at modtage hans leje. Men de rådførte sig med hinanden og nægtede at give disse tjenere de frugter, der tilkom deres herre; i stedet kastede de sig over hans tjenere, slog én, stenede en anden og sendte de andre tomhændede bort. Og da husbonden hørte om alt dette, sendte han andre og mere betroede tjenere for at tage sig af disse onde lejere, og de sårede dem og behandlede dem også skammeligt. Og så sendte husherren sin yndlingstjener, sin forvalter, og ham dræbte de. Med tålmodighed og overbærenhed sendte han mange andre tjenere af sted, men ingen ville de tage imod. Nogle slog de, andre dræbte de, og da husbonden var blevet behandlet sådan, besluttede han at sende sin søn for at tage sig af disse utaknemmelige lejere, idet han sagde til sig selv: 'De kan mishandle mine tjenere, men de vil helt sikkert vise respekt for min elskede søn.' Men da de ubodfærdige og onde lejere så sønnen, tænkte de: 'Det er arvingen; kom, lad os slå ham ihjel, og så vil arven være vores.' Så de greb fat i ham, og efter at have smidt ham ud af vingården, dræbte de ham. Når vingårdens herre hører, hvordan de har forkastet og dræbt hans søn, hvad vil han så gøre ved de utaknemmelige og onde forpagtere?"

173:4.3 (1894.1) Og da folket hørte denne lignelse og det spørgsmål, Jesus stillede, svarede de: "Han vil ødelægge disse elendige mænd og udleje sin vingård til andre og ærlige bønder, som vil give ham frugterne i deres sæson." Og da nogle af dem, der hørte det, forstod, at denne lignelse henviste til den jødiske nation og dens behandling

af profeterne og til den forestående afvisning af Jesus og evangeliet om riget, sagde de i sorg: "Gud forbyde, at vi skulle fortsætte med at gøre disse ting."

173:4.4 (1894.2) Jesus så en gruppe saddukæere og farisæere bane sig vej gennem folkemængden, og han standsede et øjeblik, indtil de nærmede sig ham, da han sagde: "I ved, hvordan jeres fædre forkastede profeterne, og I ved godt, at jeres hjerter er indstillet på at forkaste Menneskesønnen." Og så kiggede Jesus med et søgende blik på de præster og ældste, der stod tæt på ham, og sagde: "Har I aldrig læst i skriften om stenen, som bygmestrene forkastede, og som, da folket havde opdaget den, blev gjort til hjørnестenen? Og derfor advarer jeg jer endnu en gang om, at hvis I fortsætter med at afvise dette evangelium, vil Guds rige snart blive taget fra jer og givet til et folk, der er villigt til at modtage de gode nyheder og frembringe åndens frugter. Og der er et mysterium ved denne sten, for den, der falder på den, mens han bliver slået i stykker, skal blive frelst; men den, som denne sten falder på, skal knuses til støv, og hans aske skal spredes for alle vinde."

173:4.5 (1894.3) Da farisæerne hørte disse ord, forstod de, at Jesus hentydede til dem selv og de andre jødiske ledere. De ønskede inderligt at gribe fat i ham på stedet, men de frygtede folkemængden. Men de blev så vrede over Mesterens ord, at de trak sig tilbage og rådførte sig yderligere med hinanden om, hvordan de kunne få ham dræbt. Og den nat gik både saddukæerne og farisæerne sammen om planen om at fange ham næste dag.

5. Lignelsen om bryllupsfesten

173:5.1 (1894.4) Da de skriftkloge og magthaverne havde trukket sig tilbage, henvendte Jesus sig igen til den forsamlede folkemængde og fortalte lignelsen om bryllupsfesten. Han sagde:

173:5.2 (1894.5) “Himmelriget kan sammenlignes med en vis konge, der holdt bryllupsfest for sin søn og sendte bud efter dem, der tidligere var blevet inviteret til festen, og sagde: ‘Alt er klar til bryllupsmiddagen i kongens palads’. Men mange af dem, der engang havde lovet at komme, nægtede at komme på dette tidspunkt. Da kongen hørte om disse afvisninger af hans invitation, sendte han andre tjenere og budbringere af sted og sagde: ‘Sig til alle dem, der blev inviteret, at de skal komme, for se, min middag er klar. Mine okser og fedekreaturer er slagtet, og alt er parat til fejringen af min søns forestående ægteskab.’ Men igen tog de tankeløse let på denne opfordring fra deres konge, og de gik deres vej, en til gården, en anden til pottemageren, og andre til deres varer. Atter andre var ikke tilfredse med at lade hånt om kongens kald, men i åbent oprør lagde de hånd på kongens sendebud og mishandlede dem skammeligt, ja, de dræbte endda nogle af dem. Og da kongen så, at hans udvalgte gæster, selv dem, der havde accepteret hans indledende invitation og havde lovet at deltage i bryllupsfesten, til sidst havde afvist hans kald og i oprør havde overfaldet og dræbt hans udvalgte budbringere, blev

han overordentlig vred. Og så beordrede denne fornærmede konge sine hære og sine allieredes hære ud og instruerede dem i at tilintetgøre disse oprørske mordere og brænde deres by ned.

173:5.3 (1895.1) “Og da han havde straffet dem, der havde afvist hans invitation, fastsatte han endnu en dag til bryllupsfesten og sagde til sine budbringere: ‘De, der først blev inviteret til brylluppet, var ikke værdige; så gå nu ud på vejene og på landevejene og endda ud over byens grænser, og så mange, som I finder, skal I byde selv disse fremmede at komme ind og deltage i denne bryllupsfest.’ Og så gik disse tjenere ud på landevejene og de afsidesliggende steder, og de samlede så mange, som de fandt, gode og onde, rige og fattige, så bryllupskammeret til sidst blev fyldt med villige gæster. Da alt var klart, kom kongen ind for at se på sine gæster, og til sin store overraskelse så han en mand uden bryllupsklædning. Kongen, som havde sørget for bryllupstøj til alle sine gæster, henvendte sig til denne mand og sagde: ‘Min ven, hvordan kan det være, at du kommer ind i mit gæsteværelse ved denne lejlighed uden bryllupstøj?’ Og denne uforberedte mand var målløs. Så sagde kongen til sine tjenere: ‘Smid denne tankeløse gæst ud af mit hus, så han kan dele skæbne med alle de andre, der har forkastet min gæstfrihed og afvist mit kald. Jeg vil ikke have andre her end dem, der med glæde tager imod min invitation, og som gør mig den ære at bære de gæsteklæder, der så frit er stillet til rådighed for alle.’”

173:5.4 (1895.2) Efter at have fortalt denne lignelse var Jesus ved at afvise folkemængden, da en sympatisk troende, der banede sig vej gennem

mængden hen til ham, spurgte: “Men Mester, hvordan skal vi vide det? Hvordan skal vi være klar til kongens invitation? Hvilket tegn vil du give os, så vi ved, at du er Guds Søn?” Og da Mesteren hørte dette, sagde han: “Der skal kun gives jer ét tegn.” Og så pegede han på sin egen krop og fortsatte: “Ødelæg dette tempel, og om tre dage vil jeg rejse det op.” Men de forstod ham ikke, og da de spredtes, talte de med hinanden og sagde: “Næsten halvtreds år har dette tempel været under opførelse, og alligevel siger han, at han vil ødelægge det og rejse det op på tre dage.” Selv hans egne apostle forstod ikke betydningen af denne udtalelse, men senere, efter hans opstandelse, huskede de, hvad han havde sagt.

173:5.5 (1895.3) Omkring klokken fire denne eftermiddag vinkede Jesus til sine apostle og antydede, at han ønskede at forlade templet og tage til Betania til deres aftensmåltid og en nats hvile. På vej op ad Oliebjerget instruerede Jesus Andreas, Filip og Thomas om, at de i morgen skulle etablere en lejr tættere på byen, som de kunne bruge i resten af påskeugen. I overensstemmelse med denne instruks slog de næste morgen deres telte op i bjergskrånningen med udsigt over den offentlige park Gethsemane på en grund, der tilhørte Simon fra Betania.

173:5.6 (1896.1) Igen var det en tavs gruppe jøder, der gik op ad den vestlige skrånning af Oliebjerget denne mandag aften. Disse tolv mænd var som aldrig før begyndt at fornemme, at noget tragisk var ved at ske. Mens den dramatiske renselse af templet tidligt om morgenen havde vakt deres håb om at se Mesteren hævde sig og manifestere sine mægtige kræfter, fungerede hele eftermiddagens

begivenheder kun som et antiklimaks, idet de alle pegede på de jødiske myndigheders sikre afvisning af Jesu lære. Apostlene var grebet af spænding og blev holdt i et fast greb af en frygtelig usikkerhed. De indså, at der kun kunne gå nogle få dage mellem begivenhederne den dag, der netop var gået, og en forestående undergang. De følte alle, at noget enormt var ved at ske, men de vidste ikke, hvad de kunne forvente. De gik til deres forskellige steder for at hvile sig, men de sov meget lidt. Selv Alfeustvillingerne blev til sidst vækket af erkendelsen af, at begivenhederne i Mesterens liv hastigt bevægede sig mod deres endelige kulmination.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 173](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 175](#) >>

Kapitel 174

Tirsdag Morgen I Templet

174:0.1 (1897.1) Omkring klokken syv denne tirsdag morgen mødtes Jesus med apostlene, kvindekorpset og omkring to dusin andre fremtrædende disciple i Simons hjem. Ved dette møde tog han afsked med Lazarus og gav ham den instruktion, som så hurtigt fik ham til at flygte til Filadelfia i Perea, hvor han senere blev forbundet med den missionsbevægelse, der havde sit hovedkvarter i den by. Jesus sagde også farvel til den gamle Simon og gav sit afskedsråd til kvindekorpset, da han aldrig igen formelt henvendte sig til dem.

174:0.2 (1897.2) Denne morgen hilste han på hver af de tolv med en personlig hilsen. Til Andreas sagde han: "Lad jer ikke skræmme af de begivenheder, der ligger forude. Hold godt fast i dine brødre og sørg for, at de ikke finder dig nedtrykt." Til Peter sagde han: "Sæt ikke din lid til kødets arm eller til våben af stål. Støt jer til det åndelige fundament på de evige klipper." Til James sagde han: "Svigt ikke på grund af det ydre. Hold fast i jeres tro, og I skal snart få at vide, at det, I tror på, er sandt." Til Johannes sagde han: "Vær blide, elsk selv

jeres fjender, vær tolerante. Og husk, at jeg har betroet dig mange ting.” Til Nataniel sagde han: “Døm ikke efter det ydre; stå fast i din tro, når alt ser ud til at forsvinde; vær tro mod din opgave som ambassadør for riget.” Til Filip sagde han: “Vær uberørt af de begivenheder, der nu er forestående. Forbliv urokkelig, selv når du ikke kan se vejen. Vær loyal over for din indvielsesed.” Til Mattæus sagde han: “Glem ikke den barmhjertighed, der modtog dig i riget. Lad ingen snyde dig for din evige belønning. Som du har modstået den dødelige naturs tilbøjeligheder, så vær villig til at være standhaftig.” Til Thomas sagde han: “Uanset hvor svært det måtte være, må du lige nu vandre i tro og ikke i syn. Tvivl ikke på, at jeg er i stand til at afslutte det arbejde, jeg har påbegyndt, og at jeg til sidst vil se alle mine trofaste ambassadører i det hinsides rige.” Til Alfeustvillingerne sagde han: “Lad ikke de ting, som I ikke kan forstå, knuse jer. Vær tro mod jeres hjertes følelser, og sæt ikke jeres lid til hverken store mænd eller folkets skiftende holdninger. Stå ved dine brødres side.” Og til Simon Zelotes sagde han: “Simon, du kan blive knust af skuffelse, men din ånd skal hæve sig over alt, hvad der kan ramme dig. Hvad du ikke har lært af mig, vil min ånd lære dig. Søg åndens sande realiteter og hold op med at blive tiltrukket af uvirkelige og materielle skygger.” Og til Judas Iskariot sagde han: “Judas, jeg har elsket dig og bedt om, at du ville elske dine brødre. Vær ikke træt af at gøre godt, og jeg vil advare dig om at vogte dig for smigerens glatte stier og latterliggørelsens giftige pile.”

174:0.3 (1897.3) Og da han havde afsluttet disse hilsener, tog han af sted til Jerusalem sammen med Andreas, Peter, James og Johannes,

mens de andre apostle gik i gang med at etablere Getsemane-lejren, hvor de skulle gå hen den nat, og hvor de fik deres hovedkvarter for resten af Mesterens liv i kødet. Omkring halvvejs nede ad Oliebjergets skråning holdt Jesus en pause og talte i mere end en time med de fire apostle.

1. Guddommelig tilgivelse

174:1.1 (1898.1) I flere dage havde Peter og James været optaget af at diskutere deres forskellige meninger om Mesterens lære om syndsforladelse. De var begge blevet enige om at lægge sagen frem for Jesus, og Peter så denne lejlighed som en passende mulighed for at få Mesterens råd. Derfor brød Simon Peter ind i samtalen, der handlede om forskellen mellem lovprisning og tilbedelse, ved at spørge: “Mester, James og jeg er ikke enige om din lære, der har at gøre med syndsforladelse. James hævder, at du lærer, at Faderen tilgiver os, selv før vi beder ham om det, og jeg fastholder, at omvendelse og bekendelse skal gå forud for tilgivelsen. Hvem af os har ret? Hvad siger du?”

174:1.2 (1898.2) Efter en kort tavshed så Jesus alvorligt på alle fire og svarede: “Mine brødre, I tager fejl i jeres meninger, fordi I ikke forstår karakteren af de intime og kærlige relationer mellem skabningen og Skaberen, mellem mennesket og Gud. I fatter ikke den forstående sympati, som den kloge forælder nærer for sit umodne og til tider vildfarne barn. Det er faktisk tvivlsomt, om

intelligente og kærlige forældre nogensinde bliver bedt om at tilgive et gennemsnitligt og normalt barn. Forståelsesfulde relationer, der er forbundet med en kærlig indstilling, forhindrer effektivt alle de fremmedgørelser, der senere gør det nødvendigt at tilpasse barnets anger med forældrenes tilgivelse.

174:1.3 (1898.3) “En del af enhver far bor i barnet. Faderen har forrang og overlegen forståelse i alle spørgsmål, der vedrører forholdet mellem barn og forælder. Forælderen er i stand til at se barnets umodenhed i lyset af den mere avancerede forældremodenhed, den ældre partners mere modne erfaring. Med det jordiske barn og den himmelske Fader besidder den guddommelige forælder uendelig og guddommelig sympati og evne til kærlig forståelse. Guddommelig tilgivelse er uundgåelig; den er iboende og umistelig i Guds uendelige forståelse, i hans perfekte viden om alt, hvad der vedrører barnets fejlagtige bedømmelse og fejlagtige valg. Guddommelig retfærdighed er så evigt retfærdig, at den ufejlbarligt legemliggør forstående barmhjertighed.

174:1.4 (1898.4) “Når en klog mand forstår sine medmenneskers indre impulser, vil han elske dem. Og når du elsker din bror, har du allerede tilgivet ham. Denne evne til at forstå menneskets natur og tilgive dets åbenlyse forseelser er guddommelig. Hvis I er kloge forældre, er det sådan, I vil elske og forstå jeres børn og endda tilgive dem, når forbigående misforståelser tilsyneladende har skilt jer ad. Barnet, som er umodent og mangler den fulde forståelse af dybden i forholdet mellem barn og far, må ofte føle en skyldfølelse over at være adskilt fra faderens fulde anerkendelse, men den sande far er

aldrig bevidst om en sådan adskillelse. Synd er en oplevelse af skabningens bevidsthed; den er ikke en del af Guds bevidsthed.

174:1.5 (1898.5) “Din manglende evne eller vilje til at tilgive dine medmennesker er et udtryk for din umodenhed, din manglende evne til at opnå voksen sympati, forståelse og kærlighed. I bærer nag og nærer hævngherrighed i direkte forhold til jeres uvidenhed om jeres børns og jeres medmenneskers indre natur og sande længsler. Kærlighed er udmøntningen af den guddommelige og indre livstrang. Den er baseret på forståelse, næres af uselvisk tjeneste og fuldendes i visdom.”

2. Jødernes ledere stiller spørgsmål

174:2.1 (1899.1) Mandag aften havde der været et rådsmøde mellem jødernes råd og omkring halvtreds andre ledere udvalgt blandt de skriftkloge, farisæerne og saddukæerne. På dette møde var der enighed om, at det ville være farligt at arrestere Jesus offentligt på grund af hans indflydelse på almindelige menneskers følelser. Det var også flertallets mening, at der skulle gøres en ihærdig indsats for at bringe ham i miskredit i folkemængdens øjne, før han blev arresteret og stillet for retten. Derfor blev flere grupper af lærde mænd udpeget til at være til stede næste morgen i templet for at fange ham med vanskelige spørgsmål og på anden måde forsøge at bringe ham i forlegenhed over for folket. Til sidst var farisæerne,

saddukæerne og endda herodianerne alle forenet i dette forsøg på at miskreditere Jesus over for påskens folkemængder.

174:2.2 (1899.2) Tirsdag morgen, da Jesus ankom til tempelgården og begyndte at undervise, havde han kun sagt få ord, da en gruppe af de yngre studerende fra akademierne, som var blevet øvet til dette formål, kom frem og ved deres talsmand henvendte sig til Jesus: “Mester, vi ved, at du er en retfærdig lærer, og vi ved, at du forkynnder sandhedens veje, og at du kun tjener Gud, for du frygter intet menneske, og at du ikke tager hensyn til personer. Vi er kun studerende, og vi vil gerne kende sandheden om en sag, der bekymrer os; vores problem er dette: Er det lovligt for os at give tribut til Cæsar? Skal vi give, eller skal vi ikke give?” Jesus opdagede deres hykleri og snuhed og sagde til dem: “Hvorfor kommer I således for at friste mig? Vis mig skattepengene, så vil jeg svare jer.” Og da de rakte ham en denar, kiggede han på den og sagde: “Hvis billede og overskrift bærer denne mønt?” Og da de svarede ham: “Kejserens”, sagde Jesus: “Giv kejseren, hvad kejserens er, og giv Gud, hvad Guds er.”

174:2.3 (1899.3) Da han således havde svaret disse unge skriftkloge og deres herodianske medsammensvorne, trak de sig tilbage fra hans nærvær, og folket, selv saddukæerne, nød deres forlegenhed. Selv de unge, der havde forsøgt at fange ham, undrede sig meget over den uventede klogskab i Mesterens svar.

174:2.4 (1899.4) Dagen før havde magthaverne forsøgt at få ham til at tale om kirkelig autoritet foran folkemængden, og da det ikke lykkedes, forsøgte de nu at inddrage ham i en skadelig diskussion om civil

autoritet. Både Pilatus og Herodes var i Jerusalem på dette tidspunkt, og Jesus' fjender formodede, at hvis han vovede at fraråde at betale skat til kejseren, kunne de straks gå til de romerske myndigheder og anklage ham for oprør. På den anden side, hvis han rådede til at betale tribut med så mange ord, regnede de med rette med, at en sådan udtalelse ville såre hans jødiske tilhøreres nationale stolthed meget og derved fjerne folkets gode vilje og hengivenhed.

174:2.5 (1899.5) I alt dette blev Jesu fjender besejret, da det var en velkendt afgørelse fra jødernes råd, som blev truffet til vejledning for de jøder, der var spredt blandt de ikke-jødiske nationer, at “retten til at slå mønt medførte retten til at opkræve skatter.” På denne måde undgik Jesus deres fælde. At have svaret “nej” til deres spørgsmål ville have været det samme som at opfordre til oprør; at have svaret “ja” ville have chokeret datidens dybt rodfæstede nationalistiske følelser. Mesteren undgik ikke spørgsmålet; han brugte blot den visdom at give et dobbelt svar. Jesus var aldrig undvigende, men han var altid klog i sin omgang med dem, der forsøgte at chikanere og ødelægge ham.

3. Saddukæerne og opstandelsen

174:3.1 (1900.1) Før Jesus kunne komme i gang med sin undervisning, kom en anden gruppe frem for at udspørge ham, denne gang et selskab af de lærde og snu saddukæere. Deres talsmand nærmede sig ham og sagde: “Mester, Moses sagde, at hvis en gift mand døde uden

at efterlade sig børn, skulle hans bror tage konen og skabe afkom til den afdøde bror. Men der var et tilfælde, hvor en mand, der havde seks brødre, døde barnløs; hans næste bror tog hans kone, men døde også snart og efterlod ingen børn. På samme måde tog den anden bror konen, men han døde også uden at efterlade sig afkom. Og sådan fortsatte det, indtil alle seks brødre havde fået hende, og alle seks gik bort uden at efterlade sig børn. Og så, efter dem alle, døde kvinden selv. Det, vi gerne vil spørge dig om, er dette: I opstandelsen, hvis kone vil hun være, siden alle syv af disse brødre fik hende?”

174:3.2 (1900.2) Jesus vidste, og det gjorde folket også, at disse saddukæere ikke var oprigtige, da de stillede dette spørgsmål, for det var ikke sandsynligt, at et sådant tilfælde virkelig ville forekomme; og desuden var denne praksis med, at en død mands brødre forsøgte at avle børn til ham, praktisk talt et dødt bogstav på dette tidspunkt blandt jøderne. Ikke desto mindre nedlod Jesus sig til at svare på deres ondskabsfulde spørgsmål. Han sagde: “I tager alle fejl, når I stiller sådanne spørgsmål, for I kender hverken skrifterne eller Guds levende kraft. I ved, at denne verdens sønner kan gifte sig og blive giftet bort, men I synes ikke at forstå, at de, der anses for værdige til at nå de kommende verdener gennem de retfærdiges opstandelse, hverken gifter sig eller bliver giftet bort. De, der oplever opstandelsen fra de døde, er mere som himlens engle, og de dør aldrig. Disse opstandne er for evigt Guds sønner; de er lysets børn, der er genopstået til det evige livs fremgang. Og selv jeres fader Moses forstod dette, for i forbindelse med sine oplevelser ved den

brændende busk hørte han Faderen sige: “Jeg *er* Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Og således erklærer jeg sammen med Moses, at min Fader ikke er de dødes Gud, men de levendes. I ham lever I alle, reproducerer jer og besidder jeres dødelige eksistens.”

174:3.3 (1900.3) Da Jesus var færdig med at svare på disse spørgsmål, trak saddukæerne sig tilbage, og nogle af farisæerne glemte sig selv så meget, at de udbrød: “Sandt, sandt, Mester, du har svaret disse vantro saddukæere godt.” Saddukæerne turde ikke stille ham flere spørgsmål, og de almindelige mennesker undrede sig over visdommen i hans undervisning.

174:3.4 (1900.4) Jesus appellerede kun til Moses i sit møde med saddukæerne, fordi denne religiøst-politiske sekt kun anerkendte gyldigheden af de fem såkaldte Mosebøger; de tillod ikke, at profeternes lære blev accepteret som grundlag for doktrinære dogmer. Selvom Mesteren i sit svar positivt bekræftede, at dødelige væsener overlever ved hjælp af opstandelsens teknik, talte han ikke på nogen måde anerkendende om farisæernes tro på den bogstavelige menneskekrops opstandelse. Det, Jesus ønskede at understrege, var: At Faderen havde sagt: “Jeg *er* Abrahams, Isaks og Jakobs Gud,” ikke jeg *var* deres Gud.

174:3.5 (1900.5) Saddukæerne havde tænkt sig at udsætte Jesus for *latterliggørelsens* nedbrydende effekt i fuld bevidsthed om, at offentlig forfølgelse helt sikkert ville medføre yderligere sympati for ham i folkemængdens bevidsthed.

4. Det store bud

174:4.1 (1901.1) En anden gruppe saddukæere havde fået besked på at stille Jesus indviklede spørgsmål om engle, men da de så, hvad der var sket med deres kammerater, som havde forsøgt at fange ham med spørgsmål om opstandelsen, besluttede de meget klogt at tie stille; de trak sig tilbage uden at stille et eneste spørgsmål. Det var farisæernes, de skriftkloges, saddukæernes og herodianernes forudbestemte plan at fylde hele dagen med disse indviklede spørgsmål i håb om derved at bringe Jesus i miskredit over for folket og samtidig effektivt forhindre ham i at få tid til at forkynde sin foruroligende lære.

174:4.2 (1901.2) Så kom en af farisæernes grupper frem for at stille chikanerende spørgsmål, og talsmanden signalerede til Jesus og sagde: "Mester, jeg er advokat, og jeg vil gerne spørge dig, hvad der efter din mening er det største bud?" Jesus svarede: "Der er kun ét bud, og det er det største af alle, og det bud er: "Hør, Israel, Herren vor Gud, Herren er én, og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke. Dette er det første og store bud. Og det andet bud er som det første, ja, det udspringer direkte af det, og det lyder: "Du skal elske din næste som dig selv. Der er ikke noget andet bud, der er større end disse; på disse to bud hænger hele loven og profeterne."

174:4.3 (1901.3) Da den lovkyndige så, at Jesus ikke blot havde svaret i overensstemmelse med den højeste opfattelse af jødisk religion, men

at han også havde svaret klogt i den forsamlede folkemængdes øjne, mente han, at det var bedre åbent at rose Mesterens svar. Derfor sagde han: “Det er sandt, Mester, at du har sagt, at Gud er én, og at der ikke er nogen ved siden af ham, og at det første og største bud er at elske ham af hele sit hjerte, hele sin forstand og hele sin styrke, og også at elske sin næste som sig selv, og vi er enige om, at dette store bud er meget mere værd end alle brændofre og ofringer.” Da den lovkyndige svarede så diskret, så Jesus ned på ham og sagde: “Min ven, jeg ser, at du ikke er langt fra Guds rige.”

174:4.4 (1901.4) Jesus talte sandt, da han omtalte denne advokat som værende “ikke langt fra riget,” for samme nat gik han ud til Mesterens lejr nær Getsemane, bekendte tro på evangeliet om riget og blev døbt af Josia, en af Abners disciple.

174:4.5 (1901.5) To eller tre andre grupper af de skriftkloge og farisæerne var til stede og havde tænkt sig at stille spørgsmål, men de blev enten afvæbnet af Jesu svar til den lovkyndige, eller også blev de afskrækket af, at alle, der havde forsøgt at snøre ham, blev forvirrede. Efter dette vovede ingen at stille ham flere spørgsmål i offentligheden.

174:4.6 (1901.6) Da der ikke kom flere spørgsmål, og da middagstimen nærmede sig, genoptog Jesus ikke sin undervisning, men nøjedes med at stille farisæerne og deres medarbejdere et spørgsmål. Jesus sagde: “Siden I ikke stiller flere spørgsmål, vil jeg gerne stille jer et. Hvad synes I om Frelseren? Det vil sige, hvis søn er han?” Efter en kort pause svarede en af de skriftkloge: “Messias er Davids søn.” Og

da Jesus vidste, at der havde været meget debat, selv blandt hans egne disciple, om hvorvidt han var Davids søn eller ej, stillede han dette yderligere spørgsmål: “Hvis Frelseren virkelig er Davids søn, hvordan kan det så være, at i den salme, som I tilskriver David, siger han selv, idet han taler i ånden: ‘Herren sagde til min herre: Sæt dig på min højre side, indtil jeg gør dine fjender til dine fødders fodskammel.’ Hvis David kalder ham Herre, hvordan kan han så være hans søn?” Selv om magthaverne, de skriftkloge og ypperstepræsterne ikke svarede på dette spørgsmål, afholdt de sig også fra at stille ham flere spørgsmål i et forsøg på at fange ham. De svarede aldrig på dette spørgsmål, som Jesus stillede dem, men efter Mesterens død forsøgte de at undslippe vanskeligheden ved at ændre fortolkningen af denne salme, så den refererede til Abraham i stedet for Messias. Andre forsøgte at undslippe dilemmaet ved at afvise, at David var forfatteren til denne såkaldte messianske salme.

174:4.7 (1902.1) Et øjeblik tidligere havde farisæerne nydt den måde, hvorpå saddukæerne var blevet bragt til tavshed af Mesteren; nu glædede saddukæerne sig over farisæernes fiasko; men denne rivalisering var kun kortvarig; de glemte hurtigt deres hævdvundne uenigheder i den fælles indsats for at stoppe Jesu lære og gerninger. Men gennem alle disse oplevelser hørte de almindelige mennesker ham med glæde.

5. Grækerne som søgte jesus

174:5.1 (1902.2)

Omkring middagstid, da Filip var ved at købe forsyninger til den nye lejr, som den dag blev etableret i nærheden af Getsemane, blev han opsøgt af en delegation af fremmede, en gruppe troende grækere fra Alexandria, Athen og Rom, hvis talsmand sagde til apostlen: "Du er blevet udpeget for os af dem, der kender dig; så vi kommer til dig, Herre, med en anmodning om at se Jesus, din Mester." Filip blev overrasket over at møde disse fremtrædende og spørgelystne græske ikke-jøder på markedspladsen, og da Jesus så udtrykkeligt havde pålagt alle de tolv ikke at deltage i nogen offentlig undervisning i påskeugen, var han lidt forvirret over den rigtige måde at håndtere denne sag på. Han var også forvirret, fordi disse mænd var fremmede ikke-jøder. Hvis de havde været jøder eller nære og velkendte ikke-jøder, ville han ikke have tøvet så meget. Det, han gjorde, var dette: Han bad disse grækere om at blive, hvor de var. Da han skyndte sig væk, troede de, at han ledte efter Jesus, men i virkeligheden skyndte han sig hen til Josefs hjem, hvor han vidste, at Andreas og de andre apostle sad og spiste frokost; og da han kaldte Andreas ud, forklarede han formålet med sit besøg, og så vendte han tilbage til de ventende grækere sammen med Andreas.

174:5.2 (1902.3)

Da Filip var ved at være færdig med at købe ind, vendte han og Andreas tilbage med grækerne til Josefs hjem, hvor Jesus tog imod dem, og de satte sig i nærheden, mens han talte til sine apostle og en række ledende disciple, der var samlet til denne frokost. Jesus sagde:

174:5.3 (1902.4) “Min Fader sendte mig til denne verden for at åbenbare sin kærlige godhed for menneskenes børn, men de, som jeg først kom til, har nægtet at modtage mig. Det er sandt, at mange af jer selv har troet på mit evangelium, men Abrahams børn og deres ledere er ved at afvise mig, og dermed vil de også afvise ham, der sendte mig. Jeg har frit forkyndt evangeliet om frelse for dette folk; jeg har fortalt dem om slægtskabet med glæde, frihed og et liv, der er rigere i ånden. Min Fader har gjort mange vidunderlige gerninger blandt disse frygtindgydende menneskesønner. Men det var virkelig dette folk, profeten Esajas henviste til, da han skrev: ‘Herre, hvem har troet på vores lære? Og for hvem er Herren blevet åbenbaret?’ Sandelig, mit folks ledere har med vilje blændet deres øjne, så de ikke ser, og forhærdet deres hjerter, så de ikke tror og bliver frelst. I alle disse år har jeg forsøgt at helbrede dem for deres vantro, så de kunne blive modtagere af Faderens evige frelse. Jeg ved, at ikke alle har svigtet mig; nogle af jer har faktisk troet på mit budskab. I dette rum er der nu en hel snes mænd, som engang var medlemmer af sanhedrinet, eller som var højt placeret i nationens råd, selv om nogle af jer stadig viger tilbage fra åben bekendelse af sandheden, så de ikke smider jer ud af synagogen. Nogle af jer er fristet til at elske menneskers ære mere end Guds ære. Men jeg er tvunget til at vise overbærenhed, da jeg frygter for sikkerheden og loyaliteten hos selv nogle af dem, der har været så længe i nærheden af mig, og som har levet så tæt ved min side.

174:5.4 (1903.1) “I dette festlokale ser jeg, at der er samlet jøder og ikke-jøder i omtrent lige stort antal, og jeg vil henvende mig til jer som de

første og sidste i en sådan gruppe, som jeg kan undervise i rigets anliggender, før jeg går til min Fader.”

174:5.5 (1903.2) Disse grækere havde været trofaste tilhørere til Jesu undervisning i templet. Mandag aften havde de holdt en konference hjemme hos Nikodemus, som varede indtil daggry, og tredive af dem havde valgt at gå ind i riget.

174:5.6 (1903.3) Da Jesus stod foran dem på dette tidspunkt, opfattede han afslutningen på en dispensation og begyndelsen på en anden. Mesteren vendte sin opmærksomhed mod grækerne og sagde:

174:5.7 (1903.4) “Den, der tror på dette evangelium, tror ikke blot på mig, men på ham, der har sendt mig. Når I ser på mig, ser I ikke kun Menneskesønnen, men også Ham, der har sendt mig. Jeg er verdens lys, og den, der tror på min lære, skal ikke længere leve i mørket. Hvis I ikke-jøder vil høre mig, skal I modtage livets ord og straks træde ind i den glædelige frihed, der ligger i sandheden om at være sønner af Gud. Hvis mine landsmænd, jøderne, vælger at forkaste mig og afvise min lære, vil jeg ikke dømme dem, for jeg kom ikke for at dømme verden, men for at tilbyde den frelse. Ikke desto mindre skal de, der afviser mig og nægter at modtage min lære, dømmes i rette tid af min Fader og dem, han har udpeget til at dømme dem, der afviser barmhjertighedens gave og frelsens sandheder. Husk, alle sammen, at jeg ikke taler om mig selv, men at jeg trofast har forkyndt jer det, som Faderen befalede, at jeg skulle åbenbare for menneskenes børn. Og disse ord, som Faderen pålagde mig at tale til

verden, er ord om guddommelig sandhed, evig barmhjertighed og evigt liv.

174:5.8 (1903.5) “Men til både jøder og ikke-jøder forkynder jeg, at den time er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. I ved godt, at hvis ikke et hvedekorn falder i jorden og dør, bliver det alene; men hvis det dør i god jord, bliver det levende igen og bærer megen frugt. Den, der selvisk elsker sit liv, står i fare for at miste det; men den, der er villig til at give sit liv for min og evangeliets skyld, skal nyde en rigere tilværelse på jorden og i himlen, et evigt liv. Hvis I virkelig vil følge mig, selv efter at jeg er gået til min Fader, så skal I blive mine disciple og oprigtige tjenere for jeres medmennesker.

174:5.9 (1903.6) “Jeg ved, at min time nærmer sig, og jeg er bekymret. Jeg fornemmer, at mit folk er fast besluttet på at afvise riget, men jeg er glad for at modtage disse sandhedssøgende ikke-jøder, som kommer her i dag og spørger efter lysets vej. Ikke desto mindre gør mit hjerte ondt for mit folk, og min sjæl er fortvivlet over det, der ligger lige foran mig. Hvad skal jeg sige, når jeg ser fremad og ser, hvad der vil overgå mig? Skal jeg sige: Fader, frels mig fra denne forfærdelige time? Nej, det skal jeg ikke! Det er netop derfor, jeg er kommet til verden og endda til denne time. Jeg vil hellere sige, og bede om, at I vil slutte jer til mig: Fader, herliggør dit navn; din vilje ske.”

174:5.10 (1904.1) Da Jesus havde talt således, viste den Personaliserede Retter, som havde opholdt sig i hans sind siden tiden før hans dåb, sig for ham, og da han holdt en mærkbar pause, talte denne nu mægtige ånd fra Faderens repræsentation til Jesus af Nazaret og

sagde: “Jeg har forherliget mit navn i din overdragelse mange gange, og jeg vil forherlige det endnu en gang.”

174:5.11 (1904.2) Mens jøderne og ikke-jøderne, der var samlet her, ikke hørte nogen stemme, kunne de ikke undgå at se, at Mesteren havde holdt en pause i sin tale, mens et budskab kom til ham fra en overmenneskelig kilde. De sagde alle sammen, hver mand til den, der stod ved siden af ham: “En engel har talt til ham.”

174:5.12 (1904.3) Så fortsatte Jesus med at tale: “Alt dette er ikke sket for min skyld, men for jeres. Jeg ved med sikkerhed, at Faderen vil modtage mig og acceptere min mission på jeres vegne, men det er nødvendigt, at I bliver opmuntret og gjort klar til den brændende prøvelse, der ligger lige forude. Lad mig forsikre jer om, at sejren til sidst vil krone vores forenede bestræbelser på at oplyse verden og befri menneskeheden. Denne verdens prins har jeg styrtet, og alle mennesker skal blive frie ved lyset fra den ånd, som jeg vil udgyde over alt kød, efter at jeg er steget op til min Fader i himlen.

174:5.13 (1904.4) “Og nu erklærer jeg jer, at jeg, hvis jeg bliver løftet op på jorden og i jeres liv, vil drage alle mennesker til mig og ind i min Faders fællesskab. I har troet, at Frelseren ville blive på jorden for evigt, men jeg erklærer, at Menneskesønnen vil blive forkastet af mennesker, og at han vil gå tilbage til Faderen. Kun en kort tid vil jeg være hos jer; kun en kort tid vil det levende lys være blandt denne formørkede generation. Gå, mens du har dette lys, så det kommende mørke og forvirringen ikke overmander dig. Den, der vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går hen; men hvis I vælger at vandre i lyset, vil I alle virkelig blive Guds befriede sønner. Og nu, alle

sammen, kom med mig, mens vi går tilbage til templet, og jeg taler afskedsord til ypperstepræsterne, de skriftkløge, farisæerne, saddukæerne, herodianerne og Israels forblændede herskere.”

174:5.14 (1904.5) Da Jesus havde sagt dette, førte han dem gennem Jerusalems smalle gader tilbage til templet. De havde lige hørt Mesteren sige, at dette skulle være hans afskedstale i templet, og de fulgte ham i stilhed og dyb meditation.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 174](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 176](#) >>

Kapitel 175

Den Sidste Tale I Templet

175:0.1 (1905.1) KORT efter klokken to denne tirsdag eftermiddag ankom Jesus, ledsaget af elleve apostle, Josef af Arimatæa, de tredive grækere og nogle andre disciple, til templet og begyndte at holde sin sidste tale i forgården til det hellige bygningsværk. Denne tale skulle være hans sidste appel til det jødiske folk og den endelige anklage mod hans indædte fjender og kommende ødelæggere—de skriftkloge, farisæerne, saddukæerne og Israels øverste herskere. I løbet af formiddagen havde de forskellige grupper haft mulighed for at stille spørgsmål til Jesus; denne eftermiddag var der ingen, der stillede ham et spørgsmål.

175:0.2 (1905.2) Da Mesteren begyndte at tale, var der stille og roligt i tempelgården. Pengevekslerne og handelsfolkene havde ikke vovet at komme ind i templet igen, siden Jesus og den ophidsede folkemængde havde drevet dem ud den foregående dag. Før han begyndte talen, så Jesus ømt ned på dette publikum, som så snart skulle høre hans offentlige afskedstale om barmhjertighed over for

menneskeheden kombineret med hans sidste fordømmelse af de falske lærere og jødernes indbildske herskere.

1. Talen

175:1.1 (1905.3) “Så længe har jeg været sammen med jer og gået op og ned i landet og forkyndt Faderens kærlighed til menneskenes børn, og mange har set lyset og er ved troen kommet ind i himmeriget. I forbindelse med denne undervisning og forkyndelse har Faderen gjort mange vidunderlige gerninger, lige til de dødes opstandelse. Mange syge og plagede er blevet raske, fordi de troede; men al denne proklamation af sandheden og helbredelse af sygdomme har ikke åbnet øjnene på dem, der nægter at se lyset, dem, der er fast besluttet på at afvise dette evangelium om riget.

175:1.2 (1905.4) “På enhver måde, der er i overensstemmelse med min Faders vilje, har jeg og mine apostle gjort vores yderste for at leve i fred med vores brødre, for at overholde de rimelige krav i Moses love og Israels traditioner. Vi har ihærdigt søgt fred, men Israels ledere vil ikke have det. Ved at afvise Guds sandhed og himlens lys stiller de sig på vildfarelsens og mørkets side. Der kan ikke være fred mellem lys og mørke, mellem liv og død, mellem sandhed og vildfarelse.

175:1.3 (1905.5) “Mange af jer har vovet at tro på min lære og er allerede trådt ind i glæden og friheden ved bevidstheden om slægtskab med Gud. Og I kan bevidne, at jeg har tilbudt det samme slægtskab med Gud til hele den jødiske nation, selv til netop de mænd, som nu søger

min undergang. Og selv nu vil min Fader modtage disse forblændede lærere og disse hykleriske ledere, hvis de blot ville vende sig til ham og tage imod hans nåde. Selv nu er det ikke for sent for dette folk at modtage himlens ord og byde Menneskesønnen velkommen.

175:1.4 (1906.1) “Min Fader har længe været barmhjertig mod dette folk. Generation efter generation har vi sendt vores profeter for at undervise og advare dem, og generation efter generation har de dræbt disse himmelske lærere. Og nu fortsætter jeres egenrådige ypperstepræster og stædige herskere med at gøre det samme. Ligesom Herodes fik Johannes til at dø, gør I jer nu også klar til at ødelægge Menneskesønnen.

175:1.5 (1906.2) “Så længe der er en chance for, at jøderne vil vende sig til min Fader og søge frelse, vil Abrahams, Isaks og Jakobs Gud holde sine barmhjertige hænder udstrakt mod jer; men når I én gang har fyldt jeres ubodfærdighedens bæger, og når I én gang endegyldigt har afvist min Faders barmhjertighed, vil denne nation blive overladt til sine egne råd, og den vil hurtigt komme til en æreløs ende. Dette folk blev kaldet til at blive verdens lys, til at fremvise den åndelige herlighed hos en race, der kender Gud, men I er kommet så langt væk fra opfyldelsen af jeres guddommelige privilegier, at jeres ledere er ved at begå alle tiders største dårskab, idet de er på nippet til endeligt at afvise Guds gave til alle mennesker og til alle tider—åbenbaringen af den himmelske Faders kærlighed til alle sine skabninger på jorden.

175:1.6 (1906.3) “Og når I én gang afviser denne Guds åbenbaring til mennesket, vil Himmeriget blive givet til andre folkeslag, til dem, der

vil modtage det med glæde og fryd. I Faderens navn, som har sendt mig, advarer jeg jer højtideligt om, at I er ved at miste jeres position i verden som bannerførere for den evige sandhed og vogtere af den guddommelige lov. Jeg tilbyder jer netop nu jeres sidste chance for at komme frem og omvende jer, for at tilkendegive jeres hensigt om at søge Gud af hele jeres hjerte og for som små børn og ved oprigtig tro at træde ind i himmerigets sikkerhed og frelse.

175:1.7 (1906.4) “Min Fader har længe arbejdet for jeres frelse, og jeg kom ned for at leve blandt jer og personligt vise jer vejen. Mange af både jøderne og samaritanerne og endda ikke-jøderne har troet på evangeliet om riget, men de, der burde være de første til at træde frem og tage imod himlens lys, har standhaftigt nægtet at tro på åbenbaringen af Guds sandhed—Gud åbenbaret i mennesket og mennesket løftet op til Gud.

175:1.8 (1906.5) “Denne eftermiddag står mine apostle her foran jer i tavshed, men I skal snart høre deres stemmer runge med kaldet til frelse og med opfordringen til at forene sig med det himmelske rige som sønner af den levende Gud. Og nu kalder jeg disse, mine disciple og troende på rigets evangelium, såvel som de usynlige budbringere ved deres side, til vidne om, at jeg endnu engang har tilbudt Israel og dets herskere udfrielse og frelse. Men I ser alle, hvordan Faderens barmhjertighed bliver ringeagtet, og hvordan sandhedens budbringere bliver afvist. Ikke desto mindre formaner jeg jer om, at disse skriftkloge og farisæere stadig sidder i Moses’ sæde, og derfor beder jeg jer om at samarbejde med disse ældste i Israel, indtil den Højeste, som hersker i menneskenes riger, endelig vil omstyrte

denne nation og ødelægge disse herskeres plads. Du er ikke forpligtet til at forene dig med dem i deres planer om at ødelægge Menneskesønnen, men i alt, hvad der har med Israels fred at gøre, skal du være underlagt dem. I alle disse spørgsmål skal I gøre, hvad de byder jer, og overholde det væsentlige i loven, men I skal ikke efterligne deres onde gerninger. Husk, at dette er disse herskeres synd: De siger, hvad der er godt, men de gør det ikke. I ved godt, hvordan disse ledere lægger tunge byrder på jeres skuldre, byrder, der er svære at bære, og at de ikke vil løfte så meget som en finger for at hjælpe jer med at bære disse tunge byrder. De har undertrykt jer med ceremonier og gjort jer til slaver af traditioner.

175:1.9 (1907.1) “Desuden er disse selvcentrerede herskere glade for at gøre deres gode gerninger, så de bliver set af mennesker. De gør deres bederemme brede og udvider kantebåndene for deres officielle klæder. De higer efter de vigtigste pladser ved højtiderne og kræver de vigtigste pladser i synagogerne. De higer efter rosende hilsner på markedspladserne og ønsker at blive kaldt rabbi af alle mennesker. Og selv mens de søger al denne ære fra mennesker, lægger de i hemmelighed beslag på enkers huse og drager fordel af tjenesterne i det hellige tempel. Som et påskud beder disse hyklere lange bønner offentligt og giver almisser for at tiltrække sig opmærksomhed fra deres medmennesker.

175:1.10 (1907.2) “Mens I skal ære jeres herskere og ære jeres lærere, skal I ikke kalde noget menneske far i åndelig forstand, for der er én, der er jeres far, nemlig Gud. I skal heller ikke søge at herske over jeres brødre i riget. Husk, at jeg har lært jer, at den, der vil være den

største blandt jer, skal blive alles tjener. Hvis I formaster jer til at ophøje jer selv over for Gud, vil I helt sikkert blive ydmyget; men den, der virkelig ydmyger sig selv, vil helt sikkert blive ophøjet. Søg i jeres daglige liv, ikke selvforherligelse, men Guds ære. Underordn intelligent jeres egen vilje under den himmelske Faders vilje.

175:1.11 (1907.3) “Tag ikke fejl af mine ord. Jeg bærer ikke nag til disse ypperstepræster og herskere, som selv nu søger min undergang; jeg har intet ondt i sinde over for disse skriftkloge og farisæere, som afviser min lære. Jeg ved, at mange af jer tror i det skjulte, og jeg ved, at I åbent vil bekende jeres troskab til riget, når min time kommer. Men hvordan vil jeres rabbinere retfærdiggøre sig selv, siden de hævder at tale med Gud og derefter formaster sig til at afvise og tilintetgøre ham, der kommer for at åbenbare Faderen for verdenerne?

175:1.12 (1907.4) “Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! I vil lukke Himmerigets døre for oprigtige mennesker, fordi de tilfældigvis er ulærde i forhold til jeres lære. I nægter at gå ind i riget og gør samtidig alt, hvad der står i jeres magt, for at forhindre alle andre i at komme ind. I står med ryggen til frelsens dør og kæmper med alle, der vil ind.

175:1.13 (1907.5) “Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! For I strækker jer virkelig over land og hav for at gøre én til proselyt, og når det er lykkedes jer, er I ikke tilfredse, før I har gjort ham dobbelt så dårlig, som han var som barn af hedningerne.

175:1.14 (1907.6) “Ve jer, ypperstepræster og magthavere, som tager de fattiges ejendom og kræver store afgifter af dem, der vil tjene Gud,

som de mener, Moses har foreskrevet! I, som nægter at vise barmhjertighed, kan I håbe på barmhjertighed i de kommende verdener?

175:1.15 (1907.7) “Ve jer, falske lærere, blinde vejledere! Hvad kan man forvente af en nation, når de blinde leder de blinde? De skal begge snuble i ødelæggelsens afgrund.

175:1.16 (1907.8) “Ve jer, der forstiller jer, når I aflægger ed! I er bedragere, fordi I lærer, at en mand kan sværge ved templet og bryde sin ed, men at den, der sværger ved guldet i templet, skal forblive bundet. I er alle tåber og blinde. I er ikke engang konsekvente i jeres uærlighed, for hvad er størst, guldet eller templet, som angiveligt har helliggjort guldet? I lærer også, at hvis en mand sværger ved alteret, er det ingenting; men at hvis man sværger ved den gave, der er på alteret, så skal han holdes som en skyldner. Igen er du blind for sandheden, for hvad er størst, gaven eller alteret, som helliger gaven? Hvordan kan du retfærdiggøre et sådant hyklery og en sådan uærlighed over for himlens Gud?

175:1.17 (1908.1) “Ve jer, skriftkloge og farisæere og alle andre hyklere, som sørger for at give tiende af mynte, anis og spidskommen og samtidig lader hånt om de tungere ting i loven—tro, barmhjertighed og dom! Inden for rimelighedens grænser burde I have gjort det ene, men ikke have ladet det andet være ugjort. I er i sandhed blinde vejledere og stumme lærere; I filtrer myggen ud og sluger kamelen.

175:1.18 (1908.2) “Ve jer, skriftkloge, farisæere og hyklere! For I er omhyggelige med at rense bægeret og fadet udvendigt, men indeni er der stadig snavset fra afpresning, udskejelser og bedrag. I er åndeligt

blinde. Kan I ikke se, hvor meget bedre det ville være først at rense bægeret indvendigt, og så ville det, der flyder over, af sig selv rense det udvendige? I ugudelige fordærvede! I gør jeres religion udadtil i overensstemmelse med jeres fortolkning af Moses' lov, mens jeres sjæle er gennemsyret af uretfærdighed og fyldt med mord.

175:1.19 (1908.3) “Ve alle jer, der afviser sandheden og forkaster barmhjertigheden! Mange af jer er som hvide grave, der udadtil ser smukke ud, men indeni er fulde af døde menneskers knogler og al slags urenhed. På samme måde ser I, som bevidst afviser Guds råd, udadtil ud som hellige og retfærdige, men indadtil er jeres hjerter fyldt med hykleri og uretfærdighed.

175:1.20 (1908.4) “Ve jer, falske ledere af en nation! Derovre har I bygget et monument over de gamle martyrprofeter, mens I planlægger at ødelægge Ham, som de talte om. I pynter de retfærdiges grave og smigrer jer selv med, at hvis I havde levet i jeres fædres dage, ville I ikke have dræbt profeterne; og så gør I jer klar til at dræbe ham, som profeterne talte om, Menneskesønnen, i lyset af en sådan selvretfærdig tankegang. Idet I gør disse ting, vidner I for jer selv, at I er de onde sønner af dem, der slog profeterne ihjel. Så fortsæt, og fyld jeres fordømmelses bæger helt op!

175:1.21 (1908.5) “Ve jer, ondskabens børn! Johannes kaldte jer i sandhed for hugormebørn, og jeg spørger, hvordan I kan undslippe den dom, som Johannes har afsagt over jer?

175:1.22 (1908.6) “Men selv nu tilbyder jeg jer i min Faders navn barmhjertighed og tilgivelse; selv nu rækker jeg jer det evige fællesskabs kærlige hånd. Min Fader har sendt jer de vise mænd og

profeterne; nogle har I forfulgt, og andre har I dræbt. Så kom Johannes og forkyndte Menneskesønnens komme, og ham tilintetgjorde I, efter at mange havde troet på hans lære. Og nu gør I jer klar til at udgyde mere uskyldigt blod. Forstår I ikke, at der vil komme en frygtelig regnskabs dag, hvor dommeren over hele jorden vil kræve, at dette folk aflægger regnskab for den måde, de har forkastet, forfulgt og tilintetgjort disse himmelske budbringere på? Forstår I ikke, at I skal stå til regnskab for alt dette retfærdige blod, lige fra den første profet, der blev dræbt, til Zakarias, som blev dræbt mellem helligdommen og alteret? Og hvis I fortsætter jeres onde veje, kan dette regnskab blive krævet af denne generation.

175:1.23 (1908.7) “Jerusalem og Abrahams børn, I, som har stenet profeterne og dræbt de lærere, der blev sendt til jer, selv nu ville jeg samle jeres børn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men I vil ikke!

175:1.24 (1908.8) “Og nu tager jeg afsked med jer. I har hørt mit budskab og har truffet jeres beslutning. De, der har troet på mit evangelium, er allerede nu i sikkerhed i Guds rige. Til jer, der har valgt at afvise Guds gave, siger jeg, at I ikke mere vil se mig undervise i templet. Mit arbejde for jer er færdigt. Se, jeg går nu ud med mine børn, og dit hus er efterladt øde til dig!”

175:1.25 (1908.9) Så gjorde Mesteren tegn til sine tilhængere til at forlade templet.

2. Status for de enkelte jøder

175:2.1 (1909.1) Det faktum, at den jødiske nations åndelige ledere og religiøse lærere på et tidspunkt afviste Jesu lære og konspirerede for at få ham til at dø på grusom vis, påvirker på ingen måde den enkelte jødes status over for Gud. Og det bør ikke få dem, der bekender sig til at være Kristi tilhængere, til at have fordomme mod jøden som medmenneske. Jøderne, som nation, som en sociopolitisk gruppe, betalte fuldt ud den frygtelige pris for at afvise Fredsprinsen. Det er længe siden, de ophørte med at være de åndelige fakkelbærere af guddommelig sandhed til menneskehedens racer, men det er ingen gyldig grund til, at de individuelle efterkommere af disse for længst afdøde jøder skal lide under de forfølgelser, som er blevet dem til del af intolerante, uværdige og snæversynede tilhængere af Jesus af Nazaret, som selv var jøde af naturlig fødsel.

175:2.2 (1909.2) Mange gange er dette urimelige og ukristelige had og forfølgelse af moderne jøder endt med lidelse og død for et uskyldigt og harmløst jødisk individ, hvis forfædre på Jesu tid hjerteligt accepterede hans evangelium og i dag døde ufortrødent for den sandhed, som de så helhjertet troede på. Hvilken gysen af rædsel går ikke gennem de himmelske væsener, når de ser Jesu erklærede tilhængere hengive sig til at forfølge, chikanere og endda myrde de senere tiders efterkommere af Peter, Filip, Mattæus og andre af de palæstinensiske jøder, der så ærefuldt gav deres liv som de første martyrer for evangeliet om det himmelske rige!

175:2.3 (1909.3) Hvor grusomt og urimeligt at tvinge uskyldige børn til at lide for deres forfædres synder, ugerninger, som de er helt uvidende om, og som de på ingen måde kan være ansvarlige for! Og at gøre

sådanne onde gerninger i navnet på en, der lærte sine disciple at elske selv deres fjender! I denne beretning om Jesu liv er det blevet nødvendigt at skildre den måde, hvorpå visse af hans jødiske medborgere afviste ham og konspirerede for at fremkalde hans skændige død; men vi vil advare alle, der læser denne beretning, om, at præsentationen af en sådan historisk beretning på ingen måde retfærdiggør det uretfærdige had eller tolererer den uretfærdige holdning, som så mange erklærede kristne har opretholdt over for individuelle jøder i mange århundreder. Kongerigets troende, de, der følger Jesu lære, må holde op med at mishandle den enkelte jøde som en, der er skyldig i afvisningen og korsfæstelsen af Jesus. Faderen og hans skabersøn er aldrig holdt op med at elske jøderne. Gud tager ikke hensyn til personer, og frelsen er for jøder såvel som for ikke-jøder.

3. Det jødiske råds skæbnesvangre møde

175:3.1 (1909.4) Klokken otte denne tirsdag aften blev det skæbnesvangre møde i det jødiske råd kaldt til orden. Ved mange tidligere lejligheder havde denne øverste domstol i den jødiske nation uformelt dekretet Jesu død. Mange gange havde dette ophøjede organ besluttet at sætte en stopper for hans arbejde, men aldrig før havde de besluttet at arrestere ham og få ham dræbt for enhver pris. Det var lige før midnat denne tirsdag den 4. april 30 e.Kr., at Sanhedrinet, som det var sammensat dengang, officielt og

enstemmigt stemte for at idømme både Jesus og Lazarus dødsstraf. Dette var svaret på Mesterens sidste appel til jødernes herskere, som han havde fremsat i templet kun få timer forinden, og det repræsenterede deres reaktion af bitter harme over Jesu sidste og kraftige anklage mod de samme ypperstepræster og ubodfærdige saddukæere og farisæere. Afsigelsen af dødsdommen over Guds Søn (selv før hans retssag) var Sanhedrinets svar på det sidste tilbud om himmelsk nåde, der nogensinde ville blive givet til den jødiske nation som sådan.

175:3.2 (1910.1) Fra dette tidspunkt blev jøderne overladt til at afslutte deres korte nationale liv helt i overensstemmelse med deres rent menneskelige status blandt nationerne på Urantia. Israel havde afvist Sønnen af den Gud, der havde indgået en pagt med Abraham, og planen om at gøre Abrahams børn til sandhedens lysbærere for verden var blevet knust. Den guddommelige pagt var blevet ophævet, og enden for den hebraiske nation nærmede sig med hastige skridt.

175:3.3 (1910.2) Sanhedrinets embedsmænd fik ordre til at arrestere Jesus tidligt næste morgen, men med instrukser om, at han ikke måtte pågribes offentligt. De blev bedt om at planlægge at tage ham i hemmelighed, helst pludseligt og om natten. Da de forstod, at han måske ikke ville vende tilbage den dag (onsdag) for at undervise i templet, instruerede de disse officerer fra Sanhedrin om at “bringe ham for den høje jødiske domstol engang før midnat torsdag.”

4. Situationen i jerusalem

175:4.1 (1910.3)

Ved afslutningen af Jesu sidste tale i templet blev apostlene endnu en gang efterladt i forvirring og bestyrtelse. Før Mesteren begyndte sin frygtelige fordømmelse af de jødiske magthavere, var Judas vendt tilbage til templet, så alle tolv hørte denne sidste halvdel af Jesu sidste tale i templet. Det er uheldigt, at Judas Iskariot ikke kunne have hørt den første og nådegivende halvdel af denne afskedstale. Han hørte ikke dette sidste tilbud om barmhjertighed til de jødiske magthavere, fordi han stadig var i konference med en vis gruppe saddukæiske slægtninge og venner, som han havde spist frokost med, og som han rådførte sig med om den mest passende måde at tage afstand fra Jesus og hans medapostle på. Det var, mens han lyttede til Mesterens afsluttende anklage mod de jødiske ledere og magthavere, at Judas endelig og fuldt ud besluttede sig for at forlade evangeliebevægelsen og vaske sine hænder fra hele foretagendet. Ikke desto mindre forlod han templet sammen med de tolv, tog med dem til Oliebjerget, hvor han sammen med sine medapostle lyttede til den skæbnesvangre tale om Jerusalems ødelæggelse og enden på den jødiske nation, og blev sammen med dem den tirsdag aften i den nye lejr nær Getsemane.

175:4.2 (1910.4)

Skaren, der hørte Jesus svinge fra sin barmhjertige appel til de jødiske ledere til den pludselige og sønderlemmende irttesættelse, som grænsede til hensynsløs fordømmelse, var lamslåede og forvirrede. Den nat, mens jødernes råd sad og dømte Jesus til døden, og mens Mesteren sad sammen med sine apostle og nogle af sine disciple ude på Oliebjerget og forudsagde den jødiske

nations død, var hele Jerusalem optaget af en alvorlig og undertrykt diskussion om kun ét spørgsmål: “Hvad vil de gøre med Jesus?”

175:4.3 (1910.5) I Nikodemus hjem mødtes mere end tredive fremtrædende jøder, som i al hemmelighed troede på riget, og diskuterede, hvilken kurs de ville følge, hvis der skulle komme et åbent brud med jødernes råd. Alle de tilstedeværende var enige om, at de ville give en åben anerkendelse af deres troskab til Mesteren i samme time, som de hørte om hans arrestation. Og det var netop, hvad de gjorde.

175:4.4 (1911.1) Saddukæerne, som nu kontrollerede og dominerede jødernes råd, ønskede at slippe af med Jesus af følgende grunde:

175:4.5 (1911.2) 1. De frygtede, at den øgede popularitet, som folkemængden betragtede ham med, truede med at bringe den jødiske nations eksistens i fare ved en mulig involvering med de romerske myndigheder.

175:4.6 (1911.3) 2. Hans iver for tempelreformer ramte direkte deres indtægter; tempelrensningen påvirkede deres pengepung.

175:4.7 (1911.4) 3. De følte sig ansvarlige for at bevare den sociale orden, og de frygtede konsekvenserne af en yderligere udbredelse af Jesu mærkelige og nye lære om menneskets broderskab.

175:4.8 (1911.5) Farisæerne havde forskellige motiver til at ville have Jesus dræbt. De frygtede ham, fordi:

175:4.9 (1911.6) 1. Han var i klar opposition til deres traditionelle greb om folket. Farisæerne var ultrakonservative, og de tog bittert imod

disse angiveligt radikale angreb på deres velerhvervede prestige som religiøse lærere.

175:4.10 (1911.7) 2. De mente, at Jesus var en lovbrøder; at han havde udvist total ligegyldighed over for sabbatten og mange andre lovmæssige og ceremonielle krav.

175:4.11 (1911.8) 3. De anklagede ham for blasfemi, fordi han hentydede til Gud som sin Far.

175:4.12 (1911.9) 4. Og nu var de grundigt vrede på ham på grund af hans sidste tale med bitter fordømmelse, som han denne dag havde holdt i templet som den afsluttende del af sin afskedstale.

175:4.13 (1911.10) Jødernes råd, som formelt havde dekretet Jesu død og givet ordre til hans arrestation, trak sig tilbage denne tirsdag nær midnat efter at have aftalt at mødes klokken ti næste morgen hos ypperstepræsten Kajfas med det formål at formulere de anklager, som Jesus skulle stilles for retten for.

175:4.14 (1911.11) En lille gruppe saddukæere havde faktisk foreslået at dræbe Jesus ved et snigmord, men farisæerne nægtede fuldstændig at gå med til en sådan procedure.

175:4.15 (1911.12) Og sådan var situationen i Jerusalem og blandt mennesker på denne begivenhedsrige dag, mens en stor flok himmelske væsener svævede over denne betydningsfulde scene på jorden, ivrige efter at gøre noget for at hjælpe deres elskede hersker,

men magtesløse, fordi de effektivt blev holdt tilbage af deres kommanderende overordnede.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 175](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 177](#) >>

Kapitel 176

Tirsdagaften På Oliebjerget

176:0.1 (1912.1) DENNE tirsdag eftermiddag, da Jesus og apostlene gik ud af templet på vej til Gethsemane-lejren, sagde Mattæus og henledte opmærksomheden på tempelbyggeriet: “Mester, se, hvad det er for nogle bygninger. Se de massive sten og den smukke udsmykning; kan det være, at disse bygninger skal ødelægges?” Da de gik videre mod Oliebjerget, sagde Jesus: “I ser disse sten og dette massive tempel; sandelig, sandelig siger jeg jer: I de dage, der snart kommer, skal der ikke være en sten tilbage på en anden. De skal alle kastes ned.” Disse bemærkninger, der beskrev ødelæggelsen af det hellige tempel, vakte apostlenes nysgerrighed, da de gik bag Mesteren; de kunne ikke forestille sig nogen anden begivenhed end verdens ende, der kunne forårsage templets ødelæggelse.

176:0.2 (1912.2) For at undgå folkemængderne, der gik langs Kidrondalen mod Getsemane, besluttede Jesus og hans medarbejdere at klatre op ad den vestlige skråning af Oliebjerget et kort stykke og derefter følge en sti over til deres private lejr nær Getsemane, der ligger et kort

stykke over den offentlige lejrplads. Da de drejede for at forlade vejen, der førte til Betania, så de templet, der var forherliget af strålerne fra den nedgående sol; og mens de blev på bjerget, så de byens lys komme til syne og betragtede skønheden i det oplyste tempel; og der, under fuldmånens milde lys, satte Jesus og de tolv sig ned. Mesteren talte med dem, og snart stillede Nataniel dette spørgsmål: “Sig os, Mester, hvordan kan vi vide, hvornår disse begivenheder er ved at ske?”

1. Jerusalems ødelæggelse

176:1.1 (1912.3) Da Jesus besvarede Nataniels spørgsmål, sagde han: “Ja, jeg vil fortælle dig om de tider, hvor dette folk skal have fyldt deres misgerningers bæger; hvor retfærdigheden hurtigt skal sænke sig over denne vores fædres by. Jeg skal til at forlade jer, jeg går til Faderen. Når jeg har forladt jer, skal I tage jer i agt for, at ingen bedrager jer, for mange vil komme som frelsere og føre mange vild. Når I hører om krige og rygter om krige, så vær ikke urolige, for selv om alt dette vil ske, er Jerusalems ende endnu ikke nær. I skal ikke lade jer forstyrre af hungersnød eller jordskælv; I skal heller ikke være bekymrede, når I bliver overgivet til de civile myndigheder og bliver forfulgt for evangeliets skyld. I vil blive smidt ud af synagogen og sat i fængsel for min skyld, og nogle af jer vil blive dræbt. Når I bliver ført frem for guvernører og magthavere, skal det være som et vidnesbyrd om jeres tro og for at vise jeres standhaftighed i

evangeliet om riget. Og når I står foran dommere, skal I ikke på forhånd være ængstelige for, hvad I skal sige, for ånden vil lære jer i selve den time, hvad I skal svare jeres modstandere. I disse svære dage vil selv dine egne slægtninge, under ledelse af dem, der har forkastet Menneskesønnen, udlevere dig til fængsel og død. For en tid kan I blive hadet af alle mennesker for min skyld, men selv i disse forfølgelser vil jeg ikke forlade jer; min ånd vil ikke forlade jer. Vær tålmodige! Tvivl ikke på, at dette evangelium om riget vil sejre over alle fjender og til sidst blive forkyndt for alle nationer.”

176:1.2 (1913.1) Jesus holdt en pause, mens han så ned på byen.

Mesteren indså, at afvisningen af det åndelige Messias-begreb, beslutningen om vedholdende og blindt at klynge sig til den forventede befriers materielle mission, i øjeblikket ville bringe jøderne i direkte konflikt med de magtfulde romerske hære, og at en sådan kamp kun kunne resultere i den endelige og fuldstændige omstyrtelse af den jødiske nation. Da hans folk afviste hans åndelige gave og nægtede at modtage himlens lys, som det så barmhjertigt skinnede på dem, beseglede de dermed deres undergang som et uafhængigt folk med en særlig åndelig mission på jorden. Selv de jødiske ledere erkendte efterfølgende, at det var denne sekulære idé om Messias, der direkte førte til den turbulens, som til sidst førte til deres ødelæggelse.

176:1.3 (1913.2) Da Jerusalem skulle blive vugge for den tidlige evangeliske bevægelse, ønskede Jesus ikke, at dens lærere og prædikanter skulle gå til grunde i det jødiske folks frygtelige omvæltning i forbindelse med Jerusalems ødelæggelse; derfor gav

han disse instruktioner til sine tilhængere. Jesus var meget bekymret for, at nogle af hans disciple skulle blive involveret i de kommende oprør og dermed gå til grunde i Jerusalems undergang.

176:1.4 (1913.3) Så spurgte Andreas: “Men, Mester, hvis den hellige by og templet skal ødelægges, og hvis du ikke er her til at lede os, hvornår skal vi så forlade Jerusalem?” Jesus sagde: “I kan blive i byen, efter at jeg er borte, selv i disse tider med kvaler og bitter forfølgelse, men når I endelig ser Jerusalem blive omringet af de romerske hære efter de falske profeters oprør, da vil I vide, at hendes ødelæggelse er nær; da må I flygte til bjergene. Lad ingen af dem, der er i byen og rundt omkring, vente med at redde noget, og lad heller ikke dem, der er udenfor, vove at gå ind i den. Der vil være stor trængsel, for dette vil være de ikke-jødiske hævnere dage. Og efter at I har forladt byen, vil dette ulydige folk falde for sværdets æg og blive ført i fangenskab til alle folkeslag; og så skal Jerusalem blive trådt ned af hedningerne. I mellemtiden advarer jeg jer: Lad jer ikke bedrage. Hvis nogen kommer til jer og siger: ‘Se, her er Frelseren’ eller ‘Se, der er han,’ så tro det ikke, for der vil opstå mange falske lærere, og mange vil blive ført på afveje; men I skal ikke lade jer bedrage, for jeg har sagt jer alt dette på forhånd.”

176:1.5 (1913.4) Apostlene sad tavse i måneskinnet i lang tid, mens disse forbløffende forudsigelser fra Mesteren sank ind i deres forvirrede sind. Og det var netop i overensstemmelse med denne advarsel, at næsten hele gruppen af troende og disciple flygtede fra Jerusalem, da de romerske tropper først dukkede op, og fandt et sikkert tilflugtssted i Pella mod nord.

176:1.6 (1913.5) Selv efter denne udtrykkelige advarsel fortolkede mange af Jesu tilhængere disse forudsigelser som en henvisning til de forandringer, der tydeligvis ville ske i Jerusalem, når Messias' genkomst ville resultere i etableringen af det nye Jerusalem og i udvidelsen af byen til at blive verdens hovedstad. I deres sind var disse jøder fast besluttede på at forbinde templets ødelæggelse med 'verdens ende.' De troede, at dette nye Jerusalem ville fylde hele Palæstina; at verdens ende ville blive efterfulgt af den umiddelbare tilsynekomst af "de nye himle og den nye jord." Og derfor var det ikke mærkeligt, at Peter skulle sige: "Mester, vi ved, at alting vil forgå, når de nye himle og den nye jord kommer til syne, men hvordan skal vi vide, hvornår du vil vende tilbage for at bringe alt dette i stand?"

176:1.7 (1914.1) Da Jesus hørte dette, blev han eftertænksom et stykke tid og sagde så: "Du tager altid fejl, fordi du altid forsøger at knytte den nye lære til den gamle; du er fast besluttet på at misforstå al min lære; du insisterer på at fortolke evangeliet i overensstemmelse med dine etablerede overbevisninger. Ikke desto mindre vil jeg forsøge at oplyse dig."

2. Mesterens anden ankomst

176:2.1 (1914.2) Ved flere lejligheder var Jesus kommet med udtalelser, som fik hans tilhørere til at konkludere, at selvom han havde til hensigt at forlade denne verden, ville han helt sikkert vende tilbage

for at fuldføre arbejdet i det himmelske rige. Efterhånden som hans tilhængere blev overbevist om, at han ville forlade dem, og efter at han var gået bort fra denne verden, var det kun naturligt for alle troende at holde fast i disse løfter om at vende tilbage. Læren om Kristi genkomst blev således tidligt indarbejdet i de kristnes lære, og næsten alle efterfølgende generationer af disciple har fromt troet på denne sandhed og har fortrøstningsfuldt set frem til hans snarlige genkomst.

176:2.2 (1914.3) Hvis de skulle skilles fra deres Mester og Lærer, hvor meget mere greb disse første disciple og apostlene så ikke dette løfte om at vende tilbage, og de var ikke sene til at forbinde den forudsagte ødelæggelse af Jerusalem med dette lovede andet komme. Og de fortsatte med at fortolke hans ord på denne måde, på trods af at Mesteren i løbet af denne aften med undervisning på Oliebjerget gjorde sig stor umage for at forhindre netop sådan en fejltagelse.

176:2.3 (1914.4) Som et yderligere svar på Peters spørgsmål sagde Jesus: “Hvorfor venter I stadig på, at Menneskesønnen skal sætte sig på Davids trone, og forventer, at jødernes materielle drømme vil gå i opfyldelse? Har jeg ikke i alle disse år fortalt jer, at mit rige ikke er af denne verden? De ting, som I nu ser ned på, er ved at være forbi, men dette vil være en ny begyndelse, hvorfra evangeliet om riget vil gå til hele verden, og denne frelse vil sprede sig til alle folkeslag. Og når riget er kommet til sin fulde udfoldelse, så vær forvisset om, at Faderen i himlen ikke vil undlade at besøge jer med en udvidet åbenbaring af sandhed og en forbedret demonstration af

retfærdighed, ligesom han allerede har skænket denne verden ham, der blev mørkets fyrste, og derefter Adam, som blev efterfulgt af Melkisedek, og i disse dage Menneskesønnen. Og sådan vil min Fader fortsætte med at manifestere sin barmhjertighed og vise sin kærlighed, selv til denne mørke og onde verden. Således vil jeg også, efter at min Fader har udstyret mig med al magt og autoritet, fortsætte med at følge jeres skæbne og vejlede i rigets anliggender ved nærværet af min ånd, som snart skal udgydes over alt kød. Selv om jeg således vil være til stede hos jer i ånden, lover jeg også, at jeg på et tidspunkt vil vende tilbage til denne verden, hvor jeg har levet dette liv i kødet og opnået oplevelsen af samtidig at åbenbare Gud for mennesket og lede mennesket til Gud. Meget snart må jeg forlade jer og tage fat på det arbejde, som Faderen har lagt i mine hænder, men vær ved godt mod, for jeg vil engang vende tilbage. I mellemtiden skal min Ånd af sandheden om et univers trøste og vejlede jer.

176:2.4 (1915.1) “I ser mig nu i svaghed og i kødet, men når jeg kommer igen, skal det være med kraft og i ånden. Det kødelige øje ser Menneskesønnen i kødet, men kun det åndelige øje vil se Menneskesønnen herliggjort af Faderen og træde frem på jorden i sit eget navn.

176:2.5 (1915.2) “Men tidspunkterne for Menneskesønnens genkomst er kun kendt i Paradisets råd; ikke engang himlens engle ved, hvornår det vil ske. Men I skal forstå, at når dette evangelium om riget er blevet forkyndt for hele verden til frelse for alle folkeslag, og når tidsalderens fylde er indtrådt, vil Faderen sende jer endnu en

dispensatorisk overdragelse, eller også vil Menneskesønnen vende tilbage for at dømme tidsalderen.

176:2.6 (1915.3) “Og hvad nu angår Jerusalems veer, som jeg har talt til jer om, så vil selv denne generation ikke forgå, før mine ord er opfyldt; men hvad angår tiden for Menneskesønnens genkomst, kan ingen i himlen eller på jorden formaste sig til at tale. Men I skal være kloge med hensyn til en tidsalders modning; I skal være opmærksomme på at skelne tidens tegn. Når figentræet viser sine spæde grene og springer ud med sine blade, ved I, at sommeren er nær. På samme måde, når verden har gennemgået den lange vinter med materiel tankegang, og du kan se, at den åndelige forårstid i en ny dispensation kommer, skal du vide, at sommeren med et nyt besøg nærmer sig.

176:2.7 (1915.4) “Men hvad er betydningen af denne lære, der har at gøre med Guds sønners komme? Forstår I ikke, at når hver af jer kaldes til at nedlægge sin livskamp og gå gennem dødens port, så står I i dommens umiddelbare nærvær, og at I står ansigt til ansigt med kendsgerningerne om en ny tjenesteperiode i den uendelige Faders evige plan? Hvad hele verden må se i øjnene som en bogstavelig kendsgerning ved slutningen af en tidsalder, må I som enkeltpersoner helt sikkert hver især se i øjnene som en personlig oplevelse, når I når slutningen af jeres naturlige liv og derved går videre for at blive konfronteret med de betingelser og krav, der ligger i den næste åbenbaring af den evige udvikling af Faderens rige.”

176:2.8 (1915.5) Af alle de taler, som Mesteren holdt for sine apostle, var der aldrig nogen, der blev så forvirrende i deres sind som denne, der

blev holdt denne tirsdag aften på Oliebjerget, om det dobbelte emne Jerusalems ødelæggelse og hans egen genkomst. Der var derfor ikke megen overensstemmelse mellem de efterfølgende skriftlige beretninger baseret på erindringerne om, hvad Mesteren sagde ved denne ekstraordinære lejlighed. Derfor voksede der mange traditioner frem, da optegnelserne blev efterladt tomme med hensyn til meget af det, der blev sagt den tirsdag aften; og meget tidligt i det andet århundrede blev en jødisk apokalyptik om Messias skrevet af en Selta, som var knyttet til kejser Caligulas hof, kopieret ind i Mattæusevangeliet og efterfølgende tilføjet (delvist) til Markus- og Lukasoptyegnelserne. Det var i disse skrifter af Selta, at lignelsen om de ti jomfruer dukkede op. Ingen del af evangeliet har nogensinde været udsat for så forvirrende misforståelser som aftenens undervisning. Men apostlen Johannes blev aldrig så forvirret.

176:2.9 (1915.6) Da disse tretten mænd genoptog deres rejse mod lejren, var de målløse og under stor følelsesmæssig spænding. Judas havde endelig bekræftet sin beslutning om at forlade sine medarbejdere. Det var sent, da David Zebedæus, Johannes Markus og en række af de ledende disciple bød Jesus og de tolv velkommen til den nye lejr, men apostlene ønskede ikke at sove; de ville vide mere om Jerusalems ødelæggelse, Mesterens afrejse og verdens ende.

3. Senere diskussioner i lejren

176:3.1 (1916.1) Da de samledes omkring lejrbålet, omkring tyve af dem, spurgte Thomas: "Siden du skal vende tilbage for at afslutte rigets arbejde, hvad skal vi så gøre, mens du er væk i Faderens tjeneste?" Mens Jesus kiggede på dem i skæret fra bålet, svarede han:

176:3.2 (1916.2) "Og selv du, Thomas, forstår ikke, hvad jeg har sagt. Har jeg ikke hele tiden lært dig, at din forbindelse med riget er åndelig og individuel, helt og holdent et spørgsmål om personlig oplevelse i ånden ved troens erkendelse af, at du er en søn af Gud? Hvad mere skal jeg sige? Nationers undergang, imperiers sammenbrud, de vantro jøders tilintetgørelse, en tidsalders ende, selv verdens ende, hvad har disse ting at gøre med en, der tror på dette evangelium, og som har skjult sit liv i det evige riges sikkerhed? I, der kender Gud og tror på evangeliet, har allerede modtaget forsikringen om evigt liv. Eftersom jeres liv er blevet levet i ånden og for Faderen, kan intet være en alvorlig bekymring for jer. Rigets bygherrer, de akkrediterede borgere i de himmelske verdener, skal ikke forstyrres af timelige omvæltninger eller foruroliges af jordiske katastrofer. Hvad betyder det for jer, der tror på dette evangelium om riget, hvis nationer vælter, tidsalderen slutter, eller alle synlige ting styrter sammen, eftersom I ved, at jeres liv er Sønnens gave, og at det er evigt sikret i Faderen? Når du har levet det timelige liv i tro og har båret åndens frugter som retfærdigheden af kærlig tjeneste for dine medmennesker, kan du trygt se frem til det næste skridt i den evige karriere med den samme overlevelsestro, som har båret dig gennem dit første og jordiske eventyr i slægtskab med Gud.

176:3.3 (1916.3) “Hver generation af troende bør fortsætte deres arbejde med henblik på Menneskesønnens mulige genkomst, præcis som hver enkelt troende fortsætter sit livsværk med henblik på den uundgåelige og evigt forestående naturlige død. Når du først ved tro har etableret dig selv som Guds søn, betyder intet andet noget med hensyn til overlevelsens sikkerhed. Men tag ikke fejl! Denne overlevelsestro er en levende tro, og den manifesterer i stigende grad frugterne af den guddommelige ånd, som først inspirerede den i det menneskelige hjerte. At du engang har accepteret slægtskabet i det himmelske rige, vil ikke redde dig i lyset af den bevidste og vedholdende afvisning af de sandheder, der har at gøre med den progressive åndelige frugt, som Guds sønner i kødet bærer. I, som har været sammen med mig i Faderens arbejde på jorden, kan selv nu forlade riget, hvis I finder ud af, at I ikke elsker Faderens måde at tjene menneskeheden på.

176:3.4 (1916.4) “Som enkeltpersoner og som en generation af troende, hør på mig, mens jeg fortæller en lignelse: Der var en stor mand, som, før han tog af sted på en lang rejse til et andet land, kaldte alle sine betroede tjenere til sig og gav dem alle sine ejendele. En gav han fem talenter, en anden to og en tredje én. Og så videre ned gennem hele gruppen af ærede forvaltere, til hver betroede han sit gods i henhold til deres forskellige evner; og så begav han sig ud på sin rejse. Da deres herre var rejst, satte hans tjenere sig til at arbejde for at få udbytte af den rigdom, der var betroet dem. Den, der havde fået fem talenter, begyndte straks at handle med dem, og snart havde han tjent yderligere fem talenter. På samme måde havde den, der havde

fået to talenter, snart fået to mere. Og sådan tjente alle disse tjenere penge til deres herre, undtagen ham, der kun havde fået én talent. Han gik for sig selv og gravede et hul i jorden, hvor han gemte sin herres penge. Snart vendte tjenernes herre uventet tilbage og kaldte på sine forvaltere for at gøre regnskabet op. Og da de alle var blevet kaldt frem for deres herre, kom han, der havde fået de fem talenter, frem med de penge, der var blevet betroet ham, og bragte fem talenter mere og sagde: 'Herre, du gav mig fem talenter til at investere, og jeg er glad for at kunne præsentere fem talenter mere som min gevinst.' Da sagde hans herre til ham: 'Godt gjort, gode og trofaste tjener, du har været trofast over nogle få ting; nu vil jeg sætte dig som forvalter over mange; gå straks ind til din herres glæde.' Så trådte den, der havde fået de to talenter, frem og sagde: 'Herre, du gav mig to talenter; se, jeg har fået de to andre talenter.' Og hans herre sagde til ham: 'Godt gjort, gode og trofaste forvalter; du har også været trofast over nogle få ting, og jeg vil nu sætte dig over mange; gå ind til din herres glæde.' Og så kom den, der havde fået den ene talent, hen til regnskabet. Denne tjener trådte frem og sagde: 'Herre, jeg kendte dig og indså, at du var en klog mand, idet du forventede gevinster, hvor du ikke selv havde arbejdet; derfor var jeg bange for at risikere noget af det, der var betroet mig. Jeg gemte dit talent sikkert i jorden; her er det; du har nu, hvad der tilhører dig.' Men hans herre svarede: 'Du er en sløv og doven forvalter. Med dine egne ord indrømmer du, at du vidste, at jeg ville kræve et regnskab af dig med en rimelig fortjeneste, sådan som dine flittige medtjenere har gjort det i dag. Da du vidste det, burde du i det mindste have overdraget mine penge til bankfolkene, så jeg ved min hjemkomst

kunne have fået mine egne med renter.’ Og så sagde herren til forvalteren: ‘Tag denne ene talent fra denne uduelige tjener og giv den til ham, der har de ti talenter.’

176:3.5 (1917.1) “Den, der har, skal få mere, og han skal have overflod; men fra den, der ikke har, skal selv det, han har, tages fra ham.” Du kan ikke stå stille i det evige riges anliggender. Min Fader kræver, at alle hans børn vokser i nåde og i viden om sandheden. I, der kender disse sandheder, må give en forøgelse af åndens frugter og vise en voksende hengivenhed over for den uselviske tjeneste for jeres medtjenere. Og husk, at i det omfang I tjener en af mine mindste brødre, har I gjort denne tjeneste for mig.

176:3.6 (1917.2) “Og sådan skal I gå til værks i Faderens virksomhed, nu og fra nu af og til evig tid. Fortsæt, indtil jeg kommer. Gør i troskab det, der er betroet jer, og derved skal I være klar til dødens regnskab. Og når I således har levet til Faderens ære og Sønnens tilfredshed, skal I med glæde og overordentlig stor fornøjelse gå ind til den evige tjeneste i det evige rige.”

176:3.7 (1917.3) Sandheden er levende; Sandhedens Ånd fører hele tiden lysets børn ind i nye områder af åndelig virkelighed og guddommelig tjeneste. I får ikke sandheden til at krystallisere sig i faste, sikre og ærede former. Jeres åbenbaring af sandheden skal forbedres så meget ved at gå gennem jeres personlige erfaring, at ny skønhed og faktiske åndelige gevinster vil blive afsløret for alle, der ser jeres åndelige frugter og som følge deraf bliver ledt til at ære Faderen i himlen. Kun de trofaste tjenere, som på denne måde vokser i

kundskab om sandheden, og som derved udvikler evnen til guddommelig forståelse af åndelige realiteter, kan nogensinde håbe på at “gå fuldt ind i glæden hos deres Herre.” Sikke et sørgeligt syn for de efterfølgende generationer af Jesu tilhængere, når de siger om deres forvaltning af den guddommelige sandhed: “Her, Mester, er den sandhed, du gav os for hundrede eller tusind år siden. Vi har intet mistet; vi har trofast bevaret alt, hvad du gav os; vi har ikke tilladt nogen ændringer i det, du lærte os; her er den sandhed, du gav os.” Men et sådant anbringende om åndelig dovenskab vil ikke retfærdiggøre den golde forvalter af sandheden i Mesterens nærvær. I overensstemmelse med den sandhed, der er lagt i dine hænder, vil sandhedens Mester kræve et regnskab.

176:3.8 (1918.1) I den næste verden vil du blive bedt om at aflægge regnskab for denne verdens begavelser og forvalterskaber. Uanset om de iboende talenter er få eller mange, skal der gøres et retfærdigt og barmhjertigt regnskab op. Hvis begavelserne kun bruges til selviske formål, og man ikke tænker på den højere pligt at opnå øget udbytte af åndens frugter, som de kommer til udtryk i den stadig voksende tjeneste for mennesker og tilbedelse af Gud, må sådanne selviske forvaltere acceptere konsekvenserne af deres bevidste valg.

176:3.9 (1918.2) Og hvor meget lignede denne utro tjener med den ene talent ikke alle egoistiske dødelige, idet han gav sin herre skylden for sin dovenskab. Hvor er mennesket dog tilbøjeligt til at skyde skylden på andre, når det bliver konfronteret med sine egne fejl, og ofte på dem, der mindst fortjener det!

176:3.10 (1918.3) Jesus sagde det den aften, da de gik til ro: "I har modtaget frit; derfor skal I give frit af himlens sandhed, og når I giver, vil denne sandhed formere sig og vise det voksende lys af frelsende nåde, selv når I tjener den."

4. Mikael's tilbagekomst

176:4.1 (1918.4) Af alle Mesterens belæring er ingen fase blevet så misforstået som hans løfte om engang at vende personligt tilbage til denne verden. Det er ikke mærkeligt, at Mikael skulle være interesseret i på et tidspunkt at vende tilbage til den planet, hvor han oplevede sin syvende og sidste overdragelse som en af rigets dødelige. Det er kun naturligt at tro, at Jesus af Nazaret, som nu er suveræn hersker over et stort univers, ville være interesseret i at komme tilbage, ikke bare én gang, men mange gange, til den verden, hvor han levede et så enestående liv og til sidst vandt Faderens ubegrænsede tildeling af universets magt og autoritet. Urantia vil for evigt være en af Mikael's syv fødesfærer, når det gælder om at vinde universets suverænitæt.

176:4.2 (1918.5) Jesus erklærede ved adskillige lejligheder og over for mange personer, at han havde til hensigt at vende tilbage til denne verden. Da hans tilhængere vågnede op til den kendsgerning, at deres Mester ikke ville fungere som en tidsbegrænset befrier, og da de lyttede til hans forudsigelser om Jerusalems fald og den jødiske nations undergang, begyndte de helt naturligt at forbinde hans

lovede tilbagevenden med disse katastrofale begivenheder. Men da de romerske hære jævnedes Jerusalems mure med jorden, ødelagde templet og spredte de judæiske jøder, og Mesteren stadig ikke åbenbarede sig i kraft og herlighed, begyndte hans tilhængere at formulere den tro, som til sidst forbandt Kristi andet komme med tidsalderens ende, ja, med verdens ende.

176:4.3 (1918.6) Jesus lovede at gøre to ting, efter at han var steget op til Faderen, og efter at al magt i himlen og på jorden var blevet lagt i hans hænder. For det første lovede han at sende en anden lærer, Sandhedens Ånd, ind i verden i sit sted, og det gjorde han på pinsedagen. For det andet lovede han helt sikkert sine tilhængere, at han på et tidspunkt personligt ville vende tilbage til denne verden. Men han sagde ikke, hvordan, hvor eller hvornår han ville vende tilbage til den planet, hvor han havde oplevet at blive overdraget i kød og blod. Ved en lejlighed antydte han, at mens kødets øje havde set ham, da han levede her i kødet, ville han ved sin tilbagevenden (i det mindste ved et af sine mulige besøg) kun blive opfattet af den åndelige tros øje.

176:4.4 (1919.1) Mange af os er tilbøjelige til at tro, at Jesus vil vende tilbage til Urantia mange gange i de kommende tidsaldre. Vi har ikke hans specifikke løfte om at aflægge disse mange besøg, men det virker meget sandsynligt, at han, der blandt sine universtitler bærer titlen som Urantias planetariske prins, mange gange vil besøge den verden, hvis erobring gav ham en så unik titel.

176:4.5 (1919.2) Vi tror helt bestemt, at Mikael igen vil komme personligt til Urantia, men vi har ikke den fjerneste idé om, hvornår eller på

hvilken måde han vil vælge at komme. Vil hans anden tilsynekomst på jorden blive timet til at finde sted i forbindelse med den endelige dom over denne tidsalder, enten med eller uden den tilknyttede tilsynekomst af en Administrator Søn? Vil han komme i forbindelse med afslutningen af en efterfølgende urantisk tidsalder? Vil han komme uanmeldt og som en isoleret begivenhed? Vi ved det ikke. Kun én ting er vi sikre på, og det er, at når han vender tilbage, vil hele verden sandsynligvis vide det, for han må komme som den øverste hersker over et univers og ikke som det obskure barn i Betlehem. Men hvis ethvert øje skal se ham, og hvis kun åndelige øjne skal opfatte hans tilstedeværelse, så må hans komme udskydes længe.

176:4.6 (1919.3) Du gør derfor klogt i at adskille Mesterens personlige tilbagevenden til jorden fra alle faste begivenheder eller fastlagte epoker. Vi er kun sikre på én ting: Han har lovet at komme tilbage. Vi har ingen idé om, hvornår han vil opfylde dette løfte eller i hvilken forbindelse. Så vidt vi ved, kan han vise sig på jorden når som helst, og han kommer måske ikke, før tidsalder efter tidsalder er gået og blevet behørigt bedømt af hans associerede sønner af Paradiskorpset.

176:4.7 (1919.4) Mikael's andet komme til jorden er en begivenhed af enorm sentimental værdi for både mellemvæsener og mennesker; men ellers er den ikke af umiddelbar betydning for mellemvæsener og ikke af større praktisk betydning for mennesker end den almindelige begivenhed med naturlig død, som så pludseligt kaster det dødelige menneske ud i det umiddelbare greb om den række af universets begivenheder, som fører direkte til tilstedeværelsen af

denne samme Jesus, den suveræne hersker over vores univers. Lysets børn er alle bestemt til at se ham, og det er uden betydning, om vi går til ham, eller om han tilfældigvis først kommer til os. Vær derfor altid klar til at byde ham velkommen på jorden, som han står klar til at byde dig velkommen i himlen. Vi ser fortrøstningsfuldt frem til hans herlige tilsynekomst, endda til gentagne tilsynekomster, men vi er helt uvidende om, hvordan, hvornår eller i hvilken forbindelse han er bestemt til at vise sig.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 176](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 178](#) >>

Kapitel 177

Onsdagen, Hviledagen

177:0.1 (1920.1) NÅR arbejdet med at undervise folket ikke pressede dem, var det skik for Jesus og hans apostle at hvile sig fra deres arbejde hver onsdag. Denne særlige onsdag spiste de morgenmad noget senere end normalt, og lejren var gennemsyret af en ildevarslende stilhed; der blev ikke sagt meget under den første halvdel af morgenmåltidet. Endelig tog Jesus ordet: “Jeg ønsker, at I hviler i dag. Tag jer tid til at tænke over alt det, der er sket, siden vi kom til Jerusalem, og mediter over det, der ligger forude, og som jeg tydeligt har fortalt jer om. Sørg for, at sandheden bliver i jeres liv, og at I hver dag vokser i nåde.”

177:0.2 (1920.2) Efter morgenmaden informerede Mesteren Andreas om, at han havde tænkt sig at være fraværende i dag, og foreslog, at apostlene fik lov til at bruge tiden, som de selv ville, bortset fra at de under ingen omstændigheder måtte gå inden for Jerusalems porte.

177:0.3 (1920.3) Da Jesus gjorde sig klar til at gå alene op i bjergene, henvendte David Zebedæus sig til ham og sagde: “Du ved godt,

Mester, at farisæerne og magthaverne forsøger at tilintetgøre dig, og alligevel gør du dig klar til at gå alene op i bjergene. Det er tåbeligt at gøre det; derfor vil jeg sende tre mænd med dig, som er velforberedte til at sørge for, at der ikke sker dig noget.” Jesus så på de tre velbevæbnede og stærke galilæere og sagde til David: “I mener det godt, men I tager fejl, fordi I ikke forstår, at Menneskesønnen ikke har brug for nogen til at forsvare sig. Ingen skal lægge hånd på mig før den time, hvor jeg er parat til at give mit liv i overensstemmelse med min Faders vilje. Disse mænd må ikke ledsage mig. Jeg ønsker at gå alene, så jeg kan tale med Faderen.”

177:0.4 (1920.4) Da David og hans bevæbnede vagter hørte disse ord, trak de sig tilbage, men da Jesus begyndte at gå alene, kom Johannes Markus frem med en lille kurv med mad og vand og foreslog, at hvis han havde tænkt sig at være væk hele dagen, ville han måske blive sulten. Mesteren smilede til Johannes og rakte ned for at tage kurven.

1. En dag alene med gud

177:1.1 (1920.5) Da Jesus var ved at tage madkurven ud af Johannes hånd, vovede den unge mand at sige: “Men, Mester, du kan stille kurven fra dig, mens du går til side for at bede, og fortsætte uden den. Desuden, hvis jeg gik med for at bære frokosten, ville du være mere fri til at tilbede, og jeg vil helt sikkert være tavs. Jeg stiller ingen spørgsmål og bliver ved kurven, når du går til side for at bede.”

177:1.2 (1920.6) Mens han holdt denne tale, hvis dristighed forbløffede nogle af tilhørerne i nærheden, havde Johannes vovet at holde fast i kurven. Der stod de så, både Johannes og Jesus med kurven i hånden. I det samme gav Mesteren slip, og mens han så ned på drengen, sagde han: “Eftersom du af hele dit hjerte ønsker at gå med mig, skal jeg ikke nægte dig det. Vi vil gå hver for sig og have et godt besøg. Du kan stille mig alle de spørgsmål, der dukker op i dit hjerte, og vi vil trøste hinanden. Du kan starte med at bære frokosten, og når du bliver træt, vil jeg hjælpe dig. Følg med mig.”

177:1.3 (1921.1) Jesus vendte ikke tilbage til lejren den aften før efter solnedgang. Mesteren tilbragte denne sidste stille dag på jorden med i samtale med denne sandhedshungrende unge mand og sammale med sin Paradisfader. Denne begivenhed er blevet kendt i det høje som “den dag, en ung mand tilbragte med Gud i bakkerne.” For evigt er denne begivenhed et eksempel på Skaberens villighed til at være sammen med skabningen. Selv en ung mand kan, hvis hjertets ønske virkelig er det højeste, tiltrække sig opmærksomhed og nyde det kærlige selskab fra universets Gud og faktisk opleve den uforglemmelige ekstase, det er at være alene med Gud i bjergene en hel dag. Og sådan var Johannes Markus’ unikke oplevelse denne onsdag i Judæas bjerge.

177:1.4 (1921.2) Jesus var meget sammen med Johannes og talte frit om denne og den næste verden. Johannes fortalte Jesus, hvor meget han beklagede, at han ikke havde været gammel nok til at blive en af apostlene, og udtrykte sin store taknemmelighed over, at han havde fået lov til at følge med dem siden deres første forkyndelse ved

Jordans vadested nær Jeriko, bortset fra turen til Fønikien. Jesus advarede drengen om ikke at blive modløs af de forestående begivenheder og forsikrede ham om, at han ville leve og blive en mægtig budbringer af riget.

177:1.5 (1921.3) Johannes Markus var begejstret for mindet om denne dag med Jesus i bjergene, men han glemte aldrig Mesterens sidste formaning, som han sagde, netop som de var ved at vende tilbage til Gethsemane-lejren: "Nå, Johannes, vi har haft et godt besøg, en rigtig hviledag, men sørg for, at du ikke fortæller nogen de ting, jeg har fortalt dig." Og Johannes Markus afslørede aldrig noget af det, der skete på denne dag, som han tilbragte sammen med Jesus i bjergene.

177:1.6 (1921.4) I løbet af de få timer, der var tilbage af Jesu jordiske liv, tillod Johannes Markus aldrig Mesteren at slippe ud af syne ret længe ad gangen. Drengen gemte sig altid i nærheden; han sov kun, når Jesus sov.

2. Barndomstiden i hjemmet

177:2.1 (1921.5) I løbet af denne dags samvær med Johannes Markus brugte Jesus en del tid på at sammenligne deres tidlige barndom og senere ungdomsoplevelser. Selvom Johannes' forældre havde flere af denne verdens goder end Jesus' forældre, var der mange oplevelser i deres barndom, som var meget ens. Jesus sagde mange ting, som hjalp Johannes til bedre at forstå sine forældre og andre medlemmer

af sin familie. Da drengen spurgte Mesteren, hvordan han kunne vide, at han ville blive en “mægtig budbringer af riget,” sagde Jesus:

177:2.2 (1921.6)

“Jeg ved, at du vil vise dig loyal over for rigets evangelium, fordi jeg kan stole på din nuværende tro og kærlighed, når disse egenskaber er grundlagt på en så tidlig oplæring, som du har fået derhjemme. Du er produktet af et hjem, hvor forældrene viser hinanden oprigtig hengivenhed, og derfor er du ikke blevet overelsket på en måde, der har været skadelig for din opfattelse af egen betydning. Din personlighed er heller ikke blevet forvrænget som følge af dine forældres kærlighedsløse manøvrer for at få din tillid og loyalitet, den ene mod den anden. Du har nydt den forældrekærlighed, som sikrer en prisværdig selvtillid, og som fremmer en normal følelse af tryghed. Men du har også været heldig, fordi dine forældre besad både visdom og kærlighed; og det var visdom, der fik dem til at holde igen med de fleste former for forkælelse og mange af de luksusgoder, som rigdom kan købe, mens de sendte dig i synagogeskolen sammen med dine legekammerater i nabolaget, og de opmuntrede dig også til at lære, hvordan man lever i denne verden ved at give dig mulighed for at få originale erfaringer. Du kom over til Jordan, hvor vi prædikede, og Johannes’ disciple døbte, sammen med din unge ven Amos. I ønskede begge at gå med os. Da I vendte tilbage til Jerusalem, indvilligede jeres forældre; Amos forældre nægtede; de elskede deres søn så højt, at de nægtede ham den velsignede oplevelse, som I har haft, selv sådan som I nyder i dag. Ved at løbe hjemmefra kunne Amos have sluttet sig til os, men derved ville han have såret kærligheden og ofret loyaliteten. Selv hvis

en sådan beslutning havde været klog, ville det have været en frygtelig pris at betale for erfaring, uafhængighed og frihed. Kloge forældre, som dine, sørger for, at deres børn ikke behøver at sår kærligheden eller kvæle loyaliteten for at udvikle uafhængighed og nyde en forfriskende frihed, når de er blevet voksne på din alder.

177:2.3 (1922.1) “Kærlighed, John, er universets højeste realitet, når den skænkes af kloge væsener, men det er en farlig og ofte halvegoistisk egenskab, som den kommer til udtryk i dødelige forældres erfaringer. Når du bliver gift og selv får børn at opdrage, så sørg for, at din kærlighed formannes af visdom og styres af intelligens.

177:2.4 (1922.2) “Din unge ven Amos tror lige så meget på dette evangelium om riget som dig, men jeg kan ikke helt stole på ham; jeg er ikke sikker på, hvad han vil gøre i de kommende år. Hans tidlige hjemmeliv var ikke af en sådan art, at det ville skabe en helt pålidelig person. Amos ligner for meget en af de apostle, som ikke fik en normal, kærlig og klog opdragelse i hjemmet. Hele dit liv efter døden vil være mere lykkeligt og pålideligt, fordi du tilbragte dine første otte år i et normalt og velreguleret hjem. Du har en stærk og veludviklet karakter, fordi du voksede op i et hjem, hvor kærligheden herskede og visdommen regerede. En sådan barndomstræning frembringer en form for loyalitet, som forsikrer mig om, at du vil gennemføre den kurs, du har påbegyndt.”

177:2.5 (1922.3) I mere end en time fortsatte Jesus og Johannes denne diskussion om livet i hjemmet. Mesteren fortsatte med at forklare Johannes, hvordan et barn er helt afhængig af sine forældre og det tilhørende hjemmeliv for alle sine tidlige begreber om alt

intellektuelt, socialt, moralsk og endda åndeligt, da familien repræsenterer alt, hvad det lille barn først kan vide om enten menneskelige eller guddommelige forhold. Barnet må få sine første indtryk af universet fra moderens omsorg; det er helt afhængigt af den jordiske far for at få sine første forestillinger om den himmelske Fader. Barnets senere liv bliver lykkeligt eller ulykkeligt, let eller svært, i overensstemmelse med dets tidlige mentale og følelsesmæssige liv, der er betinget af disse sociale og åndelige relationer i hjemmet. Hele et menneskes liv efter døden er enormt påvirket af, hvad der sker i de første par år af dets eksistens.

177:2.6 (1922.4) Vi tror oprigtigt, at evangeliet ifølge Jesu lære, som er baseret på forholdet mellem far og barn, næppe kan få en verdensomspændende modtagelse indtil den tid kommer, når hjemmelivet hos de moderne civiliserede folk omfatter mere kærlighed og mere visdom. Trods det faktum, at forældrene i det tyvende århundrede besidder stor viden og øget sandhed for at forbedre hjemmet og forædle hjemmelivet, er det stadig et faktum, at meget få moderne hjem er lige så gode steder at uddanne drenge og piger som Jesu hjem i Galilæa og Johannes Markus hjem i Judæa var, selv om accepten af Jesu evangelium vil føre til at hjemmelivet umiddelbart forbedres. Det kærlighedsfulde liv i en klog hjem og den loyale hengivenhed af sand religion udøver en dybtgående gensidig indflydelse på hinanden. Et sådan indre liv forhøjer religionen, og ægte religion forherliger altid hjemmet.

177:2.7 (1923.1) Det er sandt, at mange af de ubehagelige hæmmende påvirkninger og andre trange forhold i disse gamle jødiske hjem stort set er blevet elimineret fra mange af de bedre regulerede moderne hjem. Der er ganske vist mere spontan frihed og langt mere personlig frihed, men denne frihed er ikke behersket af kærlighed, motiveret af loyalitet eller styret af visdommens intelligente disciplin. Så længe vi lærer barnet at bede "Fader vor, du som er i himlene," hviler der et enormt ansvar på alle jordiske fædre for at leve og indrette deres hjem, så ordet *fader* bliver værdifuldt forankret i alle opvoksende børns sind og hjerter.

3. Dagen i lejren

177:3.1 (1923.2) Apostlene brugte det meste af dagen på at gå rundt på Oliebjerget og besøge de disciple, der havde slået lejr sammen med dem, men tidligt på eftermiddagen blev de meget opsatte på at se Jesus vende tilbage. Som dagen skred frem, blev de mere og mere bekymrede for hans sikkerhed; de følte sig usigeligt ensomme uden ham. Dagen igennem blev der diskuteret meget, om Mesteren skulle have haft lov til at gå alene i bjergene, kun ledsaget af en stikirenddreng. Selvom ingen åbent gav udtryk for det, var der ingen af dem, bortset fra Judas Iskariot, der ikke ønskede at være i Johannes Markus' sted.

177:3.2 (1923.3) Det var omkring midt på eftermiddagen, da Nataniel holdt sin tale om "Det højeste ønske" for omkring et halvt dusin af apostlene og lige så mange disciple, og den sluttede sådan her: "Det, der er galt med de fleste af os, er, at vi kun er halvhjertede. Vi formår ikke at elske Mesteren, som han elsker os. Hvis vi alle havde ønsket at gå med ham så meget, som Johannes Markus gjorde, ville han helt sikkert have taget os alle med. Vi stod og så på, mens drengen nærmede sig Mesteren og tilbød ham kurven, men da Mesteren tog fat i den, ville drengen ikke give slip. Så Mesteren efterlod os her, mens han gik op i bjergene med kurv, dreng og det hele."

177:3.3 (1923.4) Omkring klokken fire kom løbere til David Zebedæus og bragte ham besked fra hans mor i Betsaida og fra Jesu mor. Flere dage tidligere havde David overbevist sig selv om, at ypperstepræsterne og magthaverne ville slå Jesus ihjel. David vidste, at de var fast besluttede på at ødelægge Mesteren, og han var næsten overbevist om, at Jesus hverken ville bruge sin guddommelige magt til at redde sig selv eller tillade sine tilhængere at bruge magt til at forsvare ham. Da han var nået frem til disse konklusioner, sendte han straks et bud til sin mor og opfordrede hende til straks at komme til Jerusalem og medbringe Maria, Jesu mor, og alle medlemmer af hans familie.

177:3.4 (1923.5) Davids mor gjorde, som hendes søn bad om, og nu kom løberne tilbage til David med besked om, at hans mor og hele Jesu familie var på vej til Jerusalem og ville ankomme sent den følgende dag eller meget tidligt den næste morgen. Da David gjorde dette på eget initiativ, mente han, at det var klogt at holde det for sig selv.

Han fortalte derfor ikke nogen, at Jesu familie var på vej til Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Kort efter middag ankom mere end tyve af de grækere, der havde mødt Jesus og de tolv hjemme hos Josef af Arimatæa, til lejren, og Peter og Johannes brugte flere timer på at tale med dem. Disse grækere, i hvert fald nogle af dem, var langt fremme i deres viden om riget, da de var blevet undervist af Rodan i Alexandria.

177:3.6 (1924.2) Den aften, efter at være vendt tilbage til lejren, besøgte Jesus grækerne, og havde det ikke været, fordi en sådan fremgangsmåde ville have forstyrret hans apostle og mange af hans ledende disciple meget, ville han have ordineret disse tyve grækere, ligesom han havde ordineret de halvfjerds.

177:3.7 (1924.3) Mens alt dette foregik i lejren, var ypperstepræsterne og de ældste i Jerusalem forbløffede over, at Jesus ikke vendte tilbage for at tale til folkemængden. Dagen før, da han forlod templet, havde han ganske vist sagt: "Jeg overlader jeres hus til jer som en ødemark." Men de kunne ikke forstå, hvorfor han var villig til at give afkald på den store fordel, som han havde opbygget i folkemængdens venlige indstilling. Mens de frygtede, at han ville skabe tumult blandt folket, havde Mesterens sidste ord til folkemængden været en formaning om på enhver rimelig måde at rette sig efter autoriteten hos dem, "der sidder i Moses sæde." Men det var en travl dag i byen, hvor de på samme tid forberedte påsken og perfektionerede deres planer om at tilintetgøre Jesus.

177:3.8 (1924.4) Der kom ikke mange mennesker til lejren, for dens oprettelse havde været en velbevaret hemmelighed for alle, der vidste, at Jesus forventede at blive der i stedet for at tage ud til Betania hver nat.

4. Judas og ypperstepræsterne

177:4.1 (1924.5) Kort efter at Jesus og Johannes Markus havde forladt lejren, forsvandt Judas Iskariot blandt sine brødre og vendte først tilbage sidst på eftermiddagen. Denne forvirrede og utilfredse apostel skyndte sig at overholde sin aftale med Jesu fjender hjemme hos ypperstepræsten Kajfas på trods af sin Mesters udtrykkelige anmodning om at afholde sig fra at gå ind i Jerusalem. Det var et uformelt møde i Sanhedrinet, som var blevet aftalt til kort efter klokken ti den morgen. Mødet var indkaldt for at diskutere arten af de anklager, der skulle rejses mod Jesus, og for at beslutte, hvilken procedure der skulle anvendes for at bringe ham for de romerske myndigheder med det formål at sikre den nødvendige civile bekræftelse af den dødsdom, som de allerede havde afsagt over ham.

177:4.2 (1924.6) Den foregående dag havde Judas fortalt nogle af sine slægtninge og nogle saddukæiske venner af sin fars familie, at han var nået til den konklusion, at selv om Jesus var en velmenende drømmer og idealist, så var han ikke den forventede befrier af Israel. Judas sagde, at han meget gerne ville finde en måde at trække sig elegant ud af hele bevægelsen på. Hans venner forsikrede ham

smigrende om, at hans tilbagetrækning ville blive hyldet af de jødiske herskere som en stor begivenhed, og at intet ville være for godt til ham. De fik ham til at tro, at han straks ville modtage høje æresbevisninger fra jødernes råd, og at han endelig ville være i stand til at udslette skampletten af sin velmente, men “uheldige omgang med ulærde galilæere.”

177:4.3 (1924.7) Judas kunne ikke helt tro på, at Mesterens mægtige gerninger var blevet udført af djævlens magt, men han var nu helt overbevist om, at Jesus ikke ville bruge sin magt til selvforherligelse; han var endelig overbevist om, at Jesus ville lade sig tilintetgøre af de jødiske herskere, og han kunne ikke udholde den ydmygende tanke at blive identificeret med en nederlagsbevægelse. Han nægtede at underholde tanken om en tilsyneladende fiasko. Han forstod grundigt sin Mesters robuste karakter og skarpheden i hans majestætiske og barmhjertige sind, men alligevel fandt han glæde i selv den delvise underholdning af en af hans slægtnings forslag om, at Jesus, selvom han var en velmenende fanatiker, sandsynligvis ikke var rigtig sund i sindet; at han altid havde fremstået som en mærkelig og misforstået person.

177:4.4 (1925.1) Og nu, som aldrig før, blev Judas underligt vred over, at Jesus aldrig havde tildelt ham en mere ærefuld stilling. Han havde hele tiden værdsat den ære, det var at være apostlenes kasserer, men nu begyndte han at føle, at han ikke blev værdsat; at hans evner ikke blev anerkendt. Han blev pludselig forarget over, at Peter, James og Johannes var blevet hædret med tæt tilknytning til Jesus, og på dette tidspunkt, da han var på vej til ypperstepræstens hjem, var han mere

opsat på at hævne sig på Peter, James og Johannes, end han var optaget af nogen tanke om at forråde Jesus. Men frem for alt begyndte en ny og dominerende tanke netop da at indtage forreste række i hans bevidsthed: Han havde sat sig for at skaffe sig selv ære, og hvis det kunne sikres samtidig med, at han fik hævn over dem, der havde bidraget til hans livs største skuffelse, så meget desto bedre. Han blev grebet af en frygtelig sammensværgelse af forvirring, stolthed, desperation og beslutsomhed. Og derfor må det være klart, at det ikke var for pengenes skyld, at Judas var på vej til Kajfas' hjem for at arrangere forræderiet mod Jesus.

177:4.5 (1925.2) Da Judas nærmede sig Kajfas' hjem, nåede han frem til den endelige beslutning om at forlade Jesus og sine medapostle; og da han således havde besluttet sig for at forlade Himmerigets sag, var han fast besluttet på at sikre sig så meget som muligt af den ære og hæder, som han havde troet ville blive hans, da han først identificerede sig med Jesus og det nye evangelium om Himmeriget. Alle apostlene delte engang denne ambition med Judas, men som tiden gik, lærte de at beundre sandheden og at elske Jesus, i hvert fald mere end Judas gjorde.

177:4.6 (1925.3) Forræderen blev præsenteret for Kajfas og de jødiske magthavere af sin fætter, som forklarede, at Judas, efter at have opdaget sin fejltagelse ved at lade sig vildlede af Jesus' subtile lære, var kommet til det sted, hvor han ønskede at give offentligt og formelt afkald på sin forbindelse med galilæeren og samtidig bede om at blive genindsat i sine judæiske brødres tillid og fællesskab. Denne talsmand for Judas fortsatte med at forklare, at Judas

erkendte, at det ville være bedst for freden i Israel, hvis Jesus blev taget i forvaring, og at han som bevis på sin sorg over at have deltaget i en sådan fejltagelse og som bevis på sin oprigtighed i nu at vende tilbage til Moses' lære, var han kommet for at tilbyde sig selv til Sanhedrinet som en, der kunne arrangere med kaptajnen, der havde ordren til Jesu arrestation, at han kunne blive taget i forvaring stille og roligt og dermed undgå enhver fare for at ophidse folkemængderne eller nødvendigheden af at udskyde hans arrestation til efter påsken.

177:4.7 (1925.4) Da hans fætter var færdig med at tale, præsenterede han Judas, som trådte frem til ypperstepræsten og sagde: "Alt, hvad min fætter har lovet, vil jeg gøre, men hvad er du villig til at give mig for denne tjeneste?" Judas så ikke ud til at opfatte det udtryk af foragt og endda afsky, der kom over den hårdhjertede og forfængelige Kajfas' ansigt; hans hjerte var alt for optaget af selvros og trangen til at tilfredsstille sig selv.

177:4.8 (1926.1) Og så så Kajfas ned på forræderen, mens han sagde: "Judas, gå hen til vagtkaptajnen og aftal med ham, at han bringer din Mester til os enten i aften eller i morgen aften, og når du har afleveret ham i vores hænder, skal du få din belønning for denne tjeneste." Da Judas hørte dette, gik han ud fra ypperstepræsterne og magthaverne og rådførte sig med tempelvagternes kaptajn om, hvordan Jesus skulle pågribes. Judas vidste, at Jesus på det tidspunkt var væk fra lejren og ikke anede, hvornår han ville vende tilbage den aften, så de blev enige om at arrestere Jesus den næste

aften (torsdag), efter at Jerusalems befolkning og alle de besøgende pilgrimme var gået til ro for natten.

177:4.9 (1926.2) Judas vendte tilbage til sine kammerater i lejren beruset af tanker om storhed og ære, som han ikke havde haft i mange dage. Han havde ladet sig hverve af Jesus i håb om en dag at blive en stor mand i det nye rige. Til sidst indså han, at der ikke ville blive noget nyt rige, som han havde forventet. Men han glædede sig over at være så klog, at han byttede sin skuffelse over ikke at opnå ære i et forventet nyt rige for den umiddelbare erkendelse af ære og belønning i den gamle orden, som han nu troede ville overleve, og som han var sikker på ville ødelægge Jesus og alt, hvad han stod for. I sit sidste motiv af bevidst hensigt var Judas forræderi mod Jesus en kujonagtig handling fra en egoistisk desertør, hvis eneste tanke var hans egen sikkerhed og forherligelse, uanset hvad resultatet af hans opførsel måtte blive for hans Mester og hans tidligere medarbejdere.

177:4.10 (1926.3) Men sådan var det altid. Judas havde længe været engageret i denne bevidste, vedholdende, egoistiske og hævngherrige bevidsthed om gradvist at opbygge i sit sind og underholde i sit hjerte disse hadefulde og onde ønsker om hævn og illoyalitet. Jesus elskede og stolede på Judas, ligesom han elskede og stolede på de andre apostle, men Judas formåede ikke at udvikle loyal tillid og opleve helhjertet kærlighed til gengæld. Og hvor farlige ambitioner kan blive, når de først er helt forbundet med selvsøgen og motiveret af sur og længe undertrykt hævn! Hvilken knusende skuffelse i livet for de tåbelige personer, der, når de fæstner blikket på tidens skyggefulde og flygtige lokker, bliver blinde for de højere og mere

virkelige resultater af de evige opnåelser i de evige verdener af guddommelige værdier og sande åndelige realiteter. Judas higede efter verdslig ære i sit sind og voksede til at elske dette begær af hele sit hjerte; de andre apostle higede ligeledes efter den samme verdslige ære i deres sind, men af hjertet elskede de Jesus og gjorde deres bedste for at lære at elske de sandheder, han lærte dem.

177:4.11 (1926.4) Judas var ikke klar over det på dette tidspunkt, men han havde været en ubevidst kritiker af Jesus, lige siden Johannes Døberen blev halshugget af Herodes. Dybt inde i sit hjerte har Judas altid været vred over, at Jesus ikke reddede Johannes. Du må ikke glemme, at Judas havde været Johannes' discipel, før han blev en af Jesu tilhængere. Og alle disse ophobninger af menneskelig vrede og bitter skuffelse, som Judas havde gemt i sin sjæl i hadets klæder, var nu velorganiserede i hans underbevidsthed og klar til at springe op og opsluge ham, når han engang vovede at adskille sig fra sine brødres støttende indflydelse og samtidig udsætte sig selv for Jesu fjenders smarte insinuationer og subtile latterliggørelse. Hver gang Judas lod sine forhåbninger svæve højt, og Jesus gjorde eller sagde noget, der slog dem i stykker, blev der altid efterladt et ar af bitter harme i Judas' hjerte; og efterhånden som disse ar blev flere og flere, mistede det hjerte, der så ofte var blevet såret, enhver ægte hengivenhed for den, der havde påført en velmenende, men fej og selvcentreret personlighed denne usmagelige oplevelse. Judas var ikke klar over det, men han var en kujon. Derfor var han altid tilbøjelig til at tillægge Jesus fejhed som det motiv, der fik ham til så ofte at nægte at gribe efter magt eller ære, når de tilsyneladende var

inden for hans rækkevidde. Og ethvert dødeligt menneske ved udmærket, hvordan kærlighed, selv når den først er ægte, på grund af skuffelse, jalousi og langvarig bitterhed til sidst kan blive forvandlet til egentligt had.

177:4.12 (1927.1) Endelig kunne ypperstepræsterne og de ældste ånde lettet op i et par timer. De behøvede ikke at arrestere Jesus offentligt, og da de havde sikret sig Judas som en forræderisk allieret, kunne de være sikre på, at Jesus ikke ville flygte fra deres jurisdiktion, som han havde gjort så mange gange før.

5. Den sidste fællestime

177:5.1 (1927.2) Da det var onsdag, var denne aften i lejren en social time. Mesteren forsøgte at opmuntre sine nedtrykte apostle, men det var så godt som umuligt. De var alle begyndt at indse, at foruroligende og knusende begivenheder var nært forestående. De kunne ikke være muntre, selv når Mesteren fortalte om deres mange begivenhedsrige og kærlige år sammen. Jesus spurgte omhyggeligt ind til alle apostlenes familier, og da han kiggede over på David Zebedæus, spurgte han, om nogen for nylig havde hørt fra hans mor, hans yngste søster eller andre medlemmer af hans familie. David kiggede ned på sine fødder; han var bange for at svare.

177:5.2 (1927.3) Dette var anledningen til, at Jesus advarede sine tilhængere om at tage sig i agt for folkemængdens støtte. Han fortalte om deres oplevelser i Galilæa, hvor store skarer af mennesker gang

på gang begejstret fulgte dem rundt og derefter lige så begejstret vendte sig imod dem og vendte tilbage til deres tidligere måde at tro og leve på. Og så sagde han: “Og derfor må I ikke lade jer bedrage af de store skarer, som hørte os i templet, og som syntes at tro på vores lære. Disse skarer lytter til sandheden og tror overfladisk på den med deres sind, men få af dem tillader sandhedens ord at slå levende rødder ned i hjertet. De, der kun kender evangeliet i tankerne, og som ikke har oplevet det i hjertet, kan ikke regne med støtte, når de virkelige problemer kommer. Når jødernes herskere bliver enige om at tilintetgøre Menneskesønnen, og når de slår til i enighed, vil du se folkemængden enten flygte i forfærdelse eller stå der i tavs forbløffelse, mens disse vanvittige og forblindede herskere fører evangeliets sandhedslærere i døden. Og så, når modgang og forfølgelse rammer jer, vil endnu flere, som I tror elsker sandheden, blive spredt, og nogle vil frasige sig evangeliet og forlade jer. Nogle, som har været meget tæt på os, har allerede besluttet sig for at forlade os. I har hvilet i dag for at forberede jer på de tider, som nu er over os. Våg derfor og bed om, at I i morgen må blive styrket til de dage, der ligger lige foran jer.”

177:5.3 (1927.4) Atmosfæren i lejren var ladet med en uforklarlig spænding. Tavse budbringere kom og gik og kommunikerede kun med David Zebedæus. Før aftenen var gået, vidste nogle, at Lazarus havde taget en hastig flugt fra Betania. Johannes Markus var ildevarslenende tavs, da han vendte tilbage til lejren, på trods af at han havde tilbragt hele dagen i Mesterens selskab. Ethvert forsøg på at

overtale ham til at tale viste kun tydeligt, at Jesus havde bedt ham om ikke at tale.

177:5.4 (1928.1) Selv Mesterens gode humør og hans usædvanlige selskabelighed skræmte dem. De følte alle, at den frygtelige isolation, som de var klar over ville komme med et brag og en uundgåelig rædsel, trak i dem. De havde en vag fornemmelse af, hvad der var på vej, og ingen følte sig parat til at møde prøven. Mesteren havde været væk hele dagen, og de havde savnet ham meget.

177:5.5 (1928.2) Denne onsdag aften var lavpunktet for deres åndelige status op til den egentlige time for Mesterens død. Selvom den næste dag var endnu en dag tættere på den tragiske fredag, var han stadig hos dem, og de gik mere yndefuldt gennem de angstfyldte timer.

177:5.6 (1928.3) Det var lige før midnat, da Jesus, der vidste, at dette ville blive den sidste nat, han nogensinde ville sove sammen med sin udvalgte familie på jorden, sagde, da han spredte dem for natten: “Gå i seng, mine brødre, og fred være med jer, indtil vi står op i morgen, endnu en dag for at gøre Faderens vilje og opleve glæden ved at vide, at vi er hans sønner.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 177](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 179](#) >>

Kapitel 178

Sidste Dag I Lejren

178:0.1 (1929.1) JESUS planlagde at tilbringe denne torsdag, hans sidste frie dag på jorden som en guddommelig søn inkarneret i kødet, sammen med sine apostle og nogle få loyale og hengivne disciple. Kort efter morgenmaden på denne smukke morgen førte Mesteren dem til et afsides sted et stykke over deres lejre og underviste dem der i mange nye sandheder. Selvom Jesus holdt andre taler til apostlene i de tidlige aftentimer på dagen, var denne tale torsdag formiddag hans afskedstale til den samlede lejrguppe af apostle og udvalgte disciple, både jøder og ikke-jøder. De tolv var alle til stede undtagen Judas. Peter og flere af apostlene bemærkede hans fravær, og nogle af dem troede, at Jesus havde sendt ham ind til byen for at ordne et eller andet, sandsynligvis for at arrangere detaljerne i deres forestående påskefejring. Judas vendte ikke tilbage til lejren før midt på eftermiddagen, kort tid før Jesus førte de tolv ind i Jerusalem for at deltage i den sidste nadver.

1. Forelæsningen om slægtskab og medborgerskab

178:1.1 (1929.2) Jesus talte med omkring halvtreds af sine betroede tilhængere i næsten to timer og besvarede et utal af spørgsmål om forholdet mellem Himmeriget og denne verdens riger, om forholdet mellem at være barn af Gud og at være borger i jordiske regeringer. Denne tale, sammen med hans svar på spørgsmålene, kan opsummeres og omformuleres på moderne sprog som følger:

178:1.2 (1929.3) Da denne verdens riger er materielle, kan de ofte finde det nødvendigt at bruge fysisk magt til at håndhæve deres love og opretholde orden. I himlenes rige vil sande troende ikke ty til fysisk magtanvendelse. Himmeriget, som er et åndeligt broderskab af Guds åndsfødte børn, kan kun blive udråbt ved åndens kraft. Denne forskel i fremgangsmåde henviser til forholdet mellem de troendes rige og de verdslige regeringers riger og ophæver ikke sociale grupper af troendes ret til at opretholde orden i deres rækker og udøve disciplin over for uregerlige og uværdige medlemmer.

178:1.3 (1929.4) Der er intet uforeneligt mellem slægtskab i det åndelige rige og statsborgerskab i den verdslige eller civile regering. Det er den troendes pligt at give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Der kan ikke være nogen uoverensstemmelse mellem disse to krav, hvor det ene er materielt og det andet åndeligt, medmindre

det skulle udvikle sig til, at en kejser formaster sig til at tilrane sig Guds prærogativer og forlange, at der ydes ham åndelig hyldest og den højeste tilbedelse. I et sådant tilfælde skal I kun tilbede Gud, mens I søger at oplyse sådanne vildledte jordiske herskere og på denne måde også føre dem til anerkendelse af Faderen i himlen. I skal ikke yde åndelig tilbedelse til jordiske herskere, og I skal heller ikke bruge de fysiske kræfter fra jordiske regeringer, hvis herskere måske engang bliver troende, i arbejdet med at fremme det åndelige riges mission.

178:1.4 (1930.1) Slægtskab i riget, set ud fra civilisationens fremskridt, bør hjælpe jer med at blive de ideelle borgere i denne verdens riger, da broderskab og tjeneste er hjørnestenene i evangeliet om riget. Det åndelige riges kærlighedskald bør vise sig at være en effektiv ødelægger af hadetrangen hos de vantro og krigsliderlige borgere i de jordiske riger. Men disse materielt indstillede børn i mørket vil aldrig få kendskab til sandhedens åndelige lys, medmindre du kommer helt tæt på dem med den uselviske sociale tjeneste, som er den naturlige følge af åndens frugter i hver enkelt troendes livserfaring.

178:1.5 (1930.2) Som dødelige og materielle mennesker er I ganske rigtigt borgere i de jordiske riger, og I bør være gode borgere, så meget desto bedre, fordi I er blevet genfødte åndelige børn i det himmelske rige. Som trosoplyste og åndsbefrugtede børn af det himmelske rige står I over for et dobbelt ansvar: pligt over for mennesker og pligt over for Gud, mens I frivilligt påtager jer en tredje og hellig forpligtelse: tjeneste for broderskabet af troende, der kender Gud.

178:1.6 (1930.3) Du må ikke tilbede dine verdslige herskere, og du bør ikke bruge verdslig magt til at fremme det åndelige rige; men du bør manifestere den retfærdige tjeneste med kærlig betjening af både troende og ikke-troende. I evangeliet om riget findes den mægtige Sandhedens Ånd, og nu vil jeg udgyde den samme ånd over alt kød. Åndens frugter, jeres oprigtige og kærlige tjeneste, er den mægtige sociale løftestang til at opløfte mørkets racer, og denne Sandhedens Ånd vil blive jeres kraftmultiplicerende omdrejningspunkt.

178:1.7 (1930.4) Vis visdom og udvis klogskab i jeres omgang med vantro civile magthavere. Vis, at I med diskretion er eksperter i at udrede mindre uoverensstemmelser og rette op på ubetydelige misforståelser. På enhver mulig måde—i alt andet end jeres åndelige troskab over for universets herskere—skal I søge at leve i fred med alle mennesker. Vær altid kloge som slanger, men harmløse som duer.

178:1.8 (1930.5) I bør blive så meget desto bedre borgere i den verdslige regering som et resultat af at blive oplyste borgere af riget; på samme måde bør herskerne i jordiske regeringer blive så meget desto bedre herskere i civile anliggender som et resultat af at tro på dette evangelium om det himmelske rige. Indstillingen med uselvisk tjeneste for mennesket og intelligent tilbedelse af Gud bør gøre alle troende i riget til bedre verdensborgere, mens indstillingen med ærligt borgerskab og oprigtig hengivenhed over for ens timelige pligt bør hjælpe med at gøre en sådan borger endnu lettere at nå for åndens kald til slægtskab i det himmelske rige.

178:1.9 (1930.6) Så længe herskerne i de jordiske regeringer forsøger at udøve religiøse diktatorers autoritet, kan I, der tror på dette evangelium, kun forvente problemer, forfølgelse og endda død. Men selve det lys, som I bærer ud til verden, og selv den måde, hvorpå I vil lide og dø for dette evangelium om riget, vil i sig selv til sidst oplyse hele verden og resultere i en gradvis adskillelse af politik og religion. Den vedholdende forkyndelse af dette evangelium om riget vil en dag bringe alle nationer en ny og utrolig frigørelse, intellektuel frihed og religiøs frihed.

178:1.10 (1931.1) Under de snart kommende forfølgelser fra dem, der hader dette evangelium om glæde og frihed, vil du trives, og riget vil blomstre. Men du vil være i stor fare i de efterfølgende tider, hvor de fleste mennesker vil tale godt om dem, der tror på riget, og hvor mange højtstående personer nominelt accepterer evangeliet om det himmelske rige. Lær at være tro mod riget, selv i tider med fred og velstand. Frist ikke englenerne i jeres tilsyn til at lede jer på urolige veje som en kærlig disciplin designet til at redde jeres letlevende sjæle.

178:1.11 (1931.2) Husk, at du har fået til opgave at forkynde dette evangelium om riget—det højeste ønske om at gøre Faderens vilje kombineret med den højeste glæde ved troens erkendelse af slægtskab med Gud—og du må ikke tillade noget at aflede din hengivenhed til denne ene pligt. Lad hele menneskeheden nyde godt af overfloden af jeres kærlige åndelige tjeneste, oplysende intellektuelle fællesskab og opløftende sociale tjeneste; men ingen af disse humanitære opgaver, og heller ikke dem alle, bør få lov til at tage pladsen fra forkyndelsen af evangeliet. Disse mægtige tjenester

er de sociale biprodukter af de endnu mere mægtige og sublime tjenester og forvandlinger, som den levende Sandheds Ånd og den personlige erkendelse af, at et åndsfødt menneskes tro giver vished om et levende fællesskab med den evige Gud, har skabt i hjertet på den, der tror på riget.

178:1.12 (1931.3) Du må ikke forsøge at udbrede sandheden eller etablere retfærdighed ved hjælp af civile regeringer eller ved at vedtage verdslige love. Du kan altid arbejde på at overtale menneskers sind, men du må aldrig vove at tvinge dem. I må ikke glemme den store lov om menneskelig retfærdighed, som jeg har lært jer i positiv form: Alt, hvad du ønsker, at mennesker skal gøre mod dig, skal du også gøre mod dem.

178:1.13 (1931.4) Når en troende i riget bliver opfordret til at tjene den civile regering, så lad ham gøre det som en verdslig borger i en sådan regering, om end en sådan troende i sin civile tjeneste bør udvise alle de almindelige træk ved et borgerskab, da disse er blevet forstærket af den åndelige oplysning fra den forædlende forening af det dødelige menneskes sind med den evige Guds iboende ånd. Hvis den ikke-troende kan kvalificere sig som en overlegen embedsmand, bør du alvorligt spørge dig selv, om sandhedens rødder i dit hjerte ikke er døde af manglen på det levende vand fra det kombinerede åndelige fællesskab og den sociale tjeneste. Bevidstheden om at være barn af Gud burde sætte skub i hele livstjenesten hos enhver mand, kvinde og barn, der er blevet i besiddelse af en så mægtig stimulans til alle de iboende kræfter i en menneskelig personlighed.

178:1.14 (1931.5) I skal ikke være passive mystikere eller farveløse asketer; I skal ikke blive drømmere og dagdrivere, der overmodigt stoler på, at et fiktivt forsyn vil sørge for selv livets fornødenheder. I skal virkelig være blide i jeres omgang med dødelige, der er på vildspor, tålmodige i jeres omgang med uvidende mennesker og overbærende under provokation; men I skal også være tapre i forsvaret af retfærdighed, mægtige i forkyndelsen af sandhed og aggressive i forkyndelsen af dette evangelium om riget, selv til jordens ender.

178:1.15 (1931.6) Dette evangelium om riget er en levende sandhed. Jeg har fortalt jer, at det er som surdejen i dejen, som sennepskornet; og nu erklærer jeg, at det er som det levende væsens frø, som fra generation til generation, mens det forbliver det samme levende frø, ufejlbarligt udfolder sig i nye manifestationer og vokser acceptabelt i kanaler med ny tilpasning til hver efterfølgende generations særlige behov og betingelser. Den åbenbaring, jeg har givet jer, er en *levende åbenbaring*, og jeg ønsker, at den skal bære passende frugter i hvert individ og i hver generation i overensstemmelse med lovene for åndelig vækst, forøgelse og tilpasningsdygtig udvikling. Fra generation til generation skal dette evangelium vise stigende vitalitet og udvise større dybde i den åndelige kraft. Det må ikke få lov til blot at blive et helligt minde, en ren tradition om mig og den tid, vi lever i nu.

178:1.16 (1932.1) Og glem det ikke: Vi har ikke foretaget noget direkte angreb på personerne eller på autoriteten hos dem, der sidder i Moses' sæde; vi har kun tilbudt dem det nye lys, som de så energisk har afvist. Vi har kun angrebet dem ved at fordømme deres åndelige

illoyalitet over for netop de sandheder, som de bekender sig til at lære og beskytte. Vi stødte kun sammen med disse etablerede ledere og anerkendte magthavere, når de kastede sig direkte i vejen for forkyndelsen af evangeliet om riget til menneskesønnerne. Og selv nu er det ikke os, der angriber dem, men dem, der søger vores ødelæggelse. Glem ikke, at du har fået til opgave kun at gå ud og forkynde de gode nyheder. Du skal ikke angribe de gamle måder; du skal dygtigt lægge den nye sandheds surdej midt i de gamle overbevisninger. Lad Sandhedens Ånd gøre sit eget arbejde. Lad kun kontroverser komme, når de, der foragter sandheden, tvinger den ned over jer. Men når den viljestærke vantro angriber dig, så tøv ikke med at stå i et energisk forsvar for den sandhed, som har frelst og helliggjort dig.

178:1.17 (1932.2) Husk altid at elske hinanden gennem livets omskiftelser. Strid ikke med mennesker, selv ikke med vantro. Vis barmhjertighed, selv over for dem, der misbruger jer. Vis jer som loyale borgere, retskafne håndværkere, prisværdige naboer, hengivne slægtninge, forstående forældre og oprigtige troende på broder- og søsterskabet i Faderens rige. Og min ånd skal være over jer, nu og til verdens ende.

178:1.18 (1932.3) Da Jesus havde afsluttet sin undervisning, var klokken næsten et, og de gik straks tilbage til lejren, hvor David og hans medarbejdere havde frokost klar til dem.

2. Efter middagsmåltidet

178:2.1 (1932.4) Ikke mange af Mesterens tilhørere var i stand til at opfatte bare en del af hans tale om formiddagen. Af alle, der hørte ham, forstod grækerne mest. Selv de elleve apostle var forvirrede over hans hentydninger til fremtidige politiske riger og til successive generationer af rigets troende. Jesu mest hengivne tilhængere kunne ikke forene den forestående afslutning på hans jordiske tjeneste med disse henvisninger til en udvidet fremtid med evangeliske aktiviteter. Nogle af disse jødiske troende var begyndt at fornemme, at jordens største tragedie var ved at finde sted, men de kunne ikke forene en sådan forestående katastrofe med hverken Mesterens muntert ligegyldige personlige holdning eller hans formiddagstale, hvor han gentagne gange hentydede til de fremtidige transaktioner i det himmelske rige, der strakte sig over store tidsrum og omfattede relationer til mange og successive tidsmæssige riger på jorden.

178:2.2 (1932.5) Ved middagstid denne dag havde alle apostle og disciple hørt om Lazarus' hastige flugt fra Betania. De begyndte at fornemme de jødiske magthaveres dystre beslutsomhed om at udrydde Jesus og hans lære.

178:2.3 (1932.6) David Zebedæus var gennem sine hemmelige agenter i Jerusalem fuldt informeret om udviklingen i planen om at arrestere og dræbe Jesus. Han vidste alt om Judas' rolle i dette komplot, men han afslørede aldrig denne viden for de andre apostle eller for nogen af disciplene. Kort efter frokost førte han Jesus til side og spurgte

ham frimodigt, om han vidste det—men han kom aldrig videre med sit spørgsmål. Mesteren holdt sin hånd op, stoppede ham og sagde: “Ja, David, jeg ved alt om det, og jeg ved, at du ved det, men sørg for, at du ikke fortæller det til nogen. Men tvivl ikke i dit eget hjerte på, at Guds vilje vil sejre til sidst.”

178:2.4 (1933.1) Denne samtale med David blev afbrudt af en budbringer fra Filadelfia, som fortalte, at Abner havde hørt om planen om at dræbe Jesus, og som spurgte, om han skulle rejse til Jerusalem. Løberen skyndte sig til Filadelfia med dette ord til Abner: “Fortsæt med dit arbejde. Hvis jeg forlader dig i kødet, er det kun, for at jeg kan vende tilbage i ånden. Jeg vil ikke forlade dig. Jeg vil være med dig til enden.”

178:2.5 (1933.2) Omkring dette tidspunkt kom Filip til Mesteren og spurgte: “Mester, når nu påskens tid nærmer sig, hvor vil du så have os til at forberede os på at spise den?” Og da Jesus hørte Filips spørgsmål, svarede han: “Gå hen og hent Peter og Johannes, så vil jeg give jer anvisninger på det måltid, vi skal spise sammen i aften. Hvad angår påsken, så må du overveje det, når vi først har gjort dette.”

178:2.6 (1933.3) Da Judas hørte Mesteren tale med Filip om disse ting, kom han nærmere, så han kunne overheøre deres samtale. Men David Zebedæus, som stod i nærheden, trådte frem og inddrog Judas i samtale, mens Filip, Peter og Johannes gik til den ene side for at tale med Mesteren.

178:2.7 (1933.4) Jesus sagde til de tre: “Gå straks ind i Jerusalem, og når I går ind ad porten, vil I møde en mand med en vandkrukke. Han vil

tale til jer, og så skal I følge ham. Når han fører jer til et bestemt hus, skal I gå ind efter ham og spørge den gode mand i huset: 'Hvor er gæsteværelset, hvor Mesteren skal spise aftensmad med sine apostle? Og når I har spurgt sådan, vil denne husbond vise jer et stort, øvre værelse, der er møbleret og klar til os.'

178:2.8 (1933.5) Da apostlene nåede byen, mødte de manden med vandkrukken nær porten og fulgte efter ham til Johannes Markus' hjem, hvor drengens far mødte dem og viste dem det øverste rum, der var klar til aftensmåltidet.

178:2.9 (1933.6) Og alt dette skete som et resultat af en aftale mellem Mesteren og Johannes Markus om eftermiddagen den foregående dag, da de var alene i bjergene. Jesus ville være sikker på, at han kunne spise dette sidste måltid uforstyrret sammen med sine apostle, og da han troede, at hvis Judas på forhånd kendte til deres mødested, ville han måske arrangere med sine fjender, at de tog ham, lavede han denne hemmelige aftale med Johannes Markus. På den måde fik Judas ikke kendskab til deres mødested før senere, da han ankom sammen med Jesus og de andre apostle.

178:2.10 (1933.7) David Zebedæus havde mange forretninger at gøre med Judas, så han blev let forhindret i at følge Peter, Johannes og Filip, som han så gerne ville. Da Judas gav David en vis sum penge til proviant, sagde David til ham: "Judas, ville det ikke være godt, under disse omstændigheder, at give mig lidt penge forud for mine faktiske behov?" Og efter at Judas havde tænkt sig om et øjeblik, svarede han: "Ja, David, jeg tror, det ville være klogt. I betragtning af de urolige

forhold i Jerusalem tror jeg faktisk, at det ville være bedst for mig at overdrage alle pengene til dig. De konspirerer mod Mesteren, og hvis der skulle ske mig noget, ville du ikke være hæmmet.”

178:2.11 (1934.1) Og således modtog David alle apostlenes kontante midler og kvitteringer for alle de penge, der var deponeret. Først om aftenen den næste dag hørte apostlene om denne transaktion.

178:2.12 (1934.2) Klokken var omkring halv fem, da de tre apostle vendte tilbage og informerede Jesus om, at alt var parat til måltidet. Mesteren gjorde sig straks klar til at føre sine tolv apostle over stien til Betania-vejen og videre ind i Jerusalem. Og det var den sidste rejse, han nogensinde foretog med dem alle tolv.

3. På vej til aftensmaden

178:3.1 (1934.3) Jesus og de tolv søgte igen at undgå menneskemængderne, der gik gennem Kidrondalen frem og tilbage mellem Getsemane Park og Jerusalem, og de gik over Oliebjergets vestlige skråning for at møde vejen, der førte fra Betania ned til byen. Da de nærmede sig det sted, hvor Jesus aftenen før havde opholdt sig for at tale om Jerusalems ødelæggelse, standsede de ubevidst op, mens de stod og så ned på byen i stilhed. Da de var lidt tidligt på den, og da Jesus ikke ønskede at passere gennem byen før efter solnedgang, sagde han til sine folk:

178:3.2 (1934.4) “Sæt jer ned og hvil jer, mens jeg taler med jer om det, der snart skal ske. I alle disse år har jeg levet sammen med jer som brødre, og jeg har lært jer sandheden om himmelriget og har åbenbaret dets hemmeligheder for jer. Og min Fader har virkelig gjort mange vidunderlige gerninger i forbindelse med min mission på jorden. I har været vidner til alt dette og deltaget i oplevelsen af at være arbejdere sammen med Gud. Og I vil bære vidnesbyrd om, at jeg i nogen tid har advaret jer om, at jeg snart må vende tilbage til det arbejde, som Faderen har givet mig at udføre; jeg har tydeligt fortalt jer, at jeg må efterlade jer i verden for at fortsætte rigets arbejde. Det var til dette formål, at jeg skilte jer ud på bakkerne i Kapernaum. Den erfaring, du har haft med mig, skal du nu gøre klar til at dele med andre. Som Faderen sendte mig til denne verden, vil jeg nu sende dig ud for at repræsentere mig og fuldføre det arbejde, jeg har påbegyndt.

178:3.3 (1934.5) “I ser med sorg ned på byen derovre, for I har hørt mine ord om Jerusalems undergang. Jeg har advaret jer, så I ikke skulle gå til grunde i hendes ødelæggelse og dermed forsinke forkyndelsen af evangeliet om riget. På samme måde advarer jeg jer om at tage jer i agt, så I ikke unødigt udsætter jer selv for fare, når de kommer for at tage Menneskesønnen. Jeg må gå, men I skal blive og vidne om dette evangelium, når jeg er gået, ligesom jeg gav Lazarus besked på at flygte fra menneskers vrede, så han kunne leve og gøre Guds herlighed kendt. Hvis det er Faderens vilje, at jeg skal gå bort, er der intet, I kan gøre, som kan forpurre den guddommelige plan. Tag jer i agt, så de ikke også dræber jer. Lad jeres sjæle være tapre i forsvaret

for evangeliet ved åndens kraft, men bliv ikke vildledt til noget tåbeligt forsøg på at forsvare Menneskesønnen. Jeg har ikke brug for noget forsvar fra menneskers hånd; himlens hære er selv nu tæt på; men jeg er fast besluttet på at gøre min Faders vilje i himlen, og derfor må vi underkaste os det, som så snart kommer over os.

178:3.4 (1934.6) “Når I ser denne by blive ødelagt, så glem ikke, at I allerede er gået ind til det evige liv med endeløs tjeneste i det evigt fremadskridende himmerige, ja, i himlenes himmel. I skal vide, at i min Faders univers og i mit er der mange boliger, og at der venter lysets børn åbenbaringen af byer, hvis bygherre er Gud, og verdener, hvis levevis er retfærdighed og glæde i sandheden. Jeg har bragt himlenes rige til jer her på jorden, men jeg erklærer, at alle I, der ved tro går ind i det og forbliver der ved sandhedens levende tjeneste, helt sikkert skal stige op til verdenerne i det høje og sidde sammen med mig i vor Faders åndelige rige. Men først må I gøre jer klar og fuldføre det arbejde, som I har påbegyndt sammen med mig. I skal først gå igennem megen modgang og udholde mange sorger—og disse prøvelser er allerede over os nu—og når I har fuldført jeres arbejde på jorden, skal I komme til min glæde, ligesom jeg har fuldført min Faders arbejde på jorden og er ved at vende tilbage til hans favn.”

178:3.5 (1935.1) Da Mesteren havde talt, rejste han sig, og de fulgte ham alle ned ad Oliebjerget og ind i byen. Ingen af apostlene, bortset fra tre, vidste, hvor de skulle hen, da de bevægede sig gennem de smalle gader i det tiltagende mørke. Menneskemængden skubbede til dem, men ingen genkendte dem eller vidste, at Guds Søn passerede forbi

på vej til det sidste dødelige møde med sine udvalgte ambassadører for riget. Og apostlene vidste heller ikke, at en af deres egne allerede var gået ind i en sammensværgelse for at forråde Mesteren til hans fjender.

178:3.6 (1935.2) Johannes Markus havde fulgt dem hele vejen ind i byen, og da de var kommet ind ad porten, skyndte han sig videre ad en anden gade, så han stod klar til at byde dem velkommen i sin fars hjem, da de ankom.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 178](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 180](#) >>

Kapitel 179

Det Sidste Aftensmåltid

179:0.1 (1936.1) Da Filip om eftermiddagen denne torsdag mindede Mesteren om den forestående påske og spurgte ham om hans planer for fejringen af den, tænkte han på påskemåltidet, som skulle spises om aftenen den næste dag, fredag. Det var skik at begynde forberedelserne til påskefejringen senest ved middagstid den foregående dag. Og da jøderne regnede dagen som begyndende ved solnedgang, betød det, at lørdagens påskemåltid ville blive spist fredag aften, et stykke før midnat.

179:0.2 (1936.2) Apostlene var derfor helt uforstående over for Mesterens meddelelse om, at de skulle fejre påsken en dag tidligere. De troede, i hvert fald nogle af dem, at han vidste, at han ville blive arresteret inden påskemåltidet fredag aften, og at han derfor kaldte dem sammen til et særligt måltid denne torsdag aften. Andre mente, at dette blot var en særlig lejlighed, som skulle gå forud for den almindelige påskefejring.

179:0.3 (1936.3) Apostlene vidste, at Jesus havde fejret andre påsker uden lam; de vidste, at han ikke personligt deltog i nogen af det jødiske systems offergudstjenester. Han havde mange gange spist af påskelammet som gæst, men altid, når han var vært, blev der ikke serveret noget lam. Det ville ikke have været en stor overraskelse for apostlene at se lammet udeladt selv på påskenenatten, og da dette måltid blev holdt en dag tidligere, tænkte de ikke over dets fravær.

179:0.4 (1936.4) Efter at have modtaget velkomsthilsenerne fra Johannes Markus' far og mor gik apostlene straks til det øverste kammer, mens Jesus blev tilbage for at tale med Markus-familien.

179:0.5 (1936.5) Man havde på forhånd forstået, at Mesteren skulle fejre denne begivenhed alene med sine tolv apostle; derfor var der ingen tjenere til at opvarte dem.

1. Ønsket efter forrang

179:1.1 (1936.6) Da apostlene var blevet vist ovenpå af Johannes Markus, så de et stort og rummeligt kammer, som var fuldstændig møbleret til måltidet, og de bemærkede, at brødet, vinen, vandet og urterne stod klar i den ene ende af bordet. Bortset fra den ende, hvor brødet og vinen stod, var dette lange bord omgivet af tretten liggestole, præcis som man ville have dem til påskefejringen i en velhavende jødisk husstand.

179:1.2 (1936.7) Da de tolv kom ind i dette øvre kammer, så de lige inden for døren kanderne med vand, bassinerne og håndklæderne til at

vaske deres støvede fødder med; og da der ikke var nogen tjener til at udføre denne tjeneste, begyndte apostlene at se på hinanden, så snart Johannes Markus havde forladt dem, og hver begyndte at tænke i sig selv: Hvem skal vaske vores fødder? Og hver af dem tænkte, at det ikke ville være ham, der på den måde ville virke som de andres tjener.

179:1.3 (1937.1) Mens de stod der og diskutererede i deres hjerter, undersøgte de bordets placering og bemærkede værtens højre divan med en sofa til højre og elleve placeret rundt om bordet op til modsat denne anden æresplads på værtens højre side.

179:1.4 (1937.2) De forventede, at Mesteren ville komme hvert øjeblik, men de var i tvivl om, hvorvidt de skulle sætte sig eller afvente hans ankomst og stole på, at han tildelte dem deres pladser. Mens de tøvede, gik Judas over til ærespladsen til venstre for værten og tilkendegav, at han havde tænkt sig at lægge sig der som den foretrukne gæst. Denne handling fra Judas' side udløste straks en ophedet strid blandt de andre apostle. Knap havde Judas sat sig på ærespladsen, før Johannes Zebedæus gjorde krav på den næstforetrukne plads, den til højre for værten. Simon Peter blev så rasende over Judas' og Johannes' overtagelse af de udvalgte pladser, at han, mens de andre vrede apostle så på, marcherede hele vejen rundt om bordet og satte sig på den nederste sofa, for enden af rækkefølgen og lige over for den plads, Johannes Zebedæus havde valgt. Da andre havde taget de høje pladser, tænkte Peter på at vælge den laveste, og han gjorde det ikke blot i protest mod sine brødres upassende stolthed, men i håbet om, at Jesus, når han kom og så

ham på den mindst ærefulde plads, ville kalde ham op på en højere plads og dermed fortrænge en, der havde formastet sig til at ære sig selv.

179:1.5 (1937.3) Da de højeste og de laveste pladser var besat, valgte resten af apostlene pladser, nogle i nærheden af Judas og nogle i nærheden af Peter, indtil alle var placeret. De satte sig omkring det U-formede bord på disse liggende divaner i følgende rækkefølge: til højre for Mesteren Johannes; til venstre Judas, Simon Zelotes, Mattæus, Jakob Zebedæus, Andreas, Alfeus-tvillingerne, Filip, Nataniel, Thomas og Simon Peter.

179:1.6 (1937.4) De er samlet for at fejre, i det mindste i ånden, en institution, som var ældre end selv Moses og refererede til dengang, deres fædre var slaver i Egypten. Dette måltid er deres sidste møde med Jesus, og selv i en så højtidelig ramme gav apostlene nu på foranledning af Judas, efter for deres gamle forkærlighed for ære, præference, og personlig ophøjelse.

179:1.7 (1937.5) De var stadig i gang med at udtale vrede beskyldninger, da mesteren dukkede op i døren, hvor han tøvede et øjeblik, mens et skuffet udtryk langsomt sneg sig ind over hans ansigt. Uden kommentarer gik han hen til sin plads, og han forstyrrede ikke deres placering.

179:1.8 (1937.6) De var nu klar til at begynde aftensmaden, bortset fra at deres fødder stadig var uvaskede, og de var i alt andet end en behagelig sindstilstand. Da Mesteren ankom, var de stadig i gang med at komme med upassende bemærkninger om hinanden, for slet

ikke at tale om tankerne hos nogle af dem, der havde tilstrækkelig følelsesmæssig kontrol til at afholde sig fra at udtrykke deres følelser offentligt.

2. Aftensmadens begyndelse

179:2.1 (1937.7) I et par øjeblikke efter at Mesteren var gået til sin plads, blev der ikke sagt et ord. Jesus så på dem alle og løsnede spændingen med et smil og sagde: “Jeg har ønsket mig meget at spise denne påske sammen med jer. Jeg ønskede at spise sammen med jer endnu en gang, før min lidelse begynder, og da jeg indså, at min time var kommet, arrangerede jeg dette måltid sammen med jer i aften, for hvad angår morgendagen, er vi alle i Faderens hænder, hvis vilje jeg er kommet for at udføre. Jeg vil ikke igen spise sammen med jer, før I sætter jer sammen med mig i det rige, som min Fader vil give mig, når jeg har fuldført det, han sendte mig til denne verden for.”

179:2.2 (1938.1) Efter at vin og vand var blevet blandet, bragte de bægeret til Jesus, som, da han havde modtaget det fra Thaddæus' hånd, holdt det, mens han takkede. Og da han var færdig med at takke, sagde han: “Tag dette bæger og del det mellem jer, og når I tager del i det, skal I vide, at jeg ikke igen vil drikke vinens frugt med jer, da dette er vores sidste måltid. Når vi igen sætter os ned på denne måde, vil det være i det kommende rige.”

179:2.3 (1938.2) Jesus begyndte således at tale til sine apostle, fordi han vidste, at hans time var kommet. Han forstod, at tiden var kommet,

hvor han skulle vende tilbage til Faderen, og at hans arbejde på jorden næsten var færdigt. Mesteren vidste, at han havde åbenbaret Faderens kærlighed på jorden og vist sin barmhjertighed over for menneskeheden, og at han havde fuldført det, han var kommet til verden for, nemlig at modtage al magt og autoritet i himlen og på jorden. På samme måde vidste han, at Judas Iskariot havde besluttet sig for at udlevere ham til sine fjender den nat. Han indså fuldt ud, at dette forræderi var Judas værk, men at det også behagede Lucifer, Satan og Caligastia, mørkets fyrste. Men han frygtede ingen af dem, der søgte hans åndelige undergang, mere end han frygtede dem, der søgte at opnå hans fysiske død. Mesteren havde kun én bekymring, og det var for sine udvalgte tilhængeres sikkerhed og frelse. Så med den fulde viden om, at Faderen havde lagt alle ting ind under hans autoritet, gjorde Mesteren sig nu klar til at gennemføre lignelsen om broderlig kærlighed.

3. Jesus vasker apostlernes fødder

179:3.1 (1938.3) Efter at have drukket påskens første bæger, var det jødisk skik, at værten rejste sig fra bordet og vaskede sine hænder. Senere i måltidet og efter det andet bæger rejste alle gæsterne sig ligeledes op og vaskede hænder. Da apostlene vidste, at deres Mester aldrig overholdt disse ritualer med ceremoniel håndvask, var de meget nysgerrige efter at vide, hvad han havde tænkt sig at gøre, da han, efter at de havde drukket af det første bæger, rejste sig fra

bordet og lydløst gik hen til døren, hvor vandkanderne, kummerne og håndklæderne var blevet placeret. Og deres nysgerrighed voksede til forbløffelse, da de så Mesteren tage sit overtøj af, svøbe sig i et håndklæde og begynde at hælde vand i et af fodbægrene. Forestil jer forbløffelsen hos disse tolv mænd, som for nylig havde nægtet at vaske hinandens fødder, og som havde været involveret i så upassende skænderier om ærespladser ved bordet, da de så ham gå rundt om den ledige ende af bordet til festens laveste plads, hvor Simon Peter sad, og knælende i en tjeners holdning gøre sig klar til at vaske Simons fødder. Da Mesteren knælede, rejste alle tolv sig som én mand; selv den forræderiske Judas glemte for et øjeblik sin skændsel og rejste sig sammen med sine medapostle i dette udtryk for overraskelse, respekt og total forbløffelse.

179:3.2 (1938.4) Der stod Simon Peter og kiggede ned i sin Mesters opadvendte ansigt. Jesus sagde ikke noget; det var ikke nødvendigt, at han talte. Hans holdning afslørede tydeligt, at han havde i sinde at vaske Simon Peters fødder. På trods af sin kødelige skrøbelighed elskede Peter Mesteren. Denne galilæiske fisker var det første menneske, som helhjertet troede på Jesu guddommelighed og som fuldt og offentligt bekendte denne tro. Og Peter havde aldrig siden tvivlet på Mesterens guddommelige natur. Eftersom Peter ærede Jesus så højt i sit hjerte, var det ikke mærkeligt, at hans sjæl blev vred ved tanken om, at Jesus knælede foran ham som en simpel tjener og foreslog at vaske hans fødder som en slave. Da Peter omsider fik samlet sin forstand nok til at tale til Mesteren, gav han udtryk for alle sine medapostles inderste følelser.

179:3.3 (1939.1) Efter et øjeblik med denne store forlegenhed sagde Peter: "Mester, mener du virkelig, at du vil vaske mine fødder?" Og så kiggede Jesus op i Peters ansigt og sagde: "Du forstår måske ikke helt, hvad jeg er ved at gøre, men herefter vil du kende betydningen af alle disse ting." Så trak Simon Peter vejret dybt og sagde: "Mester, du skal aldrig vaske mine fødder!" Og alle apostlene nikkede anerkendende til Peters faste afvisning af at lade Jesus ydmyge sig over for dem på den måde.

179:3.4 (1939.2) Den dramatiske appel i denne usædvanlige scene rørte til og med selve Judas Iskariots hjerte; men da hans forfængelige intellekt dømte over skuespillet, konkluderede han, at denne ydmyge gestus blot var endnu en episode, der endegyldigt beviste, at Jesus aldrig ville kvalificere sig som Israels befrier, og at han ikke havde begået nogen fejl i beslutningen om at forlade Mesterens sag.

179:3.5 (1939.3) Mens de alle stod der i åndeløs forbløffelse, sagde Jesus: "Peter, jeg erklærer, at hvis jeg ikke vasker dine fødder, vil du ikke have del i det, jeg skal til at udføre." Da Peter hørte denne erklæring, kombineret med det faktum, at Jesus blev ved med at knæle for hans fødder, traf han en af de beslutninger, hvor han blindt fulgte ønsket fra en, som han respekterede og elskede. Da det begyndte at gå op for Simon Peter, at der var knyttet en betydning til denne foreslåede tjenestehandling, som afgjorde ens fremtidige forbindelse med Mesterens arbejde, blev han ikke kun forsonet med tanken om at lade Jesus vaske hans fødder, men sagde på sin karakteristiske og impulsive måde: "Så, Mester, vask ikke kun mine fødder, men også mine hænder og mit hoved."

179:3.6 (1939.4) Da Mesteren gjorde sig klar til at begynde at vaske Peters fødder, sagde han: “Den, der allerede er ren, behøver kun at få sine fødder vasket. I, der sidder sammen med mig i aften, er rene—men ikke alle. Men støvet på jeres fødder skulle have været vasket væk, før I satte jer til bords med mig. Og desuden vil jeg udføre denne tjeneste for jer som en lignelse for at illustrere betydningen af et nyt bud, som jeg nu vil give jer.”

179:3.7 (1939.5) På samme måde gik Mesteren rundt om bordet i stilhed og vaskede sine tolv apostles fødder, uden at gå forbi Judas. Da Jesus var færdig med at vaske de tolv apostles fødder, tog han sin kappe på, vendte tilbage til sin plads som vært, og efter at have set ud over sine forvirrede apostle, sagde han:

179:3.8 (1939.6) “Forstår du virkelig, hvad jeg har gjort ved dig? I kalder mig Mester, og I siger ja, for det er jeg. Hvis nu Mesteren har vasket jeres fødder, hvorfor var I så ikke villige til at vaske hinandens fødder? Hvad skal I lære af denne lignelse, hvor Mesteren så villigt gør den tjeneste, som hans brødre var uvillige til at gøre for hinanden? Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og den, der bliver sendt, er ikke større end den, der sender ham. I har set tjenestens vej i mit liv blandt jer, og velsignede er I, som vil have det nådige mod til at tjene på den måde. Men hvorfor er I så langsomme til at lære, at hemmeligheden bag storhed i det åndelige rige ikke er som metoderne til magt i den materielle verden?

179:3.9 (1940.1) “Da jeg kom ind i dette kammer i aften, nægtede I ikke blot stolt at vaske hinandens fødder, men I måtte også begynde at skændes indbyrdes om, hvem der skulle have ærespladserne ved mit bord. Sådanne æresbevisninger søger farisæerne og denne verdens børn, men sådan bør det ikke være blandt det himmelske riges ambassadører. Ved I ikke, at der ikke kan være nogen fortrinsstilling ved mit bord? Forstår I ikke, at jeg elsker hver enkelt af jer, som jeg elsker de andre? Ved I ikke, at pladsen nærmest mig, som mennesker betragter sådanne æresbevisninger, ikke kan betyde noget for jeres stilling i Himmeriget? I ved, at hedningekongerne har herredømme over deres undersåtter, mens de, der udøver denne myndighed, undertiden kaldes velgørere. Men sådan skal det ikke være i himmelriget. Den, der vil være stor blandt jer, skal være som den yngste, og den, der vil være chef, skal være som den, der tjener. Hvem er størst, den, der sidder til bords, eller den, der tjener? Er det ikke almindeligt antaget, at den, der sidder til bords, er den største? Men I vil se, at jeg er iblandt jer som en, der tjener. Hvis I er villige til at blive medtjenere med mig i at gøre Faderens vilje, skal I i det kommende rige sidde sammen med mig i magt og stadig gøre Faderens vilje i fremtidig herlighed.”

179:3.10 (1940.2) Da Jesus var færdig med at tale, bragte Alfeus-tvillingerne brødet og vinen med de bitre urter og pastaen af tørrede frugter til den næste del af den sidste nadver.

4. De sidste ord til forræderen

179:4.1 (1940.3) I nogle minutter spiste apostlene i tavshed, men under indflydelse af Mesterens muntre opførsel blev de snart trukket ind i samtalen, og inden længe fortsatte måltidet, som om intet usædvanligt var sket, der kunne forstyrre det gode humør og den sociale enighed ved denne ekstraordinære lejlighed. Da der var gået et stykke tid, omkring midten af dette andet måltid, så Jesus på dem og sagde: "Jeg har fortalt jer, hvor meget jeg ønskede at spise dette måltid med jer, og da jeg ved, hvordan mørkets onde kræfter har konspireret for at fremkalde Menneskesønnens død, besluttede jeg at spise dette måltid med jer i dette hemmelige kammer og en dag før påsken, da jeg ikke vil være sammen med jer ved denne tid i morgen aften. Jeg har gentagne gange fortalt jer, at jeg må vende tilbage til Faderen. Nu er min time kommet, men det var ikke påkrævet, at en af jer skulle forråde mig i mine fjenders hænder."

179:4.2 (1940.4) Da de tolv hørte dette, efter at de allerede var blevet berøvet meget af deres selvsikkerhed og selvtilid af lignelsen om fodvaskningen og Mesterens efterfølgende tale, begyndte de at se på hinanden, mens de i forvirrede toner tøvende spurgte: "Er det mig?" Og da de alle havde spurgt, sagde Jesus: "Mens det er nødvendigt, at jeg går til Faderen, var det ikke nødvendigt, at en af jer skulle blive en forræder for at opfylde Faderens vilje. Dette er frugten af den skjulte ondskab i hjertet på en, der ikke elskede sandheden af hele sin sjæl. Hvor bedragerisk er den intellektuelle stolthed, der går forud for det åndelige fald! Min ven gennem mange år, som selv nu spiser mit brød, vil være villig til at forråde mig, ligesom han nu dypper sin hånd med mig i fadet."

179:4.3 (1940.5) Og da Jesus havde talt således, begyndte de alle igen at spørge: “Er det mig?” Og da Judas, som sad til venstre for sin Mester, igen spurgte: “Er det mig?” dyppede Jesus brødet i urtefadet, rakte det til Judas og sagde: “Det har du sagt.” Men de andre hørte ikke, at Jesus talte til Judas. Johannes, som sad ved Jesu højre hånd, lænede sig frem og spurgte Mesteren: “Hvem er det? Vi bør vide, hvem det er, der har været utro mod sin tillid.” Jesus svarede: “Det har jeg allerede fortalt jer, også ham, som jeg gav soppen til.” Men det var så naturligt for værten at give en skål til den, der sad ved siden af ham til venstre, at ingen af dem lagde mærke til det, selv om Mesteren havde sagt det så tydeligt. Men Judas var smerteligt bevidst om betydningen af Mesterens ord i forbindelse med sin handling, og han blev bange for, at hans brødre nu også var klar over, at han var forræderen.

179:4.4 (1941.1) Peter var meget ophidset over det, der var blevet sagt, og han lænede sig frem over bordet og sagde til Johannes: “Spørg ham, hvem det er, eller hvis han har fortalt dig det, så sig mig, hvem forræderen er.”

179:4.5 (1941.2) Jesus bragte deres hvisken til ophør ved at sige: “Jeg sørger over, at dette onde skulle ske, og håbede selv op til denne time, at sandhedens magt kunne sejre over ondskabens bedrag, men sådanne sejre vindes ikke uden troen på den oprigtige kærlighed til sandheden. Jeg ville ikke have fortalt jer disse ting ved denne, vores sidste nadver, men jeg ønsker at advare jer om disse sorger og således forberede jer på det, der nu er over os. Jeg har fortalt jer om dette, fordi jeg ønsker, at I, når jeg er gået bort, skal huske, at jeg

kendte til alle disse onde planer, og at jeg advarede jer om mit forræderi. Og alt dette gør jeg kun, for at du kan blive styrket til de fristelser og prøvelser, der ligger lige for.”

179:4.6 (1941.3) Da Jesus havde talt sådan, lænede han sig over mod Judas og sagde: “Det, du har besluttet dig for at gøre, skal du gøre hurtigt.” Og da Judas hørte disse ord, rejste han sig fra bordet og skyndte sig at forlade rummet og gå ud i natten for at gøre det, han havde sat sig for. Da de andre apostle så Judas skynde sig væk, efter at Jesus havde talt til ham, troede de, at han var gået for at skaffe noget ekstra til aftensmaden eller for at gøre et andet ærinde for Mesteren, da de antog, at han stadig bar tasken.

179:4.7 (1941.4) Jesus vidste nu, at der ikke kunne gøres noget for at forhindre Judas i at blive forræder. Han startede med tolv—nu havde han elleve. Han valgte seks af disse apostle, og selvom Judas var blandt dem, der var nomineret af hans først valgte apostle, accepterede Mesteren ham alligevel og havde indtil denne time gjort alt for at hellige og frelse ham, ligesom han havde arbejdet for de andres fred og frelse.

179:4.8 (1941.5) Dette måltid, med dets ømme episoder og blødgørende berøringer, var Jesu sidste appel til den deserterende Judas, men det var til ingen nytte. Advarsler, selv når de gives på den mest taktfulde måde og formidles i den mest venlige ånd, intensiverer som regel kun hadet og opildner den onde vilje til fuldt ud at gennemføre sine egne egoistiske projekter, når kærligheden først er død.

5. Indstiftelse af mindemåltiden

179:5.1 (1941.6) Da de bragte Jesus det tredje bæger vin, “velsignelsens bæger,” rejste han sig fra sofaen og tog bægeret i sine hænder, velsignede det og sagde: “Tag dette bæger, alle sammen, og drik af det. Dette skal være min ihukommelses bæger. Det er velsignelsens bæger for en ny uddeling af nåde og sandhed. Det skal for jer være symbolet på den guddommelige sandhedsånds overdragelse og tjeneste. Og jeg vil ikke igen drikke dette bæger med jer, før jeg drikker i en ny form med jer i Faderens evige rige.”

179:5.2 (1942.1) Apostlene fornemmede alle, at der skete noget ud over det sædvanlige, da de drak af dette velsignelsens bæger i dyb ærbødighed og fuldkommen stilhed. Den gamle påske mindedes deres fædres frigørelse fra en tilstand af racemæssigt slaveri til individuel frihed; nu indstiftede Mesteren et nyt erindringsmåltid som et symbol på den nye dispensation, hvor det slavebundne individ frigør sig fra den ceremonielle og selviske trældom til den åndelige glæde ved broderskabet og fællesskabet med den levende Guds frigjorte troende sønner.

179:5.3 (1942.2) Da de var færdige med at drikke dette nye erindringsbæger, tog Mesteren brødet, og efter at have takket, brød han det i stykker og bad dem sende det rundt og sagde: “Tag dette erindringens brød og spis det. Jeg har fortalt jer, at jeg er livets brød. Og dette livets brød er Faderens og Sønnens forenede liv i én gave. Faderens ord, som er åbenbaret i Sønnen, er i sandhed livets brød.”

Da de havde taget del i erindringens brød, symbolet på sandhedens levende ord inkarneret i dødeligt køds skikkelse, satte de sig alle ned.

179:5.4 (1942.3) Da Mesteren indstiftede dette erindringsmåltid, benyttede han sig, som han altid havde for vane, af lignelser og symboler. Han brugte symboler, fordi han ønskede at undervise i visse store åndelige sandheder på en sådan måde, at det blev vanskeligt for hans efterfølgere at knytte præcise fortolkninger og bestemte betydninger til hans ord. På denne måde forsøgte han at forhindre efterfølgende generationer i at krystallisere hans lære og binde hans åndelige betydninger fast i traditionens og dogmernes døde lænker. I etableringen af den eneste ceremoni eller det eneste sakramente, der var forbundet med hele hans livsmission, gjorde Jesus sig stor umage med at *antype* sine betydninger snarere end at forpligte sig til *præcise definitioner*. Han ønskede ikke at ødelægge den enkeltes opfattelse af det guddommelige fællesskab ved at etablere en præcis form; han ønskede heller ikke at begrænse den troendes åndelige fantasi ved formelt at indskrænke den. Han søgte snarere at sætte menneskets genfødte sjæl fri på de glade vinger af en ny og levende åndelig frihed.

179:5.5 (1942.4) På trods af Mesterens bestræbelser på at etablere dette nye erindrings sakramente, sørgede de, der fulgte efter ham i de mellemliggende århundreder, for, at hans udtrykkelige ønske effektivt blev modarbejdet, idet hans enkle åndelige symbolik om den sidste nat i kødet er blevet reduceret til præcise fortolkninger og underlagt den næsten matematiske præcision af en fast formel. Af

alle Jesus' læresætninger er ingen blevet mere traditionsstandardiseret.

179:5.6 (1942.5) Dette erindringsmåltid, når det indtages af dem, der tror på Sønnen og kender Gud, behøver ikke at have nogen af menneskets barnagtige fejlfortolkninger af betydningen af det guddommelige nærvær forbundet med sin symbolik, for ved alle sådanne lejligheder er Mesteren *virkelig til stede*. Erindringsmåltidet er den troendes symbolske rendezvous med Mikael. Når man bliver åndsbevidst på denne måde, er Sønnen faktisk til stede, og hans ånd fraterniserer med det indre fragment af hans Fader.

179:5.7 (1942.6) Efter at de havde mediteret et øjeblik, fortsatte Jesus med at tale: “Når I gør disse ting, så husk på det liv, jeg har levet på jorden blandt jer, og glæd jer over, at jeg skal fortsætte med at leve på jorden med jer og tjene gennem jer. Som individer skal I ikke strides med hinanden om, hvem der skal være størst. Vær alle som brødre. Og når riget vokser til at omfatte store grupper af troende, skal I ligeledes afholde jer fra at strides om storhed eller søge fortrinsstilling mellem sådanne grupper”

179:5.8 (1943.1) Og denne mægtige begivenhed fandt sted i en vens øverste kammer. Der var intet af hellig form eller ceremoniel indvielse ved hverken måltidet eller bygningen. Erindringsmåltidet blev etableret uden kirkelig sanktion.

179:5.9 (1943.2) Da Jesus således havde indstiftet mindemåltidet, sagde han til de elleve: “Og så ofte som I gør dette, skal I gøre det til minde om mig. Og når I mindes mig, så se først tilbage på mit liv i kødet, husk på, at jeg engang var sammen med jer, og erkend så i tro, at I

alle engang skal spise sammen med mig i Faderens evige rige. Dette er den nye påske, som jeg efterlader hos jer, selv mindet om mit overdragelsesliv, den evige sandheds ord; og om min kærlighed til jer, udgydelsen af min sandheds ånd over alt kød.”

179:5.10 (1943.3) Og de sluttede denne fejring af den gamle, men blodløse påske i forbindelse med indvielsen af det nye erindringsmåltid ved alle sammen at synge den et hundrede og attende salme.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 179](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 181](#) >>

Kapitel 180

Afskedstalen

180:0.1 (1944.1) EFTER at have sunget salmen ved afslutningen af den sidste nadver troede apostlene, at Jesus straks ville vende tilbage til lejren, men han sagde, at de skulle sætte sig ned. Mesteren sagde:

180:0.2 (1944.2) “I husker godt, da jeg sendte jer af sted uden pung eller taske og endda rådede jer til ikke at tage ekstra tøj med. Og I vil alle huske, at I ikke manglede noget. Men nu er I kommet til urolige tider. I kan ikke længere være afhængige af massernes gode vilje. Fra nu af skal den, der har en pung, tage den med sig. Når I går ud i verden for at forkynde dette evangelium, så sørg for jeres underhold, som det synes bedst. Jeg er kommet for at bringe fred, men den vil ikke vise sig foreløbig.

180:0.3 (1944.3) “Tiden er nu inde til at Menneskesønnen skal herliggøres, og Faderen bliver herliggjort i mig. Mine venner, jeg er med jer kun kort tid til. Snart vil I søge efter mig, men I vil ikke finde mig, for jeg går til et sted, hvor du nu ikke kan komme. Men når du har afsluttet dit arbejde på jorden, som jeg har afsluttet mit, så skal I

komme til mig, som jeg nu forbereder mig til at gå til min Fader. Om bare en kort tid, vil jeg forlade jer, og I ser mig ikke længere på jorden, men I vil alle se mig i den kommende tidsalder, når I stiger op til det rige, som min Fader har givet mig.”

1. Det nye bud

180:1.1 (1944.4) Efter et øjeblikks uformel samtale rejste Jesus sig og sagde: “Da jeg fortalte jer en lignelse om, hvordan I skal være villige til at tjene hinanden, sagde jeg, at jeg ønskede at give jer et nyt bud, og det vil jeg gøre nu, hvor jeg er ved at forlade jer. I kender godt det bud, der siger, at I skal elske hinanden; at I skal elske jeres næste som jer selv. Men jeg er ikke helt tilfreds med selv denne oprigtige hengivenhed fra mine børns side. Jeg vil have jer til at udføre endnu større kærlighedshandlinger i det troende broderskabs rige. Og derfor giver jeg jer dette nye bud: At I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer. Og på det vil alle mennesker vide, at I er mine disciple, hvis I således elsker hinanden.

180:1.2 (1944.5) “Når jeg giver jer dette nye bud, lægger jeg ikke nogen ny byrde på jeres sjæle; snarere bringer jeg jer ny glæde og gør det muligt for jer at opleve ny nydelse ved at kende glæden ved at skænke jeres hjertes kærlighed til jeres medmennesker. Jeg er ved at opleve den højeste glæde, selv om jeg udholder ydre sorg, ved at skænke min kærlighed til dig og dine meddødelige.

180:1.3 (1944.6) “Når jeg opfordrer jer til at elske hinanden, som jeg har elsket jer, holder jeg det højeste mål for sand kærlighed op for jer, for ingen kan have større kærlighed end denne: at han vil sætte sit liv til for sine venner. Og I er mine venner; I vil blive ved med at være mine venner, hvis I blot er villige til at gøre, hvad jeg har lært jer. I har kaldt mig Mester, men jeg kalder jer ikke tjenere. Hvis I bare vil elske hinanden, som jeg elsker jer, skal I være mine venner, og jeg vil altid tale til jer om det, som Faderen åbenbarer for mig.

180:1.4 (1945.1) “I har ikke blot udvalgt mig, men jeg har også udvalgt jer, og jeg har bestemt jer til at gå ud i verden for at bære frugten af kærlig tjeneste for jeres medmennesker, ligesom jeg har levet blandt jer og åbenbaret Faderen for jer. Faderen og jeg vil begge arbejde med jer, og I vil opleve den guddommelige fylde af glæde, hvis I blot adlyder min befaling om at elske hinanden, som jeg har elsket jer.”

180:1.5 (1945.2) Hvis du vil dele Mesterens glæde, må du dele hans kærlighed. Og at dele hans kærlighed betyder, at du har delt hans tjeneste. En sådan oplevelse af kærlighed befrier dig ikke fra vanskelighederne i denne verden; den skaber ikke en ny verden, men den gør helt sikkert den gamle verden ny.

180:1.6 (1945.3) Husk på det: Det er loyalitet, ikke offer, som Jesus kræver. Bevidstheden om at ofre indebærer fraværet af den helhjertede hengivenhed, som ville have gjort en sådan kærlig tjeneste til en suveræn glæde. Tanken om *pligt* betyder, at du er tjenersindet og derfor går glip af den mægtige spænding ved at gøre din tjeneste som en ven og for en ven. Venskabet impuls

transcenderer alle pligtoverbevisninger, og en vens tjeneste for en ven kan aldrig kaldes et offer. Mesteren har lært apostlene, at de er Guds sønner. Han har kaldt dem brødre, og nu, før han går, kalder han dem sine venner.

2. Vintræet og grenene

180:2.1 (1945.4) Så rejste Jesus sig igen og fortsatte med at undervise sine apostle: “Jeg er det sande vintræ, og min Fader er vinbonden. Jeg er vintræet, og I er grenene. Og Faderen kræver kun af mig, at I skal bære megen frugt. Vinstokken beskæres kun for at øge grenenes frugtbarhed. Enhver gren, der kommer ud af mig, og som ikke bærer frugt, vil Faderen tage bort. Enhver gren, som bærer frugt, vil Faderen rense, så den kan bære mere frugt. I er allerede rene gennem det ord, jeg har talt, men I skal blive ved med at være rene. I skal blive i mig, og jeg i jer; grenen vil dø, hvis den bliver skilt fra vintræet. Ligesom grenen ikke kan bære frugt, medmindre den bliver i vintræet, så kan du heller ikke bære frugten af kærlig tjeneste, medmindre du bliver i mig. Husk: Jeg er det ægte vintræ, og I er de levende grene. Den, der lever i mig, og jeg i ham, vil bære megen åndelig frugt og opleve den største glæde ved at høste denne åndelige høst. Hvis du opretholder denne levende åndelige forbindelse med mig, vil du bære rigelig frugt. Hvis du bliver i mig, og mine ord lever i dig, vil du være i stand til at kommunikere frit med mig, og så kan min levende ånd gennemtrænge dig, så du kan bede om alt, hvad

min ånd vil, og gøre alt dette med forvisning om, at Faderen vil imødekomme vores bøn. Heri er Faderen herliggjort: at vintræet har mange levende grene, og at hver gren bærer megen frugt. Og når verden ser disse frugtbærende grene—mine venner, der elsker hinanden, ligesom jeg har elsket dem—vil alle mennesker vide, at I virkelig er mine disciple.

180:2.2 (1945.5) “Som Faderen har elsket mig, sådan har jeg elsket jer.

Lev i min kærlighed, ligesom jeg lever i Faderens kærlighed. Hvis I gør, som jeg har lært jer, skal I forblive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt Faderens ord og for evigt forbliver i hans kærlighed.”

180:2.3 (1946.1) Jøderne havde længe lært, at Messias ville være “en stilk, der vokser ud af vinstokken” fra Davids forfædre, og til minde om denne gamle lære prydede et stort emblem af druen og dens tilhørende vinstok indgangen til Herodes’ tempel. Apostlene mindedes alle disse ting, mens Mesteren talte til dem denne aften i det øverste kammer.

180:2.4 (1946.2) Men der fulgte senere stor sorg med fejlfortolkningen af Mesterens slutninger om bøn. Der ville ikke have været de store problemer med denne lære, hvis man havde husket hans nøjagtige ord og efterfølgende havde nedskrevet dem sandfærdigt. Men da optegnelserne blev lavet, betragtede de troende til sidst bøn i Jesu navn som en slags højeste magi og troede, at de ville modtage alt, hvad de bad om, fra Faderen. I århundreder har ærlige sjæle fortsat med at ødelægge deres tro mod denne anstødssten. Hvor lang tid vil det tage de troendes verden at forstå, at bøn ikke er en proces, hvor man får sin vilje, men snarere et program, hvor man går Guds vej, en

erfaring, hvor man lærer at genkende og udføre Faderens vilje? Det er fuldstændig sandt, at når din vilje virkelig er på linje med hans, kan du bede om hvad som helst, der er udtænkt af denne viljesforening, og det vil blive givet. Og en sådan viljesforening sker ved og gennem Jesus, ligesom vintræets liv strømmer ind i og gennem de levende grene.

180:2.5 (1946.3) Når der er denne levende forbindelse mellem guddommelighed og menneskehed, kan der kun være ét guddommeligt svar, hvis menneskeheden tankeløst og uvidende beder om selvisk lethed og forfængelige præstationer: mere og øget bæring af åndens frugter på de levende grenes stilke. Når vinstokkens gren er levende, kan der kun være ét svar på alle dens bønner: flere druer. Faktisk eksisterer grenen kun for, og kan ikke gøre andet end, at bære frugt og give druer. På samme måde eksisterer den sande troende kun med det formål at bære åndens frugter: at elske mennesker, som han selv er blevet elsket af Gud—at vi skal elske hinanden, ligesom Jesus har elsket os.

180:2.6 (1946.4) Og når Faderens disciplinerende hånd lægges på vinstokken, sker det i kærlighed, for at grenene kan bære megen frugt. Og en klog landmand skærer kun de døde og frugtesløse grene væk.

180:2.7 (1946.5) Jesus havde store problemer med at få selv sine apostle til at indse, at bøn er en funktion for åndsfødte troende i det åndsdominerede rige.

3. Verdens fjendskab

180:3.1 (1946.6) De elleve var knap nok holdt op med at diskutere talen om vintræet og grenene, da Mesteren, som viste, at han ønskede at tale videre til dem, og som vidste, at hans tid var knap, sagde: "Når jeg har forladt jer, så lad jer ikke afskrække af verdens fjendskab. Vær ikke nedtrykte, selv når svage troende vender sig imod jer og slutter sig til rigets fjender. Hvis verden hader jer, skal I huske på, at den hadede mig, før den hadede jer. Hvis I var af denne verden, ville verden elske sine egne, men fordi I ikke er det, nægter verden at elske jer. I er i denne verden, men jeres liv skal ikke være verdenslignende. Jeg har valgt jer ud af verden til at repræsentere en anden verdens ånd, selv for denne verden, som I er blevet valgt fra. Men husk altid de ord, jeg har talt til jer: Tjeneren er ikke større end sin herre. Hvis de vover at forfølge mig, vil de også forfølge jer. Hvis mine ord krænker de vantro, så vil jeres ord også krænke de ugudelige. Og alt dette vil de gøre mod jer, fordi de ikke tror på mig eller på ham, der har sendt mig; så vil I lide mange ting for mit evangeliums skyld. Men når I udholder disse trængsler, skal I huske på, at jeg også led før jer for dette evangelium om det himmelske rige.

180:3.2 (1947.1) "Mange af dem, der vil angribe jer, er uvidende om himlens lys, men det er ikke tilfældet med nogle af dem, der nu forfølger os. Hvis vi ikke havde lært dem sandheden, kunne de gøre mange mærkelige ting uden at blive fordømt, men nu, da de har

kendt lyset og formastet sig til at afvise det, har de ingen undskyldning for deres holdning. Den, der hader mig, hader min Fader. Det kan ikke være anderledes; det lys, som ville frelse dig, hvis du accepterede det, kan kun fordømme dig, hvis du bevidst afviser det. Og hvad har jeg gjort disse mænd, siden de hader mig med et så forfærdeligt had? Intet, bortset fra at tilbyde dem fællesskab på jorden og frelse i himlen. Men har du ikke læst i skriften, at der står: ‘Og de hadede mig uden grund’?

180:3.3 (1947.2) “Men jeg vil ikke efterlade dig alene i verden. Meget snart, efter at jeg er gået bort, vil jeg sende jer en åndelig hjælper. I skal have en med jer, som vil tage min plads blandt jer, en som vil fortsætte med at lære jer sandhedens vej, som endda vil trøste jer.

180:3.4 (1947.3) “Lad ikke jeres hjerter blive urolige. I tror på Gud, bliv ved med også at tro på mig. Selv om jeg må forlade jer, vil jeg ikke være langt fra jer. Jeg har allerede fortalt jer, at der i min Faders univers er mange opholdssteder. Hvis det ikke var sandt, ville jeg ikke gentagne gange have fortalt jer om dem. Jeg vil vende tilbage til disse verdener af lys, steder i Faderens himmel, som I engang skal stige op til. Fra disse steder kom jeg til denne verden, og timen er nu inde, hvor jeg må vende tilbage til min Faders arbejde i sfærerne i det høje.

180:3.5 (1947.4) “Hvis jeg således går foran jer ind i Faderens himmelske rige, så vil jeg helt sikkert sende bud efter jer, så I kan være sammen med mig på de steder, der var forberedt til Guds dødelige sønner, før denne verden blev til. Selv om jeg må forlade jer, vil jeg være til stede hos jer i ånden, og til sidst vil I være hos mig personligt, når I er

steget op til mig i mit univers, ligesom jeg er ved at stige op til min Fader i hans større univers. Og det, jeg har fortalt dig, er sandt og evigt, selv om du måske ikke helt forstår det. Jeg går til Faderen, og selvom I ikke kan følge mig nu, skal I helt sikkert følge mig i de kommende tider.”

180:3.6 (1947.5) Da Jesus satte sig ned, rejste Thomas sig og sagde: “Mester, vi ved ikke, hvor du går hen, så selvfølgelig kender vi ikke vejen. Men vi vil følge dig i nat, hvis du vil vise os vejen.”

180:3.7 (1947.6) Da Jesus hørte Thomas, svarede han: “Thomas, jeg er vejen, sandheden og livet. Intet menneske går til Faderen uden gennem mig. Alle, der finder Faderen, finder først mig. Hvis du kender mig, kender du vejen til Faderen. Og du kender mig, for du har levet sammen med mig, og nu ser du mig.”

180:3.8 (1947.7) Men denne lære var for dyb for mange af apostlene, især for Filip, som, efter at have talt et par ord med Nathaniel, rejste sig og sagde: “Mester, vis os Faderen, så vil alt, hvad du har sagt, blive klart.”

180:3.9 (1947.8) Og da Filip havde talt, sagde Jesus: “Filip, har jeg været så længe hos dig, og alligevel kender du mig ikke engang nu? Igen forkynnder jeg: Den, der har set mig, har set Faderen. Hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror I ikke, at jeg er i Faderen, og at Faderen er i mig? Har jeg ikke lært jer, at de ord, jeg taler, ikke er mine ord, men Faderens ord? Jeg taler for Faderen og ikke af mig selv. Jeg er i denne verden for at gøre Faderens vilje, og det har jeg gjort. Min Fader bor i mig og virker gennem mig. Tro mig, når jeg siger, at

Faderen er i mig, og at jeg er i Faderen, eller tro mig for selve det liv, jeg har levet—for arbejdets skyld.”

180:3.10 (1948.1) Mens Mesteren gik til side for at forfriske sig med vand, deltog de elleve i en livlig diskussion om denne lære, og Peter var begyndt at holde en længere tale, da Jesus vendte tilbage og bad dem om at sætte sig.

4. Den lovede hjælperen

180:4.1 (1948.2) Jesus fortsatte med at undervise og sagde: “Når jeg er gået til Faderen, og efter at han fuldt ud har accepteret det arbejde, jeg har udført for jer på jorden, og efter at jeg har modtaget den endelige suverænitæt over mit eget domæne, vil jeg sige til min Fader: Da jeg har efterladt mine børn alene på jorden, er det i overensstemmelse med mit løfte at sende dem en anden lærer. Og når Faderen godkender det, vil jeg udgyde Sandhedens Ånd over alt kød. Min Faders ånd er allerede i jeres hjerter, og når denne dag kommer, vil I også have mig hos jer, ligesom I nu har Faderen. Denne nye gave er den levende sandheds ånd. De vantro vil ikke i første omgang lytte til denne ånds lære, men lysets sønner vil alle modtage ham med glæde og af et helt hjerte. Og I skal kende denne ånd, når han kommer, ligesom I har kendt mig, og I vil modtage denne gave i jeres hjerter, og han vil blive hos jer. I opfatter således, at jeg ikke vil efterlade jer uden hjælp og vejledning. Jeg vil ikke efterlade jer øde. I dag kan jeg kun være sammen med jer personligt.

I de kommende tider vil jeg være sammen med dig og alle andre mennesker, der ønsker min tilstedeværelse, uanset hvor I er, og med hver af jer på samme tid. Kan I ikke se, at det er bedre for mig at gå bort; at jeg forlader jer i kødet, så jeg bedre og mere fuldstændigt kan være sammen med jer i ånden?

180:4.2 (1948.3) “Om nogle få timer vil verden ikke se mig mere; men I vil fortsætte med at kende mig i jeres hjerter, selv indtil jeg sender jer denne nye lærer, Sandhedens Ånd. Som jeg har levet med jer personligt, skal jeg leve i jer; jeg skal være ét med jeres personlige oplevelse i åndernes rige. Og når dette er sket, skal I sandelig vide, at jeg er i Faderen, og at mens jeres liv er skjult hos Faderen i mig, er jeg også i jer. Jeg har elsket Faderen og holdt hans ord; I har elsket mig, og I vil holde mit ord. Som min Fader har givet mig af sin ånd, sådan vil jeg give jer af min ånd. Og denne Sandhedens Ånd, som jeg vil skænke jer, skal lede og trøste jer og til sidst føre jer ind i al sandhed.

180:4.3 (1948.4) “Jeg fortæller jer disse ting, mens jeg stadig er hos jer, for at I kan være bedre forberedt på at udholde de prøvelser, som allerede nu er lige over os. Og når denne nye dag kommer, vil I blive indviet af Sønnen såvel som af Faderen. Og disse gaver fra himlen vil altid virke sammen, ligesom Faderen og jeg har virket på jorden og for øjnene af jer som én person, Menneskesønnen. Og denne åndelige ven vil minde jer om alt det, jeg har lært jer.”

180:4.4 (1948.5) Da Mesteren holdt pause et øjeblik, dristede Judas Alfeus sig til at stille et af de få spørgsmål, som hverken han eller hans bror nogensinde stillede Jesus offentligt. Judas sagde: “Mester,

du har altid levet blandt os som en ven; hvordan skal vi kende dig, når du ikke længere manifesterer dig for os undtagen ved denne ånd? Hvis verden ikke ser dig, hvordan skal vi så være sikre på dig? Hvordan vil du vise dig for os?”

180:4.5 (1949.1) Jesus så ned på dem alle, smilede og sagde: “Mine små børn, jeg går bort, jeg går tilbage til min Fader. Om lidt vil I ikke se mig, som I gør her, som kød og blod. Om meget kort tid vil jeg sende jer min ånd, præcis som mig, bortset fra denne materielle krop. Denne nye lærer er Sandhedens Ånd, som vil leve med hver enkelt af jer, i jeres hjerter, og således vil alle lysets børn blive gjort til ét og drages mod hinanden. Og netop på denne måde vil min far og jeg kunne leve i jeres sjæle og også i hjerterne på alle andre mennesker, der elsker os og gør denne kærlighed virkelig i deres oplevelser ved at elske hinanden, ligesom jeg nu elsker jer.”

180:4.6 (1949.2) Judas Alfeus forstod ikke helt, hvad Mesteren sagde, men han forstod løftet fra den nye lærer, og ud fra Andreas’ ansigtsudtryk forstod han, at hans spørgsmål var blevet besvaret tilfredsstillende.

5. Sandhedens ånd

180:5.1 (1949.3) Den nye hjælper, som Jesus lovede at sende ind i de troendes hjerter for at udgyde den over alt kød, er *Sandhedens Ånd*. Denne guddommelige begavelse er ikke sandhedens bogstav eller lov, og den skal heller ikke fungere som sandhedens form eller

udtryk. Den nye lærer er *sandhedens overbevisning*, bevidstheden om og forsikringen om sande betydninger på virkelige åndelige niveauer. Og denne nye lærer er den levende og voksende sandheds ånd, den ekspanderende, udfoldende og tilpasningsdygtige sandhed.

180:5.2 (1949.4) Guddommelig sandhed er en åndserkendt og levende virkelighed. Sandheden eksisterer kun på høje åndelige niveauer af erkendelse af guddommelighed og bevidstheden om fællesskab med Gud. Du kan kende sandheden, og du kan leve sandheden; du kan opleve sandhedens vækst i sjælen og nyde friheden ved dens oplysning i sindet, men du kan ikke indespærre sandheden i formler, koder, trosbekendelser eller intellektuelle mønstre for menneskelig adfærd. Når man forsøger sig med en menneskelig formulering af den guddommelige sandhed, dør den hurtigt. En post mortem-redning af den indespærrede sandhed kan, selv i bedste fald, kun resultere i realiseringen af en særegen form for intellektualiseret, glorificeret visdom. Statisk sandhed er død sandhed, og kun død sandhed kan fastholdes som en teori. Levende sandhed er dynamisk og kan kun nyde en erfaringsmæssig eksistens i det menneskelige sind.

180:5.3 (1949.5) Intelligens vokser ud af en materiel eksistens, som er oplyst af tilstedeværelsen af det kosmiske sind. Visdom omfatter bevidstheden om viden, der er løftet til nye niveauer af mening og aktiveret af tilstedeværelsen af visdommens universbegavelse. Sandhed er en åndelig realitetsværdi, som kun opleves af åndeligt begavede væsener, der fungerer på overmaterielle niveauer af

universets bevidsthed, og som, efter at have erkendt sandheden, tillader dens aktiverende ånd at leve og regere i deres sjæle.

180:5.4 (1949.6) Det sande barn af universets indsigt leder efter Sandhedens levende Ånd i ethvert klogt ordsprog. Det gudsvidende individ hæver konstant visdommen til den levende sandheds niveauer af guddommelig opnåelse; den åndeligt uprogressive sjæl trækker hele tiden den levende sandhed ned til visdommens døde niveauer og til domænet for blot ophøjet viden.

180:5.5 (1949.7) Den gyldne regel bliver, når den fratages Sandhedens Ånds overmenneskelige indsigt, ikke andet end en regel for høj etisk opførsel. Den gyldne regel kan, når den fortolkes bogstaveligt, blive et instrument til stor krænkelser af ens medmennesker. Uden en åndelig forståelse af visdommens gyldne regel kan man ræsonnere, at eftersom man ønsker, at alle mennesker skal sige den fulde og ærlige sandhed om deres tanker til en, bør man derfor sige den fulde og ærlige sandhed om sine tanker til sine medmennesker. En sådan uåndelig fortolkning af den gyldne regel kan resultere i ufattelig ulykke og endeløs sorg.

180:5.6 (1950.1) Nogle mennesker opfatter og fortolker den gyldne regel som en rent intellektuel bekræftelse af menneskeligt broderskab. Andre oplever dette udtryk for menneskelige relationer som en følelsesmæssig tilfredsstillelse af den menneskelige personligheds ømme følelser. En anden dødelig anerkender den samme gyldne regel som målestokken for alle sociale relationer, standarden for social adfærd. Atter andre betragter den som et positivt påbud fra en stor morallærer, der i denne udtalelse har nedfældet den højeste

opfattelse af moralsk forpligtelse i forhold til alle broderlige relationer. I sådanne moralske væseners liv bliver den gyldne regel det kloge centrum og omkredsen for al deres filosofi.

180:5.7 (1950.2) I det troende broderskabs rige af sandhedselskere, der kender Gud, får denne gyldne regel levende kvaliteter af åndelig erkendelse på de højere fortolkningsniveauer, som får Guds dødelige sønner til at se dette påbud fra Mesteren som et krav om, at de skal forholde sig sådan til deres medmennesker, at de vil modtage det højest mulige gode som et resultat af den troendes kontakt med dem. Dette er essensen af sand religion: at du elsker din næste som dig selv.

180:5.8 (1950.3) Men den højeste virkeliggørelse og den sandeste fortolkning af den gyldne regel består i åndens bevidsthed om sandheden i den varige og levende virkelighed af en sådan guddommelig erklæring. Den sande kosmiske betydning af denne regel om universelle relationer afsløres kun i dens åndelige virkeliggørelse, i fortolkningen af loven om adfærd fra Sønnens ånd til Faderens ånd, som bor i det dødelige menneskes sjæl. Og når sådanne åndsledede dødelige indser den sande betydning af denne gyldne regel, fyldes de til overflod med visheden om at være borgere i et venligt univers, og deres idealer om åndelig virkelighed tilfredsstilles kun, når de elsker deres medmennesker, som Jesus elskede os alle, og det er virkeligheden i realiseringen af Guds kærlighed.

180:5.9 (1950.4) Den samme filosofi om den guddommelige sandheds levende fleksibilitet og kosmiske tilpasningsevne til enhver Guds

søns individuelle behov og evner må opfattes, før man kan gøre sig håb om at forstå Mesterens lære og praksis om ikke at gøre modstand mod det onde. Mesterens lære er dybest set en åndelig udtalelse. Selv de materielle implikationer af hans filosofi kan ikke betragtes uden deres åndelige korrelationer. Ånden i Mesterens påbud består i ikke at modstå alle egoistiske reaktioner på universet, kombineret med den aggressive og progressive opnåelse af retfærdige niveauer af sande åndelige værdier: guddommelig skønhed, uendelig godhed og evig sandhed—at kende Gud og blive mere og mere som ham.

180:5.10 (1950.5) Kærlighed, uselvskhed, må undergå en konstant og levende fortolkning af relationer i overensstemmelse med Sandhedens Ånds ledelse. Kærligheden må derved forstå de evigt skiftende og udvidede begreber om det højeste kosmiske gode for det individ, der elskes. Og derefter fortsætter kærligheden med at indtage den samme holdning over for alle andre individer, som muligvis kan blive påvirket af det voksende og levende forhold mellem en åndsledet dødeligs kærlighed til andre borgere i universet. Og hele denne levende tilpasning af kærligheden skal ske i lyset af både det nuværende onde miljø og det evige mål om den guddommelige skæbnes fuldkommengørelse.

180:5.11 (1950.6) Og så må vi klart erkende, at hverken den gyldne regel eller læren om ikke-modstand nogensinde kan forstås korrekt som dogmer eller forskrifter. De kan kun forstås ved at leve dem, ved at indse deres betydning i den levende fortolkning af Sandhedens Ånd, som leder det ene menneskes kærlige kontakt med det andet.

180:5.12 (1951.1) Og alt dette viser tydeligt forskellen mellem den gamle og den nye religion. Den gamle religion lærte selvopofrelse; den nye religion lærer kun selvforglemmelse, forbedret selvrealisering i kombineret social tjeneste og forståelse af universet. Den gamle religion var motiveret af frygtbevidsthed; det nye evangelium om riget er domineret af sandhedsoverbevisning, ånden fra den evige og universelle sandhed. Og ingen fromhed eller trosretning kan kompensere for fraværet af den spontane, generøse og oprigtige venlighed, som kendetegner den levende Guds åndsfødte sønner, i de troendes livserfaring. Hverken traditioner eller et ceremonielt system af formel tilbedelse kan sone manglen på ægte medfølelse med ens medmennesker.

6. Afskedens nødvendighed

180:6.1 (1951.2) Efter at Peter, Jakob, Johannes og Matthæus havde stillet Mesteren mange spørgsmål, fortsatte han sin afskedstale med at sige: "Og jeg fortæller jer alt dette, før jeg forlader jer, for at I kan være så forberedte på det, der kommer over jer, at I ikke snubler i alvorlige fejltagelser. Myndighederne vil ikke nøjes med at smide jer ud af synagogerne; jeg advarer jer om, at den time nærmer sig, hvor de, der dræber jer, vil tro, at de gør Gud en tjeneste. Og alt dette vil de gøre mod dig og mod dem, du fører ind i Himmeriget, fordi de ikke kender Faderen. De har nægtet at kende Faderen ved at nægte at modtage mig; og de nægter at modtage mig, når de afviser jer,

forudsat at I har holdt mit nye bud om, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Jeg fortæller jer på forhånd om disse ting, for at I, når jeres time kommer, som min nu har gjort, kan blive styrket i visheden om, at alt var kendt for mig, og at min ånd skal være med jer i alle jeres lidelser for min og evangeliets skyld. Det var med dette formål, at jeg har talt så tydeligt til jer lige fra begyndelsen. Jeg har endda advaret jer om, at en mands fjender kan være dem i hans egen husstand. Selvom dette evangelium om riget aldrig undlader at bringe stor fred til den enkelte troendes sjæl, vil det ikke bringe fred på jorden, før mennesket er villig til at tro helhjertet på min lære og til at gøre det at gøre Faderens vilje til det vigtigste formål med at leve det jordiske liv.

180:6.2 (1951.3) “Nu, hvor jeg forlader jer, da timen er kommet, hvor jeg skal gå til Faderen, er jeg overrasket over, at ingen af jer har spurgt mig: Hvorfor forlader du os? Men jeg ved, at I stiller sådanne spørgsmål i jeres hjerter. Jeg vil tale klart til jer, som en ven til en anden. Det er virkelig gavnligt for jer, at jeg rejser væk. Hvis jeg ikke går bort, kan den nye lærer ikke komme ind i jeres hjerter. Jeg må aflægge denne dødelige krop og blive genoprettet til mit sted i det høje, før jeg kan sende denne åndelige lærer til at leve i jeres sjæle og lede jeres ånder ind i sandheden. Og når min ånd kommer for at bo i jer, vil han belyse forskellen mellem synd og retfærdighed og gøre jer i stand til at dømme klogt i jeres hjerter om dem.

180:6.3 (1951.4) “Jeg har endnu meget at sige til jer, men I kan ikke holde til mere lige nu. Men når han, Sandhedens Ånd, kommer, vil han til

sidst lede jer ind i al sandhed, når I går gennem de mange boliger i min Faders univers.

180:6.4 (1951.5) “Denne ånd vil ikke tale om sig selv, men han vil forkynde jer det, som Faderen har åbenbaret for Sønnen, og han vil endda vise jer kommende ting; han vil forherlige mig, ligesom jeg har forherliget min Fader. Denne ånd kommer fra mig, og han vil åbenbare min sandhed for jer. Alt, hvad Faderen har i dette domæne, er nu mit; derfor sagde jeg, at denne nye lærer ville tage af det, der er mit, og åbenbare det for jer.

180:6.5 (1952.1) “Om lidt vil jeg forlade jer for en kort tid. Bagefter, når I ser mig igen, vil jeg allerede være på vej til Faderen, så selv da vil I ikke se mig længe”

180:6.6 (1952.2) Mens han holdt pause et øjeblik, begyndte apostlene at tale med hinanden: “Hvad er det, han fortæller os? ‘Om lidt vil jeg forlade jer,’ og ‘når I ser mig igen, er det ikke længe, for jeg er på vej til Faderen.’ Hvad kan han mene med dette ‘lidt tid’ og ‘ikke så længe’? Vi kan ikke forstå, hvad han fortæller os.”

180:6.7 (1952.3) Og da Jesus vidste, at de stillede disse spørgsmål, sagde han: “Spørger I jer selv, hvad jeg mente, da jeg sagde, at jeg om kort tid ikke ville være hos jer, og at jeg, når I så ville se mig igen, ville være på vej til Faderen? Jeg har tydeligt fortalt jer, at Menneskesønnen skal dø, men at han vil opstå igen. Kan du så ikke se meningen med mine ord? Du vil først blive bedrøvet, men senere vil du glæde dig sammen med mange, som vil forstå disse ting, efter at de er sket. En kvinde er i sandhed bedrøvet i sin fødsels time, men når hun først har født sit barn, glemmer hun straks sin angst i

glæden over at vide, at et menneske er blevet født til verden. Og sådan er I ved at sørge over min bortgang, men jeg vil snart se jer igen, og da vil jeres sorg blive vendt til glæde, og der vil komme jer en ny åbenbaring af Guds frelse, som intet menneske nogensinde kan tage fra jer. Og alle verdener vil blive velsignet med den samme åbenbaring af livet, der overvinder døden. Hidtil har du fremsat alle dine anmodninger i min Faders navn. Når du ser mig igen, kan du også bede i mit navn, og jeg vil høre dig.

180:6.8 (1952.4) “Hernede har jeg undervist jer i ordsprog og talt til jer i lignelser. Det gjorde jeg, fordi I kun var børn i ånden; men den tid kommer, hvor jeg vil tale klart til jer om Faderen og hans rige. Og det vil jeg gøre, fordi Faderen selv elsker jer og ønsker at blive mere åbenbaret for jer. Det dødelige menneske kan ikke se den åndelige Fader; derfor er jeg kommet til verden for at vise Faderen for jeres skabte øjne. Men når I er blevet fuldkomne i åndelig vækst, så skal I se Faderen selv.”

180:6.9 (1952.5) Da de elleve havde hørt ham tale, sagde de til hinanden: “Se, han taler tydeligt til os. Mesteren er sandelig udgået fra Gud. Men hvorfor siger han, at han skal vende tilbage til Faderen?” Og Jesus så, at de ikke engang forstod ham endnu. Disse elleve mænd kunne ikke komme væk fra deres længe nærede ideer om den jødiske opfattelse af Messias. Jo mere de troede på Jesus som Messias, jo mere besværlige blev disse dybt rodfæstede forestillinger om den herlige materielle triumf for riget på jorden.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 180](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 182](#) >>

Kapitel 181

De Sidste Råd Og Advarsler

181:0.1 (1953.1) EFTER afslutningen af afskedstalen til de elleve samledes Jesus uformelt med dem og fortalte om mange oplevelser, der vedrørte dem som gruppe og som enkeltpersoner. Endelig begyndte det at gå op for disse galilæere, at deres ven og lærer ville forlade dem, og deres håb knyttede sig til løftet om, at han efter et stykke tid igen ville være hos dem, men de var tilbøjelige til at glemme, at dette genbesøg også var for et stykke tid. Mange af apostlene og de ledende disciple troede virkelig, at dette løfte om at vende tilbage for en kort tid (det korte interval mellem opstandelsen og himmelfarten) indikerede, at Jesus bare ville tage væk for et kort besøg hos sin far, hvorefter han ville vende tilbage for at etablere riget. Og en sådan fortolkning af hans lære stemte overens med både deres forudfattede tro og deres brændende håb. Da deres livslange tro og håb om ønskeopfyldelse således var i overensstemmelse, var det ikke svært for dem at finde en fortolkning af Mesterens ord, som kunne retfærdiggøre deres intense længsler.

181:0.2 (1953.2) Efter at afskedstalen var blevet diskuteret og var begyndt at bundfælde sig i deres sind, kaldte Jesus igen apostlene til orden og begyndte at videregive sine sidste formaninger og advarsler.

1. De sidste trøstende ord

181:1.1 (1953.3) Da de elleve havde sat sig, rejste Jesus sig og talte til dem: “Så længe jeg er sammen med jer i kødet, kan jeg kun være ét individ i jeres midte eller i hele verden. Men når jeg er blevet befriet fra denne investering af dødelig natur, vil jeg kunne vende tilbage som en ånd, der bor i hver af jer og i alle andre, der tror på dette evangelium om riget. På denne måde vil Menneskesønnen blive en åndelig inkarnation i alle sande troendes sjæle.

181:1.2 (1953.4) “Når jeg er vendt tilbage for at leve i jer og virke gennem jer, kan jeg bedre føre jer videre gennem dette liv og guide jer gennem de mange boliger i det fremtidige liv i himlenes himmel. Livet i Faderens evige skabelse er ikke en endeløs hvile af lediggang og selvisk lethed, men snarere en uophørlig progression i nåde, sandhed og herlighed. Hver af de mange, mange destinationer i min Faders hus er et stoppested, et liv, der er designet til at forberede dig på det næste, der ligger forude. Og sådan vil lysets børn fortsætte fra herlighed til herlighed, indtil de opnår den guddommelige tilstand, hvor de er åndeligt fuldkomne, ligesom Faderen er fuldkommen i alle ting.

181:1.3 (1953.5) “Hvis I vil følge efter mig, når jeg forlader jer, skal I gøre en oprigtig indsats for at leve i overensstemmelse med ånden i min lære og med idealet for mit liv—at gøre min Faders vilje. Det skal I gøre i stedet for at forsøge at efterligne mit naturlige liv i kødet, som jeg er blevet tvunget til at leve det i denne verden.

181:1.4 (1954.1) “Faderen sendte mig til denne verden, men kun nogle få af jer har valgt fuldt ud at modtage mig. Jeg vil udgyde min ånd over alt kød, men alle mennesker vil ikke vælge at modtage denne nye lærer som sjælens vejleder og rådgiver. Men så mange, som tager imod ham, skal blive oplyst, rensset og trøstet. Og denne Sandhedens Ånd vil i dem blive en kilde med levende vand, der udspringer til evigt liv.

181:1.5 (1954.2) “Og nu, hvor jeg skal til at forlade jer, vil jeg tale trøstens ord. Fred efterlader jeg hos jer; min fred giver jeg til jer. Jeg giver ikke disse gaver, som verden giver—efter mål—jeg giver hver af jer alt, hvad I vil modtage. Lad ikke jeres hjerte være uroligt, og lad det ikke være bange. Jeg har overvundet verden, og i mig skal I alle sejre gennem troen. Jeg har advaret jer om, at Menneskesønnen vil blive dræbt, men jeg forsikrer jer om, at jeg vil komme tilbage, før jeg går til Faderen, selv om det kun er for en lille stund. Og efter at jeg er steget op til Faderen, vil jeg helt sikkert sende den nye lærer for at være sammen med jer og bo i jeres hjerter. Og når I ser alt dette ske, så bliv ikke forfærdede, men tro, for I vidste det jo alt sammen på forhånd. Jeg har elsket jer med stor hengivenhed, og jeg ville ikke forlade jer, men det er Faderens vilje. Min time er kommet.

181:1.6 (1954.3) “Tvivl ikke på nogen af disse sandheder, selv efter at I er spredt for alle vinde af forfølgelse og er nedtrykte af mange sorger. Når I føler, at I er alene i verden, vil jeg kende til jeres isolation, ligesom I vil kende til min, når I bliver spredt hver til sit sted og efterlader Menneskesønnen i hænderne på sine fjender. Men jeg er aldrig alene; Faderen er altid med mig. Selv på et sådant tidspunkt vil jeg bede for jer. Og alt dette har jeg sagt jer, for at I skal have fred og have den i overflod. I denne verden vil I få trængsler, men vær ved godt mod; jeg har sejret i verden og vist jer vejen til evig glæde og evig tjeneste.”

181:1.7 (1954.4) Jesus giver fred til dem, der gør Guds vilje, men ikke på niveau med glæderne og tilfredsstillelsen i denne materielle verden. Vantro materialister og fatalister kan kun håbe på at nyde to slags fred og sjælelig trøst: Enten må de være stoikere, der med fast beslutsomhed er fast besluttet på at se det uundgåelige i øjnene og udholde det værste; eller også må de være optimister, der altid hengiver sig til det håb, der springer evigt i menneskets bryst, og forgæves længes efter en fred, der aldrig rigtig kommer.

181:1.8 (1954.5) En vis mængde af både stoicisme og optimisme er nyttig, når man lever et liv på jorden, men ingen af delene har noget at gøre med den fantastiske fred, som Guds Søn skænker sine brødre i kødet. Den fred, som Mikael giver sine børn på jorden, er netop den fred, som fyldte hans egen sjæl, da han selv levede det jordiske liv i kødet og på denne verden. Jesu fred er glæden og tilfredsheden hos et menneske, der kender Gud, og som har opnået den triumf at lære

fuldt ud, hvordan man gør Guds vilje, mens man lever det jordiske liv i kødet. Jesu fred i sindet var baseret på en absolut menneskelig tro på, at den guddommelige Fars kloge og medfølende omsorg var virkelig. Jesus havde problemer på jorden, han er endda fejlagtigt blevet kaldt “sorgens mand”, men i og gennem alle disse oplevelser nød han trøsten i den tillid, der altid gav ham mulighed for at fortsætte med sit livsformål i fuld forvisning om, at han opnåede Faderens vilje.

181:1.9 (1954.6) Jesus var beslutsom, vedholdende og fuldt ud dedikeret til at udføre sin mission, men han var ikke en følelsesløs og hårdfør stoiker; han søgte altid efter de muntre aspekter af sine livserfaringer, men han var ikke en blind og selvbedragerisk optimist. Mesteren vidste alt, hvad der ville overgå ham, og han var ikke bange. Efter at han havde skænket denne fred til hver af sine tilhængere, kunne han konsekvent sige: “Lad ikke dit hjerte være uroligt, og lad det ikke være bange.”

181:1.10 (1955.1) Jesu fred er altså freden og forvissningen hos en søn, der fuldt og helt tror på, at hans karriere for tid og evighed er trygt og helt i en alvidende, alkærlig og almægtig åndelig Faders varetægt. Og det er i sandhed en fred, der overgår dødelig forstand, men som det troende menneskehjerte kan nyde fuldt ud.

2. Personlige afskedsråd

181:2.1 (1955.2) Mesteren var færdig med at give sine afskedsinstruktioner og sine sidste formaninger til apostlene som gruppe. Så tog han afsked med dem hver for sig og gav dem et personligt råd sammen med sin afskedsvelsignelse. Apostlene sad stadig omkring bordet, som da de første gang satte sig ned for at deltage i den sidste nadver, og mens Mesteren gik rundt om bordet og talte til dem, rejste hver mand sig op, når Jesus talte til ham.

181:2.2 (1955.3) Til Johannes sagde Jesus: “Du, Johannes, er den yngste af mine brødre. Du har været meget tæt på mig, og selvom jeg elsker jer alle med den samme kærlighed, som en far giver sine sønner, blev du udpeget af Andreas som en af de tre, der altid skulle være tæt på mig. Derudover har du handlet for mig og skal fortsætte med at handle sådan i mange sager vedrørende min jordiske familie. Og jeg går til Faderen, Johannes, i fuld tillid til, at du vil fortsætte med at våge over dem, der er mine i kødet. Sørg for, at deres nuværende forvirring angående min mission ikke på nogen måde forhindrer dig i at give dem al din sympati, råd og hjælp, ligesom du ved, at jeg ville gøre, hvis jeg forblev i kødet. Og når de alle kommer til at se lyset og går fuldt ind i riget, mens I alle vil byde dem glædeligt velkommen, er jeg afhængig af, at du, Johannes, byder dem velkommen for mig.

181:2.3 (1955.4) “Og nu, hvor jeg går ind i de sidste timer af min jordiske karriere, så bliv i nærheden, så jeg kan efterlade en besked til jer om min familie. Hvad angår det arbejde, som Faderen har lagt i mine hænder, er det nu færdigt bortset fra min død i kødet, og jeg er klar til at drikke dette sidste bæger. Men hvad angår det ansvar, som min jordiske far, Josef, efterlod mig, så har jeg taget mig af det i hele mit

liv, men nu må jeg stole på, at du handler i mit sted i alle disse anliggender. Og jeg har valgt dig til at gøre det for mig, Johannes, fordi du er den yngste og derfor med stor sandsynlighed vil overleve de andre apostle.

181:2.4 (1955.5) “Engang kaldte vi dig og din bror for torden sønnerne. I startede med at være stærke og intolerante, men I har ændret jer meget, siden I ønskede, at jeg skulle kalde ild ned over hovederne på uvidende og tankeløse vantro. Og I skal ændre jer endnu mere. Du bør blive apostel for det nye bud, som jeg i nat har givet dig. Dediker dit liv til at lære dine brødre, hvordan de skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.”

181:2.5 (1955.6) Da Johannes Zebedæus stod der i det øverste kammer med tårerne trillende ned ad kinderne, så han ind i Mesterens ansigt og sagde: “Det vil jeg også, min Mester, men hvordan kan jeg lære at elske mine brødre mere?” Og så svarede Jesus: “Du vil lære at elske dine brødre mere, når du først lærer at elske deres Fader i himlen mere, og efter at du er blevet virkelig mere interesseret i deres velfærd i tid og i evighed. Og al sådan menneskelig interesse fremmes af forstående sympati, uselvisk tjeneste og uforbeholden tilgivelse. Ingen skal foragte jeres ungdom, men jeg formaner jer til altid at tage behørigt hensyn til det faktum, at alder ofte repræsenterer erfaring, og at intet i menneskelige anliggender kan træde i stedet for faktisk erfaring. Stræb efter at leve fredeligt med alle mennesker, især dine venner i det himmelske riges broderskab. Og, Johannes, husk altid, stræb ikke med de sjæle, du vil vinde for riget.”

181:2.6 (1956.1) Og så gik Mesteren rundt om sin egen plads og standsede et øjeblik ved siden af Judas Iskariots plads. Apostlene var temmelig overraskede over, at Judas ikke var vendt tilbage endnu, og de var meget nysgerrige efter at vide, hvad Jesu triste ansigtsudtryk betød, da han stod ved forræderens ledige plads. Men ingen af dem, undtagen måske Andreas, havde den mindste tanke om, at deres kasserer var gået ud for at forråde sin Mester, som Jesus havde antydnet over for dem tidligere på aftenen og under måltidet. Der var foregået så meget, at de indtil videre helt havde glemt Mesterens meddelelse om, at en af dem ville forråde ham.

181:2.7 (1956.2) Jesus gik nu over til Simon Zelotes, som rejste sig og lyttede til denne formaning: “Du er en sand søn af Abraham, men sikke en tid, jeg har haft med at forsøge at gøre dig til en søn af dette himmelske rige. Jeg elsker dig, og det gør alle dine brødre også. Jeg ved, at du elsker mig, Simon, og at du også elsker riget, men du er stadig opsat på at få dette rige til at komme efter din smag. Jeg ved godt, at du til sidst vil forstå mit evangeliums åndelige natur og betydning, og at du vil gøre et tappert arbejde med at forkynde det, men jeg er bekymret for, hvad der kan ske med dig, når jeg går bort. Jeg ville glæde mig over at vide, at du ikke ville vakle; jeg ville blive lykkelig, hvis jeg kunne vide, at du, efter at jeg er gået til Faderen, ikke ville ophøre med at være min apostel, og at du på en acceptabel måde ville udbrede dig selv som ambassadør for det himmelske rige.”

181:2.8 (1956.3) Næppe var Jesus holdt op med at tale til Simon Zelotes, før den iltre patriot tørrede sine øjne og svarede: “Mester, du skal

ikke frygte for min loyalitet. Jeg har vendt ryggen til alt, for at jeg kunne vie mit liv til etableringen af dit rige på jorden, og jeg vil ikke vakle. Jeg har overlevet alle skuffelser indtil nu, og jeg vil ikke svigte dig. “

181:2.9 (1956.4) Og så lagde Jesus sin hånd på Simons skulder og sagde: “Det er virkelig forfriskende at høre dig tale sådan, især på et tidspunkt som dette, men, min gode ven, du ved stadig ikke, hvad du taler om. Ikke et øjeblik ville jeg tvivle på din loyalitet, din hengivenhed; jeg ved, at du ikke ville tøve med at gå i kamp og dø for mig, som alle disse andre ville” (og de nikkede alle en kraftig godkendelse), “men det vil ikke blive krævet af dig. Jeg har gentagne gange fortalt jer, at mit rige ikke er af denne verden, og at mine disciple ikke vil kæmpe for at etablere det. Jeg har fortalt dig det mange gange, Simon, men du nægter at se sandheden i øjnene. Jeg er ikke bekymret for din loyalitet over for mig og riget, men hvad vil du gøre, når jeg går bort, og du endelig vågner op til den erkendelse, at du ikke har forstået betydningen af min lære, og at du må tilpasse dine misforståelser til virkeligheden af en anden og åndelig orden i Guds rige?”

181:2.10 (1956.5) Simon ønskede at tale videre, men Jesus løftede hånden for at stoppe ham, og fortsatte med at sige: “Ingen af mine apostle er mere oprigtig og ærlig i hjertet end dig, men ingen af dem kommer efter min afrejse til at være så forstyrret og modløs som dig. I al din modløshed vil min ånd være med dig, og disse dine brødre, vil ikke svigte dig. Glem ikke, hvad jeg har lært dig om sammenhængen mellem statsborgerskab på jorden og sønskab i Faderens åndelige

rige. Tænk godt på alt det, jeg har fortalt dig om at give kejseren det, der er kejserens, og Gud, hvad der hører til Gud. Afsæt dit liv, Simon, til at vise, hvor godt det dødelige menneske kan følge min opfordring til at anerkende de verdslige forpligtelser overfor de civile myndigheder, mens du gør åndelig tjeneste i rigets broderskab. Hvis du vil lære af Sandhedens Ånd, opstår der aldrig nogen konflikt mellem kravene som medborgerskab på jorden stiller og sønskab i himlen, medmindre de tidsmæssige herskere formoder at kræve af dig hyldest og tilbedelse, som kun tilhører Gud.

181:2.11 (1957.1) “Og nu, Simon, når du endelig ser alt dette, og når du har rystet din depression af dig og er gået ud for at forkynde dette evangelium med stor kraft, så glem aldrig, at jeg var med dig selv gennem hele din periode med modløshed, og at jeg vil fortsætte med dig helt til enden. Du skal altid være min apostel, og efter at du er blevet villig til at se med åndens øje og mere fuldt ud at overgive din vilje til Faderens vilje i himlen, så vil du vende tilbage til at arbejde som min ambassadør, og ingen skal tage den autoritet fra dig, som jeg har givet dig, på grund af din langsommelighed med at forstå de sandheder, jeg har lært dig. Og derfor, Simon, advarer jeg dig endnu en gang om, at de, der kæmper med sværdet, omkommer med sværdet, mens de, der arbejder i ånden, opnår evigt liv i det kommende rige med glæde og fred i det rige, som nu er. Og når det arbejde, der er lagt i dine hænder, er færdigt på jorden, skal du, Simon, sidde sammen med mig i mit rige derovre. Du skal virkelig se det rige, du har længtes efter, men ikke i dette liv. Bliv ved med at tro

på mig og på det, jeg har åbenbaret for dig, så skal du modtage det evige livs gave.”

181:2.12 (1957.2) Da Jesus var færdig med at tale til Simon Zelotes, gik han over til Mattæus Levi og sagde: “Det vil ikke længere påhvile dig at sørge for den apostoliske gruppes skatkammer. Snart, meget snart, vil I alle blive spredt; I vil ikke få lov til at nyde det trøstende og støttende fællesskab med så meget som én af jeres brødre. Når I fortsætter med at forkynde dette evangelium om riget, bliver I nødt til at finde nye medarbejdere til jer selv. Jeg har sendt jer ud to og to under jeres træning, men nu, hvor jeg forlader jer, vil I, når I er kommet jer over chokket, drage ud alene og til jordens ender for at forkynde dette gode budskab: At troende dødelige er Guds sønner.”

181:2.13 (1957.3) Så talte Mattæus: “Men Mester, hvem vil sende os, og hvordan skal vi vide, hvor vi skal gå hen? Vil Andreas vise os vejen?” Og Jesus svarede: “Nej, Levi, Andreas vil ikke længere lede dig i forkyndelsen af evangeliet. Han vil ganske vist fortsætte som jeres ven og rådgiver indtil den dag, hvor den nye lærer kommer, og da skal Sandhedens Ånd føre hver af jer ud i verden for at arbejde for rigets udbredelse. Mange forandringer er kommet over jer siden den dag ved toldboden, hvor I første gang begav jer ud for at følge mig; men mange flere skal komme, før I vil være i stand til at se visionen om et broderskab, hvor ikke-jøder sidder side om side med jøder i broderlig forening. Men fortsæt med din trang til at vinde dine jødiske brødre, indtil du er helt tilfreds, og vend dig så med kraft til ikke-jøderne. En ting kan du være sikker på, Levi: Du har vundet

dine brødres tillid og hengivenhed; de elsker dig alle.” (Og alle ti gav deres samtykke til Mesterens ord).

181:2.14 (1958.1) “Levi, jeg ved meget om dine bekymringer, ofre og arbejde for at holde statskassen fyldt op, som dine brødre ikke ved, og jeg er glad for, at selvom han, der bar sækken, er fraværende, er den offentlige ambassadør her ved min afskedsforsamling med kongerigets budbringere. Jeg beder om, at I må skelne betydningen af min undervisning med åndens øjne. Og når den nye lærer kommer ind i dit hjerte, så følg ham, som han vil lede dig, og lad dine brødre se—selv hele verden—hvad Faderen kan gøre for en forhadet skatteopkræver, der vovede at følge Menneskesønnen og tro på evangeliet om riget. Lige fra begyndelsen, Levi, elskede jeg dig, som jeg elskede de andre galilæere. Når du nu ved, at hverken Faderen eller Sønnen har respekt for personer, så sørg for, at du ikke gør forskel på dem, der bliver troende på evangeliet gennem din tjeneste. Og så, Mattæus, dediker hele din fremtidige livstjeneste til at vise alle mennesker, at Gud ikke respekterer personer; at i Guds øjne og i rigets fællesskab er alle mennesker lige, alle troende er Guds sønner.”

181:2.15 (1958.2) Jesus gik derefter over til James Zebedæus, som stod tavs, mens Mesteren talte til ham og sagde: “James, da du og din yngre bror engang kom til mig for at få del i rigets ære, og jeg fortalte jer, at det var Faderen, der skulle give jer den ære, spurgte jeg, om I var i stand til at drikke mit bæger, og I svarede begge, at det var I. Selv om I ikke var i stand til det dengang, og hvis I ikke er i stand til

det nu, vil I snart blive forberedt til en sådan tjeneste ved den oplevelse, I skal igennem. Ved en sådan opførsel gjorde I dengang jeres brødre vrede. Hvis de ikke allerede har tilgivet dig fuldt ud, vil de gøre det, når de ser dig drikke mit bæger. Hvad enten din tjeneste bliver lang eller kort, så hav tålmodighed i din sjæl. Når den nye lærer kommer, så lad ham lære dig medfølelsens ro og den sympatiske tolerance, som er født af sublim tillid til mig og af fuldkommen underkastelse under Faderens vilje. Dediker dit liv til at demonstrere den kombinerede menneskelige hengivenhed og guddommelige værdighed hos den Gud-vidende og Søn-tro discipel. Og alle, der lever på denne måde, vil åbenbare evangeliet, selv i deres død. Du og din bror Johannes vil gå forskellige veje, og den ene af jer vil måske sidde sammen med mig i det evige rige længe før den anden. Det ville hjælpe dig meget, hvis du ville lære, at sand visdom omfatter både diskretion og mod. Du bør lære klogskab at gå sammen med din aggressivitet. Der vil komme de højeste øjeblikke, hvor mine disciple ikke vil tøve med at give deres liv for dette evangelium, men under alle almindelige omstændigheder vil det være langt bedre at dulme de vantros vrede, så du kan leve og fortsætte med at forkynde det glade budskab. Så vidt det står i jeres magt, så lev længe på jorden, så jeres mangeårige liv kan være frugtbart i form af sjæle vundet for det himmelske rige.”

181:2.16 (1958.3) Da Mesteren var færdig med at tale til James Zebedæus, gik han hen til den ende af bordet, hvor Andreas sad, og så sin trofaste hjælper i øjnene og sagde: “Andreas, du har trofast

repræsenteret mig som fungerende leder af ambassadørerne for det himmelske rige. Selvom du nogle gange har tvivlet og andre gange har udvist farlig frygtsomhed, har du alligevel altid været oprigtigt retfærdig og yderst fair i din omgang med dine medarbejdere. Lige siden ordinationen af dig og dine brødre som budbringere for riget, har I været selvstyrende i alle gruppens administrative anliggender, bortset fra at jeg udpegede dig som det fungerende overhoved for disse udvalgte. I intet andet tidsligt anliggende har jeg handlet for at lede eller påvirke jeres beslutninger. Og det gjorde jeg for at sikre lederskab i alle jeres efterfølgende gruppeovervejelser. I mit univers og i min Faders univers af universer bliver vores brødre-sønner behandlet som individer i alle deres åndelige relationer, men i alle grupperelationer sørger vi altid for et bestemt lederskab. Vores rige er et ordenens rige, og hvor to eller flere viljesvæsener handler i samarbejde, er der altid sørget for lederskabets autoritet.

181:2.17 (1959.1) “Og nu, Andreas, da du er dine brødres overhoved i kraft af min udnævnelse, og da du således har tjent som min personlige repræsentant, og da jeg er ved at forlade dig og gå til min Fader, frigør jeg dig fra alt ansvar, hvad angår disse timelige og administrative anliggender. Fra nu af må du ikke udøve anden jurisdiktion over dine brødre end den, du har gjort dig fortjent til i din egenskab af åndelig leder, og som dine brødre derfor frit anerkender. Fra denne time må du ikke udøve nogen autoritet over dine brødre, medmindre de genopretter en sådan jurisdiktion til dig ved deres definitive lovgivningsmæssige handling, efter at jeg er gået til Faderen. Men denne frigørelse fra ansvaret som administrativt

overhoved for denne gruppe mindsker på ingen måde dit moralske ansvar for at gøre alt, hvad der står i din magt, for at holde dine brødre sammen med en fast og kærlig hånd i den vanskelige tid, der ligger lige for, de dage, der skal gå mellem min afgang i kødet og udsendelsen af den nye lærer, der vil leve i jeres hjerter, og som i sidste ende vil lede jer ind i al sandhed. Mens jeg forbereder mig på at forlade jer, vil jeg befri jer fra alt administrativt ansvar, som havde sin begyndelse og autoritet i min tilstedeværelse som en blandt jer. Fremover vil jeg kun udøve åndelig autoritet over jer og blandt jer.

181:2.18 (1959.2) “Hvis dine brødre ønsker at beholde dig som deres rådgiver, pålægger jeg dig, at du i alle timelige og åndelige anliggender skal gøre dit yderste for at fremme fred og harmoni mellem de forskellige grupper af oprigtige evangelietroende. Dediker resten af dit liv til at fremme de praktiske aspekter af broderkærlighed blandt dine brødre. Vær venlig mod mine brødre i kødet, når de kommer til fuld tro på dette evangelium; vis kærlig og upartisk hengivenhed over for grækerne i vest og over for Abner i øst. Selvom disse, mine apostle, snart vil blive spredt til jordens fire hjørner for at forkynde de gode nyheder om frelsen ved at være børn af Gud, skal du holde sammen på dem i den svære tid, der ligger forude, den tid med intense prøver, hvor I skal lære at tro på dette evangelium uden min personlige tilstedeværelse, mens I tålmodigt venter på, at den nye lærer, Sandhedens Ånd, skal ankomme. Og så, Andreas, selvom det måske ikke tilkommer dig at udføre de store gerninger, som mennesker ser, så vær tilfreds med at være lærer og rådgiver for dem, der gør sådanne ting. Fortsæt med dit arbejde på

jorden til enden, og så skal du fortsætte denne tjeneste i det evige rige, for har jeg ikke mange gange fortalt dig, at jeg har andre får, der ikke er af denne flok?”

181:2.19 (1959.3) Jesus gik derefter over til Alfeus-tvillingerne, og da han stod mellem dem, sagde han: “Mine små børn, I er en af de tre grupper af brødre, som valgte at følge efter mig. I har alle seks gjort godt i at arbejde i fred med jeres eget kød og blod, men ingen har gjort det bedre end jer. Hårde tider ligger lige foran os. Du forstår måske ikke alt det, der vil overgå dig og dine brødre, men tvivl aldrig på, at du engang blev kaldet til rigets arbejde. I nogen tid vil der ikke være nogen skarer at styre, men bliv ikke modløse; når jeres livsværk er færdigt, vil jeg modtage jer i det høje, hvor I i herlighed skal fortælle om jeres frelse til serafiske hærskarer og til skarer af Guds høje sønner. Dediker jeres liv til forbedringen af almindeligt slid. Vis alle mennesker på jorden og himlens engle, hvor muntert og modigt et dødeligt menneske kan vende tilbage til tidligere tiders arbejde, efter at være blevet kaldt til at arbejde i en periode i Guds særlige tjeneste. Hvis dit arbejde i rigets ydre anliggender for tiden skulle være afsluttet, bør du vende tilbage til dit tidligere arbejde med den nye oplysning fra oplevelsen af slægtskab med Gud og med den ophøjede erkendelse af, at for den, der kender Gud, er der ikke noget, der hedder almindeligt arbejde eller verdsligt slid. For jer, der har arbejdet sammen med mig, er alle ting blevet hellige, og alt jordisk arbejde er blevet en tjeneste, selv for Gud Fader. Og når I hører nyheden om, hvad jeres tidligere apostoliske medarbejdere har gjort,

så glæd jer sammen med dem og fortsæt jeres daglige arbejde som dem, der venter på Gud og tjener, mens de venter. I har været mine apostle, og det skal I altid være, og jeg vil huske jer i det kommende rige.”

181:2.20 (1960.1) Og så gik Jesus over til Filip, som stod op og hørte dette budskab fra sin Mester: “Filip, du har stillet mig mange tåbelige spørgsmål, men jeg har gjort mit yderste for at besvare dem alle, og nu vil jeg besvare det sidste af disse spørgsmål, som er opstået i dit mest ærlige, men uåndelige sind. Hele tiden, mens jeg er kommet hen til dig, har du sagt til dig selv: ‘Hvad skal jeg gøre, hvis Mesteren går bort og efterlader os alene i verden?’ Åh, du har så lidt tro! Og dog har du næsten lige så meget som mange af dine brødre. Du har været en god forvalter, Filip. Du har kun svigtet os et par gange, og en af de gange brugte vi til at manifestere Faderens ære. Din tid som forvalter er ved at være forbi. Du må snart i højere grad udføre det arbejde, du blev kaldet til—at forkynde evangeliet om riget. Filip, du har altid ønsket at blive vist frem, og meget snart skal du se store ting. Det var langt bedre, at du havde set alt dette i tro, men eftersom du var oprigtig, selv i dit materielle syn, vil du leve for at se mine ord blive opfyldt. Og når du så er velsignet med åndeligt syn, så gå i gang med dit arbejde og dediker dit liv til at lede menneskeheden til at søge efter Gud og til at søge evige realiteter med den åndelige tros øje og ikke med det materielle sinds øjne. Husk, Filip, at du har en stor mission på jorden, for verden er fyldt med dem, der ser på livet på samme måde, som du har gjort. Du har et stort arbejde at udføre, og

når det er fuldført i tro, skal du komme til mig i mit rige, og jeg vil have stor glæde af at vise dig det, som øjet ikke har set, øret ikke hørt, og den jordiske forstand ikke har fattet. I mellemtiden skal du blive som et lille barn i åndens rige og tillade mig, som den nye lærers ånd, at føre dig fremad i det åndelige rige. Og på denne måde vil jeg være i stand til at gøre meget for dig, som jeg ikke var i stand til at udrette, da jeg opholdt mig sammen med dig som en dødelig i dette rige. Og husk altid, Filip, at den, der har set mig, har set Faderen.”

181:2.21 (1960.2) Så gik Mesteren over til Nataniel. Da Nataniel rejste sig, bad Jesus ham om at sætte sig, og da han satte sig ved hans side, sagde han: “Nataniel, du har lært at leve uden fordomme og at udvise større tolerance, siden du blev min apostel. Men der er meget mere for dig at lære. Du har været en velsignelse for dine medmennesker, fordi de altid er blevet formanet af din konsekvente oprigtighed. Når jeg er væk, kan det være, at din ærlighed vil forhindre dig i at komme godt ud af det med dine brødre, både gamle og nye. Du bør lære, at udtrykket af selv en god tanke skal moduleres i overensstemmelse med tilhørersens intellektuelle status og åndelige udvikling. Oprigtighed er mest brugbar i rigets arbejde, når den er forbundet med diskretion.

181:2.22 (1961.1) “Hvis du ville lære at arbejde sammen med dine brødre, ville du måske opnå mere permanente ting, men hvis du finder dig selv på jagt efter dem, der tænker som dig, så dediker i så fald dit liv til at bevise, at den discipel, der kender Gud, kan blive en rigsbygger,

selv når han er alene i verden og helt isoleret fra sine trosfæller. Jeg ved, at du vil være trofast til det sidste, og jeg vil en dag byde dig velkommen til den udvidede tjeneste i mit rige i det høje.”

181:2.23 (1961.2) Så tog Nataniel ordet og stillede Jesus dette spørgsmål:

“Jeg har lyttet til din undervisning, lige siden du første gang kaldte mig til tjeneste i dette rige, men jeg kan ærligt talt ikke forstå den fulde betydning af alt det, du fortæller os. Jeg ved ikke, hvad jeg nu skal forvente, og jeg tror, at de fleste af mine brødre også er forvirrede, men de tøver med at indrømme deres forvirring. Kan du hjælpe mig?” Jesus lagde sin hånd på Nataniels skulder og sagde: “Min ven, det er ikke mærkeligt, at du er forvirret i dit forsøg på at forstå betydningen af min åndelige lære, eftersom du er så hæmmet af dine forudfattede meninger om jødisk tradition og så forvirret af din vedholdende tendens til at fortolke mit evangelium i overensstemmelse med de skriftkloges og farisæernes lære.

181:2.24 (1961.3) “Jeg har lært jer meget fra mund til mund, og jeg har levet mit liv blandt jer. Jeg har gjort alt, hvad der kan gøres for at oplyse jeres sind og befri jeres sjæle, og hvad I ikke har været i stand til at få fra min lære og mit liv, må I nu forberede jer på at erhverve ved hjælp af mesteren over alle lærere—den faktiske erfaring. Og i al denne nye erfaring, som nu venter jer, vil jeg gå foran jer, og Sandhedens Ånd skal være med jer. Frygt ikke; det, som du nu ikke forstår, vil den nye lærer, når han er kommet, åbenbare for dig gennem resten af dit liv på jorden og gennem din træning i de evige tidsaldre.”

181:2.25 (1961.4) Og så vendte Mesteren sig mod dem alle og sagde: “Vær ikke forfærdede over, at I ikke forstår den fulde betydning af evangeliet. I er kun begrænsede, dødelige mennesker, og det, jeg har lært jer, er uendeligt, guddommeligt og evigt. Vær tålmodige og ved godt mod, for I har de evige tidsaldre foran jer, hvor I kan fortsætte jeres gradvise opnåelse af oplevelsen af at blive fuldkomne, ligesom jeres Fader i Paradis er fuldkommen.”

181:2.26 (1961.5) Og så gik Jesus over til Thomas, som stod op og hørte ham sige: “Thomas, du har ofte manglet tro; men når du har haft dine perioder med tvivl, har du aldrig manglet mod. Jeg ved godt, at de falske profeter og de falske lærere ikke vil bedrage dig. Når jeg er gået bort, vil dine brødre sætte endnu mere pris på din kritiske måde at betragte nye lærdomme på. Og når I alle bliver spredt til verdens ende i de kommende tider, så husk, at du stadig er min ambassadør. Dediker dit liv til det store arbejde med at vise, hvordan menneskets kritiske materielle sind kan triumfere over den intellektuelle tvivls inerti, når det står over for demonstrationen af den levende sandheds manifestation, som den virker i erfaringen hos åndsfødte mænd og kvinder, der giver åndens frugter i deres liv, og som elsker hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Thomas, jeg er glad for, at du sluttede dig til os, og jeg ved, at du efter en kort periode med forvirring vil fortsætte i rigets tjeneste. Din tvivl har forvirret dine brødre, men den har aldrig forstyrret mig. Jeg har tillid til dig, og jeg vil gå foran dig, selv til de yderste dele af jorden.”

181:2.27 (1962.1) Så gik Mesteren over til Simon Peter, som rejste sig op, da Jesus talte til ham: "Peter, jeg ved, at du elsker mig, og at du vil vie dit liv til den offentlige forkyndelse af dette evangelium om riget til jøder og ikke-jøder, men jeg er bedrøvet over, at dine år med så tæt tilknytning til mig ikke har gjort mere for at hjælpe dig med at tænke, før du taler. Hvilken erfaring skal du igennem, før du lærer at sætte en vagt på dine læber? Hvor mange problemer har du ikke skabt for os ved din tankeløse tale, ved din overmodige selvtillid! Og du er bestemt til at skabe meget mere besvær for dig selv, hvis du ikke mestrer denne skrøbelighed. Du ved, at dine brødre elsker dig på trods af denne svaghed, og du bør også forstå, at denne mangel på ingen måde forringer min kærlighed til dig, men den mindsker din anvendelighed og holder aldrig op med at skabe problemer for dig. Men du vil utvivlsomt modtage stor hjælp fra den oplevelse, du vil gå igennem netop denne nat. Og hvad jeg nu siger til dig, Simon Peter, det siger jeg også til alle dine brødre, som er forsamlet her: I nat vil I alle være i stor fare for at snuble over mig. I ved, at der står skrevet: 'Hyerden bliver slået, og fårene bliver spredt for alle vinde.' Når jeg er fraværende, er der stor fare for, at nogle af jer vil blive grebet af tvivl og snuble på grund af det, der sker med mig. Men jeg lover jer nu, at jeg vil komme tilbage til jer for en lille stund, og at jeg derefter vil gå foran jer til Galilæa"

181:2.28 (1962.2) Så sagde Peter og lagde sin hånd på Jesu skulder: "Uanset om alle mine brødre skulle komme i tvivl på grund af dig, lover jeg, at jeg ikke vil snuble over noget af det, du måtte gøre. Jeg vil gå med dig og, om nødvendigt, dø for dig."

181:2.29 (1962.3) Da Peter stod der foran sin Mester, dirrende i hele kroppen af en intens følelse og fyldt med ægte kærlighed til ham, så Jesus lige ind i hans tårefyldte øjnene og sagde: "Peter, sandelig, sandelig siger jeg dig, i nat før hanen galler, vil du fornægte mig tre eller fire gange. Og således hvad du derfor ikke har lært i en fredelig forening med mig, vil du lære gennem megen trængsel og mange sorger. Og så når du virkelig har lært den nødvendige lektie, bør du styrke dine brødre og fortsætte med at leve dit liv dedikeret til at forkynde evangeliet, selvom du kan ende i fængsel og eventuelt følge mig i at betale den højeste pris for kærlig tjeneste i bygningen af Faderens rige.

181:2.30 (1962.4) "Men husk mit løfte: Når jeg bliver oprejst, vil jeg blive hos jer en tid, før jeg går til Faderen. Og selv i nat vil jeg bede Faderen om at styrke hver enkelt af jer til det, som I nu så snart skal gå igennem. Jeg elsker jer alle med den kærlighed, hvormed Faderen elsker mig, og derfor skal I fra nu af elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer."

181:2.31 (1962.5) Og da de havde sunget en hymne, drog de af sted mod lejren på Oliebjerget.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 181](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 183](#) >>

Kapitel 182

I Getsemane

182:0.1 (1963.1) DET VAR omkring klokken ti denne torsdag aften, da Jesus førte de elleve apostle fra Elias' og Maria Markus' hjem på vej tilbage til Gethsemane-lejren. Lige siden den dag i bjergene havde Johannes Markus gjort det til sin opgave at holde et vågent øje med Jesus. Johannes, som trængte til søvn, havde fået flere timers hvile, mens Mesteren havde været sammen med sine apostle i den øvre sal, men da han hørte dem komme ned ad trappen, rejste han sig og tog hurtigt en linnedfrakke over sig og fulgte efter dem gennem byen, over Kidron-bækken og videre til deres private lejr ved siden af Getsemane Park. Og Johannes Markus forblev så tæt på Mesteren hele denne nat og den næste dag, at han var vidne til alt og overhørte meget af det, Mesteren sagde fra dette tidspunkt og frem til korsfæstelsens time.

182:0.2 (1963.2) Da Jesus og de elleve var på vej tilbage til lejren, begyndte apostlene at undre sig over betydningen af Judas' lange fravær, og de talte med hinanden om Mesterens forudsigelse af, at en

af dem ville forråde ham, og for første gang fik de mistanke om, at alt ikke var godt med Judas Iskariot. Men de talte ikke åbent om Judas, før de nåede frem til lejren og så, at han ikke var der og ventede på at tage imod dem. Da de alle belejrede Andreas for at få at vide, hvad der var blevet af Judas, bemærkede deres leder blot: “Jeg ved ikke, hvor Judas er, men jeg er bange for, at han har forladt os.”

1. Den sidste gruppebøn

182:1.1 (1963.3) Få øjeblikke efter ankomsten til lejren sagde Jesus til dem: “Mine venner og brødre, min tid sammen med jer er nu meget kort, og jeg ønsker, at vi trækker os tilbage for os selv, mens vi beder til vores Far i himlen om styrke til at støtte os i denne time og fremover i alt det arbejde, vi skal udføre i hans navn.”

182:1.2 (1963.4) Da Jesus havde talt således, førte han dem et lille stykke op på Oliebjerget, og i fuld udsigt over Jerusalem bad han dem knæle på en stor flad sten i en cirkel omkring ham, som de havde gjort på dagen for deres ordination; og så, mens han stod der midt iblandt dem forherliget i det bløde måneskin, løftede han øjnene op mod himlen og bad:

182:1.3 (1963.5) “Fader, min time er kommet; herliggør nu din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. Jeg ved, at du har givet mig fuld myndighed over alle levende væsener i mit rige, og jeg vil give evigt liv til alle, der vil blive Guds troende sønner. Og dette er det evige liv, at mine skabninger skal kende dig som den eneste sande Gud og alles

Fader, og at de skal tro på ham, som du sendte til verden. Fader, jeg har ophøjet dig på jorden og har fuldført det arbejde, du gav mig at gøre. Jeg har næsten afsluttet min overdragelse til børnene af vores egen skabelse; der er kun tilbage for mig at nedlægge mit liv i kødet. Og nu, o min Fader, herliggør mig med den herlighed, som jeg havde hos dig, før denne verden blev til, og modtag mig endnu engang ved din højre hånd.

182:1.4 (1964.1) “Jeg har åbenbaret dig for de mennesker, som du udvalgte fra verden og gav til mig. De er dine—som alt liv er i dine hænder—du gav dem til mig, og jeg har levet blandt dem og lært dem livets vej, og de har troet. Disse mænd lærer, at alt, hvad jeg har, kommer fra dig, og at det liv, jeg lever i kødet, er for at gøre min Fader kendt for verdenerne. Den sandhed, som du har givet mig, har jeg åbenbaret for dem. Disse, mine venner og ambassadører, har oprigtigt ønsket at modtage dit ord. Jeg har fortalt dem, at jeg kom fra dig, at du sendte mig til denne verden, og at jeg er ved at vende tilbage til dig. Fader, jeg beder for disse udvalgte mænd. Og jeg beder ikke for dem, som jeg ville bede for verden, men som for dem, jeg har valgt ud af verden til at repræsentere mig for verden, efter at jeg er vendt tilbage til dit arbejde, ligesom jeg har repræsenteret dig i denne verden under mit ophold i kødet. Disse mænd er mine; du gav dem til mig; men alt, hvad der er mit, er altid dit, og alt, hvad der var dit, har du nu fået til at være mit. Du er blevet ophøjet i mig, og jeg beder nu om, at jeg må blive æret i disse mænd. Jeg kan ikke længere være i denne verden; jeg er ved at vende tilbage til det arbejde, du har givet mig at udføre. Jeg må efterlade disse mænd til at

repræsentere os og vores rige blandt mennesker. Fader, bevar disse mænd trofaste, mens jeg forbereder mig på at opgive mit liv i kødet. Hjælp dem, mine venner, til at være ét i ånden, ligesom vi er ét. Så længe jeg kunne være sammen med dem, kunne jeg våge over dem og vejlede dem, men nu er jeg ved at gå bort. Vær nær dem, Fader, indtil vi kan sende den nye lærer for at trøste og styrke dem.

182:1.5 (1964.2) “Du gav mig tolv mænd, og jeg har beholdt dem alle på nær én, hævnens søn, som ikke ville have mere fællesskab med os. Disse mænd er svage og skrøbelige, men jeg ved, at vi kan stole på dem; jeg har prøvet dem; de elsker mig, ligesom de ærer dig. Selv om de må lide meget for min skyld, ønsker jeg, at de også skal blive fyldt med glæden ved visheden om at være sønner i det himmelske rige. Jeg har givet disse mænd dit ord og har lært dem sandheden. Verden kan hade dem, ligesom den har hadet mig, men jeg beder dig ikke om at tage dem ud af verden, kun om at holde dem væk fra det onde i verden. Helliggør dem i sandheden; dit ord er sandhed. Og som du har sendt mig til denne verden, sådan vil jeg også sende disse mænd til verden. For deres skyld har jeg levet blandt mennesker og har viet mit liv til din tjeneste, så jeg kan inspirere dem til at blive rensset gennem den sandhed, jeg har lært dem, og den kærlighed, jeg har åbenbaret for dem. Jeg ved godt, min Fader, at det ikke er nødvendigt for mig at bede dig om at våge over disse brødre, efter at jeg er gået bort; jeg ved, at du elsker dem lige så meget som jeg, men jeg gør dette, for at de bedre kan indse, at Faderen elsker dødelige mennesker, lige som Sønnen gør.

“Og nu, min Fader, vil jeg ikke kun bede for disse elleve mænd, men også for alle andre, som nu tror, eller som måske fremover vil tro på evangeliet om riget gennem ordet fra deres fremtidige tjeneste. Jeg ønsker, at de alle skal være ét, ligesom du og jeg er ét. Du er i mig, og jeg er i dig, og jeg ønsker, at disse troende også må være i os; at begge vores ånder må bo i dem. Hvis mine børn er ét, som vi er ét, og hvis de elsker hinanden, som jeg har elsket dem, så vil alle mennesker tro, at jeg er udgået fra dig, og være villige til at modtage den åbenbaring af sandhed og herlighed, som jeg har gjort. Den herlighed, som du gav mig, har jeg åbenbaret for disse troende. Ligesom du har levet med mig i ånden, har jeg levet med dem i kødet. Som du har været ét med mig, sådan har jeg været ét med dem, og sådan vil den nye lærer altid være ét med dem og i dem. Og alt dette har jeg gjort, for at mine brødre i kødet skal vide, at Faderen elsker dem, ligesom Sønnen gør det, og at du elsker dem, ligesom du elsker mig. Fader, arbejd med mig for at frelse disse troende, så de kan komme til at være sammen med mig i herlighed og derefter slutte sig til dig i Paradisets omfavnelse. De, der tjener med mig i ydmygelse, vil jeg have med mig i herlighed, så de kan se alt det, du har givet mig, som den evige høst af tidens såsæd i dødeligt køds skikkelse. Jeg længes efter at vise mine jordiske brødre den herlighed, jeg havde sammen med dig, før denne verden blev grundlagt. Denne verden ved meget lidt om dig, retfærdige Fader, men jeg kender dig, og jeg har gjort dig kendt for disse troende, og de vil gøre dit navn kendt for andre generationer. Og nu lover jeg dem,

at du vil være med dem i verden, ligesom du har været med mig—selv sådan.”

182:1.7 (1965.1) De elleve forblev knælende i denne cirkel omkring Jesus i flere minutter, før de rejste sig og i stilhed gik tilbage til den nærliggende lejr.

182:1.8 (1965.2) Jesus bad om *enhed* blandt sine tilhængere, men han ønskede ikke ensartethed. Synden skaber et dødt niveau af ond inerti, men retfærdigheden nærer den individuelle erfarings kreative ånd i den evige sandheds levende realiteter og i det progressive fællesskab mellem Faderens og Sønnens guddommelige ånder. I den troende søns åndelige fællesskab med den guddommelige Fader kan der aldrig være doktrinær endelighed og sekterisk overlegenhed i gruppebevidstheden.

182:1.9 (1965.3) Under denne sidste bøn med sine apostle hentydede Mesteren til det faktum, at han havde manifesteret Faderens *navn* for verden. Og det er i sandhed, hvad han gjorde ved at åbenbare Gud gennem sit fuldkomne liv i kødet. Faderen i himlen havde forsøgt at åbenbare sig for Moses, men han kunne ikke komme længere end til at få det sagt: “JEG ER.” Og da han blev presset til yderligere åbenbaring af sig selv, blev det kun afsløret: “JEG ER DEN, JEG ER.” Men da Jesus havde afsluttet sit jordiske liv, var dette Faderens navn blevet åbenbaret på en sådan måde, at Mesteren, som var den inkarnerede Fader, i sandhed kunne sige:

182:1.10 (1965.4) Jeg er livets brød.

182:1.11 (1965.5) Jeg er det levende vand.

- 182:1.12 (1965.6) Jeg er lyset.
- 182:1.13 (1965.7) Jeg er alle tidsaldres længsel.
- 182:1.14 (1965.8) Jeg er den åbne dør til evig frelse.
- 182:1.15 (1965.9) Jeg er det endeløse livs virkelighed.
- 182:1.16 (1965.10) Jeg er den gode hyrde.
- 182:1.17 (1965.11) Jeg er vejen til uendelig fuldkommenhed.
- 182:1.18 (1965.12) Jeg er opstandelsen og livet.
- 182:1.19 (1965.13) Jeg er den evige overlevelses hemmelighed.
- 182:1.20 (1965.14) Jeg er vejen, sandheden og livet.
- 182:1.21 (1965.15) Jeg er den uendelige Fader til mine begrænsede børn.
- 182:1.22 (1965.16) Jeg er det sande vintræ; I er grenene.
- 182:1.23 (1965.17) Jeg er håbet for alle, der kender den levende sandhed.
- 182:1.24 (1965.18) Jeg er den levende bro fra den ene verden til den anden
- 182:1.25 (1965.19) Jeg er det levende bindeled mellem tid og evighed.
- 182:1.26 (1965.20) Således udvidede Jesus den levende åbenbaring af Guds navn til alle generationer. Som den guddommelige kærlighed afslører Guds natur, afslører den evige sandhed hans navn i stadig større proportioner.

2. Den sidste time før forræderiet

- 182:2.1 (1966.1) Apostlene blev meget chokerede, da de vendte tilbage til deres lejr og fandt Judas fraværende. Mens de elleve var i gang med

en ophedet diskussion om deres forræderiske medapostel, tog David Zebedæus og Johannes Markus Jesus til side og afslørede, at de havde holdt Judas under observation i flere dage, og at de vidste, at han havde til hensigt at forråde ham til hans fjender. Jesus lyttede til dem, men sagde kun: "Mine venner, intet kan ske med Menneskesønnen, medmindre Faderen i himlen vil det. Lad ikke jeres hjerter blive urolige; alt vil virke sammen til Guds ære og menneskers frelse."

182:2.2 (1966.2) Jesu muntre stemning var aftagende. Som timen gik, blev han mere og mere alvorlig, endda sørgmodig. Apostlene, som var meget oprørte, var ikke meget for at vende tilbage til deres telte, selv om Mesteren selv bad dem om det. Da han vendte tilbage fra sin samtale med David og Johannes, rettede han sine sidste ord til alle elleve og sagde: "Mine venner, gå til ro. Forbered jer på morgendagens arbejde. Husk, at vi alle skal underkaste os den himmelske Faders vilje. Min fred efterlader jeg hos jer." Da han havde sagt dette, bad han dem gå til deres telte, men mens de gik, kaldte han på Peter, James og Johannes og sagde: "Jeg ønsker, at I bliver hos mig en lille stund"

182:2.3 (1966.3) Apostlene faldt kun i søvn, fordi de bogstaveligt talt var udmattede; de havde haft for lidt søvn lige siden deres ankomst til Jerusalem. Før de gik til hver deres sovested, førte Simon Zelotes dem alle over til sit telt, hvor sværdene og de andre våben blev opbevaret, og forsynede hver af dem med dette kampudstyr. De modtog alle disse våben og spændte sig fast med dem, undtagen Nataniel. Nataniel nægtede at bevæbne sig og sagde: "Mine brødre,

Mesteren har gentagne gange fortalt os, at hans rige ikke er af denne verden, og at hans disciple ikke skal kæmpe med sværdet for at få det oprettet. Det tror jeg på; jeg tror ikke, at Mesteren har brug for, at vi bruger sværdet i hans forsvar. Vi har alle set hans mægtige kraft og ved, at han kunne forsvare sig mod sine fjender, hvis han ønskede det. Hvis han ikke vil gøre modstand mod sine fjender, må det være, fordi en sådan kurs repræsenterer hans forsøg på at opfylde sin Faders vilje. Jeg vil bede, men jeg vil ikke svinge sværdet.” Da Andreas hørte Nataniels tale, gav han sit sværd tilbage til Simon Zelotes. Og således var ni af dem bevæbnede, da de skiltes for natten.

182:2.4 (1966.4) Harmen over, at Judas var en forræder, overskyggede i øjeblikket alt andet i apostlenes sind. Mesterens kommentar om Judas, som blev sagt under den sidste bøn, åbnede deres øjne for, at han havde forladt dem.

182:2.5 (1966.5) Efter at de otte apostle endelig var gået til deres telte, og mens Peter, James og Johannes stod klar til at modtage Mesterens ordrer, kaldte Jesus på David Zebedæus: “Send mig dit hurtigste og mest troværdige sendebud.” Da David bragte en Jakob til Mesteren, som engang havde været budbringer natten over mellem Jerusalem og Betsaida, sagde Jesus henvendt til ham: “I al hast skal du gå til Abner i Filadelfia og sige: ‘Mesteren sender fredshilsner til dig og siger, at den time er kommet, hvor han vil blive overgivet i sine fjenders hænder, som vil slå ham ihjel, men at han vil opstå fra de døde og vise sig for jer kort tid, før han går til Faderen, og at han så vil give jer vejledning til den tid, hvor den nye lærer skal komme til at leve i jeres hjerter.” Og da Jakob havde gentaget dette budskab til

Mesterens tilfredshed, sendte Jesus ham på vej og sagde: ‘Frygt ikke, hvad nogen kan gøre mod dig, Jakob, for i nat vil et usynligt sendebud løbe ved din side.’”

182:2.6 (1967.1) Så vendte Jesus sig mod lederen af de besøgende grækere, som havde slået lejr sammen med dem, og sagde: ‘Min bror, lad dig ikke forstyrre af det, der snart skal ske, for jeg har allerede advaret dig. Menneskesønnen vil blive dræbt på foranledning af sine fjender, ypperstepræsterne og jødernes herskere, men jeg vil opstå for at være sammen med jer en kort tid, før jeg går til Faderen. Og når I har set alt dette ske, så herliggør Gud og styrk jeres brødre.’”

182:2.7 (1967.2) Under normale omstændigheder ville apostlene personligt have sagt godnat til Mesteren, men denne aften var de så optaget af den pludselige erkendelse af Judas svigt og så overvældet af den usædvanlige karakter af Mesterens afskedsbøn, at de lyttede til hans farvelhilsen og gik bort i tavshed.

182:2.8 (1967.3) Jesus sagde dette til Andreas, da han forlod hans side den aften: “Andreas, gør, hvad du kan for at holde dine brødre sammen, indtil jeg kommer tilbage til jer, efter at jeg har drukket dette bæger. Styrk dine brødre, for jeg har allerede fortalt jer det hele. Fred være med jer.”

182:2.9 (1967.4) Ingen af apostlene forventede, at der ville ske noget usædvanligt den nat, da det allerede var så sent. De søgte søvn, så de kunne stå op tidligt om morgenen og være forberedt på det værste. De troede, at ypperstepræsterne ville forsøge at pågribe deres Mester tidligt om morgenen, da intet verdsligt arbejde nogensinde blev udført efter middag på forberedelsesdagen til påsken. Kun David

Zebedæus og Johannes Markus forstod, at Jesu fjender kom med Judas netop den nat.

182:2.10 (1967.5) David havde arrangeret at holde vagt den nat på den øverste sti, der førte til vejen mellem Betania og Jerusalem, mens Johannes Markus skulle holde vagt langs vejen, der kom op ad Kidron til Getsemane. Før David gik til sin selvpålagte opgave som forpost, tog han afsked med Jesus og sagde: "Mester, jeg har haft stor glæde i min tjeneste hos dig. Mine brødre er dine apostle, men jeg har glædet mig over at gøre de mindre ting, som de skal gøres, og jeg vil savne dig af hele mit hjerte, når du er borte." Og så sagde Jesus til David: "David, min søn, andre har gjort det, de blev bedt om at gøre, men denne tjeneste har du gjort af dit eget hjerte, og jeg har ikke været uopmærksom på din hengivenhed. Også du skal en dag tjene sammen med mig i det evige rige."

182:2.11 (1967.6) Og så, da han gjorde sig klar til at gå vagt ved den øverste sti, sagde David til Jesus: "Du ved, Mester, jeg har sendt bud efter din familie, og jeg har fået at vide af et sendebud, at de er i Jeriko i aften. De vil være her tidligt i morgen formiddag, da det ville være farligt for dem at komme op ad den blodige vej om natten." Og Jesus, som så ned på David, sagde blot: "Lad det være sådan, David."

182:2.12 (1967.7) Da David var gået op på Oliebjerget, tog Johannes Markus sin vagt nær vejen, der løb ved bækken ned til Jerusalem. Og Johannes ville være blevet på denne post, hvis det ikke var for hans store ønske om at være tæt på Jesus og vide, hvad der foregik. Kort efter at David havde forladt ham, og da Johannes Markus så Jesus

trække sig tilbage sammen med Peter, Jakob og Johannes ind i en nærliggende kløft, blev han så overvældet af kombineret hengivenhed og nysgerrighed, at han forlod sin vagtpost og fulgte efter dem og gemte sig i buskene, hvorfra han så og overhørte alt, hvad der skete i de sidste øjeblikke i haven, og lige før Judas og de bevæbnede vagter dukkede op for at arrestere Jesus.

182:2.13 (1968.1) Mens alt dette foregik i Mesterens lejr, var Judas Iskariot i konference med tempelvagternes kaptajn, som havde samlet sine mænd for under forræderens ledelse at tage af sted for at arrestere Jesus.

3. Alene i Getsemane

182:3.1 (1968.2) Da alt var stille og roligt i lejren, gik Jesus med Peter, James og Johannes et kort stykke op ad en nærliggende kløft, hvor han ofte før var gået hen for at bede og tale sammen. De tre apostle kunne ikke undgå at se, at han var meget bedrøvet; aldrig før havde de set deres Mester være så tung og bedrøvet. Da de ankom til stedet for hans andagt, bad han de tre om at sætte sig ned og våge sammen med ham, mens han gik et stenkast væk for at bede. Og da han var faldet ned på sit ansigt, bad han: “Min Fader, jeg kom til denne verden for at gøre din vilje, og det har jeg også gjort. Jeg ved, at timen er kommet til at lægge dette liv i kødet fra mig, og jeg viger ikke tilbage for det, men jeg vil gerne vide, om det er din vilje, at jeg

drikker dette bæger. Send mig forsikringen om, at jeg vil behage dig i min død, ligesom jeg har gjort i mit liv.”

182:3.2 (1968.3) Mesteren forblev i en bedende holdning et øjeblik, og da han gik over til de tre apostle, fandt han dem i dyb søvn, for deres øjne var tunge, og de kunne ikke holde sig vågne. Da Jesus vækkede dem, sagde han: “Hvad! Kan I ikke våge sammen med mig i bare en time? Kan I ikke se, at min sjæl er overordentlig bedrøvet, lige til døden, og at jeg længes efter jeres selskab?” Efter at de tre var vågnet af deres søvn, gik Mesteren igen for sig selv og faldt ned på jorden og bad igen: “Fader, jeg ved, at det er muligt at undgå dette bæger—alle ting er mulige for dig—men jeg er kommet for at gøre din vilje, og selvom dette er et bittert bæger, vil jeg drikke det, hvis det er din vilje.” Og da han havde bedt sådan, kom en mægtig engel ned ved hans side og talte til ham, rørte ved ham og styrkede ham.

182:3.3 (1968.4) Da Jesus vendte tilbage for at tale med de tre apostle, fandt han dem igen i dyb søvn. Han vækkede dem og sagde: “I en sådan time har jeg brug for, at I våger og beder med mig—så meget desto mere har I brug for at bede om, at I ikke kommer i fristelse—hvorfor falder I i søvn, når jeg forlader jer?”

182:3.4 (1968.5) Og så, for tredje gang, trak Mesteren sig tilbage og bad: “Fader, du ser mine sovende apostle; forbarm dig over dem. Ånden er virkelig villig, men kødet er svagt. Og nu, o Fader, hvis dette bæger ikke må gå forbi, så vil jeg drikke det. Ikke min vilje, men din skal ske.” Og da han var færdig med at bede, lå han et øjeblik ned på jorden. Da han rejste sig og gik tilbage til sine apostle, fandt han dem endnu en gang sovende. Han så på dem, og med en medlidende

gestus sagde han ømt: “Sov nu videre og hvil jer; tiden for beslutning er forbi. Den time er nu kommet, hvor Menneskesønnen vil blive forrådt i sine fjenders hænder.” Da han rakte ned for at ryste dem, så han kunne vække dem, sagde han: “Rejs jer, lad os gå tilbage til lejren, for se, den, der forråder mig, er nær, og den time er kommet, da min flok skal spredes. Men jeg har allerede fortalt jer om disse ting.”

182:3.5 (1968.6) I de år, Jesus levede blandt sine tilhængere, havde de mange beviser på hans guddommelige natur, men netop nu er de ved at blive vidner til nye beviser på hans menneskelighed. Lige før den største af alle åbenbaringer af hans guddommelighed, hans opstandelse, skal nu komme de største beviser på hans dødelige natur, hans ydmygelse og korsfæstelse.

182:3.6 (1969.1) Hver gang han bad i haven, fik hans menneskelighed et fastere greb om hans guddommelighed; hans menneskelige vilje blev mere fuldstændig ét med hans Faders guddommelige vilje. Blandt de andre ord, som den mægtige engel talte til ham, var budskabet om, at Faderen ønskede, at hans Søn skulle afslutte sin jordiske overdragelse ved at gå igennem dødens skabelseserfaring, ligesom alle dødelige skabninger må opleve materiel opløsning, når de går fra tidens eksistens til evighedens forløb.

182:3.7 (1969.2) Tidligere på aftenen havde det ikke virket så svært at drikke bægeret, men da den menneskelige Jesus tog afsked med sine apostle og sendte dem til hvile, blev prøvelsen mere og mere forfærdelig. Jesus oplevede den naturlige ebbe og flod af følelser,

som er fælles for al menneskelig erfaring, og lige nu var han træt af at arbejde, udmattet af de lange timer med anstrengende arbejde og smertefuld bekymring for sine apostles sikkerhed. Selvom ingen dødelig kan forestille sig at forstå den inkarnerede Guds Søns tanker og følelser på et tidspunkt som dette, ved vi, at han udholdt store kvaler og led utallige sorger, for sveden trillede af hans ansigt i store dråber. Han var til sidst overbevist om, at Faderen havde til hensigt at lade de naturlige begivenheder gå deres gang; han var fast besluttet på ikke at bruge noget af sin suveræne magt som universets øverste leder til at redde sig selv.

182:3.8 (1969.3) De samlede hærskarer fra en enorm skabelse svæver nu over denne scene under Gabriels og Jesu Personaliserede Retters fælles kommando. Divisionscheferne for disse himmelske hære er gentagne gange blevet advaret om ikke at blande sig i disse transaktioner på jorden, medmindre Jesus selv skulle beordre dem til at gribe ind.

182:3.9 (1969.4) Oplevelsen af at tage afsked med apostlene var en stor belastning for Jesu menneskehjerte; denne kærlighedssorg tyngede ham og gjorde det sværere at se en sådan død i øjnene, som han godt vidste ventede ham. Han indså, hvor svage og hvor uvidende hans apostle var, og han frygtede at forlade dem. Han vidste godt, at tiden for hans afrejse var kommet, men hans menneskelige hjerte længtes efter at finde ud af, om der ikke muligvis var en legitim vej ud af denne forfærdelige situation med lidelse og sorg. Og da det havde forsøgt at undslippe, og det ikke var lykkedes, var det villig til at

drikke bægeret. Mikael's guddommelige sind vidste, at han havde gjort sit bedste for de tolv apostle; men Jesu menneskelige hjerte ønskede, at der kunne være gjort mere for dem, før de skulle efterlades alene i verden. Jesu hjerte var ved at blive knust; han elskede virkelig sine brødre. Han var isoleret fra sin familie i kødet; en af hans udvalgte medarbejdere forrødte ham. Hans far Josefs folk havde afvist ham og dermed beseglet deres undergang som et folk med en særlig mission på jorden. Hans sjæl blev tortureret af forvirret kærlighed og afvist barmhjertighed. Det var bare et af disse forfærdelige menneskelige øjeblikke, hvor alt synes at ramme med knusende grusomhed og frygtelig smerte.

182:3.10 (1969.5) Jesus menneskelighed var ikke ufølsom over for denne situation med privat ensomhed, offentlig skam og det tilsyneladende nederlag for hans sag. Alle disse følelser tyngede ham med en ubeskrivelig tunghed. I denne store sorg gik hans tanker tilbage til hans barndom i Nazaret og til hans tidlige arbejde i Galilæa. På tidspunktet for denne store prøvelse dukkede mange af de behagelige scener fra hans jordiske tjeneste op i hans tanker. Og det var fra disse gamle minder om Nazaret, Kapernaum, Hermonbjerget og solopgangen og solnedgangen på den glitrende Galilæasø, at han beroligede sig selv, mens han gjorde sit menneskehjerte stærkt og klar til at møde den forræder, der så snart skulle forråde ham.

182:3.11 (1970.1) Før Judas og soldaterne ankom, havde Mesteren helt genvundet sin sædvanlige ro; ånden havde sejret over kødet; troen havde hævdet sig over alle menneskelige tendenser til frygt eller tvivl. Den højeste prøve i den fulde realisering af den menneskelige

natur var blevet mødt og bestået på acceptabel vis. Endnu en gang var Menneskesønnen parat til at møde sine fjender med sindsro og i fuld forvisning om sin uovervindelighed som et dødeligt menneske, der uforbeholdent var dedikeret til at gøre sin Faders vilje.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 182](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 184](#) >>

Kapitel 183

Jesus Forrådes Og Arresteres

183:0.1 (1971.1) EFTER at Jesus endelig havde vækket Peter, James og Johannes, foreslog han, at de gik til deres telte og søgte søvn som forberedelse til morgendagens pligter. Men på dette tidspunkt var de tre apostle lysvågne; de var blevet forfrisket af deres korte lur, og desuden blev de stimuleret og vækket af to ophidsede budbringere, der spurgte efter David Zebedæus og hurtigt gik på jagt efter ham, da Peter informerede dem om, hvor han holdt vagt.

183:0.2 (1971.2) Selv om otte af apostlene sov tungt, var grækerne, der havde slået lejr ved siden af dem, mere bange for problemer, så meget, at de havde udstationeret en vagtpost til at slå alarm, hvis der skulle opstå fare. Da disse to budbringere skyndte sig ind i lejren, begyndte den græske vagtpost at vække alle sine landsmænd, som strømmede frem fra deres telte, fuldt påklædte og fuldt bevæbnede. Hele lejren var nu vækket, undtagen de otte apostle. Peter ønskede at tilkalde sine medarbejdere, men Jesus forbød ham det bestemt.

Mesteren formanede dem alle mildt til at vende tilbage til deres telte, men de var ikke meget for at følge hans forslag.

183:0.3 (1971.3) Da det ikke lykkedes Mesteren at sprede sine tilhængere, forlod han dem og gik ned mod olivenpressen nær indgangen til Getsemane Park. Selvom de tre apostle, grækerne og de andre medlemmer af lejren tøvede med at følge efter ham, skyndte Johannes Markus sig rundt mellem oliventræerne og gemte sig i et lille skur i nærheden af olivenpressen. Jesus trak sig tilbage fra lejren og fra sine venner, for at hans fangevogtere, når de ankom, kunne arrestere ham uden at forstyrre hans apostle. Mesteren frygtede, at hans apostle skulle være vågne og til stede, når han blev arresteret, for at synet af Judas' forræderi mod ham ikke skulle vække deres fjendtlighed, så de ville gøre modstand mod soldaterne og blive taget til fange sammen med ham. Han frygtede, at hvis de blev arresteret sammen med ham, ville de også gå til grunde sammen med ham.

183:0.4 (1971.4) Selvom Jesus vidste, at planen om hans død havde sin oprindelse i de jødiske herskeres råd, var han også klar over, at alle sådanne forbryderiske planer havde Lucifers, Satans og Caligastias fulde godkendelse. Og han vidste godt, at disse oprørere fra rigerne også ville være glade for at se alle apostlene tilintetgjort sammen med ham.

183:0.5 (1971.5) Jesus satte sig alene på olivenpressen, hvor han ventede på forræderens ankomst, og han blev på dette tidspunkt kun set af Johannes Markus og en utallig skare af himmelske observatører.

1. Faderens vilje

183:1.1 (1971.6) Der er stor fare for at misforstå betydningen af mange ordsprog og mange begivenheder, der er forbundet med afslutningen på Mesterens karriere i kødet. De uvidende tjeneres og de hårdhuedede soldaters grusomme behandling af Jesus, den uretfærdige behandling af hans prøvelser og de erklærede religiøse lederes følelseskolde holdning må ikke forveksles med det faktum, at Jesus, da han tålmodigt underkastede sig al denne lidelse og ydmygelse, virkelig gjorde Faderens vilje i Paradis. Det var virkelig og i sandhed Faderens vilje, at hans Søn skulle drikke den dødelige erfarings bæger fuldt ud, fra fødsel til død, men Faderen i himlen havde intet som helst at gøre med at anstifte den barbariske opførsel hos de angiveligt civiliserede mennesker, der så brutalt torturerede Mesteren og så forfærdeligt dyngede successive fornedrelser på hans ikke-modstandsdygtige person. Disse umenneskelige og chokerende oplevelser, som Jesus måtte udholde i de sidste timer af sit dødelige liv, var på ingen måde en del af Faderens guddommelige vilje, som hans menneskelige natur så triumferende havde lovet at udføre på tidspunktet for menneskets endelige overgivelse til Gud, som det kom til udtryk i den trefoldige bøn, som han fremsagde i haven, mens hans trætte apostle sov den fysiske udmattelses søvn.

183:1.2 (1972.1) Faderen i himlen ønskede, at den tildelte søn skulle afslutte sin jordiske karriere *naturligt*, ligesom alle dødelige skal afslutte deres liv på jorden og i kødet. Almindelige mænd og kvinder

kan ikke forvente at få deres sidste timer på jorden og den efterfølgende dødsepisode gjort let ved en særlig dispensation. Derfor valgte Jesus at nedlægge sit liv i kødet på en måde, der var i overensstemmelse med de naturlige begivenheder, og han nægtede standhaftigt at frigøre sig fra de grusomme kløer på en ond sammensværgelse af umenneskelige begivenheder, der med frygtelig sikkerhed fejede videre mod hans utrolige ydmygelse og skændige død. Og hver eneste del af denne forbløffende manifestation af had og denne hidtil usete demonstration af grusomhed var onde menneskers og onde dødeliges værk. Gud i himlen ville det ikke, og Jesu ærkefjender dikterede det heller ikke, selvom de gjorde meget for at sikre, at tankeløse og onde dødelige ville afvise overdragelsens Søn. Selv syndens fader vendte ansigtet væk fra den ulidelige rædsel ved korsfæstelsesscenen.

2. Judas inde i byen

183:2.1 (1972.2) Efter at Judas så pludseligt forlod bordet, mens han spiste den sidste nadver, gik han direkte hjem til sin fætter, og derefter gik de to direkte til kaptajnen for tempelvagterne. Judas bad kaptajnen om at samle vagterne og informerede ham om, at han var klar til at føre dem til Jesus. Da Judas var dukket op på scenen lidt før forventet, var der en vis forsinkelse med at komme af sted til Markus' hjem, hvor Judas forventede at finde Jesus, der stadig var sammen med apostlene. Mesteren og de elleve forlod Elias Markus'

hjem et helt kvarter før forræderen og vagterne ankom. Da dem, der skulle pågribe ham, nåede frem til Markus' hjem, var Jesus og de elleve et godt stykke uden for byens mure og på vej til lejret på Oliebjerget.

183:2.2 (1972.3) Judas var meget foruroliget over, at det ikke lykkedes ham at finde Jesus i Markus' bolig og i selskab med elleve mænd, hvoraf kun to var bevæbnet til modstand. Han vidste tilfældigvis, at om eftermiddagen, da de havde forladt lejren, var det kun Simon Peter og Simon Zelotes, der var udstyret med sværd. Judas havde håbet på at kunne tage Jesus, når der var ro i byen, og når der var ringe chance for modstand. Forræderen frygtede, at hvis han ventede på, at de vendte tilbage til lejren, ville han støde på mere end 60 hengivne disciple, og han vidste også, at Simon Zelotes havde et stort våbenlager i sin besiddelse. Judas blev mere og mere nervøs, da han tænkte på, hvordan de elleve loyale apostle ville afsky ham, og han frygtede, at de alle ville forsøge at ødelægge ham. Han var ikke bare illoyal, han var også en rigtig kujon i hjertet.

183:2.3 (1973.1) Da de ikke kunne finde Jesus i det øverste kammer, bad Judas vagtkaptajnen om at vende tilbage til templet. På dette tidspunkt var magthaverne begyndt at samles i ypperstepræstens hjem for at forberede sig på at modtage Jesus, da deres aftale med forræderen krævede, at Jesus blev arresteret inden midnat den dag. Judas forklarede sine medarbejdere, at de var gået glip af Jesus i Markus' hjem, og at det ville være nødvendigt at tage til Getsemane for at arrestere ham. Forræderen fortsatte med at sige, at mere end 60 hengivne tilhængere havde slået lejr sammen med ham, og at de

alle var godt bevæbnede. Jødernes herskere mindede Judas om, at Jesus altid havde prædikeret ikke-modstand, men Judas svarede, at de ikke kunne regne med, at alle Jesus' tilhængere ville adlyde en sådan lære. Han frygtede virkelig for sig selv og dristede sig derfor til at bede om et kompagni på fyrre bevæbnede soldater. Da de jødiske myndigheder ikke havde en sådan styrke af bevæbnede mænd under deres jurisdiktion, tog de straks til fæstningen Antonia og bad den romerske kommandant om at give dem denne vagt; men da han hørte, at de havde til hensigt at arrestere Jesus, nægtede han straks at imødekomme deres anmodning og henviste dem til sin overordnede officer. På denne måde gik der mere end en time med at gå fra den ene myndighed til den anden, indtil de til sidst blev tvunget til at gå til Pilatus selv for at få tilladelse til at bruge de bevæbnede romerske vagter. Det var sent, da de ankom til Pilatus' hus, og han havde trukket sig tilbage til sine private gemakker sammen med sin kone. Han tøvede med at have noget at gøre med foretagendet, så meget desto mere som hans kone havde bedt ham om ikke at imødekomme anmodningen. Men eftersom formanden for det jødiske Sanhedrin var til stede og personligt anmodede om denne hjælp, fandt guvernøren det klogt at imødekomme anmodningen, idet han mente, at han senere kunne rette op på enhver uret, de måtte være tilbøjelige til at begå.

183:2.4 (1973.2) Da Judas Iskariot ved halvtolvtiden, gik bort fra templet, blev han ledsaget af mere end tres personer—tempelvagter, romerske soldater og nysgerrige ansatte hos ypperstepræsterne og herskerne.

3. Mesteren arresteres

183:3.1 (1973.3) Da dette kompagni af bevæbnede soldater og vagter med fakler og lygter nærmede sig haven, gik Judas et godt stykke foran gruppen, så han hurtigt kunne være klar til at identificere Jesus, så de, der skulle pågribe ham, let kunne lægge hånd på ham, før hans medarbejdere kunne komme til hans forsvar. Og der var endnu en grund til, at Judas valgte at være foran Mesterens fjender: Han mente, at det ville se ud, som om han var ankommet til stedet før soldaterne, så apostlene og de andre, der var samlet omkring Jesus, ikke direkte kunne forbinde ham med de bevæbnede vagter, der fulgte så tæt i hælene på ham. Judas havde endda tænkt på at lade, som om han var skyndt sig ud for at advare dem om, at de, der skulle pågribe ham, var på vej, men den plan blev forpurret af Jesus' sønderlemmende hilsen til forræderen. Selv om Mesteren talte venligt til Judas, hilste han på ham som en forræder.

183:3.2 (1973.4) Så snart Peter, James og Johannes sammen med omkring tredive af deres lejrkammerater så den bevæbnede gruppe med fakler svinge rundt på bakkens top, vidste de, at soldaterne kom for at arrestere Jesus, og de skyndte sig alle ned til olivenpressen, hvor Mesteren sad i ensomhed i måneskinnet. Mens soldaterne nærmede sig på den ene side, nærmede de tre apostle og deres ledsagere sig på den anden side. Da Judas gik frem for at tiltale Mesteren, stod de to grupper der, ubevægelige, med Mesteren

mellem dem, og Judas gjorde sig klar til at trykke det forræderiske kys på hans pande.

183:3.3 (1974.1) Det havde været forræderens håb, at han, efter at have ført vagterne til Getsemane, blot kunne udpege Jesus for soldaterne eller højst opfylde løftet om at hilse på ham med et kys og derefter hurtigt trække sig tilbage fra stedet. Judas frygtede meget, at apostlene alle ville være til stede, og at de ville koncentrere deres angreb på ham som hævn for, at han havde vovet at forråde deres elskede lærer. Men da Mesteren hilste ham som en forræder, blev han så forvirret, at han ikke gjorde noget forsøg på at flygte.

183:3.4 (1974.2) Jesus gjorde et sidste forsøg på at redde Judas fra rent faktisk at forråde ham, idet han, før forræderen kunne nå ham, trådte til side og henvendte sig til den forreste soldat til venstre, romernes kaptajn, og sagde: "Hvem søger du?" Kaptajnen svarede: "Jesus fra Nazaret." Så trådte Jesus op lige foran officeren og sagde, mens han stod der med den rolige majestæt, der kendetegner hele skabelsens Gud: "Jeg er ham." Mange i denne bevæbnede flok havde hørt Jesus undervise i templet, andre havde hørt om hans mægtige gerninger, og da de hørte ham så frimodigt bekendtgøre sin identitet, faldt de forreste pludselig bagover. De blev overvældet af overraskelse over hans rolige og majestætiske bekendtgørelse af sin identitet. Der var derfor ingen grund til, at Judas fortsatte med sin plan om forræderi. Mesteren havde frimodigt afsløret sig selv for sine fjender, og de kunne have taget ham uden Judas hjælp. Men forræderen var nødt til at gøre noget for at forklare sin tilstedeværelse sammen med denne bevæbnede bande, og desuden

ønskede han at vise, at han udførte sin del af forræderiaftalen med jødernes herskere for at være berettiget til den store belønning og ære, som han troede ville blive ham til del som kompensation for hans løfte om at udlevere Jesus i deres hænder.

183:3.5 (1974.3) Mens vagterne samlede sig efter deres første vaklen ved synet af Jesus og ved lyden af hans usædvanlige stemme, og mens apostlene og disciplene nærmede sig, gik Judas hen til Jesus og lagde et kys på hans pande og sagde: "Hil dig, Mester og Lærer." Og da Judas således omfavnede sin Mester, sagde Jesus: "Ven, er det ikke nok at gøre dette! Ville du endda forråde Menneskesønnen med et kys?"

183:3.6 (1974.4) Apostlene og disciplene var bogstaveligt talt lamslåede over det, de så. I et øjeblik rørte ingen sig. Så frigjorde Jesus sig fra Judas forræderiske favntag, gik hen til vagterne og soldaterne og spurgte igen: "Hvem søger I?" Og igen sagde kaptajnen: "Jesus fra Nazaret." Og igen svarede Jesus: "Jeg har sagt jer, at jeg er ham. Hvis I derfor søger mig, så lad de andre gå deres vej. Jeg er klar til at gå med jer."

183:3.7 (1974.5) Jesus var klar til at tage tilbage til Jerusalem med vagterne, og soldaternes kaptajn var helt indstillet på at lade de tre apostle og deres medarbejdere gå deres vej i fred. Men før de kunne komme i gang, mens Jesus stod der og ventede på kaptajnens ordrer, trådte en Malchus, ypperstepræstens syriske livvagt, hen til Jesus og gjorde klar til at binde hans hænder på ryggen, selv om den romerske kaptajn ikke havde givet ordre til, at Jesus skulle bindes på den måde. Da Peter og hans medarbejdere så deres Mester blive udsat for

denne ydmygelse, var de ikke længere i stand til at beherske sig. Peter trak sit sværd og skyndte sig sammen med de andre frem for at slå Malchus. Men før soldaterne kunne nå at forsvare ypperstepræstens tjener, løftede Jesus en afvisende hånd mod Peter og sagde med streng stemme: “Peter, læg dit sværd fra dig. De, der tager sværdet, skal omkomme ved sværdet. Forstår du ikke, at det er Faderens vilje, at jeg skal drikke dette bæger? Og ved du ikke også, at jeg selv nu kunne befale mere end tolv legioner af engle og deres medarbejdere, som ville befri mig fra disse få mænds hænder?”

183:3.8 (1975.1) Selvom Jesus på denne måde effektivt satte en stopper for sine tilhængeres fysiske modstand, var det nok til at vække frygt hos vagtkaptajnen, som nu med hjælp fra sine soldater lagde tunge hænder på Jesus og hurtigt bandt ham. Og mens de bandt hans hænder med tunge snore, sagde Jesus til dem: “Hvorfor kommer I imod mig med sværd og stave, som om I ville gribe en røver? Jeg var dagligt sammen med jer i templet og underviste folket offentligt, og I gjorde intet for at tage mig.”

183:3.9 (1975.2) Da Jesus var blevet bundet, gav kaptajnen, som frygtede, at Mesterens tilhængere ville forsøge at redde ham, ordre til, at de skulle pågribes; men soldaterne var ikke hurtige nok, for da de havde overhørt kaptajnens ordre om at arrestere dem, flygtede Jesu tilhængere i al hast tilbage i kløften. I al den tid havde Johannes Markus holdt sig afsondret i et nærliggende skur. Da vagterne tog tilbage til Jerusalem med Jesus, forsøgte Johannes Markus at snige sig ud af skuret for at indhente de flygtende apostle og disciple; men netop som han kom ud, kom en af de sidste af de hjemvendte

soldater, som havde forfulgt de flygtende disciple, forbi, og da han så denne unge mand i sin linnedfrakke, satte han efter og overhalede ham næsten. Faktisk kom soldaten tæt nok på Johannes til at gribe fat i hans frakke, men den unge mand gjorde sig fri af klædningen og flygtede nøgen, mens soldaten holdt fast i den tomme frakke. Johannes Markus skyndte sig hen til David Zebedæus på den øverste sti. Da han havde fortalt David, hvad der var sket, skyndte de sig begge tilbage til de sovende apostles telte og informerede alle otte om Mesterens forræderi og arrestation.

183:3.10 (1975.3) Omtrent på det tidspunkt, hvor de otte apostle blev vækket, vendte de, der var flygtet op ad kløften, tilbage, og de samledes alle sammen nær olivenpressen for at diskutere, hvad der skulle gøres. I mellemtiden var Simon Peter og Johannes Zebedæus, som havde gemt sig blandt oliventræerne, allerede gået efter flokken af soldater, vagter og tjenere, som nu førte Jesus tilbage til Jerusalem, som de ville have ført en desperat forbryder. Johannes fulgte tæt efter flokken, men Peter fulgte efter på afstand. Efter at Johannes Markus var sluppet ud af soldaternes greb, forsynede han sig med en kappe, som han fandt i Simon Peters og Johannes Zebedæus' telt. Han havde mistanke om, at vagterne ville tage Jesus med hjem til Annas, ypperstepræsten emeritus; så han sneg sig rundt gennem olivenplantagerne og var der foran pøblen, hvor han gemte sig nær indgangen til porten til ypperstepræstens palads.

4. Diskussionen ved olivenpressen

183:4.1 (1975.4) James Zebedæus befandt sig adskilt fra Simon Peter og sin bror Johannes, og derfor sluttede han sig nu til de andre apostle og deres medcampister ved olivenpressen for at drøfte, hvad der skulle gøres i lyset af Mesterens arrestation.

183:4.2 (1975.5) Andreas var blevet fritaget for alt ansvar i gruppeledelsen af sine medapostle; derfor var han tavs i denne største af alle kriser i deres liv. Efter en kort uformel diskussion rejste Simon Zelotes sig op på olivenpressens stenmur, og med en lidenskabelig bøn om loyalitet over for Mesteren og rigets sag formanede han sine medapostle og de andre disciple til at skynde sig efter pøblen og redde Jesus. Størstedelen af selskabet ville have været indstillet på at følge hans aggressive lederskab, hvis det ikke havde været for Nathanaels råd, som rejste sig i det øjeblik, Simon var færdig med at tale, og henledte deres opmærksomhed på Jesu ofte gentagne lære om ikke at gøre modstand. Han mindede dem desuden om, at Jesus samme aften havde instrueret dem i, at de skulle bevare deres liv til den tid, hvor de skulle gå ud i verden og forkynde de gode nyheder om evangeliet om det himmelske rige. Og Nataniel blev opmuntret i dette standpunkt af James Zebedæus, som nu fortalte, hvordan Peter og andre trak deres sværd for at forsvare Mesteren mod arrestationen, og at Jesus bad Simon Peter og hans sværdkæmpere om at stikke deres klinger i skeden. Mattæus og Filip holdt også taler, men der kom ikke noget konkret ud af denne diskussion, før Thomas henledte deres opmærksomhed på, at Jesus havde rådet Lazarus til ikke at udsætte sig selv for døden, og påpegede, at de ikke kunne gøre noget for at redde deres Mester,

eftersom han nægtede at lade sine venner forsvare ham, og eftersom han vedblev med at afstå fra at bruge sine guddommelige kræfter til at frustrere sine menneskelige fjender. Thomas overtalte dem til at sprede sig, hver mand for sig selv, med den forståelse, at David Zebedæus ville blive i lejren for at opretholde en clearingcentral og et hovedkvarter for budbringere for gruppen. Klokken halv tre den morgen var lejren forladt; kun David var tilbage med tre eller fire budbringere, de andre var blevet sendt af sted for at sikre sig oplysninger om, hvor Jesus var blevet ført hen, og hvad der skulle ske med ham.

183:4.3 (1976.1) Fem af apostlene, Nataniel, Mattæus, Filip og tvillingerne, gemte sig i Betfage og Betania. Thomas, Andreas, James og Simon Zelotes gemte sig i byen. Simon Peter og Johannes Zebedæus fulgte med til Hannas' hjem.

183:4.4 (1976.2) Kort efter daggry vandrede Simon Peter tilbage til Getsemane-lejren, et nedslået billede af dyb fortvivlelse. David sendte ham som budbringer til sin bror, Andreas, som var hjemme hos Nikodemus i Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Helt frem til korsfæstelsen forblev Johannes Zebedæus, som Jesus havde instrueret ham i, altid i nærheden, og det var ham, der fra time til time forsynede Davids budbringere med oplysninger, som de bragte til David i lejren i haven, og som derefter blev viderebragt til de skjulte apostle og til Jesu familie.

183:4.6 (1976.4) Hyrden er helt sikkert ramt, og fårene er spredt! Selvom de alle vagt indser, at Jesus har advaret dem om netop denne

situation, er de for chokerede over Mesterens pludselige forsvinden til at kunne bruge deres forstand normalt.

183:4.7 (1976.5) Det var kort efter dagslys, og lige efter at Peter var blevet sendt af sted for at slutte sig til sin bror, at Jude, Jesus' bror i kødet, ankom til lejren, næsten forpustet og før resten af Jesus' familie, kun for at høre, at Mesteren allerede var blevet arresteret; og han skyndte sig tilbage ad Jeriko-vejen for at bringe denne information til sin mor og til sine brødre og søstre. David Zebedæus sendte besked til Jesu familie via Jude om at samles i Martas og Marias hus i Betania og der afvente de nyheder, som hans budbringere regelmæssigt ville bringe dem.

183:4.8 (1976.6) Sådan var situationen i den sidste halvdel af torsdag aften og i de tidlige morgentimer fredag for apostlene, de ledende disciple og Jesu jordiske familie. Og alle disse grupper og individer blev holdt i kontakt med hinanden af den budbringertjeneste, som David Zebedæus fortsatte med at drive fra sit hovedkvarter i Getsemane-lejren.

5. På vej til ypperstepræstens palads

183:5.1 (1977.1) Før de tog af sted fra haven med Jesus, opstod der en strid mellem den jødiske kaptajn for tempelvagterne og den romerske kaptajn for soldaterkompagniet om, hvor de skulle føre Jesus hen. Kaptajnen for tempelvagterne gav ordre til, at han skulle føres til Kaifas, den fungerende ypperstepræst. Kaptajnen for de

romerske soldater beordrede, at Jesus skulle føres til Annas' palads, den tidligere ypperstepræst og svigerfar til Kajfas. Og det gjorde han, fordi romerne havde for vane at handle direkte med Annas i alle sager, der havde at gøre med håndhævelsen af de jødiske kirkelige love. Og den romerske kaptajns ordrer blev adlydt; de tog Jesus med hjem til Annas for at foretage en indledende undersøgelse.

183:5.2 (1977.2) Judas marcherede med i nærheden af kaptajnerne og overhørte alt, hvad der blev sagt, men han tog ikke del i striden, for hverken den jødiske kaptajn eller den romerske officer ville så meget som tale med forræderen—de foragtede ham så meget.

183:5.3 (1977.3) Omkring dette tidspunkt skyndte Johannes Zebedæus sig op på siden af Jesus, da han marcherede mellem de to kaptajner, og huskede sin Mesters instruktioner om altid at være i nærheden. Kommandanten for tempelvagterne, som så Johannes komme op på siden af ham, sagde til sin assistent: "Tag denne mand og bind ham. Han er en af denne fyrs tilhængere." Men da den romerske kaptajn hørte dette og så Johannes, gav han ordre til, at apostlen skulle komme over til ham, og at ingen måtte forulempe ham. Så sagde den romerske kaptajn til den jødiske kaptajn: "Denne mand er hverken en forræder eller en kujon. Jeg så ham i haven, og han trak ikke et sværd for at modstå os. Han har modet til at komme frem for at være sammen med sin Mester, og ingen skal lægge hånd på ham. Den romerske lov tillader, at enhver fange kan have mindst en ven til at stå sammen med ham foran dommeren, og denne mand skal ikke forhindres i at stå ved siden af sin Mester, fangen." Og da Judas

hørte dette, blev han så skamfuld og ydmyget, at han faldt tilbage bag de marcherende og kom alene op til Hannas palads.

183:5.4 (1977.4) Og det forklarer, hvorfor Johannes Zebedæus fik lov til at blive i nærheden af Jesus hele vejen gennem hans vanskelige oplevelser denne nat og den næste dag. Jøderne var bange for at sige noget til Johannes eller forulempe ham på nogen måde, fordi han havde status som en romersk rådgiver, der var udpeget til at fungere som observatør af transaktionerne ved den jødiske kirkelige domstol. Johannes privilegerede position blev gjort endnu mere sikker, da romeren, da han overgav Jesus til tempelvagternes kaptajn ved porten til Annas palads, henvendte sig til sin assistent og sagde: "Gå med denne fange og sørg for, at disse jøder ikke dræber ham uden Pilatus' samtykke. Pas på, at de ikke myrder ham, og sørg for, at hans ven, galilæeren, får lov til at stå ved siden af og observere alt, hvad der foregår." Og således var Johannes i stand til at være i nærheden af Jesus lige indtil hans død på korset, selvom de andre ti apostle var tvunget til at forblive i skjul. Johannes handlede under romersk beskyttelse, og jøderne turde ikke forulempe ham før efter Mesterens død.

183:5.5 (1977.5) Og hele vejen til Hannas palads åbnede Jesus ikke sin mund. Fra det tidspunkt, hvor han blev arresteret, til det tidspunkt, hvor han stod foran Hannas, sagde Menneskesønnen ikke et ord.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 183](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 185](#) >>

Kapitel 184

Foran Det Jødiske Råds Domstol

184:0.1 (1978.1) Repræsentanter for Annas havde i al hemmelighed instrueret kaptajnen for de romerske soldater om straks at bringe Jesus til Annas' palads, efter at han var blevet arresteret. Den tidligere ypperstepræst ønskede at bevare sin prestige som jødernes øverste kirkelige myndighed. Han havde også et andet formål med at tilbageholde Jesus i sit hus i flere timer, og det var at give tid til lovligt at sammenkalde det jødiske råds domstol. Det var ikke lovligt at indkalde det jødiske råds-domstol inden tidspunktet for morgenofferet i templet, og dette offer blev ofret omkring klokken tre om morgenen.

184:0.2 (1978.2) Annas vidste, at en domstol af medlemmer af det jødiske råd ventede i hans svigersøn Kajfas' palads. Omkring tredive medlemmer af Sanhedrinet havde samlet sig i ypperstepræstens hjem ved midnat, så de kunne være klar til at dømme Jesus, når han blev stillet for dem. Kun de medlemmer var samlet, som var stærkt

og åbent imod Jesus og hans lære, da det kun krævede treogtyve for at udgøre en domstol.

184:0.3 (1978.3) Jesus tilbragte omkring tre timer i Annas' palads på Oliebjerget, ikke langt fra Getsemane Have, hvor de arresterede ham. Johannes Zebedæus var fri og i sikkerhed i Annas' palads, ikke kun på grund af den romerske kaptajns ord, men også fordi han og hans bror Jakob var velkendte af de ældre tjenere, idet de mange gange havde været gæster i paladset, da den tidligere ypperstepræst var en fjern slægtning til deres mor, Salome.

1. Jesus forhøres af hannas

184:1.1 (1978.4) Annas, der var beriget af tempelindtægterne, hans svigersøn, der var fungerende ypperstepræst, og hans forbindelser til de romerske myndigheder, var faktisk den mest magtfulde enkeltperson i hele jødedommen. Han var en elegant og politisk planlægger og intrigemager. Han ønskede at bestemme, hvad der skulle ske med Jesus; han var bange for at overlade en så vigtig opgave helt til sin bryske og aggressive svigersøn. Annas ville sikre sig, at Mesterens retssag blev holdt i hænderne på saddukæerne; han frygtede den mulige sympati fra nogle af farisæerne, da praktisk talt alle de medlemmer af jødernes råd, der havde støttet Jesu sag, var farisæere.

184:1.2 (1978.5) Annas havde ikke set Jesus i flere år, ikke siden dengang Mesteren besøgte hans hus og straks forlod det, da han bemærkede

hans kulde og tilbageholdenhed med at modtage ham. Annas havde tænkt sig at tage udgangspunkt i dette tidlige bekendtskab og derved forsøge at overtale Jesus til at opgive sine krav og forlade Palæstina. Han ville nødig deltage i mordet på en god mand og havde tænkt, at Jesus måske ville vælge at forlade landet frem for at lide døden. Men da Annas stod over for den stærke og beslutsomme galilæer, vidste han med det samme, at det ville være nytteløst at komme med sådanne forslag. Jesus var endnu mere majestætisk og ligevægtig, end Annas huskede ham.

184:1.3 (1979.1) Da Jesus var ung, havde Annas været meget interesseret i ham, men nu var hans indtægter truet af det, Jesus for nylig havde gjort ved at drive pengevekslerne og andre handlende ud af templet. Denne handling havde vakt den tidligere ypperstepræsts fjendskab langt mere end Jesu lære.

184:1.4 (1979.2) Annas gik ind i sit rummelige audiensværelse, satte sig i en stor stol og befalede, at Jesus skulle føres frem for ham. Efter et par øjeblikke, hvor han tavst betragtede Mesteren, sagde han: "Du er klar over, at der må gøres noget ved din undervisning, eftersom du forstyrrer freden og ordenen i vores land." Mens Annas kiggede spørgende på Jesus, så Mesteren ham dybt i øjnene, men svarede ikke. Igen talte Annas: "Hvad er navnene på dine disciple ud over Simon Zelotes, agitatoren?" Igen så Jesus ned på ham, men han svarede ikke.

184:1.5 (1979.3) Annas blev meget forstyrret af, at Jesus nægtede at svare på hans spørgsmål, så meget, at han sagde til ham: "Er du ligeglad med, om jeg er venlig over for dig eller ej? Har du ingen respekt for

den magt, jeg har til at afgøre spørgsmålene i din kommende retssag?” Da Jesus hørte dette, sagde han: “Annas, du ved, at du ikke kan få magt over mig, medmindre min Fader tillader det. Nogle vil ødelægge Menneskesønnen, fordi de er uvidende; de ved ikke bedre, men du, min ven, ved, hvad du gør. Hvordan kan du derfor afvise Guds lys?”

184:1.6 (1979.4) Den venlige måde, Jesus talte til Hannas på, gjorde ham næsten forvirret. Men han havde allerede besluttet sig for, at Jesus enten måtte forlade Palæstina eller dø, så han tog mod til sig og spurgte: “Hvad er det egentlig, du prøver at lære folket? Hvad hævder du at være?” Jesus svarede: “Du ved godt, at jeg har talt åbent til verden. Jeg har undervist i synagogerne og mange gange i templet, hvor alle jøderne og mange af hedningerne har hørt mig. I det skjulte har jeg intet sagt; hvorfor spørger du mig så om min undervisning? Hvorfor tilkalder I ikke dem, der har hørt mig, og spørger dem? Se, hele Jerusalem har hørt, hvad jeg har talt, selv om du ikke selv har hørt denne lære.” Men før Annas kunne svare, slog paladsets øverste forvalter, som stod i nærheden, Jesus i ansigtet med sin hånd og sagde: “Hvor vover du at svare ypperstepræsten med sådanne ord?” Annas sagde ikke noget bebrejdende til sin forvalter, men Jesus henvendte sig til ham og sagde: “Min ven, hvis jeg har talt ondt, så vidn om det onde; men hvis jeg har talt sandt, hvorfor skulle du så slå mig?”

184:1.7 (1979.5) Selvom Annas beklagede, at hans forvalter havde slået Jesus, var han for stolt til at tage notits af sagen. I sin forvirring gik

han ind i et andet rum og lod Jesus være alene med husets tjenere og tempelvagterne i næsten en time.

184:1.8 (1979.6) Da han vendte tilbage og gik op til Mesteren, sagde han: “Påstår du, at du er Messias, Israels befrier?” Jesus sagde: “Annas, du har kendt mig fra min ungdom. Du ved, at jeg ikke hævder at være andet end det, min Fader har bestemt, og at jeg er sendt til alle mennesker, hedninger såvel som jøder.” Så sagde Annas: “Jeg har fået at vide, at du har hævdet at være Messias; er det sandt?” Jesus så på Annas, men svarede kun: “Det har du sagt.”

184:1.9 (1980.1) Omkring dette tidspunkt ankom budbringere fra Kajfas palads for at spørge, hvornår Jesus ville blive bragt for Sanhedrinets domstol, og da det nærmede sig daggry, mente Annas, at det var bedst at sende Jesus bundet og i tempelvagternes varetægt til Kajfas. Kort efter fulgte han selv efter dem.

2. Peter inde i gården

184:2.1 (1980.2) Da flokken af vagter og soldater nærmede sig indgangen til Annas’ palads, marcherede Johannes Zebedæus ved siden af kaptajnen for de romerske soldater. Judas var faldet et stykke tilbage, og Simon Peter fulgte efter langt væk. Efter at Johannes var gået ind i paladsets gård med Jesus og vagterne, kom Judas op til porten, men da han så Jesus og Johannes, gik han over til Kajfas hjem, hvor han vidste, at den virkelige retssag mod Mesteren senere ville finde sted. Kort efter Judas var gået, ankom Simon Peter, og da

han stod foran porten, så Johannes ham, netop som de skulle til at føre Jesus ind i paladset. Portnersken, som holdt porten, kendte Johannes, og da han talte til hende og bad hende om at lukke Peter ind, sagde hun med glæde ja.

184:2.2 (1980.3) Da Peter kom ind i gården, gik han hen til kulbålet og forsøgte at varme sig, for det var en kølig nat. Han følte sig meget malplaceret her blandt Jesu fjender, og det var han også. Mesteren havde ikke bedt ham om at holde sig i nærheden, som han havde formået Johannes. Peter hørte sammen med de andre apostle, som specifikt var blevet advaret om ikke at sætte deres liv på spil i disse tider med deres Mesters retssag og korsfæstelse.

184:2.3 (1980.4) Peter smed sit sværd fra sig, kort før han kom op til paladsets port, så han kunne gå ubevæbnet ind i Annas gård. Hans sind var i en hvirvel af forvirring; han kunne knap nok forstå, at Jesus var blevet arresteret. Han kunne ikke fatte situationens realitet —at han var her i Annas gård og varmede sig ved siden af ypperstepræstens tjenere. Han undrede sig over, hvad de andre apostle lavede, og da han tænkte over, hvordan Johannes var blevet lukket ind i paladset, konkluderede han, at det var, fordi tjenerne kendte ham, eftersom han havde bedt portvagten om at lukke ham ind.

184:2.4 (1980.5) Kort efter at portnersken havde lukket Peter ind, og mens han varmede sig ved bålet, gik hun hen til ham og sagde ondskabsfuldt: “Er du ikke også en af denne mands disciple?” Peter burde ikke have været overrasket over denne anerkendelse, for det var Johannes, der havde bedt pigen om at lade ham passere gennem

paladsets porte; men han var i en så anspændt nervøs tilstand, at denne identifikation som discipel bragte ham ud af balance, og med kun en tanke i hovedet—tanken om at slippe væk med livet i behold—svarede han prompte på tjenestepigens spørgsmål ved at sige: “Det er jeg ikke.”

184:2.5 (1980.6) Meget snart kom en anden tjener hen til Peter og spurgte: “Så jeg ikke dig i haven, da de arresterede denne mand? Er du ikke også en af hans tilhængere?” Peter var nu meget urolig; han så ingen mulighed for at undslippe disse anklagere; så han benægtede på det kraftigste enhver forbindelse med Jesus og sagde: “Jeg kender ikke denne mand, og jeg er heller ikke en af hans tilhængere.”

184:2.6 (1980.7) Omkring dette tidspunkt trak portnersken Peter til side og sagde: “Jeg er sikker på, at du er en discipel af denne Jesus, ikke kun fordi en af hans tilhængere bad mig lukke dig ind i gården, men min søster her har set dig i templet sammen med denne mand. Hvorfor benægter du det?” Da Peter hørte tjenestepigen anklage ham, benægtede han alt kendskab til Jesus med mange eder og forbandelser og sagde igen: “Jeg er ikke denne mands tilhænger; jeg kender ham ikke engang; jeg har aldrig hørt om ham før.”

184:2.7 (1981.1) Peter forlod bålet et stykke tid, mens han gik rundt i gården. Han ville gerne være flygtet, men han frygtede at tiltrække sig opmærksomhed. Da han blev kold, vendte han tilbage til bålet, og en af de mænd, der stod i nærheden af ham, sagde: “Du er helt sikkert en af denne mands disciple. Denne Jesus er galilæer, og din

tale forråder dig, for du taler også som en galilæer.” Og igen benægtede Peter al forbindelse med sin Mester.

184:2.8 (1981.2) Peter var så oprørt, at han forsøgte at undgå kontakt med sine anklagere ved at gå væk fra ilden og blive alene på verandaen. Efter mere end en time i denne isolation mødte portvagten og hendes søster ham tilfældigt, og begge anklagede ham igen drillende for at være en af Jesu tilhængere. Og igen benægtede han beskyldningen. Netop som han endnu en gang havde benægtet enhver forbindelse med Jesus, galede hanen, og Peter huskede de advarende ord, som hans Mester havde sagt til ham tidligere samme nat. Mens han stod der, tung om hjertet og knust af skyldfølelse, åbnede paladsets døre sig, og vagterne førte Jesus forbi på vej til Kajfas. Da Mesteren passerede Peter, så han i faklernes skær det fortvivlede udtryk i sin tidligere selvsikre og overfladisk modige apostels ansigt, og han vendte sig om og så på Peter. Peter glemte aldrig det blik, så længe han levede. Det var et blik af blandet medlidenhed og kærlighed, som dødelige mennesker aldrig havde set i Mesterens ansigt.

184:2.9 (1981.3) Da Jesus og vagterne var gået ud af paladsets porte, fulgte Peter efter dem, men kun et kort stykke. Længere kunne han ikke gå. Han satte sig ned i vejkanten og græd bitterligt. Og da han havde udgydt disse smertens tårer, vendte han sine skridt tilbage mod lejren i håb om at finde sin bror, Andreas. Da han ankom til lejren, fandt han kun David Zebedæus, som sendte en budbringer for at vise ham, hvor hans bror var gået hen for at gemme sig i Jerusalem.

184:2.10 (1981.4) Hele Peters oplevelse fandt sted i gården til Annas palads på Oliebjerget. Han fulgte ikke Jesus til ypperstepræsten Kajfas palads. At Peter blev bragt til erkendelse af, at han gentagne gange havde fornægtet sin Mester, ved at en hane gale, indikerer, at det hele skete uden for Jerusalem, da det var imod loven at holde fjerkræ inde i selve byen.

184:2.11 (1981.5) Indtil hanegal bragte Peter til fornuft, havde han, mens han gik op og ned ad verandaen for at holde varmen, kun tænkt på, hvor dygtigt han havde undgået tjenernes beskyldninger, og hvordan han havde forpurret deres hensigt om at identificere ham med Jesus. Foreløbig havde han kun tænkt på, at disse tjenere ikke havde nogen moralsk eller juridisk ret til at udspørge ham, og han lykønskede virkelig sig selv med den måde, hvorpå han troede, han havde undgået at blive identificeret og muligvis arresteret og fængslet. Først da hanen galede, gik det op for Peter, at han havde fornægtet sin Mester. Først da Jesus så på ham, gik det op for ham, at han ikke havde levet op til sine privilegier som ambassadør for riget.

184:2.12 (1981.6) Efter at have taget det første skridt ad kompromisets og den mindste modstands vej, var der ikke andet for Peter end at fortsætte med den adfærd, han havde besluttet sig for. Det kræver en stor og ædel karakter at vende om og gå den rigtige vej, når man er startet forkert. Alt for ofte har ens eget sind en tendens til at retfærdiggøre, at man fortsætter ad den forkerte vej, når man først er kommet ind på den.

184:2.13 (1982.1) Peter troede aldrig helt på, at han kunne blive tilgivet, før han mødte sin Mester efter opstandelsen og så, at han blev modtaget ligesom før oplevelserne på denne tragiske nat med fornægtelserne.

3. Jesus foran det jødiske råds domstol

184:3.1 (1982.2) Klokken var omkring halv fire denne fredag morgen, da ypperstepræsten Kajfas kaldte den sanhedrinske undersøgelsesdomstol til orden og bad om, at Jesus blev ført frem for dem til en formel retssag. Ved tre tidligere lejligheder havde Sanhedrinet med stort flertal dømt Jesus til døden, havde besluttet, at han var værdig til at dø på uformelle anklager om lovbrud, blasfemi og tilsidesættelse af Israels fædres traditioner.

184:3.2 (1982.3) Dette var ikke et regelmæssigt indkaldt møde i jødernes råd, og det blev ikke holdt på det sædvanlige sted, i kammeret af tilhuggede sten i templet. Det var en særlig retssag med omkring tredive sanhedrinere, og den blev holdt i ypperstepræstens palads. Johannes Zebedæus var til stede sammen med Jesus under hele denne såkaldte retssag.

184:3.3 (1982.4) Hvor disse ypperstepræster, skriftkloge, saddukæere og nogle af farisæerne smigrede sig selv med, at Jesus, forstyrren af deres position og udfordren af deres autoritet, nu var sikkert i deres hænder! Og de var fast besluttede på, at han aldrig skulle overleve og slippe ud af deres hævngherrige klør.

184:3.4 (1982.5) Normalt gik jøderne meget forsigtigt til værks, når de anklagede en mand for en dødsstraf, og de sørgede for alle garantier for retfærdighed i udvælgelsen af vidner og hele retssagens forløb. Men ved denne lejlighed var Kajfas mere en anklager end en upartisk dommer.

184:3.5 (1982.6) Jesus viste sig for denne domstol iført sine sædvanlige klæder og med hænderne bundet sammen på ryggen. Hele retten blev forskrækket og noget forvirret over hans majestætiske fremtoning. Aldrig havde de set sådan en fange eller været vidne til sådan en ro hos en mand, der stod anklaget for sit liv.

184:3.6 (1982.7) Den jødiske lov krævede, at mindst to vidner skulle være enige om et hvilket som helst punkt, før der kunne rejses tiltale mod fangen. Judas kunne ikke bruges som vidne mod Jesus, fordi den jødiske lov specifikt forbød vidneudsagn fra en forræder. Mere end et dusin falske vidner var til stede for at vidne mod Jesus, men deres vidnesbyrd var så selvmodsigende og så åbenlyst opdigtede, at rådsmedlemmerne selv skammede sig meget over forestillingen. Jesus stod der og så venligt ned på disse falsknerier, og selve hans ansigt forvirrede de løgnagtige vidner. Under hele dette falske vidnesbyrd sagde Mesteren aldrig et ord; han svarede ikke på deres mange falske beskyldninger.

184:3.7 (1982.8) Den første gang, to af deres vidner nærmede sig bare en antydning af enighed, var, da to mænd vidnede om, at de havde hørt Jesus sige i løbet af en af sine tempeltaler, at han ville "ødelægge

dette tempel lavet med hænder og på tre dage lave et andet tempel uden hænder”. Det var ikke præcis, hvad Jesus sagde, uanset at han pegede på sin egen krop, da han kom med den omtalte bemærkning.

184:3.8 (1982.9) Selvom ypperstepræsten råbte til Jesus: “Svarer du ikke på nogen af disse anklager?” Jesus åbnede ikke sin mund. Han stod der i tavshed, mens alle disse falske vidner afgav deres vidnesbyrd. Had, fanatisme og skruppelløs overdrivelse prægede disse falskneres ord i en sådan grad, at deres vidnesbyrd faldt i sine egne forviklinger. Den allerbedste tilbagevisning af deres falske anklager var Mesterens rolige og majestætiske tavshed.

184:3.9 (1983.1) Kort efter, at de falske vidner var begyndt at vidne, ankom Annas og tog plads ved siden af Kajfas. Annas rejste sig nu og argumenterede for, at denne trussel fra Jesus om at ødelægge templet var tilstrækkelig til at retfærdiggøre tre anklager mod ham:

184:3.10 (1983.2) 1. At han var en farlig bedrager af folket. At han lærte dem umulige ting og ellers vildledte dem.

184:3.11 (1983.3) 2. At han var en fanatisk revolutionær, idet han gik ind for at lægge voldelige hænder på det hellige tempel, for hvordan skulle han ellers kunne ødelægge det?

184:3.12 (1983.4) 3. At han underviste i magi, eftersom han lovede at bygge et nyt tempel, og det uden brug af hænder.

184:3.13 (1983.5) Det samlede jødiske råd var allerede blevet enige om, at Jesus var skyldig i dødsensfarlige overtrædelser af de jødiske love, men de var nu mere optaget af at udvikle anklager om hans opførsel og lære, som kunne retfærdiggøre, at Pilatus afsagde dødsdommen

over deres fange. De vidste, at de måtte sikre sig den romerske guvernørs samtykke, før Jesus lovligt kunne blive henrettet. Og Annas var indstillet på at gå videre med at få det til at se ud, som om Jesus var en farlig lærer, der skulle være ude blandt folket.

184:3.14 (1983.6) Men Kajfas kunne ikke længere udholde synet af Mesteren, der stod der i perfekt ro og ubrudt tavshed. Han mente, at han kendte mindst én måde, hvorpå fangen kunne bringes til at tale. Derfor skyndte han sig over til Jesu side og rystede sin anklagende finger i Mesterens ansigt og sagde: “Jeg besværger dig i den levende Guds navn, at du fortæller os, om du er Frelseren, Guds Søn.” Jesus svarede Kajfas: “Det er jeg. Snart går jeg til Faderen, og snart vil Menneskesønnen blive iklædt magt og igen regere over himlens hærskarer.”

184:3.15 (1983.7) Da ypperstepræsten hørte Jesus sige disse ord, blev han meget vred, og han rev sine klæder i stykker og udbrød: “Hvad har vi mere brug for vidner til? Se, nu har I alle hørt denne mands blasfemi. Hvad synes I nu, der skal ske med denne lovbryder og gudsbespotter?” Og de svarede alle i kor: “Han er døden værdig, lad ham blive korsfæstet.”

184:3.16 (1983.8) Jesus viste ingen interesse for de spørgsmål, der blev stillet ham, da han stod foran Annas eller rådsmedlemmerne, bortset fra det ene spørgsmål om hans overdragelsesmission. Da han blev spurgt, om han var Guds søn, svarede han øjeblikkeligt og utvetydigt bekræftende.

184:3.17 (1983.9) Annas ønskede, at retssagen skulle fortsætte, og at der skulle formuleres konkrete anklager om Jesu forhold til den

romerske lov og de romerske institutioner, som efterfølgende skulle fremlægges for Pilatus. Rådsmedlemmerne var ivrige efter at afslutte disse sager hurtigt, ikke kun fordi det var forberedelsesdagen til påsken, og intet verdsligt arbejde burde udføres efter middag, men også fordi de frygtede, at Pilatus når som helst kunne vende tilbage til den romerske hovedstad i Judæa, Cæsarea, da han kun var i Jerusalem til påskefejringen.

184:3.18 (1983.10) Men det lykkedes ikke Annas at bevare kontrollen over hoffet. Efter at Jesus så uventet havde svaret Kajfas, trådte ypperstepræsten frem og slog ham i ansigtet med sin hånd. Annas blev virkelig chokeret, da de andre medlemmer af retten, da de gik ud af lokalet, spyttede Jesus i ansigtet, og mange af dem slog ham hånligt med håndfladerne. Og således i uorden og med en sådan uhørt forvirring sluttede denne første session af rådsmedlemmernes retssag mod Jesus klokken halv fem.

184:3.19 (1984.1) Tredive fordomsfulde og traditionsblinde falske dommere med deres falske vidner formaster sig til at dømme den retfærdige Skaber af et univers. Og disse lidenskabelige anklagere bliver forargede over dette gudsmenneskes majestætiske tavshed og fantastiske holdning. Hans tavshed er frygtelig at udholde; hans tale er frygtløs trodsig. Han er uberørt af deres trusler og uforfærdet af deres angreb. Mennesket sidder til doms over Gud, men selv da elsker han dem og ville redde dem, hvis han kunne.

4. Ydmygelsens time

184:4.1 (1984.2) Den jødiske lov krævede, at der skulle være to retsmøder, når der skulle afsiges dødsdom. Det andet retsmøde skulle afholdes dagen efter det første, og den mellemliggende tid skulle rettens medlemmer bruge på at faste og sørge. Men disse mænd kunne ikke vente til næste dag med at få bekræftet deres beslutning om, at Jesus skulle dø. De ventede kun en time. I mellemtiden blev Jesus efterladt i audienssalen i tempelvagternes varetægt, som sammen med ypperstepræstens tjenere morede sig med at overdænge Menneskesønnen med alskens ydmygelser. De hånede ham, spyttede på ham og slog ham brutalt. De slog ham i ansigtet med en stav og sagde så: "Profetér for os, du Frelser, hvem det var, der slog dig." Og sådan blev de ved i en hel time med at skænde og mishandle denne modstandsløse mand fra Galilæa.

184:4.2 (1984.3) I løbet af denne tragiske time med lidelse og spottede retssager foran de uvidende og følelseskolde vagter og tjenere, ventede Johannes Zebedæus i ensom frygt i et tilstødende rum. Da disse overgreb først begyndte, viste Jesus Johannes med et nik med hovedet, at han skulle trække sig tilbage. Mesteren vidste udmærket, at hvis han tillod sin apostel at blive i rummet og være vidne til disse ydmygelser, ville Johannes' harme blive vakt i en sådan grad, at der ville komme et udbrud af protesterende indignation, som sandsynligvis ville resultere i hans død.

184:4.3 (1984.4) I løbet af denne forfærdelige time sagde Jesus ikke et ord. For denne blide og følsomme menneskesjæl, der var forbundet i et personlighedsforhold med hele universets Gud, var der ikke nogen mere bitter del af hans ydmygelsesbæger end denne forfærdelige time i disse uvidende og grusomme vagters og tjeneres vold, som var blevet stimuleret til at mishandle ham af eksemplet fra medlemmerne af denne såkaldte jødernes domstol.

184:4.4 (1984.5) Det menneskelige hjerte kan umuligt forestille sig det gys af forargelse, der fejede ud over et stort univers, da de himmelske intelligenser var vidne til dette syn af deres elskede Suveræn, der underkastede sig sine uvidende og vildledte skabningers vilje på den syndefærdige sfære på det ulykkelige Urantia.

184:4.5 (1984.6) Hvad er det for et dyrisk træk i mennesket, der får det til at ønske at fornærme og fysisk angribe det, som det ikke kan opnå åndeligt eller intellektuelt? I det halvciviliserede menneske lurder der stadig en ond brutalitet, som søger at udfolde sig mod dem, der er overlegne i visdom og åndelig opnåelse. Vær vidne til den onde grovhed og den brutale voldsomhed hos disse angiveligt civiliserede mænd, da de fik en vis form for dyrisk nydelse ud af dette fysiske angreb på den modstandsløse Menneskesøn. Da disse fornærmelser, hån og slag faldt over Jesus, forsvarede han sig ikke, men han var ikke forsvarsløs. Jesus blev ikke besejret, han havde bare ikke deltaget i kampen i materiel forstand.

184:4.6 (1985.1) Dette er øjeblikket for Mesterens største sejr i hele hans lange og begivenhedsrige karriere som skaber, opretholder og frelser

af et stort og fjerntliggende univers. Efter at have levet et liv, hvor han har åbenbaret Gud for mennesket, er Jesus nu i gang med en ny og hidtil uset åbenbaring af mennesket for Gud. Jesus åbenbarer nu for verdenerne den endelige triumf over al frygt for skabningens personlighedsisolation. Menneskesønnen har endelig opnået erkendelsen af sin identitet som Guds Søn. Jesus tøver ikke med at hævde, at han og Faderen er ét; og på baggrund af kendsgerningen og sandheden i denne suveræne og himmelske erfaring formaner han enhver troende i riget til at blive ét med ham, ligesom han og hans Fader er ét. Den levende erfaring i Jesu religion bliver således den sikre og bestemte teknik, hvormed de åndeligt isolerede og kosmisk ensomme dødelige på jorden bliver i stand til at undslippe personlighedens isolation med alle dens konsekvenser af frygt og tilknyttede følelser af hjælpeløshed. I Himmerigets broderlige virkelighed finder Guds troende sønner den endelige udfrielse fra selvets isolation, både den personlige og den planetariske. Den troende, der kender Gud, oplever i stigende grad ekstasen og storheden ved åndelig socialisering på en universel skala—borgerskab i det høje i forbindelse med den evige realisering af den guddommelige skæbne med at opnå fuldkommenhed.

5. Domstolens andet møde

184:5.1 (1985.2) Klokken halv seks samledes retten igen, og Jesus blev ført ind i det tilstødende rum, hvor Johannes ventede. Her vågede

den romerske soldat og tempelvagterne over Jesus, mens retten begyndte at formulere de anklager, som skulle præsenteres for Pilatus. Annas gjorde det klart for sine medarbejdere, at anklagen om blasfemi ikke ville have nogen vægt hos Pilatus. Judas var til stede under dette andet møde i retten, men han afgav ikke noget vidnesbyrd.

184:5.2 (1985.3) Dette retsmøde varede kun en halv time, og da de trak sig tilbage for at gå til Pilatus, havde de opstillet anklageskriftet mod Jesus som værende døden værdig under tre overskrifter:

184:5.3 (1985.4) 1. At han fordærvede den jødiske nation; han havde forført folket og ophidsede dem til oprør.

184:5.4 (1985.5) 2. At han lærte folket at nægte at betale skat til kejseren.

184:5.5 (1985.6) 3. At han, da han hævdede at være konge og grundlægger af et nyt slags rige, opfordrede til forræderi mod kejseren.

184:5.6 (1985.7) Hele denne procedure var uregelmæssig og helt i strid med de jødiske love. Der var ikke to vidner, der var enige om noget som helst, bortset fra dem, der vidnede om Jesu udtalelse om at ødelægge templet og rejse det igen om tre dage. Og selv på det punkt var der ingen vidner, der talte for forsvaret, og Jesus blev heller ikke bedt om at forklare, hvad han mente.

184:5.7 (1985.8) Det eneste punkt, retten konsekvent kunne have dømt ham på, var blasfemi, og det ville udelukkende have hvilet på hans eget vidneudsagn. Selv med hensyn til blasfemi undlod de at afgive en formel stemme for dødsdommen.

184:5.8 (1985.9) Og nu formastede de sig til at formulere tre anklager, som de kunne gå til Pilatus med, som ingen vidner var blevet hørt om, og som de var blevet enige om, mens den anklagede fange var fraværende. Da dette var gjort, tog tre af farisæerne afsked; de ønskede at se Jesus tilintetgjort, men de ville ikke formulere anklager mod ham uden vidner og i hans fravær.

184:5.9 (1986.1) Jesus fremtrådte ikke igen foran det jødiske råds domstol. De ønskede ikke igen at se hans ansigt, mens de sad og dømte over hans uskyldige liv. Jesus kendte ikke (som menneske) til deres formelle anklager, før han hørte dem læst op af Pilatus.

184:5.10 (1986.2) Mens Jesus var i rummet med Johannes og vagterne, og mens retten var i sin anden session, kom nogle af kvinderne omkring ypperstepræstens palads sammen med deres venner for at se på den fremmede fange, og en af dem spurgte ham: “Er du Messias, Guds søn?” Og Jesus svarede: “Hvis jeg fortæller jer det, vil I ikke tro mig, og hvis jeg spørger jer, vil I ikke svare.”

184:5.11 (1986.3) Klokken seks om morgenen blev Jesus ført ud fra Kajfas hjem for at møde op foran Pilatus, for at få bekræftet den dødsdom, som denne jødernes råds domstol så uretfærdigt og ulovligt havde afgivet.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 184](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 186](#) >>

Kapitel 185

Rettergangen Foran Pilatus

185:0.1 (1987.1) KORT efter klokken seks denne fredag morgen den 7. april år 30 e.Kr. blev Jesus stillet for Pilatus, den romerske prokurator, som styrede Judæa, Samaria og Idumæa under direkte opsyn af Syriens legat. Mesteren blev ført ind til den romerske guvernør af tempelvagterne, bundet og ledsaget af omkring halvtreds af sine anklagere, herunder det jødiske råds domstols medlemmer (primært saddukæerne), Judas Iskariot, og ypperstepræsten Kajfas og apostlen Johannes. Annas mødte ikke op foran Pilatus.

185:0.2 (1987.2) Pilatus var oppe og klar til at modtage denne gruppe af morgenfriske, efter at han aftenen før var blevet informeret af dem, der havde sikret sig hans samtykke til at bruge de romerske soldater til at arrestere Menneskesønnen, om at Jesus tidligt ville blive stillet for ham. Retssagen skulle finde sted foran prætoriet, en tilbygning til fæstningen Antonia, hvor Pilatus og hans kone havde deres hovedkvarter, når de gjorde ophold i Jerusalem.

185:0.3 (1987.3) Selvom Pilatus gennemførte en stor del af undersøgelsen af Jesus i pretorium-hallerne, blev den offentlige retssag holdt udenfor på trappen, der førte op til hovedindgangen. Det var en indrømmelse til jøderne, som nægtede at gå ind i nogen ikke-jødisk bygning, hvor der kunne blive brugt surdej på denne forberedelsesdag til påsken. En sådan adfærd ville ikke kun gøre dem ceremonielt urene og dermed udelukke dem fra at deltage i eftermiddagens takkefest, men ville også gøre det nødvendigt for dem at underkaste sig renselsesceremonier efter solnedgang, før de ville være berettiget til at deltage i påskemåltidet.

185:0.4 (1987.4) Selvom disse jøder slet ikke havde dårlig samvittighed, da de intrigerede for at gennemføre det retslige mord på Jesus, var de ikke desto mindre omhyggelige med alle disse spørgsmål om ceremoniel renhed og traditionel regelmæssighed. Og disse jøder har ikke været de eneste, der har fejlet i anerkendelsen af høje og hellige forpligtelser af guddommelig natur, mens de har været meget opmærksomme på ting af ubetydelig betydning for menneskers velfærd i både tid og evighed.

1. Pontius pilatus

185:1.1 (1987.5) Hvis Pontius Pilatus ikke havde været en rimelig god guvernør for de mindre provinser, ville Tiberius næppe have ladet ham blive som prokurator for Judæa i ti år. Selvom han var en ret god administrator, var han en moralsk kujon. Han var ikke en stor

nok mand til at forstå karakteren af sin opgave som guvernør for jøderne. Han fattede ikke, at disse hebræere havde en *rigtig* religion, en tro, som de var villige til at dø for, og at millioner og atter millioner af dem, spredt her og der over hele imperiet, så til Jerusalem som deres tros helligdom og respekterede jødernes råd som den højeste domstol på jorden.

185:1.2 (1988.1) Pilatus elskede ikke jøderne, og dette dybtliggende had begyndte tidligt at manifestere sig. Af alle de romerske provinser var ingen sværere at regere end Judæa. Pilatus forstod aldrig rigtig de problemer, der var forbundet med at styre jøderne, og derfor begik han meget tidligt i sin tid som guvernør en række næsten fatale og næsten selvmorderiske fejltagelser. Og det var disse fejltagelser, der gav jøderne så stor magt over ham. Når de ønskede at påvirke hans beslutninger, behøvede de blot at true med et oprør, og Pilatus ville hurtigt kapitulere. Og denne tilsyneladende vaklen eller mangel på moralsk mod hos prokuratoren skyldtes hovedsageligt erindringen om en række kontroverser, han havde haft med jøderne, og fordi de i hvert tilfælde havde slået ham. Jøderne vidste, at Pilatus var bange for dem, at han frygtede for sin position over for Tiberius, og de udnyttede denne viden til stor ulempe for guvernøren ved adskillige lejligheder.

185:1.3 (1988.2) Pilatus' uvilje mod jøderne opstod som et resultat af en række uheldige møder. For det første undlod han at tage deres dybtliggende fordomme mod alle billeder som symboler på afgudsdyrkelse alvorligt. Derfor tillod han sine soldater at gå ind i Jerusalem uden at fjerne billederne af Cæsar fra deres bannere, som

det havde været praksis for de romerske soldater under hans forgænger. En stor delegation af jøder ventede på Pilatus i fem dage og bønfuldt ham om at få fjernet disse billeder fra de militære faner. Han nægtede blankt at imødekomme deres bøn og truede dem med øjeblikkelig død. Pilatus, som selv var skeptiker, forstod ikke, at mænd med stærke religiøse følelser ikke tøver med at dø for deres religiøse overbevisning, og derfor blev han forfærdet, da disse jøder trodsigt stillede sig op foran hans palads, bøjede ansigtet mod jorden og lod forstå, at de var klar til at dø. Pilatus indså da, at han havde fremsat en trussel, som han ikke var villig til at føre ud i livet. Han overgav sig, beordrede billederne fjernet fra sine soldaters standere i Jerusalem og fandt sig fra den dag af i høj grad underlagt de jødiske lederes luner, som på denne måde havde opdaget hans svaghed ved at fremsætte trusler, som han frygtede at udføre.

185:1.4 (1988.3) Pilatus var efterfølgende fast besluttet på at genvinde den tabte prestige og lod derfor kejserens skjolde, som man almindeligvis brugte i kejserdyrkelsen, sætte op på væggene i Herodes' palads i Jerusalem. Da jøderne protesterede, var han ubøjelig. Da han nægtede at lytte til deres protester, appellerede de straks til Rom, og kejseren beordrede lige så hurtigt de krænkende skjolde fjernet. Og så blev Pilatus anset for endnu mindre værd end før.

185:1.5 (1988.4) En anden ting, der bragte ham i stor unåde hos jøderne, var, at han vovede at tage penge fra tempelkassen for at betale for opførelsen af en ny akvædukt, der skulle give øget vandforsyning til

de millioner af besøgende i Jerusalem ved de store religiøse fester. Jøderne mente, at kun var jødernes råd, der kunne udbetale tempelmidlerne, og de holdt aldrig op med at skælde ud på Pilatus for denne formastelige beslutning. Ikke mindre end en halv snes optøjer og mange blodsudgydelser var resultatet af denne beslutning. Det sidste af disse alvorlige udbrud havde at gøre med nedslagtningen af en stor gruppe galilæere, mens de tilbad ved alteret.

185:1.6 (1988.5) Det er betegnende, at mens denne vaklende romerske hersker ofrede Jesus af frygt for jøderne og for at sikre sin personlige position, blev han til sidst afsat som følge af den unødvendige nedslagtning af samaritanere i forbindelse med en falsk Messias, der førte tropper til Gerizim-bjerget, hvor han hævdede, at tempelkarrene var begravet; og der udbrød voldsomme optøjer, da han ikke afslørede skjulestedet af de hellige kar, som han havde lovet. Som et resultat af denne episode beordrede Syriens legat Pilatus til Rom. Tiberius døde, mens Pilatus var på vej til Rom, og han blev ikke genudnævnt som prokurator for Judæa. Han kom sig aldrig helt over den beklagelige fordømmelse af at have givet sit samtykke til korsfæstelsen af Jesus. Da han ikke fandt nåde for den nye kejsers øjne, trak han sig tilbage til Lausanne-provinsen, hvor han efterfølgende begik selvmord.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilatus' kone, havde hørt meget om Jesus gennem sin tjenestepige, som var føniskisk og troede på

evangeliet om riget. Efter Pilatus' død blev Claudia på fremtrædende vis identificeret med spredningen af de gode nyheder.

185:1.8 (1989.2) Og alt dette forklarer meget af det, der skete denne tragiske fredag formiddag. Det er let at forstå, hvorfor jøderne formastede sig til at diktere Pilatus—at få ham op klokken seks for at dømme Jesus—og også hvorfor de ikke tøvede med at true med at anklage ham for forræderi over for kejseren, hvis han vovede at afvise deres krav om Jesu død.

185:1.9 (1989.3) En værdig romersk guvernør, som ikke var blevet uheldigt involveret med jødernes herskere, ville aldrig have tilladt disse blodtørstige religiøse fanatikere at dræbe en mand, som han selv havde erklæret for uskyldig i deres falske anklager og uden skyld. Rom begik en stor fejl, en vidtrækkende fejl i jordiske anliggender, da hun sendte den andenrangs Pilatus til at regere Palæstina. Tiberius skulle hellere have sendt den bedste provinsadministrator i imperiet til jøderne.

2. Jesus foran pilatus

185:2.1 (1989.4) Da Jesus og hans anklagere havde samlet sig foran Pilatus' domssal, kom den romerske guvernør ud og spurgte de forsamlede: “Hvilken anklage har I mod denne mand?” Saddukæerne og rådsherrerne, som havde påtaget sig at sætte Jesus ud af spillet, havde besluttet sig for at gå til Pilatus og bede om

bekræftelse af dødsdommen over Jesus uden frivilligt at fremsætte nogen konkret anklage. Derfor svarede talsmanden for rådets domstol Pilatus: “Hvis denne mand ikke var en forbryder, ville vi ikke have bragt ham til dig.”

185:2.2 (1989.5) Da Pilatus bemærkede, at de var tilbageholdende med at fremlægge deres anklager mod Jesus, selvom han vidste, at de havde diskuteret hans skyld hele natten, svarede han dem: “Når I nu ikke er blevet enige om nogen konkret anklage, hvorfor tager I så ikke denne mand og dømmer ham efter jeres egne love?”

185:2.3 (1989.6) Så sagde råds domstolens sekretær til Pilatus: “Det er ikke lovligt for os at slå nogen ihjel, og denne forstyrrer af vores nation er værdig til at dø for de ting, han har sagt og gjort. Derfor er vi kommet til dig for at få bekræftet dette dekret.”

185:2.4 (1989.7) At domstolens rådsmedlemmer kom foran Pilatus med dette forsøg på undvigelse afslører både deres ondskab og fjendtlighed over for Jesus, såvel som deres manglende respekt for Pilatus retfærdighed, ære og værdighed. Hvilken frækhed af disse underdanige borgere at møde op hos deres provinsguvernør og bede om et henrettelsesdekret mod en mand, før de har givet ham en retfærdig rettergang og uden overhovedet at have fremsat konkrete anklager mod ham!

185:2.5 (1990.1) Pilatus vidste noget om Jesu arbejde blandt jøderne, og han formodede, at de anklager, der kunne blive rejst mod ham, havde at gøre med overtrædelser af de jødiske kirkelove; derfor forsøgte han at sende sagen tilbage til deres egen domstol. Igen fandt Pilatus behag i at få dem til offentligt at indrømme, at de var

magtesløse over for at afsige og fuldbyrde dødsdommen over selv en af deres egen race, som de var kommet til at foragte med et bittert og misundeligt had.

185:2.6 (1990.2) Det var et par timer tidligere, kort før midnat, og efter at han havde givet tilladelse til at bruge romerske soldater til at foretage den hemmelige arrestation af Jesus, at Pilatus havde hørt mere om Jesus og hans lære fra sin kone, Claudia, som var delvist konverteret til jødedommen, og som senere blev en fuldgyldig troende på Jesu evangelium.

185:2.7 (1990.3) Pilatus ville gerne have udskudt denne høring, men han så, at de jødiske ledere var fast besluttede på at gå videre med sagen. Han vidste, at dette ikke kun var formiddagen for forberedelserne til påsken, men at denne dag, som var fredag, også var forberedelsesdagen for den jødiske sabbat med hvile og tilbedelse.

185:2.8 (1990.4) Pilatus, som var meget følsom over for den respektløse måde, disse jøder nærmede sig på, var ikke villig til at efterkomme deres krav om, at Jesus skulle dømmes til døden uden en retssag. Da han derfor havde ventet et øjeblik på, at de skulle fremlægge deres anklager mod fangen, vendte han sig mod dem og sagde: "Jeg vil ikke dømme denne mand til døden uden en retssag, og jeg vil heller ikke gå med til at undersøge ham, før I har fremlagt jeres anklager mod ham på skrift."

185:2.9 (1990.5) Da ypperstepræsten og de andre hørte Pilatus sige dette, gav de tegn til retsskriveren, som så overrakte Pilatus de skriftlige

anklager mod Jesus. Og disse anklager var:

185:2.10 (1990.6) “Vi har i den jødiske råds domstol fundet, at denne mand er en forbryder og en forstyrrer af vores folk i at han har gjort sig skyldig i:

185:2.11 (1990.7) “1. Ødelæggelse af vores nation og tilskyndelser vores folk til oprør.

185:2.12 (1990.8) “2. Forbyder folket at betale skat til kejseren.

185:2.13 (1990.9) “3. Kalder sig selv jødernes konge og underviser i grundlæggelsen af et nyt rige.”

185:2.14 (1990.10) Jesus var ikke blevet retsforfulgt eller juridisk dømt for nogen af disse anklager. Han hørte ikke engang anklagerne, da de først blev fremsat, men Pilatus fik ham bragt fra prætoriet, hvor han var i vagternes varetægt, og han insisterede på, at anklagerne blev gentaget i Jesu påhør.

185:2.15 (1990.11) Da Jesus hørte disse anklager, vidste han godt, at han ikke var blevet hørt i disse sager for den jødiske domstol, og det samme gjorde Johannes Zebedæus og hans anklagere, men han svarede ikke på deres falske anklager. Selv da Pilatus bad ham svare sine anklagere, åbnede han ikke munden. Pilatus var så forbløffet over det uretfærdige i hele proceduren og så imponeret over Jesu tavse og mesterlige holdning, at han besluttede at tage fangen ind i salen og forhøre ham privat.

185:2.16 (1990.12) Pilatus var forvirret i sit sind, bange for jøderne i sit hjerte og stærkt oprørt i sin ånd ved synet af Jesus, der stod der i majestætisk foran sine blodtørstige anklagere og så ned på dem, ikke

i tavs foragt, men med et udtryk af ægte medlidenhed og sorgfuld hengivenhed.

3. Pilatus forhører jesus alene

185:3.1 (1991.1) Pilatus tog Jesus og Johannes Zebedæus med ind i et privat kammer, lod vagterne blive udenfor i hallen og bad fangen om at sætte sig. Han satte sig ved hans side og stillede flere spørgsmål. Pilatus begyndte sin samtale med Jesus med at forsikre ham om, at han ikke troede på den første anklage mod ham: at han var en landsforræder og en opildner til oprør. Så spurgte han: “Har du nogensinde lært, at man skal nægte at betale skat til kejseren?” Jesus pegede på Johannes og sagde: “Spørg ham eller en anden mand, som har hørt min lære.” Så udspurgte Pilatus Johannes om dette spørgsmål om skat, og Johannes vidnede om sin Mesters lære og forklarede, at Jesus og hans apostle betalte skat både til kejseren og til templet. Da Pilatus havde udspurgt Johannes, sagde han: “Se til, at du ikke fortæller nogen, at jeg har talt med dig.” Og Johannes afslørede aldrig denne sag.

185:3.2 (1991.2) Pilatus vendte sig derefter om for at udspørge Jesus yderligere og sagde: “Og nu til den tredje anklage mod dig: Er du jødernes konge?” Da der var en tone af muligvis oprigtig forespørgsel i Pilatus stemme, smilede Jesus til anklageren og sagde: “Pilatus, spørger du om dette for dig selv, eller tager du dette spørgsmål fra disse andre, mine anklagere?” Hvorpå guvernøren svarede i en tone

af delvis forargelse: “Er jeg jøde? Dit eget folk og ypperstepræsterne udleverede dig og bad mig om at dømme dig til døden. Jeg betvivler gyldigheden af deres anklager og forsøger blot selv at finde ud af, hvad du har gjort. Sig mig, har du sagt, at du er jødernes konge, og har du forsøgt at grundlægge et nyt rige?”

185:3.3 (1991.3) Da sagde Jesus til Pilatus: “Forstår du ikke, at mit rige ikke er af denne verden? Hvis mit rige var af denne verden, ville mine disciple helt sikkert kæmpe for, at jeg ikke skulle overgives i jødernes hænder. Min tilstedeværelse her foran jer i disse bånd er tilstrækkelig til at vise alle mennesker, at mit rige er et åndeligt herredømme, selv broderskabet mellem mennesker, der gennem tro og ved kærlighed er blevet Guds sønner. Og denne frelse er for ikke-jøder såvel som for jøder.”

185:3.4 (1991.4) “Så er du alligevel en konge?” sagde Pilatus. Og Jesus svarede: “Ja, jeg er en sådan konge, og mit rige er familien af troende sønner af min far, som er i himlen. Derfor blev jeg født til denne verden, for at jeg skulle vise min Fader for alle mennesker og vidne om Guds sandhed. Og allerede nu forkynnder jeg jer, at enhver, der elsker sandheden, hører min røst.”

185:3.5 (1991.5) Så sagde Pilatus, halvt i latterliggørelse og halvt i oprigtighed: “Sandhed, hvad er sandhed—hvem ved det?”

185:3.6 (1991.6) Pilatus var ikke i stand til at fatte Jesu ord, og han var heller ikke i stand til at forstå arten af hans åndelige rige, men han var nu sikker på, at fangen ikke havde gjort noget, der var døden værdig. Et blik på Jesus, ansigt til ansigt, var nok til at overbevise selv Pilatus om, at denne blide og trætte, men majestætiske og

retskafne mand ikke var en vild og farlig revolutionær, der stræbte efter at etablere sig på Israels verdslige trone. Pilatus troede, at han forstod noget af, hvad Jesus mente, da han kaldte sig selv en konge, for han var bekendt med stoikernes lære, som erklærede, at “den kloge mand er konge” Pilatus var helt overbevist om, at Jesus i stedet for at være en farlig oprørsmager var hverken mere eller mindre end en harmløs visionær, en uskyldig fanatiker.

185:3.7 (1991.7) Efter at have afhørt Mesteren gik Pilatus tilbage til ypperstepræsterne og Jesu anklagere og sagde: “Jeg har undersøgt denne mand, og jeg finder ingen fejl ved ham. Jeg tror ikke, han er skyldig i de anklager, I har rejst mod ham; jeg synes, han skal sættes fri.” Da jøderne hørte det, blev de så vrede, at de råbte, at Jesus skulle dø, og en af rådsmedlemmerne trådte modigt op ved siden af Pilatus og sagde: “Denne mand ophidser folket, fra Galilæa til hele Judæa. Han er en ballademager og en forbryder. Du vil fortryde det længe, hvis du lader denne ugudelige mand gå fri.”

185:3.8 (1992.1) Pilatus havde svært ved at vide, hvad han skulle stille op med Jesus, og da han hørte dem sige, at han begyndte sit arbejde i Galilæa, tænkte han på at undgå ansvaret for at afgøre sagen, i det mindste for at få tid til at tænke sig om, ved at sende Jesus til Herodes, som på det tidspunkt var i byen for at deltage i påsken. Pilatus mente også, at denne gestus ville hjælpe med at modvirke nogle af de bitre følelser, som i nogen tid havde eksisteret mellem ham og Herodes på grund af adskillige misforståelser om jurisdiktionsspørgsmål.

185:3.9 (1992.2) Pilatus kaldte på vagterne og sagde: “Denne mand er galilæer. Før ham straks til Herodes, og når han har undersøgt ham, skal han rapportere sine resultater til mig.” Og de førte Jesus til Herodes.

4. Jesus foran herodes

185:4.1 (1992.3) Da Herodes Antipas stoppede i Jerusalem, boede han i Herodes den Stores gamle makkabæiske palads, og det var til denne tidligere konges hjem, at Jesus nu blev ført af tempelvagterne, og han blev fulgt af sine anklagere og en voksende menneskemængde. Herodes havde længe hørt om Jesus, og han var meget nysgerrig omkring ham. Da Menneskesønnen stod foran ham denne fredag morgen, mindedes den onde idumæer ikke et øjeblik den dreng, der tidligere havde stået foran ham i Sepphoris og bedt om en retfærdig afgørelse vedrørende de penge, hans far havde til gode, og som var blevet dræbt ved et uheld, mens han arbejdede på en af de offentlige bygninger. Så vidt Herodes vidste, havde han aldrig set Jesus, selvom han havde bekymret sig meget om ham, da hans arbejde havde været centreret i Galilæa. Nu, hvor han var i Pilatus' og judæernes varetægt, ønskede Herodes at se ham og føle sig sikker på, at han ikke ville skabe problemer for ham i fremtiden. Herodes havde hørt meget om de mirakler, Jesus havde udført, og han håbede virkelig at se ham gøre nogle undere.

185:4.2 (1992.4) Da de førte Jesus frem for Herodes, blev statholderen forskrækket over hans statelige fremtoning og hans rolige ansigtsudtryk. I et kvarters tid stillede Herodes Jesus spørgsmål, men Mesteren ville ikke svare. Herodes hånede ham og udfordrede ham til at udføre et mirakel, men Jesus ville ikke svare på hans mange spørgsmål eller reagere på hans hån.

185:4.3 (1992.5) Så henvendte Herodes sig til ypperstepræsterne og saddukæerne, og da han lyttede til deres beskyldninger, hørte han alt og mere end Pilatus havde lyttet til om Menneskesønnens påståede onde handlinger. Til sidst var Herodes overbevist om, at Jesus hverken ville tale eller udføre et under for ham, og efter at have gjort grin med ham et stykke tid, iklædte han ham en gammel purpurfarvet kongelig kappe og sendte ham tilbage til Pilatus. Herodes vidste, at han ikke havde nogen jurisdiktion over Jesus i Judæa. Selvom han var glad for at tro, at han endelig kunne slippe af med Jesus i Galilæa, var han taknemmelig for, at det var Pilatus, der havde ansvaret for at slå ham ihjel. Herodes var aldrig kommet sig helt over den frygt, der forbandede ham, da han dræbte Johannes Døberen. Herodes havde på visse tidspunkter endda frygtet, at Jesus var Johannes, der var genopstået fra de døde. Nu blev han befriet for den frygt, da han så, at Jesus var en helt anden slags person end den åbenhjertige og brændende profet, som vovede at afsløre og anklage hans privatliv.

5. Jesus vender tilbage til pilatus

185:5.1 (1993.1) Da vagterne havde bragt Jesus tilbage til Pilatus, gik han ud på fortrappen til prætoriet, hvor hans dommersæde var blevet placeret, og kaldte ypperstepræsterne og rådsmedlemmerne sammen og sagde til dem: "I førte denne mand frem for mig med anklager om, at han fordrejer folket, forbyder skattebetaling og hævder at være jødernes konge. Jeg har undersøgt ham og kan ikke finde ham skyldig i disse anklager. Faktisk finder jeg ingen fejl ved ham. Så sendte jeg ham til Herodes, og tetrarken må være nået til samme konklusion, siden han har sendt ham tilbage til os. Denne mand har bestemt ikke gjort noget, der er døden værdig. Hvis du stadig mener, at han skal disciplineres, er jeg villig til at tugte ham, før jeg løslader ham."

185:5.2 (1993.2) Netop som jøderne skulle til at råbe deres protester mod løsladelsen af Jesus, kom en stor menneskemængde marcherende op til prætoriet med det formål at bede Pilatus om løsladelse af en fange til ære for påskefesten. I nogen tid havde det været de romerske guvernørers skik at lade befolkningen vælge en fængslet eller dødsdømt mand til benådning i forbindelse med påsken. Og nu, hvor denne skare var kommet til ham for at bede om løsladelse af en fange, og eftersom Jesus for nylig havde været i stor gunst hos folkemængden, faldt det Pilatus ind, at han muligvis kunne redde sig ud af sin knibe ved at foreslå denne gruppe, at han, eftersom Jesus nu var en fange foran hans dommersæde, løslod denne mand fra Galilæa som tegn på påskens gode vilje.

185:5.3 (1993.3) Da folkemængden strømmede op ad bygningens trapper, hørte Pilatus dem råbe navnet på en vis Barabbas. Barabbas var en

kendt politisk agitator og morderisk røver, søn af en præst, som for nylig var blevet pågrebet for røveri og mord på vejen til Jeriko. Denne mand var dømt til at dø, så snart påskefestlighederne var overstået.

185:5.4 (1993.4) Pilatus rejste sig og forklarede folkemængden, at Jesus var blevet bragt til ham af ypperstepræsterne, som ville have ham dræbt på grund af visse anklager, og at han ikke mente, at manden var værdig til at dø. Pilatus sagde: "Hvem vil du så helst have, at jeg skal løslade til dig, denne Barabbas, morderen, eller denne Jesus fra Galilæa?" Og da Pilatus havde talt således, råbte ypperstepræsterne og Sanhedrinets rådsherrer alle af deres lungers fulde kraft: "Barabbas, Barabbas!" Og da folket så, at ypperstepræsterne var indstillet på at få Jesus henrettet, sluttede de sig hurtigt til råbet for hans liv, mens de højlydt råbte på løsladelse af Barabbas.

185:5.5 (1993.5) Et par dage forinden havde folkemængden stået i ærefrygt for Jesus, men pøblen så ikke op til en, der, efter at have hævdet at være Guds Søn, nu befandt sig i ypperstepræsternes og herskernes varetægt og på anklagebænken for Pilatus for sit liv. Jesus kunne være en helt i folkets øjne, når han drev pengevekslerne og de handlende ud af templet, men ikke når han var en modstandsløs fange i sine fjenders hænder og på anklagebænken for sit liv.

185:5.6 (1993.6) Pilatus blev vred ved synet af ypperstepræsterne, der råbte på benådning af en berygtet morder, mens de råbte på Jesu blod. Han så deres ondskab og had og opfattede deres fordomme og misundelse. Derfor sagde han til dem: "Hvordan kan I vælge en

morders liv frem for denne mands, hvis værste forbrydelse er, at han i overført betydning kalder sig jødernes konge?” Men det var ikke en klog udtalelse af Pilatus. Jøderne var et stolt folk, som nu var underlagt det romerske politiske åg, men som håbede på, at der ville komme en Messias, som ville befri dem fra ikke-jødisk slaveri med et stort show af magt og ære. De tog det mere ilde op, end Pilatus kunne vide, at denne ydmyge lærer af mærkelige doktriner, som nu var arresteret og anklaget for forbrydelser, der var døden værd, skulle omtales som “jødernes konge.” De opfattede en sådan bemærkning som en fornærmelse mod alt, hvad de holdt for helligt og ærefuldt i deres nationale eksistens, og derfor udstødte de alle deres mægtige råb om Barabbas’s løsladelse og Jesus død.

185:5.7 (1994.1) Pilatus vidste, at Jesus var uskyldig i anklagerne mod ham, og hvis han havde været en retfærdig og modig dommer, ville han have frikendt ham og sluppet ham fri. Men han var bange for at trodse de vrede jøder, og mens han tøvede med at gøre sin pligt, kom en budbringer op og overrakte ham en forseglet besked fra hans kone, Claudia.

185:5.8 (1994.2) Pilatus antydede over for de forsamlede, at han ønskede at læse den meddelelse, han netop havde modtaget, før han gik videre med den sag, han havde foran sig. Da Pilatus åbnede dette brev fra sin kone, læste han: “Jeg beder dig om ikke at have noget at gøre med denne uskyldige og retfærdige mand, som de kalder Jesus. Jeg har lidt mange ting i en drøm i nat på grund af ham.” Dette brev fra Claudia gjorde ikke kun Pilatus meget oprørt og forsinkede dermed afgørelsen af denne sag, men det gav desværre også de

jødiske magthavere lang tid til at cirkulere frit blandt folkemængden og opfordre folk til at kræve Barabbas løsladt og råbe på korsfæstelse af Jesus.

185:5.9 (1994.3) Til sidst vendte Pilatus sig endnu en gang mod løsningen af det problem, han stod over for, ved at spørge den blandede forsamling af jødiske herskere og den benådningssøgende folkemængde: “Hvad skal jeg gøre med ham, der kaldes jødernes konge?” Og de råbte alle sammen i kor: “Korsfæst ham! Korsfæst ham!” Det enstemmige krav fra den blandede folkemængde skræmte og foruroligede Pilatus, den uretfærdige og frygtsomme dommer.

185:5.10 (1994.4) Så sagde Pilatus endnu en gang: “Hvorfor vil du korsfæste denne mand? Hvad ondt har han gjort? Hvem vil stå frem og vidne mod ham?” Men da de hørte Pilatus tale til forsvar for Jesus, råbte de kun endnu mere: “Korsfæst ham! Korsfæst ham!”

185:5.11 (1994.5) Så appellerede Pilatus igen til dem angående løsladelsen af påskefangeren og sagde: “Endnu en gang spørger jeg jer: Hvem af disse fanger skal jeg løslade til jer i denne, jeres påsketid?” Og igen råbte folkemængden: “Giv os Barabbas!”

185:5.12 (1994.6) Da sagde Pilatus: “Hvis jeg løslader morderen Barabbas, hvad skal jeg så gøre med Jesus?” Og endnu en gang råbte folkemængden i kor: “Korsfæst ham! Korsfæst ham!”

185:5.13 (1994.7) Pilatus blev terroriseret af pøbelens insisterende råb, og handlede under direkte ledelse af ypperstepræsterne og rådsherrerne i Sanhedrinen; ikke desto mindre besluttede han sig for mindst endnu et forsøg på at formilde folkemængden og redde Jesus.

6. Pilatus sidste appel

185:6.1 (1994.8) I alt det, der foregår tidligt denne fredag morgen foran Pilatus, er det kun Jesu fjender, der deltager. Hans mange venner kender enten endnu ikke til hans natlige arrestation og retssag tidligt om morgenen eller gemmer sig for ikke også at blive pågrebet og dømt værdige til døden, fordi de tror på Jesu lære. I den skare, der nu råber på Mesterens død, finder man kun hans svorne fjender og den letledte og tankeløse folkemængde.

185:6.2 (1995.1) Pilatus appellerede en sidste gang til deres medlidenhed. Da han var bange for at trodse denne vildledte pøbel, som råbte på Jesu blod, beordrede han de jødiske vagter og de romerske soldater til at tage Jesus og piske ham. Dette var i sig selv en uretfærdig og ulovlig procedure, da den romerske lov foreskrev, at kun de, der var dømt til at dø ved korsfæstelse, skulle piskes på denne måde. Vagterne førte Jesus ind i den åbne gård i prætoriet til denne prøvelse. Selvom hans fjender ikke var vidner til piskningen, var Pilatus det, og før de var færdige med denne onde mishandling, bad han piskefolkene om at holde op og sagde, at Jesus skulle føres hen til ham. Før piskemændene lagde deres knyttede piske på Jesus, mens han var bundet til piskepælen, gav de ham igen den purpurfarvede kappe på, og de flettede en tornekrone og satte den på hans pande. Og da de havde lagt et siv i hans hånd som et falsk scepter, knælede de foran ham og hånede ham og sagde: "Hil dig, jødernes konge!" Og de spyttede på ham og slog ham i ansigtet med

deres hænder. Og en af dem, før de gav ham tilbage til Pilatus, tog sivrøret ud af hans hånd og slog ham i hovedet.

185:6.3 (1995.2) Så førte Pilatus den blødende og sønderrevne fange ud og præsenterede ham for den blandede folkemængde og sagde: “Se den mand! Igen erklærer jeg jer, at jeg ikke finder nogen forbrydelse i ham, og efter at have pisket ham, vil jeg løslade ham.”

185:6.4 (1995.3) Der stod Jesus af Nazaret, klædt i en gammel purpurfarvet kongekåbe med en tornekrone, der gennemborede hans venlige pande. Hans ansigt var blodplettet, og hans skikkelse var bøjet af lidelse og sorg. Men intet kan appellere til de ufølsomme hjerter hos dem, der er ofre for intenst følelsesmæssigt had og slaver af religiøse fordomme. Dette syn sendte en mægtig gysen gennem et enormt univers, men det rørte ikke hjerterne hos dem, der havde sat sig for at tilintetgøre Jesus.

185:6.5 (1995.4) Da de var kommet sig over det første chok over at se Mesterens situation, råbte de kun højere og længere: “Korsfæst ham! Korsfæst ham! Korsfæst ham!”

185:6.6 (1995.5) Og nu forstod Pilatus, at det var nytteløst at appellere til deres formodede medlidenhedsfølelser. Han trådte frem og sagde: “Jeg kan se, at I er fast besluttet på, at denne mand skal dø, men hvad har han gjort for at fortjene døden? Hvem vil erklære hans forbrydelse?”

185:6.7 (1995.6) Så trådte ypperstepræsten selv frem og gik hen til Pilatus og erklærede vredt: “Vi har en hellig lov, og ifølge den lov skal denne mand dø, fordi han udgav sig for at være Guds søn.” Da Pilatus hørte dette, blev han endnu mere bange, ikke kun for jøderne, men han

huskede sin kones besked og den græske mytologi om guderne, der kom ned på jorden, og han rystede nu ved tanken om, at Jesus muligvis var en guddommelig person. Han vinkede til folkemængden, at de skulle holde sig i ro, mens han tog Jesus i armen og igen førte ham ind i bygningen, så han kunne undersøge ham nærmere. Pilatus var nu forvirret af frygt, forvirret af overtro og chikaneret af pøbelens stædige holdning.

7. Pilatus sidste samtale med Jesus

185:7.1 (1995.7) Da Pilatus, rystende af frygt, satte sig ved siden af Jesus, spurgte han: “Hvor kommer du fra? Hvem er du i virkeligheden? Hvad er det, de siger, at du er Guds søn?”

185:7.2 (1996.1) Men Jesus kunne næppe svare på sådanne spørgsmål, når de blev stillet af en menneskefrygtig, svag og vaklende dommer, der var så uretfærdig, at han lod ham piske, selv om han havde erklæret ham uskyldig i alle forbrydelser, og før han var blevet behørigt dømt til at dø. Jesus så Pilatus lige ind i ansigtet, men han svarede ham ikke. Så sagde Pilatus: “Nægter du at tale med mig? Er du ikke klar over, at jeg stadig har magt til at løslade dig eller korsfæste dig?” Så sagde Jesus: “Du kunne ikke have magt over mig, medmindre det var tilladt fra oven. Du kunne ikke udøve nogen autoritet over Menneskesønnen, medmindre Faderen i himlen tillod det. Men I er ikke så skyldige, eftersom I er uvidende om evangeliet.

Ham, der forrådte mig, og ham, der udleverede mig til jer, de har den største synd.”

185:7.3 (1996.2) Denne sidste samtale med Jesus skræmte Pilatus grundigt. Denne moralske kujon og juridiske svækling arbejdede nu under den dobbelte vægt af den overtroiske frygt for Jesus og den dødelige frygt for de jødiske ledere.

185:7.4 (1996.3) Pilatus trådte igen frem for folkemængden og sagde: “Jeg er sikker på, at denne mand kun er en religiøs lovovertræder. I bør tage ham og dømme ham efter jeres lov. Hvorfor skulle I forvente, at jeg ville gå med til hans død, fordi han har overtrådt jeres traditioner?”

185:7.5 (1996.4) Pilatus var lige ved at frigive Jesus, da Kajfas, ypperstepræsten, nærmede sig den feje romerske dommer og rystede en hævnende finger i Pilatus’ ansigt og sagde med vrede ord, som hele folkemængden kunne høre: “Hvis du løslader denne mand, er du ikke kejserens ven, og jeg vil sørge for, at kejseren får alt at vide.” Denne offentlige trussel var for meget for Pilatus. Frygten for hans personlige skæbne overskyggede nu alle andre overvejelser, og den kujonagtige guvernør beordrede Jesus ført ud foran dommersædet. Da Mesteren stod der foran dem, pegede han på ham og sagde hånligt: “Her er jeres konge” Og jøderne svarede: “Væk med ham. Korsfæst ham!” Og så sagde Pilatus med megen ironi og sarkasme: “Skal jeg korsfæste jeres konge?” Og jøderne svarede: “Ja, korsfæst ham! Vi har ingen anden konge end kejseren.” Og så indså Pilatus, at der ikke var noget håb om at redde Jesus, eftersom han ikke var villig til at trodse jøderne.

8. Pilatus tragiske kapitulation

185:8.1 (1996.5) Her stod Guds Søn inkarneret som Menneskesønnen.

Han blev arresteret uden anklage; anklaget uden beviser; dømt uden vidner; straffet uden dom; og nu skulle han snart dømmes til døden af en uretfærdig dommer, som indrømmede, at han ikke kunne finde nogen fejl ved ham. Hvis Pilatus havde tænkt sig at appellere til deres patriotisme ved at omtale Jesus som "jødernes konge," fejlede han fuldstændigt. Jøderne forventede ikke en sådan konge.

Ypperstepræsternes og saddukæernes erklæring: "Vi har ingen anden konge end kejseren," var et chok selv for den ureflekterede befolkning, men det var for sent nu at redde Jesus, selv hvis pøbelen havde vovet at støtte Mesterens sag.

185:8.2 (1996.6) Pilatus var bange for tumult eller oprør. Han turde ikke risikere, at der opstod en sådan uro under påsken i Jerusalem. Han havde for nylig fået en reprimande af kejseren, og han ville ikke risikere endnu en. Folkemængden jublede, da han beordrede Barabbas løsladt. Så bestilte han en balje og noget vand, og der foran folkemængden vaskede han sine hænder og sagde: "Jeg er uskyldig i denne mands blod. I er fast besluttet på, at han skal dø, men jeg har ikke fundet nogen skyld hos ham. Sørg for det. Soldaterne vil føre

ham ud.” Og så jublede pøblen og svarede: “Hans blod være over os og vore børn.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 185](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 187](#) >>

Kapitel 186

Kort Før Korsfæstelsen

186:0.1 (1997.1) DA JESUS og hans anklagere gik hen til Herodes, vendte Mesteren sig mod apostlen Johannes og sagde: “Johannes, du kan ikke gøre mere for mig. Gå hen til min mor og få hende til at se mig, før jeg dør.” Da Johannes hørte sin Mesters anmodning, selv om han nødig ville efterlade ham alene blandt sine fjender, skyndte han sig til Betania, hvor hele Jesu familie var samlet og ventede hjemme hos Martha og Maria, søstrene til Lazarus, som Jesus havde oprejst fra de døde.

186:0.2 (1997.2) Flere gange i løbet af morgenen havde budbringere bragt nyheder til Maria og Martha om forløbet af Jesu retssag. Men Jesu familie nåede ikke frem til Betania før et par minutter før Johannes ankom med Jesu anmodning om at se sin mor, før han blev henrettet. Efter at Johannes Zebedæus havde fortalt dem alt, hvad der var sket, siden Jesus blev arresteret ved midnat, gik hans mor Maria straks sammen med Johannes for at se sin ældste søn. Da Maria og Johannes nåede frem til byen, var Jesus allerede ankommet

til Golgata sammen med de romerske soldater, der skulle korsfæste ham.

186:0.3 (1997.3) Da Maria, Jesu mor, tog af sted med Johannes for at besøge sin søn, nægtede hans søster Ruth at blive tilbage sammen med resten af familien. Da hun var fast besluttet på at følge sin mor, gik hendes bror Jude med hende. Resten af Mesterens familie forblev i Betania under ledelse af James, og næsten hver time bragte David Zebedæus budbringere dem rapporter om, hvordan det gik med den frygtelige sag om at slå deres ældste bror, Jesus af Nazaret, ihjel.

1. Judas iskariot når sin afslutning

186:1.1 (1997.4) Klokken var omkring halv ni denne fredag morgen, da høringsen af Jesus foran Pilatus var slut, og Mesteren blev overgivet til de romerske soldater, som skulle korsfæste ham. Så snart romerne havde overtaget Jesus, marcherede kaptajnen for de jødiske vagter med sine mænd tilbage til deres hovedkvarter i templet. Ypperstepræsten og hans medarbejdere i det jødiske råd fulgte lige efter vagterne og gik direkte til deres sædvanlige mødested i templets hal af tilhuggede sten. Her fandt de mange andre medlemmer af rådsmedlemmerne, som ventede på at høre, hvad der var sket med Jesus. Mens Kajfas var i gang med at aflægge rapport til rådet om retssagen og dommen over Jesus, dukkede Judas op foran dem for at kræve sin belønning for den rolle, han havde spillet i sin Mesters arrestation og dødsdom.

186:1.2 (1997.5) Alle disse jøder afskyede Judas; de så kun på forræderen med fuldkommen foragt. Under hele retssagen mod Jesus foran Kajfas og under hans optræden foran Pilatus blev Judas stukket i sin samvittighed over sin forræderiske opførsel. Og han var også begyndt at blive noget desillusioneret over den belønning, han skulle modtage som betaling for sine tjenester som Jesu forræder. Han brød sig ikke om de jødiske myndigheders kølighed og afstandtagen, men ikke desto mindre forventede han at blive rigeligt belønnet for sin feje opførsel. Han forventede at blive kaldt til rådets fulde møde og der høre sig selv lovprist, mens de tildelte ham passende æresbevisninger som tegn på den store tjeneste, som han smigrede sig selv med, at han havde ydet sin nation. Forestil dig derfor denne egoistiske forræders store overraskelse, da en af ypperstepræstens tjenere prikkede ham på skulderen, kaldte på ham lige uden for salen og sagde: “Judas, jeg er blevet udpeget til at betale dig for forræderiet mod Jesus. Her er din belønning.” Og med disse ord gav Kajfas’ tjener Judas en pose med tredive sølvstykker—den nuværende pris for en god, sund slave.

186:1.3 (1998.1) Judas var lamslået, forbløffet. Han skyndte sig tilbage for at komme ind i salen, men blev afvist af dørvogteren. Han ville appellere til rådet, men de ville ikke lukke ham ind. Judas kunne ikke tro, at disse jødernes herskere ville tillade ham at forråde sine venner og sin Mester og så tilbyde ham tredive sølvstykker som belønning. Han var ydmyget, desillusioneret og fuldstændig knust. Han gik væk fra templet, som var han i trance. Han lod automatisk pengeposen falde ned i sin dybe lomme, den samme lomme, hvor han så længe

havde båret posen med de apostoliske midler. Og han vandrede ud gennem byen efter menneskemængden, som var på vej for at overvære korsfæstelserne.

186:1.4 (1998.2) På afstand så Judas dem rejse korsstykket med Jesus naglet til, og da han så det, skyndte han sig tilbage til templet og trængte forbi dørvogteren, så han stod foran forsamlingen, som stadig var i gang med sit møde. Forræderen var næsten stakåndet og meget fortvivlet, men det lykkedes ham at fremstamme disse ord: “Jeg har syndet, fordi jeg har forrådt uskyldigt blod. Du har fornærmet mig. Du har tilbudt mig penge som belønning for min tjeneste—prisen for en slave. Jeg angrer, at jeg har gjort dette; her er dine penge. Jeg ønsker at undslippe skylden for denne gerning.”

186:1.5 (1998.3) Da jødernes herskere hørte Judas, hånede de ham. En af dem sad tæt på, hvor Judas stod, og bad ham forlade salen og sagde: “Din mester er allerede blevet dræbt af romerne, og hvad angår din skyld, hvad kommer det os ved? Sørg for det—og forsvind!”

186:1.6 (1998.4) Da Judas forlod rådssalen, tog han de tredivе sølvstykker op af tasken og kastede dem ud over tempelgulvet. Da forræderen forlod templet, var han næsten ude af sig selv. Judas gennemgik nu oplevelsen af at indse syndens sande natur. Alt det glamourøse, fascinerende og berusende ved forseelsen var forsvundet. Nu stod den onde alene og ansigt til ansigt med dommen fra sin desillusionerede og skuffede sjæl. Synden var fortryllende og eventyrlig, når den blev begået, men nu måtte man se de nøgne og uromantiske kendsgerninger i øjnene.

186:1.7 (1998.5) Denne tidligere ambassadør for himmeriget på jorden gik nu gennem Jerusalems gader, forladt og alene. Hans fortvivelse var desperat og næsten total. Han gik videre gennem byen og uden for murene, ned i den frygtelige ensomhed i Hinnoms dal, hvor han klatrede op ad de stejle klipper og tog bæltet fra sin kappe, bandt den ene ende fast til et lille træ, bandt den anden om halsen og kastede sig ud over afgrunden. Før han var død, gav den knude, som hans nervøse hænder havde bundet, efter, og forræderens krop blev slået i stykker, da den faldt ned på de forrevne klipper nedenfor.

2. Mesterens attitude

186:2.1 (1999.1) Da Jesus blev arresteret, vidste han, at hans arbejde på jorden, i skikkelse af dødeligt kød, var færdigt. Han forstod fuldt ud, hvilken slags død han ville få, og han bekymrede sig ikke meget om detaljerne i sine såkaldte prøvelser.

186:2.2 (1999.2) Foran jødernes rådsdomstol nægtede Jesus at svare på falske vidners udsagn. Der var kun ét spørgsmål, som altid ville fremkalde et svar, uanset om det blev stillet af ven eller fjende, og det var spørgsmålet om arten og guddommeligheden af hans mission på jorden. Når han blev spurgt, om han var Guds søn, svarede han altid. Han nægtede standhaftigt at tale, da han var i nærvær af den nysgerrige og onde Herodes. Over for Pilatus talte han kun, når han mente, at Pilatus eller en anden oprigtig person kunne blive hjulpet til et bedre kendskab til sandheden af det, han sagde. Jesus havde

lært sine apostle, at det var nytteløst at kaste deres perler for svin, og nu vovede han at praktisere det, han havde lært. Hans opførsel på dette tidspunkt eksemplificerede den menneskelige naturs tålmodige underkastelse kombineret med den guddommelige naturs majestætiske stilhed og højtidelige værdighed. Han var helt villig til at diskutere ethvert spørgsmål med Pilatus, som havde med de politiske anklager mod ham at gøre—ethvert spørgsmål, som han anerkendte som hørende under guvernørens jurisdiktion.

186:2.3 (1999.3) Jesus var overbevist om, at det var Faderens vilje, at han skulle underkaste sig det naturlige og almindelige forløb af menneskelige begivenheder ligesom alle andre dødelige skabninger, og derfor nægtede han at bruge selv sine rent menneskelige evner til overbevisende veltalenhed for at påvirke udfaldet af sine socialt nærsynede og åndeligt forblændede meddødeliges intriger. Selvom Jesus levede og døde på Urantia, var hele hans menneskelige karriere, fra først til sidst, et forehavende designet til at påvirke og instruere hele det univers, han havde skabt og uophørligt opretholdt.

186:2.4 (1999.4) Disse kortsynede jøder råbte uhæmmet på Mesterens død, mens han stod der i frygtelig tavshed og betragtede en nations dødsscene—hans jordiske fars eget folk.

186:2.5 (1999.5) Jesus havde tilegnet sig den type menneskelig karakter, som kunne bevare fatningen og hævde sin værdighed over for fortsatte og umotiverede fornærmelser. Han lod sig ikke skræmme. Da han først blev overfaldet af Annas' tjener, havde han blot foreslået, at man skulle indkalde vidner, som kunne vidne mod ham.

186:2.6 (1999.6) Fra først til sidst, i hans såkaldte retssag foran Pilatus, kunne de himmelske værter ikke lade være med at udsende en skildring til universet af scenen med “Pilatus på anklagebænken foran Jesus.”

186:2.7 (1999.7) Da han stod foran Kajfas, og da alle de falske vidnesbyrd var brudt sammen, tøvede Jesus ikke med at svare på ypperstepræstens spørgsmål og gav dermed i sit eget vidnesbyrd det, som de ønskede som grundlag for at dømme ham for blasfemi.

186:2.8 (1999.8) Mesteren viste aldrig den mindste interesse for Pilatus’ velmenende, men halvhjertede forsøg på at få ham løsladt. Han havde virkelig medlidenhed med Pilatus og forsøgte oprigtigt at oplyse hans formørkede sind. Han var fuldstændig passiv over for alle den romerske guvernørs appeller til jøderne om at trække deres kriminelle anklager mod ham tilbage. Gennem hele den sørgelige prøvelse bar han sig selv med enkel værdighed og uprætentiøs majestæt. Han ville ikke så meget som kaste et blik af uoprigtighed på sine potentielle mordere, da de spurgte, om han var “jødernes konge.” Han accepterede betegnelsen med en meget lidt kvalificerende forklaring, vel vidende at selv om de havde valgt at afvise ham, ville han være den sidste til at give dem et reelt nationalt lederskab, selv i åndelig forstand.

186:2.9 (2000.1) Jesus sagde ikke meget under disse prøvelser, men han sagde nok til at vise alle dødelige, hvilken slags menneskelig karakter mennesket kan perfektionere i partnerskab med Gud, og til at afsløre for hele universet, hvordan Gud kan manifestere sig i skabningens

liv, når en sådan skabning virkelig vælger at gøre Faderens vilje og dermed blive en aktiv søn af den levende Gud.

186:2.10 (2000.2) Hans kærlighed til uvidende dødelige afsløres fuldt ud af hans tålmodighed og store selvbeherskelse over for de grove soldaters og de tankeløse tjeneres hån, slag og prygl. Han blev ikke engang vred, da de gav ham bind for øjnene og hånligt slog ham i ansigtet og udbrød: “Profeter for os, hvem det var, der slog dig.”

186:2.11 (2000.3) Pilatus talte mere sandt, end han vidste, da han, efter at Jesus var blevet pisket, præsenterede ham for folkemængden og udbrød: “Se manden!” Den frygtindgydende romerske guvernør drømte næppe om, at universet netop i dette øjeblik stod parat og stirrede på denne enestående scene, hvor dets elskede hersker ydmyget blev udsat for hån og slag fra sine formørkede og fornedrede dødelige undersåtter. Og mens Pilatus talte, lød der et ekko gennem hele Nebadon: “Se Gud og menneske!” I hele universet har utallige millioner lige siden den dag fortsat med at betragte denne mand, mens Havonas Gud, den øverste hersker over universernes univers, accepterer manden fra Nazaret som opfyldelsen af idealet for de dødelige skabninger i dette lokale univers af tid og rum. I sit uforlignelige liv undlod han aldrig at åbenbare Gud for mennesket. Nu, i disse sidste episoder af hans dødelige karriere og i hans efterfølgende død, gav han en ny og rørende åbenbaring af mennesket for Gud.

3. Den pålidelige David Zebedæus

186:3.1 (2000.4) Kort efter at Jesus var blevet overgivet til de romerske soldater ved afslutningen af retsmødet med Pilatus, skyndte en afdeling af tempelvagterne sig ud til Getsemane for at sprede eller arrestere Mesterens tilhængere. Men længe før deres ankomst var disse tilhængere blevet spredt. Apostlene havde trukket sig tilbage til bestemte skjulesteder; grækerne havde skilt sig ud og var taget til forskellige hjem i Jerusalem; de andre disciple var også forsvundet. David Zebedæus troede, at Jesu fjender ville vende tilbage, så han flyttede tidligt fem eller seks telte op i kløften nær det sted, hvor Mesteren så ofte trak sig tilbage for at bede og tilbede. Her ville han skjule sig og samtidig opretholde et center eller en koordineringsstation for sin budbringertjeneste. David havde knap nok forladt lejren, da tempelvagterne ankom. Da de ikke fandt nogen der, nøjedes de med at brænde lejren ned og skyndte sig derefter tilbage til templet. Da jødernes råd hørte deres rapport, var de overbeviste om, at Jesu tilhængere var så grundigt skræmte og underkuede, at der ikke ville være nogen fare for et oprør eller noget forsøg på at redde Jesus fra hans bødlers hænder. De kunne endelig ånde lettet op, og så hævede de mødet, og hver mand gik sin vej for at forberede påsken.

186:3.2 (2000.5) Så snart Pilatus havde overgivet Jesus til de romerske soldater med henblik på korsfæstelse, skyndte et sendebud sig til Getsemane for at informere David, og inden for fem minutter var løbere på vej til Betsaida, Pella, Filadelfia, Sidon, Sikem, Hebron, Damaskus og Alexandria. Og disse budbringere bragte nyheden om,

at Jesus var ved at blive korsfæstet af romerne på insisterende foranledning af jødernes herskere.

186:3.3 (2001.1) I løbet af denne tragiske dag, indtil budskabet om, at Mesteren var blevet lagt i graven, endelig nåede frem, sendte David bud hver halve time med rapporter til apostlene, grækerne og Jesu jordiske familie, som var samlet i Lazarus hjem i Betania. Da budbringerne tog af sted med budskabet om, at Jesus var blevet begravet, afskedigede David sit korps af lokale løbere til påskefejringen og den kommende hvilesabbat og instruerede dem i at melde sig stille hos ham søndag morgen hos Nikodemus, hvor han foreslog at gå i skjul i et par dage sammen med Andreas og Simon Peter.

186:3.4 (2001.2) Denne sært tænkende David Zebedæus var den eneste af Jesu ledende disciple, der var tilbøjelig til at tage Mesterens påstand om, at han ville dø og “opstå igen på den tredje dag,” bogstaveligt og helt nøgternt. David havde engang hørt ham komme med denne forudsigelse, og da han var bogstaveligt anlagt, foreslog han nu at samle sine budbringere tidligt søndag morgen i Nikodemus hjem, så de kunne være klar til at sprede nyheden, hvis Jesus stod op fra de døde. David opdagede hurtigt, at ingen af Jesu tilhængere forventede, at han ville vende tilbage så hurtigt fra graven; derfor sagde han ikke meget om sin tro og intet om mobiliseringen af hele sin budbringerstyrke tidligt søndag morgen, undtagen til de løbere, der var blevet sendt af sted fredag formiddag til fjerne byer og troende centre.

186:3.5 (2001.3) Så disse tilhængere af Jesus, der var spredt ud over Jerusalem og omegn, spiste påske den aften og forblev afsondret den følgende dag.

4. Forberedelserne for korsfæstelsen

186:4.1 (2001.4) Efter at Pilatus havde vasket sine hænder foran folkemængden og dermed søgt at undslippe skylden for at udlevere en uskyldig mand til korsfæstelse, blot fordi han frygtede at modsætte sig jødernes herskeres råb, beordrede han Mesteren overgivet til de romerske soldater og gav deres kaptajn ordre til, at han straks skulle korsfæstes. Da soldaterne havde overtaget Jesus, førte de ham tilbage til prætoriets gård, og efter at have fjernet den kappe, Herodes havde givet ham på, iklædte de ham hans egne klæder. Soldaterne hånede og spottede ham, men de gav ham ikke yderligere fysisk afstraffelse. Jesus var nu alene med disse romerske soldater. Hans venner havde gemt sig, hans fjender var gået deres vej, og selv Johannes Zebedæus var ikke længere ved hans side.

186:4.2 (2001.5) Klokken var lidt over otte, da Pilatus overgav Jesus til soldaterne, og lidt før klokken ni, da de begav sig mod stedet for korsfæstelsen. I løbet af denne periode på mere end en halv time sagde Jesus ikke et ord. Den udøvende virksomhed i et stort univers var praktisk talt gået i stå. Gabriel og de øverste herskere i Nebadon var enten samlet her på Urantia, eller også fulgte de nøje med i

ærkeenglenes rumrapporter i et forsøg på at holde sig underrettet om, hvad der skete med Menneskesønnen på Urantia.

186:4.3 (2001.6) Da soldaterne var klar til at tage af sted med Jesus til Golgata, var de begyndt at blive imponerede over hans usædvanlige ro og ekstraordinære værdighed, over hans ukomplicerede tavshed.

186:4.4 (2001.7) En stor del af forsinkelsen med at tage af sted med Jesus til stedet for korsfæstelsen skyldtes kaptajnens beslutning i sidste øjeblik om at tage to dødsdømte tyve med sig. Eftersom Jesus skulle korsfæstes samme morgen, mente den romerske kaptajn, at de to lige så godt kunne dø sammen med ham som at vente på, at påskefestlighederne sluttede.

186:4.5 (2002.1) Så snart tyvene kunne gøres klar, blev de ført ind i gården, hvor de stirrede på Jesus, den ene af dem for første gang, men den anden havde ofte hørt ham tale, både i templet og mange måneder tidligere i Pella-lejren.

5. Jesu død i forhold til påsken

186:5.1 (2002.2) Der er ingen direkte forbindelse mellem Jesu død og den jødiske påske. Det er sandt, at Mesteren nedlagde sit liv i kødet på denne dag, dagen for forberedelsen til den jødiske påske, og omtrent på tidspunktet for ofringen af påskelammene i templet. Men denne tilfældige begivenhed indikerer ikke på nogen måde, at Menneskesønnens død på jorden har nogen forbindelse med det jødiske offersystem. Jesus var jøde, men som Menneskesønnen var

han en dødelig fra de jordiske riger. De begivenheder, der allerede er fortalt, og som førte op til denne time med Mesterens forestående korsfæstelse, er tilstrækkelige til at indikere, at hans død omkring dette tidspunkt var en rent naturlig og menneskestyret affære.

186:5.2 (2002.3) Det var mennesker og ikke Gud, der planlagde og udførte Jesu død på korset. Det er sandt, at Faderen nægtede at blande sig i de menneskelige begivenheder på Urantia, men Faderen i Paradis bestemte, krævede eller forlangte ikke sin Søns død, som den blev udført på jorden. Det er en kendsgerning, at Jesus på en eller anden måde, før eller siden, ville have været nødt til at skille sig af med sin dødelige krop, sin inkarnation i kødet, men han kunne have udført en sådan opgave på utallige måder uden at dø på et kors mellem to tyve. Alt dette var menneskets værk, ikke Guds.

186:5.3 (2002.4) På tidspunktet for Mesterens dåb havde han allerede fuldført teknikken til den nødvendige erfaring på jorden og i kødet, som var nødvendig for fuldførelsen af hans syvende og sidste universoverdragelse. På netop dette tidspunkt var Jesu pligt på jorden gjort. Hele det liv, han levede derefter, og selv den måde, han døde på, var en rent personlig tjeneste fra hans side til gavn for og opløftelse af hans dødelige skabninger i denne verden og i andre verdener.

186:5.4 (2002.5) Evangeliet om den gode nyhed, at det dødelige menneske ved tro kan blive bevidst om, at det er Guds søn, er ikke afhængig af Jesu død. Det er sandt, at hele dette evangelium om riget er blevet enormt oplyst af Mesterens død, men i endnu højere grad af hans liv.

186:5.5 (2002.6) Alt, hvad Menneskesønnen sagde eller gjorde på jorden, forskønnede i høj grad doktrinerne om slægtskab med Gud og om menneskenes broderskab, men disse væsentlige relationer mellem Gud og mennesker er iboende i universets kendsgerninger om Guds kærlighed til sine skabninger og de guddommelige Sønners medfødte barmhjertighed. Disse rørende og guddommeligt smukke relationer mellem mennesket og dets Skaber, på denne verden og på alle andre i universernes univers, har eksisteret fra evighed af; og de er ikke på nogen måde afhængige af disse periodiske overdragelser fra Guds Skabersønner, som således påtager sig deres skabte intelligensers natur og lighed som en del af den pris, de må betale for den endelige erhvervelse af ubegrænset suverænitet over deres respektive lokaluniverser.

186:5.6 (2002.7) Faderen i himlen elskede det dødelige menneske på jorden lige så meget før Jesu liv og død på Urantia, som han gjorde efter denne transcendentale udstilling af menneskets og Guds partnerskab. Denne mægtige transaktion med inkarnationen af Nebadons Gud som et menneske på Urantia kunne ikke forøge den evige, uendelige og universelle Faders egenskaber, men den berigede og oplyste alle andre administratorer og skabninger i Nebadons univers. Mens Faderen i himlen ikke elsker os mere på grund af Mikaels overdragelse, gør alle andre himmelske intelligenser det. Og det er, fordi Jesus ikke kun åbenbarede Gud for mennesket, men også på samme måde åbenbarede mennesket for guderne og de himmelske intelligenser i universernes univers.

186:5.7 (2003.1) Jesus er ikke ved at dø som et offer for synd. Han kommer ikke til at sone for menneskeslægtens medfødte moralske skyld. Menneskeheden har ikke en sådan racemæssig skyld over for Gud. Skyld er udelukkende et spørgsmål om personlig synd og bevidst, overlagt oprør mod Faderens vilje og administrationen af hans sønner.

186:5.8 (2003.2) Synd og oprør har intet at gøre med den grundlæggende overdragelsesplan af Guds Paradissønner, selvom det ser ud til, at redningsplanen er et midlertidigt element i overdragelsesplanen.

186:5.9 (2003.3) Guds frelse for de dødelige på Urantia ville have været lige så effektiv og usvigelig sikker, hvis Jesus ikke var blevet dræbt af uvidende dødeliges grusomme hænder. Hvis Mesteren var blevet positivt modtaget af de dødelige på jorden og havde forladt Urantia ved frivilligt at give afkald på sit liv i kødet, ville Guds kærlighed og Sønnens barmhjertighed—det at være søn af Gud—på ingen måde være blevet påvirket. I dødelige er Guds sønner, og der kræves kun én ting for at gøre en sådan sandhed til en kendsgerning i jeres personlige erfaring, og det er jeres åndsfødte tro.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 186](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 188](#) >>

Kapitel 187

Korsfæstelsen

187:0.1 (2004.1) EFTER at de to røvere var blevet gjort klar, begyndte soldaterne under ledelse af en centurion at begive sig til stedet for korsfæstelsen. Centurionen, der havde ansvaret for disse tolv soldater, var den samme kaptajn, som havde ført de romerske soldater frem den foregående nat for at arrestere Jesus i Getsemane. Det var romersk skik at tildele fire soldater til hver person, der skulle korsfæstes. De to røvere blev pisket ordentligt, før de blev ført ud for at blive korsfæstet, men Jesus fik ikke yderligere fysisk afstraffelse; kaptajnen mente utvivlsomt, at han allerede var blevet pisket tilstrækkeligt, selv før han blev dømt.

187:0.2 (2004.2) De to tyve, der blev korsfæstet sammen med Jesus, var Barabbas' medarbejdere og ville senere være blevet henrettet sammen med deres leder, hvis han ikke var blevet løsladt af Pilatus i forbindelse med påsken. Jesus blev således korsfæstet i stedet for Barabbas.

187:0.3 (2004.3) Det, Jesus nu skal til at gøre, underkaste sig døden på korset, gør han af egen fri vilje. Da han forudsagde denne oplevelse, sagde han: “Faderen elsker og opretholder mig, fordi jeg er villig til at give mit liv. Men jeg vil tage det op igen. Ingen tager mit liv fra mig—jeg lægger det fra mig af mig selv. Jeg har autoritet til at lægge det ned, og jeg har autoritet til at tage det op. Jeg har modtaget en sådan befaling fra min Fader.”

187:0.4 (2004.4) Klokken var lidt i ni denne morgen, da soldaterne førte Jesus fra prætoriet på vej til Golgata. De blev fulgt af mange, som i hemmelighed sympatiserede med Jesus, men de fleste i denne gruppe på to hundrede eller flere var enten hans fjender eller nysgerrige dagdrivere, som blot ønskede at nyde chokket ved at være vidne til korsfæstelserne. Kun nogle få af de jødiske ledere gik ud for at se Jesus dø på korset. Da de vidste, at Pilatus havde overgivet ham til de romerske soldater, og at han var dømt til at dø, havde de travlt med deres møde i templet, hvor de diskuterede, hvad der skulle ske med hans tilhængere.

1. På vej til gulgata

187:1.1 (2004.5) Før soldaterne forlod prætoriet, lagde de korsbjælken på Jesu skuldre. Det var skik at tvinge den dødsdømte til at bære tværbjælken til korsfæstelsesstedet. En sådan dødsdømt mand bar ikke hele korset, kun dette kortere stykke tømmer. De længere og opretstående stykker tømmer til de tre kors var allerede blevet

transporteret til Golgata, og da soldaterne og deres fanger ankom, var de blevet solidt plantet i jorden.

187:1.2 (2004.6) Ifølge skikken førte kaptajnen an i processionen med små hvide tavler, hvorpå der med kul var skrevet navnene på forbryderne og arten af de forbrydelser, de var blevet dømt for. For de to tyve havde centurionen opslag med deres navne, og nedenunder var der skrevet det ene ord: “Brigand” Efter at offeret var blevet naglet til korsbjælken og hejst op på sin plads på det opretstående træ, var det skik at nagle denne tavle til toppen af korset, lige over forbryderens hoved, så alle vidner kunne vide, hvilken forbrydelse den dømte var blevet korsfæstet for. Teksten, som centurionen bar for at sætte på Jesu kors, var blevet skrevet af Pilatus selv på latin, græsk og aramæisk, og den lød: “Jesus fra Nazaret—jødernes konge.”

187:1.3 (2005.1) Nogle af de jødiske autoriteter, som endnu var til stede, da Pilatus skrev på denne tavle, protesterede kraftigt mod at kalde Jesus for “jødernes konge.” Men Pilatus mindede dem om, at en sådan anklage var en del af den anklage, der førte til hans fordømmelse. Da jøderne så, at de ikke kunne få Pilatus til at ændre mening, bad de om, at det i det mindste blev ændret, så der stod: “Han sagde: “Jeg er jødernes konge.” Men Pilatus var urokkelig; han ville ikke ændre teksten. Til alle yderligere bønner svarede han blot: “Hvad jeg har skrevet, har jeg skrevet.”

187:1.4 (2005.2) Normalt var det skik at rejse til Golgata ad den længste vej, så et stort antal mennesker kunne se den dømte forbryder, men denne dag gik de ad den mest direkte vej til Damaskusporten, som

førte ud af byen mod nord, og ved at følge denne vej nåede de snart frem til Golgata, Jerusalems officielle korsfæstelsessted. Bag Golgata lå de riges villaer, og på den anden side af vejen lå mange velhavende jøders grave.

187:1.5 (2005.3) Korsfæstelse var ikke en jødisk afstraffelsesform. Både grækerne og romerne havde lært denne henrettelsesmetode af fønikerne. Selv Herodes, med al sin grusomhed, tyede ikke til korsfæstelse. Romerne korsfæstede aldrig en romersk borger; kun slaver og underkastede folk blev udsat for denne vanærende dødsmetode. Under belejringen af Jerusalem, blot fyrré år efter korsfæstelsen af Jesus, var hele Golgata dækket af tusinder og atter tusinder af kors, hvor blomsten af den jødiske race omkom fra dag til dag. En frygtelig høst af denne dags såede frø.

187:1.6 (2005.4) Da dødsprocessionen passerede gennem Jerusalems smalle gader, kunne mange af de ømhjertede jødiske kvinder, som havde hørt Jesu ord om godt humør og medfølelse, og som kendte til hans liv med kærlig tjeneste, ikke lade være med at græde, da de så ham blive ført ud til en så uværdig død. Mens han gik forbi, jamrede og klagede mange af disse kvinder. Og da nogle af dem endda vovede at følge med ved hans side, vendte Mesteren sit hoved mod dem og sagde: “Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd hellere over jer selv og jeres børn. Mit arbejde er ved at være færdigt—snart går jeg til min Fader—men de frygtelige tider for Jerusalem er lige begyndt. Se, de dage kommer, hvor I skal sige: Velsignede er de ufrugtbare og dem, hvis bryster aldrig har ammet deres børn. I de

dage vil I bede bjergenes klipper om at falde ned over jer, så I kan blive befriet fra jeres nøds rædsler.”

187:1.7 (2005.5) Disse kvinder i Jerusalem var virkelig modige, da de viste sympati for Jesus, for det var strengt forbudt at vise venskabelige følelser for en, der blev ført frem til korsfæstelse. Det var tilladt pøblen at håne, spotte og latterliggøre den dødsdømte, men det var ikke tilladt at udtrykke sympati. Selvom Jesus satte pris på sympatitilkendegivelser i denne mørke stund, hvor hans venner gemte sig, ønskede han ikke, at disse godhjertede kvinder skulle pådrage sig myndighedernes mishag ved at vove at vise medfølelse på hans vegne. Selv på et tidspunkt som dette tænkte Jesus ikke meget på sig selv, kun på de forfærdelige tragediedage, der ventede forude for Jerusalem og hele den jødiske nation.

187:1.8 (2006.1) Da Mesteren slæbte sig af sted på vejen til korsfæstelsen, var han meget træt; han var næsten udmattet. Han havde hverken fået mad eller vand siden den sidste nadver hjemme hos Elias Markus, og han havde heller ikke fået lov til at sove et øjeblik. Derudover havde der været den ene høring efter den anden op til hans domfældelse, for ikke at nævne de voldsomme piskninger med dertilhørende fysiske lidelser og blodtab. Oven i alt dette kom hans ekstreme mentale kvaler, hans akutte åndelige anspændthed og en frygtelig følelse af menneskelig ensomhed.

187:1.9 (2006.2) Kort efter at have passeret porten på vej ud af byen, da Jesus vaklede videre med korsbjælken, svigtede hans fysiske styrke et øjeblik, og han faldt under vægten af sin tunge byrde. Soldaterne råbte ad ham og sparkede til ham, men han kunne ikke rejse sig. Da

kaptajnen så dette, og han vidste, hvad Jesus allerede havde udholdt, befalede han soldaterne at holde op. Så beordrede han en forbipasserende, en Simon fra Kyrene, til at tage tværbjælken fra Jesu skuldre og tvang ham til at bære den resten af vejen til Golgata.

187:1.10 (2006.3) Denne mand, Simon, var kommet hele vejen fra Kyrene i det nordlige Afrika for at deltage i påsken. Han holdt sammen med andre kyrenere lige uden for bymuren og var på vej til tempelgudstjenesten i byen, da den romerske kaptajn beordrede ham til at bære Jesu korsbjælke. Simon blev hængende i alle de timer, hvor Mesteren døde på korset, og talte med mange af hans venner og med hans fjender. Efter opstandelsen og før han forlod Jerusalem, blev han en tapper tilhænger af evangeliet om riget, og da han vendte hjem, førte han sin familie ind i det himmelske rige. Hans to sønner, Alexander og Rufus, blev meget effektive lærere af det nye evangelium i Afrika. Men Simon vidste aldrig, at Jesus, hvis byrde han bar, og den jødiske lærer, som engang blev ven med hans sårede søn, var den samme person.

187:1.11 (2006.4) Klokken var kort efter ni, da dødsprocessionen ankom til Golgata, og de romerske soldater gik i gang med at nagle de to røvere og Menneskesønnen til deres respektive kors.

2. Korsfæstelsen

187:2.1 (2006.5) Soldaterne bandt først Mesterens arme med snore til tværbjælken, og derefter naglede de hans hænder til træet. Da de havde hejst denne tværbjælke op på stolpen, og efter at de havde sømmet den fast til korsets opretstående tømmer, bandt og sømmede de hans fødder fast til træet med et langt søm, der gik igennem begge fødder. Det opretstående træ havde en stor pind, der var sat i den rette højde, og som fungerede som en slags sadel til at støtte kroppens vægt. Korset var ikke højt, og Mesterens fødder var kun omkring en meter fra jorden. Han kunne derfor høre alt, hvad der blev sagt om ham i hån, og kunne tydeligt se udtrykket i ansigterne på alle dem, der så tankeløst hånede ham. Og de tilstedeværende kunne også nemt høre alt, hvad Jesus sagde i disse timer med dvælende tortur og langsom død.

187:2.2 (2007.1) Det var skik at fjerne alt tøj fra dem, der skulle korsfæstes, men da jøderne havde store indvendinger mod den offentlige eksponering af det nøgne menneske, sørgede romerne altid for et passende lændeklæde til alle personer, der blev korsfæstet i Jerusalem. Efter at Jesus var blevet afklædt, blev han derfor klædt på denne måde, før han blev sat på korset.

187:2.3 (2007.2) Korsfæstelse blev brugt som en grusom og langvarig straf, og nogle gange døde offeret først efter flere dage. Der var stor modstand mod korsfæstelse i Jerusalem, og der fandtes et selskab af jødiske kvinder, som altid sendte en repræsentant til korsfæstelser med det formål at tilbyde bedøvet vin til offeret for at mindske hans lidelser. Men da Jesus smagte denne bedøvede vin, nægtede han at drikke den, så tørstig som han var. Mesteren valgte at beholde sin

menneskelige bevidsthed helt til det sidste. Han ønskede at møde døden, selv i denne grusomme og umenneskelige form, og besejrede den ved frivilligt at underkaste sig den fulde menneskelige erfaring.

187:2.4 (2007.3) Før Jesus blev sat på korset, var de to røvere allerede blevet sat på deres kors, mens de bandede og spyttede på deres bødler. Jesus' eneste ord, da de naglede ham til korsbjælken, var: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør." Han kunne ikke have bedt så barmhjertigt og kærligt for sine bødler, hvis sådanne tanker om kærlig hengivenhed ikke havde været drivkraften i hele hans liv i uselvvisk tjeneste. Et helt livs ideer, motiver og længsler bliver åbenlyst afsløret i en krise.

187:2.5 (2007.4) Efter at Mesteren var blevet hejst op på korset, sømmede kaptajnen titlen op over hans hoved, og der stod på tre sprog: "Jesus af Nazaret—jødernes konge." Jøderne blev rasende over denne fornærmelse. Men Pilatus var irriteret over deres respektløse opførsel; han følte, at han var blevet skræmt og ydmyget, og han tog denne metode i brug for at få en lille hævn. Han kunne have skrevet "Jesus, en oprører." Men han vidste godt, hvordan disse jøder i Jerusalem afskyede selve navnet Nazaret, og han var fast besluttet på at ydmyge dem på denne måde. Han vidste, at de også ville blive meget kede af at se denne henrettede galilæer blive kaldt "Jødernes Konge."

187:2.6 (2007.5) Mange af de jødiske ledere skyndte sig ud til Golgata, da de hørte, hvordan Pilatus havde forsøgt at håne dem ved at sætte denne inskription på Jesu kors, men de turde ikke forsøge at fjerne den, da de romerske soldater stod på vagt. Da de ikke kunne fjerne

titlen, blandede disse ledere sig med folkemængden og gjorde deres yderste for at opildne til hån og latterliggørelse, så ingen tog inskriptionen alvorligt.

187:2.7 (2007.6) Apostlen Johannes ankom sammen med Maria, Jesu mor, Ruth og Jude til stedet, lige efter at Jesus var blevet hejst op på korset, og lige da kaptajnen var ved at sømme titlen fast over Mesterens hoved. Johannes var den eneste af de elleve apostle, der overværede korsfæstelsen, og selv han var ikke til stede hele tiden, da han løb ind i Jerusalem for at hente sin mor og hendes venner tilbage, kort efter at han havde bragt Jesu mor til stedet.

187:2.8 (2007.7) Da Jesus så sin mor sammen med Johannes og sin bror og søster, smilede han, men sagde ikke noget. I mellemtiden havde de fire soldater, der skulle korsfæste Mesteren, som det var skik, delt hans tøj mellem sig. En tog sandalerne, en turbanen, en bæltet og den fjerde kappen. Det efterlod tunikaen, eller den sømløse klædning, der nåede ned til knæene, til at blive skåret i fire stykker, men da soldaterne så, hvilken usædvanlig beklædningsgenstand det var, besluttede de at trække lod om den. Jesus så ned på dem, mens de delte hans klæder, og den tankeløse folkemængde hånede ham.

187:2.9 (2008.1) Det var godt, at de romerske soldater tog Mesterens tøj i besiddelse. Hvis hans tilhængere var kommet i besiddelse af disse klæder, ville de ellers have været fristet til at ty til overtroisk relikviedyrkelse. Mesteren ønskede, at hans tilhængere ikke skulle have noget materielt at forbinde med hans liv på jorden. Han ønskede kun at efterlade menneskeheden mindet om et menneskeliv

dedikeret til det høje åndelige ideal om at være indviet til at gøre Faderens vilje.

3. De som så korsfæstelsen

187:3.1 (2008.2) Omkring klokken halv ti denne fredag morgen da Jesus blev hængt op på korset. Før klokken elleve havde over tusind mennesker samlet sig for at overvære dette skue af korsfæstelsen af Menneskesønnen. I løbet af disse frygtelige timer stod universets usynlige herskarder tavse, mens de betragtede dette ekstraordinære fænomen, hvor Skaberen døde skabningens død, selv den mest uværdige død som en dødsdømt forbryder.

187:3.2 (2008.3) I nærheden af korset stod på et eller andet tidspunkt under korsfæstelsen Maria, Ruth, Jude, Johannes, Salome (Johannes mor) og en gruppe troende kvinder, deriblandt Maria, Klopas kone og søster til Jesus mor, Maria Magdalene, og Rebecca, der engang var fra Sepphoris. Disse og andre af Jesu venner holdt deres mund, mens de var vidner til hans store tålmodighed og styrke og så på hans intense lidelser.

187:3.3 (2008.4) Mange af de forbipasserende vippede med hovedet og rakkede ned på ham og sagde: "Du, som vil ødelægge templet og bygge det op igen på tre dage, frels dig selv. Hvis du er Guds søn, hvorfor stiger du så ikke ned fra dit kors?" På samme måde hånede nogle af jødernes herskere ham og sagde: "Han frelste andre, men sig selv kan han ikke frelse." Andre sagde: "Hvis du er jødernes konge,

så kom ned fra korset, og vi vil tro på dig.” Og senere hånede de ham endnu mere og sagde: “Han stolede på, at Gud ville udfri ham. Han hævdede endda at være Guds søn—se ham nu—korsfæstet mellem to tyve.” Selv de to tyve skældte ud på ham og hånede ham.

187:3.4 (2008.5) Da Jesus ikke ville svare på deres hån, og da det nærmede sig middagstid på denne særlige forberedelsesdag, var det meste af den spøgefulde og hånlige skare gået sin vej klokken halv tolv; mindre end halvtreds personer var tilbage på stedet. Soldaterne gjorde sig nu klar til at spise frokost og drikke deres billige, sure vin, mens de lagde sig til rette til den lange dødsragt. Mens de drak deres vin, udbragte de hånligt en skål for Jesus og sagde: “Hil og lykke! til jødernes konge.” Og de var forbløffede over Mesterens tolerance over for deres latterliggørelse og hån.

187:3.5 (2008.6) Da Jesus så dem spise og drikke, så han ned på dem og sagde: “Jeg tørster.” Da vagtkaptajnen hørte Jesus sige: “Jeg tørster,” tog han noget af vinen fra sin flaske og satte den mættede svampeprop på enden af et spyd og rakte det op til Jesus, så han kunne fugte sine udtørrede læber.

187:3.6 (2008.7) Jesus havde besluttet sig for at leve uden at bruge sine overnaturlige kræfter, og han valgte også at dø som en almindelig dødelig på korset. Han havde levet som et menneske, og han ville dø som et menneske—ved at gøre Faderens vilje.

4. Tyven på korset

187:4.1 (2008.8) En af røverne skældte Jesus ud og sagde: "Hvis du er Guds søn, hvorfor frelser du så ikke dig selv og os?" Men da han havde bebrejdet Jesus, sagde den anden tyv, som mange gange havde hørt Mesteren undervise: "Frygter du ikke engang Gud? Kan du ikke se, at vi lider retfærdigt for vores gerninger, men at denne mand lider uretfærdigt? Det er bedre, at vi søger tilgivelse for vores synder og frelse for vores sjæle." Da Jesus hørte tyven sige dette, vendte han sit ansigt mod ham og smilede anerkendende. Da forbryderen så Jesu ansigt vendt mod ham, tog han mod til sig, tændte sin tros flakkende flamme og sagde: "Herre, husk på mig, når du kommer til dit rige." Og så sagde Jesus: "Sandelig, sandelig, jeg siger dig i dag, at du engang skal være sammen med mig i Paradis."

187:4.2 (2009.1) Midt i dødens kvaler havde Mesteren tid til at lytte til den troende røvers trosbekendelse. Da denne tyv rakte ud efter frelse, fandt han udfrielse. Mange gange før dette var han blevet tvunget til at tro på Jesus, men først i disse sidste timer af bevidstheden vendte han sig af hele sit hjerte mod Mesterens undervisning. Da han så den måde, hvorpå Jesus så døden i øjnene på korset, kunne tyven ikke længere modstå overbevisningen om, at denne Menneskesøn virkelig var Guds Søn.

187:4.3 (2009.2) Under denne episode, hvor Jesus omvender tyven og modtager ham i sit rige, var apostlen Johannes fraværende, da han var taget ind til byen for at bringe sin mor og hendes venner til stedet, hvor korsfæstelsen fandt sted. Lukas hørte efterfølgende denne historie fra den omvendte romerske vagtkaptajn.

187:4.4 (2009.3) Apostlen Johannes fortalte om korsfæstelsen, som han huskede begivenheden to tredjedele af et århundrede efter, at den fandt sted. De andre optegnelser var baseret på beretningen fra den vagthavende romerske centurion, som på grund af det, han så og hørte, efterfølgende troede på Jesus og trådte ind i det fulde fællesskab i Himmeriget på jorden.

187:4.5 (2009.4) Denne unge mand, den angrende røver, var blevet ledt ind i et liv med vold og forseelser af dem, der hyldede en sådan røverkarriere som en effektiv patriotisk protest mod politisk undertrykkelse og social uretfærdighed. Og den slags undervisning, plus trangen til eventyr, fik mange ellers velmenende unge til at melde sig til disse dristige røverekspeditioner. Denne unge mand havde set Barabbas som en helt. Nu så han, at han havde taget fejl. Her på korset ved siden af ham så han en virkelig stor mand, en sand helt. Her var en helt, som tændte hans iver og inspirerede hans højeste ideer om moralsk selvrespekt og satte skub i alle hans idealer om mod, mandighed og tapperhed. Da han så Jesus, opstod der i hans hjerte en overvældende følelse af kærlighed, loyalitet og ægte storhed.

187:4.6 (2009.5) Og hvis en hvilken som helst anden person i den hånende folkemængde havde oplevet troens fødsel i sin sjæl og havde appelleret til Jesu barmhjertighed, ville han være blevet modtaget med den samme kærlige opmærksomhed, som blev udvist over for den troende røver.

187:4.7 (2009.6) Lige efter at den angrende tyv havde hørt Mesterens løfte om, at de engang skulle mødes i Paradis, vendte Johannes tilbage fra byen og medbragte sin mor og et selskab på næsten et dusin troende kvinder. Johannes stillede sig op ved siden af Maria, Jesu mor, og støttede hende. Hendes søn Jude stod på den anden side. Da Jesus så ned på denne scene, var det middag, og han sagde til sin mor: “Kvinde, se din søn!” Og til Johannes sagde han: “Min søn, se din mor!” Og så henvendte han sig til dem begge og sagde: “Jeg ønsker, at I går bort fra dette sted.” Og så førte Johannes og Jude Maria væk fra Golgata. Johannes tog Jesu mor med til det sted, hvor han opholdt sig i Jerusalem, og skyndte sig derefter tilbage til stedet for korsfæstelsen. Efter påsken vendte Maria tilbage til Betsaida, hvor hun boede i Johannes’ hjem resten af sit liv. Maria levede ikke helt et år efter Jesu død.

187:4.8 (2010.1) Da Maria var gået, trak de andre kvinder sig lidt tilbage og blev hos Jesus, indtil han døde på korset, og de var stadig til stede, da Mesterens lig blev taget ned til begravelse.

5. Den sidste time på korset

187:5.1 (2010.2) Selvom det var tidligt på sæsonen for et sådant fænomen, blev himlen mørkere kort efter klokken tolv på grund af det fine sand i luften. Jerusalems indbyggere vidste, at det betød, at en af de varme sandstorme fra den arabiske ørken var på vej. Før klokken et var himlen så mørk, at solen var skjult, og resten af

menneskemængden skyndte sig tilbage til byen. Da Mesteren opgav sit liv kort efter denne time, var der mindre end tredive mennesker til stede, kun de tretten romerske soldater og en gruppe på omkring femten troende. Disse troende var alle kvinder på nær to, Jude, Jesus bror, og Johannes Zebedæus, som vendte tilbage til stedet, lige før Mesteren udåndede.

187:5.2 (2010.3) Kort efter klokken et, midt i det tiltagende mørke fra den voldsomme sandstorm, begyndte Jesus at svigte i menneskets bevidsthed. Hans sidste ord om barmhjertighed, tilgivelse og formaning var blevet sagt. Hans sidste ønske—om at tage sig af sin mor—var blevet udtrykt. I denne time, hvor døden nærmede sig, tyede Jesu menneskelige sind til gentagelser af mange passager i de hebraiske skrifter, især Salmerne. Den sidste bevidste tanke fra mennesket Jesus handlede om gentagelsen i hans sind af en del af Salmernes Bog, der nu er kendt som den tyvende, enogtyvende og toogtyvende salme. Mens hans læber ofte bevægede sig, var han for svag til at udtale ordene, når disse passager, som han så godt kunne udenad, passerede gennem hans sind. Kun nogle få gange opfangede de, der stod ved siden af, nogle ytringer, såsom: “Jeg ved, at Herren vil frelse sin salvede,” “Din hånd skal finde alle mine fjender,” og “Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Jesus nærede ikke et øjeblik den mindste tvivl om, at han havde levet i overensstemmelse med Faderens vilje; og han tvivlede aldrig på, at han nu gav sit liv i kødet i overensstemmelse med Faderens vilje. Han følte ikke, at Faderen havde forladt ham; han reciterede blot i sin forsvindende bevidsthed mange skriftsteder, blandt dem denne

toogtyvende salme, som begynder med “Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Og det var tilfældigvis en af de tre passager, der blev sagt med tilstrækkelig klarhed til at blive hørt af dem, der stod ved siden af.

187:5.3 (2010.4) Den sidste anmodning, som den dødelige Jesus kom med til sine medmennesker, var omkring klokken halv et, da han for anden gang sagde: “Jeg tørster,” og den samme vagtkaptajn fugtede igen hans læber med den samme svamp, der var fugtet med den sure vin, som dengang blev kaldt vineddike.

187:5.4 (2010.5) Sandstormen tog til i styrke, og himlen blev stadig mørkere. Alligevel stod soldaterne og den lille gruppe troende klar. Soldaterne sad på hug nær korset og krøb sammen for at beskytte sig mod det skærende sand. Johannes mor og andre så til på afstand, hvor de var i nogenlunde læ af en udhængende klippe. Da Mesteren endelig udåndede, var der ved foden af hans kors Johannes Zebedæus, hans bror Jude, hans søster Ruth, Maria Magdalene og Rebecca, engang fra Sepphoris, til stede.

187:5.5 (2011.1) Klokken var lidt i tre, da Jesus med høj røst råbte: “Det er fuldbragt! Fader, i dine hænder overgiver jeg min ånd.” Og da han havde talt sådan, bøjede han hovedet og opgav livskampen. Da den romerske centurion så, hvordan Jesus døde, slog han sig for brystet og sagde: “Dette var sandelig en retfærdig mand; han må virkelig have været Guds søn.” Og fra den time begyndte han at tro på Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus døde kongeligt—som han havde levet. Han indrømmede frit sit kongedømme og forblev herre over situationen hele den tragiske dag. Han gik villigt ind til sin skændige død, efter at han havde sørget for sine udvalgte apostles sikkerhed. Han lagde klogeligt en dæmper på Peters voldsomme problemer og sørgede for, at Johannes kunne være i nærheden af ham lige til slutningen af hans dødelige eksistens. Han afslørede sin sande natur for det morderiske jødiske råd og mindede Pilatus om kilden til sin suveræne autoritet som Guds søn. Han begav sig af sted til Golgata med sin egen korsbjælke og afsluttede sin kærlige overdragelse ved at overdrage sin ånd af dødelig erhvervelse til Paradisets Fader. Efter et sådant liv—og ved en sådan død—kunne Mesteren i sandhed sige: “Det er fuldbragt.”

187:5.7 (2011.3) Fordi dette var forberedelsesdagen for både påsken og sabbatten, ønskede jøderne ikke, at disse lig skulle udstilles på Golgata. Derfor gik de til Pilatus og bad om, at disse tre mænds ben blev brækket, at de blev sendt væk, så de kunne blive taget ned fra deres kors og kastet i forbrydergravene inden solnedgang. Da Pilatus hørte denne anmodning, sendte han straks tre soldater af sted for at brække benene på Jesus og de to røvere og sende dem af sted.

187:5.8 (2011.4) Da soldaterne ankom til Golgata, gjorde de det samme med de to tyve, men til deres store overraskelse fandt de Jesus død. Men for at sikre sig, at han var død, gennemborede en af soldaterne hans venstre side med sit spyd. Selvom det var almindeligt, at ofre for korsfæstelse blev hængende i live på korset i to eller tre dage, gjorde Jesu overvældende følelsesmæssige smerte og akutte åndelige

kvaler en ende på hans jordiske liv i kødet på lidt mindre end fem en halv time.

6. Efter korsfæstelsen

187:6.1 (2011.5) Midt i sandstormens mørke, omkring klokken halv fire, sendte David Zebedæus de sidste budbringere ud med nyheden om Mesterens død. Den sidste af sine løbere sendte han til Martas og Marias hjem i Betania, hvor han formodede, at Jesu mor opholdt sig med resten af sin familie.

187:6.2 (2011.6) Efter Mesterens død sendte Johannes kvinderne, som under ledelse af Jude, til Elias Markus' hjem, hvor de opholdt sig sabbatten over. Johannes selv, som på dette tidspunkt var velkendt af den romerske centurion, blev på Golgata, indtil Josef og Nikodemus ankom til stedet med en ordre fra Pilatus, der gav dem tilladelse til at tage Jesu legeme i besiddelse.

187:6.3 (2011.7) Således sluttede en dag med tragedie og sorg for et stort univers, hvis myriader af intelligenser havde gyst ved det chokerende syn af korsfæstelsen af den menneskelige inkarnation af deres elskede hersker; de var lamslåede over denne udstilling af dødelig afstumpethed og menneskelig perversitet.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 187](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 189](#) >>

Kapitel 188

Tiden I Gravkammeret

188:0.1 (2012.1) DET halvandet døgn, som Jesu dødelige legeme lå i Josefs grav, perioden mellem hans død på korset og hans opstandelse, er et kapitel i Mikael's jordiske karriere, som er meget lidt kendt for os. Vi kan fortælle om Menneskesønnens begravelse og skrive om begivenhederne i forbindelse med hans opstandelse, men vi kan ikke give mange autentiske oplysninger om, hvad der virkelig skete i denne periode på omkring seksogtredivetimer, fra klokken tre fredag eftermiddag til klokken tre søndag morgen. Denne periode i Mesterens karriere begyndte kort før, han blev taget ned fra korset af de romerske soldater. Han hang på korset omkring en time efter sin død. Han ville være blevet taget ned før, hvis det ikke havde været for forsinkelsen med at få de to røvere sendt af sted.

188:0.2 (2012.2) Jødernes herskere havde planlagt at smide Jesu lig i de åbne gravhuller i Gehenna syd for byen; det var skik og brug at bortskaffe ofrene for korsfæstelsen på den måde. Hvis denne plan var blevet fulgt, ville Mesterens lig være blevet udsat for de vilde dyr.

188:0.3 (2012.3) I mellemtiden var Josef af Arimatæa sammen med Nikodemus gået til Pilatus og havde bedt om, at Jesu lig blev overdraget til dem, så de kunne begrave ham ordentligt. Det var ikke ualmindeligt, at venner af korsfæstede personer tilbød bestikkelse til de romerske myndigheder for at få lov til at overtage sådanne lig. Josef gik til Pilatus med en stor sum penge, i tilfælde af at det blev nødvendigt at betale for at få lov til at flytte Jesu lig til en privat grav. Men Pilatus ville ikke tage imod penge for det. Da han hørte anmodningen, underskrev han hurtigt den ordre, der bemyndigede Josef til at tage til Golgata og straks tage Mesterens legeme i fuld besiddelse. I mellemtiden havde sandstormen lagt sig betydeligt, og en gruppe jøder, der repræsenterede jødernes råd, var taget ud til Golgata for at sikre sig, at Jesu lig fulgte med røvernes til de åbne, offentlige gravpladser.

1. Jesu begravelse

188:1.1 (2012.4) Da Josef og Nikodemus ankom til Golgata, så de soldaterne tage Jesus ned fra korset, og repræsentanterne for jødernes råd stod klar til at se, at ingen af Jesu tilhængere forhindrede hans lig i at blive ført til de kriminelles gravpladser. Da Josef præsenterede Pilatus' ordre om Mesterens lig for centurionen, rejste jøderne en tumult og krævede at få det. I deres raseri forsøgte de med vold at tage liget i besiddelse, og da de gjorde det, beordrede centurionen fire af sine soldater til sin side, og med dragne sværd

stillede de sig overskrævs på Mesterens lig, som det lå der på jorden. Centurionen beordrede de andre soldater til at forlade de to tyve, mens de drev den vrede hob af rasende jøder tilbage. Da roen var genoprettet, læste centurionen tilladelsen fra Pilatus op for jøderne, og da han trådte til side, sagde han til Josef: "Dette lig er dit, og du kan gøre med det, som det passer dig. Jeg og mine soldater vil stå klar til at se, at ingen blander sig."

188:1.2 (2013.1) En korsfæstet person kunne ikke blive begravet på en jødisk kirkegård; der var en streng lov imod en sådan procedure. Josef og Nikodemus kendte denne lov, og på vej ud til Golgata havde de besluttet at begrave Jesus i Josefs nye familiegrav, hugget ud af en solid klippe, som lå et kort stykke nord for Golgata og på den anden side af vejen, der førte til Samaria. Ingen havde nogensinde ligget i denne grav, og de syntes, det var passende, at Mesteren skulle hvile der. Josef troede virkelig på, at Jesus ville genopstå fra de døde, men Nikodemus var meget i tvivl. Disse tidligere medlemmer af jødernes råd havde holdt deres tro på Jesus mere eller mindre hemmelig, selv om de øvrige medlemmer af rådet længe havde haft mistanke til dem, også før de trak sig ud af rådet. Fra nu af var de de mest åbenhjertige disciple af Jesus i hele Jerusalem.

188:1.3 (2013.2) Omkring klokken halv fem startede begravelsesoptøget for Jesus af Nazareth fra Golgata til Josefs grav på den anden side af vejen. Liget var svøbt i et linnedklæde, da de fire mænd bar det, efterfulgt af de trofaste kvindelige vagter fra Galilæa. De dødelige, der bar Jesu materielle legeme til graven, var: Josef, Nikodemus, Johannes og den romerske centurion.

188:1.4 (2013.3) De bar liget ind i graven, et kammer på omkring tre meter i kvadrat, hvor de skyndte sig at gøre det klar til begravelse. Jøderne begravede ikke deres døde; de balsamerede dem faktisk. Josef og Nikodemus havde medbragt store mængder myrra og aloe, og de svøbte nu liget i bandager, der var mættet med disse opløsninger. Da balsameringen var færdig, bandt de en serviet om ansigtet, pakkede liget ind i et linnedklæde og lagde det ærbødigt på en hylde i graven.

188:1.5 (2013.4) Efter at have lagt liget i graven, gav centurionen signal til sine soldater om at hjælpe med at rulle dørstenen op foran indgangen til graven. Soldaterne tog derefter af sted til Gehenna med tyvenes lig, mens de andre i sorg vendte tilbage til Jerusalem for at fejre påskefesten i overensstemmelse med Moses' love.

188:1.6 (2013.5) Der var stor travlhed omkring begravelsen af Jesus, fordi det var forberedelsesdag, og sabbatten nærmede sig med hastige skridt. Mændene skyndte sig tilbage til byen, men kvinderne blev hængende ved graven, indtil det blev meget mørkt.

188:1.7 (2013.6) Mens alt dette foregik, gemte kvinderne sig i nærheden, så de kunne se det hele og se, hvor Mesteren var blevet lagt. De gemte sig således, fordi det ikke var tilladt for kvinder at omgås mænd på et sådant tidspunkt. Disse kvinder mente ikke, at Jesus var blevet ordentligt forberedt til begravelsen, og de blev enige om at gå tilbage til Josefs hjem, hvile sig over sabbatten, gøre krydderier og salver klar og vende tilbage søndag morgen for at forberede Mesterens krop til dødssøvnen. De kvinder, der således blev ved graven denne fredag aften, var: Maria Magdalene, Maria, Klopas'

hustru, Marta, en anden søster til Jesu mor, og Rebecca fra Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) Bortset fra David Zebedæus og Josef af Arimatæa var der meget få af Jesu disciple, der virkelig troede på eller forstod, at han skulle opstå fra graven på den tredje dag.

2. Beskyttelse af gravkammeret

188:2.1 (2014.1) Hvis Jesu tilhængere ikke var opmærksomme på hans løfte om at genopstå fra graven på den tredje dag, var hans fjender det ikke. Ypperstepræsterne, farisæerne og saddukæerne huskede, at de havde modtaget rapporter om, at han havde sagt, at han ville genopstå fra de døde.

188:2.2 (2014.2) Denne fredag aften, efter påskemåltidet, samledes en gruppe af de jødiske ledere omkring midnat i Kajfas' hjem, hvor de diskuterede deres frygt for Mesterens påstande om, at han ville genopstå fra de døde på den tredje dag. Mødet endte med, at der blev udpeget en komité af rådets medlemmer, som skulle besøge Pilatus tidligt næste dag med jødernes råds officielle anmodning om, at der blev sat en romersk vagt foran Jesu grav for at forhindre hans venner i at gøre noget ved den. Talsmanden for denne komité sagde til Pilatus: "Herre, vi husker, at denne bedrager, Jesus af Nazaret, sagde, mens han endnu var i live: 'Efter tre dage vil jeg genopstå'. Vi er derfor kommet til dig for at bede dig om at udstede ordrer, der vil gøre graven sikker mod hans tilhængere, i det mindste indtil efter

den tredje dag. Vi frygter meget, at hans disciple skal komme og stjæle ham om natten og derefter forkynde for folket, at han er genopstået fra de døde. Hvis vi skulle tillade, at det sker, ville denne fejl være langt værre, end hvis vi havde ladet ham leve.”

188:2.3 (2014.3) Da Pilatus hørte rådsmedlemmernes anmodning, sagde han: “Jeg vil give dig en vagt på ti soldater. Gå jeres vej og gør graven sikker.” De gik tilbage til templet, sikrede sig ti af deres egne vagter og marcherede så ud til Josefs grav med disse ti jødiske vagter og ti romerske soldater, selv på denne sabbatsmorgen, for at sætte dem som vagter foran graven. Disse mænd rullede endnu en sten foran graven og satte Pilatus’ segl på og omkring disse sten, for at de ikke skulle blive forstyrret uden deres viden. Og disse tyve mænd forblev på vagt indtil opstandelsens time, og jøderne bragte dem deres mad og drikke.

3. Sabbatdagens hændelser

188:3.1 (2014.4) Hele denne sabbatsdag holdt disciplene og apostlene sig i skjul, mens hele Jerusalem diskutererede Jesu død på korset. Der var næsten halvanden million jøder til stede i Jerusalem på dette tidspunkt, og de kom fra alle dele af det romerske imperium og fra Mesopotamien. Dette var begyndelsen på påskeugen, og alle disse pilgrimme ville være i byen for at høre om Jesu opstandelse og for at bringe rapporten tilbage til deres hjem.

188:3.2 (2014.5) Sent lørdag aften kaldte Johannes Markus i al

hemmelighed de elleve apostle hjem til sin far, hvor de lige før midnat samledes i det samme øvre kammer, hvor de to nætter tidligere havde deltaget i den sidste nadver med deres Mester.

188:3.3 (2014.6) Maria, Jesu mor, vendte sammen med Ruth og Jude

tilbage til Betania for at slutte sig til deres familie denne lørdag aften lige før solnedgang. David Zebedæus blev hjemme hos Nikodemus, hvor han havde arrangeret, at hans budbringere skulle samles tidligt søndag morgen. Kvinderne fra Galilæa, som forberedte krydderier til den videre balsamering af Jesu krop, blev hjemme hos Josef af Arimatæa.

188:3.4 (2014.7) Vi er ikke i stand til fuldt ud at forklare, hvad der skete

med Jesus af Nazaret i den periode på halvandet døgn, hvor han skulle have hvilet i Josefs nye grav. Tilsyneladende døde han den samme naturlige død på korset, som enhver anden dødelig ville have gjort under de samme omstændigheder. Vi hørte ham sige: "Fader, i dine hænder overgiver jeg min ånd." Vi forstår ikke helt betydningen af sådan en udtalelse, for hans Tankeretter var for længst blevet personaliseret og havde derfor en eksistens adskilt fra Jesus' jordiske væsen. Mesterens personaliserede retter kunne på ingen måde blive påvirket af hans fysiske død på korset. Det som Jesus indtil videre efterlod i Faderens hånd må have været åndens modstykke til Retterens tidlige arbejde med at åndeliggøre det dødelige sind for at sørge for overførslen af afskriften af den menneskelige oplevelse til mansoniverdnerne. Der må have været en åndelig virkelighed i Jesu

oplevelse, som var analog med den åndelige natur eller sjæl hos de troende dødelige i sfærerne. Men dette er blot vores mening—vi ved ikke rigtig, hvad Jesus betroede sin Fader.

188:3.5 (2015.1) Vi ved, at Mesterens fysiske skikkelse hvilede i Josefs grav indtil omkring klokken tre søndag morgen, men vi er helt usikre på, hvad der skete med Jesu personlighed i løbet af de seksogtrediv timer. Vi har nogle gange vovet at forklare disse ting for os selv på følgende måde:

188:3.6 (2015.2) 1. Mikaels skaberbevidsthed må have været på fri fod og helt fri af det tilhørende dødelige sind i den fysiske inkarnation.

188:3.7 (2015.3) 2. Vi ved, at Jesus' tidligere Tankeretter var til stede på jorden i denne periode og havde personlig kommando over de forsamlede himmelske hærskarer.

188:3.8 (2015.4) 3. Nazaret-mandens erhvervede åndelige identitet, som blev opbygget i løbet af hans liv i kødet, først ved hans tankeretters direkte indsats og senere ved hans egen perfekte tilpasning mellem de fysiske nødvendigheder og de åndelige krav i den ideelle dødelige eksistens, som det blev udført ved hans aldrig ophørende valg af Faderens vilje, må være blevet overdraget til Paradisfaderens varetægt. Vi ved ikke, om denne åndelige virkelighed vendte tilbage for at blive en del af den genopstandne personlighed, men vi tror, at den gjorde det. Men der er dem i universet, der mener, at denne Jesu sjælsidentitet nu hviler i "Faderens skød," for senere at blive frigivet til at lede Finalitetens Nebadon-korps i deres ukendte skæbne i

forbindelse med de uskabte universer i det ydre rums uorganiserede riger.

188:3.9 (2015.5) 4. Vi tror, at Jesu menneskelige eller dødelige bevidsthed sov i disse seksogtrediven timer. Vi har grund til at tro, at mennesket Jesus ikke vidste noget om, hvad der skete i universet i denne periode. For den dødelige bevidsthed syntes der ikke at være noget tidsforløb; livets opstandelse fulgte dødens søvn som i det samme øjeblik.

188:3.10 (2015.6) Og det er omtrent alt, hvad vi kan registrere om Jesu status i denne periode af graven. Der er en række korrelerede fakta, som vi kan henvise til, selvom vi næppe er kompetente til at fortolke dem.

188:3.11 (2015.7) I den store forgård til opstandelseshallerne på den første mansoniaverden i Satania kan man nu se en storslået materiel-morontiel struktur, der er kendt som "Mikaels mindesmærke," og som nu bærer Gabriels segl. Dette mindesmærke blev skabt kort tid efter, at Mikael forlod denne verden, og det bærer denne inskription: "Til minde om Jesus af Nazarets dødelige transit på Urantia."

188:3.12 (2016.1) Der findes optegnelser, som viser, at i denne periode holdt Salvingtons øverste råd, som talte hundrede personer, et møde på Urantia under Gabriels ledelse. Der findes også optegnelser, der viser, at Uversas Dagenes Ældste kommunikerede med Mikael om status for Nebadons univers på dette tidspunkt.

188:3.13 (2016.2) Vi ved, at mindst én meddelelse gik mellem Mikael og Immanuel på Salvington mens Mesterens legeme lå i graven.

188:3.14 (2016.3) Der er god grund til at tro, at en eller anden personlighed sad i Caligastias sæde i de planetariske prinsers systemråd på Jerusem, som trådte sammen, mens Jesu legeme hvilede i graven.

188:3.15 (2016.4) Edentias optegnelser viser, at Norlatiadeks konstellationsfader var på Urantia, og at han modtog instruktioner fra Mikael i løbet af denne gravtid.

188:3.16 (2016.5) Og der er mange andre beviser, som tyder på, at ikke hele Jesu personlighed sov og var bevidstløs i den periode, hvor han tilsyneladende var fysisk død.

4. Betydningen af døden på korset

188:4.1 (2016.6) Selv om Jesus ikke døde denne død på korset for at sone det dødelige menneskes racemæssige skyld eller for at give en slags effektiv tilgang til en ellers fornærmet og utilgivende Gud; selv om Menneskesønnen ikke bragte sig selv som et offer for at formilde Guds vrede og åbne vejen for det syndige menneske til at opnå frelse; uanset at disse ideer om soning og forsoning er fejlagtige, er der ikke desto mindre betydninger knyttet til denne Jesu død på korset, som ikke bør overses. Det er en kendsgerning, at Urantia er blevet kendt blandt andre beboede naboplaneter som "Korsets verden."

188:4.2 (2016.7) Jesus ønskede at leve et fuldt dødeligt liv i kødet på Urantia. Døden er normalt en del af livet. Døden er den sidste akt i det jordiske drama. I jeres velmente bestræbelser på at undslippe de overtroiske fejl i den falske fortolkning af betydningen af døden på

korset, bør I være forsigtige med ikke at begå den store fejl ikke at opfatte den sande betydning og den ægte betydning af Mesterens død.

188:4.3 (2016.8) Det dødelige menneske har aldrig været ærkebedragernes ejendom. Jesus døde ikke for at løskøbe mennesket fra de frafaldne herskeres og sfærernes faldne prinsers greb. Faderen i himlen har aldrig tænkt på en så grov uretfærdighed som at fordømme en dødelig sjæl på grund af hans forfædres onde gerninger. Mesterens død på korset var heller ikke et offer, der bestod i et forsøg på at betale Gud en gæld, som menneskeslægten var kommet til at skylde ham.

188:4.4 (2016.9) Før Jesus levede på jorden, kunne du muligvis have været berettiget til at tro på en sådan Gud, men ikke siden Mesteren levede og døde blandt dine dødelige medmennesker. Moses underviste i en skaberguds værdighed og retfærdighed, men Jesus skildrede en himmelsk Faders kærlighed og barmhjertighed.

188:4.5 (2016.10) Den dyriske natur—tendensen til at gøre ondt—kan være arvelig, men synd overføres ikke fra forældre til barn. Synd er et individuelt viljesvæsens bevidste og overlagte oprør mod Faderens vilje og Sønnernes love.

188:4.6 (2017.1) Jesus levede og døde for et helt univers, ikke kun for racerne i denne ene verden. Selvom de dødelige i rigerne havde frelse, selv før Jesus levede og døde på Urantia, er det ikke desto mindre en kendsgerning, at hans overdragelse til denne verden i høj grad belyste frelsens vej; hans død gjorde meget for at gøre det evigt

klart, at de dødelige med sikkerhed vil overleve efter den kødelige død.

188:4.7 (2017.2) Selvom det næppe er passende at tale om Jesus som en der ofrede sig, en forløser eller en forsoner, er det helt korrekt at omtale ham en *frelser*. Han gjorde for evigt vejen til frelse (overlevelse) mere klar og sikker; han viste bedre og mere sikkert vejen til frelse for alle de dødelige i alle verdener i Nebadons univers.

188:4.8 (2017.3) Når man først har forstået ideen om Gud som en sand og kærlig Fader, det eneste begreb, Jesus nogensinde har undervist i, må man straks, i al konsekvens, fuldstændigt opgive alle de primitive forestillinger om Gud som en krænket monark, en streng og almægtig hersker, hvis største glæde er at opdage sine undersåtter i forseelser og sørge for, at de bliver straffet på passende vis, medmindre et væsen næsten lig ham selv frivilligt skulle lide for dem, dø som en erstatning og i deres sted. Hele ideen om løsepenge og forsoning er uforenelig med opfattelsen af Gud, som den blev lært og eksemplificeret af Jesus af Nazaret. Guds uendelige kærlighed er ikke sekundær i forhold til noget som helst i den guddommelige natur.

188:4.9 (2017.4) Hele dette koncept om forsoning og offerfrelse er rodfæstet og funderet i egoisme. Jesus lærte, at *tjeneste* over for ens medmennesker er det højeste begreb i de åndetroendes broderskab. Frelsen bør tages for givet af dem, der tror på Guds faderskab. Den troendes største bekymring bør ikke være det egoistiske ønske om personlig frelse, men snarere den uselviske trang til at elske og derfor

tjene sine medmennesker, ligesom Jesus elskede og tjente dødelige mennesker.

188:4.10 (2017.5) Ægte troende bekymrer sig heller ikke så meget om den fremtidige straf for synd. Den ægte troende bekymrer sig kun om den nuværende adskillelse fra Gud. Det er sandt, at kloge fædre kan tugte deres sønner, men de gør alt dette i kærlighed og med et korrigerende formål. De straffer ikke i vrede, og de tugter heller ikke for at gengælde.

188:4.11 (2017.6) Selv hvis Gud var den strenge og lovlige monark i et univers, hvor retfærdighed herskede, ville han bestemt ikke være tilfreds med den barnlige plan om at erstatte en skyldig forbryder med en uskyldig lidende.

188:4.12 (2017.7) Det store ved Jesu død, som det er relateret til berigelsen af den menneskelige erfaring og udvidelsen af frelsesvejen, er ikke *kendsgerningen* om hans død, men snarere den fremragende måde og den uforlignelige ånd, hvormed han mødte døden.

188:4.13 (2017.8) Hele denne idé om forsoningens løsesum placerer frelsen på et plan af uvirkelighed; et sådant koncept er rent filosofisk. Menneskelig frelse er *virkelig*; den er baseret på to realiteter, som kan gribes af skabningens tro og derved blive inkorporeret i den individuelle menneskelige erfaring: Guds faderskab og dets korrelerede sandhed, menneskets broderskab. Det er trods alt sandt, at man skal "tilgive sin gæld, ligesom man tilgiver sine skyldnere."

5. Korsets lærdomme

188:5.1 (2017.9) Jesu kors viser det fulde mål af den sande hyrdes suveræne hengivenhed for selv de uværdige medlemmer af hans flok. Det placerer for evigt alle relationer mellem Gud og mennesker på et familiemæssigt grundlag. Gud er Faderen; mennesket er hans barn. Kærlighed, en fars kærlighed til sit barn, bliver den centrale sandhed i universets forhold mellem Skaber og skabning—ikke en konges retfærdighed, som søger tilfredsstillelse i lidelser og straf af den onde undersåt.

188:5.2 (2018.1) Korset viser for evigt, at Jesu holdning til syndere hverken var fordømmelse eller tilgivelse, men snarere evig og kærlig frelse. Jesus er virkelig en frelser i den forstand, at hans liv og død vinder mennesker over til godhed og retfærdig overlevelse. Jesus elsker mennesker så meget, at hans kærlighed vækker kærlighedens respons i det menneskelige hjerte. Kærlighed er i sandhed smitsom og evigt skabende. Jesu død på korset eksemplificerer en kærlighed, der er stærk og guddommelig nok til at tilgive synd og opsluge al ondskab. Jesus åbenbarede for denne verden en højere kvalitet af retfærdighed end retskaffenhed—rent teknisk rigtigt og forkert. Guddommelig kærlighed tilgiver ikke bare uretfærdigheder; den absorberer og ødelægger dem faktisk. Kærlighedens tilgivelse transcenderer fuldstændig barmhjertighedens tilgivelse. Barmhjertighed sætter skylden for den onde handling til side, men kærlighed ødelægger for evigt synden og al svaghed, der følger deraf. Jesus bragte en ny måde at leve på til Urantia. Han lærte os ikke at modstå det onde, men gennem ham at finde en godhed, som effektivt tilintetgør det onde. Jesus' tilgivelse er ikke en tilgivelse; det er frelse

fra fordømmelse. Frelse ignorerer ikke uretten; den *retter op på den*. Sand kærlighed går ikke på kompromis med eller tolererer had; den ødelægger det. Jesu kærlighed er aldrig tilfreds med blot at tilgive. Mesterens kærlighed indebærer rehabilitering, evig overlevelse. Det er helt i orden at tale om frelse som forløsning, hvis man mener denne evige rehabilitering.

188:5.3 (2018.2) Jesus kunne i kraft af sin personlige kærlighed til mennesker bryde syndens og ondskabens greb. Dermed satte han mennesker fri til at vælge bedre måder at leve på. Jesus skildrede en befrielse fra fortiden, som i sig selv lovede en triumf for fremtiden. Tilgivelse gav således frelse. Skønheden i den guddommelige kærlighed, når den først er fuldt indlemmet i menneskets hjerte, ødelægger for evigt syndens charme og ondskabens magt.

188:5.4 (2018.3) Jesu lidelser var ikke begrænset til korsfæstelsen. I virkeligheden tilbragte Jesus af Nazaret over femogtyve år på korset i en virkelig og intens dødelig eksistens. Korsets virkelige værdi består i, at det var det højeste og sidste udtryk for hans kærlighed, den fuldendte åbenbaring af hans barmhjertighed.

188:5.5 (2018.4) På millioner af beboede verdener har billioner af skabninger, som måske har været fristet til at opgive den moralske kamp og opgive troens gode kamp, kastet endnu et blik på Jesus på korset og er så gået videre, inspireret af synet af Gud, som gav sit inkarnerede liv i hengivenhed til menneskets uselviske tjeneste.

188:5.6 (2018.5) Triumfen for døden på korset er opsummeret i Jesu holdning til dem, der angreb ham. Han gjorde korset til et evigt

symbol på kærlighedens triumf over hadet og sandhedens sejr over det onde, da han bad: “Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.” Denne hengivne kærlighed smittede af i et stort univers; disciplene fik den fra deres Mester. Den allerførste lærer i hans evangelium, som blev opfordret til at give sit liv i denne tjeneste, sagde, da de stenede ham til døde: “Læg ikke denne synd på deres skuldre.”

188:5.7 (2018.6) Korset appellerer på højeste vis til det bedste i mennesket, fordi det afslører én, der var villig til at give sit liv i sine medmenneskers tjeneste. Større kærlighed kan ingen have end denne: at han ville være villig til at give sit liv for sine venner—og Jesus havde en sådan kærlighed, at han var villig til at give sit liv for sine fjender, en kærlighed, der var større end nogen, der hidtil havde været kendt på jorden.

188:5.8 (2019.1) I andre verdener såvel som på Urantia har dette sublime syn af mennesket Jesu død på Golgatas kors rørt de dødeliges følelser, mens det har vakt englenes højeste hengivenhed.

188:5.9 (2019.2) Korset er det høje symbol på hellig tjeneste, hengivelsen af ens liv til ens medmenneskers velfærd og frelse. Korset er ikke symbolet på ofringen af Guds uskyldige søn i stedet for skyldige syndere og for at formilde en fornærmet Guds vrede, men det står for evigt på jorden og i hele det store univers som et helligt symbol på, at de gode skænker sig selv til de onde og derved redder dem ved netop denne hengivenhed af kærlighed. Korset står som symbolet på den højeste form for uselvvisk tjeneste, den højeste hengivenhed, hvor man fuldt ud giver sit retfærdige liv i tjeneste for en helhjertet

tjeneste, selv i døden, korsets død. Og selve synet af dette store symbol på Jesu liv inspirerer virkelig os alle til at ønske at gå hen og gøre det samme.

188:5.10 (2019.3) Når tænkende mænd og kvinder ser på Jesus, mens han ofrer sit liv på korset, vil de næppe igen tillade sig selv at klage over selv de hårdeste strabadser i livet, langt mindre over små chikaner og deres mange rent fiktive klagepunkter. Hans liv var så herligt og hans død så triumferende, at vi alle lokkes til at være villige til at dele begge dele. Der er en sand tiltrækningskraft i hele Mikael's overdragelse, fra hans ungdoms dage til dette overvældende syn af hans død på korset.

188:5.11 (2019.4) Sørg derfor for, at når du ser korset som en åbenbaring af Gud, ser du ikke med det primitive menneskes øjne eller med den senere barbars synsvinkel, som begge betragtede Gud som en ubarmhjertig hersker med streng retfærdighed og rigid lovhåndhævelse. Sørg i stedet for, at du i korset ser den endelige manifestation af Jesu kærlighed og hengivenhed over for sit livs mission med at skænke de dødelige racer i hans enorme univers. Se i Menneskesønnens død kulminationen på udfoldelsen af Faderens guddommelige kærlighed til sine sønner i de dødelige sfærer. Korset skildrer således den villige hengivenhed og tildeling af frivillig frelse til dem, der er villige til at modtage sådanne gaver og hengivenhed. Der var intet på korset, som Faderen krævede—kun det, som Jesus så villigt gav, og som han nægtede at undgå.

188:5.12 (2019.5) Hvis mennesket ellers ikke kan værdsætte Jesus og forstå betydningen af hans overdragelse til jorden, kan det i det

mindste forstå fællesskabet i sine dødelige lidelser. Intet menneske kan nogensinde frygte, at Skaberen ikke kender arten eller omfanget af dets timelige lidelser.

188:5.13 (2019.6) Vi ved, at døden på korset ikke var for at skabe forsoning mellem mennesket og Gud, men for at stimulere menneskets *erkendelse* af Faderens evige kærlighed og Sønnens uendelige barmhjertighed og for at udbrede disse universelle sandheder til et helt univers.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 188](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 190](#) >>

Kapitel 189

Opstandelsen

189:0.1 (2020.1) SNART efter Jesu begravelse fredag eftermiddag sammenkaldte chefen for ærkeenglene i Nebadon, som dengang var til stede på Urantia, sit råd for opstandelse af sovende viljesvæsener og gik i gang med at overveje en mulig teknik til genoprettelse af Jesus. Disse forsamlede sønner af lokaluniverset, Mikael's skabninger, gjorde dette på eget ansvar; Gabriel havde ikke samlet dem. Ved midnat var de nået frem til den konklusion, at skabningen ikke kunne gøre noget for at lette Skaberens genopstandelse. De var tilbøjelige til at acceptere Gabriels råd, som instruerede dem i, at eftersom Mikael havde "lagt sit liv fra sig af egen fri vilje, havde han også magt til at tage det op igen i overensstemmelse med sin egen beslutning." Kort efter at dette råd af ærkeengle, Livsbærere og deres forskellige medarbejdere i arbejdet med skabningernes rehabilitering og morontiaskebelsen var hævet, talte Jesu Personaliserede Retter som havde den personlige kommando over de forsamlede himmelske

værter på det tidspunkt på Urantia, disse ord til de ængsteligt ventende iagttagere:

189:0.2 (2020.2) “Ingen af jer kan gøre noget for at hjælpe jeres Skaber-far med at vende tilbage til livet. Som en dødelig i riget har han oplevet den dødelige død; som suveræn i et univers lever han stadig. Det, du iagttager, er Jesus af Nazaret’s dødelige overgang fra livet i kødet til livet i morontia. Denne Jesu åndstransit blev afsluttet på det tidspunkt, hvor jeg adskilte mig fra hans personlighed og blev jeres midlertidige leder. Jeres Skaber-far har valgt at gennemgå hele sine dødelige skabningers erfaring, fra fødslen i de materielle verdener, gennem den naturlige død og opstandelsen i morontia, til status af sand åndelig eksistens. En vis fase af denne oplevelse skal du nu observere, men du må ikke deltage i den. De ting, som du normalt gør for skabningen, må du ikke gøre for Skaberen. En skabersøn har i sig magten til at give sig selv lighed med enhver af sine skabte sønner; han har i sig magten til at nedlægge sit observerbare liv og tage det op igen; og han har denne magt på grund af den direkte befaling fra Paradisets Fader, og jeg ved, hvad jeg taler om.”

189:0.3 (2020.3) Da de hørte den Personaliserede Retter tale sådan, indtog de alle en holdning af ængstelig forventning, fra Gabriel og ned til de mest ydmyge keruber. De så Jesu dødelige legeme i graven; de opdagede beviser på deres elskede Herskers aktivitet i universet; og da de ikke forstod sådanne fænomener, ventede de tålmodigt på udviklingen.

1. Morontiaovergangen

189:1.1 (2020.4) Klokken 2.45 søndag morgen ankom Paradisets inkarnationskommission, bestående af syv uidentificerede Paradis-personligheder, til stedet og placerede sig straks omkring graven. Ti minutter i tre begyndte intense vibrationer af blandede materielle og morontielle aktiviteter at udgå fra Josefs nye grav, og to minutter over tre denne søndag morgen den 9. april 30 e.Kr. kom Jesus af Nazarets genopstandne morontielle skikkelse og personlighed frem fra graven.

189:1.2 (2021.1) Da den opstandne Jesus kom ud af sin grav, lå det legeme af kød, som han havde levet og virket i på jorden i næsten 36 år, stadig i gravkammerets niche, uforstyrret og svøbt i linned, præcis som det var blevet lagt til hvile af Josef og hans medarbejdere fredag eftermiddag. Heller ikke stenen foran indgangen til graven var på nogen måde forstyrret; Pilatus' segl var stadig ubrudt; soldaterne var stadig på vagt. Tempelvagterne havde været på kontinuerlig vagt; den romerske vagt var blevet udskiftet ved midnat. Ingen af disse vagter havde mistanke om, at genstanden for deres vagt var steget til en ny og højere form for eksistens, og at det legeme, de bevogtede, nu var et kasseret ydre dække, som ikke længere havde nogen forbindelse med Jesu befriede og genopstandne morontielle personlighed.

189:1.3 (2021.2) Menneskeheden er langsom til at indse, at i alt, hvad der er personligt, er materien skelettet af morontia, og at begge er den reflekterede skygge af den varige åndelige virkelighed. Hvor længe går der, før I vil betragte tiden som evighedens bevægelige billede og rummet som den flygtige skygge af Paradisets virkelighed?

189:1.4 (2021.3) Så vidt vi kan bedømme, havde intet væsen fra dette univers eller nogen personlighed fra et andet univers noget at gøre med denne morontielle genopstandelse af Jesus af Nazaret. Fredag lagde han sit liv fra sig som en dødelig i dette rige; søndag morgen tog han det op igen som et morontielt væsen i Satania-systemet i Norlatiadek. Der er meget ved Jesu opstandelse, som vi ikke forstår. Men vi ved, at den fandt sted, som vi har sagt, og på omtrent det angivne tidspunkt. Vi kan også konstatere, at alle de kendte fænomener, der er forbundet med denne dødstransit eller morontielle opstandelse, fandt sted lige der i Josefs nye grav, hvor Jesu jordiske rester lå svøbt i gravklæder.

189:1.5 (2021.4) Vi ved, at intet væsen fra lokaluniverset deltog i denne morontielle opvågning. Vi så de syv personligheder fra Paradiset omringe graven, men vi så dem ikke gøre noget i forbindelse med Mesterens opvågnen. Lige så snart Jesus viste sig ved siden af Gabriel, lige over graven, signalerede de syv personligheder fra Paradis, at de havde til hensigt straks at tage af sted til Uversa.

189:1.6 (2021.5) Lad os for altid afklare begrebet Jesu opstandelse ved at komme med følgende udsagn:

189:1.7 (2021.6) 1. Hans materielle eller fysiske krop var ikke en del af den opstandne personlighed. Da Jesus kom ud af graven, forblev hans legeme af kød uforstyrret i graven. Han kom ud af graven uden at flytte stenene foran indgangen og uden at forstyrre Pilatus' segl.

189:1.8 (2021.7) 2. Han kom ikke ud af graven som en ånd eller som Mikael af Nebadon; han viste sig ikke i skikkelse af Skaberens Suveræn, sådan som han havde gjort før sin inkarnation i dødeligt køds skikkelse på Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. Han kom ud af Josefs grav i lighed med morontiapersonlighederne hos dem, der som opstandne opstigende morontia væsener kommer ud af opstandelseshallerne i den første mansoniaverden i dette lokale system Satania. Og tilstedeværelsen af Mikael's mindesmærke i midten af den store gård i opstandelseshallerne i mansonia nummer et får os til at formode, at Mesterens opstandelse på Urantia på en eller anden måde blev understøttet i denne, den første af systemets mansionsverdener.

189:1.10 (2022.1) Det første, Jesus gjorde, da han steg ud af graven, var at hilse på Gabriel og instruere ham i at fortsætte med at lede universets anliggender under Immanuel, og derefter bad han Melkisedekernes leder besked om at overbringe sine broderlige hilsner til Immanuel. Derefter bad han den Allerhøjeste i Edentia om Dagenes Ældstes certificering af hans dødelige transit; og da han vendte sig mod de forsamlede morontiagrupper fra de syv mansoniaverdener, der her var samlet for at hilse på og byde deres

Skaber velkommen som et væsen af deres orden, talte Jesus de første ord i den postmortale karriere. Den morontielle Jesus sagde: “Efter at have afsluttet mit liv i kødet, vil jeg gerne blive her en kort tid i overgangsform, så jeg mere fuldt ud kan kende mine opstigende skabningers liv og yderligere afsløre min Faders vilje i Paradis.”

189:1.11 (2022.2) Da Jesus havde talt, sendte han et signal til den Personlige Retter, og alle universintelligenser, der var blevet samlet på Urantia for at overvære opstandelsen, om straks at vende tilbage til deres respektive universopgaver.

189:1.12 (2022.3) Jesus begyndte nu kontakterne på morontia-niveauet og blev som skabning introduceret til kravene i det liv, han havde valgt at leve i en kort periode på Urantia. Denne indvielse i morontiaverdenen krævede mere end en times jordisk tid og blev to gange afbrudt af hans ønske om at kommunikere med sine tidligere medarbejdere i kødet, da de undrende kom ud fra Jerusalem for at kigge ind i den tomme grav for at finde, hvad de betragtede som bevis på hans opstandelse.

189:1.13 (2022.4) Nu er Jesu dødelige transit—Menneskesønnens morontielle opstandelse—afsluttet. Mesterens forbigående oplevelse som en personlighed midtvejs mellem det materielle og det åndelige er begyndt. Og han har gjort alt dette ved hjælp af sin egen iboende kraft; ingen personlighed har ydet ham nogen hjælp. Han lever nu som Jesus af morontia, og da han begynder dette morontia-liv, ligger hans materielle legeme uforstyrret i graven. Soldaterne er stadig på vagt, og guvernørens segl om klipperne er endnu ikke brudt.

2. Jesu materielle krop

189:2.1 (2022.5) Klokken ti minutter over tre, da den genopstandne Jesus fraterniserede med de forsamlede morontiapersonligheder fra Satantias syv mansoniaverdener, henvendte ærkeenglenes overhoved —opstandelsens engle—sig til Gabriel og bad om Jesu dødelige legeme. Ærkeenglenes overhoved sagde: “Vi kan ikke deltage i den morontielle genopstandelse af vores suveræne Mikael's overdragelseserfaring, men vi vil gerne have hans jordiske rester i vores varetægt til øjeblikkelig opløsning. Vi foreslår ikke at anvende vores teknik til dematerialisering; vi ønsker blot at påberåbe os processen med accelereret tid. Det er nok, at vi har set Suverænen leve og dø på Urantia; himlens herskarer vil blive skånet for mindet om at skulle udholde synet af det langsomme forfald af den menneskelige skikkelse af et univers Skaber og Opretholder. I hele Nebadons himmelske intelligensers navn beder jeg om et mandat, der giver mig myndighed over Jesus af Nazarets dødelige legeme og bemyndiger os til at gå i gang med dets øjeblikkelige opløsning.”

189:2.2 (2023.1) Og da Gabriel havde rådført sig med den Højeste af Edentia, fik ærkeenglen, der var talsmand for de himmelske værter, tilladelse til at disponere over Jesu fysiske rester, som han ville.

189:2.3 (2023.2) Efter at ærkeenglenes overhoved havde fået denne anmodning, tilkaldte han mange af sine fæller til sin hjælp sammen med en talrig hær af repræsentanter for alle klasser af himmelske personligheder, og derefter gik de med hjælp fra Urantias

mellemvæsener gang med at tage Jesu fysiske legeme i besiddelse. Dette dødslegeme var en rent materiel skabelse; det var fysisk og bogstaveligt; det kunne ikke fjernes fra graven, da opstandelsens morontielle form havde været i stand til at undslippe den forseglede grav. Ved hjælp af visse morontielle hjælpepersonligheder kan den morontielle form på et tidspunkt gøres til ånd, så den kan blive ligegyldig for almindelig materie, mens den på et andet tidspunkt kan blive mærkbar og kontaktbar for materielle væsener, såsom de dødelige i riget.

189:2.4 (2023.3) Da de gjorde klar til at fjerne Jesu legeme fra graven for at forberede den værdige og ærbødige bortskaffelse ved næsten øjeblikkelig opløsning, fik de sekundære Urantia-mellemvæsener til opgave at rulle stenene væk fra indgangen til graven. Den største af disse to sten var en enorm cirkulær sag, der mindede meget om en møllesten, og den bevægede sig i en rille, der var hugget ud i klippen, så den kunne rulles frem og tilbage for at åbne eller lukke graven. Da de jødiske vagter og de romerske soldater i morgenens svage lys så denne enorme sten begynde at rulle væk fra indgangen til graven, tilsyneladende af sig selv—uden nogen synlige midler til at forklare denne bevægelse—blev de grebet af frygt og panik, og de flygtede i al hast fra stedet. Jøderne flygtede til deres hjem og gik bagefter tilbage for at rapportere disse handlinger til deres kaptajn i templet. Romerne flygtede til fæstningen Antonia og rapporterede, hvad de havde set, til centurionen, så snart han kom på vagt.

189:2.5 (2023.4) De jødiske ledere begyndte den beskidte affære med at skaffe sig af med Jesus ved at tilbyde bestikkelse til den forræderiske

Judas, og nu, da de blev konfronteret med denne pinlige situation, i stedet for at tænke på at straffe de vagter, der havde forladt deres post, greb de til bestikkelse af disse vagter og de romerske soldater. De betalte hver af disse tyve mænd en sum penge og instruerede dem i at sige til alle: “Mens vi sov om natten, kom hans disciple over os og tog liget med sig.” Og de jødiske ledere gav soldaterne højtidelige løfter om at forsvare dem over for Pilatus, hvis det nogensinde skulle komme til guvernørens kendskab, at de havde taget imod bestikkelse.

189:2.6 (2023.5) Den kristne tro på Jesu opstandelse har været baseret på kendsgerningen om den “tomme grav.” Det var ganske rigtigt en *kendsgerning*, at graven var tom, men det er ikke *sandheden* om opstandelsen. Graven var virkelig tom, da de første troende ankom, og denne kendsgerning, kombineret med Mesterens utvivlsomme opstandelse, førte til formuleringen af en tro, som ikke var sand: læren om, at Jesu materielle og dødelige krop var oprejst fra graven. Sandhed, der har at gøre med åndelige realiteter og evige værdier, kan ikke altid bygges op af en kombination af tilsyneladende kendsgerninger. Selvom individuelle fakta kan være materielt sande, følger det ikke, at kombinationen af en gruppe fakta nødvendigvis må føre til sandfærdige åndelige konklusioner.

189:2.7 (2023.6) Josefs grav var tom, ikke fordi Jesu legeme var blevet rehabiliteret eller genopstået, men fordi de himmelske værter havde fået opfyldt deres ønske om at give det en særlig og unik opløsning, en tilbagevenden fra “støv til støv,” uden indgriben fra tidens

forsinkelser og uden de almindelige og synlige processer af dødeligt forfald og materiel fordærvelse.

189:2.8 (2024.1) Jesu jordiske rester gennemgik den samme naturlige proces af elementær opløsning, som kendetegner alle menneskekroppe på jorden, bortset fra at denne naturlige opløsningsproces blev kraftigt accelereret, fremskyndet til et punkt, hvor den blev næsten øjeblikkelig.

189:2.9 (2024.2) De sande beviser på Mikaels opstandelse er af åndelig karakter, selv om denne lære bekræftes af vidnesbyrd fra mange dødelige i riget, som mødte, genkendte og kommunikerede med den genopstandne morontiamester. Han blev en del af næsten tusind menneskers personlige oplevelse, før han endelig tog afsked med Urantia.

3. Opstandelsen afslutter en domsperiode

189:3.1 (2024.3) Lidt over klokken halv fem denne søndag morgen kaldte Gabriel ærkeenglene til sig og gjorde sig klar til at indlede den generelle opstandelse ved afslutningen af den adamiske dispensation på Urantia. Da den store hær af serafer og keruber, der var involveret i denne store begivenhed, var blevet samlet i den rette formation, viste morontia- Mikael sig for Gabriel og sagde: "Som min Fader har liv i sig selv, således har han givet det til Sønnen at have liv i sig selv. Selvom jeg endnu ikke fuldt ud har genoptaget udøvelsen af universets jurisdiktion, begrænser denne selvpålagte begrænsning

ikke på nogen måde skænkningen af liv til mine sovende børn; lad navneopråbet for den planetariske opstandelse begynde.”

189:3.2 (2024.4) Ærkeenglenes kredsløb opererede derefter for første gang fra Urantia. Gabriel og ærkeenglenes skarer bevægede sig til stedet for planetens åndelige polaritet, og da Gabriel gav signalet, blinkede Gabriels stemme til den første af systemets mansoniaverdener og sagde: “Ved Mikael's mandat, lad de døde fra en Urantia-dispensation rejse sig!” Så fremstod alle de overlevende af de menneskelige racer på Urantia, som var faldet i søvn siden Adams dage, og som ikke allerede var gået videre til dommen, i mansonias opstandelseshaller, parate til at blive iklædt morontia-form. Og på et øjeblik gjorde seraferne og deres medarbejdere sig klar til at tage af sted til mansoniaverdenerne. Normalt ville disse serafiske vogtere, som på et tidspunkt var blevet sat til at tage sig af disse overlevende dødelige, have været til stede i det øjeblik, de vågnede op i mansonias opstandelseshaller, men de befandt sig på dette tidspunkt i denne verden på grund af nødvendigheden af Gabriels tilstedeværelse her i forbindelse med Jesu morontielle opstandelse.

189:3.3 (2024.5) På trods af at utallige individer med personlige serafiske vogtere og dem, der opnåede den nødvendige åndelige personlighedsfremgang, var gået videre til mansonia i tidsaldrene efter Adam og Eva, og selvom der havde været mange særlige og tusindårige opstandelser af Urantias børn, var dette det tredje af de planetariske navneopråb eller komplette dispensationsopstandelser. Den første fandt sted på tidspunktet for Planetprinsens ankomst, den

anden på Adams tid, og denne, den tredje, signalerede Jesus af Nazarets morontielle opstandelse, den dødelige transit.

189:3.4 (2024.6) Da signalet om den planetariske opstandelse var blevet modtaget af ærkeenglenes overhoved, gav Menneskesønnens Personaliserede Retter afkald på sin autoritet over de himmelske herskarer, der var samlet på Urantia, og overlod alle disse sønner af lokaluniverset til deres respektive befalingsmænds jurisdiktion. Og da han havde gjort dette, tog han af sted til Salvington for sammen med Immanuel at registrere afslutningen på Mikæls jordiske transit. Og han blev straks efterfulgt af hele den himmelske hær, der ikke var påkrævet til tjeneste på Urantia. Men Gabriel forblev på Urantia sammen med morontia-Jesus.

189:3.5 (2025.1) Og dette er gengivelsen af begivenhederne i forbindelse med Jesu opstandelse, som de blev set af dem, der så dem, som de virkelig fandt sted, fri for begrænsningerne i det partielle og begrænsede menneskelige syn.

4. Graven opdages at være tom

189:4.1 (2025.2) Mens vi nærmer os tidspunktet for Jesu opstandelse denne tidlige søndag morgen, bør vi huske på, at de ti apostle opholdt sig i Elias' og Maria Markus' hjem, hvor de sov i det øverste kammer og hvilede på de samme sofaer, som de lå på under den

sidste nadver med deres Mester. Denne søndag morgen var de alle forsamlet undtagen Thomas. Thomas var sammen med dem i et par minutter sent lørdag aften, da de først mødtes, men synet af apostlene, kombineret med tanken om, hvad der var sket med Jesus, var for meget for ham. Han kiggede på sine kolleger og forlod straks lokalet og tog hjem til Simon i Betfage, hvor han tænkte, at han kunne sørge over sine problemer i ensomhed. Apostlene led alle, ikke så meget af tvivl og fortvivlelse som af frygt, sorg og skam.

189:4.2 (2025.3) I Nikodemus' hjem var der, sammen med David Zebedæus og Josef af Arimatæa, samlet tolv eller femten af de mest fremtrædende af Jesu disciple i Jerusalem. I Josef af Arimatæas hjem var der omkring femten eller tyve af de ledende troende kvinder. Kun disse kvinder boede i Josefs hus, og de havde holdt sig tæt på i løbet af sabbatsdagen og aftenen efter sabbaten, så de var uvidende om den militære vagt ved graven; de vidste heller ikke, at en anden sten var blevet rullet foran graven, og at begge disse sten var blevet placeret under Pilatus' segl.

189:4.3 (2025.4) Lidt før klokken tre denne søndag morgen, da de første tegn på dag begyndte at vise sig i øst, begyndte fem af kvinderne at gå ud til Jesu grav. De havde forberedt en overflod af specielle balsameringscremer, og de bar mange linnedbandager med sig. Det var deres formål at give Jesu legeme en grundig dødssalving og pakke det omhyggeligt ind i de nye forbindinger.

189:4.4 (2025.5) De kvinder, der tog på denne mission for at salve Jesu krop, var: Maria Magdalene, Maria, mor til Alfeus-tvillingerne,

Salome, mor til Zebedæus-brødrene, Joanna, hustru til Chuza, og Susanna, datter af Ezra af Alexandria.

189:4.5 (2025.6) Klokken var omkring halv fire, da de fem kvinder, belæsset med deres salver, ankom til den tomme grav. Da de gik ud af Damaskusporten, mødte de et antal soldater, der mere eller mindre panikslagne flygtede ind i byen, og det fik dem til at stoppe op et par minutter; men da der ikke skete mere, fortsatte de deres rejse.

189:4.6 (2025.7) De blev meget overraskede over at se stenen rullet væk fra indgangen til graven, for de havde sagt til hinanden på vejen ud: "Hvem vil hjælpe os med at rulle stenen væk?" De lagde deres byrder fra sig og begyndte at se på hinanden i frygt og med stor forbløffelse. Mens de stod der, rystede af frygt, vovede Maria Magdalene sig rundt om den mindre sten og gik ind i den åbne grav. Denne Josefs grav lå i hans have på bakkeskråningen på den østlige side af vejen, og den vendte også mod øst. På dette tidspunkt var der lige nok af en ny dags daggry til, at Maria kunne se tilbage på det sted, hvor Mesterens krop havde ligget, og se, at den var væk. I den fordybning af sten, hvor de havde lagt Jesus, så Maria kun den foldede serviet, hvor hans hoved havde hvilet, og bandagerne, som han var blevet svøbt i, ligge intakte og som de havde ligget på stenen, før de himmelske værter fjernede liget. Dæklagenet lå ved foden af begravelsesnichen.

189:4.7 (2026.1) Efter at Maria havde opholdt sig i gravens døråbning et øjeblik (hun så ikke tydeligt, da hun først gik ind i graven), så hun, at Jesu krop var væk, og i stedet var der kun disse gravklæder, og hun udstødte et skrig af alarm og angst. Alle kvinderne var meget

nervøse; de havde været på stikkerne lige siden mødet med de paniske soldater ved byporten, og da Maria udstødte dette angstskrig, blev de rædselsslagne og flygtede i stor hast. Og de stoppede ikke, før de var løbet hele vejen til Damaskusporten. På dette tidspunkt havde Joanna dårlig samvittighed over, at de havde forladt Maria; hun samlede sine ledsagere, og de begyndte at løbe tilbage til graven.

189:4.8 (2026.2) Da de nærmede sig graven, styrtede den skræmte Magdalene, som var endnu mere skræmt, da hun ikke fandt sine søstre ventende, da hun kom ud af graven, nu hen til dem og udbrød ophidset: “Han er der ikke—de har taget ham væk!” Og hun førte dem tilbage til graven, og de gik alle ind og så, at den var tom.

189:4.9 (2026.3) Alle fem kvinder satte sig derefter ned på stenen nær indgangen og talte om situationen. Det var endnu ikke gået op for dem, at Jesus var genopstået. De havde været alene i løbet af sabbatten, og de gættede på, at liget var blevet flyttet til et andet hvilested. Men da de overvejede en sådan løsning på deres dilemma, kunne de ikke forklare gravklædernes ordnede placering; hvordan kunne liget være blevet fjernet, når de selvsamme bandager, som det var pakket ind i, lå på plads og tilsyneladende intakte på gravhylden?

189:4.10 (2026.4) Mens disse kvinder sad der i de tidlige morgentimer på denne nye dag, kiggede de til den ene side og observerede en tavs og ubevægelig fremmed. Et øjeblik blev de igen bange, men Maria Magdalene skyndte sig hen til ham og talte til ham, som om hun troede, han var havens vogter, og sagde: “Hvor har I ført Mesteren

hen? Hvor har de lagt ham? Fortæl os det, så vi kan gå hen og hente ham.” Da den fremmede ikke svarede Maria, begyndte hun at græde. Da talte Jesus til dem og sagde: “Hvem søger I?” Maria sagde: “Vi leder efter Jesus, som blev lagt til hvile i Josefs grav, men han er borte. Ved I, hvor de har ført ham hen?” Så sagde Jesus: “Sagde denne Jesus ikke til jer, selv i Galilæa, at han skulle dø, men at han skulle opstå igen?” Disse ord forskrækkede kvinderne, men Mesteren var så forandret, at de endnu ikke kunne genkende ham med ryggen til det svage lys. Og mens de funderede over hans ord, henvendte han sig til Magdalene med en velkendt stemme og sagde: “Maria.” Og da hun hørte dette ord af velkendt sympati og kærlig hilsen, vidste hun, at det var Mesterens stemme, og hun skyndte sig at knæle for hans fødder, mens hun udbrød: “Min Herre og min Mester!” Og alle de andre kvinder genkendte, at det var Mesteren, der stod foran dem i herliggjort skikkelse, og de knælede hurtigt foran ham.

189:4.11 (2027.1) Disse menneskeøjne fik mulighed for at se Jesu morontielle skikkelse på grund af transformatorernes og mellemvæsenernes særlige tjeneste i samarbejde med nogle af de morontielle personligheder, der dengang ledsagede Jesus.

189:4.12 (2027.2) Da Maria forsøgte at omfavne hans fødder, sagde Jesus: “Rør mig ikke, Maria, for jeg er ikke, som du kendte mig i kødet. I denne skikkelse vil jeg være hos jer en tid, før jeg stiger op til Faderen. Men gå nu alle sammen hen og fortæl mine apostle—og Peter—at jeg er opstået, og at du har talt med mig.”

189:4.13 (2027.3) Efter at kvinderne var kommet sig over deres forbløffelse, skyndte de sig tilbage til byen og til Elias Markus’ hjem,

hvor de fortalte de ti apostle alt, hvad der var sket med dem; men apostlene var ikke tilbøjelige til at tro dem. De troede først, at kvinderne havde set et syn, men da Maria Magdalene gentog de ord, som Jesus havde talt til dem, og da Peter hørte hans navn, skyndte han sig ud af det øverste kammer, tæt fulgt af Johannes, i stor hast for at nå graven og se disse ting med egne øjne.

189:4.14 (2027.4) Kvinderne gentog historien om samtalen med Jesus for de andre apostle, men de ville ikke tro, og de ville ikke gå ud for selv at finde ud af det, som Peter og Johannes havde gjort.

5. Peter og johannes ved gravkammeret

189:5.1 (2027.5) Mens de to apostle løb mod Golgata og Josefs grav, skiftede Peters tanker mellem frygt og håb; han frygtede at møde Mesteren, men hans håb blev vakt af historien om, at Jesus havde sendt et særligt ord til ham. Han var halvt overbevist om, at Jesus virkelig var i live; han huskede løftet om at opstå på den tredje dag. Mærkeligt nok havde han ikke tænkt på dette løfte siden korsfæstelsen før i dette øjeblik, hvor han skyndte sig nordpå gennem Jerusalem. Mens Johannes skyndte sig ud af byen, vældede en mærkelig ekstase af glæde og håb op i hans sjæl. Han var halvt overbevist om, at kvinderne virkelig havde set den opstandne Mester.

189:5.2 (2027.6) Johannes, som var yngre end Peter, løb fra ham og ankom først til graven. Johannes blev stående ved døren og

betragede graven, og den var præcis, som Maria havde beskrevet den. Meget snart kom Simon Peter farende, og da han kom ind, så han den samme tomme grav med ligklæderne så ejendommeligt arrangeret. Og da Peter var kommet ud, gik Johannes også ind og så det hele med egne øjne, og så satte de sig på stenen for at tænke over betydningen af det, de havde set og hørt. Og mens de sad der, vendte de i tankerne alt det, der var blevet fortalt dem om Jesus, men de kunne ikke klart opfatte, hvad der var sket.

189:5.3 (2027.7) Peter foreslog først, at graven var blevet plyndret, at fjender havde stjålet liget, måske bestukket vagterne. Men Johannes ræsonnerede, at graven næppe ville være blevet efterladt så velordnet, hvis liget var blevet stjålet, og han rejste også spørgsmålet om, hvordan bandagerne tilfældigvis var blevet efterladt, og så tilsyneladende intakte. Og igen gik de begge tilbage i graven for at undersøge gravklæderne nærmere. Da de kom ud af graven anden gang, fandt de Maria Magdalene vendt tilbage og grædende foran indgangen. Maria var gået til apostlene i den tro, at Jesus var stået op af graven, men da de alle nægtede at tro på hendes beretning, blev hun nedtrykt og fortvivlet. Hun længtes efter at gå tilbage til graven, hvor hun mente at have hørt Jesu velkendte stemme.

189:5.4 (2027.8) Da Maria blev hængende, efter at Peter og Johannes var gået, viste Mesteren sig igen for hende og sagde: "Vær ikke i tvivl; hav mod til at tro på det, du har set og hørt. Gå tilbage til mine apostle og fortæl dem igen, at jeg er opstået, at jeg vil vise mig for dem, og at jeg straks vil gå foran dem til Galilæa, som jeg lovede."

189:5.5 (2028.1) Maria skyndte sig tilbage til Markus' hjem og fortalte apostlene, at hun igen havde talt med Jesus, men de ville ikke tro hende. Men da Peter og Johannes kom tilbage, holdt de op med deres latterliggørelse og blev fyldt med frygt og bekymring.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 189](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 191](#) >>

Kapitel 190

Jesus Åbenbarer Sig I Morontiaform

190:0.1 (2029.1) DEN opstandne Jesus forbereder sig nu på at tilbringe en kort periode på Urantia med det formål at opleve den opstigende morontielle karriere for en dødelig fra rigerne. Selvom denne periode af morontialivet skal tilbringes i hans dødelige inkarnations verden, vil det dog i alle henseender være tilsvarende oplevelsen for dødelige fra Satania, der gennemgår det progressive morontialiv i Jerusems syv mansoniaverdener.

190:0.2 (2029.2) Al denne kraft, som er iboende i Jesus—livets gave—og som gjorde ham i stand til at opstå fra de døde, er selve det evige livs gave, som han skænker til rigets troende, og som allerede nu gør deres opstandelse fra den naturlige døds bånd sikker.

190:0.3 (2029.3) De dødelige i verdenerne vil rejse sig om morgenen på opstandelsesdagen med den samme type overgangs- eller morontiakrop, som Jesus havde, da han rejste sig fra graven denne søndag morgen. Disse kroppe har ikke cirkulerende blod, og sådanne

væsener indtager ikke almindelig materiel føde; ikke desto mindre er disse morontia-former *virkelige*. Da de forskellige troende så Jesus efter hans opstandelse, så de ham virkelig; de var ikke selvbedrageriske ofre for visioner eller hallucinationer.

190:0.4 (2029.4) En vedvarende tro på Jesu opstandelse var det vigtigste træk ved troen hos alle grene af den tidlige evangeliske lære. I Jerusalem, Alexandria, Antiokia og Filadelfia var alle evangeliets lærere forenet i denne implicitte tro på Mesterens opstandelse.

190:0.5 (2029.5) Når man ser på den fremtrædende rolle, som Maria Magdalene spillede i forkyndelsen af Mesterens opstandelse, bør man huske på, at Maria var den vigtigste talsmand for kvindekorpset, ligesom Peter var det for apostlene. Maria var ikke leder af de kvindelige arbejdere, men hun var deres hovedlærer og offentlige talsmand. Maria var blevet en meget forsigtig kvinde, så hendes mod til at tale med en mand, som hun anså for at være viceværten i Josefs have, viser kun, hvor forfærdet hun var over at finde graven tom. Det var dybden og smerten i hendes kærlighed, fylden i hendes hengivenhed, der for et øjeblik fik hende til at glemme de konventionelle begrænsninger for en jødisk kvindes tilgang til en fremmed mand.

1. Opstandelsens budbringere

190:1.1 (2029.6) Apostlene ønskede ikke, at Jesus skulle forlade dem; derfor havde de ignoreret alle hans udtalelser om at dø, sammen med hans løfter om at opstå igen. De forventede ikke opstandelsen, da den kom, og de nægtede at tro, før de blev konfronteret med uimodsigelige beviser og deres egne oplevelser som absolutte beviser.

190:1.2 (2030.1) Da apostlene nægtede at tro på beretningen fra de fem kvinder, der påstod, at de havde set Jesus og talt med ham, vendte Maria Magdalene tilbage til graven, og de andre gik tilbage til Josefs hus, hvor de fortalte om deres oplevelser til hans datter og de andre kvinder. Og kvinderne troede på deres beretning. Kort efter klokken seks gik Josef af Arimatæas datter og de fire kvinder, der havde set Jesus, over til Nikodemus' hjem, hvor de fortalte alle disse hændelser til Josef, Nikodemus, David Zebedæus og de andre mænd, der var forsamlet. Nikodemus og de andre tvivlede på deres historie, tvivlede på, at Jesus var genopstået fra de døde; de formodede, at jøderne havde fjernet liget. Josef og David var tilbøjelige til at tro på beretningen, så meget, at de skyndte sig ud for at inspicere graven, og de fandt alt præcis, som kvinderne havde beskrevet det. Og de var de sidste, der så graven, for ypperstepræsten sendte kaptajnen for tempelvagterne til graven klokken halv otte for at fjerne gravklæderne. Kaptajnen pakkede dem alle sammen ind i et linnedklæde og kastede dem ud over en nærliggende klippe.

190:1.3 (2030.2) Fra graven gik David og Josef straks hjem til Elias Markus, hvor de holdt en konference med de ti apostle i det øverste kammer. Kun Johannes Zebedæus var tilbøjelig til at tro, selv svagt,

at Jesus var genopstået fra de døde. Peter havde først troet, men da det ikke lykkedes ham at finde Mesteren, faldt han i alvorlig tvivl. De var alle tilbøjelige til at tro, at jøderne havde fjernet liget. David ville ikke diskutere med dem, men da han gik, sagde han: "I er apostle, og I burde forstå disse ting. Jeg vil ikke skændes med jer; ikke desto mindre går jeg nu tilbage til Nikodemus' hjem, hvor jeg har aftalt med budbringerne, at de skal samles her til morgen, og når de er samlet, vil jeg sende dem ud på deres sidste mission, som forkyndere af Mesterens opstandelse. Jeg hørte Mesteren sige, at når han døde, ville han genopstå på den tredje dag, og jeg tror på ham." Og med disse ord til rigets nedslåede og fortvivlede ambassadører tog denne selvbestaltede chef for kommunikation og efterretning afsked med apostlene. På vej ud af det øverste kammer lagde han Judas' taske, som indeholdt alle de apostoliske midler, i skødet på Mattæus Levi.

190:1.4 (2030.3) Klokken var omkring halv ti, da de sidste af Davids seksogtyve budbringere ankom til Nikodemus' hjem. David samlede dem straks i den store gårdhave og talte til dem:

190:1.5 (2030.4) "Mænd og brødre, i al denne tid har I tjent mig i overensstemmelse med jeres ed til mig og til hinanden, og jeg kalder jer til vidne på, at jeg endnu aldrig har sendt falske oplysninger ud af jeres hænder. Jeg er ved at sende jer ud på jeres sidste mission som frivillige budbringere for riget, og ved at gøre det løser jeg jer fra jeres ed og opløser dermed budbringerkorpset. Mænd, jeg erklærer for jer, at vi har fuldført vores arbejde. Mesteren har ikke længere brug for dødelige budbringere; han er genopstået fra de døde. Han fortalte os, før de arresterede ham, at han ville dø og opstå igen på

den tredje dag. Jeg har set graven—den er tom. Jeg har talt med Maria Magdalene og fire andre kvinder, som har talt med Jesus. Nu opløser jeg jer, siger farvel og sender jer ud på jeres respektive opgaver, og det budskab, I skal bringe til de troende, er: ‘Jesus er opstået fra de døde, graven er tom.’”

190:1.6 (2030.5) De fleste af de tilstedeværende forsøgte at overtale David til ikke at gøre det. Men de kunne ikke påvirke ham. Så forsøgte de at tale budbringerne fra det, men de ville ikke lytte til tvivlens ord. Og så, kort før klokken ti denne søndag morgen, gik disse seksogtyve løbere ud som de første budbringere af den mægtige sandhed om den opstandne Jesus. Og de startede på denne mission, som de havde gjort på så mange andre, i opfyldelse af deres ed til David Zebedæus og til hinanden. Disse mænd havde stor tillid til David. De tog af sted på denne opgave uden at blive hængende for at tale med dem, der havde set Jesus; de tog David på ordet. Størstedelen af dem troede på, hvad David havde fortalt dem, og selv de, der tvivlede lidt, bragte budskabet videre lige så sikkert og lige så hurtigt.

190:1.7 (2031.1) Apostlene, rigets åndelige korps, er denne dag samlet i det øverste kammer, hvor de viser frygt og udtrykker tvivl, mens disse lægfolk, der repræsenterer det første forsøg på at socialisere Mesterens evangelium om menneskets broderskab, under ordre fra deres frygtløse og effektive leder, går ud for at forkynde den opstandne Frelser for en verden og et univers. Og de engagerer sig i

denne begivenhedsrige tjeneste, før hans udvalgte repræsentanter er villige til at tro på hans ord eller acceptere øjenvidners vidnesbyrd.

190:1.8 (2031.2) Disse seksogtyve blev sendt til Lazarus' hjem i Betania og til alle de troendes centre, fra Beersheba i syd til Damaskus og Sidon i nord; og fra Filadelfia i øst til Alexandria i vest.

190:1.9 (2031.3) Da David havde taget afsked med sine brødre, tog han over til Josef for at hente sin mor, og så tog de ud til Betania for at slutte sig til Jesu ventende familie. David blev i Betania hos Marta og Maria, indtil de havde skilt sig af med deres jordiske ejendele, og han ledsagede dem på deres rejse for at slutte sig til deres bror, Lazarus, i Filadelfia.

190:1.10 (2031.4) I omkring en uge fra dette tidspunkt tog Johannes Zebedæus Jesu mor Maria til sit hjem i Betsaida. Jesu ældste bror James forblev med sin familie i Jerusalem. Ruth boede hos Lazarus søstre i Betania. Resten af Jesu familie vendte tilbage til Galilæa. David Zebedæus forlod Betania sammen med Marta og Maria for Filadelfia, i begyndelsen af juni, dagen efter hans ægteskab med Ruth, Jesu yngste søster.

2. Tilsynekomsten af jesus i betania

190:2.1 (2031.5) Fra tidspunktet for den morontielle opstandelse til timen for hans åndelige opstigning til det høje, viste Jesus sig nitten gange i synlig form for sine troende på jorden. Han viste sig ikke for sine

fjender eller for dem, der ikke kunne gøre åndelig brug af hans manifestation i synlig form. Hans første tilsynekomst var for de fem kvinder ved graven; hans anden for Maria Magdalene, også ved graven.

190:2.2 (2031.6) Den tredje tilsynekomst fandt sted omkring middagstid denne søndag i Betania. Kort efter middag stod Jesu ældste bror, James, i Lazarus' have foran Martas og Marias opstandne brors tomme grav og tænkte over de nyheder, som Davids budbringer havde bragt dem en time tidligere. James havde altid været tilbøjelig til at tro på sin ældste brors mission på jorden, men han havde for længst mistet kontakten med Jesu arbejde og var kommet i alvorlig tvivl om apostlenes senere påstande om, at Jesus var Messias. Hele familien blev forskrækket og nærmest forvirret over budbringerens nyhed. Endnu mens James stod foran Lazarus' tomme grav, ankom Maria Magdalene til stedet og fortalte begejstret familien om sine oplevelser fra de tidlige morgentimer ved Josefs grav. Før hun var færdig, ankom David Zebedæus og hans mor. Ruth troede selvfølgelig på beretningen, og det samme gjorde Jude, efter at han havde talt med David og Salome.

190:2.3 (2032.1) I mellemtiden, mens de ledte efter James, og før de fandt ham, mens han stod der i haven nær graven, blev han opmærksom på en nær tilstedeværelse, som om nogen havde rørt ham på skulderen; og da han vendte sig for at se, så han gradvist en mærkelig skikkelse ved sin side. Han var for forbløffet til at tale og for skræmt til at flygte. Og så talte den mærkelige skikkelse og sagde: "James, jeg kommer for at kalde dig til tjeneste i riget. Tag dine brødre i hånden

og følg efter mig.” Da James hørte sit navn blive udtalt, vidste han, at det var hans ældste bror, Jesus, der havde talt til ham. De havde alle mere eller mindre svært ved at genkende Mesterens morontielle skikkelse, men kun få af dem havde problemer med at genkende hans stemme eller på anden måde identificere hans charmerende personlighed, da han først begyndte at kommunikere med dem.

190:2.4 (2032.2) Da James opdagede, at Jesus henvendte sig til ham, begyndte han at falde på knæ og udbrød: “Min far og min bror,” men Jesus bad ham blive stående, mens han talte med ham. Og de gik gennem haven og talte i næsten tre minutter; talte om oplevelser fra tidligere dage og forudsagde begivenhederne i den nærmeste fremtid. Da de nærmede sig huset, sagde Jesus: “Farvel, James, indtil jeg hilser på jer alle sammen.”

190:2.5 (2032.3) James skyndte sig ind i huset, selv mens de ledte efter ham på Betfage, og udbrød: “Jeg har lige set Jesus og talt med ham, vi talte sammen. Han er ikke død, han er genopstået! Han forsvandt foran mig og sagde: ‘Farvel, indtil jeg hilser på jer alle sammen.’” Næppe var han færdig med at tale, før Jude kom tilbage, og han genfortalte oplevelsen af mødet med Jesus i haven for Jude. Og de begyndte alle at tro på Jesu opstandelse. James meddelte nu, at han ikke ville vende tilbage til Galilæa, og David udbrød: “Han bliver ikke kun set af begejstrede kvinder; selv stærke mænd er begyndt at se ham. Jeg forventer selv at se ham.”

190:2.6 (2032.4) Og David ventede ikke længe, for Jesu fjerde tilsynekomst for dødelige fandt sted kort før klokken to i netop

Martas og Marias hjem, da han viste sig synligt for sin jordiske familie og deres venner, tyve i alt. Mesteren viste sig i den åbne bagdør og sagde: “Fred være med jer. Hilsen til dem, der engang var tæt på mig i kødet, og fællesskab for mine brødre og søstre i himlenes rige. Hvordan kunne du tvivle? Hvorfor har I ventet så længe, før I valgte at følge sandhedens lys af et helt hjerte? Kom derfor, alle sammen, ind i Sandhedens Ånds fællesskab i Faderens rige.” Da de begyndte at komme sig over det første chok over deres forbløffelse og bevægede sig hen mod ham, som om de ville omfavne ham, forsvandt han ud af deres synsfelt.

190:2.7 (2032.5) De ville alle skynde sig ind til byen for at fortælle de tvivlende apostle om, hvad der var sket, men James holdt dem tilbage. Kun Maria Magdalene fik lov til at vende tilbage til Josefs hus. James forbød dem at offentliggøre dette morontia-besøg på grund af visse ting, som Jesus havde sagt til ham, mens de talte sammen i haven. Men James afslørede aldrig mere om sit besøg med den opstandne Mester på denne dag i Lazarus’ hjem i Betania.

3. I Josefs hjem

190:3.1 (2033.1) Den femte morontielle manifestation af Jesus for dødelige øjne fandt sted i overværelse af omkring femogtyve troende kvinder, der var samlet i Josef af Arimatæas hjem omkring klokken femten minutter over fire den samme søndag eftermiddag. Maria

Magdalene var vendt tilbage til Josefs hus blot et par minutter før denne tilsynekomst. James, Jesus' bror, havde bedt om, at der ikke blev sagt noget til apostlene om Mesterens tilsynekomst i Betania. Han havde ikke bedt Maria om at afholde sig fra at rapportere begivenheden til sine troende søstre. Efter at Maria havde lovet alle kvinderne tavshed, begyndte hun derfor at fortælle, hvad der for nylig var sket, mens hun var sammen med Jesu familie i Betania. Og hun var midt i denne spændende fortælling, da en pludselig og højtidelig tavshed faldt over dem; de så i deres midte den opstandne Jesus' fuldt synlige skikkelse. Han hilste på dem og sagde: "Fred være med jer. I rigets fællesskab skal der hverken være jøde eller hedning, rig eller fattig, fri eller træl, mand eller kvinde. I er også kaldet til at udbrede det gode budskab om menneskehedens frihed gennem evangeliet om Guds slægtskab med jer i Himmeriget. Gå til hele verden og forkynd dette evangelium og bekræft de troende i troen på det. Og mens I gør det, så glem ikke at tage jer af de syge og styrke dem, der er svage og bange. Og jeg vil altid være med jer, lige til jordens ende." Og da han havde talt således, forsvandt han fra deres åsyn, mens kvinderne faldt på deres ansigter og tilbad i stilhed.

190:3.2 (2033.2) Af de fem morontia-tilsynekomster af Jesus, der havde fundet sted indtil dette tidspunkt, havde Maria Magdalene været vidne til fire.

190:3.3 (2033.3) Som et resultat af udsendelsen af budbringerne midt på eftermiddagen og den ubevidste lækage af antydninger om Jesu tilsynekomst i Josefs hus, begyndte jødernes herskere tidligt på

aftenen at få nys om, at det blev rapporteret i byen, at Jesus var opstået, og at mange mennesker hævdede at have set ham. Medlemmerne af jødernes råd blev meget ophidsede over disse rygter. Efter en hastig konsultation med Annas indkaldte Kajfas til et møde i Sanhedrinet kl. otte samme aften. Det var på dette møde, at der blev taget skridt til at smide enhver person ud af synagogerne, som nævnte Jesu opstandelse. Det blev endda foreslået, at alle, der hævdede at have set ham, skulle slås ihjel; dette forslag kom dog ikke til afstemning, da mødet brød op i forvirring grænsende til egentlig panik. De havde vovet at tro, at de var færdige med Jesus. De var ved at opdage, at deres virkelige problemer med manden fra Nazaret lige var begyndt.

4. Tilsynekomsten for grækerne

190:4.1 (2033.4) Omkring klokken halv fem, hjemme hos en Flavius, viste Mesteren sigsin sjette morontielle tilsynekomst for omkring fyrre græske troende, der var forsamlet. Mens de var optaget af at diskutere beretningerne om Mesterens opstandelse, manifesterede han sig i deres midte, på trods af at dørene var forsvarligt lukket, og talte til dem og sagde: “Fred være med jer. Mens Menneskesønnen viste sig på jorden blandt jøderne, kom han for at tjene alle mennesker. I min Faders rige skal der hverken være jøde eller ikke-jøde, I skal alle være brødre—Guds sønner. Gå derfor ud i hele verden og forkynd dette evangelium om frelse, som I har modtaget

det fra rigets ambassadører, og jeg vil være sammen med jer i broderskabet mellem Faderens sønner af tro og sandhed.” Og da han havde givet dem denne befaling, tog han afsked, og de så ham ikke mere. De blev i huset hele aftenen; de var for overvældede af ærefrygt og frygt til at vove sig ud. Ingen af disse grækere sov den nat; de holdt sig vågne og diskuterede disse ting og håbede, at Mesteren igen ville besøge dem. Blandt denne gruppe var mange af de grækere, der var i Getsemane, da soldaterne arresterede Jesus, og Judas forrådte ham med et kys.

190:4.2 (2034.1) Rygterne om Jesu opstandelse og beretningerne om de mange åbenbaringer for hans tilhængere spredte sig hurtigt, og hele byen er ved at blive ophidset til det yderste. Mesteren har allerede vist sig for sin familie, for kvinderne og for grækerne, og nu manifesterer han sig midt blandt apostlene. Jødernes råd skal snart begynde at overveje disse nye problemer, som så pludseligt er blevet kastet over de jødiske magthavere. Jesus tænker meget på sine apostle, men ønsker, at de skal være alene et par timer mere med højtidelig refleksion og eftertænksom overvejelse, før han besøger dem.

5. Vandringerne med de to brødre

190:5.1 (2034.2) I Emmaus, cirka syv kilometer vest for Jerusalem, boede der to brødre, hyrder, som havde tilbragt påskeugen i Jerusalem med

at deltage i ofringer, ceremonier og højtider. Kleopas, den ældste, troede delvist på Jesus; i det mindste var han blevet smidt ud af synagogen. Hans bror, Jakob, var ikke troende, selvom han var meget fascineret af det, han havde hørt om Mesterens lære og gerninger.

190:5.2 (2034.3) Denne søndag eftermiddag, cirka fem kilometer uden for Jerusalem og et par minutter før klokken fem, da disse to brødre traskede ad vejen til Emmaus, talte de meget alvorligt om Jesus, hans lære, arbejde og især om rygterne om, at hans grav var tom, og at nogle af kvinderne havde talt med ham. Kleopas var halvt i stand til at tro på disse beretninger, men Jakob insisterede på, at hele affæren sandsynligvis var svindel. Mens de skændtes og diskuterede på deres vej hjem, kom Jesu morontia-manifestation, hans syvende tilsynekomst, ved siden af dem, mens de rejste videre. Kleopas havde ofte hørt Jesus undervise og havde spist sammen med ham hos troende i Jerusalem ved flere lejligheder. Men han genkendte ikke Mesteren, selv når han talte frit med dem.

190:5.3 (2034.4) Efter at have gået en kort tur med dem, sagde Jesus: “Hvad var det for ord, I udvekslede så inderligt, da jeg kom hen til jer?” Og da Jesus havde talt, stod de stille og betragtede ham med trist overraskelse. Kleopas sagde: “Kan det være, at du opholder dig i Jerusalem og ikke ved, hvad der for nylig er sket?” Så spurgte Mesteren: “Hvilke ting?” Kleopas svarede: “Hvis du ikke kender til disse ting, er du den eneste i Jerusalem, der ikke har hørt disse rygter om Jesus fra Nazaret, som var en profet, der var mægtig i ord og handling over for Gud og hele folket. Ypperstepræsterne og vores

herskere udleverede ham til romerne og forlangte, at de skulle korsfæste ham. Nu havde mange af os håbet, at det var ham, der ville befri Israel fra hedningernes åg. Men det er ikke alt. Det er nu den tredje dag, siden han blev korsfæstet, og visse kvinder har denne dag forbløffet os ved at erklære, at de meget tidligt i morges gik til hans grav og fandt den tom. Og de samme kvinder insisterer på, at de har talt med denne mand; de hævder, at han er genopstået fra de døde. Og da kvinderne fortalte dette til mændene, løb to af hans apostle hen til graven og fandt den også tom”—og her afbrød Jakob sin bror for at sige, “men de så ikke Jesus.”

190:5.4 (2035.1) Mens de gik, sagde Jesus til dem: “Hvor er I langsomme til at forstå sandheden! Når I fortæller mig, at det er om denne mands lære og arbejde, at I har jeres diskussioner, så må jeg oplyse jer, da jeg er mere end bekendt med denne lære. Husker du ikke, at denne Jesus altid lærte, at hans rige ikke var af denne verden, og at alle mennesker, der er Guds sønner, skulle finde frihed og frihed i den åndelige glæde ved fællesskabet i broderskabet af kærlig tjeneste i dette nye rige af sandheden om den himmelske Faders kærlighed? Husker du ikke, hvordan denne Menneskesøn forkyndte Guds frelse for alle mennesker, tog sig af de syge og plagede og satte dem fri, som var bundet af frygt og slaver af det onde? Ved du ikke, at denne mand fra Nazaret fortalte sine disciple, at han skulle gå til Jerusalem, blive overgivet til sine fjender, som ville slå ham ihjel, og at han ville opstå på den tredje dag? Har du ikke fået alt dette at vide? Og har du aldrig læst i skriften om denne frelsens dag for jøder og ikke-jøder, hvor der står, at i ham skal alle jordens slægter velsignes; at han vil høre de

nødlidendes råb og frelse de fattiges sjæle, som søger ham; at alle nationer skal kalde ham velsignet? At en sådan frelser skal være som skyggen af en stor klippe i et træt land. At han vil vogte flokken som en sand hyrde, samle lammene i sine arme og bære dem kærligt i sit bryst. At han vil åbne øjnene på de åndeligt blinde og føre fortvivlelsens fanger ud i fuld frihed og lys; at alle, der sidder i mørket, skal se den evige frelses store lys. At han vil forbinde dem, der har et knust hjerte, forkynde frihed for dem, der er fanget af synden, og åbne fængslet for dem, der er slaver af frygt og bundet af ondskab. At han vil trøste dem, der sørger, og skænke dem frelsens glæde i stedet for sorg og tyngde. At han skal være alle nationers ønske og den evige glæde for dem, der søger retfærdighed. At denne sandhedens og retfærdighedens Søn skal rejse sig over verden med helbredende lys og frelsende kraft; ja, at han vil frelse sit folk fra deres synder; at han virkelig vil søge og frelse dem, der er fortabte. At han ikke vil ødelægge de svage, men give frelse til alle, der hungrer og tørster efter retfærdighed. At de, der tror på ham, skal have evigt liv. At han vil udgyde sin ånd over alt kød, og at denne sandhedens ånd i hver troende skal være en kilde af vand, der springer op til evigt liv. Forstod du ikke, hvor stort det evangelium om riget var, som denne mand overbragte dig? Forstår I ikke, hvor stor en frelse, der er kommet over jer?”

190:5.5 (2035.2) På dette tidspunkt var de kommet tæt på den landsby, hvor disse brødre boede. Disse to mænd havde ikke sagt et ord, siden Jesus begyndte at undervise dem, mens de gik langs vejen. Snart holdt de foran deres ydmyge bolig, og Jesus var ved at tage afsked

med dem og gå videre ned ad vejen, men de tvang ham til at komme ind og blive hos dem. De insisterede på, at det snart var aften, og at han skulle blive hos dem. Til sidst indvilligede Jesus, og kort efter at de var gået ind i huset, satte de sig for at spise. De gav ham brødet for at velsigne det, og da han begyndte at bryde det og række det til dem, blev deres øjne åbnet, og Kleopas erkendte, at deres gæst var Mesteren selv. Og da han sagde: “Det er Mesteren—,” forsvandt Jesus i sin morontiaform ud af deres syn.

190:5.6 (2036.1) Og så sagde de, den ene til den anden: “Ikke underligt, at vores hjerter brændte i os, da han talte til os, mens vi gik langs vejen! og mens han åbnede skriftens lære for vores forståelse!”

190:5.7 (2036.2) De ville ikke stoppe for at spise. De havde set den morontielle Mester, og de skyndte sig ud af huset og tilbage til Jerusalem for at sprede det gode budskab om den opstandne Frelser.

190:5.8 (2036.3) Omkring klokken ni den aften, og lige før Mesteren viste sig for de ti, brød disse to ophidsede brødre ind hos apostlene i det øverste kammer og erklærede, at de havde set Jesus og talt med ham. Og de fortalte alt, hvad Jesus havde sagt til dem, og hvordan de ikke havde opdaget, hvem han var, før brødet blev brudt.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 190](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 192](#) >>

Kapitel 191

Jesus Åbenbare Sig For Apostlerne Og Andre Ledere

191:0.1 (2037.1) OPSTANDELSES søndag var en forfærdelig dag i apostlenes liv; ti af dem tilbragte størstedelen af dagen i det øverste kammer bag gitterdøre. De kunne være flygtet fra Jerusalem, men de var bange for at blive arresteret af det jødiske råds agenter, hvis de blev fundet udenfor. Thomas grublede over sine problemer alene på Betfage. Han ville have klaret sig bedre, hvis han var blevet hos sine medapostle, og han ville have hjulpet dem med at lede deres diskussioner i en mere nyttig retning.

191:0.2 (2037.2) Hele dagen fastholdt Johannes ideen om, at Jesus var opstået fra de døde. Han fortalte om ikke mindre end fem forskellige gange, hvor Mesteren havde bekræftet, at han ville opstå igen, og mindst tre gange, hvor han hentydede til den tredje dag. Johannes' holdning havde stor indflydelse på dem, især på hans bror Jakob og på Nataniel. Johannes ville have påvirket dem mere, hvis han ikke havde været det yngste medlem af gruppen.

191:0.3 (2037.3) Deres isolation havde meget at gøre med deres problemer. Johannes Markus holdt dem ajour med udviklingen omkring templet og informerede dem om de mange rygter, der vandt frem i byen, men det faldt ham ikke ind at indsamle nyheder fra de forskellige grupper af troende, som Jesus allerede havde vist sig for. Det var den slags tjeneste, som Davids budbringere hidtil havde ydet, men de var alle fraværende på deres sidste opgave som opstandelsens herolder for de grupper af troende, der boede langt fra Jerusalem. For første gang i alle disse år indså apostlene, hvor afhængige de havde været af Davids budbringere for at få deres daglige information om rigets anliggender.

191:0.4 (2037.4) Hele denne dag vaklede Peter på karakteristisk vis følelsesmæssigt mellem tro og tvivl om Mesterens opstandelse. Peter kunne ikke slippe synet af ligklæderne, der lå der i graven, som om Jesu krop lige var fordampet indefra. “Men,” tænkte Peter, “hvis han er opstået og kan vise sig for kvinderne, hvorfor viser han sig så ikke for os, hans apostle?” Peter blev bedrøvet, når han tænkte på, at Jesus måske ikke kom til dem på grund af hans tilstedeværelse blandt apostlene, fordi han havde fornægtet ham den nat i Annas gård. Og så ville han opmuntre sig selv med kvindernes ord: “Gå hen og fortæl det til mine apostle—og til Peter.” Men for at få opmuntring fra dette budskab måtte han tro på, at kvinderne virkelig havde set og hørt den opstandne Mester. Således vekslede Peter mellem tro og tvivl hele dagen, indtil han lidt efter klokken otte vovede sig ud i gården. Peter tænkte på at fjerne sig fra apostlene, så han ikke kunne

forhindre Jesus i at komme til dem på grund af sin fornægtelse af Mesteren.

191:0.5 (2037.5) Jakob Zebedæus gik først ind for, at de alle skulle gå hen til graven; han var stærkt tilhænger af at gøre noget for at komme til bunds i mysteriet. Det var Nataniel, der forhindrede dem i at gå ud offentligt som svar på James' opfordring, og han gjorde det ved at minde dem om Jesus' advarsel mod at bringe deres liv i unødigt fare på dette tidspunkt. Ved middagstid havde James slået sig ned sammen med de andre for at vente opmærksomt. Han sagde ikke meget; han var enormt skuffet over, at Jesus ikke viste sig for dem, og han kendte ikke til Mesterens mange tilsynekomster for andre grupper og enkeltpersoner.

191:0.6 (2038.1) Andreas lyttede meget denne dag. Han var meget forvirret over situationen og havde mere end sin andel af tvivl, men han nød i det mindste en vis følelse af frihed fra ansvaret for at vejlede sine medapostle. Han var virkelig taknemmelig for, at Mesteren havde befriet ham fra lederskabets byrder, før de faldt i disse distraherende tider.

191:0.7 (2038.2) Mere end én gang i løbet af de lange og trættende timer på denne tragiske dag var den eneste støttende indflydelse i gruppen Nataniels karakteristiske filosofiske råd. Han var virkelig den kontrollerende indflydelse blandt de ti hele dagen. Aldrig udtrykte han sig om hverken tro eller vantro på Mesterens opstandelse. Men som dagen skred frem, blev han mere og mere tilbøjelig til at tro på, at Jesus havde opfyldt sit løfte om at genopstå.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes var for nedtrykt til at deltage i diskussionerne. Det meste af tiden lå han på en sofa i et hjørne af lokalet med ansigtet mod væggen; han talte ikke et halvt dusin gange i løbet af hele dagen. Hans opfattelse af riget var brudt sammen, og han kunne ikke se, at Mesterens opstandelse kunne ændre situationen væsentligt. Hans skuffelse var meget personlig og alt for stor til, at han kunne komme sig over den med kort varsel, selv i lyset af en så fantastisk kendsgerning som opstandelsen.

191:0.9 (2038.4) Mærkeligt nok talte den normalt så udtryksløse Filip meget hele eftermiddagen denne dag. Om formiddagen havde han ikke meget at sige, men hele eftermiddagen stillede han spørgsmål til de andre apostle. Peter blev ofte irriteret over Filips spørgsmål, men de andre tog hans forespørgsler med godt humør. Filip ønskede især at vide, hvis Jesus virkelig var opstået fra graven, om hans krop ville bære de fysiske mærker af korsfæstelsen.

191:0.10 (2038.5) Mattæus var meget forvirret; han lyttede til sine kammeraters diskussioner, men brugte det meste af tiden på at vende og dreje problemet med deres fremtidige økonomi i sit hoved. Uanset Jesu formodede opstandelse var Judas væk, David havde uden videre overdraget midlerne til ham, og de var uden en autoritativ leder. Inden Mattæus nåede at tage deres argumenter om opstandelsen alvorligt, havde han allerede set Mesteren ansigt til ansigt.

191:0.11 (2038.6) Alfeus-tvillingerne tog ikke meget del i disse alvorlige diskussioner; de havde ret travlt med deres sædvanlige opgaver. En af dem udtrykte begges holdning, da han som svar på et spørgsmål

fra Filip sagde: “Vi forstår ikke det med opstandelsen, men vores mor siger, at hun har talt med Mesteren, og vi tror på hende.”

191:0.12 (2038.7) Thomas var midt i en af sine typiske perioder med fortvivlet depression. Han sov en del af dagen og vandrede over bakkerne resten af tiden. Han følte trang til at slutte sig til sine medapostle igen, men ønsket om at være alene var stærkere.

191:0.13 (2038.8) Mesteren udskød den første morontielle tilsynekomst for apostlene af flere grunde. For det første ønskede han, at de, efter at de havde hørt om hans opstandelse, skulle have tid til at tænke grundigt over, hvad han havde fortalt dem om sin død og opstandelse, da han stadig var sammen med dem i kødet. Mesteren ønskede, at Peter skulle kæmpe sig igennem nogle af sine særegne vanskeligheder, før han åbenbarede sig for dem alle. For det andet ønskede han, at Thomas skulle være sammen med dem på det tidspunkt, hvor han viste sig for første gang. Johannes Markus fandt Thomas i Simons hjem i Betfage tidligt denne søndag morgen og gav apostlene besked om det omkring klokken elleve. Thomas kunne være vendt tilbage til dem når som helst i løbet af dagen, hvis Nataniel eller to af de andre apostle var gået efter ham. Han ønskede virkelig at vende tilbage, men da han var taget af sted aftenen før, var han for stolt til at gå tilbage af sig selv så hurtigt. Den næste dag var han så deprimeret, at det tog næsten en uge, før han besluttede sig for at vende tilbage. Apostlene ventede på ham, og han ventede på, at hans brødre skulle opsøge ham og bede ham om at komme tilbage til dem. Thomas forblev således væk fra sine medarbejdere indtil den næste lørdag aften, hvor Peter og Johannes, efter at mørket var faldet

på, gik over til Betfage og bragte ham tilbage med dem. Og det er også grunden til, at de ikke straks tog til Galilæa, efter at Jesus først viste sig for dem; de ville ikke tage af sted uden Thomas.

1. Tilsynekomsten for peter

191:1.1 (2039.1) Klokken var næsten halv ni denne søndag aften, da Jesus viste sig for Simon Peter i haven ved Markus' hus. Det var hans ottende morontia-manifestation. Peter havde levet under en tung byrde af tvivl og skyld lige siden sin fornægtelse af Mesteren. Hele lørdagen og denne søndag havde han kæmpet med frygten for, at han måske ikke længere var en apostel. Han havde gysset over Judas' skæbne og endda tænkt, at han også havde forrådt sin Mester. Hele denne eftermiddag tænkte han, at det måske var hans tilstedeværelse sammen med apostlene, der forhindrede Jesus i at vise sig for dem, forudsat selvfølgelig, at han virkelig var opstået fra de døde. Og det var for Peter, i en sådan sindstilstand og i en sådan sjælelig tilstand, at Jesus viste sig, da den nedslåede apostel spadserede rundt blandt blomster og buske.

191:1.2 (2039.2) Da Peter tænkte på Mesterens kærlige blik, da han gik forbi på Annas' veranda, og da han i tankerne gennemgik det vidunderlige budskab, som kvinderne, der kom fra den tomme grav, havde givet ham tidligt den morgen: "Gå hen og fortæl det til mine apostle—og til Peter"—da han betragtede disse tegn på barmhjertighed, begyndte hans tro at overvinde hans tvivl, og han

stod stille og knyttede næverne, mens han talte højt: “Jeg tror, at han er opstået fra de døde; jeg vil gå hen og fortælle det til mine brødre.” Og mens han sagde dette, dukkede der pludselig en mand op foran ham, som talte til ham i velkendte toner og sagde: “Peter, fjenden ville have dig, men jeg ville ikke overgive dig. Jeg vidste, at det ikke var af hjertet, at du fornægtede mig; derfor tilgav jeg dig, allerede før du bad om det; men nu skal du holde op med at tænke på dig selv og tidens problemer, mens du forbereder dig på at bringe evangeliets gode nyheder til dem, der sidder i mørket. Du skal ikke længere være optaget af, hvad du kan få fra riget, men hellere være optaget af, hvad du kan give til dem, der lever i stor åndelig fattigdom. Klæd dig på, Simon, til en ny dags kamp, kampen mod det åndelige mørke og den onde tvivl i menneskers naturlige sind.”

191:1.3 (2039.3) Peter og den morontielle Jesus gik gennem haven og talte om fortid, nutid og fremtid i næsten fem minutter. Så forsvandt Mesteren fra hans blik og sagde: “Farvel, Peter, indtil jeg ser dig sammen med dine brødre.”

191:1.4 (2039.4) I et øjeblik blev Peter overvældet af erkendelsen af, at han havde talt med den opstandne Mester, og at han kunne være sikker på, at han stadig var en ambassadør for riget. Han havde lige hørt den herliggjorte Mester formane ham til at fortsætte med at forkynde evangeliet. Og med alt dette vældende op i sit hjerte, skyndte han sig til det øverste kammer og ind til sine medapostle og udbrød i åndeløs begejstring: “Jeg har set Mesteren; han var i haven. Jeg talte med ham, og han har tilgivet mig.”

191:1.5 (2040.1) Peters erklæring om, at han havde set Jesus i haven, gjorde et dybt indtryk på hans medapostle, og de var lige ved at opgive deres tvivl, da Andreas rejste sig og advarede dem om ikke at lade sig påvirke for meget af sin brors beretning. Andreas antydede, at Peter før havde set ting, som ikke var virkelige. Selvom Andreas ikke direkte hentydede til synet den nat på Galilæas sø, hvor Peter hævdede at have set Mesteren komme gående på vandet, sagde han nok til at antyde over for alle de tilstedeværende, at han havde denne hændelse i tankerne. Simon Peter blev meget såret over sin brors insinuationer og faldt straks i knusende tavshed. Tvillingerne havde meget ondt af Peter, og de gik begge hen for at udtrykke deres sympati og sige, at de troede på ham, og for at bekræfte, at deres egen mor også havde set Mesteren.

2. Første tilsynekomst for apostlerne

191:2.1 (2040.2) Kort efter klokken ni den aften, efter at Kleopas og Jakob var taget af sted, mens Alfæus-tvillingerne trøstede Peter, og mens Nataniel formanede Andreas, og mens de ti apostle var forsamlet i det øverste kammer med alle dørene låst af frygt for at blive arresteret, viste Mesteren sig pludselig i morontia skikkelse midt iblandt dem og sagde: "Fred være med jer. Hvorfor er I så skræmte, når jeg viser mig, som om I havde set en ånd? Fortalte jeg jer ikke om disse ting, da jeg var til stede hos jer i kødet? Sagde jeg ikke til jer, at ypperstepræsterne og magthaverne ville udlevere mig til at blive

dræbt, at en af jeres egne ville forråde mig, og at jeg ville opstå på den tredje dag? Hvorfor al jeres tvivl og al denne diskussion om kvindernes beretninger, Kleopas og Jakob og endda Peter? Hvor længe vil I tvivle på mine ord og nægte at tro på mine løfter? Og nu, hvor I faktisk ser mig, vil I så tro? Selv nu er en af jer fraværende. Når I igen er samlet, og når I alle med sikkerhed ved, at Menneskesønnen er opstået fra graven, så gå til Galilæa. Tro på Gud, tro på hinanden, så skal I træde ind i den nye tjeneste i Himmeriget. Jeg vil blive i Jerusalem sammen med jer, indtil I er klar til at gå til Galilæa. Min fred efterlader jeg hos jer.”

191:2.2 (2040.3) Da Jesus morontiaform havde talt til dem, forsvandt han på et øjeblik ud af deres synsfelt. Og de faldt alle på deres ansigter, lovpriste Gud og ærede deres forsvundne Mester. Dette var Mesterens niende morontielle tilsynekomst.

3. Hos morontiavæsenerne

191:3.1 (2040.4) Den næste dag, mandag, blev helt og holdent brugt sammen med de morontiavæsener, der dengang var til stede på Urantia. Som deltagere i Mesterens morontia-overgangsoplevelse var der kommet mere end en million morontia-ledere og medarbejdere til Urantia sammen med overgangsdødelige af forskellige ordener fra Satantias syv mansoniaverdener. Morontia-Jesus opholdt sig sammen med disse pragtfulde intelligenser i fyrre dage. Han instruerede dem og lærte af deres ledere om livet i den morontielle

overgang, som det gennemleves af de dødelige i Satantias beboede verdener, når de passerer gennem systemets morontielle sfærer.

191:3.2 (2041.1) Omkring midnat denne mandag blev Mesterens morontielle form justeret til overgangen til det andet stadie i den morontielle progression. Da han næste gang viste sig for sine dødelige børn på jorden, var det som et morontiavæsen på andet stadie. Efterhånden som Mesteren gjorde fremskridt i sin morontielle karriere, blev det teknisk set mere og mere vanskeligt for de morontielle intelligenser og deres transformerende medarbejdere at visualisere Mesteren for dødelige og materielle øjne.

191:3.3 (2041.2) Jesus overgik til tredje fase af morontia fredag den 14. april; til fjerde fase mandag den 17; til den femte fase lørdag den 22; til den sjette fase torsdag den 27; til den syvende fase tirsdag den 2. maj; til Jerusem statsborgerskab søndag den 7; og han gik ind i omfavelse af de Højeste af Edentia søndag den 14. maj.

191:3.4 (2041.3) På denne måde fuldendte Mikael af Nebadon sin erfaring i universets tjeneste, eftersom han allerede i forbindelse med sine tidligere udgivelser til fulde havde oplevet livet for de opstigende dødelige i tid og rum fra opholdet i konstellationens hovedkvarter til og med tjenesten i superuniversets hovedkvarter. Og det var netop ved disse morontielle erfaringer, at Nebadons Skabersøn virkelig afsluttede og på acceptabel vis afsluttede sin syvende og sidste universoverdragelse.

4. Tiende tilsynekomst (i filadelfia)

191:4.1 (2041.4) Den tiende morontielle manifestation af Jesus for dødelige fandt sted kort efter kl. otte tirsdag den 11. april i Filadelfia, hvor han viste sig for Abner og Lazarus og omkring et hundrede og halvtreds af deres medarbejdere, herunder mere end halvtreds fra de halvfjerds' evangelistkorps. Denne tilsynekomst fandt sted lige efter åbningen af et særligt møde i synagogen, som Abner havde indkaldt til for at diskutere korsfæstelsen af Jesus og den nyere rapport om opstandelsen, som Davids budbringer havde bragt. Eftersom den opstandne Lazarus nu var medlem af denne gruppe troende, var det ikke svært for dem at tro på beretningen om, at Jesus var genopstået fra de døde.

191:4.2 (2041.5) Mødet i synagogen var netop blevet åbnet af Abner og Lazarus, som stod sammen på prædikestolen, da hele forsamlingen af troende pludselig så Mesterens skikkelse dukke op. Han trådte frem fra det sted, hvor han var dukket op mellem Abner og Lazarus, som ikke havde set ham, og hilste på forsamlingen og sagde:

191:4.3 (2041.6) “Fred være med jer. I ved alle, at vi har en Fader i himlen, og at der kun er ét evangelium om riget—den gode nyhed om det evige livs gave, som mennesker modtager ved tro. Mens I glæder jer over jeres loyalitet over for evangeliet, så bed sandhedens Fader om at udgyde en ny og større kærlighed til jeres brødre i jeres hjerter. I skal elske alle mennesker, som jeg har elsket jer; I skal tjene alle mennesker, som jeg har tjent jer. Med forstående sympati og broderlig hengivenhed skal I være sammen med alle jeres brødre, der er dedikeret til at forkynde de gode nyheder, hvad enten de er jøder

eller ikke-jøder, grækere eller romere, persere eller etiopiere. Johannes forkyndte riget på forhånd; I har forkyndt evangeliet med kraft; grækerne lærer allerede de gode nyheder; og jeg vil snart sende Sandhedens Ånd ind i sjælene på alle disse, mine brødre, som så uselvvisk har viet deres liv til oplysningen af deres medmennesker, som sidder i åndeligt mørke. I er alle lysets børn; snubl derfor ikke ind i de misforståede forviklinger af dødelig mistænksomhed og menneskelig intolerance. Hvis I ved troens nåde er blevet forædlet til at elske ikke-troende, burde I så ikke også elske dem, der er jeres trosfæller i troens vidtspredte husstand? Husk, at når I elsker hinanden, vil alle mennesker vide, at I er mine disciple.

191:4.4 (2042.1) “Gå derfor ud i hele verden og forkynd dette evangelium om Guds faderskab og menneskers broderskab for alle nationer og racer, og vær altid kloge i jeres valg af metoder til at præsentere de gode nyheder for menneskehedens forskellige racer og stammer. I har frit modtaget dette evangelium om riget, og I vil frit give den gode nyhed til alle nationer. Frygt ikke det ondes modstand, for jeg er med jer alle dage indtil tidernes ende. Og min fred efterlader jeg hos jer.”

191:4.5 (2042.2) Da han havde sagt: “Min fred efterlader jeg hos jer,” forsvandt han fra deres åsyn. Med undtagelse af en af hans optrædener i Galilæa, hvor op mod fem hundrede troende så ham på en gang, omfattede denne gruppe i Filadelfia det største antal dødelige, der så ham ved en enkelt lejlighed.

191:4.6 (2042.3) Tidligt næste morgen, selv mens apostlene blev i Jerusalem og ventede på, at Thomas skulle komme sig følelsesmæssigt, gik disse troende i Filadelfia ud og forkyndte, at Jesus af Nazaret var opstået fra de døde.

191:4.7 (2042.4) Den næste dag, onsdag, tilbragte Jesus uden afbrydelse i selskab med sine morontielle medarbejdere, og midt på eftermiddagen modtog han besøgende morontielle delegerede fra mansoniverdenerne i hvert lokalt system af beboede sfærer i hele stjernebilledet Norlatiadek. Og de glædede sig alle over at kende deres Skaber som en af deres egen orden af universets intelligenser.

5. Anden tilsynekomst for apostlerne

191:5.1 (2042.5) Thomas tilbragte en ensom uge alene med sig selv i bakkerne omkring Oliebjerget. I løbet af denne tid så han kun dem i Simons hus og Johannes Markus. Klokken var omkring ni lørdag den 15. april, da de to apostle fandt ham og tog ham med tilbage til deres mødested i Markus' hjem. Den næste dag lyttede Thomas til historierne om Mesterens forskellige tilsynekomster, men han nægtede hårdnakket at tro. Han hævdede, at Peter havde fået dem til at tro, at de havde set Mesteren. Nataniel talte ham til fornuft, men det hjalp ikke. Der var en følelsesmæssig stædighed forbundet med hans sædvanlige tvivl, og denne sindstilstand, kombineret med hans ærgrelse over at være løbet væk fra dem, var med til at skabe en situation af isolation, som selv Thomas ikke helt forstod. Han havde

trukket sig tilbage fra sine medmennesker, han var gået sine egne veje, og nu, selv når han var tilbage blandt dem, havde han ubevidst en tendens til at indtage en holdning af uenighed. Han var langsom til at overgive sig; han kunne ikke lide at give efter. Uden at ville det, nød han virkelig den opmærksomhed, der blev ham til del. Han fik en ubevidst tilfredsstillelse ud af alle sine kammeraters anstrengelser for at overbevise og omvende ham. Han havde savnet dem i en hel uge, og han fik stor glæde af deres vedholdende opmærksomhed.

191:5.2 (2042.6) De sad og spiste aftensmad lidt over klokken seks med Peter på den ene side af Thomas og Nataniel på den anden, da den tvivlende apostel sagde: “Jeg vil ikke tro, før jeg ser Mesteren med mine egne øjne og stikker min finger i naglemærket.” Mens de sad og spiste, og mens dørene var forsvarligt lukkede og spærrede, dukkede den morontielle Mester pludselig op inden for bordets krumning og stod lige foran Thomas og sagde:

191:5.3 (2043.1) “Fred være med jer. I en hel uge har jeg ventet, for at jeg kunne vise mig igen, når I alle var til stede for endnu en gang at høre befalingen om at gå ud i hele verden og forkynde dette evangelium om riget. Igen siger jeg jer: Som Faderen sendte mig til verden, således sender jeg jer. Som jeg har åbenbaret Faderen, sådan skal I åbenbare den guddommelige kærlighed, ikke blot med ord, men i jeres daglige liv. Jeg sender jer ud, ikke for at elske menneskers sjæle, men for at *elske mennesker*. I skal ikke blot proklamere himlens glæder, men også i jeres daglige erfaring udstille disse åndelige realiteter i det guddommelige liv, eftersom I allerede har evigt liv, som Guds gave, gennem tro. Når I har troen, når kraften fra

det høje, Sandhedens Ånd, er kommet over jer, vil I ikke skjule jeres lys her bag lukkede døre; I vil gøre Guds kærlighed og barmhjertighed kendt for hele menneskeheden. Af frygt flygter du nu fra kendsgerningerne i en ubehagelig oplevelse, men når du er blevet døbt med Sandhedens Ånd, vil du modigt og med glæde gå ud for at møde de nye oplevelser med at forkynde de gode nyheder om evigt liv i Guds rige. I kan blive her og i Galilæa i en kort periode, mens I kommer jer over chokket ved overgangen fra traditionalismens falske sikkerhed til den nye orden med fakta, sandhed og tro på de højeste realiteter i den levende erfaring. Jeres mission til verden er baseret på den kendsgerning, at jeg levede et gudsåbenbarende liv blandt jer; på sandheden om, at I og alle andre mennesker er Guds børn; og den skal bestå i det liv, som I vil leve blandt mennesker—den faktiske og levende erfaring af at elske mennesker og tjene dem, ligesom jeg har elsket og tjent jer. Lad troen åbenbare jeres lys for verden; lad sandhedens åbenbaring åbne de øjne, der er blændet af tradition; lad jeres kærlige tjeneste effektivt ødelægge de fordomme, der er skabt af uvidenhed. Ved på den måde at nærme dig dine medmennesker i forstående sympati og med uselvisk hengivenhed, vil du føre dem til en frelsende viden om Faderens kærlighed. Jøderne har lovprist godhed; grækerne har ophøjet skønhed; hinduerne prædiker hengivenhed; de fjerne asketer underviser i ærbødighed; romerne kræver loyalitet; men jeg kræver af mine disciple liv, selv et liv i kærlig tjeneste for jeres brødre i kødet.”

191:5.4 (2043.2) Da Mesteren havde sagt det, så han ned i Thomas' ansigt og sagde: “Og du, Thomas, som sagde, at du ikke ville tro,

medmindre du kunne se mig og sætte din finger i naglemærkerne på mine hænder, har nu set mig og hørt mine ord; og selvom du ikke ser nogen naglemærker på mine hænder, da jeg er oprejst i den form, som du også skal have, når du forlader denne verden, hvad vil du så sige til dine brødre? Du vil anerkende sandheden, for allerede i dit hjerte var du begyndt at tro, selv da du så stædigt hævdede din vantro. Din tvivl, Thomas, hævder sig altid mest stædigt, netop som den er ved at smuldre. Thomas, jeg beder dig om ikke at være troløs, men troende—og jeg ved, at du vil tro, endda af et helt hjerte.”

191:5.5 (2043.3) Da Thomas hørte disse ord, faldt han på knæ for den morontielle Mester og udbrød: “Jeg tror! Min Herre og min Mester!” Så sagde Jesus til Thomas: “Du har troet, Thomas, fordi du virkelig har set og hørt mig. Salige er de i de kommende tider, som vil tro, selv om de ikke har set med kødets øje eller hørt med det dødelige øre.”

191:5.6 (2043.4) Og så, da Mesterens skikkelse bevægede sig over mod bordenden, henvendte han sig til dem alle og sagde: “Og gå nu alle sammen til Galilæa, hvor jeg snart vil vise mig for jer.” Da han havde sagt dette, forsvandt han ud af deres synsfelt.

191:5.7 (2044.1) De elleve apostle var nu helt overbeviste om, at Jesus var opstået fra de døde, og meget tidligt næste morgen, før det blev lyst, begav de sig af sted mod Galilæa.

6. Tilsynekomsten i alexandria

191:6.1 (2044.2) Mens de elleve apostle var på vej til Galilæa og nærmede sig slutningen af deres rejse, viste Jesus sig tirsdag aften den 18. april omkring klokken halv ni for Rodan og omkring firs andre troende i Alexandria. Dette var Mesterens tolvte tilsynekomst i morontia-form. Jesus viste sig for disse grækere og jøder ved afslutningen af Davids budbringers rapport om korsfæstelsen. Denne budbringer, som var den femte i stafetten mellem Jerusalem og Alexandria, var ankommet til Alexandria sidst på eftermiddagen, og da han havde afleveret sit budskab til Rodan, blev det besluttet at kalde de troende sammen for at modtage dette tragiske ord fra budbringeren selv. Omkring klokken otte trådte budbringeren, Natan fra Busiris, frem for denne gruppe og fortalte dem i detaljer alt, hvad den foregående løber havde fortalt ham. Nathan sluttede sin rørende beretning med disse ord: "Men David, som sender os dette ord, beretter, at Mesteren, da han forudsagde sin død, erklærede, at han ville genopstå." Mens Natan talte, viste den morontielle Mester sig for alle. Og da Natan satte sig ned, sagde Jesus:

191:6.2 (2044.3) "Fred være med jer. Det, som min Fader sendte mig til verden for at etablere, tilhører ikke en race, en nation eller en særlig gruppe af lærere eller prædikanter. Dette evangelium om riget tilhører både jøder og ikke-jøder, rige og fattige, frie og trælle, mænd og kvinder, ja, selv de små børn. Og I skal alle forkynde dette evangelium om kærlighed og sandhed ved det liv, som I lever i kødet. I skal elske hinanden med en ny og forbløffende hengivenhed, ligesom jeg har elsket jer. I skal tjene menneskeheden med en ny og fantastisk hengivenhed, ligesom jeg har tjent jer. Og når mennesker

ser, at I elsker dem sådan, og når de ser, hvor inderligt I tjener dem, vil de indse, at I er blevet trosfæller i Himmeriget, og de vil følge efter Sandhedens Ånd, som de ser i jeres liv, for at finde evig frelse.

191:6.3 (2044.4) “Som Faderen sendte mig til denne verden, således sender jeg nu jer. I er alle kaldet til at bringe de gode nyheder til dem, der sidder i mørket. Dette evangelium om riget tilhører alle, der tror på det; det skal ikke overlades i præsternes varetægt. Snart vil Sandhedens Ånd komme over jer, og han vil lede jer ind i al sandhed. Gå derfor ud i hele verden og forkynd dette evangelium, og se, jeg er med jer alle dage indtil tidernes ende.”

191:6.4 (2044.5) Da Mesteren havde sagt dette, forsvandt han ud af deres synsfelt. Hele den nat blev disse troende der sammen og fortalte om deres oplevelser som troende i riget og lyttede til de mange ord fra Rodan og hans medarbejdere. Og de troede alle på, at Jesus var genopstået fra de døde. Forestil dig overraskelsen hos Davids opstandelsesbudbringer, som ankom den anden dag efter dette, da de svarede på hans meddelelse og sagde: “Ja, vi ved det, for vi har set ham. Han viste sig for os i forgårs.”

Urantia Bogen

<< [Kapitel 191](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 193](#) >>

Kapitel 192

Tilsynekomsterne I Galilæa

192:0.1 (2045.1) DA apostlene forlod Jerusalem for at tage til Galilæa, var de jødiske ledere faldet betydeligt til ro. Eftersom Jesus kun viste sig for sin familie af troende i riget, og eftersom apostlene gemte sig og ikke prædikede offentligt, konkluderede jødernes herskere, at evangeliebevægelsen trods alt var effektivt knust. De var selvfølgelig foruroligede over den stigende spredning af rygter om, at Jesus var genopstået fra de døde, men de var afhængige af, at de bestukkede vagter effektivt modarbejdede alle sådanne rapporter ved at gentage historien om, at en flok af hans tilhængere havde fjernet liget.

192:0.2 (2045.2) Fra dette tidspunkt og indtil apostlene blev spredt af den stigende bølge af forfølgelse, var Peter det almindeligt anerkendte overhoved for det apostoliske korps. Jesus gav ham aldrig en sådan autoritet, og hans medapostle valgte ham aldrig formelt til en sådan ansvarsfuld stilling; han påtog sig den naturligt og beholdt den efter fælles overenskomst, og også fordi han var deres hovedprædikant. Fra nu af blev den offentlige forkyndelse apostlenes

hovedbeskæftigelse. Efter deres tilbagevenden fra Galilæa blev Mattias, som de valgte til at tage Judas' plads, deres kasserer.

192:0.3 (2045.3) I løbet af den uge, de opholdt sig i Jerusalem, tilbragte Maria, Jesu mor, meget af tiden sammen med de troende kvinder, som opholdt sig hjemme hos Josef af Arimatæa.

192:0.4 (2045.4) Tidligt denne mandag morgen, da apostlene tog af sted til Galilæa, tog Johannes Markus med. Han fulgte dem ud af byen, og da de var kommet et godt stykke forbi Betania, gik han frimodigt op blandt dem, fordi han var sikker på, at de ikke ville sende ham tilbage.

192:0.5 (2045.5) Apostlene holdt flere pauser på vejen til Galilæa for at fortælle historien om deres opstandne Mester og ankom derfor ikke til Betsaida før meget sent onsdag aften. Det var middagstid torsdag, før de alle var vågne og klar til at spise morgenmad.

1. Tilsynekomsten ved søen

192:1.1 (2045.6) Omkring klokken seks fredag morgen den 21. april viste den morontielle Mester sig for trettende gang, den første i Galilæa, for de ti apostle, da deres båd nærmede sig kysten tæt på det sædvanlige landingssted ved Betsaida.

192:1.2 (2045.7) Efter at apostlene havde tilbragt eftermiddagen og den tidlige aften torsdag med at vente i Zebedæus' hjem, foreslog Simon Peter, at de skulle tage ud at fiske. Da Peter foreslog fisketuren, besluttede alle apostlene sig for at tage med. Hele natten knoklede de

med nettene, men fangede ingen fisk. Det gjorde dem ikke så meget, at de ikke fangede noget, for de havde mange interessante oplevelser at tale om, ting som for nylig var sket for dem i Jerusalem. Men da dagslyset kom, besluttede de at vende tilbage til Betsaida. Da de nærmede sig kysten, så de en person på stranden, nær bådbroen, som stod ved et bål. Først troede de, at det var Johannes Markus, som var kommet ned for at byde dem velkommen tilbage med deres fangst, men da de nærmede sig kysten, så de, at de tog fejl—manden var for høj til at være Johannes. Det var ikke gået op for nogen af dem, at personen på stranden var Mesteren. De forstod ikke helt, hvorfor Jesus ønskede at mødes med dem midt i de scener, hvor de tidligere havde været, og ude i det fri i kontakt med naturen, langt væk fra det indelukkede miljø i Jerusalem med dets tragiske associationer til frygt, forræderi og død. Han havde sagt til dem, at hvis de ville tage til Galilæa, ville han møde dem der, og det løfte var han ved at indfri.

192:1.3 (2046.1) Da de kastede anker og gjorde klar til at gå i den lille båd for at gå i land, kaldte manden på stranden på dem: “Drenge, har I fanget noget?” Og da de svarede: “Nej,” talte han igen. “Kast nettet ud på højre side af båden, så vil I finde fisk.” Selv om de ikke vidste, at det var Jesus, der havde instrueret dem, kastede de i enighed nettet i, som de havde fået besked på, og straks blev det fyldt, så meget, at de næsten ikke kunne trække det op. Men Johannes Zebedæus var hurtig i opfattelsen, og da han så det tunge net, forstod han, at det var Mesteren, der havde talt til dem. Da han fik denne tanke, lænede han sig frem og hviskede til Peter: “Det er Mesteren.”

Peter var altid en mand af tankeløs handling og impulsiv hengivenhed, så da Johannes hviskede dette i hans øre, rejste han sig hurtigt og kastede sig i vandet, så han hurtigere kunne nå frem til Mesterens side. Hans brødre kom tæt efter ham, da de var kommet i land i den lille båd og trak nettet med fisk efter sig.

192:1.4 (2046.2) På dette tidspunkt var Johannes Markus stået op, og da han så apostlene komme i land med det tungt lastede net, løb han ned ad stranden for at hilse på dem; og da han så elleve mænd i stedet for ti, formodede han, at den ukendte var den opstandne Jesus, og mens de forbløffede ti stod tavse hen, skyndte den unge sig hen til Mesteren og knælede ved hans fødder og sagde: "Min Herre og min Mester." Og så talte Jesus, ikke som han havde gjort i Jerusalem, hvor han hilste dem med "Fred være med jer," men i en almindelig tone henvendte han sig til Johannes Markus: "Nå, Johannes, jeg er glad for at se dig igen og i det sorgløse Galilæa, hvor vi kan få et godt besøg. Bliv hos os, Johannes, og spis morgenmad."

192:1.5 (2046.3) Mens Jesus talte med den unge mand, blev de ti så forbløffede og overraskede, at de glemte at hive fiskenettet ind på stranden. Nu talte Jesus: "Kom ind med jeres fisk og lav noget til morgenmad. Vi har allerede ild og meget brød."

192:1.6 (2046.4) Mens Johannes Markus havde hyldet Mesteren, var Peter et øjeblik blevet chokeret over synet af de glødende kul på stranden; scenen mindede ham så levende om midnatsbålet af trækul i Annas gård, hvor han havde forkastet Mesteren, men han rystede sig selv og knælede ved Mesterens fødder og udbrød: "Min Herre og min Mester!"

192:1.7 (2046.5) Peter sluttede sig så til sine kammerater, mens de trak nettet ind. Da de havde landet deres fangst, talte de fiskene, og der var 153 store. Og igen begik man den fejl at kalde dette for endnu en mirakuløs fangst af fisk. Der var intet mirakel forbundet med denne episode. Det var blot en udøvelse af Mesterens forhåndsviden. Han vidste, at fiskene var der, og derfor instruerede han apostlene i, hvor de skulle kaste nettet ud.

192:1.8 (2047.1) Jesus talte til dem og sagde: “Kom nu, alle sammen, til morgenmad. Selv tvillingerne skal sidde ned, mens jeg taler med jer; Johannes Markus vil tilberede fiskene.” Johannes Markus kom med syv store fisk, som Mesteren lagde på bålet, og da de var kogt, serverede drengen dem for de ti. Så brød Jesus brødet og rakte det til Johannes, som igen serverede det for de sultne apostle. Da de alle var blevet bispist, bad Jesus Johannes Markus om at sætte sig ned, mens han selv serverede fisken og brødet for drengen. Og mens de spiste, snakkede Jesus med dem og fortalte om deres mange oplevelser i Galilæa og ved netop denne sø.

192:1.9 (2047.2) Det var tredje gang, Jesus viste sig for apostlene som en gruppe. Da Jesus første gang henvendte sig til dem og spurgte, om de havde nogen fisk, fattede de ikke mistanke til, hvem han var, for det var en almindelig oplevelse for disse fiskere på Galilæasøen, når de kom i land, at blive antastet af fiskehandlerne i Tarikea, som normalt var til stede for at købe de friske fangster til tørrerierne.

192:1.10 (2047.3) Jesus tilbragte mere end en time sammen med de ti apostle og Johannes Markus, og derefter gik han op og ned ad

stranden og talte med dem to og to—men ikke de samme par, som han først havde sendt ud sammen for at undervise. Alle elleve apostle var kommet ned fra Jerusalem sammen, men Simon Zelotes blev mere og mere fortvivlet, efterhånden som de nærmede sig Galilæa, så da de nåede til Betsaida, forlod han sine brødre og vendte hjem.

192:1.11 (2047.4) Inden Jesus tog afsked med dem her til morgen, bad han to af apostlene om at melde sig frivilligt til at tage hen til Simon Zelotes og bringe ham tilbage samme dag. Og det gjorde Peter og Andreas.

2. Samtale med to apostle ad gangen

192:2.1 (2047.5) Da de var færdige med morgenmaden, og mens de andre sad ved bålet, vinkede Jesus til Peter og Johannes, at de skulle gå en tur med ham på stranden. Mens de gik, sagde Jesus til Johannes: “Johannes, elsker du mig?” Og da Johannes svarede: “Ja, Mester, af hele mit hjerte,” sagde Mesteren: “Så, Johannes, opgiv din intolerance og lær at elske mennesker, som jeg har elsket dig. Brug dit liv på at bevise, at kærlighed er den største ting i verden. Det er kærligheden til Gud, der får mennesker til at søge frelse. Kærlighed er stamfaderen til al åndelig godhed, essensen af det sande og det smukke.”

192:2.2 (2047.6) Så vendte Jesus sig mod Peter og spurgte: “Peter, elsker du mig?” Peter svarede: “Herre, du ved, at jeg elsker dig af hele min sjæl.” Så sagde Jesus: “Hvis du elsker mig, Peter, så fodr mine lam.

Forsøm ikke at tage dig af de svage, de fattige og de unge. Forkynd evangeliet uden frygt eller gunst; husk altid, at Gud ikke respekterer personer. Tjen dine medmennesker, som jeg har tjent dig; tilgiv dine medmennesker, som jeg har tilgivet dig. Lad erfaringen lære dig værdien af meditation og kraften i intelligent refleksion.”

192:2.3 (2047.7) Da de havde gået lidt længere, vendte Mesteren sig mod Peter og spurgte: “Peter, elsker du mig virkelig?” Og så sagde Simon: “Ja, Herre, du ved, at jeg elsker dig.” Og igen sagde Jesus: “Så tag dig godt af mine får. Vær en god og sand hyrde for flokken. Forråd ikke deres tillid til dig. Lad dig ikke overraske af fjendens hånd. Vær altid på vagt—hold øje og bed.”

192:2.4 (2047.8) Da de var gået et par skridt videre, vendte Jesus sig mod Peter og spurgte for tredje gang: “Peter, elsker du mig virkelig?” Og Peter, som var en smule bedrøvet over Mesterens tilsyneladende mistillid til ham, sagde med stor følelse: “Herre, du ved alt, og derfor ved du, at jeg virkelig og oprigtigt elsker dig.” Så sagde Jesus: “Giv mine får mad. Forlad ikke flokken. Vær et eksempel og en inspiration for alle dine medhyrder. Elsk flokken, som jeg har elsket jer, og viet jer til deres velfærd, ligesom jeg har viet mit liv til jeres velfærd. Og følg efter mig lige til enden.”

192:2.5 (2048.1) Peter tog denne sidste udtalelse bogstaveligt—at han skulle fortsætte med at følge efter ham—og da han vendte sig mod Jesus, pegede han på Johannes og spurgte: “Hvis jeg følger efter dig, hvad skal denne mand så gøre?” Og da Jesus så, at Peter havde misforstået hans ord, sagde han: “Peter, du skal ikke bekymre dig om, hvad dine brødre skal gøre. Hvis jeg vil, at Johannes skal blive,

efter at du er gået, endda indtil jeg kommer tilbage, hvad kommer det dig ved? Bare du sørger for at følge mig.”

192:2.6 (2048.2) Denne bemærkning spredte sig blandt brødrene og blev opfattet som en udtalelse fra Jesus om, at Johannes ikke ville dø, før Mesteren vendte tilbage, som mange troede og håbede, for at etablere riget i magt og herlighed. Det var denne fortolkning af, hvad Jesus sagde, der havde meget at gøre med at få Simon Zelotes tilbage i tjeneste og holde ham i arbejde.

192:2.7 (2048.3) Da de vendte tilbage til de andre, gik Jesus en tur og talte med Andreas og James. Da de havde gået et lille stykke, sagde Jesus til Andreas: “Andreas, stoler du på mig?” Og da den tidligere leder af apostlene hørte Jesus stille et sådant spørgsmål, blev han stående og svarede: “Ja, Mester, jeg stoler helt sikkert på dig, og du ved, at jeg gør det.” Så sagde Jesus: “Andreas, hvis du stoler på mig, så stol mere på dine brødre—også på Peter. Jeg betroede dig engang ledelsen af dine brødre. Nu må du stole på andre, når jeg forlader dig for at gå til Faderen. Når dine brødre begynder at sprede sig på grund af bitre forfølgelser, så vær en hensynsfuld og klog rådgiver for James, min bror i kødet, når de lægger tunge byrder på ham, som han af erfaring ikke er kvalificeret til at bære. Og fortsæt så med at stole på mig, for jeg vil ikke svigte dig. Når du er færdig på jorden, skal du komme til mig.”

192:2.8 (2048.4) Så vendte Jesus sig mod James og spurgte: “James, stoler du på mig?” Og selvfølgelig svarede James: “Ja, Mester, jeg

stoler på dig af hele mit hjerte.” Så sagde Jesus: “James, hvis du stoler mere på mig, vil du være mindre utålmodig med dine brødre. Hvis du stoler på mig, vil det hjælpe dig til at være venlig mod de troendes broderskab. Lær at afveje konsekvenserne af det, du siger, og det, du gør. Husk, at man høster i overensstemmelse med, hvad man har sået. Bed om ro i sindet og dyrk tålmodigheden. Disse nådegaver skal sammen med en levende tro støtte dig, når timen kommer, hvor du skal drikke offerets bæger. Men vær aldrig bange; når du er færdig på jorden, skal du også komme for at være sammen med mig.”

192:2.9 (2048.5) Jesus talte derefter med Thomas og Nataniel. Han sagde til Thomas: “Thomas, tjener du mig?” Thomas svarede: “Ja, Herre, jeg tjener dig nu og altid.” Så sagde Jesus: “Hvis I vil tjene mig, så tjen mine brødre i kødet, ligesom jeg har tjent jer. Og bliv ikke trætte af at gøre dette, men hold ud som en, der er blevet indviet af Gud til denne kærlighedens tjeneste. Når I er færdige med at tjene mig på jorden, skal I tjene mig i herligheden. Thomas, du må holde op med at tvivle; du må vokse i tro og sandhedskundskab. Tro på Gud som et barn, men hold op med at opføre dig så barnligt. Hav mod, vær stærk i troen og mægtig i Guds rige.”

192:2.10 (2049.1) Da sagde Mesteren til Nataniel: “Nataniel, tjener du mig?” Og apostlen svarede: “Ja, Mester, og med en udelt hengivenhed.” Så sagde Jesus: “Hvis du derfor tjener mig af et helt hjerte, så sørg for, at du med utrættelig hengivenhed er optaget af mine brødres velfærd på jorden. Bland venskab med jeres råd og

tilføj kærlighed til jeres filosofi. Tjen dine medmennesker, som jeg har tjent dig. Vær tro mod mennesker, som jeg har våget over jer. Vær mindre kritisk; forvent mindre af nogle mennesker, og mindsk derved omfanget af din skuffelse. Og når arbejdet hernede er forbi, skal I tjene sammen med mig i det høje.”

192:2.11 (2049.2) Herefter talte Mesteren med Mattæus og Filip. Til Filip sagde han: “Filip, adlyder du mig?” Filip svarede: “Ja, Herre, jeg vil adlyde dig med mit liv.” Så sagde Jesus: “Hvis I vil adlyde mig, så gå ud i ikke-jødernes lande og forkynd dette evangelium. Profeterne har fortalt jer, at det er bedre at adlyde end at ofre. Ved tro er du blevet en søn af Guds rige. Der er kun en lov at adlyde—det er befalingen om at gå ud og forkynde evangeliet om riget. Hold op med at frygte mennesker; vær ikke bange for at forkynde de gode nyheder om evigt liv til dine medmennesker, som sygner hen i mørket og hungrer efter sandhedens lys. Ikke mere, Filip, skal du beskæftige dig med penge og gods. Du er nu fri til at forkynde det glade budskab, ligesom dine brødre er det. Og jeg vil gå foran dig og være med dig lige til det sidste.”

192:2.12 (2049.3) Og da Mesteren talte til Mattæus, spurgte han: “Mattæus, har du det i dit hjerte at adlyde mig?” Mattæus svarede: “Ja, Herre, jeg er helt dedikeret til at gøre din vilje.” Så sagde Mesteren: “Mattæus, hvis du vil adlyde mig, så gå ud og lær alle folkeslag dette evangelium om riget. Du skal ikke længere tjene dine brødre med de materielle ting i livet; fra nu af skal du også forkynde de gode nyheder om åndelig frelse. Fra nu af skal I kun have øje for at adlyde jeres opgave med at forkynde dette evangelium om

Faderens rige. Som jeg har gjort Faderens vilje på jorden, sådan skal I opfylde den guddommelige opgave. Husk, at både jøder og ikke-jøder er jeres brødre. Frygt intet menneske, når I forkynnder de frelsende sandheder i evangeliet om Himmeriget. Og hvor jeg går hen, skal I snart komme hen.”

192:2.13 (2049.4) Så gik han og talte med Alfeus-tvillingerne, James og Judas, og da han talte til dem begge, spurgte han: “James og Judas, tror I på mig?” Og da de begge svarede: “Ja, Mester, vi tror,” sagde han: “Jeg vil snart forlade jer. I ser, at jeg allerede har forladt jer i kødet. Jeg bliver kun en kort tid i denne skikkelse, før jeg går til min Fader. I tror på mig—I er mine apostle, og det vil I altid være. Fortsæt med at tro og mindes jeres tilknytning til mig, når jeg er borte, og efter at I måske er vendt tilbage til det arbejde, I plejede at udføre, før I kom for at leve med mig. Lad aldrig en ændring i dit ydre arbejde påvirke din troskab. Hav tro på Gud til slutningen af dine dage på jorden. Glem aldrig, at når du er en troende søn af Gud, er alt opretstående arbejde i riget helligt. Intet, som en søn af Gud gør, kan være almindeligt. Udfør derfor dit arbejde fra nu af som for Gud. Og når du er færdig i denne verden, har jeg andre og bedre verdener, hvor du også skal arbejde for mig. Og i alt dette arbejde, i denne verden og i andre verdener, vil jeg arbejde sammen med jer, og min ånd skal bo i jer.”

192:2.14 (2049.5) Klokken var næsten ti, da Jesus vendte tilbage fra sin samtale med Alfeus-tvillingerne, og da han forlod apostlene, sagde han: “Farvel, indtil jeg møder jer alle på bjerget, hvor I skal ordineres

i morgen ved middagstid.” Da han havde sagt dette, forsvandt han ud af deres synsfelt.

3. På ordinationsbjerget

192:3.1 (2050.1) Ved middagstid lørdag den 22. april samledes de elleve apostle efter aftale på bakken nær Kapernaum, og Jesus viste sig blandt dem. Dette møde fandt sted på selve det bjerg, hvor Mesteren havde udpeget dem som sine apostle og som ambassadører for Faderens rige på jorden. Og dette var Mesterens fjortende morontia-manifestation.

192:3.2 (2050.2) På dette tidspunkt knælede de elleve apostle i en cirkel omkring Mesteren og hørte ham gentage instruktionerne og så ham genopføre ordinationsscenen, ligesom da de først blev udskilt til det særlige arbejde i riget. Og alt dette var for dem som et minde om deres tidligere indvielse til Faderens tjeneste, bortset fra Mesterens bøn. Når Mesteren—morontia Jesus—nu bad, var det i majestætiske toner og med kraftfulde ord, som apostlene aldrig før havde hørt. Deres Mester talte nu med universernes herskere som en, der i sit eget univers havde fået al magt og autoritet overdraget i sin hånd. Og disse elleve mænd glemte aldrig denne oplevelse af den morontielle genindvielse til de tidligere løfter om ambassadørskab. Mesteren tilbragte kun en time på dette bjerg med sine ambassadører, og da

han havde taget kærligt afsked med dem, forsvandt han ud af deres synsfelt.

192:3.3 (2050.3) Og ingen så Jesus i en hel uge. Apostlene anede virkelig ikke, hvad de skulle gøre, for de vidste ikke, om Mesteren var gået til Faderen. I denne tilstand af uvished blev de i Betsaida. De var bange for at tage ud at fiske, så han ikke kom og besøgte dem, og de gik glip af at se ham. I hele denne uge var Jesus optaget af de morontielle væsener på jorden og af den morontielle overgang, som han oplevede i denne verden.

4. Samlingen ved søbredden

192:4.1 (2050.4) Rygtet om Jesu tilsynekomster spredte sig i hele Galilæa, og hver dag ankom et stigende antal troende til Zebedæus' hjem for at spørge om Mesterens opstandelse og for at finde ud af sandheden om disse påståede tilsynekomster. Tidligt på ugen sendte Peter bud om, at der ville blive holdt et offentligt møde ved havet den næste sabbat klokken tre om eftermiddagen.

192:4.2 (2050.5) Lørdag den 29. april klokken tre samledes mere end fem hundrede troende fra omegnen af Kapernaum derfor i Betsaida for at høre Peter holde sin første offentlige prædiken siden opstandelsen. Apostlen var i sit es, og efter at han havde afsluttet sin appellerende tale, var der kun få af tilhørerne, der tvivlede på, at Mesteren var opstået fra de døde.

192:4.3 (2050.6) Peter sluttede sin prædiken med at sige: “Vi bekræfter, at Jesus af Nazaret ikke er død; vi erklærer, at han er opstået fra graven; vi proklamerer, at vi har set ham og talt med ham.” Netop som han var færdig med at afgive denne troserklæring, viste Mesteren sig ved hans side, for øjnene af alle disse mennesker, i morontia skikkelse, og talte til dem med en velkendt accent og sagde: “Fred være med jer, og min fred efterlader jeg hos jer.” Da han således havde vist sig og talt til dem, forsvandt han fra deres åsyn. Dette var den femtende morontia-manifestation af den opstandne Jesus.

192:4.4 (2051.1) På grund af visse ting, der blev sagt til de elleve, mens de var i konference med Mesteren på ordinationsbjerget, fik apostlene det indtryk, at deres Mester snart ville træde offentligt frem for en gruppe af de troende i Galilæa, og at de, efter at han havde gjort det, skulle vende tilbage til Jerusalem. Tidligt næste dag, søndag den 30. april, forlod de elleve derfor Betsaida for at tage til Jerusalem. De underviste og prædikede meget på vejen ned ad Jordan, så de ankom ikke til Markus’ hjem i Jerusalem før sent onsdag den 3. maj.

192:4.5 (2051.2) Det var en trist hjemkomst for John Mark. Bare et par timer før han nåede hjem, døde hans far, Elias Markus, pludselig af en hjerneblødning. Selv om tanken om visheden om de dødes opstandelse gjorde meget for at trøste apostlene i deres sorg, sørgede de samtidig virkelig over tabet af deres gode ven, som havde været deres faste støtte, selv i tider med store problemer og skuffelser. Johannes Markus gjorde alt, hvad han kunne, for at trøste sin mor, og på hendes vegne inviterede han apostlene til fortsat at bo i hendes

hus. Og de elleve gjorde dette øvre kammer til deres hovedkvarter indtil efter pinsedagen.

192:4.6 (2051.3) Apostlene var med vilje gået ind i Jerusalem efter mørkets frembrud, så de ikke kunne blive set af de jødiske myndigheder. De viste sig heller ikke offentligt i forbindelse med Elias Markus' begravelse. Hele den næste dag forblev de i stille tilbagetrukkethed i dette begivenhedsrige øvre kammer.

192:4.7 (2051.4) Torsdag aften havde apostlene et forunderligt møde i dette øvre kammer, og alle undtagen Thomas, Simon Zelotes og tvillingerne Alfæus forpligtede sig til at gå ud og forkynde det nye evangelium om den opstandne Herre. De havde allerede taget de første skridt i retning af at ændre evangeliet om riget—om fællesskab med Gud og broderskab med mennesker—til en forkyndelse af Jesu opstandelse. Nataniel modsatte sig dette skift i byrden af deres offentlige budskab, men han kunne ikke modstå Peters veltalenhed, og han kunne heller ikke overvinde disciplenes entusiasme, især de troende kvinder.

192:4.8 (2051.5) Og så, under Peters energiske lederskab og før Mesteren steg op til Faderen, begyndte hans velmenende repræsentanter den subtile proces med gradvist og sikkert at ændre religionen *af* Jesus til en ny og modificeret form for religion *om* Jesus.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 192](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 194](#) >>

Kapitel 193

De Sidste Tilsynekomster Og Himmelfarten

193:0.1 (2052.1) DEN sekstende morontia-manifestation af Jesus fandt sted fredag den 5. maj i Nikodemus' gård omkring klokken ni om aftenen. Denne aften havde de troende i Jerusalem gjort deres første forsøg på at mødes siden opstandelsen. Her var de elleve apostle, kvindekorpset og deres medarbejdere samt omkring halvtreds andre af Mesterens ledende disciple, heriblandt et antal grækere. Dette selskab af troende havde været på uformelt besøg i mere end en halv time, da den morontielle Mester pludselig dukkede op i fuld offentlighed og straks begyndte at instruere dem. Jesus sagde:

193:0.2 (2052.2) “Fred være med jer. Dette er den mest repræsentative gruppe af troende—apostle og disciple, både mænd og kvinder—som jeg har vist mig for siden tiden for min udfrielse fra kødet. Jeg kalder jer nu til vidne på, at jeg på forhånd fortalte jer, at mit ophold blandt jer måtte få en ende; jeg fortalte jer, at jeg snart måtte vende tilbage

til Faderen. Og så fortalte jeg jer tydeligt, hvordan ypperstepræsterne og jødernes herskere ville udlevere mig til at blive dræbt, og at jeg ville opstå fra graven. Hvorfor lod I jer så forvirre af alt dette, da det skete, og hvorfor blev I så overraskede, da jeg opstod fra graven på den tredje dag? I troede mig ikke, fordi I hørte mine ord uden at forstå betydningen af dem.

193:0.3 (2052.3) “Og nu skal I lytte til mine ord, så I ikke igen begår den fejl at høre min undervisning med forstanden, mens I i jeres hjerter ikke forstår meningen. Lige fra begyndelsen af mit ophold som en af jer har jeg lært jer, at mit eneste formål var at åbenbare min Far i himlen for hans børn på jorden. Jeg har levet den gudsåbenbarende overdragelse, for at I kunne opleve den gudsvidende karriere. Jeg har åbenbaret Gud som jeres Fader i himlen; jeg har åbenbaret jer som Guds sønner på jorden. Det er en kendsgerning, at Gud elsker jer, sine børn. Ved at tro på mit ord bliver denne kendsgerning en evig og levende sandhed i jeres hjerter. Når I ved levende tro bliver guddommeligt gudsbevidste, bliver I født af ånden som børn af lys og liv, selv det evige liv, hvormed I skal stige op i universernes univers og opnå oplevelsen af at finde Gud Faderen i Paradis.

193:0.4 (2052.4) “Jeg formaner jer til altid at huske, at jeres mission blandt mennesker er at forkynde evangeliet om riget—virkeligheden om Guds faderskab og sandheden om menneskets slægtskab. Forkynd hele sandheden om de gode nyheder, ikke kun en del af det frelsende evangelium. Dit budskab er ikke ændret af min opstandelsesoplevelse. Slægtskab med Gud, ved tro, er stadig den frelsende sandhed i evangeliet om riget. Du skal gå ud og forkynde

Guds kærlighed og tjene mennesket. Det, som verden har mest brug for at vide, er: Mennesker er Guds sønner og døtre, og gennem tro kan de faktisk indse og dagligt opleve denne forædlende sandhed. Min overdragelse skal hjælpe alle mennesker til at vide, at de er Guds børn, men en sådan viden vil ikke være tilstrækkelig, hvis de ikke personligt kan fatte den frelsende sandhed, at de er den evige Faders levende åndelige børn. Evangeliet om riget handler om Faderens kærlighed og om at tjene hans børn på jorden.

193:0.5 (2053.1) “Blandt jer, her, deler I viden om, at jeg er genopstået fra de døde, men det er ikke mærkeligt. Jeg har magt til at lægge mit liv ned og tage det op igen; Faderen giver en sådan magt til sine Paradissønner. I burde snarere blive rørt i jeres hjerter ved at vide, at en tidsalders døde gik ind i den evige opstigning, kort efter at jeg forlod Josefs nye grav. Jeg levede mit liv i kødet for at vise, hvordan I gennem kærlig tjeneste kan blive Gudsåbenbarende for jeres medmennesker, ligesom jeg ved at elske jer og tjene jer er blevet Gudsåbenbarende for jer. Jeg har levet blandt jer som Menneskesønnen, for at I og alle andre mennesker skulle vide, at I alle er Guds børn. Gå derfor nu ud i hele verden og forkynd dette evangelium om Himmeriget for alle mennesker. Elsk alle mennesker, som jeg har elsket jer; tjen jeres medmennesker, som jeg har tjent jer. I har modtaget frit, giv frit. Bliv kun her i Jerusalem, mens jeg går til Faderen, og indtil jeg sender jer Sandhedens Ånd. Han skal føre jer ind i den udvidede sandhed, og jeg vil gå med jer ud i hele verden. Jeg er med jer alle dage, og min fred efterlader jeg hos jer.”

193:0.6 (2053.2) Da Mesteren havde talt til dem, forsvandt han ud af deres synsfelt. Det var nær daggry, før disse troende spredtes; hele natten forblev de sammen, diskuterede alvorligt Mesterens formaninger og overvejede alt det, der var overgået dem. James Zebedæus og andre af apostlene fortalte dem også om deres oplevelser med den morontielle Mester i Galilæa og fortalte, hvordan han tre gange havde vist sig for dem.

1. Tilsynekomsten i sykar

193:1.1 (2053.3) Omkring klokken fire på sabbatseftermiddagen den 13. maj viste Mesteren sig for Nalda og omkring femoghalvfjerds samaritanske troende nær Jakobs brønd ved Sykar. De troende havde for vane at mødes på dette sted, tæt på hvor Jesus havde talt til Nalda om livets vand. På denne dag, netop som de havde afsluttet deres diskussioner om den rapporterede opstandelse, viste Jesus sig pludselig for dem og sagde:

193:1.2 (2053.4) “Fred være med jer. I glæder jer over at vide, at jeg er opstandelsen og livet, men det vil ikke hjælpe jer noget, medmindre I først bliver født af den evige ånd og derved ved tro kommer til at eje det evige livs gave. Hvis I er min Faders troende børn, skal I aldrig dø; I skal ikke fortabes. Evangeliet om riget har lært jer, at alle mennesker er Guds børn. Og denne gode nyhed om den himmelske Faders kærlighed til sine børn på jorden skal bæres ud til hele

verden. Den tid er kommet, hvor I hverken tilbeder Gud på Gerizim eller i Jerusalem, men hvor I er, som I er, i ånd og sandhed. Det er jeres tro, der frelser jeres sjæle. Frelsen er Guds gave til alle, der tror, at de er hans børn. Men bliv ikke snydt; mens frelsen er Guds gratis gave og skænkes til alle, der tager imod den i tro, følger oplevelsen af at bære frugterne af dette åndelige liv, når det leves i kødet. Accepten af læren om Guds faderskab indebærer, at du også frit accepterer den tilknyttede sandhed om menneskets broderskab. Og hvis mennesket er din bror, er han endnu mere end din nabo, som Faderen kræver, at du skal elske som dig selv. Din bror, som er af din egen familie, vil du ikke kun elske med en familiær hengivenhed, men du vil også tjene ham, som du ville tjene dig selv. Og I vil således elske og tjene jeres næste, fordi I, som er mine slægtninge, er blevet elsket og tjent således af mig. Gå derfor ud i hele verden og fortæl denne gode nyhed til alle skabninger af enhver race, stamme og nation. Min ånd skal gå foran jer, og jeg vil altid være med jer.”

193:1.3 (2054.1) Samaritanerne blev meget forbløffede over Mesterens tilsynekomst, og de skyndte sig til de nærliggende byer og landsbyer, hvor de spredte nyheden om, at de havde set Jesus, og at han havde talt til dem. Og dette var Mesterens syttende morontielle tilsynekomst.

2. Tilsynekomsten i fönikien

193:2.1 (2054.2) Mesterens attende morontia-tilsynekomst var i Tyrus tirsdag den 16. maj lidt før klokken ni om aftenen. Igen viste han sig ved afslutningen af et møde med troende, da de var ved at sprede sig, og sagde:

193:2.2 (2054.3) “Fred være med jer. I glæder jer over at vide, at Menneskesønnen er opstået fra de døde, fordi I derved ved, at I og jeres brødre også skal overleve den dødelige død. Men en sådan overlevelse er afhængig af, at I tidligere er blevet født med en sandhedssøgende og gudfrygtig ånd. Livets brød og dets vand gives kun til dem, der hungrer efter sandhed og tørster efter retfærdighed —efter Gud. Det faktum, at de døde genopstår, er ikke evangeliet om riget. Disse store sandheder og disse universelle kendsgerninger er alle relateret til dette evangelium, idet de er en del af resultatet af at tro på de gode nyheder og indgår i den efterfølgende erfaring hos dem, der ved tro i handling og sandhed bliver den evige Guds evige børn. Min Fader sendte mig til verden for at forkynde denne frelse i form af slægtskab til alle mennesker. Og således sender jeg jer ud i verden for at forkynde denne frelse om slægtskab. Frelsen er Guds gratis gave, men de, der er født af ånden, vil straks begynde at vise åndens frugter i kærlig tjeneste for deres medskabninger. Og den guddommelige ånds frugter, som kommer til udtryk i åndsfødte og gudsvidende dødeliges liv, er: kærlig tjeneste, uselvsk hengivenhed, modig loyalitet, oprigtig retfærdighed, oplyst ærlighed, evigt håb, tillidsfuld tillid, barmhjertig tjeneste, ufejlbarlig godhed, tilgivende tolerance og varig fred. Hvis troende ikke bærer disse frugter af den guddommelige ånd i deres liv, er de døde; Sandhedens Ånd er ikke i

dem; de er ubrugelige grene på det levende vintræ, og de vil snart blive taget bort. Min Fader kræver af troens børn, at de bærer megen åndsfrugt. Hvis du derfor ikke er frugtbar, vil han grave i dine rødder og skære dine ufrugtbare grene væk. I stigende grad skal du bære åndens frugter, efterhånden som du bevæger dig opad i Guds rige. Du kan komme ind i riget som et barn, men Faderen kræver, at du ved nåde vokser op til den fulde åndelige voksenstatus. Og når I går ud for at fortælle alle nationer de gode nyheder om dette evangelium, vil jeg gå foran jer, og min sandheds ånd skal blive i jeres hjerter. Min fred efterlader jeg hos jer.”

193:2.3 (2054.4) Så forsvandt Mesteren fra deres syn. Den næste dag, gik nogle ud fra Tyrus og bragte denne historie til Sidon og endda til Antiokia og Damaskus. Jesus havde besøgt disse troende, mens han levede i sin kødelige form, og de genkendte ham hurtigt, da han begyndte at undervise dem. Selvom det ikke var let for hans venner at genkende hans morontia form, når den var synliggjort, tog det aldrig lang tid for dem at identificere hans personlighed, når han talte til dem.

3. Sidste tilsynekomst i jerusalem

193:3.1 (2055.1) Tidligt torsdag morgen den 18. maj viste Jesus sig for sidste gang på jorden som en morontia-personlighed. Da de elleve

apostle var ved at sætte sig til morgenmad i det øverste kammer i Maria Markus hjem, viste Jesus sig for dem og sagde:

193:3.2 (2055.2) “Fred være med jer. Jeg har bedt jer om at blive her i Jerusalem, indtil jeg stiger op til Faderen, og indtil jeg sender jer Sandhedens Ånd, som snart skal udgydes over alt kød, og som skal give jer kraft fra det høje.” Simon Zelotes afbrød Jesus og spurgte: “Så, Mester, vil du genoprette riget, og vil vi se Guds herlighed manifesteret på jorden?” Da Jesus havde lyttet til Simons spørgsmål, svarede han: “Simon, du klynger dig stadig til dine gamle forestillinger om den jødiske Messias og det materielle rige. Men du vil få åndelig kraft, efter at ånden er steget ned over dig, og du vil nu gå ud i hele verden og forkynde dette evangelium om riget. Som Faderen sendte mig til verden, sender jeg jer. Og jeg ønsker, at I vil elske og stole på hinanden. Judas er ikke mere hos jer, fordi hans kærlighed blev kold, og fordi han nægtede at stole på jer, hans loyale brødre. Har I ikke læst i skriften, hvor der står skrevet: ‘Det er ikke godt for mennesket at være alene. Intet menneske lever for sig selv’? Og også hvor der står: ‘Den, der vil have venner, må vise sig venlig’? Og sendte jeg jer ikke engang ud for at undervise, to og to, for at I ikke skulle blive ensomme og falde i isolationens ulykke og elendighed? Du ved også godt, at da jeg var i kødet, tillod jeg ikke mig selv at være alene i lange perioder. Lige fra begyndelsen af vores samarbejde havde jeg altid to eller tre af jer konstant ved min side eller meget tæt på, selv når jeg kommunikerede med Faderen. Stol derfor på hinanden og betro jer til hinanden. Og det er så meget

mere nødvendigt, som jeg i dag vil efterlade jer alene i verden. Timen er kommet; jeg er ved at gå til Faderen.”

193:3.3 (2055.3) Da han havde talt, vinkede han til dem, at de skulle komme med ham, og han førte dem ud på Oliebjerget, hvor han tog afsked med dem som forberedelse til at forlade Urantia. Det var en højtidelig rejse til Oliebjerget. Ikke et ord blev sagt af nogen af dem, fra de forlod det øvre kammer, til Jesus holdt pause med dem på Oliebjerget.

4. Årsagerne til judas fald

193:4.1 (2055.4) Det var i den første del af Mesterens afskedsbudskab til sine apostle, at han hentydede til tabet af Judas og fremhævede deres forræderiske medarbejders tragiske skæbne som en højtidelig advarsel mod farerne ved social og broderlig isolation. Det kan være nyttigt for troende, i denne og i fremtidige tidsaldre, kort at gennemgå årsagerne til Judas' fald i lyset af Mesterens bemærkninger og i lyset af den akkumulerede oplysning i de efterfølgende århundreder.

193:4.2 (2055.5) Når vi ser tilbage på denne tragedie, tænker vi, at Judas først og fremmest gik galt i byen, fordi han var en meget isoleret personlighed, en personlighed, der var lukket inde og væk fra almindelige sociale kontakter. Han nægtede vedholdende at betro sig til eller frit fraternisere med sine medapostle. Men det, at han var en

isoleret personlighed, ville ikke i sig selv have gjort så stor skade på Judas, hvis det ikke havde været, fordi han heller ikke voksede i kærlighed og åndelig nåde. Og så, som for at gøre en dårlig sag værre, nærede han vedvarende nag og fostrede psykologiske fjender som hævn og en generel trang til at “få hævn” over nogen for alle sine skuffelser.

193:4.3 (2056.1) Denne uheldige kombination af individuelle særheder og mentale tendenser var med til at ødelægge en velmenende mand, som ikke formåede at undertrykke disse dårligheder med kærlighed, tro og tillid. At Judas ikke havde behøvet at gå galt i byen, er godt bevist af tilfældene med Thomas og Nataniel, som begge var forbandet med den samme slags mistænksomhed og overudvikling af den individualistiske tendens. Selv Andreas og Mattæus havde mange tilbøjeligheder i denne retning; men alle disse mænd kom til at elske Jesus og deres medapostle mere, og ikke mindre, som tiden gik. De voksede i nåde og i viden om sandheden. De blev mere og mere tillidsfulde over for deres brødre og udviklede langsomt evnen til at betro sig til deres medmennesker. Judas nægtede vedholdende at betro sig til sine brødre. Når han på grund af ophobningen af sine følelsesmæssige konflikter blev tvunget til at søge lindring i selvudfoldelse, søgte han altid råd og modtog uklog trøst fra sine uåndelige slægtninge eller de tilfældige bekendte, som enten var ligeglade med eller faktisk fjendtlige over for velfærden og udviklingen af de åndelige realiteter i det himmelske rige, som han var en af de tolv indviede ambassadører for på jorden.

193:4.4 (2056.2) Judas led nederlag i sin kamp på jorden på grund af følgende faktorer: personlige tendenser og karaktersvagthed:

193:4.5 (2056.3) 1. Han var en isoleret mennesketype. Han var meget individualistisk og valgte at udvikle sig til en “indelukket” og uselskabelig person.

193:4.6 (2056.4) 2. Som barn var livet blevet gjort for let for ham. Han var bitter over at blive modarbejdet. Han forventede altid at vinde; han var en meget dårlig taber.

193:4.7 (2056.5) 3. Han tilegnede sig aldrig en filosofisk teknik til at møde skuffelser. I stedet for at acceptere skuffelser som et regelmæssigt og almindeligt træk ved den menneskelige eksistens, tyede han uvægerligt til den praksis at bebrejde en bestemt person eller sine medarbejdere som gruppe for alle sine personlige vanskeligheder og skuffelser.

193:4.8 (2056.6) 4. Han var tilbøjelig til at bære nag; Han grublede altid på tanken om hævn.

193:4.9 (2056.7) 5. Han kunne ikke lide at se kendsgerningerne i øjnene; han var uærlig i sin holdning til livssituationer.

193:4.10 (2056.8) 6. Han kunne ikke lide at diskutere sine personlige problemer med sine nærmeste medarbejdere; han nægtede at tale om sine vanskeligheder med sine virkelige venner og dem, der virkelig elskede ham. I alle de år, de var sammen, gik han aldrig til Mesteren med et rent personligt problem.

193:4.11 (2056.9) 7. Han lærte aldrig, at de virkelige belønninger for et ædelt liv, når alt kommer til alt, er åndelige præmier, som ikke altid

uddeles i løbet af dette ene korte liv i kødet.

193:4.12 (2056.10) Som et resultat af hans vedvarende isolation af sin personlighed blev hans sorger flere og flere, hans ængstelse voksede, og hans fortvivelse blev næsten uudholdelig.

193:4.13 (2057.1) Selv om denne selvcentrerede og ultraindividualistiske apostel havde mange psykiske, følelsesmæssige og åndelige problemer, var hans største vanskeligheder følgende: I sin personlighed var han isoleret. I sindet var han mistænksom og hævngherrig. I sit temperament var han sur og hævngherrig. Følelsesmæssigt var han kærlighedsløs og uforsonlig. Socialt set var han ubeslutsom og næsten helt selvtilstrækkelig. I ånden blev han arrogant og egoistisk ambitiøs. I livet ignorerede han dem, der elskede ham, og i døden var han venneløs.

193:4.14 (2057.2) Dette er altså de mentale faktorer og onde påvirkninger, som tilsammen forklarer, hvorfor en velmenende og ellers engang oprigtig troende på Jesus, selv efter flere års intimt samvær med hans forvandlende personlighed, svigtede sine medmennesker, afviste en hellig sag, gav afkald på sit hellige kald og forrødte sin guddommelige Mester.

5. Mesterens himmelfart

193:5.1 (2057.3) Klokken var næsten halv otte denne torsdag morgen den 18. maj, da Jesus ankom til den vestlige skråning af Oliebjerget

sammen med sine elleve tavse og noget forvirrede apostle. Fra dette sted, cirka to tredjedele oppe ad bjerget, kunne de se ud over Jerusalem og ned på Getsemane. Jesus gjorde sig nu klar til at sige sit sidste farvel til apostlene, før han tog afsked med Urantia. Mens han stod der foran dem, knælede de uden at blive bedt om det i en cirkel omkring ham, og Mesteren sagde:

193:5.2 (2057.4) “Jeg bad jer blive i Jerusalem, indtil I blev udstyret med kraft fra det høje. Jeg er nu ved at tage afsked med jer; jeg er ved at stige op til min Fader, og snart, meget snart, vil vi sende Sandhedens Ånd ind i denne verden, hvor jeg opholder mig; og når han er kommet, skal I begynde den nye forkyndelse af evangeliet om riget, først i Jerusalem og derefter til de yderste dele af verden. Elsk mennesker med den kærlighed, hvormed jeg har elsket jer, og tjeneres medmennesker, som jeg har tjent jer. Ved jeres livs åndelige frugter skal I få sjæle til at tro på sandheden om, at mennesket er Guds barn, og at alle mennesker er hinandens søskende. Husk alt, hvad jeg har lært jer, og det liv, jeg har levet blandt jer. Min kærlighed overskygger jer, min ånd vil bo hos jer, og min fred skal blive hos jer. Farvel.”

193:5.3 (2057.5) Da morontiamesteren havde talt således, forsvandt han ud af deres synsfelt. Denne såkaldte opstigning af Jesus var på ingen måde anderledes end hans andre forsvindinger fra de dødeliges synsfelt i løbet af de fyrre dage af hans morontielle karriere på Urantia.

193:5.4 (2057.6) Mesteren tog til Edentia via Jerusem, hvor de Højeste, under Paradissønnens observation, befriede Jesus af Nazaret fra den morontielle tilstand og, gennem opstigningens åndelige kanaler, bragte ham tilbage til status som Paradissøn og suveræn hersker på Salvington.

193:5.5 (2057.7) Klokken var omkring 7.45 denne morgen, da morontia-Jesus forsvandt fra sine elleve apostles synsvidde for at begynde opstigningen til sin Faders højre hånd, hvor han skulle modtage den formelle bekræftelse på sin fuldbyrdede suverænitet over Nebadons univers.

6. Peter indkalder til møde

193:6.1 (2057.8) Efter instruktion fra Peter gik Johannes Markus og andre ud for at kalde de ledende disciple sammen i Maria Markus' hjem. Klokken 10.30 var 120 af Jesu fremmeste disciple i Jerusalem samlet for at høre beretningen om Mesterens farvelbudskab og for at høre om hans himmelfart. Blandt dem var Maria, Jesu mor. Hun var vendt tilbage til Jerusalem sammen med Johannes Zebedæus, da apostlene kom tilbage fra deres nylige ophold i Galilæa. Kort efter pinse vendte hun tilbage til Salomes hjem i Betsaida. James, Jesu bror, var også til stede ved dette møde, den første konference for Mesterens disciple, der blev indkaldt efter afslutningen af hans planetariske karriere.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter påtog sig at tale for sine medapostle og gav en spændende beretning om de elleves sidste møde med deres Mester og skildrede på den mest rørende måde Mesterens endelige afsked og hans forsvinden efter himmelfarten. Det var et møde, hvis lige aldrig før havde fundet sted i denne verden. Denne del af mødet varede ikke helt en time. Peter forklarede så, at de havde besluttet at vælge en efterfølger for Judas Iskariot, og at der ville blive givet en pause, så apostlene kunne vælge mellem de to mænd, der var blevet foreslået til denne stilling, Mattias og Justus.

193:6.3 (2058.2) De elleve apostle gik derefter nedenunder, hvor de blev enige om at trække lod om, hvem af disse mænd der skulle være apostel i Judas' sted. Loddet faldt på Mattias, og han blev erklæret for den nye apostel. Han blev behørigt indsat i sit embede og derefter udnævnt til kasserer. Men Mattias havde ikke megen del i apostlenes efterfølgende aktiviteter.

193:6.4 (2058.3) Kort efter pinsen vendte tvillingerne tilbage til deres hjem i Galilæa. Simon Zelotes trak sig tilbage i nogen tid, før han gik ud og prædikede evangeliet. Thomas bekymrede sig i en kortere periode og genoptog derefter sin undervisning. Nataniel blev mere og mere uenig med Peter om at prædike om Jesus i stedet for at forkynde det tidligere evangelium om riget. Denne uenighed blev så akut i midten af den følgende måned, at Nataniel trak sig tilbage og tog til Filadelfia for at besøge Abner og Lazarus; og efter at have opholdt sig der i mere end et år, tog han videre til landene uden for Mesopotamien og prædikede evangeliet, som han forstod det.

193:6.5 (2058.4) Det efterlod kun seks af de oprindelige tolv apostle til at blive aktører på scenen for den tidlige forkyndelse af evangeliet i Jerusalem: Peter, Andreas, James, Johannes, Filip og Mattæus.

193:6.6 (2058.5) Lige omkring middagstid vendte apostlene tilbage til deres brødre i det øverste kammer og meddelte, at Mattias var blevet valgt som den nye apostel. Og så kaldte Peter alle de troende til bøn, bøn om at de måtte være parate til at modtage åndens gave, som Mesteren havde lovet at sende.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 193](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 195](#) >>

Kapitel 194

Overdragelsen Af Sandhedens Ånd

194:0.1 (2059.1) Omkring kl. 13, da de 120 troende var i gang med at bede, blev de alle opmærksomme på en mærkelig tilstedeværelse i rummet. På samme tid blev disse disciple alle bevidste om en ny og dyb følelse af åndelig glæde, sikkerhed og tillid. Denne nye bevidsthed om åndelig styrke blev straks efterfulgt af en stærk trang til at gå ud og offentligt forkynde evangeliet om riget og den gode nyhed om, at Jesus var opstået fra de døde.

194:0.2 (2059.2) Peter rejste sig og erklærede, at dette måtte være Sandhedens Ånds komme, som Mesteren havde lovet dem, og foreslog, at de gik til templet og begyndte at forkynde de gode nyheder, som de havde fået i hænderne. Og de gjorde præcis, hvad Peter foreslog.

194:0.3 (2059.3) Disse mænd var blevet oplært og instrueret i, at det evangelium, de skulle forkynde, var Guds faderskab og mennesket som Guds børn, men netop i dette øjeblik af åndelig ekstase og personlig triumf var det bedste budskab, den største nyhed, disse mænd kunne tænke på, var *kendsgerningen* om den opstandne Mester. Så de gik ud, udstyret med kraft fra det høje, og prædikede glade budskaber til folket—endda frelse gennem Jesus—men de snublede utilsigtet ind i den fejl at erstatte nogle af de fakta, der er forbundet med evangeliet, med selve evangeliets budskab. Peter førte ubevidst an i denne fejltagelse, og andre fulgte efter ham helt ned til Paulus, som skabte en ny religion ud af den nye version af de gode nyheder.

194:0.4 (2059.4) Evangeliet om riget er: Guds faderskab kombineret med den deraf følgende sandhed om menneskers slægtskab som sønner og døtre. Kristendommen, som den udviklede sig fra den dag, er: Gud som Fader til Herren Jesus Kristus i forbindelse med oplevelsen af de troendes fællesskab med den opstandne og herliggjorte Kristus.

194:0.5 (2059.5) Det er ikke mærkeligt, at disse åndsfyldte mænd benyttede denne lejlighed til at udtrykke deres følelse af triumf over de kræfter, der havde forsøgt at ødelægge deres Mester og sætte en stopper for indflydelsen fra hans lære. På et tidspunkt som dette var det lettere at huske deres personlige forbindelse med Jesus og blive begejstret over forsikringen om, at Mesteren stadig levede, at deres venskab ikke var slut, og at ånden virkelig var kommet over dem, som han havde lovet.

194:0.6 (2059.6) Disse troende følte sig pludselig overført til en anden verden, en ny tilværelse med glæde, kraft og herlighed. Mesteren havde fortalt dem, at riget ville komme med magt, og nogle af dem troede, at de var begyndt at forstå, hvad han mente.

194:0.7 (2059.7) Og når alt dette tages i betragtning, er det ikke vanskelig at forstå hvordan disse mænd kom til at forkynde et *nyt evangelium om Jesus* i stedet for deres tidligere budskab om Guds faderskab og menneskers broder-søsterskab.

1. Pinsedagsprædiken

194:1.1 (2060.1) Apostlene havde gemt sig i fyrre dage. Denne dag var tilfældigvis den jødiske pinsefest, og tusindvis af besøgende fra alle dele af verden var i Jerusalem. Mange ankom til denne fest, men de fleste havde opholdt sig i byen siden påsken. Nu kom disse skræmte apostle ud af deres ugers afsondrethed og trådte frimodigt frem i templet, hvor de begyndte at forkynde det nye budskab om en opstanden Messias. Og alle disciplene var også bevidste om, at de havde modtaget en ny åndelig begavelse i form af indsigt og kraft.

194:1.2 (2060.2) Klokken var omkring to, da Peter rejste sig på det sted, hvor hans Mester sidst havde undervist i dette tempel, og holdt den lidenskabelige appel, som resulterede i, at mere end to tusind sjæle blev vundet. Mesteren var borte, men de opdagede pludselig, at denne historie om ham havde stor magt hos folk. Intet under, at de blev ført videre til at forkynde det, som retfærdiggjorde deres

tidligere hengivenhed over for Jesus og samtidig tvang mennesker til at tro på ham. Seks af apostlene deltog i dette møde: Peter, Andreas, James Johannes, Filip og Mattæus. De talte i mere end halvanden time og leverede budskaber på græsk, hebraisk og aramæisk, samt et par ord på andre sprog, som de havde et vist kendskab til.

194:1.3 (2060.3) Jødernes ledere var forbløffede over apostlenes dristighed, men de frygtede at forulempe dem på grund af det store antal, der troede på deres historie.

194:1.4 (2060.4) Klokken halv fem fulgte mere end to tusind nye troende apostlene ned til Siloadammen, hvor Peter, Andreas, James og Johannes døbte dem i Mesterens navn. Og det var mørkt, da de var færdige med at døbe denne skare.

194:1.5 (2060.5) Pinsen var den store dåbsfest, tiden for fællesskabet med portens proselytter, de ikke-jøder, der ønskede at tjene Jahve. Derfor var det så meget desto lettere for et stort antal både jøder og troende ikke-jøder at lade sig døbe på denne dag. Ved at gøre dette afskar de sig på ingen måde fra den jødiske tro. Selv i nogen tid efter dette var de Jesus-troende en sekt inden for jødedommen. Alle, inklusive apostlene, var stadig loyale over for de væsentlige krav i det jødiske ceremonielle system.

2. Pinsens betydning

194:2.1 (2060.6) Jesus levede på jorden og lærte et evangelium, som forløste mennesket fra overtroen om, at det var et djævlbarn, og

ophøjede det til værdigheden af et troende barn af Gud. Jesu budskab, som han prædikede det og levede det på sin tid, var en effektiv løsning på menneskets åndelige vanskeligheder på den tid, hvor det blev sagt. Og nu, hvor han personligt har forladt verden, sender han i stedet sin Sandhedens Ånd, som er designet til at leve i mennesket og for hver ny generation at omformulere Jesu budskab, så hver ny gruppe af dødelige, der dukker op på jordens overflade, skal have en ny og opdateret version af evangeliet, netop sådan personlig oplysning og gruppevejledning, som vil vise sig at være et effektivt middel til at løse menneskets stadigt nye og varierede åndelige vanskeligheder.

194:2.2 (2060.7) Den første mission for denne ånd er naturligvis at fremme og personliggøre sandheden, for det er forståelsen af sandheden, der udgør den højeste form for menneskelig frihed. Dernæst er det denne ånds formål at ødelægge den troendes følelse af forældreløshed. Da Jesus var blandt mennesker, ville alle troende opleve en følelse af ensomhed, hvis ikke Sandhedens Ånd var kommet for at bo i menneskers hjerter.

194:2.3 (2061.1) Denne skænkelse af Sønnens ånd forberedte effektivt alle normale menneskers sind til den efterfølgende universelle skænkelse af Faderens ånd (Retteren) til hele menneskeheden. I en vis forstand er denne Sandhedens Ånd både den Universelle Faders og Skabersønnens ånd.

194:2.4 (2061.2) Begå ikke den fejl at forvente at blive stærkt intellektuelt bevidst om den udgydte Sandhedens Ånd. Ånden skaber aldrig en bevidsthed om sig selv, kun en bevidsthed om Mikael, Sønnen. Fra

begyndelsen lærte Jesus, at ånden ikke ville tale om sig selv. Beviset for dit fællesskab med Sandhedens Ånd skal derfor ikke findes i din bevidsthed om denne ånd, men snarere i din oplevelse af et forbedret fællesskab med Mikael.

194:2.5 (2061.3) Ånden kom også for at hjælpe mennesker med at huske og forstå Mesterens ord samt for at belyse og genfortolke hans liv på jorden.

194:2.6 (2061.4) Dernæst kom Sandhedens Ånd for at hjælpe den troende med at vidne om realiteterne i Jesu lære og hans liv, som han levede det i kødet, og som han nu igen lever det på ny og forfriskende i den enkelte troende i hver efterfølgende generation af Guds åndsfyldte børn.

194:2.7 (2061.5) Således ser det ud til, at Sandhedens Ånd virkelig kommer for at lede alle troende ind i al sandhed, ind i den voksende viden om oplevelsen af den levende og voksende åndelige bevidsthed om virkeligheden af det evige og opstigende slægtskab med Gud.

194:2.8 (2061.6) Jesus levede et liv, som er en åbenbaring af mennesket underlagt Faderens vilje, ikke et eksempel, som noget menneske bogstaveligt talt kan forsøge at følge. Dette liv i kødet blev sammen med hans død på korset og efterfølgende opstandelse til et nyt evangelium om den løsesum, der var blevet betalt for at købe mennesket tilbage fra den ondes greb—fra en fornærmet Guds fordømmelse. Men selv om evangeliet blev stærkt forvrænget, er det stadig en kendsgerning, at dette nye budskab om Jesus indeholdt mange af de grundlæggende sandheder og læresætninger fra hans tidligere evangelium om riget. Og før eller senere vil disse skjulte

sandheder om Guds faderskab og menneskenes slægtskab komme frem og effektivt forandre hele menneskehedens civilisation.

194:2.9 (2061.7) Men disse intellektuelle fejl stod på ingen måde i vejen for den troendes store fremskridt i åndelig vækst. På mindre end en måned efter, at Sandhedens Ånd var blevet skænket, gjorde apostlene større individuelle åndelige fremskridt end i løbet af de næsten fire år, de havde været i personlig og kærlig forbindelse med Mesteren. Ej heller kom denne forbytning af *kendsgerningen* om Jesu opstandelse med evangeliets frelsende *sandhed* om det at være Guds børn, ikke på nogen måde til at hæmme den hurtige spredning af deres lære; tværtimod så det ud til at den nye lære om Jesu person og opstandelse, som overskyggede hans budskab, gjorde forkyndelse af de gode nyheder svært meget lettere.

194:2.10 (2061.8) Udtrykket “åndsåb,” som blev så almindeligt brugt omkring denne tid, betød blot den bevidste modtagelse af denne gave fra Sandhedens Ånd og den personlige anerkendelse af denne nye åndelige kraft som en forøgelse af alle de åndelige påvirkninger, som gudbevidste sjæle tidligere havde oplevet.

194:2.11 (2061.9) Siden Sandhedens Ånd blev skænket, har mennesket været underlagt undervisning og vejledning fra en trefoldig åndsbegavelse: Faderens ånd, Tankeretteren; Sønnens ånd, Sandhedens Ånd; Åndens ånd, Helligånden.

194:2.12 (2062.1) På en måde er menneskeheden underlagt den dobbelte indflydelse fra den syvfoldige appel af universets åndelige påvirkninger. De tidlige evolutionære racer af dødelige er udsat for

den gradvise kontakt med de syv hjælpesindsånder fra lokaluniversets Moderånd. Efterhånden som mennesket bevæger sig opad på skalaen for intelligens og åndelig opfattelse, kommer de syv højere åndelige indflydelser til sidst til at svæve over det og bo i det. Og disse syv ånder fra de fremskredne verdener er:

194:2.13 (2062.2) 1. Den Universelle Faders skænkede ånd—Tankeretteren.

194:2.14 (2062.3) 2. Den Evige Søns åndetilstedeværelse—den åndelige tyngdekraft i universernes univers og den sikre kanal for al åndeligt fællesskab.

194:2.15 (2062.4) 3. Den Uendelige Ånds åndetilstedeværelse—hele skabelsens universelle åndesind, den åndelige kilde til intellektuelt slægtskab mellem alle fremadskridende tænkende intelligenser.

194:2.16 (2062.5) 4. Den Universelle Faders og Skabersønnens ånd—Sandhedens Ånd, almindeligvis betragtet som Universsønnens ånd.

194:2.17 (2062.6) 5. Den Uendelige Ånds og Universets Moderånds ånd—den Hellige Ånd, bliver almindeligvis betragtet som Universåndens ånd.

194:2.18 (2062.7) 6. Universets Moderånds Sindsånd—lokaluniversets syv hjælpende sindsånder.

194:2.19 (2062.8) 7. Faderens, Sønnernes og Åndernes ånd—det nyt navns ånd som de opadstigende dødelige fra verdenerne har efter fusionen mellem den dødeliges åndsfødte sjæl med Paradisets Tankeretter og efter den senere opnåelse af guddommelighed og forherligelse af status i Paradisets Finalitetskorps.

194:2.20 (2062.9) Og således bragte tildelingen af Sandhedens Ånd verden og dens folk det sidste af den åndelige begavelse, der er designet til at hjælpe i den opadgående søgen efter Gud.

3. Hvad skete på pinsedagen

194:3.1 (2062.10) Mange sære og mærkelige læresætninger blev forbundet med de tidlige beretninger om pinsedagen. I senere tider er begivenhederne på denne dag, hvor Sandhedens Ånd, den nye lærer, kom for at bo hos menneskeheden, blevet forvekslet med de tåbelige udbrud af voldsom emotionalisme. Den vigtigste mission for denne Faderens og Sønnens udgydte ånd er at undervise mennesker om sandhederne om Faderens kærlighed og Sønnens barmhjertighed. Det er de sandheder om guddommelighed, som mennesker kan forstå mere fuldstændigt end alle de andre guddommelige karaktertræk. Sandhedens Ånd beskæftiger sig primært med åbenbaringen af Faderens åndelige natur og Sønnens moralske karakter. Skabersønnen, i kødet, åbenbarede Gud for mennesker; Sandhedens Ånd, i hjertet, åbenbarer Skabersønnen for mennesker. Når mennesket bærer “åndens frugter” i sit liv, viser det blot de træk, som Mesteren manifesterede i sit eget jordiske liv. Da Jesus var på jorden, levede han sit liv som én personlighed—Jesus af Nazaret. Som den “nye lærers,” iboende ånd har Mesteren siden pinse været i stand til at leve sit liv på ny i enhver sandhedsundervist troendes erfaring.

194:3.2 (2062.11) Mange ting, der sker i løbet af et menneskeliv, er svære at forstå, svære at forene med tanken om, at dette er et univers, hvor sandheden råder, og hvor retfærdigheden triumferer. Det ser så ofte ud til, at bagtalelse, løgne, uærlighed og uretfærdighed—synd—sejrer. Triumferer troen trods alt over ondskab, synd og uretfærdighed? Ja, det gør den. Og Jesu liv og død er det evige bevis på, at sandheden om godhed og troen hos den åndslede skabning altid vil blive retfærdiggjort. De hånede Jesus på korset og sagde: “Lad os se, om Gud vil komme og udfri ham.” Det så mørkt ud på korsfæstelsens dag, men det var strålende lyst på opstandelsens morgen; det var endnu lysere og mere glædeligt på pinsens dag. De pessimistiske fortvivlelsereligioner søger at opnå befrielse fra livets byrder; de higer efter udslettelse i endeløs søvn og hvile. Det er religioner af primitiv frygt og rædsel. Jesu religion er et nyt evangelium om tro, som skal forkyndes for den kæmpende menneskehed. Denne nye religion er baseret på tro, håb og kærlighed.

194:3.3 (2063.1) For Jesus havde det dødelige liv uddelt sine hårdeste, grusomste og bitreste slag; og denne mand mødte disse fortvivlelsens slag med tro, mod og en urokkelig beslutsomhed om at gøre sin Faders vilje. Jesus mødte livet i al dets frygtelige virkelighed og mestrede det—selv i døden. Han brugte ikke religion som en befrielse fra livet. Jesu religion søger ikke at undslippe dette liv for at nyde den ventende lyksalighed i en anden eksistens. Jesu religion giver glæden og freden i en anden og åndelig eksistens til at forbedre og forædle det liv, som mennesker nu lever i kødet.

194:3.4 (2063.2) Hvis religion er et opium for folket, er det ikke Jesu religion. På korset nægtede han at drikke det bedøvende drik, og hans ånd, udgydt over alt kød, er en mægtig verdensindflydelse, som fører mennesket opad og driver det fremad. Den åndelige trang til at gå fremad er den stærkeste drivkraft, der findes i denne verden; den sandhedslærende troende er den eneste progressive og aggressive sjæl på jorden.

194:3.5 (2063.3) På pinsedagen brød Jesu religion alle nationale restriktioner og racemæssige lænker. Det er for evigt sandt: "Hvor Herrens ånd er, er der frihed." På denne dag blev Sandhedens Ånd en personlig gave fra Mesteren til alle dødelige. Denne ånd blev skænket med det formål at kvalificere de troende mere effektivt til at forkynde evangeliet om riget, men de forvekslede oplevelsen af at modtage den udgydte ånd med en del af det nye evangelium, som de ubevidst var i færd med at formulere.

194:3.6 (2063.4) Overse ikke det faktum, at Sandhedens Ånd blev skænket til alle oprigtige troende; denne åndens gave kom ikke kun til apostlene. De hundrede og tyve mænd og kvinder, der var samlet i det øverste kammer, modtog alle den nye lærer, ligesom alle de ærlige hjerter i hele verden gjorde det. Denne nye lærer blev skænket til menneskeheden, og hver sjæl modtog ham i overensstemmelse med kærligheden til sandheden og evnen til at fatte og forstå åndelige realiteter. Endelig er den sande religion befriet fra

præsternes og alle de hellige klassers varetægt og finder sin virkelige manifestation i menneskenes individuelle sjæle.

194:3.7 (2063.5) Jesu religion fremmer den højeste form for menneskelig civilisation, idet den skaber den højeste form for åndelig personlighed og proklamerer denne persons hellighed.

194:3.8 (2063.6) Sandhedens Ånds ankomst i pinsen muliggjorde en religion, som hverken er radikal eller konservativ; den er hverken den gamle eller den nye; den skal hverken domineres af de gamle eller de unge. Jesu jordiske liv er et fast punkt for tidens anker, mens skænkningen af Sandhedens Ånd sørger for en evig udvidelse og endeløs vækst af den religion, han levede i, og det evangelium, han forkyndte. Ånden vejleder i *alle* sandheder; han er lærer for en ekspanderende og altid voksende religion med endeløse fremskridt og guddommelig udfoldelse. Denne nye lærer vil for evigt udfolde det for den sandhedssøgende troende, som var så guddommeligt foldet sammen i Menneskesønnens person og natur.

194:3.9 (2064.1) Manifestationerne i forbindelse med tildelingen af den “nye lærer,” og modtagelsen af apostlenes forkyndelse blandt mennesker af forskellige racer og nationer, som var samlet i Jerusalem, viser, at Jesu religion var universel. Evangeliet om riget skulle ikke identificeres med nogen bestemt race, kultur eller sprog. Denne pinsedag var vidne til åndens store indsats for at befri Jesu religion fra dens nedarvede jødiske lænker. Selv efter denne demonstration, hvor ånden blev udgydt over alt kød, forsøgte apostlene først at påtvinge deres konvertitter jødedommens krav.

Selv Paulus havde problemer med sine brødre i Jerusalem, fordi han nægtede at underkaste ikke-jøderne disse jødiske skikke. Ingen åbenbaret religion kan sprede sig til hele verden, hvis den begår den alvorlige fejl at blive gennemsyret af en national kultur eller forbundet med etablerede racemæssige, sociale eller økonomiske praksisser.

194:3.10 (2064.2) Uddelingen af Sandhedens Ånd var uafhængig af alle former, ceremonier, hellige steder og særlig opførsel hos dem, der modtog dens fulde manifestation. Da ånden kom til dem, der var forsamlet i det øverste kammer, sad de der bare og havde lige været i stille bøn. Ånden blev skænket på landet såvel som i byen. Det var ikke nødvendigt for apostlene at trække sig tilbage til et ensomt sted for at meditere i årevis for at modtage ånden. Pinsen adskiller for altid tanken om åndelig erfaring fra tanken om særligt gunstige omgivelser.

194:3.11 (2064.3) Pinsen var med sin åndelige gave designet til for altid at frigøre Mesterens religion fra al afhængighed af fysisk kraft; lærerne i denne nye religion er nu udstyret med åndelige våben. De skal gå ud og erobre verden med ufejlbarlig tilgivelse, uforlignelig god vilje og overstrømmende kærlighed. De er udrustet til at overvinde det onde med det gode, til at besejre hadet med kærlighed, til at ødelægge frygten med en modig og levende tro på sandheden. Jesus havde allerede lært sine tilhængere, at hans religion aldrig var passiv; hans disciple skulle altid være aktive og positive i deres barmhjertighedstjeneste og i deres kærlighedsmanifestationer. Disse

troende så ikke længere på Jahve som “Hærskarernes Herre.” De betragtede nu den evige guddom som “Herren Jesu Kristi Gud og Fader.” De gjorde i det mindste dette fremskridt, selv om de til en vis grad ikke helt forstod sandheden om, at Gud også er ethvert individs åndelige Far.

194:3.12 (2064.4) Pinsen gav det dødelige menneske evnen til at tilgive personlige krænkelser, til at være sød midt i den største uretfærdighed, til at forblive uberørt over for en frygtelig fare og til at udfordre hadets og vredens ondskab med kærlighedens og overbærenhedens frygtløse handlinger. Urantia har gennemlevet store og ødelæggende krige i sin historie. Alle deltagere i disse frygtelige kampe led nederlag. Der var kun én sejrherre; der var kun én, der kom ud af disse forbitrede kampe med et forbedret omdømme—det var Jesus af Nazareth og hans evangelium om at overvinde det onde med det gode. Hemmeligheden bag en bedre civilisation er bundet op på Mesterens lære om menneskets fællesskab, kærlighedens gode vilje og gensidig tillid.

194:3.13 (2065.1) Indtil pinse havde religionen kun afsløret mennesket, der søgte Gud; siden pinse søger mennesket stadig Gud, men ud over verden skinner synet af Gud, der også søger mennesket og sender sin ånd for at bo i ham, når han har fundet ham.

194:3.14 (2065.2) Før Jesu lære, som kulminerede i pinsen, havde kvinder ringe eller ingen åndelig status i de ældre religioner. Efter pinse stod kvinden i rigets fællesskab foran Gud på lige fod med manden. Blandt de 120, der modtog dette særlige besøg af ånden, var mange af de kvindelige disciple, og de delte disse velsignelser på lige fod

med de troende mænd. Mennesket kan ikke længere tillade sig at monopolisere den religiøse tjeneste. Farisæeren kunne blive ved med at takke Gud for, at han “ikke var født som kvinde, spedalsk eller hedning,” men blandt Jesu efterfølgere er kvinden for evigt sat fri fra al religiøs diskrimination baseret på køn. Pinsen udslettede al religiøs diskrimination baseret på raceforskelle, kulturelle forskelle, social kaste eller kønsfordomme. Intet under, at disse troende i den nye religion råbte: “Hvor Herrens ånd er, der er frihed.”

194:3.15 (2065.3) Både Jesu mor og bror var til stede blandt de hundrede og tyve troende, og som medlemmer af denne fælles gruppe af disciple modtog de også den udgydte ånd. De modtog ikke mere af den gode gave end deres kammerater. Medlemmerne af Jesu jordiske familie blev ikke skænket nogen særlig gave. Pinsen markerede afslutningen på særlige præsteembeder og al tro på hellige familier.

194:3.16 (2065.4) Før pinsen havde apostlene givet afkald på meget for Jesu skyld. De havde ofret deres hjem, familier, venner, jordiske goder og positioner. På pinsedagen gav de sig selv til Gud, og Faderen og Sønnen svarede med at give sig selv til mennesket—begge sendte de deres ånd til at leve i menneskene. Denne oplevelse af at miste selvet og finde ånden var ikke nogen følelsesladet oplevelse; det var en handling af intelligent selvovergivelse og uforbeholden indvielse.

194:3.17 (2065.5) Pinsen var et kald til åndelig enhed blandt evangeliets troende. Da ånden dalede ned over disciplene i Jerusalem, skete det

samme i Filadelfia, Alexandria og alle andre steder, hvor sande troende boede. Det var bogstaveligt talt sandt, at “der var kun ét hjerte og én sjæl blandt de mange troende.” Jesu religion er den stærkeste forenende indflydelse, verden nogensinde har kendt.

194:3.18 (2065.6) Pinsen var designet til at mindske selvhævdelsen hos individer, grupper, nationer og racer. Det er denne selvhævdende ånd, der øger spændingen så meget, at den med jævne mellemrum bryder løs i destruktive krige. Menneskeheden kan kun forenes af den åndelige tilgang, og Sandhedens Ånd er en verdensindflydelse, som er universel.

194:3.19 (2065.7) Sandhedens Ånd renser menneskehjertet og får modtageren til at formulere et livsformål, der kun er rettet mod Guds vilje og menneskers velfærd. Egoismens materielle ånd er blevet opslugt af denne nye åndelige skænken af uselviskhed. Pinsen, dengang og nu, betyder, at historiens Jesus er blevet den levende erfarings guddommelige Søn. Glæden ved denne udgydte ånd, når den opleves bevidst i menneskelivet, er en tonic for helbredet, en stimulans for sindet og en ufejlbarlig energi for sjælen.

194:3.20 (2065.8) Bøn bragte ikke ånden på pinsedagen, men den havde meget at gøre med at bestemme den modtagelighed, som kendetegnede de enkelte troende. Bøn bevæger ikke det guddommelige hjerte til at være gavmildt, men den graver så ofte større og dybere kanaler, hvor de guddommelige gaver kan strømme til hjerterne og sjælene hos dem, der husker at opretholde et ubrudt fællesskab med deres Skaber gennem oprigtig bøn og sand tilbedelse.

4. Den kristne kirkes begyndelse

194:4.1 (2066.1) Da Jesus så pludseligt blev grebet af sine fjender og så hurtigt korsfæstet mellem to tyve, blev hans apostle og disciple fuldstændig demoraliserede. Tanken om Mesteren, der blev arresteret, bundet, pisket og korsfæstet, var for meget for selv apostlene. De glemte hans lære og hans advarsler. Han havde måske nok været “en profet, der var mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket,” men han kunne næppe være den Messias, de havde håbet ville genoprette Israels rige.

194:4.2 (2066.2) Så kommer opstandelsen med dens befrielse fra fortvivlelse og deres tilbagevenden til troen på Mesterens guddommelighed. Igen og igen ser de ham og taler med ham, og han tager dem med ud på Oliebjerget, hvor han tager afsked med dem og fortæller dem, at han går tilbage til Faderen. Han har sagt til dem, at de skal blive i Jerusalem, indtil de får kraft—indtil Sandhedens Ånd kommer. Og på pinsedagen kommer denne nye lærer, og de går straks ud for at forkynde deres evangelium med ny kraft. De er de dristige og modige tilhængere af en levende Herre, ikke en død og besejret leder. Mesteren lever i disse evangelisters hjerter; Gud er ikke en doktrin i deres sind; han er blevet en levende tilstedeværelse i deres sjæle.

194:4.3 (2066.3) “Dag efter dag fortsatte de standhaftigt og enigt i templet og med at bryde brødet derhjemme. De indtog deres mad med glæde og af et rent hjerte, og de priste Gud og var vellidte af hele folket. De

blev alle fyldt af ånden, og de talte Guds ord med frimodighed. Og mængden af dem, der troede, var af et hjerte og en sjæl, og ingen af dem sagde, at noget af det, han ejede, var hans eget, og de havde alle ting til fælles.”

194:4.4 (2066.4) Hvad er der sket med disse mænd, som Jesus havde ordineret til at gå ud og forkynde evangeliet om riget, Guds faderskab og menneskets broderskab? De har fået et nyt evangelium; de er optændt af en ny oplevelse; de er fyldt med en ny åndelig energi. Deres budskab er pludselig skiftet til proklamationen af den opstandne Kristus: “Jesus fra Nazaret, et menneske, som Gud har godkendt ved mægtige gerninger og undere; ham, der blev udleveret efter Guds bestemte råd og forudviden, korsfæstede og dræbt. Det, som Gud forudså ved alle profeternes mund, opfyldte han således. Denne Jesus har Gud oprejst. Gud har gjort ham til både Herre og Kristus. Da han ved Guds højre hånd er ophøjet og har modtaget åndens løfte fra Faderen, har han udgydt dette, som du ser og hører. Omvend jer, så jeres synder kan blive udslettet, så Faderen kan sende den Kristus, som er bestemt for jer, Jesus, som himlen skal tage imod, indtil alle ting bliver genoprettet.”

194:4.5 (2066.5) Evangeliet om riget, budskabet om Jesus, var pludselig blevet ændret til evangeliet om Herren Jesus Kristus. De forkyndte nu fakta om hans liv, død og opstandelse og håbet om hans snarlige tilbagevenden til denne verden for at afslutte det arbejde, han havde påbegyndt. De første troendes budskab handlede således om at forkynde fakta om hans første komme og om at undervise i håbet om

hans andet komme, en begivenhed, som de anså for at være meget nær forestående.

194:4.6 (2067.1) Kristus var ved at blive trosbekendelsen for den hastigt voksende kirke. Jesus lever; han døde for mennesker; han gav ånden; han kommer igen. Jesus fyldte alle deres tanker og bestemte alle deres nye opfattelser af Gud og alt andet. De var for begejstrede for den nye doktrin om, at “Gud er Faderen til Herren Jesus” til at bekymre sig om det gamle budskab om, at “Gud er alle menneskers kærlige Fader,” selv for hvert enkelt individ. Det er sandt, at en vidunderlig manifestation af broderlig kærlighed og uovertruffen god vilje opstod i disse tidlige fællesskaber af troende. Men det var et fællesskab af troende på Jesus, ikke et fællesskab af brødre i den himmelske Faders familierige. Deres gode vilje udsprang af den kærlighed, der var født af tanken om Jesu overdragelse, og ikke af anerkendelsen af det dødelige menneskes broderskab. Ikke desto mindre var de fyldt med glæde, og de levede så nye og unikke liv, at alle mennesker blev tiltrukket af deres lære om Jesus. De begik den store fejl at bruge den levende og illustrative kommentar til evangeliet om riget til dette evangelium, men selv det repræsenterede den største religion, menneskeheden nogensinde havde kendt.

194:4.7 (2067.2) Et nyt fællesskab var umiskendeligt ved at opstå i verden. “Den troende skare fortsatte ufortrødent i apostlenes lære og fællesskab, i brødsbrydelsen og i bønnerne.” De kaldte hinanden bror og søster, de hilste på hinanden med et helligt kys, de tog sig af de fattige. Det var et fællesskab om livet såvel som om tilbedelse. De var

ikke fælles ved dekret, men ved ønsket om at dele deres goder med deres trosfæller. De forventede trygt, at Jesus ville vende tilbage for at fuldføre etableringen af Faderens rige i løbet af deres generation. Denne spontane deling af jordiske ejendele var ikke en direkte del af Jesu undervisning; den opstod, fordi disse mænd og kvinder så oprigtigt og så trygt troede på, at han ville vende tilbage hver dag for at afslutte sit arbejde og fuldbyrde riget. Men de endelige resultater af dette velmenende eksperiment i tankeløs broderkærlighed var katastrofale og sorgfremkaldende. Tusindvis af oprigtigt troende solgte deres ejendom og skilte sig af med alle deres kapitalgoder og andre produktive aktiver. Med tiden kom der en *ende* på de svindende ressourcer i den kristne “ligedeling” men det gjorde verden ikke. Meget snart begyndte de troende i Antiokia at samle ind for at forhindre deres trosfæller i Jerusalem i at sulte.

194:4.8 (2067.3) I disse dage fejrede de nadveren på samme måde, som den var blevet indstiftet, dvs. de samledes til et socialt måltid med godt kammeratskab og deltog i nadveren i slutningen af måltidet.

194:4.9 (2067.4) Først døbte de i Jesu navn, men der gik næsten tyve år, før de begyndte at døbe i “Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.” Dåben var alt, hvad der krævedes for at blive optaget i de troendes fællesskab. De havde endnu ingen organisation; det var simpelthen Jesu broderskab.

194:4.10 (2067.5) Denne Jesus-sekt voksede hurtigt, og saddukæerne lagde endnu en gang mærke til dem. Farisæerne var ikke synderligt

bekymrede over situationen, da ingen af lærdommene på nogen måde forstyrrede overholdelsen af de jødiske love. Men saddukæerne begyndte at sætte lederne af Jesus-sekten i fængsel, indtil de blev overtalt til at acceptere rådet fra en af de førende rabbinere, Gamaliel, som rådede dem: "Hold jer fra disse mænd og lad dem være i fred, for hvis dette råd eller dette værk er af mennesker, vil det blive omstyrtet; men hvis det er af Gud, vil I ikke være i stand til at omstyrte dem, for at I ikke skal blive afsløret i at kæmpe mod Gud." De besluttede at følge Gamaliels råd, og der fulgte en tid med fred og ro i Jerusalem, hvor det nye evangelium om Jesus spredte sig hurtigt.

194:4.11 (2068.1) Og sådan gik alt godt i Jerusalem indtil den tid, hvor grækerne kom i stort antal fra Alexandria. To af Rodans elever ankom til Jerusalem og fik mange til at omvende sig blandt hellenisterne. Blandt deres tidlige konvertitter var Stefanus og Barnabas. Disse dygtige grækere havde ikke så meget jødisk udsyn, og de var ikke så gode til at overholde den jødiske tilbedelsesform og andre ceremonielle skikke. Og det var disse græske troendes handlinger, der afsluttede det fredelige forhold mellem Jesu broderskab og farisæerne og saddukæerne. Stefanus og hans græske kollega begyndte at prædike mere, som Jesus havde lært, og det bragte dem i umiddelbar konflikt med de jødiske magthavere. I en af Stefanus' offentlige prædikener, da han nåede til den anstødelige del af talen, undlod de alle formaliteter i forbindelse med retssagen og stenede ham til døde på stedet.

194:4.12 (2068.2) Stefanus, lederen af den græske koloni af Jesus-troende i Jerusalem, blev således den første martyr for den nye tro og den specifikke årsag til den formelle organisering af den tidlige kristne kirke. Denne nye krise blev mødt med erkendelsen af, at de troende ikke længere kunne fortsætte som en sekt inden for den jødiske tro. De blev alle enige om, at de måtte adskille sig fra de vantro, og inden for en måned efter Stefanus' død var kirken i Jerusalem blevet organiseret under ledelse af Peter, og James, Jesu bror, var blevet indsat som dens titulære overhoved.

194:4.13 (2068.3) Og så brød de nye og ubarmhjertige jødeforfølgelser ud, så de aktive lærere af den nye religion om Jesus, som senere i Antiokia blev kaldt kristendom, drog ud til imperiets ender og forkyndte Jesus. Da de bragte dette budskab, var lederskabet i græske hænder før Paulus tid; og disse første missionærer, som også de senere, fulgte vejen for Alexanders march i gamle dage, og gik via Gaza og Tyrus til Antiokia og derefter over Lilleasien til Makedonien, så videre til Rom og til de yderste dele af imperiet.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 194](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | [Kapitel 196](#) >>

Kapitel 195

Efter Pinsen

195:0.1 (2069.1) Resultaterne af Peters forkyndelse på pinsedagen var af en sådan art, at de afgjorde den fremtidige politik og bestemte planerne for flertallet af apostlene i deres bestræbelser på at forkynde evangeliet om riget. Peter var den egentlige grundlægger af den kristne kirke; Paulus bragte det kristne budskab til ikke-jøderne, og de græske troende bragte det til hele det romerske imperium.

195:0.2 (2069.2) De traditionsbundne og præsteplagede hebræere nægtede, som folk betragtet, at acceptere hverken Jesu evangelium om Guds Faderskab og menneskets broderskab eller Peters og Paulus forkyndelse om Kristi opstandelse og himmelfart (efterfølgende kristendom), viste resten af Romerriget sig at være modtagelig over for den kristne lære, der var under udvikling. Den vestlige civilisation var på dette tidspunkt intellektuel, krigstræt og grundigt skeptisk over for alle eksisterende religioner og universfilosofier. Befolkningerne i den vestlige verden, som var arvtagere af den græske kultur, havde en ærbødigt tradition for en

stor fortid. De kunne betragte arven fra store bedrifter inden for filosofi, kunst, litteratur og politiske fremskridt. Men med alle disse præstationer havde de ingen sjælstilfredsstillende religion. Deres åndelige længsler forblev utilfredsstillende.

195:0.3 (2069.3) På et sådant stadie i det menneskelige samfund blev Jesu lære, som er indeholdt i det kristne budskab, pludselig kastet ind. En ny livsorden blev således præsenteret for de sultne hjerter hos disse vestlige folkeslag. Denne situation betød en umiddelbar konflikt mellem den ældre religiøse praksis og den nye kristnede version af Jesu budskab til verden. En sådan konflikt må resultere i enten en afgjort sejr for det nye eller for det gamle eller i en vis grad af *kompromis*. Historien viser, at kampen endte i et kompromis. Kristendommen formodede at omfatte for meget til, at et folk kunne assimilere det på en eller to generationer. Det var ikke en simpel åndelig appel, som Jesus havde præsenteret for menneskers sjæle; den indtog tidligt en bestemt holdning til religiøse ritualer, uddannelse, magi, medicin, kunst, litteratur, lov, regering, moral, kønsregulering, polygami og, i begrænset omfang, endda slaveri. Kristendommen kom ikke blot som en ny religion—noget hele Romerriget og hele Orienten ventede på—men som en *ny orden for det menneskelige samfund*. Og som en sådan prætention udløste den hurtigt tidernes social-moralske sammenstød. Jesu idealer, som de blev genfortolket af den græske filosofi og socialiseret i kristendommen, udfordrede nu dristigt menneskets traditioner, der var nedfældet i den vestlige civilisations etik, moral og religioner.

195:0.4 (2069.4) I begyndelsen var det kun de lavere sociale og økonomiske lag, som konverterede til kristendommen. Men i begyndelsen af det andet århundrede vendte det bedste af den græsk-romerske kultur sig i stigende grad mod denne nye form for kristen tro, denne nye opfattelse af formålet med at leve og målet med tilværelsen.

195:0.5 (2070.1) Hvordan kunne dette nye budskab af jødisk oprindelse, som næsten havde fejlet i det land, hvor det blev født, så hurtigt og effektivt fange de allerbedste hjerner i Romerriget? Kristendommens triumf over de filosofiske religioner og mysteriekulterne skyldtes følgende:

195:0.6 (2070.2) 1. Organisation. Paulus var en stor organisator, og hans efterfølgere opretholdt hans tempo.

195:0.7 (2070.3) 2. Kristendommen blev grundig helleniseret. Den rummede både det bedste af græsk filosofi og det fineste af hebraisk teologi.

195:0.8 (2070.4) 3. Men bedst af alt, indeholdt de et nyt og stort *ideal*, ekkoet af Jesu overdragelse og afspejlingen af hans budskab om frelse for hele menneskeheden.

195:0.9 (2070.5) 4. De kristne ledere var villige til at indgå kompromisser med Mitraismen så at den bedre halvpart af dens tilhængere blev vundet over til kulten i Antiokia.

195:0.10 (2070.6) 5. Ligeledes indgik de næste og senere efterfølgende generationer af kristne ledere endda flere kompromisser med

hedenskaben, at selv den romerske kejser Konstantin blev omvendt til den nye religion.

195:0.11 (2070.7) Men de kristne indgik en klog aftale med hedningerne, idet de overtog hedningenes rituelle festligheder, samtidig med at de tvang hedningerne til at acceptere den helleniserede version af den paulinske kristendom. De indgik en bedre aftale med hedningene, end de gjorde med Mithra-kulten, men selv i det tidligere kompromis var de mere end sejrherre, fordi det lykkedes dem at eliminere de grove umoralske og også mange andre forkastelige skikke i det persiske mysterium.

195:0.12 (2070.8) Klogt eller uklogt gik disse tidlige ledere af kristendommen bevidst på kompromis med *Jesus' idealer* i et forsøg på at redde og fremme mange af hans *ideer*. Og det lykkedes dem i høj grad. Men tag ikke fejl! Disse kompromitterede idealer fra Mesteren ligger stadig latent i hans evangelium, og de vil til sidst gøre deres fulde magt gældende over for verden.

195:0.13 (2070.9) Ved denne hedningegørelse af kristendommen vandt den gamle orden mange mindre sejre af ritualistisk karakter, men de kristne fik overtaget i at:

195:0.14 (2070.10) 1. En ny og enormt højere tone i den menneskelige moral blev slået an.

195:0.15 (2070.11) 2. Et nyt og højt udvidet gudsbegreb blev givet til verden.

195:0.16 (2070.12) 3. Håbet om udødelighed blev en del af forsikringen om en anerkendt religion.

195:0.17 (2070.13) 4. Jesus af Nazaret blev givet til menneskets hungrende sjæl.

195:0.18 (2070.14) Mange af de store sandheder, som Jesus lærte, gik næsten tabt i disse tidlige kompromiser, men de slumrer stadig i denne religion af hedensk kristendom, som igen var den paulinske version af Menneskesønnens liv og lære. Og kristendommen blev, selv før den blev hedensk, først grundigt helleniseret. Kristendommen skylder grækerne meget, rigtig meget. Det var en græker fra Egypten, der så modigt rejste sig i Nikæa og så frygtløst udfordrede denne forsamling, så den ikke turde tilsløre begrebet om Jesu natur i en sådan grad, at den virkelige sandhed om hans overdragelse kunne have været i fare for at gå tabt for verden. Denne græker hed Atanasius, og uden denne troendes veltalenhed og logik ville Arius overbevisninger have triumferet.

1. Grækernes påvirkning

195:1.1 (2071.1) Helleniseringen af kristendommen startede for alvor på den begivenhedsrige dag, hvor apostlen Paulus stod foran rådet på Areopagos i Athen og fortalte athenerne om “den ukendte Gud.” Der, i skyggen af Akropolis, proklamerede denne romerske borger for disse grækere sin version af den nye religion, som havde sin oprindelse i det jødiske land Galilæa. Og der var noget mærkeligt ens i græsk filosofi og mange af Jesu læresætninger. De havde et fælles

mål—begge sigtede mod *individets fremkomst*. Grækerne efter social og politisk fremgang; Jesus efter moralsk og åndelig fremgang. Grækeren underviste i intellektuel liberalisme, der førte til politisk frihed; Jesus underviste i åndelig liberalisme, der førte til religiøs frihed. Disse to ideer udgjorde tilsammen et nyt og mægtigt charter for menneskelig frihed; de forudså menneskets sociale, politiske og åndelige frihed.

195:1.2 (2071.2) Kristendommen opstod og sejrede over alle konkurrerende religioner primært på grund af to ting:

195:1.3 (2071.3) 1. Det græske sind var indstillet på at låne nye og gode idéer, selv fra jøderne.

195:1.4 (2071.4) 2. Paulus og hans efterfølgere var villige, men udspekulerede og fremsynede kompromismagere; de var skarpsindige teologiske handelsmænd.

195:1.5 (2071.5) På det tidspunkt, hvor Paulus stod i Athen og prædikede “Kristus og ham den Korsfæstede,” var grækerne åndeligt sultne; de var nysgerrige, interesserede og faktisk på udkig efter åndelig sandhed. Glem aldrig, at romerne i starten bekæmpede kristendommen, mens grækerne omfavnede den, og at det var grækerne, der bogstaveligt talt tvang romerne til at acceptere denne nye religion, som dengang var modificeret, som en del af den græske kultur.

195:1.6 (2071.6) Grækeren ærede skønhed, jøden hellighed, men begge folkeslag elskede sandheden. I århundreder havde grækerne seriøst tænkt over og seriøst debatteret alle menneskelige problemer—

sociale, økonomiske, politiske og filosofiske—undtagen religion. Kun få grækere havde beskæftiget sig meget med religion; de tog ikke engang deres egen religion særlig alvorligt. I århundreder havde jøderne forsømt disse andre tankefelter, mens de helligede deres sind til religion. De tog deres religion meget alvorligt, alt for alvorligt. Som det fremgår af indholdet af Jesu budskab, blev det forenede produkt af disse to folkeslags tanker gennem århundreder nu drivkraften i en ny orden for det menneskelige samfund og til en vis grad i en ny orden for menneskelig religiøs tro og praksis.

195:1.7 (2071.7) Den græske kulturs indflydelse var allerede trængt ind i landene i det vestlige Middelhavsområde, da Alexander spredte den hellenistiske civilisation over den nærmestlige verden. Grækerne klarede sig fint med deres religion og politik, så længe de levede i små bystater, men da den makedonske konge vovede at udvide Grækenland til et imperium, der strakte sig fra Adriaterhavet til Indus, begyndte problemerne. Grækenlands kunst og filosofi var fuldt på højde med opgaven med imperial ekspansion, men det var ikke tilfældet med græsk politisk administration eller religion. Efter at bystaterne i Grækenland havde udvidet sig til et imperium, virkede deres ret snævre guder lidt mærkelige. Grækerne søgte virkelig efter *en Gud*, en større og bedre Gud, da den kristnede version af den ældre jødiske religion kom til dem.

195:1.8 (2072.1) Det hellenistiske imperium som sådan kunne ikke bestå. Dets kulturelle herredømme fortsatte, men det holdt kun ud, efter at man fra vest havde sikret sig det romerske politiske geni til at

administrere imperiet, og efter at man fra øst havde fået en religion, hvis ene gud havde imperiets værdighed.

195:1.9 (2072.2) I det første århundrede efter Kristus havde den hellenistiske kultur allerede nået sit højeste niveau; dens tilbagegang var begyndt; lærdom var i fremgang, men genialitet var i tilbagegang. Det var netop på dette tidspunkt, at Jesu ideer og idealer, som delvist blev legemliggjort i kristendommen, blev en del af redningen af den græske kultur og lærdom.

195:1.10 (2072.3) Alexander havde angrebet Østen med den græske civilisations kulturelle gave; Paulus angreb Vesten med den kristne version af evangeliet om Jesus. Og overalt, hvor den græske kultur var fremherskende i Vesten, der slog den helleniserede kristendom rod.

195:1.11 (2072.4) Den østlige version af Jesu budskab fortsatte med at følge Abners kompromisløse holdning, selv om den forblev mere tro mod hans lære. Den udviklede sig aldrig som den helleniserede version og gik til sidst tabt i den islamiske bevægelse.

2. Den romerske påvirkning

195:2.1 (2072.5) Romerne overtog den græske kultur og indførte repræsentativt styre i stedet for lodtrækning. Og på nuværende tidspunkt var denne ændring til fordel for kristendommen, fordi

Rom bragte en ny tolerance for fremmede sprog, folkeslag og endda religioner ind i hele den vestlige verden.

195:2.2 (2072.6) Meget af den tidlige forfølgelse af kristne i Rom skyldtes udelukkende deres uheldige brug af udtrykket “kongerige” i deres forkyndelse. Romerne var tolerante over for alle religioner, men meget modvillige over for alt, hvad der smagte af politisk rivalisering. Så da disse tidlige forfølgelser, som i høj grad skyldtes misforståelser, døde ud, var feltet for religiøs propaganda vidt åbent. Romeren var interesseret i politisk administration; han brød sig ikke meget om hverken kunst eller religion, men han var usædvanligt tolerant over for begge dele.

195:2.3 (2072.7) Orientalisk lov var streng og vilkårlig; græsk lov var flydende og kunstnerisk; romersk lov var værdig og respektindgydende. Romersk uddannelse skabte en uhørt og solid loyalitet. De tidlige romere var politisk hengivne og sublimt indviede individer. De var ærlige, nidkære og dedikerede til deres idealer, men uden en religion, der var navnet værdigt. Det er ikke så underligt, at deres græske lærere var i stand til at overtale dem til at acceptere Paulus’ kristendom.

195:2.4 (2072.8) Og disse romere var et stort folk. De kunne regere Vesten, fordi de regerede sig selv. En sådan uovertruffen ærlighed, hengivenhed og selvbeherskelse var den ideelle grobund for kristendommens modtagelse og vækst.

195:2.5 (2072.9) Det var let for disse græsk-romere at blive lige så åndeligt hengivne til en institutionel kirke, som de var politisk hengivne til staten. Romerne bekæmpede kun kirken, når de frygtede

den som en konkurrent til staten. Rom, som ikke havde nogen national filosofi eller indfødt kultur, overtog den græske kultur som sin egen og adopterede frimodigt Kristus som sin moralske filosofi. Kristendommen blev Roms moralske kultur, men næppe dens religion i den forstand, at den var den individuelle oplevelse af åndelig vækst hos dem, der omfavnede den nye religion på en så omfattende måde. Det er sandt, at mange individer trængte ind under overfladen af al denne statsreligion og fandt næring til deres sjæle i de virkelige værdier i de skjulte betydninger, der lå i de latente sandheder i den helleniserede og hedenske kristendom.

195:2.6 (2073.1) Stoikeren og hans robuste appel til “naturen og samvittigheden” havde kun forberedt hele Rom bedre på at modtage Kristus, i det mindste i intellektuel forstand. Romeren var af natur og uddannelse jurist; han ærede selv naturens love. Og nu, i kristendommen, så han Guds love i naturens love. Et folk, der kunne producere Cicero og Vergil, var modent til Paulus’ helleniserede kristendom.

195:2.7 (2073.2) Og således tvang disse romaniserede grækere både jøder og kristne til at filosofere over deres religion, til at koordinere dens ideer og systematisere dens idealer, til at tilpasse den religiøse praksis til den eksisterende livsstrøm. Og alt dette blev hjulpet enormt på vej af oversættelsen af de hebraiske skrifter til græsk og af den senere nedskrivning af Det Nye Testamente på græsk.

195:2.8 (2073.3) Grækerne havde, i modsætning til jøderne og mange andre folkeslag, længe troet på udødelighed, en slags overlevelse

efter døden, og da dette var selve kernen i Jesu lære, var det sikkert, at kristendommen ville appellere stærkt til dem.

195:2.9 (2073.4) En række græsk-kulturelle og romersk-politiske sejre havde konsolideret Middelhavslandene til ét imperium, med ét sprog og én kultur, og havde gjort den vestlige verden klar til én Gud. Jødedommen leverede denne Gud, men jødedommen var ikke acceptabel som religion for disse romaniserede grækere. Filon hjalp dem med at mildne deres indvendinger, men kristendommen afslørede for dem et endnu bedre koncept for én Gud, og de omfavnede det uden videre.

3. Under det romerske kejserdømme

195:3.1 (2073.5) Efter konsolideringen af det romerske politiske styre og efter udbredelsen af kristendommen stod de kristne med en Gud, et stort religiøst koncept, men uden imperium. Græsk-romerne stod med et stort imperium, men uden en Gud, der kunne tjene som et passende religiøst koncept for imperiets tilbedelse og åndelige forening. De kristne accepterede imperiet; imperiet adopterede kristendommen. Det romerske gav en enhed af politisk styre; det græske en enhed af kultur og lærdom; kristendommen en enhed af religiøs tanke og praksis.

195:3.2 (2073.6) Rom overvandt traditionen for nationalisme med kejserlig universalisme og gjorde det for første gang i historien

muligt for forskellige racer og nationer i det mindste nominelt at acceptere én religion.

195:3.3 (2073.7) Kristendommen vandt indpas i Rom på et tidspunkt, hvor der var stor uenighed mellem stoikernes energiske lære og mysteriekulternes løfter om frelse. Kristendommen kom med forfriskende trøst og befriende kraft til et åndeligt sultent folk, hvis sprog ikke havde noget ord for “uselviskhed.”

195:3.4 (2073.8) Det, der gav kristendommen størst kraft, var den måde, dens troende levede et liv i tjeneste på, og endda den måde, de døde for deres tro på i de tidligere tider med drastisk forfølgelse.

195:3.5 (2073.9) Læren om Kristi kærlighed til børn satte snart en stopper for den udbredte praksis med at udsætte børn for døden, når de ikke var ønskede, især pigebørn.

195:3.6 (2074.1) Den tidlige plan for kristen tilbedelse blev stort set overtaget fra den jødiske synagoge, modificeret af det mithraiske ritual; senere blev der tilføjet meget hedensk pynt. Rygraden i den tidlige kristne kirke bestod af kristnede græske proselytter til jødedommen.

195:3.7 (2074.2) Det andet århundrede efter Kristus var det bedste tidspunkt i hele verdenshistorien for en god religion at gøre fremskridt i den vestlige verden. I løbet af det første århundrede havde kristendommen gennem kamp og kompromiser forberedt sig på at slå rod og sprede sig hurtigt. Kristendommen adopterede kejseren; senere adopterede han kristendommen. Det var en

fantastisk tid for udbredelsen af en ny religion. Der var religiøs frihed, rejser var universelle, og tankerne var frie.

195:3.8 (2074.3) Den åndelige drivkraft, der lå i nominelt at acceptere den helleniserede kristendom, kom til Rom for sent til at forhindre det velbegyndte moralske forfald eller til at kompensere for den allerede veletablerede og stigende racemæssige forringelse. Denne nye religion var en kulturel nødvendighed for det kejserlige Rom, og det er yderst uheldigt, at den ikke blev et middel til åndelig frelse i en større forstand.

195:3.9 (2074.4) Selv en god religion kunne ikke redde et stort imperium fra de sikre resultater af manglende individuel deltagelse i regeringsanliggender, fra for meget formynderi, overbeskatning og groft misbrug af opkrævning, ubalanceret handel med Levanten, som drænedes guldbeholdningen, forlystelsesvanvid, romersk standardisering, nedværdigelse af kvinder, slaveri og raceforfald, fysiske plager og en statskirke, som blev institutionaliseret næsten til det punkt, hvor den blev åndeligt ufrugtbar.

195:3.10 (2074.5) Forholdene var dog ikke så dårlige i Alexandria. De tidlige skoler fortsatte med at holde meget af Jesu lære fri for kompromiser. Pantænus underviste Klemens og fulgte derefter Nataniel i at forkynde Kristus i Indien. Selvom nogle af Jesu idealer blev ofret i opbygningen af kristendommen, skal det retfærdigvis siges, at i slutningen af det andet århundrede var praktisk talt alle de store hjerner i den græsk-romerske verden blevet kristne. Triumfen nærmede sig sin afslutning.

195:3.11 (2074.6) Og dette romerske imperium varede længe nok til at sikre kristendommens overlevelse, selv efter imperiets sammenbrud. Men vi har ofte gættet på, hvad der ville være sket i Rom og i verden, hvis det havde været evangeliet om riget, der var blevet accepteret i stedet for den græske kristendom.

4. Europas mørke tidsalder

195:4.1 (2074.7) Kirken, som var et supplement til samfundet og politikens allierede, var dømt til at tage del i den intellektuelle og åndelige tilbagegang i den såkaldte europæiske “mørke middelalder.” I løbet af denne tid blev religionen mere og mere klosteragtig, asketisk og legaliseret. I åndelig forstand gik kristendommen i dvale. I hele denne periode eksisterede der, sideløbende med denne slumrende og sekulariserede religion, en kontinuerlig strøm af mystik, en fantastisk åndelig oplevelse, der grænsede til uvirkelighed og filosofisk set var beslægtet med panteisme.

195:4.2 (2074.8) I løbet af disse mørke og fortvivlende århundreder blev religionen næsten andenhånds igen. Individet var næsten fortabt over for kirkens overskyggende autoritet, tradition og diktat. En ny åndelig trussel opstod i skabelsen af en galakse af “helgener” som man antog, havde særlig indflydelse ved de guddommelige domstole, og som derfor, hvis man effektivt appellerede til dem, ville være i stand til at gå i forbøn på menneskets vegne over for guderne.

195:4.3 (2075.1) Men kristendommen var tilstrækkeligt socialiseret og hedensk til, at selv om den var ude af stand til at standse den mørke tidsalder, så var den bedre forberedt på at overleve denne lange periode med moralsk mørke og åndelig stagnation. Og den fortsatte gennem den vestlige civilisations lange nat og fungerede stadig som en moralsk indflydelse i verden, da renæssancen brød ud. Rehabiliteringen af kristendommen efter den mørke tidsalder resulterede i, at der opstod adskillige sekter af den kristne lære, overbevisninger, der passede til særlige intellektuelle, følelsesmæssige og åndelige typer af menneskelig personlighed. Og mange af disse særlige kristne grupper, eller religiøse familier, eksisterer stadig på det tidspunkt, hvor denne præsentation bliver udfærdiget.

195:4.4 (2075.2) Kristendommen har en historie, hvor den opstod som en utilsigtet forvandling af Jesu religion til en religion om Jesus. Den har desuden oplevet hellenisering, paganisering, sekularisering, institutionalisering, intellektuelt forfald, åndelig dekadence, moralsk dvale, truende udryddelse, senere foryngelse, fragmentering og i nyere tid relativ rehabilitering. En sådan stamtavle er tegn på iboende vitalitet og besiddelse af enorme genopbygningsressourcer. Og den samme kristendom er nu til stede i de vestlige folks civiliserede verden og står ansigt til ansigt med en kamp for eksistens, som er endnu mere ildevarslende end de begivenhedsrige kriser, som har karakteriseret dens tidligere kampe for dominans.

195:4.5 (2075.3) Religionen står nu over for udfordringen fra en ny tidsalder med videnskabelige hjerner og materialistiske tendenser. I denne gigantiske kamp mellem det verdslige og det åndelige vil Jesu religion i sidste ende triumfere.

5. Det moderne problem

195:5.1 (2075.4) Det tyvende århundrede har bragt nye problemer for kristendommen og alle andre religioner at løse. Jo højere en civilisation klatrer, jo mere nødvendig bliver pligten til “først at søge himlens realiteter” i alle menneskets bestræbelser på at stabilisere samfundet og lette løsningen af dets materielle problemer.

195:5.2 (2075.5) Sandheden bliver ofte forvirrende og endda vildledende, når den splittes op, adskilles, isoleres og analyseres for meget. Den levende sandhed lærer kun den sandhedssøgende ret, når den omfavnes i sin helhed og som en levende åndelig virkelighed, ikke som en kendsgerning fra den materielle videnskab eller en inspiration fra den mellemliggende kunst.

195:5.3 (2075.6) Religion er åbenbaringen for mennesket af dets guddommelige og evige skæbne. Religion er en rent personlig og åndelig oplevelse og må for altid skelnes fra menneskets andre høje tankeformer, som f.eks:

195:5.4 (2075.7) 1. Menneskets logiske indstilling overfor det som hører hjemme i den materielle virkelighed.

195:5.5 (2075.8) 2. Menneskets æstetiske påskønnelse af skønhed i kontrast til det grimme.

195:5.6 (2075.9) 3. Menneskets etiske anerkendelse af sociale forpligtelser og politiske pligt.

195:5.7 (2075.10) 4. Selv menneskets moralske indstilling er ikke i sig selv noget religiøst.

195:5.8 (2075.11) Religion er designet til at finde de værdier i universet, som fremkalder tro, tillid og sikkerhed; religion kulminerer i tilbedelse. Religionen opdager for sjælen de højeste værdier, som står i kontrast til de relative værdier, som sindet opdager. En sådan overmenneskelig indsigt kan man kun få gennem ægte religiøs erfaring.

195:5.9 (2075.12) Et varigt samfundssystem uden en moral baseret på åndelige realiteter kan lige så lidt opretholdes som solsystemet uden tyngdekraft.

195:5.10 (2076.1) Forsøg ikke at tilfredsstille nysgerrigheden eller tilfredsstille alle de latente eventyr, der bølger i sjælen, i et kort liv i kødet. Vær tålmodig! Bliv ikke fristet til at kaste dig ud i et lovløst, billigt og usselt eventyr. Styr dine energier og tøjle dine lidenskaber; vær rolig, mens du venter på den majestætiske udfoldelse af en endeløs karriere med progressive eventyr og spændende opdagelser.

195:5.11 (2076.2) I forvirringen over menneskets oprindelse må du ikke miste dets evige skæbne af syne. Glem ikke, at Jesus elskede selv små

børn, og at han for evigt tydeliggjorde den menneskelige personligheds store værdi.

195:5.12 (2076.3) Når du ser på verden, så husk, at de sorte pletter af ondskab, som du ser, vises mod en hvid baggrund af ultimativt godt. Du ser ikke blot hvide pletter af det gode, som viser sig elendigt på en sort baggrund af det onde.

195:5.13 (2076.4) Når der er så meget god sandhed at offentliggøre og forkynde, hvorfor skulle mennesker så dvæle så meget ved det onde i verden, bare fordi det ser ud til at være en kendsgerning? Det smukke ved sandhedens åndelige værdier er mere behageligt og opløftende end fænomenet ondskab.

195:5.14 (2076.5) I religionen gik Jesus ind for og fulgte erfaringsmetoden, ligesom moderne videnskab forfølger eksperimentets teknik. Vi finder Gud gennem åndelig indsigt, men vi nærmer os denne sjælens indsigt gennem kærlighed til det smukke, stræben efter sandhed, loyalitet over for pligten og tilbedelse af guddommelig godhed. Men af alle disse værdier er kærligheden den sande vejviser til ægte indsigt.

6. Materialismen

195:6.1 (2076.6) Videnskabsmænd har utilsigtet kastet menneskeheden ud i en materialistisk panik; de har startet et tankeløst ræs mod tidernes moralske bank, men denne bank af menneskelig erfaring

har enorme åndelige ressourcer; den kan modstå de krav, der stilles til den. Kun ureflekterede mennesker går i panik over menneskeslægtens åndelige aktiver. Når den materialistisk-sekulære panik er overstået, vil Jesu religion ikke være bankerot. Himmerigets åndelige bank vil udbetale tro, håb og moralsk sikkerhed til alle, der trækker på den “i hans navn.”

195:6.2 (2076.7) Uanset hvad den tilsyneladende konflikt mellem materialisme og Jesu lære måtte være, kan du være sikker på, at Mesterens lære vil sejre fuldt ud i de kommende tidsaldrer. I virkeligheden kan sand religion ikke blive involveret i nogen kontrovers med videnskaben; den beskæftiger sig på ingen måde med materielle ting. Religion er simpelthen ligeglad med, men sympatisk indstillet over for videnskaben, mens den i allerhøjeste grad beskæftiger sig med de *videnskabsforskerne*.

195:6.3 (2076.8) Jagten på ren viden, uden visdommens ledsagende fortolkning og den religiøse erfarings åndelige indsigt, fører i sidste ende til pessimisme og menneskelig fortvivlelse. En smule viden er virkelig forvirrende.

195:6.4 (2076.9) I skrivende stund er den værste del af den materialistiske tidsalder overstået; dagen for en bedre forståelse er allerede begyndt at gry. De højere hjerner i den videnskabelige verden er ikke længere helt materialistiske i deres filosofi, men den brede befolkning hælder stadig i den retning som et resultat af tidligere lære. Men denne tidsalder med fysisk realisme er kun en forbigående episode i menneskets liv på jorden. Den moderne videnskab har efterladt den sande religion—Jesu lære, som den kommer til udtryk i hans

troendes liv—uberørt. Alt, hvad videnskaben har gjort, er at ødelægge de barnlige illusioner, der ligger i de forkerte fortolkninger af livet.

195:6.5 (2077.1) Videnskab er en kvantitativ erfaring, religion en kvalitativ erfaring, når det gælder menneskets liv på jorden. Videnskaben beskæftiger sig med fænomener; religionen med oprindelse, værdier og mål. At tildele *årsager* som en forklaring på fysiske fænomener er at indrømme uvidenhed om det ultimative og fører i sidste ende kun videnskabsmanden direkte tilbage til den første store årsag—Paradisets Universelle Fader.

195:6.6 (2077.2) Det voldsomme skift fra en miraklernes tidsalder til en maskinernes tidsalder har vist sig at være helt forstyrrende for mennesket. De falske mekanismefilosofiers kløgt og behændighed modbeviser selve deres mekanistiske påstande. Den fatalistiske smidighed i en materialists sind modbeviser for evigt hans påstande om, at universet er et blindt og formålsløst energifænomen.

195:6.7 (2077.3) Den mekanistiske naturalisme hos nogle angiveligt uddannede mænd og den tankeløse sekularisme hos manden på gaden er begge udelukkende optaget af *ting*; de er blottet for alle reelle værdier, sanktioner og tilfredsstillelser af åndelig art, ligesom de er blottet for tro, håb og evige forsikringer. Et af de store problemer med det moderne liv er, at mennesket tror, at det har for travlt til at finde tid til åndelig meditation og religiøs hengivenhed.

195:6.8 (2077.4) Materialismen reducerer mennesket til en sjælløs automat og udnævner det til blot et aritmetisk symbol der finder en hjælpeløs plads i den matematiske formel for et uromantisk og

mekanistisk univers. Men hvor kommer dette vældige univers af matematik fra, om det ikke findes en Matematikkens Mester? Videnskaben kan udrede i detaljer hvordan materien bliver bevaret, men religionen giver menneskesjælen bevarings gyldighed—den beskæftiger sig med folks oplevelse af åndelige realiteter og evige værdier.

195:6.9 (2077.5) Nutidens materialistiske sociolog undersøger et samfund, laver en rapport om det og efterlader folk, som han fandt dem. For nitten hundrede år siden undersøgte ulærde galilæere, hvordan Jesus gav sit liv som et åndeligt bidrag til menneskets indre oplevelse og derefter gik ud og vendte op og ned på hele det romerske imperium.

195:6.10 (2077.6) Men religiøse ledere begår en stor fejl, når de forsøger at kalde det moderne menneske til åndelig kamp med middelalderens trompetstød. Religionen må forsyne sig selv med nye og tidssvarende slogans. Hverken demokrati eller noget andet politisk universalmiddel kan erstatte åndelige fremskridt. Falske religioner kan repræsentere en undvigelse af virkeligheden, men Jesus introducerede i sit evangelium det dødelige menneske til selve indgangen til en evig virkelighed af åndelig fremgang.

195:6.11 (2077.7) At sige, at sindet “opstod” fra materien, forklarer intet. Hvis universet blot var en mekanisme, og sindet ikke var adskilt fra materien, ville vi aldrig have to forskellige fortolkninger af et observeret fænomen. Begreberne sandhed, skønhed og godhed er ikke iboende i hverken fysik eller kemi. En maskine kan ikke *vide*,

endsige kende sandhed, hungre efter retfærdighed og værne om godhed.

195:6.12 (2077.8) Videnskaben er måske nok fysisk, men den sandhedskyndige forskers sind er på én gang overmaterielt. Materien kender ikke sandheden, og den kan heller ikke elske barmhjertighed eller glæde sig over åndelige realiteter. Moralske overbevisninger baseret på åndelig oplysning og rodfæstet i menneskelig erfaring er lige så virkelige og sikre som matematiske slutninger baseret på fysiske observationer, men på et andet og højere niveau.

195:6.13 (2077.9) Hvis mennesker kun var maskiner, ville de reagere mere eller mindre ensartet på et materielt univers. Individualitet, endsige personlighed, ville være ikke-eksisterende.

195:6.14 (2077.10) Paradisets absolutte mekanisme i centrum af universernes univers, i nærvær af den Anden Kildes og Centers ikke egenskabsbestemte vilje, gør det for evigt sikkert, at de bestemmende faktorer ikke er den eneste lov i kosmos. Materialismen er der, men den er ikke eksklusiv; mekanismen er der, men den er ikke ubetinget; determinismen er der, men den er ikke alene.

195:6.15 (2078.1) Det begrænsede univers af materie ville til sidst blive ensartet og deterministisk, hvis det ikke var for den kombinerede tilstedeværelse af sind og ånd. Indflydelsen fra det kosmiske sind tilfører konstant spontanitet til selv de materielle verdener.

195:6.16 (2078.2) Frihed eller initiativ i enhver form for eksistens er direkte proportional med graden af åndelig indflydelse og kosmisk sindskontrol; det vil sige, i menneskelig erfaring, graden af aktualitet

i at gøre “Faderens vilje.” Så når du først er begyndt at finde Gud, er det det afgørende bevis på, at Gud allerede har fundet dig.

195:6.17 (2078.3) Den oprigtige stræben efter godhed, skønhed og sandhed fører til Gud. Og enhver videnskabelig opdagelse viser, at der findes både frihed og ensartethed i universet. Opdageren var fri til at gøre opdagelsen. Den opdagede ting er virkelig og tilsyneladende ensartet, ellers kunne den ikke være blevet kendt som en *ting*.

7. Materialismens svage side

195:7.1 (2078.4) Hvor er det tåbeligt for det materielt tænkende menneske at tillade så sårbare teorier som dem om et mekanistisk univers at berøve det de enorme åndelige ressourcer, som den personlige oplevelse af sand religion giver. Kendsgerninger kommer aldrig i konflikt med ægte åndelig tro, men det kan teorier. Det er bedre, at videnskaben beskæftiger sig med at tilintetgøre overtro end at forsøge at omstyrte religiøs tro—menneskets tro på åndelige realiteter og guddommelige værdier.

195:7.2 (2078.5) Videnskaben bør gøre det samme for mennesket materielt, som religionen gør for det åndeligt: udvide livets horisont og udvide dets personlighed. Sand videnskab kan ikke have noget varigt udestående med sand religion. Den “videnskabelige metode” er blot en intellektuel målestok, hvormed man kan måle materielle eventyr og fysiske præstationer. Men da den er materiel og

udelukkende intellektuel, er den fuldstændig ubrugelig i evalueringen af åndelige realiteter og religiøse oplevelser.

195:7.3 (2078.6) Den moderne mekanists inkonsekvens er: Hvis dette blot var et materielt univers og mennesket kun en maskine, ville et sådant menneske være helt ude af stand til at genkende sig selv som en sådan maskine, og ligeledes ville et sådant maskinmenneske være helt ubevidst om eksistensen af et sådant materielt univers. Den materialistiske forfærdelse og fortvivlelse over en mekanistisk videnskab har ikke erkendt, at videnskabsmanden, hvis overmaterielle indsigt formulerer disse fejlagtige og selvmodsigende *begreber* om et materialistisk univers, er besjælet af ånden.

195:7.4 (2078.7) Paradisets værdier af evighed og uendelighed, af sandhed, skønhed og godhed, er skjult i fakta om fænomenerne i tidens og rummets universer. Men det kræver troens øje hos en åndsfødt dødelig at opdage og skelne disse åndelige værdier.

195:7.5 (2078.8) De åndelige fremskridts realiteter og værdier er ikke en “psykologisk projektion”—blot en glorificeret dagdrøm for det materielle sind. Sådanne ting er de åndelige prognoser fra den iboende Tankeretter, Guds ånd, der lever i menneskets sind. Og lad ikke dine forsøg med de svagt glimtende resultater af “relativitet” forstyrre dine forestillinger om Guds evighed og uendelighed. Og i alle jeres opfordringer om nødvendigheden af *selvudfoldelse* må I ikke begå den fejl ikke at sørge for at *Retteren kommer til udfoldelse*, manifestationen af jeres virkelige og bedre selv.

195:7.6 (2079.1) Hvis dette kun var et materielt univers, ville det materielle menneske aldrig være i stand til at nå frem til begrebet om

den mekanistiske karakter af en sådan udelukkende materiel eksistens. Selve dette *mekanistiske koncept* af universet er i sig selv et ikke-materielt sindsfænomen, og alt sind er af ikke-materiel oprindelse, uanset hvor grundigt det kan synes at være materielt betinget og mekanistisk kontrolleret.

195:7.7 (2079.2) Det dødelige menneskes delvist udviklede mentale mekanisme er ikke overdådig med konsekvens og visdom. Menneskets indbildskhed overgår ofte dets fornuft og undslipper dets logik.

195:7.8 (2079.3) Selve pessimismen hos den mest pessimistiske materialist er i sig selv et tilstrækkelig bevis på at denne pessimistens univers ikke er fuldstændig materielt. Både optimisme og pessimisme er begrebsreaktioner i et sind som har bevidsthed om *værdier* så vel som *fakta*. Hvis universet virkelig var som materialisten anser det for at være, ville der hos et sådan maskinmenneske ikke kunne findes nogen som helst bevidst erkendelse af denne *kendsgerning*. Uden en bevidsthed om begrebet *værdier* i et af ånden fødte sind ville universets materialisme og de mekanistiske fænomener i universets funktion være fuldstændig uerkendt af mennesket. En maskine kan ikke være bevidst om en anden maskines natur eller værdi.

195:7.9 (2079.4) En mekanistisk filosofi om livet og universet kan ikke være videnskabelig, fordi videnskaben kun anerkender og beskæftiger sig med materialer og fakta. Filosofi er uundgåeligt overvidenskabelig. Mennesket er en materiel kendsgerning i naturen, men dets *liv* er et fænomen, der overskrider naturens materielle

niveauer, idet det udviser sindets kontrolegenskaber og åndens kreative kvaliteter.

195:7.10 (2079.5) Menneskets oprigtige forsøg på at blive mekanist repræsenterer det tragiske fænomen, at mennesket forgæves forsøger at begå intellektuelt og moralsk selvmord. Men han kan ikke gøre det.

195:7.11 (2079.6) Hvis universet kun var materielt og mennesket kun en maskine, ville der ikke være nogen videnskab, der kunne opmuntre videnskabsforskeren til at postulere denne mekanisering af universet. Maskiner kan ikke måle, klassificere eller evaluere sig selv. Et sådant videnskabeligt stykke arbejde kunne kun udføres af en enhed med supermaskinstatus.

195:7.12 (2079.7) Hvis universets virkelighed kun er én stor maskine, så må mennesket være uden for universet og adskilt fra det for at kunne erkende et sådant *faktum* og blive bevidst om *indsigten* i en sådan *evaluering*.

195:7.13 (2079.8) Hvis mennesket kun er en maskine, med hvilken teknik kommer dette menneske så til at *tro* eller hævde at *vide*, at han kun er en maskine? Oplevelsen af selvbevidst evaluering af sig selv er aldrig en egenskab ved en simpel maskine. En selvbevidst og erklæret mekanist er det bedst mulige svar på mekanisme. Hvis materialismen var en kendsgerning, kunne der ikke være nogen selvbevidst mekaniker. Det er også sandt, at man først skal være en moralsk person, før man kan udføre umoralske handlinger.

195:7.14 (2079.9) Selve materialismens påstand indebærer en overmateriel bevidsthed i det sind, der vover at hævde sådanne dogmer. En mekanisme kan forringes, men den kan aldrig udvikle sig. Maskiner tænker ikke, skaber ikke, drømmer ikke, stræber ikke, idealiserer ikke, hungrer ikke efter sandhed og tørster ikke efter retfærdighed. De motiverer ikke deres liv med en lidenskab for at tjene andre maskiner og for at vælge den sublime opgave at finde Gud og stræbe efter at blive som ham som deres mål for evig fremgang. Maskiner er aldrig intellektuelle, følelsesmæssige, æstetiske, etiske, moralske eller åndelige.

195:7.15 (2079.10) Kunsten beviser, at mennesket ikke er mekanistisk, men den beviser ikke, at det er åndeligt udødeligt. Kunst er dødelig morontia, det mellemliggende felt mellem mennesket, det materielle, og mennesket, det åndelige. Poesi er et forsøg på at flygte fra materielle realiteter til åndelige værdier.

195:7.16 (2080.1) I en høj civilisation humaniserer kunsten videnskaben, mens den til gengæld åndeliggøres af sand religion—indsigt i åndelige og evige værdier. Kunst repræsenterer den menneskelige og tids-rumlige evaluering af virkeligheden. Religion *er* den guddommelige omfavelse af kosmiske værdier og betegner evig progression i åndelig opstigning og ekspansion. Tidens kunst er kun farlig, når den bliver blind for de åndelige standarder i de guddommelige mønstre, som evigheden afspejler som tidens virkelighedsskygger. Sand kunst er den effektive manipulation af livets materielle ting; religion er den forædlende transformation af

livets materielle kendsgerninger, og den ophører aldrig med sin åndelige evaluering af kunsten.

195:7.17 (2080.2) Hvor tåbeligt at antage, at en automat kunne udtænke en filosofi om automatisme, og hvor latterligt, at den skulle antage at danne sig et sådant begreb om andre og med-automater!

195:7.18 (2080.3) Enhver videnskabelig fortolkning af det materielle univers er værdiløs, medmindre den giver *videnskabsforskeren* den rette anerkendelse. Ingen kunstoplevelse er ægte om ikke *kunstneren* også får sin del af anerkendelsen. Ingen evaluering af moral er umagen værd såfremt den ikke inkluderer *moralisten*. Ingen anerkendelse af nogen filosofi er opbyggelig om den ignorerer *filosoffen*, og religion kan ikke eksistere uden den virkelige oplevelse hos *religionsudøveren* som i og gennem selve denne oplevelse søger at finde Gud og lære ham at kende. På samme måde er universernes univers uden betydning bortset fra JEG ER, den uendelige Gud, som skabte det og uophørligt styrer det.

195:7.19 (2080.4) Mekanister—humanister—er tilbøjelige til at drive af sted med de materielle strømme. Idealister og åndelige mennesker *vover* at bruge deres årer klogt og ihærdig for at påvirke de tilsyneladende helt materielle energistrømninger.

195:7.20 (2080.5) Videnskaben lever af sindets matematik; musikken udtrykker følelsernes tempo. Religion er sjælens åndelige rytme i tid-rum-harmoni med uendelighedens højere og evige melodimålinger.

Religiøs erfaring er noget i menneskelivet, som i sandhed er supermatematisk.

195:7.21 (2080.6) I sproget repræsenterer et alfabet materialismens mekanisme, mens de ord, der udtrykker betydningen af tusind tanker, store ideer og ædle idealer—om kærlighed og had, om fejhed og mod—repræsenterer sindets præstationer inden for det område, der er defineret af både materielle og åndelige love, styret af personlighedens vilje og begrænset af den iboende situationsbestemte begavelse.

195:7.22 (2080.7) Universet er ikke som de love, mekanismer og ensartetheder, som videnskabsmanden opdager, og som han kommer til at betragte som videnskab, men snarere som den nysgerrige, tænkende, vælgende, kreative, kombinerende og diskriminerende *videnskabsforsker* der således observerer universets fænomener og klassificerer de matematiske fakta, der ligger i de mekanistiske faser af den materielle side af skabelsen. Universet er heller ikke som kunstnerens kunst, men snarere som den stræbende, drømmende, håbefulde og fremadskridende *kunstner*, der søger at overskride de materielle tings verden i et forsøg på at nå et åndeligt mål.

195:7.23 (2080.8) Det er videnskabsforskeren, ikke videnskaben, der opfatter virkeligheden i et univers af energi og stof, der udvikler sig og går fremad. Kunstneren, ikke kunsten, demonstrerer eksistensen af den forbigående morontielle verden, der ligger mellem den materielle eksistens og den åndelige frihed. Den religiøse, ikke

religionen, beviser eksistensen af de åndelige realiteter og guddommelige værdier, som man vil møde i evighedens fremskridt.

8. Den sekulære totalitarisme

195:8.1 (2081.1) Men selv efter at materialisme og mekanisme er blevet mere eller mindre overvundet, vil den ødelæggende indflydelse fra det 20. århundredes sekularisme stadig ødelægge den åndelige oplevelse for millioner af intetanende sjæle.

195:8.2 (2081.2) Moderne sekularisme er blevet fremmet af to verdensomspændende påvirkninger. Sekularismens far var den snæversynede og gudløse holdning i det nittende og tyvende århundredes såkaldte videnskab—ateistisk videnskab. Moderen til den moderne sekularisme var den totalitære kristne kirke i middelalderen. Sekularismen opstod som en voksende protest mod den institutionaliserede kristne kirkes næsten fuldstændige dominans af den vestlige civilisation.

195:8.3 (2081.3) På tidspunktet for denne åbenbaring er det fremherskende intellektuelle og filosofiske klima i både det europæiske og amerikanske liv afgjort sekulært—humanistisk. I tre hundrede år er den vestlige tænkning gradvist blevet sekulariseret. Religion er mere og mere blevet en nominel indflydelse, i høj grad en ritualistisk øvelse. Størstedelen af de erklærede kristne i den vestlige civilisation er ubevidst faktiske sekularister.

195:8.4 (2081.4) Det krævede en stor magt, en mægtig indflydelse, at befri de vestlige folks tænkning og levevis fra det totalitære kirkelige herredømmes visnende greb. Sekularismen brød kirkens bånd, og nu truer den til gengæld med at etablere en ny og gudløs form for herredømme over det moderne menneskes hjerter og sind. Den tyranniske og diktatoriske politiske stat er det direkte afkom af videnskabelig materialisme og filosofisk sekularisme. Sekularismen har ikke før befriet mennesket fra den institutionaliserede kirkes herredømme, før den sælger det til slavisk trældom under den totalitære stat. Sekularismen befrier mennesket fra det kirkelige slaveri for derefter at forråde det til det politiske og økonomiske slaveris tyranni.

195:8.5 (2081.5) Materialismen benægter Gud, sekularismen ignorerer ham simpelthen; det var i hvert fald den tidligere holdning. På det seneste har sekularismen indtaget en mere militant holdning og påtaget sig at træde i stedet for den religion, hvis totalitære trældom den engang modstod. Det 20. århundredes sekularisme har en tendens til at hævde, at mennesket ikke har brug for Gud. Men pas på! Denne gudløse filosofi om det menneskelige samfund vil kun føre til uro, fjendskab, ulykke, krig og verdensomspændende katastrofer.

195:8.6 (2081.6) Sekularisme kan aldrig bringe fred til menneskeheden. Intet kan tage Guds plads i det menneskelige samfund. Men vær opmærksom! Vær ikke hurtig til at opgive de gavnlige gevinster ved det sekulære oprør mod kirkelig totalitarisme. Den vestlige civilisation nyder i dag mange friheder og tilfredsstillelser som et

resultat af det sekulære oprør. Sekularismens store fejltagelse var denne: Ved at gøre oprør mod den religiøse autoritets næsten totale kontrol over livet, og efter at have opnået frigørelse fra dette kirkelige tyranni, fortsatte sekularisterne med at gøre oprør mod Gud selv, nogle gange stiltiende og nogle gange åbent.

195:8.7 (2081.7) Til det sekularistiske oprør skylder man den amerikanske industrialismes fantastiske kreativitet og den vestlige civilisations hidtil usete materielle fremskridt. Og fordi det sekularistiske oprør gik for vidt og mistede Gud og *sand* religion af syne, fulgte også den uforudsete høst af verdenskrige og international ufred.

195:8.8 (2081.8) Det er ikke nødvendigt at ofre troen på Gud for at nyde velsignelserne ved det moderne sekularistiske oprør: tolerance, social service, demokratisk regering og borgerlige frihedsrettigheder. Det var ikke nødvendigt for sekularisterne at modarbejde sand religion for at fremme videnskab og uddannelse.

195:8.9 (2082.1) Men sekularisme er ikke den eneste årsag til alle disse nylige fremskridt i udvidelsen af livet. Bag det 20. århundredes landvindinger ligger ikke kun videnskab og sekularisme, men også det uerkendte og upåagtede åndelige arbejde i Jesus af Nazarets liv og lære.

195:8.10 (2082.2) Uden Gud, uden religion, kan den videnskabelige sekularisme aldrig koordinere sine kræfter, harmonisere sine divergerende og rivaliserende interesser, racer og nationalismer. Dette sekularistiske menneskelige samfund er, på trods af dets enestående materialistiske resultater, langsomt ved at gå i opløsning.

Den vigtigste sammenhængskraft, der modstår denne opløsning af modsætninger, er nationalismen. Og nationalisme er den største barriere for verdensfred.

195:8.11 (2082.3) Sekularismens iboende svaghed er, at den forkaster etik og religion til fordel for politik og magt. Man kan simpelthen ikke etablere et broderskab mellem mennesker og samtidig ignorere eller fornægte Guds faderskab.

195:8.12 (2082.4) Sekulær social og politisk optimisme er en illusion. Uden Gud vil hverken frihed, ejendom eller rigdom føre til fred.

195:8.13 (2082.5) En fuldstændig sekularisering af videnskab, uddannelse, industri og samfund kan kun føre til katastrofer. I løbet af den første tredjedel af det tyvende århundrede dræbte urantianerne flere mennesker, end der blev dræbt i hele den kristne tid indtil da. Og det er kun begyndelsen på materialismens og sekularismens frygtelige høst; endnu mere forfærdelig ødelæggelse er endnu i vente.

9. Kristendommens problem

195:9.1 (2082.6) Overse ikke værdien af jeres åndelige arv, sandhedens flod, der løber ned gennem århundrederne, selv til de guldne tider i en materialistisk og sekulær tidsalder. I alle jeres værdige bestræbelser på at gøre jer fri af tidligere tiders overtroiske trosbekendelser, så sørg for at holde fast i den evige sandhed. Men vær tålmodige! Når den nuværende overtroiske revolte er overstået, vil sandhederne i

Jesu evangelium vedblive med at være herlige og oplyse en ny og bedre vej.

195:9.2 (2082.7) Men den hedenske og socialiserede kristendom har brug for ny kontakt med Jesu kompromisløse lære; den sygner hen af mangel på en ny vision af Mesterens liv på jorden. En ny og fyldigere åbenbaring af Jesu religion er bestemt til at erobre et imperium af materialistisk sekularisme og til at vælte en mekanistisk naturalismes verdensherredømme. Urantia ryster nu på randen af en af sine mest fantastiske og spændende epoker med social tilpasning, moralsk opkvikkelse og åndelig oplysning.

195:9.3 (2082.8) Jesu lære overlevede, selv om den var stærkt modificeret, mysteriekulterne i deres fødselstid, uvidenheden og overtroen i den mørke middelalder, og selv nu triumferer den langsomt over materialismen, mekanismen og sekularismen i det tyvende århundrede. Og sådanne tider med store prøvelser og truende nederlag er altid tider med store åbenbaringer.

195:9.4 (2082.9) Religionen har brug for nye ledere, åndelige mænd og kvinder, som vil turde stole udelukkende på Jesus og hans uforlignelige lære. Hvis kristendommen fortsætter med at forsømme sin åndelige mission, mens den bliver ved med at beskæftige sig med sociale og materielle problemer, må den åndelige renæssance afvente, at disse nye lærere i Jesu religion kommer, som udelukkende vil hellige sig menneskets åndelige fornyelse. Og så vil disse åndsfødte sjæle hurtigt levere det lederskab og den inspiration,

der er nødvendig for den sociale, moralske, økonomiske og politiske reorganisering af verden.

195:9.5 (2083.1) Den moderne tidsalder vil nægte at acceptere en religion, som ikke stemmer overens med fakta og ikke er i harmoni med dens højeste opfattelser af sandhed, skønhed og godhed. Tiden er inde til en genopdagelse af det sande og oprindelige grundlag for nutidens forvrængede og kompromitterede kristendom—Jesu virkelige liv og lære.

195:9.6 (2083.2) Det primitive menneske levede et liv i overtroisk trældom under religiøs frygt. Moderne, civiliserede mennesker frygter tanken om at blive domineret af stærke religiøse overbevisninger. Det tænkende menneske har altid frygtet at blive *holdt* af en religion. Når en stærk og bevægelig religion truer med at dominere ham, forsøger han altid at rationalisere, traditionalisere og institutionalisere den i håb om at få kontrol over den. Ved en sådan procedure bliver selv en åbenbaret religion menneskeskabt og menneskedomineret. Moderne mænd og kvinder med intelligens undgår Jesu religion på grund af deres frygt for, hvad den vil gøre *ved* dem—og *med* dem. Og al sådan frygt er velbegrundet. Jesu religion dominerer og forvandler virkelig sine troende og kræver, at mennesker dedikerer deres liv til at søge viden om den himmelske Faders vilje og kræver, at deres livsenergi dedikeres til uselvisk tjeneste for det menneskelige broderskab.

195:9.7 (2083.3) Egoistiske mænd og kvinder vil simpelthen ikke betale en sådan pris for selv den største åndelige skat, der nogensinde er blevet tilbudt det dødelige menneske. Først når mennesket er blevet

tilstrækkeligt desillusioneret af de sørgelige skuffelser, der følger med egoismens tåbelige og bedrageriske stræben, og efter at have opdaget den formaliserede religions goldhed, vil det være parat til at vende sig helhjertet mod evangeliet om riget, Jesus af Nazarets religion.

195:9.8 (2083.4) Verden har brug for mere førstehåndsreligion. Selv kristendommen—den bedste af religionerne i det tyvende århundrede—er ikke kun en religion *om* Jesus. men det er i høj grad en religion, som mennesker oplever på anden hånd. De tager deres religion helt og holdent, som den er overleveret af deres accepterede religiøse lærere. Sikke en opvågnen verden ville opleve, hvis den bare kunne se Jesus, som han virkelig levede på jorden, og på første hånd kende hans livgivende lære! Beskrivende ord om smukke ting kan ikke begejstre som synet af dem, og trosbekendelsens ord kan heller ikke inspirere menneskers sjæle som oplevelsen af at kende Guds nærvær. Men forventningsfuld tro vil altid holde håbets dør i menneskets sjæl åben for indgangen til de evige åndelige realiteter i de guddommelige værdier i de hinsides verdener.

195:9.9 (2083.5) Kristendommen har vovet at sænke sine idealer over for udfordringen fra menneskelig grådighed, krigsgalskab og magtbegær; men Jesu religion står som det ubesmittede og transcendent åndelige kald, der kalder på det bedste, der er i mennesket, for at hæve sig over al denne arv fra den dyriske evolution og ved nåde nå de moralske højder for den sande menneskelige skæbne.

195:9.10 (2083.6) Kristendommen er truet af en langsom død på grund af formalisme, overorganisering, intellektualisme og andre ikke-åndelige tendenser. Den moderne kristne kirke er ikke et sådant broderskab af dynamiske troende, som Jesus løbende gav i opdrag at skabe en åndelig transformation af de efterfølgende generationer af menneskeheden.

195:9.11 (2083.7) Den såkaldte kristendom er blevet en social og kulturel bevægelse såvel som en religiøs tro og praksis. Den moderne kristendoms strøm dræner mangel på en gammel hedensk sump og mangel på et barbarisk morads; mange gamle kulturelle vandskel løber ud i denne nutidige kulturelle strøm såvel som de høje galilæiske højsletter, der formodes at være dens eneste kilde.

10. Fremtiden

195:10.1 (2084.1) Kristendommen har virkelig gjort denne verden en stor tjeneste, men det, der nu er mest brug for, er Jesus. Verden har brug for at se Jesus leve igen på jorden i form af åndsfødte dødelige, som effektivt åbenbarer Mesteren for alle mennesker. Det er nytteløst at tale om en genoplivning af urkristendommen; I må gå fremad fra det sted, hvor I befinder jer. Den moderne kultur må blive åndeligt døbt med en ny åbenbaring af Jesu liv og oplyst med en ny forståelse af hans evangelium om evig frelse. Og når Jesus bliver løftet op på denne måde, vil han drage alle mennesker til sig. Jesu disciple skal være mere end sejrherre, endda overstrømmende kilder til

inspiration og forbedret liv for alle mennesker. Religion er kun en ophøjet humanisme, indtil den bliver guddommeliggjort af opdagelsen af Guds virkelige nærvær i den personlige erfaring.

195:10.2 (2084.2) Skønheden og sublimiteten, menneskeligheden og guddommeligheden, enkeltheden og det unikke i Jesu liv på jorden præsenterer et så slående og tiltalende billede af menneskefrigørelse og gudsafsløring, at alle tiders teologer og filosoffer effektivt bør holdes tilbage fra at vove at danne trosbekendelser eller skabe teologiske systemer af åndelig trældom ud fra en sådan transcendental skænken af Gud i menneskets skikkelse. I Jesus skabte universet et dødeligt menneske, i hvem kærlighedens ånd triumferede over tidens materielle handicap og overvandt den fysiske oprindelse.

195:10.3 (2084.3) Husk altid på—Gud og mennesker har brug for hinanden. De er gensidigt nødvendige for den fulde og endelige opnåelse af evig personlighedserfaring i den guddommelige skæbne af universets endelighed.

195:10.4 (2084.4) “Guds rige er i jeres indre” var nok den største udtalelse, Jesus nogensinde kom med, næst efter erklæringen om, at hans far er en levende og kærlig ånd.

195:10.5 (2084.5) For at vinde sjæle for Mesteren er det ikke det første skridt med tvang, forpligtelser eller konventioner som vil omforme mennesket og denne verden, men snarere det *andet* skridt med fri tjenestevilje og frihedselskende hengivenhed som kendetegner den Jesusoniske udstrakte hånd for at tage fat i sin broder med kærlighed

og under åndelig vejledning føre ham videre mod højere og guddommelige mål for den dødelige tilværelse. Selv nu går kristendommen villig det *første* skridt, men menneskeheden skranter og tumler omkring i moralsk mørke fordi der findes så få ægte mennesker som vil tage det næste skridt—så få erklærede tilhængere af Jesus som virkelig lever og elsker sådan som han lærte sine disciple at leve og elske og tjene.

195:10.6 (2084.6) Kaldet til eventyret om at opbygge et nyt og transformeret menneskeligt samfund ved hjælp af den åndelige genfødsel af Jesu broderskab i riget bør ryste alle, der tror på ham, som mennesker ikke er blevet rørt siden de dage, hvor de vandrede rundt på jorden som hans følgesvende i kødet.

195:10.7 (2084.7) Intet socialt system eller politisk regime, som benægter Guds virkelighed, kan bidrage konstruktivt og varigt til udviklingen af den menneskelige civilisation. Men kristendommen, som den er opdelt og sekulariseret i dag, udgør den største enkeltstående hindring for dens videre fremgang; det gælder især for Østen.

195:10.8 (2084.8) Klerikalisme er på én gang og for evigt uforenelig med den levende tro, den voksende ånd og den førstehåndserfaring, som Jesu trosfæller har i menneskets broderskab i den åndelige forening i Himmeriget. Det prisværdige ønske om at bevare traditioner fra fortidens bedrifter fører ofte til forsvaret af forvoksede tilbedelsessystemer. Det velmenende ønske om at fremme gamle tankesystemer forhindrer effektivt sponsorering af nye og passende midler og metoder, der er designet til at tilfredsstille de åndelige

længsler i det moderne menneskes ekspanderende og fremadskridende sind. På samme måde står de kristne kirker i det tyvende århundrede som store, men helt ubevidste, forhindringer for den umiddelbare udbredelse af det virkelige evangelium—Jesus af Nazarets lære.

195:10.9 (2085.1) Mange oprigtige mennesker, som gerne ville være loyale over for evangeliets Kristus, finder det meget vanskeligt entusiastisk at støtte en kirke, som udviser så lidt af ånden i hans liv og lære, og som de fejlagtigt har fået at vide, at han grundlagde. Jesus grundlagde ikke den såkaldte kristne kirke, men han har på alle måder, der er i overensstemmelse med hans natur, *fremmet* den som den bedste eksisterende eksponent for hans livsværk på jorden.

195:10.10 (2085.2) Hvis bare den kristne kirke turde gå ind for Mesterens program, ville tusindvis af tilsyneladende ligeglade unge skynde sig at melde sig til et sådant åndeligt foretagende, og de ville ikke tøve med at gå hele vejen igennem dette store eventyr.

195:10.11 (2085.3) Kristendommen bliver for alvor konfronteret med den undergang, som et af dens egne slogans udtrykker: “Et hus, der er splittet mod sig selv, kan ikke bestå.” Den ikke-kristne verden vil næppe kapitulere over for en sektopdelt kristenhed. Den levende Jesus er det eneste håb for en mulig forening af kristendommen. Den sande kirke—Jesu broderskab—er usynlig, åndelig og kendetegnet ved *enhed*, ikke nødvendigvis ved *ensartethed*. Ensartethed er kendetegnende for den fysiske verden af mekanistisk natur. Åndelig enhed er frugten af troens forening med den levende Jesus. Den synlige kirke bør nægte længere at hæmme fremskridtet for det

usynlige og åndelige broderskab i Guds rige. Og dette broderskab er bestemt til at blive en *levende organisme* i modsætning til en institutionaliseret social organisation. Det kan godt udnytte sådanne sociale organisationer, men det må ikke blive erstattet af dem.

195:10.12 (2085.4) Men selv det tyvende århundredes kristendom skal man ikke foragte. Den er et produkt af den kombinerede moralske genialitet hos gudkendende mennesker blandt mange folkeslag gennem mange tidsaldre, og den har vitterlig været en af de største kræfter i det godes tjeneste på jorden; derfor burde ingen mennesker tage let på den, til trods for dens iboende og oparbejdede mangler. Kristendommen er foresat i stand til at bevæge tænkende menneskers sind med mægtige moralske følelser.

195:10.13 (2085.5) Men der er ingen undskyldning for kirkens involvering i handel og politik; sådanne uhellige alliancer er et åbenlyst forræderi mod Mesteren. Og de ægte elskere af sandheden vil sent glemme, at denne magtfulde institutionaliserede kirke ofte har vovet at kvæle nyfødt tro og forfølge sandhedsbærere, der tilfældigvis optrådte i uortodokse klæder.

195:10.14 (2085.6) Det er alt for sandt, at en sådan kirke ikke ville have overlevet, hvis ikke der havde været mennesker i verden, som foretrak en sådan form for tilbedelse. Mange åndeligt indolente sjæle længes efter en gammel og autoritativ religion med ritualer og hellige traditioner. Menneskelig evolution og åndelige fremskridt er næppe tilstrækkelige til at gøre alle mennesker i stand til at undvære religiøs autoritet. Og rigets usynlige broderskab kan meget vel omfatte disse familiegrupper af forskellige sociale og temperamentsmæssige

klasser, hvis de blot er villige til at blive ægte åndsledede sønner af Gud. Men i dette Jesu broderskab er der ikke plads til sekterisk rivalisering, gruppebitterhed eller påstande om moralsk overlegenhed og åndelig ufejlbarlighed.

195:10.15 (2086.1) Disse forskellige grupperinger af kristne kan tjene til at imødekomme mange forskellige typer af kommende troende blandt de forskellige folkeslag i den vestlige civilisation, men en sådan opdeling af kristenheden udgør en alvorlig svaghed, når den forsøger at bringe evangeliet om Jesus til orientalske folkeslag. Disse folkeslag forstår endnu ikke, at der findes en *Jesus-religion*, der er adskilt fra kristendommen, som mere og mere er blevet en *religion om Jesus*.

195:10.16 (2086.2) Urantias store håb ligger i muligheden for en ny åbenbaring af Jesus med en ny og udvidet præsentation af hans frelsende budskab, som åndeligt ville forene de mange familier af hans nuværende tilhængere i kærlig tjeneste.

195:10.17 (2086.3) Selv verdslig uddannelse kunne hjælpe med denne store åndelige renæssance, hvis den ville være mere opmærksom på at lære unge, hvordan man planlægger sit liv og udvikler sin karakter. Formålet med al uddannelse bør være at fremme og fremme det højeste formål med livet, udviklingen af en majestætisk og velafbalanceret personlighed. Der er et stort behov for undervisning i moralsk disciplin i stedet for så megen selvtilfredsstillelse. På et sådant grundlag kan religionen bidrage med sin åndelige tilskyndelse til at udvide og berige det jordiske liv, endda til at sikre og forbedre det evige liv.

195:10.18 (2086.4) Kristendommen er en improviseret religion, og derfor må den køre i lavt gear. Åndelige præstationer i højt gear må afventen den nye åbenbaring og den mere generelle accept af Jesu virkelige religion. Men kristendommen er en mægtig religion, eftersom en korsfæstet tømrers almindelige disciple satte gang i den lære, som erobrede den romerske verden på tre hundrede år og derefter fortsatte med at triumfere over de barbarer, der væltede Rom. Den samme kristendom erobrede—absorberede og ophøjede—hele strømmen af hebraisk teologi og græsk filosofi. Og så, da denne kristne religion gik i koma i mere end tusind år som følge af en overdosis af mysterier og hedenskab, genopstod den og generobrede praktisk talt hele den vestlige verden. Kristendommen indeholder nok af Jesu lære til at udødeliggøre den.

195:10.19 (2086.5) Hvis kristendommen bare kunne forstå mere af Jesu lære, kunne den gøre så meget mere for at hjælpe det moderne menneske med at løse dets nye og stadig mere komplekse problemer.

195:10.20 (2086.6) Kristendommen lider under et stort handicap, fordi den i hele verdens bevidsthed er blevet identificeret som en del af den vestlige civilisations sociale system, industrielle liv og moralske standarder; og således har kristendommen ubevidst syntes at sponsorere et samfund, der vakler under skylden for at tolerere videnskab uden idealisme, politik uden principper, rigdom uden arbejde, nydelse uden tilbageholdenhed, viden uden karakter, magt uden samvittighed og industri uden moral.

195:10.21 (2086.7) Den moderne kristendoms håb er, at den vil ophøre med at sponsorere den vestlige civilisations sociale systemer og

industripolitikker, mens den ydmygt bøjer sig for det kors, den så tappert hylder, for på ny at lære af Jesus af Nazaret de største sandheder, som et dødeligt menneske nogensinde kan høre—det levende evangelium om Guds faderskab og menneskets broder-søsterskab.

Urantia Bogen

<< [Kapitel 195](#) | [Dele](#) | [Indholdet](#) | >>

Kapitel 196

Jesu Tro

196:0.1 (2087.1) JESUS havde en sublim og helhjertet tro på Gud. Han oplevede de almindelige op- og nedture i den dødelige tilværelse, men han tvivlede aldrig religiøst på visheden om Guds omsorg og vejledning. Hans tro var udsprunget af den indsigt, der blev født af aktiviteten i det guddommelige nærvær, hans indre Retter. Hans tro var hverken traditionel eller blot intellektuel; den var helt personlig og rent åndelig.

196:0.2 (2087.2) Mennesket Jesus så Gud som værende hellig, retfærdig og stor, såvel som sand, smuk og god. Alle disse guddommelige egenskaber fokuserede han på i sit sind som “Faderens vilje i himlen.” Jesu Gud var på en og samme tid “Israels Hellige” og “den levende og kærlige Fader i himlen.” Forestillingen om Gud som en far var ikke original hos Jesus, men han ophøjede ideen til en sublim oplevelse ved at opnå en ny åbenbaring af Gud og ved at proklamere, at enhver dødelig skabning er et barn af denne kærlighedens Fader, et barn af Gud.

196:0.3 (2087.3) Jesus klyngede sig ikke til troen på Gud, som en kæmpende sjæl ville gøre i krig med universet og i dødens greb med en fjendtlig og syndig verden; han tyede ikke til troen blot som en trøst midt i vanskelighederne eller som en trøst i truende fortvivlelse; troen var ikke blot en illusorisk kompensation for livets ubehagelige realiteter og sorger. På trods af alle de naturlige vanskeligheder og timelige modsætninger i den dødelige tilværelse oplevede han roen i den højeste og ubestridte tillid til Gud og følte den enorme spænding ved at leve i tro i selve den himmelske Faders nærvær. Og denne triumferende tro var en levende oplevelse af faktisk åndelig opnåelse. Jesu store bidrag til værdierne i den menneskelige erfaring var ikke, at han åbenbarede så mange nye ideer om Faderen i himlen, men snarere at han så storslået og menneskeligt demonstrerede en ny og højere type *levende tro på Gud*. Aldrig i nogen af universets verdener, i nogen dødeliges liv, er Gud nogensinde blevet en så *levende realitet* som i Jesus af Nazarets menneskelige erfaring.

196:0.4 (2087.4) I Mesterens liv på Urantia opdager denne og alle andre verdener i den lokale skabelse en ny og højere form for religion, en religion, der er baseret på personlige åndelige relationer med den Universelle Fader og fuldt ud valideret af den højeste autoritet i ægte personlig erfaring. Denne levende tro hos Jesus var mere end en intellektuel refleksion, og det var ikke en mystisk meditation.

196:0.5 (2087.5) Teologien kan fastsætte, formulere, definere og dogmatisere troen, men i Jesu menneskelige liv var troen personlig, levende, oprindelig, spontan og rent åndelig. Denne tro var ikke ærbødighed for traditionen eller en intellektuel overbevisning, som

han holdt fast i som en hellig trosbekendelse, men snarere en sublim oplevelse og en dyb overbevisning, *som holdt ham fast*. Hans tro var så virkelig og altomfattende, at den absolut fejede enhver åndelig tvivl væk og effektivt ødelagde ethvert modstridende begær. Intet var i stand til at rive ham væk fra den åndelige forankring i denne inderlige, sublime og frygtløse tro. Selv i lyset af et tilsyneladende nederlag eller under skuffelse og truende fortvivlelse stod han roligt i det guddommelige nærvær, fri for frygt og fuldt bevidst om åndelig uovervindelighed. Jesus nød den forfriskende vished om at være i besiddelse af en urokkelig tro, og i alle livets svære situationer udviste han altid en ubetinget loyalitet over for Faderens vilje. Og denne fantastiske tro lod sig ikke skræmme, selv ikke af den grusomme og knusende trussel om en skammelig død.

196:0.6 (2088.1) Hos et religiøst geni fører stærk åndelig tro så ofte direkte til katastrofal fanatisme, til overdrivelse af det religiøse ego, men sådan var det ikke med Jesus. Han blev ikke negativt påvirket i sit praktiske liv af sin ekstraordinære tro og åndelige opnåelse, fordi denne åndelige ophøjelse var et helt ubevidst og spontant sjæleligt udtryk for hans personlige oplevelse med Gud.

196:0.7 (2088.2) Jesu altopslugende og ukuelige åndelige tro blev aldrig fanatisk, for den forsøgte aldrig at løbe fra hans velafbalancerede intellektuelle vurderinger af de proportionelle værdier i praktiske og almindelige sociale, økonomiske og moralske livssituationer. Menneskesønnen var en fantastisk forenet menneskelig personlighed; han var et perfekt udstyret guddommeligt væsen; han var også storslået koordineret som et kombineret menneskeligt og

guddommeligt væsen, der fungerede på jorden som en enkelt personlighed. Altid koordinerede Mesteren sjælens tro med visdomsvurderingerne fra den erfarne erfaring. Personlig tro, åndeligt håb og moralsk hengivenhed var altid korreleret i en enestående religiøs enhed af harmonisk forening med den skarpe erkendelse af virkeligheden og helligheden af alle menneskelige loyaliteter—personlig ære, familiekærlighed, religiøs forpligtelse, social pligt og økonomisk nødvendighed.

196:0.8 (2088.3) Jesu tro visualiserede alle åndelige værdier som værende at finde i Guds rige; derfor sagde han: “Søg først Himmeriget.” Jesus så i det avancerede og ideelle fællesskab i riget opnåelsen og opfyldelsen af “Guds vilje.” Selve kernen i den bøn, han lærte sine disciple, var: “Komme dit rige, ske din vilje.” Da han således opfattede riget som omfattende Guds vilje, helligede han sig sagen om dets realisering med forbløffende selvforglemmelse og ubegrænset entusiasme. Men i hele hans intense mission og gennem hele hans ekstraordinære liv viste der sig aldrig fanatikerens raseri eller den religiøse egoists overfladiske fråds.

196:0.9 (2088.4) Hele Mesterens liv var konsekvent præget af denne levende tro, denne sublime religiøse oplevelse. Denne åndelige indstilling dominerede fuldstændig hans tanker og følelser, hans tro og bøn, hans undervisning og forkyndelse. Denne personlige tro som en søn på visheden om og sikkerheden ved den himmelske Faders vejledning og beskyttelse gav hans unikke liv en dybtgående gave af åndelig virkelighed. Og alligevel, på trods af denne meget dybe bevidsthed om et tæt forhold til guddommelighed, svarede denne

galilæer, Guds galilæer, da han blev tiltalt som den gode lærer, øjeblikkeligt: “Hvorfor kalder du mig god?” Når vi konfronteres med en sådan pragtfuld selvforglemmelse, begynder vi at forstå, hvordan den Universelle Fader fandt det muligt så fuldstændigt at manifestere sig for ham og gennem ham åbenbare sig for de dødelige i rigerne.

196:0.10 (2088.5) Jesus bragte Gud det største af alle ofre som en mand af riget: indvielsen og dedikationen af sin egen vilje til den majestætiske tjeneste at gøre den guddommelige vilje. Jesus fortolkede altid og konsekvent religion helt og holdent i forhold til Faderens vilje. Når man studerer Mesterens karriere, hvad angår bøn eller andre aspekter af det religiøse liv, skal man ikke så meget se på, hvad han lærte, men på hvad han gjorde. Jesus bad aldrig som en religiøs pligt. For ham var bønningen et oprigtigt udtryk for en åndelig holdning, en erklæring om sjælens loyalitet, en opremsning af personlig hengivenhed, et udtryk for taksigelse, en undgåelse af følelsesmæssig spænding, en forebyggelse af konflikt, en ophøjelse af intellektet, en forædling af begæret, en retfærdiggørelse af moralske beslutninger, en berigelse af tanken, en styrkelse af højere tilbøjeligheder, en indvielse af impulsen, en afklaring af synspunkt, en troserklæring, en transcendental overgivelse af vilje, en sublim tillidserklæring, en åbenbaring af mod, proklamationen af opdagelse, en bekendelse af højeste hengivenhed, valideringen af indvielse, en teknik til justering af vanskeligheder og den mægtige mobilisering af de kombinerede sjælskræfter til at modstå alle menneskelige tendenser til egoisme, ondskab og synd. Han levede netop sådan et

liv med bedende indvielse til at gøre sin Faders vilje og sluttede sit liv triumferende med netop sådan en bøn. Hemmeligheden bag hans enestående religiøse liv var denne bevidsthed om Guds nærvær; og han opnåede den ved intelligent bøn og oprigtig tilbedelse—et ubrudt fællesskab med Gud—og ikke ved ledelse, stemmer, visioner eller ekstraordinær religiøs praksis.

196:0.11 (2089.1) I Jesu jordiske liv var religion en levende oplevelse, en direkte og personlig bevægelse fra åndelig ærbødighed til praktisk retfærdighed. Jesu tro bar de transcendent frugter af den guddommelige ånd. Hans tro var ikke umoden og godtroende som et barns, men på mange måder lignede den barnesindets intetanende tillid. Jesus stolede på Gud, som et barn stoler på sine forældre. Han havde en dyb tillid til universet—præcis sådan en tillid, som barnet har til sine forældre. Jesu helhjertede tro på universets grundlæggende godhed mindede meget om barnets tillid til trygheden i dets jordiske omgivelser. Han var afhængig af den himmelske Fader, som et barn læner sig op ad sine jordiske forældre, og hans inderlige tro tvivlede ikke et øjeblik på visheden om den himmelske Faders omsorg. Han blev ikke for alvor forstyrret af frygt, tvivl og skepticisme. Vantro hæmmede ikke det frie og originale udtryk i hans liv. Han kombinerede en fuldvoksen mands robuste og intelligente mod med et troende barns oprigtige og tillidsfulde optimisme. Hans tro voksede til sådanne højder af tillid, at den var blottet for frygt.

196:0.12 (2089.2) Jesu tro opnåede renheden af et barns tillid. Hans tro var så absolut og utvivlsom, at den reagerede på charmen ved kontakten

med medmennesker og på universets vidundere. Hans følelse af afhængighed af det guddommelige var så fuldstændig og så selvsikker, at den gav glæden og forvissningen om absolut personlig sikkerhed. Der var ingen tøvende forstillelse i hans religiøse oplevelse. I denne voksne mands gigantiske intellekt herskede barnets tro suverænt i alle spørgsmål, der vedrørte den religiøse bevidsthed. Det er ikke mærkeligt, at han engang sagde: “Hvis I ikke bliver som et lille barn, kommer I ikke ind i riget.” På trods af at Jesu tro var *som et barns*, var den på ingen måde *barnlig*.

196:0.13 (2089.3) Jesus kræver ikke af sine disciple at de skal tro på ham men hellere at de skulle tro *med* ham, tro på virkeligheden i Guds kærlighed og i fuld tillid acceptere sikkerheden ved at være børn af den himmelske Fader. Mesteren ønsker, at alle hans tilhængere fuldt ud skal dele hans transcendent tro. Jesus udfordrede på den mest rørende måde sine tilhængere til ikke kun at tro på *hvad* han troede på, men også til at tro *som* han troede. Dette er den fulde betydning af hans højeste påbud: “Følg mig.”

196:0.14 (2090.1) Jesu jordiske liv var helliget ét stort formål—at gøre Faderens vilje, at leve det menneskelige liv religiøst og i tro. Jesu tro var tillidsfuld, som et barns, men den var helt fri for indbildskhed. Han traf robuste og mandige beslutninger, stod modigt over for mangfoldige skuffelser, overvandt resolut ekstraordinære vanskeligheder og konfronterede ufortrødent pligtens strenge krav. Det krævede en stærk vilje og en usvigelig tillid at tro, hvad Jesus troede, og *som* han troede.

1. Mennesket—Jesus

196:1.1 (2090.2) Jesu hengivenhed til Faderens vilje og menneskets tjeneste var endnu mere end en dødelig beslutning og menneskelig beslutsomhed; det var en helhjertet indvielse af sig selv til en sådan uforbeholden kærlighedsgave. Uanset hvor stor Mikael's suverænitæt er, må man ikke tage den menneskelige Jesus fra mennesker. Mesteren er steget op i det høje som et menneske såvel som Gud; han tilhører menneskene; menneskene tilhører ham. Hvor uheldigt, at religionen selv skulle blive så misfortolket, at den tager mennesket Jesus væk fra kæmpende dødelige! Lad ikke diskussionerne om Kristi menneskelighed eller guddommelighed tilsløre den frelsende sandhed, at Jesus af Nazaret var et religiøst menneske, der ved tro opnåede at kende og gøre Guds vilje; han var det mest ægte religiøse menneske, der nogensinde har levet på Urantia.

196:1.2 (2090.3) Tiden er moden til at bevidne den menneskelige Jesus' billedlige opstandelse fra sin grav midt i de teologiske traditioner og religiøse dogmer fra 19 århundreder. Jesus af Nazaret må ikke længere blive ofret for selv den mest fantastiske forestilling om den herliggjorte Kristus. Hvilken transcendent tjeneste, hvis Menneskesønnen gennem denne åbenbaring skulle blive genoprettet fra den traditionelle teologiske grav og blive præsenteret som den levende Jesus for den kirke, der bærer hans navn, og for alle andre religioner! Det kristne fællesskab af troende vil helt sikkert ikke tøve med at foretage sådanne tilpasninger af tro og levevis, som vil gøre

det muligt for det at “følge efter” Mesteren i demonstrationen af hans virkelige liv med religiøs hengivenhed for at gøre sin Faders vilje og med indvielse til uselvisk tjeneste for mennesket. Frygter erklærede kristne afsløringen af et selvtilstrækkeligt og uindviet fællesskab af social respektabilitet og egoistisk økonomisk utilpassethed? Frygter den institutionelle kristendom, at den traditionelle kirkelige autoritet kan blive bragt i fare eller ligefrem væltet, hvis Jesus fra Galilæa genindsættes i dødelige menneskers sind og sjæle som idealet for et personligt religiøst liv? Faktisk ville de sociale tilpasninger, de økonomiske forandringer, de moralske foryngelser og de religiøse revisioner af den kristne civilisation være drastiske og revolutionerende, hvis Jesu levende religion pludselig skulle erstatte den teologiske religion om Jesus.

196:1.3 (2090.4) At “følge Jesus” betyder personligt at dele hans religiøse tro og at gå ind i ånden i Mesterens liv i uselvisk tjeneste for mennesket. En af de vigtigste ting i menneskets liv er at finde ud af, hvad Jesus troede på, at opdage hans idealer og at stræbe efter at opnå hans ophøjede livsformål. Af al menneskelig viden er den, der har størst værdi, at kende Jesu religiøse liv, og hvordan han levede det.

196:1.4 (2090.5) Almindelige mennesker hørte Jesus med glæde, og de vil igen reagere på præsentationen af hans oprigtige menneskeliv med indviet religiøs motivation, hvis sådanne sandheder igen skal forkyndes for verden. Folket hørte ham med glæde, fordi han var en

af dem, en uhøjtidelig lægmand; verdens største religiøse lærer var i sandhed en lægmand.

196:1.5 (2091.1) Det bør ikke være målet for de troende i riget

bogstaveligt talt at efterligne Jesu ydre liv i kødet, men snarere at dele hans tro; at stole på Gud, som han stolede på Gud, og at tro på mennesker, som han troede på mennesker. Jesus diskuterede aldrig hverken Guds faderskab eller menneskers broderskab; han var en levende illustration af det ene og en dybtgående demonstration af det andet.

196:1.6 (2091.2) Ligesom mennesker må udvikle sig fra bevidstheden om det menneskelige til erkendelsen af det guddommelige, således steg Jesus op fra menneskets natur til bevidstheden om Guds natur. Og Mesteren foretog denne store opstigning fra det menneskelige til det guddommelige ved den fælles præstation af troen på hans dødelige intellekt og handlingerne fra hans indre Retter. Den faktiske realisering af opnåelsen af total guddommelighed (samtidig med at han var fuldt bevidst om menneskehedens virkelighed) blev ledsaget af syv stadier af trosbevidsthed om progressiv guddommeliggørelse. Disse stadier af progressiv selvrealisering blev markeret af følgende usædvanlige begivenheder i Mesterens jordiske overdragelseserfaring:

196:1.7 (2091.3) 1. Tankeretterens ankomst.

196:1.8 (2091.4) 2. Immanuels budbringer som viste sig for ham i Jerusalem da han var omtrent tolv år gammel.

196:1.9 (2091.5) 3. Manifestationerne i forbindelse med hans dåb.

196:1.10 (2091.6) 4. Oplevelserne på Forklarelsens Bjerg.

196:1.11 (2091.7) 5. Morontiaopstandelsen.

196:1.12 (2091.8) 6. Åndeopstigningen.

196:1.13 (2091.9) 7. Den endelige omfavnelse hos Paradisfaderen, som gav ham ubegrænset suverænitæt over sit univers.

2. Jesu religion

196:2.1 (2091.10) En dag vil en reformation i den kristne kirke måske ramme dybt nok til at vende tilbage til den uforfælskede religiøse lære fra Jesus, vores tros ophavsmand og fuldender. Du kan *prædikere* en religion *om* Jesus, men du må nødvendigvis *leve* religionen *af* Jesus. I pinsens begejstring indviede Peter utilsigtet en ny religion, religionen om den opstandne og herliggjorte Kristus. Apostlen Paulus forvandlede senere dette nye evangelium til kristendom, en religion, der legemliggjorde hans egne teologiske synspunkter og skildrede hans egen *personlige oplevelse* med Jesus på Damaskusvejen. Evangeliet om riget er baseret på den personlige religiøse oplevelse af Jesus fra Galilæa; kristendommen er næsten udelukkende baseret på apostlen Paulus' personlige religiøse oplevelse. Næsten hele Det Nye Testamente er ikke helliget en skildring af Jesu betydningsfulde og inspirerende religiøse liv, men en diskussion af Paulus' religiøse erfaringer og en skildring af hans personlige religiøse overbevisninger. De eneste bemærkelsesværdige undtagelser fra dette udsagn, bortset fra visse dele af Mattæus, Markus og Lukas, er Hebræerbrevet og James brev. Selv Peter

vendte kun en gang tilbage til sin mesters personlige religiøse liv i sine skrifter. Det Nye Testamente er et fremragende kristent dokument, men det er kun i ringe grad jesusiansk.

196:2.2 (2091.11) Jesu liv i kødet skildrer en transcendent religiøs vækst fra de tidlige ideer om primitiv ærefrygt og menneskelig ærbødighed op gennem mange års personligt åndeligt fællesskab, indtil han endelig nåede frem til den avancerede og ophøjede status af bevidstheden om sin enhed med Faderen. Og således gennemgik Jesus i løbet af et kort liv den oplevelse af religiøs åndelig udvikling, som mennesket begynder på jorden og normalt først opnår ved afslutningen af sit lange ophold i de åndelige træningsskoler på de successive niveauer i karrieren før Paradis. Jesus udviklede sig fra en rent menneskelig bevidsthed om den personlige religiøse erfarings trosvished til de sublime åndelige højder med den positive erkendelse af hans guddommelige natur og til bevidstheden om hans tætte tilknytning til den Universelle Fader i ledelsen af et univers. Han udviklede sig fra den ydmyge status af dødelig afhængighed, som fik ham til spontant at sige til den, der kaldte ham den gode lærer: "Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god undtagen Gud," til den sublime bevidsthed om opnået guddommelighed, som fik ham til at udbryde: "Hvem af jer dømmer mig for synd?" Og denne fremadskridende opstigning fra det menneskelige til det guddommelige var udelukkende en dødelig præstation. Og da han således havde opnået guddommelighed, var han stadig den samme menneskelige Jesus, Menneskesønnen såvel som Guds Søn.

196:2.3 (2092.1) Markus, Mattæus og Lukas bevarer noget af billedet af den menneskelige Jesus, da han engagerede sig i den fantastiske kamp for at finde ud af den guddommelige vilje og for at gøre denne vilje. Johannes præsenterer et billede af den triumferende Jesus, da han vandrede på jorden i fuld bevidsthed om sin guddommelighed. Den store fejl, der er blevet begået af dem, der har studeret Mesterens liv, er, at nogle har opfattet ham som helt menneskelig, mens andre har tænkt på ham som kun guddommelig. Gennem hele sin erfaring var han i sandhed både menneskelig og guddommelig, ligesom han stadig er det.

196:2.4 (2092.2) Men den største fejl blev begået ved, at mens den menneskelige Jesus blev anerkendt som *havende* en religion, blev den guddommelige Jesus (Kristus) næsten fra den ene dag til den anden en religion. Paulus kristendom sørgede for tilbedelsen af den guddommelige Kristus, men den tabte næsten helt den kæmpende og tapre menneskelige Jesus fra Galilæa af syne, som ved hjælp af sin personlige religiøse tros tapperhed og sin indre Retters heltemod steg op fra menneskehedens lave niveauer for at blive ét med guddommeligheden og dermed blev den nye og levende vej, hvormed alle dødelige kan stige op fra menneskelighed til guddommelighed. Dødelige på alle stadier af spiritualitet og i alle verdener kan i Jesu personlige liv finde det, der vil styrke og inspirere dem, når de bevæger sig fra de laveste åndelige niveauer op til de højeste guddommelige værdier, fra begyndelsen til slutningen af al personlig religiøs erfaring.

196:2.5 (2092.3) På det tidspunkt, hvor Det Nye Testamente blev skrevet, troede forfatterne ikke blot dybt på den opstandne Kristi guddommelighed, men de troede også hengivent og oprigtigt på hans umiddelbare tilbagevenden til jorden for at fuldbyrde det himmelske rige. Denne stærke tro på Herrens umiddelbare genkomst havde meget at gøre med tendensen til at udelade de referencer fra optegnelserne, som skildrede Mesterens rent menneskelige oplevelser og egenskaber. Hele den kristne bevægelse tenderede væk fra det menneskelige billede af Jesus af Nazaret mod ophøjelsen af den opstandne Kristus, den herliggjorte og snart tilbagevendende Herre Jesus Kristus.

196:2.6 (2092.4) Jesus grundlagde religionen med personlig erfaring i at gøre Guds vilje og tjene det menneskelige broderskab; Paulus grundlagde en religion, hvor den forherligede Jesus blev genstand for tilbedelse, og broderskabet bestod af trosfæller i den guddommelige Kristus. I Jesu overdragelse var disse to begreber potentielle i hans guddommeligt-menneskelige liv, og det er virkelig en skam, at hans tilhængere ikke formåede at skabe en forenet religion, som kunne have givet den rette anerkendelse af både Mesterens menneskelige og guddommelige natur, som de var uadskilleligt forbundet i hans jordiske liv og så herligt beskrevet i det oprindelige evangelium om riget.

196:2.7 (2093.1) Du ville hverken blive chokeret eller foruroliget over nogle af Jesu stærke udtalelser, hvis du blot huskede på, at han var verdens mest helhjertede og hengivne religionsudøver. Han var en

helt indviet dødelig, uforbeholdent dedikeret til at gøre sin Faders vilje. Mange af hans tilsyneladende hårde ord var mere en personlig trosbekendelse og et løfte om hengivenhed end befalinger til hans tilhængere. Og det var netop denne målbevidsthed og uselviske hengivenhed, der gjorde ham i stand til at gøre så ekstraordinære fremskridt i erobringen af det menneskelige sind i løbet af et kort liv. Mange af hans erklæringer bør betragtes som en bekendelse af, hvad han krævede af sig selv, snarere end hvad han krævede af alle sine tilhængere. I sin hengivenhed for rigets sag brændte Jesus alle broer bag sig; han ofrede alle forhindringer for at gøre sin Faders vilje.

196:2.8 (2093.2) Jesus velsignede de fattige, fordi de som regel var oprigtige og fromme; han fordømte de rige, fordi de som regel var letsindige og irreligiøse. Han ville ligeledes fordømme den irreligiøse fattige og rose den indviede og tilbedende velhavende mand.

196:2.9 (2093.3) Jesus fik mennesker til at føle sig hjemme i verden; han befriede dem fra tabuernes slaveri og lærte dem, at verden ikke var grundlæggende ond. Han længtes ikke efter at flygte fra sit jordiske liv; han mestrede en teknik til acceptabelt at gøre Faderens vilje, mens han var i kødet. Han opnåede et idealistisk religiøst liv midt i en realistisk verden. Jesus delte ikke Paulus' pessimistiske syn på menneskeheden. Mesteren betragtede mennesker som Guds børn og forudså en storslået og evig fremtid for dem, der valgte overlevelse. Han var ikke en moralsk skeptiker; han så positivt på mennesket, ikke negativt. Han så de fleste mennesker som svage snarere end onde, mere fortvivlede end fordærvede. Men uanset hvilken status de havde, var de alle Guds børn og hans søskende.

196:2.10 (2093.4) Han lærte mennesker at sætte en høj værdi på sig selv i tid og evighed. På grund af denne høje vurdering, som Jesus gav mennesket, var han villig til at bruge sig selv i en utrættelig tjeneste for menneskeheden. Og det var denne uendelige værdi af det endelige, der gjorde den gyldne regel til en vital faktor i hans religion. Hvilken dødelig kan undgå at blive opløftet af den ekstraordinære tro, Jesus har på ham?

196:2.11 (2093.5) Jesus tilbød ingen regler for social fremgang; hans mission var religiøs, og religion er udelukkende en individuel oplevelse. Det ultimative mål for samfundets mest avancerede præstationer kan aldrig håbe på at overgå Jesu slægtskab mellem mennesker baseret på anerkendelsen af Guds faderskab. Idealet for al social opnåelse kan kun realiseres i dette guddommelige riges komme.

3. Religionens overherredømme

196:3.1 (2093.6) Personlig, åndelig religiøs erfaring er et effektivt opløsningsmiddel for de fleste jordiske vanskeligheder; den er en effektiv sorterer, evaluerer og justerer alle menneskelige problemer. Religion fjerner eller ødelægger ikke menneskelige problemer, men den opløser, absorberer, oplyser og transcenderer dem. Sand religion forener personligheden til effektiv tilpasning til alle dødelige krav. Religiøs tro—den positive ledelse af det guddommelige nærvær i mennesket—gør det muligt for det gudsvidende menneske at bygge

bro over den kløft, der er mellem den intellektuelle logik, der anerkender den universelle første årsag som *Den*, og de positive bekræftelser fra sjælen, der siger, at denne første årsag er *Ham*, den himmelske Fader i Jesu evangelium, den personlige Gud for menneskets frelse.

196:3.2 (2094.1) Der er kun tre elementer i den universelle virkelighed: fakta, idé og relation. Den religiøse bevidsthed identificerer disse realiteter som videnskab, filosofi og sandhed. Filosofien ville være tilbøjelig til at se disse aktiviteter som fornuft, visdom og tro—fysisk virkelighed, intellektuel virkelighed og åndelig virkelighed. Vi har for vane at betegne disse realiteter som ting, mening og værdi.

196:3.3 (2094.2) Den gradvise forståelse af virkeligheden er det samme som at nærme sig Gud. At finde Gud, bevidstheden om identitet med virkeligheden, svarer til oplevelsen af selvets fuldkommenhed—selvets helhed, selvets totalitet. Oplevelsen af den totale virkelighed er den fulde erkendelse af Gud, den gudsbevidste oplevelses endelighed.

196:3.4 (2094.3) Den fulde opsummering af menneskelivet er den viden, at mennesket er uddannet af fakta, forædlet af visdom og frelst—retfærdiggjort—af religiøs tro.

196:3.5 (2094.4) Fysisk vished består i videnskabens logik; moralsk vished i filosofiens visdom; åndelig vished i sandheden af ægte religiøs erfaring.

196:3.6 (2094.5) Menneskets sind kan nå høje niveauer af åndelig indsigt og tilsvarende sfærer af guddommelige værdier, fordi det ikke er helt materielt. Der er en åndelig kerne i menneskets sind—den

guddommelige Retters nærværelse. Der er tre forskellige beviser på, at denne ånd bor i det menneskelige sind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitært fællesskab—kærlighed. Det rent dyriske sind kan være flokagtigt for at beskytte sig selv, men kun det åndsindviede intellekt er uselvisk altruistisk og betingelsesløst kærligt.

196:3.8 (2094.7) 2. Fortolkning af universet—visdom. Kun det åndsbevidste sind kan forstå, at universet er venligt indstillet over for individet.

196:3.9 (2094.8) 3. Åndelig vurdering af livet—tilbedelse. Kun det menneske, der er besjælet af ånden, kan indse det guddommelige nærvær og søge at opnå en mere fuldkommen oplevelse i og med denne forsmag på guddommelighed.

196:3.10 (2094.9) Det menneskelige sind skaber ikke virkelige værdier; menneskelig erfaring giver ikke universet indsigt. Hvad angår indsigt, erkendelse af moralske værdier og skelnen mellem åndelige betydninger, er alt, hvad det menneskelige sind kan gøre, at opdage, erkende, fortolke og *vælge*.

196:3.11 (2094.10) Universets moralske værdier bliver intellektuelle ejendele ved udøvelsen af det dødelige sinds tre grundlæggende vurderinger eller valg:

196:3.12 (2094.11) 1. Selvbedømmelse—moralisk valg.

196:3.13 (2094.12) 2. Social bedømmelse—etisk valg.

196:3.14 (2094.13) 3. Gudsbedømmelse—religiøst valg.

196:3.15 (2094.14) Det ser således ud til, at alle menneskelige fremskridt sker ved hjælp af en teknik med fælles *åbenbaringsmæssig evolution*.

196:3.16 (2094.15) Hvis der ikke bor en guddommelig elsker i mennesket, kan det ikke elske uselvisk og åndeligt. Hvis ikke en fortolker boede i sindet, kunne mennesket ikke virkelig indse universets enhed. Hvis der ikke bor en evaluerer i mennesket, kan det umuligt vurdere moralske værdier og genkende åndelige betydninger. Og denne elsker kommer fra selve kilden til den uendelige kærlighed; denne fortolker er en del af den universelle enhed; denne evaluerer er barn af centret og kilden til alle absolutte værdier i den guddommelige og evige virkelighed.

196:3.17 (2095.1) Moralsk evaluering med en religiøs betydning—åndelig indsigt—betegner individets valg mellem godt og ondt, sandhed og fejl, materielt og åndeligt, menneskeligt og guddommeligt, tid og evighed. Menneskets overlevelse er i høj grad afhængig af, at den menneskelige vilje indvies til at vælge de værdier, der udvælges af denne åndelige værdisortering—den indre fortolker og forener. Personlig religiøs erfaring består af to faser: opdagelse i det menneskelige sind og åbenbaring af den guddommelige ånd, der bor i mennesket. På grund af oversofistikering eller som et resultat af de erklærede religionisters irreligiøse adfærd kan et menneske, eller endda en generation af mennesker, vælge at suspendere deres bestræbelser på at opdage den Gud, der bor i dem; de kan undlade at gøre fremskridt og opnå den guddommelige åbenbaring. Men en sådan holdning af åndelig manglende fremgang kan ikke vare længe

på grund af tilstedeværelsen af og indflydelsen fra de indre Tankerettere.

196:3.18 (2095.2) Denne dybe oplevelse af virkeligheden i det guddommelige indre overskrider for evigt den rå materialistiske teknik i de fysiske videnskaber. Man kan ikke lægge åndelig glæde under et mikroskop, man kan ikke veje kærlighed på en vægt, man kan ikke måle moralske værdier, og man kan heller ikke vurdere kvaliteten af åndelig tilbedelse.

196:3.19 (2095.3) Hebræerne havde en moralsk sublim religion; grækerne udviklede en skønhedsreligion; Paulus og hans meningsfæller grundlagde en religion af tro, håb og næstekærlighed. Jesus åbenbarede og eksemplificerede en kærlighedsreligion: sikkerhed i Faderens kærlighed, med glæde og tilfredshed som følge af at dele denne kærlighed i det menneskelige broderskabs tjeneste.

196:3.20 (2095.4) Hver gang mennesket træffer et reflekteret moralsk valg, oplever det straks en ny guddommelig invasion af sin sjæl. Moralske valg udgør religion som motivet for indre respons på ydre forhold. Men en sådan ægte religion er ikke en rent subjektiv oplevelse. Den betyder, at hele individets subjektivitet er engageret i en meningsfuld og intelligent respons på den totale objektivitet—universet og dets skaber.

196:3.21 (2095.5) Den udsøgte og transcendente oplevelse af at elske og blive elsket er ikke bare en psykisk illusion, fordi den er så rent subjektiv. Den eneste virkelig guddommelige og objektive virkelighed, der er forbundet med dødelige væsener, Tankeretteren, fungerer for menneskelig observation tilsyneladende som et

udelukkende subjektivt fænomen. Menneskets kontakt med den højeste objektive virkelighed, Gud, sker kun gennem den rent subjektive oplevelse af at kende ham, af at tilbede ham, af at realisere sit slægtskab med ham.

196:3.22 (2095.6) Ægte religiøs tilbedelse er ikke en nytteløs monolog af selvbedrag. Tilbedelse er et personligt fællesskab med det, der er guddommeligt virkeligt, med det, der er selve kilden til virkeligheden. Mennesket stræber gennem tilbedelse efter at blive bedre og opnår derved til sidst det *bedste*.

196:3.23 (2095.7) Idealiseringen og forsøget på at tjene sandheden, skønheden og godheden er ikke en erstatning for ægte religiøs erfaring—åndelig virkelighed. Psykologi og idealisme er ikke det samme som religiøs virkelighed. Det menneskelige intellekts projektioner kan ganske vist skabe falske guder—guder i menneskets billede—men den sande gudsbevidsthed har ikke en sådan oprindelse. Gudsbevidstheden bor i den iboende ånd. Mange af menneskets religiøse systemer kommer fra det menneskelige intellekts formuleringer, men gudsbevidstheden er ikke nødvendigvis en del af disse groteske religiøse slaverisystemer.

196:3.24 (2095.8) Gud er ikke blot en opfindelse af menneskets idealisme; han er selve kilden til alle disse superanimalske indsigter og værdier. Gud er ikke en hypotese, der er formuleret for at forene de menneskelige begreber om sandhed, skønhed og godhed; han er kærlighedens personlighed, som alle disse universets manifestationer er afledt af. Sandheden, skønheden og godheden i menneskets verden forenes af den stigende spiritualitet i de

dødeliges oplevelse af at stige op mod Paradisets realiteter. Enheden af sandhed, skønhed og godhed kan kun realiseres i den gudsvidende personligheds åndelige oplevelse.

196:3.25 (2096.1) Moral er den essentielle forudgående jordbund for personlig gudsbevidsthed, den personlige erkendelse af Retterens indre nærvær, men en sådan moral er ikke kilden til religiøs erfaring og den deraf følgende åndelige indsigt. Den moralske natur er superanimalsk, men subspirituel. Moral er lig med erkendelsen af pligt, erkendelsen af eksistensen af rigtigt og forkert. Den moralske zone griber ind mellem de dyriske og de menneskelige typer af sind, ligesom morontia fungerer mellem de materielle og de åndelige sfærer af personlighedsopnåelse.

196:3.26 (2096.2) Det evolutionære sind er i stand til at opdage lov, moral og etik; men den skænkede ånd, den iboende Retter, afslører for det udviklende menneskesind lovgiveren, Faderen-kilden til alt, hvad der er sandt, smukt og godt; og et sådant oplyst menneske har en religion og er åndeligt udrustet til at begynde den lange og eventyrlige søgen efter Gud.

196:3.27 (2096.3) Moral er ikke nødvendigvis åndelig; den kan være helt og aldeles menneskelig, selv om ægte religion forbedrer alle moralske værdier og gør dem mere meningsfulde. Moral uden religion kan ikke afsløre den ultimative godhed, og den kan heller ikke sørge for, at selv dens egne moralske værdier overlever. Religion sørger for at forbedre, forherlige og sikre overlevelsen af alt det, moralen anerkender og godkender.

196:3.28 (2096.4) Religion står over videnskab, kunst, filosofi, etik og moral, men er ikke uafhængig af dem. De er alle uløseligt forbundet med hinanden i den menneskelige erfaring, både den personlige og den sociale. Religion er menneskets højeste erfaring i den dødelige natur, men det begrænsede sprog gør det for evigt umuligt for teologien nogensinde at skildre den virkelige religiøse erfaring fyldestgørende.

196:3.29 (2096.5) Religiøs indsigt har magten til at forvandle nederlag til højere ønsker og nye beslutninger. Kærlighed er den højeste motivation, som mennesket kan bruge i sin opstigning i universet. Men kærlighed uden sandhed, skønhed og godhed er kun en følelse, en filosofisk forvrængning, en psykisk illusion, et åndeligt bedrag. Kærlighed skal altid omdefineres på successive niveauer af morontia og åndelig fremgang.

196:3.30 (2096.6) Kunst er resultatet af menneskets forsøg på at flygte fra manglen på skønhed i sit materielle miljø; det er en gestus mod morontia-niveauet. Videnskab er menneskets forsøg på at løse de tilsyneladende gåder i det materielle univers. Filosofi er menneskets forsøg på at forene den menneskelige erfaring. Religion er menneskets højeste gestus, dets storslåede stræben efter den endelige virkelighed, dets beslutsomhed om at finde Gud og blive som ham.

196:3.31 (2096.7) I den religiøse erfaringsverden er åndelig mulighed potentiel virkelighed. Menneskets fremadrettede åndelige trang er

ikke en psykisk illusion. Al menneskets universromantisering er måske ikke fakta, men meget, meget, er sandhed.

196:3.32 (2096.8) Nogle menneskers liv er for store og ædle til at synke ned på det lave niveau, hvor man blot er succesfuld. Dyret må tilpasse sig sine omgivelser, men det religiøse menneske transcenderer sine omgivelser og undslipper på den måde begrænsningerne i den nuværende materielle verden gennem indsigten i guddommelig kærlighed. Dette begreb om kærlighed skaber i menneskets sjæl den overdyriske anstrengelse for at finde sandhed, skønhed og godhed; og når mennesket finder dem, bliver det forherliget i deres favntag; det bliver opslugt af ønsket om at efterleve dem, at udøve retfærdighed.

196:3.33 (2097.1) Vær ikke modløs; den menneskelige evolution er stadig i gang, og Guds åbenbaring til verden i og gennem Jesus vil ikke slå fejl.

196:3.34 (2097.2) Det moderne menneskes store udfordring er at opnå en bedre kommunikation med den guddommelige Ledsager, der bor i det menneskelige sind. Menneskets største eventyr i kødet består i den velafbalancerede og fornuftige indsats for at rykke selvbevidsthedens grænser ud gennem den embryonale sjælsbevidstheds dunkle områder i en helhjertet indsats for at nå åndsbevidsthedens grænseland—kontakten med det guddommelige nærvær. En sådan oplevelse udgør gudsbevidsthed, en oplevelse, der i høj grad bekræfter, den præeksisterende sandhed i den religiøse

oplevelse af at kende Gud. En sådan åndsbevidsthed er ækvivalent med visheden om det faktiske slægtskab med Gud. Ellers udgør trosoplevelsen forsikringen om slægtskab.

196:3.35 (2097.3) Og Gudsbevidsthed svarer til integrationen af selvet med universet, og på dets højeste niveauer af åndelig virkelighed. Kun det åndelige indhold af enhver værdi er uforgængeligt. Selv det, der er sandt, smukt og godt, kan ikke forgå i den menneskelige erfaring. Hvis mennesket ikke vælger at overleve, så bevarer den overlevende Retter de virkeligheder, der er født af kærlighed og næret i tjeneste. Og alle disse ting er en del af den Universelle Fader. Faderen er levende kærlighed, og dette Faderens liv er i hans børn. Og Faderens ånd er i hans sønners børn—de dødelige mennesker. Når alt kommer til alt, er ideen om Faderen stadig det højeste menneskelige begreb om Gud.